Tam Thượng Tang

Phiền não của thiếu niên phản diện

Zinnia's Blog: timotinhan.wordpress.com

Phiền Não Của Thiếu Niên Phản Diện

Tác giả: Tam Thượng Tang

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Thể loại: Hồn xuyên – Tu chân – Niên hạ – Dưỡng thành – Cường cường – 1×1 – HE

Editor: Zinnia

Tình trạng bản gốc: Hoàn thành (164 chương + 3 phiên ngoại)

Tình trạng bản edit: Hoàn thành

Văn án

Phong Thiệu xuyên thành một nhân vật phản diện quỷ súc mà mình đã từng diễn.

Đối diện với kết cục bị nam chính đập cho bẹp lép, Phong Thiệu kháng cự không muốn chấp nhận 凸(￣皿￣)凸

Xuyên thành nhân vật phản diện có ba điều phiền não nhất:

① Tà không thể thắng chính.

② Ma cao một thước đạo cao một trượng.

③ Có tiếp xúc thân mật với nam chính.

Lúc Phong Thiệu bị cái phiền não thứ ③ quấy rối mới phát hiện, thì ra hai cái trước đều không đáng được coi là phiền não.

Xuyên thành nhân vật phản diện có ba nhiệm vụ lớn:

① Không được chết

② Phải sống thật tốt

③ Tẩy trắng bản thân

Haizzzz, muốn sống nhưng chẳng thể tẩy trắng cho bản thân được… Vậy nuôi nam chủ đã hắc hóa thôi o(*≧▽≦)ツ

==========

Phong Thiệu xuyên vào bộ phim cuối cùng mình từng đóng, trở thành một đại nhân vật phản diện vô cùng khốn khổ.

Đối mặt với kết cục bị nam chính Lữ Minh Tịnh đánh cho hồn phi phách tán, tất nhiên y sẽ không ngồi chờ chết.

Vì để nghịch chuyển số mệnh, trong lúc Phong Thiệu phụng lệnh tuyển chọn đệ tử đã thu nhận nữ chủ làm đệ tử của mình, còn ngoài ý muốn vớt thêm được một con thánh thú Bạch Hổ.

Có điều hình như con Bạch Hổ này hơi dính người…

Phong Thiệu xuyên thành nhân vật phản diện Ma tu đã định trước kết cục bị tiêu diệt, đúng là một sự khởi đầu khốn khổ.

Mặc dù không thể thay đổi kết cục bản thân trở thành Ma tu, nhưng muốn dựa vào nội dung trong phim để tẩy trắng con đường tiếp theo của mình thì không thành vấn đề, tiền đồ của y trông cũng có vẻ rất sáng lạn.

Chỉ là sau khi nam chính Lữ Minh Tịnh xuất hiện, nội dung vở kịch này sẽ thay đổi như thế nào, thật khiến người ta phải chờ mong.

Hết văn án

Mục lục:

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66

Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94

Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122

Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139
Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150

Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167

------oOo------

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 1: Nguyên nhân

Sau khi cúp điện thoại của bác sĩ White, Phong Thiệu bực bội sút một cú vào chiếc thùng rác trên hành lang.

Một cú đá mạnh như vậy nhưng thùng rác lại chẳng hề hấn gì. Phong Thiệu không kìm được mà tự giễu: Có vẻ bác sĩ White nói không sai, sợ là căn bệnh kia của y đã bắt đầu không thể khống chế được nữa, một chút sức như thế cũng chẳng có. “Anh Thiệu, bây giờ đang chiếu lại cảnh

diễn cuối của anh đó. Vừa rồi đạo diễn An còn hỏi anh ở đâu nữa kìa.” Trợ lý Tiểu Trương đi tới. Thế nhưng Phong Thiệu lại chẳng hề vội vàng, y lấy một gói thuốc lá từ trong túi áo của Tiểu Trương, đang định châm lửa thì thấy Tiểu Trương hỏi đầy khó hiểu:

“Chẳng phải anh nói hút thuốc sẽ khiến bệnh cũ tái phát à?”

Phong Thiệu sửng sốt, sau đó cười khổ. Hóa ra trước đây y lại cẩn thận đến vậy, không phải là tái phát… Mặc dù vẫn còn bực dọc nhưng y cũng trả thuốc lá lại cho Tiểu Trương.

Năm năm trước, khi biết về căn bệnh di truyền kia, y còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác thành tựu khi làm ảnh đế thì đã phải thay đổi từ việc theo đuổi vị trí ngôi sao nổi tiếng nhất trở thành hy vọng duy trì mạng sống.

Có thể sống thêm một ngày cũng đã tốt rồi.

Nếu là năm năm về trước, nhất định Phong Thiệu sẽ chẳng thèm trở về xem lại cảnh mình diễn mà lập tức đi tìm bác sĩ tư nhân để kiểm tra thân thể, nhưng hiện giờ lại chẳng được như vậy. Đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên y nhận sau khi về nước, dù nó còn chẳng phải vai nam phụ mà chỉ là một vai diễn đại phản diện hung ác, nhưng Phong Thiệu không thể không coi trọng.

Y không chỉ nghiêm túc, tỉ mỉ diễn, mà còn phải thật nghiêm túc, chăm chỉ tham gia tuyên truyền.

Suy cho cùng, giới showbiz luôn có mới nới cũ, năm năm đã đủ để Phong Thiệu trở nên hết thời. Phong Thiệu của ngày hôm nay chẳng hề có tư cách kiêu ngạo, vênh váo.

Y nuốt hai viên thuốc rồi quay về phòng chiếu phim. Trên màn ảnh lớn đang chiếu đến hồi kết.

Cảnh Đạo Tu và Ma Tu quần chiến đã qua, lúc này màn ảnh dời về chiến trường quan trọng nhất – trên đỉnh núi đang tập trung một đám nhân sĩ cấp cao, những kẻ tượng trưng cho thứ được gọi là chính nghĩa. Bọn họ người nào người nấy thi nhau phóng ra pháp bảo tỏa sáng khắp cả màn hình, thành công ép nhân vật phản diện lớn nhất trong kịch bản – Thanh Thành tôn giả đến bên cạnh vách núi.

Lúc này, Thanh Thành tôn giả đang mặc một bộ pháp bào màu đỏ bao lấy thân hình cao gầy, mái tóc bạc thấm đầy máu tươi im lặng phất phơ trong gió như một ngọn lửa đỏ thắm rực rỡ được tô đậm trên nền tuyết trắng lạnh lẽo.

Màn ảnh dần dần phóng to ra, gương mặt quay gần của y tỏa sáng trong gang tấc. Gã tựa như một vị thần đế không ngừng tỏa ra ma lực, hai tròng mắt tràn đầy thị huyết đoạt đi hồn phách của kẻ khác.

Dù Thanh Thành tôn giả có tu vi hậu kỳ Đại Thừa, là tu giả hiếm có được toàn bộ Tu Chân giới thừa nhận, nhưng bị các nhân vật đứng đầu các tông môn với tu vi ít nhất cũng là Nguyên Anh kỳ quần công, cộng thêm mấy lão tổ Phản Hư kỳ đã quy ẩn giang hồ từ lâu xuất thế, có thể nói là dốc hết toàn lực của Tu Chân giới để vây giết gã. Lấy nhiều đánh ít như vậy, dù Thanh Thành tôn giả có chém giết được hơn phân nửa thì cũng chẳng thể dùng một chưởng để giết hết toàn bộ, gã đành mang thương thế đầy mình bị buộc đến tận nơi này, còn bị mọi người bao vây.

“Lũ kiến cỏ các ngươi mà cũng mưu toan tranh đoạt với Bản Tôn hay sao?” Thanh Thành tôn giả ngẩng đầu, lấy tay lau đi vết máu bên môi, nở nụ cười âm lãnh, đôi mắt không chút gợn sóng quát lớn.

Mỗi người ở đây có ai không phải là nhân tài kiệt xuất của Tu Chân giới. Phía sau đạo hào của mỗi người đều có thêm hai chữ Chân Nhân, xưa nay chỉ có người bên ngoài phủ phục nịnh nọt với bọn họ. Nhưng khi đối mặt với ma đầu lớn nhất Tu Chân giới này, tôn giả Đại Thừa kỳ duy nhất. Cho dù bọn họ có nghe thấy những từ ngữ khinh miệt, lại không chút mảy may dám đánh trả.

“Đi.” Khóe môi Thanh Thành tôn giả khẽ nhếch, ngọn lửa xuất hiện bao phủ bàn tay đầy máu. Y giương ma đao Cửu Mệnh cổ quái lên cao, như cảm ứng được điều gì. Bỗng, ngọn lửa phóng ra tuy vô hình nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, tựa như một làn sóng nóng bỏng nối tiếp nhau khuếch tán ra bên ngoài.

Trên màn ảnh, những bông tuyết trắng trong đêm tối bỗng nhiên hóa thành màu đỏ sậm. Làn sóng vô hình nhưng lại cực nóng từ bốn phương tám hướng đánh tới, vặn vẹo hết thảy tầm nhìn.

Nhóm nhân sĩ chính nghĩa phút trước còn đang chìm đắm trong thắng lợi, trong nháy mắt liền cảm thấy không ổn. Tất cả đều cảm giác giống như đang ngâm mình trong dòng dung nham nóng chảy có thể biến bản thân thành tro tàn chỉ trong phút chốc.

Trong lúc hoảng hốt, tất cả đều tung ra sát chiêu, chỉ thoáng chốc, đủ loại phi kiếm lơ lửng bay lên, thậm chí đến cả kiếm khí của kiếm giả cũng thi nhau tuôn ra. Kim thiết giao kích, càng ngày càng có nhiều máu tươi ào ào phun tung tóe, xương tan thịt nát bay đầy trời…

Ngọn lửa chói mắt lay động chiếm toàn bộ không gian y như những bông tuyết đầu mùa.

“Hồn tới.” Âm thanh của Thanh Thành tôn giả vừa khẽ thốt. Y vẫn mỉm cười đứng giữa không trung, niệm ra một Nhiếp Hồn phiên cao lớn đen như mực, ngón tay thon dài bấm ra ma quyết. Bất thình lình ngọn lửa cực nóng như muốn thiêu đốt hết thảy mọi thứ bùng lên, phủ đầy bầu trời thành biển lửa. Bầu trời đêm chợt sáng ngời, phong hỏa tương sinh, uy lực của biển lửa ngày càng tăng vọt.

Dưới uy lực này, hơn nửa những người quần công bên dưới đều không thể trụ vững. Nặng thì nổ tan xác mà chết, hóa thành tro tàn, hồn nhập mặc phiên; nhẹ thì trọng thương thân thể, pháp bảo vỡ vụn…

Trong lúc đại cục dường như đã định, bỗng dưng một vệt sáng trắng từ trên trời giáng xuống, tách biển lửa kia thành một khe hở. Nam tử mặc bạch y phá không mà đến, vóc người cao gầy thon dài, tóc được búi cẩn thận tỉ mỉ. Ánh mắt sâu thẳm ảm đạm không vui không giận, tựa như Chân Tiên Thượng Giới.

“Là Minh Tịnh tông chủ!”

“Minh Tịnh tông chủ còn sống!”

“Tông chủ đột phá Đại Thừa!”

“Chúng ta được cứu rồi!” Hiện giờ chỉ còn lại vài vị tu giả Phản Hư kỳ có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng gần như đã sức cùng lực kiệt. Vừa thấy có người đến, ai cũng mừng rỡ như điên giống như được sống lại một lần nữa.

Khi Thanh Thành tôn giả nhìn thấy Minh Tịnh, ánh mắt càng ngày càng u ám tối tăm, môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo:

“Đại Thừa kỳ? Minh Tịnh, ngươi không những không chết mà tu vi còn tinh tiến hơn xưa.”

“Đúng vậy.” Minh Tịnh thản nhiên nhếch mi mắt. Hắn đạp lên không trung, lấy phi kiếm đang không ngừng tỏa sáng của mình ra.

“Vì sao lại đến?” Khóe môi Thanh Thành tôn giả khẽ nhếch lên. Cờ Nhiếp Hồn phất phơ, bên trên là thi thể của tu giả phân tán khắp nơi, máu tươi chảy ồ ạt. Trong nháy mắt, giữa đám huyết hồng nổi lên trùng trùng điệp điệp Quỷ Ảnh, bao vây lấy Minh Tịnh.

Ngực Minh Tịnh cứng lại, phi kiếm vừa ra, một vệt ranh giới kim sắc mà mắt thường có thể thấy được hiện lên. Dọc theo vòng sáng liên miên

không dứt, nhanh chóng lan tràn đập nát bấy đám Quỷ Ảnh.

Giọng hắn bình thản chính trực, có một cảm giác như đánh thẳng vào lòng người:

“Vì Thiên Đạo mà đến, vì ngàn vạn tu giả chết trong tay ngươi mà đến.”

“Thiên Đạo? Ngàn vạn tu giả? Có là cái thá gì cơ chứ? Đại đạo vô tình, thứ bản tôn tu luyện chính là Vô Tình đạo, mấy con kiến này thì có đáng là gì?”

Vẻ mặt Thanh Thành tôn giả ánh lên nét khinh thường. Con ngươi sâu thẳm không thấy đáy chậm rãi chuyển động, khóe miệng bỗng nhiên nở một nụ cười mỉa mai lạnh lẽo:

“Sao ngươi không nói thẳng ra, ngươi tới nơi này là vì bản tôn đã giết chết đạo lữ của ngươi, giết hết toàn tộc của ngươi? Là vì lũ hậu bối trong tộc bị nhiếp hồn? Là vì Côn Luân tông bị huyết tẩy? Ra vẻ đạo mạo, nhưng lại không thể che giấu được ý định muốn tìm bản tôn báo thù của ngươi!”

“Sư thúc, tội gì phải hồ đồ như vậy.” Minh Tịnh thở dài lắc đầu, sắc mặt lại vẫn lạnh lùng như lúc ban đầu.

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên không trung, đạo bào nguyệt sắc thuần khiết, đai lưng bằng lụa mềm mại tung bay giống như một vệt tuyết nhỏ bé, nhẹ nhàng bay trong sóng lửa dữ dội. Vậy mà khi ra tay lại cay nghiệt vô tình, kiếm khí bá đạo vô cùng, kim loại cứng rắn trong nháy mắt đã đem nhóm lệ quỷ hóa thành những bãi huyết tương mơ hồ. Màu máu đỏ tươi như vẫn còn đang đọng lại trong con ngươi đen tuyền của hắn.

Tiếng quỷ kêu la thảm thiết cùng máu tươi đầm đìa, Thanh Thành tôn giả sững sờ trong giây lát, sát khí sắc nhọn đột nhiên lũ lượt trào dâng. Bởi vì y nhận ra kiếm ý của đối phương hoàn toàn là kim sắc. Có thể có được màu sắc thuần túy như vậy, ngay cả bản thân y cũng không thể làm được!

“Có thể tu được một thân thuần sắc như thế này… Minh Tịnh, ngươi thật sự là gặp họa hóa phúc.” Thanh Thành tôn giả kinh ngạc trong chốc lát rồi chợt hiện lên sự đố kị. Mắt y híp lại thành một đường, hận không thể ngay lập tức nuốt lấy sinh mệnh trước mắt.

Linh thú Nhai Xế bên người y cũng đồng tâm với chủ. Đầu rồng thân sói chợt biến lớn, thân hình mạnh mẽ bỗng dưng bay lên. Nhai Xế đạp trên ánh lửa, chợt cắn về phía cổ họng Minh Tịnh.

Lúc Minh Tịnh còn chưa ra tay đối phó lại, trên người hắn đã xuất hiện một tầng ánh sáng kim sắc tỏa ra mãnh liệt, chính là một con thánh thú Bạch Hổ đang ngẩng đầu bước tới!

Tiếng hổ gầm vang vọng khắp nơi, trên khuôn mặt lạnh lẽo của Thanh Thành tôn giả cũng hiện lên sự chấn động. Trong lúc di chuyển, Bạch Hổ không chút trở ngại đã đem uy hiếp của Nhai Xế đánh tan. Móng vuốt hư ảo của Bạch Hổ đập tới, sau lưng Nhai Xế đã bị xé ra một vết thương dài, cột sống vỡ vụn, máu chảy ào ạt, long gân đã mất!

“Xem ra ngươi đã hoàn toàn dung hợp với thần lực Bạch Hổ.” Ánh mắt Thanh Thành tôn giả nheo lại, giống như một vệt máu dài hẹp đỏ sẫm. Y không nhìn Nhai Xế, tay cầm chặt ma đao Cửu Mệnh, linh lực cả người cũng tụ lại trên đó.

Không biết gió đã ngưng lại từ khi nào, hư ảnh của Bạch Hổ đứng giữa không trung, ống tay áo của Minh Tịnh dù không có gió vẫn bay phần phật. Khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh, hắn nhìn chằm chằm Thanh Thành tôn giả:

“Đúng thế.”

“Hay lắm.” Thanh Thành tôn giả đi từng bước một đến chỗ Minh Tịnh, trên tay nâng thanh ma đao Cửu Mệnh đen tuyền tràn đầy quỷ khí. Trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy âm trầm, sát khí bốn phía, giọng điệu lạnh lùng không có một chút hơi ấm:

“Vậy thì càng đáng chết hơn.”

Cùng là Đại Thừa kỳ, cho dù Thanh Thành tôn giả có là hậu kỳ Đại Thừa, mà Minh Tịnh chỉ vừa mới đột phá nhưng y vẫn không thể đánh lại Minh Tịnh có thân thể của Bạch Hổ ngàn năm mới xuất hiện một lần, càng không nói đến việc hắn đã hoàn toàn dung hợp với thần lực Bạch Hổ, đã tu thành một thân chính quả.

Bạch Hổ: vua của các loài thú, có thể hàng phục quỷ vật, cắn nuốt ma quỷ.

Quả thực chính là khắc tinh của Thanh Thành tôn giả.

Sau khi nhận một đòn chí mạng cuối cùng, Thanh Thành tôn giả thậm chí còn không kịp tự bạo đã bị kiếm khí đang ùn ùn kéo đến của đối phương xuyên thủng, phát ra tiếng vang nặng nề. Sắc thân đã chết, pháp lực cũng bị hủy đi toàn bộ, thần thức bị nghiền nát, linh lực chẳng thể tụ lại dù chỉ là một hơi thở.

Chủ nhân suy thoái, sức sống bạc nhược khiến cho một vài nhóm lệ quỷ không bị quản thúc nữa, nhân cơ hội này liền xông lên điên cuồng cắn nuốt y. Đợi đến khi Thanh Thành tôn giả rơi xuống đất, da thịt trắng nõn trong suốt đã hư thối giống như một xác chết.

Gương mặt dữ tợn của y lộ ra một nửa xương trắng. Khuôn mặt mỉm cười, một bên đầy vẻ ngây thơ chưa hiểu thế sự đối lập với một bên u ám và âm trầm.

“Bản tôn sẽ lại trở về.”

Minh Tịnh không nói gì, chỉ có ánh sáng kim sắc chói lóa trên tay lan ra khắp màn ảnh. Toàn bộ tầm nhìn đã biến thành một biển kim sắc, mơ hồ còn có thể thấy được một đám xương trắng nay đã hóa thành tàn tro.

------oOo------

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 2: Tu giới

“Bản tôn sẽ trở lại.”

Phong Thiệu chợt bừng tỉnh, cảm giác đau đớn trên người vẫn chưa hoàn toàn biến mất, đau thành từng cơn nhưng ít ra cũng không còn dữ dội như lần đầu tiên.

Y lau mồ hôi lạnh, hình như mỗi lần đau đến ngất xỉu thì y đều mơ về kiếp trước và cái chết thảm thiết của Thanh Thành tôn giả trên phim.

Đó là kết cục của Thanh Thành tôn giả, cũng là kết cục của Phong Thiệu hiện tại. Y rất lo sợ, cho dù viễn cảnh kia phải tám trăm năm nữa mới xảy ra nhưng nó đã trở thành bóng ma không thể xua đi của Phong Thiệu sau khi y sống lại lần nữa.

Trên pháp bào màu xanh có vài vết máu đen, y liền cởi pháp bào rồi ngồi xếp bằng để điều tức thêm một lúc, sau đó mới nhảy vào hồ Hàn thủy.

Mặc dù hồ Hàn thủy chỉ rộng có ba trượng nhưng mực nước lại sâu hơn ngàn thước, chỗ râm của hồ cũng lạnh đến thấu xương. Đừng nói người

bình thường, dù có là tu giả cũng sẽ không tự ngược đến mức lựa chọn loại hồ nước này để tắm rửa.

Tất nhiên không phải Phong Thiệu đang tự ngược, mà vì chỉ có hồ Hàn thủy mới có thể giúp giảm bớt đau đớn trên người y lúc này.

Y bấm một đạo pháp quyết, trong không trung bỗng hiện ra một tấm hư kính. Trên hư kính là hình ảnh một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đang tắm rửa trong hồ – cũng chính là Phong Thiệu của hiện tại.

Trong kính phản chiếu một thiếu niên với búi tóc đen nhánh như tơ, vô cùng tuấn dật, phong thái trong trẻo, lại thêm vài phần khí chất xuất trần.

Mặc dù sau khi Thanh Thành tôn giả hắc hóa sẽ càng thêm tuấn mỹ nhưng tính tình của gã lại trở nên nóng nảy bất thường. Phong Thiệu cảm thấy vô cùng may mắn khi mình xuyên đến thời niên thiếu của Thanh Thành tôn giả, ít nhất hiện giờ y vẫn giống một người bình thường.

Mặc dù theo y được biết là thiếu niên này đã hơn sáu mươi tuổi.

Sáu mươi tuổi nghe thì tưởng già, nhưng ở Tu Chân giới mới chỉ là một thiếu niên, nhất là một tu giả Kim Đan sáu mươi tuổi lại càng là thiếu niên trong thiếu niên. Huống chi từ khi Phong Thiệu tới đây mười năm trước đến bây giờ, y cũng chưa hề thấy gương mặt này có bất kì thay đổi gì.

Nghĩ đến Luyện Khí kỳ của Tu Chân giới có tuổi thọ một trăm năm, lên Trúc Cơ cứ lấy mười năm tính thành một năm, Kim Đan năm mươi năm tính thành một năm, như vậy cũng không phải là nói dối. Trông Phong Thiệu hiện giờ có vẻ mạnh mẽ hơn ban đầu nhưng thực tế thân thể Kim Đan này lại chẳng hơn lúc y bệnh hoạn ở kiếp trước là bao.

Phong Thiệu buồn rầu nhìn hư kính. Thiếu niên trong kính đang trần như nhộng dựa vào thành hồ, thân thể trắng nõn thon dài không một chút tì vết, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy trên thân thể ấy có những đường hoa văn màu đỏ tươi trông quỷ bí và yêu dị vô cùng. Ai mà ngờ được, những hoa văn đó là do trong huyết mạch của y đang chôn một gốc ma thực – bụi gai Hỗn Nguyên.

Hiện giờ bụi gai này lại bắt đầu rục rịch sống dậy, cảm giác nóng cháy hòa với đau đớn như ẩn như hiện khiến cho đầu y choáng váng muốn nứt ra… Chẳng biết còn bao lâu nữa sẽ tới ngày gốc ma thực này hoàn toàn phá thể chui ra, đến khi ấy chắc chắn Phong Thiệu sẽ phải bỏ mạng.

Y vội vàng ngâm tụng ma chú, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn những hoa văn này. Theo từng dòng linh khí nhập vào, rốt cuộc hoa văn kì dị cũng dần chìm vào trong thân thể, phần da thịt bị đâm nứt nẻ đã trở lại bình thường như ban đầu.

Tuy nhiên cách này chỉ trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc.

Mười năm, Phong Thiệu cố gắng tu Ma và nghiên cứu tâm chú Tế Luyện Tâm mà Tu Di lão tổ đưa cho mình một cách kĩ càng triệt để, cũng tìm kiếm cách cứu chữa trong tâm pháp của Ma Môn.

Nhưng ngoài ma chú có thể giúp được chút ít, những thứ còn lại không hề trị đúng bệnh.

Đang lúc phiền não, bỗng nhiên Phong Thiệu lại cảm giác cấm chế của động phủ hơi dao động. Y khuếch tán thần thức để tra xét, chợt phát hiện có một thanh niên mặc đạo bào màu trắng đang đứng bên ngoài động phủ của mình. Người kia nhìn qua chỉ mới hơn hai mươi tuổi, ngày thường tuấn lãng đoan chính, mi mục lẫm liệt, tỏa ra khí lạnh khắp bốn phía.

Phong Thiệu đã tiếp nhận kí ức của Thanh Thành tôn giả cho nên cũng nhận ra người đến chính là sư huynh Cố Hoài của mình, đồng thời cũng là Nguyên Cảnh chân nhân sau này – sư phụ của nhân vật chính Lữ Minh Tịnh trong nguyên tác.

Nhìn người này khiến y nhớ đến Lữ Minh Tịnh trong phim, khí chất của hắn có vài nét giống với Cố Hoài, dù sao cũng là thầy trò.

Cố Hoài cảm nhận được thần thức của Phong Thiệu, giọng hắn lạnh nhạt:

“Sư đệ.”

Phong Thiệu vận linh khí nhập vào miếng ngọc ở trước ngực theo bản năng. Toàn thân của nó trong suốt với những đường nét hoa văn cổ xưa được điêu khắc bên trên, đây là pháp bảo mà Tu Di lão tổ, người được coi như một nửa sư tôn đã để lại cho y. Sau khi linh khí của y nhập vào, miếng ngọc xuất hiện một ấn kí giống hệt hoa văn trên thân ngọc. Vật ấy chợt tản ra một luồng sương trắng cùng với ánh huỳnh quang, biến ma khí màu đen ở xung quanh thân thể y thành vô hình chỉ trong phút chốc.

Tu Di lão tổ đã từng nói, trừ khi có người tu vi cao hơn lão, bằng không dưới sự che giấu của pháp khí này, chắc chắn ma khí của Phong Thiệu sẽ không bị lộ ra ngoài.

Lời này không phải nói ngoa. Suốt mười năm nay Phong Thiệu vừa tu Ma cũng vừa đi du lịch nhưng chưa từng lộ ra bất kỳ sơ hở nào. Về phần người có tu vi cao hơn Tu Di lão tổ, y lại càng yên tâm hơn, dù sao Tu Di lão tổ đã là Đại Thừa kỳ. Lúc Thanh Thành tôn giả trâu nhất ở giai đoạn cuối phim kia cũng đến Đại Thừa kỳ, gần như đã trở thành vô địch của Tu Chân giới. Nếu không có nhân vật chính nghịch thiên xuất hiện…

Vì vậy Phong Thiệu mặc pháp bào vào, thản nhiên đi ra đón tiếp Cố Hoài.

“Chúc mừng sư huynh! Bế quan hai mươi năm mà đã đột phá một tiểu cảnh giới.” Phong Thiệu mỉm cười, dáng vẻ quen thuộc. Trong trí nhớ của y, hai mươi năm trước, lúc Thanh Thành gặp Cố Hoài thì tu vi của Cố Hoài mới chỉ trung kỳ Kim Đan. Hiện giờ Cố Hoài không thu lại khí thế đang phát ra bên ngoài.

Phong Thiệu cũng là Kim Đan kỳ, sau khi kéo hắn ngồi xuống liền thử dò xét một phen, không ngờ tu vi của đối phương đã là hậu kỳ Kim Đan. Từ Luyện Khí đến Trúc Cơ rồi đến Kim Đan, càng lên cao thì đột phá sẽ càng khó khăn, nhất là Kim Đan kỳ. Nếu là tu giả bình thường muốn đột phá một tiểu cảnh giới thì ít nhất cũng phải mất từ năm mươi năm trở lên.

Nghe thấy giọng điệu bình tĩnh và thái độ khiêm tốn của đối phương khiến Cố Hoài có hơi kinh ngạc. Sư đệ này của hắn thiên tư kì giai, luôn được coi là chí bảo của Côn Luân, đồng thời cũng là bảo bối của sư tôn nên khó tránh có phần tâm cao khí ngạo. Với tính tình bình thường của sư đệ, sao có thể tươi cười ôn hòa như lúc này?

Có điều so với tính cách vui giận thất thường thì người trước mắt lại mang đến cảm giác khiến người ta thoải mái hơn… Sắc mặt của Cố Hoài không thay đổi, khẽ gật đầu. Hắn không cần tiếp xúc mà trực tiếp dùng thần thức để thăm dò, sau đó không khỏi giật mình, nhíu mày:

“Sơ kì Kim Đan? Trong hai mươi năm này, sư đệ không hề tinh tiến chút nào sao?”

Phong Thiệu không ngờ đối phương lại nói trắng ra như vậy. Trong trí nhớ của y, mặc dù tính cách của Cố Hoài có hơi lạnh lùng nhưng lại khá quan tâm và chăm sóc người sư đệ này.

Chỉ là tình hình trong hai mươi năm nay nói ra thì dài, còn vô cùng thê thảm. Y có thể giữ lại tu vi như hiện giờ đã là may mắn lắm rồi, còn nói gì đến tinh tiến?

Đặc biệt y lại càng không muốn đề cập đến chuyện tu Ma, vì thế đành làm bộ như hổ thẹn:

“Mấy năm nay đi du lịch nhiều nơi bên ngoài, có lẽ vì thế đã làm chậm trễ tu vi.” Lời này cũng không phải giả. Bởi vì Thanh Thành du lịch ở bên ngoài nên mới gặp đại họa, tạo cơ hội cho kẻ chết trên bàn phẫu thuật như y xuyên vào.

Cố Hoài đối xử với mọi người luôn hờ hững nhưng với sư đệ nhà mình lại vẫn có vài phần tình cảm. Sư đệ năm tuổi gia nhập tông môn, có thể nói hắn đã chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành của y.

Nhìn thiếu niên trước mắt đang dần đỏ mặt, cũng hiểu rằng y đã biết sai. Vì thế Cố Hoài không đành lòng trách mắng nhiều, chỉ vỗ vỗ mu bàn tay của Phong Thiệu:

“Năm đó lúc đệ mới nhập tông, sắc thân tinh thuần, căn cốt thượng giai. Không những có Thiên linh căn mà đệ còn có linh đài thanh tịnh hiếm thấy, thức tâm thành minh, bốn mươi năm đã Kết Đan, vốn là thiên tư ngàn năm khó gặp. Đệ nhất định không được chủ quan.”

Phong Thiệu khiêm tốn nghe dạy bảo. Không ngờ Nguyên Cảnh chân nhân trong nguyên tác với ai cũng lạnh lùng lại có một mặt như vậy, càng khiến cho lòng y thêm ấm áp.

Cố Hoài xuất quan đi đến động phủ của Phong Thiệu tất nhiên không chỉ vì muốn hàn huyên vài câu, lúc này liền nói đến chính sự:

“Sư tôn vẫn đang bế quan, mặc dù tất cả sự vụ nội môn tạm thời đều do đại sư huynh quản lý. Tuy nhiên đại sư huynh tu vi Kim Đan lại sắp hết nguyên thọ, hiện giờ cũng có phần lực bất tòng tâm. Ta xuất quan trước cũng là vì việc này.”

Phong Thiệu gật đầu lắng nghe. Sư tôn đương nhiên là chỉ vị tông chủ hiện tại của Côn Luân tông – Thái Dần chân nhân. Ông đã bế quan ba mươi năm, chuẩn bị đột phá từ hậu kỳ Nguyên Anh lên Phản Hư kỳ, hiện giờ đang là thời khắc quyết định để đột phá đại cảnh giới. Đại sư huynh Lâm Tòng Chi thiên tư có hạn, sau khi Kết Đan được ba trăm năm cũng tự biết mình không thể đột phá được nữa nên chuyên tâm quản lý việc vặt trong tông môn. Hiện giờ đã qua một trăm năm, cách thời hạn năm trăm năm tuổi thọ cao nhất của Kim Đan không còn xa.

Cố Hoài là đệ tử thân truyền thứ hai của Thái Dần chân nhân. Lâm Tòng Chi ngã xuống thì sự vụ trong tông môn sẽ do hắn tiếp quản. Nếu không cho dù Côn Luân tông được cho là hòa thuận đoàn kết, nhưng cũng là

tông môn khổng lồ đứng đầu Tu Chân giới, khó tránh có trưởng lão khác thừa dịp tiến vào.

“Cứ mười năm một lần, Côn Luân chúng ta đều phải đi đến các thế gia tu chân để tuyển chọn đệ tử. Việc này có liên quan đến truyền thừa của Côn Luân, luôn do đệ tử thân truyền của chưởng môn dẫn đội ngũ đi trước. Năm nay đáng ra là ta phải đi, nhưng ta lại bận rộn sự vụ trong tông môn… Vậy nên lần này sẽ giao cho sư đệ dẫn đội ngũ đi.”

Nói xong, Cố Hoài liền lấy một ngọc giản từ trong túi gấm rồi đưa qua cho y.

Phong Thiệu nhận lấy. Y thả Thần Thức của mình vào trong rồi đưa toàn bộ nội dung của ngọc giản nhập vào đầu. Bên trong là tư liệu giới thiệu của một vài thế gia tu chân ở Tu Chân giới bao gồm: vị trí, thiên tư, bối cảnh, truyền thừa… cái gì cần có đều có.

Cố Hoài cất ngọc giản đi rồi nói:

“Chuyến đi lần này, mấy vị trưởng lão cũng phái đệ tử đi cùng, trong đó sẽ chọn ra một, hai vị đệ tử thân truyền. Đệ cần phải làm việc tử tế, lựa chọn lương tài cho Côn Luân.”

Cuối cùng còn không quên thêm một câu:

“Không được ham chơi.”

Phong Thiệu xấu hổ, liên tục vâng dạ.

Cố Hoài gật đầu với vẻ vừa lòng. Tuy sắc mặt của hắn không thể hiện điều gì nhưng lại đặt một túi gấm vào trong tay Phong Thiệu:

“Bên ngoài khó tránh những lúc cần tiêu pha, ở đây có một ít linh thạch coi như là chi phí chung. Tuy nói Côn Luân ta thanh danh hiển hách nhưng cũng có vài hạng người có mắt không tròng. Bên trong là một vài pháp bảo và bùa chú có thể giúp ích được cho đệ.”

Phong Thiệu cảm kích. Đến nơi này được mười năm, y đã quen với cuộc sống nhân tình đạm bạc của người tu chân, lúc này mới cảm nhận được một chút tình người.

Cố Hoài thấy sắc mặt ửng đỏ của thiếu niên lại tưởng là y xấu hổ khi bị người ta coi thường, vì thế nghiêm mặt nói:

“Tuy đệ đã Kết Đan nhưng kinh nghiệm thực chiến lại không phong phú. Bên ngoài kia còn có Tán tu, Yêu tu và cả Ma tu; thủ đoạn vô cùng độc ác, đệ không được khinh thường.”

Phong Thiệu vội vàng nhận lấy túi gấm, vừa cười vừa gật đầu nói cảm ơn.

Lúc sư đệ cười rộ lên còn dễ nhìn hơn cả quá khứ, Cố Hoài hơi sửng sốt, quay đầu đi chỗ khác:

"Đệ mau chóng xuất phát đi, ta trở về chủ phong."

Cố Hoài vừa đi, Phong Thiệu liền đọc về các thế gia thu được từ ngọc giản trong Thần Thức. Vừa đảo qua y liền phát hiện một chỗ có giá trị – Lư Sơn Lữ thị.

Lư Sơn Lữ thị, theo thông tin mà ngọc giản cung cấp thì đây là hậu nhân của Lữ tổ. Tộc nhân của Lữ tộc không nhiều nhưng lại có thiên tư thượng giai, trong tộc còn từng xuất hiện thân thể Thần Thú. Thái Ất lão tổ đã phi thăng từ ba ngàn năm trước cũng xuất thân từ Lữ thị, lão chính là người có thân thể Chu Tước.

Thân thể Thần Thú xưa nay hiếm gặp, là món quà được Thượng Thiên ban thưởng, bởi vì có được tinh phách của thần thú trong linh hồn nên giúp ích cực lớn trong quá trình tu tiên.

Thần Thú tồn tại ở thời Thượng Cổ, thời kì đó từng có một đại năng sử dụng sức mạnh thần thông để cắn nuốt Thần Thú, luyện hóa Thần Thú nên mới có được thân thể Thần Thú. Truyền thuyết về Lữ tổ cũng xuất hiện từ ấy. Hiện tại Thần Thú ở Tu Chân giới hầu như đã tuyệt tích, đương nhiên cũng không còn thân thể Thần Thú nữa, bởi vậy người có thân thể Thần Thú lại càng hiếm thấy.

Phong Thiệu chú ý đến Lữ thị không phải vì gia tộc này có thân thể Thần Thú ngàn năm khó gặp, mà vì nhân vật chính trong bộ phim này – Minh Tịnh, hắn chính là người có thân thể Bạch Hổ, hắn cũng họ Lữ.

------oOo------

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 3: Tông môn

Với người thường, mười năm là quãng thời gian rất dài nhưng với tu giả lại chỉ như bóng ngựa qua cửa.

Trong mười năm này Phong Thiệu chẳng làm được bao nhiêu việc nhưng y không cam tâm cứ chết đi như thế. Y chỉ muốn sống tốt hơn, lâu hơn một chút mà thôi.

Đời trước y đoản mệnh, mới hơn ba mươi tuổi đã chết vì bệnh nan y. Trong năm năm cuối đời, y đã cố gắng làm đủ loại trị liệu, giải phẫu bằng hóa chất, tóc cũng rụng sạch. Đến khi người cắm đầy ống truyền dịch mà vẫn chưa chết, ý chí cầu sinh không thể nói là không kiên định. Thậm chí vì tiêu xài quá nhiều nên tích lũy mười năm trong giới nghệ sĩ cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Vất vả lắm mới ổn định được đôi chút, sau khi y về nước lại nhận một vai diễn phản diện hạng hai nhưng cũng không hề thấy khủng hoảng chút nào. Chỉ vì y muốn kiếm thêm tiền thuốc men, có điều sau khi tiền tới tay, Phong Thiệu vẫn phải chết trên bàn mổ.

Con người nếu luôn bị bỏ đói thì rất khó để ăn no.

Tâm trạng hiện giờ của Phong Thiệu cũng như vậy. Trước mắt, y lại có được một cuộc đời mới, tuy sống không tốt lắm nhưng Phong Thiệu vẫn mong có thể sống lâu thêm chút nữa. Cho dù nhân vật Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác này sẽ chết vào tám trăm năm sau, nhưng Phong Thiệu không muốn cứ ngồi chờ cái chết đến một cách bất lực như vậy.

Nực cười! Nếu Thanh Thành tôn giả không chết, khi ấy đã là tu vi Đại Thừa kỳ… Cho dù không thể phi thăng, tuổi thọ ba ngàn năm cũng đủ để Phong Thiệu thoải mái ăn chơi.

Vừa nghĩ đến chuyện mình có thể tránh khỏi kết cục bi thảm như trong phim, Phong Thiệu đang ăn chân gà nướng cũng mỉm cười. Chỉ là lúc vừa lau miệng lại nhìn thấy hồng văn ẩn hiện trên cổ tay khiến sắc mặt y bỗng trầm xuống.

Hai năm này, ma tính của bụi gai Hỗn Nguyên trong cơ thể y càng ngày càng khó khống chế. Phong Thiệu tu Ma đến Kết Đan, bụi gai này cũng phát triển như cá gặp nước. So với linh khí của Đạo tu, Ma khí của Ma tu càng hợp khẩu vị của nó hơn, giúp nó nhanh chóng lan tràn ra khắp thân thể y.

Tuy nói như vậy nhưng năm đó Thanh Thành gặp họa đã bị phá hủy hết Đan Điền, toàn bộ gân mạch cũng bị phế bỏ. Bụi gai Hỗn Nguyên phát triển thì kinh mạch của y cũng cùng phát triển theo, nhưng Phong Thiệu lại không muốn như thế. Thể chất tốt đến mấy cũng phải có mạng để hưởng mới được.

Nghĩ đến đó, Phong Thiệu cũng chẳng buồn ăn gà nướng nữa. Sau khi tiện tay bấm hỏa quyết đốt trụi hết đám xương gà, y liền nhớ đến thông tin của mấy thế gia trong Thức Hải. Mặc dù y đã tìm được nhà của nam chính Minh Tịnh nhưng vẫn chưa tìm được nữ chính Hà Loan.

Còn tám trăm năm nữa mới đến lúc nam chính trở thành mối uy hiếp của y. Nếu không tìm thấy nữ chính, không có Thất Tinh Linh Nhĩ của Hà gia; Chắn chắn bụi gai Hỗn Nguyên này sẽ phá thể chui ra, đến khi ấy y phải chết là việc không cần nghi ngờ.

Phong Thiệu cố gắng tìm tòi thông tin trong ngọc giản hơn trăm lần nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì. Cửu Châu có hơn trăm thế gia tu chân nhưng không hề có nhà nào họ Hà!

Y tìm Thất Tinh Linh Nhĩ đã hơn năm năm, sau khi không tìm thấy mới đành kiên trì đi tìm nữ chính, lại mất thêm năm năm nữa nhưng vẫn không thể tìm thấy bất cứ thông tin gì!

Đời sau của các thế gia tu chân ở Cửu Châu đều ẩn giấu nên rất khó để tìm được. Hiện giờ có kim chỉ nam hướng dẫn, lại phát hiện mục tiêu không hề có mặt trong đó… Phong Thiệu thầm than, chẳng lẽ nội dung phim còn chưa bắt đầu, phải chăng y đã mở ra hình thức nhân vật phản diện chế độ hard?

Vào lúc Phong Thiệu đang vô cùng buồn rầu, trưởng lão của Côn Luân tông đã phái đệ tử thân truyền đến đây.

Phong Thiệu khác với Thanh Thành trong phim, y là một ngôi sao ra mắt khán giả từ khi còn nhỏ tuổi. Ở trong giới showbiz mạnh vì gạo bạo vì tiền, hầu như y có thể giao tiếp với tất cả mọi người. Mười năm tuy không lâu nhưng cũng đủ để y quen thuộc với các sư huynh, sư đệ, sư thúc, sư tổ ở Côn Luân; tạo nên những mối quan hệ tốt đẹp.

Dù Phong Thiệu thay đổi tính cách khiến mọi người đều kinh ngạc nhưng kỹ xảo diễn xuất thành thạo lại giúp y không để lộ sơ hở. Tuy tuổi tác của tu giả cao nhưng lại không thể so được với phàm nhân thế tục đa tâm đa mắt. Dần dà mọi người cũng quen dần với đệ tử thân truyền của chưởng môn có tính cách ôn hòa thân thiết.

Hiện giờ Côn Luân tông có bốn vị trưởng lão, Phong Thiệu đều biết hết bốn đệ tử thân truyền của họ. Tu vi cao nhất là Kim Đan trung kỳ – Trương Thiên Bách, lớn tuổi nhất là Triệu Bác đã hơn ba trăm tuổi, La Thắng và Phương Trường Tín đều có tu vi Trúc Cơ.

Trong đó, Phong Thiệu có quan hệ khá tốt với người nhỏ tuổi nhất là Phương Trường Tín.

Sau khi Phong Thiệu thương nghị với bốn người về đường đi và nhiệm vụ, y liền mở miệng nói:

“Đã vài ngày không gặp, ở lại dùng cơm xong rồi rồi hẵng đi.”

Mặc dù sau khi tu giả đột phá Trúc Cơ sẽ không cần ăn khói lửa nhân gian nữa, nhưng khi y giữ người lại dùng cơm thì cả bốn người đều nghe lời. Cũng không phải là không thể từ chối mà do tay nghề nấu nướng của y thực sự rất tốt.

Đời trước làm ngôi sao hơn mười năm, vì để bảo vệ hình tượng nên Phong Thiệu luôn tiết chế mười phần trong phương diện ăn uống. Sau này khi phát bệnh mới hối hận không thôi, dần dần tạo thành bản tính ham ăn. May mắn khi đó bệnh của y trở nặng, ăn nhiều cũng khó lên cân, nếu không e là đến vai diễn phản diện sau này cũng không được nhận.

Hiện giờ đã trở thành tu giả, Phong Thiệu không cần phải lo lắng về vấn đề bị béo lên nữa, cho dù có béo lên cũng không cần dựa vào hình tượng để kiếm sống. Lại thêm cuộc sống tu hành vốn nhàm chán vô vị, Phong Thiệu chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã học xong từ việc ăn đến làm thế nào để ăn ngon miệng.

Phong Thiệu lấy một bộ đồ làm bếp ra từ trong túi gấm, còn cả vài con gà cảnh, thỏ xám mà y bắt được trên núi mấy hôm trước. Gia cầm ở trong núi của Côn Luân tông được linh khí nuôi dưỡng khiến chất thịt rất màu mỡ. Sau khi tu giả ăn xong sẽ cảm thấy miệng lưỡi sinh hương, Đan Điền dễ chịu.

Bốn sư huynh đệ đã quen thuộc với Phong Thiệu từ lâu, mắt thấy y bấm tay niệm thần chú nhóm lửa xuống bếp thì bọn họ liền phụ giúp một tay. Nấu cơm cũng không phải kỹ thuật sống cao siêu gì cả, người có tu vi thấp nhất ở đây là Phương Trường Tín cũng đã trung kỳ Trúc Cơ, tạo vài pháp quyết, vài đạo phù triện dễ như trở bàn tay.

Không bao lâu sau hương vị linh thực đã tỏa ra bốn phía. Phong Thiệu phi lên lấy mấy cái đệm hương bồ cho các sư huynh đệ ngồi, Trương Thiên Bách yêu rượu như mạng cũng lấy ra mấy bình linh nhưỡng, mọi người ngồi bên bàn bày món ngon rượu thơm, ăn đến vô cùng vui vẻ.

Triệu Bác nhìn lão luyện thành thục nhất cũng không kìm được mà vuốt râu rồi nói một câu:

“Cuộc sống thần tiên.”

Trương Thiên Bách dừng đũa rồi nâng chén, mỉm cười nói:

“Có Phong sư đệ, ở đâu cũng là cuộc sống thần tiên.”

La Thắng hơi say, vỗ đùi cái đét:

“Đúng thế, có rượu có thịt có bạn mới biết thế gian vui sướng, tu hành khổ.”

Phong Thiệu vỗ cậu ta một phát, cười mắng:

“Thái An sư thúc mà nghe được những lời này thì không chắc sư đệ ngươi sẽ chịu nổi đâu!”

Thân hình khôi ngô của La Thắng gập xuống một cái, liên tục xin tha. Trương Thiên Bách cũng giễu cợt:

“Theo như ta thấy, La sư đệ nên tìm đạo lữ hợp tịch song tu. Có người quản cũng giúp Thái An sư thúc thoải mái hơn một chút.”

Phong Thiệu cũng cười:

“Lời của Trương sư huynh không sai. La sư đệ đã là hậu kỳ Trúc Cơ, có thể kết đạo lữ được rồi.”

Mặc dù tính cách của La Thắng hướng ngoại nhưng hắn trường kỳ ở tông môn ít khi ra ngoài, hiện giờ nghe thấy những lời này thì sắc mặt liền ngượng nghịu. Ngay cả Phương Trường Tín có tính cách hòa thuận cũng không kìm được mà lén cười.

Ngược lại vẻ mặt Triệu Bác tràn đầy nghiêm túc, gật đầu nói vào:

“Đệ tử Côn Luân tông chúng ta tìm đạo lữ cũng không dễ dàng. Không nói đến La sư đệ là đệ tử thân truyền của trưởng lão, cho dù là nội môn bình thường hay đệ tử ngoại môn, những nữ tu của mấy tiểu tông môn bên ngoài thấy cũng đều xua như xua vịt vậy.”

Nói xong, hắn còn gắp một miếng cá bỏ vào miệng, thản nhiên nói tiếp:

“Bàn về nhiệm vụ trước mắt của chúng ta. Khi đến chỗ những thế gia kia thì đệ cũng có thể chọn một, hai nữ tu tới hầu hạ. Nếu La sư đệ chướng mắt các nàng, vậy thì trước hết cứ chọn hai người làm thị thiếp cũng được.”

Mặt La Thắng hết đỏ lại đen, bĩu môi nói:

“Đệ nào có tâm tư kia…” Nói thì nói thế nhưng ánh mắt hắn cũng đã mơ màng. Mọi người thấy vậy không khỏi nhìn nhau cười cười.

La Thắng nhìn thấy, xấu hổ nói:

“Sao chỉ toàn nói mình đệ, Phương sư đệ tuổi còn nhỏ thì không tính nhưng Phong sư huynh hào hoa phong nhã, còn là tu sĩ Kim Đan. Huynh ấy cũng là người chăn đơn gối chiếc đấy thôi.”

Phương Trường Tín nhìn Phong Thiệu bên cạnh, ánh mắt lóe lên rồi cười nói:

“Cho dù Phong sư huynh không phải là Kim Đan, với dung mạo và phong thái như thế này cũng không cần sầu lo chuyện đạo lữ. Ngược lại đệ rất tò mò nữ tu thế nào mới có thể đứng được bên cạnh Phong sư huynh.”

“Không biết Đan Thanh tiên tử của Phiêu Miểu tông có xứng đôi được không nhỉ?” Trương Thiên Bách cười hì hì, tay cầm hồ lô rượu, nằm nghiêng xuống.

“Ta đã hành tẩu hơn nửa Cửu Châu, trong một lần tới buổi gặp mặt ở tụ bảo có nhìn thoáng qua Đan Thanh tiên tử… Vẻ đẹp kia, có lẽ cả Chân Tiên Thượng giới cũng chỉ vậy mà thôi.” Trương Thiên Bách nói xong còn nhắm lại mắt, nhẹ nhàng phe phẩy hồ lô trong tay.

Phong Thiệu nói với vẻ bất đắc dĩ:

“Sư huynh say rồi! Phiêu Miểu tông và Côn Luân cùng thuộc tứ đại tông môn ở Cửu Châu, Đan Thanh tiên tử kinh diễm Cửu Châu, còn là thủ đồ của tông chủ nên đã định trước sẽ nhậm chức tông chủ. Ta không xứng với nàng.”

Triệu Bác vốn có tính bao che khuyết điểm, lúc chưa thân nhau thì chẳng nói tới nhưng bây giờ họ đã kết giao, sư đệ này của hắn không chỉ thanh tư đạo cốt, cho dù dung mạo có hèn mọn, hắn cũng không muốn nhìn thấy đối phương coi thường bản hân.

Vì thế Triệu Bác không cho là đúng, hắn nói:

“Cho dù cùng thuộc tứ đại tông môn cũng vẫn phân chia mạnh yếu. Côn Luân ta đứng đầu, Phiêu Miểu lại đứng chót. Cho dù nàng là tông chủ đời tiếp theo thì sao? Không nói Phong sư đệ có tư chất ngàn năm khó gặp, năm mươi tuổi đã Kết Đan, nhìn cả Cửu Châu cũng vẫn là lông phượng sừng lân. Đan Thanh tiên tử có thể chất Thuần Âm cùng sư đệ có thể chất Thuần Dương, khi song tu chính là làm chơi ăn thật, ta thấy không có gì là không được.”

Phong Thiệu bóp trán, y buồn cười nhưng không muốn tiếp tục câu chuyện.

Đương nhiên y biết Đan Thanh tiên tử kia đẹp đến không nói nên lời. Năm đó ở trong nguyên tác, Đan Thanh tiên tử chính là một vai nữ phụ, diễn viên lúc ấy còn là nữ thần của đám trạch nam, thù lao cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu so với người sắm vai nữ chính Hà Loan đâu.

Mà theo Phong Thiệu tổng kết lại, thế giới này có nhiều người còn xuất sắc hơn cả các cô gái trang điểm sắm vai trong phim, từ đó có thể thấy Đan Thanh tiên tử quả thật là tuyệt sắc. Nhưng như thế thì sao, nữ nhân này cũng là một trong những cô nàng thuộc hậu cung của nam chính, y không dám nhúng chàm, cũng không có hứng thú.

Sau khi các sư huynh đệ tận hứng, Phương Trường Tín vẫn còn ở lại. Khuôn mặt mới mười một mười hai tuổi của cậu ta đã đỏ hồng, chắc không thể chịu nổi linh nhưỡng của Trương Bách Thiên. Cậu ta lôi kéo ống tay áo của Phong Thiệu rồi hỏi:

“Sư huynh, đệ nghe sư tôn đệ nói, nói chưởng môn sư bá trước khi bế quan đã từng nhắc đến việc hợp tịch của sư huynh. Có nói đến Phiêu Miểu tông kia, không chừng chính là Đan Thanh tiên tử đó.”

Nói tới đây, cậu trông mong nhìn về phía Phong Thiệu:

“Nếu sư huynh thật sự có được mỹ nhân của Phiêu Miểu tông làm đạo lữ, e rằng sẽ chẳng thèm quan tâm tới người sư đệ nhỏ nhoi này nữa.”

Đối với người sư đệ này, Phong Thiệu có để ý quan tâm hơn so với người khác một chút, những năm gần đây bọn họ vô cùng thân thiết.

Tuy y cố gắng không để kịch bản nguyên tác ảnh hưởng quá sâu đến mình nhưng dù sao cũng là bộ phim mình từng diễn, có vài tình tiết vẫn khắc sâu trong ký ức.

Ví dụ như sau khi Thanh Thành hắc hóa, các sư huynh đệ đồng môn của gã có người chỉ sợ trốn không kịp, có người trảm yêu trừ ma, nhưng chỉ có tiểu sư đệ Phương Trường Tín này còn niệm tình cũ, mạo hiểm thả gã ra… Sao không yêu thương cho được!

Phong Thiệu xoa đầu cậu ta, cười nói:

“Sao có thể, ta quên ai cũng sẽ không quên sư đệ đâu. Ta không hề có chút hứng thú nào với Phiêu Miểu tông.” Những lời này là thật lòng. Cho dù không phải Đan Thanh tiên tử thì y cũng chẳng hứng thú với bất kì nữ tu nào của Phiêu Miểu tông.

Phương Trường Tín nghe xong liền bổ nhào vào trong lòng Phong Thiệu, cậu nở một nụ cười thật tươi.

------oOo------

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 4: Đi làm nhiệm vụ

Phong Thiệu cộng thêm Trương Thiên Bách, Triệu Bác, La Thắng và Phương Trường Tín chỉ mới là năm người, tất nhiên không thể biểu hiện ra được khí thế nhất đẳng của Côn Luân tông. Vì thế y liền chọn thêm mười đệ tử nội môn và hai mươi đệ tử ngoại môn để đi làm nhiệm vụ, coi như là đi rèn luyện.

Phong Thiệu dẫn đầu, ngoại trừ các đệ tử Trúc Cơ ngự kiếm phi hành thì các đệ tử ngoại môn Luyện Khí kì đều đứng trong pháp khí là một con thuyền lá. Một hàng ba mươi người bay về phía truyền tống trận của Côn Luân.

Núi non trùng trùng điệp điệp, linh khí quanh quẩn kéo dài ngàn dặm, ba ngàn đệ tử, tất cả đều thuộc về Côn Luân.

Thân là môn phái đứng đầu trong tứ đại tông môn ở Cửu Châu, bán kính truyền tống trận của Côn Luân kéo dài hơn năm dặm. Trong các loại trận pháp thì truyền tống trận nổi tiếng là có độ phức tạp cao. Một truyền tống trận khổng lồ như vậy lại nối thẳng từ Côn Luân đến đại lục Cửu Châu thì chắc chắn độ khó sẽ cực lớn.

Phong Thiệu lấy mười viên linh thạch trung phẩm từ trong túi gấm Cố Hoài đưa mình rồi bước vào trận pháp. Số người càng nhiều thì lượng linh thạch cần dùng để khởi động trận pháp sẽ càng lớn. Một phát tiêu hao hết mười viên linh thạch trung phẩm khiến y không khỏi tê tái trong lòng.

Cho dù y là đệ tử thân truyền của chưởng môn, linh thạch và đan linh được phân phát mỗi tháng không hề ít, nhưng cũng chẳng bù lại được số lượng tiêu hao. Mấy năm nay, chỉ vì một gốc Thất Tinh Linh Nhĩ mà Phong Thiệu cướp đường đến quen cả tay.

“Sư huynh, chúng ta sắp rời khỏi Côn Luân à?” Phương Trường Tín kéo tay Phong Thiệu, nhìn những phù văn phức tạp ở dưới chân đang sáng

dần lên khiến cậu cảm thấy vô cùng mới mẻ. Từ lúc cậu biết nhận thức đến giờ vẫn luôn quanh quẩn ở Côn Luân, hơn ba mươi năm qua chưa từng bước ra khỏi Côn Luân một bước.

Được Côn Luân coi trọng từ lúc mới lọt lòng không chỉ có mỗi mình Phương Trường Tín. Đa phần nhiệm vụ ở tông môn đều có thể hoàn thành trong nội cảnh của Côn Luân nên phần lớn đệ tử nội môn và ngoại môn đều chưa từng ra ngoài.

Lúc này toàn bộ phù văn của đại trận đã được kích hoạt, hoa văn chi chít lóa cả mắt, trông vô cùng đồ sộ. Thân là người dẫn đầu, Phong Thiệu không thể không hô một tiếng:

“Khởi trận!”

Khi ánh sáng tách khỏi phù văn, một khoảng không chậm rãi hiện lên, cả nhóm Phong Thiệu bước theo ánh sáng sau đó xuất hiện trên một đỉnh núi.

Mặc dù cũng là đỉnh núi nhưng nơi này rất khác nội cảnh của Côn Luân, thiếu đi linh khí mờ ảo, lại hơn vài phần thế tục ô uế. Phong Thiệu, Trương Thiên Bách và Triệu Bác, ba người thường xuyên nhập thế nên đã quen với điều này. La Thắng không ra ngoài nhiều, Phương Trường Tín lại càng chưa đi bao giờ nên bọn họ như đang từ ngoại ô đi vào giữa một nơi ngập tràn khí thải, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ khó coi.

Một vài đệ tử còn niệm Thanh Thân chú, thu liễm hơi thở để giảm bớt cảm giác khó chịu.

Trương Thiên Bách uống một ngụm rượu, thấy có mấy đệ tử luống cuống chân tay thì không khỏi nhíu mày:

“Đúng là được nuông chiều thành thói. Tuy tôn chỉ của Côn Luân là xuất thế tu hành nhưng song song với đó, chúng ta cũng phải chú trọng nhập thế rèn luyện. Nhìn các ngươi bây giờ đi, vừa mới vào thế tục đã chật vật như vậy thì còn rèn luyện cái gì nữa, càng khỏi nói tới chuyện hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này.”

Ba mươi đệ tử nội môn, ngoại môn đều kinh hãi, vội vàng nghiêm túc cúi người nói:

“Cảm tạ Trương sư thúc đã dạy bảo.”

Phong Thiệu thấy sắc mặt của những đệ tử này sắc mặt trắng bệch, mặt đầy mồ hôi lạnh, nhẫn nhịn cũng thật vất vả nên y bèn cười cười hoà giải:

“Đừng thấy ngày thường Trương sư thúc của các ngươi tiêu sái phóng khoáng, thật ra huynh ấy lại là người cần cù tu hành nhất. Năm đó huynh ấy bươc vào Côn Luân Bắc Đẩu kiếm trận tròn ba mươi năm, mãi đến khi luyện thành kiếm ý mới đi ra.”

Chúng đệ tử vừa nghe thấy vậy thì ánh mắt đều hiện lên tia thán phục. Rèn luyện trong kiếm trận là vất vả nhất, huống chi Côn Luân Bắc Đẩu kiếm trận lại càng là kiếm trận trong kiếm trận. Trong trận có kiếm khí hơn vạn năm của đại năng Côn Luân để lại, độ mạo hiểm trong đó càng khỏi phải nói nhiều. Nếu là người thường, có thể rèn luyện mấy tháng không ra đã được coi là người có nghị lực hiếm thấy, chớ nói chi ở trong đấy đến tận ba mươi năm.

Tuy trên mặt Trương Bách Thiên không hề gợn sóng nhưng ánh mắt lại cho thấy đây chính là điều đắc ý nhất trong cuộc đời của hắn.

Phong Thiệu tâng bốc người ta, làm dịu đi bầu không khí, sau đó lại lấy từ trong túi gấm ra một bình ngọc, y nói với vẻ ôn hòa:

“Thường ngày ta hay ra ngoài du lịch nên đã chuẩn bị rất nhiều Khư Trọc đan, cái này rất hữu dụng. Mỗi người các ngươi ăn một viên, có thể giảm bớt khó chịu.”

Chúng đệ tử nhịn đến nỗi đổ đầy mồ hôi lạnh, lúc này ai ai cũng hớn hở ra mặt, vô cùng cảm kích rồi nhanh chóng nói lời cảm tạ:

“Đa tạ Phong sư thúc.”

“Nhịn mấy ngày là ổn thôi, sư đệ chiều chúng nó quá rồi.” Triệu Bác nhìn mấy đệ tử nhanh chóng nuốt đan dược, phất trần trong tay đảo qua, có chút phản đối.

“Đệ biết các huynh có ý tốt, nhưng đệ mềm lòng không nỡ.” Phong Thiệu mỉm cười, hơi thẹn thùng gật đầu với vẻ ta là người tốt.

Khư Trọc đan có giá một linh thạch hạ phẩm. Một linh thạch trung phẩm có thể mua được một trăm viên, trên phố ở đâu cũng bán.

Có thể mua được lòng người giúp vun đắp cho hình tượng cao lớn, tốt đẹp của mình nên y không hề thấy đau túi.

Đoàn người lại lên đường, do bên trong thức hải của Phong Thiệu có sẵn tư liệu về các thế gia nên y vẫn luôn là người dẫn đường.

Vốn dĩ Phong Thiệu muốn chia người ra làm việc, vậy thì y có thể đi một mình đến Lư Sơn, lấy việc công làm việc tư sẽ tiện hơn. Thế nhưng

thông tin về các thế gia ở trong ngọc giản này lại không thể để lộ ra ngoài một cách tùy tiện nên cuối cùng lại đành phải đi chung.

Vì không để nhiệm vụ bị chậm trễ, cũng giúp cho mình có nhiều thời gian giải quyết việc riêng nên Phong Thiệu liền xếp Lữ gia ở Lư Sơn cuối cùng.

Mà thế gia gần đây nhất chính là Hoàng gia ở Từ Ký Châu.

Nhóm người Phong Thiệu khá đông, tuy tốc độ phi hành nhanh nhưng khi đi đường vẫn khiến người ta thấy kì lạ. Nhìn cảnh sắc phía dưới, cách đó không xa đã thấp thoáng trông thấy thành trấn. Y dùng thần thức tìm kiếm, trong thành rộn ràng nhốn nháo, tiếng người ồn ào.

Côn Luân là đại tông ẩn thế, mặc dù cũng chú trọng bài bản với tu giả nhưng khi ở trước mặt thế nhân thì luôn điệu thấp, không xen vào thế sự. Cho nên mắt thấy sắp tới thành trấn, Phong Thiệu liền vội vàng bảo mọi người xuống dưới rồi dặn dò các đệ tử vài câu:

“Bây giờ vào thành, các ngươi nhanh chóng thu phù triện và pháp bảo vào, không nên quấy nhiễu dân chúng.”

Chúng đệ tử cúi đầu nghe lệnh, nhanh chóng cất đi, trong nháy mắt đã giống như một đám đạo sĩ bình thường, chỉ là có thêm vài phần tiên khí. Những đệ tử này đã thu hồi phù triện có tác dụng thanh lọc không khí, lại đến gần nơi người phàm sinh sống nên trọc khí còn nồng đậm hơn cả lúc ở ngoại thành.

Phong Thiệu là một sư thúc biết săn sóc. Y lập tức lấy Khư Trọc đan từ trong túi gấm ra rồi phân phát cho mỗi người một lọ. Triệu Bác vừa mới nhướng lông mày thì y đã vội vàng nói:

“Các ngươi là tu sĩ, cứ luôn dựa dẫm vào đan dược để hành tẩu trên thế gian cũng không phải cách lâu dài. Hơn nữa nhiệm vụ lần này kéo dài ít nhất nửa năm, dược chỉ phát một lần, các ngươi phải học cách tự thích nghi mới được.”

Chúng đệ tử nhanh chóng nói lời cảm tạ, ăn dược xong mới theo sau Phong Thiệu vào thành.

Thành trấn nơi này vô cùng phồn vinh náo nhiệt, các cửa hàng làm ăn phát đạt, du khách đông như mắc cửi.

Cửu Châu có hơn mười quốc gia lớn nhỏ, không ít nơi nhận được sự che chở của các tông môn nên phần lớn trong thành trấn đều có thế lực của các tiểu tông môn. Vì thế, khi người dân trong thành nhìn thấy một hàng

đạo sĩ mặc đạo bào chỉnh tề đi lại trên đường thì không có ai cảm thấy quá kinh ngạc.

Ngược lại, Phong Thiệu mang theo những đệ tử này lại gặp kinh hỉ, tuy vẫn đang duy trì dáng vẻ tiên phong đạo cốt nhưng ánh mắt và thần thức đã bắt đầu ngắm loạn chung quanh.

Ngay cả Phương Trường Tín ở bên cạnh y – người được các đệ tử gọi là tiểu sư thúc, cũng hiện ra vài phần kích động. Thấy thần thức của đối phương bắt đầu mất khống chế, Phong Thiệu liền nhanh chóng nhắc nhở cậu ta:

“Sư đệ đừng có ỷ đây là thành trấn của người phàm nên sẽ không gặp tu giả. Nếu đệ dò xét phải một tu giả khác thì không phải sẽ gây họa hay sao?”

Phương Trường Tín lè lưỡi nhưng vẫn thành thật hơn một chút. Cậu chỉ dùng ánh mắt nhìn chung quanh, thỉnh thoảng lôi kéo người bán hàng rong hỏi vài câu.

Trương Bách Thiên lại không cho là đúng, nói:

“Cần gì phải cẩn thận đến vậy. Tu giả ở đại lục Cửu Châu vốn dĩ không thể so được với Côn Luân chúng ta. Cho dù gặp phải người của mấy đại tông môn khác, hay đám đệ tử của các tông môn trên Động Thiên thì tu vi và thực lực của bọn họ cũng thấp hơn chúng ta rất nhiều.” (Tứ đại tông môn ở trên động thiên, còn các thế gia này ở đại lục Cửu Châu, giống như trên trời và dưới đất vậy.)

“Tuy Phương sư đệ chỉ mới Trúc Cơ trung kỳ nhưng ở Cửu Châu đã được coi là tu sĩ cấp cao rồi.” Triệu Bác đi lại vững vàng, dáng vẻ không đáng để tâm.

Tất nhiên Phong Thiệu cũng biết những điều này. Y hành tẩu ở Cửu Châu mười năm, hồi chưa tu thành Kim Đan, chỉ dựa vào tu vi Trúc Cơ nhưng y cũng chưa phải chịu thiệt lần nào, thậm chí còn cướp đường vài lần, buổi tối thì dạo chơi tham quan vài tiểu tông môn ấy chứ.

Có điều cẩn thận tông môn khác cũng không phải điều dư thừa. Y vừa dẫn đường vừa cười:

“Chúng ta đến làm nhiệm vụ, cần gì phải để mấy chuyện vặt vãnh làm trễ thời gian…” Còn chưa nói hết thì Phong Thiệu đã dừng bước, bọn họ đến Hoàng gia rồi.

Nếu không phải trong thức hải ghi chép tuyến đường đến Hoàng gia vô cùng rõ ràng, chỉ sợ Phong Thiệu cũng không ngờ trận pháp vào cửa của Hoàng gia lại thiết lập bên trong một trạch viện như thế này.

Phong Thiệu lấy một ngọc phù từ trong túi gấm mà Cố Hoài đưa cho, bên trên có ấn kí của Côn Luân. Y đưa linh khí vào ngọc phù, lúc đang muốn vẽ phù chú lại chợt thấy ngực như bị đâm một nhát, y lập tức dừng động tác.

Khải trận chỉ là một pháp thuật nhỏ, mặc dù có hơi nhiều người một chút nhưng với tu sĩ Kim Đan như Phong Thiệu thì không đáng để nhắc tới.

Vì thế thấy Phong Thiệu không ổn nên hai người Trương Bách Thiên và Triệu Bác liền lập tức để ý tới. Bọn họ đều là tu giả Kim Đan, vừa nhìn đã biết Phong Thiệu đang bị cạn kiệt linh khí. Phương Trường Tín nhanh chóng nâng Phong Thiệu lên, lo lắng hỏi:

“Sư huynh có sao không?”

Phong Thiệu hơi cúi đầu để che giấu sắc mặt khó coi. Y đọc thầm Luyện Ma chú trong lòng, một tay nắm chặt cổ tay – nơi hồng văn như ẩn như hiện để nhanh chóng hấp thụ linh khí, trên gương mặt lộ vẻ mệt mỏi:

“Dùng truyền tống trận rồi lại ngự kiếm phi hành quá lâu nên hiện giờ có chút mệt mỏi.”

Lời này là thật. Không ngờ bụi gai Hỗn Nguyên lại phát tác nhanh đến vậy, may mà y đã cảnh giác từ trước chứ đến lúc cảm giác đau đớn như dời non lật bể kia đánh tới, cho dù không bị bụi gai Hỗn Nguyên giết chết thì y cũng phải bại lộ thân phận Ma tu của mình – Màn diễn kết thúc, y có thể cúi chào cảm ơn.

Mặc dù Trương Bách Thiên thấy hơi khó hiểu nhưng vì tính cách hắn thoải mái nên cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ tự động cầm lấy ngọc phù trong tay Phong Thiệu rồi khải trận thay y.

Triệu Bác thì lại đăm chiêu suy nghĩ, nhẹ giọng dặn dò sư đệ hai câu:

“Hai mươi năm qua tu vi của đệ chưa từng tinh tiến, có phải do tu hành gặp cản trở gì không? Nếu có câu hỏi nào mà bản thân không thể lý giải được, đệ cũng đừng nên giữ mãi trong lòng. Dù chưởng môn sư bá đang bế quan, nhưng đệ vẫn có thể tìm sư tôn của ta hỏi một hai câu. Sư tôn không hỏi chuyện bên ngoài nhưng ngài rất xem trọng đệ.”

Chẳng qua trước đây Phong Thiệu từng đưa vài món linh thực y làm cho sư tôn Thái Võ trưởng lão của Triệu Bác, làm gì đến mức lọt vào mắt

xanh, được trưởng lão xem trọng cơ chứ? Y ngầm hiểu chẳng qua Triệu Bác đang nói ngọt mà thôi. Ý tốt này khiến y thấy hơi ngượng ngùng, thật lòng thật dạ nói lời cảm ơn

Tính tình La Thắng thẳng thắn, không nói được nhiều lời sâu sắc như vậy. Thấy sắc mặt Phong Thiệu không ổn, hắn chẳng hề hỏi nhiều mà chỉ nâng tay truyền một luồng linh khí vào trong cơ thể Phong Thiệu. Tuy chỉ mới tu vi Trúc Cơ hậu kỳ nhưng linh khí của hắn là hệ mộc, khởi nguồn của vạn vật sống. Từng dòng linh khí truyền vào giúp Phong Thiệu cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

“Sư đệ vất vả rồi.” Phong Thiệu không kìm được xúc động. Mặc dù linh khí có thể tự sinh sôi nhưng chẳng có tu giả nào lại dễ dàng lấy ra giúp người như vậy. Nhất là y và La Thắng cách nhau cả một cảnh giới lớn, độ khí như thế vừa tiêu hao nhiều lại cực kỳ lãng phí.

La Thắng cười hì hì, nói với vẻ chẳng hề để tâm:

“Chúng ta là sư huynh đệ mà.”

Phương Trường Tín thấy thế thì cũng muốn làm theo. Lúc Phong Thiệu đang muốn ngăn cản cậu ta, Triệu Bác đã ngăn trước, ông trừng mắt nhìn vị sư đệ nhỏ nhất này rồi dạy dỗ:

“Làm ăn cẩu thả, linh khí của đệ và ta đều là hệ Kim, Kim chủ sát phạt. Phong sư huynh của đệ lại đang bị cạn kiệt linh khí, đệ độ khí như vậy là muốn khiến đệ ấy càng khó chịu hơn à?”

Phương Trường Tín kéo tay Phong Thiệu, thẹn thùng cúi đầu.

Phong Thiệu cười sờ đầu cậu ta. Hiện tại thân thể của y khoan khoái, trong lòng cũng vui vẻ nên không khỏi hơi cảm khái. Y chỉ đặt thêm một chút tâm tư lúc ở chung với nhau, không ngờ lại có thể nuôi được mấy phần tình cảm chân thành. Như vậy bản tính của những sư huynh đệ này cũng không phải xấu. Song ngẫm lại thì người xấu đâu phải bọn họ, người xấu chính là Thanh Thành tôn giả với thân phận nhân vật phản diện kia kìa… Sau này còn trở thanh đại ma đầu phản bội sư môn, huyết tẩy Côn Luân.

Để không bước đi trên con đường đánh mất nhân tính, không bị nam chính thay trời hành đạo cho đi nhận cơm hộp, con đường tẩy trắng này của y vẫn còn gian nan lắm.

------oOo------

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 5: Lô đỉnh

Hoàng thị ở Từ Ký Châu, sau khi tộc trưởng tu vi Kim Đan đời trước ngã xuống, gia tộc này đã gần trăm năm không có người Kết Đan. Tộc trưởng hiện giờ là Hoàng Minh Nguyệt chỉ mới tu vi Giả Đan kì. Bà ta ở Trúc Cơ đã hơn trăm năm nên cũng không còn quá nhiều hy vọng với việc có thể Kết Đan trước thọ hạn hai trăm năm nữa.

Tu chân thế gia không có đại giả tu vi cao thì đương nhiên sẽ dần dần suy sụp, hiện tại Hoàng thị đang bị vây trong tình trạng này.

Sứ giả Côn Luân đến quả thực chính là cứu tinh trong mắt Hoàng thị. Nếu trong tộc có một, hai đứa trẻ lọt vào mắt xanh của tông môn lớn nhất Cửu Châu – Côn Luân tông, thì không những có danh sư và công pháp của Côn Luân, chỉ riêng động thiên tiên cảnh cùng với linh khí dồi dào của Côn Luân đã đủ để bọn họ tu hành làm chơi ăn thật, tiền đồ vô lượng.

Tộc nhân có nhiều triển vọng, cho dù không thể rời khỏi Côn Luân nhưng vẫn sẽ là một chỗ dựa vững chắc cho gia tộc sau này. Có tài nguyên chảy vào, hoàn cảnh đang dần sa sút cũng có thể từ từ phục hưng.

Hoàng Minh Nguyệt ôm tâm tư này nên đương nhiên sẽ cố gắng tiếp đãi đoàn người Phong Thiệu chu đáo. Dù là vì thân phận hay là vì tu vi của đối phương, dáng vẻ của bà đều vô cùng điệu thấp.

Lúc này, bà ta mặc một thân pháp bào màu gừng, tóc búi loa đơn giản, trang sức quý giá trên người cũng không nhiều. Không phải Hoàng Minh Nguyệt không muốn trang điểm mà do tu giả càng tới gần thọ hạn thì dưỡng nhan càng khó, hiện giờ trông bà ta đã tầm ba bốn chục tuổi. Tuy Tu Chân giới không thiếu đan dược và tâm pháp dưỡng nhan nhưng Hoàng gia hiện giờ đang suy thoái, rất khó có được loại đan dược đắt đỏ quý giá này.

Trưởng lão trong tộc cộng thêm vài đệ tử thân truyền cũng đến. Đám người Hoàng Minh Nguyệt đợi một lúc lâu, tựa như đang làm một việc

hết sức vinh quang. Từng luồng ánh sáng chợt loé lên, hình dáng của các tu sĩ cũng dần hiện ra.

Dẫn đầu là một thiếu niên với dáng vẻ trường thân ngọc lập, dung mạo tuấn dật. Tiếp theo là một tu giả trung niên với râu tóc bạc trắng, vẻ mặt của ông vừa ngạo nghễ vừa nghiêm nghị, trên tay cầm một cây phất trần. Đi bên cạnh thiếu niên là một tiểu đạo sĩ chỉ tầm mười một, mười hai tuổi, da thịt trắng nõn, trông rất ngoan ngoãn; Ngoài ra còn có một vị đạo trưởng khoảng hai bảy, hai tám tuổi, dáng vẻ phóng khoáng, trên tay hắn ta cầm một hồ lô rượu. Hắn đi cùng một thanh niên có vóc người khôi ngô, ngũ quan tuấn lãng pha chút hồn nhiên. Cuối cùng là khoảng hơn ba mươi thiếu niên tu giả mặc đạo bào thanh y, có lẽ là đệ tử đi theo, ai nấy đều cực kỳ tiên phong đạo cốt (*: chỉ thân hình cao ráo, thon thả như ngọc)

Phần lớn những đệ tử này đều là tu vi Trúc Cơ kỳ nên hiển nhiên tu vi của người đi đầu lại càng thêm thâm sâu khó dò. Không hổ là tông môn đứng đầu, chỉ riêng việc thu đồ đệ cũng phải phái vài tu giả tu vi Kim Đan, hơn mười tu sĩ Trúc Cơ… Hoàng Minh Nguyệt vừa kính sợ vừa ngóng trông. Bà ta cười cười nhanh chóng đi lên nghênh đón:

“Chư vị chân nhân Côn Luân lặn lội đường xa đến đây, thật là điều vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Vừa tiến lại gần, bà ta không dám thăm dò cũng chẳng cần dò xét đã lập tức cảm nhận được uy áp của tu giả Kim Đan kỳ. Tuy Hoàng Minh Nguyệt là Giả Đan, nhưng uy áp của ba vị Kim Đan vẫn khiến bà ta ăn không tiêu. Tộc trưởng còn như thế, những trưởng lão và các đệ tử phía sau lại càng không cần phải nói, ai nấy đều khoanh tay cúi đầu đứng đó.

Trừ Phong Thiệu còn đang yếu, hai người Triệu Bác và Trương Bách Thiên đều thả hết uy áp để biểu hiện ra uy thế của đại tông môn.

Phong Thiệu thân là đầu lĩnh nên tất nhiên y hiểu rõ việc đến thế gia thu đồ đệ mười năm một lần không đơn giản chỉ là thu đồ đệ. Đây cũng là dịp để bọn họ phô bày thế lực của tông môn, ý tứ sâu xa chính là muốn củng cố địa vị.

Có điều y cảm thấy chẳng nhất thiết phải bày ra dáng vẻ không ai bì nổi thì mới thể hiện được bản thân, cho nên y liền dùng thái độ như gặp gỡ các fan ở kiếp trước, ôn hòa thân thiết trình bày ý đồ đến đây với Hoàng Minh Nguyệt, giới thiệu các sư huynh đệ cùng đi, đồng thời truyền đạt một chút sự quan tâm của Côn Luân với các thế gia.

Có phong phạm ảnh đế ngày xưa chống lưng, cách ứng xử này cũng khiến người đứng đầu Hoàng thị là Hoàng Minh Nguyệt cảm thấy khâm phục, cũng nảy sinh hảo cảm.

Hoàng Minh Nguyệt đã lớn tuổi nên chưa đến mức vừa thấy thái độ gần gũi của đối phương liền dám tùy ý. Sau khi kính cẩn mời mọi người vào động phủ, bà liền chiêu đãi rất nhiều linh trà, linh nhưỡng và linh thực.

Là thế gia thì ít nhất cũng có truyền thừa ngàn năm, mặc dù hiện giờ đang xuống dốc nhưng nếu Hoàng gia đã dụng tâm chiêu đãi thì ít nhất cũng không đến nỗi kém. Tuy nhiên với nhóm đệ tử Côn Luân, cho dù là vài đệ tử ngoại môn chỉ mới tu vi Luyện Khí thì cũng chẳng phải người chưa từng thấy đồ tốt. Dùng thì dùng vậy nhưng không một ai lộ vẻ kinh ngạc. So với động thiên phúc địa của Hoàng thị thì phong cảnh bên ngoài đại lục Cửu Châu mới là thứ khiến bọn họ cảm thấy có chút tò mò.

Hoàng Minh Nguyệt rất sợ mình tiếp đón không được chu đáo, bà lại gọi tộc nhân đến tấu nhạc.

Vẻ mặt của Phong Thiệu ôn hòa, cho dù y đã quen việc xã giao nhưng cũng cảm thấy không cần phải giao thiệp quá nhiều với Hoàng gia. Hai vị sư huynh bên cạnh y lại càng không kiên nhẫn, bọn họ nói thẳng:

“Hoàng tộc trưởng không cần lãng phí tâm tư. Chúng ta đến đây là để tuyển chọn đệ tử cho Côn Luân, nhạc khúc này lúc nào trở về thì nghe cũng được.”

Tuy là lời khách sáo nhưng Hoàng Minh Nguyệt nghe thấy vậy thì sắc mặt cũng thoải mái hơn, không ngừng mời rượu bọn họ. Tửu lượng của Phong Thiệu không tồi, dù thực lực bị bụi gai làm giảm sút nhưng vẫn còn tu vi chống đỡ, rượu này so ra còn kém rượu được Trương Bách Thiên ủ gấp trăm lần.

Vốn cho rằng thế này là có thể bắt đầu khảo nghiệm tư chất của đệ tử, không ngờ lúc Hoàng Minh Nguyệt bước ra, người mà tộc nhân mang đến lại không phải những đạo đồng nhỏ tuổi mà là vài nữ tu tràn ngập nét thanh xuân. Mặc dù tu vi mới chỉ hai, ba tầng Luyện Khí nhưng ai nấy cũng đều môi hồng răng trắng, thân hình thướt tha.

Phong Thiệu khẽ nhướn mày, thầm nghĩ: chẳng lẽ Triệu Bác nói trúng rồi, đây là muốn đưa thị thiếp lấy lòng?

Có điều y không đoán được hết ý, Hoàng Minh Nguyệt giới thiệu với vẻ lấy lòng:

“Những người này đều là thể chất Thuần Âm được tuyển chọn ở trong tộc. Các nàng đã được tập luyện Tố Nữ tâm pháp từ nhỏ, vẫn giữ lại thân thể Nguyên Âm tới bây giờ. Nay may mắn gặp được chân nhân đến từ Côn Luân nên mong có thể làm lô đỉnh giúp chân nhân thải bổ đôi chút.”

Đúng là lô đỉnh? Phong Thiệu khá kinh ngạc, khó trách y không nhận ra. Tuy y đã từng nhìn thấy lô đỉnh nhưng phần lớn đều là xanh xao vàng vọt, dáng vẻ tiều tụy… Có điều cũng đúng thôi, những người kia đều đã bị thải bổ, còn mấy nữ tử trước mắt này thì vừa giữ thân thể Nguyên Âm lại vừa mang thể chất Thuần Âm.

Phong Thiệu thầm thấy buồn cười, đây là muốn dốc hết vốn liếng sao.

Hoàng Minh Nguyệt thấy đối phương không nói gì, sợ Côn Luân thế ngoại chướng mắt những người này nên vội vàng bổ sung:

“Tác dụng của lô đỉnh bình thường với các vị tiền bối có lẽ không hơn gì những thứ này, nhưng thể chất Thuần Âm thì khác. Nguyên khí thải bổ được sẽ gấp mấy chục lần vật phàm.”

Mấy chục lần… Phong Thiệu thầm động tâm nhưng lại không biểu hiện ra mặt. Y khiêm tốn để hai vị sư huynh Triệu Bác, Trương Bách Thiên chọn trước, kể cả La Thắng cũng đỏ mặt chọn một người.

Còn lại hai người, Phong Thiệu thì không nhúc nhích, đương nhiên Phương Trường Tín mới mười một, mười hai tuổi lại càng không thể động tay. Phương Trường Tín không có hứng thú cho lắm, dáng vẻ của mấy cô nương kia không đẹp, còn chẳng sánh bằng sư huynh của cậu.

Phong Thiệu phân những lô đỉnh còn lại cho hai đệ tử nội môn dẫn đầu, thấy các sư huynh đệ đều đã đi nghỉ ngơi, lúc bấy giờ mới lén hỏi Hoàng Minh Nguyệt:

“Có nam lô đỉnh không?”

Hoàng Minh Nguyệt giật mình, không kìm được phải liếc nhìn đối phương mấy lần. Mặc dù đã Kết Đan nhưng thiếu niên này nhìn qua cũng chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi; không ngờ lại có sở thích này… Bà ta không dám lộ ra vẻ khác thường, chỉ là có chút khó xử:

“Tiền bối thứ lỗi, là vãn bối chuẩn bị không chu toàn…”

Phong Thiệu không khỏi lộ vẻ thất vọng. Thật ra y vẫn còn thân thể Nguyên Dương, kiếp trước thi thoảng y cũng có chút nhu cầu tình dục nhưng sang đời này lại vẫn luôn giữ mình trong sạch. Thứ nhất là y

không có tâm trạng để quan tâm những thứ này, thứ hai là y cố ý muốn giữ lại Nguyên Dương lâu một chút thì sẽ có lợi cho tu hành hơn.

Tuy nhiên, bụi gai Hỗn Nguyên càng ngày càng mất khống chế khiến y đành phải nhắm lên người những lô đỉnh này. Một lần có thể nhập vào nguyên khí gấp mấy chục lần bình thường thì sẽ rất có lợi với việc tích lũy linh khí, giúp linh khí trong đan điền càng dồi dào hơn. Khi bụi gai Hỗn Nguyên đã hấp thu đủ linh khí thì sẽ không làm ầm ĩ nữa.

Hoàng Minh Nguyệt nhìn thấy sắc mặt vẫn luôn tươi cười của Phong Thiệu trở nên âm trầm thì không khỏi kinh hãi, bà ta cắn răng một cái rồi nói:

"Tiền bối, tuy rằng trong tộc không có nam lô đỉnh, nhưng lại có một đệ tử mang thể chất Tiệm Âm. Dù cậu ta không tu hành Đỉnh Khí tâm pháp nhưng tu vi đã đến Trúc Cơ, có thể để cho tiền bối dùng một chút."

Phong Thiệu nhướn mày đòi hỏi thêm:

"Thể chất Thuần Âm?"

Hoàng Minh Nguyệt than thầm, sắc mặt lộ vẻ kỳ lạ:

"Tiền bối, nam tử sinh ra mang thể chất Thuần Âm nào có ai sống được lâu. Thật ra có thể chất Tiệm Âm đã không dễ dàng, tu vi của người thải bổ cao một chút sẽ có lợi cho tiền bối hơn…"

Nói xong, sợ Phong Thiệu không hài lòng, bèn nói thẳng:

"Đệ tử này có tu vi trung kỳ Trúc Cơ, là đệ tử thân truyền trong tộc. Tu vi này với tiền bối không đáng là gì nhưng so với mấy lô đỉnh Luyện Khí kia thì cậu ta có thể thải bổ được nhiều nguyên khí hơn, cũng giúp tiền bối thải bổ được tốt hơn."

Phong Thiệu nhịn cười, cuối cùng vẫn vui lòng nhận lấy ý tốt của Hoàng Minh Nguyệt. Y nghĩ nếu mình không nhận thì có khi Hoàng Minh Nguyệt còn chẳng dám nói ra chuyện muốn cầu xin ấy chứ, nếu vậy thì tội quá.

Quả nhiên, sự đồng ý của Phong Thiệu đã tiếp thêm dũng khí cho Hoàng Minh Nguyệt. Bà ta vừa sai thị đồng đi chuẩn bị cho tiền bối, vừa tố khổ về thảm cảnh hiện giờ của Hoàng gia, chỉ sợ sắp phải mai danh ẩn tích trong các thế gia… Trọng điểm là, biểu đạt một cách tế nhị rằng bà ta hi vọng có thể đưa càng nhiều tộc nhân gia nhập Côn Luân càng tốt.

Tay Phong Thiệu cầm linh trà, nhưng y chỉ cười mà không nói. Mặc dù lô đỉnh Thuần Âm khá hiếm thấy nhưng cũng chưa đáng giá đến vậy.

Hoàng Minh Nguyệt quản lý công việc trong tộc đã nhiều năm, đương nhiên biết đạo lý hét giá trên trời, trả tiền cố định. Thấy đối phương cũng không phải đèn cạn dầu, bà dần dần nói ra giá thực: "Nếu tư chất không đủ tốt để được chọn làm đệ tử của Côn Luân, ngài có thể chọn một vài người có tư chất tạm được làm đệ tử ngoại môn, không thì cho làm đệ tử ký danh cũng được."

Như vậy cũng không phải quá đáng, Phong Thiệu nhìn chén trà rồi gật đầu nói:

"Ta sẽ cố gắng hết sức."

Hoàng Minh Nguyệt lộ ra vẻ mặt vui sướng mà vội vàng cảm tạ, sau đó lại đút lót thêm chút linh thạch, pháp bảo, công pháp.

"Mặc dù không phải vật gì hiếm thấy nhưng cũng là để biểu đạt chút tấm lòng. Hoàng thị chúng tôi vô cùng cảm kích."

Đúng là một người rất biết thức thời, Phong Thiệu nâng bà ta dậy, cũng không dám khinh thường.

Một người phụ nữ co được dãn được, chỉ với tu vi Giả Đan mà có thể nâng đỡ được một thế gia to lớn nhường này đã là chuyện không dễ dàng gì. Có lẽ thủ đoạn hơi khó coi một chút nhưng nếu chẳng làm bất cứ điều gì thì không quá mười năm nữa, chắc chắn Hoàng gia sẽ bị một thế gia khác thôn tính, những linh thạch, pháp bảo, công pháp này cũng không còn lại gì. Đến lúc ấy sẽ không đơn giản chỉ một vài tộc nhân làm lô đỉnh thôi đâu, cho dù muốn toàn bộ tộc nhân làm lô đỉnh thì Hoàng gia cũng chẳng thể nói gì, lại càng không thể phản kháng.

Cảm giác khi nắm giữ vận mệnh của những người xung quanh trong tay cũng không tồi. Phong Thiệu thầm chép miệng nhưng không thấy quá lâng lâng. Y biết những điều mà Hoàng Minh Nguyệt làm không phải vì y mà là muốn hướng đến toàn bộ Côn Luân ở phía sau.

Nếu một ngày nào đó tự bản thân y cũng có thể khiến người ta cúi đầu… Vẻ mặt của Phong Thiệu lập tức tỉnh táo, y nhanh chóng gạt bỏ dòng suy nghĩ vừa mới nảy ra, ổn định tâm thần, trong lòng thầm niệm Luyện Ma chú. Bụi gai Hỗn Nguyên được linh khí của y nuôi dưỡng nhiều năm, hiện giờ càng ngày càng thông minh. May mà y vẫn luôn đề phòng, luôn nhớ kết cục của Thanh Thành tôn giả làm gương.

Nếu không… vì dã tâm mà đánh mất bản thân, oan uổng tính mạng là chuyện không đáng chút nào.

------oOo------

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 6: Thải bổ

Tuy rằng Hoàng thị là thế gia đang xuống dốc, nhưng lạc đà gầy cũng nặng hơn ngựa. Sau khi ra lệnh một tiếng, Phong Thiệu nhanh chóng được người hầu dẫn đến linh tuyền để tắm rửa.

Phương Trường Tín cũng ở đó, cậu ta đến trước Phong Thiệu. Sau khi nhìn thấy sư huynh, Phương Trưởng Tín liền nắm lấy tay Phong Thiệu mà oán giận:

“Chả có gì tốt cả, kém xa Côn Luân.”

Phong Thiệu chỉ cười, y vẫn đi vào bên trong. Phương Trường Tín thấy thế liền đuổi theo:

“Sư huynh, đi một mình không vui đâu, để đệ đi cùng huynh!”

Phong Thiệu buồn cười trừng mắt nhìn cậu ta một cái rồi đuổi cậu đi.

Mặc dù Phương Trường Tín không muốn nhưng vẫn nghe theo, tuy nhiên vì thấy không cam lòng nên đã quanh quẩn ở bên ngoài một lúc lâu.

Linh khí ở linh tuyền này không sung túc bằng Côn Luân nhưng được cái bài trí hoa mỹ hơn rất nhiều. Côn Luân là đại tông ẩn thế, luôn chú trọng thanh tâm quả dục nên tất nhiên sẽ không đặt nặng việc hưởng thụ. Tuy nhiên đời trước Phong Thiệu đã sống cuộc sống của người bình thường hơn ba mươi năm, cho nên khi nhìn những thứ này lại thấy thoải mái, cả thể xác lẫn tinh thần đều rất dễ chịu.

Hoàng Minh Nguyệt là người tinh ý, sau khi biết sở thích của Phong Thiệu đã lập tức thay đổi thị nữ hầu hạ tắm rửa thành thị đồng khiến Phong Thiệu không khỏi buồn cười. Y để mấy đứa nhỏ kia ở ngoài, cho dù đúng là y thích đàn ông nhưng cũng không có sở thích luyến đồng.

Hơn nữa Phong Thiệu không quen lúc tắm rửa bị người khác quấy rầy, bởi vì tính chất nghề nghiệp ở kiếp trước nên y cực kỳ coi trọng sự riêng

tư. Huống chi hiện giờ trên người y có quá nhiều bí mật, tùy tiện bại lộ thứ nào cũng đều là một chữ chết.

Trong làn hơi nước lượn lờ quanh quẩn, Phong Thiệu vận chuyển linh lực cố gắng hấp thu linh khí trong ao, nhưng linh tuyền ở nơi này quá tầm thường nên chẳng giúp được gì mấy. Phong Thiệu thở dài, xung quanh có quá nhiều người nên y không thể tu luyện ma công, đành phải mặc niệm Luyện Ma chú để đưa linh khí vào chỗ hồng văn đang dần dần hiện lên trên cổ tay…

Đúng lúc đang tập trung áp chế bụi gai Hỗn Nguyên thì thần thức của Phong Thiệu chợt khẽ động rồi nhanh chóng tản ra, y lập tức bắt gặp một nam tử đang đi tới linh tuyền, thị đồng đứng hầu ngoài cửa cũng không ngăn cản. Y hơi nhíu mày, mắt thấy người kia sắp bước vào đến nơi thì động tác lập tức nhanh hơn. May mà chỉ có phần cổ tay hiện ra, y thuận lợi khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Văn bối Hoàng Vân Hiên bái kiến Phong tiền bối.” Người tới mặc pháp bào màu xanh, nhìn qua chừng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt trắng nõn.

“Đến nhanh vậy à, ngươi qua bên kia ngồi đi.” Phong Thiệu gật đầu, hiển nhiên cũng biết người kia là ai, đến đây làm gì cho nên không hề câu nệ.

Chỉ là da mặt của y thì dày còn của đối phương lại rất mỏng. Khuôn mặt của gã hơi phiếm hồng, dáng vẻ rõ ràng là không tình nguyện. Gã nhăn mặt ngồi sang một bên.

Phong Thiệu cũng không để ý đến gã. Y tùy tay vẩy nước tắm rửa sạch sẽ thân thể, sau đó không coi ai ra gì mà bước ra khỏi linh tuyền rồi đi đến bên tháp. Thân thể lấm tấm bọt nước của y đã khô, lộ ra màu da trắng nõn. Phong Thiệu ngồi trên tháp, một tay với về phía nam tử kia.

Hoàng Vân Hiên trợn mắt há mồm, không ngờ đối phương lại làm càn một cách trắng trợn như vậy. Nếu không phải y có tu vi Kim Đan kỳ thì có lẽ gã đã nổi trận lôi đình từ lâu rồi… Nhưng nghĩ lại hoàn cảnh của bản thân khiến Hoàng Vân Hiên chợt thấy xấu hổ và giận dữ không thôi, gã nhắm chặt hai mắt, cắn chặt răng.

Tay Phong Thiệu chợt khựng lại, nhìn dáng vẻ này của gã liền biết gã không cam tâm tình nguyện. Nếu là lúc trước, chỉ cần đối phương không muốn thì nhất định Phong Thiệu sẽ không ép buộc. Cho dù có là quy tắc ngầm cũng phải người nguyện đánh kẻ nguyện chịu mới được. Y không ép người, lại càng không phải là người bị ép.

Tuy nhiên vừa muốn có thứ tốt nhưng lại không muốn phải trả giá, chẳng rõ gã bày ra cái vẻ này cho ai xem nữa. Phong Thiệu hơi cụt hứng, tuy nhiên hiện giờ lại không thể hành động theo cảm tính.

Y là một vị sư thúc hiền từ, cũng là một người bạn giường tốt tính. Sau khi hít sâu một hơi, Phong Thiệu liền vỗ vỗ bả vai đối phương, chọc nam tử kia co rụt người lại.

"Ngươi không cần phải sợ hãi như vậy. Côn Luân ta thải bổ nguyên khí có chừng mực, ngươi sẽ không bị tổn thương quá nhiều." Giọng nói của Phong Thiệu đầy dịu dàng, nghe như dỗ dành nhưng thực ra lại đang nói lên tình hình thực tế.

Tuy rằng kết hợp Luyện Tâm chú và Thải Bổ pháp sẽ đoạt được nhiều nguyên khí hơn nhưng y không dám lạm dụng. Khi Thanh Thành tôn giả trong phim rơi vào tình huống này đã dùng Thải Bổ pháp trong ma công cộng thêm hút tinh huyết của lô đỉnh để giảm bớt sự phát triển của bụi gai Hỗn Nguyên, có điều khống chế được vài năm lại sinh ra tâm ma, mất nhiều hơn được. Mặt khác, nghiệp chướng càng tích càng sâu, càng nếm càng nghiện, ắt sẽ gây hoạ về sau.

Tuy hiện tại y đang tu Ma nhưng có một vài tâm pháp quỷ bí lại không dám dùng linh tinh, hiệu quả quá ngoan độc, chẳng bằng dùng tâm pháp của Côn Luân sẽ ổn thỏa hơn. Cho nên lúc này Phong Thiệu chỉ định dùng tâm pháp ôn hòa của Côn Luân để thải bổ, cùng lắm thì hấp thu nhiều hơn là được.

Nhìn thiếu niên trước mắt tưởng chừng như vô hại, nhưng Hoàng Vân Hiên vẫn luôn cảm nhận được uy áp của tôn giả Kim Đan nên hoàn toàn không tin lời y nói, vẻ mặt gã đỏ bừng, cắn răng xin tha:

"Tiền bối, ta không thích nam nhân…"

"Ai cần ngươi thích? Ta chỉ muốn thải bổ." Phong Thiệu vừa bực mình vừa buồn cười nhìn gã, tay vẫn không dừng lại, trực tiếp lướt qua quần áo của gã rồi nhanh chóng cởi bỏ đai lưng của đối phương. Bàn tay y còn cố tình chạm vào vật ở dưới khố của gã.

Hoàng Vân Hiên vừa thẹn vừa giận, muốn ngăn cản đối phương nhưng chênh lệch tu vi giữa bọn họ quá lớn. Tu sĩ Kim Đan muốn loại bỏ một tu sĩ Trúc Cơ, mặc dù không đơn giản như nghiền chết một con kiến nhưng cũng chẳng khác nhiều lắm. Vì thế gã đành phải nói:

"Thường nghe Côn Luân là đại tông đứng đầu ở Cửu Châu, trong tông có vô số đại năng. Tiền bối cũng là đệ tử thân truyền của tông chủ, sao

có thể ép buộc vãn bối như vậy?"

Phong Thiệu kéo đai lưng của đối phương xuống rồi cười như không cười nhìn gã:

"Ngươi không cảm thấy bây giờ mới nói mấy lời này đã quá muộn rồi sao? Nếu ngươi cảm thấy gia tộc các ngươi không đưa người bái nhập nương nhờ Côn Luân, hiện tại liền có thể đi ngay, ta không miễn cưỡng."

Nói cho cùng Hoàng Vân Hiên cũng là đệ tử thân truyền trong tộc, tuy có vài phần ngạo khí nhưng vẫn vô cùng để ý đến gia tộc. Lúc này gã vừa nghe thấy thế, lập tức như bị đạp trúng tử huyệt, một bộ tam trinh cửu liệt nói:

"Tiền bối đã uy hiếp, vậy thì xin tự tiện."

Ngu xuẩn, cũng không thèm giả bộ một chút.

Phong Thiệu hừ lạnh một tiếng. Nếu lòng dạ của y không rộng lượng, gã làm trò trước mặt y như vậy thì cho dù tộc nhân của Hoàng gia có vào Côn Luân cũng sẽ chẳng có trái ngọt mà ăn. Hoàng Vân Hiên kia không chỉ thất thân mà còn gây tổn hại cho người nhà.

Vốn Phong Thiệu cũng có vài phần hứng thú nhưng lúc này lại chẳng còn chút tâm trạng nào. Y bỗng thấy hơi tò mò, chẳng rõ vị Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác kia làm thế nào mà vẫn thấy hứng thú khi cưỡng ép người khác làm chuyện này nữa? Nếu không phải cả hai đều tình nguyện thì mấy chuyện giao hoan như thế này làm gì còn lạc thú.

Quả nhiên lạc thú của nhân vật phản diện không phải điều mà người bình thường có thể giải thích được.

Vẻ mặt của Phong Thiệu lạnh nhạt, dục vọng cũng lạnh nhạt, vì thế y chỉ làm theo thường lệ mà cởi bỏ quần áo của đối phương, cũng chẳng quan tâm thải bổ được nhiều hay được ít nguyên khí. Chiêu thức y dùng là Thải Kim Lãm Long, nghĩa là lấy cạn nguyên tinh, đây là chiêu thức nhập môn của thuật Thải Bổ.

Dù sao đối phương cũng có tu vi Trúc Cơ, lại đang ở thế gia nên hình thể của gã nhìn khá cân xứng. Tuy nhiên trong lòng Phong Thiệu đã sinh ra ác cảm nên dù lúc này trông thấy thân thể lõa lồ của gã cũng chẳng còn hứng thú nữa. Nếu không phải sợ đối phương làm hỏng thuật Lãm Long, gây trở ngại việc y thải bổ thì có lẽ Phong Thiệu đã ra lệnh cho gã tự tuốt rồi.

Mặc dù đã hơn mười năm chưa làm chuyện này nhưng tuốt ống vẫn là kỹ năng bẩm sinh của đàn ông, cho nên y không hề thấy lạ lẫm. Phong Thiệu không đến mức lạm giao nhưng cũng chẳng phải dạng ngọc nam thanh thuần gì, cho nên kỹ thuật của y không tồi.

Côn thịt còn đang nằm trong tay nam nhân khiến vẻ mặt của Hoàng Vân Hiên có chút bối rối, dù bị kích thích đến rên rỉ nhưng gã vẫn cố gắng nuốt xuống.

Ngón tay của Phong Thiệu linh hoạt xẹt qua huyệt vị, vừa quan sát động thái của đối phương vừa so sánh với tâm pháp Lãm Long để chắc chắn rằng mình không thao tác nhầm. Đây là lần đầu tiên y thực hành thuật Thải Bổ, dù ngộ tính của y rất cao, lĩnh ngộ thuật pháp này chỉ là chuyện nhỏ, nhưng chăm hay không bằng tay quen… Vì tình trạng thân thể của mình, Phong Thiệu rất nghiêm túc đối với lần tuốt ống này.

Đợi đến khi đối phương gần lên đỉnh, Phong Thiệu lập tức tăng nhanh động tác. Bàn tay y vuốt ve hai quả trứng của đối phương khiến Hoàng Vân Hiên kêu rên thành tiếng, cuối cùng gã không thể kiềm chế được nữa liền bắn ra nguyên tinh.

Khẩu quyết nói: Lấy nhân bổ nhân, tự đắc kỳ chân. Âm dương chi đạo, nguyên tinh vi bảo.

Phong Thiệu không một mảnh vải che thân cũng là để tiện cho lúc này. Y dùng một tay che lên bụng của mình, mở cửa dẫn khí, vận tinh bổ linh. Âm nguyên khí khá phù hợp với thể chất Thuần Dương của y, cộng thêm Hoàng Vân Hiên có tu vi Trúc Cơ đã giúp nguyên khí mà Phong Thiệu nhận được càng thêm dồi dào. Thân thể của y cực kỳ sung sướng, tựa như đang trôi bồng bềnh trên một biển linh khí sung túc, mặc sức mà hấp thu.

Trạng thái này chỉ kéo dài trong khoảng ba hơi thở, sau đó Phong Thiệu lại khôi phục như bình thường. Y cảm thấy vẫn còn thèm thuồng, mặc dù không hề động dục niệm nhưng thuật Thải Bổ lại mang đến cảm giác sung sướng hơn cả lúc giao hoan, hiệu quả bồi bổ cũng rất tốt. Đây mới chỉ là vài chiêu thức nhập môn, nếu làm được nhiều hơn… Phong Thiệu thầm lắc đầu, vẫn là thôi đi thì hơn, y không có hứng thú với người trước mắt.

Hoàng Vân Hiên vừa mới bắn xong, toàn thân gã bị vây trong trạng thái bủn rủn, nhìn thấy thiếu niên đáng giận kia lại xáp tới gần thì không khỏi co rụt người lại, đang nằm cũng ngồi bật dậy theo bản năng. Gã thầm nghĩ, không phải lúc này sẽ làm thật chứ?

Có điều gã đã nghĩ nhiều rồi, Phong Thiệu chỉ định dùng lại mánh cũ. Có kinh nghiệm lần đầu, những lần sau y xuống tay càng chuẩn xác hơn, vì để đẩy nhanh hiệu suất, thậm chí còn chơi thêm nhiều kiểu mới.

Lúc đầu Hoàng Vân Hiên bắn nhiều như vậy, chứng tỏ là kiểu người không có kinh nghiệm. Dưới sự thao túng của Phong Thiệu, lúc này gã đã không thể kìm được tiếng rên rỉ mà bắt đầu thuận theo tần suất của đối phương.

Thấy gã đã bị dục niệm giam cầm, dần lộ ra dáng vẻ tiêu hồn khiến Phong Thiệu hơi nhướn mày, trong lòng cũng có chút ngứa ngáy. Tuy nhiên y không phải tay mơ, chút mê hoặc ấy chưa đủ để y bị nhiễu loạn. Phong Thiệu lẳng lặng thu lại ánh mắt, tiếp tục cho đối phương sảng khoái, sữa lại bắn đầy lên tay.

…

Sau mấy lần như thế, Hoàng Vân Hiên đã có chút ăn không tiêu, sắc mặt của gã bắt đầu trắng bệch, tầm mắt cũng biến đen. Tuy dáng vẻ của gã như thể không chịu nổi nhưng độ cong nơi khóe miệng lại tiết lộ gã đang vô cùng sung sướng.

Phong Thiệu cũng cảm nhận thấy nguyên khí chuyển vào đan điền đang dần ít đi, tuy nhiên sau vài lần như vậy đã đủ để linh khí trong cơ thể y được bổ sung đến tràn đầy, có lẽ cũng đủ cho bụi gai Hỗn Nguyên hấp thu.

Tâm tình theo đó mà trở nên tốt hơn, Phong Thiệu nhìn nam nhân đang nằm trên tháp với vẻ suy yếu cũng có thêm vài phần không đành lòng. Hôm nay y thải bổ, e là đã khiến tên này phải mất một, hai năm mới có thể bồi dưỡng trở lại. Nếu Hoàng Vân Hiên không phải tu vi Trúc Cơ kỳ, nếu gã cũng giống mấy lô đỉnh bình thường kia, có lẽ y đã không lấy được nhiều nguyên khí để thải bổ như vậy…

Nghĩ đến đây, Phong Thiệu liền lấy từ trong túi gấm ra một bình ngọc, vỗ nhẹ vào người nam nhân đang chợp mắt kia rồi nói:

“Tuy đây chỉ là Dưỡng Nguyên đan trung phẩm, nhưng lại do Bão Phác tông luyện chế, rất hợp với tu vi Trúc Cơ của ngươi. Khi nào tu hành thì dùng, sẽ có lợi cho việc khôi phục nguyên khí.”

Bão Phác tông, Côn Luân tông, Phiêu Miểu tông và Bồ Đề tự là tứ đại tông môn đứng đầu Cửu Châu, trong đó Bão Phác tông là thủy tổ của đan đỉnh.

Có lẽ do giọng điệu của Phong Thiệu đã trở lại vẻ dịu dàng như thói quen diễn xuất thường ngày, có lẽ do hai người vừa mới cá nước thân mật, lúc này Hoàng Vân Hiên không thấy ngượng ngùng nữa, chỉ là mặt đỏ như máu, không dám nhìn Phong Thiệu nhưng tay vẫn cầm lấy.

Ngươi tới ta đi, không kéo dài không nợ nần, giao dịch công bằng, đấy là điều Phong Thiệu thích nhất. Tâm trạng hiện giờ của y đã hoàn toàn bình ổn, y thay một bộ pháp bào mới rồi nhìn Hoàng Vân Hiên cười:

“Vậy thế chất* cứ ở đây tĩnh dưỡng cho tốt đi.” (*Thế chất: là từ chỉ vai vế bậc cháu, chắc các bạn quen với từ hiền chất nhỉ.)

Dáng vẻ quang minh lỗi lạc của y khiến Hoàng Vân Hiên càng thêm ngượng. Gã muốn đáp lại đôi câu nhưng lưỡng lự mấy lần, cuối cùng chỉ đành cúi đầu ngậm miệng không hé nửa lời. May mà Phong Thiệu cũng chẳng để ý đến, sau khi niệm một pháp quyết rửa tay liền cười cợt rời đi.

------oOo------

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 7: Đệ tử

Tâm trạng của Phong Thiệu khá tốt, mấy vị sư huynh đệ của y cũng vậy. Sắc mặt ai nấy đều hồng nhuận, nguyên khí sung túc, có thể thấy hiệu quả của những lô đỉnh kia không tồi.

Triệu Bác liếc mắt đánh giá Phong Thiệu từ đầu đến chân, sau khi dò xét thấy linh khí của y khá dồi dào thì không khỏi vuốt râu gật đầu:

“Nhìn sư đệ tốt hơn nhiều rồi, cũng nhờ công lao của đệ tử Hoàng thị.”

Trong giọng nói của lão không hề lộ ra bất cứ điều gì với việc y dùng nam nhân để thải bổ. Phong Thiệu trầm ngâm một chút rồi cũng bình thường trở lại.

Tu chân giới khác với thế tục, bọn họ coi trọng cường giả vi tôn*, chỉ lo cho bản thân mình. Riêng Côn Luân tông đã có hơn ba ngàn đệ tử nhập môn, trong đó chín phần là nam tu. Chuyện hai nam tử hợp tịch song tu trở thành đạo lữ, tuy không nhiều nhưng cũng chẳng phải hiếm thấy. Triệu Bác đã ở Côn Luân hơn ba trăm năm, có lẽ do học thức sâu rộng

nên hắn không hề cảm thấy ham mê của Phong Thiệu có gì lạ thường. (*Cường giả vi tôn: Kẻ mạnh làm vua)

Bởi vì kiếp trước Phong Thiệu đã quen với việc che giấu tính hướng, nên y cũng không muốn nhiều lời về vấn đề này, chỉ cười cười chuyển đề tài:

“Hai vị sư huynh cũng thế mà, hẳn là mấy nữ nhân của Hoàng gia hầu hạ không tệ. Sư huynh có muốn mang đi không?”

“Khỏi, Nguyên Âm đã mất thì còn cần để làm gì nữa.” Triệu Bác lắc đầu.

Bên kia, Trương Bách Thiên đang dùng một lá bùa để ủ rượu, dòng rượu trong veo còn phảng phất hương thơm được rót vào hồ lô. Hắn hớp một ngụm rồi mới cảm thán:

“Ta cũng thế. Đi đường mang theo hồ lô của ta là được rồi, mang theo mấy lô đỉnh kia làm gì? Côn Luân chúng ta cũng chẳng phải phái Đan Đỉnh nào đó, không cần dựa vào ngoại vật để tu hành.”

Phong Thiệu chỉ thuận miệng hỏi một chút, có lẽ hôm qua bọn họ đã thải bổ đủ rồi.

Lúc này Hoàng Minh Nguyệt và các trưởng lão đều đã đến. Phong Thiệu đang định tiếp đón các đệ tử trong tộc của Hoàng thị, chuẩn bị kiểm tra đo lường tư chất cho chúng thì lại phát hiện La Thắng và Phương Trường Tín vẫn chưa tới.

Y định phái đệ tử đi tìm, vừa quay sang liền thấy La Thắng đã đến. Hắn không đi một mình, nép sau dáng người cao lớn của hắn là một cô nương.

Có lẽ cảm nhận thấy toàn bộ ánh mắt của các vị sư huynh đều tập trung lại đây, La Thắng liếc nhìn cô nương đang thẹn thùng ở bên cạnh, bỗng dưng hơi đỏ mặt. Hắn nói một cách ấp úng:

“Phong sư huynh, đệ cảm thấy nàng rất tốt… Đệ muốn mang nàng trở về.”

Vừa nói ra những lời này, Hoàng Minh Nguyệt và mấy người đứng đầu của Hoàng gia đều không thể che giấu được vẻ kinh hỉ.

Phong Thiệu sửng sốt, vẻ mặt của Triệu Bác và Trương Bách Thiên lại có phần không vui. Thấy hai người chuẩn bị làm bề tôi can gián vua, Phong Thiệu vội vàng hoà giải. Y không muốn người ngoài thấy nội bộ của Côn Luân tranh chấp với nhau, vì thế liền lặng lẽ truyền âm mật cho ba người:

“La sư đệ, chỉ là một lô đỉnh mà thôi. Đệ muốn giữ lại dùng vài lần thì được, nhưng mang về Côn Luân e là không ổn.”

Giọng điệu của Triệu Bác lại không ôn hòa như vậy, lão ngạo nghễ nhíu mày:

“Côn Luân chúng ta đâu phải nơi chó mèo nào cũng có thể đến? Cho dù chỉ là đệ tử ký danh nhỏ bé thì lô đỉnh này cũng không đủ tư cách.”

Trương Bách Thiên cũng nói:

“Việc này cho dù đệ có nói với Phong sư đệ thì đệ ấy cũng không thể quyết định được. Tông quy vạn năm của Côn Luân tông không dễ sửa đổi thế đâu.”

La Thắng không phải người cố chấp. Hắn là đệ tử thân truyền của Côn Luân, được nhập tông từ khi còn rất nhỏ, cho nên tự biết giới luật của Côn Luân nghiêm khắc đến thế nào. Sau khi bị các sư huynh dạy bảo một hồi, hắn cũng lập tức tỉnh táo lại, không khỏi lộ ra vài phần ngượng ngùng:

“Là do đệ hồ đồ. Bởi vì thương tiếc tình ý của cô nương kia nên nhất thời không để ý, cũng không suy xét mọi chuyện chu toàn.”

Phong Thiệu nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của La Thắng thì cũng đoán ra có lẽ đây là lần đầu hắn biết yêu, khó tránh hơi mất khống chế, cho nên y không muốn làm người xấu cầm gậy đánh uyên ương. Tình ý của cô nương kia là thật hay giả, thôi thì cứ để thời gian chứng minh đi, để cho La Thắng tự mình nếm trải, tự phân biệt tốt xấu.

Vì thế y nói với La Thắng:

“Tuy không thể mang về Côn Luân nhưng nếu La sư đệ thích nàng, mang theo nàng đi đường cũng không sao. Sau khi nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành, đệ hãy sắp xếp nàng ở bên ngoài phúc địa của Côn Luân, muốn gặp nàng cũng không khó.”

La Thắng nghe vậy liền lộ vẻ mặt vui sướng, nhanh chóng nói lời cảm tạ.

Đoán rằng sư đệ này lại mềm lòng, Triệu Bác và Trương Bách Thiên nhìn về phía Phong Thiệu rồi lại nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không đành lòng trách móc.

Tất nhiên người của Hoàng gia không thể nghe được những lời này, với các nàng thì thời gian chỉ mới qua chừng một, hai hơi thở.

“Phương Vân có thể cùng chân nhân quay về Côn Luân, đó là phúc phận lớn lao!” Giọng nói của Hoàng Minh Nguyệt tràn đầy vẻ kích động, sắc mặt vui mừng. Trên mặt cô nương kia cũng nhuốm ý cười dịu dàng, xấu hổ nhìn về phía La Thắng.

Phong Thiệu không chút hoang mang, mỉm cười nói:

“Hoàng tộc trưởng hiểu sai rồi. Ngươi quên quy định của Côn Luân ta khi thu đệ tử, dù là đệ tử kí danh cũng không thể vượt qua tám tuổi hay sao? Cô nương này lại không chỉ có bấy nhiêu tuổi, đúng chứ?”

“Cái này…” Hoàng Minh Nguyệt nghẹn lại, có phần ngượng ngùng. Thân là tộc trưởng của một thế gia lâu đời, sao bà ta có thể không biết chuyện đó. Chẳng qua bà ta vẫn ôm hy vọng rằng đây là may mắn trời cao ban cho mà thôi. Nếu lô đỉnh này được đệ tử thân truyền của Côn Luân đưa đi, vậy nàng ta sẽ không còn là lô đỉnh nữa, thậm chí có thể trở thành thị thiếp. So với việc chờ tiểu đồng trong tộc được đưa tới Côn Luân để nuôi dưỡng trưởng thành, chỉ dùng một lô đỉnh đã lung lạc được một vị đệ tử thân truyền, vậy đó chính là cuộc mua bán một vốn bốn lời.

Phong Thiệu thấy thế thì cũng không cạn tàu ráo máng, y ôn tồn nói ra ý định của mình.

Hoàng Minh Nguyệt nghe thấy y nói vậy, vốn đã chuẩn bị tâm lý lấy giỏ trúc múc nước*, không ngờ Phong Thiệu nói quanh co một hồi, cuối cùng vẫn đồng ý đưa nàng ta đi. Mặc dù không thể bước vào Côn Luân tông nhưng vẫn tốt hơn dùng một lần rồi ném, ít nhất còn mang theo bên cạnh… Vì thế bà ta lại cảm tạ Phong Thiệu thêm lần nữa, còn lén tặng y một túi gấm. (*Dùng giỏ trúc múc nước: ý là làm những chuyện vô ích.)

Chút chuyện quanh co nho nhỏ đã được giải quyết, không tổn thương hòa khí giữa các sư huynh đệ, cũng không khiến tộc nhân của Hoàng thị mang lòng oán hận. Phong Thiệu nhìn túi gấm suy nghĩ một phen, sau đó dùng thần thức đảo qua, phát hiện ra vài thứ tốt.

Lúc này toàn bộ trẻ con trong tộc đã được đưa đến đại sảnh, Mặc dù Hoàng thị không phải là một gia tộc lớn nhưng cũng có hơn ba, bốn chục ấu đồng.

Côn Luân chỉ chọn đệ tử từ các thế gia bởi vì tỉ lệ người có linh căn trong thế tục rất thấp. Các thế gia thì khác, huyết mạch được truyền thừa qua hàng ngàn năm, mặc dù linh căn có ưu có khuyết nhưng số lượng đệ

tử không có linh căn lại rất ít. Vì thế sau vạn năm, việc tuyển chọn đệ tử từ các thế gia dần dà đã trở thành tông quy của Côn Luân.

Nhỏ thì ba tuổi, lớn thì tám tuổi, đây là điều kiện đầu tiên để Côn Luân tuyển chọn đệ tử. Giải thích với người ngoài rằng không muốn đệ tử bị lây nhiễm sự dơ bẩn chốn trần tục, giữ được bản tính thanh thuần.

Tuy nhiên cá nhân Phong Thiệu lại cho rằng, Côn Luân lựa chọn những đứa trẻ nhỏ tuổi làm đệ tử vì muốn chúng càng thêm trung thành với Côn Luân, đặt thân phận đệ tử của Côn Luân lên hàng đầu.

Sự thật dường như cũng chứng minh suy đoán của Phong Thiệu là đúng. Ít nhất trong tứ đại tông môn, ngoại trừ đám Phật tu của Bồ Đề tự thường lấy khổ tu và truyền giáo làm nhiệm vụ của mình, chỉ có Kiếm tu của Côn Luân là luôn đoàn kết đồng lòng, đặt tông môn lên hàng đầu.

Phong Thiệu mang theo nhiều đệ tử nội môn, ngoại môn như vậy, tất nhiên việc kiểm tra đo lường tư chất không cần y phải động tay, sau khi dặn dò đâu vào đấy liền để các đệ tử đến làm.

Hai đệ tử đứng đầu nội môn, ngoại môn lấy pháp khí, phù triện, đan dược từ trong túi gấm ra. Kiểm tra linh căn cần dùng bùa Tham Linh, bọn họ bấm tay niệm thần chú để lá bùa nhập vào đứa bé trên đài, sau đó linh khí với các màu sắc riêng biệt sẽ nổi lên.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm thuộc tính ngũ hành sẽ có màu sắc khác nhau: Kim màu sữa, Mộc màu xanh, Thủy màu đen, Hỏa màu đỏ và Thổ màu vàng.

Nếu là Thiên linh căn, linh khí nổi lên sẽ chỉ thuần một màu, nếu là Địa linh căn thì sẽ có hai màu, cứ như vậy mà suy ra.

Mặc dù linh căn quan trọng nhất nhưng thân thể, căn cốt, thể chất, linh đài, thức tâm, tư chất đối với việc tu hành cũng có sự ảnh hưởng rất lớn. Với các tông môn nhỏ, có lẽ chỉ cần đệ tử mang Thiên linh căn, Địa linh căn thì đã được coi là quý giá. Côn Luân lại khác, bọn họ chú trọng cân bằng nhiều yếu tố, điều kiện tuyển chọn đệ tử cũng rất nghiêm khắc.

Dưới sự tuyển chọn nghiêm ngặt như vậy, tư chất của Phong Thiệu lại được coi là bảo bối của Côn Luân tông, từ đó có thể thấy tư chất của y cực kỳ quý hiếm.

Sau khi kiểm tra linh căn, các đệ tử lại lấy ra vài pháp khí đặc chế để kiểm tra những mặt khác của đứa trẻ. Về phần căn cốt và thể chất, hai yếu tố này phải nhờ vào đan dược để đo lường, có rất nhiều loại khác nhau, cực kỳ đa dạng.

Phong Thiệu và các sư huynh đệ đều ngồi xếp bằng nhập định* ở bên trong để chờ đợi. Chẳng bao lâu sau, bỗng có một thân thể mềm mềm chợt nhào lên người y. (*Nhập định: Ngồi thiền, ngồi tĩnh tu)

“Sư huynh.”

Đúng là Phương Trường Tín đã không thấy bóng dáng nửa ngày trời. Phong Thiệu đang định hỏi cậu ta vừa đi đâu thì đã thấy khuôn mặt của cậu đỏ bừng, trán đầy mồ hôi, hơi thở hỗn loạn. Y không khỏi trách móc:

“Làm sao thế?” Nói xong liền kiểm tra linh mạch của cậu.

Phương Trường Tín thấy tay của đối phương sắp chạm tới bèn vội vàng trốn tránh, đồng thời nhanh chóng giấu vật đang cầm trong tay vào túi gấm.

Phong Thiệu càng thêm nghi ngờ. Y kéo cậu ta ngồi xuống, chẳng nói chẳng rằng đã lấy đi túi gấm của cậu rồi hỏi với vẻ nghiêm nghị:

“Sư đệ đang giấu thứ gì? Đệ tự nói hay để huynh tự xem?”

Mặc dù Phương Trường Tín đã tu hành hơn ba mươi năm nhưng thân thể chỉ mới mười một, mười hai tuổi, lại được nuôi dưỡng trong tông môn khiến tính cách của cậu y như một đứa trẻ ngây thơ, lúc nào cũng ngoan ngoãn, nghe lời. Lúc này nghe thấy Phong Thiệu nói thế, mặc dù có phần chột dạ nhưng cũng không dám chọc sư huynh tức giận, đành phải tự mình lấy ra một vật, chính là một cái kính Càn Khôn nho nhỏ.

Kính Càn Khôn là một loại pháp khí trung phẩm, nó có công dụng tựa như ngọc giản, thường dùng để ghi chép công pháp, đan pháp, cũng có Luyện Đan sư dùng nó để ghi lại cảnh trí trong bí cảnh hoặc để phân biệt các loại thảo dược và nguyên liệu. Tuy nhiên, tác dụng của nó tốt hơn ngọc giản nhiều, dù không ghi được âm thanh nhưng vẫn khiến người ta như lạc vào thế giới kỳ ảo.

Mặc dù kính Càn Khôn có rất nhiều công dụng, nhưng Phong Thiệu không thể ngờ thứ đồ chơi này còn được dùng để xem trộm cảnh giường chiếu của bản thân!

Người đang lõa lồ ở trong kính, lại còn nghiêm túc giúp kẻ khác tuốt ống không phải là y thì còn ai vào đây? Cũng tại lúc ấy y quá nhập tâm, chỉ lo thải bổ nên ngay cả việc bị kính Càn Khôn âm thầm xem trộm cũng không phát hiện ra…

Sắc mặt của Phong Thiệu xanh mét, nụ cười ôn hòa thương hiệu cũng tắt ngúm, lúc y đang định hủy diệt chứng cứ phạm tội thì lại nghe thấy có đệ

tử đi vào bẩm báo:

“Phong sư thúc, đã kiểm tra xong, mời các sư thúc đến xem.”

Phong Thiệu trừng mắt nhìn Phương Trường Tín đang xấu hổ, cất kính Càn Khôn vào túi gấm rồi truyền âm mật:

“Càng ngày càng nghịch ngợm, quay về sẽ tính sổ với đệ sau!”

Phương Trường Tín rụt cổ, kiên trì đi theo các sư huynh.

Quả nhiên mọi mặt của Hoàng thị đều đang xuống dốc, việc hơn trăm năm không có tu giả Kết Đan đã gây ra rất nhiều ảnh hưởng với bọn họ. Không có tu giả tu vi cao, hiển nhiên tài nguyên cũng dần ít đi. Người tu hành chú trọng nhất là tài nguyên và thuật pháp, thiếu một thứ cũng không được.

Dưới sự ảnh hưởng lẫn nhau, đám trẻ lần này của Hoàng thị chỉ có bốn Địa linh căn, căn cốt và thân thể cũng không phải quá tốt, cộng thêm linh đài và thức tâm khá thấp nên chỉ có thể miễn cưỡng thu nhận làm đệ tử ngoại môn.

Bởi vì đã thống nhất từ trước, Phong Thiệu lại chọn thêm ba người tốt nhất để thu làm đệ tử ký danh, coi như cho Hoàng gia chút mặt mũi.

Chậm trễ hai ba ngày, cuối cùng việc tuyển chọn đệ tử đã xong xuôi, đoàn người Phong Thiệu cũng không nán lại lâu. Hoàng Minh Nguyệt dẫn theo các trưởng lão và đệ tử trong Hoàng gia đích thân đưa tiễn mọi người đến cửa động thiên.

Phong Thiệu và các sư huynh đệ đi đầu. Tuy nhiên vừa bước vào trận truyền tống, Hoàng Minh Nguyệt còn chưa kịp khởi trận thì đã thấy trận pháp chợt bùng lên những đốm lửa, từng luồng linh khí ồ ạt đánh tới.

Mọi người không kịp trở tay, vẫn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì. Triệu Bác với kinh nghiệm dày dặn liền lấy pháp bảo ra rồi quát:

“Có người xông vào trận!”

------oOo------

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 8: Tàn quyển

Còn chưa dứt lời thì đám người Phong Thiệu ở trong trận pháp đã cảm nhận được từng cơn chấn động. "Đùng", tiếng đánh nặng nề như dội thẳng vào lòng người, khiến ai nấy đều hoảng hốt!

Phong Thiệu thầm than không ổn, ngay cả y với tu vi Kim Đan kỳ còn bị đè ép, có thể thấy tu vi của đối phương sâu không lường được. Cho dù bọn họ có pháp bảo tinh diệu… Y thầm cân nhắc, ánh lửa của Xích Viêm kiếm trong tay chợt bùng lên mãnh liệt như mặt trời ban trưa.

So với việc đón nhận thế công của người phá trận một cách thụ động, chẳng bằng bọn họ cứ chủ động tấn công đối phương. Phong Thiệu và hai vị sư huynh Triệu Bác, Trương Bách Thiên liếc nhìn nhau, sau đó cùng vung kiếm chém về phía trung tâm của trận pháp.

Thế kiếm của ba vị tu giả Kim Đan: một đỏ, một trắng, một vàng được đánh ra cùng lúc, khiến cho kiếm ý sắc bén dâng lên ồ ạt. Từng luồng kiếm quang tựa như ánh trăng rằm, mang theo tiếng rít chói tai mà xé rách trận pháp!

Trận truyền tống của Hoàng gia chẳng thể chịu nổi một kích dưới kiếm thế mãnh liệt, âm thanh vỡ nát tựa như tiếng nham thạch sôi trào phun lên từ trong lòng đất, thoáng chốc phá hủy toàn bộ mọi thứ.

Thế nhưng, giữa bụi mù cuồn cuộn, bỗng có một luồng ánh sáng mang theo uy thế không thể ngăn cản chợt xông tới. Một tiếng nổ nặng nề vang lên, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, chấn động đến mức khiến lòng người hoảng hốt!

Phong Thiệu chợt biến sắc, bởi vì luồng sáng kia còn mang theo cả mấy đạo kiếm quang cực kỳ sắc bén đang đâm thẳng về phía người đứng ở tâm trận là y!

Y vung kiếm ngăn cản, kiếm quang như hóa thành những ngọn lửa màu vàng, có thể thấy tu vi của đối phương không hề thua kém y.

Trong lòng Phong Thiệu thầm than không ổn. Đối mặt với công kích mạnh mẽ cỡ này, thân thể và gân mạch của y đã bắt đầu tự chống lại theo bản năng. Toàn thân y được bao phủ bởi một vầng sáng đỏ mỏng manh, giữa sắc đỏ còn xen lẫn chút đen, đây chính là ma khí hệ Hỏa của Phong Thiệu, cực kỳ giống một tầng nhuyễn giáp.

Nhuyễn giáp khá mềm mại nhưng lại có lực phòng ngự cấp Kim Đan. Mặc dù kiếm quang kia cực kỳ sắc bén, thậm chí có thể phá vỡ tầng phòng ngự bằng phi kiếm của Phong Thiệu, nhưng lại không thể xuyên

thủng được ma giáp. Khi những luồng kiếm quang màu vàng ấy vừa chạm vào ma giáp liền lập tức bị lớp sương mù màu đen cắn nuốt hết.

Tuy không bị nội thương nhưng thân thể của Phong Thiệu vẫn bị cắt thành nhiều lỗ thủng, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Y vội vàng niệm chú văn để giải trừ ma giáp. Bởi vì ma giáp sẽ khiến linh khí bị hao tổn, mà trong cơ thể của y vẫn còn bụi gai Hỗn Nguyên nên y càng không dám hoang phí. Ngoài ra y cũng sợ người khác sẽ chú ý đến dị trạng do ma giáp tạo ra.

May mà vừa phá trận nên sương mù vẫn đang bao phủ khắp nơi, các sư huynh đệ cũng bận đối phó với trận pháp phản phệ. Tuy phản phệ cỡ này không đủ làm họ bị thương nhưng do còn phải bảo vệ các đệ tử khác nên họ không hề chú ý đến Phong Thiệu.

Tất nhiên luồng kiếm quang mạnh mẽ vừa rồi không phải do phản phệ của trận truyền tống trận gây ra. Phong Thiệu nhíu mày, y định tấn công từ khe hở của trận pháp đã bị phá vỡ. Vừa rồi gặp nguy hiểm chẳng qua là do quân địch đánh úp bất ngờ, nếu giáp mặt giao chiến thì chưa chắc đã khiến y e ngại.

Dường như kẻ địch cũng có cùng suy nghĩ với Phong Thiệu nên đã hành động trước y một bước. Từ khe hở của trận pháp bỗng xuất hiện vài bóng người đang ngự kiếm bay tới.

Nhóm tu giả vừa đến có khoảng bảy, tám người, dẫn đầu là một nam tu trung niên, trên mặt có râu. Phong Thiệu nhìn thấy phi kiếm dưới chân gã không ngừng tỏa ra ánh sáng vàng kim liền lập tức đoán ra, kiếm quang lạnh buốt thấu xương khi nãy chính là của người này. Bên cạnh gã là một nam một nữ: người nam gầy gò, trong tay cầm một cái la bàn màu đen; người nữ đang bị trọng thương gần như sắp hôn mê bất tỉnh. Có lẽ ả ta bị liên lụy lúc ba sư huynh đệ Phong Thiệu cùng phá trận. Lúc này ả đang được một người khác đỡ lấy.

Nam tu trung niên kia nhìn lướt qua mọi người ở trong trận, sau đó nhìn về phía lồng ngực đã nhuộm đỏ máu tươi của Phong Thiệu. Gã hơi kinh ngạc:

“Chỉ với tu vi sơ kỳ Kim Đan lại có thể ngăn cản được một kiếm của ta?” Nói xong, gã và với mấy tu giả ở phía sau đều đáp xuống đất, cách Phong Thiệu chỉ vài bước chân.

Lúc Phong Thiệu nhìn thấy kim kiếm trong tay nam tu thì không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Không ngờ thanh kiếm ấy lại là Huyền giai.

Ở giai đoạn Luyện Khí và Trúc Cơ kỳ, tất cả pháp bảo được phân chia thành thượng – trung – hạ phẩm. Sau khi lên đến Kim Đan kỳ, vũ khí và phòng cụ đều lấy Thiên, Địa, Huyền, Hoàng làm cấp phân chia. Không phải cứ Kết Đan là có thể sử dụng pháp bảo Hoàng giai, bởi vì cấp độ của pháp khí càng cao thì càng yêu cầu thực lực của người sử dụng cũng phải cao tương ứng.

Chẳng hạn như Phong Thiệu, mặc dù y đã lại Kết Đan một lần nữa, nhưng bởi vì bụi gai Hỗn Nguyên nên cảnh giới của y vẫn luôn không được ổn định, tu vi cũng khó đột phá. May mà y còn có Ma Thể bẩm sinh cho nên thực lực chưa từng bị tụt xuống. Ngay cả khi như vậy thì y cũng chỉ miễn cưỡng khống chế được Xích Viêm kiếm Hoàng giai trong tay mà thôi.

Pháp bảo Huyền giai tương ứng với Nguyên Anh kỳ. Tâm trạng của Phong Thiệu trầm xuống, mặt mày lạnh lùng nhìn về phía nam tu. Chẳng lẽ gã là…

Chợt nghe thấy Trương Bách Thiên ở phía sau bật cười một tiếng thật lớn. Hắn nâng kiếm chém vào tia phản phệ cuối cùng của trận pháp, sau đó một tay cầm kiếm, một tay cầm hồ lô bước tới:

“Chỉ là một hậu kỳ Kim Đan mà đã tự coi mình là Kết Anh sao. Ngươi có thể làm gì được chúng ta?”

Triệu Bác cũng cười lạnh:

“Kể cả Kết Anh thì đã sao? Một tán tu Kết Anh có thể làm gì được chúng ta?”

Tu vi càng cao thì sự chênh lệch giữa đại cảnh giới và tiểu cảnh giới sẽ càng lớn. Nếu đối phương là Nguyên Anh, chắc chắn Phong Thiệu sẽ không còn phần thắng. Dù y có các sư huynh đệ ở đây thì thực lực của hai bên chỉ miễn cưỡng ngang bằng với nhau, có thể trốn thoát được đã là may mắn lắm rồi.

Nhưng nếu đối phương chỉ mới là hậu kỳ Kim Đan, vậy bên này y có ba Kim Đan, có thể đối phó được.

Phong Thiệu khẽ thở phào, y không phải là một kẻ hiếu chiến. Lúc này y bỗng thấy lồng ngực mình hơi ấm áp, chẳng biết La Thắng đã đi tới đây từ lúc nào, hắn đang đặt một bàn tay bao phủ lên vết thương trên ngực y. Linh khí hệ Mộc dễ chịu chậm rãi rót vào khiến vết thương nhanh chóng khép miệng.

“Không cần…” Phong Thiệu vừa định mở miệng nói để mình tự làm thì Phương Trường Tín đã kéo tay y, cướp lời:

“Kiếm kia là Huyền giai, tu vi của người nọ lại cao hơn sư huynh hai tiểu cảnh giới. Tuy sư huynh đã ngăn cản được nhưng cũng bị thương không ít, cứ để La sư huynh giúp đỡ đi.”

Phong Thiệu thấy dáng vẻ quan tâm của hai vị sư đệ, trong lòng còn cảm thấy ấm áp hơn cả nơi đang được chữa trị. Vì vậy y cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn về phía đầu sỏ ở bên kia. Lúc y đang định nói chuyện thì bỗng có một tu giả thấp lùn ở bên phe địch chợt xông lên rồi gào thét:

“Các ngươi dám nói Kính Nguyệt tông của chúng ta là Tán tu? Ta thấy các ngươi mới là lũ Tán tu không biết chui ra từ thâm sơn cùng cốc nào thì có! Kính Nguyệt tông chính là tông môn đứng thứ ba trong tam đại tông môn của Từ Ký châu!”

Bởi vì Côn Luân là đại tông ở thế ngoại nên tất nhiên các tông môn bình thường trong thế tục không thể nhận ra trang phục của đám đệ tử bên Phong Thiệu.

Mặc dù không nhận ra nhưng nam tu cầm đầu cũng có vài phần mắt nhìn. Thấy đối phương có ba Kim Đan, phía sau còn dẫn theo rất nhiều đệ tử, liền biết đối phương không phải kẻ tầm thường, vì thế vẻ mặt ôn hòa giảng giải:

“Mong các vị đạo hữu thứ lỗi, chúng ta chỉ muốn phá trận chứ không phải cố ý làm tổn thương đến đạo hữu.”

“Sư thúc, sao phải khách khí với bọn họ!” Tu giả thấp lùn kia cực kì không phục, một nam tử khác đang đỡ lấy nữ tu cũng có vẻ mày âm trầm:

“Đúng vậy, sư tôn, bọn họ còn đả thương sư mẫu nữa!”

Dường như nam tu kia cũng không định ra mặt thay đạo lữ của mình, gã vung tay ngăn lại. Có lẽ đã nhận ra Phong Thiệu là người đứng đầu nên hỏi y:

“Không biết đạo hữu đến từ đâu? Ta là trưởng lão của Kính Nguyệt tông, đạo hào Hề Mậu. Những chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, chi bằng tiêu tan hiềm khích lúc trước, kết giao bằng hữu. Cho dù là vì tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc đồ thì chúng ta cũng có thể thương lượng.”

“Tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc đồ?” Phong Thiệu thốt lên với vẻ sợ hãi. Không chỉ y mà mấy sư huynh đệ của y cũng mặt đầy kinh ngạc.

Sơn Hà Xã Tắc đồ là bảo vật do Nữ Oa để lại, trong bản đồ có chứa cả thiên địa. Sau thời kỳ Thượng Cổ, nghe đồn nó đã bị vỡ vụn và thất lạc, sau đó tách thành chín mảnh tàn quyển. Có người cho rằng, chỉ cần kẻ nào hợp nhất được chính mảnh tàn quyển thì sẽ được tu luyện trong thiên địa của bản đồ, từ đó nhận được lợi ích gấp trăm ngàn lần, nội trong vòng trăm năm là có thể phi thăng.

Nếu chỉ là chí bảo bình thường thì cũng chưa đến mức khiến một người ngậm chắc thìa vàng như y phải kinh hãi. Ở Côn Luân có rất nhiều bảo vật, mặc dù không được sở hữu nhưng ít nhiều gì cũng từng gặp qua, nghe qua.

Sở dĩ Phong Thiệu kinh ngạc như vậy vì thứ này chính là linh hồn của nguyên tác, thậm chí tên của bộ phim ấy còn được gọi là [Sơn Hà Xã Tắc Đồ]!

Hề Mậu đạo nhân không ngờ đối phương lại chẳng hề hay biết nơi này có tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thấy thế thì không khỏi ảo não, nhưng muốn hối tiếc cũng đã muộn rồi. Gã đành phải trợn mắt nhìn về phía Hoàng Minh Nguyệt đang trốn ở phía sau:

“Bản tôn đã tự mình đến đây, ngươi còn không mau dâng tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ lên? Hay là muốn bản tôn phải ra tay?”

Sắc mặt Hoàng Minh Nguyệt đã trắng bệch, bà ta chợt nghĩ đến kim kiếm uy danh hiển hách khi nãy.

Các đệ tử phía sau Hề Mậu đạo nhân cũng cười nhạo phụ họa:

“Sao có thể chứ. Hiện giờ ngay cả tu giả Kim Đan còn không có, định thể hiện uy phong thế gia cái gì không biết?”

“Đúng thế. Lần trước chúng ta đến lấy tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bọn họ lại dám không biết xấu hổ mà cự tuyệt không dâng ra. Nay lão tổ của chúng ta đã đích thân đến đây, để xem các ngươi còn làm được trò trống gì!”

“Ha ha, đợi Kính Nguyệt tông chúng ta thu được động thiên phúc địa này của Hoàng gia rồi sẽ từ từ dạy dỗ cái đám gọi là tộc nhân thế gia này!”

“Tộc trưởng này già nhưng vẫn phong lưu. Nghe nói Hoàng gia có rất nhiều bảo bối Thuần Âm, linh khí ở trong tộc cũng cực kỳ dồi dào…”

Sắc mặt của Hoàng Minh Nguyệt càng lúc càng khó nhìn, các trưởng lão và đệ tử phía sau bà cũng cực kỳ giận dữ, chỉ hận không thể xông lên

liều mạng.

Tuy nhiên bà ta lại cắn chặt răng, sau đó lấy từ trong túi gấm ra một vật. Đó là một trang giấy mỏng manh, bên trên hiện lên một tầng ánh sáng nhu hòa… Hề Mậu đạo nhân vừa nhìn thấy liền vui mừng trong bụng. Có điều gã chưa kịp vui vẻ được bao lâu thì đã thấy Hoàng Minh Nguyệt kia bỗng nhiên tiến lên, dâng tàn quyển vào tay Phong Thiệu.

"Toàn bộ tộc nhân của Hoàng thị nguyện quy phục dưới cánh của Côn Luân. Nay nguyện dâng tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ để thể hiện thành ý, hi vọng các tiền bối cứu lấy Hoàng gia ta, cứu lấy tộc nhân của ta!" Hoàng Minh Nguyệt quỳ trên mặt đất, ánh mắt tha thiết cầu xin.

Đây chính là tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ được toàn bộ Tu Chân giới coi như chí bảo, khiến biết bao người đuổi theo muốn cướp đoạt… Phong Thiệu cảm thấy mảnh tàn quyển mỏng manh trong tay mình thật nóng bỏng, khiến y hận không thể lập tức ném củ khoai phỏng tay này xuống đất!

Trong phim, Thanh Thành tôn giả chính là loại người không từ thủ đoạn. Thực lực gã mạnh đến vậy mà vẫn phải hao hết tâm tư để thu thập hoàn chỉnh Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Cũng vì tấm bản đồ này mà gã gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, cuối cùng tạo thành uy danh đại ma đầu ở Tu Chân giới.

Vậy mà sau khi trăm đắng ngàn cay có được nó, Thanh Thành tôn giả lại chẳng thể khám phá ra bí ẩn của bản đồ, càng đừng nói đến việc đi vào thiên địa ở bên trong bản đồ.

Cuối cùng, Thanh Thành bị đánh thành tro bụi, còn Sơn Hà Xã Tắc Đồ này cũng rơi vào tay nhân vật chính.

Nhân vật phản diện và phần thưởng nhiệm vụ của nhân vật chính, trừ việc khiến y chết càng nhanh, liệu còn có kết quả nào khác không?

Phong Thiệu ngẩn người đã khiến Hoàng Minh Nguyệt gấp đến độ muốn hộc máu. Bà ta cho rằng dù có phải đối đầu với Kính Nguyệt tông hay người bên ngoài thì Côn Luân cũng sẽ không sợ. Vả lại, chẳng lẽ còn có người có thể chống lại sự hấp dẫn của Sơn Hà Xã Tắc Đồ hay sao…

Ban đầu Hề Mậu đạo nhân giật mình vì đám người Phong Thiệu lại là đệ tử của Côn Luân khiến tâm tư gã bất an. Sau đó lại thấy vẻ mặt do dự của Phong Thiệu.

Gã cứ tưởng đối phương tự biết tu vi không cao nên có phần dè chừng, vì thế bèn tươi cười với vẻ đắc ý:

“Nếu tiểu hữu đã là đệ tử của Côn Luân đại tông, vậy thì chắc cũng chướng mắt Hoàng gia đang sa cơ lỡ vận. Chi bằng đưa tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ cho bản tọa, để Kính Nguyệt tông và Côn Luân giao hảo với nhau.”

------oOo------

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 9: Giao chiến

Phong Thiệu truyền âm mật với các sư huynh đệ.

Trương Bách Thiên: Kính Nguyệt tông là cái thứ gì chứ? Sư đệ đừng vội sợ tên Hề Mậu kia. Mặc dù kim kiếm của gã khá mạnh, lại thêm tu vi hậu kỳ Kim Đan, nhưng nếu ba sư huynh đệ chúng ta cùng nhau xông lên thì e là gã cũng chẳng ngăn cản được. Không thể làm mất danh dự của Côn Luân chúng ta.

Triệu Bác: Sư đệ, nếu Hoàng gia đã quy phục thì cũng trở thành người dưới trướng của Côn Luân, không thể để kẻ khác khinh khi, huống chi đây chỉ là tiểu tông nơi thế tục.

La Thắng: Sư huynh, Kính Nguyệt tông kia thật đáng ghét.

Phương Trường Tín: Sư huynh, nếu thứ kia là bảo vật, đã vào trong túi Côn Luân thì nào có đạo lý đưa cho người ngoài.

Phong Thiệu cũng biết đạo lý này, cho nên đành phải đâm lao theo lao, lập tức không còn rối rắm nữa. Sau khi nhét tàn quyển trong tay vào túi gấm, y mỉm cười nhìn về phía Hề Mậu đạo nhân với sắc mặt đã chuyển thành màu phân, giọng điệu không nhanh không chậm.

“Có thể luận bàn với Côn Luân chúng ta, toàn Cửu Châu chỉ có tam đại tông môn là Phiêu Miểu, Bồ Đề và Bão Phác. Không biết Kính Nguyệt được xem là tông môn như thế nào?”

Sắc mặt của Hề Mậu đạo nhân hết đỏ lại trắng, nghĩ tới tu vi của mình đã đến trình độ này, rất ít người dám châm chọc trước mặt gã như vậy. Gã phẫn nộ nắm chặt lấy kim kiếm, ánh mắt nhìn về phía Phong Thiệu cực

kỳ lạnh lẽo. Sau đó lại nhìn mấy sư huynh đệ bên cạnh Phong Thiệu và mấy chục đệ tử ở phía sau.

Gã bấm tay niệm một đạo thần chú, ngoài cười nhưng trong không cười:

"Vốn có tâm hướng tới Côn Luân đại tông, mong có thể kết giao với các đạo hữu. Nhưng nếu các đạo hữu chỉ biết để mắt đến mấy thế gia nghèo túng này mà chẳng hề xem trọng Kính Nguyệt tông chúng ta, vậy cũng không sao."

"Chúng ta đi." Dứt lời, Hề Mậu đạo nhân liền vung tay áo, mang theo mấy đệ tử còn không cam lòng ngự kiếm bay đi.

Người của Hoàng gia vừa sợ hãi vừa vui mừng, không ngờ chỉ dùng hai chữ Côn Luân, không cần động thủ đã có thể đuổi đám bá vương của Từ Ký châu đi.

Tuy nhiên Phong Thiệu lại không hề thấy vui mừng. Ánh mắt vừa rồi của Hề Mậu đạo nhân vừa hung ác vừa nham hiểm, cách làm việc cũng lão luyện, trước mặt lại là bảo vật Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sao gã có thể cam lòng buông tay?

Bên Phong Thiệu có ba tu giả Kim Đan nhưng lại không có một hậu kỳ Kim Đan nào. Trong tay bọn họ cũng chẳng có phi kiếm Huyền giai, Hề Mậu không hẳn là không thể mạnh tay đánh một trận.

Nếu Hề Mậu ra tay rồi lại rút lui, có lẽ Phong Thiệu còn tin gã, nhưng hiện giờ gã lại rút lui quá sớm như vậy khiến trong lòng của y hiểu ra – Chắc chắn Hề Mậu đạo nhân này muốn đi tìm viện binh. Kính Nguyệt tông của gã là địa đầu xà ở Ký Châu, cường long bất áp địa đầu xà*…

Cường long bất áp địa đầu xà

Nghĩ như vậy, Phong Thiệu liền nhảy lên phi kiếm, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với các sư huynh đệ bên cạnh rồi truyền lệnh cho chúng đệ tử và Hoàng Minh Nguyệt:

"Có thể ngự kiếm thì lập tức đuổi theo!"

Mặc dù Kính Nguyệt tông chỉ là tông môn ở thế tục nhưng vẫn đứng ở vị trí thứ ba của Ký Châu, nghĩ đến đây khiến y có chút lo lắng. Đã có trưởng lão hậu kỳ Kim Đan, vậy tất nhiên sẽ không chỉ có mỗi một người. Nếu để Hề Mậu đạo nhân dẫn thêm vài tên Kim Đan tới, chắc chắn chuyến đi này của Phong Thiệu sẽ không chiếm được chỗ tốt!

Bọn họ xuất thân từ Côn Luân nhưng không thể chỉ dựa vào hai chữ Côn Luân để làm bùa hộ mệnh. Dù sao Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng có sự mê

hoặc quá lớn, thậm chí trong phim còn dấy lên từng trận gió tanh mưa máu cũng chỉ vì thứ này.

Đối phương đến vì tàn quyển tất nhiên là do tình thế bắt buộc. Để an tâm, chắc chắn bọn chúng sẽ đuổi tận giết tuyệt đám người Phong Thiệu, tránh lộ ra dấu vết khiến Côn Luân nhận ra.

Tuy Phong Thiệu không nói gì nhưng hành động của y khiến hai người có kinh nghiệm nhập thế phong phú như Triệu Bác và Trương Bách Thiên vừa nhìn là hiểu. Hoàng Minh Nguyệt vốn có tâm tư nhạy bén cũng chẳng kém Phong Thiệu là bao. Hơn nữa bà ta cũng biết, nếu để Kính Nguyệt tông tiêu diệt toàn bộ đoàn người của Phong Thiệu, vậy thì kết cục đang chờ đợi Hoàng gia của bà chính là… Bà ta nhíu chặt mày, dẫn mấy trưởng lão Trúc Cơ cùng các đệ tử theo sát Phong Thiệu.

Hề Mậu đạo nhân không ngờ tới đám người Phong Thiệu lại dám đuổi theo. Mặc dù kim kiếm Huyền giai của gã có thế công mạnh mẽ nhưng lại không hề có ưu thế trên phương diện tốc độ. Bên cạnh gã còn có bảy người nữa, trừ Hề Mậu ra thì chỉ còn một sơ kỳ Kim Đan, những người khác đều là Trúc Cơ kỳ. Ngoài ra bọn họ còn một người bị trọng thương hôn mê cần người dìu, có muốn cũng không thể đi nhanh hơn, chẳng bao lâu sau đã bị ngăn lại.

“Tiểu hữu, muốn làm gì đây?” Hề Mậu đạo nhân nhìn về phía Phong Thiệu, sắc mặt khó coi.

Phong Thiệu nở nụ cười ôn hòa rồi nói một cách chân thành:

“Vừa rồi đạo trưởng còn muốn luận bàn cùng Côn Luân chúng ta. Người tới là khách, khách đi, sao chủ nhân có thể không đến đưa tiễn cho được?”

Rõ ràng Hề Mậu đạo nhân không hề tin lời y nói. Cho dù đối phương nhìn như một thiếu niên vô hại, nhưng trong lòng gã đã thấy rõ dụng ý của y từ lâu, vì thế gã lạnh lùng cười:

“Thế sao? Vậy không biết tiểu hữu chuẩn bị tiễn khách như thế nào?” Nói xong, phi kiếm dưới chân đã nằm trong tay gã, tỏa ra ánh sáng màu vàng kim chói mắt.

Mọi người bên phía Phong Thiệu cũng lấy ra pháp bảo, kiếm quang dày đặc. Mắt thấy Hề Mậu đạo nhân bất ngờ đánh một kiếm về phía này, Phong Thiệu chăm chỉ tu luyện ma công suốt mười năm cho nên thân thể vô cùng linh hoạt, dễ dàng né tránh được một kiếm đó. Kiếm khí màu

vàng sắc bén kia sượt qua người y, khiến một chiếc bàn đá gần đó nổ tung.

Tu được kiếm ý bá đạo cỡ này, ít nhất cũng phải tam trọng thiên trở lên, cộng thêm có phi kiếm Huyền giai làm vũ khí và tu vi Kim Đan hậu kỳ… Ánh mắt của Phong Thiệu lạnh lùng, trong lòng càng không dám coi thường. Đối phương cũng biết rõ đạo lý đánh giặc phải bắt vua trước. Phong Thiệu cố ý ngâm ma chú Tế Thể. Chú này khác với ma giáp, nó chỉ chạy dọc xung quanh căn cốt chứ không hề tỏa ma khí ra bên ngoài, lại càng không biến linh khí của y thành màu đen.

Biến cố bỗng xảy ra!

Lại một luồng kiếm quang tựa như ánh nắng rực rỡ màu vàng chợt thổi quét về phía Phong Thiệu!

Các đệ tử biến sắc, luồng kiếm quang kia tới quá đột ngột. Sắc vàng chói lóa đến độ khiến bọn họ không thể mở mắt ra nổi! Kiếm ý dày đặc, khắp nơi đều bị nhấn chìm trong ánh sáng rực rỡ, uy áp toả ra khắp bốn phía.

Các sư huynh đệ bên cạnh Phong Thiệu lại càng thêm kinh hãi thất sắc. Chỉ trong nháy mắt mà kiếm quang màu vàng này đã tràn ngập mọi góc nhìn của bọn họ! Tất cả đều là một màu vàng kim chói lóa! Kiếm ý lành lạnh khắc cốt ghi tâm ập đến trong nháy mắt, tự mình chống chọi còn không kịp chứ đừng nói đến ra tay giúp đỡ.

Một đạo kiếm quang đỏ rực, nóng cháy đến cực điểm đột ngột sáng lên.

“Đạo trưởng làm khách như vậy, thật sự là rất khí phách.” Phong Thiệu mỉm cười, vẻ mặt chợt lạnh lẽo:

“Chủ phải theo ý khách, vậy ta đây chỉ đành tiếp đãi đạo trưởng thật cẩn thận.”

Trong lúc nói chuyện, Triệu Bác và Trương Bách Thiên đã đột phá được cấm chế của kiếm quang, phối hợp với Phong Thiệu rồi cùng nhau tấn công. Chỉ trong phút chốc, đủ loại kiếm quang với các màu sắc xen lẫn tung hoành ngang dọc khắp nơi.

Những đệ tử khác của Côn Luân chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ nên không đủ sức tham gia trận đánh. Người tiếp theo đột phá cấm chế là La Thắng và Phương Trường Tín, bọn họ lập tức dẫn các đệ tử bày ra kiếm trận Bắc Đẩu của Côn Luân. Mặc dù chỉ là Thiên Tuyền trận nhị giai nhưng Côn Luân là thủy tổ của Kiếm tông, không phải hạng có tiếng mà không có miếng, trong phương diện bày trận lại càng là nhân tài kiệt xuất.

Đệ tử Trúc Cơ đơn độc có lẽ bé nhỏ đến không đáng kể, nhưng mười hai người hợp lại có thể khiến Thiên Tuyền trận nhị giai mang uy thế bất phàm!

Đệ tử Côn Luân luôn luôn đoàn kết, kết trận mạnh mẽ. Mười hai người hóa thành một chỉnh thể, từng đợt kiếm quang mạnh mẽ đâm về phía Hề Mậu đạo nhân.

Không cần phân rõ phải trái đúng sai, chỉ cần đánh thẳng về phía trước!

Hễ mấy tu giả kia hơi lộ ra sơ hở thì liền bị phi kiếm trên đỉnh đầu chém rụng trong nháy mắt. Nếu không phải vì Hề Mậu đạo nhân có kiếm ý bá đạo, giao chiến với ba người tu vi Kim Đan mà vẫn chống chọi được một lúc lâu, thì e là đám đồ tử đồ tôn của Hề Mậu đạo nhân đã bị chém rụng hết rồi.

Bên Phong Thiệu: một Kim Đan sơ kỳ, hai Kim Đan trung kỳ nhưng đối phó với Hề Mậu đạo nhân vẫn có phần quá sức. Đối phương không chỉ có kiếm ý tam trọng thiên mà còn có kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú, đầu óc linh hoạt, thế công giảo hoạt, cố ý tấn công Phong Thiệu – người có thực lực yếu nhất.

Kiếm ý của Phong Thiệu đã được lĩnh ngộ từ trước khi y xuyên tới: Xích Viêm đỏ rực, kiếm ý nóng bỏng, cực kỳ tàn ác. Bản tính của y và Thanh Thành tôn giả khác xa nhau, tâm chí của y kiên định, bất khuất. Muốn y lĩnh ngộ được tinh túy của kiếm ý hung ác bậc này thì e là chuyện mơ tưởng hão huyền.

Mười năm nay kiếm ý của y vẫn luôn dừng lại ở nhị trọng thiên như lúc trước.

Sai một ly, đi ngàn dặm. Nếu không phải Phong Thiệu tu luyện căn cốt khá tốt, tạo thành tấm khiên phòng ngự cứng rắn, mạnh mẽ thì có lẽ lúc này thân thể của y đã bị hủy hoại. Phong Thiệu tự biết sức tấn công của mình không bằng hai vị sư huynh nhưng lại không chịu lui về phía sau, ngược lại càng ra sức tấn công. Trước kiếm ý bá đạo của Hề Mậu đạo nhân, chỉ có thân thể Ma tu này của y thì mới chống chọi được đến tận bây giờ. Tuy hai vị sư huynh có tu vi cao hơn y nhưng lực phòng ngự lại không bằng y.

Phong Thiệu cố gắng chém giết, đồng thời dùng thân thể của mình để cản đòn tấn công từ đối phương, sức mạnh trong người y cũng được đẩy lên đỉnh điểm theo bản năng. Mặc dù kiếm quang của đối phương không thể đâm xuyên vào căn cốt, nhưng thân thể của y lại không chịu nổi áp

lực tấn công với cường độ cao. Máu đã nhuộm ướt đẫm, toàn thân đau nhức, nhưng Phong Thiệu vẫn không chịu lùi bước!

Triệu Bác và Trương Bách Thiên cũng không ngờ sư đệ của bọn họ ngày thường luôn ôn hòa, đến khi giao chiến lại ương ngạnh, liều mạng đến như vậy. Biết rõ quân địch đang nhắm vào mình mà vẫn tiếp tục xông lên phía trước để bảo vệ hai người bọn họ ở đằng sau. Trăm mối cảm xúc ngổn ngang cùng đổ về, càng khiến bọn họ tràn ngập phẫn nộ và sát ý, hai người cố gắng dùng hết toàn bộ sức lực của mình để chiến đấu.

Bên phía La Thắng và Phương Trường Tín, sau khi đợi các đệ tử giết sạch sáu người còn lại thì cũng lập tức chuyển hướng tấn công của kiếm trận về phía Hề Mậu đạo nhân!

Dưới thế công kích của ba người Phong Thiệu, Hề Mậu đạo nhân đã chẳng khác gì nỏ mạnh hết đà, thân thể trọng thương. Gã vốn tưởng thiếu niên kia là kẻ dễ loại bỏ nhất, không ngờ dù kiếm thế của y tầm thường nhưng lại có mình đồng da sắt, cứ như thể chẳng biết đau đớn là gì, không ngừng gắng gượng ngăn cản kiếm ý sắc bén của gã! Hề Mậu đạo nhân vô cùng khiếp sợ, càng cảm thấy danh tiếng đứng đầu Cửu Châu của Côn Luân quả thực là danh bất hư truyền.

Hai người kia xông lên với thế hung mãnh càng khiến gã khó lòng đỡ nổi… Hề Mậu đạo nhân không khỏi cảm thấy hối hận, kiếm trận bên kia lại kết trận một lần nữa, ngay cả Hoàng Minh Nguyệt cũng mượn cơ hội này để xông tới tấn công. Gã kiên quyết, nhanh chóng lấy ra một lá bùa.

Phong Thiệu đứng ngay gần gã trong gang tấc cũng đoán được gã sẽ không liều mạng chống lại. Vừa thấy có dị động, ánh mắt y chợt lóe lên, thân thể nhanh chóng nhào qua, nhân cơ hội đối phương đang phân tâm liền linh hoạt khống chế cổ tay gã. Sau khi nắm được chủ mạch, y nhanh chóng đưa một tia ma khí xâm nhập vào trong rồi lập tức khẽ ngâm Luyện Tâm chú.

Hề Mậu đạo nhân không hề đề phòng với ma công, bởi vì bốn người đều là Kiếm tu nên tất nhiên sẽ dùng thực lực để đọ sức. Mặc dù lúc này chỉ là một tia ma khí mỏng manh nhưng lại do Kim Đan kỳ khống chế nên hai mắt của gã vẫn thoáng đỏ ngầu trong giây lát. Gã nhìn về phía Phong Thiệu đang cười nhạt với ánh mắt khó tin.

Tuy nhiên chỉ run rẩy trong nửa hơi thở thì điểm yếu của Hề Mậu đạo nhân đã lập tức xuất hiện. Lưỡi kiếm đâm thủng ngực gã khiến máu tươi văng đầy mặt Phong Thiệu.

Thân thể đã chết nên cũng chẳng thể tự bạo Kim Đan được nữa. Phong Thiệu khẽ thở phào, y nhìn về phía Trương Bách Thiên ở phía đối diện đã thu kiếm lại, cười nói:

“Kiếm pháp của sư huynh thật tinh diệu!” Lúc nói y chuyện, pháp quyết vẫn luôn vận chuyển liên tục bất chấp thể xác và tinh thần đang mỏi mệt. Phong Thiệu thầm nghĩ phải nhanh chóng thiêu đốt thân thể đối phương thành tro bụi…

“Sư đệ, sư đệ!” Triệu Bác nhìn thấy thân thể của Phong Thiệu lung lay sắp đổ bèn vội vàng bước lên để đỡ lấy. Phương Trường Tín thấy khắp người sư huynh đều là máu thì chẳng nói nổi thành lời, chỉ biết lôi kéo La Thắng đến trị thương.

------oOo------

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 10: Ký kết khế ước

Phong Thiệu bị bụi gai Hỗn Nguyên ảnh hưởng khiến thân thể mệt mỏi, linh khí không đủ dẫn đến cảnh giới cũng không ổn định. Có điều, dù sao y cũng là Kim Đan kỳ hàng thật giá thật, tuy máu tươi đã nhuộm đỏ toàn thân khiến ai nhìn vào cũng phải giật mình kinh hãi, nhưng thật ra đó chỉ là vết thương trên sắc thân*. Trước khi sử dụng ma công y đã bảo vệ Kim Đan của mình, nhờ đó giúp bản thân không bị nội thương.

Sắc thân

Song, da thịt vỡ vụn vẫn khiến y đau nhức đến khó nhịn, nếu không phải kiếp trước y từng làm hoá trị, rèn được khả năng chịu đau thì e là đã bị đau đến choáng váng, thậm chí còn ảnh hưởng tới thân pháp.

La Thắng sử dụng chân pháp Mộc Nguyên Quy cấp cao để chữa trị cho Phong Thiệu. Hắn bẩm sinh đã có nguyên khí hệ Mộc, nhờ vậy mới được bước vào Côn Luân dù có tận ba linh căn, thậm chí còn lọt vào mắt xanh của Thái Tây trưởng lão. Linh khí màu xanh nồng đậm xâm nhập

vào cơ thể của Phong Thiệu, không ngừng tẩm bổ và bù đắp, giúp da thịt y dần dần lành lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Phong Thiệu đau đến nghiến chặt răng nhưng trong lòng lại thầm cảm thấy may mắn. May mà mấy ngày trước y đã thải bổ được khá nhiều nguyên khí từ đệ tử của Hoàng gia, nếu không bụi gai Hỗn Nguyên trong cơ thể đã chẳng bị áp chế một cách dễ dàng như vậy. Dù khi giao chiến không xảy ra biến cố nhưng nếu lúc này bụi gai lại đói khát mà trỗi dậy thì sợ là sẽ bị sư đệ nhìn ra manh mối.

"Sư huynh, đau lắm à?" Phương Trường Tín ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ không đành lòng. Cậu nói với vẻ tự trách:

"Đều do tu vi của đệ không cao. Nếu đã Kết Đan thì ít nhất cũng có thể kề vai chiến đấu cùng các sư huynh, không đến nỗi để sư huynh phải chịu khổ như vậy!"

Phong Thiệu bật cười, sờ sờ đầu của cậu rồi cười nói:

"Chẳng phải đệ cũng vừa kề vai chiến đấu với chúng ta đấy thôi?" Nói xong, y lại nhìn về phía các đệ tử bên ngoài hoặc đang ngồi xuống hồi phục nguyên khí, hoặc đang tự trị thương cho bản thân. Giọng nói của y rất ôn hòa, khiến cho tất cả mọi người đều có thể nghe thấy:

"Lúc nãy đệ tử Côn Luân chúng ta đã cùng nhau chiến đấu. Mặc dù đây là lần đầu đối phó với ngoại địch nhưng các ngươi đã làm rất tốt."

Các đệ tử nội môn đều là những thiếu niên còn trẻ, được nuôi dưỡng trong tông môn từ bé. Bọn họ chỉ biết cố gắng tu hành, cho dù có từng giao chiến thì cũng chỉ là chút luyện tập đơn giản, hoặc là đấu với linh thú trong nội cảnh của Côn Luân, hoặc là đấu với yêu thú ở trong bí cảnh, chứ chưa bao giờ phải thật sự liều mạng với tu giả.

Lần này phải giao chiến bất ngờ mới khiến bọn họ nhận ra tu giả trong thế tục không hề yếu ớt như họ vẫn tưởng, lòng kiêu ngạo cũng bị thay thế bằng sự nhụt chí, nhất là khi nhìn thấy các sư thúc giành chiến thắng vất vả đến thế. Tuy nhiên, vào lúc các đệ tử vẫn còn đang chìm đắm trong trạng thái hoảng hốt, lại nghe thấy lời khích lệ đến từ Phong Thiệu như vậy, ngược lại khiến bọn họ cảm thấy phấn khởi hơn rất nhiều.

"Lúc này rồi mà vẫn còn nhớ nói những lời đó nữa." Triệu Bác nhíu mày, lấy từ trong túi gấm ra một viên Dưỡng Thân đan thượng phẩm rồi đút vào trong miệng Phong Thiệu.

"Mặc dù sau khi Kết Đan không cần quá coi trọng thân thể, nhưng đau đớn cũng sẽ khiến thần thức bị tổn thương, không thể chủ quan. Thứ này

không chỉ tẩm bổ thân thể mà còn giúp sư đệ giảm bớt phần nào đau đớn.”

Đan dược vừa cho vào miệng đã tan, hiệu quả tẩm bổ thân thể còn chưa thấy nhưng đan điền tựa như có một dòng nước ấm chảy qua, xem ra tác dụng giảm bớt đau đớn là thật. Phong Thiệu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, y nói với Triệu Bác:

“Cảm tạ sư huynh đã ban thuốc.”

Triệu Bác vẫn nhăn mày, trầm giọng nói:

“Sư đệ, lần tới không thể cứ lỗ mãng như vậy. Đệ mới chỉ Kim Đan sơ kỳ, kiếm ý vừa đến nhị trọng thiên, cứng rắn ngăn cản thế công của Hề Mậu chính là đang dùng thân thể và căn cốt của mình để liều mạng. Đệ dồn hết sức như vậy sẽ khiến tư chất bị tổn hại, đồng thời cũng bất lợi với con đường tu hành sau này của đệ.”

Phong Thiệu nghe thấy thế thì không khỏi thả lỏng. May mà đối phương tưởng tư chất của mình đủ tốt nên mới ngăn cản được thế công như vũ bão kia, không nghi ngờ thêm điều gì khác thường.

Có điều hiện giờ nghĩ lại, quả thật lúc ấy y có chút xốc nổi nhưng không hề làm sai.

Ai mà đoán được Hề Mậu đạo nhân kia chỉ mới Kim Đan hậu kỳ nhưng lại khó chơi đến vậy chứ. Nếu như y không dùng ma công thì e là cả ba huynh đệ bọn họ đã bị trọng thương rồi. Có khi còn để đối phương chạy thoát đi báo tin, trong lúc nguy cấp lại càng có thể chọc giận khiến đối phương tự bạo.

Y thật sự không muốn nếm trải tư vị tự bạo một lần nữa…

“Đúng vậy. Dù sắc thân, căn cốt của ta và Triệu sư huynh không bằng đệ, nhưng tu vi lại cao hơn đệ một tiểu cảnh giới. Cho nên có bị tấn công thì chắc chắn cũng sẽ ít tổn thương hơn đệ, đâu ra cái đạo lý để đệ che chở ở phía trước chúng ta!” Trương Bách Thiên đi tới, mặt mày không vui nhưng trong giọng điệu của hắn chứa đầy sự quan tâm.

Trên mặt Phong Thiệu tràn đầy ý cười, liên tục vâng vâng dạ dạ.

Trương Bách Thiên lại đặt một vật vào trong tay y, khẽ nhướng mày rồi nói:

“Đệ vội vã thiêu đốt thân thể của tên Hề Mậu kia, hỏa quyết mạnh mẽ xém chút nữa đã làm hỏng viên nội đan này rồi.”

“Xem màu sắc và độ lớn của viên nội đan này, không ngờ Hề Mậu kia đã đạt tới cảnh giới Kim Đan đại viên mãn, chẳng trách lại khó đối phó đến vậy.” Triệu Bác nói xong, sắc mặt bỗng thoải mái hơn vài phần.

Quả thật đúng là cảnh giới Kim Đan đại viên mãn!

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ ‘thì ra là vậy’. Nếu chỉ là Kim Đan hậu kỳ thì sao có thể có công lực mạnh đến vậy chứ!

Phong Thiệu nhìn viên nội đan màu trắng được kim quang bao phủ ở trong tay, chợt ngửi thấy một mùi hương lạ thường, trong lòng y hơi ngứa ngáy, muốn cắn một miếng.

Nhờ tâm chí kiên định mà trong chớp mắt Phong Thiệu đã tỉnh táo lại. Y cố nhịn cảm giác thèm ăn, đưa nội đan kia về phía Trương Bách Thiên rồi lắc đầu nói:

“Hề Mậu chết dưới kiếm của sư huynh, sao ta có thể lấy nội đan này được.”

Trương Bách Thiên cười to rồi liếc nhìn Phong Thiệu. Với kỹ năng diễn xuất của Phong Thiệu thì tất nhiên sẽ không để hắn nhìn ra sự thèm thuồng của mình. Vì thế hắn vỗ vỗ vai y:

“Nếu không nhờ đệ phản ứng nhanh nhạy, đúng lúc ngăn cản gã Hề Mậu kia thì có lẽ gã đã tự bạo rồi, nào có chỗ cho một kiếm đó của ta chen vào?” Sau đó không hề do dự nhét nội đan vào tay Phong Thiệu.

Triệu Bác cũng nói:

“Sư đệ cứ nhận lấy đi. Tuy nội đan của tu giả không thể trực tiếp luyện hóa bổ nguyên như nội đan của yêu ma, nhưng có thể dùng để luyện chế đan dược. Dù khá phiền phức, tuy nhiên vẫn có ích với đệ.”

Phong Thiệu sửng sốt, lúc này mới phản ứng kịp. Bản thân y đã là Ma tu, dù còn tu Đạo pháp nhưng căn bản cũng là Ma tu hàng thật giá thật. Toàn bộ đan điền, gân mạch, Kim Đan thuộc về Đạo tu đã bị hủy từ lâu, hiện giờ y chỉ là Ma thể trùng tu lại mà thôi.

Nội đan của yêu ma là vật đại bổ với các tu giả, cho nên nội đan của tu giả cũng là vật đại bổ với Phong Thiệu, hiển nhiên hiệu quả của nội đan đồng loại sẽ không bằng… Phong Thiệu thẹn thùng cười cười, dáng vẻ từ chối thì bất kính nên đã nhận lấy.

Có lẽ là thấy Phong Thiệu đã phục hồi được hơn phân nửa, Hoàng Minh Nguyệt liền tiến lên nhận tội.

Phong Thiệu cảm thấy khá khó chịu với việc bà ta có ý giấu diếm, biết đâu chừng còn cố tình khiến bọn họ và Hề Mậu chém giết lẫn nhau… suy cho cùng, chẳng ai cảm thấy dễ chịu khi bị cướp đoạt. Tuy nhiên Hoàng Minh Nguyệt lại rất biết điều, đầu tiên là tự trách, sau đó lại lấy Tâm Ma mà thề rằng tuyệt đối không hề có tâm tư hiểm ác.

Chẳng cần Phong Thiệu phải hỏi nhiều, bà liền nói ra toàn bộ sự thật:

"Xin các tiền bối cứ yên tâm, vừa rồi vãn bối đã Sưu Hồn nữ tu bị trọng thương kia. Chuyện Hề Mậu chân nhân đến tộc ta để đoạt tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trừ những người tới đây thì không còn ai biết được chuyện này, có lẽ gã định âm thầm độc chiếm vật ấy. Hơn nữa, dù Hề Mậu chân nhân là trưởng lão của Kính Nguyệt tông nhưng vì gã luôn tự phụ thực lực của mình mạnh mẽ nên đã bất hòa với tông chủ của Kính Nguyệt tông…"

Phong Thiệu gật đầu. Nếu đã không có ai biết, cộng thêm hai người kia lại đang bất hòa, vậy việc này liền dễ xử lý.

Vì thế sau khi xác nhận đám người Hề Mậu đều đã chết hết, cũng hóa thành tro bụi, Phong Thiệu liền viết một bức thư, ở bên dưới còn triện dấu ấn ngọc phù của Côn Luân rồi dặn dò Hoàng Minh Nguyệt đưa tới Kính Nguyệt tông.

Trong thư nói thẳng rằng đã giết chết Hề Mậu bởi vì người này có ý đồ bất kính với Côn Luân, đây là trừng phạt nhỏ, hi vọng Kính Nguyệt tông tự giải quyết cho tốt.

Y dùng giọng điệu bề trên để viết thư nhưng cũng chẳng thèm lo lắng đối phương dám làm gì mình. Trên thực tế, nếu không phải Hề Mậu đạo nhân muốn che giấu chuyện tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thì e là cũng không dám tùy tiện ra tay với đệ tử Côn Luân như vậy.

Từ Ký châu vẫn còn hơn mười thế gia đang chờ nhóm người Phong Thiệu đến thăm hỏi. Nếu không phải y vẫn đang cầm tàn quyển nóng phỏng tay, cộng thêm nhiệm vụ lần này chỉ vừa mới bắt đầu, có lẽ ngay cả việc giải thích y cũng lười làm – Côn Luân là sự tồn tại cao vời vợi mà một tông môn ở thế tục như Kính Nguyệt không thể nào với tới.

Vì đã có điều cần kiêng cho nên Phong Thiệu đành phải sắp xếp mọi thứ thật cẩn thận. Dù sao đối phương cũng là địa đầu xà, ngay cả khi không dám động đến bọn họ nhưng nếu muốn gây rắc rối thì vẫn rất phiền phức.

Mặt khác, Hoàng Minh Nguyệt vừa tự nguyện quy phục Côn Luân, đây không phải việc chỉ cần một câu nói là được. Phong Thiệu cầm ngọc phù của Côn Luân trong tay, sau đó cùng Hoàng Minh Nguyệt hạ khế ước quy thuận lên tộc mạch của Hoàng gia.

Tộc mạch* bỗng lóe lên những tia sáng rực rỡ, ấn ký của Côn Luân truyền từ ngọc phù tới chỗ vừa kết khế ước, sau đó rơi vào sâu bên trong tộc mạch, chỉ để lại một hoa văn có hình dáng cổ xưa.

Tộc mạch

Từ nay về sau, tộc mạch của Hoàng thị đã nằm trong tay Côn Luân, toàn bộ tộc Hoàng thị sẽ cùng chung một nhịp thở với Côn Luân. Chỉ cần Côn Luân có chút tổn hại thì trong tộc ắt sẽ bị thương nặng, tất cả mọi việc đều phải nghe theo Côn Luân chỉ đạo.

Trước khi giết chết Hề Mậu đạo nhân, có lẽ vẫn còn tộc nhân của Hoàng thị dị nghị với việc Hoàng Minh Nguyệt tự ý quy phục Côn Luân, tuy nhiên sau đó tất cả mọi người đều đã tâm phục khẩu phục. Vả lại, bọn họ cũng tham gia vào việc giết chết trưởng lão của một trong ba đại tông ở Từ Ký châu, cho nên bây giờ đều phải đứng trên cùng một chiếc thuyền rồi.

Đoàn người Phong Thiệu rời khỏi Hoàng gia. Sau khi ở lại Từ Ký châu thêm một tháng, cuối cùng bọn họ cũng hoàn thành nhiệm vụ ở nơi này, đồng thời thu nhận được hơn mười đứa trẻ. Lại nói, Kính Nguyệt tông không những không tìm bọn họ gây chuyện mà thậm chí còn phái người tới chỗ bọn họ tạ lỗi, đưa tặng một số lễ vật.

Lúc ấy Phong Thiệu và các sư huynh đệ đã thu lễ vật từ các thế gia đến mỏi cả tay. Mặc dù thái độ của các thế gia kia không cung kính được như Hoàng gia nhưng của cải lại nhiều hơn gấp bội.

Cả một đường đều vừa ý, chỉ có một chuyện khiến Phong Thiệu cảm thấy khá phiền não.

Phiền não này cũng đã đeo đẳng y suốt mười năm qua, kể từ khi y tới đây đến bây giờ – rốt cuộc nữ chính Hà Loan trong nguyên tác đang ở đâu? Hà gia của Hà Loan ở nơi nào?

Phong Thiệu sắp khóc không ra nước mắt rồi. Mỗi lần đến một thế gia nào đó y đều không quên dò la tin tức, lặng lẽ hỏi thăm khắp nơi mà vẫn

chẳng thu hoạch được bất kỳ điều gì. Hà gia không có tin tức, Thất Tinh Linh Nhĩ lại càng không có tin tức…

Có điều sau khi di chuyển từ Từ Ký châu đến Thanh Duyệt châu, Dự Kinh châu, Lương Ung châu. Trải qua mấy tháng, rốt cuộc khi đi đến Mục gia ở Tây Hòa châu, cuối cùng Phong Thiệu cũng nghe ngóng được chút tin tức–

Sắc mặt đệ tử thủ tọa của Mục gia có chút khó xử:

"Tiền bối nhắc đến thế gia am hiểu luyện đan, có lịch sử lâu đời? Vãn bối chưa từng nghe qua, có lẽ thế gia này không ở Tây Hòa châu…"

Phong Thiệu nghe đến quen rồi, sự thất vọng được che dấu hoàn hảo dưới lớp vỏ bọc bình tĩnh. Bỗng nhiên có một đệ tử khác lại nói:

"Tiền bối, không có thế gia am hiểu luyện đan nào họ Hà cả, nhưng trong thành chúng ta có Thiên Tiên môn là một tiểu tông môn am hiểu luyện đan. Nghe nói cũng từng có tiếng trong Tu Chân giới, chỉ là hiện giờ đã xuống dốc rồi. Hình như tông chủ của bọn họ là họ Hà."

Mắt Phong Thiệu sáng lên, đệ tử thủ tọa lại nghi ngờ:

"Hả, sao ta không biết trong Lộc thành còn có một tông môn như vậy?"

Đệ tử kia giải thích:

"Tông môn đó chỉ có mười mấy đệ tử, sư huynh không biết cũng phải. Ta từng lấy được Ngọc Tiên hoàn chỉ có ở tông môn của bọn họ, từ đó mới biết thì ra vẫn còn một tiểu tông môn như vậy."

Phong Thiệu với mấy chữ "Ngọc Tiên hoàn" này có chút quen tai. Hiện giờ y chỉ nhớ rõ tình tiết trong phim truyền hình, nhưng lúc y đóng phim thì nội dung đã bị thêm thắt gấp dài đôi nguyên tác, là do bên hậu kỳ cắt nối biên tập kéo thêm rất nhiều.

Có khi bây giờ y có ấn tượng với đan dược này nhưng trong nguyên tác lại không hề xuất hiện, biết đâu chừng chính là do hậu kỳ cắt nối mà ra.

Vì thế y hỏi một câu mang tính then chốt:

"Có phải bên cạnh tông môn kia có một ngọn núi gọi là Tàng Phong sơn?"

"Tàng Phong sơn? A, lúc tiền bối đến đây không để ý hay sao? Dãy núi trùng trùng điệp điệp vòng quanh Lộc thành chúng ta được gọi là Tàng Phong sơn!"

Phong Thiệu vui mừng quá đỗi, cố nén lắm mới không bắt đệ tử Mục gia lập tức đi tìm ngọn núi kia. Nói cho cùng, tìm kiếm Thất Tinh Linh Nhĩ là chuyện cơ mật, y không muốn tiết lộ quá nhiều.

------oOo------

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 11: Nữ chính

Thất Tinh Linh Nhĩ là một loại kỳ trân dị bảo nổi tiếng với khả năng tinh lọc ma vật. Ngoài ra cũng do chúng rất khó bảo quản, chỉ khi còn sống mới có công hiệu tinh lọc cho nên cực kỳ hiếm gặp.

Bởi vì tâm chí của Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác không thể vững vàng được như Phong Thiệu nên cũng bị bụi gai Hỗn Nguyên ảnh hưởng lớn hơn. Những lúc mất kiểm soát gã thường giết người ăn thịt, cưỡng đoạt thải bổ Âm Nguyên của nữ tu… Bởi vì quá nóng lòng muốn lấy Thất Tinh Linh Nhĩ để cứu mạng, thậm chí gã còn giết sạch cả nhà họ Hà.

Có thể coi đây chính là mối thâm thù đầu tiên giữa nhân vật phản diện và nhân vật chính.

Nhờ Thanh Thành tiêu diệt toàn bộ Hà gia mới khiến Hà Loan trở thành cô nhi, rồi từ đó quen biết với Minh Tịnh không cha không mẹ. Trong lúc cả hai lưu lạc đã trở thành thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, cùng nhau tu hành, cùng chung hoạn nạn…

Dù diệt môn là tình tiết quan trọng để thúc đẩy tuyến tình cảm nhưng Phong Thiệu không định làm chuyện ấy, cũng không làm được.

Y đâu có bị điên, cả đầu óc và trí nhớ đều đang rất tỉnh táo. Đã biết rõ Thất Tinh Linh Nhĩ trong bí cảnh của Tàng Phong sơn ở bên cạnh Hà gia thì cần gì phải đi giết cả nhà người ta nữa. Như thế chẳng phải sẽ kết thù với nhân vật chính à?

Có được tin tức về Hà gia khiến tâm trạng của Phong Thiệu cực kì tốt, tuy nhiên y cũng không nóng đầu tới nỗi lập tức chạy thẳng đến bí cảnh đào Thất Tinh Linh Nhĩ lên.

Thứ nhất, hiện giờ y đang phải dẫn theo hơn một trăm đệ tử lớn nhỏ đi làm nhiệm vụ, nhiều người phức tạp. Thứ hai, bí cảnh Tàng Phong sơn đâu dễ vào như vậy. Mặc dù cuối cùng Thanh Thành tôn giả vẫn thuận lợi lấy được Thất Tinh Linh Nhĩ, nhưng trước đó cũng phải trải qua một phen hung hiểm.

Cho nên Phong Thiệu quyết định vẫn làm theo kế hoạch ban đầu. Sau khi đến Lữ gia ở Lư Sơn, hoàn thành xong nhiệm vụ y sẽ đi một mình tới Tàng Phong sơn.

Có điều chuyện này cũng không cản trở việc hôm nay Phong Thiệu đến gặp Hà tông chủ của Thiên Tiên môn.

“Tiền bối, đây chính là Thiên Tiên môn.” Đệ tử Mục Hằng của Mục gia không ngờ vị chân nhân đến từ Côn Luân này lại có hứng thú với “Ngọc Tiên hoàn” nho nhỏ, còn hứng thú đến mức muốn tự mình tới cửa thăm hỏi.

Mặc dù thấy tò mò khó hiểu nhưng dù sao Mục Hằng cũng chỉ là một đệ tử nho nhỏ của Mục gia, cũng biết tu giả đến từ Côn Luân có thân phận bất phàm nên không dám chậm trễ, lúc này đã dẫn tiền bối đi đến nơi.

“Sư huynh, tiểu tông môn này còn chẳng có cả động thiên phúc địa, chỉ dùng trận pháp bố trí xung quanh đỉnh núi mà thôi. Tông môn nghèo nàn này thì có gì đáng để xem?” Phương Trường Tín cảm thấy khó hiểu. Mấy tháng qua, dọc theo đường đi bọn họ đã gặp không ít tu giả của các thế gia, chỉ có Hoàng gia là thảm nhất, nhân tài điêu linh nhưng cũng không đến mức nghèo rớt mồng tơi như Thiên Tiên môn trước mắt.

“Không được vô lễ.” Phong Thiệu khẽ trừng cậu ta một cái. Đã đi đến cửa rồi, mặc dù giọng nói của Phương Trường Tín không to nhưng tu giả tai thính mắt tinh, nếu để người của Hà gia nghe thấy thì lần này không những chẳng lấy lòng được mà có khi còn thành kết thù.

Phương Trường Tín lè lưỡi, Phong Thiệu cười cười nhéo mặt cậu:

“Đã bảo đệ không được đi theo, vậy mà đệ lại càng muốn đến.”

“Sư huynh đi một mình, đương nhiên đệ cũng muốn đi cùng với sư huynh.” Phương Trường Tín nói.

Vốn dĩ Phong Thiệu đã không phải là người dễ tức giận, hiện giờ lại càng không thể nổi nóng với vị tiểu sư đệ này. May mà biết cậu là người có thể tin tưởng nên mang theo cũng không ảnh hưởng gì.

Tông chủ của Thiên Tiên môn nhìn lướt qua chừng hơn năm mươi tuổi, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, tên là Hà Viễn Sơn. Cái tên này nghe có chút quen tai, càng khiến Phong Thiệu khẳng định đây chính là Hà gia mà mình đang cần tìm.

Hà Viễn Sơn nghe Mục Hằng giới thiệu Phong Thiệu là đệ tử thân truyền của tông chủ Côn Luân tông, bởi vì cảm thấy hứng thú với việc luyện chế đan dược nên đặc biệt đến nơi này để thăm hỏi, khiến cho ông ta vô cùng thụ sủng nhược kinh*: "Nếu tiền bối đến đây vì đan được, chỉ cần nói trước một tiếng, vãn bối sẽ dâng đan dược đến tận Mục gia. Sao dám làm phiền tiền bối đích thân đến tệ môn như vậy."

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng mà kinh sợ.

Phong Thiệu cố ý sắm vai một tu giả bởi vì hâm mộ tiếng tăm của Thiên Tiên môn mà đến, cũng may y vẫn còn nhớ một ít tư liệu có liên quan đến tổ tiên Luyện Đan sư của Hà gia cho nên như có như không mà đáp lời. Suy cho cùng những tư liệu này đều được biên kịch thiết kế cho nữ chính Hà Loan để cô có một thân thế "tốt đẹp", nên ít ra tổ tiên cũng từng có một thời kỳ huy hoàng.

Nếu không thì Hà Loan sẽ chẳng có vốn liếng để trợ giúp cho nam chính Minh Tịnh như vậy.

Mặc dù Hà Viễn Sơn đã biết về vinh quang của tổ tiên nhưng khi nghe thấy từ miệng của người ngoài, nhất là người có tu vi Kim Đan, còn là đệ tử thân truyền của Côn Luân đại tông thì cảm giác đó thực sự khác hoàn toàn, cũng nhận ra đối phương coi trọng mình nên lòng càng thêm lâng lâng.

Mà Mục Hằng và Phương Trường Tín ở bên cạnh, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó lại thấy hiển nhiên. Người trước thì nghĩ: không hổ là đệ tử của Côn Luân đại tông, chuyện của thế gia Cửu Châu từ mấy ngàn năm trước mà cũng biết rõ như vậy. Người sau lại nghĩ, không hổ là sư huynh của ta, quả nhiên nhất cử nhất động đều có hàm ý sâu xa.

Phong Thiệu tự cảm thấy mình đã lấy được lòng của Hà Viễn Sơn nên bắt đầu vào chủ đề chính: "… Lần này ta rời khỏi Côn Luân là vì muốn tuyển chọn đệ tử cho tông môn. Ta ngưỡng mộ thuật luyện đan của Hà gia đã lâu, mặc dù hiện giờ không còn là thế gia nhưng ta nghĩ tư chất của những đứa nhỏ ở Hà gia chắc hẳn cũng không kém cạnh là bao."

Có nhã ý hỏi như vậy khiến Hà Viễn Sơn ngay lập tức hiểu ra, đây là cơ hội cho con của ông ta tiến vào Côn Luân!

Lời này vừa nói ra, Mục Hằng vừa sợ hãi lại vừa ghen tị. Phương Trường Tín thì thốt lên: “Sư huynh, dù sao Hà gia cũng không phải thế gia, làm như thế chỉ sợ không hợp với tông quy…”

Sắc mặt Hà Viễn Sơn nghẹn lại, Phong Thiệu mỉm cười ngắt lời: “Nếu thực sự có đệ tử sở hữu tư chất tốt thì cứ đưa đến Mục gia trước. Chúng ta tuyển người ở Mục gia, chẳng phải cũng là tuyển người từ thế gia hay sao.”

Rõ ràng đang lợi dụng sơ hở, nhưng lần này do y dẫn đầu nên y nói cái gì thì chính là cái đấy. Phương Trường Tín bĩu môi, chẳng còn lời nào để nói.

Hà Viễn Sơn vui sướng đến mức không biết nên làm như thế nào cho phải. Ông ta vội vàng đưa đứa nhỏ trong nhà ra như thể e sợ chỉ cần chậm một bước thôi thì sẽ phát hiện đây chỉ là một giấc mơ. Hiện giờ Hà gia đã xuống dốc, trong tông môn có hơn mười người, trẻ nhỏ cũng chỉ có ba đứa. Trong số đó, một đứa đã mười một, mười hai tuổi, đương nhiên không phù hợp với yêu cầu.

Còn lại một nam một nữ: nam chừng bảy, tám tuổi; nữ chỉ mới bốn, năm tuổi.

Phong Thiệu vừa nhìn thấy nữ hài phấn điêu ngọc mài kia thì trong lòng liền vui vẻ. Y nhớ rõ trong nguyên tác, khi lần đầu tiên Minh Tịnh nhìn thấy Thanh Thành tôn giả thì gã đã hơn tám mươi tuổi. Minh Tịnh là đệ tử quá tuổi vạn năm mới có một của Côn Luân, lúc trước ở bên ngoài tu luyện hơn hai mươi năm, sau này mới được tông chủ Cố Hoài của Côn Luân nhìn ra tài năng rồi đưa về Côn Luân…

Bấm ngón tay tính toán, hiện giờ Phong Thiệu sáu mươi lăm tuổi, vậy nam chính Minh Tịnh chỉ mới năm, sáu tuổi. Hà Loan bằng tuổi nam chính, chắc cũng tầm tuổi này.

Vì thế y hỏi: “Hai đứa nhỏ này đều là con của tông chủ?”

Hà Viễn Sơn nhìn đứa nhỏ đứng bên người phu nhân rồi gật đầu: “Nam hài là cháu trai đằng vợ, nữ hài là tiểu nữ trong nhà.”

“Tiểu cô nương, con tên gì?” Giọng nói của Phong Thiệu tràn ngập sự dịu dàng, trong mắt tỏa ra ánh sáng. Y cúi người cầm lấy tay tiểu cô nương kia rồi cười đến cực kỳ ôn nhu ngọt ngào, tựa như một con chuột sa vào hũ nếp.

Phương Trường Tín nhìn thấy vậy thì không khỏi trợn trắng mắt, muốn đưa tay kéo sư huynh trở về.

Tiểu cô nương nói với vẻ sợ hãi: “Ta là Hà Yến.”

Phong Thiệu sửng sốt, mặc dù Yến và Loan đều là chim trên trời nhưng chênh lệch đẳng cấp cũng quá xa rồi? Khoảng cách giữa nữ chính và người qua đường tựa như ranh giới lạch trời không thể với tới!

May mà y luôn thuộc trường phái diễn xuất, dù có thất vọng thì cũng chỉ lộ ra trong nháy mắt. Y sờ đầu tiểu cô nương, vẫn mỉm cười lấy ra Tham Linh phù để kiểm tra linh căn của nàng… chỉ là tam linh căn.

Phong Thiệu nhìn về phía Hà Viễn Sơn: “Tông chủ chỉ có một đứa con gái này thôi sao?”

“Ta…” Hà Viễn Sơn mở miệng định nói thì cô gái bên người phu nhân lại âm thầm trừng mắt nhìn ông ta.

Phong Thiệu lập tức bắt được dị trạng này, y nói một cách tỉnh bơ: “Haiz, thật sự là đáng tiếc. Mặc dù ta có lòng muốn giúp thuật luyện đan của Hà gia nổi danh Cửu Châu một lần nữa, nhưng mà yêu cầu của Côn Luân với tư chất của đệ tử thật sự rất cao, nếu như quá thấp… thì đành vô duyên vậy.”

Phong Thiệu than thở làm bộ muốn cáo từ, Phương Trường Tín cười tủm tỉm đi lên nắm lấy tay sư huynh, nhưng mới đi được hai bước thì đã bị giọng nói của Hà Viễn Sơn giữ lại: “Tiền bối, xin dừng bước. Thật ra vãn bối vẫn còn một nữ nhi nữa, nhưng là do thị thiếp sinh ra. Năm nay ba tuổi, được nuôi ở bên ngoài…”

Nuôi ở bên ngoài… khó tránh trong phim có thể thoát được hoạ diệt môn… Phong Thiệu nhe răng cười rồi hỏi: “Cô bé tên gì?”

“Tức nữ tên Hà Loan.”

Khoảnh khắc Hà Loan được người hầu mang vào, Phong Thiệu liền nảy sinh cảm giác khác thường. Mặc dù tiểu cô nương này mới có ba tuổi, chỉ mặc một bộ xiêm y bình thường, tóc chẽ nhánh, ăn diện đơn giản nhưng ánh mắt lại trong sáng có thần, làn da trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn chúm chím, quả thực là dáng vẻ khiến cho người ta yêu thích.

Dù ban đầu Phong Thiệu có ý đồ riêng nhưng lúc này đã thật lòng yêu thích tiểu cô nương trước mắt. Sau khi khảo nghiệm linh căn, là công cụ giúp nam chính chữa trị thân thể sau này, nàng y hệt như trong phim, có Thiên Linh căn thuộc tính Mộc. Mặc dù căn cốt và sắc thân tầm thường nhưng linh đài, tâm thức lại khá trong sáng, có thể thu làm đệ tử nội môn.

“Ta rất thích cô bé, khi quay về tông môn sẽ bẩm báo với sư tôn, thu A Loan làm đệ tử.” Phong Thiệu kéo tay Hà Loan rồi nói với vẻ chân thành.

Phương Trường Tín có chút khó chịu, bỗng nhiên nghĩ đến sư huynh của cậu còn chưa từng nói thích cậu bao giờ.

Hà Viễn Sơn vui mừng quá đỗi, kích động đến mức không biết phải làm thế nào cho phải. Có đứa nhỏ gia nhập Côn Luân với Hà gia hiện giờ mà nói đã là một phúc phận vô cùng lớn lao, nếu được trở thành đồ tôn của tông chủ, vậy thì càng là phúc phận trong phúc phận.

Trên mặt ông ta tràn ngập vẻ cảm kích, trong lòng cũng thầm mang ơn Phong Thiệu.

Phong Thiệu thấy thế thì cười càng thêm chân thành, thầm than nước cờ này quả thật rất hữu dụng.

Nếu đã đồng ý thì tất nhiên phải đưa Hà Loan đi luôn, Hà Viễn Sơn cũng không thể không dâng cho Phong Thiệu một chút thành ý: “Hà gia hiện giờ đã khác khi xưa, ngoại trừ một ít ngọc giản luyện đan thì cũng chẳng còn vật dư thừa gì , hy vọng tiền bối không ghét bỏ.”

Tất nhiên Phong Thiệu sẽ không ghét bỏ, thậm chí còn vui vẻ nhận lấy. Có lẽ người khác sẽ không để mắt đến những thứ này nhưng y lại biết về sự ưu việt của chúng. Lúc Thanh Thành tôn giả trong phim tiêu diệt toàn bộ Hà gia cũng muốn tìm kiếm một vài ngọc giản đan dược để giảm bớt thống khổ. Càng khỏi bàn đến chuyện sau này Hà Loan chỉ dựa vào mấy bộ Luyện Đan pháp không trọn vẹn của Hà gia mà đã nhiều lần ra tay cứu Minh Tịnh thoát khỏi nguy nan…

Trên đường trở về Mục gia, Phong Thiệu một tay ôm Hà Loan, một tay nắm lấy tay tiểu sư đệ Phương Trường Tín, trong lòng dương dương tự đắc. Nếu không phải y đã biết trước trong bí cảnh có Thất Tinh Linh Nhĩ thì vừa nãy chỉ cần hỏi Hà Viễn Sơn là ra, ông ta cảm kích y như vậy, chắc chắn sẽ biết gì nói nấy.

Phong Thiệu cảm thấy Thanh Thành tôn giả này làm nhân vật phản diện cũng quá thất bại. Rõ ràng chỉ cần nói hai ba câu, tung ra vài thủ đoạn là có thể đạt được mục đích, cần gì cứ phải đánh đánh giết giết? Cuối cùng vất vả giết chóc một hồi còn đưa bản thân chôn cùng…

Phong Thiệu chép miệng lắc đầu. Nhân vật phản diện mà chỉ có tứ chi phát triển, đó là chuyện không nên nha.

------oOo------

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 12: Lữ tộc

Mấy vị sư huynh đệ của Phong Thiệu không ai phản đối việc y muốn thu Hà Loan vào Côn Luân tông.

Ở chung mấy năm nay, hai vị sư huynh càng thêm khoan dung với y. Một sư đệ ôn hòa, lượng thiện, hiền lành, lại không bao giờ tranh cãi rất khó khiến người ta chán ghét. Hơn nữa, y đã đưa người vào Mục gia để ngụy trang, coi như vẫn giữ được thể diện cho Côn Luân tông.

Triệu Bác và Trương Bách Thiên cũng không phê bình việc Phong Thiệu muốn nhận Hà Loan làm đồ đệ.

Tu giả trong thế tục, chỉ vừa lên Trúc Cơ là đã có thể thu nhận đồ đệ. Mặc dù Côn Luân chưa đến mức như vậy nhưng tu vi Kim Đan thì có thể. Ngay cả Triệu Bác cũng có hai đệ tử thân truyền, Trương Bách Thiên không thích bị gò bó nên không nhận đệ tử, tuy nhiên những người như hắn không phải là số đông.

“Tiểu A Loan, sau này ta sẽ là sư tôn của con!”

Phong Thiệu cong cong khóe miệng, không kìm được bèn cúi người ôm lấy Tiểu Hà Loan. Cô bé hơi giật mình nhưng cũng bị mặt quỷ của Phong Thiệu chọc cho cười như nắc nẻ. Phong Thiệu cũng cười, trong lòng thầm nghĩ: Bé con, sau này con phải ghi nhớ công ơn của ta đấy. Hạnh phúc nửa đời sau của ta hoàn toàn phụ thuộc vào con đó!

“Sư tôn.” Hà Loan cũng không sợ người lạ, nằm trong lòng Phong Thiệu hô lên hai tiếng thật giòn giã.

Phương Trường Tín ở bên cạnh nhìn thấy vậy liền nhíu mày. Cậu không thể ngờ sư huynh lại thích một đứa con nít đến vậy.

Hiện giờ trong mắt của Phong Thiệu chẳng thể chứa nổi người nào nữa, chỉ một lòng khát khao chờ mong, đợi hai mươi năm sau, khi Cố Hoài đưa Minh Tịnh trở về Côn Luân thì y đã có đồ đệ Hà Loan rồi. Có nữ chính làm bùa hộ mệnh thì còn cần e sợ điều gì nữa!

Đến lúc Minh Tịnh muốn hợp tịch song tu với Hà Loan còn phải hỏi ý kiến xem vị sư tôn này có gật đầu hay không nữa đấy!

Sau khi rời khỏi Tây Hòa châu, đoàn người Phong Thiệu liền đi thẳng tới Bình Nhung châu, Dương Hạ châu rồi đến Thương Trạch châu. Hơn nửa năm, mọi chuyện trên đường đi đều vô cùng suôn sẻ.

Phong Thiệu nghĩ mọi việc đã sắp xong xuôi hết cho nên càng đối xử với mọi người hòa ái dễ, gần hơn; không những ân cần hỏi han các vị sư huynh đệ mà còn vô cùng quan tâm đến các đệ tử nội, ngoại môn, thậm chí thường hay chỉ dạy bọn họ tu hành. Ngay cả những đứa trẻ thu nhận từ các thế gia cũng được y dốc lòng quan tâm, chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của chúng.

Khiến những người của các thế gia kia mỗi lần nhìn thấy y đều không khỏi cảm khái: Không hổ là đại tông đứng đầu ở Cửu Châu, cứ nhìn khí độ và tâm tính này đi! Đứa nhỏ được đưa tới đó rồi thì còn gì mà không yên lòng nữa!

Thực chất, người được Phong Thiệu yêu thương nhất chính là vị nữ đệ tử mà y mới thu nhận – tiểu cô nương Hà Loan.

Không chỉ vì tầm quan trọng đặc thù của nàng mà còn vì nàng thật sự khiến cho người ta yêu thích không thôi. Sau mấy tháng ở chung, Phong Thiệu phát hiện tiểu cô nương này vừa có dáng vẻ đáng yêu, mà tính tình cũng rất ngoan ngoãn, thậm chí ngay cả chân tơ kẽ tóc cũng khiến người ta cực kỳ yêu thích!

Vừa nhu thuận vừa hoạt bát, vừa thông minh lanh lợi, vừa ngốc nghếch đáng yêu, khiến cho nụ cười của Phong Thiệu trở nên chân thành hơn rất nhiều.

Không chỉ y mà ngay cả sư huynh Triệu Bác thường hay nghiêm túc cũng bị Hà Loan chọc cười, càng khỏi nói đến Trương Bách Thiên, mỗi ngày hắn đều muốn lôi Hà Loan đi ủ rượu, còn cầm đũa chấm rượu trêu chọc nàng mà nàng cũng không bị chọc đến khóc òa. La Thắng cứ hễ nhìn thấy Hà Loan là phải nhéo mặt, trò chuyện với nàng…

Phong Thiệu đoán, chẳng lẽ đây chính là hào quang của nữ chính trong truyền thuyết đấy ư?

Y khẽ lắc đầu, không suy nghĩ linh tinh nữa mà tiếp tục dạy dỗ tiểu loli đang nằm trong lòng: “A Loan, những lời sư tôn vừa nói, con nghe có hiểu không?”

Hà Loan gật đầu thật mạnh rồi há miệng nói to: “Luyện ngũ nha chi khí, phục thất diệu chi quang, chú tưởng án ma, nạp thanh thổ trọc, niệm kinh trì chú, tốn thủy xuất phù…”

Phong Thiệu nghe thấy giọng nói mềm mại của nàng, mới chỉ đọc lướt qua một lần mà đã có thể đọc to rõ ràng không sai chữ nào thì không khỏi cảm thán: Không hổ là đứa nhỏ có tư chất tốt, nếu là một đứa trẻ ba tuổi bình thường thì chỉ cần nói sõi đã tốt lắm rồi.

Thấy đối phương hài lòng, tiểu Hà Loan bèn tròn mắt, nắm lấy vạt áo của Phong Thiệu rồi nói: “Sư tôn, bánh quy xốp.”

Phong Thiệu nhíu mày lắc đầu: “Không được. Con vốn lớn lên trong thế tục, hồi bé có thể không để ý đến chuyện ăn uống nhưng hiện giờ không được ăn những thức tục vật kia nữa.”

Hà Loan không muốn nghe lời y, nàng cọ cọ vạt áo của đối phương rồi nghiêm túc lặp lại một lần nữa: “Sư tôn, bánh quy xốp.”

Thấy Phong Thiệu giả bộ như không nghe được, nàng bèn bổ sung thêm một câu với vẻ cực kỳ tội nghiệp: “Sư tôn, A Loan đọc được rồi, một chữ cũng không sai, bánh quy xốp.”

Thì ra vì thế nên mới phát huy tốt hả? Phong Thiệu nhìn nàng một cách bất đắc dĩ, Hà Loan lại bình tĩnh gật đầu, dáng vẻ chắc chắn mình không hề nhớ nhầm.

Phong Thiệu nhịn cười nhưng vẫn không đồng ý: “Vi sư nói là học hết toàn bộ, sau đó nhận biết được thần thức và linh khí, còn con chỉ mới đọc được có một quyển sách mà thôi.”

Hà Loan nhìn Phong Thiệu chằm chằm không rời, đôi mắt đen láy không hề chớp, tựa như đang xác định điều gì đó: “Sư tôn gạt người.”

Phong Thiệu bật cười, khẽ nhéo mũi nàng: “Là do con không để ý thôi, còn dám trách sư tôn gạt người. Hơn nữa người khác nói gì con cũng tin sao?”

Hà Loan nghiêng cái đầu nhỏ, dường như đang tự hỏi, sau đó lại gật đầu: “Tin sư tôn.”

“Vì sao?” Phong Thiệu ôm nàng vào lòng, cười hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hà Loan tràn ngập vẻ nghiêm túc: “Sư tôn tốt, cho A Loan ăn bánh quy xốp.”

“Không cho con ăn thì không tốt, đúng không?” Phong Thiệu giả vờ giận dữ định nhéo nàng. Hà Loan thấy vậy thì không bày vẻ đứng đắn nữa, lập tức nhảy xuống khỏi người y. Thấy Phong Thiệu không để ý tới nàng, nàng lại lắc lư thân thể nho nhỏ của mình trở về. Phong Thiệu cố ý không nhìn nàng, nàng liền nắm lấy áo choàng của y, giật nhẹ túi gấm của y, sau đó lại ôm chặt lấy y, cuối cùng còn không quên nũng nịu: “Sư tôn… sư tôn… sư tôn tốt nhất…”

Phong Thiệu bật cười, trừng mắt với đứa nhỏ: “Quỷ tinh nghịch.”

“Sư tôn tốt nhất…” Hà Loan phồng miệng gọi thêm một tiếng. Cuối cùng Phong Thiệu lại ôm lấy nàng, thổi một hơi vào cổ khiến cho đứa nhỏ bật cười khanh khách.

Sau đó Phong Thiệu vẫn cho nàng ăn một miếng bánh quy xốp, thứ đó ngọt ngọt, khó trách đứa nhỏ lại thích ăn như vậy. Lúc Phong Thiệu định lau khóe miệng cho nàng thì đã thấy tiểu cô nương vùi đầu vào người mình mà lim dim, đúng là đang ngủ.

Rốt cuộc cũng chỉ là trẻ con. Y lắc đầu cười khổ, ôm tiểu cô nương định đưa nàng trở về phòng ngủ thì lại thấy Phương Trường Tín đi tới.

Lúc Phương Trường Tín đang muốn mở miệng, Phong Thiệu liền vội vàng giơ ngón tay khẽ “suỵt”. Cậu ta nhìn tiểu nha đầu nằm trong lòng sư huynh, bỗng thấy hơi chua chua, truyền mật âm nói: “Nào có ai làm sư phụ như sư huynh, quá nuông chiều Hà Loan sư điệt rồi.”

Bấy giờ Phong Thiệu cũng ngửi được một chút mùi chua, thầm cười cậu vẫn còn tính cách trẻ con, bèn ôn hòa khuyên bảo: “A Loan còn nhỏ, đệ cũng gọi nàng là sư điệt cơ mà, sao lại đi so đo với vãn bối làm gì? Đáng lẽ đệ phải giúp sư huynh chăm sóc nàng mới đúng.”

Hai chữ “vãn bối” này đã nhắc nhở Phương Trường Tín, cậu suy nghĩ một chút. Đúng vậy, Hà Loan chỉ là vãn bối, cậu và sư huynh mới là huynh đệ đồng môn cùng trang lứa, là thân mật nhất. Giúp sư huynh chăm sóc chỉ bảo đồ đệ là chuyện nên làm!

Phương Trường Tín hiểu ra, chủ động xin giúp một tay: “Để đệ ôm sư điệt về phòng ngủ cho.”

Phong Thiệu vội vàng lắc đầu: “Thôi, đổi người sẽ khiến nàng tỉnh dậy. Ngày mai đệ hãy giúp ta dạy nàng cách cảm nhận linh khí và thần thức đi, còn cả nhập thể Luyện Khí… Ta đã quên hơn phân nửa, ta nhớ sư đệ là người nghiêm túc nhất, giao A Loan cho đệ sẽ không thành vấn đề.”

Nghe thấy thế, Phương Trường Tín liền nở nụ cười: “Sư huynh cứ yên tâm.”

Ở nơi này có đồng môn thương yêu, trong bầu không khí truyền đạo thụ nghiệp hoàn mỹ, đám người Phong Thiệu đi đến trạm cuối cùng của Cửu Châu – Đại Hoang châu.

Đại Hoang châu nằm phía nam của Cửu Châu, thế gia tu chân ở nơi này ít hơn những nơi khác rất nhiều. Một tháng sau, rốt cục Phong Thiệu cũng đi tới thế gia cuối cùng trong chuyến hành trình lần này – Lữ gia ở Lư Sơn.

Là một thế gia thì ít nhất phải có truyền thừa hơn ngàn năm, trong tộc cũng phải từng xuất hiện một vị đại năng sáng lập ra động tiên phúc địa. Vì vậy cảnh trí trong động tiên phúc địa của các thế gia cũng rất khác nhau.

Chẳng hạn như Hoàng gia ở Ký Châu, nơi Phong Thiệu đã từng đi qua, bởi vì phúc địa càng lớn thì càng cần nhiều linh thạch để duy trì nên phúc địa của Hoàng gia đã bị suy sút hơn phân nửa. Trùng hợp tộc mạch lại nằm ở vị trí thuần Âm dẫn đến việc phúc địa của Hoàng gia có nguồn nước khá phong phú: linh tuyền, suối tiên, trong đình viện lúc nào cũng có sương mù mưa bụi.

Còn Mục gia ở Lộc thành của Tây Hòa châu, gần vạn năm trước trong tộc từng có người phi thăng nên gia tộc vô cùng cường thịnh, linh khí ở phúc địa của Mục gia cũng rất dồi dào, diện tích cực lớn. Bởi vì biết mượn thế để gieo trồng linh thực, lại được trời xanh ưu ái nên bọn họ không hề bị miệng ăn núi lở, đồng thời nó cũng trở thành một trong những sản nghiệp quan trọng nhất của Mục gia.

Lữ gia ở Lư Sơn mà Phong Thiệu đang đến thăm cũng là một thế gia rất đặc biệt.

Bọn họ vừa bước ra khỏi trận truyền tống liền nhìn thấy những dãy núi và rừng cây trùng trùng điệp điệp, cảnh vật phồn hoa rực rỡ. Tộc trưởng của Lữ gia – Lữ Xuân Thu đích thân đến đón. Vóc người của ông thuộc hàng trung đẳng, trắng trẻo nhã nhặn, nhìn qua chỉ chừng hơn năm mươi tuổi, có tu vi Kim Đan trung kỳ. Phía sau ông là mấy đệ tử Trúc Cơ, còn cả vài trưởng lão Giả Đan kì.

Nhìn bọn họ tựa như một gia tộc trung đẳng nhưng lại đặc biệt ở chỗ ai nấy đều mang theo linh sủng bên cạnh.

Ở Tu Chân giới, có linh sủng không phải điều đáng ngạc nhiên nhưng không có nhiều tu giả mang theo linh sủng bên cạnh.

Thật ra chỉ cần là nơi có linh khí thì đều xuất hiện linh thú và yêu thú. Những nơi động thiên phúc địa, thế ngoại đào viên như thế này sẽ xuất hiện rất nhiều linh thú. Còn những vùng đất cổ xưa vô chủ, bí cảnh hoặc hư vô chi cảnh thì lại thường xuất hiện yêu thú. Một khi bị tu giả thu phục, hai loại này sẽ không phân biệt riêng rẽ nữa mà đều được gọi chung là linh sủng.

Căn cứ theo linh khí ở nơi đó nhiều hay ít sẽ khiến phẩm chất của linh sủng khác nhau. Những linh thú phổ biến thường có cấp độ không cao, nên thu phục linh thú sẽ dễ hơn yêu thú. Tuy nhiên, linh sủng có đẳng cấp không cao thì lại chẳng thu hút tu giả muốn đến thu phục. Ngược lại, tu giả muốn thu yêu thú cấp cao làm sủng vật nhưng không có thực lực làm tiền đề thì rất khó thu phục được yêu thú.

Đây chính là điểm khiến đám người Phong Thiệu cảm thấy kỳ lạ nhất. Bởi vì linh sủng của Lữ Xuân Thu là một con Huyền Quy màu xanh. Trên mặt có gai sắc như đao, bốn chân cứng cỏi như bàn thạch, ngoại hình cực kỳ uy phong, hơn nữa còn là yêu thú ngũ giai, tu vi tương đương với Phản Hư kỳ!

Nếu chỉ có Lữ Xuân Thu nghịch thiên thì cũng thôi, hai vị trưởng lão bên cạnh Lữ Xuân Thu còn dắt theo cả Bạch Hổ và Đại Bàng, là yêu thú tứ giai có tu vi Kim Đan. Ngay cả các đệ tử tu vi Trúc Cơ phía sau cũng đều mang theo yêu thú tam giai tu vi Kim Đan…

Một linh sủng có tu vi cao hơn tu giả thì không nói làm gì, đó là do duyên phận của người ta. Nhưng cả một quần thể đều như thế này, đây là chuyện không hề khoa học!

------oOo------

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 13: Động phủ

Có lẽ do nhìn thấy đám người Phong Thiệu đều rất kinh ngạc nên Lữ Xuân Thu vội vàng giải thích:

“Chắc các vị không biết, những linh sủng này đều được sinh ra từ động thiên phúc địa của Lữ thị chúng ta…”

Dường như để nghiệm chứng cho lời nói của Lữ Xuân Thu, khi đoàn người ngự kiếm phi hành qua rừng rậm, cứ thỉnh thoảng lại có những tiếng chim hót thú kêu, còn cả linh thú với hình dáng ưu mỹ, ngoại hình xinh đẹp chốc chốc lại lao ra ngoài. Linh thú và yêu thú sau khi được thu phục nhìn không khác gì nhau, nhưng trước khi được thu phục thì chỉ cần dùng thần thức để quét qua là có thể phân biệt được, bởi vì linh khí và yêu khí cực kỳ khác biệt.

Lữ Xuân Thu không nói câu này thì thôi, ông ta vừa nói xong, ngay cả hai vị sư huynh của Phong Thiệu cũng không thể nào giữ bình tĩnh nổi.

Bọn họ trợn mắt nhìn Lữ Xuân Thu. Ngay cả động thiên của Côn Luân được gọi là tiên cảnh cũng chẳng thể tự sản sinh ra linh thú tam giai! Nghe điều này có vẻ còn mất mặt hơn cả việc gia tộc Lữ thị sở hữu sức mạnh nghịch thiên, đủ để thu phục rất nhiều yêu thú trong bí cảnh hoặc ở vùng đất cổ xưa.

Dường như Lữ Xuân Thu đã quen với biểu cảm của đối phương mỗi khi mình nói ra những lời này, vì thế mặt không đổi sắc tiếp tục giải thích: “Mặc dù có linh thú cấp cao, nhưng có thể do được sinh ra ở động thiên phúc địa nên tính tình không hề hiếu sát như yêu thú. Bởi vậy lúc chúng chiến đấu sẽ không thể phát huy được hết toàn bộ thực lực, sức mạnh cũng yếu hơn yêu thú ba phần.”

Nghe thấy thực lực của đám linh thú yếu hơn thực lực của yêu thú ba phần, cuối cùng biểu cảm của đám người Phong Thiệu cũng giãn ra đôi chút. Linh thú dễ thu phục nhưng để làm linh sủng lại không thể bằng được yêu thú, chẳng qua có dáng bắt mắt hơn mà thôi.

Lữ Xuân Thu nói tiếp: “Ban đầu động thiên phúc địa của Lữ thị không hề có cơ duyên này, nhưng từ sau khi Tán Ất lão tổ phi thăng vào ba ngàn năm trước, chẳng hiểu sao linh thú trong động thiên của Lữ thị lại bỗng dưng phong phú hơn rất nhiều. Ước chừng khoảng hơn một trăm năm trước, trong phúc địa cũng bắt đầu xuất hiện những linh thú cấp cao.”

Phong Thiệu đang thả thần thức để cảm ứng xung quanh khu rừng, khi nghe thấy vậy cũng có vài phần hứng thú: “Chẳng lẽ chuyện này có liên

quan đến việc Tán Ất lão tổ là thân thể Chu Tước?"

Lữ Xuân Thu khiêm tốn lắc đầu: "Bần đạo không dám ngông cuồng khẳng định, có điều…" Ông ta dừng một chút rồi nhẹ giọng nói tiếp: "Theo sử sách trong nhà ghi lại: năm đó, trước khi Tán Ất lão tổ sinh ra thì động thiên phúc địa của Lữ thị cũng từng xuất hiện điềm lành như vậy."

Trong lòng Phong Thiệu chấn động tựa như bị đả kích, cảm giác hâm mộ lẫn ghen tị cứ trào lên. Y tưởng với tư chất được coi là bảo bối của Côn Luân đã đủ để mình tiếu ngạo Tu Chân giới. Thế mà khi đem so sánh với điềm lành trời ban cả một trăm năm trước khi nam chính sinh ra, thậm chí những chuyện không hề khoa học như linh thú thăng giai cũng có thể xuất hiện… Khiến cho kẻ làm nhân vật phản diện như y thật chẳng còn chút mặt mũi nào.

Phong Thiệu trầm mặc, hai vị sư huynh của y thì không thể im lặng nổi nữa. Ánh mắt Triệu Bác lấp lánh, hỏi thử: "Chẳng lẽ gia tộc Lữ thị của ngươi lại xuất hiện người có thân thể Thánh Thú?"

Trương Bách Thiên cũng rất tò mò: "Ta thường nghe mọi người nói thân thể Thánh Thú cực kỳ bất phàm, suốt vạn năm trở lại đây cũng chỉ có số lượng đếm trên đầu ngón tay thôi. Người nào người nấy đều tu thành đại năng, phi thăng Thượng Giới. Hiện giờ lại thấy xuất hiện điềm lành, có lẽ cũng chẳng khác lịch sử đời trước là bao."

Mấy sư huynh đệ Phong Thiệu tận mắt chứng kiến điềm lành linh thú thăng giai, lại được nghe Lữ Xuân Thu kể về lịch sử gia tộc mình cho nên càng thêm chờ mong với đám trẻ của Lữ thị.

Bọn họ tự tay kiểm tra tư chất cho hơn một trăm đứa trẻ của gia tộc Lữ thị, ai cũng hy vọng trong đó có người mang điềm lành là thân thể Thánh Thú. Nếu thu nhận được đệ tử có tư chất như vậy thì chỉ cần một ngàn năm, chắc chắn trong sử sách của Côn Luân tông sẽ nhiều thêm một vị Chân Tiên Thượng Giới.

Trái ngược với sự sốt sắng của bọn họ, Phong Thiệu lại cực kỳ bình tĩnh.

Bởi vì y đã biết rõ kịch bản: nam chính Minh Tịnh không thể xuất hiện ở động thiên phúc địa của Lữ thị. Trong nguyên tác, những tình tiết phập phồng lên xuống ở giai đoạn sau đều được dùng để đắp nặn cho thân thế vô cùng bi thảm của nam chính. Bởi vậy, trước khi Minh Tịnh được Cố Hoài đưa về Côn Luân, suốt hơn hai mươi năm đầu đời hắn vẫn luôn lưu

lạc trong thế tục, vì thế mới có cơ hội được gặp gỡ nữ chính cũng có xuất thân bi thảm như vậy.

Hơn nữa, so với việc đi tìm nam chính, Phong Thiệu còn có chuyện quan trọng hơn cần làm. Y sắp xếp Lữ thị Lư Sơn ở trạm cuối cũng không phải vì Lữ Minh Tịnh.

Bên trong những dãy núi bao xung quanh phúc địa của Lữ thị, khí hậu ôn hòa tựa như đầu mùa hè.

Quả thật linh thú ở nơi này rất phong phú. Trên trời nào là Đằng Xà, Trùng Minh điểu, Tất Phương; dưới đất thì Chư Kiền, Bạch Trạch; trong nước thì Hải Trãi, Hoành Công, Doanh Ngư. Cần cái gì có cái đó, tựa như thần cảnh ở thời Thượng Cổ.

Tất cả đều là các giống loài quý hiếm chỉ có trong bí cảnh và vùng đất cổ xưa, hơn nữa ở những nơi ấy đều yêu thú, chúng sẽ chủ động công kích vật sống, cực kỳ hung mãnh. Tuy nhiên ở nơi này lại là linh thú, phần lớn đều rất ôn hòa, chỉ cần không chọc đến chúng thì vẫn có thể ngắm nhìn.

Căn cứ vào đường đi trong trí nhớ, Phong Thiệu ngự kiếm bay thẳng một mạch. Y có cảm giác như thể mình đang đi dạo trong vườn bách thú, tiếng chim kêu và hương thơm của các loài hoa, từng đàn thú chạy nhảy, tràn ngập hơi thở của sự sống.

Lúc gần tới nơi, thần thức của Phong Thiệu bỗng cảm nhận thấy có vài tu giả đang tập trung ở nơi ấy, ngay gần chỗ trận pháp trên núi.

Phong Thiệu hơi nhíu mày, tốc độ chậm lại, dần dần có thể nhìn thấy khu vực xung quanh ngọn núi. Quả nhiên ở nơi đó có bảy, tám tu giả của Lữ gia đang tụ tập lại, cách đó không xa còn hai, ba người trông như Trận Pháp sư, trong tay cầm pháp khí chọc vào kết giới khiến trận pháp ở nơi ấy lóe lên từng đợt phù văn.

“Phong tiền bối hữu lễ, sao ngài lại đến một nơi hoang vu vắng vẻ như thế này?” Kẻ cầm đầu là tên đệ tử đã từng tiếp đón bọn họ với Lữ Xuân Thu ở trận truyền tống mấy hôm trước, gã cũng nhận ra vị thiếu niên tu sĩ Kim Đan này.

“Ta thấy tò mò với đám linh thú trong động thiên phúc địa nên muốn vào rừng thu phục mấy con, chẳng hiểu tại sao lại lạc đến chỗ này.” Phong Thiệu thuận miệng giải thích một câu. Dù sao mấy ngày gần đây cũng có không ít người giống y, mặc dù sức chiến đấu của đám linh thú cao giai này không quá không mạnh, nhưng chúng lại rất xinh đẹp.

Nói xong, y nhìn về phía những tu giả đứng phía sau đệ tử Lữ gia thì thấy bọn họ đang dùng thừng Khốn Long để trói chặt vài người. Trên quần áo của những người bị trói không hề có tộc huy, dường như không phải là người của Lữ gia. Vì thế Phong Thiệu hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Đã để Phong tiền bối chê cười rồi. Thật ra mấy chục năm trở lại đây thì chuyện linh thú của Lữ gia thăng giai đã không còn là bí mật ở Đại Hoang châu nữa. Điều đó khiến rất nhiều Tán tu thấy đỏ mắt, không ít người có suy nghĩ muốn đi vào thu phục vài con linh thú cấp cao để mang ra ngoài bán lấy tiền."

Vẻ mặt của đệ tử kia có phần bất đắc dĩ, gã nói tiếp: "Lữ gia lại không quá am hiểu về kết trận nên khó tránh đôi lúc sẽ khiến kết giới của phúc địa xuất hiện vài lỗ hổng. Cho nên thường hay có Tán tu lợi dụng cơ hội này để lẻn vào bên trong."

"Thì ra là vậy." Phong Thiệu nhướng mày. Y cũng không để tâm đến chuyện này lắm, thứ khiến y cảm thấy hứng thú là trận pháp ở phía bên kia. Giữa rừng cây rậm rạp có một trận pháp với bán kính bằng nửa người, phù văn cổ xưa quỷ bí. Y đi vài bước về phía đó rồi hỏi: "Đây cũng là một trong những lỗ hổng trên kết giới sao?"

Thấy Phong Thiệu muốn đi sang bên đó xem thử, đệ tử kia lập tức hiểu ý, vội vàng giải thích: "Chỗ đó không phải lỗ hổng mà là một trận truyền tống, tuy nhiên không ai biết trận truyền tống này sẽ đưa người ta đến đâu, ngoài ra cũng ko thấy nó hoạt động nữa. Theo như lời của các Trận Pháp sư thì có lẽ đây là thứ do một vị đại năng tạo ra…"

Phong Thiệu khẽ nheo mắt, đúng là nó được tạo ra bởi một vị đại năng. Năm đó Tu Di lão tổ có tu vi Đại Thừa kỳ, ở đại lục Cửu Châu cũng được coi như một vị đại năng có tu vi cao hiếm thấy.

"Mười năm trước, sau khi một trưởng lão Kim Đan hậu kì trong tộc bị người ta giết chết ở nơi này thì Lữ gia cũng phát hiện ở đây còn có một trận truyền tống. Có lẽ sau khi vị đại năng kia giết trưởng lão của Lữ thị thì đã tạo ra nó."

Đệ tử kia nói đến đây thì không kìm được tiếng thở dài: "Không hổ là trận pháp do đại năng tạo ra, người của Lữ gia không thể hoàn toàn phá hủy mà chỉ có thể miễn cưỡng khống chế đôi chút. Bởi vậy cũng tạo nên rất nhiều lỗ hổng trên kết giới, khiến đám Tán tu dễ dàng thừa dịp lẻn vào ăn trộm…"

Phong Thiệu không lắng nghe về sau nữa nữa, bởi vì những điều mà tên đệ tử này nói chỉ là do được nghe lại từ người khác, nên có vài chỗ không chính xác.

Chẳng hạn như: mười năm trước, trưởng lão Kim Đan hậu kỳ kia của Lữ thị không phải bị Tu Di lão tổ giết chết mà là bị Phong Thiệu giết chết. Ngoài ra, Tu Di lão tổ kết trận cũng chẳng phải để lão dùng, với một kẻ có tu vi Đại Thừa kỳ như lão thì kết giới của phúc địa Lữ thị chỉ như một trang giấy mỏng mà thôi. Sở dĩ lúc đó lão kết trận cũng là vì để một phế nhân như Phong Thiệu có thể rời khỏi Lữ gia.

Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, y đã ở nơi quái quỷ này hơn mười năm rồi.

Trong lòng Phong Thiệu có chút cảm khái. Y rời khỏi đó rồi đi dọc theo ngọn núi tới nơi mà mình quen thuộc.

Đệ tử của Lữ gia chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, gã cho rằng vị tiền bối này muốn tiếp tục đi thu phục linh thú.

Mười năm trước, khoảnh khắc Phong Thiệu xuyên vào trong cơ thể của Thanh Thành, y còn chưa kịp phản ứng thì đã bị tu giả Kim Đan của Lữ gia tự bạo nổ cho tan xác. Y vừa mới chết trên bàn phẫu thuật, nay lại suýt chết thêm một lần nữa, nhưng bởi vì chưa chết hẳn nên sự thống khổ của lúc ấy còn kinh khủng hơn cả cái chết.

Nếu là người bình thường thì có lẽ đã chết từ lâu rồi. Từng thớ thịt trên người y đều bị nổ thành những mảnh vụn, máu phun ra như mưa, Phong Thiệu không thể động đậy cũng không cảm nhận được bất kỳ điều gì, y chỉ biết mình vẫn còn sống. Y tiếp nhận ký ức của nguyên chủ, cũng hiểu được hoàn cảnh hiện giờ nhưng vẫn không muốn chết.

Cho nên lúc Tu Di lão tổ xuất hiện: "Thằng nhóc, thân xác của ngươi đã không còn, đan điền cũng vỡ vụn, gân mạch thì nát bấy, thế mà ngươi vẫn chưa chết! Này, ngươi còn muốn sống nữa không?"

Phong Thiệu biết rõ lời kịch tiếp theo của y, biết rõ người này sẽ dụ y tu ma, biết rõ đây mới là sự khởi đầu của tấm bi kịch mà Thanh Thành tôn giả từng bước vào. Mặc dù không muốn nhưng y vẫn lựa chọn đi theo kịch bản.

Bởi vì y không muốn chết một lần nữa, cho dù chết muộn hơn một chút cũng không hề gì!

Tư chất của Phong Thiệu rất phi phàm, cho dù tu vi đã bị phế đến không thể trùng tu lại như ban đầu, nhưng y vẫn không chết, cùng lắm là không

khác gì một phàm nhân yếu ớt mà thôi. Tuy nhiên, nếu chỉ như vậy thì y đã chẳng phải luẩn quẩn trong lòng rồi lại lựa chọn đi theo con đường chết mà Tu Di lão tổ đã vạch ra.

Có trách thì chỉ trách Phong Thiệu lại giết người Lữ gia trên chính đất Lư Sơn của bọn họ. Y đã bị thương đến không thể động đậy được nữa, sớm muộn gì cũng bị người Lữ gia phát hiện ra thôi, họ chỉ cần khẽ vung tay là có thể lập tức chấm dứt tính mạng một kẻ phàm nhân như y. Nếu không đồng ý với điều kiện của Tu Di lão tổ, chắc chắn đối phương sẽ thấy chết mà không cứu.

Mỗi lần nhớ lại điều này đều khiến Phong Thiệu cảm thấy xót xa trong lòng. Nhân vật chính gặp được thế ngoại cao nhân, y cũng gặp được thế ngoại cao nhân. Hà cớ gì nam chính gặp được cao nhân thì sống, còn y gặp được cao nhân lại phải chết?

Bởi vì nội dung phim cần phải như vậy? Mạng của nhân vật phản diện thì không đáng giá hay sao? Nhân vật phản diện cũng là người mà!

Phong Thiệu xót xa buồn tủi mất một lúc, có khổ mà chẳng thể nói, chỉ đành đi men theo phương hướng trong trí nhớ. Đã mười năm rồi, cây cối cũng rậm rạp hơn rất nhiều nhưng không làm khó được tu giả, y vẫn tìm thấy động phủ năm đó.

Phong Thiệu gỡ pháp khí duy nhất mà Tu Di lão tổ để lại cho y, ngoài bụi gai Hỗn Nguyên thì chỉ còn miếng ngọc quyết vô danh ở trước ngực.

Vừa tháo ngọc quyết ra, khắp toàn thân Phong Thiệu liền được một lớp ma khí màu đỏ bao phủ. Dưới sự trợ giúp của bụi gai Hỗn Nguyên, ma khí đã thoát ra lại càng khó thu về.

May mà lúc trước Tu Di lão tổ đã tìm được nơi hoang vu này để làm động phủ cho y.

Mặc dù sẽ không ai nhận ra ở đây có ma khí thấp thoáng nhưng Phong Thiệu vẫn nhanh chóng bấm tay niệm thần chú, ngón tay linh hoạt vẽ phù, trong miệng khẽ ngâm ma chú.

Trên những mảnh rêu xanh trải rộng khắp sườn núi bỗng xuất hiện một luồng sương mù màu đen. Theo chú ngữ của Phong Thiệu, sương mù dần dần tụ lại thành một huyết trì ở dưới chân y. Phong Thiệu hơi nhíu mày rồi bịt mũi nhảy xuống.

Y ghét Ma tu, cũng ghét trận truyền tống của Ma tu là một huyết trì. Dù không dám trông ngóng trận truyền tống có phù văn hoa lệ như tu giả thì ít nhất có cổng vòm xanh biếc bằng hoa cỏ như yêu tu cũng được mà.

------oOo------

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 14: Mê mẩn

Sau khi nhảy xuống huyết trì, Phong Thiệu liền được đưa đến một nơi khác. Sương đen dày đặc bao phủ khắp nơi, dưới chân là bùn lầy trải rộng. Nếu ở bên ngoài động phủ là ban ngày thì nơi đây tựa như màn đêm u ám, nhìn chẳng khác gì khung cảnh trong những bộ phim kinh dị.

Linh khí dồi dào ở động thiên của Côn Luân tạo cho Phong Thiệu cảm giác thoải mái tự tại, còn ma khí nồng đậm ở nơi này lại khiến y như cá gặp nước.

Bất chấp pháp bào trên người đã bị huyết trì và sương mù đen dần ăn mòn hết, y mặc quần manh áo rách ngồi nhập định ngay tại chỗ, bắt đầu ngâm tụng Tế Luyện Tâm chú, lặng lẽ hấp thụ ma khí vào trong cơ thể.

Ma khí bị đè nén quanh năm, giờ khắc này tựa như chim sổ lồng, trở nên cực kỳ hăng hái. Bàn tay bấm pháp quyết của Phong Thiệu vẫn bất động, thân thể được bao phủ bởi một vầng sáng màu đỏ đen đang không ngừng run nhẹ.

Nơi này chính là động phủ do Tu Di lão tổ tạo ra. Địa điểm ban đầu vốn nằm ở vùng đất cổ xưa cách xa hàng vạn dặm, nơi được coi là hang ổ của đám Ma tu.

Năm đó, vì để giúp Phong Thiệu trùng tu lại gân mạch nên Tu Di đã lập tạm một động phủ ở ngay này cho y tu Ma. Dù đã hơn mười năm trôi qua nhưng ma khí ở đây vẫn cực kỳ dồi dào, không hề có dấu hiện giảm đi chút nào. Không hổ là tác phẩm do đại năng Đại Thừa kỳ để lại.

Với Phong Thiệu hiện giờ mà nói, thay vì chạy đến vùng đất cổ xưa xa tít tắp thì chẳng bằng tu luyện luôn ở động phủ này, lượng ma khí nồng đậm ở đây sẽ giúp y làm chơi ăn thật. Ngoài ra nơi này còn có cấm chế mà Tu Di lão tổ đã thiết lập, cho nên cực kỳ an toàn.

Phong Thiệu không cầu mong gì nhiều, chỉ hy vọng có thể củng cố được cảnh giới Kim Đan sơ kỳ của mình, tránh lúc đi vào trong bí cảnh ở Tàng

Phong sơn, chưa lấy được Thất Tinh Linh Nhĩ thì mạng đã treo ở đó rồi.

So với Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác có thể dùng tu vi Kim Đan sơ kì để ép một tu giả Kim Đan hậu kì tự bạo, Phong Thiệu thật sự là yếu ớt đến không thể tin nổi. Ngay cả Thanh Thành tôn giả còn phải trải qua bao phen nguy nan mới lấy được Thất Tinh Linh Nhĩ chứ đừng nói tới y.

Giờ phút này, nếu có người ở đây nhìn kỹ thì sẽ phát hiện trên da thịt của Phong Thiệu đang chằng chịt các nốt đỏ tươi như máu. Từng nhánh của bụi gai nhô lên tựa như một vật sống, chúng đang không ngừng di chuyển trên khắp thân thể y, cảnh tượng đó trông cực kỳ quỷ dị.

Bụi gai Hỗn Nguyên cũng là một trong những kiệt tác mà Tu Di lão tổ để lại. Lão ta yêu thích Phong Thiệu có ma thể bẩm sinh với tư chất được trời cao ưu ái. Mặc dù tu vi của y đã bị phế bỏ hoàn toàn, nhưng với khả năng của một vị Đại Thừa kỳ như lão, muốn giúp một tiểu bối mới bước chân đến cánh cửa Kim Đan nghịch thiên cải mệnh cũng không phải là việc khó.

Có điều Tu Di lão tổ là một Ma tôn cho nên cách làm việc của lão cũng không theo lẽ thường. Lão đã dùng một phương thức cực kỳ quỷ dị – phá hủy hoàn toàn thân xác của Phong Thiệu, sau đó chôn một bụi gai Hỗn Nguyên vào sâu trong gân mạch và máu thịt của y, ở nơi chính giữa đan điền.

Bụi gai Hỗn Nguyên là một loại ma thực rất quý hiếm, lấy linh khí làm thức ăn, thường được dùng để chế tạo pháp bảo xâm chiếm đối thủ, hoặc được chế thành đan dược. Cả hai thứ trên đều có giá trị vô cùng xa xỉ, mà một bụi Hỗn Nguyên còn nguyên vẹn lại càng có giá trên trời.

Tuy đan điền và gân mạch của Phong Thiệu đều đã bị phá hủy nhưng Nguyên Thần lại không bị tổn hại, chỉ là chẳng thể sinh ra linh khí được nữa. Sau khi bụi gai Nguyên Kinh được gieo trồng trong cơ thể y, nó sẽ bò sát theo Nguyên Thần, dần dần thay thế cho những sợi kinh mạch cũ của y, mãi đến khi phá vỡ da thịt, chui ra khỏi cơ thể mới thôi.

Cuối cùng Phong Thiệu cũng đả thông được đan điền và kinh mạch.

Cứ mỗi lần thân thể run rẩy là khuôn mặt của Phong Thiệu cũng co giật theo, lộ ra vẻ mặt vô cùng thống khổ. Từng giọt mồ hôi tựa như những hạt đậu không ngừng rơi xuống từ trán y, cứ như y đang phải vận động cực kỳ kịch liệt, thậm chí cả quần áo cũng bị mồ hôi thấm ướt sũng.

Không biết sau bao lâu, trên người Phong Thiệu lại nổi lên một lớp ma khí màu đỏ đen. Dấu vết của bụi gai dần lặn xuống cho đến khi làn da

khôi phục lại vẻ trắng nõn như ban đầu. Chỉ có phần mi tâm của y là hơi để lộ một chút tà khí.

Tuy nhiên chỉ trong một chớp mắt, y đã khôi phục lại dáng vẻ ôn hòa như ban đầu.

Dù động phủ tạm thời này là một nơi rất tốt để tu luyện nhưng Phong Thiệu cũng không dám ở lại quá lâu, chỉ mới ngồi nhập định một chút mà đã mất hơn một ngày. May là hiện giờ các sư huynh đệ của y chỉ đang mải quan tâm xem đám trẻ của Lữ gia có thân thể Thánh Thú hay không.

Lúc Phong Thiệu trở lại phúc địa của Lữ gia thì màn đêm đã buông xuống từ bao giờ. Những vì sao trên bầu trời đang tỏa sáng lung linh.

Một cơn gió chợt thổi qua, bấy giờ Phong Thiệu mới nhận ra pháp bào của mình đã trở thành trang phục ăn mày từ lúc nào. Thứ đang treo trên người y chỉ là những mảnh vải rách nát, nếu nói đây là trang phục của ăn mày thì có lẽ đã sỉ nhục ăn mày khắp thiên hạ rồi.

May mà nơi này rất hoang vu, vào lúc Phong Thiệu định lấy pháp bào mới từ trong túi gấm thì lại cảm nhận được một mùi hương ngọt ngào xộc thẳng vào mũi.

Đây không giống hương thơm của hoa quả, y khẽ nhíu mày rồi dùng thần thức để kiểm tra. Không ngờ lại nhìn thấy một cảnh tượng khá kinh ngạc – cách nơi này chừng nửa dặm có hai nam tử đang giao hoan với nhau. Thân thể cả hai đều trần truồng, người nam nhân lớn tuổi hơn đỡ lấy eo của người nằm dưới, một ngón tay đang khai thác ở nơi bí ẩn nào đó.

Hơi thở của Phong Thiệu chợt thắt lại, cảm giác còn chân thật hơn cả phim "hành động" của Nhật Bản. Quả thực chẳng khác gì Nhục Bồ Đoàn 3D phiên bản nam nam, hơn nữa lại là 360 độ không góc chết, full HD không che. Tiếng rên rỉ trầm thấp và cả mùi hương lúc giao hoan, tất cả đều được y thu lại.

Một ngón tay, hai ngón tay, ba ngón tay… hai mắt của người nam nhân lớn tuổi hơn đã đỏ quạch, nơi nào đó bành trướng, rốt cuộc cũng đưa lợi kiếm nhắm thẳng vào mật huyệt đang co rút kia. Người thanh niên bên dưới trốn tránh vặn vẹo eo mông, cố gắng chịu đựng sự xấu hổ mà run giọng gọi: "Sư huynh… đừng…"

"Đừng? Đệ đã cứng đến thế này, còn muốn đừng, hử?" Người nam nhân lớn tuổi hơn nhéo nhéo mầm thịt của thanh niên dưới thân, cười dâm

đãng giễu cợt. Mật huyệt phía sau không ngừng bị đâm vào tạo thành những tiếng bạch bạch bạch.

Thanh niên "a… ha… á" rên rỉ, nam tử lớn tuổi tự thấy vẫn chưa đủ thỏa mãn nên đã chuyển sang tư thế đâm vào từ phía sau. Một bàn tay gã nâng bờ mông của đối phương, sau đó mạnh mẽ đâm thẳng mũi thương cứng rắn của mình vào bên trong, kịch liệt đến nỗi khiến thanh niên kia không ngừng cầu xin tha thứ, nhưng trong ánh mắt của hắn lại hiện lên vẻ tiêu hồn quyến rũ…

Cái thần thức đáng xấu hổ này!

Theo động tác xâm nhập càng ngày càng nhanh của hai người kia, hình ảnh ngày càng nóng bỏng khiến Phong Thiệu không thể giữ được bình tĩnh nữa. Mặc dù lý trí của y không muốn xem nhưng Thần Thức lại chẳng hề nghe y chỉ huy. Càng xem, y lại càng thấy miệng đắng lưỡi khô, trong bụng dục hỏa bừng bừng, bộ phận nào đó trên người đã bắt đầu rục rịch.

Tại sao lại như vậy. Suốt mười năm nay y chưa bao giờ bị mất khống chế như thế, thậm chí ngay cả lần tuốt ống với đệ tử của Hoàng gia thì y vẫn luôn khống chế được dục niệm của mình. Nhưng hiện giờ…!

Có gì đó không ổn… Cơ thể của Phong Thiệu bắt đầu nóng lên, trán đổ mồ hôi, thứ kia càng lúc càng ngẩng đầu. Lửa dục vọng thiêu đốt khắp người y khiến y không tự chủ được phải chạm vào nơi đó, bởi vì quần áo đã rách tả tơi nên bàn tay của Phong Thiệu không hề bị ngăn cản.

Vào lúc y sắp nắm lấy nó, Phong Thiệu lại cắn răng kìm chế, cố gắng kiểm soát dục vọng của mình… Y giữ thân thể Nguyên Dương vất vả đến vậy, dù lần trước thải bổ cũng không để mất đi. Chẳng lẽ chỉ vì bây giờ xem "phim hành" động mà ném bay công sức trước kia hay sao? Vậy cũng quá thua thiệt rồi!

Hai người ở bên kia đã tiến vào giai đoạn kịch liệt. Thanh niên mơ mơ màng màng rên rỉ một tiếng, tùy ý để người nam tử lớn tuổi kéo hai chân mình rộng ra, để lộ tất cả phong cảnh ở nơi đó: bao gồm cả đóa hoa cúc đang chảy ra thứ sữa màu trắng.

Thanh niên mới vừa rồi còn có chút mất tự nhiên, lúc này vẻ mặt đã mờ mịt, dâm đãng van nài cầu xin người kia: "Sư huynh, ngứa quá… Sư huynh, nhanh lên… tiến vào nữa đi…"

Phong Thiệu vừa nghe thấy những lời này thì xương cốt cũng mềm nhũn. Mặc dù y đã vận khí để chống lại nhưng dục niệm vẫn không hề

tiêu tán, ngược lại còn trở nên nghiêm trọng hơn, một phát không thể quay đầu. Đúng lúc này bụi gai Hỗn Nguyên trong cơ thể cũng chen vào góp vui, bởi vì y cố đè nén dục niệm khiến nguyên khí trong đan điền lại dao động không ngớt. Bụi gai thấy chỗ trống liền muốn hô mưa gọi gió, linh lực trong cơ thể y đã không chịu nghe theo sự khống chế, cả người bắt đầu mềm nhũn.

Phong Thiệu tu Ma nên không hướng tới áp chế tâm niệm mà là tùy tâm sở dục, bằng không sẽ dễ tạo thành Tâm Ma. Ma tu thì dễ luyện nhưng thiên kiếp lại cực kỳ lợi hại, cho nên Tâm Ma của Ma tu sẽ nguy hiểm hơn tu giả.

Mà bản thân y tu Tế Luyện Tâm chú nên càng phải coi trọng việc thẳng thắng đối diện. Nếu không phải tiếc chỗ nguyên dương bị lãng phí thì Phong Thiệu đã chẳng cần xoắn xuýt nãy giờ…

"Sư huynh, cầu xin, tiến vào đi…" Lời lẽ phóng túng không ngừng quanh quẩn bên tai Phong Thiệu. Thật sự không thể nhịn nổi nữa! Nhịn nữa là sẽ tổn thương đến Thần Thức. Một tay Phong Thiệu liền phủ lên vật đã nóng đến bỏng cả tay kia.

Nam tử lớn tuổi nắm lấy đùi phải của thanh niên rồi kéo mạnh lên trên khiến mật huyệt lộ rõ trong không khí. Gã vừa đâm chọc vừa cười đến dữ tợn: "Chẳng phải ngươi là đệ tử đắc ý nhất của Lữ gia chúng ta hay sao? Chẳng phải ngươi có tu vi Trúc Cơ đấy thôi? Dưới Xuân Hương Ngàn Dặm, cuối cùng cũng vẫn bị ta chơi đến kêu la gào thét. Hử?"

Thanh niên kia vẫn vô tri vô giác, chỉ biết rên rỉ đầy dâm đãng muốn đối phương tiếp tục đâm vào, trên mặt hắn tràn ngập vẻ xuân tình quyến rũ.

Xuân Hương Ngàn Dặm!

Thứ này vừa nghe tên là biết xuân dược, còn là một loại xuân dược cực mạnh! Y đã cẩn thận như vậy, thanh tâm quả dục cố gắng bảo vệ thân thể nguyên dương hơn mười năm, cuối cùng lại bị gục ngã trước một lọ xuân dược… Phong Thiệu càng nghĩ càng muốn khóc.

Biết được chân tướng rồi thì sao, hiện giờ Phong Thiệu đã không thể dừng lại được nữa.

Nếu lúc này y dừng lại, không những hao tổn tinh thần mà sức khỏe cũng sẽ bị tổn thương! Cái thân thể nguyên dương chó má, đành phải vậy thôi, ai bảo làm nhân vật phản diện nên mệnh mới khổ như vậy đấy.

Mặc dù ngón tay của Phong Thiệu rất linh hoạt, đồng thời cũng bị hình ảnh kiều diễm kia kích thích đến mức thở hồng hộc, nhưng dù làm thế

nào thì cũng vẫn không thể bắn được. Y đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cực kỳ khó chịu.

Chính vào lúc này, thần thức của y bỗng quét được một vật, dường như là một con linh thú màu trắng.

Ban đầu Phong Thiệu mải tuốt gậy nên cũng không để ý lắm, nhưng chỉ chớp mắt một cái đã cảm thấy con linh thú kia có chút quái lạ, có vẻ nó đang mò đến chỗ của y. Nó cứ vừa đi vừa ngửi như thể muốn tìm kiếm một thứ gì đó, thỉnh thoảng còn liếm mép như đang đói bụng.

Tuy nhiên Phong Thiệu cũng chỉ quét qua hai cái rồi thôi, y không hề để một con linh thú tầm thường chẳng có sức chiến đấu vào mắt. Phong Thiệu còn chẳng thèm mở mắt mà chỉ toàn tâm toàn ý mải mê tuốt gậy. Vật thể sưng to đang chịu đủ kiểu tàn phá đã bắt đầu đỏ lên, trên lỗ nhỏ cũng tiết ra chất lỏng trong suốt nhưng vẫn không hề có dấu hiệu sắp bắn, đúng là muốn dày vò Phong Thiệu!

Bụi gai lại bắt đầu kêu gào, nếu không thể bắn ra thì chắc chắn ma vật kia sẽ mất khống chế.

Trong lúc đang mặt mày ủ ê, Phong Thiệu bỗng cảm thấy nghiệt vật kia của mình chợt đau xót như bị dầu ớt xối lên. Phong Thiệu vội vàng mở mắt ra, thứ đập vào mắt khiến y sợ đến phát khiếp – Một con hổ trắng to lớn cỡ một người trưởng thành đang vươn đầu lưỡi, trên cái lưỡi phủ đầy măng rô của nó còn dính một chút máu.

Đây không phải trọng điểm… trọng điểm là máu kia từ chính bảo bối của y!

Nếu không phải Phong Thiệu đã tu Ma hơn mười năm, luyện được thân thể mạnh mẽ hơn tu giả bình thường (bao gồm cả tiểu bảo bối) thì e là lúc này y đã bị Bạch Hổ liếm thành thái giám rồi.

------oOo------

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 15: Bạch Hổ

“Súc sinh đáng giận!” Dù không tổn thương đến tiểu đệ, thậm chí còn cứng rắn hơn, nhưng vẫn khiến Phong Thiệu cảm thấy giận dữ không thôi. Y buông một tay đang nắm ra, định niệm chú tiêu diệt con Bạch Hổ này, tuy nhiên linh lực lại chẳng hề nghe theo y chỉ huy, chúng đã bị bụi gai ngỗ nghịch kiềm chế gắt gao.

Phong Thiệu sắp tức phát điên rồi!

Mười năm ở đây cộng thêm ba mươi năm ở thế giới kia nhưng chưa bao giờ y lại nhếch nhác đến vậy, quả thực khiến y tức đến phát run. Bị súc sinh kia liếm đến tổn thương mà không thể ra tay được… chỉ đành dùng ánh mắt ăn thịt người để trừng mắt nhìn Bạch Hổ.

Bạch Hổ cũng ngoẹo đầu nhìn Phong Thiệu, sau đó lại nhìn về phía tiểu đệ đang được Phong Thiệu bảo vệ, nó ngây ra một chút rồi tiếp tục cúi đầu. Phong Thiệu quả thực sắp phát điên đến nơi, y bèn nâng tay đập cho nó một cái.

Mặc dù nhát đánh này của y không sử dụng linh lực, nhưng với thân thể Ma tu thì chắc chắn sức lực sẽ không yếu. Bạch Hổ bị đập đau, nó ngẩng đầu, trong mắt đã lập lòe ánh nước.

Cho dù Phong Thiệu ở gần lão hổ như vậy nhưng y cũng chẳng hề cảm thấy sợ hãi. Hầu hết các loài thú có hình thù kì quái trong tu giới y đều đã từng thấy qua, huống chi đây chỉ là một con hổ có dáng vẻ rất bình thường?

Vì thế thừa dịp nó đang bị đánh đến ngu người, Phong Thiệu lại hung hăng đập thêm phát nữa rồi quát với vẻ hung tợn: “Nhìn cái rắm, liếm cái rắm, mau cút cho ông!”

Đôi mắt của Bạch Hổ hơi lấp lánh, trong mắt ngập đầy nước, Phong Thiệu bỗng có ảo giác dường như con bạch hổ này đang cảm thấy rất tủi thân. Chỉ là ý nghĩ này vừa xuất hiện thì y liền xí mấy tiếng. Lúc đang định đánh tiếp cái con bạch hổ đã làm hỏng chuyện tốt của y thì lại nghe bên kia truyền đến tiếng rên rỉ: “Sư huynh… Mau… mau tới nữa đi…”

Thanh niên đã bị dược vật khống chế hoàn toàn, lúc này lại đang mềm giọng van xin, mặc cho người ta ức hiếp mà vẫn khẩn thiết mời gọi. Cho dù Phong Thiệu đang ở cách đấy một dặm cũng cảm thấy xương cốt bủn rủn chứ đừng nói gã nam tử lớn tuổi hơn kia. Gã chợt nhào lên, cứng rắn đâm mạnh, tiến công thần tốc, thúc vào tận cùng ở bên trong, sau đó lại mạnh mẽ rút ra, cứ như thế mà di chuyển nhanh chóng.

Vừa thất thần một chút, dục niệm vốn bị Phong Thiệu đè nén lại nhanh chóng bùng lên, bụi gai cũng càng rục rịch ngóc dậy. Hầu kết của y khẽ chuyển động, dưới bụng càng lúc càng nóng hơn

Đến lúc này Phong Thiệu cũng bất chấp con Bạch Hổ đang ở một bên như hổ rình mồi, bàn tay lại nhanh chóng tuốt ống, chỉ chốc lát sau tiểu đệ của y đã chảy ra chất lỏng.

Bạch Hổ vốn đang ngồi đàng hoàng bên cạnh lại bỗng hơi giật giật mũi, sau đó tiếp tục cúi cái đầu lớn của mình xuống. Phong Thiệu thấy vậy thì gấp đến độ chửi ầm lên: "Đệch! Mày thử dùng cái lưỡi đầy măng rô kia liếm tao thêm một cái nữa xem! Xem tao có nướng mày lên ăn không!"

Không biết có phải do bị tiếng mắng của y dọa sợ hay không, Bạch Hổ chợt ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Phong Thiệu rồi bỗng thè lưỡi ra – đầu lưỡi kia dài tầm non nửa cánh tay thiếu niên của Phong Thiệu, bên trên phủ đầy măng rô sắc bén.

Phong Thiệu nhìn thấy thế thì không khỏi hít một hơi khí lạnh. Nếu lúc nãy con hổ này mà dùng sức thì cho dù y có Ma thể bẩm sinh đi chăng nữa, e là cũng chẳng thể chịu nổi. Cho dù lành lại được nhưng cũng vẫn đau lắm đó!

Bạch Hổ vươn đầu lưỡi ra một chút, sau đó lại ngậm trở về, rồi lại thè ra, lúc này măng rô trên đầu lưỡi đã không còn nữa. Phong Thiệu sửng sốt, khi nhìn kỹ lại liền phát hiện măng rô này tựa như lông tóc của động vật, có thể thuận cũng có thể đảo. Mặc dù trên đầu lưỡi không còn măng rô dựng ngược nhưng cũng không hoàn toàn bằng phẳng mà có những hạt lợn gợn.

Bạch Hổ thè lưỡi của mình ra cho y nhìn, sau đó không hề do dự tiếp tục liếm lên, nhắm thẳng vào chỗ nóng rực kia. Đầu lưỡi linh hoạt đụng đến chỗ mẫn cảm, nó liếm hết chất dịch trên đó không để sót giọt nào.

Lúc này Phong Thiệu không đập nó, chỉ vì quá sướng nên quên mất rồi. Đầu lưỡi của nó ướt nhẹp, mềm mại pha lẫn chút lợn cợn, so với bàn tay trơn bóng của y thì sung sướng hơn nhiều. Khi những hạt nổi trên lưỡi đảo đến đầu nấm nóng rực lại càng khiến y phải nuốt từng ngụm nước bọt, vật ở thân dưới cũng càng ngày càng lớn, hưng phấn hơn cả lúc đầu.

Bạch Hổ liếm mép với vẻ thèm thuồng như thể còn chưa được thỏa mãn, sau đó nó nhìn thấy tiểu đệ kia tiếp tục rỉ ra một vệt nước, vì thế lại liếm hết…

Phong Thiệu được đầu lưỡi của Bạch Hổ hầu hạ đến dục tiên dục tử, nhiều lần đạt đến mép của sự cao trào nhưng vẫn không bắn được. Vì thế y liền dùng một tay đỡ lấy đầu của Bạch Hổ rồi ấn nó vào phần bụng dưới của mình. Sau một hồi liếm láp cũng đủ để Phong Thiệu biết con Bạch Hổ này là một linh thú khá thông minh, thậm chí nó còn biết phải ẩn đi phần răng nanh sắc bén của mình. Vì thế y lại càng yên tâm mà to gan lớn mật, gần như đã coi nó là một món đồ chơi tình dục chạy bằng cơm.

Đồ chơi tình dục bình thường cũng chẳng thể đem đến cho Phong Thiệu sự sung sướng như vậy. Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng chơi đùa tiểu đệ của y, lúc thì cọ xát, lúc lại nhẹ nhàng đâm chọc khiến y không ngừng thở dốc, thỉnh thoảng còn chẳng kìm nổi những tiếng rên rỉ đê mê. Mãi cho tới khi Phong Thiệu được hầu hạ đến cao trào, y mới chợt đè tiểu đệ nóng bỏng của mình xuống, cơ thể khẽ run rẩy, lỗ nhỏ lập tức bắn ra một dòng sữa trắng, rơi lên bụng y.

Phong Thiệu khẽ thở hắt ra một cách thỏa mãn, sau đó lại nhìn thấy hai mắt của con Bạch Hổ kia chợt lóe sáng. Nó tựa như một kẻ cực kỳ háu ăn, nhanh chóng dùng lưỡi dài liếm hết phần bụng của y với vẻ đói khát.

Phong Thiệu còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy nguyên tinh của mình bị con bạch hổ kia liếm hết sạch.

Trong cơn đau lòng càng khiến y trở nên nóng nảy, y nhéo lỗ tai của con súc sinh kia rồi mắng to: “Quả nhiên là vì thân thể nguyên dương của ông mày. Súc sinh! Mau phun ra, phun ra!”

Nói Bạch Hổ mò đến đây vì thân thể nguyên dương của Phong Thiệu là đang đổ oan cho nó. Ban đầu nó bỗng ngửi thấy một tia ma khí cực kỳ thuần khiết, thơm ngon cho nên mới đánh hơi đến đây, ai ngờ đến rồi mới thấy một bàn tiệc càng thịnh soạn hơn đang bày sẵn. Đáng tiếc là Bạch Hổ lại chẳng thể nói ra những lời này.

Bị mất thân thể nguyên dương đã khiến Phong Thiệu cảm thấy cực kỳ thua thiệt. Y còn đang định giữ lại tinh nguyên của mình, bởi vì tinh nguyên của tu giả Kim Đan là một vật đại bổ. Dù không thể ăn được nhưng vẫn có thể dùng để luyện chế đan dược…

Không ngờ ngay cả ý tưởng ấy cũng bị đánh nát. Nếu không phải vừa mới mất thân thể nguyên dương, cộng thêm bụi gai đang rục rịch khiến tạm thời Phong Thiệu chẳng thể sử dụng được linh lực, thì e là y đã dùng một chưởng đánh bay con Bạch Hổ này rồi.

Chứ nào đến nỗi như bây giờ, y chỉ có thể điên cuồng véo lỗ tai nó để giảm bớt sự căm phẫn… Mà có vẻ như con Bạch Hổ này còn chẳng biết đau là gì, mặc cho Phong Thiệu cứ vần vò qua lại, còn nó thì vẫn bất động như núi Thái Sơn, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng liếm lên phần bụng của y.

Rõ ràng đã liếm hết chẳng còn sót lại chút gì nhưng Bạch Hổ vẫn chưa thỏa mãn, ánh mắt của nó bỗng phát sáng xanh lè khi nhìn về phía tiểu đệ đã nằm ỉu xìu của Phong Thiệu.

Phong Thiệu thấy thế liền biết con súc sinh này không có ý tốt, y vội vàng nắm chặt lấy tiểu đệ của mình rồi cố gắng xoay người muốn đứng dậy, nhưng cả người cứ bủn rủn chẳng còn chút sức lực nào. Bạch Hổ cũng không thèm quan tâm đến sự giãy dụa một cách yếu ớt của y, nó lại tiếp tục liếm lên.

Phong Thiệu cực kỳ căm tức, bởi vì mất thân thể nguyên dương, cộng với sự ảnh hưởng của bụi gai mới khiến y trở nên yếu ớt như vậy. Y không muốn làm thêm một lần nữa! Phong Thiệu hung hăng nắm lấy đầu của Bạch Hổ, dồn sức để đập nó, véo nó, hai ngón tay đâm thẳng vào mắt nó, vậy mà đối phương lại nhanh chóng tránh né được, cũng chẳng bị tổn hao gì.

Dưới sự liếm láp của Bạch Hổ, Phong Thiệu lại hưng trí bừng bừng. Chuyện này cũng không thể trách y, mặc dù y không phải loại đói bụng ăn quàng, nhưng trong thần thức vẫn còn đang chiếu bộ phim ‘hành động’ 3D kia. Âm thanh rên rỉ lọt vào tai cộng thêm tác dụng của xuân dược lúc nãy vẫn chưa mất hết, thân dưới lại bị trêu chọc như vậy thì ai mà chịu nổi? Huống chi thân thể này vẫn chỉ là một cậu thiếu niên, lại vừa mới phá nguyên dương, gần như không thể chống lại sự cám dỗ.

Phong Thiệu nhịn đến vất vả, cuối cùng vẫn không kìm được tiếng rên rỉ. Mà thôi, muốn thì muốn, được sung sướng thì cứ hưởng thụ đi đã!

Vừa nghĩ như vậy, đan điền đang bị cản trở cũng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Dưới sự kích thích, gân mạch và linh khí đang bị bụi gai khống chế đã dần tụ lại tựa như trăm sông đổ về biển, không ngừng tràn ra khắp tứ chi bách hài của y, ngược lại khiến uy lực của bụi gai giảm đi rất nhiều…

Cảm giác thông thoáng khiến y thoải mái đến không nói nên lời!

Thì ra chỉ cần thuận theo ý mình, không những loại bỏ được sự ảnh hưởng của bụi gai mà còn có thể khống chế ngược lại nó. Phong Thiệu hiểu ra đôi chút… hay nói đúng hơn là chỉ cần làm mọi thứ theo ý muốn,

không cố gắng áp chế dục vọng ở trong lòng thì ma khí của bản thân sẽ tự khắc thông suốt, từ đó cũng có sức để ngăn cản bụi gai ăn mòn.

Nghĩ đến việc phần lớn Ma tu đều tùy ý làm bậy… chắc có liên quan đến việc tu Ma không áp chế tâm tính.

Hiểu ra vấn đề, Phong Thiệu liền hoàn toàn thả lỏng. Hiện giờ y đã dùng được linh lực, có thể dễ dàng đập bẹp con bạch hổ này nhưng y không làm như vậy. Dù biết đối phương đang nhắm đến nguyên tinh của mình thì y vẫn muốn không làm khó dễ dục vọng của mình… Nếu đã được thoải mái, vậy thì cứ hưởng thụ đi, coi như bù đắp lại quãng thời gian mười năm làm hòa thượng của y.

Chẳng biết đã bắn bao nhiêu lần, mãi đến khi Phong Thiệu thật sự mệt chết đi được mới dùng một bàn tay đánh bay Bạch Hổ đi. Lúc này y đã dùng linh lực, dù thân hình của Bạch Hổ rất cường tráng nhưng cũng không thể chịu nổi cú tát này, lập tức bị y vỗ văng xa mấy thước.

Bạch Hổ bị tát đau bèn kêu ngao ngao mấy tiếng rồi nằm trên mặt đất ôm đầu lăn lộn. Khi thấy Phong Thiệu đã thay một bộ pháp bào mới, che khuất tiểu đệ kia, nó liền bất chấp đau đớn mà vội vàng xáp đến.

Phong Thiệu không ngờ con linh thú này lại dính người đến vậy, rõ ràng nguyên tinh lúc sau đã không còn bổ dưỡng như lần đầu nữa, vậy mà con súc sinh này vẫn cứ dây dưa không ngớt. Lúc y đang định đá văng nó ra thì bỗng cảm thấy trên đùi mình bị vật cứng của con súc sinh kia cọ cọ liên tục.

Một suy nghĩ không mấy tốt đẹp chợt trào dâng khiến y nhanh chóng quay đầu lại nhìn. Quả nhiên, súc sinh kia cũng bắt đầu cứng!

Chuyện này không khoa học!

Bởi vì tham ăn thì cũng thôi đi, đúng là thân thể nguyên dương của tu giả Kim Đan là vật đại bổ hiếm có, khó trách sẽ bị con súc sinh này ngửi mùi mò đến, nhưng không ngờ con súc sinh này còn háo sắc như vậy.

Chẳng lẽ nó không biết mình với nó căn bản không cùng một giống loài hay sao?

Phong Thiệu đau đầu nhức óc, bị con Bạch Hổ này quấn lấy đến mức muốn gục ngã. Mặc dù đập chết nó chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay nhưng khi y định bấm tay niệm thần chú thì lại không thể ra tay được. Trong đầu bỗng nhớ lại hình ảnh kiều diễm ướt át vừa nãy, con súc sinh này cũng rất thông minh, càng về sau kỹ thuật lại càng điêu luyện, còn cả đầu lưỡi linh hoạt tựa như nắm được hết những điểm nhạy cảm của y…

Chẳng biết suy nghĩ đã bay đến phương trời nào, Phong Thiệu liên tục lắc đầu, cũng dừng tay lại, đã không nỡ giết con súc sinh này vậy thì không giết nữa. Suy nghĩ chắc chắn khiến tâm trạng của y đã bình tĩnh hơn nhiều, lúc thấy Bạch Hổ cọ cọ vào y với vẻ sốt ruột thì chỉ cảm thấy buồn cười.

------oOo------

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 16: Xuất thân

Nếu con Bạch Hổ này đứng thẳng lên thì trông có vẻ cao lớn, mạnh mẽ hơn thân thể thiếu niên này của y rất nhiều, cho dù hiện giờ nó chỉ ghé vào dưới chân Phong Thiệu thì cũng đã cao đến bắp đùi của y.

Nó vừa nhào lên người y nhưng chẳng chiếm được lợi lộc gì, dường như cũng biết bản thân không đánh lại y nên đành phải học theo đám mèo nhà, không ngừng dụi dụi cái đầu hổ to đùng của mình lên đùi Phong Thiệu, trong cổ họng còn phát ra những tiếng làu nhàu khe khẽ như thể đang cầu xin y.

Nhìn nó như thế khiến Phong Thiệu cảm thấy rất buồn cười, ngược lại có chút không đành lòng. Y cắn răng một cái rồi thầm nhủ: Mà thôi, đành phải làm người tốt đến cùng vậy, tiễn Phật thì tiễn đến Tây Thiên luôn.

Y cúi người, một tay sờ lên chỗ đó của Bạch Hổ, cảm giác nơi đó đang cực kỳ nóng bỏng. Lúc y vừa chạm vào còn cảm thấy bị đâm đâm, có lẽ nơi đó cũng có măng rô. Tuy nhiên khi bàn tay của Phong Thiệu nắm lấy thứ kia thì những măng rô đó liền bị nó thu lại.

Theo động tác phập phồng của Phong Thiệu, cổ họng Bạch Hổ bắt đầu vang lên những tiếng hít thở nặng nề, thân thể cường tráng của nó dần có xu hướng ép lên người thiếu niên…

Đây là một loại cảm giác cực kì kì dị, Phong Thiệu không ngờ sẽ có ngày mình lại giúp một con hổ quay tay.

Đúng là cực lạc của đời người ở khắp mọi nơi.

Mặc dù trên trán đã nổi đầy gân xanh nhưng khi y nhìn thấy trong tay mình có thêm một đống dịch trắng, chẳng hiểu sao lại ngửi được một mùi hương thật dễ chịu.

Trong lòng Phong Thiệu khẽ động, có lẽ con Bạch Hổ này cũng không phải là một con Bạch Hổ bình thường. Nó và con Huyền Vũ bên cạnh Lữ Xuân Thu đều thuộc tứ thánh thú, là linh thú ngũ giai. Tuy thực lực kém hơn yêu thú cùng cấp hai, ba phần, nhưng linh thú ngũ giai đã tương đương với tu giả Phản Hư kỳ, dù kém có hơn vài phần thì cũng là tu vi Trúc Cơ hoặc Kết Đan.

Hơn nữa nguyên tinh này cũng cực kỳ sạch sẽ, linh khí tinh thuần, là hàng hiếm có…

Ma khí trong đan điền của y bắt đầu xao động, con sâu tham ăn lại quấy phá.

Tuy không rõ tại sao một con linh thú lại có nguyên tinh thượng đẳng đến vậy, nhưng Phong Thiệu cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, chỉ làm theo bản năng thèm ăn của mình, lập tức hấp thụ tinh nguyên. Một tay y bao trùm lên phần bụng dưới của mình, thông quan dẫn khí, vận tinh bổ linh.

Linh vật như vậy với một Ma tu như y chính là thứ đại bổ, đúng lúc bù lại phần y vừa mới phóng túng, thậm chí còn dư dả nữa là đằng khác. Không ngờ nguyên khí trong nguyên tinh này lại đậm đặc như vậy…

Sau khi thải bổ xong, Phong Thiệu liền rời khỏi con Bạch Hổ đang nằm ngủ thiếp ở bên cạnh, chẳng đợi nó dụi lên người mình đã ngự kiếm bay đi mất.

Bạch Hổ ngóng trông mà chạy theo phi kiếm ở bên trên, thế nhưng người nọ càng bay càng cao, càng bay càng xa, cho dù nó có đuổi theo thế nào cũng chẳng thể đuổi kịp, chỉ đành phẫn nộ ngửa đầu gầm lớn, chấn động khắp cả núi rừng.

Trải qua một đêm ly kỳ khiến Phong Thiệu vẫn chưa thể hồi hồn, may mà y không phải kiểu người hay xoắn xuýt. Về đến phủ của Lữ gia, y liền tắm rửa sạch sẽ, sau đó chơi đùa với Tiểu Hà một lúc rồi cũng nhanh chóng quên mất chuyện này, chỉ coi đây là một giấc mộng xuân quái đản mà thôi.

Ngoại trừ việc mất đi thân thể nguyên dương, hình như y cũng không tổn thất gì nhiều… À, có vẻ nguyên tinh thải bổ ngày hôm ấy còn hơn xa mấy lần thải bổ tiểu tử Hoàng gia gộp lại, quả thực làm y rất thỏa mãn.

Lúc ở Hoàng gia là do y cố ý thải bổ, còn với con hổ kia chỉ là hứng thú nhất thời. Vậy mà thứ kia của đệ tử Trúc Cơ lại chẳng thể sánh bằng của một con linh thú? Cho dù con Bạch Hổ kia là ngũ giai, nhưng thực lực cũng chỉ mới Trúc Cơ kỳ mà thôi…

Phong Thiệu suy nghĩ nát óc nhưng vẫn không thể hiểu được nên cũng thôi không nghĩ nữa. Dù sao y không những không thiệt mà còn buôn bán có lời nên vẫn rất vui vẻ.

Bởi vì chuyện tuyển chọn đệ tử lần này sắp kết thúc, Phong Thiệu không muốn để lộ việc mình hoàn toàn chẳng quan tâm đến thân thể thánh thú nên hai ngày sau cũng tham gia quá trình tuyển chọn.

Thế mới biết, thì ra sau khi thời kì thượng cổ chấm dứt, trong khoảng thời gian suốt mấy vạn năm, toàn bộ Cửu Châu cũng chỉ xuất hiện vài người có thân thể thánh thú. Trong đó ngoại trừ Tán Ất lão tổ có thân thể Chu Tước là một trong tứ thánh thú, những tiền bối còn lại đều chỉ là thánh thú cùng cấp bậc. Nhưng ngay cả như vậy, một khi sở hữu thân thể thánh thú thì sẽ có chín phần phi thăng thành công, nếu không cũng sẽ tu thành đại năng.

Chính bởi vì ít ỏi như vậy nên cũng không có nhiều ghi chép về chuyện này, những thông tin để người ta hiểu về nó lại càng ít hơn.

Thế nên các sư huynh của Phong Thiệu đều mượn ngọc giản ghi lại những điều đã trải qua của vị Tán Ất lão tổ Lữ thị kia để tìm hiểu, xem xét trong đám trẻ này có khả năng có thân thể thánh thú hay không.

Phong Thiệu cũng mượn cơ hội quét qua mấy cái ngọc giản kia. Tuy hiện giờ cách lần đầu gặp mặt giữa y và Lữ Minh Tịnh trong phim còn tận hai mươi năm nữa, nhưng không ai có thể khẳng định trong vòng hai mươi năm này y sẽ không đánh nhầm phải hắn. Lỡ như mọi chuyện y đều cố gắng chu toàn chặt chẽ nhưng lại không nhận ra đối phương là nhân vật chính, từ đó chẳng may gây thù chuốc oán, thế thì đúng là ông trời muốn y phải chết.

“Lữ tộc trưởng, trong ngọc giản này có nói lúc Tán Ất lão tổ còn bé đã từng xuất hiện dưới hình dáng của Chu Tước, vậy có đứa trẻ nào trong tộc xuất hiện dị tượng này không?” La Thắng khá tò mò với thứ này, không kìm được phải hỏi.

Lữ Xuân Thu lắc đầu, vuốt râu nói:

“Trừ những thứ đặc thù này thì linh khí của người có thân thể thánh thú cũng cực kỳ dồi dào, tư chất đứng đầu, tinh thuần sạch sẽ…”

Đang nói đến đây, bỗng có một thị đồng của Lữ thị vội vàng tiến vào bẩm báo: "Tộc trưởng, có một nữ phàm nhân ôm bụng lớn tìm tới cửa, nói là đại công tử…"

"Lại là tên nghiệt tử này!" Lữ Xuân Thu thấp giọng mắng một tiếng, sau đó nhớ ra bên cạnh vẫn còn hai người Phong Thiệu và La Thắng bèn vội vàng giải thích một câu: "Đã để các vị chê cười rồi. Tên nghịch tử của bần đạo lại gây ra rắc rối nên hiện giờ ta phải đi thu xếp cái mớ hỗn loạn này, xin hai vị cứ tự nhiên." Nói xong ông ta liền vội vàng ngự kiếm bay đi.

Phong Thiệu thấy hơi khó hiểu, chẳng rõ vấn đề mà thị đồng kia vừa bẩm báo là gì. Lúc quay đầu đã thấy vẻ mặt của La Thắng tràn đầy vẻ khinh bỉ, không khỏi nghi hoặc: "Có chuyện gì vậy?"

Tính tình của La Thắng hàm hậu, rất ít khi lộ ra dáng vẻ khó chịu như vậy:

"Vị tộc trưởng này là người tốt nhưng lại có một thằng con trai khốn nạn. Sư huynh cao thượng lương thiện nên có lẽ không biết trên đời này còn có loại người đáng xấu hổ như vậy! Chúng ta tới nơi này mới được nửa tháng mà đây đã là người phụ nữ thứ hai vác bụng bầu tìm tới cửa rồi."

Phong Thiệu nhướng mày, trong lòng thầm đắc ý với câu "cao thượng lương thiện" của đối phương. Y không khỏi tự phụ cho rằng diễn xuất của mình đã tinh tiến hơn xưa.

"Không biết liêm sỉ, chuyên gian dâm nữ nhân đã có chồng, còn chọn những người phụ nữ phàm nhân trói gà không chặt. Chẳng biết đã có bao nhiêu cô gái đáng thương rơi vào tay gã, bao nhiêu đứa trẻ vô tội được sinh ra mà không có cha. May cho cái tên đại công tử ấy là tu giả, còn là con trai của tộc trưởng, chứ nếu ở thế tục thì có lẽ đã bị bắt lên quan phủ từ lâu rồi, lấy tội danh hái hoa tặc mà xử lí!" La Thắng càng nói càng tức giận.

"Nào có tội danh gọi là hái hoa tặc?" Phong Thiệu buồn cười, cười xong lại liếc mắt nhìn La Thắng, dường như tiện mồm hỏi: "Từ khi nào mà đệ lại biết được nhiều chuyện trong thế tục như vậy, còn biết cả báo quan? Là…"

Y dừng một chút, thản nhiên đổi hai từ "lô đỉnh" thành "thị thiếp": "Là thị thiếp kia nói với đệ?"

La Thắng nghe thấy sư huynh gọi lô đỉnh mà mình mang theo là thị thiếp thì hơi đỏ mặt, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều: "Đúng là Phương Vân nói với đệ mỗi lúc rảnh rỗi. Nàng tốt bụng lại thiện lương nên rất khó chịu với loại công tử cầm thú trơ trẽn này."

Phương Vân có thể trở thành lô đỉnh duy nhất, ngược lại cũng có hai phần tâm thuật. Còn biết dùng tên đại công tử cầm thú kia để chọc sườn La Thắng, khiến cho hắn nảy sinh cảm giác thương xót với nàng, đồng thời không học theo sự vô tình bạc nghĩa, có mới nới cũ của tên kia.

Phong Thiệu cười cười, cũng không định nói ra những lời trong lòng mà chỉ hỏi: "Vậy tộc trưởng Lữ thị kia có rất nhiều cháu sao?"

La Thắng lắc đầu, thở dài: "Phương Vân nói, đứa trẻ do phàm nhân và tu giả sinh ra rất ít khi xuất hiện linh căn. Nếu đã không có linh căn, sao tộc trưởng Lữ thị này có thể đưa vào trong động thiên phúc địa được? Cho dù miễn cưỡng mang vào cũng chỉ khiến đứa trẻ hao tổn phúc duyên, sớm chết non mà thôi."

Phong Thiệu gật đầu, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, y hỏi: "Vậy những đứa trẻ đó đều được nuôi dưỡng ở bên ngoài phúc địa sao?"

La Thắng nói với vẻ đồng cảm: "Chẳng qua là tiêu hao chút tiền tài thế tục cho những nữ nhân kia mà thôi."

"Thì ra là vậy, quả nhiên." Trong ánh mắt của Phong Thiệu ẩn chứa một chút khác thường, lại nhẹ nhàng tự nói một câu. Trong nguyên tác, Lữ Minh Tịnh không hề nhắc về thân thế của mình, nói chung là tóm gọn chỉ trong một chữ "thảm".

Xem ra cũng khó trách thể chất của Lữ Minh Tịnh không được người của Lữ gia phát hiện, phải lưu lạc bên ngoài, dẫn đến việc kích thích ái tình triền miên và nhiều tình tiết thăng trầm.

La Thắng khó hiểu, lúc đang định hỏi thì đã thấy Phương Trường Tín dắt tay một tiểu cô nương đi vào, chính là Hà Loan mặc một thân xiêm y hoa lá.

Hắn vừa nhìn thấy nha đầu kia, tâm trạng tức giận vừa rồi cũng bị quét sạch mất hơn phân nửa, đi tới phía trước sờ đầu của nàng rồi hỏi: "A Loan, hôm nay con học với Phương sư thúc được những gì rồi? Có muốn học chút bản lĩnh của La sư thúc hay không? La sư thúc có thể dạy con cách khiến những hoa hoa cỏ cỏ kia nhanh chóng nở rộ nha."

Hà Loan bảo vệ hai bím tóc trên đầu, cười hì hì trốn trong lòng Phong Thiệu, giòn giã nói: "Sư tôn, hôm nay A Loan đã học được cách cảm

giác đan điền và linh khí, bánh quy xốp…”

La Thắng ở bên kia nghe thấy vậy thì cũng nở nụ cười: “Tiểu A Loan vì bánh quy xốp mà ngay cả La sư thúc của con cũng không để ý sao?”

Phong Thiệu nhéo mặt Hà Loan rồi nói với vẻ nghiêm trang: “A Loan phải biết lễ phép.”

Hà Loan trừng mắt nhìn, sau đó xoay người rời khỏi lòng Phong Thiệu rồi hướng về phía La Thắng làm lễ: “Sư thúc, là A Loan sai, sư thúc tới ôm một cái.”

La Thắng sao có thể thật sự tức giận với nàng cho được. Hắn ôm lấy Hà Loan, sau đó cầm chậu cây ở trong phòng, niệm chú biến ra một đóa hoa rồi cài trên tóc của tiểu nha đầu. Côn Luân lựa chọn đệ tử quá nghiêm khắc, trong đám đệ tử thân truyền bọn họ lại không có nữ tu nên càng không thể có một tiểu nha đầu đáng yêu như vậy.

Hà Loan ngoan ngoãn hiểu chuyện hiếm có, mà sư phụ của nàng lại là Phong sư huynh, ở trong sư môn không ai không mến. Bởi vậy yêu ai yêu cả đường đi, La Thắng cũng giống như mọi người, đều rất thích sủng ái tiểu nha đầu này.

Thấy Phương Trường Tín đứng một bên, Phong Thiệu liền đi qua nói chuyện: “A Loan thật sự đã học xong rồi?”

Phương Trường Tín gật đầu nói: “Tư chất của sư điệt rất tốt, tu hành cũng rất nghiêm túc, nhưng lại ham ăn thức ăn của thế tục.”

Phong Thiệu mỉm cười, vỗ bả vai của Phương Trường Tín rồi nói: “Cũng là nhờ sư đệ dạy dỗ tốt. Ta thấy nó không sợ người khác nhưng chỉ ở trước mặt đệ mới biết nghe lời thôi.”

Phương Trường Tín bĩu môi, trong lòng oán thầm: đấy là do các huynh cứ mãi nuông chiều nó.

“Có đệ giúp ta chăm sóc nàng trong hai, ba năm, ta cũng an tâm hơn nhiều.” Giọng điệu của Phong Thiệu thả lỏng, nhưng khi truyền vào tai Phương Trường Tín lại thành hàm ý khác, nên cậu lập tức nắm lấy tay y rồi hỏi: “Cái gì mà bảo đệ giúp huynh chăm sóc? Sư huynh muốn đi đâu?”

------oOo------

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 17: Gặp lại

Ánh mắt của La Thắng và Hà Loan cùng bắn về phía này nhưng vẻ mặt của Phong Thiệu vẫn rất tự nhiên. Y nói với vẻ bình tĩnh: "Ở thế tục ta vẫn còn việc phải làm, sẽ không mất nhiều thời gian đâu, khoảng bốn, năm năm là trở lại tông môn thôi."

"Sư huynh muốn đi đâu? Bốn, năm năm cũng không ngắn, để đệ đi với huynh." Phương Trường Tín ngẩng đầu đề nghị, trên mặt hiện lên vẻ hi vọng.

La Thắng có chút lo lắng: "Đúng vậy, sư huynh muốn đi đâu? Đi một mình có ổn không?" Hắn thở dài: "Một năm này đã giúp đệ được mở rộng tầm mắt. Mặc dù thế tục ở Cửu Châu không có quá nhiều tu giả cấp cao nhưng phần lớn bọn họ lại mang tâm tư không đơn thuần, thủ đoạn rất lợi hại. Sư huynh lương thiện như vậy, cho dù có tu vi Kim Đan nhưng nếu bị người ta gài bẫy…"

Phong Thiệu bật cười, y vỗ bả vai La Thắng rồi nói: "Sư đệ không cần lo lắng cho ta, đây đâu phải lần đầu ta bước chân vào thế tục. Chẳng phải mười năm trước ta vẫn luôn du ngoạn khắp Cửu Châu đấy thôi?" Thấy La Thắng gật đầu, y liền nói với Phương Trường Tín: "Tiểu sư đệ, đệ cũng không thể đi cùng ta."

Phương Trường Tín hơi trợn mắt rồi hỏi: "Vì sao?"

Phong Thiệu kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hà Loan, đặt tay nàng vào trong tay Phương Trường Tín rồi cười nói: "Mấy năm ta đi vắng còn phải nhờ đệ chăm sóc cho A Loan. Đệ cẩn thận chu đáo, có tiểu sư thúc là đệ vừa giáo dục, vừa chăm sóc cho nàng khiến ta rất yên tâm."

Phương Trường Tín bĩu môi, trong lòng không nỡ nhưng nghe thấy y nói vậy thì cũng chẳng thể từ chối được, chỉ nói: "Đệ nghe sư huynh."

Hà Loan còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh lanh lợi. Nàng mơ hồ nghe ra được chút gì đó, nhanh chóng rút tay lại rồi nhào về phía Phong Thiệu, ánh mắt chớp chớp: "Khi nào sư tôn mới trở về chơi với A Loan?"

Phong Thiệu cúi người ôm lấy tiểu cô nương, cọ cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng mà dỗ dành:

“Sẽ nhanh thôi, đến lúc ấy ta sẽ mang thật nhiều bánh quy xốp về cho A Loan, có được không?”

Hà Loan nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó bĩu môi: “A Loan không cần bánh quy xốp. Sư tôn ở lại với A Loan có được không?”

Phong Thiệu khẽ búng lên chóp mũi của nàng, cười nói: “Vi sư cảm động quá, hiện giờ ta đã quan trọng hơn bánh quy xốp của con rồi ha?”

Hà Loan vô cùng nghiêm túc, gật đầu thật mạnh.

“A Loan ngoan, cuối cùng cũng không uổng công vi sư thương con như vậy!” Phong Thiệu cực kì vui vẻ, không kìm được khẽ hôn lên trán nàng, khiến cho Phương Trường Tín và La Thắng phải cùng liếc mắt nhìn. Nhất là Phương Trường Tín, cậu ta không chịu được phải quay đầu đi chỗ khác.

Sau mấy ngày, rốt cuộc các vị sư huynh của Phong Thiệu cũng phải buông bỏ việc tìm kiếm người có thân thể thánh thú. Bọn họ suy nghĩ một cách lạc quan rằng biết đâu trong mười năm tiếp theo sẽ có người như vậy xuất hiện. Đám trẻ của bộ tộc Lữ thị có tư chất thượng giai, sau khi thu nhận hơn mười người thì việc này cũng bị bỏ qua. Đoàn người Phong Thiệu dưới sự đưa tiễn của Lữ Xuân Thu, cuối cùng đã rời khỏi phúc địa Lữ gia.

Xong thế gia cuối cùng, nhiệm vụ hơn một năm ròng rã rốt cuộc đã hoàn thành viên mãn.

Phong Thiệu đặt túi gấm có chứa tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ vào trong tay Triệu Bác rồi nói: “Thứ này rất có giá trị, nên để cho Côn Luân ta sử dụng. Nếu hiện giờ đệ mang nó bên người thì e là sẽ gây thêm phiền toái. Vậy đành nhờ sư huynh đưa giúp cho chưởng môn sư tôn.”

Mặc dù tàn quyển này khiến toàn bộ tu giả của Cửu Châu đều thèm đến nhỏ dãi nhưng Phong Thiệu vẫn rất yên tâm với các vị sư huynh đệ của mình. Trong nguyên tác, bọn họ đều có lòng trung thành tuyệt đối với Côn Luân, lấy việc bảo vệ Côn Luân lớn mạnh trở thành nhiệm vụ của mình. Trên thực tế, khí độ đại tông của Côn Luân khiến phần lớn đệ tử của Côn Luân đều lấy đó làm vinh dự, đoàn kết một lòng. Thanh Thành tôn giả trở thành phản đồ là một ngoại lệ cực kỳ hiếm thấy.

Triệu Bác cất tàn quyển, sau đó không quên dặn dò y vài câu về chuyện tu hành:

“Tuy sư đệ có tư chất tốt, nhưng nhập thế du ngoạn vẫn phải quan tâm đến chuyện tu hành.” Trương Thiên Bách đưa cho y một hồ lô linh

nhưỡng, mỉm cười nói: “Đệ muốn đi nơi nào? Đợi sư huynh trở về tông môn bàn giao nhiệm vụ xong sẽ đi tìm đệ?”

Phong Thiệu cười cười, không nói gì. Phương Trường Tín lại có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đến phút cuối cùng cũng chỉ nói một câu: “Sư huynh bảo trọng.”

Hà Loan xưa nay không hay khóc nhè nhưng lúc này thấy Phong Thiệu thật sự ôm mình đặt vào lòng La sư thúc thì cũng bắt đầu nóng nảy. Trong trí nhớ có hạn của nàng, chỉ có sư tôn trước mắt mới là người đối xử tốt với nàng nhất.

Hà Loan kéo lấy đạo bào của Phong Thiệu, đôi mắt hồng hồng, liên tục gọi: “Sư tôn.”

Trẻ con nuôi lâu ngày cũng khó tránh nuôi ra vài phần tình cảm thật sự, Phong Thiệu cũng không nhẫn tâm, chỉ đành dỗ dành nàng. May mà Hà Loan không ăn vạ, hai mắt đẫm lệ hơi bĩu môi, sau khi khóc một lúc liền buông lỏng tay ra rồi nói: “Sư tôn phải nhớ trở về nha, A Loan đợi sư tôn.”

Phong Thiệu cười gật đầu. Sau khi nhìn Triệu Bác dẫn một đám người ngự kiếm bay đi, y mới xoay người trở về phúc địa của Lữ thị.

Có điều, tất nhiên y sẽ không đi vào bằng cửa chính cho dù có ngọc phù của Côn Luân trong tay. Nơi y lẻn vào chính là huyết trì dùng để truyền tống, mười năm trước y cũng dùng nó để trốn khỏi phúc địa Lữ thị.

Lúc này Phong Thiệu muốn đi đến Huyết Trì nhưng chẳng hiểu sao lại càng lúc càng đi sâu vào bên trong phúc địa của Lữ thị.

Mấy ngày trước Phong Thiệu mới đặt cấm chế ở trận truyền tống nên từ lúc y đi vào, quả thật không gặp phải bất kỳ đệ tử nào của Lữ thị. Y nhanh chóng xử lí ma khí, đi thẳng tới động phủ tạm thời của Tu Di.

Phong Thiệu đã Kết Đan nên phạm vi bao trùm của thần thức khá rộng. Chỉ cần thần thức quét thấy có người đến gần là y có thể lập tức cảm nhận được để nhanh chóng ẩn nấp. Nơi này cách phúc địa khá xa nên hầu như không cần lo lắng việc đụng phải người của Lữ thị có tu vi cao hơn y, bởi vậy cũng không sợ thần thức bị đối phương phát hiện.

Một đường thuận lợi, cho đến khi… Phong Thiệu phát hiện trước đám cỏ mọc um tùm bên ngoài động phủ là một con Bạch Hổ đang nằm sấp.

Ngay khi thần thức vừa quét đến, Phong Thiệu cứ tưởng chỉ là một con linh thú bình thường, thậm chí còn định làm một bữa ngon lành, đến khi

tới gần mới phát hiện thì ra là một con hổ. Lúc này y vẫn chưa nhận ra có điều gì không ổn, mãi tới khi ở khoảng cách có thể dùng mắt thường để nhìn thấy con hổ đó, y mới phát hiện: hóa ra đây là con Bạch Hổ xuất hiện vào buổi tối hôm trước!

Đừng hỏi y dùng cách nào để biết con Bạch Hổ này chính là con Bạch Hổ đó, bởi vì đã luyện hóa tinh nguyên của đối phương nên chắc chắn y sẽ không nhận nhầm mùi hương ấy!

Vả lại, rõ ràng con Bạch Hổ này cũng giống Phong Thiệu, vừa nhìn thấy bóng dáng thiếu niên ở xa xa, hai con mắt hổ to lớn đã lập tức phát sáng lấp lánh. Nó nhanh chóng đứng thẳng dậy rồi bổ nhào về phía Phong Thiệu.

Phong Thiệu đen mặt, thấy con súc sinh kia sắp sửa sáp lại gần bèn lập tức rút kiếm chém một nhát, tạo ra một vòng lửa lia về phía móng vuốt sắc nhọn của Bạch Hổ. Nó không thể tránh kịp nên đã bị lửa đốt cháy xém, đau đớn kêu lên một tiếng rồi lăn lộn tại chỗ. Mặc dù không bị thương nặng nhưng lớp lông trắng ở chân trước đã bị đốt đen thui.

Phong Thiệu không thèm để ý đến nó mà đi thẳng về phía động phủ, thế nhưng Bạch Hổ lại không chịu bỏ qua. Nhìn thấy đối phương lướt qua mình mà chẳng hề có ý định dừng lại, nó lập tức lắc người đứng lên, chặn trước Phong Thiệu, cái đầu to lớn cứ dụi dụi lên eo của đối phương.

“Mi quấn đến phát nghiện rồi?” Phong Thiệu buồn cười, cũng nhìn ra được con súc sinh này không hề có ác ý. Nhớ lại khung cảnh đêm hôm đó khiến y đoán được có lẽ con linh thú này có thể nghe hiểu tiếng người, nhân tiện nói: “Mi quấn lấy ta làm gì?”

Bạch Hổ không thể nói, nó giật giật lỗ tai lông xù, hai mắt màu vàng lấp lánh cứ cọ qua cọ lại trên người Phong Thiệu. Nó thấy đối phương vẫn chưa hiểu ra bèn vươn một chân trước, sau đó nhẹ nhàng hất về phía hạ thân của Phong Thiệu.

Phong Thiệu bị đụng đến nỗi phải lùi về phía sau hai bước, vuốt thú sắc bén rạch thẳng một đường lên pháp bào của y khiến y chợt cảm thấy hạ thân lạnh lẽo. Cúi đầu nhìn xuống, chỗ đó chỉ còn lại nửa mảnh tiết khố. Sắc mặt Phong Thiệu xanh lè, lúc đang định nổi điên thì con Bạch Hổ kia lại thè lưỡi ra.

Lúc này Phong Thiệu sao có thể không hiểu nữa! Y lập tức vung Xích Viêm kiếm chém về phía đầu lưỡi hồng nhạt kia.

Lưỡi của Bạch Hổ cực kỳ linh hoạt, nó nhanh chóng rụt lại tựa như đuôi rắn. Thấy mặt đất bị kiếm ý chém ra một cái hố sâu, nó nhìn về phía thiếu niên nhẫn tâm kia với vẻ tủi thân.

Phong Thiệu lại chẳng thèm nhìn nó. Từ trước đến giờ y luôn là người tốt tính, tuân theo nguyên tắc hòa khí sinh tài, người không chọc ta ta không đánh người. Đến nơi này đã mười năm, cho dù thảm đến cỡ nào cũng không khiến y cảm thấy tức giận như bây giờ, vậy mà hết lần này tới lần khác, kẻ chọc giận y lại chỉ là một con súc sinh.

Thật ra nếu y muốn thì chỉ cần một kiếm là có thể giải quyết được vấn đề, nhưng y lại không ra tay được. Trong lòng đành phải tự an ủi, so đo với loại súc sinh linh trí còn chưa phát triển hoàn toàn này quả thật là đang tự hạ thấp bản thân, cho nên cuối cùng cũng không để ý đến con Bạch Hổ này nữa.

Phong Thiệu định thay một bộ pháp bào khác nhưng nhận ra mình đã đi đến Huyết Trì rồi nên cũng không muốn mất công nữa, vì vậy chỉ coi như không nhìn thấy con súc sinh kia, y gỡ miếng ngọc Vô Danh trên ngực xuống rồi ngâm tụng ma chú, vẽ ra phù văn. Ngay lúc sương đen tan hết, khi y chuẩn bị nhảy xuống Huyết Trì thì bỗng nhiên nghe thấy trên mặt đất truyền đến một tiếng vang.

"Mi…" Phong Thiệu chẳng biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với con súc sinh này nữa. Y rất muốn cho con súc sinh này hai chưởng, nhưng khi thấy nó bị Huyết Trì làm cho đau đớn đến độ lăn lộn trên mặt đất lầy lội trong động phủ thì rốt cuộc vẫn thu bàn tay đang định bấm pháp quyết lại.

"Còn nói là linh thú, ta thấy hổ bình thường cũng chẳng có con nào ngu ngốc như mi, ngay cả sào huyệt của Ma tu cũng dám nhảy vào." Phong Thiệu miệng thì mắng vậy nhưng chẳng biết xuất phát từ tâm lý gì, y vẫn lấy từ trong túi gấm ra một lọ dưỡng thân đan trung phẩm, sau đó đi qua nắm lấy đầu Bạch Hổ rồi nhét thuốc vào trong miệng nó.

Bạch Hổ nức nở một tiếng mà nuốt vào, con ngươi màu vàng nhìn chằm chằm Phong Thiệu, nó hết rên rỉ rồi lại cọ cọ lên người y, đầu lưỡi dài liếm lên bộ pháp bào đã rách tung tóe của Phong Thiệu. Thấy y chẳng thèm để ý đến mình, nó liền nghoẹo cái đầu lớn, nằm ngửa lăn ra đất mà phơi phần bụng đầy lông mượt như nhung của mình ra.

Có điều giờ phút này nơi ấy đã chẳng còn trắng muốt như trước nữa. Bị huyết trì ăn mòn khiến phần lông phía trên bị cháy xém một mảng, có thể

nói là khó coi mười phần. Vậy mà Bạch Hổ cứ phơi hàng như vậy, thậm chí còn mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào đối phương.

Phong Thiệu nhịn cười. Tuy hiện giờ con súc sinh này chưa thể nói chuyện nhưng ngôn ngữ cơ thể lại cực kỳ phong phú, còn biết cách giả bộ đáng thương. Đáng tiếc y không phải La Thắng, y không biết chữa thương. May mà con súc sinh này chỉ bị thương phần da lông, nhìn qua không thấy có gì đáng ngại.

Ngẫm đi ngẫm lại, động phủ này là tác phẩm của Tu Di lão tổ để lại, ma khí rất nồng đậm, chẳng lẽ con Bạch Hổ này là linh thú nhưng không lại hề cảm thấy có gì đó không ổn hay sao?

Phong Thiệu nhìn kỹ Bạch Hổ một lần nữa, phát hiện ngoại trừ ánh mắt của nó hơi đáng thương thì đúng là chẳng có gì bất ổn… Hơn nữa lỗ mũi của nó còn hơi run run, sau khi y nhìn kỹ lại liền thấy ma khí xung quanh tựa như hóa thành một luồng sương đen, không ngừng chui vào trong lỗ mũi của Bạch Hổ!

Sau đó súc sinh này liền lộ ra biểu cảm thỏa mãn, rõ ràng là nó đang hấp thu ma khí!

Trong lòng Phong Thiệu cả kinh. Trước giờ y chưa từng nghe nói linh thú có thể trực tiếp hấp thụ ma khí như vậy!

Trong lúc Phong Thiệu đang nhìn đến ngây người, điều khiển y giật mình hơn còn ở phía sau. Chẳng biết Bạch Hổ đã hút bao nhiêu ma khí, phần bụng bị Huyết Trì ăn mòn đến cháy xém của nó lại đang chậm rãi hồi phục…

------oOo------

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 18: Tu luyện

Phong Thiệu đến thế giới này mới hơn mười năm, mặc dù đã tiếp nhận kí ức hơn năm mươi năm của Thanh Thành nhưng phần lớn trí nhớ cũng chỉ dừng ở trong Côn Luân tông, cho nên y không có quá nhiều kiến thức thực tiễn.

Y mơ hồ cảm thấy con Bạch Hổ này có thể ăn Ma khí để khôi phục lại thân thể là một việc cực kỳ kì dị, cũng chưa từng nghe nói tới bao giờ. Tuy nhiên xét đến việc bản thân không có nhiều hiểu biết nên cuối cùng y chỉ cho rằng đây là việc hiếm thấy nhưng vẫn có thể xảy ra. Dù sao nơi này cũng là bên trong phúc địa của Lữ thị, khắp Cửu Châu chẳng một nơi nào có linh thú tam giai trở lên như ở đây, cho nên linh thú có vài điểm khác biệt chắc cũng không có gì lạ? Nói không chừng đây là đặc điểm của linh thú trên tam giai thì sao?

Phong Thiệu nghĩ hoài không hiểu nên cũng chẳng thèm nghĩ nữa. Vốn đang định đá con Bạch Hổ này ra ngoài, nhưng thấy nó ăn đến vui vẻ như vậy nên lại thôi, dù sao cũng chỉ là một con linh thú.

Tuy động phủ này mới được tạo ra chưa lâu nhưng ma khí lại dồi dào đến khó tin, y chỉ tính ở đây điều dưỡng hai, ba năm là đủ, nên cũng không thèm keo kiệt với một con súc sinh.

Phong Thiệu đi xung quanh một chút, tìm một khoảng đất trống giữa động phủ lầy lội, chọn một phiến đá bằng phẳng rồi ngồi xuống xếp bằng trên đó. Lúc nhìn thoáng qua con Bạch Hổ đang ăn đến quên trời quên đất kia liền thấy nó cứ thỉnh thoảng lại vẫy vẫy cái đuôi ở phía sau mấy cái.

Phong Thiệu bĩu môi, trong lòng không hiểu rốt cuộc cái con Bạch Hổ này đến đây vì ăn hay vì sắc nữa, mới lúc nãy còn dính lấy mình không buông, miệng lại chỉ nói:

“Ở chỗ này muốn bao nhiêu ma khí thì có bấy nhiêu, mi thích ăn thì ăn, ta phải tu hành nên mi không được quấy rầy, đã nghe chưa. Còn nữa, mi chỉ hút ma khí chắc cũng không thể no bụng, Tích Cốc đan này cho mi.” Nói xong, y liền ném hai viên dược màu đen cho nó.

Cái đầu lớn của Bạch Hổ hơi vặn vẹo, miệng há thật lớn, hai viên dược màu đen liền rơi vào trong miệng của nó. Tựa như hiểu được lời y nói, nó khẽ cúi đầu rống với Phong Thiệu một tiếng như là bảo y hãy yên tâm.

Phong Thiệu trợn trắng mắt. Đan dược kia chỉ cần một viên là đủ để người ta không bị đói trong một tháng. Mục đích thật sự của y không phải là tu hành mà là muốn hấp thụ viên nội đan trong túi gấm. Đó là nội đan của tu giả Kim Đan viên mãn, tu vi của Phong Thiệu lại yếu hơn gã nên muốn hấp thụ không phải là điều dễ dàng, chỉ sợ hơi vô ý một chút liền bị cắn ngược.

Kiến thức của y với việc hấp thụ nội đan rất ít, vì thế càng phải cẩn thận hơn nữa, cho nên y đã đặt ra mục tiêu sẽ hấp thụ hoàn toàn trong vòng hai tháng.

Nội đan màu trắng sữa lơ lửng giữa không trung, không ngừng tản ra ánh vàng kim cuồn cuộn, Phong Thiệu nhanh chóng ngâm tụng Tế Thực chú ở ngay trong động phủ lầy lội tràn đầy sương mù đen này, sau đó an ổn ngồi nhập định.

Nếu quan sát thật kỹ sẽ phát hiện ánh vàng kim bên ngoài nội đan to như quả trứng gà kia đang hóa thành từng sợi tơ mỏng, quấn quanh toàn thân Phong Thiệu, khiến cho y như được bao trong một chiếc kén màu vàng. Khuôn mặt tuấn tú của y được phủ lên một tầng mông lung kì dị, vừa nhu hòa lại yên tĩnh. Mà thân thể đẹp đẽ cân đối của y cũng không thể ẩn giấu hoàn toàn dưới lớp pháp bào rách nát, bên trong phát ra từng đợt ánh sáng lóng lánh, trong mơ hồ còn tản mát ra một mùi hương ngọt dịu kỳ lạ.

Bạch Hổ chợt sửng sốt, quên cả việc phải hút ma khí, một lát sau nó mới tỉnh thần lại. Bỗng nhiên nó đứng thẳng người dậy, bước chân của động vật họ mèo vô cùng nhẹ nhàng, huống chi Phong Thiệu còn đang đắm chìm trong việc hấp thu nên y không hề phát hiện ra có một con Bạch Hổ đang lặng lẽ đến gần rồi nằm sấp bên cạnh mình.

Nó cực kì vừa lòng, dùng thân thể của mình nhẹ nhàng vây lấy Phong Thiệu đang ngồi xếp bằng, ngẩng đầu đánh giá thiếu niên đang đắm chìm trong ánh sáng nhu hòa. Cặp mắt vàng kim xinh đẹp lúc này chợt lóe lên chút ánh sáng âm u trong bóng đêm, lúc tối lúc sáng bất định.

Bởi vì cảm thấy mệt mỏi nên nó bèn gục đầu xuống rồi chợp mắt nghỉ ngơi, sau đó vận khí hấp thu ma khí vào trong bụng mình. Nó không dám quấy rầy Phong Thiệu nên những ngày sau đó vẫn chỉ nằm gần bên cạnh y chứ không di chuyển nữa, bộ phận chuyển động duy nhất trên người chỉ có phần đầu và cái đuôi.

Qua hơn một tháng như thế, ngay lúc Bạch Hổ đang say sưa đi vào giấc ngủ thì bỗng cảm nhận thấy linh khí của thiếu niên trong lòng hơi hỗn loạn, nó không khỏi vội vàng nhìn lại, liền thấy đan khí hóa thành những sợi tơ tiến vào trong cơ thể của y lúc này đã bắt đầu rối loạn. Viên nội đan lơ lửng giữa không trung lúc trước to bằng nửa quả trứng gà thì lúc này chỉ cỡ hạt táo. Màu sắc của nội đan cũng thay đổi, từ vàng kim pha sữa biến thành màu vàng ròng, còn hơi rung động.

Sắc mặt của thiếu niên tỏa ra một vầng hào quang thuần khiết như ngọc, đôi mắt vốn nhắm chặt lúc này lại hơi động đậy, đôi môi mỏng đang khép hờ cũng hơi nhếch lên, tựa như đang cố gắng nhẫn nhịn điều gì đó.

Bạch Hổ nhìn thấy trên trán của y thấm đẫm mồ hôi, phần lớn da thịt trơn bóng lộ ra bên ngoài đều xuất hiện những vết hằn màu đỏ, cộng thêm ma khí ở khắp bốn phía xung quanh khiến cho nó càng thêm bất an.

Nó cẩn thận đứng thẳng dậy, dáng vẻ tràn đầy nôn nóng đi qua đi lại quanh người thiếu niên.

Mặc dù không rõ tại sao vẻ ngoài của y lại như vậy nhưng quả thật lúc này Phong Thiệu đang bị dày vò. Đây là lần đầu tiên y luyện hóa nội đan, hơn nữa còn luyện hóa viên nội đan của Kim Đan kỳ viên mãn có thực lực cao hơn mình đến ba tiểu cảnh giới. Nội dung của Tế Luyện Tâm chú đã được y khắc sâu vào trong tâm trí; mặc dù đây là lần đầu y sử dụng Tế Thực chú nhưng quá trình thực hiện lại dễ như trở lòng bàn tay.

Có trách thì chỉ trách y quá xem thường uy lực của viên nội đan này.

Ban đầu Phong Thiệu cũng đã chuẩn bị đầy đủ cẩn thận, nhưng không ngờ nội đan thì dễ luyện hóa nhưng nội hạch lại không giống như vậy. Suy cho cùng, hiện giờ y đang ở thế giới của tu giả, cách xa vùng đất cổ xưa. Ma tu lại không thường xuất hiện ở Cửu Châu nên đã rất lâu rồi Phong Thiệu không gặp lại Tu Di lão tổ, bởi vậy cũng không quá hiểu rõ những chuyện liên quan đến Ma tu. Chẳng có ai nói cho y biết khi luyện hóa nội đan đến phần nội hạch lại có thể gặp phải nguy hiểm đến vậy!

Nội hạch cũng giống như Hề Mậu đạo nhân tái sinh, nó là một luồng đan khí cực kỳ cứng đầu, thậm chí còn đối nghịch với ma khí bên trong cơ thể của Phong Thiệu.

Mặc dù ma khí của y mới đến Kim Đan sơ kì nhưng cũng là vật sống. Đan khí mất đi cơ thể, cho dù có là cảnh giới Kim Đan đại viên mãn thì uy lực cũng giảm đi rất nhiều. Tuy nhiên, ngay cả khi như vậy thì uy lực sau khi đã giảm mạnh của nó cũng chẳng phải thứ mà ma khí mới Kim Đan sơ kì của Phong Thiệu có thể hoàn toàn áp chế. Nguy hiểm khi rơi xuống thế hạ phong khiến cho y không thể thở nổi.

Thật ra trong cơ thể của Phong Thiệu còn có linh khí, đan điền và gân mạch. Sau khi chữa trị sắc thân, y phải tu Ma thì mới có thể sống tiếp, dù vẫn còn đan điền và gân mạch như bình thường nhưng y đã không thể tu Đạo được nữa. Có điều những Đạo pháp đã từng tu tập trước đây cũng

không bị lãng phí, linh khí vẫn có thể tồn tại ở trong đan điền của y. Số linh khí ấy được y sử dụng trong cuộc sống hàng ngày, dù sao y cũng mang danh nghĩa Đạo tu cho nên cuộc sống không thể tách khỏi linh lực được.

Sau khi Phong Thiệu trùng tu lại đan điền thì đã không khác gì thể chất thượng giai ban đầu, bởi vì y có Ma thể bẩm sinh cho nên càng ngày càng được củng cố vững chắc, từ đó linh khí cũng dồi dào hơn ngày trước.

Suy nghĩ của Phong Thiệu khẽ động. Nếu kết hợp linh khí và ma khí để đối kháng lại đan khí, có lẽ như vậy sẽ ổn định hơn, bằng không e là y sẽ bị viên nội đan này phản phệ. Ma khí của Phong Thiệu đối phó với đan khí có phần cố sức, đã kinh động đến bụi gai khiến nó bắt đầu rục rịch trỗi dậy. Nếu y không thể nuốt chửng được nội hạch này thì không chừng bụi gai sẽ phá thể mà ra.

Phong Thiệu cắn răng khống chế hai tia khí thể một đen một đỏ trong thức hải, muốn hợp nhất hai thứ này làm một, hóa thành màu đen đỏ.

Tuy nhiên mọi thứ sao có thể dễ dàng như vậy. Bình thường chỉ khi ma khí mạnh mẽ thì y mới có thể chủ động nhuộm đen linh khí màu đỏ. Lúc này toàn bộ ma khí đều được dùng để chống lại đan khí, không thể phân ra một phần để nhuộm đen linh khí, bởi vậy linh khí kia cũng không chịu nghe lời.

Suy cho cùng, Ma và Đạo vốn không cùng một lối. Nếu muốn hợp thành một, hoặc là gió tây áp đảo gió đông, hoặc ngược lại gió đông áp đảo gió tây.

Hơi thở của thiếu niên càng lúc càng hỗn loạn, trên khuôn mặt trắng nõn đã xuất hiện hai tầng khí đen đỏ hỗn độn. Sắc mặt của y dưới áp lực cũng trở nên vặn vẹo, vừa đau đớn pha lẫn kiên quyết, nhưng vẫn không nén được dấu hiệu nỏ mạnh hết đà.

Bước chân của Bạch Hổ cũng trở nên nôn nóng, sau khi phun ra vài luồng khí thô, nó liền vung cái đầu lớn, hung hăng hít vào thật nhiều ma khí. Trong lúc hít vào, hai mắt màu vàng của nó dần dần trở nên thẫm lại, thân hình cường tráng cũng tản ra từng làn khói đen, mãi cho đến khi khói đen tan dần thành màu xám.

Ngay trong làn khói xám mông lung, con linh thú trưởng thành to gần bằng người bỗng biến mất trong chớp mắt, chỉ còn lại một đứa bé trai khoảng bảy, tám tuổi. Toàn thân nó trắng nõn như ngọc, tuy nhiên khi

bước đi lại có phần trúc trắc quái dị, cứ đi hai ba bước liền có xu hướng cúi xuống.

Nhìn thấy thân hình của thiếu niên ngồi xếp bằng đang run rẩy vì thống khổ, nam hài cũng trở nên căng thẳng, dứt khoát cúi người nhanh chóng bò đến bên cạnh y.

Lúc này Phong Thiệu đã dùng hết các cách nhưng linh khí vẫn không chịu nghe y chỉ huy khiến y chẳng còn biết phải làm thế nào nữa.

Ma khí bị đan khí áp chế càng thêm suy thoái, dường như y có thể tưởng tượng ra cảnh sau khi bị đan khí áp chế hoàn toàn, chẳng biết phải mất bao nhiêu năm tu dưỡng mới có thể hồi phục lại như ban đầu. Không, nói không chừng còn thêm một bụi gai quấy phá, có khả năng y sẽ nổ tan xác mà chết ấy chứ. Hồn của y sẽ vất vưởng trong động phủ này vài năm rồi cũng tan thành khói bụi.

Phong Thiệu không cam lòng, y còn chưa sống đủ. Kiếp trước không đủ, kiếp này càng không đủ! Suốt mười năm nay y luôn sống trong bóng ma bị Lữ Minh Tịnh cầm đầu phe phái chính nghĩa tiêu diệt, y nhọc công bố trí toàn cục, gần như chưa từng được tận hưởng cuộc sống.

Mẹ nó! Nếu biết như vậy từ đầu thì thà cứ đập nồi dìm thuyền cho xong. Nhưng, thật sự y không muốn chết…

Một nhân vật phản diện không chết trong tay nhân vật chính mà lại chết do tự mình nghịch dại. Phong Thiệu cảm thấy mình còn bi thảm hơn cả Thanh Thành tôn giả trong phim. Quả nhiên nhân vật phản diện không dễ làm, y chẳng còn dám coi thường Thanh Thành tôn giả nữa…

Vốn đã cảm thấy khó chịu và không cam lòng, ngay trong lúc nguy hiểm thế này lại cực kì dễ sinh ra Tâm Ma, thần thức bị rối loạn chắc chắn sẽ khiến đan khí càng thêm hung hãn, cũng khiến y chết nhanh hơn. May mà tính cách của Phong Thiệu thuộc dạng không tim không phổi, hầu như vẫn luôn rất lạc quan, lợn chết chẳng sợ nước sôi, sắp chết đến nơi mà còn không quên tự tìm thú vui tiêu khiển cho bản thân. Sự khó chịu và không cam lòng cũng bị y đè nén xuống.

Mặc dù mối nguy hiểm ngầm đã tan biến nhưng bóng ma tử vong do đan khí mang đến thì vẫn còn, hơn nữa càng ngày càng đậm. Phong Thiệu cắn răng, vào khoảnh khắc y cảm thấy bản thân sắp không thể trụ nổi nữa thì bỗng cảm thấy trên lưng mình in lên một vật ấm áp mềm mại… Chỉ trong thoáng chốc, linh khí cuồn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể y.

Linh khí mới được rót vào tinh thuần không tạp chất, tuy dũng mãnh tràn vào một lượng lớn nhưng vẫn chỉ miễn cưỡng ngang hàng với linh khí màu đỏ có sẵn. Dù sao cũng là ngoại vật, có thể tràn vào nhiều như vậy đã là một sự mạo hiểm cực lớn rồi.

Đây là một dòng linh khí màu trắng cực kỳ tinh thuần và mạnh mẽ. Nó vừa tiến vào trong cơ thể của Phong Thiệu, không những khống chế được luồng linh khí màu đỏ kia, mà còn trực tiếp áp chế luồng đan khí đang đối kháng với ma khí trong cơ thể y.

Phong Thiệu cảm nhận được sự giúp đỡ, tuy có chút hi vọng nhưng thấy tình trạng như vậy thì cũng không dám vui mừng quá sớm. Bởi vì y vừa thử cố gắng hòa hợp hai dòng linh khí đỏ và ma khí đen lại với nhau nhưng vẫn thất bại. Vậy mà lúc này, luồng linh khí màu trắng kia lại có thể khống chế linh khí màu đỏ cùng nhau áp chế đan khí.

Không phải kết hợp, mà là áp chế!

Trắng, trắng sữa, trắng vàng đều là linh khí có thuộc tính Kim. Đỏ, đỏ hồng, đỏ tươi là linh khí có thuộc tính Hỏa. Trời sinh Hỏa khắc Kim, cho nên lúc y nhìn thấy linh khí màu trắng của đối phương có thể khống chế linh khí màu đỏ hồng của mình, hơn nữa còn khắc chế hoàn toàn thì quả thật đã cảm thấy rất khó tin.

Nghịch ngũ hành, tương sinh tương khắc, chỉ có thể xuất hiện khi linh lực bị áp đảo tuyệt đối… Chẳng lẽ tu vi của đối phương còn cao hơn cả mình hay sao?

------oOo------

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 19: Cảm ơn

Ngay cả như vậy, Phong Thiệu cũng không ngờ rằng dòng linh khí màu trắng kia có thể khống chế linh khí màu đỏ của mình để áp chế được cả ma khí.

Dù sao ma khí của y cũng mạnh hơn với linh khí rất nhiều. Vào lúc y đang bàng quan đứng ngoài xem xét thì một màn khiến y cứng lưỡi đã

xảy ra – linh khí màu trắng tựa như một trận gió lốc, không những thổi bay linh khí màu đỏ và ma khí trong nháy mắt, thậm chí còn cưỡng ép cả hai đánh về phía đan khí.

Cơn lốc kia giống như một hàm răng sắc nhọn, vừa hung hãn lại vừa ngoan độc há miệng gặm lấy đan khí!

Đều là linh khí thuộc tính Kim nhưng đan khí màu trắng sữa lại không thể sánh được với luồng linh khí lốc xoáy trắng nõn cực kỳ tinh khiết kia. Cho dù có uy lực đến mấy thì sau khi bị cắn nuốt cũng rơi xuống thế yếu.

Phong Thiệu thấy thế thì vô cùng vui mừng, đang định đoán thử nguồn gốc của dòng khí trắng này từ đâu ra, lại chợt thấy linh lực khống chế dòng khí trắng vừa rồi còn như bão tố, sắp sửa cắn nuốt hoàn toàn đan khí thì lúc này bỗng biến mất không một chút dấu vết.

Đan khí đã bị cắn nuốt hết phân nửa đang cực kỳ hoảng sợ, nhưng khi thấy uy áp bỗng dưng biến mất, nó liền lập tức phản công.

Phong Thiệu vội vàng điều khiển thần thức khống chế ba luồng khí tiếp tục tấn công đan khí, y chẳng còn thời gian quan tâm về nguồn gốc của dòng khí trắng kia nữa, lại càng không kịp suy nghĩ nguyên nhân tại sao linh lực khống chế linh khí đột ngột biến mất. Y chỉ âm thầm cảm thấy may mắn, mặc dù không còn linh lực nhưng ít ra vẫn còn linh khí.

Có dòng khí trắng vừa rồi nên Phong Thiệu chẳng cần lo lắng vấn đề ba luồng khí không thể hợp lại nữa, cho dù y không thể khống chế linh lực mạnh mẽ được như người kia nhưng lại thành thạo hơn rất nhiều.

Nội hạch chỉ còn lại một nửa nhưng uy lực của đan khí vẫn không suy giảm đi chút nào. Phong Thiệu nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, luyện hóa nốt phần nội hạch còn lại chỉ là vấn đề thời gian, cứ từ từ cũng được, không phải vội.

Tính đến giờ, y đã dạo quanh Quỷ Môn quan một vòng lớn nhưng may là cũng vượt qua được một cách thần kì.

Phong Thiệu không biết rằng, dòng khí màu trắng chính là toàn bộ linh khí của đứa bé trai ở sau lưng y. Chỉ trong vòng một hơi thở ngắn ngủi, đứa bé ấy đã dốc hết sức lực để giúp đỡ y.

Tuy nhiên cũng do dùng sức quá độ nên linh khí trong đan điền của nó đã bị tiêu hao hết sạch. Trên khuôn mặt đẹp đẽ như bạch ngọc của nó sinh ra một cảm giác lạnh lẽo thảm đạm, hai tròng mắt trong veo thấy

đáy cũng dần khép lại với vẻ mệt mỏi, che dấu đi ngọn lửa thiêu đốt nơi đáy mắt.

Nó cố nhẫn nhịn cho đến khi hao hết toàn bộ sức lực mới bằng lòng để mình ngã xuống một cách yếu ớt. Sương mù tụ lại rồi dần tản đi, đứa bé trai đã biến mất, chỉ còn một con Bạch Hổ mệt đến ngất ngư đang ngủ say li bì.

Sau khi Phong Thiệu luyện hóa toàn toàn nội đan, y cảm thấy cả thể xác và tinh thần của mình đều rất thỏa mãn, thân thể dẻo dai. Sau khi vận khí đi hết một tiểu chu thiên liền cảm nhận được linh khí và ma khí trong đan điền đã dồi dào hơn lúc trước rất nhiều, mà dòng linh khí màu trắng kia cũng hòa làm một với hai dòng khí trong cơ thể y.

Luyện hóa một viên nội đan cứng rắn, chỗ tốt thu được còn vượt xa tưởng tượng ban đầu của Phong Thiệu, quả thật khiến y cảm thấy hết sức khó tin. Một tháng trước y vẫn còn cực kỳ hối hận khi quyết định luyện hóa viên nội đan này, thậm chí nó đã khiến y phải đi dạo quanh cửa nhà Diêm Vương một vòng lớn. Mặc dù chỉ vượt qua bằng sự may mắn nhưng ít ra cảnh giới hiện giờ của y đã được củng cố vững chắc hơn rất nhiều. Phong Thiệu thử lay động bụi gai trong cơ thể mình một chút, sau khi cảm nhận thấy sự áp chế Kim Đan với bụi gai đã tăng hơn trước thì không khỏi cảm thấy an tâm phần nào.

Tâm trạng sung sướng khiến y không kìm được mà suy nghĩ: nếu cắn nuốt thêm mấy viên nội đan nữa thì có lẽ sẽ bớt được rất nhiều năm khổ tu! Nếu thêm bốn, năm viên, mất khoảng một năm luyện hóa thì biết đâu chừng có thể đột phá thêm một tiểu cảnh giới…

Vừa nổi lòng tham, Phong Thiệu liền bóp chết suy nghĩ này từ trong trứng nước.

Bụi gai này không những cứng đầu mà còn rất thông minh, nó biết dùng lợi ích để mê hoặc mình. Nếu y là Thanh Thành tôn giả kiếp trước thì có lẽ đã không thể khống chế được tâm niệm của mình rồi nhanh chóng nhập Ma.

Phong Thiệu hừ lạnh một tiếng. Mặc dù gia tăng tu vi quan trọng đấy nhưng sao có thể quan trọng bằng việc bảo toàn tính mạng, muốn có năng lực thì trước tiên phải còn sống cái đã.

Phong Thiệu hoàn thành công việc. Sau khi mở mắt liền lười nhác đỡ lấy eo, tuy nhiên lại cảm thấy cánh tay mình bị đè nặng. Y cúi đầu nhìn, thì ra là bị con Bạch Hổ này đè lên.

Thấy nó còn đang mơ màng ngủ say, y liền muốn đập cho nó một chưởng, thế nhưng chẳng hiểu sao lại chợt nhớ đến dòng khí trắng xa lạ xâm nhập vào cơ thể mình lúc trước.

Phong Thiệu không phải kẻ ngốc, trong động phủ ngoại trừ mình ra thì chỉ còn con súc sinh này chứ không có người ngoài, là ai ra tay cứu giúp, chỉ cần nhìn là biết.

Hiện giờ thấy tình trạng của Bạch Hổ có chút không ổn, thân hình vốn cường tráng cũng đã gầy đi rất nhiều, chẳng còn dáng vẻ linh khí dồi dào của một con linh thú cao giai nữa. Rõ ràng là do đã hao tổn quá độ, quá đến mức ngay cả linh khí bảo vệ sắc thân cũng không còn. Ma khí xung quanh đã bắt đầu ăn mòn da lông của Bạch Hổ, để lại trên người nó đầy những vết cháy xém xấu xí.

“Cái đồ ngu ngốc này.” Phong Thiệu càng nhìn càng thấy không đành lòng, y nhíu mày mắng một câu nhưng cánh tay đang nâng lên lại nhẹ nhàng buông xuống, sau khẽ xoa xoa cái đầu to lớn của Bạch Hổ. Thấy nó hôn mê bất tỉnh, dáng vẻ lại thảm hại như vậy khiến lòng y vô cùng rối bời, cũng có chút khó chịu.

Tuy con Bạch Hổ này là linh thú ngũ giai nhưng thực lực cách cấp độ rất xa. Có thể tạo ra linh khí thuộc tính Kim áp chế được linh khí thuộc tính Hoả của Phong Thiệu, rồi đưa nó vào trong cơ thể của y, có lẽ đó đã là toàn bộ linh khí của Bạch Hổ. Cho nên nó mới hôn mê, tổn thương đến thần thức như vậy.

Chỉ là bèo nước gặp nhau mà một con linh thú lại có thể làm được đến mức này vì y, điều đó khiến Phong Thiệu cảm thấy rất phức tạp.

Mặc dù y tự giác ngộ đạo đức của mình chẳng phải loại tốt lành gì, nhưng cũng biết có ân phải báo, huống chi đây là ân nhân cứu mạng.

Tuy nhiên khi Phong Thiệu toàn tâm toàn ý muốn giúp Bạch Hổ thì lại bất đắc dĩ phát hiện ra mình chưa từng tu hành pháp quyết chữa trị, linh khí của bản thân mang thuộc tính Hoả. Hỏa khắc Kim, nếu y độ khí giúp Bạch Hổ khôi phục thì ngược lại còn khiến tình hình trở nên tệ hơn.

Trong lòng phiền não không thôi, Phong Thiệu liền gỡ hết đống túi gấm trên người xuống. Một túi là vốn liếng của y, một túi là Cố Hoài đưa trước khi đi, còn một túi là để những thứ tốt do các thế gia tặng trên đường. Sau khi y chia cho các sư huynh đệ, phần của mình liền để trong túi gấm này.

Trong ba túi gấm không hề thiếu đan dược thượng phẩm, chẳng hạn như: "Thanh Linh đan", "Kim Tủy tán", "Hoàng Long hoàn", "Dưỡng tinh đan", còn cả đan dược trung phẩm như "Tuyết Tân đan", "Bổ Nguyên đan", "Hoàn Xuân tán". Những đan dược này ước chừng hơn mười bình, hạ phẩm lại càng nhiều không thể đếm xuể.

Tuy nhiên lúc này thứ Phong Thiệu có thể sử dụng cũng chỉ có Bổ Nguyên đan, dù những thượng phẩm kia có nhiều công dụng nhưng lại không trị đúng bệnh. Chỉ có Bổ Nguyên đan giúp tăng tốc độ khôi phục nguyên khí, nguyên khí của đan điền dồi dào sẽ giúp tốc độ khôi phục linh khí nhanh hơn.

Phong Thiệu tính toán tất cả lượng linh khí của Bạch Hổ, sau đó quyết định nhét hết cả ba viên Bổ Nguyên đan cho nó ăn. Y bấm tay niệm thần chú chỉ vào miệng nó, sau đó di chuyển từ ngực tới dạ dày để giúp nó tiêu hoá.

Hình như Bạch Hổ cũng cảm nhận được đôi chút, nó khẽ lầm rầm một tiếng nhưng lại bị màn sương đen thiêu đốt đến hơi run rẩy. Lông mi tinh mịn đang rũ xuống khẽ rung rung khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Lúc Bạch Hổ mới đi vào đã bị huyết trì gột rửa một lần nhưng không bị tổn thương quá nặng, càng khỏi bàn tới những ma khí đã bị nó luyện hóa.

Vậy mà hiện giờ… trong lòng Phong Thiệu chẳng rõ đang là mùi vị gì, y lại lục lọi trong túi gấm một lần nữa. Trong túi gấm mà Cố Hoài đưa có một pháp khí thượng phẩm, làm bằng bạch ngọc, lớn bằng hai bàn tay với tên gọi là Thủ Linh kính. Cố Hoài sợ y gặp phải yêu ma quỷ quái ở bên ngoài nên để lại cho y phòng thân, ai ngờ bản thân Phong Thiệu đã là Ma cho nên vật ấy liền chẳng còn có đất dụng võ nữa.

Nhưng vừa lúc lại có thể dùng cho Bạch Hổ.

Sau khi y vận linh khí, Thủ Linh kính liền chiếu ra một cái bóng màu bạc, y liền đặt nó ở dưới bụng của Bạch Hổ. Ánh sáng màu bạc chậm rãi tiết ra, dần dần tụ lại thành một lớp sương mù màu trắng, sau đó dần dần xua tan hết sương đen và ma khí ở khắp xung quanh Bạch Hổ.

Cảm giác được hô hấp của Bạch Hổ đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thân hình cũng dần dần thả lỏng, bấy giờ Phong Thiệu mới cảm thấy có phần hài lòng.

Thật sự quá mệt mỏi, bị nội đan kia hành hạ suốt hơn hai tháng, quanh quẩn giữa lằn ranh sinh tử, cả thể xác và tinh thần của y đều kiệt quệ. Phong Thiệu liền lười biếng mặc kệ tất cả, ngay cả ngồi nhập định cũng chẳng thèm làm. Y chẳng hề ghét bỏ từng mảng vết thương đen đỏ lẫn lộn trên người Bạch Hổ, nằm gối đầu lên phần thịt nơi cổ của nó, vừa nhắm mắt duỗi thẳng chân đã ngủ thiếp đi.

Chẳng biết sau bao nhiêu ngày, Phong Thiệu chợt cảm thấy trên mặt mình ướt át, ngay cả thân thể cũng không thể tránh thoát nên đành phải cau mày tỉnh lại.

Thứ đập vào mắt y đầu tiên chính là cái lưỡi màu hồng nhạt của Bạch Hổ.

Bị liếm đến nỗi mặt đầy nước miếng, vốn Phong Thiệu phải thấy tức giận, nhưng khi nhìn con súc sinh kia khỏe mạnh chạy đến cọ cọ mình, y lại không thể kìm được được mà khẽ mỉm cười. Y nắm lấy hai lỗ tai bông xù của nó rồi kéo cả cái đầu to lớn ra khỏi người mình.

Tâm trạng của Phong Thiệu tốt một cách kì lạ, y lau mặt, vỗ vỗ cái đầu hình hạt dưa của Bạch Hổ rồi cười hỏi:

“Mới có mấy ngày mà đã khỏe lại rồi à?” Nói xong, y cũng không quên đánh giá khắp toàn thân đối phương. Thân thể của nó đã khỏi hẳn, không còn dáng vẻ khó coi như lúc trước nữa, khắp toàn thân đều là lông trắng như tuyết, mềm mịn đan xen với vằn đen.

Bạch Hổ thấy đối phương đang đánh giá mình nên tinh thần liền lập tức phấn chấn, nó nhanh chóng ngẩng đầu đứng thẳng dậy, chỉ thiếu điều gầm lên một tiếng thật to vang dội cả động phủ mà thôi.

Phong Thiệu nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ của nó bèn đập một phát lên cái đầu to lớn của nó rồi cười mắng: “Cứ coi như mi là linh thú trong linh thú, chỉ mới vài ngày mà đã khôi phục hoàn toàn rồi sao? Chẳng lẽ là do đan dược và pháp khí của ta rất đáng tin?”

Miệng thì nói thế nhưng trong lòng Phong Thiệu lại không nghĩ như vậy. Y vốn tưởng rằng với tốc độ hồi phục của tu giả, e là còn phải đút thêm mấy viên Bổ Nguyên đan nữa, lại nghỉ ngơi thêm mười ngày nửa tháng thì có lẽ mới giúp con súc sinh này tỉnh lại được.

Không ngờ… quả nhiên là do linh thú ngũ giai? Mặc dù sức chiến đấu có hơi cùi bắp một chút nhưng chắc vẫn còn tố chất thân thể?

Đương nhiên Bạch Hổ không biết những suy nghĩ uốn éo trong đầu đối phương. Càng nhìn thiếu niên nó càng thêm hưng phấn, thậm chí vài lần

còn định bổ nhào lên người y nhưng lại bị y ngăn cản. Nó lộ vẻ đáng thương, đành phải đi vòng vòng quanh người Phong Thiệu.

Trải qua lần cận kề cái chết kia, trong lúc mình nguy cấp nhất lại do con Bạch Hổ này hao hết linh lực để cứu giúp… Hiện giờ Phong Thiệu cũng chẳng còn cảm thấy khó chịu với Bạch Hổ nữa, chỉ còn lại sự cảm động và tin tưởng một cách khó hiểu, vì thế hành động của y cũng trở nên thân mật hơn rất nhiều.

Nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Bạch Hổ, y liền ôm lấy cái cổ ấm áp của nó, vừa ôm vừa vỗ:

“Nếu mi đã thích đi theo ta như vậy thì cứ theo cũng được. Tuy rằng mi có hơi đần một chút, nhưng lại đối xử với ta rất tốt. Ta định thu mi làm linh sủng nhưng hiện giờ ta đã là Ma tu, lại gặp phải một con Bạch Hổ cắn nuốt ma khí quỷ dị như mi thì chẳng phải là tự đi tìm đường chết à…”

Nói lảm nhảm đến đoạn này, Phong Thiệu chợt ngưng bặt, trong lòng y lộp bộp một chút, sau đó nâng mắt đối diện với hai con ngươi màu vàng kim của Bạch Hổ:

“Ta hiểu rồi, hóa ra ngày ấy là do ta tiết ra ma khí đúng không? Khó trách mi cứ vừa đi vừa ngửi, còn liếm liếm miệng, đúng là cái đồ đói bụng ăn quàng.”

Bạch Hổ có thể hiểu tiếng người, nó nghe thấy thế thì không khỏi gục đầu xuống để né tránh ánh mắt của thiếu niên, sau đó lại ghé vào bên cạnh y vừa gầm gừ vừa cọ cọ như thể là đang giải thích, cũng như là sợ đối phương không cần mình nữa.

------oOo------

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 20: Gắn bó

“Được, chuyện lúc trước ta không so đo với mi. Nếu mi đã cứu ta, tất nhiên ta cũng sẽ tin mi, cho dù ta không thể kí huyết khế với mi, nhận mi làm linh sủng, nhưng ta cũng sẽ không xem mi là người ngoài… à thú

ngoài.” Ngược lại Phong Thiệu lại không hề rối rắm, tươi cười vỗ lên lưng Bạch Hổ, giống như đang vỗ vai một người bạn.

Bạch Hổ nghiêng đầu qua, miệng nức nở, ánh mắt vàng kim phát sáng lòe lòe. Mới không để ý một cái liền nhảy bổ tới đè thiếu niên dưới thân.

Phong Thiệu cũng không đánh nó, chỉ cho rằng nó muốn làm nũng với mình, y ôm chặt lấy cổ của Bạch Hổ, nằm úp sấp trên cái bụng tuyết trắng mềm mại của nó, vô cùng êm ái dễ chịu.

“Nếu đã là người trong nhà, vậy ta sẽ đặt cho mi một cái tên.” Phong Thiệu chống cằm nghĩ. Y không có kinh nghiệm nuôi dưỡng thú cưng, mấy con chó mèo được nuôi hầu như đều có tên theo kiểu A Hoa, Bối Bối, Tiểu Hoàng, Tiểu Hắc linh tinh.

Y nghiêng đầu liếc mắt đánh giá, thấy Bạch Hổ cũng nhìn lại đây, một bộ dáng chăm chú lắng nghe. Phong Thiệu kêu a một tiếng, lại không thể nghĩ ra được cái tên nào hay, văn hóa của y cũng không được cao cho lắm.

Vậy cứ bắt chước người khác đi: “Sau này cứ gọi mi là Tiểu Bạch đi, là một thành viên trong Phong gia của ta.” Phong Thiệu vui vẻ ra mặt tuyên bố. Bạch Hổ nghiêng đầu, cũng không biết cái tên này hay ở chỗ nào, nhưng khi nó thấy thiếu niên vui vẻ liền cọ cọ đầu lên người y.

“Tiểu Bạch, ngứa lắm, đừng đùa nữa.”

“Ngao~”

Bên cạnh Phong Thiệu nhiều thêm một Tiểu Bạch, vốn tu hành trong động phủ tẻ nhạt cũng trở nên thú vị hơn nhiều.

Đây là điều mà ngay cả y cũng không lường trước được.

Vốn Phong Thiệu tính tu luyện trong động phủ này thêm vài năm, dù sao ở nơi có ma khí sung túc như thế này, bụi gai kia cũng không bị đói khát đến mức phá thể ra ngoài. Mà y cũng có thể mượn cơ hội ở đây để ổn định cảnh giới Kim Đan sơ kì, giữ trạng thái tốt nhất để đến bí cảnh ở Tàng Phong sơn.

Nhưng khi có Tiểu Bạch ở bên, y thật sự không thể nghiêm túc bế quan tu luyện, cái tên này…

“Đủ đủ, hôm nay đủ rồi, đi xuống.” Phong Thiệu đẩy con Bạch Hổ đang vô cùng hưng phấn kia ra, đối phương giật giật lỗ tai xù lông, ánh mắt đầy khó hiểu nhìn y. Phong Thiệu liền sửa sang lại quần áo nói:

“Đã sớm nói với mi rồi, mỗi ngày một lần, tuốt nhiều sẽ hại thân.”

Ánh mắt Tiểu Bạch chớp chớp, rõ ràng cũng nhớ đến những lời này. Cái đầu to đùng của nó cọ cọ Phong Thiệu, Phong Thiệu bị cọ đến mức phải lùi về sau hai bước, đành phải sờ sờ đầu của Tiểu Bạch dỗ dành nói:

“Ngoan nào, không thể ăn uống quá độ.” Nói xong, y liền ngồi xếp bằng trên tảng đá, rồi cười nói:

“Ta muốn nhập định, mi ăn chút ma khí để bổ sung tạm đi, đợi ta hấp thu tinh nguyên hôm nay xong sẽ làm chút thịt cho mi ăn.”

Tiểu Bạch vừa nghe xong, hai con ngươi vàng kim liền sáng trưng. Nhớ tới mĩ vị đã từng được nếm thử, không khỏi cúi đầu rống lên một tiếng. Sau đó nó liền thành thật nằm sấp bên cạnh Phong Thiệu, nghiêng người vây chặt lấy thiếu niên, bao bọc kín đến nỗi không còn một kẽ hở, giống như là muốn tuyên bố chủ quyền.

Phong Thiệu chẳng quan tâm, nhắm mắt tĩnh tâm, đả tọa nhập định.

So với bế quan tu hành đơn thuần, tu hành dựa vào việc thải bổ tinh nguyên để có được nguyên khí như bây giờ, lại có ma khí dày đặc trong động phủ, giúp cho y như làm chơi ăn thật.

Mới chỉ có một năm ngắn ngủi, cảnh giới Kim Đan sơ kì của y đã vững chắc hơn trước rất nhiều, linh khí cũng được tồn trữ đến mức độ nhất định. Đây là chuyện mà vốn Phong Thiệu phải mất hai ba năm mới có thể hoàn thành.

Thải bổ tinh nguyên của một con linh thú so với việc tự mình tu hành, nói ra thật chẳng dễ nghe chút nào. Tuy rằng Phong Thiệu không có quá nhiều tiết tháo, nhưng những ngày đầu cũng không thể làm được. Chỉ là Tiểu Bạch như một tên suốt ngày đói khát, nó không thể ngăn cản được sự dụ hoặc từ nguyên tinh của Phong Thiệu, thường xuyên thú tính đại phát. Cố tình cũng bởi vì Phong Thiệu không có nhiều tiết tháo, phần lớn thời gian sau khi ngăn cản một hồi liền biến thành.. thuận theo mà làm, sau đó lại vui vẻ chịu đựng.

Dục vọng được giải phóng sau mười năm cấm dục, quả thực không thể cứu vãn được trong thời gian ngắn, Phong Thiệu liền lười để ý. Dù sao y cũng đã tu ma, tất nhiên nên làm việc theo cảm tính. Dù sao y cũng không còn thân thể nguyên dương nữa, một lần hay nhiều lần cũng không khác nhau.

Tuy rằng Tiểu Bạch không biết thải bổ, chỉ biết hút nhưng Phong Thiệu tiết ra nguyên tinh cũng là thật. Cho dù khống chế mỗi ngày một lần,

nhưng cũng không thể không thừa nhận dù ít hay nhiều cũng có ảnh hưởng tới tu hành của y. Vì thế… y đương nhiên sẽ không thừa nhận y giúp Tiểu Bạch tuốt tuốt thật ra cũng có nhắm tới nguyên tinh của đối phương đâu~.

Đây chỉ là giúp đỡ nhau mà thôi!

Bởi vậy sau khi trao đổi một thời gian đã giúp ích cho Phong Thiệu rất nhiều. Nguyên khí của đối phương đậm đặc ngoài sức tưởng tượng của y, cho dù không bằng lần đầu tiên nhưng cũng giúp cho tu hành của y thuận lợn hơn rất nhiều.

Mà động phủ tràn ngập ma khí cũng là nơi tốt để Tiểu Bạch dưỡng thân. Bạch Hổ trời sinh ăn ma khí, mỗi ngày hút hút phun phun, ăn đến vô cùng sảng khoái.

Cứ như thế, cuộc sống tu hành của một người một hổ trải qua vô cùng hài hòa.

Sau khi Phong Thiệu tu luyện xong nguyên tinh đã qua một ngày một đêm. Y chậm rãi mở mắt ra, Tiểu Bạch ngay lập tức đã cảm giác được, liền ngẩng đầu cọ cọ y, đồng thời còn vươn cái lưỡi hồng nhạt liếm lên đôi môi cánh hoa của y.

“Được rồi, chúng ta đi bắt linh thú thôi.” Phong Thiệu nở nụ cười, gãi gãi cái cằm đầy thịt của nó, cảm giác hình như nó đã bị mình nuôi đến béo phì mất rồi.

Tiểu Bạch lại không cảm thấy mình béo thì có gì không tốt, nó vô cùng hăng hái đứng dậy, cúi đầu về phía Phong Thiệu, lưu loát đặt y lên người mình rồi nhanh chóng cõng thiếu niên chạy đến chỗ cấm chế của động phủ.

Phong Thiệu bị xóc nảy liền nắm lấy hai lỗ tai bông xù của nó, cười mắng vài câu, lúc này mới mượn ngọc quyết khải trận. Một người một hổ nhảy ra từ trong huyết trì, nhảy đến phúc địa của Lữ thị.

Bên ngoài, bầu trời đã trải đầy các vì tinh tú. Trong tiếng kêu của côn trùng, Phong Thiệu mang theo một con Bạch Hổ chạy vào rừng rậm.

Hổ là loài động vật ngày ngủ đêm săn, cho dù Tiểu Bạch có là linh thú, dường như cũng không thể thoát khỏi tập tính động vật này, nó đi lại trong bóng đêm vô cùng tự tại.

Hiện giờ đã hơn nửa năm, Phong Thiệu cũng đã quen với việc thi thoảng đi đánh giết một vài loại linh cầm trên núi, sau đó nướng hoặc nấu lên

ăn. Nếu không cần bế quan, y sẽ không làm khó dạ dày của mình, cho dù tu vi hiện giờ của y đối với việc ăn uống cũng không còn quan trọng nữa.

Tiểu Bạch là linh thú ngũ giai, nó có nhu cầu về ăn uống hay không thì Phong Thiệu không rõ lắm. Bởi vì linh thú ngũ giai là một loại tồn tại khác thường. Có điều, Tiểu Bạch đối với các loại linh thực mà Phong Thiệu làm ra lại rất có nhu cầu, hơn nữa lại không ăn đồ sống, chỉ ăn đồ sau khi đã trải qua sự chế biến của y.

Bắt mấy con linh cầm trong núi đối với Phong Thiệu và Tiểu Bạch mà nói đương nhiên không phải là việc gì khó. Hơn nữa bây giờ là ban đêm, cũng có thể dễ dàng tránh đi tai mắt của người thường.

Một người một hổ đi vòng vòng trong rừng, sau đó liền có thể nhanh chóng cầm chiến phẩm trở về: là mấy con gà cảnh lông hồng và hai ba con thỏ xám. Nếu như Tiểu Bạch thực sự có nhu cầu ăn uống, có lẽ toàn bộ chỗ đồ ăn này sẽ không thể thỏa mãn cái bụng của nó. May mà nó giống Phong Thiệu, dường như chỉ thích hương vị mà thôi.

Mỗi lần đến lúc nấu cơm, Phong Thiệu liền cảm thấy vô cùng may mắn khi linh khí của mình có thuộc tính hỏa bình thường. Tuy phù triện cũng có thể nhóm lửa, pháp khí gì đó cũng có nhưng lại không tiện bằng tự mình ra tay. Ngón tay búng ra lửa, muốn chín tầm nào thì chín tầm đó, thịt sau khi nướng xong, đảm bảo bên ngoài cháy xém nhưng bên trong lại non mềm, tỏa hương thơm ngào ngạt.

Phong Thiệu cầm đũa ăn ngấu nghiến, cũng không quên ra tay đút cho Tiểu Bạch. Nó ăn miếng thịt đưa đến miệng mình, lỗ tai bông xù giật giật, ánh mắt vàng kim lại nhìn theo miếng thịt không còn nhiều trên tay y. Chẳng may Phong Thiệu cố tình ăn hết, Tiểu Bạch còn có thể lấy chân trước cào cào y. Nếu bỏ qua chủng loại và khổ người của nó, bộ dạng nhu thuận này cũng không kém mèo nhà là bao nhiêu.

Tuy rằng y không có kinh nghiệm nuôi dưỡng thú cưng, nhưng bỗng nhiên hiểu được tâm tình của những người thích nuôi thú cưng kia. So với việc cô đơn một mình, bên cạnh có thêm một người bạn có thể tin tưởng được, thật khiến cho người ta thoải mái biết nhường nào.

“Ăn xong.” Phong Thiệu vỗ vỗ tay, sau khi bấm tay niệm thần chú giải quyết đống xương xong, liền đem Tiểu Bạch coi như đệm, nằm ngửa lên người nó.

Y dựa vào cái bụng ấm áp của nó, ngẩng đầu ngắm nhìn các vì tinh tú trên trời. Ánh sáng mông lung chiếu xuống tạo thành những vệt loang lổ

xuống rừng rậm, cùng với gió đêm thổi phất phơ, bên tai còn có tiếng con trùng không biết tên kêu rì rầm.

Trong lòng Phong Thiệu vô cùng yên ổn. Giờ phút này y không cần dựng mười vạn phần tinh thần của mình lên, dù sao cũng có ma khí trong động phủ chống đỡ, y không cần lo lắng bụi gai phá thể mà ra. Hơn nữa có ăn có uống, có bạn lại còn có thể giải quyết nhu cầu sinh lý. Nếu có thể cứ như thế trốn hết một đời ở trong này, vậy thì sau này kết cục cuối cùng của vở kịch kia sẽ không còn liên quan đến y nữa.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là y suy nghĩ một chút thôi. Suy cho cùng, trốn tránh không phải là cách để giải quyết vấn đề.

Nhưng chỉ mới tưởng tượng như vậy cũng đã khiến cho tâm tình tốt hơn rất nhiều. Hai tay y gối sau đầu, cực kỳ thả lỏng thở ra một hơi: "Mấy ngày này thực sự rất thích ý, nếu như có thể cứ tiếp tục như vậy thì thật là tốt."

Bạch Hổ dường như nghe thấy được sự sung sướng trong lời nói của thiếu niên, nó cúi cái đầu lông xù, dùng chiếc lưỡi đã thu hết măng rô liếm lên cần cổ của y, phát ra âm thanh lộc cộc giống như nó cũng thật vui vẻ.

"Được rồi… được rồi, đừng đùa nữa." Phong Thiệu bị nó liếm lát thấy nhột vô cùng, liền ôm lấy cái đầu nó rồi xoa xoa cằm dưới. Tiểu Bạch thu đầu lưỡi, lại còn như hơi ủy khuất mà chớp chớp mắt to.

Y liền hôn hôn bên cạnh miệng rộng của nó như trấn an, có chút cảm khái nói:

"Nếu mi có thể nói chuyện thì tốt rồi, chúng ta có thể tán gẫu, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với mi. Chúng ta cứ như vậy, ăn thịt, tán gẫu, tu hành, ta cảm thấy rất hạnh phúc."

Bạch Hổ hiểu được những lời này, ngao một tiếng rồi cúi đầu xuống, có chút ỉu xìu.

Phong Thiệu vui vẻ, rướn người qua an ủi nó, một tay vỗ lên cổ nó rồi cười nói:

"Mi không cần phải vội, dù sao mi cũng là linh thú ngũ giai. Nếu không phải thực lực của mi không cùng với đẳng cấp thì đã sớm có thể hóa thành hình người rồi. Điểm lành ở phúc địa Lữ thị mới được có trăm năm, mà mi nhiều lắm cũng chỉ có mấy chục tuổi, nếu chăm chỉ tu luyện thêm trăm năm nữa, nói không chừng sẽ có thể biến hóa thành người."

Hai lỗ tai của Bạch Hổ lắc lư một chút, hơi ngửa đầu gầm nhẹ, giống như nói nó không thể chờ đợi được.

“Tiểu Bạch, gấp cái gì, trăm năm mà thôi, sẽ đến rất nhanh. Nếu ta cùng với tên Lữ Minh Tịnh kia bình an vô sự, sau này có là ngàn năm thì ta cũng có thể đợi được.” Phong Thiệu vừa nói đến đây, khó tránh khỏi có chút khát khao. Làm một nhân vật phản diện, không có chuyện gì tốt hơn so với việc mình có thể sống bình an vô sự với nhân vật chính.

Tâm tình y vui vẻ lăn đến bên chân trước mềm mại của Tiểu Bạch. Tiểu Bạch hơi hơi động liền đem Phong Thiệu đè dưới thân. Bình thường Phong Thiệu cũng hay gối lên chân trước của Tiểu Bạch như vậy, thỉnh thoảng còn nắm nắm lấy da lông của nó, hoặc là trò chuyện với nó. Cho dù đối phương không nói được tiếng người nhưng lại hiểu được tiếng người, có thể dùng ngôn ngữ cơ thể để đáp lại.

So với việc có thể giả bộ tiếng người, phản ứng của Tiểu Bạch là rung rung lỗ tai, cọ cọ đùi còn thú vị hơn.

Trong lúc một người một hổ đang tiêu sái ngắm trăng, thần thức của Phong Thiệu bỗng nhiên quét được dị động. Cách hai ba dặm bên ngoài chân núi, mơ hồ xuất hiện thêm một đám người.

------oOo------

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 21: Nhàn sự

Tuy còn khá xa nhưng Phong Thiệu vẫn cảnh giác dùng thần thức quét qua chỗ kia. Vị trí ở chân núi dần dần rõ nét – ba bốn nam tu đang đuổi giết một tu giả thanh niên.

Trên đầu tu giả thanh niên còn có một con Thương Ưng đang bay lượn. Dường như hắn bị thương, thân thể nhiễm đầy máu tươi.

Bỗng nhiên, một luồng ánh sáng màu vàng chanh tràn qua, cậu ta bị một nam nhân ở phía sau dùng pháp khí khống chế. Ngay trong nửa hơi thở này, khiến cho đám linh sủng của mấy người nam nhân kia nhanh chóng vây quanh lấy thiếu niên.

Thanh niên kia nhìn qua mới hơn hai mươi, mi thanh mục lãng, lớn lên thanh tú. Sắc mặt cậu ta trắng bệch hừ một tiếng:

“Các vị sư đệ, rốt cuộc thì các ngươi muốn thế nào? Chỉ sợ không phải đơn thuần là muốn báo thù cho Vân Hạo, đúng không?”

Thần thức của Phong Thiệu quét đến gần chỗ đó, hình dáng của thanh niên so với việc đứng ngay trước mặt mình cũng không khác biệt nhiều lắm. Tu giả tai thính mắt tinh, càng đừng nói đến y có tu vi Kim Đan, liếc mắt một cái liền nhận ra được thanh niên tuấn tú này.

Một năm trước, nhân vật chính trong bộ phim hành động nóng bỏng mà Phong Thiệu chẳng may xem phải chính là thanh niên này. Hình ảnh nóng cháy, dâm mỹ khiến y vẫn còn khắc sâu trong lòng.

Nam tu cầm đầu có một chùm râu quai nón, gã mở miệng cười nói:

“Sư huynh nói gì vậy, thù của Văn Hạo sư huynh đương nhiên phải báo. Có điều, nếu ngươi ngoan ngoãn giao Lục Dực Xích Mân ra đây, có lẽ chúng ta sẽ cho ngươi chết một cách toàn thây, khỏi phải bị cảnh bách thú cắn xé tra tấn.”

Nói xong, ngón tay của nam tu khẽ nhúc nhích khiến cho chiếc ngọc kính tỏa ra ánh sáng vàng chanh trên đỉnh đầu thanh niên càng thêm chói lọi. Trong hư ảnh mơ hồ đều là thú ảnh, còn phát ra các âm thanh gầm rống khác nhau. Khuôn mặt của thanh niên bị gương phản chiếu, càng hiện rõ khuôn mặt đau đớn đến vặn vẹo của cậu ta.

Ngay khi nghe được hai chữ Xích Mân, Phong Thiệu giật mình.

Xích Mân này là một loại linh điểu. Điều đáng ngạc nhiên ở chỗ chính là trời sinh nó có thể cảm ứng được những nơi và vật tỏa ra linh khí. Xích Mân cao giai thường dùng để truy tìm kì trân dị bảo, nếu ở bên trong bí cảnh có thể sở hữu được nó, quả thật rất là may mắn.

Trước kia, khi Phong Thiệu đi tìm kiếm Thất Tinh Linh Nhĩ có từng đi vào một vài bí cảnh, trong đó bao gồm cả mấy bí cảnh xuất hiện bên trong phim. Nhưng không biết là do kịch bản quá cường đại, hay là bí cảnh phân biệt được nhân vật chính khác với nhân vật phản diện. Tóm lại, Phong Thiệu không chiếm được lợi lộc gì.

Không phải không thể đi vào, chỉ là may mắn đi vào được thì cũng chẳng kiếm được chỗ tốt. Bí cảnh sâu không lường được, phiêu lưu lại lớn, chí bảo trong đó không thể tùy tiện lấy, hoàn toàn là nhờ vào cơ duyên.

Phong Thiệu thở dài. Nếu như lúc ấy có một con Xích Mân cao giai ở trong tay, không biết chừng bản thân thật sự sẽ có cái được gọi là "cơ duyên".

"Lục Dực Xích Mân là ta được tộc trưởng ban cho, chỉ dựa vào mấy tên Trúc Cơ trung kỳ như các ngươi mà cũng dám vọng tưởng?" Thanh niên cầm chặt chuôi kiếm, giễu cợt nói: "Chỉ sợ đây là chủ ý của đại trưởng lão, đúng không?"

"Vậy thì sao? Ngươi giết Vân Hạo sư huynh, đại trưởng lão chẳng lẽ không nên vì con trai báo thù?"

"Bắt ngươi vứt cho Lục Nhãn Bào Hào* của đại trưởng lão ăn cũng không quá đáng!"

** Lục Nhãn Bào Hào, là một loại dị thú ăn thịt người, tập hợp đặc trưng của ba loài động vật: người, hổ, dê thành một thể. Nó có ngoại hình là mặt người thân dê, nanh hổ vuốt người, con mắt mọc ở dưới nách, âm thanh giống như trẻ sơ sinh đang khóc.*

"Đúng vậy, nếu không phải tộc trưởng vì tình riêng mà che chở cho ngươi, sao có thể chỉ cấm mạch là xong?" Mấy tên tu sĩ kia bắt đầu kêu gào.

"Các ngươi không được nói xấu tộc trưởng!" Sắc mặt thanh niên phẫn hận, y cả giận nói:

"Lữ Vân Hạo ti bỉ hạ lưu, chết không hết tội!" Nói xong cậu ta liền đâm kiếm về phía đối phương, nhưng kiếm quang kia lại biến mất hoàn toàn dưới chùm tia sáng của pháp khí trên đầu thanh niên.

Thương Ưng đồng tâm với chủ nhân, lúc này cái cánh như quạt hương bồ muốn giết qua, cũng bị nhốt lại bên trong tia sáng.

Mấy tên tu sĩ kia vốn có chút sợ hãi đối với kiếm ý của thiếu niên, nhưng mắt thấy kiếm quang bị trói buộc trong ánh sáng, không khỏi cười ha ha. Thậm chí có người tỏ vẻ đáng khinh, khinh thường nói:

"Ngươi cho rằng bản thân ngươi trong sạch lắm chắc? Bộ dạng mị hoặc như hồ ly, khó trách lại có thể câu lấy hồn phách của Vân Hạo sư huynh."

"Đúng vậy, nhìn cái mặt trắng nõn kia kìa. Bình thường không phải luôn trưng ra bộ dạng thanh cao hay sao, không phải là kẻ có thiên phú nhất Lữ gia hay sao, còn không phải vẫn bị nam nhân chơi!"

“Ta nghĩ chúng ta cũng có thể thử xem. Ha ha, dùng làm lô đỉnh cũng tốt, ta còn chưa có nếm thử lô đỉnh Trúc Cơ đại viên mãn bao giờ!” Có kẻ cười dâm đãng nói.

Kế tiếp đều là những lời khó nghe, Phong Thiệu nghe thế nhíu mày, cũng hiểu được đại khái ngọn nguồn câu chuyện.

Lữ Vân Hạo trong miệng những người này chắc là tu giả lớn tuổi hơn trong rừng rậm một năm trước được thanh niên gọi là sư huynh. Ngày đó, tên Lữ Vân Hạo kia kê đơn rồi cường bạo cậu ta, có lẽ sau này đã bị thanh niên kia giết chết.

Ngược lại đáng chết. Phong Thiệu khẽ nhếch môi, hại y bị mất đi thân thể nguyên dương…

Nhưng Lữ Vân Hạo lại là con trai của đại trưởng lão. Tuy thanh niên có tộc trưởng làm chỗ dựa nhưng chỉ sợ đại trưởng lão không muốn buông tha cho cậu ta, chỉ là ông ta không tự mình ra mặt mà thôi. Mấy tên đồ đệ này có lẽ là do đại trưởng lão sai đến để thanh lý môn hộ, thuận tiện giết người đoạt bảo.

“Tuy bốn chúng ta chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, không thể so được với Trúc Cơ đại viên mãn như sư huynh, nhưng sư huynh đã bị hạ thuật cấm mạch. Ngay cả Trường Sinh kiếm pháp của Lữ thị chúng ta cũng không đủ linh lực để thi triển, chứ đừng nói chi đến việc chúng ta có Khốn Thú Trận mà đại trưởng lão ban cho!” Nam tu cầm đầu cười ha ha.

“Đúng vậy, thế nên ngươi tốt nhất hãy mau chóng giải trừ khế ước với Lục Dực Xích Mân đi. Đến lúc sư đệ chúng ta thải bổ thì sẽ niệm tình ôn nhu với ngươi một chút…”

“Ha ha ha ha.” Nhìn vị sư huynh ngày xưa cao cao tại thượng lúc này lại sa cơ lỡ vận, mấy tên tu giả kia cười thật to.

Thanh niên cầm kiếm cố gắng chống chọi lại, sử dụng mấy đạo pháp quyết nhưng vẫn không thể đột phá ra khỏi Khốn Thú Trận. Thật ra cậu ta cũng tự biết mình uổng công vô ích, tuy Khốn Thú Trận này chỉ là pháp bảo thượng phẩm nhưng đã có truyền thừa hơn ngàn năm ở Lữ gia. Dù là người hay thú, một khi bị nhốt ở bên trong, chỉ cần chưa Kết Đan liền không có chỗ để trốn.

Tuy rằng pháp bảo này không có lực công kích, nhưng công kích của cậu ta cũng không thể đánh giết ra ngoài, chỉ công kích của người cầm trận mới truyền vào được. Nhìn biểu tình sung sướng của những tên sư đệ

trước mặt, nghe những lời nói khinh thường của bọn họ. Sắc mặt thanh niên tuyệt vọng, thê lương nói:

“Các ngươi đừng si tâm vọng tưởng. Dù ta có bóp chết Lục Dực Xích Mân cũng không để cho đại trưởng lão được lợi đâu!”

Trong khi nói chuyện, thanh niên lấy một vật ra khỏi túi ngự thú. Trong bàn tay là một con linh điểu sáu cánh, miệng màu đỏ, thân như phỉ thúy. Khi nó thấy chủ nhân sắc mặt trắng bệch, vô cùng lo lắng kêu lên, cả người lập tức nổi một tầng lông màu đỏ thể hiện sự tức giận.

“Khoan đã!”

Tiếng kêu nhưng chuông lớn vang vọng cách không truyền đến. Tuy không thấy người đâu nhưng tất cả tu giả ở đây, bao gồm cả thanh niên kia đều nghe thấy. Sau khi chấn động, mọi người không khỏi hoảng sợ, truyền âm đến cảnh giới này, chỉ sợ không phải Trúc Cơ kỳ làm được!

Phong Thiệu vốn không muốn quan tâm đến. Tuy y đã cũng cố cảnh giới Kim Đan sơ kì, lại có thể áp chế được bụi gai, thế nhưng vẫn muốn tu luyện ở động phủ thêm một năm nữa. Ngược lại, nếu hiện giờ y quản việc này thì phải giết sạch những tu giả kia, cũng làm Lữ gia chú ý. Đến lúc đó, tòa đỉnh núi xa xôi này sẽ không còn được yên tĩnh như bây giờ nữa.

Nhưng Phong Thiệu vẫn phải quan tâm. Xích Mân vốn rất thưa thớt, huống chi còn là Lục Dực Xích Mân. Chỉ sợ cũng chỉ có ở phúc địa nghịch thiên này của Lữ thị mới có. Ngay cả trưởng lão của Lữ gia ở trong phúc địa này còn muốn tơ tưởng đến linh điểu kia, nếu cứ trơ mắt nhìn thanh niên kia giết chết nó, quả thật là chuyện y không thể nhắm mắt làm ngơ.

Ngược lại, nếu như y thuận tay cứu thanh niên này một mạng. Vậy thì linh điểu cũng có thể thuận tay lấy được, đúng không?

Trong lúc chúng tu giả đang vô cùng hoảng sợ liền thấy cách đó không xa có một thiếu niên vũ y tinh quan đang ngự kiếm bay tới. Y anh tuấn tiêu sái, vẻ mặt tuy ôn nhã thong dong, nhưng từng trận uy áp bức người của Kim Đan lại đập thẳng vào mặt, khiến cho mấy tên tu giả Trúc Cơ trung kỳ cảm thấy cực kỳ áp lực.

Ai ai cũng kinh hãi vì thiếu niên còn trẻ vậy mà đã Kết Đan. Đợi đến khi thiếu niên đáp xuống đất mới phát hiện phía sau thiếu niên là một con Bạch Hổ lớn bằng một người trưởng thành đang đứng trên thuyền lá. Nó ngẩng đầu bước tới, mắt vàng chấn nhiếp lòng người.

Một người một hổ kết hợp với nhau đã mạnh càng thêm nạnh, linh khí tản ra bốn phía.

Tuy rằng nam tu cầm đầu kinh ngạc vì thiếu niên không mời mà đến, nhưng băn khoăn đối phương đã Kết Đan, lại bị linh áp uy hiếp, không dám lỗ mãng, cẩn thận hỏi: “Xin hỏi vị tiền bối này từ đâu mà đến?”

Phong Thiệu gật gật đầu với nam tu kia, nhưng không trả lời, chỉ nhìn thanh niên bên trong trận, ôn nhu nói:

“Tiểu hữu cần chi phải mất hết can đảm. Chúng ta là người tu đạo, vốn đã được coi là nghịch thiên cải mệnh. Nếu không có một tấm lòng bất khuất, thì nói gì đến việc ứng đối với kiếp số của thế gian? Dốc hết toàn lực đối địch chẳng phải sẽ tốt hơn cam chịu hay sao.”

Âm thanh vừa khẽ lại nhẹ, nhưng khi nghe vào trong tai thanh niên lại giống như được xối nước lên đầu.

Đến khi thấy người nói chuyện tuấn tú sáng sủa, tóc đen ngọc mạo, chỉ mới là một thiếu niên mà đã Kết Đan, trong tâm thanh niên cũng bị thuyết phục hơn rất nhiều, lại nghĩ đến động cơ vừa rồi của mình lại càng thêm xấu hổ

Cậu ta rút về cánh tay đang muốn bóp chết Lục Dực Xích Mân, mặt nghiêm túc cúi đầu: “Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm.”

Đoạn đối thoại này nghe vào trong tai những tu giả khác ở đây lại không thấy như vậy. Nam tu cầm đầu liếc mắt liền thấy mọi việc không ổn.

Biết rõ tiền bối này có thể sẽ nhúng tay việc này, nhưng gã không dám lớn giọng chỉ biết cười làm lành giải thích: “Tiền bối có điều không biết, kẻ này là tội nhân của Lữ thị chúng ta. Người bị giết hại là Vân Hạo sư huynh của chúng ta, đại trưởng lão còn phái chúng ta đến…”

Phong Thiệu nhướng mày nở nụ cười, không nhanh không chậm cắt ngang:

“Vừa rồi ta có nghe thấy, không phải tộc trưởng đã cấm mạch để trừng phạt hắn rồi sao? Hơn nữa, cái tên Vân Hạo sư huynh kia của các ngươi chắc đã làm một vài việc không hay với vị đạo hữu này, đúng không.” Nói xong y liếc nhìn thanh niên kia, trong ánh mắt tràn ngập ấm áp.

Thanh niên cảm giác được ánh mắt thiện ý và trấn an của y, ngược lại càng có dũng khí hơn, nói thẳng:

“Tiền bối, giết sư huynh của mình là vãn bối có tội. Song, Lữ Vân Hạo này ôm lòng oán hận với với vãn bối, còn hạ xuân dược khiến vãn bối

làm loạn cùng gã. Ta đường đường là nam nhi bảy thước, thật sự là vô cùng nhục nhã !”

Cậu ta oán hận một tiếng xong, nói tiếp:

“Tộc trưởng gặp vãn bối xong, cũng không có ý muốn lấy mạng vãn bối, chỉ cấm mạch khiển trách vãn bối mà thôi. Nhưng đại trưởng lão lại tiếu lý tàng đao, không muốn buông tha cho vãn bối. Ngoài việc muốn báo thù cho con, còn muốn linh điểu này!”

Nói xong, thanh niên vung tay, Lục Dực Xích Mân được thả ra. Linh điểu cao giai rất thông minh, lúc này nó đã cảm thấy bầu không khí hình như không ổn, muốn bay xa một chút, nhưng nhanh chóng va chạm vào bức tường ánh sáng đang vây quanh.

Phong Thiệu có tâm nhưng không nhìn linh điểu xinh đẹp kia, chỉ quay đầu nhìn về phía mấy tên tu giả, lời đầy chính nghĩa:

“Côn Luân ta luôn bài xích những tên vong đồ trơ trẽn, lại không ngờ rằng ở Lữ gia vẫn còn có một kẻ xấu xa như vậy, thực làm người giá lạnh.” Y như có như không thở dài, Xích Viêm kiếm trên lưng hơi run động, bắn ra một dải hồng quang.

------oOo------

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 22: Giúp đỡ.

Nghe thấy đối phương là người của Côn Luân đã khiến gã giật mình, sau đó nghe thấy một tiếng cặn bã lại càng khiến cho sắc mặt của nam tu cầm đầu có chút khó coi, miễn cưỡng cười nói:

“Thì ra tiền bối là sứ giả của Côn Luân, vãn bối đúng là có mắt như mù. Đại trưởng lão nhà ta đối với tiền bối ngưỡng mộ đã lâu……”

Lời này nói ra là muốn xây dựng mối quan hệ, Phong Thiệu lại không kiên nhẫn nghe, chỉ giơ tay chặn lại, cười nói:

“Côn Luân ta không thích giết chóc, Lữ tộc lại có giao hảo với Côn Luân, ta cũng không muốn sát sinh trong phúc địa của Lữ tộc. Các ngươi

hãy nhanh chóng rời khỏi nơi đây, coi như làm việc thiện đi."

Đã nói đến mức này, nếu đối phương thức thời thì nên nhanh chóng lăn đi. Tuy một Kim Đan sơ kì ứng phó với bốn Trúc Cơ trung kỳ cũng không phải là chuyện gì dễ dàng, nhưng Phong Thiệu lại không chỉ là kiếm tu mà còn có ma thể, cho nên cũng không đến mức phải cố hết sức. Thêm nữa, y tự biết thân phận của mình không phải là thứ mà mấy tên tiểu đệ tử này có thể chịu trách nhiệm được.

Nhưng mà, dù sao trên đời này, luôn không thiếu những kẻ không biết điều.

"Tuy tiền bối là sứ giả Côn Luân nhưng cũng không thể nhúng tay vào gia vụ của Lữ gia chúng ta…"

Nói chuyện đã không hợp, bốn tu giả do đại trưởng lão phái tới cũng thấy không thể đàm phán được nữa, nhưng lại không dám rút lui. Lần trước đã không thể thành công, lần này đến ngay cả pháp khí Khốn Thú Trận mà đại trưởng lão cũng đưa cho bọn họ, e rằng lão đã không thể nhẫn nại thêm được nữa.

Nếu bốn người bọn họ vẫn không thể đem Lục Dực Xích Mân về, chỉ sợ đại trưởng lão sẽ đem bọn họ làm thức ăn đút cho linh thú Bào Hào của lão.

Trong lòng bốn người như có thần giao cách cảm. Dù sao trở về tay không cũng bị ăn đến xương cốt không còn, chẳng thà cứ liều chết một phen. Dù sao người của Côn Luân cũng không thể tùy tiện ra tay giết người ở bên trong động thiên phúc địa của thế gia ở Cửu Châu được, cùng lắm thì chắc cũng chỉ là phế đi tu vi mà thôi…

Nhưng bọn họ đã sai, Phong Thiệu làm việc chỉ để ý đến tâm trạng. Nếu bọn họ bỏ đi, để cho họ sống mới là thượng sách; nhưng nếu bọn họ ở lại, giết chết bọn họ mới là thượng sách.

Nếu như họ không chết, ắt sẽ để lại đại họa.

Thứ giữ lại không phải là mối thù với bốn kẻ này, mà là mối thù với đại trưởng lão ở sau lưng họ. Nói không chừng có khi còn vì việc nhỏ này mà khiến cho người trong Lữ gia nảy sinh hiềm khích. Nếu là các thế gia khác, thân là đệ tử thân truyền của trưởng môn Côn Luân tông, Phong Thiệu sẽ không để vào mắt, nhưng đây lại là Lữ gia. Vì có sự tồn tại của Lữ Minh Tịnh nên y chỉ có tâm giao hảo chứ không có tâm làm ác.

Cho nên khi muốn tấn công bốn người này, Phong Thiệu ra tay không chút lưu tình, vừa lúc có thể dùng bọn họ xem thử thành quả tu luyện của

bản thân trong thời gian vừa qua. Mà linh sủng của đối phương: có bay, có bò, có chạy… tất cả đều bị Bạch Hổ chặn lại, nó bổ nhào tới cắn xé, hung ác ngang tàn.

Không biết là do thực lực của bốn người kia thấp hay là tu vi của y có tinh tiến. Chỉ mới qua vài ba chục chiêu, còn chưa dùng đến ma công, dùng kiếm thôi mà đã có thể chém chết hết bọn họ.

Một người một hổ giết xong, Phong Thiệu thấy toàn thân Bạch Hổ đều là máu liền bấm một đạo Tịnh Thân quyết cho nó. Con Bạch Hổ kia lắc lắc thân mình, da lông lại trở về một màu trắng sáng như ban đầu. Lúc này nó mới đi đến trước mặt thiếu niên, cọ cọ vào người y. Sau đó ngẩng đầu nhìn thi thể của bốn con linh sủng kia, lại nhìn về phía Phong Thiệu, mắt vàng lóe sáng, trong cổ họng kêu lên một tiếng.

Phong Thiệu dùng một tay bấm ra hỏa quyết, thiêu đốt đống thi thể trên mặt đất thành tro tàn, sau đó cười cười:

“Nhìn mi đắc ý kìa, biết mi ngoan rồi.” Thấy nó vẫn ngửa đầu, liền hôn hôn lên bên khóe miệng mềm mại của nó, tỏ vẻ khen ngợi.

Mắt thấy nó hưng phấn đến nhe răng nhếch miệng, Phong Thiệu vội vàng đứng thẳng dậy, vỗ vỗ nó. Sau đó y đi về phía thanh niên kia, mở Khốn Thú trận đang vây hãm cậu ta.

Thanh niên cũng không thèm để ý đến vô vàn vết thương trên người mình, thấy đối phương gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ liền cảm động đến tột đỉnh, cúi đầu hành lễ nói:

“Văn bối Lữ Trác Văn đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, văn bối thật sự không có gì để báo đáp cả.”

“Ta cứu ngươi không phải vì muốn ngươi báo đáp, mà là vì nhân nghĩa.” Phong Thiệu nâng cậu ta dậy. Thấy trên người cậu ta có vài nơi bị pháp khí xuyên thủng, còn có vết thương khi bị linh sủng cắn cùng thương tích do phi kiếm gây ra, liền lấy một lọ dưỡng thân đan từ trong túi đưa qua.

Dưỡng thân đan này tuy là đan dược trung phẩm, cũng chỉ có đại tông môn như Côn Luân mới không thèm để ý đến. Không nói đến các tiểu tông môn trong thế tục, cho dù có là thế gia trung đẳng như Lữ tộc nhưng muốn có được loại đan dược này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lại càng không nói đến Phong Thiệu đưa một lần là đưa cả lọ, bên trong tổng cộng có mười viên.

Lữ Trác Văn càng thêm cảm kích. Khi nhìn đan dược trong tay lại càng không biết nên nói thế nào cho phải.

Vừa nãy nghe thấy những người này đối thoại, lại thấy Lữ Trác Văn dù có bị mưu hại nhưng vẫn không quên bảo vệ cho tộc trưởng. Phong Thiệu thầm đoán, có lẽ lòng dạ người này không thâm sâu, khi cảm ơn cũng hết sức chân thành.

Hiện giờ lại nhìn tình trạng của cậu ta như vậy, trong lòng Phong Thiệu càng khẳng định thêm vài phần, sau đó y chỉ nói vài lời thấm thía:

"Ta chỉ nghĩ đây là làm việc thiện, cũng không muốn làm khó ngươi. Nhưng mà… tuy rằng hiện giờ ta giúp ngươi giết kẻ ác, nhưng dù sao ngươi cũng là đệ tử của Lữ gia. Nay bị ép đến bước đường này, chỉ sợ ngươi cũng không thể tiếp tục sống ở Lữ gia được nữa."

Làm sao Lữ Trác Văn có thể không biết đến điều này, tộc trưởng xem trọng mình nhưng cũng không thể bảo vệ mình được nữa. Tuy rằng tâm tư cậu ta đơn thuần, nhưng cũng biết lần này đã triệt để kết thù kết oán với đại trưởng lão, nếu vẫn ở lại phúc địa của Lữ thị thì chỉ sợ sẽ lành ít dữ nhiều. Nhưng cậu ta sinh ra và lớn lên ở đây, lại có cha mẹ người thân… sắc mặt của cậu ta liền trở nên u ám.

Trong lòng Phong Thiệu biết rõ điều này liền lợi dụng thân phận trưởng bối khuyên nhủ:

"Ngươi có tư chất thượng giai, trong vòng một trăm năm có thể tu đến Trúc Cơ đại viên mãn đã là chuyện không dễ dàng. Cửu Châu có trăm quốc, vô số thế ngoại chi địa, ngươi lại chưa từng đi lịch lãm, chẳng lẽ cứ thế ở trong phúc địa Lữ thị hao phí cả đời này hay sao? Ta có thể quay lại giúp ngươi giải thích một hai câu với Lữ tộc trưởng, như vậy là đã có thể bảo vệ được người nhà của ngươi rồi."

Lữ Trác Văn nghe vậy thì nghẹn ngào, đang muốn bái tạ, Phong Thiệu lại khoát tay, nói tiếp:

"Vừa lúc ta cũng muốn đến một bí cảnh ở biên cảnh phía tây tầm bảo. Hiện giờ thương thế của ngươi chưa lành, ta đưa ngươi đi cũng có thể tiện đường chăm sóc đôi chỗ. Đến lúc đó nếu tìm được pháp bảo thích hợp, ngươi cũng có thể tăng cường thực lực, khiến cho những kẻ ác bị quản thúc. Dù sao thì đại trưởng lão kia cũng có tu vi Kim Đan."

Lữ Trác Văn vô cùng cảm động, lại nghĩ đến con Bào Hào của đại trưởng lão liền cảm thấy vô cùng sợ hãi. Lúc trước đại trưởng lão còn cố kỵ mặt mũi của tộc trưởng nên không đích thân ra tay. Nhưng lần này lại

tạo thành cục diện như vậy, nếu đại trưởng lão muốn đối phó với mình, cậu ta ắt sẽ phải đạo tiêu thân tử.

Một lần nữa cậu ta lại cảm thấy sự chênh lệch khủng khiếp giữa Trúc Cơ đại viên mãn với Kết Đan, không khỏi nắm chặt chuôi kiếm, thầm hận không thôi.

Linh sủng của Lữ Trác Văn là Thương Ưng, đồng tâm với chủ, cũng bị xao động mà phát ra tiếng kêu to.

Khi nghe thấy tiền bối nguyện ý chiếu cố mình, còn muốn đưa mình đi bí cảnh, cậu ta cũng tự cảm thấy không có mặt mũi mà nhận ân huệ của y.

Vì thế sau khi cân nhắc, Lữ Trác Văn liền chắp tay hành lễ với Phong Thiệu:

"Tiền bối là sứ giả Côn Luân, sự vụ quấn thân, ngài đừng nên phí tâm vì vãn bối. Hiện giờ tuy vãn bối bị thương, nhưng cũng đã được tiền bối ban thuốc, bởi vậy cần tự lực tu luyện, sao có thể không biết đủ mà được đà lấn tới? Tiền bối thiện tâm từ bi, vãn bối khắc sâu trong lòng, nếu lại đi theo tiền bối để ngài bảo vệ, vãn bối cũng tự thấy hổ thẹn không thôi."

Phong Thiệu có hơi đáng tiếc nhìn cậu ta một cái, cười cười thở dài:

"Khó trách Lữ tộc trưởng lại muốn bảo vệ ngươi, tâm tính cứng cỏi lại thuần khiết."

Mặt Lữ Trác Văn ửng hồng, xấu hổ nói: "Đa tạ tiền bối tán thưởng. Nếu không phải được tiền bối cảnh tỉnh, chắc lúc này vãn bối vẫn còn đang chìm đắm trong phẫn hận không nguôi, làm sao còn có thể cứng cỏi được như lời tiền bối vừa nói."

"Tỉnh ngộ thì tốt rồi, sau đó ngươi nên nhập thế chăm chỉ tu hành." Phong Thiệu không để ý lắc đầu, vừa làm bộ muốn đi, lại bị Lữ Trác Văn giữ lại. Trong lòng y mừng thầm, tự biết đồ ăn đã được dâng lên.

Y đoán không sai, Lữ Trác Văn triệu hồi Lục Dực Xích Mân trong tay, dùng máu nhập vào trán của linh điểu, sau đó một làn sương đỏ hiện lên, cũng tiên tán đi rất nhiều linh khí màu vàng. Xích Mân hệ hỏa, mà linh khí màu vàng là hệ thổ, là của Lữ Trác Văn. Hình ảnh này chứng minh, Lục Dực Xích Mân đã được giải khế ước với Lữ Trác Văn.

"Ân cứu mạng và ân tái tạo của tiền bối, vãn bối không có gì báo đáp, chỉ có một con Lục Dực Xích Mân. Tiền bối còn phải đi bí cảnh tầm bảo, nó lại có chút tác dụng, hi vọng tiền bối sẽ không ghét bỏ." Lữ Trác Văn thật tâm thành ý dâng linh điểu lên.

Phong Thiệu cười vô cùng chân thành, nhưng miệng vẫn không quên từ chối một phen: “Không thể được. Con linh điểu này quí hiếm như vậy, dù sao cũng là Lữ tộc trưởng ban cho…”

Lữ Trác Văn giải thích nói: “Văn bối tu vi thấp kém, tự biết hoài bích có tội. Trong phúc địa của Lữ thị vì có điềm lành nên mới có thể sinh ra linh điểu này, đã thế còn bị tộc nhân nhìn chằm chằm như hổ rình mồi. Nếu văn bối mang theo nó nhập thế tu hành, chỉ sợ sẽ càng trêu chọc phải phiền toái lớn hơn.”

Đầu óc cậu ta thanh tỉnh, nói có lý có tình, dù sao cũng là thật tâm thật ý.

Phong Thiệu không thể chối từ được nữa, thản nhiên nhận lấy rồi kí kết khế ước với Lục Dực Xích Mân.

Lúc sắp rời đi, Lữ Trác Văn thỉnh giáo tính danh của ân nhân, lại vái một cái rồi mới rời đi.

Phong Thiệu nhìn Lục Dực Xích Mân tràn đầy sinh khí trong tay, lại nhìn về phía bóng dáng của thanh niên đã dần dần khuất xa, trong lòng hơi cảm khái. Lữ Trác Văn này cương trực lại không biết luồng cúi, một khi nhập thế tu hành, chỉ sợ chuyện ác gặp phải sẽ còn nhiều hơn ở đây.

Có điều như vậy cũng tốt. Tu hành vốn là việc tu thân dưỡng tính, nếu không nhập thế rèn luyện thì làm sao có thể rèn giũa được bản thân.

Bạch Hổ nhìn thấy ánh mắt của thiếu niên vẫn còn dây dưa không dứt, trong lòng không khỏi có chút bất mãn. Nó liên tục cọ vào đùi Phong Thiệu, muốn dời lực chú ý của đối phương lên người mình.

Hiển nhiên là vô cùng thành công. Vừa làm xong chuyện tốt nên khiến tâm tình của Phong Thiệu rất không tồi. Y không thèm so đo Tiểu Bạch lại vừa phá hỏng một bộ pháp bào nữa của mình, ngược lại cúi xuống sờ sờ lên cái đầu đầy lông xù của nó, ôn nhu nói: “Bây giờ chúng ta không về động phủ, phải đến Lữ phủ gặp mặt Lữ Xuân Thu kia một phen mới được.”

Từ trước đến nay, Phong Thiệu đối đãi với người khác đều không phải kiểu nhất thời xúc động. Cho dù thi thoảng có tâm huyết dâng trào thì y cũng sẽ cẩn thận giải quyết từ đầu đến cuối.

Ví dụ như hiện tại, y sẽ trực tiếp đi tìm Lữ Xuân Thu.

Lữ Xuân Thu cũng không khác gì so với một năm trước. Nhưng Phong Thiệu quan sát tỉ mỉ một hồi lại mơ hồ cảm thấy vẻ mặt của đối phương không bằng một năm trước.

Khi ông ta nhìn thấy Phong Thiệu đột nhiên đến thăm, đầu tiên là kinh ngạc. Dù sao đối phương lại không dùng đến trận pháp truyền tống, sau đó sắc mặt lại hơi lộ vẻ vui mừng.

Phong Thiệu đương nhiên cũng nắm bắt được sắc mặt vui mừng này, trong lòng càng cảm thấy không ổn. Ngoài mặt thì vẫn không biểu hiện bất kì điều gì, ý cười vẫn như ban đầu, hàn huyên nói chuyện.

Nếu biết đối phương ắt có nguyên do, Phong Thiệu cũng không vội vã nói ra ý đồ của mình, chỉ cùng ẩm trà luận đạo với Lữ Xuân Thu, tràn đầy thản nhiên tự đắc. Sau một chén trà, xưng hô của hai người từ "Lai sứ" biến thành "Phong đạo hữu", "Lữ tộc trưởng" biến thành "Lữ đạo hữu".

Trong lòng Lữ Xuân Thu có tâm sự, mà việc này còn quan trọng hơn rất nhiều so với việc trong lòng của Phong Thiệu. Cho nên ông ta không thể kiên nhẫn thêm nữa, điều chỉnh sắc mặt nói:

"Phong đạo hữu thân là đệ tử thân truyền của tông chủ Côn Luân tông, lại đường xa mà đến, bần đạo vô cùng vui sướng. Vốn nên cẩn thận tiếp khách, nhưng bất đắc dĩ là hiện tại Lữ gia lại đang có tai họa ập đến…"

Nói xong, sắc mặt Lữ Xuân Thu trầm xuống, chắp tay cúi đầu với Phong Thiệu.

"Lữ đạo hữu, đây là có ý gì!" Phong Thiệu tỏ vẻ cả kinh, tất nhiên phải tiến lên đáp lễ. Đối phương không chỉ là tộc trưởng mà tu vi cũng cao hơn mình một tiểu cảnh giới. Cho dù hiện giờ đối phương có việc cầu đến y, y cũng không thể nhận đại lễ này.

------oOo------

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 23: Tai họa.

Nhưng Lữ Xuân Thu lại cố ý muốn làm trọn lễ. Sau khi nghe thấy y hỏi, không khỏi than thở một phen, lúc này mới lần lượt nói ra.

Thì ra là do bên trong phúc địa của Lữ thị có điềm lành linh thú, khiến cho Lữ gia chọc phải một đại họa.

Bên trong phúc địa của Lữ thị không chỉ sinh ra các loài linh thú, linh cầm hiếm thấy; còn có không ít linh thú tam giai nghịch thiên. Trải qua mấy chục năm, chuyện điềm lành của Lữ tộc ở Đại Hoang châu đã là chuyện không ai không biết, không ai không hiểu.

Tuy nổi danh như vậy, nhưng thực lực của Lữ thị lại không thể sánh cùng danh tiếng.

Đối với các thế gia ở Đại Hoang châu mà nói, thực lực của Lữ tộc cũng chỉ xếp ở hàng trung đẳng, lại càng không thể so sánh được với Phích Lịch môn – là đệ nhất môn phái ở Đại Hoang châu.

Phích Lịch môn là tông môn võ tu, môn đồ có hơn một ngàn, trong môn còn có ba vị Nguyên Anh chân nhân tọa trấn, thực lực không thể khinh thường.

“Chính là Không Hà chân nhân của Phích Lịch môn kia, gã mơ ước phúc địa của tộc ta đã lâu. Đầu tiên là muốn linh sủng Huyền Trinh của ta…” Nói xong, Lữ Xuân Thu nhìn về phía thiếu niên đang đứng trước cửa.

Dường như thiếu niên kia cảm thấy tầm mắt của ông ta, quay đầu, hơi hơi khom người: “Chủ nhân gọi ta?”

Thiếu niên này chính là linh sủng thanh quy Huyền Vũ của Lữ Xuân Thu?

Phong Thiệu nghe thấy vậy, không khỏi liếc mắt nhìn lại. Nhưng khi thấy thiếu niên kia diện mạo như đồng tử, tay cầm phất trần, không có gì khác biệt so với đạo tu thông thường. Cho dù có dùng thần thức thăm dò, cũng chỉ cảm thấy dao động linh khí của cậu ta hơi khác người thường một chút mà thôi.

Y lại nhìn xuống Tiểu Bạch đang lười biếng nằm bên chân mình, không khỏi tò mò muốn biết khi nó hóa thành người thì sẽ có hình dáng như thế nào, lúc nói chuyện thì giọng nói có dễ nghe hay không. Tuy trong lòng có suy nghĩ như vậy, nhưng trước mắt lại không phải thời cơ để nói đến chuyện này. Y tính lát nữa khi sắp rời đi sẽ thỉnh giáo Lữ Xuân Thu, làm thế nào để nuôi dưỡng một con linh thú trở thành hình người.

Lữ Xuân Thu khoát tay với Huyền Trinh, quay đầu nói tiếp:

“Bần đạo nuôi Huyền Vũ này đã hơn năm mươi năm, tình cảm chủ tớ không thể đong đếm được. Không Hà chân nhân kia vừa mở miệng liền muốn có nó, sao ta có thể bỏ được, bởi vậy đã uyển chuyển cự tuyệt. Để tránh làm tổn thương tình nghĩa, bần đạo còn dâng lên mấy con linh thú ngũ giai khác, trong đó cũng có một con là thánh thú Huyền Vũ. Nhưng

khi đưa đến, Không Hà chân nhân không những không cảm kích, ngược lại còn trách cứ Lữ gia ta không coi ai ra gì, tùy tiện lấy cho đủ số lượng!"

"Vô thượng Thái Ất độ ách Thiên Tôn." Lã Xuân Thu chợp mắt ngâm xướng một câu, ổn định lửa giận rồi mới nói tiếp: "Trên dưới Lữ gia của ta, tổng cộng cũng chỉ có bốn thánh thú. Chẳng qua là bần đạo không nỡ xa Huyền Trinh, nhưng bù lại cũng đã dâng lên một con linh thú Huyền Vũ rồi, còn muốn thế nào nữa? Có lẽ là ông ta chỉ muốn cố tình gây chuyện mà thôi."

Phong Thiệu nhẹ nhàng gật đầu, cũng hiểu được hành động của Không Hà chân nhân này đúng là cố ý gây khó dễ, hoặc là còn có mục đích khác.

"Nhân chuyện này, chưởng môn của Phích Lịch môn cũng nổi giận với Lữ thị ta, nói muốn đích thân giáo huấn Lữ thị. Đương nhiên bần đạo không dám khinh thường, cũng tự mình đến Phích Lịch môn giải thích. Nhưng đối phương lại ném ra mấy thi thể linh thú cấp thấp, nói đây là do Lữ gia ta đưa đến… trách Lữ thị cố ý khiêu khích!"

Khi Lữ Xuân Thu nói đến đây, cũng không còn vẻ tức giận nữa, chỉ là thở dài:

"Đã đến nước này, bần đạo cũng biết là đối phương cố tình gây hấn. Nhưng dù biết vậy, Lữ gia ta làm sao có thể chống lại nổi Phích Lịch môn, chỉ đành cố gắng cầu hòa mà thôi."

Tâm tư như vậy… Phong Thiệu hơi nhướng mày, hỏi: "Cuối cùng thì Phích Lịch môn này muốn có thứ gì?"

Sắc mặt của Lữ Xuân Thu như tro tàn: "Thứ ông ta muốn chính là phúc địa của chúng ta, nếu không thì sẽ khiến sau này Lữ gia không thể tiếp tục an ổn sinh sống ở Hoang Châu nữa."

Ông ta dừng một chút, lại nói:

"Mấy tháng này, tộc nhân Lữ thị bán linh thú linh cầm ở bên ngoài, không khi nào là không gặp phải độc thủ ám toán của Phích Lịch môn. Tuy rằng bần đạo đã cố tử thủ, nhưng nhân tâm Lữ gia đã loạn, chỉ sợ không thể kéo dài thêm được nữa."

Quy củ, bằng hữu, tiền tài ở tu giới; luôn là tiền tài đứng trước tiên. Tuy Lữ thị cũng là thế gia, nhưng lại không thể trụ được khi bị cắt đứt đường tài lộ. Phong Thiệu cũng đã đoán được phần nào tính toán lúc trước của Lữ Xuân Thu, sau đó lại nghe thấy ông ta nói:

“Nếu Phong đạo hữu không đến, cho dù sau này không còn mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông, ba ngày sau bần đạo cũng sẽ buông tha phúc địa này, nói gì thì nói cũng phải lấy tộc nhân làm trọng…”

Nói đến đây, Lữ Xuân Thu đứng dậy cúi đầu trước Phong Thiệu, giọng vô cùng khẩn thiết: “Xin Côn Luân hãy cứu lấy tộc ta!”

Phong Thiệu vội vàng dìu ông ta ngồi xuống, trầm giọng hỏi: “Phích Lịch môn ức hiếp thế gia như vậy, tại sao Lữ tộc lại không cầu viện Bão Phác tông? Tuy rằng Côn Luân là môn phái đứng đầu trong bốn phái, nhưng Đại Hoang châu thuộc nội hạt của Bão Phác tông, chúng ta cũng không tiện quản việc thay.”

Lữ Xuân Thu liên tục thở dài: “Sao bần đạo lại không đi tìm Bão Phác tông được. Có điều Lữ gia thế yếu lời nhẹ, thật vất vả cầu đến một chưởng sự nội môn của Bão Phác tông, pháp bảo pháp khí linh thạch cũng dâng lên, nhưng đối phương lại không hề giúp đỡ, lại còn để cho Phích Lịch môn càn quấy. Không những thế còn khuyên bần đạo đừng hoài bích có tội…”

Đây chính là không muốn quan tâm tới rồi, không thì chưởng sự này là cá mè một lứa với Phích Lịch môn, hoặc là đã lấy được nhiều lợi lộc hơn từ Phích Lịch môn. Nói tóm lại, tiền tài Lữ Xuân Thu dâng lên coi như là mất không.

Phong Thiệu cảm động lây rồi thở dài. Có điều cũng không phải vì Lữ tộc, mà thở dài vì chính bản thân y dính phải củ khoai nóng phỏng tay như vậy. Vốn chỉ muốn làm một chuyện tốt nho nhỏ, không ngờ lại gặp phải phiền phức lớn hơn gấp bội…

Y có tâm hỏi Lữ Xuân Thu, nếu muốn xin Côn Luân giúp đỡ, sao không tính từ trước để viết thư cầu viện?

Nhưng còn chưa hỏi ra miệng, Phong Thiệu đã hiểu rõ đáp án. Không ngờ Phích Lịch môn lại tính kế tham lam đến vậy, ra tay vừa độc vừa nhanh. Mới chỉ trải qua có mấy tháng, thế cục liền thay đổi đột ngột, hiện giờ muốn gửi thư cầu cứu Côn Luân, e rằng đã không còn kịp rồi.

Dù sao Đại Hoang châu cũng là nơi cách tiên cảnh Côn Luân xa nhất, cho dù đại năng của Côn Luân có thể lập tức đến đây, nhưng cũng không chắc sẽ ra mặt vì một việc nhỏ như thế này. Nhưng nếu giao cho đệ tử của Côn Luân, ngự kiếm mà đến thì nhanh nhất cũng phải mất ba tháng!

Đợi người đến nơi, phúc địa Lữ thị đã sớm đổi họ, người của bộ tộc Lữ thị cũng chết hết ráo.

Còn nữa, Côn Luân có muốn vì việc này mà ra tay tương trợ hay không, cũng còn phải suy xét một phen.

Nhưng Lữ Xuân Thu đều đã nói trắng ra như vậy khiến cho Phong Thiệu không thể không đồng ý. Việc này không chỉ ảnh hưởng đến hình tượng lương thiện mà y đắp nặn hàng ngày, càng quan trọng hơn – đây chính là người nhà của nhân vật chính.

Muốn tránh mọi chuyện thất bại trong gang tấc, lại khó giải quyết, nếu đã đứng trước mặt mình cầu xin, Phong Thiệu cũng chỉ có thể đồng ý.

Nhìn thấy thiếu niên trước mắt đăm chiêu, Lữ Xuân Thu cũng không dám quấy rầy. Ông ta biết việc này đã làm khó cho y, nên trong lòng chắc cũng phải ước lượng nặng nhẹ. Tuy rằng lúc trước ông ta muốn nhẫn tâm từ bỏ phúc địa, những suy cho cùng cũng là bị ép đến bước đường cùng, nếu như chỉ còn một tia hi vọng, ông ta cũng không muốn làm tội nhân của Lữ gia.

“Lữ đạo hữu muốn giữ lại phúc địa, còn muốn cùng Phích Lịch môn biến chiến tranh thành tơ lụa?” Đột nhiên Phong Thiệu hỏi một câu.

Bị hỏi trực tiếp như vậy, sắc mặt của Lữ Xuân Thu có hơi túng quẫn, lại vẫn gật đầu: “Bần đạo cũng biết việc này khó khăn, dù sao Phích Lịch môn có tâm tính kế, phía sau lại có Bão Phác tông làm chỗ dựa…”

“Lữ tộc trưởng.” Phong Thiệu nghiêm trang chỉnh sửa lại xưng hô, chậm rãi nói: “Tuy ta là đệ tử của Côn Luân, nhưng việc này liên quan rộng lớn, ta không thể tùy tiện làm chủ thay Côn Luân tông được. Mà… để ta suy xét một chút đã.”

Lời này nói ra cực kỳ thận trọng, thấy thiếu niên thường ngày hay tươi cười nhưng lúc này lại thu liễm hoàn toàn, Lữ Xuân Thu cũng không khỏi có chút tự trách. Tuy rằng Phong Thiệu đã Kết Đan, lại là đệ tử thân truyền của tông chủ, nhưng dù sao cũng không phải là người chưởng sự trong môn phái, đúng là có một số việc rất khó làm chủ… Có phải ông ta đã được một tấc mà lại muốn tiến thêm một thước, lòng tham không đáy?

Nghĩ thế, sao Lữ Xuân Thu còn có thể không biết xấu hổ mà thỉnh cầu nữa, sắc mặt phiếm hồng nói: “Vốn là do bần đạo mặt dày thỉnh cầu, đã làm khó cho Phong đạo hữu rồi. Nếu Phong đạo hữu đã không thể lấy thân phận Côn Luân để tương trợ, bần đạo cũng không dám có nửa câu oán hận, mong đạo hữu không trách Lữ gia ta lỗ mãng. Ngược lại nếu có thể bảo vệ một hai phần, bần đạo cũng đã vô cùng cảm kích!”

Phong Thiệu khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Lữ đạo hữu, đây là đang nói gì vậy! Chỉ nói bản thân ta, nhìn thấy kẻ ác hoành hành, áp bức Lữ gia đến mức này, chứ còn chưa nói đến Lữ đạo hữu cùng ta tâm đầu ý hợp. Cho dù chỉ là kẻ qua đường cũng muốn dùng hết toàn lực để trợ giúp cho Lữ gia.”

Lữ Xuân Thu nghe vậy, cảm động vô cùng, nói: “Nghe được lời ấy là đã đủ rồi.”

Phong Thiệu thấy đối phương nhìn mình chân thành, không hề giả bộ, liền cảm thấy vừa lòng. Cuối cùng cũng không uổng công y làm ra một vở khổ nhục kế.

Tuy đã sớm hạ quyết tâm giúp Lữ gia vượt qua cơn nguy cơ này, nhưng cũng không thể nhanh chóng nhận lời. Con người luôn có thói hư tật xấu, nếu như dễ dàng đạt được thứ gì đó, đều luôn không biết quý trọng. Đặc biệt Lữ Xuân Thu này vừa mở miệng liền muốn giữ lại cả phúc địa, muốn cả người và tiền tài nhưng lại không muốn nhận hậu quả.

Nếu như không trị công phu sư tử ngoạm của ông ta, chắc ông ta cứ nghĩ Côn Luân là kim bảng vạn năng, cho rằng đối với Phong Thiệu y chỉ cần nhấc tay một cái là xong.

Cho dù thật sự là với Phong Thiệu thì chỉ là một cái nhấc tay, nhưng cũng không muốn để đối phương có suy nghĩ như vậy. Huống chi, việc này đúng là vô cùng gian nan. Đương nhiên y muốn kích động tâm tình của Lữ Xuân Thu, khiến cho ông ta biết chỗ khổ khó nói của mình, vì giúp Lữ gia mà đã hao phí bao nhiêu sức lực… Nói thẳng ra liền khiến cho người ta choáng váng.

Có điều cũng nhân cơ hội này, Phong Thiệu cũng nói chuyện Lữ Trác Văn ra luôn: “… Ngôn từ của mấy người kia khó nghe vô cùng, ta thấy đệ tử kia của ngươi chịu nhục, liền đi đến khuyên bảo một hai câu. Chẳng qua mấy tên đệ tử đó lại không chịu tiếp thu, ngược lại còn muốn tấn công ta. Nếu chỉ có một mình ta thì cũng chẳng sao, nhưng ta còn phải bảo vệ đệ tử kia, cho nên lúc ra tay có chút không biết nặng nhẹ. Haizz, bốn người kia đều đã chết cả rồi.”

Lời này của y âm thầm ám chỉ người đứng sau màn chính là đại trưởng lão, dù sao người chết rồi cũng không thể đi ra đối chứng. Lại nói tiếp, Phong Thiệu y cũng chỉ là gặp chuyện bất bình ra tay giúp đỡ, giết vài tên ác đồ của Lữ gia mà thôi.

------oOo------

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 24: Nghịch nước.

“Mấy tên nghịch đồ này lại dám lớn mật đến thế sao!” Lữ Xuân Thu lộ ra sắc mặt giận dữ, vội hỏi: “Quả thật là chết không đáng tiếc! Mấy tên phản nghịch của Lữ gia này, Phong đạo hữu chớ nên để tâm làm chi.”

Ông ta lại nghĩ đến điều gì, thở dài nói: “Trác Văn đúng là đáng thương, nhưng tình hình trước mắt của Lữ gia như vậy, nói không chừng lần này cậu ta nhập thế tu luyện ngược lại là chuyện tốt, không sợ bị liên lụy…”

Phong Thiệu không tiếp lời. Một khi tiếp lời, Lữ Xuân Thu sẽ tiếp tục thay Lữ gia kể khổ.

Lúc này Bạch Hổ nằm bên chân y đã tỉnh lại, chống chân trước lười biếng duỗi eo, sau đó lại cọ cọ lên người thiếu niên. Phong Thiệu gãi gãi cái đầu lớn của nó, cảm giác thấy ánh mắt của Lữ Xuân Thu, y liền không nhanh không chậm đè đầu Bạch Hổ xuống, thấp giọng nói một câu: “Nghe lời.”

Lữ Xuân Thu không giấu vẻ ao ước: “Phong đạo hữu quả nhiên là có cơ duyên tốt, có thể gặp được Bạch Hổ là linh thú đứng đầu trong tứ thánh thú.”

Phong Thiệu cười cười, hỏi ngược lại: “Ta thấy Huyền Vũ của Lữ đạo hữu có thể hóa thành hình người nên muốn thỉnh giáo một chút. Xưa nay ta không có hiểu biết nhiều về phương diện nuôi dưỡng linh thú, không biết linh thú muốn hóa thành hình người phải mất bao lâu? Tu vi cao đến đâu?”

Dường như Bạch Hổ cũng hiểu được lời nói của y, đứng thẳng thân thể, con ngươi màu kim sắc không chớp mắt nhìn thẳng lão đạo mũi trâu bên cạnh thiếu niên.

Lữ Xuân Thu vuốt râu nhìn về phía Bạch Hổ, nhìn từ trên xuống dưới, nhướng mày nói :“Tuổi của Bạch Hổ này nhìn thì thấy hình thú thì đã trưởng thành, nhưng nếu hóa thành hình người, chỉ sợ chỉ mới là một đứa trẻ con mà thôi.”

Phong Thiệu bật cười, nói: “Đúng vậy, ta đã tham dò sắc thân của nó, dường như nó chỉ mới có mười tuổi, nhưng đã là linh thú ngũ giai.”

“Đúng vậy.” Lã Xuân Thu gật đầu, nói: “Linh thú Bạch Hổ rất hiếm có, ngay cả yêu thú cũng cực kỳ ít. Chỉ sợ chỉ có bí cảnh hiểm yếu và vùng đất cổ xưa như Ma Vực mới có thể tìm được tung tích, cho nên ngay từ nhỏ đã là ngũ giai. Tuy là ngũ giai nhưng thực lực lại không thể sánh được với cấp độ. Nếu như có đủ thực lực, với tu vi ngũ giai thì đã sớm có thể hóa thành hình người.”

Cách nói này với suy nghĩ của Phong Thiệu cũng không sai lệch lắm. Y đang muốn hỏi linh sủng của Lữ Xuân Thu làm thế nào để biến hóa thành công, dù sao linh sủng của ông ta cũng chưa có thực lực đạt đến ngũ giai.

Dường như nhìn thấu nghi vấn của y, Lữ Xuân Thu đã tự giải thích:

“Tổ tiên của Lữ tộc ta từng có thánh thú chi thể cho nên tới đời này đã có rất nhiều nghiên cứu đối với linh thú và yêu thú. Để giúp cho linh thú có thể nhanh chóng biến hóa, đó là nhờ vào một loại tâm pháp.”

Phong Thiệu vô cùng để bụng đối với việc biến hóa của linh sủng, tất nhiên Lã Xuân Thu cũng muốn thể hiện, nhất là lúc đang có việc muốn cầu đến y. Ông ta không chỉ chủ động dâng [Cửu Châu linh sủng thông giám] và [Lữ phủ linh thú chính tông kí], còn dâng cả khẩu quyết tu luyện tâm pháp của linh thú do Lữ thị truyền thừa – Nguyệt Hoa quyết.

Thừa dịp Phong Thiệu còn đang vừa lòng, Lã Xuân Thu vẫn không quên thở dài vài câu: “Lữ gia ta truyền đến đời bần đạo cũng đã được gần vạn năm, truyền thừa sao có thể chỉ có một mạch tâm pháp linh thú như vậy? Haizz, ngay cả trong Tàng Kinh Các của tộc ta cũng không thiếu tâm pháp có lịch sử lâu đời…” Nói đến đây, ông ta dừng một chút, nói với Phong Thiệu: “ Trong Tàng Kinh Các có rất nhiều tâm pháp cho linh sủng tu luyện, nếu Phong đạo hữu muốn, ta có thể cố gắng hết sức. Haizz, không biết đợi qua mấy ngày nữa có bị Phích Lịch môn không coi ai ra gì kia mang đi hay không…”

Giọng điệu này bi thương mười phần, Phong Thiệu có chút đau đầu. Có thể thấy được khổ nhục kế chính là thứ khiến cho người ta phải chịu tội. Nhưng y cũng không biểu lộ ra bên ngoài, chỉ lẫm liệt nói: “Lữ đạo hữu không cần phải nói thế, ta đã hứa thì tất sẽ toàn lực hoàn thành.”

Lữ Xuân Thu nghe thấy vậy thì có hơi xấu hổ, muốn hỏi y có thể đại diện cho Côn Luân hay không… Nhưng nhìn vẻ mặt của thiếu niên phía

đối diện vô cùng chính khí, liền có vài phần ngượng ngùng, cúi đầu nuốt lời muốn nói trở vào.

Phong Thiệu cáo từ Lữ Xuân Thu, cũng không ở lại tòa nhà mà đối phương đã chuẩn bị cho y, mà trở về động phủ lúc trước. Còn lấy lý do là y đã quen tu hành kiểu màn trời chiếu đất, hi vọng Lữ Xuân Thu không gọi đệ tử qua ngọn núi bên kia quấy rầy y.

Lữ Xuân Thu liên tục đồng ý, còn hứa tuyệt đối sẽ không cho người tới gần. Lại ám chỉ thêm, Lữ gia đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng, hi vọng Phong đạo hữu đừng nên suy xét quá lâu.

Đương nhiên Phong Thiệu sẽ không mất nhiều thời gian để suy nghĩ, y cố ý chậm trễ mấy ngày cũng là để cho Lữ Xuân Thu phải sốt ruột. Thừa dịp mấy ngày này, y nhanh chóng để cho Tiểu Bạch đem Nguyệt Hoa quyết này tu luyện cho tốt.

Theo lời Lữ Xuân Thu, càng là linh thú cao giai, tư chất sẽ càng tốt, linh khí sung túc hơn, linh trí tương đối cao, tu luyện pháp quyết này cũng không mất nhiều thời gian. Con Huyền Vũ kia của ông ta chỉ mất có năm năm mà đã có thể biến thành hình người, chỉ là linh trí và khả năng nói chuyện vẫn chưa theo kịp mà thôi.

Phong Thiệu sờ sờ lỗ tai xinh đẹp của Bạch Hổ. Tên nhóc này rõ ràng không ngốc, còn hiểu được lời của con người, cho nên tư chất chắc chắn sẽ cao hơn con Huyền Vũ kia, có lẽ không mất tới năm năm là đã có thể hóa thành hình người. Về phần linh trí và nói chuyện, chỉ cần y chậm rãi dạy dỗ là được. Nếu nói A Loan là nữ nhi, vậy thì Tiểu Bạch này cứ xem như nhi tử mà nuôi dưỡng vậy.

So với A Loan còn có sứ mệnh của nữ chính, có lẽ Tiểu Bạch này có thể ở bên cạnh y lâu hơn một chút…

Lúc trở về đến nơi đã là ban ngày, ánh nắng chói chang, Bạch Hổ lười biếng phơi nắng. Khi vừa đến đỉnh núi bên kia, Phong Thiệu liền mang nó đáp xuống đất, Bạch Hổ vừa chạm đất liền ngựa quen đường cũ, chạy một mạch vào rừng.

“Mi chạy đi đâu vậy?” Phong Thiệu vừa hô, vừa đuổi theo. Bên ngoài ánh nắng chói chang như vậy nhưng khi vừa vào rừng rậm liền được bóng râm che phủ, vô cùng mát mẻ. Chạy không xa lắm liền thấy Tiểu Bạch, phía trước nó là một con sông vắt ngang qua.

Bạch Hổ nhảy vào lòng sông, cơ thể to lớn gần bằng con người lúc này đã hoàn toàn chìm vào trong dòng nước, chỉ nổi một cái đầu to lớn trên

mặt nước. Biểu cảm trên mặt cũng vô cùng có nhân tính, chỉ kém nước thoải mái đến nổi rên rỉ mà thôi.

Phong Thiệu dùng tay lau đi chỗ bọt nước trên mặt, khi nhìn đến biểu cảm sung sướng của Bạch Hổ, không khỏi nở nụ cười, cũng không nhẫn gọi nó ra.

Nước trong vắt, gợn từng tầng sóng lăn lăn, phản xạ ánh nắng của mặt trời khiến trong mắt y cũng tràn ngập ánh sáng lấp lánh. Cho dù biết đây chỉ là một con sông nhỏ, nhưng bỗng nhiên y cũng có chút ngứa ngáy, muốn nhảy xuống ngâm mình một hồi.

Lúc này Bạch Hổ cũng lại gần đây, gầm nhẹ, như là đang muốn mời gọi thiếu niên.

"Được, đừng kêu, ta đến đây!" Phong Thiệu cởi pháp bào đi vào trong sông, nước rất ấm áp. Tuy rằng tu vi càng cao thì càng có sức chống cự lại với cái lạnh, nhưng nếu có thể ở trong hoàn cảnh tốt, không ai lại thấy không thoải mái.

Y thích ý mà bơi lội vài vòng, liền thấy đôi mắt vốn đang híp lại của Tiểu Bạch lúc này đang lặng lẽ nhìn y. Cũng không biết đã nhìn bao lâu, biểu cảm kia giống như là nó đang cười vậy.

Tên này đang chê cười mình? Phong Thiệu vừa nghĩ như vậy liền theo bản năng vung hai tay vốc một vốc nước hất về phía Bạch Hổ.

Bạch Hổ bị tập kích, còn tưởng rằng thiếu niên muốn chơi đùa với nó, móng vuốt to lớn vung lên, hất nước về phía y. Hình thể của hai người cách nhau khá xa, sắc thân của Phong Thiệu nhìn qua cũng chỉ mới hơn mười sáu, không tính là cường tráng, miễn cưỡng có thể được coi là thon dài. Y lập tức bị sóng nước đánh vào người, chẳng may trượt chân, đặt mông ngồi xuống, cả người bị nước bao phủ.

Phong Thiệu không hề phòng bị uống mất mấy ngụm nước, lúc này lại là giận thật.

Y vuốt nước trên mặt, ho khan đứng lên. Khi nhìn thấy trong mắt con Bạch Hổ kia tràn ngập sự khẩn trương lại ngây thơ vô tội, y cũng không phản ứng gì, chỉ bấm tay niệm ra một đạo hỏa quyết.

Thoáng chốc, một ngọn lửa từ đầu ngón tay của y trượt đi, dạo một vòng xung quanh Bạch Hổ, sau đó nhanh chóng bay vọt lên. Tuy không thiêu đến nó, nhưng nhiệt độ lại cao, nóng đến mức khiến cho Bạch Hổ hoảng hốt, trong cổ họng phát ra tiếng kêu, như là ủy khuất, càng như là cầu xin tha thứ.

Phong Thiệu biết nó sợ nóng, sau khi dạy dỗ một hồi cũng thu tay.

Bạch Hổ đột nhiên được giải vây, lập tức chạy đến bên cạnh thiếu niên, dùng đỉnh đầu ướt sũng cọ cọ hắn, giống như một đứa trẻ biết sai. Y là người luôn ăn mềm không ăn cứng, bị một chiêu như vậy, ngược lại không tức giận được nữa, liền ôm lấy đầu nó hôn hôn, xem như là an ủi.

Bạch Hổ cảm thấy được cổ vũ, có qua có lại, nó liền vươn đầu lưỡi phấn hồng ra liếm liếm lên mặt thiếu niên, hơn nữa còn không câu nệ mà liếm lên má y. Từ hai má đến vai, lại liếm đến lồng ngực trắng nõn, xuống chút nữa… Nó liền bị nhéo lỗ tai, ngẩng đầu nhìn thiếu niên đang trợn trừng hai mắt.

Đầu lưỡi này có lực sát thương quá lớn. Vốn trong lòng Phong Thiệu đang yên tĩnh như nước, lúc này lại có chút xao động. Y nhéo nhéo hai lỗ tai của Tiểu Bạch, cảnh cáo nói: “Không được tùy tiện liếm lên người ta.”

Bạch Hổ liên tục bị y trừng mắt nhìn vài lần, con ngươi kim sắc vô tội nhìn lên đỉnh núi, khiến cho Phong Thiệu vừa tức lại bất đắc dĩ. Trong lòng thầm nghĩ, vẫn nên mau mau khiến cho Tiểu Bạch tu luyện hóa thành người. Hiểu biết ngôn ngữ của con người vẫn chưa đủ, còn phải giảng đạo lý mới được.

Tiểu Bạch trả lời bằng cách dùng đầu lưỡi liếm lên người y, Phong Thiệu tinh mắt ngăn lại: “Không được.”

Tiểu Bạch chớp mắt nhìn y, sau vài lần mới có thể tiếp nhận ý kiến của y. Đầu lưỡi liếm liếm cái mũi ướt át của nó, lùi sang bên cạnh tiếp tục nghịch nước, bóng dáng hiện lên vài phần cô đơn.

------oOo------

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 25: Dạy dỗ

Một người một hổ sau khi ngâm mình ở trong sông được một lúc, Bạch Hổ vẫn chưa muốn đứng dậy. Nó không ngừng lăn lộn trong nước, rõ ràng tỏ ý không muốn lên bờ, Phong Thiệu cũng không ép nó. Thấy mặt

trời đã sắp lặn khuất sau núi, trời tối dần, nơi đây cũng trở nên trống trải; thủy sinh kim, nơi này là vùng đất rất tốt để Bạch Hổ tu luyện Nguyệt Hoa quyết.

So với pháp quyết kiếm tu của Côn Luân, Nguyệt Hoa quyết này cũng không quá phức tạp. Nguyên lý căn bản của nó cũng giống như một vài loại tâm pháp của yêu tu, chủ yếu là dựa vào việc hút tinh hoa nhật nguyệt.

Nguyệt Hoa, cũng chính là ánh trăng, nó chứa đựng tinh khí. Đến canh Thân*, trong tinh khí sẽ có thêm tinh hoa của đất trời, rất có ích với yêu tu. Cho dù linh sủng là linh thú nhưng con đường tu luyện cũng vẫn giống như yêu. (*庚申: Canh Thân, mình không rõ nó chỉ năm Thân hay là giờ Thân)

Chỉ có điều canh Thân thì một giáp mới có một lần, cho dù hút một đêm sẽ có được sáu mươi năm tu hành nhưng Phong Thiệu cũng vẫn không thể đợi được. Cho nên chỗ tốt của Nguyệt Hoa quyết này liền hiện ra, khi linh thú tu luyện bộ pháp quyết này liền có thể hút được tinh hoa của trời đất ở trong ánh trăng ngay cả những ngày bình thường.

Đương nhiên, việc tu luyện thường xuyên sẽ có ích hơn nhiều so với đợi đến đêm canh Thân mới tu luyện.

Nhưng đáng quý ở chỗ, ánh trăng thì đêm nào cũng có, nhưng canh Thân phải mất sáu mươi năm mới lặp lại một lần, tích tiểu thành đại. Con Huyền Vũ của Lữ Xuân Thu kia mới tu pháp quyết này có hơn ba mươi năm, lại chỉ mất năm năm mà đã có thể hóa thành hình người cũng là vì như vậy.

Màn đêm dần dần buông xuống, mặt trăng vắt ngang qua không trung, mang theo ánh sáng màu trắng nhu hòa êm dịu.

Phong Thiệu đưa Bạch Hổ lên bờ, tự mình vận pháp quyết, hong khô bộ lông ướt nhẹp của nó. Bạch Hổ thoải mái cọ cọ lên đùi Phong Thiệu, không bao lâu sau, lông của nó đã được hong khô hoàn toàn. Nó lắc lắc thân mình, thoải mái liếm móng vuốt.

Một người một hổ ở bên bờ sông, Nguyệt Hoa quyết đã hiện lên rõ ràng rành mạch trong thức hải của Phong Thiệu, y đọc một lần cho Tiểu Bạch nghe. Âm thanh của thiếu niên trong trẻo rõ ràng, dù đang niệm tâm pháp cũng vẫn trầm bổng du dương. Bạch Hổ híp đôi mắt vàng lại lẳng lặng nghe, cảm giác như nó đang vô cùng hưởng thụ.

“Hiểu chưa?” Sau khi dùng cách đọc thoại nói qua một lượt xong, Phong Thiệu hỏi. Nhưng thấy ánh mắt mờ mịt của Bạch Hổ, không khỏi thở dài, lại lặp lại: “Khí thủy mà sinh hóa, khí tán mà hữu hình, khí bố mà súc dục, khí chung mà tượng biến, này khí chi tinh…”

Bỗng nhiên Bạch Hổ đứng thẳng dậy, Phong Thiệu vui vẻ, chẳng lẽ rốt cuộc nó đã hiểu được?

Nhưng Tiểu Bạch chỉ duỗi chân trước, miệng ngáp một cái rõ to, hóa ra là nó đang duỗi người một cách lười biếng. Sau đó nó tới gần Phong Thiệu, ôm chặt lấy thiếu niên, bày ra bộ dạng chuẩn bị đi ngủ.

Âm thanh đang đọc của Phong Thiệu chợt tắt. Y nâng một bàn tay, sau đó đập thẳng xuống cái đầu to lớn hình hạt dưa của Bạch Hổ tạo thành một tiếng vang dội. Bạch Hổ vừa nhắm mắt lại thì bỗng nhiên bị đánh, cảm thấy vô cùng oan ức liền ngẩng đầu lên. Trong con ngươi kim sắc còn có ánh nước lập lòe, chỉ thiếu nước khóc lóc kể lể mà thôi.

Nó còn chưa được mười tuổi, chưa được mười tuổi, chưa được mười tuổi; phải bình tĩnh, phải bình tĩnh… Phong Thiệu mặc niệm một hồi, cố gắng chấn chỉnh tâm lý lại của bản thân, một lúc sau mới thở ra một hơi, sau đó bắt đầu dùng lời lẽ dễ hiểu để giảng nội dung sâu sắc của Nguyệt Hoa quyết.

Đến nơi này đã rất lâu rồi, xém chút nữa là y đã cho rằng tất cả mọi người đều có thể hiểu được những văn tự tối nghĩa của tâm pháp. Tiểu Bạch còn nhỏ, cho dù có thể hiểu được ngôn ngữ của con người nhưng có lẽ vẫn không thể hiểu được những thâm ý trong tâm pháp này, Phong Thiệu tự nói với bản thân.

Nhưng kiếp trước Phong Thiệu làm diễn viên, không phải là giáo viên mầm non nên trong việc giáo dục trẻ con không có nhiều hiểu biết, cũng không có kinh nghiệm. Lúc trước dạy vỡ lòng cho A Loan cũng là y nhờ Phương Trường Tín, có điều hiện giờ y lại không thể trông chờ vào người khác, chỉ có thể tự thân vận động.

Nếu dùng tri thức lý luận trong tâm pháp không có hiệu quả, vậy thì cứ dứt khoát bắt đầu bằng thực tiễn đi.

Phong Thiệu hạ quyết tâm, liền ôm lấy Tiểu Bạch, một bàn tay chạm đến đan điền dưới bụng nó, chậm rãi dẫn đường cho linh khí của đối phương, vừa chỉ bảo:“Có cảm thấy nơi này ấm áp không? Đây là đan điền của mi, những khí thể di chuyển nối tiếp nhau kia chính là linh khí kim chúc của mi…”

Phong Thiệu tự mình thực hành trên người của Bạch Hổ, lần này Bạch Hổ không buồn ngủ nữa.

Nó nâng tinh thần, còn cọ cọ lung tung trên người đối phương, giống như đang muốn tìm một tư thế thoải mái cho cơ thể, cũng tiện cho đối phương vuốt ve nó.

Lúc đầu Phong Thiệu còn nhẫn nại, tận lực hướng tâm tư của Tiểu Bạch chú ý đến việc học tập. Y dùng đầu ngón tay di chuyển dọc theo gân mạch của nó, lại tạo ra một dòng linh khí hỏa chúc nhỏ tiến vào trong cơ thể của nó, muốn làm mẫu để giúp nó vận khí… Nhưng khi cảm giác được vị trí cọ của nó càng ngày càng không thích hợp, rốt cuộc y cũng không thể nhịn được nữa, lại vỗ một chưởng xuống đầu nó.

Lần này Bạch Hổ bị đánh cũng vẫn không học được cách ngoan ngoãn, ngược lại gầm nhẹ rồi bổ nhào vào thiếu niên. Hai chân trước áp lên bàn tay của y, đầu lưỡi phấn hồng liếm láp khắp nơi.

Đương nhiên Phong Thiệu cảm giác được bộ phận nóng rực đang áp vào người mình, không khỏi chán nản. Y vận linh lực đẩy Bạch Hổ ra, nắm lấy đống thịt mỡ trên cổ nó lên. Đối phương còn tưởng rằng Phong Thiệu muốn đùa giỡn, cũng không giãy dụa. Mãi cho đến khi nhìn thấy ánh kiếm chợt lóe, Bạch Hổ mới vội vàng nhảy ra né.

Nhưng mà đã muộn, Phong Thiệu đè chặt lấy đống da dày thịt béo của Bạch Hổ đánh cho một trận. Vậy còn chưa đủ, Bạch Hổ không nhớ đau, y liền vung Xích Viêm kiếm, cũng không vận kiếm khí mà chỉ dùng kiếm gọt qua gọt lại trên bộ lông xù của Bạch Hổ.

Bạch Hổ vô cùng sợ hãi, bốn chân đạp loạn, nhưng Phong Thiệu có thể để cho nó chạy trốn dễ dàng sao. Chỉ trong nháy mắt, nó liền cảm thấy trên đầu lạnh toát, móng vuốt nhanh chóng cào cào lên đầu, sau đó không khỏi kêu rên một tiếng.

Bị cạo trọc đầu, lần này Bạch Hổ liền trở nên vô cùng thành thật, thành thật đến nỗi không dám ngẩng đầu, rất có dáng vẻ tự biết xấu hổ.

“Hửm, mi còn biết xấu hổ?” Phong Thiệu tò mò nhích lại gần. Tiểu Bạch nức nở một tiếng, liền di chuyển thân mình, chổng mông lại với y, vùi đầu dưới hai chân.

“Đúng là sợ xấu?” Phong Thiệu cảm thấy vô cùng buồn cười. Vốn còn tưởng Tiểu Bạch này không sợ trời không sợ đất, da dày thịt béo, còn không sợ đánh… Nghĩ đến đây, trong lòng y lại động. Nếu Tiểu Bạch sợ

điều gì thì đó chính là nhược điểm, nếu đã có nhược điểm thì có thể lợi dụng.

Từ ngày hôm ấy, Tiểu Bạch liền ngoan ngoãn trong việc học tập.

Bởi vì nếu nó không học Nguyệt Hoa quyết cẩn thận, thì sẽ bị biến thành hổ hói đầu. Hói đầu đã đủ xấu, nếu trên người lại bị cạo thêm mấy chỗ nữa, cả đời này nó cũng không dám ngẩng đầu lên.

Phong Thiệu rất am hiểu nhân tính, cho nên khi đánh một gậy còn không quên cho một quả táo ngọt. Học tốt thì cho làm nũng, học sai thì cạo sạch lông. Hai bút cùng vẽ, hiệu quả không tồi.

Rõ ràng linh trí của Tiểu Bạch không hề thấp, nhưng lại mang theo thuộc tính lười nhác của họ mèo. Phong Thiệu đã đọc cẩn thận 'Lữ phủ linh thú chính tông kí'. Theo lý giải, linh thú khi còn nhỏ sẽ không thoát được thiên tính; đợi đến khi tu vi và tuổi tác lớn hơn thì mới có chuyển biến tốt. Có điều, thiên tính sẽ không biến mất, chỉ là năng lực khống chế của linh thú tăng lên thì sẽ khống chế được nó.

Chẳng hạn như Tiểu Bạch, ánh mắt Phong Thiệu có chút phức tạp nhìn Bạch Hổ đang ngủ gật, nghĩ: Bạch Hổ là linh thú đứng đầu trong tứ thánh thú, không chỉ là vua của bách thú mà còn là Chiến Thần Viễn Cổ. Sau khi Tiểu Bạch làm thánh thú thì tất nhiên thiên tính cũng không thoát khỏi việc hàng phục yêu quái, trừ ác dương thiện; chỉ là hiện giờ tuổi vẫn còn nhỏ, còn chưa hiểu chuyện.

Không biết vì sao, bỗng nhiên Phong Thiệu có chút không muốn Tiểu Bạch nhanh chóng trưởng thành.

Sau khi 'cân nhắc' trên đỉnh núi, ngày thứ hai Phong Thiệu liền gửi cho sư huynh Cố Hoài một bức thư.

Nội dung thì đương nhiên là để báo trước cho Cố Hoài – Phích Lịch môn gan lớn bằng trời, bất kính với Côn Luân. Đệ đã chân thành khuyên bảo vậy mà còn dám động tay động chân. Tuy sư đệ không muốn nhúng tay vào việc này, nhưng vì bảo vệ cho tôn nghiêm của tông môn, cũng bất chấp là nội hạt của Bão Phác tông, dứt khoát ra mặt, bảo vệ uy danh của Côn Luân ta!

Phong Thiệu hành văn bình thường, nhưng chỉ hươu bảo ngựa, bản lĩnh bịa chuyện coi như không tồi.

Y đọc lại một lần nữa, sau khi cảm thấy oán giận và vũ nhục khiến người ta đọc xong muốn bùng nổ ngay lập tức, cũng cho rằng mình sẽ không bị trách phạt, không khỏi vừa lòng gật gật đầu. Y biến thư thành hạc, vạch

một đạo phù văn, con hạc kia liền chuyển động, vỗ cánh rồi bay về phương xa.

Nhìn con hạc giấy biến mất phía chân trời, Phong Thiệu nở nụ cười. Y không hề nghĩ rằng những ngôn từ phát ra từ cái miệng quạ đen của mình sẽ trở thành hiện thực.

Lại qua thêm ba ngày, Phong Thiệu mới đi gặp Lữ Xuân Thu.

Lữ Xuân Thu vô cùng mừng rỡ, lại có vẻ thấp thỏm.

Vẻ mặt Phong Thiệu trầm trọng: "Phen này Lữ tộc gặp gian nan, ta cũng không đành lòng. Cho dù có trở về tông môn thì cũng bị trách phạt nặng nề, ta cũng muốn gánh tránh nhiệm một mình."

Nói đến đây, Lữ Xuân Thu cũng hiểu được Phong Thiệu đã đồng ý mượn danh nghĩa của Côn Luân để giúp gia tộc mình, tảng đá nặng nề trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống. Côn Luân rất ít khi nhúng tay vào nội vụ của thế gia, cũng không phân tranh với tông môn khác. Nhưng ở Cửu Châu này, chỉ sợ không có nơi nào không cho Côn Luân mặt mũi!

Cho dù là ba đại tông môn thế ngoại khác, cũng luôn thấp hơn Côn Luân một đầu…

Vừa nghĩ đến phúc địa được bảo vệ, diệt trừ được hậu hoạn, Lữ Xuân Thu liền vội vàng cúi đầu cảm tạ: "Từ nay về sau Phong đạo hữu chính là đại ân nhân của toàn bộ Lữ thị ta! Sau này chỉ cần có chuyện sai bảo, toàn tộc ta sẽ không ngại nhảy vào dầu sôi lửa bỏng!"

"Lữ đạo hữu nói quá lời rồi." Phong Thiệu nâng ông ta dậy, mặt mày vẫn bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng đã tươi như nở hoa. Còn có việc gì vui hơn khi trở thành đại ân nhân của toàn bộ gia tộc nhà nam chính?

Cho dù hiện giờ nam chính còn không rõ tung tích; nhưng trong phim, sau này nam chính sẽ nhận lại Lữ thị, hơn nữa quan hệ lại rất hòa hợp. Đương nhiên, khi đó Lữ Minh Tịnh đã là đệ tử thân truyền của tông chủ Côn Luân tông lúc ấy, cho dù chuyện trước kia không vừa mắt, nhưng Lữ thị sẽ không từ giá nào để hòa hợp. Huống chi, Lữ Minh Tịnh lại còn là một đứa trẻ có tâm địa lương thiện!

Thế nên đứa nhỏ tâm địa lương thiện này khi mà đối mặt với đại ân nhân thì chắc chắn cũng không dám lỗ mãng! Phong Thiệu sung sướng nghĩ.

------oOo------

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 26: Giao phong

Ba bốn ngày trước, Phong Thiệu không chỉ ra vẻ mà vừa dạy dỗ Bạch Hổ đồng thời cũng cân nhắc đến việc của Phích Lịch môn. Tuy dùng danh nghĩa của Côn Luân không quá khó, nhưng lo trước sẽ tránh được hậu họa, y còn nghĩ ra ba loại phương pháp thượng – trung – hạ để đối phó với các loại tình huống.

Có điều những suy nghĩ này của Phong Thiệu đương nhiên Lữ Xuân Thu cũng không biết được. Lữ Xuân Thu chỉ cần biết rằng Phong Thiệu y chính là một người vô cùng nhiệt huyết, chính nghĩa lẫm liệt vì giúp Lữ thị bộ tộc mà xuất đầu lộ diện là đủ rồi.

Hai ngày trôi qua, cũng là kỳ hạn cuối cùng mà Phích Lịch môn cho Lữ tộc, hơn nữa bọn họ cũng không muốn phá hỏng trận pháp bảo vệ phúc địa của Lữ thị. Giống như đã đem nơi này trở thành đồ trong túi của mình rồi, người bên ngoài truyền âm nói:

“Lữ Xuân Thu, Không Hà trưởng lão của Phích Lịch môn ta đến thăm, ngươi còn không mau khai trận nghênh đón!”

Lữ Xuân Thu nghe thấy Không Hà chân nhân tự mình đến đây, cho dù đã nắm chắc phần thắng nhưng cũng không tránh khỏi có chút bất an. Đang muốn trả lời, lại nghe thấy Phong Thiệu nhanh hơn một bước truyền âm nói:

“Xin các vị khách đến hãy chờ một lát, Côn Luân ta đang kết trận cho phúc địa của Lữ thị, chỉ sợ không thể chiêu đãi được các vị. Chúng tôi cũng không ngại ra bên ngoài thăm hỏi.”

Trong khi nói chuyện, Phong Thiệu cũng lười để ý biểu tình của những người đứng bên ngoài trận pháp ra sao, huống chi khoảng cách trong trận và ngoài trận xa xôi, cũng không thể dùng thần thức để thăm dò được. Y cùng với Lữ Xuân Thu mang theo toàn bộ đệ tử Lữ thị tiến vào bên trong trận pháp, Lữ Xuân Thu nâng chú linh trên tay. Trong phút chốc, ánh sáng lóe lên, người trong trận đều được di chuyển.

Bên ngoài trận pháp là một nơi lưng chừng núi, cao chót vót, vô cùng hung hiểm. Nơi này có một bãi đá bằng phẳng giống như bị thanh kiếm

sắc bén chém ngang một phát, xa chừng vài dặm. Một hàng người đối diện với Phong Thiệu chính là người của Phích Lịch môn.

Bọn họ kẻ dùng vân xa hoặc người cưỡi linh sủng mà đến. Võ Tu tu luyện võ công, trình độ cưỡi phi kiếm thường không cao. Phần lớn Võ Tu bình thường đều dùng pháp khí phi hành, tốc độ nhanh mà hiệu quả cũng cao.

Dường như đã chắc chắn cho rằng Lữ tộc nhất định sẽ thức thời, lần này Phích Lịch môn chỉ có hơn mười người đến.

Trong đó có một người có uy áp vô cùng lớn, Phong Thiệu vừa ra khỏi trận pháp đã cảm nhận được một luồng linh lực đánh về phía mình. Nếu không phải đã nhìn quen các trưởng lão có tu vi Nguyên Anh trung/ hậu kỳ trong tông môn, chỉ sợ lúc này cũng có vẻ mặt khác thường giống những người trong Lữ thị: chóng đầu hoa mắt, ngực phát đau.

Y nhìn qua, người phát ra uy áp chính là một vị tu giả Nguyên Anh đang đứng giữa đám người. Nhìn thì thấy ông ta chỉ mới hơn bốn năm mươi tuổi, cao gầy rắn chắc, ánh mắt như đại bàng, bên trong dường như đang ẩn hiện sát khí, là một Võ Tu Nguyên Anh sơ kỳ.

Trong số những người tới chỉ có một Nguyên Anh, Phong Thiệu cũng dễ dàng nhận ra người này chính là Không Hà chân nhân trong miệng Lữ Xuân Thu.

Suy cho cùng thì y xuất thân từ Côn Luân, đối với một tu giả Nguyên Anh cũng không có để ý quá nhiều. Ngược lại người khiến cho y chú ý đến lại là một đệ tử đang đứng lẫn trong đám đệ tử mặc y phục đỏ sẫm của Phích Lịch môn, một thiếu niên mặc đạo bào khương sắc. (khương: màu gừng)

Thiếu niên kia khoảng mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt thon gầy, hai mắt đen như mực, mặt quan ngọc, chỉ với đôi mắt dài hẹp đã để lộ ra khí thế kiệt ngạo. Nhưng tu vi ngược lại không cao, chỉ mới là Trúc Cơ sơ kì.

Phong Thiệu không biết thiếu niên này, nhưng lại nhận ra đạo bào khương sắc trên người cậu ta. Trên đạo bào là hoa văn màu bạc, đó là hoa văn của Bão Phác tông. Nếu y không nhớ lầm, màu sắc này chính là màu sắc mà đám đệ tử thân truyền thường hay mặc.

Tại sao đệ tử thân truyền của Bão Phác tông lại xuất hiện ở đây? Phong Thiệu hơi khó hiểu.

“Người vừa mới nói chính là ngươi?” Không Hà chân nhân mở miệng hỏi, ánh mắt dừng trên người thiếu niên đứng bên cạnh Lữ Xuân Thu.

Giọng điệu không chút khách khí, nhưng Phong Thiệu cũng không vội vã tự giới thiệu, y không hạ giá mà muốn chờ Lữ Xuân Thu nói: “Chân nhân, vị này là quý sử của Côn Luân Phong đạo hữu, cậu ấy là đệ tử thân truyền của tông chủ Côn Luân tông.”

Lúc này Phong Thiệu mới hơi tươi cười gật đầu với người của Phích Lịch môn, ôn tồn nói: “Chào chân nhân, tại hạ Phong Thiệu. Nghe nói phúc địa của Lữ thị thường hay có bọn đạo chích lẻn vào, Lữ tộc đã có lời xin giúp đỡ, ta liền phụng mệnh thiếu tông chủ đến giúp kết trận cho phúc địa của Lữ thị.”

Nói Cố Hoài là tông chủ tương lai của Côn Luân tông là nói thật, nhưng ở trong nội môn của Côn Luân tông, kỳ thực cũng không hề có chức vụ thiếu tông chủ. Có điều Phong Thiệu đã sống ở ngoài tông một một thời gian dài, cũng biết được vài thói quen xưng hô của các môn phái khác, đúng lúc này hạ bút thành văn. Suy cho cùng, thiếu tông chủ so với một sư huynh bình thường thì oai hơn nhiều, còn có vẻ có uy tín hơn.

“Chuyện nhỏ như vậy mà còn phải làm phiền đến Côn Luân, thể diện của Lữ Xuân Thu ngươi cũng lớn đấy chứ.” Không Hà chân nhân nhướng mày, cười mà như không cười.

Ngụ ý chính là không tin.

Các đệ tử bên cạnh Không Hà chân nhân cũng hiểu ý của sư tôn, giọng điệu đầy nghi ngờ: “Lữ Xuân Thu, ngươi cũng quá lớn mật, dám tìm một kẻ trẻ tuổi như vậy đến để giả mạo quý sử của Côn Luân sao!”

“Đúng vậy, tiểu thế gia trên đỉnh núi hoang vắng này sao có thể mời được sứ giả của Côn Luân tự mình đến để kết trận cho nhà ngươi? Có phải ngươi muốn giữ phúc địa đến điên rồi hay không, ngay cả mạng cũng không cần?” Một tu giả Kim Đan khác cười nhạo nói.

Sắc mặt Lữ Xuân Thu vừa hồng lại vừa trắng, đang muốn phản bác thì Phong Thiệu đã khoát tay, không nhanh không chậm lấy ra ngọc phù của Côn Luân.

Lúc này, thiếu niên mặc khương y phía đối diện cũng nhìn thẳng Phong Thiệu, sau khi đánh giá một hồi, liền cười lạnh nói:

“Trẻ tuổi như vậy mà đã Kết Đan, ngược lại có vận khí không tồi, nhưng hôm nay người dám mạo danh nhận là đệ tử Côn Luân, thì vận khí đến đây cũng liền chấm dứt. Cho dù hôm nay chúng ta không làm khó dễ

ngươi thì ngày khác, Côn Luân tông cũng sẽ không để mặc một kẻ giả mạo bịp bợm như ngươi lấy danh nghĩa để đi lừa đảo."

Phong Thiệu mắt điếc tai ngơ, nâng tay đem linh khí nhập vào ngọc phù, linh hoạt vẽ ra pháp quyết của bản tông, ngâm pháp chú mà Cố Hoài đã truyền lại. Miếng ngọc phù trong chốc lát phát ra ánh sáng chói lóa rực rỡ, từ hư không hiện ra một đạo quang ảnh to lớn, chính là ấn tín mang phong cách cổ xưa đẹp đẽ của Côn Luân, giữa ấn còn ẩn hiện một thanh kiếm nhỏ trong suốt.

Trong giây lát đó, giống như có vạn kiếm khí múa điệu Kim Xà vũ của Côn Luân đột nhiên phóng ra, bá đạo tung hoành, làm cho mọi người rùng mình. Thực lực thấp thì bị chấn đến choáng váng ngay tại chỗ, Kim Đan như Lữ Xuân Thu cũng phải cắm một kiếm xuống đất, mặt đầy mồ hôi lạnh. Cho dù là Không Hà chân nhân, người có tu vi cao nhất cũng khẽ nhíu mày, tay nắm chặt thành quyền gắng gượng đứng vững.

Thật may là lúc trước Phong Thiệu đã nói cho Tiểu Bạch về phù triện của Côn Luân, giúp nó tránh thoát khỏi thế công của kiếm khí trong ngọc phù. Lúc này Bạch Hổ đang lười nhác ghé vào bên chân y, lông tóc không chút tổn hao.

Cây kiếm nhỏ trong suốt kia còn phát ra tiếng động ầm ầm như núi băng đổ sập, trong thần thức của những người ở đây giống như bị một trận cuồng phong quét qua, sấm lọt vào tai. Lại thấy trên thân kiếm tỏa ra từng đợt sóng rực rỡ, càng lúc càng chói mắt, ánh sáng chói mắt huy hoàng kia nhanh chóng bao phủ toàn bộ khung cảnh ngọn núi!

Phong Thiệu là người đứng gần với thanh kiếm nhất, kim quang cực hạn chiếu sáng đến nỗi y không thể mở mắt ra được, linh khí hóa nhập vào ngọc phù cũng sắp thấy đáy. Nếu không phải y cần mẫn rèn luyện trong một năm này, không chỉ củng cố cảnh giới Kim Đan sơ kì, hơn nữa lượng linh khí cũng tăng lên nhanh chóng, chỉ sợ kỹ năng công kích sơ cấp của ngọc phù này y cũng không thể khởi động nổi.

Tuy nói là công kích, nhưng thật ra thì trình độ công kích này đối với Kim Đan mà nói lại không thể tạo thành tổn thương thực tế. Nói đúng hơn thì đây là kỹ năng thị uy.

Nhưng loại thị uy này lại chính là thứ Phong Thiệu muốn.

Ngay tại thời điểm linh khí sắp chạm tới đáy, Phong Thiệu nhếch miệng cười một cách thong dong bình tĩnh, cố gắng bình thản thong dong bấm tay niệm thần chú, một tay thì giữ chặt ngọc phù. Trong phút chốc, đủ

loại pháp thuật thần kì đều biến mất, giống như vừa rồi chỉ là ảo ảnh, ngoại trừ vài tu sĩ Trúc Cơ đã ngất đi.

“Côn Luân chi ấn, có lẽ người ngoài không biết, nhưng vị sư đệ Bão Phác Tông này không thể không nhận ra chứ.” Phong Thiệu vừa thu hồi ngọc phù vừa nói, cũng không nhìn Không Hà chân nhân, mà nhìn về phía tu sĩ mặc đạo bào khương sắc kia. Sắc mặt của gã trắng bệch, trong tay còn đang nắm một lọ đan dược, chắc là sau khi ăn đan dược mới có thể đứng vững không ngã.

Ngay cả như vậy, Trúc Cơ sơ kì như gã cũng chống đỡ vô cùng vất vả.

Lúc trước nghe Lữ Xuân Thu nói, Phong Thiệu còn tưởng rằng là do chưởng sự kia đã nhận nhiều đồ tốt từ phía Phích Lịch môn nên mới xử lí ba phải, thiên vị Phích Lịch môn. Nhưng nếu chỉ như vậy, Bão Phác tông không nên có đệ tử đi theo Phích Lịch môn đến đây vào thời điểm nhạy cảm này mới đúng…

“Năm năm trước, Thái Huyền trưởng lão của Côn Luân ta và Bích Lạc tiên tử của Phiêu Miểu đã làm lễ hợp tịch, Phục Dương Tử trưởng lão mang theo một trăm đệ tử Bão Phác tông không ngại đường xa mà đến, ta với sư huynh cùng chiêu đãi bọn họ. Nhưng trong số đó lại không hề có vị sư đệ Bão Phác Tông này ở bên trong, cho nên mới không nhận ra ta, có điều hẳn là phải nhận ra Côn Luân chi ấn của ta mới đúng.” Phong Thiệu nhìn về phía tu sĩ mặc khương y kia, một lời nói toạc ra thân phận của đối phương.

Tuy là vạch trần thân phận, nhưng giọng điệu lại dịu đi rất nhiều, cũng là cho đối phương một bậc thang bước xuống.

Tu giả mặc khương y kia vừa đứng vững, vẻ mặt kiêu ngạo cũng giảm đi một chút, chỉ là ánh mắt phức tạp, trước tiên gã cúi người nói:

“Lúc trước Phục Dương Tử trưởng lão đưa đến đều là đệ tử nội môn của Bão Phác tông ta, tại hạ Trương Dưỡng Thanh là đệ tử thân truyền của trưởng lão Bình Dương Tử, cho nên mới không đi cùng.”

Nói xong, gã gật đầu với Không Hà chân nhân một cái: “Đúng là Côn Luân chi ấn thật.”

Đương nhiên Phong Thiệu biết Bình Dương tử, nhưng không hiểu sao cái tên Trương Dưỡng Thanh này lại có vài phần quen thuộc… Phong Thiệu mỉm cười nói:

“Năm đó thấy đệ tử của quý tông đều có phong thái đĩnh đạc, hiện giờ lại thấy Trương sư đệ là đệ tử thân truyền như vậy, càng cảm thấy không

phải hạng tầm thường, ta liếc mắt một cái liền có thể nhận ra."

Cái gọi là không đánh vào mặt người đang cười, huống chi lại còn là người vừa có thân phận vừa có tu vi cao hơn mình. Trương Dưỡng Thanh cũng không thể ngoại lệ, chắp tay nói: "Đa tạ Phong sư huynh đã tán thưởng."

Tình hữu nghị của bốn đại tông môn ở Cửu Châu ước chừng đã vạn năm. Tuy có phân cao thấp nhưng vẫn cùng đẳng cấp, bởi vậy xưng hô giữa các tông môn với nhau cũng thân thiết khăng khít hơn. Nhưng những điều này chỉ có đệ tử nội môn của bốn tông môn mới biết rõ, bởi vậy đương nhiên bọn họ cũng tương xứng với sư huynh sư đệ, ở trong mắt những người khác chính là đã bắt tay giảng hòa, thân thiết vô cùng.

Cho nên sắc mặt của Không Hà chân nhân bị bỏ sang một bên có chút vi diệu, lão nói chen vào: "Mới vừa rồi là lỗi của đệ tử Phích Lịch môn ta nói năng không thận trọng, cũng do không ngờ rằng lai sứ của Côn Luân sẽ đến một nơi hoang vắng như thế này."

Lời này coi như đã giải thích, Phong Thiệu không thèm để ý đến thái độ của đối phương, chung quy cũng là Nguyên Anh chân nhân, nói những lời này chẳng qua là để ý đến danh tiếng đệ tử Côn Luân của y mà thôi. Thái độ của y càng thêm ôn hòa, rộng lượng nói: "Người không biết không có tội. Ngược lại cũng là do Côn Luân ta tới đây kết trận, khiến cho chân nhân và các đệ tử phải làm khách ở bên ngoài, còn hi vọng các vị không phiền lòng."

------oOo------

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 27: Giao thủ

Lời này vừa nói ra, kẻ cướp đã biến thành khách mời, còn khiến cho một vài đệ tử của Phích Lịch môn không biết phải phản ứng thế nào.

Tu giả Kim Đan bên cạnh Không Hà chân nhân kia ngoài cười nhưng trong không cười, nói thẳng: "Lai sứ có điều không biết, lần này chúng ta

đến đây không phải làm khách, mà là đến để nhận lại phúc địa từ Lữ thị."

Phong Thiệu làm bộ nghi hoặc, tu giả Kim Đan kia liền ho khan hai tiếng. Từ góc độ của Phích Lịch môn, đem toàn bộ chân tướng của sự việc này nói lại từ đầu đến cuối, còn chỉ trích Lữ thị vô lễ vũ nhục, vì đã phạm sai lầm mà xin được dâng phúc địa lên để bồi thường.

Người của Lữ Xuân Thu đều đang đứng ở đây, tuy rằng phần lớn đệ tử phía sau vẫn còn ngất chưa tỉnh, thế nhưng cũng muốn tiến lên phản bác.

Lập trường của hai người đối lập, nhất thời trở thành tranh cãi ầm ĩ. Nếu là văn nhân, có lẽ sẽ tiếp tục đấu khẩu; nếu là thế tục, nói không chừng đã xắn tay áo lên đánh nhau một trận rồi. Nhưng đây là tu giới, hai người dưới cơn thịnh nộ còn định lấy pháp khí ra tranh đấu một trận, Phong Thiệu vội vàng ngăn lại.

"Trương sư đệ, ta thấy việc này hình như đã có chỗ hiểu lầm rồi, oan gia nên giải không nên kết, quý tông chắc cũng không muốn trong nội hạt của tông môn mình không được yên ổn. Ta nghĩ, tuy rằng Lữ tộc trưởng làm việc có phần khinh suất, nhưng cũng không hẳn là cố ý vô lễ với Phích Lịch môn, vả lại Lư Sơn Lữ thị có giao hảo với Côn Luân ta. Không thì như vậy đi, ta thay mặt bộ tộc Lữ thị, ngay tại đây thỉnh tội với Không Hà chân nhân, hi vọng chân nhân rộng lòng bao dung." Nói xong, Phong Thiệu đã nghiêm trang cúi đầu.

Không Hà vung tay lên, một đạo khí đã cứng rắn ngăn cản biên độ hành lễ của Phong Thiệu, không ngừng sinh sôi. Nói cho cùng thì cũng là tu vi Nguyên Anh, cho dù đó chỉ là một loại pháp thuật của kiếm tu, Phong Thiệu cũng không thể cứng rắn chống đỡ.

Không Hà không chịu lễ này, cười như không cười nói: "Bản chân nhân không nhận nổi đại lễ bồi tội của lai sứ Côn Luân."

Không nể mặt như vậy, nét mặt của Phong Thiệu cũng không dễ nhìn, nhưng thứ y am hiểu nhất chính là diễn trò, khiến cho người khác không thể mảy may nhận ra được một chút xấu hổ. Y nhìn về phía Trương Dưỡng Thanh, cười nói:

"Không Hà chân nhân chướng mắt ta, không bằng Trương sư đệ giúp ta khuyên nhủ chân nhân. Dù sao thiếu tông chủ cũng là sư huynh ta mà biết được việc này, chỉ sợ huynh ấy không hài lòng, đến khi ta trở về tông môn cũng khó mở lời nói chuyện."

Trong lời nói ám chỉ tất cả mọi người đều đã biết, đằng sau Lữ thị đã có tòa núi Côn Luân chống lưng. Không cho Lữ thị đường sống, chính là không cho Côn Luân mặt mũi, đến lúc đó, Côn Luân sẽ không vui.

Ánh mắt của Trương Dưỡng Thanh chợt lóe, liếc mắt nhìn Không Hà, lại chần chờ nói: "Phong sư huynh, việc này là do bộ tộc Lữ thị quá phận. Nếu không khiển trách, ngày khác những thế gia và tông môn ở Đại Hoang châu sẽ càng đối chọi gay gắt hơn, dẫn đến việc mất hòa khí?"

Chụp mũ như vậy… Phong Thiệu có chút buồn cười, trong lòng lại không thể cười nổi.

Bão Phác tông ở dưới Côn Luân tông, theo lý thuyết thì Trương Dưỡng Thanh không nên chỉ vì một tiểu tông môn trong nột hạt mà làm tổn thương hòa khí với Côn Luân. Nhưng cố tình mọi chuyện lại vượt ra ngoài dự kiến của y, Bão Phác tông vậy mà lại ra mặt giúp Phích Lịch môn… Đây cũng không phải là tác phong quen thuộc của tứ đại tông môn ở Cửu Châu.

Trong lòng còn nghi hoặc, nhưng sắc mặt của Phong Thiệu cũng không biểu hiện điều gì. Kế này không thành còn có kế khác, y thở dài nói:

"Không ngờ tới chuyện này lại phát triển thành như vậy, ta đây cũng không gạt chân nhân. Thật ra thì Lữ tộc trưởng đã dâng phúc địa này cho Côn Luân ta."

"Cái gì?" Tất cả mọi người đều là lần đầu tiên nghe được tin tức kinh động như vậy, nhưng người kích động nhất không phải chủ nhân của phúc địa là Lữ Xuân Thu, ngược lại là Không Hà chân nhân và Trương Dưỡng Thanh.

Lã Xuân Thu hoàn toàn tin tưởng nhân phẩm của Phong Thiệu, hơn nữa lúc trước khi y cầu tình và bồi tội, ông ta đã có cảm giác vạn phần thua thiệt cho Phong Thiệu. Không nói đến việc ông ta biết Phong Thiệu chỉ là hù dọa người khác, ngược lại nếu nhất định phải đổi chủ cho phúc địa, ông ta cũng nguyện ý dâng lên Côn Luân, miễn cho đám cướp Phích Lịch môn này chiếm được bảo vật.

Phong Thiệu lại đang suy nghĩ một chuyện khác, y luôn cảm giác đối phương đã ý đến phúc địa của Lữ thị có chút quá mức. Nếu chỉ là Phích Lịch môn đỏ mắt linh thú nghịch thiên trong phúc địa Lữ thị thì còn có lý, nhưng cho dù có thế nào, nó cũng chỉ là tông môn ở thế tục.

Nhưng Bão Phác tông kích động như vậy, dường như không chỉ muốn ra mặt giúp Phích Lịch môn.

Nếu không phải giúp Phích Lịch môn, vậy là nhằm vào phúc địa của Lữ thị?

Tuy rằng Bão Phác tông ở vị trí thứ ba trong bốn tông môn, nhưng cũng là đại tông xuất thế, sao lại chỉ vì chút lợi ích nho nhỏ này mà không cho Côn Luân mặt mũi?

Nghi hoặc trong lòng Phong Thiệu càng thêm sâu, mà Không Hà chân nhân và Trương Dưỡng Thanh sau khi bị kích thích thì mất một lúc lâu cũng không nói được gì. Ngược lại là Lữ Xuân Thu tỉnh táo lại nhanh chóng, bình tĩnh nói:

“Không Hà chân nhân, phúc địa Lữ thị ta đã thuộc sở hữu của Côn Luân. Nếu như Phích Lịch môn nhất định phải lấy phúc địa để bồi lễ, vậy thì không ngại phân trần với Côn Luân tông.”

Không Hà trợn mắt nhìn ông ta, sau đó nghĩ đến tu vi của mình, cũng không thất thố. Nhưng tu giả Kim Đan bên cạnh ông ta thì khác, mắng:

“Hay cho cái con lừa ngu ngốc nhà ngươi! Lúc trước thì khép nép như một con chó, lúc này ôm được đùi Côn Luân thì liền dám lên mặt với ông mày đây!” Nói xong, tu giả Kim Đan kia liền nhanh chóng đánh một chưởng.

Tu giả Kim Đan kia và Lữ Xuân Thu đều là Kim Đan trung kỳ, một là võ tu một là kiếm tu. Nếu luận về công kích, tất nhiên kiếm tu có lợi thế lớn, nhưng nếu luận về phòng thủ và cận chiến, thì kiếm tu vẫn còn kém xa võ tu.

Đặc biệt tu giả Kim Đan này còn ra tay bất ngờ, lại dốc hết toàn lực. Từ bàn tay hình thành một cái lồng, trong đó sinh ra lốc xoáy cực lớn! Phong Thiệu đứng ngay cạnh Lữ Xuân Thu, cũng không hề phòng bị. Y lập tức cảm giác máu thịt toàn thân cứng lại, thân thể giống như muốn vỡ ra thành nhiều mảnh. Còn chưa kịp phản ứng, y liền bị Bạch Hổ đẩy mạnh xuống đất, cùng lúc đó, phía sau vang lên một tiếng nổ tung vang trời!

Phong Thiệu bị tấn công, vừa mới đứng dậy đã thấy Tiểu Bạch đứng chắn trước mặt mình. Toàn bộ phần da lông ở lưng đã biến thành màu đen, còn đang chảy máu đầm đìa, càng thêm đau lòng, sắc mặt cũng trở nên khó coi mười phần.

May mà Lữ Xuân Thu phía sau y bị phản ứng nhạy bén của Bạch Hổ làm cả kinh. Khó khăn tránh né được một chưởng kình lôi của đối phương, chỉ là vô cùng chật vật, pháp bào cũng biến thành đống giẻ rách.

Lữ Xuân Thu tức giận đến phát run, rút ra một thanh phi kiếm muốn tiến lên ứng chiến, lại bị Phong Thiệu đưa một tay ngăn lại. Ông ta nghi hoặc nhìn về phía Phong Thiệu, lại thấy Phong Thiệu cúi người đút đan dược cho Bạch Hổ ăn trước, sau đó mới đứng dậy nói một câu: "An tâm, chớ nóng."

Giọng điệu của Phong Thiệu bình tĩnh, nhưng tâm tình lại không hề bình tĩnh như vậy. Sở dĩ không muốn đối phương ra tay là vì chỉ cần ra tay thì sẽ không còn đường sống. Lúc này y và Lữ Xuân Thu đều chỉ mới là Kim Đan, tuy rằng đối phương đều là võ tu nhưng khác ở chỗ có Nguyên Anh chân nhân.

Nếu thật sự muốn lật mặt, đối phương sẽ không còn cố kỵ, ngược lại trở thành chó cùng rứt giậu.

Đương nhiên, Phong Thiệu không hề nghĩ đối phương sẽ dám làm đến mức ấy, hơn nữa còn là sau khi đã biết rõ thân phận của đối phương.

Y nhìn về phía Trương Dưỡng Thanh, Trương Dưỡng Thanh cũng hơi kinh ngạc, có điều ánh mắt không hề có gợn sóng, đã nói trước một bước:

"Phong sư huynh đừng trách móc, tính tình Mã đạo hữu táo bạo, cũng không phải cố ý làm linh sủng Phong sư huynh bị thương."

"Không phải ta muốn đánh con súc sinh kia, mà là đánh tên lừa ngốc kia kìa!" Họ Mã kia cũng lên tiếng, nói xong còn bước vài bước về phía Phong Thiệu. Nhưng chân mới dừng lại, Bạch Hổ ở phía đối diện bỗng nhiên nhảy lên phía trước bảo vệ Phong Thiệu ở phía sau. Hai móng của nó vươn về trước, trong ánh mắt vàng kim tràn đầy sát khí, vừa phòng thủ lại như có tư thế muốn công kích.

Họ Mã dù sao cũng là Kim Đan trung kỳ, đương nhiên sẽ không bị một con linh thú dọa sợ, cho dù đó có là linh thú ngũ giai thì cũng không có thực lực tương xứng. Gã chỉ giật mình khi linh thú này phát ra linh khí màu bạch sắc, lại tinh thuần như vậy… Gã là người thô lỗ, thích gì thì liền nói thẳng: "Con Bạch Hổ này của Côn Luân sử so với con Huyền Vũ của lão lừa ngu ngốc kia nhìn qua còn thú vị hơn nhiều!"

Phong Thiệu lạnh lùng nhìn gã một cái, cũng không để ý đến những lời mê sảng kia, chỉ vỗ nhẹ Tiểu Bạch để trấn an nó.

Sau đó y mới đứng thẳng dậy, không nhanh không chậm nói:

"Hôm nay có ta ở đây, dùng lời lẽ tốt đẹp để nói chuyện; vậy mà vẫn có người dám động thủ với Lữ thị, vậy có nghĩa là đã không đem Côn Luân

ta để vào mắt. Ngày khác nếu đệ tử Côn Luân không còn ở phúc địa, có phải Phích Lịch môn ngươi liền biến thành kẻ giết người cướp của?"

Tuy rằng biết rõ thái độ của Phích Lịch môn sẽ không thoát khỏi việc có liên quan đến Bão Phác tông, nhưng lúc này Phong Thiệu không muốn dính líu đến Bão Phác tông. Nói cho cùng thì một chưởng kia cũng khiến cho y nhận ra một điều, ở đây vẫn đang là địa bàn của Bão Phác tông.

Mà mũ này vừa chụp xuống, Không Hà chân nhân có chút đứng không vững. Tuy rằng ông ta không đem một tu giả Kim Đan nho nhỏ để vào mắt, nhưng lại càng không dám đối nghịch với Côn Luân. Ông ta không nhịn được mà mở miệng làm dịu không khí: "Phong tiểu hữu đã quá lời…"

Lúc nói lời này thái độ cũng đã mềm mỏng hơn rất nhiều, nhưng Phong Thiệu lại không thể bình tĩnh chu toàn như trước. Phích Lịch môn lặp đi lặp lại hành động không để ý đến mặt mũi của Côn Luân, còn dám động thủ trước mặt mình, có thể thấy được đối phương không có sợ hãi Côn Luân.

Đối với loại người này, thái độ của Phong Thiệu cũng trở nên cường ngạnh. Nếu không thì đối phương sẽ càng muốn mềm nắn rắn buông, lúc này y chỉ lẻ loi có một mình!

"Phúc địa Lữ thị đã thuộc về sở hữu của Côn Luân. Nếu Phích Lịch môn các ngươi lại muốn đánh chủ ý lên phúc địa, cố tình tìm đến tộc nhân của Lữ thị gây khó dễ, cũng có nghĩa là đang muốn đối địch với Côn Luân ta."

Phong Thiệu không nói một lời liền nâng Xích Viêm kiếm, y vận chút linh lực còn sót lại chém mạnh một đường xuống mảnh đất dưới chân. Kiếm ý bạo liệt nóng rực rung lên, vẽ ra một vết nứt thật dài trên đất đá, thạch bích hóa thành tro bụi, trong nháy mắt tan vào gió.

"Kẻ địch của Côn Luân ta, đến cuối cùng sẽ có kết quả giống như tảng đá này." Phong Thiệu hơi nghiêng tay, nhìn lướt qua đám người Phích Lịch môn, còn cả Trương Dưỡng Thanh kia.

Không Hà chân nhân không nói gì, ánh mắt của thiếu niên này lạnh lùng lướt qua giống như thiểm điệm, trong nháy mắt khiến cho không khí như đóng băng.

Sở dĩ ông ta trơ mắt nhìn một hàng người của đối phương tiến vào bên trong truyền tống trận, không hẳn là vì kiếm thế của Phong Thiệu uy

mãnh đến mức nào. Mà là khi thiếu niên này làm như vậy, phía sau còn thể hiện cả thái độ của Côn Luân…

Mới từ trận pháp quay lại phúc địa, Phong Thiệu liền cảm thấy cánh tay bắt đầu trở nên vô cùng đau đớn. Bụi gai ngủ yên hơn một năm chưa từng phát tác, vào lúc này lại bắt đầu rục rịch. Y giữ lại cánh tay, vội vàng nuốt một viên Dưỡng Nguyên đan.

Lữ Xuân Thu thấy sắc mặt của Phong Thiệu trắng bệch liền biết linh lực của đối phương bị cạn kiệt, vội vàng dùng linh khí mộc trúc của mình đưa vào trong cơ thể của đối phương. Một lúc sau lại nhớ tới Bạch Hổ của Phong Thiệu đang bị thương, liền niệm tâm pháp của tộc chữa thương cho nó.

“Ân cứu cả tộc, bần đạo không có gì báo đáp. Nếu ngày sau ân công có gì cần sai bảo, cho dù có chết Lữ thị cũng không từ.” Lữ Xuân Thu cúi đầu, mấy đệ tử ở đằng sau cũng chợt bừng tỉnh cúi đầu theo ông ta.

Phong Thiệu nâng cánh tay bọn họ lên, cười khổ nói với Lữ Xuân Thu:

“Tuy ta nói năng hung ác, nhưng có một vài việc chỉ là lời nói dối hư ảo. Theo ta thấy thì Phích Lịch môn kia nhất định phải có được phúc địa này. Ngươi xem, đệ tử thân truyền của Bão Phác tông cũng tự mình đến trợ trận.”

Lữ Xuân Thu cũng biết Phong Thiệu mạo danh Côn Luân dọa lui Phích Lịch môn. Lúc này vừa nghe được những lời này cũng cảm thấy, chẳng lẽ Phích Lịch môn vì phúc địa mà ngay cả Côn Luân cũng không sợ?

Tuy rằng phúc địa của Lữ thị hiếm thấy, nhưng cũng không đến nỗi được người xua như xua vịt… Ông ta suy nghĩ nát óc mà mà vẫn không nghĩ ra.

------oOo------

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 28: Nguyên nhân

Dường như Lữ Xuân Thu có phần đăm chiêu: “Bần đạo cũng không ngờ Phích Lịch môn lại có thể diện lớn đến vậy. Trương Dưỡng Thanh kia

chính là đệ tử mới được thu nhận trong mấy năm gần đây của Bão Phác tông, hơn mười tuổi đã đạt đến Trúc Cơ, rất được nội môn của Bão Phác tông coi trọng……”

Ban đầu Phong Thiệu chỉ định thăm dò, lúc này lại nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Lữ Xuân Thu không giống như đang giả vờ, ngược lại càng thêm hoài nghi nhiều hơn.

Phích Lịch môn và Bão Phác tông thông đồng với nhau, vội vã muốn chiếm lấy mảnh phúc địa này của Lữ thị quả thật vô cùng bất thường, y luôn có cảm giác không chỉ đơn giản vì mảnh phúc địa, mà dường như còn có thứ quan trọng hơn mảnh đất này gấp trăm lần.

Nhưng sau khi nghe đến đoạn này, y đột nhiên nhớ ra Trương Dưỡng Thanh xuất thân từ thế tục này là ai !

Cũng là do gã, mặc dù cùng là nhân vật phản diện, thế nhưng đất diễn trong phim lại không có nhiều, phần lớn chỉ tập trung ở phần sau, còn luôn bị đại boss đè đầu cưỡi cổ. Cho nên Phong Thiệu cũng không có quá nhiều ấn tượng sâu sắc đối với cái tên Trương Dưỡng Thanh này.

Nếu nói Phong Thiệu là bức tường lớn sinh ra để nam chính đạp đổ, vậy thì Trương Dưỡng Thanh chính là bức tường nhỏ phụ họa. Vào khoảng thời gian Lữ Minh Tịnh còn chưa được Cố Hoài đưa đến Côn Luân đã từng làm việc tốt cứu người, cũng kết thù oán với Trương Dưỡng Thanh, sau này còn bị gã trả thù và nhục nhã.

Khi sau Lữ Minh Tịnh bái nhập Côn Luân, Trương Dưỡng Thanh lại càng thêm hận hắn– Gã và Lữ Minh Tịnh đều cùng xuất thân từ thế tục, cùng được đại tông môn thu nhận khi đã quá tuổi, lại đều được tông môn coi như trân bảo. Nhưng Trương Dưỡng Thanh được chú ý trước Lữ Minh Tịnh, vậy nên gã luôn cảm thấy cái kẻ nhân tài mới nổi Lữ Minh Tịnh này nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Mặt khác, đan đỉnh của Bão Phác tông không thể nào so được với kiếm tu có tâm tư thuần túy của Côn Luân, cho nên Trương Dưỡng Thanh gã khó chịu, cũng muốn Lữ Minh Tịnh thêm phần ngột ngạt. Sở dĩ Trương Dưỡng Thanh là tiểu boss mà không phải pháo hôi, bởi vì trong phim nhân vật này nhảy nhót khá lâu, ban đầu còn có cả bản lĩnh đè đầu cưỡi cổ nam chính.

Đương nhiên, dù là tiểu boss hay đại boss thì cũng chẳng thể thoát khỏi vận mệnh đã được sắp đặt sẵn là bị nam chính xử lí, chỉ là Trương

Dưỡng Thanh này cũng được bay nhảy khá lâu, mà lâu nhất thì phải kể đến nhân vật phản diện tiêu biểu Phong Thiệu.

Chuyện này chưa vội đề cập tới, Phong Thiệu cũng không có nhiều hứng thú với gã, thực lực của đối phương cho dù là trong phim hay bên ngoài cũng đều không tạo thành uy hiếp với y.

Phong Thiệu nói rõ đầu đuôi mọi chuyện với Lữ Xuân Thu, tỏ ý rằng hôm nay y muốn quay về tông môn thỉnh tội, có điều sẽ góp lời với Thiếu Tông chủ sư huynh, cố gắng để Côn Luân có thể bảo vệ Lữ thị.

Lữ Xuân Thu cảm kích vô cùng nhưng Phong Thiệu lại thấy chưa đủ, ham muốn chiếm lấy phúc địa của đối phương quá mức rõ ràng, không tránh khỏi sẽ còn có hậu chiêu, nói không chừng y vừa mới đi khỏi, Phích Lịch môn liền ngóc đầu trở lại. Tuy rằng bình thường ở đại lục Cửu Châu không ai dám không nể mặt mũi Côn Luân, nhưng phàm là việc gì cũng đều không có tuyệt đối.

Huống chi Phích Lịch môn dám ra tay với Lữ Xuân Thu ngay trước mặt mình.

Có điều y không biết, lúc này Phích Lịch môn dám ra tay với Lữ Xuân Thu ngay trước mặt y đang hối hận đến mức nào.

Sắc mặt của Không Hà chân nhân vô cùng khó coi, chỉ vào Kim Đan tu sĩ đứng trong mà mắng:

“Hay cho cái tên Lữ Thụy Sinh nhà ngươi, chuyện sứ giả Côn Luân đến phúc địa của Lữ thị lớn như vậy mà ngay cả tiếng gió ngươi cũng không nghe thấy, ngươi muốn làm bản chân nhân mất mặt?”

Sắc mặt Trương Dưỡng Thanh ngồi ở bên cạnh cũng vô cùng khó coi, cười lạnh nhìn Lữ Thụy Sinh kia, nói:

“Cho dù hiện giờ ngươi muốn quay ngược lại bảo vệ phúc địa chỉ sợ cũng đã muộn. Bào Hào lục nhãn của ngươi ăn thú đỉnh hoàn của ai mới có thể giúp ngươi hút tinh nhục của kẻ khác? Nếu Bão Phác tông ta ngừng đưa dược, ngươi có biết hậu quả sẽ thế nào không?”

Lữ Thụy Sinh Kết Đan đã bốn trăm năm, tuy rằng đến nay tu vi chưa hề tinh tiến, nhưng gã thân là đại trưởng lão của Lữ thị, uy vọng cũng không phải nhỏ, coi như là một kẻ có địa vị.

Nhưng dưới ánh nhìn nham hiểu của thiếu niên mới tới Trúc Cơ sơ kì, tâm của gã liền lập tức trầm xuống, sau đó nghe thấy Trương Dưỡng

Thanh hừ lạnh cười nói:“Nếu như không có thú đỉnh hoàn, Bào Hào lục nhãn của ngươi sẽ không giúp ngươi đi hút tinh nhục của người khác nữa, ngược lại nó còn có thể ăn tinh nhục của ngươi để củng cố tu vi cho mình.”

Hay cho một thú đỉnh hoàn độc ác! chỉ sợ cũng chỉ có thủy tổ của đan đính Cửu Châu, Bão Phác tông mới có thể chế ra vật quỷ dị như vậy.

Lữ Thụy Sinh có khổ mà không thể nói, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, chuyện đi đến nước này biết vậy chẳng làm nhưng mà gã không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ vội vàng bày tỏ chân tâm:

“Chân nhân và quý sử hiểu lầm, ta chưa từng có ý định giấu diếm! Quả thật là do Côn Luân sứ giả Phong Thiệu kia đột nhiên đến, thậm chí còn không đi qua trận pháp của Lữ thị……”

“Đột nhiên đến?” Không Hà chân nhân nhăn mi,

“Vậy chuyện Côn Luân kết trận cho phúc địa của Lữ tộc?”

“Chưa nghe bao giờ !” Lữ Thụy Sinh chém đinh chặt sắt nói.

Không Hà chân nhân và Trương Dưỡng Thanh nhìn nhau, trong ánh mắt hai người đều có điều tối tăm không thấy rõ, sau đó truyền âm mật.

Không Hà chân nhân: Chẳng lẽ là do Côn Luân cũng phát hiện ?

Trương Dưỡng Thanh: Không thể nào, sư tôn ta từng nói qua, thứ ở bí cảnh của Lữ thị chỉ có trong ghi chép của mật lục ở Bão Phác, huống chi chúng ta đã dùng Bào Hào lục nhãn thăm dò, đích thực giống như trong mật lục.

Không Hà chân nhân: Nhưng Côn Luân đột nhiên tới, lại cố tình muốn bảo vệ phúc địa của Lữ thị như vậy, thật sự là vô cùng kì quái.

Trương Dưỡng Thanh: Côn Luân luôn cường ngạnh như vậy, chân nhân không cần sợ hãi.

Không Hà chân nhân: Vậy vẫn muốn cướp cho bằng được ? Nếu chẳng may kinh động Côn Luân……

Trương Dưỡng Thanh: Tất nhiên rồi. Sẽ không kinh động đến Côn Luân. Theo ta thấy, đây chắc hẳn là quan hệ cá nhân giữa Phong Thiệu và Lữ thị, nếu y đến vì việc công, không thể nào lại lén lén lút lút mà không đi cửa chính. Nhìn y như đang tô son trát phấn về quan hệ giữa Lữ thị và Côn Luân, tuy nhiên đây cũng chỉ coi như có chỗ dựa vững chắc dọa kẻ

khác biết khó mà lui. Hơn nữa Phong Thiệu hành động một mình, nếu y không ở đây, sao có thể kinh động đến Côn Luân.

Không Hà chân nhân chau mày, đây là muốn giết người diệt khẩu.

Nếu là kẻ khác, có lẽ chỉ là một lần nhấc tay, nhưng gã đột nhiên nhớ tới ánh mắt và lời nói ngày ấy của Phong Thiệu, không hiểu sao trong lòng lại nổi lên sự bất an khó hiểu. Trương Dưỡng Thanh là đệ tử thân truyền của Bão Phác đương nhiên không sợ, tuy gã là Nguyên Anh chân nhân nhưng nếu như Trương Dưỡng Thanh đoán sai, bị Côn Luân biết gã động đến đệ tử thân truyền của họ, chỉ sợ về sau trên Cửu Châu sẽ không còn chỗ cho gã dung thân.

Không Hà chân nhân không nhịn được mà hỏi: Đến tột cùng trong bí cảnh kia là vật quý giá gì……

Trương Dưỡng Thanh: Chân nhân, sư tôn ta không muốn thấy vật đó bị người mơ ước.

Không Hà chân nhân cả kinh, gã rất thức thời, đã được chứng kiến thủ đoạn của Bão Phác tông, ngay cả chuyện như nhổ lông trên miệng lão hổ Côn Luân họ còn dám làm, thì có thể thấy được bảo vật kia vô cùng bất phàm, chỉ sợ không phải là vật bản thân có thể mong ước…… Gã vội vàng truyền âm: Hiểu lầm hiểu lầm, ta chỉ là……

Trương Dưỡng Thanh đảo mắt qua, ẩn ẩn nhìn ra được sự chần chừ của Không Hà chân nhân, đánh thức gã: Chỉ cần thuận lợi lấy được phúc địa, về sau chân nhân cũng chính là người của Bão Phác tông.

Những lời này có lực sát thương rất lớn, Không Hà chân nhân cảm thấy động lực tăng vọt, cũng áp chế luôn tia do dự bất an cuối cùng, không truyền âm mật mà nói với Lữ Thụy Sinh đang đứng ngẩn người ở chỗ kia: “Một khi đã như vậy, vậy bản chân nhân liền cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội.”

Nói xong, gã liền đem một pháp khí hoàng giai* đưa cho Lữ Thụy Sinh, là một đài sen lớn cỡ bằng bàn tay có màu hồng nhạt, trên thân vẫn còn ẩm ướt, giống y như một bông sen thật sự. (hoàng giai là cấp của pháp khí)

Trương Dưỡng Thanh lại lấy thêm một cái bình nhỏ màu xanh đưa cho gã, dặn dò:“Đem vật này đặt vào trong mạch nhãn của tộc mạch*.” (tộc mạch giống như long mạch)

Phong Thiệu xử lí mọi chuyện luôn rất cẩn trọng tỉ mỉ, đối với chuyện của Phích Lịch môn và phúc địa Lữ thị vẫn còn nhiều nghi vấn, lại thêm

Bão Phác tông nhúng tay trong đó, cho nên ngửi ra rất nhiều chuyện không bình thường chỉ là nhất thời không thể nói rõ đó là cái gì. Mỗi khi phát sinh một tình tiết y không biết, y liền hận tiền truyện không có trong kịch bản, không có bàn tay vàng nhìn thấu kịch bản khiến y làm gì cũng thấy bị động.

Phong Thiệu chỉ biết giữa bốn tông môn trong phim vào lúc thống nhất kẻ địch trước mắt là Thanh Thành tôn giả cũng không hề đoàn kết, từng vì tranh giành Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà không ngừng minh tranh ám đấu. Bình thường trông thì có vẻ hòa bình, chẳng qua là do không có thứ mồi thơm đủ dụ dỗ mà thôi.

Vì thế Phong Thiệu lại truyền một phong thư cho Cố Hoài đem mọi chuyện kể lại lần nữa, miễn cho xảy ra tình tiết đi lệch kịch bản. Mặc dù y biết trước phần lớn nội dung kịch bản, nhưng điện ảnh cũng không phải phim truyền hình, rất nhiều chi tiết tuyến phụ đã được lược bớt, hoặc đơn giản chỉ để lại bối cảnh ……

Hơn nữa hiện giờ nhân vật chính còn chưa lên đài, nội dung chính của phim cũng chưa được mở màn, những nhân vật còn lại đều ở "Tiền truyện", thật sự y không phải là kẻ không gì không biết.

Cho dù như thế nào Phong Thiệu cũng luôn cảm thấy tu vi của mình vẫn chưa đủ, mọi âm mưu đều thất bại trước sức mạnh tuyệt đối, Thanh Thành tôn giả trong phim không phải kẻ tốn quá nhiều hơi sức đi bàn mưu tính kế, đối với những kẻ khiêu khích hay nhìn không vừa mắt đều trực tiếp đánh bay hết.

Nhớ đến những điều này, y không còn tâm tình mà nghĩ đến chuyện khác nữa, chỉ dẫn Bạch Hổ đi vào động phủ tiếp tu luyện.

Tu vi khó có thể tăng lên trong một thời gian ngắn, lúc trước y đã tiêu phí mất hơn một năm để củng cố cảnh giới Kim Đan sơ kì, tốc độ như vậy đã là rất nhanh rồi. Phong Thiệu chuẩn bị tu luyện ma công của bản thân, dù sao có tu vi mà không có thực lực cũng không phải chuyện tốt.

Tu vi ngang nhau thế nhưng phù tu (tu luyện bằng phù chú), đan tu, võ tu thậm chí là thiện tu, phần lớn đều đánh không lại kiếm tu.

Bởi vì tính cách khác hẳn so với Thanh Thành ban đầu, cho nên dù Phong Thiệu có cần mẫn luyện kiếm ngày đêm không ngừng nghỉ thì nhị trọng kiếm ý của y cũng khó mà tinh tiến được.

Nhưng ma công lại khác hoàn toàn, y trời sinh đã là ma thể, các hạng mục thể chất đều là trang bị ngàn năm có một của đại boss cuối cùng. Có

thể khiến Tu Di lão tổ nhìn trúng, việc y tu ma cực nhanh cũng không phải là không có nguyên nhân.

Tế Luyện tâm pháp mà Phong Thiệu tu luyện là một loại tâm pháp cực kì quỷ bí, tối nghĩa từ thời thượng cổ.

Khi tu luyện, y đem ma quyết xem như sách trống, niệm Tế Luyện tâm chú không biết bao nhiêu lần, lại dùng ánh sáng của các hạt làm thước đo, sau đó cất nó vào trong một chiếc bình đựng ma cốt có bảy lỗ rồi bắt đầu hấp thu ma khí.

Sau khi bắt đầu tu luyện, y liền ngồi trên mặt đất ngâm xướng Tế Luyện tâm chú giúp cho linh lực tràn đầy, viên tụ hồn cũng tự mình chui vào trong lỗ. Nếu như có thể luyện được bảy viên tụ hồn, thì sẽ đắc đạo phi tiên lên thượng giới, nếu như có bốn viên, năm viên, sáu viên thì sẽ trở thành bán tiên, cách ngày phi thăng không còn xa, nếu như mới có một viên, hai viên, ba viên thì mới chỉ đạt đến cảnh giới tiêu nghiệp, tiến vào nhân tiên.

Thực lực hiện giờ của Phong Thiệu là ba viên tụ hồn, cảnh giới này của y đã đạt tới viên mãn. Vài năm trước vì ít có cơ hội dùng đến ma công cho nên y càng thêm chú trọng đến việc gia tăng tu vi. Trên thực tế y làm không sai, nếu không nhanh chóng củng cố Kim Đan, y cũng không dám trở về tông môn gặp mọi người.

Trước mắt y cố gắng tu luyện ma thể của mình, nhanh chóng tăng cường thực lực, có thêm tâm pháp mạnh mẽ cùng tư chất giúp ích, chỉ sau bốn chín đêm Chu Thiên, trải qua mười tám lần xâm nhập, y đã từ cảnh giới ba viên phụ hồn viên mãn lên bốn viên.

Bốn viên phụ hồn u tối lơ lửng giữa không trung dường như làm cho hắc vụ càng thêm dày đặc vất vít, nhàn nhạt tỏa ra một mùi hương, khiến Bạch Hổ đang ôm thiếu niên trong lồng ngực nhìn không rời mắt, trong đôi mắt kim sắc chợt lóe lên một ánh nhìn chiếm đoạt rồi biến mất.

------oOo------

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 29: Tu ma

Bạch Hổ bỗng dưng cảm thấy trong lòng vô cùng đói khát, nó hơi bất an mà liếm liếm môi, sau đó nâng móng vuốt……

Nhưng khi nhìn thấy thiếu niên đang tỏa ra sắc thái ma mị đắm chìm giữa hắc vụ kia, gương mặt như ngọc của y hiện ra nét cười, nó lại nhe răng nhếch miệng, cố gắng nén cảm giác thèm ăn mà thu hồi móng vuốt, kẹp chặt dưới bụng.

Ánh mắt của Bạch Hổ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào thiếu niên trong lòng, khiến cho con ngươi màu vàng của nó càng thêm phát sáng, giống như hai ngọn quỷ đăng bên trong hắc động u ám, cảm giác thèm ăn đang bị kìm nén hết sức, khiến cho ánh mắt nó khi bắn ra trở thành một loại khát vọng độc chiếm.

Không chỉ như thế, nó còn nuốt lấy ma khí đang tràn đầy khắp bốn phương tám hướng, không ăn vào mà chậm rãi thổi tới viên phụ hồn pháp của thiếu niên. Viên ma pháp kia khi nhận được càng nhiều ma khí thì trở nên ôn nhuận, hơi hơi rung lên, tỏa ra một màu đen thuần sáng bóng.

Khi nhìn thấy gương mặt của thiếu niên ngày càng thư giãn thoải mái, Bạch Hổ cũng thấy thật vui sướng, nó không nhịn được mà thổi thêm càng nhiều ma khí tới viên phụ hồn của thiếu niên.

Thần thức của Phong Thiệu không chú ý tới những chi tiết nhỏ ở ngay bên cạnh, toàn bộ tâm tư của y đều đặt lên viên phụ hồn của mình.

Tuy rằng y vẫn tu đạo pháp, nhưng giờ phút này Phong Thiệu càng thấu hiểu thân thể của mình trời sinh là để tu ma. Cảm giác phù hợp đến từng chi tiết, hồn phách tùy tâm, cho dù tu đạo pháp có thuận buồm xuôi gió đến đâu chỉ sợ cũng chẳng thể so sánh được.

Y biết trước tình tiết, bởi vậy sẽ không giống như Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác, vì thứ tôn nghiêm của tu giả Chính Đạo mà cưỡng chế ma niệm, vẫn cố để tu đạo, ngược lại đem đến hậu quả là nhập ma.

Tu ma và nhập ma không hề giống nhau. Tu ma còn có khả năng đắc đạo phi thăng, nhập ma lại chỉ có thể đạo tiêu thần diệt.

Phong Thiệu nhét viên phụ hồn vào lại cơ thể, sau khi vận khí điều tức hết một vòng chu thiên, y chợt cảm thấy mình bất phàm hơn rất nhiều.

Từ cảnh giới ba viên phụ hồn đến cảnh giới bốn viên phụ hồn, cho dù chỉ là một viên vừa mới luyện thành, cũng không chỉ đơn giản như sinh một

đứa con (也不止是多了一粒子那么简单). Ma Tu tu thể, càng nhiều viên phụ hồn pháp thì càng giúp cho sắc thân, pháp thân thậm chí là thần thức của y càng thêm kiên cố hơn. Mặt khác, y còn tu luyện tâm pháp Chế Luyện Tâm Chú giúp cho ma công tăng lên khiến Ma Giáp, Luyện Ma chú, Tế Thể chú cũng tăng cường theo.

Bạch Hổ cảm thấy Phong Thiệu đã xong việc liền cúi đầu rống lên một tiếng, đột nhiên nó áp đảo thiếu niên trong lòng xuống mặt đất, đầu lưỡi phấn hồng liếm lên mặt y, giống như muốn thể hiện nỗi niềm nhung nhớ khi xa cách ba bốn tháng.

Tâm trạng của Phong Thiệu không tồi, cũng đã quen với sự nhiệt tình của con mèo lớn này rồi liền ôm lấy cái cổ xù lông, rồi hôn hôn vài cái lên mặt nó:

“Tiểu Bạch có ngoan ngoãn tu hành Nguyệt Hoa quyết không?”

Động phủ tạm thời này tuy là một hang động, nhưng bên trong động vẫn có thể nhìn được mặt trăng, đây cũng là chỗ bất phàm của hang động mà đại năng để lại. Tuy nơi này mới được tạo ra, nhưng cũng là phỏng theo vùng đất cổ xưa mà xây dựng (却也是真实存在于化外之地的一处).

Bạch Hổ kêu lên, không biết là có tu luyện hay là không tu luyện, nhưng Phong Thiệu cũng không để ý, bởi vì tên nhóc này quá mức nhiệt tình, đầu lưỡi màu hồng phấn linh hoạt không biết từ bao giờ đã di chuyển đến chỗ đó của y……

Hai người sớm chiều ở chung đã được gần hai năm, kỹ xảo của Bạch Hổ càng ngày càng tốt, lại thêm việc phải nhẫn nhịn mấy tháng, chiêu thức vốn liếng toàn thân đều lôi ra cả, cho dù Phong Thiệu cố tình kéo dài cũng bị nó dụ dỗ đầu hàng. Y lại là người quen chiều theo dục vọng, lúc trước làm người đã thế, càng đừng nói tới hiện tại đã tu ma.

Theo số viên phụ hồn tăng lên, thể chất cũng kiên cố hơn nhiều, ma tính được tăng lên vài phần, tuy không giống như ma vật bên ngoài, nhưng lại khiến cho hành động của Phong Thiệu càng thêm tùy tâm sở dục (muốn gì làm đấy). Thậm chí sau này, khi y bị con mèo lớn kia đặt dưới thân, thậm chí còn lộ ra cảm xúc sướng đến dục tiên dục tử.

Không biết đã cao trào bao nhiêu lần, Phong Thiệu khó có được một lần không biết kiềm chế cảm thấy ngay cả ma thể của y cũng sắp không đỡ nổi nữa rồi, tuy ma khí tổn hại, nhưng trên mặt y lại tràn đầy nét xuân, tà khí sắc dục vương vấn nơi khóe mắt tiết lộ y đã sung sướng đến mức nào.

Con ngươi màu vàng kim của Bạch Hổ dần dần cuồng loạn, đáy lòng nó giống như có ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt, mang theo cực nóng mà chính nó cũng không thể hiểu nổi. Nó cứ quấn lấy ngọc hành tinh xảo của Phong Thiệu hết lần này đến lần khác, không biết đã tiết ra hết bao nhiêu nguyên tinh tinh thuần, cũng không biết đan điền của nó còn tích trữ lại bao nhiêu, nhưng nó vẫn miệt mài chẳng thấy mệt mỏi.

Loại nguyên khí thuần túy này đối với một ma tu như Phong Thiệu là một loại dụ hoặc rất lớn, nhất là thời điểm cơ thể đang hư nhược, y hóa nhập toàn bộ vào trong cơ thể mình, bổ sung vào những phần còn thiếu, đúng lúc đút no viên phụ hồn vừa mới luyện thành kia.

Thể xác và tinh thần đều được no đủ, Phong Thiệu nghiêng mình gối lên chân trước của Bạch Hổ. Lấy lông xù làm đệm dựa, nghiêng đầu nhìn nó, giọng nói của y còn mang theo sự lười biếng:

“Tiểu Bạch nhà ta lớn lên dễ nhìn như vậy, nếu hóa thành người, chắc cũng là một đứa trẻ tuấn tú.”

Bạch Hổ cúi đầu nhìn y, con ngươi ánh lên một vết tối không rõ ràng hợp cùng với màu vàng kim vốn có, nhuộm thành một màu sắc nồng đậm, không có sự hung dữ của thánh thú Bạch Hổ, chỉ có vẻ hết sức ngọt ngào, giống như một đứa trẻ thỏa mãn sau khi được nếm món đường ngon ngọt mà nó đã mong đợi từ rất lâu rồi.

Ngày hôm sau, Phong Thiệu và Tiểu Bạch sau khi ở trong động phủ “Tu luyện” mấy tháng, dưới chấp niệm nhớ mãi không quên Thất Tinh Linh Nhĩ của Phong Thiệu, Bạch Hổ lưu luyến không rời cùng thiếu niên ra khỏi động phủ.

Sau khi tu luyện được bốn viên phụ hồn, Hỗn Nguyên kinh cức trong cơ thể Phong Thiệu đã thành thật hơn một chút, có thể là do ma khí sung túc trong đan điền giúp nó sống càng thêm thoải mái, nên tạm thời cũng không muốn khó xử chủ nhà là y.

Kỳ thật nếu có thể hoàn toàn khống chế kinh cức để sử dụng, ngược lại là một chuyện vô cùng tốt. Dù sao Hỗn Nguyên kinh cức tuy ăn mất nhiều linh khí, nhưng sinh mệnh lại cường hãn vô cùng, gân mạch của tu giả bình thường hoàn toàn không thể so sánh được với nó.

Cho nên, đối với Thất Tinh Linh Nhĩ có thể tiêu trừ ma tính của bụi gai, Phong Thiệu càng thêm chờ đợi .

Vì thế Phong Thiệu nhanh chóng mang theo Bạch Hổ rời khỏi đây, cũng không vội vã đến thẳng Tàng Phong sơn ở Tây Hòa châu , mà là trước

tiên đến chỗ ngọc phù trong trận pháp của Lữ thị.

Ngọc phù ở Côn Luân có ý nghĩa rất lớn, truyền thừa vạn năm, do người kế thừa tông chủ nắm giữ, chẳng hạn như sư huynh Cố Hoài của y. Việc ra ngoài lần này vốn là nhiệm vụ của Cố Hoài, nhưng hắn muốn nhận sự vụ giúp Lâm Tòng Chi, cho nên việc này liền trở thành nhiệm vụ của Phong Thiệu, bởi vậy hắn cũng đem ngọc phù chứng minh thân phận giao cho y.

Này nội dung trong ngọc phù uyên bác, lấy tu vi Kim Đan sơ kì của Phong Thiệu, có thể sử dụng cũng mới chỉ có một phần vạn, nói đây là ngọc phù, chẳng bằng nói đây là truyền thừa của Côn Luân. Phong Thiệu để ngọc phù bên trong trận pháp, sau khi giăng kết tại mắt trận truyền tống trận, liền nhìn thấy nơi đó hiện ra một ấn ký của Côn Luân.

So với các cách khác, cách làm này tuy rằng không quá tốn sức, nhưng lại vô cùng hữu hiệu. Bởi một khi có người cố tình muốn dùng sức mạnh phá trận, tất sẽ chạm đến Côn Luân nhãn ở trong Côn Luân tiên cảnh, Côn Luân nhãn do đại năng trong tông môn canh giữ, cho dù cách ngàn dặm xa xôi, cũng có thể cho người phá trận một kích, lấy đó làm cảnh cáo.

Tuy rằng một kích kia là do đại năng giả gây nên, nhưng dù sao cũng cách xa ngàn dặm, uy lực giảm dần, không hẳn có thể một chưởng giết chết người phá trận. Nhưng quan trọng là cảnh cáo — ngươi đụng đến Côn Luân ta, Côn Luân đã biết, nếu còn không dừng tay, Côn Luân nhất định sẽ động đến ngươi.

Làm xong việc, Phong Thiệu tự cho là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, tuyệt đối không còn sai sót, vì thế liền nói lời cáo biệt với Lữ Xuân Thu.

Vốn y còn muốn ở trong động phủ tu luyện thêm hai năm, cho dù hiện giờ đã xuất hiện trước mặt Lữ Xuân Thu, nhưng muốn lặng lẽ quay trở về cũng không phải không thể. Chỉ là động tĩnh y gây ra khi cứu Lữ thị đã quá lớn, vài tộc nhân kia đã nhìn thấy Phong Thiệu, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể yên tĩnh ẩn nấp tu hành trong phúc địa của Lữ thị nữa.

May mà cảnh giới của Phong Thiệu đã ổn nên cũng không so đo cút thiệt hơn này nữa .

Lữ Xuân Thu muốn giữ y lại, nhưng đối phương lại nói phải trở về tông môn thỉnh tội, cũng chỉ đành nhịn đau tiễn đưa, lúc ra cửa còn không

thiếu túi gấm ở trong chứa vô số ngọc giản tâm pháp và thuốc chữa thương linh tinh, còn có rất nhiều tài liệu liên quan đến linh thú.

Phong Thiệu suy nghĩ đến phong phú, liền vui vẻ nhận lấy túi gấm.

Khi đến trận truyền tống, đã có một trưởng lão của Lữ tộc đứng đây chờ sẵn, Lữ Xuân Thu thấy liền dẫn Phong Thiệu tiến đến: "Đây là đại trưởng lão Lữ Thụy Sinh."

Sắc mặt đối phương nhợt nhạt, chấp lễ với Phong Thiệu: "Ta giúp quý sử khai trận."

Phong Thiệu mơ hồ cảm giác sắc mặt của đại trưởng lão này không ổn, nhưng y đã đi vào trong trận, chờ khi xác thực sắc mặt của đại trưởng lão này bất thường, thì truyền tống trận này đã tỏa ra sương mù dày đặc.

Sương mù dày đặc vô biên vô hạn, trong tầm mắt không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, thần thức của tu giả càng thêm đáng tin. Nhưng khiến cho Phong Thiệu sợ hãi là khi thần thức của y đảo qua, cũng là một mảng sương mù vô biên vô hạn……

Trong cổ họng Tiểu Bạch phát ra vài tiếng kêu nôn nóng, nó cong lưng lên che chắn phía trước Phong Thiệu.

Mà bên ngoài trận pháp của Lữ thị, màn đêm đang dần buông xuống. Lư Sơn một mảnh yên tĩnh, mãi cho đến khi có vài đạo nhân từ xa bay lại, còn có mấy chiếc pháp khí bay sát sau đó.

Bọn họ đứng trên một mỏm đá ở đỉnh núi, người đứng đầu trước ngực buộc năm dải lụa màu đen lay động trong đêm, là một đạo nhân trung niên cao lớn. Ông ta và Trương Dưỡng Thanh mặc đạo bào khương sắc đứng bên cạnh, trên đạo bào đều có ám văn hình đỉnh màu bạc (đỉnh: cái để luyện thuốc), chính là dấu hiệu của Bão Phác tông.

Trung niên đạo nhân khí độ bất phàm, ước chừng tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, ông ta nhìn về phía hơn mười người Phích Lịch môn mặc hồng y đứng sau, ánh mắt dừng ở trên người Không Hà chân nhân cầm đầu, thản nhiên nói: "Phá trận đi."

Không Hà chân nhân tuy rằng cũng có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, có điều lão ta tu võ, thực lực so với những tu giả khác thì thấp hơn một tầng, nhưng hiện giờ ngay cả khi lão có là kiếm tu có thực lực cao nhất, cũng không dám kiêu căng trước mặt trưởng lão của Bão Phác tông. Lão kính cẩn cúi đầu:"Vâng, thỉnh Bình Dương Tử trưởng lão đợi trong chốc lát."

Lữ tộc truyền thừa vạn năm, tuy gần trăm năm nay tương đối bình thường, nhưng dù sao cũng từng có một hai vị tổ tông đã phi thăng, cấm chế tại phúc địa này không phải một Nguyên Anh chân nhân liền có thể phá trận .

May mà thủy tổ của Bão Phác tông là môn phái đan đỉnh, bất kì đan dược quỷ dị kỳ tuyệt đều có thể luyện ra, không chỉ có thể đả thương người, cũng có thể đả thương vật. Lữ Thụy Sinh lấy một chiếc bình màu xanh ra, trong đó là Linh Khô Thủy huyền giai (huyền giai: chỉ cấp độ pháp bảo) do Bão Phác Tông luyện chế, độ nguy hiểm của nó và giá trị sau khi chế tạo thành công có quan hệ trực tiếp đến nhau.

Dùng Linh Khô Thủy để tổn thương người, chỉ cần một giọt liền có thể khiến cho linh khí của một tu giả Kim Đan hóa thành hư không. Mà Trương Dưỡng Thanh đưa cho Lữ Thủy Sinh ước chừng một lọ, tuy rằng không thể khiến cho linh khí ẩn chứa trong tộc mạch biến mất hoàn toàn, nhưng nếu đổ vào mạch nhãn, thì có thể lập tức thấy được hiệu quả. Tuy rằng tộc nhân của Lữ thị có thể phát hiện ngay lập tức, nhưng đối với tộc mạch và mạch nhãn tồn tại song hành cùng nhau mà nói, đã gây nên ảnh hưởng rất lớn.

Không có mạch nhãn với linh khí sung túc duy trì, cấm chế đại trận pháp không gì phá nổi cũng sẽ giống như nuôi ngàn quân mà không có lương thảo.

Đại trận pháp không thể phản phệ, cũng dần hao mòn đến hết.

------oOo------

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 30: Phá trận

Không Hà chân nhân là võ tu nên cũng chẳng có đam mê với trận pháp, ông ta không dùng kỹ xảo gì đặc biệt, chỉ biết lấy sức lực để bào mòn dần dần. Tuy rằng bào mòn cũng cần kha khá thời gian, thế nhưng phía sau còn có gần trăm đệ tử của Phích Lịch môn, nhiều nhất là Trúc Cơ, tuy đều là võ tu, có điều đối với loại địch nhân không có tính công kích này, cũng có thể coi là hiệu quả nhanh chóng.

Bỗng nhiên, trên đỉnh núi Lư Sơn trong đêm tối, xuất hiện một loại hoa văn trận pháp màu bạc ẩn ẩn giữa không trung. Mọi người thấy sắp thành công liền điên cuồng tấn công, đủ loại kiểu dáng chưởng pháp, không thể phân biệt ai với ai. Sau đó từng tiếng động nổ vang trời, sấm chớp nổi lên, tạo ra giông bão đầy trời.

Công pháp như vậy hiển nhiên đã gây chấn động đến người của Lữ thị, các trưởng lão nhanh chóng tới tìm Lữ Xuân Thu.

Lữ Xuân Thu cũng kinh hãi, ông thật sự không nghĩ tới Phích Lịch môn vì phúc địa của Lữ thị mà ra tay tuyệt tình như vậy, càng không ngờ tới đại trận pháp nhà mình nhanh hỏng đến thế. Phích Lịch môn mang theo bao nhiêu người đến? Có phải còn có sự giúp đỡ của Bão Phác tông?

Nếu như bị đánh hạ, Lữ thị sẽ lâm nguy ! Nhưng may mà…… Ông trấn định lại tinh thần, ổn định tộc nhân nói:

“Mọi người yên tâm, Phong đạo hữu đã hạ Côn Luân chi ấn cho tộc ta, nếu trận pháp thật sự bị phá, đại ấn tất sẽ giáng một đòn nghiêm trọng!”

Đúng là không sai, ngay lúc Không Hà chân nhân dẫn đầu đám môn nhân phá đại trận của Lữ tộc, vào lúc trận pháp chỉ còn lại một cái bóng mờ, mắt thấy nó sắp tan biến vào hư không, bỗng nhiên trong trung tâm trận pháp hiện ra một luồng ánh sáng kim sắc vô cùng chói mắt. Kim quang nhanh chóng vẽ ra một phù văn cổ xưa, sau khi nhìn kĩ có thể nhận ra đây chính là một thanh kiếm đang bay lơ lửng khắp nơi.

Bình Dương tử liếc mắt một cái liền nhận ra đó là Côn Luân chi ấn, trên trận pháp bị kết Côn Luân chi ấn. Chân mày lão ta nhíu chặt, nhưng khi nhìn thấy Không Hà chân nhân đứng gần trận pháp nhất, mày lại giãn ra, không chút dấu vết kéo Trương Dưỡng Thanh lùi vài bước, nhanh chóng ăn đan dược……

Không Hà chân nhân cảm giác ấn chú này nhìn quen mắt, thế nhưng với một tông môn ở thế tục, cho dù có thực lực đứng hàng đầu như Phích Lịch môn mà nói, đối với Côn Luân chi ấn cũng không có quá nhiều hiểu biết. Vì thế trong chớp mắt ngắn ngủi, ông ta còn chưa kịp phản ứng, càng đừng nói tới những đệ tử bình thường khác, chỉ thấy một trận cuồng phong gào thét !

Ngay sau đó, là ngàn vạn kiếm ý không hề che giấu!

Đủ loại kiếm với các kiểu dáng từ tâm trận đánh tới đây, hình thành một loại sức ép vô cùng bá đạo. Kiếm ý khủng bố mang sát khí mười phần tàn sát khắp nơi, toàn bộ người đang đứng đều bị chúng đâm tới ! Một

vài đệ tử Phích Lịch môn mới đạt đến tu vi cận Luyện Khí hoặc Trúc Cơ đều trực tiếp phun máu rồi nằm xuống, còn như Xích Kim hiển nhiên không thể sống nổi. Cho dù là vài đệ tử Kim Đan kỳ ở bên cạnh Không Hà chân nhân cũng đều ngậm một miệng máu tươi, thân hình tứ loạn, sắc thân bị thương nghiêm trọng.

Không Hà chân nhân cũng không khá hơn bao nhiêu, may mà ông ta là võ tu nên có lực phòng ngự tốt. Ông ta vận chuyển linh lực toàn thân để chống lại, linh khí không ngừng hao tổn khiến cho sắc mặt trắng bệch, con mắt trừng lớn như chiếc chuông đồng.

Nếu như trận kiếm ý này kéo dài thêm một lúc, chỉ sợ những người vây công bên cạnh phần lớn đều lành ít dữ nhiều, có điều thế công cũng chỉ kéo dài một khắc rồi bỗng nhiên mai danh ẩn tích, bầu trời đêm lại quay về với vẻ bình yên vốn có, chỉ còn âm thanh rên rỉ không ngừng của những đệ tử bị thương đang nằm dưới đất.

Lúc này hoa văn hình kiếm bên trong trung tâm trận pháp bỗng nhiên chấn động, phát ra một âm thanh thật lớn –"Phạm Côn Luân ta, cho dù ở xa cũng phải chết."

Âm thanh này vang vọng khắp nơi, đinh tai nhức óc, những võ tu có thần thức không cao phần lớn đều bị dọa đến mức tinh thần hoảng hốt. Không Hà chân nhân tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh kỳ, tuy lúc này ông ta còn thanh tỉnh, nhưng cũng bị âm thanh khủng bố tập kích đến giật mình hoảng sợ. Sau ki nghe được lời này, mới biết người của Côn Luân căn bản không ở đây mà là ở xa cách vạn dặm!

Không Hà chân nhân đối với Côn Luân tông đứng đầu Cửu Châu khó tránh khỏi có tâm lo sợ e ngại, co nên hơi cần chừ nhìn về phía Bình Dương tử ở sau, nói:

"Côn Luân tông vậy mà cũng biết được, chúng ta có phải……" Có phải nên dừng lại hay không? Ông ta chỉ mới chống lại một kích của Côn Luân ở cách xa vạn dặm đã thấy cố gắng hết sức.

Bình Dương tử thân là trưởng lão của Bão Phác tông đương nhiên kiến thức cũng rộng hơn hẳn, đối với uy lực màn xiếc nhỏ này của Côn Luân tông tuy cũng hơi giật mình nhưng lại không có quá nhiều sợ hãi.

Mặt lão không đổi sắc, nói:

"Không cần kinh hoảng, Côn Luân sẽ không biết rõ từ đầu đến cuối mọi chuyện đâu, một kích này chẳng qua là do ấn kí gây nên. Tuy rằng Côn Luân sẽ phát hiện ra, nhưng chỉ biết là một nơi nào đó gặp chuyện không

may mà thôi, về phần người nào gây nên, vì sao lại vậy, tại sao rơi vào hoàn cảnh này, Côn Luân lại không có con mắt có thể nhìn xa vạn dặm, làm sao mà biết được?"

Tuy rằng bị Bình Dương tử chỉ ra từng điều, thế nhưng Không Hà chân nhân vẫn cảm thấy vô cùng bất an.

Bình Dương tử biết cách lay động lòng người, bèn lấy từ trong túi gấm ra một viên đan dược màu đỏ thẫm, truyền cho ông ta rồi nói:

"Đây là Lực Tức hoàn do Bão Phác tông luyện chế, sau khi ăn vào không chỉ lập tức tăng thêm ba thành công lực, mà còn có tác dụng giúp ngưng tụ linh khí, tu dưỡng đan điền."

Không Hà chân nhân nhìn thoáng qua đan dược đang nắm trong tay liền biết phẩm chất của đan dược là loại thượng phẩm, nói không chừng còn là hoàng giai ! Đan dược hoàng giai của Bão Phác tông, độ quý giá không cần nói nhiều……

"Tạ trưởng lão ban thuốc." Tâm lí phòng ngự của ông ta nhanh chóng bị dẹp bỏ, cúi đầu vội vàng ăn vào, sau đó liền thấy sinh lực toàn thân hồi phục mạnh mẽ.

Bình Dương tử ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm nâng, chỉ nhìn mọi người một lần nữa lại tề tụ đánh tan trận pháp đang dần tiêu tán kia. Ngược lại thần sắc của Trương Dưỡng Thanh tràn đầy sự khinh thường, truyền âm mật với sư tôn của gã: Sư tôn, sao phải cho gã ăn loại dược quý như vậy, cứ để cho gã và tộc nhân Lữ thị đánh đến khi cả hai cùng chết, không phải chúng ta càng đỡ phải ra tay sao?

Bình Dương tử: Giữ người này lại còn có chỗ cần dùng đến.

Trương Dưỡng Thanh: Nhưng gã đã biết được nhiều chuyện như vậy, còn giữ lại làm gì?

Bình Dương tử: Côn Luân sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến thôi, nơi này là nội hạt của Bão Phác ta, dù sao cũng phải giao ra một kẻ đầu sỏ.

Trương Dưỡng Thanh lúc này mới mỉm cười lĩnh hội, lại nghe thấy Bình Dương tử đột nhiên hỏi một câu:

"Tên đệ tử của Côn Luân tông đã trừ khử chưa ? Cần phải làm cho sạch sẽ vào."

Trương Dưỡng Thanh đã định liệu trước, nói:

“Sư tôn yên tâm, Kim Đan sơ kì như y một khi lâm vào trong ảo cảnh, cho dù có hai Kim Đan động thủ, cũng khó mà thoát ra được.”

Bình Dương tử gật đầu, lúc này đại trận đã phá, lão ta liền ngự kiếm đi lên, thống lĩnh mọi người cùng xâm nhập vào phúc địa, lạnh lùng phun ra mấy chữ, truyền vào trong tai tất cả mọi người ở đây–“Đừng lưu người sống.”

Ở một nơi sương mù dày đặc khác.

Sương mù này cực kì quỷ dị, gần thì ở ngay sát chân, xa lại kéo tới vô biên vô hạn.

Trước mắt Phong Thiệu là một mảnh trắng xoá, thần thức cũng trắng xóa như vậy, tất nhiên đây không phải là bên trong truyền tống trận.

Địch trong tối ta ngoài sáng, Phong Thiệu cảnh giác lập tức vận quyết thu liễm hơi thở của mình, lại nhanh chóng lấy ra một phù triện từ trong túi gấm chụp lên người Tiểu Bạch, nhất thời hơi thở của một người một hổ đều được che dấu. Trừ phi đối phương cao hơn y một đại cảnh giới, nếu không thì tuyệt đối không thể dùng thần thức thấy được bọn họ.

Có điều pháp quyết này cũng không thể duy trì quá lâu, tác dụng của phù triện cũng có hạn, may mà y chỉ muốn dùng để quan sát tình thế hiện tại, phòng ngừa bị đánh lén. Đương nhiên, nếu đối phương cao hơn mình một đại cảnh giới, cho dù có bị thần thức quét đến hay không, dù là võ tu Nguyên Anh, y cũng sẽ chết ngay lập tức.

May mà vận khí của Phong Thiệu không đến mức quá kém, ước chừng qua năm sáu hơi thở, liền nghe thấy trong sương mù truyền đến tiếng nói.

“Ô, cái con thỏ chết bầm này vậy mà không thấy đâu nữa?”

Giọng nói này vô cùng quen tai, sau khi Phong Thiệu nghe được, liền nhận ra đây chính là kẻ xuất hiện mấy tháng trước, người dám động thủ với Lữ Xuân Thu ngay trước mặt mình – Mã đạo nhân. Nếu là hắn, vậy thì Phong Thiệu cũng đã đoán được từ đầu đến cuối mọi chuyện rồi.

Phích Lịch môn và Bão Phác tông muốn phúc địa của Lữ thị đến tận mức này !

“Dù sao cũng là người của Côn Luân, không biết đã dùng bí pháp gì lại có thể ẩn mình trong ảo cảnh của Liên Hoa đăng.” Giọng nói truyền đến từ phía trước dường như là của một người lớn tuổi.

Phong Thiệu vừa nghe thấy tên loại pháp khí này, liền biết hiện giờ mình đang đứng trong ảo cảnh, là người của Phích Lịch môn không dám quang minh chính đại giết sứ giả của Côn Luân ở bên ngoài, liền cài bẫy giết người ở trong ảo cảnh. Người chết bên trong ảo cảnh không chỉ không thể Sưu Hồn, hơn nữa loại pháp khí tạo ra ảo cảnh này còn có thể đem toàn bộ người chết ăn sạch sẽ, từ Nguyên Thần đến sắc thân, không lưu lại bất kì dấu vết gì.

Nhớ đến những hiểu biết về Liên Hoa đăng này, y không thể không nâng mười hai phần tinh thần, tập trung ứng phó với nó.

Mã đạo nhân giọng điệu khó chịu:

“Chẳng qua là có chút tài mọn. Có thể ẩn giấu thì làm được gì, y ẩn giấu được cả sắc thân chắc? Sư thúc cũng thật là, chúng ta cần gì phải dựa vào mấy thủ đoạn vặt vãnh này, cứ đem sương mù tán đi, chân chính đánh nhau một trận, Côn Luân thì có làm sao? Kiếm tu lại như thế nào, chẳng lẽ hai người chúng ta còn không đối phó được một tên kiếm tu mới Kim Đan sơ kì?”

Lời này dùng giọng điệu giễu cợt lại lớn tiếng, giống như là chủ nói ra để Phong Thiệu nghe .

“Cái này……” Có vẻ Trường đạo nhân cũng ngượng với Mã đạo nhân, bởi vì Phong Thiệu nhanh chóng phát hiện sương mù đang dần tản đi, trong lòng y đại hỉ. Thứ sương mù này ảnh hưởng không chỉ là thị giác, mà càng nhiều hơn còn là thần thức, tu giả không thể dùng thần thức cũng giống như một người mù.

Sương mù mới tan được một nửa, Phong Thiệu đã có thể dùng thần thức quét được phương hướng của hai đạo nhân kia, mà pháp quyết nội liễm và liễm tức phù của y vẫn còn có thể duy trì thêm vài hơi thở nữa, đối phương còn chưa thể dùng thị giác để nhìn thấy bọn họ.

Mượn cơ hội này, Phong Thiệu ngâm Tế Thể chú, trực tiếp dẫn động ma khí, một tay rút kiếm, vận Tế Luyện Tâm chú, Ma Ảnh nhanh chóng đi tới. Tốc độ cực nhanh, liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy y giống như một chiếc bóng, chợt lóe lên rồi biến mất nhanh chóng trong màn sương.

Đợi đến khi hai đạo nhân kia phát hiện Phong Thiệu đột kích, là nhìn thấy bằng thị giác, tuy rằng cách một tầng sương mù mỏng, nhưng cũng chỉ còn hơn mười bước, trường kiếm xích hồng trong tay đối phương đã bổ ra một đạo Viêm Liệt kiếm phóng tới.

Uy thế của kiếm ý nhị trọng thiên hiển nhiên là vô cùng sắc bén, huống chi cùng với liệt hỏa hồng khí thuần túy, thế nhưng hai đạo nhân cũng chẳng phải là kẻ tầm thường, tuy rằng đánh xa võ tu không thể mạnh bằng kiếm tu, nhưng lại có công phòng vẹn toàn, tu vi của hai người một là Kim Đan trung kỳ một là Kim Đan hậu kỳ, người nghiêng sang trái, người nhảy lên trên mới có thể tránh được uy lực của một kiếm này.

Đã thấy được kiếm ý, sương mù lại dần tán hết, có thể nhìn được nơi đặt chân là một mảnh đất khô cằn.

"Chỉ thường thôi nha." Mã đạo nhân cười hắc hắc, vận Kinh Lôi chưởng nhanh chóng đánh tới, một đạo nhân còn lại đang định nắm chặt tay xông ra, lại nghe thấy Mã đạo nhân nói một câu: "Đinh sư huynh hãy khoan, cứ để ta và con thỏ này phân cao thấp một hồi! xem thử Côn Luân có gì hay ho !"

Giọng điệu này vạn phần tự đắc, nhưng Phong Thiệu nghe vào tai lại cảm thấy trời cũng giúp ta.

Nếu như đối phương cùng tiền lên, khẳng định kiếm ý nhị trọng thiên của y sẽ không chống đỡ được bao lâu, nhất định phải nhanh chóng dùng Ma Môn công pháp, đây là pháp môn phòng thân của y, càng trì hoãn lại càng có tác dụng.

Kinh Lôi chưởng của Mã đạo nhân Phong Thiệu đã sớm được lĩnh giáo, nhưng y có Tế Thể nên cũng không cảm thấy sợ hãi, huống chi dường như Mã đạo nhân còn có tâm tình muốn thử phân lượng của đệ tử Côn Luân, ra tay cũng không hề có sát chiêu trong đó.

Lại thêm đối phương là võ tu, cho nên chẳng sợ đối phương cao hơn mình một tiểu cảnh giới, Phong Thiệu có kiếm pháp nơi tay, còn có Tế Thể chú giúp đỡ, không cần ngụy trang, chính là bộ dáng thừa sức ứng phó.

Viêm Hỏa kiếm với nhị trọng thiên bạo liệt, sau mấy lần giao thủ liền đem võ bào của Mã đạo nhân thiêu cháy đen, chật vật vô cùng.

Rốt cuộc Mã đạo nhân cũng tức giận, hừ lạnh một tiếng,"Con thỏ chết tiệt, khiến cho ngươi mở rộng tầm mắt, nhìn rõ tam trọng Kinh Lôi chưởng của ta!" Nói xong, hắn nâng tay, trong miệng hét to: "Sất !".

------oOo------

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 31

Phong Thiệu cảm thấy trong tai vang lên một tiếng "ầm", giống như có người lấy chiếc búa gõ ở bên tai một tiếng thật vang.

Y thấy Mã đạo nhân tung ra sát chiêu nên nhanh chóng đề cao cảnh giác, chờ một lát rồi giả bộ né người sang bên cạnh, nhưng tới khi chưởng phong của đối phương sắp chạm tới, bỗng nhiên y lại xoay người đón lấy, vận toàn bộ linh lực của bản thân, dùng hết sức lực chém một kiếm.

Một trong những nhược điểm của võ tu chính là mặc dù uy lực khi đánh ra lớn nhưng cự li công kích lại không thể sánh được với kiếm tu……

Cho nên vốn Mã đạo nhân đang cười nhạo nhìn đối phương tránh né, gần như không ngờ được đột nhiên thiếu niên này lại đón lấy chưởng của mình. Tuy một chưởng của gã đánh trúng y, nhưng gã cũng bị kiếm của y đâm trúng ngực!

Đây đều là một kích dùng toàn lực của hai người !

Xích Viêm kiếm ý bạo liệt nháy mắt thiêu cháy lồng ngực của Mã đạo nhân, mắt thấy hỏa liệt từ lồng ngực lan ra bốn phía muốn thiêu đốt toàn bộ thân thể hóa thành tro tàn, Đinh đạo nhân đang ở một bên lập tức chạy tới ném ra một lá thoát thân phù, khó khăn lắm mới khiến cho lửa ngừng cháy được.

Nhưng mà sắc thân của Mã đạo nhân đã phế, nằm ngã xuống đất, xung quanh thân thể bị kiếm ý hỏa long bạo liệt thiêu đến đỏ rực một mảng, huyết nhục mơ hồ.

Mà Phong Thiệu cũng không tốt hơn bao nhiêu, dù sao cũng là một chưởng toàn lực của Kim Đan trung kỳ, ngực của y nhìn thì như không có vấn đề gì, kì thực xương cốt đã vỡ, sắc mặt y trắng bệch rút lui mấy bước, phun một búng máu, dường như sắp không đứng thẳng được. Sau khi y ăn một viên dưỡng tâm đan mới có thể miễn cưỡng chống kiếm mà đứng.

Nếu không phải ma giáp quanh thân được kích hoạt, một chưởng này kiểu gì cũng phải đánh tan phân nửa thân thể sắc thân của y. Có điều cũng may đối phương là võ tu, ngược lại nếu một chưởng này biến thành kiếm thế, vậy thì ma giáp của y cũng không thể giữ được sắc thân này.

Mã đạo nhân lúc này đã bất chấp thân thể đang bị trọng thương, trừng trừng hai mắt, cường chống mắng một tiếng:"Ngươi ! Một con thỏ đế Kim Đan sơ kì như ngươi vậy mà dám đón đỡ Lôi Kình chưởng nhị trọng ý của ta!" Hơn nữa còn chưa chết ! Người này thật sự là kiếm tu da mỏng? Phòng thể bậc này chỉ có mấy gã thiên tài khổ luyện nhục thể của Phật Tu mới có !

Phong Thiệu cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng thu liễm một tia ma khí vừa mới thoát ra ngoài.

Lúc này Bạch Hổ đã từ xa xa chạy lại gần, mắt thấy thân hình thiếu niên rũ xuống, miễn cưỡng mà đứng, nó không khỏi gầm lên một tiếng giống như ấu thú bị đoạt mất con mồi, trong phẫn nộ thiêu đốt còn mang theo sự hung ác.

Tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc, bên tai Đinh đạo nhân bị ong đến phát đau, nhưng không hề đem con linh sủng này của đối phương đặt trong mắt, chẳng qua là một con linh sủng mới ngũ giai, gã rất rõ ràng thực lực của linh sủng ngũ giai ở phúc địa Lữ thị là dạng gì.

"Oanh !" Đinh đạo nhân kia đã một mình ra tay với Phong Thiệu, song quyền của gã như thiết, quyền phong gào thét, giống như không khí bốn xung quanh đều bị kéo thành một thể, tạo thành một quyền động thật lớn nện về phía Phong Thiệu.

Tuy rằng uy lực của võ tu không bằng kiếm tu, nhưng so với kiếm tu lại có một ưu điểm, đó là dễ dàng hóa thành một thể với công kích của mình, vô cùng thuận buồm xuôi gió, dù sao bàn tay trần của võ tu cũng chính là thân thể của gã. Mà kiếm tu nếu muốn hóa thành một thể, phải cùng với kiếm của mình tuy hai mà một, đó là cảnh giới rất cao, không phải từ tam trọng thiên trở lên thì không làm được, đương nhiên uy lực cũng hơn xa võ tu.

Song quyền của Đinh đạo nhân Kim Đan hậu kỳ càng ngày càng tới gần, tinh thần của Phong Thiệu cũng thêm tập trung dị thường, trong lòng y không ngừng niệm Tế Thể chú, ý đồ muốn đem sắc thân của mình càng thêm cương cân thiết cốt.

Ngay tại lúc y cắn răng chắn kiếm đang muốn ứng đối, liền thấy Bạch Hổ đã sét đánh không kịp bưng tai nhảy bổ cắn qua, tốc độ cực nhanh. Đợi đến khi Phong Thiệu thấy rõ, Bạch Hổ đã mạnh mẽ đem Đinh đạo nhân đè dưới thân, khí thế quyết liệt. Đinh đạo nhân không kịp trở tay liền bị móng vuốt sắc bén của nó cào vào đầu, há to miệng cắn tới.

Suy cho cùng tu vi của Đinh đạo nhân cũng không tầm thường, rất nhanh đã phát động phản kích. Song quyền giống như cuồng phong điên cuồng đâm tới, tạo thành âm thanh rung động khi đánh vào người Bạch Hổ, cho dù Bạch Hổ có da dày thịt béo nhưng hứng một chưởng này chắc chắn cũng sẽ khiến nội tạng trọng thương.

Cho dù bị quyền thế đánh trúng, Bạch Hổ cũng chỉ thét lớn một tiếng, mặc dù vai lưng khẽ run nhưng vẫn không ngừng cắn xé, điên cuồng xé rách toàn bộ một nửa bên mặt của Đinh đạo nhân.

Nhưng Phong Thiệu lại biết Tiểu Bạch run lên chứng tỏ đã nhận phải một chưởng cực nặng, đồ ngu xuẩn này ! Chút thực lực ấy của nó còn ăn thêm một quyền liền chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ !

Trong lòng y ẩn đau, không chút do dự tung ra một đạo phù binh hoàng giai, hai tay tạo chỉ pháp biến ảo, trong miệng thì thầm:“Quân Kim công tới !”

Nhất thời, dưới luồng kim quang vừa xuất hiện, một đoàn quân kim giáp cao một thước chín phá sáng mà ra, tạo thành sát khí thật lớn, khiến cho sát chiêu vốn hướng về phía Bạch Hổ của Đinh đạo nhân nhanh chóng bị kiềm hãm.

Quân Kim sát ý trùng trùng, tay không công tới. Đinh đạo nhân cũng bất chấp việc cho Bạch Hổ một kích trí mệnh, nhanh chóng buông súc sinh trong tay ra, rồi quay ngược trở lại né tránh thủy chú mà quân Kim công kích!

Thủy chú kia phá không mà đến, thanh thế rất lớn, từ bốn phương tám hướng đánh tới Đinh đạo nhân. Thân pháp võ tu của Đinh đạo nhân có tốt cũng không thể so sánh được với kiếm tu, huống chi còn vừa bị Tiểu Bạch cắn xé, sắc thân của ông ta không thể tránh né mà nhận lấy toàn bộ trọng kích.

Mới chỉ qua vài hơi thở, ông ta đã không nhịn được thét lớn, máu tươi từ trong miệng tràn ra.

Trong lòng Đinh đạo nhân hoảng hốt, đó là phù binh gì ! Lại có thể lợi hại như vậy!

Giá trị chế tạo phù binh rất cao, phù binh trung phẩm đã là thứ mà một tu sĩ bình thường không thể mơ tới, phù binh thượng phẩm càng thêm khó tìm, càng không cần nhắc tới phù binh hoàng giai. Cho dù Đinh đạo nhân là Kim Đan hậu kỳ nhưng ông ta xuất thân từ tông môn thế tục, phù binh

đã từng được thấy nhưng phù binh trên cấp thượng phẩm, chỉ sợ chưa được nghe qua bao giờ .

Ngay cả Phong Thiệu là đệ tử thân truyền của tông chủ Côn Luân tông cũng chỉ có một tấm dùng để phòng thân mà thôi, thậm chí nếu không đến mức sống chết trước mắt chỉ sợ cũng sẽ không dùng, bởi vì phù binh chỉ có thể sử dụng được một lần mà thôi, vô cùng xa xỉ.

Nếu không phải mắt thấy Đinh đạo nhân muốn dồn Tiểu Bạch vào chỗ chết, mà bản thân y cũng bị thương nặng, nếu dùng kiếm đến cứu chắc chắn sẽ chậm mất, cho dù có cứu được Tiểu Bạch, thì Tiểu Bạch cũng bị đánh cho nửa sống nửa chết. Dưới tình thế cấp bách, y vẫn phải lấy phù binh ra.

Dù vậy, Bạch Hổ vẫn bị quyền của Đinh đạo nhân đánh cho nửa người đều là máu, gãy mất mấy chiếc xương, lúc đi tới chỗ Phong Thiệu vẫn luôn khập khiễng. Hơn nữa một bên mắt còn bị đánh đến đỏ hồng, con ngươi kim sắc dường như sắp rớt khỏi hốc mắt, tơ máu trải rộng.

“Ngao.” Bạch Hổ cọ cọ lên người Phong Thiệu, vươn đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm mặt Phong Thiệu đang cúi xuống, bên trong ánh mắt chứa vô vàn thân thiết.

Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy ấm áp, vừa đút dưỡng tâm đan cho nó, vừa vỗ vỗ cái đầu đầy lông của nó an ủi:“Ta không sao, yên tâm.”

Nhưng lời còn chưa dứt, thần thức của y liền phát hiện bất ổn.

Chỉ thấy Mã đạo nhân đã ngã xuống đất đang một tay cầm lấy liên hoa đăng, tay kia niệm chú vận quyết. Phong Thiệu thầm kêu không tốt, chỉ trong một chớp mắt, sương mù vốn đã tiêu tán lại chậm rãi che phủ mọi thứ……

“Con thỏ đế nhà ngươi dựa vào có thần binh lợi khí phải không, vậy hãy căng mắt ra mà nhìn nặc cảnh *Liên Hoa đăng của gia gia đây, cố mà chống đỡ đi!” Mã đạo nhân mắng. Sau đó đột nhiên Đinh đạo nhân đang trốn ở một chỗ kín kêu lên:“Sư huynh !……” rồi ngưng bặt. Phong Thiệu lập tức nghĩ tới, khẳng định Mã đạo nhân này đang truyền âm mật! (* nặc cảnh: khoảng không che giấu trong liên hoa đăng)

Phong Thiệu thừa dịp sương mù còn chưa che phủ hoàn toàn, dùng thần thức nhanh chóng thăm dò, quả nhiên ! Bên kia ẩn ẩn có động tĩnh, Đinh đạo nhân đã không đọ sức với quân Kim nữa mà trốn đến bên cạnh Mã đạo nhân. Mã đạo nhân thì đang niệm pháp quyết với liên hoa đăng ở đối

diện, nhưng dù sao gã cũng là võ tu, pháp quyết trong tay làm thế nào cũng không thể nhanh được……

Liên hoa đăng dần dần phát ra ánh sáng.

Ánh sáng lóe lên, Phong Thiệu liền đoán được đối phương muốn đi !

Phích Lịch môn và Bão Phác tông sẽ không bỏ qua cho mình, cho nên nếu đối phương dám đi, khẳng định Liên Hoa đăng này có thể giết chết y…… Quả nhiên, Mã đạo nhân thấy ngọn đèn dần sáng, liền hóa thành một đạo hư ảnh, vui vẻ nói: "Hừ, con thỏ đế nhà ngươi cứ ở trong đấy mà chơi cho thỏa thích đi……"

Nhưng Ma Ảnh của Phong Thiệu giống như một du hồn, cấp tốc bổ nhào tới trước mặt Mã đạo nhân, nhanh chóng cướp lấy Liên Hoa đăng kia.

Mã đạo nhân sao có thể ngờ được Phong Thiệu lại có tốc độ nhanh như vậy, tuy rằng gã đã liệt nửa người, nhưng mặc dù kinh hãi lại vẫn không quên nắm chặt lấy Liên Hoa đăng. Đinh đạo nhân cũng bất chấp quân Kim đang đuổi sát không buông, vội vàng tới cứu gã. Phong Thiệu một tay cướp đăng, một tay xuất kiếm, mười phần cố hết sức.

Lúc này Bạch Hổ đã gào thét đánh tới, chân trước dẫm lên ngực Mã đạo nhân, khiến cho hộ thân phù của Mã đạo nhân cũng không thể chống đỡ được sắc thân của gã.

Sắc thân vừa chết, chỉ còn pháp thân và Nguyên Thần tồn tại, nên không thể cầm được Liên Hoa đăng. Phong Thiệu thuận lợi cầm được đèn vào trong tay. Đinh đạo nhân thấy thế liền khẩn trương, muốn đoạt lấy nhưng cuồng thủy chú của quân Kim đã dũng mãnh tiến đến ngay trước mặt, ông ta dùng song quyền hộ thể, cũng chỉ có thể tạm thời chặn được!

Nhìn như Đinh đạo nhân đang bị quân Kim làm bị thương, nhưng Phong Thiệu lại thầm kêu không ổn, bởi vì đây cũng là một kích cuối cùng của quân Kim!

Sắc mặt Đinh đạo nhân tái nhợt, thể lực đã hao hết, khi đang cảm thấy tuyệt vọng, bỗng nhiên đoàn quân Kim xuất hiện dao động, giống như ảo giác nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Trong lòng Phong Thiệu thầm hận, lại vẫn vô cùng bình tĩnh, trước tiên tháo túi gấm của Mã đạo nhân xuống, muốn thúc đẩy pháp khí mà không có pháp quyết và ngọc giản là điều không thể.

Túi gấm của gã chỉ vừa mới tới tay, quyền phong sắc bén của Đinh đạo nhân đã giống như thiểm điện đánh tới!

Phong Thiệu nhướn mày, quyết định không thể để ông ta có thêm cơ hội công kích, y bị thương nặng hơn Đinh đạo nhân, hơn nữa linh khí đã sắp thấy đáy, mà Đinh đạo nhân lại cao hơn y hai tiểu cảnh giới, linh khí của ông ta tồn trữ được bao nhiêu, y không hao tổn nổi.

Ý nghĩ chỉ vừa sinh ra, Phong Thiệu đã triệt để kích phát ma giáp, lúc trước bị động kích phát khiến công dụng của nó chỉ có ba bốn phần là vì y muốn che dấu ma khí, nhưng lúc này đã là thời điểm cuối cùng, y phải buông tay đánh một trận.

Uy lực mười phần của ma giáp đã khiến cho quanh thân Phong Thiệu tản ra một tầng hắc vụ (sương mù đen), trong sương trắng mịt mù tại nơi này lại làm y trở nên nổi bật. Thứ này vốn không thể dùng mắt thường thấy được, nhưng khoảng cách giữa Đinh đạo nhân và Phong Thiệu quá gần, cho dù sương mù của Liên Hoa đăng có cắt đứt thần thức, nhưng ông ta vẫn có thể nhìn thấy một màn hắc sắc quỷ dị này.

"Ngươi là Ma Tu !" Sắc mặt Đinh đạo nhân đại biến, thốt ra, quyền phong cũng bởi vậy mà bị kiềm hãm. Một chiêu ma ảnh tiềm bộ của Phong Thiệu giúp y nhanh chóng né đi.

Phong Thiệu cũng không định chỉ trốn tránh, lúc này y đang ẩn mình bên trong sương mù, khuôn mặt tuấn tú hiện sắc tà mị trong hắc vụ mông lung khiến cho y có một vẻ quỷ dị lại nguy hiểm, so với thiếu niên kiếm tu ôn nhu chính khí lúc trước giống như hai người khác nhau hoàn toàn.

Đôi môi mỏng của y khẽ nhếch, thấp giọng ngâm xướng một ma chú tối nghĩa không rõ, ma khí sung túc cuồn cuộn không ngừng tụ lại dưới đầu ngón tay bấm quyết của y, vẽ ra một đạo hắc ảnh ở trong hư không, rất nhiều những chấm sáng hắc sắc từ trong nặc cảnh tụ tập đến đây, hút lấy ma khí từ đầu ngón tay y.

"Ngươi là Ma Tu tà ác!" Trong lòng Đinh đạo nhân bất an, lại không hề lùi bước. Ông ta không để Phong Thiệu có cơ hội chuẩn bị, song quyền nhanh chóng đánh tới, lúc này kim cương quyền không chỉ mang theo cuồng phong, còn mang theo sát ý bén nhọn, thoáng chốc giống như da đồng xương sắt, bá đạo quét về phía Phong Thiệu.

Đạo quyền này chỉ cần đến gần thêm ba thước, sắc thân của Phong Thiệu sẽ phải da tróc thịt bong, vỡ vụn!

Trong đối mắt vàng kim của Bạch Hổ tràn ngập sát ý, đột nhiên nhảy lên, đánh về phía sau lưng của Đinh đạo nhân, gắt gao cắn lên xương sống

của ông ta. Dù sao nó cũng là linh thú ngũ giai, linh khí dày, tuy không biết vận dụng nhưng một cắn này cũng mang theo linh lực hùng hậu.

Cho dù Đinh đạo nhân là võ tu có tu vi bậc này cũng bị cắn đau đến kêu ra tiếng, mắt thấy Kim Cương chưởng của ông ta cuồng nộ dừng trên thân thể Bạch Hổ, khiến cho nó huyết nhục mơ hồ…… Một trận hắc ảnh bỗng nhiên vây lấy Đinh đạo nhân.

------oOo------

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 32

Nói là hắc ảnh kỳ thật cũng không chính xác, nếu như nhìn kỹ lại, hắc ảnh này mơ hồ có hình dáng con người, thậm chí còn có ngũ quan, hơn nữa còn ôm nỗi oán hận và sát khí.

Đây là ma sát được Phong Thiệu triệu hồi.

Thiện tu công kích dựa vào niệm lực, phù tu công kích dựa vào phù triện, đan tu công kích dựa vào đan dược, trận tu công kích dựa vào pháp trận, kiếm tu công kích dựa vào kiếm, võ tu công kích dựa vào võ, Ma Tu tu thể, còn công kích dựa vào các loại ngoại vật khác chẳng hạn như ma sát, con rối, cương thi……

Phong Thiệu tới nơi này mới chỉ có mười năm, vì ẩn nấp thân phận để tìm kiếm Thất Tinh Linh Nhĩ, cho nên y không có thời gian và điều kiện để luyện chế những đồ vật này. Thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho việc y có thể triệu hồi Quỷ Hồn ở trong nặc cảnh của Liên Hoa đăng.

Loại pháp khí hoàng giai ác độc này, tu giả chết bên trong chỉ sợ nhiều vô số kể, Phong Thiệu mới triệu hồi một lúc đã có vài chục Quỷ Hồn tụ tập lại nơi đây. Có bốn viên pháp hồn, đem những hồn phách này tế luyện thành ma sát cũng chỉ mất thời gian vài hơi thở, tuy rằng y chưa bao giờ dùng chiêu này, nhưng từng chú ngữ của Tế Luyện Tâm chú và tâm pháp y đều nhớ rõ trong lòng, dễ như trở bàn tay.

Dùng Quỷ Hồn triệu hồi ở ngay đây để luyện thành ma sát đương nhiên không tốt bằng tự mình luyện, nhưng may mà tu vi của các tu giả chết trong pháp khí hoàng giai này không thấp, cho nên uy lực của ma sát cũng đạt tới hai viên pháp hồn*. (thực lực của ma tu chia làm 7 viên pháp hồn như chương 30 đã giải thích)

Đinh đạo nhân đột nhiên bị một đoàn ma sát cuốn lấy, quấy nhiễu ông ta tâm phiền ý loạn, Kim Cương chưởng kia cũng mất đi sự chính xác, quét về một hướng trống trơn trong nặc cảnh, sau tiếng nổ ầm vang lên, trên mặt đất liền xuất hiện một cái hố thật to, khiến cho người nhìn thấy thật sợ hãi. Phong Thiệu không khỏi cảm thấy may mắn một quyền này không rơi lên người Tiểu Bạch…… Lại nhìn về phía Tiểu Bạch liền thấy một màn vô cùng kì dị– Tiểu Bạch vẫn luôn kề sát cắn xé Đinh đạo nhân lại không hề mảy may bị ma sát đang xâm nhập vào người Đinh đạo nhân ảnh hưởng !

Phải biết, người khống chế ma sát do chính mình luyện chế cũng không thể khống chế tốt được như vậy. Phong Thiệu điều khiển ma chú của mình vô cùng chính xác, ma sát thu được cũng mơ hồ, phạm vi của nó không khác biệt là bao với phạm vi công kích.

Mà trên người Bạch Hổ giống như được bao phủ bởi một tầng linh khí bạch sắc, mà dưới ánh hào quang kia, những ma sát không thể tới gần, ngược lại còn có phần kinh hoảng muốn tránh né. Càng kinh dị hơn là, những ma sát dính lên người Bạch Hổ ngày càng nhạt đi…… Giống như là bị Bạch Hổ hút mất.

Quả thực không thể tưởng tượng !

Thực lực của Bạch Hổ cùng lắm cũng chỉ giữa Trúc Cơ và Kim Đan, tuy đám ma sát này chỉ có uy lực của hai viên pháp hồn, nhưng cũng tương đương với tu vi ngoài Trúc Cơ, không phân cao thấp với Tiểu Bạch. Đừng nói hút, cho dù là chấn nhiếp cũng không hợp lẽ thường.

Tại sao lại có một kỳ cảnh như vậy?

Cho dù đây là thiên tính của thánh thú Bạch Hổ, nhưng với chút thực lực của nó, sao lại có sự phản tác dụng nghịch thiên như vậy?

Phong Thiệu không thể nghĩ ra được nguyên nhân, lại gọi Bạch Hổ trở về, chỉ sợ nó lại bị chưởng phong của Đinh đạo nhân lan đến, cũng sợ nó ở đó thêm một lúc, đám ma sát kia không chỉ không dám toàn tâm toàn ý ép buộc Đinh đạo nhân, ngược lại còn bị nhóc con này hút sạch sẽ.

Bạch Hổ giống như bình thường được ăn no mà liếm liếm móng vuốt, chậm rãi bước tới, vết thương trên thân thú dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng khép lại. Điểm ấy Phong Thiệu đã sớm lĩnh giáo, biết nó có kĩ năng nghịch thiên này khi linh khí sung túc. Nhưng không ngờ tới vừa trải qua một hồi ác chiến, vậy mà linh khí của nó vẫn còn sung túc?

Phong Thiệu lắc đầu, quả thực không muốn nghĩ sâu hơn những vấn đề này, y không có tinh lực dư thừa cũng không có thời cơ thích hợp.

Có điều một đoàn ma sát vẫn chưa đủ, muốn mạng sống của Đinh đạo nhân, chỉ có thể đem phòng ngự của ông ta phá vỡ.

Tu giả của đại lục Cửu Châu căm thù Ma Tu đến tận xương tuỷ, kêu đánh kêu giết, cho nên Ma Tu rất ít khi lộ diện ở Cửu Châu, cho dù Phích Lịch môn là loại tông môn ở thế tục, chỉ sợ Đinh đạo nhân cũng chưa từng được nhìn thấy Ma Tu.

Cho nên Đinh đạo nhân không có bất kì một phương pháp giải quyết hữu hiệu nào cả, ông ta bị ma sát ép buộc khiến đầu đau như muốn nứt ra, tâm phiền ý loạn, vẻ mặt đã vô cùng vặn vẹo. Song quyền của ông ta khi thì run rẩy hợp nhấy, khi thì phát quyền, nhưng vẫn không thể đuổi những con quỷ đang quấn thân này đi được. Ông ta cảm nhận được linh khí của mình đang không ngừng bị tiêu hao đi mất, lại không có cách nào cứu vãn, thủ đoạn của võ tu không hề có lực uy hiếp đối với ma sát.

Phong Thiệu lạnh mặt nhìn Đinh đạo nhân dần dần hao hết linh khí, lại nhấc Xích Viêm kiếm lần nữa, vận hết số linh khí còn sót lại trong người, chuẩn bị sẵn sàng ra sức đánh chó rơi đang xuống nước.

Ngay tại lúc thể lực của Đinh đạo nhân đã bị tiêu hao gần hết, hắc ảnh của ma sát cũng dần dần ảm đạm, y liền nắm chắc thời cơ, phi kiếm chỉ thẳng vào Đinh đạo nhân, chỉ thấy kiếm ý bạo liệt kia bỗng nhiên nổ tung, nơi nó đi qua giống như một con hỏa long nhảy lên, hừng hực thiêu đốt đến sắc thân của Đinh đạo nhân!

Đinh đạo nhân vốn đã bị Bạch Hổ cắn đến huyết nhục mơ hồ, sau đó lại bị ma sát ép buộc khiến cho tâm thần phát hỏa, giờ phút này đột nhiên thấy kiếm quang đập vào mặt, nếu là bình thường, ông ta không ngăn cản được cũng có thể dễ dàng né tránh, nhưng giờ phút này thân pháp của ông ta không tốt, lại trơ mắt nhìn ngọn lửa nóng rực thiêu đốt lên cơ thể mình.

Xích Viêm kiếm quả thực là được làm theo yêu cầu với kiếm ý bạo liệt và thân thể hỏa chúc linh khí của Phong Thiệu. Liệt hỏa dưới sự chống đỡ của kiếm ý, càng thiêu càng vượng, Đinh đạo nhân đã không biết cái gì là đau đớn, toàn bộ hồn phách của ông ta vẫn còn đang bị ma sát quấy nhiễu. Vào lúc lửa giận tâm ma của ông ta càng lúc càng sâu, đã không thể cứu vãn được nữa, ông ta liền nhe răng về phía Phong Thiệu, âm ngoan nói:"Ma Tu vô sỉ ! Ta sẽ đồng quy vu tận với ngươi!"

Bỗng nhiên một đạo ánh chớp lóe lên!

Đây là điềm báo muốn tự bạo !

Sắc mặt của Phong Thiệu đột nhiên biến đổi ! Không xong ! Vậy mà Đinh đạo nhân vẫn còn linh khí tạo ra linh lực đến nỗi có thể tự bạo !

Trong lòng y thầm hận, triệu hồi ma sát có một điểm hạn chế chính là chỗ này, không thể hoàn toàn khống chế cho nên không thể dựa vào ma sát để thăm dò chi tiết linh khí của Đinh đạo nhân…… Phong Thiệu âm thầm thề nếu còn có thể chạy thoát, nhất định sẽ đem ma sát này tu luyện cho tốt, đồng thời nhanh chóng thi triển Ma Ảnh, nhưng còn chưa kịp làm xong đã bị Bạch Hổ đi trước một bước nhảy lên, được thân thể của nó nâng lên, nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng mọi chuyện gần như là dư thừa, bởi vì tự bạo Kim Đan là chuyện chỉ xảy ra trong một chớp mắt.

"Chết đi ! Đều chết hết cho ta !"

Một lực mạnh bài sơn đảo hải không có bất cứ ngăn cản nào đập về phía y, không khí cô đọng kiến cho người ta hít thở không thông, sự sợ hãi giống như một chiếc dây thừng gắt gao siết chặt lấy yết hầu của Phong Thiệu.

Thời gian như dừng lại tại thời khắc này, trên mặt Đinh đạo nhân xuất hiện hoa văn rậm rạp như mạng nhện, tươi cười khát máu dữ tợn rõ ràng vô cùng.

Uy áp phát ra đến mức tận cùng của Kim Đan hậu kỳ bao phủ toàn bộ nặc cảnh, đầu óc Phong Thiệu trống rỗng, lại là trường hợp này, mười hai năm trước cũng từng bị như vậy!

Không muốn chết.

Không thể chết được.

Y theo bản năng dùng toàn lực đẩy Bạch Hổ ra, sau đó vận lên toàn bộ ma khí cường hóa ma giáp……

Ầm!

Phong Thiệu bị nổ bay, cảm giác như vỡ vụn thành từng mảnh, trước mắt bỗng tối đen, liền mất đi ý thức.

Bạch Hổ bị đẩy ra xa nhìn thấy thiếu niên bị đánh bay, trong đôi mắt hoàng kim từ e ngại, lại đến kinh sợ, đôi con ngươi giống như bị nhiễm huyết, biến thành một màu đỏ đậm.

Máu trong người nó giống như bị bốc cháy, nó chạy như điên đến chỗ y, dùng tốc độ chưa bao giờ có. Trong ngực giống như có từng đợt sóng dữ mãnh liệt, chỉ cảm thấy cơ thể có một ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt, ngọn lửa càng ngày càng dâng cao, cuối cùng bao phủ lấy toàn bộ cơ thể nó……

Đinh đạo nhân đã lâm vào tâm ma hai mắt đỏ hồng, phát ra uy áp bao phủ toàn bộ nơi này, dưới hồi quang phản chiếu, cỗ lực lượng này vô cùng cường đại!

Dưới uy áp bậc này, Bạch Hổ lại không bị đánh bay, ngược lại còn mạnh mẽ tiến lên, da lông toàn thân dựng đứng, cơ thể run rẩy không ngớt gắt gao nhìn chằm chằm vào phương hướng Phong Thiệu biến mất, lửa giận trong con ngươi kim sắc nháy mắt bùng nổ.

Y bị thương !

Không thấy y !

Nó cảm giác một nơi nào đó trong thân thể dường như muốn nổ tung, xuyên thấu qua lửa giận trong cơ thể…… Dường như có một sức mạnh nào đó đang từ từ thức tỉnh.

Có một đạo thanh âm vang lên ở nơi nào đó — Thần uy như ngục, thần ân như hải.

Đinh đạo nhân lúc này đang cười ha ha, có điều tiếng cười cũng dần dần trở nên mơ hồ, bởi vì có một đạo kim quang đang nở rộ trên sắc thân đã bị thiêu đến cháy đen của ông ta, giống như một đóa hương dương rực rỡ quyến rũ, từ thể xác và tinh thần ông ra trào ra.

Kim quang cường liệt kia như phá thể mà ra, dần dần trở nên vô cùng to lớn, nháy mắt chiếu sáng toàn bộ nặc cảnh. Theo sát sau đó, còn có sóng

xung kích cường đại, ầm ầm tàn sát bừa bãi bốn phía, Kim Đan hậu kỳ tự bạo, uy lực vượt qua bất cứ pháp bảo nào.

Cùng lúc đó, đôi mắt vàng kim của Bạch Hổ trở nên dữ tợn mà hung hãn, miệng há lớn lộ ra răng nanh sắc nhọn, tựa như ma quỷ, tụ lại toàn bộ sức lực cả cơ thể, phát ra một tiếng hổ gầm phẫn nộ.

Giống như sấm sét cuồn cuộn quanh quẩn, làm người ta sợ hãi không thôi.

Bạch Hổ chưa bao giờ cảm giác kích động và tràn ngập lực lượng như vậy, giống như thiên địa cũng có thể bị nó đạp nát, những ma sát quỷ quái còn tồn tại dưới tiếng gầm của nó đều hóa thành hư vô.

Trên thân thú to lớn của nó tràn ra những làn sóng ánh sáng trắng…… Giờ khắc này dường như nó chính là thần thú hung thần Thượng Cổ chân chính !

Sát khí nồng đậm như hóa thành thực thể, bỗng dưng giống như sương mù, bao phủ lấy toàn thân Bạch Hổ.

Sát khí lợi hại kia dần dần quy tụ theo ánh sáng, nhanh chóng chống lại làn sóng xung kích đang hướng đến!

Bạch Hổ vọt tới trước làn sóng xung kích mà không hề bị tổn thương, làn sóng giống như những con sóng biển hung dữ đập trên dải đá ngầm, ầm ầm vang dội sau đó biến mất không còn dấu vết!

Nhưng Bạch Hổ vẫn thấy không đủ, thứ bản năng nào đó ở sâu trong nó trỗi dậy, sát khí vẫn quanh quẩn nơi lồng ngực không hề biến mất khiến ý chí chiến đấu của nó sôi trào. Nó dường như đã quên mất bản thân mà rống lên, sau đó chạy về hướng cái xác đã không còn đầy đủ hình người do tự bạo.

Đinh đạo nhân đã không thể gọi là người nữa, tứ chi, đầu, da thịt hoàn toàn tách rời, trong hỗn hợp máu tươi thịt vụn chỉ còn lại một con ngươi vẫn mở trừng trừng nằm trong hốc mắt là còn nguyên vẹn, nó vẫn giữ ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm về phía hung thần trước mặt.

Ông ta đã chết, cả thân xác lẫn thân pháp, thậm chí Nguyên Thần cũng vỡ vụn. Sau khi tự bạo sẽ phải chết đến không thể chết hơn được nữa.

Nhưng lại có một thứ vẫn còn hoàn chỉnh. Bởi vì Đinh đạo nhân muốn dùng tự bạo để đạt được nguyện vọng chưa thể hoàn thành, cho nên tâm ma của ông ta vẫn còn nguyên vẹn như lúc đầu, thậm chí càng lớn mạnh hơn vài lần.

Nó là một cụm sương mù tăm tối phiêu đãng phía trên xác của Đinh đạo nhân, mang theo sự không cam tâm và hận ý mãnh liệt của kẻ đã chết.

Tâm ma của tu giả Kim Đan vừa tươi mới lại dày đặc, ma khí nó tỏa ra không hề thua kém hạt phụ hồn, điều này đối với bạch hổ là một loại hấp dẫn khó có thể kháng cự. Đã mất rất nhiều sức lực khiến cho nó nhanh chóng thưởng thức tâm ma này, giống như ăn một loại mỹ vị tuyệt hảo.

Sau khi ăn no xong, Bạch Hổ mới nhìn đến Nguyên thần của Đinh đạo nhân đang phiêu tán giữa không trung, một sự chán ghét và oán hận đến cùng cực đột nhiên dâng lên trong ngực nó!

Như là phát hiện ý nghĩ của Bạch Hổ, bỗng nhiên bên trong Thức Hải của nó lại vang lên tiếng nói kia– thần uy như ngục, thần ân như hải.

Bạch Hổ chẳng thèm để ý tới giọng nói. Kẻ này thật đáng chết, dám làm người kia bị thương, vậy thì nên vĩnh viễn biến mất đi!

Giọng nói kia bắt đầu tụng kinh, giống như đang niệm Chú Kim Cô, từ bi từ bi từ bi từ bi……

Không, nó mặc xác cái gì là từ bi.

Nó mặc kệ !

Từ bi cũng không thể làm bình ổn lại phẫn nộ trong lòng nó.

Khí lạnh xung quanh Bạch Hổ không ngừng tăng lên, giọng nói trói buộc bên trong Thức Hải đã không thể ngăn cản được khí thế hung ác và ý muốn hủy diệt tất cả của nó. Nó thờ ơ chụp lấy Nguyên Thần của Đinh đạo nhân, dưới móng vuốt mang theo khí thế kiên quyết và thuộc tính kim bạo ngược, Nguyên Thần mỏng manh trong nháy mắt đã bị đập tan.

Đinh đạo nhân đã hoàn toàn tan biến.

Sau đó Bạch Hổ nhanh chóng xoay người, nó nôn nóng tìm kiếm người kia trong sương mù dày đặc.

Sương mù trong nặc cảnh giống như là vô biên vô hạn nhìn mãi chẳng thấy điểm dừng, vậy nhưng dưới những bước chân không ngừng nghỉ của Bạch Hổ, rốt cuộc nó đã tìm thấy thiếu niên đang nằm hôn mê kia. Y nhắm chặt hai mắt, im lặng như đang ngủ say.

Y bị thương?

Bạch Hổ nóng vội nhảy lên trước, sau đó vươn chân gẩy gẩy thiếu niên lại dưới thân mình, trong đôi mắt vàng tràn đầy nôn nóng và lo lắng. Nó nhanh chóng kiểm tra thân thể thiếu niên có lành lặn hay không, có còn hô hấp hay không……

Dường như không hề có vấn đề gì, tại sao y vẫn bất tỉnh?

------oOo------

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không cho ngủ ! Không được ngủ !

Bạch Hổ rống vào mặt thiếu niên mấy tiếng, sau đó từ tiếng rống lại chuyển sang nức nở, trong tiếng nức nở vừa có tủi thân vừa có phẫn nộ còn có…… luống cuống hoảng hốt đến chẳng biết phải làm sao.

Nó nôn nóng đi qua đi lại quanh người thiếu niên, dường như nghĩ tới điều gì lại dừng bước chân, hô hấp trở nên nặng nhọc, dưới từng cụm từng cụm sương mù tỏa ra, nó biến thành hắn.

Hiện ra trước mắt là một bé trai tầm mười tuổi, toàn thân trần trụi, bước chân quái dị vừa đi vừa bò lết đến trước mặt thiếu niên, sau đó nó nhanh chóng đem bàn tay nhỏ bé của mình áp lên ngực y

Phong Thiệu cảm thấy tình trạng của mình cũng không đến nỗi tệ hại lắm, ít ra thì hiện tại y đã có một tia ý thức.

Y nhớ rõ mình bị vây quanh bởi uy áp của một tu giả Kim Đan tự bạo. Lúc mọi thứ nổ tung…… Ký ức của Phong Thiệu hoàn toàn trống rỗng.

Cho dù thế nào thì ít ra lần này đã có Ma giáp hộ thân, hậu quả so với lần tự bạo trước đã tốt hơn nhiều rồi.

Phong Thiệu suy nghĩ rất lạc quan. Ít nhất thân xác y vẫn còn hoàn chỉnh, về phần gân mạch đã có Hỗn Nguyên kinh cức với sức sống khủng bố tồn tại, cũng không bị tổn hại gì nhiều. Chỉ là bụi gai này có dục vọng cầu sinh quá mãnh liệt, mà y lại mất đi ý thức, mất đi khống chế, khiến trong lúc nguy cấp Hỗn Nguyên phải tự mình cứu mạng, giờ

phút này nó đang phát triển vô cùng mạnh mẽ trong cơ thể của Phong Thiệu, so với hai năm trước, khi ra khỏi tông môn còn nguy hiểm hơn !

Những vệt đỏ hồng đã không còn lấm tấm xuất hiện trên một số bộ phận nhất định mà lan rộng ra toàn bộ thân thể của y, quỷ dị đến rợn người. Nếu cứ phát triển như vậy, không quá một tháng nữa, dưới tình trạng không có linh khí cung cấp, bụi gai này sẽ phá xác mà ra.

Phong Thiệu chỉ cảm thấy bầu trời thật u ám, y vừa trải qua một màn như vậy, nguyên khí trong đan điền đều đã khô kiệt chứ đừng nói đến linh khí nay đã chẳng còn sót lại chút gì, ngay cả ma khí trong cơ thể của y vào lúc triệu ma giáp để tự vệ cũng đã hao tổn gần hết.

May mà lúc trước y đã tu luyện ma công được hơn nửa năm, đột phá cảnh giới bốn hạt phụ hồn nên ma khí tồn trữ cũng tăng nhiều lên, nếu không sợ là ma giáp chẳng thế chống lại được một kích cuối cùng của tu giả tự bạo, Phong Thiệu bây giờ cũng thành những mảnh vụn nhỏ nằm đó.

Không có linh khí, không thể đút cho bụi gai ăn no thì nó sẽ không bỏ qua việc khống chế thân xác, còn không ngừng phá xác ra bên ngoài để kiếm ăn. Nhưng trong nặc cảnh này chẳng có bất kì thứ gì trừ sương trắng kỳ dị, Phong Thiệu cũng không thể hấp thu được linh khí…… Không có linh khí thì không thể tạo ra linh lực, y cũng không thể đoạt lại thân xác đang bị khống chế nên y không thể cử động, lại càng không thể khởi động được liên hoa đăng trong túi gấm, như vậy y sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi đây. (Đố anh em biết có bao nhiêu chữ không)

Y và Tiểu Bạch sẽ phải chết ruỗng ở nơi này !

Tiểu Bạch…… Tiểu Bạch vẫn có sống?

Lần này là tu giả hậu kỳ Kim Đan tự bạo, chỉ sợ với thực lực của Tiểu Bạch thì khó có thể chống đỡ nổi, cho dù y có đẩy nó đi cũng chỉ là phí công. Lúc này trong lòng y vô cùng lo lắng, còn có khổ sở không nói thành lời.

Đã nói là sẽ cùng nhau trải qua những ngày vui vẻ thích ý, nay đã không còn nữa sao?

Vừa nghĩ đến việc mình sẽ chết đi trong sự cô độc bao trùm, Phong Thiệu cảm thấy còn tuyệt vọng và sợ hãi hơn cả hai lần trước.

Đáy lòng y tràn ngập sự phẫn nộ và không cam tâm, đột nhiên ầm một tiếng giống như bị thiêu đốt.

Không thể.

Y vẫn muốn sống.

Phong Thiệu điên cuồng tìm kiếm một tia linh khí mỏng manh còn sót lại trong cơ thể, thậm chí còn có ý đồ công kích Hỗn Nguyên kinh cức trong cơ thể, đoạt lấy linh khí từ chỗ nó. Y giống như một kẻ bắt cóc, tay không tấc sắt lại muốn đánh cướp tấp cả mọi thứ mà y có thể cướp được, liều mạng võ trang cho mình.

Rốt cuộc y cũng thành công ngưng tụ được một tia linh khí mỏng manh, lập tức đánh thức thần thức của mình. Y nhất định phải có thần thức mới có thể dò xét được tình trạng của bản thân, sau đó tự cứu mình.

Chỉ là khi y vừa đánh thức thần thần thức, lúc dò xét xung quanh bản thân liền thấy luôn được một bé trai đang ở cạnh y.

Giữa sương trắng mông lung đang lượn lờ trôi nổi, bé trai trần truồng đang ngồi chồm hỗm bên cạnh Phong Thiệu. Hai mắt nó trong sáng, trên mặt giống như đao tước rìu đục, lợi hại mà tinh xảo. Nhìn diện mạo này, dường như nó mới được mười, mười một tuổi?

Tuy rằng rõ ràng diện mạo này rất xa lạ, nhưng chẳng hiểu sao Phong Thiệu lại vô cùng quen thuộc với hơi thở của nó, đặc biệt lúc nhìn thấy lo lắng và bi phẫn không cách nào che giấu trong mắt nó.

Y biết, đây là Tiểu Bạch. Hai người song tu cũng được hơn hai năm, y sẽ không nhận nhầm hơi thở của nó, cả đôi mắt kia nữa.

Phong Thiệu không kịp suy nghĩ tại sao Tiểu Bạch vẫn bình yên vô sự, còn thuận lợi hóa thành người, liền nhìn thấy nó nâng tay bao trùm lên ngực mình. Trong thoáng chốc, linh khí hệ kim không ngừng cuồn cuộn mãnh liệt tràn vào trong cơ thể y.

Quả thật là Tiểu Bạch, lúc cứu người cũng chỉ nghĩ ra cách này, lúc trước là y giao chiến với đan khí cho nên dòng linh khí hệ kim này xuất hiện đúng lúc giúp đỡ y, thế nhưng không phải lúc nào cách này cũng dùng được đâu!

Phong Thiệu cười khổ sau đó lại cảm thấy may mắn, cũng may là đan điền của y khô cằn khiến bụi gai không ngừng tìm kiếm dòng linh khí đang tiến vào cơ thể, nếu không chỉ sợ y cũng bị dòng linh khí hệ kim thuần túy của Tiểu Bạch đập đến nổ tan xác mà chết.

Linh khí hệ kim vô cùng tinh thuần của Bạch Hổ so với linh khí của đan linh căn còn quý hơn, đút cho bụi gai ăn ít nhưng tác dụng nhiều. Có điều Phong Thiệu không dám để bụi gai yêu cầu vô độ, một khi bụi gai không còn dấu hiệu muốn thoát ra bên ngoài, y liền mượn linh lực của Tiểu Bạch để áp chế nó sau đó vận pháp lực khôi phục cho mình, cũng đem linh khí còn muốn tiến thêm vào của đối phương ép ra ngoài.

Nếu Bạch Hổ nhất định phải tiến vào, giờ phút này Phong Thiệu cũng chẳng thể ngăn cản nổi, thế nhưng Bạch Hổ có linh trí, nó cảm nhận được động tĩnh trong người thiếu niên, không chỉ thuận theo để đối phương tùy ý sử dụng linh lực của mình mà còn nghe lời đưa linh khí ra khỏi người y.

Bởi vì Bạch Hổ biết y đã tỉnh !

Đứa bé nhào vào ngực thiếu niên, nó ôm y thật chặc, từng ngón tay tham lam vòng quanh cổ y, hô hấp dồn dập mà trầm thấp.

Đây là nó.

Không có bụi gai quấy nhiễu, tuy rằng đan điền của Phong Thiệu đã trống không, cả ma khí và linh khí đều không còn nhưng cuối cũng đã có thể khống chế được thân xác của mình. Say khi y điều tức một vòng Chu Thiên, rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt đối diện với một đôi mắt long lanh tràn đầy sức sống.

“Tiểu Bạch?” Phong Thiệu mở miệng hỏi, kỳ thật đáy lòng đã có đáp án khẳng định. Ánh mắt của Tiểu Bạch y sẽ không bao giờ nhận nhần. Tuy không phải là màu vàng, nhưng sự quan tâm và quyến luyến không muốn xa rời lại không thể giả mạo, hơn nữa hơi thở trên người nó vô cùng quen thuộc.

Đáp lại Phong Thiệu là một tiếng nức nở, đứa trẻ vẫn giống như khi còn trong hình thú, há miệng muốn liếm mặt y. Tuy hai người đã sớm quen thuộc nhưng Phong Thiệu đối với hành động của nó vẫn chưa thể thích ứng được ngay, y có hơi không được tự nhiên mà tránh né theo bản năng.

Tiểu Bạch mở to mắt, tràn đầy đáng thương nhìn y khiến Phong Thiệu có chút không đành lòng, đứa nhỏ vẫn còn kinh sợ chưa thể bình tĩnh. Vì thế y chủ động ôm lấy Tiểu Bạch, hôn lên trán nó:“Không sợ, không sợ.”

Tiểu Bạch mượn cơ hội này càng thêm cọ cọ, dưới góc khuất mà mắt đối phương không nhìn thấy lộ ra một nụ cười cong cong đạt được mục đích.

Sau đó Phong Thiệu cũng nhanh chóng kiểm tra thân thể của Tiểu Bạch. Dù gì cũng là tu giả hậu kỳ Kim Đan tự bạo, bản thân y còn có ma giáp nhưng Bạch Hổ mặc dù là linh thú cấp năm…… Khoan đã!

"Nhóc hoàn toàn không bị thương?" Phong Thiệu kinh hãi. Không chỉ pháp thân của Tiểu Bạch lành lặn, ngay cả gân mạch và thân xác cũng không có bất kì thương tích gì, còn có thể độ khí cho y, có nghĩa là linh khí trong đan điền của Tiểu Bạch vẫn sung túc như trước!

Tiểu Bạch sửng sốt, sự kinh ngạc trong giọng nói này khiến nó mơ hồ nhớ tới kí ức nhiều năm trước, lúc nó vẫn còn rất nhỏ.

Khi đó nó còn chưa hóa thành hình thú, nó còn có mẹ, khi thấy nó bị thương mà còn có thể tự lành lại, mẹ nó cũng hỏi như vậy…… Kinh nghi, kinh ngạc, quái dị.

Ánh mắt của Tiểu Bạch ảm đạm đi rất nhiều nhưng bị nó che dấu nhanh chóng, lộ ra vẻ mặt mờ mịt:"Đệ không biết." Theo bản năng, nó không muốn nói ra những sự kì lạ xung quanh thân thể mình, nó không muốn sau khi Phong Thiệu biết những chuyện kì lạ đó sẽ vứt bỏ mình giống hệt như mẹ năm xưa. Nó vẫn còn nhớ rõ nét mặt của mẹ sau khi nhìn thấy nó hóa thành Bạch Hổ, sự sợ hãi, phẫn nộ, tránh né và ánh mắt căm ghét kia……

Có điều, Phong Thiệu sẽ không giống như mẹ nó đúng không, ngay từ đầu y đã nhìn thấy hình thú của mình, nhưng y không bỏ rơi nó.

Nó không cho phép Phong Thiệu bỏ rơi nó.

Phong Thiệu khó hiểu, vốn định hỏi lại nhưng thấy Tiểu Bạch thất thần chán nản, còn nắm chặt lấy tay mình khiến y không muốn hỏi thêm nữa. Nghe nói mấy đứa bé gặp tai họa lúc nhỏ đều sẽ để lại bóng ma tâm lý, huống chi đây còn là tai nạn thiếu chút nữa mất mạng.

Vì thế Phong Thiệu tạm thời bỏ qua vài sự nghi hoặc khó hiểu, ôm Tiểu Bạch vào trong lòng vỗ vỗ rồi nói:"Không biết cũng không sao, chúng ta an toàn là được."

Tiểu Bạch nở nụ cười, ngay cả nét sắc bén trên khuôn mặt cũng tiêu tán, nó kề sát mặt mình cạnh mặt Phong Thiệu, trong lòng thâm nói, đệ tuyệt đối sẽ không để huynh gặp chuyện.

Tuy rằng Phong Thiệu có thể cử động, nhưng đan điền vẫn còn khô cằn, y suy nghĩ dù có đả tọa ở đây mấy ngày thì linh khí hấp thu được cũng

không đủ để hóa khí. Bởi vì trong nặc cảnh của liên hoa đăng, ngoại trừ sương mù quỷ dị thì không có lấy một tia linh khí.

Có điều mặc dù không có linh khí nhưng linh khí của Tiểu Bạch lại rất sung túc, nếu nó chưa hóa thành người thì còn có chút bất tiện, nhưng hiện tại Tiểu Bạch đã là người, Phong Thiệu liền lấy liên hoa đăng và Giản Tâm quyết trong túi gấm ra đưa cho nó.

“Có cảm giác được không? Dùng thần thức đọc nó rồi làm theo.” Phong Thiệu kéo tay Tiểu Bạch đặt trên ngọc giản, dạy nó cách đọc.

Tiểu Bạch cảm thấy trong thần thức có rất nhiều văn tự kì lạ, nó lắc đầu:“Đệ không hiểu.”

Phong Thiệu ngẩn ngơ sau đó lập tức hiểu ra, y bật cười vỗ vỗ trán:“Xem ta này, quên mất nhóc mới hóa hình, sao có thể biết chữ cơ chứ.” Nói xong y xoa xoa đầu của Tiểu Bạch. Tóc của Tiểu Bạch rơi sau tai, vô cùng mềm mại khiến cho Phong Thiệu có chút không quen với loại cảm xúc này, sau đó y mới nhận ra Tiểu Bạch vẫn đang khỏa thân!

Y không khỏi ảo não về sự sơ ý của mình. Phong Thiệu tìm vài bộ pháp bào từ trong túi gấm nhưng lại chẳng thấy chiếc nào phù hợp. Dù sao vẻ ngoài của Phong Thiệu mới có mười sáu mười bảy tuổi nhưng dáng người của y thon dài, mà Tiểu Bạch lại chỉ mới hơn mười tuổi, tuy rằng cũng là kiểu cao gầy nhưng lại không mặc được quần áo của Phong Thiệu.

Tiểu Bạch nhu thuận đứng một bên, tùy ý Phong Thiệu chọn tới chọn lui cho nó. Tuy rằng nó đã hóa hình nhưng vẫn còn trực giác của dã thú, sự quan tâm và dịu dàng của đối phương đương nhiên nó cũng cảm nhận được.

Phong Thiệu lại có chút buồn rầu, may mà y não y suy nghĩ nhanh chóng liền lấy một bộ nội bào, dùng phi kiếm gọt đi một đoạn, sau đó mặc cho Tiểu Bạch. May mà Tiểu Bạch mới mười tuổi, nhưng có lẽ do mãnh thú như Bạch Hổ biến thành, Phong Thiệu cảm giác nó còn cao gầy rắn chắc hơn cả con rùa của Lữ Xuân Thu, y phục cũng không cần cắt đi quá nhiều.

Hơn nữa nếu không nhìn tướng mạo của Tiểu Bạch mà chỉ nhìn dáng người có lẽ sẽ đoán rằng nó khoảng mười bốn mười lăm tuổi.

Bàn về dung mạo, cá nhân Phong Thiệu cho rằng Bạch Hổ nhà y chính là loại số một, nhìn hàng lông mày đoan chính cùng khóe miệng hơi cong lên, đôi mắt như mắt ưng, tuấn mỹ đến cực điểm.

Phong Thiệu vừa lòng hôn chụt một cái lên trán của Tiểu Bạch, tự đắc nói:“Ta biết mà, nhóc biến thành người cũng dễ nhìn như vậy, so với cái tên Huyền Trinh kia còn mạnh hơn nhiều.”

Tiểu Bạch nghe ra được đây là đang khen nó, liền híp mắt lại giống như một con mèo lớn, hỏi:“Huynh có thích không?”

Ngữ điệu của Phong Thiệu bình tĩnh:“Đương nhiên là thích .”

Tiểu Bạch cảm thấy mặt mình nóng nóng, tuy rằng nó không biết tại sao lại thế nhưng cảm giác lúc này khiến nó thật vui vẻ.

------oOo------

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ban đầu Phong Thiệu còn định xông thẳng ra khỏi Liên Hoa đăng, nhưng lại nghĩ không biết sau khi ra khỏi đây có trở về được đúng vị trí ban đầu – chính là trận pháp truyền tống trong phúc địa Lữ thị hay không. Nếu thật sự trở lại nơi đó, hiện giờ linh lực của y vẫn chưa hồi phục, chỉ e là sẽ không thể đối phó được.

Y chẳng hề ngây thơ mà cho rằng mọi chuyện đều là do Phích Lịch môn gây nên, những âm mưu thâm độc trong này tất nhiên là có bàn tay của Bão Phác tông đứng sau màn, cũng do y suy nghĩ chưa thấu đáo.

Phong Thiệu không ngốc, Bão Phác tông dám làm như thế thì khẳng định đã ôm suy nghĩ diệt cỏ tận gốc, về phía Lữ thị thì hẳn cũng lành ít dữ nhiều, chỉ sợ phúc địa của Lữ thị hiện giờ đã biến thành một chiến trường Tu la. Y không cứu nổi người khác, cũng không muốn đi chịu chết, nên Phong Thiệu không dám tùy tiện truyền tống ra bên ngoài liên hoa đăng.

Tất cả đành chờ y khôi phục lại linh khí trong đan điền rồi tính sau, có linh lực mới có thể tự bảo vệ được bản thân. Vậy nên Phong Thiệu để Tiểu Bạch đóng kín liên hoa đăng, đem tất cả sương mù tán đi hết.

Tuy rằng Tiểu Bạch không biết chữ, không hiểu được nội dung của ngọc giản bên trong thần thức, nhưng điều đó không gây cản trở việc Phong Thiệu giải thích cho Tiểu Bạch nghe, còn cầm tay dạy nó cách đem linh

khí hóa thành linh lực, sau đó dùng linh lực điều khiển nặc cảnh trong liên hoa đăng.

Quả nhiên linh trí của Tiểu Bạch cực cao, Phong Thiệu chỉ cần nói qua một lần, nó đã có thể thuận lợi đem linh lực bạch sắc tinh thuần của mình tiến vào trong liên hoa đăng, trúc trắc dùng chỉ pháp* vận pháp quyết. Bấc đèn của liên hoa đăng nhanh chóng bị dập tắt, sương trắng bốn phía cũng dần dần tiêu tán. (chỉ pháp với pháp quyết: trong phim tiên hiệp TQ hay có quả khoa tay mua chân, mồm niệm niệm sau đó bắn piu một cái nổ tung cả một tảng đá to đùng. Chính là cái đó)

“Tốt lắm.” Phong Thiệu không quên cổ vũ nó, Tiểu Bạch liền cười tủm tỉm đi lại chỗ y. Lúc nó làm Bạch Hổ thì rất thích cuốn quanh người Phong Thiệu, hiện giờ hóa thành hình người nhỏ bé lại thích nằm trong lòng y, toàn bộ động tác cũng không khác lúc duy trì hình thú là bao nhiêu.

Phong Thiệu biết con mèo này có bản năng làm nũng của động vật, Bạch Hổ cùng lắm cũng chỉ là một con mèo lớn, có biến thành người thì cũng giống y như một con mèo mà thôi. Y thuận tay nhéo nhéo lỗ tai của Tiểu Bạch, cười nói: “Ta muốn đả tọa, đệ đứng lên đã, đệ lớn hơn A Loan mà sao còn yếu ớt hơn cả nó vậy.”

“A Loan là ai?” Tiểu Bạch cảnh giác ngẩng đầu, nhíu mày.

Phong Thiệu đang lấy linh thạch từ trong túi gấm chuẩn bị hấp thu, tuy rằng linh thạch này là tiền thông hành trong tu giới, nhưng còn có thể dùng để hấp thu linh khí. Rơi vào đường cùng như ngày hôm nay, chút linh thạch tồn trữ linh khí này cũng chỉ có giá trị như vậy mà thôi.

Y vừa hút linh khí vừa trả lời:“A loan là đồ đệ của ta, nếu tính ra, chắc năm nay đã được 6 tuổi rồi.” Nói xong y liền thở dài:“Vài năm không gặp, ngược lại cũng hơi nhớ tiểu cô nương ấy rồi.”

Tiểu Bạch kéo lấy tay Phong Thiệu, mở to mắt, hùng hổ nói:“Đệ làm đồ đệ của huynh, không cần nàng ta có được hay không?”

Phong Thiệu bật cười:“Sao ta có thể không cần nàng……” Lời còn chưa dứt liền cảm thấy tay của mình bị bấu chặt, ánh mắt Tiểu Bạch sáng quắc nói: “Huynh không cần ta?” Nó muốn kẻ tên A Loan kia biến mất.

Nhưng khi vừa mới nảy ra suy nghĩ này, giọng nói như âm hồn bất tán ở trong đầu kia lại vang lên– thần uy như ngục, thần ân như hải.

Tiểu Bạch lúc đầu không thèm để ý đến nó, nhưng giọng nói này bắt đầu tụng kinh, tụng kinh, tụng kinh ! So với lúc trước chỉ nói một lần, lần tụng kinh này còn mang theo ý áp bức, khiến nó vô cùng khó chịu……

“Đệ làm sao vậy?” Phong Thiệu hỏi, không biết có phải ảo giác hay không, y cảm giác sắc mặt Tiểu Bạch có chút không đúng, lại không biết liệu đó có phải là do tính tình bọn trẻ con nó thế hay không nữa. Vì vậy y buông linh thạch trong tay, khuyên bảo:

“Sao ta có thể không cần đệ được, Tiểu Bạch, ta đã từng nói chúng ta sẽ cùng trải qua những ngày tốt lành bên nhau. Có điều ta không thể thu đệ làm đồ đệ, đệ là linh thú, Côn Luân trước giờ không có tiền lệ thu linh thú làm đồ đệ.”

“Kỳ thật đệ là……” Người, Tiểu Bạch nói đến miệng lại nuốt xuống, nó sợ Phong Thiệu sẽ giống như mẹ nó, phát hiện bản thân biến thành yêu quái, vậy còn không bằng làm một con linh thú, dù sao nó làm linh thú Phong Thiệu cũng vẫn thích nó.

“Vậy để đệ làm thú sủng của huynh đi, con Huyền Vũ kia lúc nào cũng có thể ở bên cạnh Lữ Xuân Thu, hơn nữa đồng sinh cộng tử.” Ánh mắt Tiểu Bạch tràn đầy hi vọng.

Phong Thiệu vừa nghe, lại lắc đầu, đương nhiên y cũng từng nghĩ muốn thu Bạch Hổ làm linh sủng của mình, như vậy có thể thuận lợi mang vào Côn Luân. Thế nhưng không được, cho dù y dùng đạo pháp, cưỡi phi kiếm, nhưng y thực sự đã là một Ma Tu.

Nếu là loại linh thú khác có lẽ còn được, nhưng Bạch Hổ là linh thú ngũ giai, thuộc tính và thiên tính của nó không phải là thứ mà một ma tu như Phong Thiệu có thể chịu được. Hiện giờ hai người có thể bù đắp cùng nhau tu luyện, vẫn có chỗ tốt, nhưng đợi khi Tiểu Bạch trưởng thành, thiên tính của nó cũng thức tỉnh, y sẽ bị đối phương cắn nuốt y như cắn nuốt ma khí.

Đương nhiên, Phong Thiệu biết tu vi của mình sẽ không giậm chân tại chỗ, tư chất của y bất phàm, dù sao cũng không thể thăng cấp chậm hơn một con linh thú được. Chỉ cần tu vi của y vẫn áp chế được Tiểu Bạch, thì dù thiên tính của Tiểu Bạch có thức tỉnh cũng không vấn đề gì.

Chỉ là, điều này không thể khiến Phong Thiệu thu nó làm linh sủng của mình được, sau khi kí huyết khế, sinh tử tu hành đều cùng một nhịp thở. Thuộc tính của hai người đối lập, như vậy sẽ gây bất lợi đối với tu hành của bọn họ.

Ngọn nguồn phức tạp như vậy, Phong Thiệu không cho rằng Tiểu Bạch có thể hiểu được hết những lời y nói, vì thế chỉ vỗ vai nó: "Chẳng cần đệ phải làm linh sủng của ta thì chúng ta vẫn cùng trải qua sinh tử đó thôi? Một lần ở động phủ, một lần ở nặc cảnh này, đều là đệ cứu ta. Ta không cần đệ làm linh sủng, ta đã nói rồi, đệ là một phần của Phong gia, là người nhà của ta."

Ánh mắt của Tiểu Bạch sáng lấp lánh, Phong Thiệu dừng một chút rồi nói tiếp: "Về sau ta sẽ là…" Y có phần do dự. Bàn về tuổi tác và bối phận, năm nay Phong Thiệu đã sáu mươi tám, làm ông của Bạch cũng được ấy chứ, nhưng nếu nhận cậu là cháu thì lại khiến y cảm thấy có chút không ổn, dù sao Tiểu Bạch cũng là ân nhân cứu mạng của y

Thế nhưng làm huynh đệ cũng cảm thấy không thích hợp, tu giới lấy tu vi luận lớn nhỏ, nếu bọn họ xưng huynh gọi đệ ngược lại sẽ khiến cho người ta chú ý…

Vì thế sau khi Phong Thiệu trái lo phải nghĩ, cuối cùng bèn nói một cách dứt khoát: "Về sau đệ hãy làm cháu của ta đi, cháu ngoan, mau gọi một tiếng thúc thúc nào."

"Thúc thúc không cần cháu nữa à?" Tiểu Bạch ngẩng đầu lên, hỏi thẳng.

Phong Thiệu đánh nhẹ vào đầu nó một cái rồi trừng mắt nói: "Trong đầu ngươi cứ nghĩ linh tinh cái gì vậy. Tất nhiên là không phải, sao thúc thúc có thể không cần ngươi được."

Có chứ, ngay cả mẹ của ta cũng bỏ rơi ta cơ mà… Tiểu Bạch nói thầm trong lòng, nhưng bất kể Phong Thiệu nói gì thì cậu cũng đều tin tưởng.

Đầu nhỏ của Tiểu Bạch không thể cứng hơn lúc làm Bạch Hổ, mặc dù bị đánh hơi đau nhưng vẫn thấy vui vẻ, bèn nhào lên muốn liếm mặt Phong Thiệu.

Phong Thiệu ngăn lại, nhưng sức mạnh của y khi không có linh lực còn nhỏ hơn cả Bạch Hổ đã hóa thành người, cho nên đã bị đối phương liếm hết từ gò má đến khóe môi và cằm.

Tuy biết đối phương vừa mới hóa thành người, còn chưa mất hết bản năng nhưng Phong Thiệu vẫn cảm thấy hơi mất tự nhiên. Nếu đối phương là người trưởng thành, vẻ ngoài đẹp mắt như vậy mà thân thiết với y thì có lẽ Phong Thiệu đã rất vui vẻ chịu đựng, nhưng đối phương lại là một đứa nhỏ, điều này khiến y cảm thấy có phần quái lạ.

Vì thế y vội vàng nhắc nhở Tiểu Bạch, khi đang ở trong hình người thì không thể làm như vậy!

“Thúc thúc không thích hình người của ta?” Tiểu Bạch hỏi với vẻ nghiêm túc, hỏi xong cũng chẳng đợi Phong Thiệu giải thích, sương mù lập tức bủa vây, thoắt một cái cậu đã hóa lại thành một con bạch hổ cực lớn. Hai chân trước nhào tới, lập tức đẩy ngã Phong Thiệu đang chẳng thể phản kháng xuống dưới thân mình. Tiểu Bạch không muốn biết tại sao Phong Thiệu lại không thích hình người của mình, nhưng cậu biết dùng hình thú sẽ tốt hơn, nhất là ở một vài chuyện đặc biệt!

Mắt thấy cái lưỡi hồng phấn sắp liếm tới đây, Phong Thiệu có chút khóc không ra nước mắt. Y thật sự không biết phải giải thích với một tên phi nhân loại về tiết tháo và giới hạn của con người như thế nào. Có điều, y lại càng không thể ngăn cản được Tiểu Bạch dụ dỗ, nó rất rõ các điểm mẫn cảm của y, Tiểu Bạch mới liếm vài cái đã khiến cho Phong Thiệu hứng thú.

Không thể nhịn được nữa, Phong Thiệu đành phải xem nhẹ việc hình người của tên này vẫn là một đứa trẻ con chưa trưởng thành, lại hưởng thụ sự an ủi và thư giãn. Nói thật, đại nạn không chết sau đó còn có thể thư giãn một chút, quả thật không tồi chút nào……

Có điều, linh khí và ma khí trong cơ thể y gần như đã cạn kiệt, chỉ sợ nguyên tinh đã không còn gì có thể hấp dẫn Tiểu Bạch nữa mới đúng? Tại sao đối phương vẫn cứ nhiệt tình như vậy…… Ngay sau đó, Phong Thiệu biết đáp án, bởi vì đối phương đem nơi nóng rực nào đó cọ cọ lên tay y.Y quả thực dở khóc dở cười, so với ăn ngon, tên này càng ham sắc, hơn nữa tuyệt không chịu thiệt thòi, giúp Phong Thiệu xong liền muốn y giúp ngược lại nó.

Hơn hai năm tình nghĩa cách mạng, Phong Thiệu lại vừa được thoải mái dưới sự giúp đỡ của đối phương, nói thế nào cũng không thể keo kiệt với nó, đành vô cùng thuần thục mà vuốt ve, sau đó nghe thấy âm thanh nặng nhọc từ trong cổ họng của Bạch Hổ vang lên bên tai……

Nguyên tinh rớt trên tay vô cùng thuần tịnh, Phong Thiệu cảm giác nguyên khí trong đó còn dày đặc hơn cả trước đây rất nhiều. Tuy là khó lí giải, nhưng những việc khó hiểu trên đời quá nhiều, y cũng không tốn công sức đi rối rắm mấy chuyện đó nữa, chỉ vội vàng đem nguyên tinh dẫn vào đan điền, hóa thành linh khí cho mình.

Không biết có phải do đan điền khô cằn quá mức hay không, nguyên khí thải bỏ đi vào lúc này cảm giác làm chơi ăn thật, mà vừa nãy Phong

Thiệu còn hấp thu linh khí từ linh thạch, lại thêm được nguyên khí của Tiểu Bạch tẩm bổ, khiến cho linh khí được thanh lọc trở nên tinh túy.

Tuy rằng trong linh thạch ẩn chứa rất nhiều linh khí, song thực tế linh khí này rất hỗn tạp, Ngũ Hành đều có. Nếu không phải linh khí cùng thuộc tính, miễn cưỡng hóa nhập vào cơ thể cũng không thu được lợi ích gì, nếu như tương khắc ngược lại còn bị tổn hại. Nếu như cùng một thuộc tính giống như linh thạch thuộc tính hỏa mà Phong Thiệu vừa dùng, đưa vào trong cơ thể tuy cũng là linh khí thuộc tính hỏa, nhưng thời điểm đem linh khí này hóa thành linh lực, sẽ phát hiện sự khác biệt rất lớn so với linh khí mà bản thân mình hấp thu được trong tự nhiên.

Đặc biệt lại thêm việc Phong Thiệu là đơn linh căn hiếm có, linh khí tự nhiên mà y hấp thu được cũng là loại linh khí thuần túy nhất, tất nhiên không thể thuần túy bằng của Tiểu Bạch, nhưng y cũng chẳng thế giải thích được là tại sao.

Mặt khác bởi vì bản thân Phong Thiệu có khí thể thuần túy, cho nên sau khi hấp thu những linh khí pha tạp này vào khí thể, kỳ thật cũng chẳng có lợi gì cho tu vi. Ngược lại về lâu về dài còn có hại, trong tu giới cũng rất ít người hấp thu linh khí trực tiếp từ linh thạch, những thứ này đều được chuẩn bị cho pháp khí.

Có điều rơi vào hoàn cảnh này rồi, Phong Thiệu cũng là sơn cùng thủy tận, không có cách nào mới hấp thu trực tiếp từ linh thạch.

May mà có linh khí thải bổ từ Tiểu bạch giúp y, nguyên khí cường hãn tinh thuần cũng khiến cho những linh khí tạp nham kia trở nên tinh thuần theo, khiến Phong Thiệu vừa thoải mái cũng yên tâm hơn nhiều.

Phong Thiệu tâm trạng vô cùng tốt ôm lấy đầu hổ của Tiểu Bạch, hung hăng gãi gãi hôn hôn, nói:“Cháu đúng là phúc tinh của ta!”

Tiểu Bạch đương nhiên cũng nhận ra đối phương cao hứng, liền dùng đầu lưỡi phần hồng kèm thêm nơi cứng rắn nào đó nhiệt tình đáp lại…… Phong Thiệu thoáng đen mặt, nhưng cho dù là vì báo đáp ân cứu mạng hay là vì tình huống thân thể mình, y cũng vẫn phải hầu hạ tên này thư thái.

Không có sương trắng mông lung kì ảo che lấp, bên trong nặc cảnh liên hoa đăng lúc này là một mảnh kiều diễm.

------oOo------

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.Net

Linh khí tồn trữ của sơ kì Kim Đan không hề ít, Phong Thiệu phải hấp thu hết khoảng hơn năm mươi viên linh thạch trung phẩm, sau đó này kia với Tiểu Bạch khoảng hơn mười lần, còn ăn thêm mấy viên dưỡng nguyên đan mới miễn cưỡng hồi phục tám phần linh khí vốn có của y, đồng thời tinh lọc linh khí thuần túy đạt đến gần như linh khí hấp thu từ trời đất mới thôi.

Cứ như vậy trải qua năm sáu ngày, tuy rằng linh khí trong đan điền chưa được viên mãn, nhưng Phong Thiệu cũng không dám chậm trễ nữa. Hiện giờ Mã đạo nhân và Đinh đạo nhân đều đã chết bên trong nặc cảnh, bọn chúng còn mang trọng trách giết người diệt khẩu, nếu trong vòng mấy ngày không quay về tông môn báo cáo, chắc chắn sẽ khiến Phích Lịch môn hoài nghi, mặt khác chỉ sợ Trường Sinh đăng của bọn chúng ở trong tông môn đều đã tắt mất rồi.

Bão Phác tông tất sẽ đoán được Phong Thiệu đã may mắn đào thoát, bọn chúng tuyệt đối không muốn tên đệ tử Côn Luân này còn sống mà nói ra chân tướng.

Phong Thiệu nghiên cứu nặc cảnh Liên Hoa đăng mấy ngày, phát hiện nơi mà nặc cảnh truyền tống ra không nhất định là chỗ ban đầu mà y rơi vào, nhưng cũng không thể cách nơi đó quá xa. Chỉ cần không rơi vào địa phương kia là được, chỗ đó ở bên trong trận pháp của Lữ thị, khẳng định hiện giờ đã bị đệ tử của Bão Phác tông và Phích Lịch môn trông coi.

Một tay y bấm quyết niệm chú, một tay cầm đèn, sau khi niệm chú, bấc đèn của Liên Hoa đăng liền sáng lên.

Sương trắng mịt mù nhanh chóng bao phủ toàn bộ nặc cảnh, càng ngày càng đậm, dần dần đến ngay cả Tiểu Bạch đứng bên cạnh mà Phong Thiệu dùng thần thức cũng không thể nhìn thấy được, hai người đã nhanh chóng thoát ra ngoài.

Phong Thiệu lập tức cất Liên Hoa đăng vào trong túi gấm, dùng thần thức kiểm tra một vòng liền biết mình không truyền tống nhầm chỗ, đây chính là động phủ sau núi được Tu Di lão tổ kết trận tạo thành.

Ban đầu Phong Thiệu còn lo lắng bị người khác bắt gặp, dù sao kết giới nơi này thường xuyên có người ngoài lén lút trốn vào, còn có người của Lữ thị canh gác đi tuần. Nhưng lúc này, dưới chân núi xanh ngát một mảnh lại yên tĩnh đến không một tiếng động, cũng không một bóng người, y liền biết được sợ là trong phạm vi hai dặm xung quanh đây đều không có người. Đi xa hơn thì Phong Thiệu không dám dùng thần thức kiểm tra.

Không chỉ sợ thần thức kinh động đến người của Bão Phác tông và Phích Lịch môn, y càng sợ thần thức sẽ quét đến tình cảnh bi thảm của tộc nhân Lữ thị. Phong Thiệu rất rõ, một khi Bão Phác tông đã mạnh tay như vậy, đến đệ tử thân truyền của Côn Luân còn dám giết người bịt miệng, đối với Lữ thị lại càng không có lòng khoan dung.

Phong Thiệu thật lòng thương tiếc cho Lữ Xuân Thu, y không ngờ mình ra tay làm việc tốt, ngược lại còn khiến cho bộ tộc Lữ thị bị diệt tộc trước trăm năm.

Tuy rằng lần này không phải Thanh Thành tôn giả trong phim đến diệt tộc, nhưng vẫn có liên quan rất lớn đến y.

Nếu như y không xuất hiện trước mặt Lữ Xuân Thu, Lữ Xuân Thu vẫn sẽ làm theo dự định ban đầu mà chuyển nhà. Tuy rằng khiến cho phong quang gia tộc đi xuống, tộc nhân bị người khác chèn ép, dẫn đến sau này người của Lữ thị dễ dàng bị Thanh Thành tôn giả luyện làm con rối, nhưng ít nhất không đến mức lập tức chọc giận Bão Phác tông, khiến toàn tộc tuyệt diệt.

Nội dung kịch bản dễ bị thay đổi như vậy?

Phong Thiệu không nhịn được mà thở dài, ngược lại cũng không hoàn toàn tự trách bản thân, bởi vì y đã dùng hết khả năng của mình, đến mức suýt chút nữa ném bay cả tính mạng của mình và Tiểu Bạch. Nếu Lữ Xuân Thu không dựa vào y và lực lượng của Côn Luân để bảo toàn vinh quang gia tộc…… cũng sẽ không đi đến kết cục như hôm nay.

Làm người quả nhiên không thể quá tham lam, trong lòng y cũng cảnh giác hơn.

Đồng thời Phong Thiệu còn có chút băn khoăn, nếu về sau Lữ Minh Tịnh phát hiện y và mối thù diệt tộc của nhà hắn có liên quan đến nhau…… Vậy thì phải làm thế nào cho phải.

Khi Phong Thiệu mang theo Tiểu Bạch trốn ra khỏi động phủ của Tu Di trong kết giới phúc địa Lữ thị, một đường đều không dễ dàng gì. May

mắn y đã chuẩn bị từ sớm, trên người cũng mang theo pháp khí cao cấp giúp che giấu tu vi, nhìn qua chỉ tưởng là sơ ki Trúc Cơ. Chung quy ở đất Đại Hoang châu xa xôi, một tu giả Kim Đan rất dễ khiến cho người ta chú ý.

Về phần Tiểu Bạch, Phong Thiệu để nó duy trì hình người, linh thú Bạch Hổ ngũ giai, tu giả ở Đại Hoang châu đều biết là đến từ nơi nào. Mà Tiểu Bạch hình người khi bị dò xét tu vi cũng khác so với Bạch Hổ, chỉ mới vừa nhập thể Luyện Khí mà thôi, căn bản chẳng có gì cần che giấu.

Lúc này Phong Thiệu đang ngồi trong một quán trà nhỏ giành cho tu giả, cách cửa thành không đến một dặm, bốn phía trận pháp có những người nào canh giữ, y đều nhìn thấu đáo. Những kẻ đó mặc cùng một loại đạo bào, tuy vật liệu may mặc không được tinh xảo như y phục trên người Trương Dưỡng Thanh, nhưng Phong Thiệu vẫn nhận ra hình đỉnh thuốc trên áo của bọn chúng, liền biết tất cả đều là người của Bão Phác tông.

Với địa vị của Bão Phác tông, sao có thể để đệ tử tới canh cửa thành, Phong Thiệu không nhịn được cười lạnh một tiếng.

“Thúc thúc, hôm nay chúng ta không ra khỏi thành sao?” Tiểu Bạch tay chân vụng về cầm lấy chiếc đũa, gắp cho Phong Thiệu thêm một miếng gà nướng. Một đứa trẻ đã mười một mười hai tuổi mà còn chưa cầm được đũa, rất dễ khiến cho người ta chú ý.

Nhưng Phong Bạch có thể cầm được đôi đũa kia kỳ thật vẫn là thành quả giáo dục của Phong Thiệu.

Phong Thiệu lắc đầu, nếu thật sự đi ra đó chắc chắn y sẽ bị bắt, tu vi của y còn chưa cao đến độ có thể thay hình đổi dạng.

Mà Bão Phác tông là phái đệ nhất đan đỉnh của Cửu Châu, đan dược độc khí gì đó đều làm ra được, điểm này Phong Thiệu khi còn ở Côn Luân đã từng được diện kiến. Trương Dưỡng Thanh đã từng nhìn thấy y, một vài vật có thể phân biệt tôn giả gì đó của Bão Phác tông y cũng không ngạc nhiên.

Hơn nữa chuyện xảy ra đến mức này, mắt thấy Bão Phác tông đuổi tận giết tuyệt quyết không bỏ qua, Phong Thiệu cũng hiểu được đối phương là kẻ như thế nào. Nếu như y nhớ không nhầm, bên trong bộ phim có một tình tiết Lữ Minh Tịnh rơi vào bí cảnh Lữ tổ trong phúc địa của Lữ thị, lấy được một mảnh tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bản thân tàn quyển chia thành chín mảnh, phân bố hỗn loạn khắp nơi, mà sau này Thanh Thành tôn giả cũng đều cướp đoạt từ trong tay tứ đại

tông môn và Lữ Minh Tịnh. Khi Phong Thiệu đóng phim, kịch bản ở phân đoạn này tương đối ít. Nếu như không phải vì lí do đó, y thật sự không nhớ ra bên trong phúc địa của Lữ thị còn có bí cảnh của Lữ tổ.

Nếu là vì đạt được tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vậy tất cả mọi chuyện đều đã rõ ràng.

Đối với tu giả mà nói, cái thứ gọi là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, được phong tặng Thượng Cổ thánh bảo này càng khiến cho người ta xua như xua vịt.

Phong Thiệu thất thần, Tiểu Bạch nhận ra được, nó không thích nhìn thấy Phong Thiệu khó xử. Vì thế nó không nhịn được mà đề nghị:“ Nếu thúc thúc phiền não mấy cái tên thủ thành kia, chi bằng giao cho ta là được…….” Lời sát ý còn chưa nói xong, nó lại cảm thấy ngực như bị chèn ép, giọng nói kì quái khiến cho người ta phiền chán kia vẫn cứ như niệm kinh không dứt!

Cái gì thần minh từ bi, cái gì thượng thiện cái gì chớ sinh ác niệm…… Đều là rắm đánh không kêu!

Giọng nói này sao cứ thích đối nghịch lại với nó !

“Sao vậy?” Phong Thiệu hồi phục tinh thần liền kiểm tra sắc thân của Tiểu Bạch, không thấy có vấn đề gì đáng ngại mới xoa xoa trán nó, nói:“Mấy ngày nay cháu cảm thấy không ổn chỗ nào? Là do biến thành người?” Lại nói tiếp, dựa theo thời gian Tiểu Bạch tu hành, vốn cũng chưa tới thời điểm có thể biến thành người.

Chẳng lẽ bởi vì miễn cưỡng đột phá mà sinh ra di chứng?

Tiểu Bạch hưởng thụ ngón tay Phong Thiệu vuốt ve, nghe thấy lời này liền mặt không đổi sắc nói:“Cháu cũng không biết, có lẽ là như vậy.” Trong lòng lại muốn cưỡng chế ý niệm kia, song ý niệm này càng ngày càng tỏa ra uy áp, thật sự đáng giận, giống như muốn khống chế ngược lại nó vậy.

“Haiz, ta cũng không muốn nhìn cháu bị khó chịu, nhưng hiện giờ không thể để cháu duy trì hình thú được.” Phong Thiệu thương tiếc sờ sờ đầu của nó, trong lòng càng thầm hận Bão Phác tông, nhưng lúc này chỉ có một thân một mình, thật sự không nổi được sóng gió gì ở trên địa bàn của đối phương, chỉ có thể hạ thấp tự bảo toàn.

May mà quân tử báo thù, mười năm không muộn.

“Cháu nhịn được.” Tiểu Bạch nhẹ giọng nói. Nó thích cảm giác được an ủi như thế này, dưới sự an ủi của y, nó cũng cảm thấy bản thân đã bình

tĩnh trở lại. Không có sát niệm, âm thanh đáng ghét kia cũng dần dần biến mất.

Phong Thiệu nhìn đứa nhỏ Tiểu Bạch nhà mình hiểu chuyện như vậy, vừa thấy vui mừng nhưng cũng cảm giác không đành lòng.

Thật không biết người của Côn Luân lúc nào mới tới.

Y đã dùng phi hạc truyền thư cho Côn Luân, ít nhất cũng phải mất hơn hai tháng mới tới nơi, sau khi nhận được thư có lẽ Cố Hoài sẽ không đích thân tới đây, dù sao cũng không phải chuyện đại sự gì. Nhưng Phong Thiệu biết sau khi ấn của Côn Luân bị động vào, Côn Luân ắt sẽ phái người đến kiểm tra.

Chung quy chuyện này cũng liên quan đến uy nghiêm mấy vạn năm của Côn Luân.

Nhưng cho dù người đến có là lão tổ Phản Hư kỳ trong tông môn thì di chuyển tới Đại Hoang châu này chỉ sợ cũng phải mất hơn một tháng. Mà lúc này mới qua mấy ngày, ngược lại Phong Thiệu không muốn ở đây chờ người tới cứu, so với việc trả thù Bão Phác tông, y còn có việc quan trọng hơn cần phải làm.

Một chưởng thiếu chút nữa khiến y bỏ mạng trong nặc cảnh Liên Hoa đăng kia khiến cho Phong Thiệu biết, bụi Hỗn Nguyên kinh cức chính là một quả bom hẹn giờ. Lúc y khỏe mạnh còn đỡ, một khi suy yếu liền bị bụi gai kia đùa chết. Vẫn nên mau chóng rời khỏi Đại Hoang châu, đi Tàng Phong sơn tìm Thất Tinh Linh Nhĩ.

Lúc này tiểu nhị đã đi đến chỗ của khách để thêm trà, Phong Thiệu liền lấy ra mười viên linh thạch hạ phẩm cho gã, nói:“Đi tới khu chợ bên cạnh mua cho ta một tấm bản đồ của Cửu Châu, sau đó mua thêm hai bộ đạo bào hạ phẩm, chỗ còn lại cho ngươi cầm.”

Tuy Đại Hoang châu xa xôi, nhưng chung qui cũng giống như các địa phương khác của Cửu Châu, từng thành trấn đều có địa bàn của tu giả, quán trà mà Phong Thiệu đang ngồi ở trong địa bàn của một nhà, mà khu chợ tu giả bên cạnh đương nhiên cũng ở cùng địa bàn đó.

Trong thế tục mười viên linh thạch hạ phẩm đã là rất nhiều, bình thường tiểu nhị được khách nhân thưởng nhiều nhất cũng chỉ có mấy viên toái (mảnh vụn) linh thạch mà thôi. Tuy gã là phàm nhân, nhưng linh thạch lại đáng giá hơn vàng bạc châu báu rất nhiều, mà những món đồ Phong Thiệu muốn mua cũng không quí, vì thế tiểu nhị liền cười như nở hoa, lấy lòng nói:“Tiểu nhân đi ngay đây, lập tức mua giúp hai vị công tử.”

“Bản đồ Cửu Châu là thứ gì?” Hiểu biết của Tiểu Bạch rất ít, hơn nửa tháng nay nó đều duy trì tình trạng không hiểu liền hỏi.

Phong Thiệu cũng rất cổ vũ nó không hiểu thì hỏi liền giải thích chi tiết:“Chính là bản đồ các thành trấn ở Cửu Châu , thứ nay ở trong thế tục thì khó tìm nhưng trong chợ của tu giả lại rất dễ mua, hầu như tán tu đều sẽ chuẩn bị một chiếc.” Nói xong y ngừng lại một chút, mới nói tiếp:“Xem bản đồ, chắc chắn trong thành không chỉ có một đường ra.”

Trên thực tế đích xác là như vậy, tu giả có con đường của tu giả, phàm nhân có con đường của phàm nhân. Phần lớn tu giả bởi vì không muốn kết duyên với người phàm do thọ mệnh khác nhau nên cũng không muốn giao tiếp với họ, càng không am hiểu về phàm nhân. Nhưng đời trước Phong Thiệu có hơn ba mươi năm làm người, đời này lại du lịch bên ngoài mười năm, ngược lại rất am hiểu những luồn cúi xung quanh.

Phong Thiệu mang theo Phong Bạch hỏi thăm tiêu cục ở trong thành, tốn chút ngân lượng đem hai người bọn họ trở thành người áp tiêu, bất tri bất giác đã chuồn ra khỏi thành ngay dưới mi mắt của đám người Bão Phác tông.

Đại Hoang châu ở phía Đông Nam của Cửu Châu, Tây Hòa châu ở chính tây, con đường từ Đại Hoang châu đến Tây Hòa châu phải xuyên qua Thương Trạch châu, Dương Hạ châu.

Phong Thiệu quả thật may mắn, hai châu này là phạm vi thế lực của Bồ Đề tự, giữa chúng tu giả đông đúc như vậy, Phật Tu lại không gây chuyện, mà thân là thuỷ tổ của Phật Tu, đệ nhất tông môn Phật Tu của Cửu Châu chính là Bồ Đề tự lại càng không gây chuyện, thanh danh trong các tông môn thế tục luôn rất tốt.

Sau khi nghiên cứu bản đồ, Phong Thiệu thay bộ đạo bào hạ phẩm phổ thông mà tiểu nhị mua, lại giúp Phong Bạch đổi y phục. Cái tên Phong Bạch này là do Phong Thiệu đặt, nếu đã là quan hệ thúc chất, tên Tiểu Bạch này dường như cũng hơi tùy ý.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hai người liền chạy thẳng theo hướng tây, phương tiện giao thông là ngự kiếm. Thời điểm Phong Bạch còn là một con hổ, Phong Thiệu chỉ có thể dùng pháp khí phi hành, nhưng hiện giờ nó đã là người, lại chỉ cao đến ngực Phong Thiệu, vì thế ôm nó ngự kiếm cũng không quá khó.

------oOo------

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.Net

Suốt dọc đường đi, Phong Thiệu không dám ngự Xích Viêm kiếm hoàng giai. Tu sĩ Trúc Cơ không thể dùng pháp khí hoàng giai, huống chi ở trong thế tục ngay cả pháp khí thượng phẩm cũng khiến người ta chú ý. Sau khi Phong Thiệu chạy ra khỏi phúc địa của Lữ thị liền chỉ dùng Tam hỏa kiếm cấp trung, may mà phẩm chất và tốc độ của phi kiếm không liên quan đến nhau, chỉ liên quan đến tu vi thực lực cá nhân.

Cho nên bảy, tám ngày sau, hai người nhanh chóng đi qua vài quốc gia, vài chục thành trấn, rốt cuộc cũng tới nơi giao nhau giữa Đại Hoang châu và Thương Trạch châu. Ở trong này, Phong Thiệu không còn lo lắng bị người của Bão Phác tông bắt gặp nữa, y chỉ lo ở đây có tông môn nhận lệnh của Bão Phác tông mà thôi.

Có điều cũng không quá lo lắng, dù sao Đại Hoang châu ngoài giáp với Thương Trạch châu, còn giáp với Lương Ung châu, Bình Nhung châu, Bão Phác tông dù có đoán được y đã chạy ra khỏi thành cũng không thể đoán được y đi tới đâu.

Ngay cả như vậy, cẩn thận cũng không thừa. Phong Thiệu mang theo Phong Bạch đi quanh mấy thành trấn ở biên cảnh mất mấy ngày, dựa vào năng lực gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ đã nhanh chóng làm quen được một tán tu.

Từ Thượng Cổ tới nay, Cửu Châu nhìn như giáp nhau, kì thật vẫn có ngăn cách. mặc dù kết giới này đã được các vị đại năng giả liên thủ tạo truyền tống trận để đi qua, nhưng những trận pháp này chỉ có tu giả mới dùng được, những người không có tu vi không thể xuyên qua kết giới giữa các châu lục . Cho nên đối với phàm nhân mà nói, từng châu lục đều là đại lục độc lập.

Muốn rời khỏi Đại Hoang châu, Phong Thiệu không thể dựa vào con đường của phàm nhân nữa, đành phải dựa vào nhóm tán tu.

Tán tu người thì cuộc sống bức bách, người thì sở thích đặc biệt, phần lớn đều không làm công việc nghiêm cẩn. Có điều đây cũng là điều Phong Thiệu muốn, chỉ có đám người này mới có thể không truy ra thân phận của y, đồng thời giúp y đi qua truyền tống trận.

Sau khi y uống vài bữa rượu với đám người này, tán gẫu cùng Hồ Thiên Hải liền khiến họ nhận định y là bạn nhậu.

“Phong đạo hữu, huynh và điệt nhi định tới chỗ nào của Thương Trạch châu? Nếu mà không vội, chi bằng đi tới Hạ thành với bọn ta trước?” Người nói là một nam tu khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng người gã khôi ngô, màu da ngăm đen, là phù tu đã trung kỳ Trúc Cơ. Gã là thủ lĩnh của đám tán tu mà Phong Thiệu quen biết mấy hôm nay– Hạ Cường Sư.

Phong Thiệu cười nói:“Chúng ta chỉ đi qua Thương Trạch châu, còn phải đi tới Dương Hạ châu nữa.”

Hạ Cường Sư đĩnh đạc nói:“Phong đạo hữu, ta có sư đệ ở Hạ thành, chính nó gửi tin tức cho ta nói nơi đó có một Hợp Hoan tông môn nho nhỏ dám đắc tội với quý sử của Bồ Đề tự. Thật là lớn mật! Đại tông môn của Thương Trạch châu tất phải chèn ép tiểu tông môn này một phen, tuy rằng hiện giờ tiểu tông môn đó còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, thế nhưng chỉ sợ vài lô đinh nuôi dưỡng trong tông môn kia sẽ không giữ được.”

Tứ đại tông môn ở Cửu Châu coi trọng nhất chính là danh dự, huống chi còn là Bồ Đề tự vô cùng coi trọng danh tiếng từ bi, cho nên dù bị tiểu tông môn chọc giận cũng sẽ không tự mình ra tay giáo huấn, sẽ bị mất thể diện. Nhưng những đại tông môn dưới trướng Bồ Đề tự lại không giống vậy, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lấy lòng.

Hạ Cường Sư thấy Phong Thiệu không động tâm, liền ra vẻ thần bí:“Chúng ta đi chuyến này, nghe nói các nàng đều được nuôi dưỡng làm lô đỉnh từ nhỏ, cực kì bổ dưỡng, rất đáng giá đấy! Nếu không phải ta mang theo hai huynh đệ Trúc Cơ, sáu người Luyện Khí tầng thứ bảy, thì không dám đánh chủ ý lên tiểu tông môn kia đâu.”

Nói đến đoạn này, một tu sĩ sơ kì Trúc Cơ bên cạnh Hạ Cường Sư tên Tứ lang cũng nhìn về phía Phong Thiệu:“Phong đạo hữu dù thế nào cũng là tu sĩ Trúc Cơ, cũng nên đổi sang một bộ đạo bào thượng phẩm mới được? Tuy rằng đạo bào thượng phẩm có giá hai, ba mươi viên linh thạch trung phẩm, nhưng đợi Phong đạo hữu làm vụ này với bọn ta xong, tùy tiện đã có thể dùng bảy tám lô đỉnh, bán qua tay lấy tám trăm viên linh thạch trung phẩm không thành vấn đề!”

“Đúng vậy! Phong tiền bối là Trúc Cơ, chiếm phần lớn, kiểu gì cũng phải được chia trăm viên linh thạch trung phẩm đúng không? Chỉ mất có

hơn một tháng thôi, đi Hạ thành với chúng ta đi!" Một tán tu khác cũng phụ họa cùng. Đối với bọn họ mà nói, nhiều hơn một tu sĩ Trúc Cơ sẽ thiếu đi một phân tiền, nhưng càng có bảo đảm, huống chi tu sĩ Trúc Cơ kiếm tu còn rất mạnh.

Kiếm tu trong tán tu không tính là nhiều, tuy rằng tu kiếm có sức mạnh không tồi nhưng cũng là con đường hao phí tâm lực nhiều nhất, hơn nữa cực kỳ quan trọng tư chất và ngộ tính. Tư chất không tốt không thể tu được kiếm tốt, ngộ tính không tốt tuyệt không thể lĩnh ngộ được kiếm ý, cho dù tu vi tăng lên, thực lực cũng không tăng cùng. Nhưng tu pháp như võ tu, phù tu, đan tu các loại khác lại không yêu cầu cao như vậy.

Huống hồ phù tu, trận tu, đan tu còn có thể làm thêm nghề phụ, nếu không được nữa thì như võ tu nhập đội cướp bóc cũng là một con đường để kiếm tiền, con đường tu pháp này đều là những tán tu ít có điều kiện lựa chọn.

Đối mặt với nhóm tán tu hi vọng sâu sắc, trong lòng Phong Thiệu cũng hơi động đậy, chỉ một lần cướp bóc đã có thể kiếm được một trăm viên linh thạch trung phẩm, quả thật là một vụ mua bán có lời. Mấy năm trước y vì tìm thất tinh linh nhĩ mà đi khắp các nơi ở Cửu Châu, cũng thường xuyên gặp tình trạng túi tiền trống rỗng, lúc ấy ngay cả tiền để vào trận pháp cũng không có đủ.

Chuyện cướp bóc Phong Thiệu quả thật đã trải qua, có điều đều là chặn đường người thường, một lần cướp được rất ít.

Quả nhiên làm việc đơn thương độc mã không bằng đi theo đoàn đội, hiệu quả cao lợi ích nhiều.

Phong Thiệu vừa thất thần, Hạ Cường Sư còn tưởng rằng y động tâm, vội vàng nói:"Phong đạo hữu yên tâm, tiểu tông kia trên dưới cũng chỉ có hơn chục người, tông chủ còn bị đại tông ở đó giết chết, hiện giờ trong tông môn vô cùng hỗn loạn, nghe nói còn có lô đỉnh tự mình chạy theo ân khách. Lần này chúng ta đi, nếu nhanh chóng……"

"Vẫn là không được, kỳ thật lần này ta đi Dương Hạ châu là vì bị ác nhân gây thương tích, hiện giờ thương thế trên người chưa lành lại, chỉ sợ có đi cũng không giúp gì được cho đạo hữu." Phong Thiệu thở dài.

Phong Bạch vừa nghe, lại không nhịn được mà liếc mắt nhìn y một cái, nắm chặt tay y, thiếu chút nữa muốn mở miệng hỏi, nhưng bị dư quang của Phong Thiệu đảo qua liền ngậm miệng.

Một màn này ở trong mắt người ngoài không có gì không thích hợp, ngược lại cảm giác là điệt nhi đang đau lòng thúc phụ.

Nói đến mức này, Hạ Cường Sư cũng không cưỡng cầu nữa, nhưng vài người bên cạnh gã lại không cho là đúng.

Phong Thiệu chỉ xem như không nhìn thấy, lại nói chuyện phiếm với Hạ Cường Sư thêm một lúc, liền đưa lên mấy viên linh thạch trung phẩm, xem như phí "Cùng đường".

Hạ Cường Sư thấy y đi như vậy, ha ha cười liền tiếp, còn rất tận tình mà dặn một tiếng:"Buổi tối giờ tý chúng ta sẽ xuất phát, Phong đạo hữu nếu như chậm trễ, trận pháp kia sẽ chỉ khởi động một lần."

Phong Thiệu gật đầu cảm ơn gã, liền mang theo Phong Bạch trở về quán trọ tửu lâu, cuối cùng vẫn không gia nhập cuộc mua bán này. Có điều mặc dù y trở về phòng, nhưng thần thức vẫn dừng trên bàn của Hạ Cường Sư kia, tu vi của y cao, những người đó không hề phát hiện ra.

Bởi vậy quả nhiên y nghe được một vài lời nhàn thoại.

"Đại ca, tên tiểu tử kiếm tu kia nhìn vẫn khỏe mạnh, căn bản không giống như đang bị thương!" Tiền Tứ lang cau mày nhìn lên lầu.

"Cũng đúng thôi, ta thấy có lẽ là do hắn không xem trọng vụ mua bán lần này của chúng ta?" Có tán tu ngữ điệu không thoải mái.

Cũng có tán tu nghĩ cách đề nghị:"Nói không chừng là chê được phân ít linh thạch? Sao đại ca không mượn sức nhiều một chút, ta thấy hắn cũng muốn ngầm ra khỏi đây, nếu như đại ca uy hiếp thêm một chút, có khi lại……"

Phong Thiệu nghe đến đây trong lòng liền trầm xuống, may mà Hạ Cường Sư cũng không có ý định này, khoát tay nói:"Mua bán không thành vẫn còn nhân nghĩa, hắn đến linh thạch "cùng đường"cũng cho chúng ta, sao chúng ta có thể làm như vậy, lại nói, không phải chỉ là cướp một vài lô đỉnh thôi sao, chúng ta còn thiếu một kiếm tu sơ kì Trúc Cơ?"

Dù sao Hạ Cường Sư cũng là người có địa vị cao nhất trong đám tán tu, nếu gã không có ý này, người bên cạnh cũng không dám làm gì y, vì thế đề tài lại chuyển sang chuyện khác.

Phong Thiệu nhẹ nhàng thở ra, nếu như Hạ Cường Sư thật sự muốn ép mình, y vì để không làm lớn chuyện khiến cho người khác phát hiện, nói

không chừng thật sự phải cùng bọn họ chém giết một hồi. May mà Hạ Cường Sư này làm người vẫn còn có chút nhân nghĩa.

Mà Phong Bạch thấy Phong Thiệu sau một lúc lâu không nói gì, sắc mặt cũng không tốt lắm, vội vàng nói:“ Vết thương cũ của thúc thúc còn chưa lành? Ở chỗ nào?” Nói xong tay nó liền lần vào tìm kiếm trong y phục của Phong Thiệu, lại bị Phong Thiệu một tay đè lại, y bật cười nói:“Người khác nói gì cháu cũng tin?”

Phong Bạch khó hiểu, nói:“Nhưng lời thúc thúc nói tất nhiên là phải tin rồi?”

Phong Thiệu lắc đầu, quyết định phải dạy dỗ tiểu điệt nhi nhà mình cái gì gọi là tu giới hiểm ác, vì vậy liền dẫn nó trở về phòng, truyền âm mật: Người khác nói gì cháu cũng không được tùy tiện tin tưởng, đầu tiên muốn tin thì chuyện gì cũng phải trải qua đầu óc suy nghĩ, lại cân nhắc xem có nên tin hay không.

Phong Bạch trầm mặc một chút, cũng không rõ là đã hiểu hay là không hiểu, sau một lúc lâu mới nói: Tại sao thúc thúc lại lừa bọn họ?

Tư duy này có chút…… Có điều ngược lại đã chọc thẳng trọng điểm, Phong Thiệu khá vừa lòng với linh trí của nó, đáp: Tâm phòng người không thể không có, huống chi bọn họ còn là tán tu chuyên làm nghề này, tâm tư rất giảo hoạt.

Phong Bạch ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút nghi hoặc: Người xấu thì phải phòng bị, vậy người tốt cũng phải phòng sao?

Đến cùng vẫn là tiểu hài tử, thiện ác phân biệt rõ ràng như vậy, Phong Thiệu xoa đầu nó, y không muốn chỉ dạy cho Tiểu Bạch mặt tốt của tu giới. Đứa nhỏ này rất đơn thuần, cho dù Phong Thiệu tự nhận luôn có tu vi cao hơn nó, cũng chỉ sợ vạn nhất thiên tính không hợp sau đó mỗi người đi một ngả.

Tình cảm vài năm chung sống, Phong Thiệu không muốn Tiểu Bạch tâm tính trẻ con, ngây thơ đơn thuần khi đó bị những tu sĩ tâm thuật bất chính bắt làm linh thú.

Phong Bạch thấy Phong Thiệu thất thần nhìn mình, không nhịn được mà nhào vào lòng y, dây dưa hấp thu ấm áp từ đối phương, nói: Thúc thúc cũng không biết sao?

Phong Thiệu nở nụ cười, chỉ truyền âm hỏi nó: Cháu cảm thấy, thế nào là người xấu thế nào là người tốt?

Phong Bạch nghĩ nghĩ, nói: Thúc thúc cứu Lữ Trác Văn bị vây đánh khi còn ở phúc địa kia, còn ra mặt nói chuyện với hai tông môn xấu kia giúp Lữ Xuân Thu, thúc thúc là người tốt. Nhưng vài tán tu muốn thúc thúc đi cướp người trong tông môn kia là người xấu.

Phong Thiệu sửng sốt, không biết là nên nói kỹ xảo biểu diễn của bản thân vĩ đại hay là Tiểu Bạch đơn thuần ngây thơ.

"Không có chuyện tuyệt đối xấu, ta cứu Lữ Trác Văn và Lữ Xuân Thu đều là có nguyên nhân . Về phần những tán tu muốn cướp của từ tông môn kia, những thứ đó đều là do tông môn kia cướp được từ nơi khác."

Có điều giải thích quá sâu sợ là nó không hiểu được, vì thế y đành phải nói: Mọi việc đừng chỉ tin vào mắt nhìn, còn phải dùng đầu óc suy nghĩ, phải động não nhiều, nếu như bị bề ngoài che giấu sẽ phải ăn thiệt thòi.

Phong Bạch cái hiểu cái không, nhưng vẫn đem những lời Phong Thiệu nói đều khắc ghi vào trong đầu. Nhưng nó còn không quên một chuyện khác, truy vấn:"Thúc thúc, lô đỉnh là cái gì? Rất bổ dưỡng à? Thúc thúc từng dùng chưa?"

Ở trong lòng Phong Bạch, thân thể thúc thúc nó quả thật không tốt chút nào, một lần lại một lần thiếu chút nữa không tỉnh lại được. Nếu lô đỉnh thật sự hữu dụng như vậy, nó nghĩ nó muốn đi cướp.

Phong Thiệu không cảm thấy lô đỉnh này nọ có gì phải kiêng dè. Ở tu giới, lô đỉnh giống như thuốc bổ, chỉ khác nhau ở chỗ một cái dùng nhiều lần một cái dùng một lần. Vì thế, y giải thích đơn giản với Phong Bạch cái gì là lô đỉnh, cái gì là thải bổ.

Linh trí của Phong Bạch quả nhiên là có chút quá cao, không chỉ suy một ra ba, hơn nữa còn nhanh chóng liên tưởng đến việc khác:"Thúc thúc, chuyện chúng ta làm trước đây, hút hóa dùng nguyên tinh…… Chính là thải bổ? Ta làm lô đỉnh của thúc thúc, thúc thúc làm lô đỉnh của ta?"

Sắc mặt Phong Thiệu khó coi, đầy đầu hắc tuyến, vậy mà bị nói thành lô đỉnh, thải bổ…… Cho dù là có ý tứ này ở bên trong, nhưng y nghe vẫn cảm thấy không thoải mái. Vì thế bấm tay gõ trán Phong Bạch, kiên quyết sửa đúng quan niệm sai lầm của nó:"Không được nói bậy, không có tình cảm, đơn thuần là vì thải bổ mà thải bổ, đương nhiên là làm lô đỉnh. Nhưng nếu là có cảm tình lại là cả hai bên tình nguyện, sao có thể gọi là lô đỉnh, là thải bổ?"

“Vậy gọi là gì?” Phong Bạch đầy mặt ham học hỏi, hỏi.

Cái này ngược lại khiến Phong Thiệu ngẩn người, nhưng tâm tư linh động của y nhanh chóng hoàn hồn, trảm đinh tiệt thiết nói:“Cái này gọi là hỗ trợ, chúng ta làm như vậy tốt cho cháu cũng tốt cho ta.” Nói xong ho khan hai tiếng che dấu chột dạ, trầm giọng hỏi một tiếng “Chẳng lẽ cháu không thích?”

“Thích.” Phong Bạch dùng lực gật gật đầu, ngẩng mặt trong lòng Phong Thiệu, nói:“Chỉ cho phép thúc thúc hỗ trợ ta thôi.”

------oOo------

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu phì cười một tiếng, Phong Bạch cũng không đợi y trả lời, liền bỗng nhiên hóa thành Bạch Hổ, chỉ nói một câu:“Thúc thúc, chúng ta đến hỗ trợ đi……”

Đến ban đêm, Phong Thiệu đã thay một bộ đạo bào hạ phẩm mới cho Phong Bạch, may mà lúc trước chuẩn bị nhiều, không thì mỗi lần Phong Bạch hóa hổ không biết còn tốn bao nhiêu chiếc.

Hai người cùng đội ngũ tán tu đồng loạt rời khỏi tửu lâu, bên ngoài là bóng đêm dày đặc không có đến một ngôi sao.

Rải rác bên trái ngã tư đường là những phi kiếm đang bay, cũng có tu giả dùng pháp khí để phi hành, tất cả đều hướng về một phía.

Lúc này rời khỏi Đại Hoang châu đều là những tu giả bình thường không thể rời khỏi, hoặc là muốn che giấu tung tích, hoặc là gây chuyện ở Đại Hoang châu, tóm lại cũng không khác nhập cư trái phép là bao. Bởi vì bình thường ra khỏi châu, tu giả đều phải đưa ra lệnh bài có chú ngữ của tông môn mình, cho dù là tán tu cũng căn cứ từng khu vực mà có Tán Tu Minh, đều là một loại chứng minh thân phận.

Phong Thiệu xuất thân Côn Luân tông, đương nhiên là có lệnh bài của tông môn, nhưng y không thể dùng, cho nên đành lẫn vào trong đám tán tu long ngư hỗn tạp này. Nương bóng đêm, đệ tử của tông môn trông coi

nơi truyền tống càng thu được nhiều chỗ tốt hơn so với ban ngày, đều chỉ nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Có thể biết được những cong cong nhiễu nhiều trong này, không thể thoát khỏi liên quan đến mười năm Phong Thiệu đi du lịch khắp nơi, hơn nữa đời trước y còn là phàm nhân thế tục, những thứ tu giả bình thường không biết y đều biết hết. Có đôi khi y nghĩ, chỉ cần tránh thoát hạo kiếp Lữ Minh Tịnh kia, Phong Thiệu y mặc kệ là ở thế ngoại hay là ở Cửu Châu thế tục, đều có thể sống đến vui vẻ……

Chỉ là đang mải mê suy nghĩ lung tung, thần thức của Phong Thiệu đã quét được một đạo kiếm quang đang hướng về phía này từ đội ngũ phía sau Hạ Cường Sư.

Phong Thiệu tuy rằng thất thần, nhưng thần thức cũng không phải là ăn chay, đạo kiếm quang kia còn chưa lướt tới trước mặt Phong Thiệu, y đã phản ứng lại. Có điều dù là kiếm quang cũng không có kiếm ý, Phong Thiệu cố gắng ngăn cản ý muốn ra tay, y không muốn bại lộ thực lực.

Nhưng Phong Bạch lại muốn nhào qua, Phong Thiệu đành phải một tay ngăn đón nó, một bên giả như vừa phát hiện ra kiếm quang, nhanh chóng nghiêng sang phải, làm ra vẻ khó khắn tránh thoát.

Tuy rằng kiếm quang kia ngay cả kiếm ý cũng không có, nhưng vẫn là kiếm thế của tu giả, đập xuống đất liền tạo ra một tiếng vang dội, cũng kinh động Hạ Cường Sư ở phía trước, gã bay vút lại đây, nhìn về phía đệ tử tông môn canh giữ truyện tống trận, mang cười nói:“Vài vị sư huynh, đây là xảy ra chuyện gì ?”

Những người kia đều là đệ tử phía dưới của các đại tông môn ở đây, nhiều nhất cũng chỉ là đệ tử ngoại môn, càng nhiều chỉ là đệ tử ký danh, đệ tử nội môn tông môn sẽ không để đi trông cửa. Cho nên những người này tu vi phần lớn chỉ là giai đoạn Luyện Khí mà thôi. Tuy rằng Hạ Cường Sư là tán tu, nhưng đến cùng vẫn là trung kỳ Trúc Cơ, gọi đối phương một tiếng sư huynh vẫn khiến vài đệ tử kia hưởng thụ .

Phong Thiệu xem ở trong mắt, thầm cảm thấy tuy Hạ Cường Sư này chỉ là cướp nhưng cũng không phải loại chỉ có sức mạnh mà không có đầu óc, lại chịu ra mặt vì một kẻ không có giá trị lợi dụng như mình, thật là có hai phân nghĩa khí .

Vài đệ tử mặc thanh y kia nhìn Phong Thiệu, còn có bảy tán tu giả phía sau Hạ Cường Sư, liền hỏi:“Các ngươi là một đường ?”

Hạ Cường Sư gật đầu nói phải, không chỉ đưa ra tín vật, còn đưa thêm mấy viên linh thạch hạ phẩm, đối phương mặt mày hớn hở nhận, liền khoát tay hừ thanh một câu:"Được, các ngươi vào trận đi."

Phong Thiệu dùng ngự kiếm vào trận, lại cố tình dùng thần thức quét qua, liền thấy mấy đệ tử trông coi truyền tống trận kia đặc biệt để ý đến những tán tu đi một mình. Hơn nữa lớn tuổi, nhỏ tuổi đều không để ý, chỉ nhắm vào những thanh niên thiếu niên, bất luận tu vi, thấy nghi ngờ liền đánh ra một đạo kiếm quang.

Cách đó không xa còn có vài vị đệ tử mặc y phục đỏ thẫm, y nhìn một cái liền biết là người Phích Lịch môn, trong tay bọn họ cầm một cái bình không biết là đựng thứ gì, còn nói nhỏ với mấy đệ tử canh giữ truyền tống trận.

Phong Thiệu âm thầm may mắn bản thân cử chỉ cẩn thận, vừa buồn cười Bão Phác tông kia quả nhiên vô cùng kiêng kị Côn Luân, sợ đệ tử Côn Luân là mình đây sẽ chạy về nói rõ chân tướng. Nếu không thì cũng sẽ không mất công bố trí như vậy.

Xem ra người đứng sau Bão Phác tông mười phần là ăn không ngon ngủ không yên.

Tâm tình Phong Thiệu không tồi, thời điểm chờ đợi bên trong trận pháp truyền tống liền lấy từ trong túi gấm ra hai viên trung phẩm Trúc Cơ đan đưa cho Hạ Cường Sư, nói lời cảm tạ:"Cảm tạ đạo hữu giải vậy, trên người ta không có thứ quí giá, chỉ có thứ này. Tuy rằng đan dược này đạo hữu không dùng được nhưng vẫn có thể tặng người."

Trúc Cơ đan đúng là Hạ Cường Sư không dùng được, nhưng thứ này ở thế tục vẫn đáng giá chút tiền. Hơn nữa so với tiền, đối với tán tu mà nói, dược hoàn nhất là loại dược hoàn liên quan đến tu vi càng không dễ có được, có phẩm chất càng sâu. Ngay cả tông môn nhỏ trong thế tục, tốt xấu cũng là đại tập thể, dù sao cũng có luyện dược, đan dược đều được phân phát, thế nhưng tán tu chỉ có thể dựa vào chính mình.

Phong Thiệu rất hiểu ngọn nguồn trong này, cho nên cũng đưa được thứ phù hợp với tâm ý của đối phương, Hạ Cường Sư hào phóng nhận lấy, đĩnh đạc nói:"Đáng tiếc hiện tại thân mình Phong đạo hữu không khỏe mạnh, không thì chúng ta cùng đi hai chuyến, dựa vào đạo hữu tuổi còn trẻ như vậy, có linh thạch trợ giúp còn sợ không thể sớm thăng giai sao?"

Phong Thiệu chỉ cười cười.

Hạ Cường Sư lại vô cùng thưởng thức y, vỗ vỗ vai Phong Thiệu, ngữ khí hào sảng:“Lúc nào thân mình Phong đạo khỏe lại, không ngại đến Đại La sơn ở Bình Nhung châu tìm ta, ta thấy đạo hữu cũng là người có tiền đồ, có mua bán cùng nhau làm, còn sợ trên đường tu hành không có tiền sao……”

Phong Thiệu mơ hồ cảm giác ba chữ Đại La sơn này có chút quen tai, nhưng lời của đối phương còn chưa dứt, truyền tống trận biên cảnh đã hiện ra ánh sáng huỳnh quang. Xem ra nhân số tán tu đã gom đủ.

Không bao lâu, ánh sáng huỳnh quang bên trong trận pháp phát sáng, ngay lúc Phong Thiệu nghĩ rằng truyền tống trận sắp di chuyển, thần thức bỗng nhiên cảm nhận được động tĩnh đáng ngờ — vài đệ tử Phích Lịch môn cầm bình trước đó đang ngự kiếm bay tới trận pháp bên này, còn thêm vài đệ tử canh giữ trận pháp lúc nãy.

Phong Thiệu mơ hồ cảm giác mọi chuyện không ổn, tâm sinh cảnh giác, quả nhiên ánh sáng bên trong truyền tống trận bỗng dừng lại, phù văn của trận pháp cũng dần dần biến mất, lại khôi phục thành vẻ yên tĩnh như lúc đầu.

Trận pháp yên tĩnh, tiếng người lại không bình tĩnh.

“Tại sao lại ngừng! Mau bắt đầu đi !”

“Đợi đã bao lâu rồi còn bắt chúng ta đợi nữa !”

“Đã nhận linh thạch rồi còn thay đổi !”

“Mau cho ông nội ngươi khai trận, con mẹ nó Đan Dương tông !”

Vốn nhóm tán tu hơn một trăm người bên trong trận pháp đã chờ đợi mất hơn một canh giờ, lúc này mắt thấy sắp sửa rời khỏi mà truyền tống trận bỗng nhiên dừng, mọi người không khỏi nổi giận, bắt đầu mắng chửi.

Bên trong trận pháp này phần lớn là Luyện Khí, thêm một vài tu sĩ Trúc Cơ, phạm vi thần thức hữu hạn. Nhưng phạm vi thần thức của Phong Thiệu đương nhiên không phải bình thường. Y dễ dàng dùng thần thức quét đến vài đệ tử Phích Lịch môn cùng đệ tử của Đan Dương tông, cũng mơ hồ nghe được bọn họ nói một câu:“Văn Tung hương có động tĩnh, có thể người mà Bão Phác đại tông muốn bắt đang trốn ở trong trận pháp !”

“Người nào? Chúng ta nhanh chóng bắt lấy !”

“Đám tán tu này nhiều người lắm, khí tức đều đảo loạn, Văn Tung hương không thể phân biệt rõ ràng được.”

“Không có cách nào, dù sao chúng ta cũng đã ngừng trận, ngăn từng người một lại lục soát……”

“Cách này có được không……”

Tâm Phong Thiệu trầm xuống, y iết đó là một cách tốt, cho nên tuyệt đối không thể để bọn chúng làm được, y nhìn nhóm tán tu đang tức giận mắng chửi bốn phía, có chủ ý.

Bên này tranh cãi ầm ĩ không ngớt, đệ tử canh trận bên Đan Dương Tông rốt cuộc có người ra mặt nói chuyện, gã ngự kiếm phi hành đến phía trước trận pháp, nói:“Trong số người ở trong trận pháp có một người trà trộn vào, là kẻ mà Bão Phác đại tông đang truy đuổi, Đan Dương tông ta phụng mệnh truy đuổi ác đồ vô sỉ, còn không mau lăn ra khỏi trận pháp!”

Nhóm tán tu trong trận pháp nghe vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau, nhất thời khe khẽ bàn bạc, chung quy bọn họ đều không phải kẻ tử tế gì, không thì cũng không đến mức đợi buổi tối mới rời khỏi.

Phong Thiệu thấy thế, mượn cơ hội âm thầm vận ma khí.

Đã giữa đêm khuya mà trong nhóm tu giả này không có một người nào là Kim Đan, nếu như không làm quá phận, y căn bản không sợ bị người khác phát hiện ra.

Đan Dương tông bên kia dường như đã hết nhẫn nại, đệ tử cầm đầu thúc giục nói:“Còn không mau lăn ra đây, đừng để chúng ta đi tới tra xét……”

Những lời này vừa nói ra, chúng tán tu đột nhiên im lặng, nhưng lập tức lại có tiếng nói bất mãn không ngừng truyền ra, tuy rằng âm thanh không lớn.

Phong Thiệu cười lạnh một tiếng, mặc ngâm Luyện Tâm chú, đem ma khí trên đầu ngón tay chia thành những tia nhỏ, đừng nói mắt thường, cho dù là thần thức đảo qua cũng không nhận ra được bất cứ manh mối nào.

Những tia ma khí này theo chú ngữ không ngừng lan ra, trước hết tiến vào bên trong pháp thân của vài tán tu Luyện Khí bên cạnh Phong Thiệu, nhóm tán tu sau khi hấp thu ma khí liền trở nên táo bạo. Y nương theo tia ma khí này, truyền đi một vài ý tứ như thật như giả — đối phương muốn bắt tra là vì muốn đem toàn bộ tán tu phạm tội ở Đại Hoang châu một mẻ bắt hết, là có âm mưu, là vì giết người đoạt bảo !

Nếu tu giả ở trạng thái bình thường, đương nhiên không dễ bị lời nói vô căn cứ này xúi dục, nhưng những tu giả này đều đã hấp thu ma khí, không thể ngăn cản được liền dễ dàng bị châm ngòi nổi dậy.

“Căn bản chẳng có ác đồ nào cả ! Đan Dương tông là vì muốn bắt tất cả chúng ta !”

“Là muốn cướp tiền tài pháp bảo của chúng ta!”

“Muốn bắt chính là chúng ta !”

“Các ngươi mơ tưởng đạt được ! Mau khải trận ! Mau khải trận !”

Rất nhiều tán tu cùng phát cuồng, vài tiếng nói bất mãn ban đầu trở thành gào thét, thậm chí đã có tu giả chạy ra công kích đệ tử của Đan Dương tông ở đối diện, đầu tiên là thử, sau đó rất nhiều người trút căm phẫn đã bắt đầu bấm tay niệm quyết, hiện trường nhất thời vô cùng náo loạn.

Phong Bạch vô cùng mẫn cảm đối với ma khí, giống như ngửi được mùi hương của mỹ thực, cỉ là khi dựa sát vào liền thấy thần sắc ngăn cản của Phong Thiệu. Nó hiểu ý khép miệng lại, cố gắng áp chế cảm giác thèm ăn từ tận đáy lòng, nhịch lại gần trong lòng Phong Thiệu.

Nhìn đầu người như thủy triều phía trước, đối mặt với trường hợp mất khống chế, ngay cả chúng đệ tử canh trận của Đan Dương tông cũng có chút ăn không tiêu, chung quy cầm đầu cũng chỉ là vài đệ tử Trúc Cơ kỳ, đệ tử thủ trận phía sau đều là Luyện Khí kì.

Đệ tử Phích Lịch môn bên cạnh thấy đệ tử Đan Dương môn bối rối không khỏi khinh thường, bọn họ dẫn đầu ngênh đón vài cái pháp khí công kích của đám tán tu bên kia, ba tay bốn chân liền hung hăng thu thập vài tán tu.

“Đã bảo là chỉ tới bắt tên ác đồ vô sỉ kia, một đám người các ngươi phát điên cái gì, nếu còn không biết điều, đừng trách Phích Lịch môn ta ra tay không lưu tình !”

“Các ngươi thành thật một chút cho ta, Phích Lịch môn ta cũng không phải là Đan Dương môn, không quen nể mặt các ngươi, khiến cho bọn ta nóng nảy, một đám các ngươi đừng mong xuất trận, liền đạo tiêu thần diệt ngay bên trong trận đi !”

Những đệ tử này của Phích Lịch môn đều là Trúc Cơ kỳ, thái độ ương ngạnh, ngữ khí kiêu ngạo, quần võ tu này xuống tay lại độc ác, đã phế đi

vài tán tu Luyện Khí. Dưới uy hiếp như vậy ngược lại khiến cho mọi người im lặng trong chốc lát.

Phong Thiệu nhíu mày, bất động thanh sắc tăng thêm ma khí, ngón tay thon dài ở trong tay áo hơi móc lên một chút, một nhóm tán tu trong đám người lại càng thêm nóng nảy. Vốn đám người tán tu này đã có oán hận với đệ tử tông môn từ xưa tới nay, ăn không biết bao nhiêu ám toán vũ nhục, lúc này lại thêm bị kích động, cả đám liền trở nên phẫn nộ, thái độ so với lúc trước càng trở nên gay gắt.

“Con mẹ nó Đan Dương tông ỷ thế hiếp người !”

“Xông lên ! Lũ tôn tử tông môn này bắt nạt chúng ta đã rất lâu rồi!”

“Giết qua đi !”

“Giết !”

Có một đám người dưới sự kích động của ma khí đã xông ra bên ngoài trận pháp, chạy về phía vài đệ tử của Phích Lịch môn.

Người nhiều lực lượng lớn, cho dù thực lực của tu giả lấy cảnh giới để phân chia, nhưng mấy tu giả Trúc Cơ muốn ứng phó với hơn mười tu giả Luyện Khí cũng rất khó khăn.

Huống chi, ngoại trừ những người bị Phong Thiệu châm ngòi thổi gió, mặt khác cũng có rất nhiều tu giả bị giật dây làm theo. Trong lúc nhất thời, bên trong trận pháp đã trở nên vô cùng hỗn loạn, các loại tiếng động khi pháp khí va chạm vào nhau, tiếng chửi bậy không ngừng, càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng hơn.

Phong Thiệu thấy thế liền âm thầm vận khí, ngay lúc đang định thi triển Ma Ảnh tiềm bộ, phía sau lưng liền bị kéo lấy:“Phong đạo hữu không nên tiến lên, ta thấy tình hình trước mắt rất không đúng……”

------oOo------

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giọng nói của Hạ Cường Sư chợt ngưng bặt, mi tâm của gã bị Phong Thiệu vuốt ve một cái, trong giây lát ánh mắt cũng trở nên dại ra, sau khi

phục hồi tình thần lại chỉ thấy điệt nhi của người nọ đang hung ác trừng mình.

Gã không hiểu xảy ra chuyện gì, cũng không rõ lúc nãy mình đang định làm gì…… Đang ngẩn người lại nhìn thấy vài tu giả bên cạnh mình anh dũng xông lên, Hạ Cường Sư cũng bất chấp, vội vàng đi ngăn cản đám ngốc này.

Phong Thiệu bên kia đã như bóng ma nhanh chóng tiến lại gần đám người Đan Dương môn ở phía trước, đi thẳng đến pháp khí khởi động truyền tống trận, lúc này bốn phía đã hỗn loạn, chẳng có ai chú ý tới một cái bóng như y.

Vài đệ tử trông coi pháp khí của Đan Dương môn lúc này ốc còn không mang nổi mình ốc, ba mặt đều bị một đám phù tu quấn lấy, trên không trung còn bay đầy các loại phù triện, thỉnh thoảng lại có tiếng nổ, thỉnh thoảng lại có một vài tia sét đánh đến, đan tu bọn họ ứng phó những người này vô cùng khó khăn, lúc này chỉ còn một người đứng che trở trước trận bàn.

Tận đến lúc Phong Thiệu di chuyển tới trước mặt đệ tử đan tu kia, đối phương mới nhanh chóng quay người lại:“Ai……” Nói còn chưa dứt lời, sắc mặt của đan tu này đã biến đen, hai mắt vô thần, giữa mi tâm không ngừng có ma khí tràn vào.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lúc các tán tu này ùa lên tuy rằng có gây cản trở cho các đan tu, nhưng lúc này bên phía Phích Lịch môn và Đan Dương môn đã có hai Kim Đan tu giả cùng ngự kiếm phi tới đây. Tu giả Kim Đan của Đan Dương môn vừa thấy ánh sáng phát ra từ truyền tống trận, không khỏi nhíu mày nhìn về phía trận bàn, đã thấy một tên đệ tử trong môn khởi động được tám phần của trận pháp.

Tên tu giả Kim Đan kia nhanh chóng ngự kiếm bay đến, quát to “Mau dừng tay!”

Phong Thiệu sao có thể để đối phương chặn mất cơ hội, cánh tay nhanh chóng lần vào trong túi gấm, Xích Viêm kiếm cầm trong tay cũng ngưng tụ linh lực, cùng lúc chém ra mấy đường kiếm quang chói mắt! Thanh kiếm bén nhọn lấy thế như rồng lửa, Liệt Diễm rào rạt đánh thẳng vào tu giả Kim Đan của Đan Dương môn.

Tuy rằng đối phương là một đan tu không giỏi giao chiến, nhưng dù gì cũng là Kim Đan, thần thức vẫn còn đó khiến gã hiểu rằng phải tránh ngay lập tức, nhưng bởi vì là một đan tu không giỏi giao chiến, khiến

cho thân thể phản xạ không nhanh bằng suy nghĩ, đối mặt với kiếm ý nhị trọng thiên, gã tránh né vô cùng chật vật, phải ngự kiếm lui xa tận mười trượng.

Lúc này Phong Thiệu không cần bổ thêm một kiếm nữa, bởi vì phù văn của truyền tống trận đã bắt đầu hiện ra, ánh sáng rực rỡ nhanh chóng vụt lên!

Phong Thiệu mở cờ trong bụng, biết đã mã đáo thành công liền thất thanh hô to một câu:"Trận pháp đã mở, mau vào trận!"

Bởi vì ma khí nguyền rủa của y đã bị tiêu tán đi khá nhiều nên nhóm tán tu mang theo hận thù đang đánh nhau đến quên trời quên đất cũng dần khôi phục lại lí trí, phần lớn người sau khi nghe thấy tiếng hô của y đều chạy vào trận pháp.

Phong Thiệu nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn thấy Hạ Cường Sư vẫn còn đánh nhau với mấy võ tu của Phích Lịch Môn ở bên ngoài trận pháp, nhìn tình hình này, có lẽ là do phải bảo vệ Tiền Tứ Lang vừa bị đứt mất một chân và nhóm tán tu phía sau.

Tuy rằng Hạ Cường Sư là trung kỳ Trúc Cơ, nhưng dù sao cũng là phù tu, lại phải che trở cho đám người ở phía sau. Gã đốt từng lá bùa trong tay hoặc Viêm Hỏa, hoặc Phong Lôi, cũng chỉ miễn cưỡng đánh ngang tay với võ tu sơ kì Trúc Cơ của Phích Lịch môn. Gã có nghe được tiếng khởi động của trận pháp truyền tống, nhưng căn bản không thể buông tay được, một khi bỏ mặc, mấy người phía sau gã đều phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Đang lúc Hạ Cường Sư gấp đến độ bấm tay niệm chú cũng sắp hỗn loạn, bỗng nhiên một đường Viêm Liệt kiếm ý bắn tới đây, đâm thẳng đến võ tu đang giao thủ cùng gã. Chỉ thấy ánh lửa bắn về phía này, võ tu kia vì đang giao chiến nên không tránh kịp, nhanh chóng bị kiếm ý xuyên thủng, ánh lửa cũng bùng lên trong tiếng kêu gào thảm thiết, e rằng gã khó mà sống được!

"Phong đạo hữu !?" Hạ Cường Sư nhìn về phía thiếu niên đang ngự phi kiếm hoàng giai kia, vẻ mặt không thể tin được.

Phong Thiệu lại không quan tâm đến điều này, một tay nắm lấy Hạ Cường Sư muốn lao về phía trận pháp, nhưng gã lại giãy ra rồi chạy về phía đám người Tiêu Tứ Lang đang ngồi trên đất.

Phong Thiệu nhìn thấy liền nhíu mày, lúc y đang muốn quát bảo ngưng lại thì chợt thấy một đạo chưởng phong cực lớn đang áp sát tới! Y phản

ứng cực nhanh, dùng Ma Ảnh Tiềm Bộ kéo lấy hạ Cường Sư, tuy hai người bọn họ tránh được, nhưng đám người Tiêu Tứ Lang bị chưởng phong quét tới đã bị đánh nát đến máu thịt lẫn lộn.

Hạ Cường Sư trợn mắt trừng trừng, Phong Bạch thấy thế, lại nhìn về phía tu giả Kim Đan vừa đánh chưởng, nhanh chóng nắm lấy tay Phong Thiệu muốn đi vào trong trận pháp:"Thúc thúc đừng để ý đến hắn ."

Nhưng dù không để ý tới thì cũng đã muộn, kẻ đánh ra chưởng vừa rồi là một tu giả Kim Đan của Phích Lịch môn, lúc này gã đã đi đến gần, có lẽ sẽ không tránh khỏi một trận ác chiến, Phong Thiệu muốn vào lại trận pháp đã không kịp nữa rồi.

Lần này Phong Thiệu rót rất nhiều ma khí vào người gã nhưng cũng không dám làm quá phận, tiểu đan tu này mới viên mãn Luyện Khí kì, chỉ cần hơi bất cẩn sẽ bị ma khí ăn mòn tới chết.

Vừa đắc thủ, Phong Thiệu liền xoay người rời khỏi.

Nếu không phải muốn khống chế một người một cách chắc cắn, đối với tu giả Luyện Khí kì còn chưa cần y phải tới gần. Suy cho cùng cũng vì kinh nghiệm dùng ma khí để khống chế người khác của y vẫn còn quá ít, y sợ khống chế thất bại.

Phong Thiệu trở lại truyền tống trận, mới qua hơn mười khắc mà bước chân của y đã lảo đảo. Nhưng tay của y cũng nhanh chóng bị nắm lấy, Phong Bạch cau mày kêu một tiếng "Thúc thúc", y còn chưa kịp đáp lời, sắc mặt đã nhanh chóng trở nên âm trầm — thần thức cảm nhận được cách đây ba dặm có hai tu giả Kim Đan đang ngự kiếm tới đây. Một chu y, một thanh y, rõ ràng là người của Phích Lịch môn và Đan Dương môn tới giúp đỡ.

Đan tu bị y khống chế đang chuẩn bị khai trận, lúc này gã không chút hoang mang niệm chú linh, it nhất cũng phải mất vài khắc nữa mới thành công, mà hai tu giả Kim Đan đang ngự kiếm phi hành tới đây có tốc độ vô cùng nhanh chóng, chỉ sợ sẽ tới trước!

"Ngươi đang làm cái gì, không được khải trận !"

"Còn không mau dừng tay !"

Đan tu kia nhanh chóng bị các huynh đệ phát hiện, nhưng gã vẫn mắt điếc tai ngơ với những lời ngăn cản của đồng môn, chết lặng tiếp tục động tác.

Thấy vài đan tu đã thoát khỏi ngăn cản của nhóm tán tu, Phong Thiệu hơi mất bình tĩnh. Nếu lúc này y có con rối trong tay, đâu cần phải phí sức tự động thủ như vậy, cũng sẽ không rơi vào tình huống bị động như thế! Trong lòng y nghĩ vậy, động tác của các ngón tay càng không ngừng trở nên linh hoạt, mê hoặc thêm càng nhiều tán tu đi tới pháp bàn.

Khi Phong Thiệu chuẩn bị ngăn cản chưởng phong đánh tới, bỗng nhiên xuất hiện một đám sương mù, nơi đất trống liền có thêm một con Bạch Hổ cực lớn. Ngay lúc tu giả Kim Đan kia còn đang kinh hãi, Bạch Hổ thét dài một tiếng, giây lát đã đem Phong Thiệu cõng trên lưng, hai ba bước liền nhảy vào trong vòng sáng của truyền tống trận.

Hạ Cường Sư vốn đang bị phẫn đến cực điểm cũng phục hồi tinh thần, gã nhanh chóng đốt một tấm trung phẩm Phi Thiên phù, vào lúc mọi người vẫn còn chưa hồi phục chấn động do nhìn thấy linh thú ngũ giai, đã bay thẳng vào trận pháp sắp khởi động!

Lúc này ánh sáng trong truyền tống trận đã chuyển động toàn bộ, thừa dịp mọi người đang bị chói mắt vì ánh sáng, Phong Thiệu liền nhảy khỏi người Tiểu Bạch, vội vàng muốn hắn biến trở về, tránh cho phát sinh thêm nhiều chuyện.

Ánh sáng chói mắt chỉ lóe lên trong giây lát đã nhanh chóng vận chuyển đoàn người biến mất.

Điểm đến là một bình nguyên, từng đợt gió đêm thổi đến, mát mẻ hợp lòng người.

Phong Thiệu dùng thần thức quét đến khối bia đá cao mấy trượng ở biên giới, trên đó khắc hai chữ Thương Trạch liền biết nơi đây không còn ở trong nội cảnh của Đại Hoang châu, rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Cùng truyền tống tới còn có hơn trăm tán tu, người thì ngự kiếm phi hành người thì dùng pháp khí phi hành, đều tục tục kéo nhau rời khỏi, Phong Thiệu cũng nói lời từ biệt với Hạ Cường Sư.

“Lần này may mà có Phong đạo hữu tương trợ!” Hạ Cường Sư hành lễ đại bái. Hai mắt gã đỏ ngầu, giọng ngẹn ngào:“Nếu không có Phong đạo hữu, chỉ sợ ta cũng đã giống như các huynh đệ khác biến thành một bãi máu thịt lẫn lộn .”

Phong Thiệu vốn tán thưởng tính cách trượng nghĩa của gã, nghe lời này không khỏi thổn thức:“Bọn họ kết bạn với Hạ đạo hữu chắc đã lâu, nén bi thương, ngươi tận lực .”

Hạ Cường Sư lắc đầu, nói:“Không tính là lâu, nhưng cho dù lâu hay không cũng đã từng là huynh đệ, đám đệ tử tông môn kia luôn không xem tán tu chúng ta ra gì, xuống tay cũng cay nghiệt vô tình !”

Đối với điểm ấy, trước kia lúc Phong Thiệu đi du lịch cũng đã được lĩnh giáo, mâu tuẫn giữa giai cấp thống trị và giai cấp bị thống trị rất khó có thể điều hòa. Bởi vậy trong phim đã có một màn, vào lúc Thanh Thành tôn giả dẫn dắt Ma Tu đối kháng với tứ đại tông môn đã được không ít tán tu âm thầm giúp đỡ, có thể thấy được thù hận trong đó.

Tất nhiên, là một bộ phim có thể thông qua xét duyệt của cục điện ảnh, nó tất yếu phải được viết trên góc độ của danh môn chính phái, quan điểm cũng phải chính nghĩa, những tán tu cấu kết với Ma Tu đều là loạn dân, kẻ thất bại cũng không thể có được hình tượng sáng chói.

Chẳng qua đạo đức của Phong Thiệu cũng không tốt đến mức đi đồng cảm với nhóm tán tu, vừa rồi cứu Hạ Cường Sư bởi y nhớ tới Đại La sơn. Cái tên này cũng chỉ được xuất hiện trong kịch bản đúng một lần.

Hạ Cường Sư trải qua chuyện lúc nãy cũng đã đoán được thực lực của Phong Thiệu không tầm thường, chỉ sợ không chỉ tu vi sơ kì Trúc Cơ.

Nhưng đối phương cố ý che dấu, gã cũng không hỏi nhiều, chỉ mời đối phương tới Tán Tu Minh ở Đại La sơn một lần nữa. Đương nhiên, nhìn thấy đối phương có linh sủng là thánh thú ngũ giai, gã sẽ không ngốc ngếch cho rằng Phong Thiệu thiếu tiền, chỉ là tán tu lăn lộn một mình không dễ, sau khi kết minh người nhiều sức lớn…… Đây là lời nói mang ý từ mời chào.

Có điều gã chẳng thể lường trước được, người này lét lút xuất châu vốn cũng chẳng phải là tán tu, hơn nữa còn là đệ tử chân truyền của một trong tứ đại môn phái.

Phong Thiệu cũng không trực tiếp từ chối, chỉ giống như tò mò mà hỏi:“Có phải gần Đại La sơn có một con sông tên là Bạch Long?”

“Phải, trăm năm trước sau khi người giữ sông Bạch Long chết đi, thì thường hay có đại hồng thủy liên lụy đến người dân quanh đó……” Hạ Cường Sư sửng sốt,“Phong đạo hữu sao lại biết đến sông Bạch Long?”

Đương nhiên Phong Thiệu phải biết, bởi vì linh sủng Nhai Xế thực lực mạnh mẽ lại chịu hiến thân cho chủ của y đang ở nơi đó!

Trong kịch bản, khi Thanh Thành tiêu diệt cả nhà Hà Loan, đuổi giết con cá lọt lưới là cha của Hà Loan mới đi đến một nơi gọi là Đại La sơn, ngẫu nhiên gặp được Nhai Xế là một trong chín đứa con của rồng. Con

yêu thú tử giai kia vừa gặp được Thanh Thành liền chủ động đầu hàng, cam nguyện làm linh sủng !

Vừa nghĩ đến điều này, tâm tình của Phong Thiệu liền vô cùng tốt đẹp. Bởi vì bị tình tiết quấy rầy, y cứ tưởng rằng Cửu Châu lớn như vậy, muốn tìm được một ngọn núi là vô cùng khó, không ngờ gặp được lại chẳng tốn công.

Y giả bộ có ý tứ muốn tham gia vào Tán Tu Minh, Hạ Cường Sư liền kích động lập tức lấy ra bản đồ Cửu Châu có đánh dấu Đại La sơn, còn ngại bản đồ quá nhỏ, gã liền lấy ra một tấm bản đồ của Thương Trạch châu, chỉ vào chỗ Đại La sơn được đánh dấu.

“Dựa vào khí độ và thực lực của Phong đạo hữu, tất sẽ được Minh* của ta tôn sùng làm thượng khách!” Hạ Cường Sư chân thành nói. (Minh: chỉ một nhóm tán tu liên minh với nhau giống Bang vậy)

Phong Thiệu cũng chân thành lừa dối vài câu, tỏ vẻ một thời gian sau sẽ tới tìm gã [tìm gã dẫn đường].

Hạ Cường Sư dạt dào hi họng nói lời từ biệt với Phong Thiệu, sau đó liền rời đi.

“Thúc thúc thật sư có hứng thú với Tán Tu Minh kia ư?” Phong Bạch cau mày, hắn không tích cái tên Hạ Cường Sư kia.

Phong Thiệu lắc đầu, Phong Bạch liền khó hiểu: “Vậy tại sao thúc thúc……” Lại chủ động như vậy?

Phong Thiệu gõ đầu hắn, cười nói:“Vô sự hiến ân cần, không phải tặc thì là trộm, thúc thúc tất nhiên là phải có chuyện rồi.” Nói xong còn không quên nhân cơ hội chỉ bảo:“Cho nên nhóc cũng vậy, muốn đạt được mục đích gì, không thể vội vàng cũng không được nói ra miệng, phải từ từ mà làm, từng bước từng bước đưa quân vào hũ mới là thượng sách.”

Phong Bạch yên lặng nhớ kỹ.

Kỳ thật lúc trước Phong Thiệu còn do dự có nên đến Đại La sơn thu linh sủng hay không, dù sao lúc còn ở trong bí cảnh Nhai Xế cũng đã giúp đỡ Thanh Thành rất nhiều, nhưng suy xét tới Bình Nhung châu ở một đầu khác của Đại Hoang châu, cách Thương Trạch châu quá xa, y liền tạm thời bỏ qua

Trong lúc ngự kiếm phi hành, gió mạnh thổi vút qua, y cúi đầu nhìn Phong bạch đang được ôm trong ngực, nghĩ rằng tuy thực lực của Tiểu

Bạch không tới ngũ giai, nhưng đã vô cùng khó lường, nếu không cũng không thể sống sót khi tu giả kim đan tự bạo.

Tuy rằng chuyện bí cảnh chỉ được nhắc đúng một câu thoại, lên phim ngay cả hình ảnh cũng không có, nhưng bối cảnh nội dung trong kịch bản, Phong Thiệu đều đọc thuộc, ít nhiều cũng còn nhớ một hai chỗ nguy hiểm…… Lại có Tiểu Bạch bên cạnh, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, lần này bí cảnh chắc sẽ không làm khó được y.

Nghĩ như vậy, Phong Thiệu liền mang theo Phong Bạch đi qua Thương Trạch châu bay thẳng tới Dương Hạ châu, khi từ Dương Hạ châu đuổi tới Tây Hòa châu đã là nửa tháng sau. Tây Hòa châu thuộc nội hạt của Côn Luân, tới đây rốt cuộc cũng được an toàn.

Cho nên chuyện thứ nhất Phong Thiệu làm là phi hạc truyền thư về Côn Luân, trong thư ghi chi tiết mọi chuyện từ đầu tới cuối, cũng để lộ việc y biết được trong phúc địa của Lữ thị có tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ từ Bão Phác tông, sau đó bị đối phương đuổi giết.

Sau khi viết xong, y lại đọc một lượt nữa, tự nhận là đã biểu hiện rõ bản thân vì phồn vinh của tông môn mà xâm nhập hiểm địa, do thám tin tức của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ương ngạnh kiên cường đào thoát từ tay kẻ địch với tinh thần trung trinh bất khuất, lúc này mới bấm tay niệm một câu thần chú, đưa hạc Phi Thiên.

Bởi vì đã có bản đồ trong tay, Phong Thiệu tìm đến Lộc thành ở Tây Hòa châu cũng không khó, tìm được Lộc tành đồng thời cũng tìm được Tàng Phong sơn.

Phần lớn diện tích Tây Hòa châu đều thuộc phạm vi thế lực của Côn Luân. Phong Thiệu nhẹ nhàng thở ra, vậy nên y quyết định trước tiên cứ mang theo Tiểu Bạch đi bí cảnh ở Tàng Phong sơn thả lỏng một chút, hơn nửa tháng nay y đều đã phải chịu khổ rồi.

------oOo------

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tộc mạch của Lữ thị nằm ở bên trên một ngọn núi cao hiểm trở trong phúc địa, linh mạch thẳng tắp như đao thiết, nhẵn bóng như sườn đồi. Chỉ cần hơi dựa vào đã có thể cảm nhận được vô số linh khí được ẩn chứa bên trong.

Lúc này, ở tộc mạch của Lữ thị có vô vàn trận pháp với đủ mọi kiểu dáng, phần lớn Trận tu ở đây đều đang bận rộn, chỉ là trên khuôn mặt ai nấy đều ủ dột. Trong đó sắc mặt kém nhất phải kể tới Bình Dương tử đang đứng phòng thủ, gã trầm giọng hỏi Trận tu mặc bạch y trước mặt:"Trừ Hoa, ngươi là người có thực lực đứng đầu Trận tu ở Cửu Châu, nhưng đã hơn nửa tháng rồi, tại sao vẫn không thể đi vào được?."

Trừ Hoa cao lớn tay đang run run bưng một trận bàn, cũng vô cùng bối rối:"Trưởng lão chân nhân, ta đã tận lực, dù sao nơi này cũng là phúc địa vạn năm của Lữ thị, bí cảnh này lại do Lữ tổ tự tay sáng lập. Tuy là mấy trận pháp bên ngoài đã bị phá vỡ, nhưng bên trong còn có Huyết Minh chi trân tinh diệu nhất……"

"Huyết Minh chi trận?" Tuy Bình Dương tử là đan tu, nhưng gã cũng biết đến trận pháp này, liền hỏi: "Đối với loại trận pháp này, không phải chỉ cần có huyết mạch trong tộc là có thể mở được sao? Rõ ràng ta đã giữ lại vài tên tộc nhân của Lữ gia để đưa cho ngươi rồi mà."

Trừ Hoa thở dài, vuốt râu nói: "Đây chính là chỗ tinh diệu nhất của Huyết Minh chi trận, ta không chỉ dùng máu của tộc nhân Lữ thị để thí trận, còn lấy Nguyên Thần của một kẻ ra để thử, nhưng đều không phản ứng, không thể phá vỡ. Ta nghĩ, Huyết Minh chi trận này có lẽ chỉ nhận người được định trước."

Bình Dương tử nghe vậy cả kinh, khó có thể tin lắp bắp nói: "Sao có thể có trận pháp như vậy……"

Đôi mắt Trừ Hoa phát sáng, gã cũng chưa bao giờ gặp trận pháp như vậy.

Lúc này có một thiếu niên mặc khương y ngự kiếm bay tới, chính là Trương Dưỡng Thanh dường như đang hơi vội vàng, gã nhìn thấy Trừ Hoa, cũng chỉ gật đầu: "Trừ Hoa Tông Sư."

Bình Dương tử còn chưa hoàn hồn, lại thấy Trương Dưỡng Thanh bất kính như vậy, muốn buông lời trách cứ, may mà tâm tư Trừ Hoa cũng không ở chỗ này, thấy Trương Dưỡng Thanh đến, gã liền gật đầu cáo từ .

"Sư tôn, đại sự không tốt!" Trương Dưỡng Thanh vừa thấy Trừ Hoa đi xa, liền truyền âm mật: tên đệ tử Phong Thiệu của Côn Luân đã đào thoát khỏi châu giới của Thương Trạch châu.

“Cái gì!?” Bình Dương tử cực kì sợ hãi, sửng sốt hồi lâu mới lấy lại tinh thần mắng một câu: “Đúng là lũ giá áo túi cơm! Vậy mà còn để hắn chạy mất! Việc này…… Việc này Côn Luân chắc chắn biết được ngọn nguồn.”

Tuy rằng Trương Dưỡng Thanh cũng bất an, nhưng gã không tuyệt vọng, nói: “Sư tôn, không hẳn Côn Luân sẽ biết được toàn bộ ngọn nguồn, dù sao cùng lắm chúng ta cũng chỉ làm chỗ dựa giúp phích Lịch môn mà thôi. Phúc địa Lữ thị này là do Phích Lịch môn muốn, Bão Phác tông ta chẳng hề làm gì, Phong Thiệu kia cũng là bị đệ tử Phích Lịch môn đuổi giết, sắp xếp ở châu giới cũng là người của Phích Lịch môn…”

Được đồ đệ nhắc tỉnh, ngược lại giúp Bình Dương tử bình phục chút tâm trạng, nhưng gã không lạc quan như Trương Dưỡng Thanh,

Gã quét mắt nhìn những ngọn núi yên tĩnh đến lạ thường trong phúc địa của Lữ thị, thở dài: “Những điều khác đều có thể biện giải, nhưng tộc nhân của Lữ thị đã chết hết, chỉ sợ Côn Luân sẽ truy cứu Bão Phác tông bảo vệ không tận sức.”

Trương Dưỡng Thanh kỳ thật không hiểu tại sao một người sát phạt quyết đoán như sư tôn của gã lại luôn kiêng kị Côn Luân, không nhịn được nói: “Sư tôn, cho dù Côn Luân bắt lỗi được chúng ta ở điểm này, nhưng cũng không phải là lỗi lầm lớn, chúng ta cùng thuộc tứ tông, bọn họ có thể dùng chuyện nhỏ này để vấn tội Bão Phác tông không?”

Bình Dương tử liếc mắt nhìn ái đồ, biết Trương Dưỡng Thanh là nghé non không sợ cọp, nhưng gã đã sống mấy trăm năm, cũng biết rõ tác phong làm việc của Côn Luân có bao nhiêu bá đạo. Nghìn năm qua, chỉ sợ chưa có kẻ nào dám động đến ấn của Côn Luân.

Gã vỗ vai Trương Dưỡng Thanh nói: “Cùng thuộc tứ tông, nhưng Côn Luân khác biệt, về sau ngươi sẽ biết…… Đây cũng là lí do vì sao các tông môn đều khát vọng có được Sơn Hà Xã Tắc Đồ.” Câu nói phía sau đã chuyển thành truyền âm.

Trương Dưỡng Thanh im lặng nghĩ lại những lời này, tâm tư của Bình Dương tử đã chuyển trăm vòng, phân phó nói: “Tống Lực Tức hoàn ta dặn ngươi cho Không Hà ăn, hắn đã ăn chưa?” (Tống Lực Tức hoàn: là viên đan kiểu cấp cứu lúc sắp chết ấy)

Trương Dưỡng Thanh gật đầu, Bình Dương tử khẽ cười, nói: “Ăn là được rồi”.

Trương Dưỡng Thanh có chút khinh thường nói: “Hắn chỉ là một đạo nhân của tiểu tông, ánh mắt lại thiển cận, cũng nhờ sư tôn giữ cho hắn một mạng.”

Ánh mắt Bình Dương sâu thẳm, cười mà không đáp.

Lộc thành nằm ở phía tây biển Di Châu, quy mô khá lớn, người đi lại trên đường nườm nượp không dứt. Có xiếc khỉ, diễn tạp kỹ, thổi đồ chơi làm bằng đường, đoán chữ xem bói, tất cả đều là cảnh tượng phồn hoa.

“Có muốn ăn kẹo đương không?”

“Có muốn xem rối bóng không?”

“Mua mũ quả dưa đi?”

“Ây gu, Tiểu Bạch nhà ta thật là đẹp mắt!”

Phong Thiệu mang theo Phong Bạch đi dạo trên đường lớn giống như đưa con đi chơi, thi thoảng mua cho hắn mấy viên đường, lúc lại mua đồ chơi, khi cao hứng còn mua một bông hoa ở hàng đồ chơi dành cho con gái rồi cài lên đầu Phong Bạch.

Phong Bạch lại không rõ thẩm mỹ nam nữ khác biệt, mặc kệ thúc thúc chơi đùa trên người mình, thúc thúc thích, hắn cũng thích. Đóa hoa kia hắn ngoan ngoãn cài đầu hơn nửa canh giờ, cho đến khi có người bán hàng rong khen với Phong Thiệu –“Thật là tuấn tú, cháu gái ngài rất anh khí, mặc nam trang cũng rất dễ nhìn.”

Lúc này Phong Bạch mới hiểu tại sao lại có nhiều người trên đường nhìn mình như vậy, mà Phong Thiệu đã cười đến không đứng thẳng được.

Phong Bạch híp mắt nhìn Phong Thiệu cười ha ha, cũng không giận, hắn cảm thấy khi thúc thúc cười rộ lên trông thật ngon miệng.

Phong Thiệu đối với bộ dáng ngoan ngoãn này của hắn thì yêu thích đến không nỡ buông tay, chỉ cảm thấy Tiểu Bạch so với nữ chính A Loan có hào quang nhân vật còn khiến cho người ta yêu thích hơn. Chỉ hận nhóc này không phải là con trai của mình, à, thêm A Loan, một nam một nữ mới tốt đẹp làm sao! Điềm báo tốt!

Tuy rằng có rất nhiều điều Phong Bạch không hiểu, nhưng linh trí cực cao, lại thêm ở lâu với lão hồ ly Phong Thiệu, cảnh tượng náo loạn chê cười chẳng còn xuất hiện lần thứ hai.

Chỉ là bằng này cũng đủ cho Phong Thiệu trêu đùa một phen.

Hai người vô cùng vui vẻ dạo chơi ăn uống trong thành hết một ngày, khi màn đêm buông xuống, Phong Thiệu mới mang theo Phong Bạch đi về địa bàn của tu giả.

Đối với việc vui đùa hưởng thụ, đương nhiên tu giả không thể sánh bằng phàm nhân, nhưng nếu cần một nơi để nghỉ ngơi nhập định, Phong Thiệu lại không thể chọn được trong chốn phố xá sầm uất, vẫn là nhà khách của tu giả phù hợp với bọn họ hơn. Dù sao đi bí cảnh là chính sự, hai người còn cần duy trì trạng thái tốt.

Bởi vì phải ở ngoài giải quyết việc tư, cho nên Phong Thiệu không định công khai thân phận đệ tử Côn Luân của mình, nhưng cũng không cần giả nghèo như khi còn ở Đại Hoang châu. Chung quy công việc lúc trước của y cũng là một việc béo bở, tiền tham ô và công tác phí đủ chia thành ba túi gấm.

Đêm đó, bọn họ đi thẳng đến nhà khách tốt nhất.

“Xin lỗi tiền bối, chỗ này của chúng tôi đã đầy rồi.”

Chưởng quầy là một tu sĩ mãn cấp Luyện Khí, thấy Phong Thiệu tuổi còn trẻ đã đến Trúc Cơ, vì thế thái độ rất tốt giải thích: “Tiền bối ngài cũng biết, hai tháng này đang diễn ra cuộc thi kén rể được tổ chức hai mươi năm một lần của Phiêu Miểu tông, lần này ước chừng hơn ba mươi nữ đệ tử ngoại môn ra ngoài ứng tuyển lận! Không kể các đệ tử và tán tu của Tây Hòa châu, còn có cả các châu khác đuổi tới đây từ mấy tháng trước. Ngài cũng biết, Lộc thành là nơi gần với nội hải Di Châu nhất…… Bắt đầu từ tháng trước chúng tôi đã đầy khách rồi.”

Phong Thiệu nghe vậy thì thấy đau đầu, thân là đệ tử của Côn Luân đương nhiên y biết Phiêu Miểu tông có truyền thống đấu pháp kén rể, nhưng không ngờ rằng lại trùng hợp lúc mình tới đây. Có điều ngẫm lại, Động Thiên tiên cảnh của Phiêu Miểu tông kéo dài từ nội hải Di Châu đến đảo Di Châu, khó trách được nam tu thiên hạ xua như xua vịt.

Tuy rằng lần ứng tuyển này chỉ là nữ đệ tử ngoại môn của Phiêu Miểu tông, thế nhưng Phiêu Miểu tông thân là một trong tứ đại tông, thân phận đệ tử, tư chất, tiền đồ đương nhiên so với nữ đệ tử tông môn phổ thông còn tốt hơn nhiều. Hợp tịch song tu chú ý hai bên cân đối, chung quy nếu tu vi, thực lực, tư chất không tốt, chẳng may mắt mạng trong lúc tu hành, đối với bên kia cũng có tổn hại, thậm chí còn dễ thành tâm ma.

“Tiền bối cũng không cần buồn rầu, tuy rằng tu giả bên này không còn phòng trống, nhưng chỗ phàm nhân trong thành hẳn là còn.” Nói,

chưởng quầy mỉm cười đánh giá Phong Thiệu, trêu ghẹo nói:“Không nói đến tiền bối tuổi còn trẻ như vậy mà đã đạt đến Trúc Cơ, tiền đồ ngày sau ắt không hạn lượng, chỉ cần nhìn tiền bối phong thái tốt như vậy, nói không chừng chỉ cần đứng trên pháp đài kén rể cũng khiến cho vài nhóm nữ tu của Phiêu Miểu tông nhìn trúng. !”

Trực giác của Phong Bạch không thích tên cưởng quầy đang cười này, quay đầu hỏi:“Thúc thúc, kén rể là ý gì?”

Bên này Phong Thiệu còn chưa trả lời, chưởng quầy bên kia đã nhiệt tình giải đáp giúp:“Kén rể chính là mời chào người hợp ý để kết thân, đó là cách nói của phàm nhân, còn cách nói của tu giả chúng ta chính là mời chào người hợp tịch song tu, cùng cầu đại đạo.”

Phong Bạch hỏi tiếp:“Song tu nghĩa là sao?”

Chưởng quầy cười cười, nhưng thấy Phong Bạch tuy rằng đã nhập thể Luyện Khí, nhưng chung quy tuổi vẫn còn nhỏ, liền giải thích nói:“Nghĩa là một nam một nữ ở cùng một chỗ, cùng du lịch lại cùng bế quan, hợp tịch không rời, đầu bạc không phân, thăm dò âm dương ảo diệu, tìm kiếm thiên địa đại đạo……”

“Trẻ con hỏi mấy chuyện này làm gì.” Phong Thiệu ngắt lời chưởng quầy đang thao thao bất tuyệt, theo bản năng có hơi không muốn để Tiểu Bạch biết mấy thứ song tu linh tinh.

Phong Bạch cũng đã sinh lòng hiếu kì, bật thốt lên hỏi:“Một nam một nam có thể hợp tịch song tu không?”

Chưởng quầy sửng sốt, sắc mặt có chút vi diệu:“Cũng không phải là không được……” Dù sao trong tu giới nữ tu cũng không nhiều bằng nam tu, càng lên cao càng ít, cho nên thật sự cũng có một vài nam nam hợp tịch song tu. Tuy rằng ít, nhưng cũng không phải là chuyện kinh hãi thế tục, có điều pháp quyết song tu như vậy không thể sánh được bằng nam nữ âm dương điều hòa, thế nhưng chung quy cũng không có thứ gì là tuyệt đối.

Hợp tịch song tu ngoại trừ chú ý sắc thân phù hợp, cũng phải chú ý pháp thân phù hợp, chỉ cần thể xác và tinh thần hai người điều hòa, cũng không quá tồi so với một nam một nữ.

Những đạo lý này phần lớn người trong tu giới đều hiểu được, chưởng quầy còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền bị nam hài trước mắt nói một câu sợ đến ngây người.

“Thúc thúc, chúng ta hợp tịch song tu đi thôi !”

Đối mặt với Phong Bạch nhiệt tình đề nghị, Phong Thiệu đáp lại hắn bằng một bàn tay.

Nhưng nhiều năm tích lũy kỹ xảo biểu diễn, Phong Thiệu không thể hiện xấu hổ khiến cho người khác chê cười, y ngoài cười nhưng trong không cười nói với chưởng quầy:"Thằng cháu này của ta thích nhất là nô nghịch, mới 11-12 tuổi làm sao mà hiểu được song tu là gì."

Phong Bạch rất muốn nói một câu "Ta biết", chỉ là khi thấy khuôn mặt của Phong Thiệu thì tươi cười nhưng ánh mắt lại hung ác đến mức có thể ăn thịt người, liền nuốt xuống câu này.

Không phải hắn sợ, mà là lúc trước thúc thúc đã nói, muốn đạt được mục đích thì không thể vội vàng, cũng không thể nói ra miệng, phải từ từ làm từng bước từng bước một, dẫn quân nhập động mới là thượng sách.

Chưởng quầy thấy thiếu niên trước mắt tư thái quang minh lỗi lạc, cũng không suy nghĩ theo chiều hướng lệch lạc, chỉ cười rồi lên tiếng trả lời:"Đâu phải, là do ta lắm miệng."

Sau khi Phong Thiệu kéo Phong Bạch ra khỏi nhà khách, liền muốn truyền âm mật dạy bảo hắn không để ý đến lời nói, nhưng khi định nói lại có chút chột dạ khó hiểu, đến nửa ngày cũng không nói ra được. Sau khi nghẹn hồi lâu cũng chỉ phun được vài câu"Chúng ta là thúc chất, song tu với không song tu cai gì, không được làm trò cười trước mặt người ngoài!""Ngươi còn nhỏ, đừng có suốt ngày treo mấy thứ linh tinh bên miệng!" Nói như vậy.

Phong Bạch vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu tán thưởng, còn nói:"Không bao giờ nói trước mặt người ngoài nữa."

Phong Bạch thấy hắn bị mắng cũng nhu thuận, ngược lại có chút không nỡ, dù sao cũng vẫn còn trẻ con, không cần so đo như vậy. Vì thế sờ đầu hắn, trấn an nói:"Đợi nhóc lớn lên sẽ hiểu được, sau khi trưởng thành thúc thúc sẽ tìm cho con một người đạo lữ tốt……"

Phong Bạch đánh gãy nói:"Không cần đạo lữ, chỉ cần thúc thúc." Nói xong liền mở to mắt, kéo lấy Phong Thiệu.

Phong Thiệu thấy nhóc con này không muốn xa rời như vậy, ngược lại trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Hắn cười xoa xoa đầu Phong Bạch:"Không uổng công thúc thúc thương ngươi!" Nói xong liên ôm Tiểu Bạch đi về phía ngã tư đường, hưng trí vô cùng vừa đi vừa nói chuyện:"Nhà khách bên này không còn chỗ, thúc

thúc mang con đến nơi tốt hơn , khiến ngươi hưởng thụ cái gì gọi là nhân gian cực lạc……”

------oOo------

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu tâm tình tốt tìm một gian phòng để qua đêm. Y thuê một gian chữ Thiên của khách điếm tốt nhất ở Lộc Thành. Kim ngân đối với tu giả bình thường chưa bao giờ là vấn đề, huống chi Phong Thiệu lại không thiếu linh thạch. Cho nên y vung tiền như rác, không chỉ gọi một bàn mỹ thực rượu ngon, còn gọi cả một giàn nhạc, xiếc ảo thuật, ca múa để mua vui. Phong Thiệu vô cùng cao hứng, đối với y xem ca múa chính là cực lạc của nhân gian.

Nhớ năm đó, y cũng từng là ảnh đế có giọng ca trời phú, rất nhiều người ca ngợi giọng ca của y là hiếm gặp. Phong Thiệu nổi hứng ca hát, liền hát một bài tình ca. Tuy rằng các vũ cơ y gọi đến hôm nay chỉ múa chứ không hát, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình muốn lên vũ đài hát tình ca cùng các nàng của y, giống như nhớ lại hồi ức được vạn người chú ý kiếp trước.

Nhưng đúng lúc Phong Thiệu đang cảm thấy hài lòng, y lại phát hiện bài tình ca này có vẻ không phù hợp với thưởng thức âm nhạc của Phong Bạch, bởi vì Tiểu Bạch bỗng nhiên biến thành hổ lớn, gầm về phía các vũ nương oanh oanh yến yến đang đứng trên vũ đài, nhất thời dọa mọi người chạy toán loạn.

Ảnh đế kiêm ca sĩ Phong Thiệu cảm thấy Tiểu Bạch thật là không biết thưởng thức, năm đó có biết bao nhiêu fan điện ảnh từ các nơi đuổi tới chỉ mong được gặp y một lần, được nghe y hát một khúc ca? Biết bao nhiêu fan điện ảnh ở dưới toà nhà cao tầng của Tiểu Thiệu Thiệu khen giọng ca của y không dưới vạn lần? Hầy……

Nhưng hiện tại, lòng tự tôn của y bị ảnh hưởng một cách sâu sắc, cho nên y lôi Bạch béo ra đánh một trận, muốn dạy cho nó biết thế nào gọi là kính già yêu già, thế nào gọi là điệu thấp không gây chuyện.

Lúc Phong Thiệu muốn rút kiếm tước hết đám lông trên đầu con hổ béo, Tiểu Bạch liền lập tức nằm lăn trên mặt đất khóc nức nở, lỗ tai cũng cụp xuống, dáng vẻ vô cùng đáng thương. Phong Thiệu không nhịn được lại mềm lòng: Thôi thôi, so đo với trẻ con làm gì, chỉ cần dạy cho nó biết phải thưởng thức tiếng ca của y như thế nào là được rồi.

Y đi đến định an ủi Tiểu Bạch, nó liền thuận thế bò lên, ngay lập tức nhào đến quơ lấy Phong Thiệu bằng chân trước, sau đó dùng đầu lưỡi hồng phấn liếm liếm……

Thả lỏng được mấy ngày, Phong Thiệu liền mang Phong Bạch đi Tàng Phong sơn, lúc gần đi Tiểu Bạch vẫn còn lưu luyến không rời đối với giường lớn cùng bồn tắm bằng đá cẩm thạch của căn phòng chữ Thiên hảo hạng kia.

Tàng Phong sơn là sơn mạch biên giới của Lộc thành, những dãy núi uốn lượn trải dài vạn dặm, muốn tìm bí cảnh ở trong đó không phải là điều dễ dàng.

May mà Phong Thiệu đã từng diễn đoạn phim này, tuy rằng sau đó đã bị cắt khi lên sóng, nhưng y vẫn nhớ được đại khái một số dấu hiệu. Tuy nhiên tìm dấu hiệu vẫn chưa đủ, còn phải tìm đúng hướng của Thất Tinh Linh Nhĩ, nếu không sẽ đụng phải linh thú cao giai trấn giữ bên trong, một mình y muốn đối phó với chúng quả thực có chút quá sức, giống như một mình vượt qua phó bản vậy.

Có điều Phong Thiệu có tuyệt chiêu, y thả ngự thú Lục Dực Xích Mân từ trong túi ra.

Vừa thả ra đã dọa Phong Thiệu hết hồn, thứ đồ chơi này có còn là Lục Dực Xích Mân y hao tốn hết tâm tư mới có được !?

Linh điểu miệng hồng lông xanh vẻ ngoài xinh đẹp rực rỡ sao lại biến thành bộ dạng như thế này?

Vốn là thân thể mập mạp béo tròn hiện tại đã gầy hẳn một vòng, cái bụng khô đét, bộ lông vốn xanh biếc nay đã không còn sáng bóng như bình thường, mùi hôi nồng nặc, con mắt trong suốt cũng không còn chút linh khí nào, ngày cả mỏ chim màu đỏ rực rỡ nay cũng giống như thứ thuốc màu chất lượng kém bị phai sắc.

Mới có hai ba năm thôi mà…… Phong Thiệu đau lòng không thôi, sờ sờ Xích Mân, lại không ngờ tới con chim ngốc đang lay lắt kia chợt vỗ cánh, phi tới mổ y một cái!

Dù sao cũng là cao giai linh cầm, cho dù sắp chết đến nơi nhưng tạo thành tổn thương vẫn khác hoàn toàn so với chim thông thường. Tuy Phong Thiệu mình đồng da sắt, nhưng lại không dùng ma giáp, cũng không kịp đề phòng, đầu ngón tay liền bị Xích Mân mổ đến chảy máu.

Phong Bạch thấy thế liền dùng tay chụp lấy con chim ngốc kia, dáng vẻ sắp ăn thịt nó đến nơi, nhưng lại quên mất đang ở trong hình người, có phải là chân hổ như trước đâu.

Con chim ngốc kia thế mà lại không ngốc chút nào, rất biết cách mềm nắn rắn buông, vừa thấy bàn tay của đối phương nhào tới, nó liền phi vào trong tay áo của Phong Thiệu, run cầm cập.

Phong Thiệu quả thật đau lòng cái dáng vẻ đáng thương này của Xích Mân, sợ con Xích Mân chỉ còn hơi tàn này bị Phong Bạch dọa cho hẹo hẳn. Vì thế y trừng mắt nhìn Phong Bạch, bế Xích Mân ra vuốt lông, trong lòng vẫn không cách nào hiểu nổi: "Ngoan nào ngoan nào, sao mi lại biến thành cái dáng vẻ như thế này…… Túi ngự thú của ta dù sao cũng là đồ thượng phẩm, lại có thể nghẹn chết được mi à……"

Tuy miệng Xích Mân không thể nói, nhưng Lục Dực Xích Mân cũng đã là linh thú cấp bốn, có thể hiểu được tiếng người. Lúc nó nghe được câu này giống như bị chọc tức, đứng trong lòng bàn tay của Phong Thiệu mà kêu "Tức tức" không ngừng, móng vuốt cũng cào lên tay y.

Phong Thiệu thấy dáng vẻ này của nó, còn tưởng là nó đã lấy lại tinh thần, không khỏi vui vẻ nói: "Khửa khửa, sức lực không nhỏ nha, vậy mi giúp ta tìm thứ này……"

Xích mân vừa nghe thấy lời này, ngay cả hai cái cánh thưa thớt lông cũng dựng lên, phẫn nộ muốn phi vào mổ Phong Thiệu, nhưng vừa chuẩn bị lại nhìn thấy Phong Bạch đang đứng một bên dùng đôi mắt hắc bạch phân minh trừng trừng nhìn mình. Chim lúc nào cũng sợ mèo, huống hồ là một con mèo lớn, nó lại rụt về, nhưng điều này cũng không cản trở việc nó muốn bãi công. Thế là nó thu lại hai cánh, móng vuốt co lên, ngã vào lòng bàn tay của Phong Thiệu giả chết.

"Không phải chết rồi chứ?" Phong Thiệu lúc này mới thấy nóng nảy, nắm lấy thân chim của nó mà lắc qua lắc lại, trong lòng run sợ nói: "Tiểu Mân, tiểu Mân, tỉnh tỉnh! Tiểu Mân mi đừng hẹo mà ! cầu xin mi đừng hẹo ! Giúp ta tìm được Thất Tinh Linh Nhĩ rồi hẹo sau cũng không muộn!"

Phong Bạch làm một con mèo lớn nhiều năm như vậy, đối với một con chim cũng chỉ có hai bản năng, một là để chơi, hai là để ăn. Nhưng khi hắn nhìn thấy Phong Thiệu sốt ruột như vậy, liền nhắc nhở một câu: "Có phải nó đã bị nhịn đói lâu lắm rồi không?"

"Đói?" Phong Thiệu hỏi lại một câu "Nó là linh sủng cấp bốn, sao có thể bị đói đến chết được?"

Phong Bạch lắc đầu nói: "Đúng là không bị chết đói, nhưng cũng giống như ta nếu như rất lâu không được hấp thu linh khí, sẽ cảm giác không có tinh thần không có sức lực"

Đây đúng là tình trạng bị thiếu linh khí trường kì…… Phong Thiệu hiểu ra, không nhịn được mà hỏi: "Vậy làm thế nào bây giờ?"

Phong Bạch chỉ nói ra kinh nghiệm của bản thân, nhưng khi hỏi hắn chi tiết hắn lại không rõ, vì thế nói: "Không phải Lữ Xuân Thu đã đưa cho thúc một vài ngọc giản về linh thú hay sao, không bằng thúc thức lấy ra xem thử xem."

Phong Thiệu vỗ trán, lúc này mới nhớ đến chuyện ngọc giản, vội vàng lấy ra hai quyển [Cửu Châu linh sủng thông giám] và [Lữ phủ linh thú chính tông kí] sau đó dùng thần thức quét qua.

Tuy rằng lúc trước cũng đọc qua, nhưng mục đích khác nhau, lúc ấy chủ yếu là vi tu luyện hóa nhân cho Tiểu Bạch . Sau này Tiểu Bạch đã hóa người, lại xảy ra quá nhiều chuyện khác nhau, Phong Thiệu cũng quên hết những chuyện này luôn. Nếu không phải lúc này cần dùng đến con chim ngốc kia, sợ là chuyện trong túi ngự linh thú của y có một con Lục Dực Xích Mân cũng quên mất tiêu luôn .

Lần này, Phong Thiệu vẫn đọc có chọn lọc, dù sao hai quyển ngọc giản này cũng giống như hai quyển bách khoa toàn thư, có quá nhiêu thông tin trong đó.

Sau khi đọc xong y mới biết, đúng thật là con chim ngốc kia bị đói bụng, không phải là thể xác đói bụng, mà là đan điều đói bụng. Hai năm nay nó bị nhốt trong túi ngự linh không có lấy một tia linh khí lọt vào, điều này đối với Lục Dực Xích Mân cực kì mẫn cảm với linh khí mà nói đúng là sát thương cực đại.

Không có linh khí từ bên ngoài, Xích Mân đành dùng linh khí của chính nó, kỳ thật đây là một loại tự hao tổn, hao tổn hao tổn một hồi liền biến thành cái dáng vẻ mà Phong Thiệu đang nhìn thấy hiện giờ. Màu lông

xám xịt, hữu khí vô lực, bạch phú mĩ trong một giây liền biến thành lùn nghèo xấu.

Đừng nói đi tìm kỳ trân dị bảo, bảo nó vỗ cánh bay lên nó cũng chỉ vỗ được hai cái rồi rơi xuống đất ngã chết.

Phong Thiệu có hơi ngượng ngùng, ôn nhu sờ sờ cánh của Xích Mân, nói: "Thật xin lỗi nha Tiểu Mân, cũng là do chủ nhân của mi nghiệp vụ chưa được tinh thông."

Tiểu Mân đang nằm sấp liền nghiêng đầu, không thèm để ý đến y.

Phong Thiệu rộng lượng tha thứ cho tiểu linh sủng của mình, nhưng Phong Bạch lại không bằng lòng, hắn dùng ánh mắt biểu đạt sự không hài lòng của mình liếc nhìn Tiểu Mân khiến chim ngốc lập tức rụt cổ vào, nghiêng đầu trở lại cọ cọ vào lòng bàn tay của Phong Thiệu vài cái để lấy lòng.

Phong Thiệu đang tìm đường giải quyết, nhưng y nhanh chóng bi kịch phát hiện, muốn giải quyết vấn đề này thì phải khôi phục lại linh khí tồn trữ của Tiểu Mân. Khôi phục linh khí cũng không khó, chỉ cần tìm một nơi có linh khí sung túc, tuy rằng trong thế tục thì hơi ít linh khí nhưng phúc địa của thế gia thì đảm bảo có đủ. Có điều linh thú cấp bốn Tiểu Mân, cùng cấp với linh sủng Nguyên Anh kỳ, linh khí tồn trữ của nó cũng quá nhiều rồi!

Rõ ràng thực lực còn lâu mới đạt đến cấp bốn, vậy mà linh khí tồn trữ lại bằng một nửa Nguyên Anh kỳ…… Cho dù có đem tên này mang về Côn Luân, tu luyện ở nơi được tu chân giới ca ngợi là linh khí dồi dào cũng phải mất ba bốn năm mới có thể khôi phục lại được đan điều đã khô hạn của Tiểu Mân.

Phong Thiệu cảm thấy vô cùng đau đầu, y cảm thấy con đường này của mình trải đầy chông gai, kiểu gì cũng có vô số cái hố đang đợi y nhảy vào. Y có giỏi tính kế thế nào đi chăng nữa, cũng không tính được bước ngoặt này.

Kẻ đang đau đầu không chỉ có một mình Phong Thiệu, hiện giờ toàn bộ Bão Phác tông cũng đang đau đầu giống y, bởi vì sứ giả Côn Luân đã đến.

Trưởng lão của Côn Luân hiếm khi xuất hiện ở tam tông, trừ khi có nhân vật hoặc xyar ra chuyện gì đó cực kì hệt rọng, nếu phái trưởng lão đi, đó chính là có thể diện vô cùng to lớn. Nếu như có chuyện gì, phần lớn đều

là Côn Luân triệu tập tam tông cùng đến tiên cảnh của Côn Luân, vạn năm qua đều là như thế.

Cho nên đối phó với Thái Huyền trưởng lão của Côn Luân tông tự mình đến thăm lần này, Bão Phác tông đã dọn sẵn trận địa đón địch, do tông chủ Minh Dương tử tự mình nghênh đón. Kỳ thật trong lòng bọn họ biết rõ ràng, lần này nói là đến thăm, chẳng bằng nói là khởi binh vấn tội. Điều này đã được mọi người ở Bão Phác tông nhìn ra từ khuôn mặt lạnh như băng của nhóm sứ giả đến từ Côn Luân. Tuy rằng Kiếm tu của Côn Luân xưa nay luôn trứ danh với tính tình kiêu ngạo, nhưng ít ra thời điểm bình thường trong mắt những kiếm tu này hoàn toàn không có sát khí.

Thế nhưng lúc này, khuôn mặt của Thái Huyền trưởng lão âm trầm đến độ có thể vắt ra nước, cả người lão tản ra uy áp và hàn khí vô cùng khủng bố, trong hàn khí kia dường như còn mang theo kiếm ý băng lãnh, chấn nhiếp mấy đệ tử đan tu cấp thấp đến thất thần sắp không đứng thẳng nổi. Những trưởng lão khác có thực lực hơn thì cũng Thức Hải sôi trào, bị đè nén đến hít thở khó khăn.

Tất cả mọi người trong Bão Phác đều câm như hến, ngay cả Minh Dương tử đã đạt Nguyên Anh trung kỳ cũng đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, trong lòng nhảy loạn, đây là uy áp đến từ trưởng lão Phản Hư kỳ, còn có kiếm ý khủng bố tứ trọng thiên. (Tứ trọng thiên: cấp độ kiếm ý, càng cao thì càng mạnh, có thể hiểu tứ trọng thiên là cấp bốn)

Lần này Côn Luân tông có hơn mười người, đứng đầu là Thái Huyền trưởng lão, là một trong tứ đại trưởng lão của Côn Luân tông có tu vi Phản Hư hậu kỳ, còn thêm kiếm ý tứ trọng thiên hiếm có ở Cửu Châu. Tiếp theo là đạo lữ hợp tịch song tu của Thái Huyền trưởng lão, Bích Lạc tiên tử có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, là một Khí tu. Mặt khác trong hàng đệ tử, có chừng tám người là tu vi Kim Đan, còn lại cũng đều là Trúc Cơ kỳ.

Đương nhiên uy áp của những kiếm tu này còn lâu mới sánh bằng Thái Huyền, tuy nhiên đồng loạt phát ra uy áp một lúc cũng khiến cho kẻ khác phải khiếp sợ.

Tuy bị những uy áp cố ý phát ra này khiến cho khó chịu, nhưng dù sao Minh Dương tử cũng là tông chủ một tông, không thể để lộ dáng vẻ khác thường, miễn cưỡng cười nói: “Thái Huyền trưởng lão cùng phu nhân đường xa mà đến vất vả.”

Khi Minh Dương tử nói chuyện, cùng lúc trưởng lão Phục Dương tử đứng bên cạnh hắn cũng để ý đến một thiếu niên mười một mười hai tuổi bên cạnh Thái Huyền trưởng lão, thanh tú nghiêm nghị, nhìn vị trí thì có thể đoán được alf đệ tử thân truyền, nhưng kỳ lạ là trong tay của cậu còn có một tiểu cô nương năm sáu tuổi.

Tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài dùng tay bé mập mập che miệng đô đô, ngáp một cái.

“Mười năm không gặp, trưởng lão lại thu nữ đồ nhi?” Phục Dương tử không khỏi ngạc nhiên, nhưng lại lập tức cười tiếp nói: “Ta thấy nhóm đệ tử của trưởng lão cũng đã đường xa mệt mỏi, Bão Phác tông đã chuẩn bị linh tuyền hảo hạng, linh thực, trưởng lão cùng phu nhân còn có chúng đệ tử nếu không ngại thì trước tiên cứ dùng đã….”

“Không cần.” Thái Huyền xua tay, lão cũng lười nói lời vô nghĩa, liền nói thẳng chủ đề:“Ai là Trương Dưỡng Thanh?”

Bình Dương tử đứng bên trái Phục Dương tử nghe vậy thì cả kinh, lập tức tưởng truyền âm cho ái đồ phía sau, bảo gã không được nhúc nhích. Nhưng hắn nhanh chóng ý thức được Thái Huyền là Phản Hư kỳ! Lão so với mình còn cao hơn một đại cảnh giới, truyền âm mật ở trước mặt người có tu vi cao hơn một đại cảnh giới là không thể che giấu.

Chỉ mới do dự có một hơi thở như vậy, Trương Dưỡng Thanh đang đứng ở phía sau Bình Dương tử đã đi ra.

Mặc dù gã nhập tông môn khi đã lớn tuổi, nhưng chỉ trong vòng mấy năm liền tu được đến Trúc Cơ, với tư chất này ở Bão Phác tông cũng được coi là rất cao rồi. Ngoài ra, bởi vì luôn được sư tôn yêu thương bồi dưỡng cho nên gã chưa bao giờ có ý định muốn co đầu rụt cổ, cũng chẳng sợ đám người thực lực mạnh mẽ trước mặt mà chỉ làm như không thấy.

------oOo------

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trương Dưỡng Thanh ngạo nghễ đi ra, càng đến gần Thái Huyền trưởng lão, gã càng cảm nhận được uy áp khủng khiếp được tạo bởi tu vi của đối phương, giống như muốn nghiền nát gã đến nơi. Không phải gã chưa từng gặp tu giả Phản Hư kỳ, trong số những trưởng lão đã thoái ẩn của Bão Phác tông có đến hai ba người là Phản Hư kỳ, gã còn từng đưa đan dược cho những lão tổ này, chỉ là uy áp của họ so với người trước mắt này hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

Mỗi bước chân của gã đều nặng như đeo chì, thần thức giống như bị tầng tầng kiếm ý lướt qua, đau đớn vạn phần. Trong mắt những người khác lúc này, sắc mặt của gã đã trở nên trắng bệch.

Đây rõ ràng là tình trạng thần thức bị đâm, sắc thân chịu thương tổn.

Bình Dương tử nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng càng thêm đau đớn, cũng hối hận ngày thường đã nuông chiều ái đồ!

"Ngươi là Trương Dưỡng Thanh?" Gương mặt hàn băng của Thái Huyền nhíu lại, nhìn về phía đệ tử Trúc Cơ cách mình năm sáu bước chân nhưng lại không thể tiếp tục đến gần.

Ngay lúc Trương Dưỡng Thanh cắn răng hộc ra một từ "Vâng", Bình Dương tử liền thấy Thái Huyền trở tay rút kiếm, trực giác của gã cảm thấy không ổn, vô thức phi đến.

Tất cả mọi người ở đây bỗng chốc cảm thấy tầm mắt của mình trống rỗng, ngay khi bọn họ chưa kịp phản ứng lại, một luồng kiếm ý cuồn cuộn mang theo hơi thở như muốn hủy thiên diệt địa đã nhanh chóng đâm tới!

Tất cả đều không khỏi hoảng hốt, không thể nhịn được mà nhanh chóng vội vàng lui về phía sau.

Chỉ thấy kiếm quang tuyết trắng kia giống như một con giao long, tựa như một hung thần lạnh lẽo đâm thẳng về phía Trương Dưỡng Thanh, ngay khi thiếu niên này sắp bị đâm đến đạo tiêu thần diệt, kiếm quang lại bị một mảnh Thanh Mang cản trở trong một chớp mắt.

Nhưng cũng chỉ là một chớp mắt!

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, kiếp quang đã phá vỡ Thanh Mang, tiếp tục đâm thẳng, nhưng Trương Dưỡng Thanh cũng được Bình Dương tử kéo về phía sau, khó khăn tránh thoát khỏi một kiếm này. Ngay cả như vậy, Trương Dưỡng Thanh khi chật vật ngã xuống đất, phía sau lưng gã vẫn bị kiếm ý hàn băng gọt mất một tầng da thịt, máu thịt lẫn lộn trông vô cùng đáng sợ.

Trương Dưỡng Thanh đau đến sắc mặt trắng bệch, cương cứng tại chỗ, trên mặt là biểu cảm sợ hãi cực độ. Những đệ tử Bão Phác tông khác ở bên cạnh gã cũng không nhịn được mà run rẩy chân tay một cách mất tự chủ.

Tuy nhiên gã cũng chỉ bị thương da thịt, nhưng sư tôn của gã là Bình Dương tử lại nghiêm trọng hơn nhiều. Lúc này khí huyết toàn thân Bình Dương tử như muốn sôi trào, hộc một tiếng phun ra một búng máu, hai mắt cũng trở nên đỏ quạch, vừa nhìn đã biết là bị thương đến pháp thân.

Ngay cả hai miếng Thanh Mang hộ thể cấp huyền đang lơ lửng giữ không trung cũng rơi xuống đất nát vụn.

“Sư đệ, ngươi điên rồi sao, dám dùng pháp bảo bản mệnh của mình để chắn!” Phục Dương tử vội vàng tiến lên, lấy từ trong túi gấm ra một viên thuốc màu vàng kim đang không ngừng tỏa ra ánh sáng, không chút tiếc rẻ đút cho Bình Dương tử ăn.

Minh Dương tử cũng vừa bị luồng kiếm ý kia chấn nhiếp đến độ sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng trấn định, làm bộ không hiểu chuyện gì mà hỏi: “Thái Huyền trưởng lão đây là ý gì? Chẳng lẽ đệ tử này của tông môn chúng ta có điều gì khiến cho trưởng lão không vừa ý? Có điều nếu thật sự là vậy cũng đâu cần chưởng lão tự mình ra tay, trong tông môn khắc có tông quy xử trí, nhất định khiến trưởng lão vừa lòng.”

Gương mặt của Thái Huyền trưởng lão chẳng chút cảm xúc, lạnh lùng nhìn hắn rồi lại cầm chuôi kiếm.

Lúc này trong lòng Phục Dương tử cũng trầm xuống, vội vàng liếc mắt nhìn đạo lữ Bích Ba của mình ở bên cạnh.

Bích Ba tiên tử vốn còn đang khiếp sợ, lúc này cũng biết tình hình không ổn, nhanh chóng đi về phía hoàng y nữ tử ở bên cạnh Thái Huyền trưởng lão. Nàng mang dáng vẻ xin giúp đỡ, nhẹ giọng nói: “Sư muội, dù thế nào Dưỡng Thanh cũng là đệ tử thân truyền của chúng ta, các ngươi ngay cả nguyên nhân cũng không nói đã ra tay muốn giết người, không tránh khỏi sẽ tổn thương đến tình nghĩa của hai tông môn chúng ta.”

Trong lòng Bích Lạc cũng hiểu được phải nói chuyện rõ ràng trước đã, vì thế nhìn về phía Thái Huyền, nói:“Chung quy Bão Phác cũng là hữu tông của Côn Luân hơn vạn năm rồi…..” (Hữu tông: giống như bằng hữu, đây là ý chỉ mối quan hệ giữa hai tông môn)

Sắc mặt Thái Huyền càng thêm lạnh lẽo, nếu không phải Bích Lạc khẽ kéo ống tay áo của lão, chỉ sợ lão đã đâm kiếm thứ hai, lần này cũng

không còn kẻ nào không tiếc lấy ra pháp bảo bản mệnh để cứu Trương Dưỡng Thanh nữa. NHưng dưới ánh mắt khuyên bảo của Bích Lạc, lão liền rút từ trong túi gấm ra một con hạc giấy, bấm tay niệm thần chú , con hạc giấy liền bay đến tay của Minh Dương tử.

Minh Dương tử vốn đã chột dạ, nhưng khi đọc được nội dung trong hạc giấy, cảm giác của hắn từ chột dạ biến thành kẻ câm ăn hoàng liên! (hoàng liên là một vị thuốc vô cùng đắng, đại lại là đắng lòng lắm nhưng chẳng thể thốt nên lời)

Tại sao tên đệ tử Côn Luân này lại biến đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ?

Đệ tử của Côn Luân đến đây để thám thính từ lúc nào ?

Hóa ra tên đệ tử kia của Côn Luân xuất hiện tại phúc địa của Lữ thị cũng là vì vật ấy?

Từ từ, Bão Phác tông của hắn chưa bao giờ lộ ra sơ hở, thậm chí từ đầu đến cuối cũng chỉ có mỗi Trương Dưỡng Thanh gặp được tên đệ tử kia của Côn Luân……

Nhưng Thái Huyền căn bản chẳng thèm đợi Minh Dương tử kịp tưởng tượng tất cả mọi chuyện, lão không kiên nhẫn nhấc kiếm, nói: “Đọc xong rồi? Vậy ta đây động thủ.”

“Đợi đã!” Minh Dương tử vội vàng ngăn lại, nói nhanh: “Chắc chắn trong này có hiểu nhầm!”

Sắc mặt của Thái Huyền lại lạnh thêm vài phần.

“Đây là do Phích Lịch môn gan to bằng trời, ta đã gặp mấy tên trưởng lão này, toàn bộ người cũng đã được mang về tông, chỉ là tạm thời gác lại đợi trưởng lão tự mình xử trí…….”

Bích Lạc rất hiểu đạo lữ của mình, không chờ Minh Dương tử tiếp tục nói dối, trước khi Thái Huyền tiếp tục rút kiếm, nàng liền bước lên một bước nói: “Tông chủ, có phải hiểu lầm hay không đến giờ đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là Côn Luân chi ấn của chúng ta đã bị người mạo phạm, sư điệt của ta còn bị đuổi giết, toàn bộ chuyện này đều xảy ra trong nội hạt của Bão Phác tông.”

Bích Lạc vừa mìm cười vừa nói, nhưng Minh Dương tử lại cười không nổi, hắn hiểu rõ ý tứ trong lời nói này của nàng là có ý gì, đừng nói Bão Phác tông vốn đã không trong sạch, cho dù có trong sạch, xay ra chuyện lớn như vậy, Côn Luân muốn tới khởi binh vấn tội hắn cũng không thể nói gì hơn. Đừng nói là muốn giữ tính mạng của đệ tử, cho dù Thái

Huyền đả thương trưởng lão trong tông môn, hắn còn có năng lực ngăn cản?

Chẳng lẽ muốn một phái đan đỉnh như Bão Phác chống lại một phái kiếm tu như Côn Luân?

Bích Lạc thấy Minh Dương tử đã nói không nên lời, cũng không bức bách nữa ngược lại giọng nói càng thêm ôn hòa: "Có điều, cũng may tiểu sư điệt này của ta không xảy ra chuyện gì, khiến tông chủ phải thấy máu của đệ tử trong tông mình cũng không phải là chuyện tốt."

Trương Dưỡng Thanh đang nằm một bên nghe thấy lời này thì không khỏi cảm thấy vui vẻ, ngay khi gã cho rằng bản thân có thể tránh thoát được một kiếp, lại thấy hoàng y nữ tử kia đi tới. Nàng lấy ra một pháp khí kim loại nhỏ như hạt táo, xung quanh vật này được bao phủ bởi một lớp mây tím.

"Tông chủ chắc cũng biết, Côn Luân ta đối với những kẻ không tuân theo, trước giờ đều chưa từng mất công giảng giải. Nhưng niệm tình thiếu niên này là đệ tử thân truyền của trưởng lão Bão Phác, tuổi vẫn còn nhỏ, trưởng lão lại hồ đồ, cộng thêm mối quan hệ hữu hảo giữa hai tông môn, ta liền tha cho thiếu niên này một mạng." Bích Lạc cười nói xong liền ngồi xuống, đem món pháp khí kia dán lên mi tâm của Trương Dưỡng Thanh.

"Một thân tu vi này không thể giữ lại."

Bích Lạc vừa dứt lời, đã thấy pháp khí to bằng hạt táo kia trong nháy mắt rót đầy mây tím vào cơ thể Trương Dưỡng Thanh thông qua mi gian giữa hai hàng lông mày. Linh khí cuồn cuộn không ngừng từ thân thể của gã bị hút vào trong pháp khí, sau đó nàng bấm tay niệm một đoạn chú, pháp khí kia liền nhập vào trong cơ thể thiếu niên, phá bỏ toàn bộ kinh mạch của gã, sau đó chạy thẳng vào đan điền…

Pháp khí bằng hạt táo chạy một mạch trong cơ thể của gã, mỗi khi nó phá hỏng kinh mạch đều khiến gã đau đến chết đi sống lại, không nhịn được mà khàn giọng tru lên. Máu nhiễm đỏ từ khóe miệng, nhưng pháp thân không bị thương giúp cho gã không chết.

Đau đớn đến từ sự vỡ vụn, từ từ thâm nhập càng ngày càng sâu, không ngừng tra tấn thần kinh của Trương Dưỡng Thanh, mãi cho đến khi toàn bộ kinh mạch trong cơ thể gã bị phá hỏng, gã cũng đã biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, đôi mắt phủ đầy tơ máu khiến cho người ta kinh sợ đến cực điểm.

Máu khắp người gã ồ ạt chảy ra từ khắp các mạch mâu trong cơ thể, trong thoáng chốc biến gã thành một huyết nhân.

Thế nhưng pháp khí kia dường như còn chưa biết đủ, sau khi nó thâm nhập vào đan điền của Trương Dưỡng Thanh lại từ từ phá hủy tiếp.

Bình Dương tử còn chưa khôi phục thần trí, nhưng Phục Dương tử, Minh Dương tử lại nhìn thấy rõ ràng. Vô cùng tàn nhẫn, phương pháp này tuy không thương tổn đến pháp thân và thần thức, nhưng người đó vẫn cứ tỉnh tảo mà cảm nhận được toàn bộ sự đau đớn, khiến thần thức cũng sắp hỏng đến nơi.

Đây không giống như là muốn phế bỏ tu vi, ngược lại giống như muốn thị uy.

Nhìn Côn Luân kiêu ngạo như vậy, thế nhưng chẳng có một người nào trong Bão Phác tông dám can đảm đứng ra.

Bích Ba nhìn không vừa mắt, trợn mắt nhìn về phía hoàng y nữ tử kia, kêu một tiếng "Sư muội", nhưng lại bị Phục Dương tử ngăn lại .

Phục Dương tử không chỉ ngăn lại, thậm chí hắn cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn Trương Dưỡng Thanh hiện đã te liệt ngã xuống đất giống như một đám rác rưởi, hắn cười làm lành với Bích Lạc, nói: "Cũng là do nghịch đồ này đường đột, dám sinh ra ác niệm như vậy, phu nhân dạy bảo như vậy là rất phải. Nghịch đồ như vậy sao có thể ở lâu trong Bão Phác tông ta được !"

"Đúng vậy đúng vậy, đem tên nghịch đồ này ném vào trong phục thi cốc đi. Nơi đó tràn ngập chướng khí, cũng khiến cho nó phải ăn chút đau khổ, giúp cho nó biết đường hối cải!" Minh Dương tử tiếp lời một cách tự nhiên, không rõ tại sao khi nhìn thấy Trương Dưỡng Thanh bị ngược đãi như vậy khiến cho lão an tâm hơn rất nhiều. Chỉ cần khiến cho Côn Luân hài lòng, hi sinh một đệ tử Trúc Cơ có tư chất cũng chẳng là gì.

Khi Trương Dưỡng Thanh nghe được câu này thì đã ném một ánh mắt tràn ngập hận ý về phía Minh Dương tử, nhưng đôi mắt chẳng mấy chốc đã nhắm lại, cuối cùng thần thức của gã cũng bị sụp đổ.

Phục thi cốc tràn ngập chướng khí sợ là không chỉ đau khổ đôi chút, cái này phải gọi là muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong.

Trong lòng Bích Lạc cười lạnh một tiếng, cái tên Minh Dương tử này không chỉ bắt nạt kẻ thiện sợ kẻ ác, còn nóng lòng muốn đem đệ tử ra hứng tội thay. Có điều vốn nàng cũng chỉ muốn giết gà dọa khỉ mà thôi,

miễn cho về sau tùy tiện kẻ nào cũng dám động đến Côn Luân chi ấn, cho dù có chỗ dựa mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa.

Lần này tới đây không phải để lật mặt nhau, tuy rằng Bão Phác tông dùng phương pháp tra tấn đệ tử một cách ác độc khiến Bích Lạc khinh thường, nhưng nàng cũng phải thừa nhận, hành động ngoan độc này đúng là vô dùng dứt khoát.

Nhưng Thái Huyền lại cảm thấy mức độ giết gà dọa khỉ này vẫn chưa đủ, một tên đệ tử Trúc Cơ nho nhỏ cũng dám động đến sư điệt của lão, còn dám khiêu khích Côn Luân, điều này khiến cho lão cảm thấy không thoải mái. Cho nên lão liền rút kiếm bổ một nhát về phía Bình Dương tử vẫn còn đang nửa mê nửa tỉnh.

Kiếm quang tuyết trắng hiện ra, chọc thẳng lên mây trời, lúc này đã không còn kẻ nào xông ra chắn nữa rồi, cũng không còn kẻ nào dám xông ra.

Uy thế! Băng hàn lạnh thấu xương, sát khí tung hoành khắp nơi, lấy Bình Dương tử làm trung tâm ầm ầm khuếch tán ra bên ngoài.

Sau khi kiếm quang ngập trời tiêu tán, Bình Dương tử trưởng lão đã Nguyên Anh kỳ cứ như vậy mà ngã xuống.

Nguyên Thần của hắn dưới kiếm ý tứ trọng thiên, hoàn toàn tiêu tán.

“Động đến người của Côn Luân, giết sạch.”

Toàn bộ Bão Phác tông rơi vào yên tĩnh, chỉ còn Thái Huyền ngạo nghễ hỏi: “Phích Lịch môn ở đâu?”

Trong lúc Phích Lịch môn bị thảm diệt toàn môn, người khiến cho tất cả những chuyện này xảy ra là Phong lại chẳng còn nhớ gì đến chuyện Phích Lịch môn này nữa, lúc này toàn bộ suy nghĩ trong đầu cảu y là làm thế nào nuôi dưỡng Lục Dực Xích Mân nuôi mãi không béo này béo tốt trở lại.

Phong Thiệu cảm thấy việc đem Tiểu Mân mang về Côn Luân hấp thụ linh khí mất ba bốn năm rất không đáng tin, vì thế y liền đi đường tắt — dứt khoát cho Tiểu Mân hấp thu trực tiếp linh khí trong linh thạch! Tuy rằng khá là phí tiền, nhưng y vui!

Hiện giờ trên người y có hơn một trăm ngàn linh thạch thượng phẩm, dùng hết lại bán toàn bộ pháp khí, đan dược được các thế gia tặng, nếu vẫn còn thiếu thì y sẽ trở về Côn Luân nhận tiền lương, tiện thể đi vay mượn các sư huynh sư đệ trong tông môn hết một lượt. Bình thường

quan hệ của y với mọi người đều rất tốt, chắc là không có ai nhẫn tâm không cho y mượn tiền đâu.

Kỳ thật Phong Thiệu nghĩ những điều này có hơi xa, đi một bước tính mười bước là bản năng của y, nhưng mười bước này bị y tính nhầm rồi.

Bởi vì căn bản của vấn đề không nằm ở chỗ có đủ hỏa linh thạch cho Tiểu Mân cũng là thuộc tính hóa hấp thu hay không, mà nằm ở chỗ linh khí hấp thu thông qua linh thạch có khí lượng quá lớn lại hỗn tạp vô cùng, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thực lực của Xích Mân.

Mà Xích Mân lại chẳng có thực lực gì khác đáng nói, thực lực mạnh nhất của nó chính là tầm bảo.

Cho nên, Phong Thiệu lại đau đầu. Lúc trước còn mơ mộng nghĩ việc có được Thất Tinh Linh Nhĩ sẽ là việc dễ như trở bàn tay, khiến cho y còn đắc ý vênh váo một thời gian dài.

Nếu như không đem những linh khí hóa nhập này tinh lọc một phần, sợ là Xích Mân sẽ rất khó hoàn thành nhiệm vụ của y.

Tinh lọc linh khí đúng là có cách, dù sao tình huống này cũng giống như gặp phải vài người tư chất không tốt có nhiều linh căn.

Người có nhiều linh căn hấp thu linh khí phần lớn sẽ biến những linh khí này trở thành hỗn tạp, nếu nói linh khí là hạt cát, vậy linh căn sẽ là cái sàng, sau khi sàng lọc đều là những hạt cát tinh mịn, cũng giống như những linh khí nhẵn nhụi thuần túy; Mà linh căn càng nhiều, lỗ sàng càng lớn, hạt cát cũng lớn theo và thô ráp, cũng giống như linh khí hỗ tạp thô ráp.

Linh khí nếu như không tinh thuần sẽ ảnh hưởng đến thực lực của người sử dụng, cũng ảnh hưởng đến tốc độ và chất lượng tu hành. Cách làm trước giống như dựng xào thấy bóng, cách làm sau thì chậm rãi. (dựng sào thấy bóng: ý chỉ tốt hay xấu thì đều được bày luôn ra đó, gióng như dựng cây sào dưới ánh nắng thẳng hay nghiêng là biết ngay)

------oOo------

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu tràn trề hi vọng bay quanh Tây Hòa châu mấy ngày, sau đó lại phải thất vọng quay về.

Bởi vì thu hoạch đạt được sau khi tinh lọc linh khí vô cùng khả quan, chỉ cần lọc được linh khí thì tạm thời có thể biến những người mang nhiều linh căn kia trở thành đơn linh căn, thế nên rất nhiều tu giả đều muốn tinh lọc linh khí. Nhu cầu tăng cao khiến các loại pháp bảo, đan dược, pháp quyết dùng để tinh lọc linh khí, cho dù chỉ là loại cấp thấp cũng đủ để chúng tu giả xua như xua vịt, còn các loại cấp cao thì đừng nói trong thành thị, thậm chí ngay cả ở thế gia cũng rất khó có được.

Dưới tình hình như vậy, Phong Thiệu lập tức nhắm đến Phong Bạch.

Nhớ ngày đó trong nặc cảnh Liên Hoa, là nhờ Phong Bạch dùng nguyên khí để cứu y, giúp y tinh lọc…

Tuy Xích Mân chỉ là một con chim nên không thể áp dụng phương pháp thải bổ, nhưng Phong Thiệu có thể hỗ trợ.

Cho dù y cũng là cô nương lần đầu lên kiệu hoa, nhưng Phong Thiệu vẫn rất hài lòng với tư chất và ngộ tính của mình, gần như thứ gì y cũng có thể học được, đừng nói là thải bổ giúp một con chim, cho dù phải thải bổ cùng một con chim… Đây là chuyện không khoa học.

Vấn đề là, Phong Bạch không phối hợp.

Không phối hợp cũng không sao, Phong Thiệu đành phải hiểu biết bằng cảm xúc, di chuyển bằng lí trí*. (封绍晓之以情, 动之以理 Câu này Phong Thiệu nói ngược. Hình như câu gốc phải là 动之以情，晓之以理 hiểu biết bằng lí trí, di chuyển bằng cảm xúc)

Phong Bạch híp mắt nhìn y, sau đó lại quay đầu nhìn thoáng qua con chim ngốc đang hăng hái mổ linh thực trên bàn, khiến cho Xích Mân sợ đến mức lông lá dựng thẳng đứng, liên tục lùi vài bước ngã ngồi vào trong đĩa linh thực.

“Phong Tiểu Bạch, ngoan nào.” Phong Thiệu thấy Phong Bạch vẫn đứng yên bất động bèn dịu dàng xoa đầu hắn, sau đó nói với vẻ dụ dỗ: “Biến thành Bạch Hổ đi, chẳng phải mi thích nhất là được thúc thúc sờ cho hay sao…”

Phong Bạch nhẫn nại nằm trên đùi Phong Thiệu, còn trưng ra dáng vẻ không hài lòng mà nói: “Thúc thúc, gần đây Nguyệt Hoa quyết của ta tu luyện tăng tiến rất chậm, hình như chạm phải bình cảnh, thân thể không thoải mái nên không thể hóa hình được.”

Phong Thiệu cũng không hiểu rõ về Yêu tu lắm, lúc trước đọc một lượt rồi giải thích cho Phong Bạch nghe cũng bởi vì Phong Bạch không biết chữ. Sau này Phong Thiệu lấy Nguyệt Hoa quyết làm ví dụ, dùng luôn nó để dạy chữ cho hắn, dù sao Phong Bạch cũng có linh trí rất cao, chẳng bằng để hắn tự lĩnh ngộ.

Tuy không quá hiểu rõ nhưng đúng thật trên con đường tu luyện sẽ gặp phải thứ gọi là bình cảnh, lúc này hoặc là ra ngoài du ngoạn, hoặc là nhập định ngộ đạo, hoặc là tìm kiếm cơ duyên, đột phá cũng là chuyện có thể gặp nhưng lại chẳng thế cầu.

Tuy nhiên người bình thường gặp phải bình cảnh thì ít nhất cũng là từ Luyện Khí tu lên Trúc Cơ, làm gì có chuyện tu vi của tên nhóc Phong Bạch này mới Luyện Khí tầng hai mà đã gặp bình cảnh? Hơn nữa tư chất của hắn cũng không phải loại kém như vậy.

Phong Thiệu nhướn mày liếc nhìn Phong Bạch, mặc dù hắn đã kịp thời ngụy trang vẻ mặt của mình nhưng cũng đừng mong lừa gạt được y, đó là múa rìu trước mặt Lỗ Ban.

Tuy nhiên y cũng không chọc thủng chiêu trò của hắn, chỉ dò xét Phong Bạch, đúng là đã Luyện Khí tầng hai. Sau đó y nhẹ nhàng "À" một tiếng rồi hỏi: "Biến một chút cũng không được sao?" Nói xong, y lại vỗ vỗ lưng của Tiểu Bạch.

Ngay lúc Phong Bạch đang thoải mái lăn lộn trong lòng y, nghe thấy lời này của y liền ngẩng đầu, nhìn y với ánh mắt ngây thơ: "Thúc thúc, kỳ thật mỗi lần giúp thúc đều rất hao tổn sức lực, quả thật hiện giờ ta chẳng còn chút sức nào cả."

Trên trán Phong Thiệu nổi đầy hắc tuyến, rõ ràng mỗi lần giúp y thì con tiểu súc sinh này đều sinh long hoạt hổ, chẳng lẽ đó là ảo giác của một mình y hay sao?

Nhưng Phong Bạch không muốn, y cũng chẳng thể bóp cổ nó bắt nó phun ra được đúng không?

Dù rằng ngoại trừ cách bóp cổ Phong Bạch thì Phong Thiệu cũng chẳng nghĩ ra được cách nào tốt hơn, vẫn còn vài biện pháp khác nhưng y lại không muốn dùng những thứ đó để đối phó Phong Bạch, cũng chẳng rõ tại sao lại như vậy. Mà thôi, nếu hắn không muốn thì bỏ đi, chưa tới mức sơn cùng thủy tận, kiểu gì cũng nghĩ ra được cách nào đó.

"Nếu con thấy không thoải mái, vậy cứ ở trong phòng nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài đi dạo."

Phong Bạch thấy Phong Thiệu bỏ lại mình một mình trong phòng liền muốn chạy theo, nhưng nghĩ đến việc y muốn đem nguyên tinh của mình cho con chim ngốc kia dùng. Hắn lạnh lùng nhìn về phía con chim ngốc đang chăm chú hấp thu linh thạch ở trên bàn…… Nguyên tinh chỉ cho thúc thúc thôi, con chim ngốc này đừng mong mà có được.

Xích Mân bị ánh mắt hung hãn này trừng, sợ tới mức cơm cũng không ăn nổi nữa.

Phong Bạch vừa có ý định bắt nó để ăn thịt luôn, nhưng nghĩ tới Phong Thiệu vẫn còn cần dùng đến nó, liền cố nén cái suy nghĩ này xuống, đem một đống linh thạch hệ hỏa ở trên bàn đẩy tới trước mặt nó, ra lệnh: "Mau hấp thu, hấp chậm ta liền vặt sạch lông trên người mi, một miếng ăn luôn mi."

Xích Mân khóc không ra nước mắt, nó càng ngày càng cảm thấy lúc trước bị Phong Thiệu cứu ra từ trong tay chủ nhân trước có vẻ cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì TT.TT

Cách lấy nguyên tinh của Phong Bạch để thải bổ cho Tiểu Mân không thể dùng được, Phong Thiệu nản lòng thoái chí đến độ muốn mang Tiểu Mân trở về Côn Luân .

Tuy rằng Côn Luân không thích tu hành dựa vào ngoại vật, nhưng ít ra có mấy môn công pháp hiếm có có thể giúp đề cao khả năng tinh học linh khí. Suy cho cùng toàn bộ đệ tử của Côn Luân không phải ai ai cũng là đơn linh căn và song linh căn hiếm gặp được.

Nhưng công pháp nâng cao tốc độ…… Côn Luân trước giờ không đầu cơ trục lợi đi đường tắt, cho nên pháp quyết nâng cao tốc độ tinh lọc kiểu gì cũng phải mất ba bốn năm mới làm đầy được linh khí dự trữ bằng nửa Nguyên Anh kỳ của Tiểu Mân.

Vậy chẳng bằng mang Tiểu Mân về Côn Luân để nó tự mình hấp thu tu luyện!

Phong Thiệu thật muốn rơi giọt lệ xót xa, lần đầu tiên hối hận đối với muôn vàn tính kế của bản thân.

Từ đau buồn biến thành khổ não, Phong Thiệu thầm nghĩ muốn mượn rượu giải sầu, y mở cửa phòng, gọi với tiểu nhị đang ở bên ngoài. Tiểu nhị cũng vô cùng ân cần đối với các vị khách trọ phòng chữ Thiên, tiếng gọi "Tiểu nhị" còn chưa dừng, tiểu nhị đã nhanh chóng phi đến đây.

"Phong công tử, ngài có gì cần phân phó?" Tiểu nhị cười tươi nhận lấy bạc vụn Phong Thiệu đưa qua.

“Trước đó vài ngày ta đã dặn ngươi mua cho ta vài bầu rượu ngon, ngươi lại đi mua thêm cho ta vài bầu nữa.” Phong Thiệu nói.

Tiểu nhị vừa nghe lại có chút khó xử: “Phong công tử có lẽ ngài không biết, rượu kia được ủ tại rượu phường tốt nhất ở đây. Nhưng hôm nay trên phố tiên nhân có vị tiên tử nào đó tổ chức nghi lễ kén rể, rất nhiều người đều đi tới đó xem náo nhiệt, rượu ở rượu phường kia cũng đã bị mua hết rồi……”

Phàm nhân đối với tu giả cho dù có tu vi cao hay thấp cũng đều coi như tiên nhân, bởi vì tu vi thấp đến đâu cũng sẽ bấm ra được một hai cái pháp quyết. Nơi mà tiên nhân sống tụ tập với nhau đều gọi là phố tiên nhân, về phần tiên tử hôm nay tổ chức kén rể, Phong Thiệu cũng nhanh chóng nghĩ ra có lẽ là nữ đệ tử ngoại môn nào đó của Phiêu Miểu đang tổ chức đấu pháp kén rể.

Phong Thiệu dùng thần thức quét về phía phố tiên nhân, tuy khoảng cách khá xa nhưng y vẫn nghe được các âm thanh náo nhiệt ở bên kia. Bên trong phố hầu như đều là tu giả, khắp nơi nhốn nháo, phi kiếm, pháp khí hỗn tạp đông đúc. Càng chẳng cần kể đến bên ngoài thành đều bị vây bởi đám người phàm nhân đi tới xem náo nhiệt, tửu lâu chỗ nào xây cao một chút cũng toàn người là người.

Chậc chậc, trong lúc mặt mày y cau có, nhóm người này lại đang vui sướng, còn uống hết rượu của y!

Cho nên Phong Thiệu quyết định đi xem náo nhiệt.

Tuy rằng Phiêu Miểu tông đứng hàng thứ tư trong tứ tông, phạm vi thế lực lại chỉ có một Lương Ung Châu, nhưng trong mắt các tông môn thế tục cũng là một loại tồn tại cao cao chẳng thể với tới. Thậm chí nữ đệ tử ngoại môn này cũng được chúng đệ tử xua như xua vịt. Mặc dù có rất nhiều tán tu phổ thông kéo đến, nhưng phần lớn lại không dám thực sự mơ tưởng. Nhiều hơn chẳng qua là muốn mở rộng tầm mắt, xem xem một trong tứ đại tông môn là Phiêu Miểu tông rốt cuộc phô trương đến cỡ nào, còn có nữ tử của Phiêu Miểu tông có phải đều là những mĩ nhân hiếm gặp như trong lời đồn hay không.

Cho nên những kẻ thực sự có ý muốn đối với nữ đệ tử ngoại môn này, đều là một vài đệ tử của các tông môn ở thế tục hoặc là một vài tộc nhân của các thế gia.

Nghi thức kén rể lần này được tổ chức ở trên nội hải của Di Châu, giữa mặt biển thoáng hiện khói trắng tản ra những dải lụa màu xanh nhạt, ước

chừng trải rộng khắp mấy trăm trượng. Ánh sáng lung linh hòa lẫn vời màu xanh của nước biển, cảnh sắc tráng lệ dị thượng.

Từng đám sương mù lững lờ quanh quẩn, khiến cho nơi này giống như một tiên cảnh nổi giữa mặt biển.

Những dải lụa này tên là Bích Hoành Ba, cũng không phải là loại pháp khí cao minh gì nhưng lại mang đến hiệu quả thực sự kinh diễm phi phàm, dùng chúng làm đài đấu pháp quả thật là ý tưởng mới mẻ lại xa hoa lộng lẫy. Về phần nhóm nữ tu của Phiêu Miểu tông đều đứng ở trên bảo thuyền Phi Yến phía bên kia. Toàn thân bảo thuyền này khắc hình mây cuồn cuộn, thành lan can làm từ gỗ lim được sơn màu xanh biếc, hai bên thả những dải lụa trắng lơ lừng. Chiếc thuyền hoa lệ tinh tế như vậy phối với các giai nhân đứng trên thuyền càng làm tăng thêm sự quyến rũ.

Cũng vì vậy mỗi trận đấu pháp trên không trung sẽ giúp các nữ tu của Phiêu Miểu tông phơi bày ra dáng vẻ xinh đẹp và thực lực, càng quan trọng hơn là khí tràng của Phiêu Miểu tông. Điều này không chỉ có đám tiên nhân trên phố xem náo nhiệt thấy được mà cả nhóm phàm nhân cũng có thể thấy được một hai phần.

Kỳ thực đây là cách Phiêu Miểu tông dương oai.

Tuy Phong Thiệu không cho là đúng nhưng cũng bội phục thủ đoạn của nhóm nữ tu Phiêu Miểu này. Chỉ tiếc Côn Luân luôn luôn phô bày sự kiên cường ra bên ngoài. Đương nhiên, sở dĩ Côn Luân khinh thường dùng ngoại vật cũng khinh thường dùng thủ đoạn, bởi vì thực lực của họ luôn luôn vượt xa ba tông môn còn lại, kẻ đứng đầu thì có thể khinh thường.

Lúc này, Phong Thiệu cũng giống như mấy tu giả muốn lên đài, dùng ngự kiếm bay trên mặt biển.

Đương nhiên không phải y định đi lên đài đấu pháp, chẳng qua là y muốn xem náo nhiệt một cách rõ ràng mà thôi. Tuy rằng dùng thần thức cũng có thể xem được, nhưng độ kích thích so với dùng mắt thật để nhìn thì khác biệt hoàn toàn, giống như sự khác biệt giữa ở nhà xem tivi và ra rạp xem phim vậy.

“Hôm nay là ngày tổ chức đấu pháp kén rể mười năm một lần của Phiêu Miểu tông ta, các tu giả ở đây đều có thể lên đài đấu pháp để tỉ thí, ba mươi bảy người cuối cùng còn lại có thể kết thân với Phiêu Miểu chúng ta, nhập Phiêu Miểu tông.”

Lời này vang vọng toàn bộ hai bên bở biển Di Châu, giọng nữ ngay ngắn không nghe ra được tuổi tác, lại có một cảm giác uy nghiêm, nhưng người nghe thì không thể nhìn được người đang nói đang đứng ở nơi nào. Phong Thiệu cũng không nhìn được, nhưng có thể miễn cưỡng dùng thần thức để tìm phương hướng, có điều y không tiếp tục tra xét. Bởi vì người có thể truyền âm đi xa như vậy khiến cho mọi người đều nghe được rõ ràng, chắc chắn phải có tu vi Nguyên Anh.

Người lên được đến đài đấu pháp ít nhất phải là những tu giả Trúc Cơ kỳ, trong số bọn họ hoặc là vũ y tinh quan, phong thần tuấn lãng, xuất thân từ thế gia, hoặc là tướng mạo cổ xưa, đạo phục hoa mỹ, có lẽ là đạo sĩ, hoặc là ăn mặc gọn gàng hông dắt bội kiếm, hoặc là râu dài qua bụng, hình thái quỷ dị.

Ngược lại Phiêu Miểu tông cũng không câu nệ vẻ ngoài của đạo lữ, cho dù là dáng vẻ ra sao, cho dù tuổi tác thế nào, cũng chẳng quan trọng tu vi, chỉ cần có thực lục mạnh mẽ dám đi lên vũ đài quyết đấu. Trong đám người đi lên đấu pháp vừa có Kiếm tu khí thế, cũng có Võ tu uy mãnh kiên cường, còn có Đan tu dùng độc quỷ dị, thậm chí Phong Thiệu còn nhìn thấy hai người Thiền tu, một người trong tay cầm pháp trượng, một người cầm phật châu như kinh lôi.

Tuy rằng lên sân khấu phần lớn đều là Trúc Cơ, cùng lắm là Giả Đan kì, nhưng trong lúc nhất thời nhìn thấy các thể loại tu giả khác nhau với các loại đấu pháp khác nhau như vậy cũng khiến cho Phong Thiệu không kịp xem không kịp nhìn.

Ở Côn Luân y đã được coi là người có nhiều kinh nghiệm nhập thế, nhưng so với với các tán tu này, thậm chí là các đệ tử của tông môn trong thế tục y cũng không thể sánh bằng. Trong Côn Luân đều là kiếm tu, mà trong thế tục lại có đủ loại tu pháp, giúp cho Phong Thiệu hiểu ra, không phải cứ Kiếm tu mới là nhất chi độc tú, ngược lại ở đây mỗi người mỗi vẻ.

Như vậy ngược lại giúp y thu hoạch được thêm một ít lĩnh ngộ, trong lòng Phong Thiệu khẽ động, kỳ thật trước giờ y không thể phân biệt rõ ràng sự khác biệt giữa Đạo pháp và Ma pháp. Nếu như có thể đam hai thứ này hợp nhất làm một, vừa vận ma pháp vừa vận đạo pháp, uy lực phát ra tất nhiên cũng tăng thêm mấy lần.

Y mơ hồ phát hiện ra một phương hướng, lại lập tức rơi vào ngộ đạo.

Không biết bao nhiêu canh giờ đã trôi qua, các trận đấu ở trên đài đấu pháp cũng gần đi đến kết thúc, ba mươi bảy vị tu giả giành thắng lợi qua các vòng hiện giờ đều đang đứng trên Bích Hoành Ba.

Trong ba mươi bảy vị tu giả này cũng có phân chia cao thấp khác nhau, trong đó có một vị Đan tu là sơ kì Kim Đan duy nhất đang độc chiếm hạng đầu. Nhìn hắn như mới ngoài ba mươi tuổi, trên đầu đội khăn, vóc người nhỏ gầy, ánh mắt khôn khéo.

Chúng nữ tu của Phiêu Miểu tông rời khỏi bảo thuyền Yến Phi đi lên Bích Hoành Ba, người đi đầu là một nữ tu có tu vi trung kỳ Kim Đan, nhìn qua như mới hơn hai mươi, dung mạo đẹp đẽ, bên trên thanh y là những hoa văn hình mây cuồn cuộn, đó là dấu hiệu của Phiêu Miểu. Tuy không mặc trang phục hoa lệ nhưng lại tự tản ra khí chất thoát tục, có lẽ người này cũng phải tầm cỡ chưởng sự. (chưởng sự: giống như người đứng đầu một bộ phận)

Trong tay này đang bê một bảo hạp, cười chúc mừng vị đan tu giành được giải quán quân kia: “Chúc mừng tôn đạo hữu, còn đây là pháp khí mới được Đan Thanh tiên tử của chúng ta chế tạo, tên gọi Huyền Nữ tịnh linh kỳ.”

Đan Thanh tiên tử của Cửu Châu nổi tiếng ở tu giới với mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành, ngoài ra nàng còn là đệ tử của Phiêu Miểu tông chủ. Bởi vậy pháp khí mà nàng chế tạo ra đương nhiên cũng là loại thượng thừa. Thế nên khi nghe thấy đây là pháp khí mới do Đan Thanh tiên tử tạo ra, cho dù là người đứng trên đài hay dưới đài, thậm chí là những tu giả đứng xem náo nhiệt trên phố tiên nhân kia cũng phải nhón chân trông đợi.

------oOo------

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tu chưởng sử kia vừa nói xong liền điểm ngón tay, bảo hạp cũng chậm chậm mở ra, lộ ra một lá cờ hình tam giác màu xanh đang lơ lửng trong không trung, hoa văn trên thân lá cờ đẹp giống như được dệt lên vậy. Vừa nhìn đã có thể nhận ra đây là một món pháp khí thượng phẩm.

Tuy pháp khí thượng phẩm đúng là bất phàm, nhưng trong mắt các tu giả ở đây, món pháp khí được Phiêu Miểu tông lấy ra một cách trịnh trọng như vậy lại được đích thân Đan Thanh tiên tử chế tạo, thế mà lại chỉ là một món pháp khí thượng phẩm… Điều này không khỏi làm cho mấy người ở đây cảm thấy hơi thất vọng.

Nữ tu chưởng sự đều thu hết tất cả biểu cảm của mọi người ở đây vào trong tầm mắt, lại cười cười: "Huyền Nữ tịnh linh này dùng để tinh lọc linh khí đan điền, tuy chỉ là pháp khí thượng phẩm nhưng nó lại quý ở một điểm khác."

Cho dù pháp khí tinh lọc linh khí chỉ là hạ phẩm cũng đã khiến cho chúng tu giả xua như xua vịt, huống hồ còn là thượng phẩm!

Vốn nghe thấy đây là pháp khí tinh lọc linh khí đã khiến cho chúng tu giả lộ ra ánh mắt thèm muốn, bây giờ lại nghe thấy nó vẫn còn một điểm quý khác, không khỏi nín thở mà chờ đợi câu tiếp theo.

"Pháp khí này có thể phỏng theo tu vi cao thấp mà ảnh hưởng đến tốc độ tinh lọc linh khí cũng như khả năng tinh lọc, hay nói cách khác người có tu vi càng cao thì sử dụng pháp khí này càng thêm hiệu quả." Nói xong nữ tu chưởng sự lại cất thanh kỳ vào trong bảo hạp, đưa về phía đan tu kia:"Vật ấy chính là phần thưởng của Phiêu Miểu ta dành cho người đứng đầu……"

"Hãy khoan ! Đấu pháp còn chưa tuyên bố chấm dứt, sao đã có thể quyết định ai là người đứng đầu!"

Lời này vừa cất lên đã khiến chúng tu giả cả kinh, phóng mắt tìm đã thấy trên Bích Hoành Ba có một thiếu niên tu giả đang đạp kiếm phi đến, sau đó nhẹ nhàng bước lên dải lụa.

"Chư vị hữu lễ." Phong Thiệu thu kiếm vào bao sau đó hướng mắt nhìn lên nữ tu của Phiêu Miểu tông đang đứng trên Bích Hoành Ba, còn có ba mươi bảy vị tu giả đã giành thắng lợi để chào hỏi.

Mọi người thấy thiếu thiên này mới có dáng vẻ mười sáu mười bảy tuổi, đẹp đẽ tuấn tú, mắt cười cong cong, cử chỉ phong độ lại văn nhã thong dong, có một loại khí độ rất không tâm thường, đứng giữ chúng tông môn thế tục và đệ tử thế gia lại càng thêm bắt mắt.

Trong lúc mọi người còn đang suy đoán người này là thuộc đại tông môn nhà ai hay là đệ tử đắc ý của thế gia nào, đã nghe thấy thiếu niên kia tự mình giới thiệu: "Tại hạ là Đại La sơn tán tu, nếu đấu pháp còn chưa

tuyên bố chấm dứt, vậy tại hạ muốn khiêu chiến với vị Tôn đạo hữu này, mong được chỉ giáo nhiều hơn."

Một thiếu niên xuất sắc như vậy mà lại là tán tu !?

Không chỉ có các tu giả đang xem náo nhiệt cứng lưỡi, mà ngay cả trên mặt của nữ tu chưởng sự cũng lộ ra chút thất vọng, nàng nói:"Vị tiểu hữu này mới trẻ tuổi như vậy đã đạt đến Trúc Cơ, dĩ nhiên là tư chất bất phàm, nhưng Tôn đạo hữu đã là trung kỳ Kết Đan, cũng coi như là tiền bối của ngươi. Ta sợ rằng người không thể khiêu chiến với vị đạo hữu này được."

Mọi người cũng cho là như vậy. Tôn đạo nhân lại càng vuốt râu tự đắc nói: "Nhóm vãn bối thời nay đều tâm cao khí ngạo như vậy sao, tuổi còn trẻ lại mởi sơ kì Trúc Cơ cũng muốn xưng huynh gọi đệ với ta?"

"Đúng vậy đúng vậy, chỉ dựa vào một thân tu vi như này mà cũng muốn khiêu chiến với một tu giả Kim Đan, thật đúng là không biết tự lượng sức mình."

"Ta thấy có lẽ đây là một cái gối thêu hoa thôi." (gối thêu hoa là chỉ kẻ đẹp nhưng vô dụng)

Phần lớn người trong ba mươi bảy tu giả giành thắng lợi kia cũng không cho là đúng, người thì nói quanh co, kẻ thì thẳng thắn khinh thường.

Phong Thiệu cũng không để ý, y biết nếu như mình tiếp tục che dấu tu vi chắc chắn sẽ không có cơ hội khiêu chiến. Vì thế bình tĩnh bấm tay niệm thần chú tạo ra một đạo phù triện, đầu ngón tay của y bỗng dưng bốc lửa sau đó đốt cháy đạo phù chú kia.

Ngay lúc ấy, tất cả mọi người ở đây đều cảm nhận được một dòng uy áp cực nặng tản ra từ trên người thiếu niên, nhanh chóng lan rộng. Nhưng người có tu vi hơi thấp còn có cảm giác không khỏe trong người.

Đây là uy áp trắng trợn của kỳ Kim Đan, đương nhiên nữ tu chưởng sự cũng cảm nhận được rõ ràng. Lúc này trong ánh mắt của nàng không khỏi mang theo thần thái hoan hỉ, cười nói: "Phong đạo hữu chưa tới trăm tuổi đã Kết Đan, quả thật là kỳ tài hiếm có ở Cửu Châu! Sao có thể mai một bên trong tán tu được, nên sớm tiến lên đấu pháp đài, cùng Phiêu Miểu ta kết thân, nhập vào tông môn ta tất sẽ khiến tu vi của đạo hữu tăng tiến cực nhanh!"

Phong Thiệu nhướn mày cười, gật đầu nói: "Hiện giờ cũng không tính là muộn."

“Đúng vậy, đúng vậy……” Nữ tu chưởng sự còn chưa dứt lời, Tôn đạo nhân kia đã ngoài cười nhưng trong không cười nói một câu: “Đấu pháp chọn rể mở màn đã lâu như vậy, Phong đạo hữu lại không hề lên đài tỷ thí. Ngược lại lúc này Huyền Nữ tịnh linh kì vừa được mang ra, bỗng nhiên Phong đạo hữu lại tới. Chỉ sợ thứ ngươi để ý vốn là pháp bảo chứ chẳng phải là đạo lữ?”

Sắc mặt của nữ tu chưởng sự khẽ biến, Phong Thiệu cũng nhìn ra được, tất nhiên đoán được lý do đối phương phải đợi tới lúc kết thúc đấu pháp mới đem pháp bảo ra cũng là vì muốn tránh mấy kẻ chỉ mơ tưởng tới pháp bảo.

Tuy rằng đúng là Phong Thiệu có tính toán này, nhưng nếu để đối phương biết được sự thật, chỉ sợ sẽ lập tức đuổi y xuống đài. Tâm tư y luôn chuyển vài vòng cũng, cũng biết lúc này phải dùng đến kĩ xảo biểu diễn để ứng phó.

“Đương nhiên pháp bảo khiến ta động tâm, nhưng càng khiến cho ta động tâm nhiều hơn chính là các vị tiêu tử của Phiêu Miểu.” Phong Thiệu thản nhiên nói, lại hơi nở nụ cười thẹn thùng: “Nói ra chắc sẽ khiến cho chư vị ở đây giễu cợt. Vốn tại hạ cũng không có ý định tìm đạo lữ, thấy Phiêu Miểu tông tổ chức long trọng như vậy liền không nhịn được mà đến góp vui. Sau đó thấy chúng tiên bước xuống thuyền liền không thể dời tầm mắt đi được, lúc này mới muốn khiêu chiến với Tôn đạo hữu.”

Phong Thiệu tỏ ra vừa xấu hổ lại nhút nhát, diễn cảnh thiếu niên lang đem lòng ái mộ các cô nương thật mười phần mười. Tuy là thẳng thắn nhưng thần thái lại quang minh lỗi lạc, cũng không biển hiện ra sự lỗ mãng ngược lại khiến cho người ta cảm thấy nhu y đang nói lời thật lòng.

Sau khi làm bộ nói ra lời này, không chỉ khiến cho nữ tu chưởng sự nghe đến vừa lòng, cũng khiến cho nhóm nữ đệ tử ngoại môn thật sự hưởng thụ.

Tất nhiên hiệu quả của lời nói này chỉ giới hạn đối với thiếu niên lang ôn nhận thanh nhã như ngọc, chứ nếu để cho một kẻ đáng khinh nói ra ngược lại chỉ khiến cho người ta nghĩ tên này là một kẻ đăng đồ tử đáng ghét mà thôi. Phái thần tượng và phái thực lực kiểu gì cũng có liên quan đến nhau, đương nhiên danh xưng ảnh đế của Phong Thiệu cũng coi như là thực danh, cho nên cũng tạo được niềm vui cho đám nữ tu của Phiêu Miểu tông, còn giải trừ được cảnh giác của họ.

Tôn đạo nhân nghe thấy những lời này thì cười nhạo một tiếng:“Hoa ngôn xảo ngữ, muốn cầu đạo lữ cũng không phải chỉ dựa vào miệng lưỡi mà có được.”

Nữ tu chưởng sự nghe thấy những lời này thì khẽ nhíu mày, cũng có hơi không thích Tôn đạo nhân nói năng vô lễ, suy cho cùng cũng chỉ là tông môn ở thế tục, kiểu gì cũng thiếu mấy phần phong độ. Những kẻ này nàng còn thấy chướng mắt nhưng những nữ đệ tử ngoại môn này lại rất khó với tới các đệ tử nội môn ở ba đại tông còn lại, miễn cưỡng xứng với các đệ tử ngoại môn lại cũng chẳng giúp ích được gì. Chẳng bằng tìm cá tu giả khác ở Cửu Châu, ít nhất còn có thể để họ ra nhập tông môn, làm tăng thực lực của Phiêu Miểu.

“Tôn đạo hữu nói phải.” Phong Thiệu cũng không tức giận, cười nhìn về nữ tu chưởng sự mà hỏi ý kiến, nói:“Không bằng để ta thỉnh giáo Tôn đạo hữu một chút?” Sau khi được nữ tu chưởng sự đồng ý, y lại nói:“Tại hạ là kiếm tu, để tránh việc kiếm khí lan tràn gây tổn thương người khác, mong chưởng sử và các vị tiên tử tạm lánh mặt.”

Giọng nói ôn nhu hữu lễ càng khiến cho nữ tu chưởng sự cảm thấy sự khác biệt rõ ràng giữa hai người bọn họ, nhìn kiểu gì cũng không nhìn ra được đối phương là tán tu. Nếu không phải tự y giới thiệu, có lẽ nàng đã lầm tưởng người nọ là đệ tử của một trong tứ tông.

Nàng còn như thế, càng không cần nhắc đến các vị nữ tu đứng đằng sau. Ai nấy cũng đều tươi cười, dù sao thiếu niên trước mắt không chỉ có tu vi sánh ngang với Tôn đạo trưởng, hơn nữa còn trẻ tuổi tuất dật hơn hẳn rất nhiều. Có người còn hào phóng, chớp mắt nhắc nhở Phong Thiệu một câu: “Phong tiền bối, độc dược của vị Tôn tiền bối này vô cùng lợi hại! Ngài phải cẩn thận mới được.”

Phong Thiệu bệnh nghề nghiệp liền mỉm cười: “Đa tạ tiên tử nhắc nhở.”

Nữ tu kia thấy vậy, lúm đồng tiền càng sâu như hoa, liên tục nhìn y vài lần. Phong Thiệu cũng không tránh né, thoải mái để nàng nhìn. Cảnh này ở trong mắt người ngoài cho dù là nói mắt đi mày lại, đưa đẩy ẩn tình cũng không quá đáng, khiến cho sắc mặt Tôn đạo nhân đen kịt như đáy nồi.

Nhưng mà còn có người đen mặt hơn cả hắn.

Phong Bạch rốt cuộc cũng không nhịn được, sau khi ở trong phòng canh con chim ngốc kia hơn ba canh giờ lại vẫn lần theo khí tức của y mà đi tới. Vừa lúc tìm được Phong Thiệu, cũng tận mắt nhìn thấy một màn như

vậy – Thúc thúc với nữ nhân kia cười đến vui vẻ như vậy ! Nữ nhân kia còn cười đến mặt toàn mỡ là mỡ !

Nữ nhân kia thì có gì tốt, trước ngực nổi một đống như miếng thịt nướng, trên đầu cũng to giống như đang đeo thịt, mặt đỏ miệng hồng, còn xấu hơn con chim ngốc kia gấp mấy lần, đã vậy còn nhìn chằm chằm thúc thúc không rời mắt, quả thực là đáng giận !

Phong Bạch siết chặt nắm tay, tưởng tưởng sẽ cắn chết nữ nhân kia sau đó ôm thúc thúc chạy đi, khiến cho y không thể cười với người khác được nữa. Ác niệm và sát niệm này vừa sinh ra, thần thức của hắn giống như bị đóng băng lại, bị giam cầm đến phát đau. Tiếng kinh đáng ghét kia lại không ngừng vang lên trong đầu hắn, tụng đến độ khiến cho đầu hắn đau như muốn nứt ra đến nơi.

Cuối cùng Phong Bạch cũng không ra tay, không phải vì bị tiếng kinh kia khống chế, hắn không sợ nó, mà bởi vì đấu pháp trên Bích Hoành Ba đã bắt đầu. Hắn đã nghe được lời nói của nữ tu chưởng sự, cũng nhìn thấy lá cờ hình tam giác gọi là Huyền Nữ tịnh linh và biết được công dụng của nó.

Hắn biết Phong Thiệu gặp phải tình huống bắt buộc. Phong Bạch cân nhắc, sau đó lạnh lùng liếc nhìn nữ nhân kia, cũng không còn xúc động gì nữa.

Thúc thúc đã từng dạy, chuyện bé không nhịn ắt sẽ hỏng chuyện lớn

Đôi mắt của Phong Bạch gắt gao dừng trên khuôn mặt tươi cười ôn nhuận của Phong Thiệu, hận không thể nuốt y vào bụng.

Phong Thiệu không cảm thấy Tôn đạo nhân là đối thủ khó chơi, cho dù đối phương cao hơn mình một tiểu cảnh giới, nhưng một bên là đan tu một bên là kiếm tu. Cùng lúc, Tôn đạo nhân cũng cảm thấy thằng nhóc Phong Thiệu này chẳng có gì khó đối phó, bản thân cao hơn y một tiểu cảnh giới, kiếm tu thì sao, kiếm tu chưa đến trăm tuổi như y nhất định chưa lĩnh ngộ được kiếm ý!

Lại thêm bị cảnh vừa rồi làm cho cáu giận cho nên Tôn đạo nhân là có ý muốn chậm giãi giải quyết Phong Thiệu, tra tấn y ở trên đài, để cho mọi người thấy rõ cái gì gọi là nhìn được nhưng không dùng được.

Tôn đạo nhân phất tay lấy ra một cái đỉnh Thanh Đồng, oành một tiếng đặt trên Bích Hoành Ba, ước chừng cao khoảng một người. Hắn dùng phù đốt lửa, liền thấy có dị hương từ trong đỉnh bay ra, nhè nhẹ lượn lờ

bay lơ lửng sau đó trong giây lát đã hình thành một cụm sương mù bao vây Phong Thiệu trong đó.

Dù sao Phong Thiệu cũng đã lăn lộn trong thế tục hơn mười năm, có không ít lần phải tranh đấu với người khác, vừa nhìn tình huống y đã biết được đây là một trong những chiêu thức mở đầu của đan tu, cũng hiểu rõ đối phương là một cao thủ dùng độc hương.

Y ngâm ma chú tế thể, dùng Thanh Minh chú để bảo vệ bản thân thanh tỉnh. Công pháp của Ma công vốn là loại ăn mòn nhân tâm, người tu Ma cũng rất dễ Nhập Ma, cho nên kỳ thật Ma Tu sẽ càng thêm chú trọng bảo vệ bản tâm. Suy cho cùng Tu ma có tốc độ tăng tiến nhanh hơn tu Đạo, nhưng Thiên Kiếp phải gánh chịu lại nặng hơn Đạo tu. Mặt khác người tu Ma còn dễ bị Nhập Ma, mạnh như Thanh Thành tôn giả cũng chỉ có thể Độ Kiếp bất tử, thực lực tu vi lại rất khó tinh tiến, cho nên gã không thể tiến giai phi thăng. Đó cũng là lí do gã một lòng tìm kiếm Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Trên đời chỉ có một Thanh Thành tôn giả, ngoài ra những Ma tu đã Nhập Ma tuy có thể kiêu ngạo trong lúc nhất thời, nhưng phần lớn về sau đều là tự mình hủy mình. Ma tu cũng là tu giả, chẳng có tu giả nào lại muốn mình sẽ ngã xuống, cho nên công pháp để duy trì bản tâm cũng được tạo ra. So với Đạo tu phải chú ý rất nhiều thứ, ngược lại Ma tu lại là tùy tâm sở dục, không gây sức ép cho bản thân.

Sương mù này là một chiêu thức dùng để mê hoặc nhân tâm, so với độc hương của các đan tu mà Phong Thiệu đã từng gặp phải còn nồng đậm hơn một chút, có điều thứ này cũng chẳng mảy may tổn hại được đến ma thể của Phong Thiệu. Thể xác và tinh thần của y đều tỉnh táo, trong mắt cũng không bị ảo giác, chỉ có một màn sương mù này thôi. Y chậm rãi tìm kiếm vị trí của Tôn đạo nhân trong sương mù, chuẩn bị đâm thẳng một kiếm trực diện.

Đương nhiên Tôn đạo nhân không chỉ dùng mỗi sương mù, hắn lấy ra cọng linh thực đầu xanh đuôi trắng sau đó nhanh chóng vẽ lên vài đạo phù văn, vừa niệm pháp chú vừa ném linh thực trong tay đi. Thứ kia sau khi rơi xuống đất liền biến thành ba cô gái mặc Lục Y.

Trong lúc Phong Thiệu đang tìm kiếm thì đã thấy ba cô gái xinh đẹp nhanh chóng bước đến trước mặt y. Các nàng đều để lộ nhũ hoa, quần áo rách rưới, phía trên ửng hồng. Y biết đây không phải là ảo giác, bởi vì với tu vi này của Tôn đạo nhân, ảo giác hắn tạo ra chắc chắn không thể

xâm nhập được vào ma thể cấp bốn của y. Như vậy… Đây đều là thực thể?

Đan tu cũng có thể luyện chế con rối?

Người vẫn luôn muốn luyện con rồi là Phong Thiệu không khỏi thất thần một chút. Trong một hơi thở như vậy, các nàng đã vây lại đây, hơn nữa còn đem ngực của mình không ngừng cọ cọ lên người Phong Thiệu, có người kéo tay y, có người lại vuốt ve bụng y……

Tuy nhiên Phong Thiệu không biết kỳ thật chỉ có một mình y nhìn thấy đám sương mù dày đặc đang muốn quấy nhiễu thần thức y. Cho nên ngoại trừ Phong Thiệu, tình cảnh mà tất cả mọi người ở đây đều nhìn được đó là Phong Thiệu đang dâu dưa không rõ với ba nữ tử diễm lệ, hình ảnh hương diễm đến cực điểm.

Có sương mù dày đặc nhiễu loạn thần trí của tên tiểu bạch kiểm này, lại có Hợp Hoan thảo hắn tự tay nuôi dưỡng kết hợp cùng. Tôn đạo nhân hừ hừ cười lạnh mong chờ hình ảnh hương diễm đến cực điểm này biến thành hình ảnh khó coi đến cực điểm. Khiến cho tất cả mọi người ở đây nhìn cho rõ ràng, tên tiểu bạch kiểm này ban ngày ban mặt lại ở đây tằng tựu với ba nữ tử này như thế nào.

Hợp Hoan thảo của hắn không có tử khí của con rối, lại thêm trời sinh đã chứa đựng hương kích tình, khiến cho kẻ khác khó lòng đề phòng….

------oOo------

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi mấy cô gái xinh đẹp kia vừa tiến sát tới, Phong Thiệu đã ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng. Lúc đầu y còn tự kiêu vì có ma thể bảo vệ cho nên chẳng hề đề phòng, đến lúc này muốn đề phòng cũng đã không kịp nữa rồi. Khi y ngửi thấy mùi hương kia, ngay lập tức đã phát hiện cổ họng khô khốc, cả người nóng lên, dường như trong thân thể có thứ gì đó đang muốn rục rịch trỗi dậy.

Là một loại hương thôi tình mãnh liệt!

Còn mạnh hơn Ngàn Dặm Xuân Dâm gấp trăm lần!

Vỏn vẹn chỉ một tia như vậy đã khiến cho toàn thân Phong Thiệu nóng lên, hô hấp dồn dập khó có thể bình tĩnh được, thậm chí ngay cả việc vận chuyển linh lực cũng bị cản trở. Nếu như phải người khác, bản thân ở trong ảo cảnh sương mù, lại có thêm các cô nương hoạt sắc sinh hương vô cùng diễm lệ nhung nhớ, chắc chắn không thể bình tĩnh được. Cho dù bản thân hắn có bình tĩnh được thì cậu nhỏ của hắn cũng không thể.

Tuy rằng Phong Thiệu đã trúng hương thôi tình vô cùng lợi hại nhưng lại chẳng hề động tâm với mấy cô nương hết sức cuốn hút trước mặt. Ở trong mắt của y, các nàng và dục vọng ở bụng dưới của y không hề có liên quan gì đến nhau. Những suy nghĩ đang quay cuồng trong đầu y lúc này lại là những hình ảnh giao triền với Bạch Hổ trong suốt ba năm qua cùng với đầu lưỡi phấn hồng linh hoạt.

Y dùng hết sức lực toàn thân, nuốt một ngụm nước bọt một cách khó khăn, nói thật lòng nếu không phải thân thể nguyên dương của y đã bị phá, sợ là ngay cả một hơi thở Phong Thiệu cũng không thể nhẫn nhịn được, sẽ phải ra tay tự xử.

Để tránh lại bị mùi thơm ăn mòn lí trí, Phong Thiệu lắc đầu, vội vàng vận quyết nín thở cố gắng bình ổn tâm trí, rút kiếm chém về phía mấy cô gái còn đang õng ẹo tạo dáng.

Tôn đạo nhân đầu tiên là kinh ngạc vì tên tiểu kiếm tu này lại có bản thâm vững vàng như vậy, ngay cả hương thôi tình của Hợp Hoan thảo cũng có thể ngăn cản. Tiếp theo lại kinh ngạc vì kiếm tu kia vậy mà đã luyện được kiếm ý nhị trọng thiên! Không thì sao có thể dùng một kiếm chém Hợp Hoan thảo của hắn đứt thành hai đoạn được!

Thứ kia là linh thực biến dị cấp Hoàng hắn đã phải bỏ ra hơn ba mươi năm cẩn thận bồi dưỡng chăm sóc!

Vốn muốn khiến cho Phong Thiệu chết nhục nhã dưới gốc hoa mẫu đơn, không ngờ …. Tôn đạo nhân tức đếnđến mức chân tay run rẩy, hóa đau lòng thành sức mạnh, ngón tay khô gầy lập tức bấm ra một đạo Khiên Dẫn quyết,. ý đồ muốn thao túng hai cọng Hợp Hoan Thảo thảo kia hợp lực tấn công tiểu kiếm tu.

Hắn không tin một tên sơ kì Kim Đan có thể ngănngắn cản được hai cọng linh thực biến dị cấp Hoàng!

Nhưng pháp quyết còn chưa ngâm xong thì thần thức đang tập trung thi pháp của Tôn đạo nhân bỗng nhiên cảnhcnhr giác, đang định phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi!

Trước mắt mọi bao người, một cái bóng to lớn giống như quái vật không biết từ phương nào đã phi lên Bích Hoành Ba, đánh thẳng về phía Tôn đạo nhân. Đến khi mọi người có thể thấy rõ ràng, chúng ta giả đều cùng giật mình, hóa ra thứ này chính là một con Bạch Hổ đang mạnh mẽ ngẩng đầu !

Đáng thương thay một bụng tâm tư của Tôn đạo nhân vẫn còn đang đặt ở chỗ Phong Thiệu và Hợp Hoan thảo, lúc này lại bị Bạch Hổ xông tới. Chỉ trong một nháy mắt như vậy Bạch Hổ chẳng đợi hắn kịp định thần đã xong tới cắn đứt cổ, linh lực mạnh mẽ, sắc bén vô cùng. Cứ như vậy sắc thân của Tôn đạo nhân liền bị cắn chết tươi.

Bạch Hổ đằng đằng sát khí, tiếng kinh văn vang vọng ý đồ muốn áp chế sát ý ở trong lòng nó lại chẳng phải là đối thủ của nó, cho dù bị thứ kinh văn dong dong dài dài kia niệm đến mức khiến đầu nó đau như muốn nứt ra, còn gắt gao giam giữ thần thức của nó khiến cho tứ chi bách hải đau đớn vô cùng. Ngay cả như vậy cũng chẳng thể ngăn cản được Bạch Hổ.

Cho dù bị đau đớn như vậy nhưng trong đầu nó chỉ còn một suy nghĩ — Cắn chết cái tên dám động đến thúc thúc của nó

“Vậy mà có thể phá vỡ được cấm chế của Phiêu Miểu Bích Ba!” Nữ tu chưởng sự đứng trên bảo thuyền Phi Yến cả kinh.

Các nữ đệ tử phía sau nàng cũng vô cùng kinh nghi, vì để đề phòng trong lúc đấu pháp có tranh đấu ngoài ý muốn. Mỗi khi thiết lập đấu pháp đài, trận pháp cấm chế được dựng lên cho dù là Nguyên Anh cũng khó lòng xâm nhập, càng đừng nói đến việc cắn chết một tu giả Kim Đan trong nháy mắt như vậy! Rốt cuộc con yêu thú kia có lai lịch như thế nào !

Cho dù chướng mắt thủ đoạn bỉ ổi của Tôn đạo nhân, nhưng càng không cho phép một con yêu thú dám xông tới làm loạn đài đấu pháp, đây là hành động ảnh hưởng đến mặt mũi của Phiêu Miểu tông. Nữ tu chưởng sự vận ra một đài sen, bảo thuyền cũng nhanh chóng bay về phía Bích Hoành Ba. Nàng đang muốn bấm tay niệm thần chú ngăn cản Bạch Hổ thôn phệ Kim Đan của Tôn đạo nhân nhưng đã muộn. Con Bạch Hổ kia còn quay đầu, sát khí tỏa ra bốn phía nhìn chằm chằm vào thứ trong tay nàng. Thứ nàng đang cầm chính là bảo hạp quên chưa thu hồi, ngay trong một cái nhìn như vậy, Bạch Hổ kia đã nhảy lên cướp lấy bảo hạp trong tay nàng!

Nữ tu chưởng sự chưa bao giờ chịu thiệt như vậy, ngay khi nàng tức giận lấy pháp khí ra, nhóm nữ đệ tử phía sau nàng cũng đã đuổi tới vây quanh Bạch Hổ, cùng nhau tấn công nó.

Bạch Hổ cũng không e ngại, chiến ý dâng cao khiến linh khí sôi trào trong đan điền, nó ngửa đầu thét dài.

Tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc này đâm thẳng tới thần thức của nữ tu chưởng sự, khiến cho nàng suýt không thể đứng thẳng được. Tất cả mọi người ở đây cũng bị âm thanh này ập đến làm cho đầu ong ong.

Cùng lúc đó, đi kèm với tiếng rít là sát khí ngập trời trong nháy mắt đổ sập xuống, quét sạch toàn bộ!

Tiếng hổ gầm không thèm che dấu này thậm chí còn vang vọng ra rất xa

Ở phía chân trời cách xa hàng trăm vạn trượng, cuối những tầng mây có một tòa cung điện vô cùng rộng lớn. Bên trong đại điện, khắp các cột trụ điều được khảm Minh Châu, hai bên mộc án còn thắp những cây đèn để soi sáng, cách vài bước chân lại đặt một tượng hạc bằng đồng nhả ra từng đợt khói màu nhũ.

Một lão giả tóc bạc trắng mặc một bộ đồ hình bát quái đang ngồi xếp bằng trong điện, dưới cằm lão còn có ba chòm râu dài, trên y phục lão đang mặc hiện ra từng đợt ánh sáng kim sắc lượn lờ quanh thân. Khi lão nghe được tiếng hổ gầm đã bấm tay tính toán.

“Tại sao lại như vậy, rõ ràng còn chưa đến thời điểm……” Lão giả như có chút đăm chiêu hồi lâu, mới nhẹ giọng nói:“Sát khí hung ác cỡ này, nếu như không được điểm hóa chỉ sợ sẽ tạo ra đại họa.” Dung mạo của lão giả lúc này giống như gió nổi mây vần, dường như lão đang nhìn chăm chú vào một khoảng không vô tận nào đó.

Phía bên này, nữ tu chưởng sự thật vất vả mới định thần lại được, đang muốn đánh trả lại nghe thấy có truyền âm nhập thần, là trưởng lão trong môn, Bích Ngọc tiên tử. Giọng nói của nàng trịnh trọng: “Không thể vọng động. Đây là thánh thú Bạch Hổ ít nhất cũng đã cấp năm. Thứ này là hung thần Thượng Cổ, ngươi không phải đối thủ của nó đâu, đừng chịu chết vô ích.

Thánh thú? Cấp năm ? Thứ này tương đương với tu giả Phản Hư kỳ!

Quả thực nữ tu chưởng sự chưa bao giờ gặp được yêu thú cấp cao như vậy, càng đừng nói tới tận mắt nhìn thấy. Nhưng khi nghe được những lời này, nàng lại không dám không tin, đành cung kính hồi âm: Vâng, trưởng lão.

Sau đó nàng vội vàng năng cản các nữ đệ tử, nhanh chóng lui về bảo vệ thuyền Phi Yến.

Tuy các nữ đệ tử không hiểu ngọn ngành, nhưng vừa rồi cũng bị tiếng gầm chứa đầy linh lực hùng hậu của Bạch Hổ làm cho thần thức cuồn cuộn, dường như đã bị thương. Tất cả các nàng đều là tu vi Trúc Cơ, trong đó còn có người mới chỉ tới Luyện Khí, sao có thể chịu được một kích như vậy, đành phải lui hết ra phía sau.

Sau khi Phong Thiệu chém chết một nữ nhân mới phát hiện đây không phải là cách giải quyết đúng đắn. Cô gái kia vùa chết liền biến thành một cọng linh thảo kỳ dị, mà cọng linh thảo này sau khi bị chém đứt còn tản ra mùi thơm mạnh mẽ hơn. Sự kích thích của hương thôi tình khác với ảo giác, đây là thứ thực sự tồn tại, ma thể của y không có hiệu quả với thứ này.

Y chỉ có thể thầm vận linh lực nhưng lúc này lại không có bất cứ tác dụng gì, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi khó hiểu.

Thật đúng là pháp quyết lợi hại ! Thật thật đúng là linh thực lợi hại!

Cùng lúc đó, hai cô gái còn lại bỗng nhiên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng già nua héo rũ, bắt đầu nổi điên, tứ chi biến thành dây mây màu xanh bén nhọn quật về phía Phong Thiệu, uy lực vô cùng to lớn !

Toàn thân Phong Thiệu bủn rủn khó có thể vận được linh lực, lúc này đành đập nồi dìm thuyền. Phúc chí tâm linh, nhớ đến việc Ma Đạo hợp nhất vừa mới ngộ ra, liền cố gắng ép ra một chút linh lực còn sót lại, miễn cưỡng đem một tia ma khí hóa nhập vào trong Xích Viêm kiếm. Trong thoáng chốc, thân kiếm nổ vang một tiếng sau đó bắt đầu kịch liệt run run. Y dựa vào ma khí để khống chế Xích Viêm kiếm, kiếm quang sáng lên, hỏa long bay ra giương nanh múa vuốt đốt hai cô gái kia hóa thành tro tàn chỉ trong nháy mắt…… (Phúc chí tâm linh: Khi gặp may thì lòng cũng sáng ra)

Khi hai nữ tử kia tiêu vong cũng là lúc thể xác và tinh thần của Phong Thiệu đều sắp nổ tung, khô nóng đến mức cả người khó chịu vô cùng.

Y cũng bất chấp đây là nơi nào, thích ở đâu thì kệ ở đó, theo bản năng liền xé rách toàn bộ pháp bào đang mặc trên người, một tay lần xuống cởi đai lưng, thầm nghĩ muốn tự mình thư giãn một chút. Nếu không độc trong hương thôi tình kiểu gì cũng khiến cho y nổ tan xác mà chết!

Bạch Hổ cướp được bảo hạp mà Phong Thiệu muốn, sau đó cất nó vào trong túi gấm nhặt được trên người Tôn đạo nhân. Khi quay người lại thì

nhìn thấy Phong Thiệu vậy mà đã cởi sạch toàn bộ áo ngoài. Trung y của y đang cởi được một nửa, lộ ra đầu vai trắng nõn, lại nhìn thấy sắc mặt của Phong Thiệu ửng hồng quỷ dị khiến cho đôi mắt kim sắc của Phong Bạch cũng sắp biến thành màu máu!

Nó bất chấp những thứ khác, hiện giờ chỉ muốn lập tức đem Phong Thiệu giấu ở một nơi nào đó mà những kẻ khác không thể nào tìm thấy cũng không thể nào nhìn được.

Bạch Hổ mãnh liệt nhảy tới, chi trước vừa chạm đất đã lưu loát đẩy Phong Thiệu lên người mình. Nó nhảy lên cao, mượn lực từ những phi kiếm và pháp khí vẫn còn đang lơ lửng, không có kẻ nào dám cản trở nó. Sau khi rơi xuống đất liền nhanh chóng chạy đi.

Bị xóc nảy, Phong Thiệu miễn cưỡng ôm lấy cổ của Bạch Hổ, đứt quãng nói:“ Đừng đi về phía thành của người phàm, chạy lên Tàng Phong sơn đi……”

Bạch Hổ miệng vẫn còn đang cắn túi gấm liền kêu một tiếng xem như trả lời lại. Nó cũng biết không thể chạy về phía phàm nhân, bởi nó hiểu được người phàm sợ hổ đến mức nào.

Vốn Phong Thiệu còn muốn tìm một chỗ xa xôi ít người ở trên núi, thế nhưng thực tế khi vừa nhìn thấy núi y đã không thể nhịn được nữa. Một tay đỡ lấy lưng Bạch Hổ, một tay đã mò xuống thân dưới tìm kiếm. Y một hơi chém chết ba nữ tử kia, không, là ba cọng linh thực biến dị, hương thôi tình phát ra quả thật là muốn đòi mạng!

Cũng không thể trách Phong Thiệu cấp bách như vậy, bởi vì bản năng y biết nếu còn không xuất ra thì cho dù không có Hỗn Nguyên Kinh Cức rục rịch, y cũng sẽ bị nổ banh xác mà chết! Thứ này không phải là xuân hương mà là xuân độc, không biết cái loại linh thực quỷ dị này là thứ gì, y cũng chưa nghe đến bao giờ.

Càng đến gần ngọn núi Bạch Hổ càng cảm nhận được dị động và sức nóng của người trên lưng, lại the thấy tiếng thở dốc và rên rỉ của Phong Thiệu, vốn nó đã bốc hỏa lúc này cũng chẳng chịu được nữa, xa xa nhìn thấy dưới sườn núi có một ngôi miếu đổ nát liền cắn răng nhanh chóng chạy đến chỗ đó, hận không thể độn thổ một phát tới nơi luôn.

Vào một buổi chiều hoàng hôn, trong ngôi miếu đổ nát có hai người qua đường đang muốn ở lại. Vốn bọn họ còn vừa đốt lửa nấu cơm, vừa nói chuyện phiếm, bỗng nhiên lại nhìn thấy một con hổ cực lớn đang phi đến khiến cho họ sợ tới mức muốn ngất xỉu tại chỗ.

Hai người run rẩy lùi bước, lúc tưởng rằng sắp rơi vào miệng hộ đến nơi thì lại thấy con hổ gầm nhẹ một tiếng, đúng là đang xua đuổi họ. Hai người nhìn nhau, cũng chẳng dám suy nghĩ gì thêm nữa liền xoay người trèo qua bức tường đổ nát, cũng không dám đi cửa chính mà chạy trối chết.

Bạch Hổ đem Phong Thiệu để lên chỗ rơm rạ hai ngừa kia đã trải ra, vừa mới sát vào Phong Thiệu đã vội vàng khó nén hơn cả nó. Y ấn lấy cái đầu xù lông của nó, thúc giục: "Mau, mau liếm giúp ta……"

Bình thường Phong Bạch cũng đã không thể nhẫn nại được, huống chi còn bị y thục giục như vậy. Nó cào một cái nhẹ nhàng, trung y của Phong Thiệu đã bị phá nát hoàn toàn, lộ ra vật đã cứng từ lâu.

Vật kia vừa bị đầu lưỡi ướt át chạm đến đã khiến Phong Thiệu không nhịn được mà rên rỉ thoải máu. Phong Bạch đã không còn vụng về như trước, dùng đầu lưỡi luwoix linh hoạt lướt qua đùi non của y, nhẹ nhàng ma sát……

Cùng với sự thúc đẩy của hương thôi tình, Phong Thiệu cảm nhận được một cảm giác khó có thể diễn tả đang lan ra toàn bộ thân thể !

Người bị ảnh hưởng bởi hương thôi tình không chỉ có mình Phong Thiệu. Khi Phong Bạch đang ở hình thú, khứu giác của nó còn nhạy bén hơn hẳn. Khi cõng Phong Thiệu chạy trốn nó cũng đã ngửi được mùi hương này. Uy lực của hương thôi tình bá đạo vô cùng, dục niệm ở thân dưới của nó giống như lửa đang cháy to còn được đổ thêm dầu. Dưới kĩ thuật cao siêu của Phong Bạch, chẳng mấy chốc mà Phong Thiệu đã bắn ra. Sau một trận co rút, y vừa thống khổ vừa hưng phấn rên rỉ .

Gương mặt được thỏa mãn xen lẫn với sắc ửng hồng của Phong Thiệu khi rơi vào mắt Phong Bạch mắt còn kích thích hơn cả hương thôi tình. Thân thể nó nhanh chóng căng chặt hưng phấn, dục vọng điên cuồng ngay cả chính nó cũng phải e sợ.

Tuy được bắn một lần đã giúp Phong Thiệu thoải mái hơn rất nhiều, nhưng thế này vẫn chưa đủ. Khi y nhìn thấy đôi mắt màu kim sắc của Bạch Hổ đang đỏ bừng liền biết nó cũng sắp không thể nhẫn nại được nữa. Vì thế hôn hôn lên đầu nó, dỗ dành: "Ta khó chịu muốn chết, trước tiên giúp ta mấy lần, sau đó ta lại trả con gấp bội."

Phong Bạch cọ lên ngực y, mắt vàng híp lại, cũng không kêu ra tiếng mà truyền âm hỏi: Giúp như thế nào?

Phong Thiệu vui vẻ, nhéo lỗ tai nó cười nói:“Có khi nào không khiến con hài lòng đâu?” Giọng nói quen thuộc, trong tiếng nỉ non lại kèm theo tiếng thở dốc sau khi hoan ái khiến cho tà hỏa ở bụng dưới của Phong Bạch càng thêm cứng rắn, quả thực không thể vừa lòng với sự thỏa mãn trong quá khứ.

------oOo------

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Đủ, đủ……” Phong Thiệu đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy, tác dụng của hương thôi tình cũng dần dần rút đi giúp cho khí tức của y đã có thể dần điều hòa. Y vội vàng đẩy cái đầu hổ to lớn ở trên người ra.

Phong Bạch ngẩng đầu lên, đôi mắt vàng lóe sáng đến cực điểm, nơi nóng rực cứng rắn nào đó ở dưới bụng cũng đang cọ vào chân Phong Thiệu.

Tuy ngón tay thon dài của Phong Thiệu không kích thích bằng thứ gì đó, nhưng y lại linh hoạt tự nhiên, cũng hiểu rõ chỗ mẫn cảm của hắn. Cho dù người này kiên trì càng ngày càng lâu nhưng cũng không chịu được thủ pháp quen thuộc của y. Vốn Phong Thiệu đã cảm thấy chó chút hư nhược, tuy đã giải được hương thôi tình, linh lực cũng chậm rãi được khôi phục lại nhưng vừa rồi tiết dục quá nhiều khiến cho y có cảm giác tiêu tốn nguyên tinh.

Lúc này Phong Thiệu cũng không bỏ qua cơ hội thải bổ, đem thứ nóng bỏng kia đặt ở chỗ đan điền, bắt đầu thông quan dẫn khí để vận tinh bổ linh.

Phong Bạch liếm liếm hai gò má của Phong Thiệu, cảm thấy chưa đủ, còn lâu mới thấy đủ.

Sau khoái cảm ngắn ngủi lại càng trở nên nôn nóng khó nén, giống như làm cách nào cũng không thể thỏa mãn được hắn. Không biết tại sao trong đầu Phong Bạch bỗng hiện lên một cảnh tượng, giống như có cách nào đó khiến cho hắn càng thêm thoải mái hơn.

Chỉ vừa mới nghĩ tới đó, dưới thân hắn đã hóa thành một đám sương mù.

“Con…… Lúc này còn biến thành người làm gì?” Phong Thiệu ngây nhìn nam hài đang trần trụi bên cạnh, lại cúi đầu nhìn chính mình cũng đang trong tình trạng áo rách quần manh, nhất thời có hơi xấu hổ, nói nhanh:“Biến trở về đi.”

“Con……” Phong Bạch cũng không hiểu tại sao mình lại biến thân, hắn chỉ vừa mới nhớ lại một cảnh bỗng nhiên bắt gặp được trong rừng rậm vài năm trước. Dáng vẻ của hai người kia so với hiện giờ còn muốn sung sướng hơn.

Phong Thiệu lấy áo choàng che hạ thân, uy hiếp nói: “Nếu không biến trở về, ta cũng không giúp con nữa.”

Phong Bạch đi tới ôm chầm lấy cổ y, liếm liếm vành tai y, sau đó nhìn Phong Thiệu chằm chằm nói: “Cứ để như vậy mà giúp con, không được ư?”

Phong Thiện kinh hãi đến độ nói không ra lời, đây là…… Y nhìn chằm chằm nam hài trong lòng. Tuy rằng dáng người lùn hơn mình một cái đầu, nhưng đôi mắt sâu thẳm cùng sống mũi cao, hai gò má trắng nõn, đôi môi mỏng màu đỏ sẫm ướt át, đúng là tuấn tú phi phàm.

Tuấn tú thì đúng là tuấn tú, nhưng khuôn mặt thật sự không tính là trưởng thành, khiến cho y chẳng còn một chút hứng thú nào!

Là kẻ nào đã dạy hỏng con súc sinh đơn thuần này!

Tuy rằng sau khi Phong Bạch hóa thành hình người, dục vọng điên cuồng kia cũng đã giảm đi không ít, nhưng theo bản năng hắn vẫn cứ muốn cọ cọ lên người Phong Thiệu, cảm nhận sự ấm áp của đối phương. Thấy đối phương không đáp, lại giống như khi còn đang trong hình thú mà liếm lên khóa môi Phong Thiệu, vừa hỏi: “Thúc thúc?”

Trong nhất thời khiến Phong Thiệu nóng bừng hai tai. Tuy trong lòng y rất loạn nhưng mặt lại không đổi sắc. Y vỗ vai Phong Bạch, mở to mắt nói dối: “Hình người thì sẽ không thể giúp đỡ cho nhau, ngoan, biến trở về đi, thúc thúc giúp con thoải mái.”

Phong Bạch liếc mắt nhìn Phong Thiệu, nghiêm túc nói: “Có thể giúp! Đêm đó rõ ràng con đã nhìn thấy hai nam nhân đang dây dưa một chỗ, trông bọn họ thoải mái cực.” Cuối cùng còn không quên bổ thêm một câu: “So với hai ta bây giờ còn thoải mái hơn nhiều.” Sau đó dùng lực gật gật đầu.

“Đêm đó con đã nhìn thấy?” Miệng Phong Thiệu mở lớn đến độ có thể nhét được một quả trứng gà. Hóa ra là bị hỏng từ đêm hôm ấy rồi ư?

Phong Bạch nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không phải nhìn mà là hiện ra ở trong đầu …… À, thúc thúc. Nếu thúc không biết làm thế nào thì để con tới cho. Con nhớ rõ từng chi tiết.” Nói xong, hắn còn vô cùng nghiêm túc mà cam đoan: “Nhất định sẽ khiến cho thúc thúc thoải mái.”

Phong Thiệu đau đầu, quả thực vô cùng đau đầu.

Trên trán y nhảy ra một đống gân xanh, cố gắng kìm nén xúc động muốn hộc máu. Y đem Phong Bạch đang dán trên người mình lôi xuống. vô cùng nghiêm túc mà vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói ra những lời thấm thía: “Tiểu Bạch, quên chuyện đêm đó đi, chúng ta không thể làm như vậy……”

“Tại sao? Thúc thúc không thích con?” Phong Bạch nhăn mi, ánh sáng trong mắt không ngừng chớp động.

Phong Thiệu sửng sốt, lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, sao ta có thể không thích con được……” Còn chưa dứt lời, Phong Bạch lại bổ nhào vào trong lòng y một lần nữa, chôn mặt sau tai y mà nỉ non: “Con biết thúc thúc thích con, vậy chúng ta bắt đầu đi……”

“Không, không……” Phong Thiệu vội vàng bắt lấy cái tay đang muốn làm loạn của hắn. Lần này y không dám nói đạo lý to lớn gì nữa, nói thẳng vào vấn đề chính: “Tiểu Bạch, con còn quá nhỏ, quá nhỏ !”

“Nhỏ?” Phong Bạch đầu tiên là khó hiểu, sau đó hắn liền cúi đầu nhìn nơi nào đó ở dưới bụng, đúng là nhỏ hơn lúc ở hình thú rất nhiều. Dường như hắn đã hiểu ra điều gì đó: “Đúng là có hơi nhỏ, à, hóa ra thúc thúc thích lớn.”

Đây không phải trọng điểm !

Phong Thiệu cảm thấy nói mấy đề tài này với một đứa nhỏ quả thật là một trong những chuyện khiến cho người ta muốn hỏng mất.

“Không phải cái này.” Khóe môi Phong Thiệu run rẩy, nói: “Cái ta nói đến là tuổi tác. Khi con biến thành Bạch Hổ thì đã ở tuổi trưởng thành, nhưng như con bây giờ vẫn còn là một đứa trẻ. Mà một đứa trẻ thì không thể nào giúp người khác những chuyện thế này được, cũng không thấy thoải mái.” Y hướng dẫn từng bước: “Con xem, có phải hai nam nhân trong rừng rậm kia đều là người trưởng thành đúng không?”

Phong Bạch nghĩ một chút rồi gật đầu, Phong Thiệu thừa cơ nói tiếp:“Cho nên, không phải ta không thích con, cũng không phải ta không

muốn giúp con mà là con vẫn còn nhỏ.” Nói xong, y liền sờ đầu Phong Bạch giống như vuốt lông, ôn nhu nói: “Ngoan, biến trở về đi.”

Phong Bạch ngẩng đầu, mặt vô cùng nghiêm túc hỏi: “Vậy con phải như thế nào mới được coi là lớn? Sang năm ạ?”

“Ặc, ít nhất cũng phải mười tám tuổi.”

Phong Bạch nghiêng đầu, bài đầu bấm ngón tay tính tính, nói: “Năm nay tính cả tuổi mụ con mới có mười ba…”

“Ta nói là tuổi thật!” Phong Thiệu nhanh chóng đánh gãy lời của hắn.

Phong Bạch “À” một tiếng, mày nhăn lại: “Thế thì còn phải đợi những sáu năm nữa?” Hắn nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu, nói: “Không được, lâu lắm. Thúc thúc, ta có thể không cần mất từng ấy thời gian để lớn lên.” Sau đó còn cúi xuống nhìn thứ ở dưới thân, nói tiếp một câu:“Thật sự, nó cũng sẽ lớn lên, thúc thúc sẽ thích nó.”

Phong Thiệu quả thực nói không nên lời, một tay đỡ mặt, một tay khác đập vào ót của súc sinh này.

Phong Bạch cũng không cảm thấy đau, cọ cọ trong lòng Phong Thiệu, học theo bộ dạng Phong Thiệu từng cò kè mặc cả với lão bản của phường thị, thử nói:“Mười ba tuổi đã trưởng thành rồi.”

“Không được.”

“Vậy thì mười bốn nha.” Phong Bạch nghĩ, thúc thúc từng dạy đây là cách chào giá.

“…… Ít nhất phải mười bảy.”

“Mười lăm cũng đã rất lớn rồi đấy. Tầm này sẽ giống như khi ở hình thú ! Sẽ thoải mái !”

“Phanh !” Phong Bạch xoa đầu.

“Mười sáu !”

“Vậy được, mười sáu, con nghe lời thúc thúc!” Phong Bạch giọng điệu nhu thuận, thỏa mãn ôm chặt Phong Thiệu. Ở chỗ Phong Thiệu không nhìn thấy, hắn cười đến không ngậm được miệng, ngay cả con mắt cũng lóe sáng.

Phong Thiệu lại cùng hình thú của Phong Bạch tới thêm vài lần nữa, một mặt giúp Bạch Hổ giải hương thôi tình, mặt khác bổ sung lại nguyên tinh mà mình đã thiếu hụt. Sau đó hai người chỉnh trang lại, cũng thay pháp

bào mới. Phong Thiệu phái Phong Bạch trở về khách sạn trong thành đem Xích Mân mang tới đây. Bản thân y đã gây ra chuyện lớn như vậy ở trong đấu pháp kén rể, bây giờ mà vào thành sợ là sẽ không được thỏa đáng.

Tuy rằng Phong Thiệu không rõ tại sao đối phương lại không đuổi theo, nhưng mặc kệ đối phương có đuổi theo hay không, y cũng đã chuẩn bị tốt việc chạy trốn rồi. Tình huống hiện giờ chệch đi rất xa so với suy tính ban đầu của y, cũng là tại cái tên Tôn đạo nhân đáng khinh kia. Có điều may mà Phong Bạch xuất hiện kịp thời, không chỉ tránh cho y mất mặt trước mọi người, còn lấy được thứ đồ mình muốn.

“Vừa nãy con làm rất tốt, nếu không đã mất công ta rồi, ngược lại không chừng còn phải dùng đến nguyên tinh của con nữa.” Phong Thiệu lấy bảo hạp từ trong túi gấm của Tôn đạo nhân kia, cười khích lệ.

Phong Bạch nghe được những lời này trong lòng cũng đồng ý, nếu không hắn đã không tốn công sức cướp lấy cái thứ gọi là Huyền Nữ tịnh linh kì kia làm gì.

Trong bảo hạp không chỉ có một lá cờ hình tam giác, còn có một quyển ngọc giản nho nhỏ. Phong Thiệu dùng thần thức để tra xét liền biết đây là pháp quyết sử dụng của Huyền Nữ tịnh linh kì. Trong lòng y âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn vì Phiêu Miểu dùng thứ này làm phần thưởng nên mới đem hai vật đặt chung một chỗ. Nếu không cho dù Phong Bạch cướp được pháp bảo nhưng không có ngọc giản này cũng khó lòng sử dụng được.

Có vẻ Xích Mân biết tình trạng gầy gò của mình cuối cùng cũng được cứu rồi, nó hưng phấn nhảy lên bảo hạp, mổ mổ lá cờ kia. Sau đó nó lại tung tăng nhảy lên bàn tay của Phong Thiệu, dùng cái đầu đầy lông cọ cọ vào tay y, dáng vẻ lấy lòng không cần nói cũng hiểu.

Phong Thiệu vui vẻ vừa định sờ lại nó đã bị Phong Bạch đứng bên cạnh không nói một lời bắt lấy Xích Mân lôi xuống, nghiêm trang nói:“Thúc thúc, bẩn.”

Xích Mân vừa nghe thấy lời này liền tức đến mức mấy cái lông cánh thưa thớt cũng xổ tung ra, trông giống như một con gà rù rụng lông. Nó kêu “Tức tức” không ngừng, giống như chuẩn bị mổ vào ngón tay của Phong Bạch đến nơi, nhưng khi Phong Bạch ném một ánh mắt qua, nó lại rụt đuôi.

Phong Thiệu đang vận linh khí nhập vào thanh kì liền thấy một màn này, không khỏi cười nói: “Đúng là thiên địch. Được rồi, đừng có hù chết Tiểu Mân của ta.”

“Của chúng ta.” Phong Bạch ngẩng đầu sửa đúng một từ.

“Đúng vậy, Tiểu Mân của chúng ta.” Phong Thiệu biết nghe theo lời mình khiến Phong Bạch hơi cong khóe môi.

Trên đầu ngón tay của Phong Thiệu có một tia linh khí hồng sắc, giống như tơ nhện xâm nhập vào thanh kì lớn bằng bàn tay. Sau đó thanh khì hơi rung động một chút rồi phát ra ánh sáng chói mắt màu xanh. Y làm theo hướng dẫn trong ngọc giản, bấm tay đọc quyết. Thanh kì từ từ lơ lửng giữa không trung, phù văn Huyền Nữ trên thân lá cờ cũng ẩn ẩn chớp động.

Theo lý thuyết, pháp khí tịnh linh này bình thường đều sử dụng cho chính bản thân người đó, nội dung trong ngọc giản cũng ghi như vậy. Nhưng kiểu như Phong Thiệu dùng nó cho linh sủng thì không có nhiều, hoặc phải nói là cực kì ít, đây gọi là phung phí của trời. Cho nên Phong Thiệu cũng không rõ làm như vậy có được hay không.

May mà pháp bảo này sử dụng theo thực lực, đổi cách khác cũng vẫn được!

Xích Mân đứng dưới thanh kì, phù văn Huyền Nữ chiếu lên thân thể của nó. Linh khí của Phong Thiệu giao triền với linh khí của Xích Mân, dưới tác dụng của ánh sáng liền dần dần trở nên trong suốt… Thời gian dần dần trôi qua, dáng vẻ của Xích Mân từ gầy gò xám xịt cũng được thay đổi. Lông măng dần mọc ra dưới đám lông tạp thưa thớt, cái mỏ phai màu cũng dần trở nên đậm hơn…….

Quả nhiên là thứ tốt ! Phong Thiệu âm thầm cảm thán. Tuy chỉ là pháp khí thượng phẩm, nhưng quả thật có hơi nghịch thiên. Nhưng ngẫm lại, đây chính là sản phẩm từ tay nữ phụ Đan Thanh tiên tử làm ra đó, sau này còn trở thành một trong số các thành viên của nhân vật chính, bởi vậy khả năng luyện khí của nàng ắt cũng không tầm thường.

Nhớ đến điều này, Phong Thiệu lại có chút xót xa. Một mầm non nhân tài tốt như vậy sau này lại thuộc về hậu cung của nhân vật chính. Cái thứ nhân vật phản diện như y đây chỉ đành lét lút trộm lấy một vài chỗ tốt tựa như gạo thừa thóc lép thôi sao? Sự đối lập sao mà rõ ràng quá vậy!

Chỉ mới thất thần có một chút, bỗng nhiên Phong Thiệu cảm thấy pháp khí này có điểm không thích hợp. Lúc ban đầu còn tốt, nhưng đã trôi qua

hai canh giờ, sao bây giờ linh khí hấp thu lại càng ngày càng nhiều, dường như nhân lên mấy lần, linh lực của y cũng không đủ dùng.

Chẳng lẽ, cái gọi là thay đổi theo tu vi cao thấp sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tinh lọc linh khí của Huyền Nữ tịnh linh kì là muốn nói đến tu vi của người nhận linh khí?

Phong Thiệu không khỏi ảo não, thế mà trong ngọc giản còn chẳng nói rõ ràng. Có điều cũng đúng thôi, pháp khí này bình thường đều là tu giả tự dùng cho chính mình, làm gì có ai đem dùng cho linh sủng như y! Trong lúc y đang muốn gọi Phong Bạch đến hỗ trợ, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã thấy hắn đi đến đây. Một dòng linh khí bạch sắc cực kì tinh thuần hòa cùng linh khí hồng sắc của y đồng loạt rót vào thanh kì, phù văn trên thân lá cờ cũng phát sáng hơn.

Phong Thiệu nhẹ nhàng thở ra, Phong Bạch đứng cạnh cười cười, thầm nghĩ: Đây chính là tâm hữu linh tê đó. (Tâm hữu linh tê: là hai người đồng lòng với nhau, không cần nói cũng hiểu đối phương muốn gì)

Cứ thế sau một ngày một đêm, Xích Mân không chỉ khôi phục lại thực lực của nó mà ngay cả ngoại hình cũng trở về dáng vẻ bạch phú mỹ vốn có. Nó hăng hái giương đôi cái đầy lông vũ màu xanh óng ánh giống như có nước của mình, ngẩng đầu ưỡn ngực đi một màn catwalk trước mặt Phong Thiệu và Phong Bạch, kiêu ngạo cực kì. (Bạch phú mỹ: Xinh đẹp, nhà giàu, tài giỏi, đây là từ chỉ phái nữ giống như Cao phú soái chỉ phái nam giới)

Bởi vì thấy nó nhảy loạn phát phiền, Phong Bạch liền đập cho nó một phát, nhưng lúc này Xích Mân lại không sợ hắn nữa. Nó hung tợn vung cánh, trong miệng phun ra một ngọn lửa thật dài.

Phong Bạch lại chẳng thèm nâng mí mắt, tùy tay kháp một chú Phá Băng. Có linh khí hùng hậu của hắn chống đỡ, chỉ cần dùng một pháp quyết nhập môn đã có thể đấu lại với sát chiêu Viêm Hỏa của Xích Mân cấp bốn, băng hỏa gặp nhau hóa thành một làn khói trắng, biến mất vô tung.

------oOo------

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xích Mân sửng sốt, suýt nữa thì quên cả vỗ cánh, chuẩn bị rớt xuống từ không trung. Mắt thấy Phong Bạch lại muốn bấm tay niệm thần chú, nó đành chim khôn không chấp cái thiệt trước mắt, nhanh như chớp trốn vào trong ống tay áo của Phong Thiệu.

Phong Thiệu bật cười, liếc mắt nhìn Phong Bạch khen ngợi: "Không tồi, tùy tiện dạy cho con một vài pháp quyết Luyện Khí, con đã có thể vận dụng thuần thục như vậy. Cứ theo như tư chất này của con, về sau nhất định sẽ rất mạnh."

"Thúc thích con mạnh hơn à?" Phong Bạch ngẩng đầu lên.

"Đương nhiên là thích." Phong Thiệu nhéo nhéo mặt hắn. Như vậy về sau cũng không còn sợ không chạy thoát được Lữ Minh Tịnh, thêm một sự giúp đỡ cũng càng thêm tốt.

Phong Bạch yên lặng nhớ kỹ.

Sau khi Xích Mân khôi phục, Phong Thiệu không lại không vội vã đi bí cảnh ở Tàng Phong sơn nữa, bởi vì Tiểu Bạch vô cùng thông minh nhà y đã bỏ Kim Đan của Tôn đạo nhân vào trong túi gấm, mang cả về đây rồi.

Cho dù màu sắc của Kim Đan không được tốt lắm, vừa nhìn đã biết là do linh căn không thuần, tu vi kém nhưng lại dựa vào việc ăn nhiều thứ bàng môn tà đạo mà tích lũy nên. Nhưng dù sao đây cũng là trung kỳ Kim Đan, nếu Phong Thiệu mà không thôn phệ nó thì quả thực quá có lỗi với pháp hạt Phụ Hồn của mình. (Pháp hạt có thể hiểu là cấp độ của Ma tu, như của Phong Thiệu là tứ hạt thì mình đã để luôn là cấp 4).

Trước khi đi vào bí cảnh có thể tăng chút thực lực cũng là việc tốt.

Có điều Phong Thiệu cũng không gấp đến độ cắn nuốt viên kim đan này ở một ngôi miếu đổ nát, cho dù y có đặt cấm chế thì vẫn không an toàn. Hơn nữa để tiêu hóa toàn bộ một viên Kim Đan cũng phải mất đến một hai tháng, nếu không chọn nơi có linh khí dồi dào thì sẽ không có lợi cho tu hành.

Dù sao hiện giờ trong tay Phong Thiệu đã có một con Lục Dực Xích Mân, còn sợ không tìm được nơi có linh khí sung túc sao? Vì vậy y liền mang theo Phong Bạch và Tiểu Mân phi hành hơn nửa ngày, sau đó đã tìm thấy nơi có linh khí dồi dào trong một sơn cốc hoang vu của Tàng Phong sơn .

Suy cho cùng đây cũng là thế tục, cho nên linh khí ở đây vô cùng ít ỏi. Dưới tình trạng sư nhiều thịt ít như thế này, tuy Xích Mân đã rất vất vả mới tìm thấy nơi có linh khí nhưng chỗ này thực sự quá nhỏ, cơ hồ chỉ đặt được hai ba cái đệm hương bồ, là một khe núi với hai bên vách đá.

Tuy rằng chỗ này nghèo túng, trên không miếng ngói dưới chẳng tất đất, nhưng Phong Thiệu cũng không ghét bỏ nó. Vào ban đêm chỗ này có thể lấy được ánh trăng hắt vào, rất thích hợp cho Phong Bạch tu luyện. Hơn nữa mặt dù nơi dồi dào linh khí không thể so với nơi dồi dào a khí giúp Phong Thiệu làm chơi ăn thật, nhưng ít nhất cũng có ích cho tu hành .

Sau khi lấy ra Bát Quái trận thượng phẩm, Phong Thiệu liền dùng pháp khí đặt lên trận pháp để thiết lập cấm chế cho nơi này, ít nhất thần thức của những người có tu vi từ Kim Đan trở xuống sẽ không thể phát hiện được, ngoài ra còn đem hơi thở và dao động linh khí hạ xuống mức thấp nhất.

Sau khi đã chuẩn bị xong tất cả những thứ này, Tiểu Mân nói sao cũng không chịu đi vào túi ngự thú, Phong Thiệu và Tiểu Bạch, Tiểu Mân liền cùng bế quan nhập định.

Phía Tàng Phong sơn ở Tây Hòa châu bên này, Phong Thiệu thuận buồm xuôi gió, mà phúc địa Lữ thị ở Đại Hoang châu bên kia, Thái Huyền trưởng lão lại chẳng được thuận buồm xuôi gió như vậy.

Gió trên đỉnh núi chưa lúc nào ngưng, đạo bào bạch nguyệt của Thái Huyền cùng mái tóc đen cũng tung bay theo, tựa như muốn mượn những cơn gió này mà đi, nhưng thân hình của lão lại vững chãi đứng yên như một bức tượng hàn băng. Trong tĩnh có động, trong động có tĩnh, hai thứ đó phối hợp với nhau trên người lão tạo thành một cảnh tưởng kỳ dị.

“Vẫn không được?” Thái Huyền quay đầu, nhìn về phía Trừ Hoa.

Trừ Hoa lắc đầu, tuy không muốn nhưng vẫn đưa bàn bát quái Cấn Thổ cấp hoàng đang cầm trong tay cho Bích Lạc, nói: “Đạo cấm chế cuối cùng này vãn bối đã xác nhận, đúng là phải có tộc nhân đặc biệt của Lữ thị mới có thể phá giải được. Tuy bàn bát quái Cấn Thổ do tiên tử chế tạo tinh diệu vô cùng, nhưng cũng không có tác dụng gì đối với cấm chế.”

Thái Huyền nhăn mi, Bích Lạc lại cười nói: “Cũng hết cách, đến cả trận sư Trừ Hoa còn không thể phá giải, có lẽ cả Cửu Châu này chắc chỉ có tộc nhân kia của Lữ thị mới có thể đi vào bí cảnh Lữ tổ.” Nói xong nàng lại đem bàn bát quái trong tay đưa cho Trừ Hoa: “Trận sư đã vất vả hơn nửa tháng nay, bàn bát quái này chính là lòng biết ơn của Côn Luân ta.”

Trừ Hoa xuất thân từ thế gia tu chân, thân là trận tu số một số hai của Cửu Châu, ông ta cũng từng giao thiệp với Côn Luân. Tuy ít hơn so với tam tông còn lại, nhưng cũng biết nhóm kiếm tu của Côn Luân lãnh ngạo thế nào. Hiện giờ lại được nói chuyện một cách mềm mỏng như vậy, còn được tặng một bàn bát quái cấp Hoàng do Bích Lạc tiên tử xuất thân từ Phiêu Miểu chế tạo…… Thật sự đã khiến Trừ Hoa được sủng mà kinh, trong lúc nhất thời có hơi không đoán được dụng ý của đối phương.

Bích Lạc cũng nhận ra được ông ta đang do dự, nên không che giấu ý đồ của mình nữa mà nói thẳng:“ Nghe nói tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã xuất hiện, vậy nên có lẽ mấy năm gần đây Trừ Hoa đại sư cũng đã đến không ít nơi đúng không?”

Tuy Trừ Hoa chỉ si mê trận đạo nhưng cũng không phải hạng người ngu dốt, vừa nghe thấy những lời này liền yên tâm nhận lấy bàn bát quái Cấn Thổ. Sau đó ông ta truyền âm kể hết tất cả những chuyện mình đã biết, những người mình đã gặp có liên quan cho Bích Lạc, lúc này mới cáo từ.

Tuy là truyền âm cho một mình Bích Lạc, nhưng Thái Huyền với tu vi Phản Hư kỳ lại hoàn toàn có thể nghe được rõ ràng. Lão liếc mắt nhìn về hướng tây xa xôi, trầm giọng nói: “Việc này còn cần hồi tông bẩm báo lại Chưởng Môn sư đệ mới được.”

Sau đó lại nhíu mày nói: “Nếu đã không thể thuộc về Côn Luân ta, vậy chỉ có thể hủy nó.”

Chỉ cần hủy mảnh tàn quyển này, vậy thì Sơn Hà Xã Tắc Đồ sẽ vĩnh viễn không thể hợp nhất. Không còn thần vật thượng cổ với sức mạnh nghịch thiên như vậy, cũng không cần lo lắng tới tương lai của tứ tông nữa, thậm chí không còn phải bất an vì chuyện toàn bộ tu chân giới sẽ bị rung chuyển, biến thành cảnh gió tanh mưa máu.

Bích Lạc gật đầu, chân mày cũng khôi khỏi buồn bã. Những chỗ Trừ Hoa vừa đề cập không chỉ ở trong nội hạt của Bão Phác, Bồ Đề mà ngay cả Lương Ung châu cũng có một nơi, đồng nghĩa với việc Phiêu Miểu cũng sẽ rất quan tâm tới thứ này.

“Nói đi cũng phải nói lại, tam đại tông môn cũng không hẳn là có ý muốn mạo phạm Côn Luân ta……” Bích Lạc không nhịn được mà biện giải, nhưng khi mở miệng xong liền hối hận. Người thận trọng như nàng cũng cảm thấy lời này nói ra có rất nhiều ý tứ trong đó.

“Không phải thiếp……” Bích Lạc đang muốn giải thích, Thái Huyền lại không để nàng nói hết. Ông cầm tay đạo lữ, giọng điệu không cho phép

nghi ngờ: “Giữa nàng và ta, không cần nhiều lời.”

Trong lòng Bích Lạc cảm thấy ấm áp, cũng không nghĩ nhiều về việc này nữa.

Tuy rằng nơi này đã có kết ấn của Côn Luân, lại thêm linh trụ nàng tự tay chế tạo trấn giữ cùng, nhưng dù sao bên trong bí cảnh là cũng Sơn Hà Xã Tắc Đồ cấp thần vật, vẫn nên cẩn thận mới được. Vì thế nàng lại bố trí một phần đệ tử ngoại môn đi cùng ở lại phúc địa của Lữ thị.

“Sư mẫu, sau khi rời khỏi nơi này con có thể đi tìm Phong sư huynh không?” Phương Trường Tín nắm tay Hà Loan đi tới. A Loan lúc lắc hai búi tóc nhỏ, khi thấy Bích Lạc liền xông đến, mềm mại gọi một tiếng “Sư tổ”.

Tuy nói mấy năm nay Hà Loan được Phương Trường Tín nuôi dưỡng, nhưng dáng vẻ của Phương Trường Tín nhìn qua cũng mới hơn mười ba mười bốn tuổi, không phải thứ gì cậu cũng biết. Ngược lại người thực sự mang theo Hà Loan bên cạnh lại là Bích Lạc sư mẫu.

Nàng cực thích nha đầu khả ái này, sau khi cúi người ôm lấy Hà Loan, liền hỏi một câu: “Muốn tìm Phong sư huynh của ngươi làm gì?”

Phương Trường Tín lo lắng nói: “Tu giả trong thế tục đều thật ngoan độc, tuy rằng đã chạy thoát được nhưng Phong Thiệu sư huynh trời sinh là người thiện lương. Nhỡ như bị kẻ có tâm ác độc theo dõi, lại bị thương thì phải làm thế nào/ La sư huynh cũng không ở bên cạnh huynh ấy, con phải đi giúp huynh ấy.”

Bích Lạc bật cười, không nghĩ tới đệ tử nhà mình vẫn cứ đơn thuần thiện tâm như vậy, nói: “Phong sư huynh của ngươi lại chẳng phải là ngươi. Cậu ta lương thiện nhưng tâm tư cũng tinh mẫn. Huống hồ y hành tẩu trong thế tục đã hơn mười năm, có thứ gì chưa từng gặp qua? Ngược lại là ngươi, đơn thuần ngây thơ như vậy. Để cho ngươi đi tìm y không biết chừng người còn chưa tìm thấy mà ngươi đã tự đem bản thân đi bán mất rồi..”

Phương Trường Tín muốn nói lại thôi, vẫn còn lo lắng không ngừng.

Hà Loan tuy tuổi nhỏ còn nhỏ nhưng cũng ôm lấy cổ Bích Lạc:“Sư tổ, A Loan nhớ sư tôn .”

Bích Lạc nhéo nhéo nàng, nói:“Sư tổ nuôi dưỡng con cũng đã hơn ba năm, vậy mà lại lưu luyến sư tôn mới nuôi con chưa đến nửa năm hơn?”

Hà Loan thè lưỡi, dán lên mặt nàng làm nũng: “A Loan cũng muốn sư tổ, nhưng Phương sư thúc nói sư tôn gặp nguy hiểm. A Loan muốn giúp sư tôn đánh đuổi người xấu !”

“Một tiểu nha đầu mới Luyện Khí như con thì có thể giúp đỡ được gì?” Bích Lạc nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng. Có điều cũng thả lỏng ngữ điệu: “Như vậy đi, nếu hai năm nữa Thiệu Nhi còn chưa về tông, ta sẽ đưa pháp khí truy tung cho các ngươi đi tìm. Trong hai năm này, có lẽ chuyện Phong sư huynh của các ngươi muốn làm còn chưa xong đâu.”

Nói đến đây, lại nghe thấy sư mẫu khẳng định sẽ cho mượn pháp khí truy tung, Phương Trường Tín mới miễn cưỡng ngừng suy nghĩ.

“Sư tổ là tốt nhất .” A Loan thơm lên má của Bích Lạc hai cái.

Sau khi an bài xong mọi chuyện ở phúc địa của Lữ thị cũng đã là ba tháng sau.

Sau khi trở về Côn Luân, Bích Lạc vẫn còn nhớ tới một chuyện khác.

“Sư mẫu, người lặng lẽ tới nơi này làm gì ạ? Phục thi cốc của Bão Phác tông chuyên dùng để xử phạt những tu sĩ không theo khuôn phép trong nội hạt. Ở dưới đáy cốc toàn là xương trắng của người chết thôi.” Phương Trường Tín đi theo Bích Lạc, sau đó nhìn lướt qua tảng đá màu đen đã bị tàn phá phía trên cốc. Ba chữ “Phục thi cốc” lộ ra một cỗ khí tức âm trầm vô cùng.

“Tên đệ tử gọi là Trương Dưỡng Thanh đã bị ném xuống đây.” Bích Lạc đáp một câu. Nàng mặc một bộ hoàng y, thủy tụ phiêu phiêu, chân đạp sáo ngọc, giống như một người cá nhẹ nhàng linh hoạt bay xuyên qua rừng rậm đi tới bên vách đá.

Tuy vách núi của nơi này cao hơn đáy cốc hàng trăm ngàn trượng nhưng vẫn tản ra âm khí trầm trầm, thậm chí còn có mùi chướng khí gay mũi dâng lên. Ở đây còn như vậy, có thể tưởng tượng được tình trạng đáng sợ ở dưới đáy cốc, chỉ sợ thi thể đã chất thành rừng, mãnh thú độc trùng nhiều vô kể.

“Trương Dưỡng Thanh kia là tự làm tự chịu, sư mẫu để ý đến gã làm chi?” Phương Trường Tín căng thẳng hỏi.

Bích Lạc lấy ra một pháp khí bằng hạt táo, chính là thứ ngày đó dùng để phá hủy đan điền, gân mạch của Trương Dưỡng Thanh, pháp khí sau khi hấp thu linh khí của gã lúc này đang phát sáng dị thường.

“Thứ nhất là gã còn trẻ người non dạ, bởi vậy mới bị tông môn lợi dụng, chết cũng không sao nhưng không cần chịu tra tấn bậc này; Thứ hai diệt cỏ phải diệt tận gốc, dù sao chúng sinh có duyên pháp, khó có thể khám phá ra được.”

Nói xong, Bích Lạc liền bấm tay niệm một đoạn chú, trong miệng hô: “Đi !”

Pháp khí bằng hạt táo lơ lửng trong không khí, trong bóng tối quanh quẩn những tia sáng kim sắc, mang theo khí thế hung ác. Nó xoay vài lần, sau đó giống như đang tìm kiếm hơi thở mà chậm rãi bay về phía vách núi, rồi từ từ hạ xuống đáy cốc.

Phương Trường Tín vừa suy ngẫm lời nói của sư mẫu vừa rời khỏi.

Về phần pháp khí bằng hạt táo cấp Hoàng kia có thể lấy được tính mạng của Trương Dưỡng Thanh, cho gã một cái chết thống khoái hay không, điều này không cần hoài nghi.

Nhưng nếu Bích Lạc rời khỏi chậm một chút, hoặc cố ý dùng thần thức kiểm tra, sẽ phát hiện ra pháp khí kia sau kia xuống đáy cốc tìm kiếm kí chủ, lại gặp phải vài chuyện ngoài ý muốn.

Pháp khí lớn bằng hạt táo này sau khi bay xuống đáy cốc lại bỗng nhiên lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, bay loạn tại chỗ giống như bị mất phương hướng, sau đó bay thẳng đến một chỗ sâu dưới đáy cốc.

Pháp khí không còn một chút khí tức hung ác nào nữa, ngoan ngoãn đậu lên một cánh tay khô gầy. Chủ nhân của cánh tay là một người lưng gù, đang giặt giũ bên dòng nước. Trên thân lão là một bộ đồ vải bố màu chàm rách rưới đã bị phai màu thành trắng bệch do giặt quá nhiều lần, cả người tản ra một loại khí tức nghèo túng sa sút.

“Vật nhỏ này muốn đi đâu?”

Lão đạo nói một câu sau đó bắn ra một ngón tay. Pháp khí như hạt táo kia giống như được thoát khỏi cấm chế bình thường, liền thay đổi phương hướng sau đó nặng nề bay về một phía nào đó.

Lão đạo cảm thấy thú vị, đạp không mà đi, cứ nhẹ nhàng như vậy đã đuổi kịp pháp khí đang càng bay càng nhanh.

Dưới đáy cốc là chướng khí dày đặc chỉ tụ mà không tán, trong sắc đen lộ ra sắc hồng, hơn nữa còn đang cuồn cuộn không ngừng, lại thêm tầng tầng Quỷ Ảnh khiến cho sát khí dâng lên từng đợt. Nơi đây là giữa một mảnh rừng rậm, lão đạo kia lại phi hành như không, ngay cả chướng khí

và Quỷ Ảnh cũng không dám tới gần, hoặc ngẫu nhiên có đánh lên cũng bị tiêu tán vô tung, hoặc bị hấp thu vào cơ thể.

Pháp khí như hạt táo kia dừng bên trong một thạch đàm khô cằn, một đống lớn toàn xương trắng xếp chồng chất lên nhau, phía trên có vài thi thể vẫn còn huyết nhục mơ hồ đang tản ra một mùi hôi thối gay mũi.

Lão đạo phát hiện phía trên cùng có một thân hình bị chướng khí ăn mòn đến mức chỉ còn lại một đống thịt vụn, vậy mà chỉ là một thiếu niên. Trên mặt gã đã không còn ngũ quan hoàn chỉnh, đôi mắt chỉ còn lại vành mắt bên trong đang gắt gao mở trừng trừng, là một đôi mắt chứa đầy hận thù. Sự oán hận phát ra từ sâu trong đáy lòng, tản ra lệ khí nồng đậm làm cho người ta kinh khiếp, tựa như một Tu La đẫm máu.

Cũng không biết đã bị cho ăn thứ đan dược gì mà khiến cho thiếu niên này rất khó chết, phải chịu tra tấn dưới đáy cốc ngày này qua ngày khác, xác thịt cứ bị ăn mòn lại được tái sinh, tái sinh xong lại bị ăn mòn.

Lão đạo nhìn gã đầy hứng thú, sau đó bóp nát pháp khí như hạt táo kia.

Lão không định để cho thiếu niên này giải thoát như vậy

------oOo------

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Phong Thiệu tiêu hóa hoàn toàn Kim Đan của Tôn đạo nhân đã là chuyện của ba tháng sau.

Viên Kim Đan này thực sự kém hơn so với Kim Đan của Hề Mậu đạo nhân, nhưng so với sự mạo hiểm lần trước, lần nay y đã có kinh nghiệm, tiêu hóa cũng càng thêm triệt để. Vừa đút no cho Pháp hạt Phụ Hồn, cũng giúp cho linh khí ở đan điền điền sung túc đấy đủ.

Y mượn con đường tam tiêu để lưu thông toàn thân, liền cảm giác sau khi hấp thu, khí hải đan điều của y đã được đầy thêm một tầng. Chỉ cần lần này thuận lợi lấy được Thất Tinh Linh Nhĩ, hóa giải ma tính của Hỗn Nguyên kinh cức, sau đó trở về động phủ của Côn Luân bế quan hơn mười năm, nhất định có thể đột phá một tiểu cảnh giới. (Tam tiêu là cách gọi của Đông Y, thượng tiêu bao gồm Lưỡi, Thực Quản, Tim, Phổi.

Trung tiêu là Dạ Dày. Hạ tiêu là Ruột Non, Ruột Già, Thận, Bàng Quang)

Người gặp việc vui tinh thần phấn khích, Phong Thiệu cũng bắt đầu chuẩn bị đi bí cảnh ở Tàng Phong sơn. Có điều, sau khi dùng thần thức kiểm tra túi gấm của Tôn đạo nhân, y không khỏi lại trì hoãn lại một chút, bởi vì y phát hiện một thứ rất hay ho.

Tôn đạo nhân là đan tu, đan tu cũng chia làm vài loại, phần lớn dựa theo thuộc tính linh căn của mình mà có những hướng đi khác nhau. Cũng vì điều này mà phần lớn tu pháp đều là kiểu đại đồng tiểu dị (phần lớn thì giống nhau nhưng phần nhỏ lại khác biệt). Chẳng hạn như Phong Thiệu là Hỏa linh căn, khi tu kiếm sẽ chú ý đến Long Hỏa kiếm, uy lực vô cùng, nhưng nếu là kiếm tu Mộc linh căn, vậy thì kiếm thế kia sẽ chuyển thành Như Ý, sinh sôi không ngừng……

Mặt khác Tôn đạo nhân là đan tu thiên về Mộc linh căn, bởi vậy trong túi gấm của hắn phần lớn là các loại linh thảo, ngọc giản hướng dẫn, đan dược phụ trợ, đều là các loại liên quan đến linh thực.

Phong Thiệu phát hiện trong túi gấm có hai cọng linh thảo giống y đúc thứ mà y đã bị trúng chiêu ngày hôm đó. Sau khi dùng thần thức tra xét trong ngọc giản mới biết được loại linh thảo này có tên là Hợp Hoan thảo. Y chưa từng nghe nói qua cũng không có gì lạ bởi đây là chủng linh thảo biến dị!

Không biết Tôn đạo nhân tìm được ở đâu một quyển [Dục Pháp] không trọn vẹn. Dục Pháp cũng không phải là tên gọi đầy đủ của ngọc giản. Bởi vì Tôn đạo nhân chỉ có mấy tờ nội dung, sau khi xem xong lại phát hiện Hợp Hoan thảo này nuôi dưỡng cực kỳ khó khăn, muốn tạo ra một gốc biến dị càng là có thể gặp mà chẳng thể cầu.

Có điều vận khí của Tôn đạo nhân cũng không tồi. Phong Thiệu thầm nghĩ, y chém mất ba gốc biến chủng, vậy mà trong túi gấm vẫn còn hai gốc nữa.

Chỉ là so với ba gốc đã bị Phong Thiệu chém hỏng, hai gốc này vẫn còn chưa trưởng thành, đầu xanh đuôi trắng mới dài có một đoạn be bé đang sống trong Dưỡng Linh dịch. Xích Mân tò mò lấy móng vuốt đụng nhẹ một cái, lá của Hợp Hoan thảo kia còn có thể nhẹ nhàng vặn vẹo giống như một vật sống bình thường.

Hóa ra là vật sống…… Phong Thiệu nói nhỏ một tiếng: “Lúc trước còn tưởng là con rối, thảo nào không có tử khí, thì ra là linh thực.”

“Thúc thúc cũng muốn nuôi nó?” Phong Bạch đang mò trong tui gấm, hầu như phần lớn thời gian cậu vẫn rất tò mò. Phong Thiệu cũng có ý bồi dưỡng tài năng của cậu, tò mò ham học hỏi chính là một bậc thang của sự tiến bộ nha.

“Ta không nuôi được, tuy rằng có công pháp thì có thể tu luyện từ từ, nhưng ta không có linh khí hệ Mộc.” Phong Thiệu trả lời, nhưng trong lòng y lại nảy ra một ý tưởng khác. Lúc trước trên đài đấu pháp, linh lực của y bị thôi tình hương trói buộc phải dùng Ma khí để hóa nhập vào Xích Viêm kiếm, có điều cũng vô cùng thuận tay nên nhanh chóng chém chết hai nữ tử kia. Điều này làm cho y cảm giác, lấy Ma nhập Đạo, hoặc nên nói là Ma Đạo không phân, không hẳn không thể được.

Giống như lúc này phải dùng đến linh khí hệ Mộc với có thể nuôi dưỡng được linh thảo biến dị, Phong Thiệu lại có thể dùng ma khí để thử, thậm chí nói không chừng còn có thể lấy tâm chú của Tế Luyện dùng cho con rồi để luyện chế cũng nên……

Vừa nghĩ như vậy giống như được mở ra một cánh cửa mới, có điều hiện giờ không phải là thời cơ tốt để thử những thứ này.

Phong Thiệu bấm tay niệm quyết, sau khi cất hai gốc Hợp Hoan thảo đi liền mang theo Phong Bạch và Tiểu Mân đi lên hành trình chinh phục bị cảnh trên núi Tàng Phong.

Trong kịch bản cũng có miêu tả về nơi này, nhưng lại chỉ có đúng một câu: Sơn phúc phía nam, Hòe ấm phía bắc. (Ở bụng núi phía nam, phía bắc của rừng Hòe

Nghe thì có vẻ rất huyền bí nhưng lúc tìm lại không khó, bởi vì toàn bộ trên lưng núi Tàng Phong chỉ có một nơi có rừng Hòe. Cây Hòe, cây Liễu, cây Dâu, cây Dương Diệp và cây Xoan thường được gọi là năm loài cây của quỷ, là giống cây thuần âm, bí cảnh ở nơi đây cũng âm tà đến cực điểm.

Muốn đi vào bí cảnh bắt buộc phải đợi đến đêm trăng tròn, tới khi ánh trăng lên cao, Phong Thiệu liền nhìn thấy nơi giao nhau giữa ánh trăng và rừng hòa hiện ra một điệp cảnh. Thời gian của sự giao thoa này không tới một khắc, sau khi y tìm được liền không dám chậm trễ nữa, nhanh chóng bấm ngón tay niệm thần chú tạo ra một linh phù hiện chân. Sau khi đốt cháy phù triện bên trên điệp cảnh liền thấy trong không gian trống không dần vỡ vụn ra một khe hở bằng bàn tay, lỗ hổng lớn dần, hiện ra một đạo phù văn.

Phong Thiệu không biết giải trận, nhưng Thanh Thành tôn giả trong phim chỉ dựa vào kiếm ý mà trực tiếp phá hỏng trận pháp này. Cho nên y cũng dùng luôn chiêu đó, dù sao lúc ấy Thanh Thành tôn giả còn chưa đột phá được kiếm ý tam trọng thiên, thậm chí bởi vì tâm cảnh không ổn mà có dấu hiệu Nhập Ma dẫn đến ảnh hưởng tới thực lực.

Tuy rằng kiếm ý Liệt Hỏa của y vẫn chưa lĩnh ngộ được bằng Thanh Thành, dù sao thứ gọi là lĩnh ngộ này cũng không phải của bản thân y, thế nhưng tâm cảnh của y lại hơn Thanh Thành không chỉ một bậc. Mặt khác sau khi trải qua tu luyện lần trước và được Kim Đan bồi bổ, cảnh giới sơ kì Kim Đan của y đã sóng yên biển lặng, chỉ cần cần áp chế được bụi gai trong cơ thể, qua một thời gian nữa là y đã có thể thăng lên một tiểu cảnh giới.

Dùng sức mạnh để phá hủy trận pháp thì không cần kĩ thuật cao siêu gì cả, Phong Thiệu vận linh lực đánh ra một chiêu [Côn Luân · Phá Viêm]. Xung quanh kiếm Xích Viêm bao phủ bởi ánh sáng hồng sắc sau đó biến thành một vệt sáng, lập tức đâm xuyên qua tâm của phù văn trong trận. Ánh kiếm chói mắt kéo theo vệt sáng ở phần đuôi nhanh chóng xé rách tâm phù, tạo nên một tiếng nổ lớn như sấm động.

Cùng lúc đó, Phong Thiệu cũng lập tức dùng trùy Toản Thiên. Tuy trùy Toản Thiên chỉ là pháp khí bình thường nhưng lại do sư mẫu Bích Lạc tiên tử của y tạo ra. Nàng là sư muội của chưởng môn Phiêu Miểu đương nhiệm, tay nghề luyện khí cũng cực cao. Tuy trùy Toản Thiên nho nhỏ này chỉ là trung phẩm nhưng tốc độ và uy lực lại vượt xa thượng phẩm, quả thật là một pháp khí hữu dụng khi muốn thiết ngọc thâu hương. (Thiết ngọc thâu hương: lén lút vào phòng để tặng tựu với phụ nữ trong nhà)

Đương nhiên Phong Thiệu cũng mới sử dụng vật ấy vài lần, không phải vì để thiết ngọc thâu hương mà là dùng khi y nghe ngóng được tin tức của Thất Tinh Linh Nhĩ và muốn tới cướp. Trùy Toản Thiên vô khổng bất nhập*, kiếm Xích Viêm của y vừa mới cắt được một lỗ nhỏ, trùy sắc nhọn đã nhanh chóng đâm vào, xâm nhập từng chút một rồi mở rộng vết rách. (*Chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng tất cả mọi dịp)

So với việc dùng kiếm để phá hỏng toàn bộ, không thể nghi ngờ cách này bớt sức hơn hẳn. Tất nhiên điều kiện tiên quyết là phải có một cây trùy Toản Thiên xịn như vậy, chứ nếu dùng trùy Toản Thiên bình thường để phá hỏng trận pháp của bí cảnh núi Tàng Sơn e sẽ phải tốn sức hơn.

Nhân lúc này Phong Thiệu cũng dặn dò Xích Mân: “Đợi lát nữa đi vào đừng để ý tới thứ gì khác, chỉ cần tập trung tìm nơi chứa nhiều linh khí nhất. Mi bay chậm một chút vì bên trong không an toàn đâu.”

Xích Mân ngẩng đầu ưỡn ngực kêu hai tiếng “Tức tức” đáp lại, dáng vẻ cứ yên tâm để túi ở chỗ nó.

Phong Bạch lạnh lùng liếc mắt nhìn nó, Xích Mân lập tức héo đi hai phần. Phong Thiệu bất đắc dĩ xoa đầu Phong Bạch dặn dò: “Con cũng vậy, một khi cảm thấy không ổn thì lập tức biến trở về hình thú. Trong bí cảnh rất nguy hiểm, hình người của con tương đối yếu ớt, ở hình thú sẽ mạnh mẽ hơn.”

Phong Bạch dường như đã vỡ ra được điều gì đó, thầm nói trong lòng: Quả nhiên thúc thúc thích kiểu mạnh mẽ, chả trách chỉ muốn cậu dùng hình thú để giúp đỡ y, lại còn nói phải đợi cậu lớn lên. Chẳng qua là y ngại cậu vẫn còn nhỏ yếu thôi, xem ra phải cố gắng tu luyện tăng cường thực lực mới được. Phong Thiệu cũng không để ý ánh mắt của đứa bé bên cạnh đã trở nên nóng rực kiên định bởi vì phù văn của trận pháp đang ngày càng nhạt đi, toàn bộ trận pháp cũng rung lên bất ổn sau đó nổ ‘oanh’ một tiếng long trời lở đất. Đây là dấu hiệu trận pháp sắp phản phệ khi bị sụp đổ.

“Tiểu Bạch, biến về !” Phong Thiệu vừa nhắc nhở vừa giương kiếm chém về phía đám mây đen quỷ khí, kiếm ý liệt hỏa vừa gặp đã bốc cháy đốt thứ đó thành hư vô.

Chỉ là bên này y đang bận rộn đến mức chân không chạm đất lại nghe thấy Phong Bạch sau khi biến thành hổ thì gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, những vật âm tà đang cuồn cuộn kéo đến từ trong phù văn cũng bởi vậy mà đình trệ trong giây lát.

Sau đó Phong Bạch lại bổ nhào cắn về phía này, bất cứ tàn vân Quỷ Ảnh gì cũng đều bị nó ăn hết vào bụng. Những thứ còn lại thi nhau chạy trốn toán loạn, cho dù có muốn hợp lại chống đỡ hay giãy dụa sắp chết cũng đều hóa thành mỹ thực chui vào trong bụng của Bạch Hổ.

Phong Thiệu nhẹ nhàng thở ra lại không khỏi thất kinh. Bạch Hổ đến cùng cũng là thánh thú, cho dù tạm thời thực lực không sánh bằng phẩm cấp nhưng bản năng lấy quỷ mị làm thức ăn của nó lại chẳng mai một đi chút nào. Có điều so với kiếm thế của y thì cách này nhanh hơn nhiều,

Phong Thiệu cũng vui mừng vì thực lực của nó tăng cao nhưng lại mơ hồ cảm thấy có điểm khác thường.

Mới vừa rồi khi Phong Bạch thôn phệ âm hồn, Phong Thiệu cũng không hề phòng bị nhưng kỳ thật lại có một chút cảm giác không thích hợp và chống lại. Ngay cả vòng ngọc để che dấu ma khí trước ngực y cũng đang hơi phập phồng, đây là dấu hiệu y đang bất an.

Khi phù văn biến mất, trong trận pháp bị phá hỏng hiện ra một đám sương mù màu đen. Phong Bạch nhìn về phía Phong Thiệu đang đứng im bất động, truyền âm hỏi: Thúc thúc?

Phong Thiệu lấy lại tinh thần. Nghĩ những điều kia làm gì, thiên tính của hai người đối ngược với nhau không phải là điều bây giờ mới biết, nhưng khi bị nhắc lại khó tránh khỏi khiến y cảm thấy không được thoải mái. Y giả như không có chuyện gì vô lưng Phong Bạch, một người một hổ một chim cùng tiến vào trong sương mù.

Nơi đi vào của bí cảnh là một cửa đá, sau khi trận pháp được mở, đoàn người của Phong Thiệu đi vào đã cảm nhận được từng đợt âm phong thổi qua. Đi thêm hơn trăm bước nữa liền bước vào một hang động tối tăm, nến trong động tự bốc cháy hắt ra một chút ánh sáng mỏng manh. Khi bọn họ vừa bước vào lập tức khiến cho âm khí đại thịnh, những bóng đen bên trong cũng bắt đầu cử động. Có hai thứ hình người một đen một trắng hiện lên trong sắc hồng khiến cho lệ khí bắn ra bốn phía làm sắc thân khó chịu.

Hóa ra là hai Quỷ Sát giữ cửa cấp thấp, Phong Thiệu chẳng thèm nâng mi mà bổ luôn mấy đạo kiếm quang vào chúng, chỉ nghe thấy mấy tiếng " Lách cách" vang lên như có thứ gì đó vỡ vụn. Y nhẹ nhàng kêu "Ồ", đúng là hai viên Sát Hồn châu đã bị vỡ nát. Quỷ vật lâu năm mới có thể ngưng kết ra Sát Hồn châu, xem ra tuy thực lực của Quỷ Sát nơi này không cao nhưng tuổi tác chắc cũng đã hơn ngàn năm.

Phong Thiệu ngẫm lại, cũng đúng thôi. Bí cảnh núi Tàng Phong kì thật thuộc về sở hữu của Hà gia khi vẫn còn là thế gia, ngàn năm qua chưa từng được mở ra lần nào. Y không biết ở đây có Sát Hồn châu bởi vì đoạn này không được kịch bản viết chi tiết, hơn nữa lúc đầu Thanh Thành tôn giả rất bài xích việc tu Ma cho nên không hề để tâm đến những thứ này. Phong Thiệu thì khác, khi y đến đây mọi thứ đã định, nên trở thành thế nào thì trở thành thế ấy cho nên y rất hứng thú với Sát Hồn châu, thứ này chuyên dùng để luyện chế Ma Sát. Tuổi tác của Quỷ Sát

càng dài, quỷ khí trong Sát Hồn châu cũng càng thêm dày đặc, có thể dùng để tạo ra Ma Sát và nâng cao thực lực của Ma Sát.

Cho nên tiếp theo Phong Thiệu không thể dùng kiếm chém nữa mà phải vận Ma công, với tu vi cấp bốn của y, chỉ cần dùng một chiêu Âm Dương chỉ đã có thể bóp nát được những Quỷ Sát này. Có điều so với việc dùng kiếm ý nhị trọng thiên để chém thì dùng cách này sẽ mất thời gian hơn nhiều, nhưng ưu điểm là sát chiêu quỷ dị như hòa như thế này sẽ giết được Quỷ Sát mà không làm tổn hại đến Sát Hồn châu.

Phong Bạch cũng hiểu được ý định của y. Bạch Hổ là thiên địch số một của nhóm quỷ quái, mấy Quỷ Sát kia cấp cũng không cao, phần lớn đều kêu lên vài tiếng rồi tiêu vong dưới móng vuốt chứa đầy linh lực hùng hậu của nó.

Tuy lệ khí của Quỷ Sát có thể công kích tâm thần, khuấy động sắc thân nhưng cấp bậc này vẫn chưa đủ để tổn thướng đến Phong Thiệu có tu vi Kim Đan kỳ, càng không thể tổn thương được Bạch Hổ. Thê nhưng Xích Mân lại bị những lệ khí này làm cho bất ổn, thỉnh thoảng sợ tới mức kêu "Tức tức" không ngừng, vẫy lục dực bay loạn cả lên.

Phong Thiệu lo lắng nó sẽ bị dọa đến mức hỏng cả gan vì thế liền dán vài lá bùa Thanh Thân lên người nó. Tuy uy lực của những tấm bùa này không lớn nhưng may mà chim Xích Mân có thân thể nhỏ bé, số lượng bùa nhiều cũng có thể bảo vệ được nó khỏi sự ảnh hưởng những thứ như quỷ khí, lệ khí, âm khí, sát khí.

Bởi vì Phong Thiệu cố ý muốn thu thập Sát Hồn châu cho nên phải mất nửa canh giờ mới đi hết được thạch đạo này, ước chừng có hơn trăm viên Sát Hồn châu được thu vào trong túi gấm. Sau khi dọn dẹp sạch Quỷ Sát ở trong thạch động, y mới vừa lòng gật đầu. Khó trách y để bụng như vậy, nếu như không đi tới những vùng đất cổ xưa, e rằng rất khó để tìm được một bí cảnh lâu đời, âm tà như vậy ở Cửu Châu .

Luyện chế Ma Sát là việc Phong Thiệu vẫn luôn chuẩn bị làm từ trước đến giờ cho nên bảo vật như Sát Hồn đương nhiên y sẽ không bỏ qua.

Có Xích Mân ở đây, Phong Thiệu và Phong Bạch không đi giống như trong kịch bản nữa, tránh trường hợp phải đánh nhau cũng như đối mặt với mấy lão quái, cũng mất đi vài cảnh ác đấu, trực tiếp đi thẳng đến cuối thạch đạo.

Nhưng cuối cùng vẫn còn một lão quái y không thể không đối mặt. Theo từng trận âm phong thổi tới, Phong Thiệu truyền âm dặn Bạch Hổ cẩn

thận, bản thân y cũng nắm chặt Xích Viêm kiếm. Tu vi Ma công của y không tầm thường nhưng dùng nó để đối phó với tà vật thì y lại không chiếm được ưu thế.

Xích Mân cũng lặng lẽ đem thân mình lùi về phía sau Phong Thiệu và Bạch Hổ, cuối cùng họ cũng đi tới chỗ hồng quang đang chợp chờn bất định, lộ ra sự quỷ dị của thạch động.

------oOo------

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.Net

"A…… Lại có không khí tràn đầy sức sống…… Đã lâu, đã lâu…… Không ngửi được mùi của sự sống nữa, vẫn là một mùi hương thơm như vậy……"

Một tiếng nói khàn khàn quái dị vô cùng khó nghe truyền tới theo từng trận âm phong, các bóng đen bắt đầu cử động ùa về phía thạch đạo, từ từ hình thành nên một bóng người khiến cho lệ khí từ bốn phía đều sôi trào.

Tuy Phong Bạch là thiên địch của đám quỷ quái nhưng dù sao thực lực của thứ này cũng bất phàm, Phong Thiệu không thể không nhắc nhở một câu: "Tiểu Bạch, vật ấy lệ khí rất nặng, cẩn thận lệ quỷ quấn thân!" Sau đó y cũng không khách khí nữa, kiếm Xích Viêm hóa thành hỏa long, kiếm ý nóng rực nhanh chóng chém về phía bóng đen còn chưa biến hóa xong.

Chỉ là khi kiếm của y chém xuyên qua bóng đen làm thứ đó bắn ra xa nhưng lệ khí lại càng ngày càng nặng. Bởi vậy mới nói thứ này khác hoàn toàn lũ Quỷ Sát kia, người ta không gọi nó là Quỷ Sát mà gọi nó là Quỷ Quái. Sát vô hình nhưng Quái hữu hình, cũng có thể biến hóa từ hữu hình thành vô hình thậm chí còn mang theo linh trí, bản năng của nó là ăn những sinh vật sống.

"Tiểu quỷ ngoan độc quá…… Để lão hủ cắn ngươi một miếng nào……" Lão quỷ nhe răng, âm thanh khàn khàn mơ hồ.

Phong Thiệu không dám phân tâm, kiếm thế không ngừng công kích về phía lão quỷ. Tứ chi của nó mỗi lần biến hóa bị y chặt đứt lại biến thành

một Quỷ Ảnh cực lớn bay loạn xung quanh. Đoạn này trong kịch bản do Thanh Thành quá khinh địch nên đã để lão quỷ biến hóa hoàn toàn thành thực thể, khiến năng lực phòng thủ và tấn công của nó cũng được nâng cao hơn rất nhiều. Tuy trước đó đã phải trải qua mấy trận ác đấu nhưng Thanh Thành vẫn còn đối phó được, nhưng sau khi lão quỷ biến thành thực thể đã khiến gã phải dùng toàn lực để ứng phó, may mà còn có Nhai Xế trợ giúp mới có thể thuận lợi giết được nó.

“Ta với ngươi không thù không oán…… Tội gì phải ép quỷ quá đáng……” Giọng nói của lão quỷ chói tai khó nghe vô cùng. Nó mở cái miệng đầy máu đánh về phía Phong Thiệu.

Có tấm gương lúc trước nên Phong Thiệu không dẫm vào vết xe đổ, mỗi một nhát kiếm chém ra đều mang mười phần kiếm ý, thậm chí y còn ném thêm phù triện để hỗ trợ. Vốn lão quỷ muốn phi tới để để cắn y nhưng lại bị tầng tầng sát chiêu của đối phương đánh tan ra, hư ảnh khó có thể dùng sức nên đành nhanh chóng trốn tránh.

Phong Thiệu bấm tay niệm thần chú đánh ra một chiêu [Côn Luân · Hóa Hỏa]. Kiếm ý của y ngay lập tức được bao bọc bởi một ngọn lửa ảo ảnh, lại thêm Phong Bạch đang giương nanh múa vuốt cắn xé, cuối cùng cũng ép lão quỷ rơi vào ngọn lửa đang cháy rực của kiếm quang.

“Đau chết …… Đau chết …… Thả ta đi…… Ta sẽ nói cho các người biết về một báu vật đang ở trong bí cảnh. Ta biết Sơn Hà Xã Tắc Đồ…… Thả ta đi……” Lão quỷ bị kiếm quang đâm đến mức kêu gào thảm thiết, Quỷ Ảnh cũng bay toán loạn trong ánh lửa nhưng lại chẳng thế thoát ra được.

Phong Thiệu biết Sơn Hà Xã Tắc Đồ được đặt ở một nơi nào đó trong bí cảnh này. Đây là lí do trong phim cảnh ở bí cảnh được quay đến hai lần. Có điều lần thứ hai là quay cảnh về Lữ Minh Tịnh và người lấy được tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng là hắn..

Y chẳng có hứng thú với đồ của nhân vật chính cho nên không thèm phản ứng lại lời của lão quỷ.

Phong Bạch thì ghét giọng nói này khó nghe lại thêm ngửi được mùi hương thơm ngon cho nên nó liền quay đầu cắn một miếng. Trong tiếng kêu rên đau đớn của lão quỷ, một lượng lớn Quỷ Ảnh bị Phong Bạch nuốt vào bụng. Nó liếm miệng, cảm thấy hương vị này cũng tạm được nhưng còn lâu mới thơm ngon được bằng nguyên tinh của thúc thúc.

“Bạch Hổ, vậy mà trên đời này vẫn còn thánh thú Bạch Hổ……thánh thú Bạch Hổ lấy quỷ mị làm thức ăn……” Lão quỷ hoảng sợ đến cực điểm, Quỷ Ảnh càng bay toán loạn trong ánh lửa, dáng vẻ của nó giống như là đang sợ đến phát run.

Bạch Hổ đúng là rất hiếm, lại thêm thiên tính ăn quỷ quái của nó quả thật là muốn đòi mạng. Phong Thiệu không để ý tới lão quỷ đang kinh ngạc, y dùng Hóa Hỏa Kiếm Quang trận để khống chế lão quỷ không phải là vì muốn giết nó. Hư ảnh của lão quỷ vẫn có vài phần thực lực, càng không cần nhắc đến lão quỷ đã hoàn toàn hóa thành thực thể trong kịch bản, đây là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Phong Thiệu ngâm chú Luyện Ma, ngón tay linh hoạt không ngừng bấm quyết, một sợi ma khí hắc sắc bay ra từ đầu ngón tay y, sau đó càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

“Ngươi là Ma Tu ! Ngươi……” Lão quỷ kia càng thêm kinh sợ, nó nhìn Bạch Hổ nằm bên chân Phong Thiệu dường như vô cùng ôn hòa vô hại, lại nhìn Phong Thiệu đang niệm thần chú vận Ma công.

Lần này nó không chỉ kinh sợ mà trên gương mặt mơ hồ còn có thêm biểu cảm quái dị, sau đó mang theo một chút tiếu ý, cười khặc khặc: “Ngươi là Ma Tu…… Ma Tu, khí tức này lão hủ sẽ không nhận nhầm…… Ha ha, đáng cười đáng cười. Vậy mà lại có Ma tu ở cùng với Bạch Hổ…… Hôm nay nó ăn ta, ngày mai nó ăn ngươi…… Ha ha…… Ha ha……”

Trong đôi mắt vàng của Phong Bạch hiện ra hung quang xanh thẫm, nó nhanh chóng bật dậy muốn cắn lão quỷ lại bị Phong Thiệu quát ngưng lại :“Trở về! Con còn cắn thêm mấy miếng nữa thì thứ ta lấy được không phải chỉ là loại tàn phế hay sao?”

Phong Bạch nhận ra giọng y không vui, lãnh lệ nhìn thoáng qua lão quỷ sau đó liếm liếm móng vuốt, âm u lùi về nằm bên chân Phong Thiệu.

Lão quỷ thấy thế lại càng thêm chặc chặc lấy làm kỳ lạ, nhưng nó cũng không còn sức để nói chuyện nữa. Quỷ Ảnh bị chú Luyện Ma ăn mòn dần dần biến thành hư vô.

Với tu vi sơ kì cấp bốn của y, Phong Thiệu muốn thu lão quỷ này không phải là nói chơi. Sau khi bỏ đi một ít ma khí liền đem lão cất vào trong chiếc bình nhỏ màu xanh. Trong bình có ma khí hóa nhập của y, Quỷ Ảnh này bị ma khí của y thôn phệ, những bản tính và kí ức lúc trước sẽ

đều bị giam lại, sau khi kí khế ước liền hoàn toàn nghe theo sự sai bảo của y.

Có điều sức mạnh của hình thái này không được cao lắm, cũng không thể phát huy được mười phần thực lực của lão quỷ. Bởi vậy giai đoạn luyện hóa về sau rất quan trọng, nhưng điều đó chưa phải là mối bận tâm của phong Thiệu hiện giờ.

Phong Bạch đi theo Phong Thiệu tiến về phía cuối thạch đạo nhưng trong lòng nó vẫn nghĩ đến câu nói vừa rồi của lão quỷ, không nhịn được mà truyền âm cho y: Thúc thúc

"Sao vậy?" Phong Thiệu hết sức chăm chú đi theo Xích Mân đang dẫn đường phía trước. Nơi này rộng rãi trống trải hơn thạch đạo nhưng bốn phương tám hướng đều là đường đi, may mà có Xích Mân nếu không đi nhầm đường thì không tránh được vài trận ác đấu, không nói đến việc tổn thương thân thể, có khi chẳng còn mạng mà rời khỏi đây.

Đôi mắt vàng của Phong Bạch đầy rầu rĩ, truyền âm nói: "Con…… Tuy con tham ăn nhưng tuyệt đối sẽ không ăn thúc thúc đâu."

"Hả?" Phong Thiệu nghiêng đầu qua.

Phong Bạch lại cho rằng đối phương không tin nên nôn nóng đi lên chặn đường y, nhưng hình thể không tiện đành hóa thành hình người, thân trần như nhộng níu lấy đạo bào của Phong Thiệu, nghiêm túc nói: "Cho dù thúc thúc thơm thật là thơm thì con cũng không ăn đâu, một miếng cũng không ăn, càng không để cho kẻ khác ăn thúc thúc, nếu có ai muốn ăn thúc thúc, con nhất định sẽ cắn chết kẻ đó." Nói hết câu này, trong ngực cậu lại quặn đau, tiếng kinh văn cũng vang lên trong đầu.

Có thể là do hoàn cảnh, vốn trong lòng Phong Thiệu vẫn còn một chút tối tăm nhưng khi nhìn thấy Phong Bạch lộ ra sát ý không thèm che dấu trong mắt, y lại nở nụ cười, còn xoa cái đầu đầy tóc đen mềm mại của cậu, nói: "Cứ tưởng linh trí của con cao đến mức nào, nhưng trong đầu toàn nghĩ linh tinh thứ gì vậy? Đương nhiên ta biết con sẽ không ăn ta."

Phong Bạch hít mắt cọ cọ trong lòng đối phương, lại nghe thấy câu tiếp theo của Phong Thiệu kèm thêm ý cười giảo hoạt: "Con mà ăn ta thì lấy ai 'giúp đỡ' một con hổ như con chứ?"

Phong Bạch trong lòng nóng lên, không nhịn được mà trừng mắt nhìn y sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại ngẩng đầu hỏi một câu: "Nếu con không phải là một con hổ? Người còn……" Nhưng cậu lập tức ngừng lại bởi vì cậu nhìn thấy ánh mắt của Phong Thiệu có chút không thích hợp,

sau đó cậu không đổi sắc mặt nói hết câu: “Chắc người không giúp đâu bởi vì khi con ở hình người thì trông rất giống, đâu có ai đoán được con là một con hổ đâu?”

Bởi vì một câu nói khiến cho Phong Thiệu giật mình, đột nhiên y có một liên tưởng không tốt lắm– Là người nhưng lại có thể biến thành hổ…

Đang suy nghĩ việc khác nên y hoàn toàn không nhận ra Phong Bạch luôn ít nói hôm nay lại đột nhiên nói nhiều như vậy, chỉ kịp che dấu sắc mặt mà tùy tiện trả lời lại một câu:“Ừ, không đoán được đâu.” Sau đó nhéo mặt cậu, nói:“Đây là trong bí cảnh đấy, con chuyên tâm một chút đừng có suy nghĩ miên man.”

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đi theo Xích Mân tiến vào một khu rừng rậm xanh ngát. Lần này không đợi Phong Thiệu nhắc nhở Phong Bạch đã tự động hoá thành hình hổ đi bên cạnh Phong Thiệu, giống như lúc trước chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ là trong đôi mắt của nó càng thêm hung ác nham hiểm.

Quỷ khí khiến cho khu rừng này lạnh lẽo đến cực điểm, nếu không phải Phong Thiệu tu Ma đã nhiều năm, chỉ sợ đã bị những quỷ khí này làm ảnh hưởng đến thần thức. Tuy rằng khi ở trong bí cảnh thần thức của y đã bị giam cầm nhưng nếu ảnh hưởng đến pháp thân thì linh lực sẽ dễ bị mất khống chế. Nếu để linh lực mất khống chế sẽ vô cùng nguy hiểm, nặng còn có thể nổ tan xác mà chết.

Trong rừng rậm cũng có không ít Quỷ Sát, tuy tuổi tác ít hơn hơn so với đám ở trong thạch đạo nhưng lại khó đối phó hơn. Không chỉ do quỷ khí ở rừng rậm phồn thịnh, tẩm bổ cho Quỷ Sát trở nên mạnh mẽ mà đám Quỷ Sát này còn thích ùa lên một lượt.

Ba con Quỷ Sát nhào lên một lúc còn đỡ được chứ nếu năm sáu bảy tám đứa nhào đến một lúc thì hơi khó đối phó. Phong Thiệu và Phong Bạch nhờ vào kinh nghiệm lúc trước mà miễn cưỡng chém giết đám Quỷ Sát lục sắc trên đường đi, trừ đoạn sau vì số lượng quá nhiều mà bắt buộc phải dùng kiếm để chém, còn lại cũng thu hoạch được một lượng Sát Hồn châu hoàn chỉnh.

Có điều lúc này Phong Thiệu không dám dọn dẹp sạch đám Quỷ Sát. Trong kịch bản cánh rừng này có rất nhiều Quỷ Quái, tuy không thu được nhiều Sát Hồn châu nhưng trong rừng lại có rất nhiều Cực Âm thảo được quỷ khí nuôi dưỡng ra. Cực Âm thảo chỉ mọc ở nơi có âm khí

nặng, những nơi mọc loại cỏ này chắc chắc bên cạnh sẽ có Quỷ vật trông giữ, không chừng còn có mấy loại nổi tiếng trong thế tục.

Phong Thiệu chém giết cả một đoạn đường cũng tiện tay góp nhặt được một ít Cực Âm thảo. Loại cỏ này không hẳn là quá quý hiếm nhưng vì được nuôi dưỡng ở bí cảnh có nhiều âm khí nên chất lượng thượng thừa, ít nhất cũng hơn năm trăm năm tuổi. Phong Thiệu không có nhiều hiểu biết về linh thảo ma dược nhưng y biết thứ này rất khó có được.

Cực Âm thảo là nguyên liệu luyện chế của nhiều loại đan dược nhưng với Quỷ tu mà nói nó còn có nhiều tác dụng hơn nữa. Trong chú Tế Luyện Tâm mà y tu luyện có bao gồm rất nhiều nội dung của Quỷ tu, đó cũng là lí do cuối phim Thanh Thành tôn giả vừa như ma lại vừa như quỷ, vô cùng thần bí tàn bạo.

Một đường chém giết đi ra khỏi khu rừng, Phong Thiệu và Phong Bạch đều tốn rất nhiều thể lực, cuối cùng còn gặp phải một con lão quái lúc sắc tốn không ít công sức mới giết được. Vốn y cũng muốn thu lão quái này nhưng thực lực của nó quá mạnh, dưới sự phối hợp của Phong Bạch mới có thể thuận lợi giết được nó đã là điều không dễ dàng. Hai người cũng bị thương nhẹ, may mà vẫn thu được một viên Sát Hồn châu màu xanh nhạt.

Bởi vì trực tiếp đi con đường dẫn đến Thất Tinh Linh Nhĩ cho nên chuyến đi này của Phong Thiệu tránh được rất nhiều đường vòng. Sau khi rời khỏi rừng cây hai người liền đi đến một bãi tha ma khổng lồ. Vừa thấy bãi tha ma, Phong Thiệu vội vàng nhắc Phong Bạch cần phải cẩn thận, bản thân y cũng sẵn sàng trận địa đón địch. Nếu như y nhớ không nhầm, bỏ đi vài đoạn đường vòng, cửa cuối cùng sẽ có……

Vào đúng lúc này bên trong bãi tha ma đột nhiên hiện lên ánh huỳnh quang chói mắt, vài thi thể đã bị phân thân đoạn cốt tràn đầy sát khí bỗng nhiên sống dậy, ánh huỳnh quang cũng biến thành trận pháp chứa chi chít phù văn, tản ra quỷ khí hắc sắc âm trầm

“Giết!” Phong Thiệu dùng toàn lực giương kiếm Xích Viêm, hai chân y nhảy lên cao giống như bên dưới có mặt đất vô hình nâng đỡ, máu toàn thân y như muốn sôi trào, linh lực giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt hừng hực phun ra từ trong cơ thể sau đó rót vào kiếm Xích Viêm. Một chiêu [Côn Luân · Phá Viêm] chém thẳng vào trung tâm của trận văn!

Cho dù không có một kiếm này của Phong Thiệu, Phong Bạch luôn mẫn cảm với ma khí cũng nhận ra trung tâm trận văn là nơi có quỷ khí nồng

đậm nhất. Nó mãnh liệt nhảy lên muốn cắn một ngụm, lại phát hiện một đám âm vân từ trên cao giáng xuống nơi đó khiến cho đám ma trơi ở khoảng mấy trăm trượng xung quang trận văn đều lăn lộn không ngừng, khoảng không hôn ám cũng chợt biến sắc.

Một cái tay trắng bệch bò ra từ trong trung tâm của trận văn, Bạch Hổ thấy cánh tay kia liền xông lên cắn, cánh tay bị nó cắn lệch sang một bên nhưng vẫn không thể ngăn cản được chủ nhân của nó bò ra từ trong đám thi thể.

Lông mày của Phong Thiệu không khỏi nhíu lại, lập tức chém một kiếm Phá Viêm vào nó nhưng lúc này thi sống kia đã bò ra hoàn toàn. Nó nghiêng đầu, nâng tay tạo ra một đám quỷ khí mờ mịt ngăn cản kiếm quang sau đó nghiêng người sang một bên tránh né.

Phong Bạch lại xông lên tấn công nhưng thi sống vừa mới bò ra này hoàn toàn không sợ hãi. Thân nó cao chín thước, quần ảo tả tơi dơ bẩn không chịu nổi, làn da lộ ra ngoài đều là màu xích thanh trắng bệch, đúng là một con cương thi.

Phong Thiệu vừa nhìn một cái đã biết đây là cương thi ngàn năm từng được nhắc tới trong kịch bản.

Khi y nhìn thấy bên miệng Phong Bạch có vệt máu đen thì không khỏi căng thẳng trong lòng, vội vàng nhắc nhở:“Đừng cắn nó, thi độc của con cương thi này vô cùng lợi hại!” Trong phim Nhai Xế cũng từng cắn thứ này. Nó không biết về độc tố của cương thi nên cũng cắn sâu hơn, tình huống sau đó còn thảm hại hơn Bạch Hổ nhiều.

------oOo------

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này Phong Thiệu đã thu kiếm. Bởi vì trong kịch bản Thanh Thành tôn giả cũng liều mạng muốn dùng kiếm ý của kiếm pháp Côn Luân để giết chết cương thi này, nhưng trước đó gã đã trải qua rất nhiều cuộc chiến hao tốn thể lực còn bị thương, lại thêm con cương thi này nhìn qua thì như một bãi thịt nát nhưng lực phòng thủ lại rất cao.

Tuy rằng thế công của Kiếm tu rất mạnh nhưng lại hao tốn linh lực, huống chi còn chẳng thương tổn được con cương thi ngàn năm này – Giống như hiện giờ, nó nâng cánh tay bị Phong Bạch cắn đứt lìa, sau đó có vô số xương trắng và thịt nát từ đám thi thể bay đến, chẳng bao lâu đã mọc lại một cánh tay khác.

Miệng Phong Bạch bị máu độc của đối phương đốt đến nhe răng trợi mắt lúc này mới phản ứng lại đứng. Đôi mắt vàng kim của nó trong phút chốc tràn đầy sát khí. Nó dùng móng vuốt cào cương thi nhưng cả người cương thi đều là thi độc, Bạch Hổ làm như vậy chính là tự mình chịu thiệt, cả người nó bị tổn thương một mảng lớn.

Phong Thiệu nhanh chóng quát nó ngừng lại sau đó kháp ra một ma quyết, một vệt sương mù Phệ Hồn mảnh dài nhanh chóng quấn lên thi sống. Y truyền âm nói: Bên này đã có ta, con mau đi vào trung tâm trận văn đào thi tâm đang được giấu trong đó ra rồi mau chóng hủy diệt.

Trong phim điện ảnh, Thanh Thành tôn giả và Nhai Xế đánh con cương thi này mãi không chết một hồi lâu, tới thận khi bị thương nặng mới phát hiện ra điều then chốt này. Bởi vậy Phong Thiệu sẽ không tốn công vô ích, y bảo Phong Bạch thẳng tay tiêu hủy thứ này. Cương thi không còn tâm thi không chỉ giảm thực lực đi đáng kể, quan trọng hơn là không thể lợi dụng thi thể trong bãi tha ma này để tái sinh thân thể nữa.

Phong Bạch hiểu ý liền nhảy xuống khỏi người cương thi sau đó chạy thẳng vào trung tâm của trận văn.

Dù sao con cương thi này cũng đã ngàn năm tuổi lại được Thất Tinh Linh Nhĩ dưới bãi tha ma tẩm bổ, cho nên nó vẫn còn sót lại một ít linh trí. Khi nhìn thấy tình huống này, vốn động tác định bước đi của nó còn đang dại ra lại lập tức cử động tiếp, nhưng Phong Thiệu sao có thể cho nó cơ hội làm điều đó. Đầu ngón tay của y ngưng tụ ra sương mù Phệ Hồn do tử khí từ bốn phương tám hướng nơi đây tạo thành, so với Kiếm tu công cao nhưng hao tốn linh khí, y dùng cách này tấn công tuy không thể bằng kiếm khí mãnh liệt nhưng lại có thể coi là tận dụng tài nguyên tại chỗ, tử khí cuồn cuộn không ngừng nên không bao giờ lo bị kiệt sức mà chết.

Sương mù Phệ Hồn nhìn qua thì giống như một đám sương mù bình thường nhưng thứ bao phủ quanh thân lại là một tầng oán khí bị ngưng luyện đỏ như máu, đưa mắt nhìn ra xa giống như một đám hồng trùng đang bay lượn quấn quanh cắn nuốt cương thi.

Tuy cương thi là thi nhưng quanh năm làm bạn với Thất Tinh Linh Nhĩ giúp quỷ khí của nó được tinh lọc hơn một nửa, cho nên hiện giờ là nửa quỷ nửa không bởi vậy sát thương gây ra từ sương mù Phệ Hồn của Phong Thiệu rất hữu hiệu với no.

Cương thi vùng vẫy trong sương mù bất tận trở nên phẫn nộ, thi độc của nó không phát tán được trên người của kẻ thù vì vậy nó liền rống lên một tiếng khàn khàn quái dị như đang kêu gọi thứ gì đó. Trong thoáng chốc, khí tức hung lệ hủy diệt như ở dưới Âm Phủ thổi tan âm phong rồi tập trung tại một nơi trong bãi tha ma.

Da đầu Phong Thiệu căng lên nhưng Phong Bạch vẫn đang ở trong trung tâm của trận văn, cái hầm kia còn chưa đủ sâu, nó chưa chạm tới thi tâm.

Ngay lúc Phong Thiệu vội vàng vận ma khí khởi động Ma Giáp, ngàn vạn tàn thi bạch cốt vẫn còn lẫn thịt nát ùn ùn kéo đến. Bản thân những thứ đã hấp thụ âm khí suốt ngàn năm này chính là một loại sát thương, Ma quyết của y lại quá chậm, không thể đối kháng được nhiều như vậy trong một lần. Y không chút do dự rút kiếm Xích Viêm, một ngọn lửa mạnh mẽ như du long nhanh chóng quét về phía đám tàn chi bạch cốt.

Những thứ tàn chi thịt nát hỗn hợp với âm khí hắc sắc này không kịp phát ra bất cứ tiếng vang nào đã bị kiếm quang đánh tới đập nát. Những thứ này không chịu nổi một kích nhưng lại kéo tới không ngừng, càng ngày càng nhiều. Phong Thiệu dùng kiếm đánh ra một chiêu thức quần công [Côn Luân · Tầng Lan], uy lực mạnh mẽ lan ra diện rộng nhưng linh lực tiêu hao vô cùng lớn, nếu vẫn cứ thế này thì y không thể chống đỡ được bao lâu nữa, không thể cứ hao tổn như vậy!

Phong Thiệu cắn răng ứng phó đám thịt nát này hết đợt này đến đợt khác, kiếm ý của y như rồng chém về phía trước. Mặc dù có ma giáp hộ thân nhưng y vẫn bị một vài đám thịt vụn làm bị thương, chỉ đành cố nén đau đớn nhất thời để giữ chân cương thi.

Mà trong đám bạch cốt, một đám Huyết Nhãn đang lặng lẽ hình thành giống như tỉnh dậy dưới sự kêu gọi của Cương Thi, xao động không ngừng. Vô số bạch cốt tàn chi bơi tới từ bốn phương tám hướng vừa tấn công Phong Thiệu, phần nhiều hơn là bay về phía đám Huyết Nhãn này.

Hai mắt Phong Bạch đang liều mạng đào bới trong trung tâm trận văn cũng hiện lên hung quang và vài phần nóng nóng, nhưng nó biết mình không thể tiến lên càng không thể để thất bại trong gang tấc, chân trước càng nhanh chóng đào bới.

Đám Quỷ Sát bốn phía cũng bị khí thế hung ác của Bạch Hổ chấn nhiếp, những thứ vừa được nó nôn ra lúc nãy lại bị hút sạch trở lại

Uy lực của [Côn Luân · Phá Viêm] không đủ, Phong Thiệu hiểu rõ điều ấy. Càng tới gần cương thi y lại càng cảm nhận được đối phương máu trâu thủ dày, hai kiếm của y chém xuống căn bản không thể thương tổn được đến nó. Ngược lại xung quanh cương thi đều là thi độc, càng đến gần nó sắc thân của y càng bị thiêu đốt, trên người đã có mấy chỗ bị cháy đen, có thể tưởng tượng được lúc nãy Phong Bạch cắn mấy miếng trên người cương thi thì đau đớn đến mức nào!

Dùng kiếm tấn công thì quá hao tổn, dùng Ma công thì không có Ma Sát hỗ trợ, ngay cả Ma thể đáng nhắc tới cũng…

Nếu có thể Ma Đạo hợp nhất… Tâm tư của Phong Thiệu không ngừng xoay chuyển. Y nghĩ tới lần thử trước đó trên đài đấu pháp mấy tháng trước, khi ấy y lợi dụng Ma khí để điều khiển kiếm Xích Viêm.

Ma Đạo hợp nhất, sao có thể……

Không thể, có thể, cho dù có là không thể cũng phải biến thành có thể!

Một đạo linh quang lóe lên giống như thiểm điện làm cho tâm tư của Phong Thiệu cũng động đậy. Y ngâm chú Luyện Ma vô cùng tối nghĩa, năm ngón tay cử động linh hoạt như mây trôi nước chảy vận lên ma khí hồng sắc, tay phải của y vận kiếm, nâng cổ tay đánh ra một chiêu [Côn Luân · Hóa Hỏa].

Y dùng kiếm ý để Luyện Ma…… Phong Thiệu chỉ cảm thấy trước ngực đột nhiên bắt ra vô số ánh sáng chói mắt như ánh kiếm. Kiếm quang này bạo liệt vô cùng, dần dần mang theo một tia quỷ dị, hình thành trong tay phải của y.

Ma khí nhanh chóng quấn xung quanh thân kiếm, Xích Viêm kêu ong ong sau đó hóa thành Thất Luyện hỏa hồng, bắn ra điện!

Phong Bạch dùng vuốt đào không ngừng dưới hố thi, rốt cuộc cũng chạm được đến tà vật có âm khí đại thịnh, móng vuốt vừa hạ xuống đã cắt đôi miếng thịt không được sạch sẽ kia.

Cương thi gầm lên một tiếng, ngay lập tức muốn khống chế đám bạch cốt tàn chi đánh về phía Bạch hổ nhưng nó lại bị hỏa long sinh ra từ kiếm quang bao vây đến không thể nhúc nhích. Nếu như chỉ là không thể nhúc nhích thì nó vẫn có thể khống chế được những thứ kia, nhưng càng kinh

dị hơn là con hỏa long này còn kèm thêm một tia ma khí vô khổng bất nhập, mượn thế lửa đang thiêu đốt để đến gần cơ thể nó. (Vô khổng bất nhập: lợi dụng mọi thời cơ để làm việc xấu)

Ma khí chạy toán loạn trong cơ thể khiến cho linh trí của cương thi bị quấy nhiễu, làm cho nó trở nên điên cuồng, nếu ma khí cường thịnh hơn sẽ khiến nó bị khống chế hoàn toàn!

Nhìn cương thi đang ôm đầu kêu thảm thiết, vùng vẫy điên cuồng trong kiếm quang Hóa Hỏa, dường như tự nó đang làm tổn thương chính nó giúp Phong Thiệu nhẹ nhàng thở ra. Nhưng sau đó y phát hiện mọi chuyện không đơn giản như vậy, cương thi mất khống chế kéo theo hơn nửa đám Huyết Nhãn cũng mất khống chế theo.

Huyết Nhãn tựa như những chiếc đèn lồng đang tỏa ra ánh đỏ hung ác, tàn chi bạch cốt xung quanh nó dâng lên tạo thành những đợt sóng to khiến cho sát khí ùn ùn kéo tới. Sau đó đám Huyết Nhãn bỗng hóa thành những cái miệng rộng có lực hút kinh người.

Kiếm thế của Phong Thiệu chính là thứ đang giam giữ cương thi, nếu bây giờ y rút những kiếm thế này lại thì sẽ không thể một kích giết chết cương thi được nữa, cũng để cho nó tìm được đường sống. Mắt thấy những cái miệng rộng sắp cắn tới đây, trong lúc y không cam tâm chuẩn bị thu kiếm để đối phó lại chúng thì đã nghe được tiếng hổ gầm vang trời quen thuộc, là thi tâm đã bị Bạch Hổ xé nát!

Cùng lúc đó cương thi ngàn năm cũng gầm lên một tiếng thảm thiết, nó sắp phát cuồng !

Lần phát cuồng này của nó có lẽ là hồi quang phản chiếu, nhưng hiện giờ Phong Thiệu muốn thu kiếm ý về cũng đã không thể thu lại được nữa. Vốn kiếm quang hợp nhất với ma khí, cương thi phát cuồng muốn đối kháng với ma khí trong thân thể khí cho kiếm quang không thể dứt ra được, không ngừng sinh sôi. Sắc mặt Phong Thiệu trắng bệch, uy lực của Huyết Nhãn càng ngày càng mạnh mẽ, máu thịt trên người y dường như sắp tách ra đến nơi.

Trong chớp mắt điện quang hỏa thạch, thân hình của Bạch Hổ mạnh mẽ lao đến phóng thẳng về phía Huyết Nhãn, răng nanh sắc nhọn của nó cắn chặt vào bãi thịt nát đang dung hợp với miệng máu. Huyết Nhãn bị thương khiến cho hồng quang càng sẫm hơn, lực hút từ miệng của nó cũng tăng mạnh, hận không thể lập tức nuốt Bạch Hổ vào bụng.

Phong Thiệu đã tự mình cảm nhận được uy lực của Huyết Nhãn, lúc này cũng vội vàng không thôi. Ma quyết của y không dừng lại, tiếp tục ra sát chiêu. Y không ngừng truyền Ma khí vào trong kiếm, giết đến đỏ mắt mới đánh được con cương thi kia đến máu thịt lẫn lộn, chỉ còn sót lại xương trắng !

Màu lông tuyết trắng của Phong Bạch lúc này đã biến thành màu xám đen lẫn sắc đỏ, máu chảy ào ạt, sắc thân đại thương, chỉ có đôi mắt màu vàng của nó vẫn lộ ra hung quang sắc bén tựa như có thể xuyên thủng Huyết Nhãn tham lam độc ác kia.

Nó cảm nhận được sức hút khủng khiếp của Huyết Nhãn nhưng không định dùng móng vuốt đâm vào để ngăn cản, trái lại muốn nghênh đón khó khăn. Bạch Hổ cảm thấy dường như có một thứ sức mạnh nào đó đang vang vọng bên trong thân thể của nó!

Giọng nói uy nghiêm đạo mạo lại vang lên trong đầu– Thần uy như ngục, Thần ân như hải !

Phong Bạch ghét giọng nói này nhưng lại không thể không thừa nhận, giọng nói này dường như đã kích phát sức mạnh nào đó đang ẩn sâu bên trong thân thể nó. Thứ đó thuộc về bản thân Phong Bạch, chí dương chí cương vô cùng mạnh mẽ, có thể tiêu diệt tất cả các loại tà ma quỷ mị.

Có sức mạnh này, tất cả những kẻ mưu đồ muốn tổn thương thúc thúc của nó đều phải chết!

Phong Thiệu khó khăn lắm mới giải quyết được cương thi ngàn năm, khi xoay người liền nhìn thấy Phong Bạch chỉ còn có nửa người ở bên ngoài Huyết Nhãn. Hai mắt y hóa thành màu đỏ đậm, cái thứ hại là Huyết Nhãn kia có gan hút Tiểu Bạch, vậy thì nhất định y phải nhai sạch đám thịt nát của nó! Nghiền xương nó thành tro !

Ý nghĩ này tràn ngập trong đầu óc của y, chưa bao giờ y khấp pháp quyết nhanh đến thế, cũng chưa bao giờ kiếm ý bạo liệt lại choáng ngợp trong tâm cảnh của y đến vậy, sự phẫn nộ châm lên ngọn lửa này, thiên cảnh nhị trọng thiên cũng hiện ra một cách hoàn mỹ. Một chiêu [Côn Luân · Phá Viêm] giống kình nỏ rời cung bắn thẳng ra ngoài, ánh sáng chói mắt của Hỏa Long chém thẳng vào chỗ hiểm của Huyết Nhãn.

Khi kiếm quang Hỏa Long chém vào Huyết Nhãn, Viêm Hỏa còn chưa kịp cháy lên xung quanh nó đã thấy Phong Bạch đang chôn nửa người trong Huyết Nhãn đang há to cái miệng như chậu máu. Nếu như Phong

Thiệu nhìn thấy cảnh này sẽ phát hiện không phải Huyết Nhãn đang hút Bạch Hổ mà là Bạch Hổ đang hút Huyết Nhãn.

Phong Bạch giống như dã thú bị chọc giận, sức mạnh dời non lấp biển đang trào lên mãnh liệt trong cơ thể nó, kim quang trải khắn toàn thân, lợi hại đến cực điểm.

Trước mặt sức mạnh kinh khủng bậc này, Huyết Nhãn trở nên yếu ớt hơn nhiều, những thứ cấp thấp lại càng không phải là đối thủ của nó, không thứ gì có thể ngăn cản được linh lực mạnh mẽ của nó lúc này. Huyết Nhãn giãy dụa yếu ớt , cuối cùng cũng bị kim quang sắc bén chém đứt rồi bị Phong Bạch cắn nuốt, máu tươi chảy ra như suối, sương trắng hóa thành tro tàn!

Một màn này hoàn toàn rơi vào trong mắt của Phong Thiệu, đông cứng, đột ngột, thay nhau luân chuyển.

Huyết Nhãn này có thực lực không thua gì cương thi ngàn năm, ít nhất cũng cỡ hậu kỳ Kim Đan!

Phong Thiệu bỗng nhiên nhớ lại. Trong nặc cảnh Liên Hoa một năm trước, không phải Đinh đạo nhân kia không kịp tự bạo Kim Đan mà là uy lực của nó đã bị Phong Bạch nhận hết toàn bộ, giống như tình cảnh trước mắt này.

“Thúc thúc.” Sau khi Phong Bạch cắn nuốt hoàn toàn Huyết Nhãn, giống như vừa ăn một thứ gì đó cực kì bổ dưỡng. Khi nó còn đang ở trong hình thú, miệng vết thương trên da lông cũng tự động khép lại, nhưng khi nó hóa thành người lại không được như vậy, miệng vết thương chỉ nhỏ lại thôi.

Phong Thiệu một lúc sau mới phản ứng lại được, tuy rằng trong mắt y vẫn còn khiếp sợ nhưng trên mặt đã nhanh chóng che dấu được: “Con không sao chứ?”

Phong Bạch lắc đầu, đôi mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm Phong Thiệu. Một thân pháp bào thượng phẩm tiêu sái ban đầu của y lúc này đã rách mướp, khuôn mặt trắng nõn cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, càng đừng nhắc tới những chỗ bị thương vừa hồng vừa đen do bị thi độc làm bỏng

Cậu nhẹ nhàng tới gần miệng vết thương của y, trong lòng vô cùng khó chịu. Cậu thầm hận bản thân vì chưa thể nắm giữ được sức mạnh kia hoàn toàn, vẫn vô cùng bị động… Nếu cậu có thể chủ động sử dụng được sức mạnh đó, sao có thể để thúc thúc chịu khổ như vậy.

Phong Bạch đang lo lắng khẩn trương cũng được Phong Thiệu nhìn thấy toàn bộ, giống như một dòng nước ấm áp chảy vào trong tim y. Y xoa đầu Phong Bạch, miệng chỉ cười: “Bị thương da thịt thôi mà. Nhìn dáng vẻ đau khổ này của con giống như ta sắp chết vì mấy vết thương ấy không bằng”

“Không cho người chết ! Con không cho phép người chết.” Phong Bạch đột nhiên ngẩng đầu, nét mặt trở nên lạnh lẽo nhưng đôi mắt lại nóng rực. Cậu nắm lấy tay Phong Thiệu, nói: “Con sẽ trở nên mạnh mẽ, sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ. Người chờ con, con sẽ bảo vệ người!”

Nghe những lời nói khẳng định này khiến Phong Thiệu mỉm cười. Y gật đầu nhưng trong lòng lại buồn bã. Cậu đã rất mạnh, sức mạnh bùng nổ trong chớp mắt kia khiến cho y phòng bị và chống lại theo bản năng.

Cũng may Phong Bạch chỉ là một con hổ, nếu nó không phải là một con hổ…… Sức mạnh bá đạo khí thế kia, còn có uy áp màu vàng kim khiến cho y cảm thấy quen thuộc. Tất cả những điều này gợi cho Phong Thiệu nghĩ đến một người không nên xuất hiện ở nơi này.

Nhưng nghĩ đến đây y không khỏi buồn cười lắc đầu, sao có thể. Trong kịch bản cũng không có tình tiết như vậy.

Làm gì mà… xui xẻo dữ vậy. Lão tặc thiên không đến mức muốn y chết lần thứ ba chứ ?

------oOo------

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy con quái chắn đường đều đã bị giết hết giúp Phong Thiệu thả lỏng hơn nhiều. Y uống hai viên Dưỡng Tâm Đan , thay một bộ pháp bào khác rồi cùng Xích Mân đi thẳng đến chỗ Thất Tinh Linh Nhĩ. Vừa phải trải qua một trận chiến đầy gió tanh mưa máu như vậy làm cho Xích Mân vẫn còn cảm thấy sợ hãi trong lòng. Từ lúc nó được Phong Bạch cứu từ tay một con Khô Lâu đến tận buổi chiều vẫn chưa thể vỗ cánh, cứ run run rẩy rẩy. Phong Thiệu buồn cười, y tạo ra một tấm Tĩnh Tâm phù cho Xích Mân rồi thêm vài tấm Thanh Thân phù nữa mới có thể miễn cưỡng giúp nó bình tĩnh lại được.

Trên lưng Xích Mân cõng theo một đống phù chú cứ thế cắm đầu bay thẳng, mãi cho đến khi đi tới trung tâm trận văn. Tuy nơi đó đã bị Phong Bạch đào tung lên nhưng từ chỗ thi tâm tới Thất Tinh Linh Nhĩ vẫn còn một khoảng xa.

Âm khí dồi dào ở bãi tha ma khiến cho phù triện gần như không có tác dụng, nếu không khống chế cẩn thận còn có thể làm tổn thương đến Thất Tinh Linh Nhĩ, mà Phong Thiệu lại không hề muốn vật ấy có một chút xíu tổn hại nào nên đành phải dùng tay để đào lên. May mà y có Ma thể bảo vệ, chỉ là những đống thịt nát và cơ thể bị phân thây này làm y cảm thấy hơi ghê tởm một chút.

Phong Bạch thấy vậy cũng muốn giúp y nhưng lúc này Phong Thiệu lại không dám để nó đào bởi vì móng vuốt của Bạch Hổ rất sắc bén. Dường như Phong Bạch cũng hiểu được suy nghĩ của y, một làn sương mù hiện ra – Nó cũng biến thành hình người, thân thể trần như nhộng đứng cạnh Phong Thiệu, dùng tay giúp y đào bới.

Ngoan quá đi…… Phong Thiệu cười cười liếc mắt nhìn đứa nhỏ ở bên cạnh. Hổ nhỏ của y sao có thể là người ghét ác như thù kia được.

Phong Bạch vừa nhìn lên đã bắt gặp Phong Thiệu đang tươi cười sáng lạn khiến cho cậu nhìn đến hoa mắt. Cậu ngẩn người, trong lòng như có một ngọn lửa nóng, sau đó theo bản năng ngẩng đầu liếm lên khóe môi của đối phương. Phong Thiệu vui vẻ, cười nói: “Đúng là một con hổ nhỏ.” Nhưng tay y đang bẩn nên cũng không sờ đầu Phong Bạch, chỉ dùng miệng như chuồn chuồn lướt nước mà hôn lên môi mỏng của Phong Bạch.

Đôi môi chạm nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy nhưng cũng đủ để Phong Bạch cảm thấy khác hoàn toàn với những khi dùng lưỡi liếm y, mặt cậu nóng lên, dường như có thứ gì đó đang dâng lên trong lồng ngực.

Nhưng Phong Thiệu lại không cho Phong Bạch cơ hội để thể hiện bởi vì tay y đã chạm tới một vật ấm áp khiến cho y mừng rỡ như điên. Y cận thận bỏ đi vài bộ hài cốt rồi đào một cách chạm rãi, rốt cuộc cũng kéo được thứ ấm áp này ra ngoài – Là một gốc linh thực màu vàng nhạt.

Gốc linh thực này lớn ước chừng bằng một bàn tay còn tỏa ra ánh sáng lấp lánh, nhìn qua dường như là một loại nấm, bên dưới còn có bảy nhánh chân nho nhỏ màu vàng nở ra như cánh hoa. Tuy trông hơi khác Thất Tinh Linh Nhĩ của bản điện ảnh nhưng Phong Thiệu biết y không

nhận nhầm, bởi vì cảm giác ấm áp tinh thuần khi chạm vào nó không thể nhầm lẫn được!

Phong Thiệu cố gắng kiềm chế cảm xúc vui muốn phát điên của mình, lại không lập tức nhổ Thất Tinh Linh Nhĩ ra khỏi đất mà nhìn về phía Phong Bạch sau đó nghiêm túc nhắc nhở cậu: "Đợi khi ta nhổ thứ này lên ăn, con phải chuẩn bị sẵng sàng để đối diện với ảo giác. Khi ấy con sẽ gặp phải tính huống khiến con sợ hãi nhất trong ảo cảnh, cho nên dù có sợ hãi đến mức nào cũng không được phép tin vào nó, tất cả những thứ đó đều là giả! Nếu con đánh mắt bản tâm của mình trong đó thì pháp thân và tuệ mệnh của con sẽ bị vạn quỷ thôn phệ."

Sự tồn tại của Thất Tinnh Linh Nhĩ giúp cho toàn bộ vật âm tà trong bí cảnh được hưởng chỗ tốt, một khi nó bị nhổ khỏi bãi tha ma sẽ khiến cho toàn bộ âm tà trong bí cảnh phản phệ. Trong phim điện ảnh, Thanh Thành tôn giả và Nhai Xế cùng bị rơi vào ảo giác khiến họ sợ hãi nhất, thứ này còn đáng sợ hơn cả Tâm Ma kiếp, vô cùng tinh diệu nguy hiểm. Tuy sau đó Thanh Thành tôn giả nhờ vào sát ý bạo liệt mà đột phá được ảo giác, nhưng lại không hóa giải được ảo giác.

Bởi ngay từ đầu gã đã có dấu hiệu Nhập Ma, tuy vừa ăn Thất Tinh Linh Nhĩ giúp kiềm hãm ma tính của Hỗn Nguyên kinh cức nhưng trong một thời gian ngắn lại chưa thể thanh lọc được toàn bộ ma tính trên người gã. Khi Thanh Thành bị ảo giác kích thích đã hoàn toàn đánh mất bản tâm, có thể nói toàn bộ kết cục bi kịch của gã sau này cũng là do ảo giác gây ra.

Ngay cả Nhai Xế khi rời khỏi ảo cảnh cho dù nó có Long Cân và Long Mạch nhưng cũng khó tránh bị tổn thương. Sau lần bị thương này, nó phải mất hơn năm trăm mới có thể tiếp tục kề vai chiến đấu cùng Thanh Thành tôn giả.

Phong Bạch nghe thấy lời của y cũng gật đầu đồng ý: "Con biết rồi. Con sẽ tuyệt đối không tin tưởng đâu."

Phong Thiệu gật đầu vỗ vai cậu, nhìn thấy cậu làm tư thế chuẩn bị sẵn sàng đón địch thì không nhịn được mà trấn an một câu: "Đừng sợ, thúc thúc ở ngay bên cạnh con."

Trong con ngươi của Phong Bạch thoáng chốc bừng lên một ngọn lửa, tỏa ra ánh sáng như muốn thiêu đốt người khác. Phong Thiệu lại không nhìn thấy điều đó, y vô cùng chăm chú cầm lấy gốc Thất Tinh Linh Nhĩ,

trong một khoảnh khắc trước khi rút ra thì liếc mắt nhìn Phong Bạch ý bảo cậu chuẩn bị sẵn sàng. Sau đó y lập tức rút Linh Nhĩ khỏi mặt đất, bất chấp trên thân nó vẫn còn đang dính tro cốt và thịt thối mà cho thẳng vào miệng, nuốt luôn xuống bụng không chừa lại chút gì.

Vừa nuốt Thất Tinh Linh Nhĩ vào bụng, Phong Thiệu đã cảm nhận được như có một dòng nước ấm bốc lên từ trong ngực, linh khí trong veo tình thuần chạy khắp toàn thân, những chỗ đang bị Hỗn Nguyên Kinh Cức làm cho hơi đau đớn thì lúc này đã biến mấy toàn bộ. Nhưng Phong Thiệu còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác thoải mái sung sướng này được bao lâu thì từ bãi tha ma ngập tràn quỷ khí bỗng nổi lên rất nhiều đợt sương mù xám quỷ dị và những ánh lửa le lói màu tím khiến cho những bụi cỏ rậm rạp và vách núi lạnh lẽo đều trở nên mờ nhạt.

“Không được, không được rồi…… Thất bại rồi. Y có thể gắng gượng được đến bây giờ đã là cực hạn.”

“Nếu không nhờ ý chí kiên cường của y, lần phẫu thuật trước đã không thành công.”

“Chẳng còn cách nào khác, đành bảo người nhà hãy nén bi thương.”

“Ngài Phong không có người nha, bên ngoài cũng chỉ có một trợ lí đang đợi.”

Phong Thiệu nhìn phòng bệnh, bác sĩ White và thân thể quen thuộc đang cắm đầy ống thở nằm trên giường bệnh. Khuôn mặt người kia trắng bệch tiều tụy, hốc mắt hõm sâu, vừa nhìn đã biết là bệnh tình nguy kịch. Chẳng ai còn nhớ rõ gương mặt từng được hàng nghìn hàng vạn fan hâm mộ say mê, đến cuối cùng vẫn chỉ còn lại một mình y lẻ loi cô độc, ngay cả người cầm bài vị cũng không có.

Trong đôi mắt đục ngầu kia, y đọc được suy nghĩ của mình trong đó. Người kia đang muốn nói: Cứu tôi với, tôi muốn sống…

Phong Thiệu vẫn còn nhớ được lần đầu tiên y thấy cảnh này là khi gặp Ma Kiếp lúc Kết Đan, nó khiến cho y cảm thấy tâm thần không yên nhưng hiện giờ nhìn lại chỉ còn sự cảm khái thản nhiên. Lần nay y không còn cô độc một mình nữa, y có rất nhiều người bên cạnh. Y có Tiểu Bạch, có các sư huynh đệ đồng môn, có các sư thúc sư bá, còn cả con chim ngốc Tiểu Mân nữa

Vừa nghĩ như vậy làm cho ảo cảnh nơi này lập tức sụp đổ, sau một trận sương mù lại biến thành một sơn cảnh.

Sơn cảnh này chẳng đẹp đẽ gì, ngược lại tràn ngập mùi máu tươi. Một thiếu niên tứ chi đứt đoạn đang nằm trong vũng máu, cách đó không xa là một bãi thịt nát khác.

Một lão đạo mặc đạo bào rách nát không biết bằng cách nào đã đi tới trước mặt thiếu niên. lão cúi người cười hỏi: "Đứa nhỏ, sắc thân của ngươi đã bị hủy, đan điền vỡ vụn, gân mạch đứt đoạn, vậy mà không chết! Này, ngươi còn muốn sống không?"

Phong Thiệu nhìn thấy thiếu niên nửa sống nửa chết kia đang trợn trừng mắt lên, y biết thiếu niên kia khát khao được sống đến mức nào.

Phong Thiệu nhìn Tu Di lão tổ phá phỡ toàn bộ sắc thân của thiếu niên rồi lại trồng thêm một bụi Hỗn Nguyên kinh cức vào trong đan điền của y. Y nhìn Tu Di lão tổ loại bỏ gân mạch vỡ vụn của thiếu niên sau đó để y ngâm mình trong Huyết Trì, cũng nhìn lão đưa một quyển ngọc giản cho thiếu niên.

"Đứa nhỏ, ta thấy ngươi trời sinh ma thể giống ta, đây là thứ ngàn năm khó cầu nên ta không đành lòng tổn hại. Ngày sau ngươi hãy dựa vào tâm chú Tế Luyện này mà tu hành công pháp Ma Môn. Ngươi cũng đừng nghĩ bằng mặt không bằng lòng, ta hiểu tõ tính nết của đám tứ đại tông môn các ngươi. Tự xưng mình là Chính Đạo còn kì thị Ma tu chúng ta như hồng thủy mãnh thú! Hừ! Ta không ngại nói cho ngươi biết, đứa nhỏ, toàn bộ kinh mạch đan điều của ngươi hiện giờ đều là do bụi gai này tạo thành, máu thịt cũng được Ma Huyết khâu lại. Nếu như ma khí trong đan điền không dồi dào, ngày sau tự ngươi gánh chịu lấy."

Tu ma?

Phong Thiệu không sợ, chỉ cần có đường đi thì y sẽ đi tiếp, không chỉ đi tiếp mà còn đi như cá gặp nước nữa kìa.

Tâm cảnh biến đổi, cảnh tượng cũng thay đổi thành đại điện ở Hư Vô phong trên Côn Luân. Sư huynh Cố Hoài, Lâm Tòng Chi, Triệu Bác, Trương Bách Thiên, tiểu sư đệ Phương Trường Tín, bên cạnh Phương Trường Tín là Hà Loan, còn có Thái Huyền, Thái An và vài vị trưởng lão, cả sư tôn của y là Thái Dần tông chủ…… Tất cả đều ở đây.

Biểu cảm trên khuôn mặt của họ đều là khiếp sợ, khinh thường, chán ghét và thù hận !

"Hóa ra ngươi là Ma tu !"

"Ma Tu vô sỉ! Nhất định là ngươi đã đoạt xá sư huynh ta !"

“Oanh ! Ma tu mau nộp mạng!”

Tiếng kêu là, tiếng kim loại va chạm tràn ngập trong màng nhĩ, vô số kiếm quang giống như sao trời đang ùn ùn kéo đến nhưng Phong Thiệu lại không tránh không né. Tuy trong cơ thể y cũng bị lửa giận và nỗi hận khi bị bài xích thiêu đốt nhưng y biết rõ đây không phải là sự thật.

Bởi vì nếu thực sự có ngày này, Phong Thiệu cũng khác với Thanh Thành tôn giả, y không mang lòng thù hận, y chỉ tiếc nuối. Y tiếc nuối tình nghĩa sư môn hơn mười năm, lúc đầu y dùng tình cảm như một sự kinh doanh… Nhưng chẳng biết từ lúc nào y cũng đã đặt tấm chân tình của mình ở trong đó.

Nếu không khi nhìn thấy cảnh tượng như thế này, sao y có thể cảm thấy thật đau lòng.

Đau lòng… Cảm xúc này vừa hiện ra đã bị ảo cảnh nắm được, sau đó phóng đại lên vô cùng.

Phong Thiệu cảm giác đau lòng đến muốn nứt toác, nhưng lý trí còn tỉnh táo nói cho y biết, không, sẽ không đau lòng đến mức ấy. Cho dù bị các sư huynh đệ không tin tưởng và ruồng bỏ cũng không khiến y cảm thấy đau khổ đến vậy, trừ khi —

Cùng lúc với suy nghĩ này, cảnh tượng ảo giác cũng nhanh chóng thay đổi theo. Không còn là Hư Vô phong cao ngất, không còn các sư huynh sư đệ, nó biến thành một ngôi miếu đổ nát có hơi quen thuộc.

Trước mắt y là một nam hài tuấn tú, trên đầu là mái tóc đen bóng mượt, khuôn mặt vẫn còn nét trẻ con nhưng lại có một chút sắc bén, mũi cao mắt sâu vô cùng hấp dẫn người khác.

“Thúc thúc, chúng ta cùng giúp đỡ nhau đi.” Khi Phong Bạch nói chuyện, thân thể trần trụi chưa trưởng thành cũng nhanh chóng tiến tới gần y. Khuôn mặt lúc nào cũng nhu thuận nay thêm phần khả ái xinh đẹp, còn có tình ý triền miên.

Giọng nói này hơi khàn khàn nhưng khi nghe lại cảm thấy vô cùng mê người, Phong Thiệu cảm thấy trong lòng như có một ngọn lửa đang bùng lên, tay không chịu nghe theo khống chế đã vuốt ve lên hai gò má của nam hài. Cho dù miệng đắng lưỡi khô vẫn khuyên nhủ: “Tiểu Bạch, con còn nhỏ……”

“Con không nhỏ .” Phong Bạch mỉm cười cầm tay y, sau đó mang theo cánh tay này di chuyển mơn trớn trên người mình, da thịt trơn nhẵn khiến cho Phong Thiệu cảm giác trong lòng mình như đang bị đốt lửa, y rút tay về căn răng khuyên nhủ: “Chúng ta đã nói là sẽ đợi đủ mười sáu tuổi.”

Phong Bạch “Ừ” một tiếng, lại liếm lên hầu kết của y rồi mới nói:“Con đã mười sáu tuổi rồi.”

Phong Thiệu chỉ cảm thấy chỗ được cậu liếm giống như bị vuốt mèo gãi vào, lại thêm giọng nói nỉ non vô cùng khả ái khiến cho người ta cảm thấy như phiêu trên đám mây. Y chưa bao giờ có khát cầu mãnh liệt như vậy với Phong Bạch, dường như muốn áp đảo cậu, để cho cậu hầu hạ dưới thân mình.

Nhưng sau khi nghe thấy câu nói kia, Phong Thiệu vẫn còn lí trí mà phản bác lại theo bản năng: “Nói bậy, rõ ràng con mới mười ba”

Còn chưa dứt lời, Phong Bạch bỗng nhiên nâng mặt y lên, giọng nói hơi khàn khàn: “Thúc thúc nhìn xem, có phải con đã mười sáu rồi không?”

Phong Thiệu ngẩng mặt nhìn, bỗng nhiên tầm mắt dần trở nên mơ hồ, nam hài quen thuộc trước mặt đang thay đổi, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được để trưởng thành.

Tuy vẫn là dáng vẻ quen thuộc nhưng đã trở nên chững chạc hơn, nhưng tại sao y vẫn cảm thấy có gì đó khác lạ.

Đầu Phong Thiệu đau đớn một cách khó hiểu. Y nhìn chằm chằm Phong Bạch trước mặt mình – mi gian trơn nhẵn cùng với khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh lùng, đúng là vô cùng tuấn tú. Nhưng không hiểu tại sao y lại cảm thấy như đã từng quen biết dáng vẻ này.

Có hai bóng người bỗng chồng lên nhau, một là Phong Bạch, một người khác là… Lữ Minh Tịnh, là hình ảnh của Lữ Minh Tịnh trong phim!

Tại sao lại như vậy !?

Trong nháy mắt Phong Thiệu cảm thấy không thở nổi, trong đầu chợt lóe lên rất nhiều hình ảnh nhưng y lại chẳng thế bắt giữ được thứ gì.

“Ngươi là Ma tu độc ác! Hãy để ta ăn ngươi !” Phong Bạch lộ ra một nụ cười vặn vẹo, tàn khốc mà băng lãnh. Không biết lúc nào, thiếu niên đã biến thành Bạch Hổ, trong đôi mắt vàng kim lộ ra sát khí, há cái mồm chứa đầy răng nanh sắc nhọn cắn xé về phía y.

Phong Thiệu đần người nhìn những chiếc răng kia cắn thủng cổ họng của y, móng vuốt sắc nhọn của Phong Bạch hạ xuống làm cho da thịt y bong chóc. Y cảm thấy mình bị cắt ra thành từng miếng, nỗi đau đớn lan tràn trong lồng ngực làm cho máu dưới da như muốn sục sôi.

Nhưng Phong Thiệu vẫn sót lại chút ly trí tỉnh táo, không, không đâu, đây không phải Tiểu Bạch của y.

Tiểu Bạch mà y nuôi vô cùng dịu ngoan nghe lời, nó nói sẽ bảo vệ y, tuyệt không ăn y!

Thứ này không phải là Tiểu Bạch.

------oOo------

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhờ vào một tia lí trí còn sót lại giúp Phong Thiệu thoát khỏi cảnh ảo giác này nhưng y lại nhanh chóng rơi vào một cảnh ảo giác khác. Y nhìn thấy Bạch Hổ biến hóa thành Phong Bạch.

Lúc đầu Phong Bạch chỉ cao tới ngực Phong Thiệu, ngũ quan cũng là dáng vẻ mà Phong Thiệu quen thuộc – tuấn tú trắng nõn, vẫn chưa nẩy nở. Nhưng Phong Bạch lại cao lên nhanh chóng, rất cao, còn cao hơn Phong Thiệu một cái đầu.

Không còn ở trong trạng thái xích lõa nữa, lúc này Phong Bạch mặc một bộ đạo bào nguyệt sắc, mái tóc đen nhánh của hắn được búi lên một cách tỉ mỉ, vẻ mặt nghiêm túc nhu thuận nay lại không buồn không vui. Đôi con ngươi sâu thẳm khi nhìn ai cũng tỏa ra một sự từ bi nhưng lạnh lùng.

Dáng vẻ này Phong Thiệu rất quen thuộc. Đây là nam chính sau khi đã trải qua vô số bi thảm mà thấu triệt hoàn toàn, từ đó hóa thần.

Cảnh tượng xung quanh cũng biến thành tuyết trắng che phủ, gió nổi mây phun, Phong Thiệu nghe thấy mình đang nói với Phong Bạch: "Vì sao ngươi tới đây?"

"Vì Thiên Đạo mà đến, vi hàng ngàn vạn tu giả chết trong tay ngươi mà đến."

Lời kịch quen thuộc biết nhường nào !

Nhưng tại sao gương mặt của Phong Bạch lại chồng lên Lữ Minh Tịnh, hơn khi kết hợp với nhau cũng không hề cảm thấy không phù hợp? Máu trong cơ thể Phong Thiệu trong nháy mắt đông cứng lại, thần thức vốn vững vàng của y bắt đầu rối loạn.

“Sư thúc tội gì phải hồ đồ như vậy.” Sắc mặt của Phong Bạch lạnh lùng mà xa cách, sau đó trên người hắn huyễn hóa ra một con Bạch Hổ to lớn, uy áp cũng ập về phía y.

Sư thúc……

Y không phải sư thúc của Phong Bạch, đúng, y không phải sư thúc của Phong Bạch. Phong Bạch gọi y là thúc thúc.

Thúc thúc không cần con nữa à?

Thích, chỉ cho thúc thúc giúp đỡ mình con thôi.

Thúc thúc, chúng ta hợp tịch song tu đi!

Cho dù thúc thúc thơm đến nhường nào con cũng sẽ không ăn đâu, một miếng cũng không ăn, càng không để cho kẻ khác ăn, ai muốn ăn thúc thúc con sẽ cắn chết kẻ đó.

Nhìn đi, đây mới là Tiểu Bạch của y – nhu thuận, nghe lời, hiểu chuyện. Y tin tưởng Tiểu Bạch, cho nên những thứ khác đều là ảo ảnh.

Ban đầu Phong Thiệu còn thấy bối rối và hoảng sợ nhưng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, không rõ có phải do ảo giác xa lạ kích thích hay không mà tinh thần của y vô cùng minh mẫn, linh khí vận chuyển cũng rất thuận lợi.

Đến lúc này, ảo giác cuối cùng cũng sụp đổ hoàn toàn.

Khi đôi mắt y nhìn thấy bãi tha ma chứa đầy âm khí một lần nữa, Phong Thiệu nhẹ nhàng thở phào, nhưng y không dám vội vã nhập định điều tức mà nhìn về phía Phong Bạch ở bên cạnh. Chỉ thấy cậu một đầu tóc đen mềm mại đang trần trụi ngồi xếp bằng trên mặt đất, trắng nõn không chút tì vết, da thịt nhẵn nhụi lại vô cùng săn chắc. Phong Thiệu chỉ mới nhìn thoáng qua khuôn mặt tuấn tú cùng với đôi mắt đang nhắm chặt của cậu đã cảm thấy có chút không bình thường, y dường như sinh ra ảo giác – khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng này lại biến thành một người đang tươi cười, đuôi mắt còn mang theo vài phần xinh đẹp dâm mĩ.

Phong Thiệu không dám nghĩ nhiều hơn, y vội vàng chặt đứt suy nghĩ vừa mới nhảy ra trong đầu mình. Y đang làm gì vậy? Một nam hài mới mười ba tuổi? Không, cho dù là hình thú hay là chưa trưởng thành, một đứa nhỏ như vậy mà y cũng có thể nảy sinh dục niệm? Y đúng là điên rồi !

Chẳng lẽ… lông mày Phong Thiệu trầm xuống, nhớ đến ảo giác vừa rồi đích thực là tinh diệu vạn phần, so với Tâm Ma khi Độ Kiếp có lẽ còn xảo quyệt khôn khéo hơn, nó kéo người ta vào thất tình lục dục một cách nhuần nhuyễn khéo léo. Cứ tưởng đã phá mà vẫn chưa phá, có lẽ đây mới là điều tinh diệu nhất của ảo giác?

Nhìn thì tưởng đã thoát khỏi ảo cảnh nhưng thực ra vẫn còn đang ở trong đó, tàn niệm dư tâm?

Càng nghĩ càng lo lắng, Phong Thiệu không khỏi nhìn Phong Bạch thêm vài lần, ngược lại lúc này lại chẳng nhìn ra thứ gì khiến y không chịu nổi. Chỉ là y càng nhìn càng cảm thấy cậu rất lạnh lùng, đúng là có vài chỗ giống với Lữ Minh Tịnh trong phim điện ảnh. Nếu không phải y khống chế suy nghĩ của bản thân, chỉ sợ Phong Bạch lại chồng lên mặt Lữ Minh Tịnh một lần nữa.

Phong Bạch biến thành Lữ Minh Tịnh…… Thật sự rất đáng sợ !

Tất cả cũng tại ảo cảnh thứ ba, khó trách ảo giác này khiến cho Thanh Thành tôn giả hoàn toàn Nhập Ma, ngay cả thực lực của Nhai Xế cũng giảm đi rất nhiều, phải tu dưỡng hơn trăm năm.

Phong Thiệu bình tĩnh niệm chú. Nếu không sao có thể trùng hợp như vậy được, quả nhiên là một ảo cảnh không tầm thường, uy lực của nó cũng mạnh mẽ đến vậy. Lúc này y thầm ngâm chú Luyện Tâm, tuy ma tính của bụi gai ở trong cơ thể y đang được Thất Tinh Linh Nhĩ thanh lọc nhưng lúc này ngâm chú sẽ giúp bảo vệ pháp thân không bị quấy nhiễu, bình tâm tĩnh khí, hóa giải tâm ma.

Y ngâm chú được nửa canh giờ bỗng nhiên cảm thấy thần thức của Phong Bạch không ổn, khi mở mắt nhìn lại đã thấy trên mặt Phong Bạch chảy đầy mồ hôi lạnh, cắn chặt hàm răng, là biểu hiện đang trầm mê trong ảo giác.

Phong Bạch tuổi còn nhỏ cũng chưa trải qua nhiều chuyện., tâm tư vẫn còn đơn thuần, bởi vậy càng dễ bị ảo giác mê hoặc hơn y. Đã qua thời gian lâu như vậy rồi, không biết cậu đang trải qua cảnh tượng khủng bố, sợ hãi đến mức nào. Trong lòng Phong Thiệu trầm xuống lại chẳng thể

giúp gì được, việc này không thể làm bừa, ngược lại có khi còn quấy nhiễu thêm. Nếu thần thức của người đang trong ảo giác bị phá vỡ sẽ làm cho pháp thân tẫn tán.

Suy trước tính sau một hồi cũng bởi vì y lo lắng cho Phong Bạch. Phong Thiệu đành nắm lấy tay Phong Bạch, bàn tay kia cũng không lớn, còn nhỏ hơn tay y một vòng. Tuy nhỏ hơn nhưng so với lúc y nhìn thấy Phong Bạch trưởng thành lại khác nhau rất nhiều. Khi ấy Tiểu Bạch đã thay đổi, tay cậu cũng to hơn tay y.

Phong Thiệu cảm thán một tiếng sau đó nắm chặt lấy tay cậu, nhẹ nhàng nói:“Đừng sợ, thúc thúc ở ngay bên cạnh con.”

Sau khi Phong Bạch mất đi ý thức, mở mắt ra lần nữa đã thấy một khung cảnh vô cùng quen thuộc, trên ngọn núi xanh nhạt có khói bếp lượn lờ, trong thôn trang là một cảnh tượng im lặng nhưng yên bình.

“Đây là cháo thịt nương làm cho con, mau ăn đi.”

“Nương, con không đói bụng, con ăn bánh ngô , nương ăn đi.”

“Bảo con ăn thì con ăn đi, mau ăn.”

Vậy là đứa bé trai kia đã ăn bát cháo thịt, tuy rằng nó chỉ ăn một bát nhưng trong cháo có thịt, nó với mẹ muốn có thịt ăn cũng không dễ dàng gì.

Phong Bạch giống như một người ngoài cuộc nhìn nông phụ xinh đẹp thô lỗ nhét bé trai vào trong một bao vải rồi buộc lại, sau đó sắc mặt vội vàng đi tìm bà ngoại của nó rồi cùng vứt đứa nhỏ trong một rừng cây gần thôn Bách Lý.

Có vẻ như cảm nhận được trong lòng Phong Bạch không hề gợn sóng, ảo giác tự động bỏ qua một số đoạn ngắn, biến thành một buổi tối đêm.

“Đó chính là con hổ yêu ăn thịt người !”

“Ta tận mắt chứng kiến nó vớt người lên từ trong nước rồi ăn thịt!”

“Đánh chết nó, đánh chết nó !”

“Cút khỏi thôn chúng ta !”

Trong thôn xóm luôn yên tĩnh lúc này lại lập lòe ánh lửa, già trẻ lớn bé đều vây xem đằng xa, có người chỉ trỏ, có người lấy những thứ gì đó ném đi còn có một con Bạch Hổ đang mờ mịt bọn họ có lấy này nọ tạp,

một cái Bạch Hổ mờ mịt lúng túng chạy như điên trong thôn. Trên người nó bị rất nhiều dị vật ném vào làm cho da thịt bong tróc, chật vật không chịu nổi.

Phong Bạch nhớ rõ khi ấy cậu cảm thấy rất đau, lúc đó cậu vẫn còn nhỏ chứ không mạnh mẽ như bây giờ, vẫn chưa biết cách hấp thu linh khí, lại càng không biết làm thế nào để miệng vết thương khép lại.

Có điều thứ làm cho cậu cảm thấy đau đớn không phải vết thương trên da thịt mà là vết thương trong lòng.

Phong Bạch vừa nghĩ đến đây, ảo giác cũng thay đổi trong giây lát, lại trở về thôn trang yên tĩnh ban đầu, nơi ấy có một thiếu phụ xinh đẹp, mặc y phục bằng vải thô đang cười cười nhìn cậu, dịu dàng nói:“ Đến đây, con ngoan, đến chỗ của nương nào…”

Phong Bạch lắc đầu, cậu không còn mẹ. Chính miệng mẹ đã nói với cậu rằng bà ấy không cần cậu nữa. Bà ấy đã vứt bỏ cậu rồi.

Trong lòng kiên định vững vàng như đá khiến cho tất cả những ảo giác có liên quan đến người phụ nữ này đều tan biến hết, trở thành một khung cảnh náo nhiệt khác. Nơi này là một con đường vô cùng phồn hoa, du khách đi lại như mắc cửi, Thương gia nhiều như nước.

Một thiếu niên vô cùng tuấn dật mặc đạo bào đang lôi kéo một bé trai chạy khắp nơi.

“Tiểu Bạch, nhóc nhìn thứ kia kìa !”

“Nhìn này, thứ này đẹp đúng không?”

“Tiểu Bạch, nhóc mặc thử xem!”

“Thích? Ta mua cho con!”

Phong Bạch trong lòng thầm vui vẻ, cho dù biết đây chỉ là ảo giác nhưng đây là lần thứ hai cậu được ở khung cảnh này. Những lúc ở bên cạnh Phong Thiệu không có chuyện gì là không tốt.Từ khi cậu gặp được Phong Thiệu, mỗi một chuyện xảy ra đều làm cho cậu cảm thấy vui vẻ.

Cảm giác sung sướng này trong chốc lát đã tràn ngập toàn bộ thể xác và tinh thần của Phong Bạch, cậu không hề biết rằng bản thân mình đang dần thay đổi. Giờ phút này cậu đang ngồi trong một gian sương phòng treo đầy lụa đỏ, đối diện là một thiếu niên cũng mặc hồng y.

Phong Bạch nhìn khuôn mặt của Phong Thiệu không rời mắt. Hai gò má phúng phính tuấn mỹ của y vừa nhu hòa lại tràn sự bao dung, không lúc

nào là không mang theo ý cười ôn hòa. Cậu thích nhất y như vậy, liền kéo lấy tay Phong Thiệu sợ y đi mất: “Thúc thúc.”

Phong Thiệu cười cong mắt nhìn cậu, sau đó hôn nhẹ lên khóe miệng của cậu, nói:“Chúng ta cùng hợp tịch song tu đi.”

Dục vọng khi Phong Bạch ở hình thú lập tức bốc lên ngùn ngùn, nhưng cậu lại kiềm chế, dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn hỏi: “Nhưng… Nhưng không phải thúc thúc đã nói là con còn nhỏ sao?” Nói xong, cậu cũng hơi xấu hổ cúi thấp đầu, nhưng vừa cúi đầu lại phát hiện chẳng biết mình đã trưởng thành từ lúc nào!

Vóc người bỗng nhiên cao lớn, vốn dáng người chỉ đừng đến ngực Phong Thiệu lúc này lại cao hơn y cả một cái đầu, không chỉ có mỗi chiều cao, thứ ở thân dưới của hắn cũng đã trưởng thành, độ lớn không hề thua lúc hắn ở trong hình thú. Thấy tình huống như vậy khiến cho Phong Bạch cảm thấy hết sức vui mừng, hắn dễ dàng ôm Phong Thiệu vào trong lòng, vui vẻ nói: “Ta đã trưởng thành, thúc thúc.”

“Ngươi vẫn luôn trưởng thành mà.” Tươi cười của Phong Thiệu biến thành lưu luyến triền miên khiến cho Phong Bạch cuồng loạn trong lòng. Hắn đặt y trên tường, đôi môi nhanh chóng liếm láp lên. Phong Bạch cũng không rõ phải làm như thế nào, hắn chỉ biết hành động theo bản năng. Trong đầu bỗng hiện ra khung cảnh ở rừng rậm mấy năm trước vẫn luôn khắc sâu trong lòng, xem như tài liệu học tập

Hắn thô lỗ cởi bỏ đai lưng của Phong Thiệu, áo ngoài, trung y và nội y từng thứ một đều bị vất chất đống ở bên chân. Mà Phong Thiệu thì giống như cây măng mùa đông, thân thể trắng nõn non mịn dưới ánh nến hồng dường như trở nên mơ hồ tạo ra cảm giác dụ hoặc vô cùng. Một đôi chân nhấc ra từ đống y phục, ngay cả động tác đạp lê giường của y cũng vừa mạnh mẽ lại ôn nhu.

Phong Bạch cảm thấy đêm nay thúc thúc vô cùng dịu dàng phối hợp, y kéo lấy tay hắn đi về phía giường khiến cho Phong Bạch như muốn bay lên, không thể tiếp tục nhẫn nại nữa liền lập tức sán tới.

Cánh tay hắn xuyên qua gáy Phong Thiệu sau đó nâng đầu y lên, đôi môi giống như được uống quỳnh tương ngọc dịch mà mút lấy môi của y. Phong Bạch học theo thúc thúc của mình, đầu tiên là nhẹ nhàng, nhưng chỉ như vậy khiến hắn cảm thấy vẫn chưa đủ cho nên thử liếm sâu hơn.

Hắn chưa bao giờ được nếm trải cảm giác ngọt ngào làm say lòng người đến vậy.

Phía trên như vậy thì phía dưới cũng không thể cam tâm lạc hậu, hai chân thon dài của Phong Bạch giống như hai dây leo quấn chặt lấy phần eo căng đầy của Phong Thiệu. Thứ nào đó ở dưới thân hắn đã sưng cứng khó chịu, đang đặt giữa hai chân thon dài của Phong Thiệu. Hắn theo bản năng đâm vào hai hai chân y, cọ sát với vật cũng đang hăng hái bừng bừng của Phong Thiệu, vô cùng hưng phấn.

Phong Thiệu cũng bắt đầu thở dốc, hơi thở nóng hổi của y phả lên cánh mũi, hai gò má thậm chí đảo qua bên tai hắn, làm cho hắn cảm thấy mất khống chế, vô cùng nóng ruột.

“Thúc thúc, ta rất thích ngươi.” Hắn thì thào tự nói. Khi nhìn thấy gương mặt của Phong Thiệu bị kích thích đến đỏ bừng còn mang theo mị thái, hắn liền cúi người cắn lên ngực y, lưu lại một dấu hôn giống như muốn tuyên cáo chủ quyền. Đây là người của hắn, của một mình hắn.

Sau đó hắn làm theo hình ảnh hiện lên trong đầu, tay Phong Bạch mò xuống mông của người dưới thân để lần tìm u huyệt nhưng lại lập tức phát hiện tay của hắn không còn là tay nữa!

Là vuốt thú!

Phong Bạch kinh ngạc khó hiểu, hắn không biến thành hình thú, tại sao…

“A — cút đi !” Một tiếng kêu bén nhọn phát ra từ trong miệng của Phong Thiệu. Y vô cùng kinh hãi đẩy Phong Bạch ra khỏi người mình, sắc mặt cũng tràn đầy chán ghét và oán hận: “Hóa ra ngươi là một con yêu quái !”

Nghe Phong Thiệu nói ra từ “Yêu quái” khiến Phong Bạch cảm thấy khó chịu hơn bất kì ai nói ra từ đó, nhanh chóng phản bác: “Không, ta không phải là yêu quái, ta là người…”

“Không phải ngươi là linh thú sao?” Phong Thiệu nhăn mày, cười một cách lạnh lùng châm chọc: “Hóa ra ngươi vẫn luôn lừa gạt ta? Mất công ta đối xử tốt với ngươi như vậy. Ngươi khiến ta cảm thấy rất thất vọng. Đáng chết!” Hai chữ cuối cùng kèm theo sát khí bắn ra bốn phía, lạnh buốt thấu xương!

Lời còn chưa dứt, Phong Bạch đã cảm nhận được kiếm quang hỏa long từ kiếm Xích Viêm của y kèm theo sát khí chém thẳng vào mặt hắn.

Không !

Thúc thúc !

Hắc ám bất chợt vây lấy cậu, Phong Bạch không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa. Cậu cảm thấy mình đang ở trong một mớ hỗn độn, ngoài chột dạ chỉ còn cảm giác không cam tâm và phẫn nộ! Cậu lại bị vứt bỏ một lần nữa!

Rõ ràng thúc thúc tốt như vậy cũng lừa gạt cậu ư?

Phong Bạch cảm thấy vô cùng đau khổ, cậu ôm đầu gối ngồi trong bóng đêm lạnh run, giữa bóng tối mịt mờ như trở lại một đêm kia ở trong thôn. Mọi người đều phỉ nhổ cậu, ai cũng muốn giết cậu, nhưng người khiến cho cậu cảm thấy lạnh lẽo nhất ngoại trừ mẹ thì chính là thúc thúc.

Vì sao lại vứt bỏ cậu?

Không ! Cậu không cam lòng! Y nghĩ muốn vứt bỏ là có thể vứt bỏ ư?

Người không cần ta, ta nhất định phải quấn lấy người.

Thúc thúc chỉ có thể là của một mình ta.

Sự thống khổ và tuyệt vọng của Phong Bạch dần trở thành một loại quật cường, lạnh như hàn băng, không thể phá vỡ, nó khiến cho khuôn mặt nhỏ bé non nớt đều đông cứng lại. Cho dù đáy lòng y không ngừng vang vọng tiếng kinh văn cùng với uy áp đè nén, các loại cấm chế cũng không thể dao động được cậu, càng không thể khiến cậu làm theo ý nó. Không ai có thể ngăn cản được!

Trong ảo giác nhìn không rõ năm đầu ngón tay dường như hiện lên một ánh kim quang.

------oOo------

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Đừng sợ, thúc thúc ở ngay bên cạnh con.”

Phong Thiệu không hề biết, nếu không có những lời này của y, Phong Bạch sẽ giống như Thanh Thành tôn giả trong phim điện ảnh, hoặc là

dựa vào thực lực của bản thân hoặc là nhờ vào sát khí nồng đậm để phá vỡ ảo giác. Làm như vậy nhìn thì tưởng là đã thoát khỏi ảo cảnh nhưng thực tế càng ngày càng hãm sâu vào, đắm chìm trong sự sợ hãi rồi dần dần biến nó trở thành tâm ma của bản thân, làm tổn thương đến pháp thân tuệ mệnh, trở thành tai họa ngầm trên con đường tu hành đại đạo.

Nhưng Phong Thiệu chỉ vừa mới nói lại câu đó, thậm chí còn chưa kịp dịu dàng nói tiếp mấy câu phía sau, những lời ấy đã rơi vào trong tai Phong Bạch đang có dấu hiệu Nhập Ma.

“Đừng sợ, thúc thúc ở ngay bên cạnh con.”

Linh khí toàn thân đang tập chung tại một chỗ, chỉ cần Phong Bạch muốn, cậu có thể phá vỡ ảo cảnh này. Cho dù sau đó có xảy ra chuyện gì, ít nhất hiện giờ cậu có thể dễ dàng phá hủy lồng giam này sau đó bắt người đã bỏ rơi cậu trở về bên cạnh mình, bắt y lại, trói buộc y khiến cho cả đời y cũng không được có suy nghĩ muốn bỏ rơi cậu.

Nhưng giọng nói quen thuộc như vậy, dường như cậu đã được nghe thấy ở đâu đó…… Đúng vậy, đây là giọng nói của thúc thúc, lúc trước y đã cẩn thận nhắc nhở cậu: “Con sẽ phải đối mặt với chuyện khiến mình sợ hãi nhất ở trong ảo giác, nhưng cho dù có sợ hãi đến mức nào con cũng trăm lần ngàn lần không được phép tin tưởng. Tất cả những thứ kia đều là giả!”

Đúng vậy, là giả , tất cả đều là giả .

Cậu biết thúc thúc sẽ không vứt bỏ cậu.

Nghĩ như vậy khiến trái tim Phong Bạch dần yên ổn lại, linh lực được ngưng tụ cũng tản ra khắp nơi trong cơ thể, ảo giác tối tăm mù mịt dần biến mất… Khi mở mắt ra lần nữa, thứ đầu tiên cậu nhìn thấy chính là đôi mắt đang tràn ngập lo lắng của Phong Thiệu, thú tính vốn đang cuồng bạo sôi sục dưới đáy lòng cũng hóa thành một con mèo dịu ngoan trong nháy mắt. Cậu giống như một con mèo nhỏ bổ nhào lên người Phong Thiệu.

“Thúc thúc, may mà người ở đây.” Phong Bạch run rẩy mở miệng, tạm dừng một chút mới nói tiếp:“Con rất thích người.” Không cho phép bỏ rơi con.

“Quá tốt rồi.” Phong Thiệu thấy cậu tỉnh lại một cách thuận lợi, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ. Ôm lấy cậu, lúc đang muốn trả lời lại một câu: “Ta cũng thích con” thì bên tai đã cảm thấy một luồng nhiệt thổi vào,

khiến cho y đột nhiên nhớ tới ‘Phong Bạch’ trong ảo giác vô cùng quyến rũ kia, trong lòng nóng lên lại chẳng thế nói ra lời nữa.

Y âm thầm cảm thấy đau đầu. Sao thế này? Sống tới ngần này tuổi rồi mà vẫn bị ảo giác kích động đến mức phát tình với một đứa nhỏ lông còn chưa mọc hết?

Phong Bạch càng thêm cảnh giác hơn lúc trước, cậu ngẩng đầu nhìn Phong Thiệu, từng câu từng từ hỏi y: “Thúc thúc không thích con?” Nếu như cậu nghe thấy y nói ra một từ ‘không’, có lẽ cậu sẽ không thể khống chế được bản thân nữa.

Kinh văn đang tụng trong đầu thì làm sao, đơn đớn không ngừng tra tấn thì thế nào. Cậu không sợ chúng, chúng cũng không làm gì được cậu, càng không thể ngăn cản được cậu.

“Sao ta có thể không thích con được?” Phong Thiệu treo lên nụ cười quen thuộc nhưng trong lòng lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Nếu y không thích tiểu súc sinh này, sao có thể bị ảo giác ảnh hưởng đến mức ấy, còn khiến y suýt nữa không tìm được đường về. Có điều cảnh cuối cùng lại hiện ra Tiểu Bạch và Lữ Minh Tịnh, từ lúc nào tiểu súc sinh này lại có địa vị giống như Lữ Minh Tịnh ở trong lòng y ?

“Ảo giác kia không làm gì thúc thúc chứ?” Bàn tay Phong Bạch không ngừng sờ loạn lên người Phong Thiệu khiến cho y vô cùng mất tự nhiên. Không được thoải mái như trước nữa, y đành kéo tay Tiểu Bạch rời khỏi người mình.

“Con mặc quần áo vào trước đã.” Phong Thiệu cũng không rõ tại sao lúc trước còn chẳng cảm thấy gì, hiện giờ y lại tránh nhìn cơ thể trần trụi của cậu. Y nhanh chóng lấy một pháp bào trong túi gấm đưa qua.

Kỳ thật Phong Bạch cũng không thoải mái như bề ngoài. Đuôi mắt lướt thấy sườn mặt thoáng ửng hồng của Phong Thiệu khiến cho cậu nghớ tới “Phong Thiệu” vô cùng quyến rũ làm cậu không thể rời mắt trong ảo giác .

Nhưng dù sao đây cũng không phải ảo cảnh, cậu vẫn còn lí trí. Thúc thúc đã từng dạy cậu phải biết dùng dây dài câu cá lớn. Phong Bạch rời tầm mắt, trên mặt không mảy may lộ ra điều gì, chỉ không ngừng hồi tưởng và khát khao ở trong lòng, sớm muộn gì cậu cũng sẽ làm thúc thúc giống như trong ảo giác.

Phong Thiệu ăn Thất Tinh Linh Nhĩ vào bụng, ngoại trừ y bị ảnh hưởng bởi ảo giác còn lại Tiểu Bạch và Tiểu Mân đều vô cùng thuận lợi. Nhiệm

vụ tầm bảo trong bí cảnh lần này coi như viên mãn. Phong Thiệu cảm thấy vô cùng vừa lòng, về phần dục niệm do ảo giác gây ra… Tạm thời không cần nhắc tới. Về sau mỗi ngày y đều niệm chú Luyện Tâm, y không tin không thể tiêu trừ ảnh hưởng mà ảo giác đem lại.

Nghĩ như vậy, ngược lại Phong Thiệu cũng không định vội vã ra ngoài, y có xu thế muốn ở lại trong bí cảnh một thời gian.

Bí cảnh âm tà bậc này có thể nói là vô cùng hiếm thấy ở Cửu Châu, rất có lợi cho một kẻ Ma tu như y. Phong Thiệu còn đang lo không có chỗ để thử tay nghề luyện chế con rối và Ma Sát, nhưng trong bí cảnh này có quỷ khí dồi dào lại bí mật như vậy, tất cả đều khiến cho Phong Thiệu cảm thấy hài lòng.

“Thúc thúc, cương thi này đã chết một thời gian rồi, còn lấy được thứ gì có ích nữa?” Phong Bạch ngồi trên đất nhìn một vùng rộng lớn toàn là xương trắng và thịt nát, cau mày hỏi.

“Vẫn rất có ích đấy. Bên ngoài bí cảnh không tìm được cương thi tốt như vậy đâu, may mà chưa vỡ nát quá.” Phong Thiệu gật đầu, cẩn thận thu gom những bộ phận bị tách rời của cương thi sau đó xếp thành một hàng ngay ngắn. Cương thi ngàn năm đã bất tử hơn nửa đời người cho nên sau khi khâu khối thi thể này lại thì nhìn không đáng sợ như trước nữa.

“Ế…” Y thả một tia ma khí nhập vào trong cơ thể của cương thi thử thăm dò, cân nhắc nói: “Không luyện lại được nữa rồi, Nguyên Thần của nó đều đã tan biến, nhưng vẫn có thể dùng làm nguyên liệu.”

Cương thi ngàn năm này sống trong bí cảnh âm tà lấy âm khí, sát khí, quỷ khí để dưỡng luyện, mặt khác thi tâm còn được chôn gần Thất Tinh Linh Nhĩ giúp tinh lọc ma khí, bởi vậy mới tu luyện được một thân xác có thể tái sinh. Cho dù Nguyên Thần của nó đã tiêu tán nhưng vẫn có rất nhiều chỗ ưu việt.

Mắt thấy Phong Thiệu lấy ra một cái bình màu xanh nho nhỏ, Phong Bạc hơi nhíu mày, nói: “Thúc thúc muốn luyện chế lão quỷ kia? Thứ dễ dàng bị thu phục như vậy, khi luyện thành cũng để làm gì được?”

“Đừng coi thường nó, khi nó hóa thành thực thể cũng không dễ đối phó đâu. Có điều sau này lão quái màu lục mà chúng ta gặp được đúng là tốt hơn nhiều, nhưng mà khó đối phó quá, vất vả lắm mới giết được nó nên chẳng thể thu phục được.” Phong Thiệu vừa nói vừa bấm tay niệm thần chú gọi bóng đen ở trong bình ra ngoài.

Bóng đen lúc đầu chỉ là một tia, sau đó càng lúc càng lớn rồi dần dần tạo thành một bóng người, nhưng nó không được tự do, phần đuôi của nó vẫn ở trong miệng bình không thể thoát ra được. Cái bóng hình người có chút ục ịch, lão quỷ màu xám đen không thể nhìn rõ được ngũ quan, dường như là một ông lão với bộ râu dài. Lão vừa được gọi ra đã ngã ngồi trên mặt đất, khàn khàn nói: "Nếu ngươi muốn giết lão hủ thì giết liền đi, còn nếu muốn dùng đến lão thì dù sao cũng phải cho lão ăn chút linh khí để no bụng chứ, không thì lão đây cũng chẳng còn sức lực mà nghe ngươi sai bảo đâu."

Phong Thiệu mỉm cười, nói:"Ngươi đúng là rất thức thời, biết ta muốn dùng ngươi." Y cũng không hà khắc liền lấy một ít linh cầm cấp thấp từ trong túi ngự thú ra. Đây đều là những thứ y chuẩn bị mỗi khi thèm linh thực, lúc này lại được dịp cho lão quỷ dùng.

Lão quỷ không ghét bỏ thứ này không phải là người sống, lão ở trong bí cảnh này đã hơn trăm ngàn năm có mấy khi được nhìn thấy người sống đâu, bởi vậy được ăn mấy con linh cầm cũng đã khiến lão cảm thấy vô cùng vui vẻ. Lúc này Quỷ Ảnh lóe lên rồi bất chợt phi về phía đám linh cầm. Mấy con linh cầm của Phong Thiệu nhạy bén linh hoạt hơn chim chóc bình thường rất nhiều, y cũng cố tình vứt ở đó ý đồ muốn thử lão quỷ.

Lão quỷ không tụ lại thành thực thể mà vẫn là một Quỷ Ảnh, nhưng cái bóng của lão nhanh như thiểm điện, nếu không phải Phong Thiệu hết sức chăm chú nhìn lão chằm chằm, chỉ sợ y cũng không thể nhìn thấy toàn bộ quá trình lão bắt đám linh cầm. Xác ba bốn con linh cầm vẫn còn nằm trên mặt đất.

Phong Thiệu không thấy lão hóa thực cũng không cảm thấy tiếc nuối, ngược lại còn hơi vừa lòng, cười nói: "Ăn no mới có sức lực làm việc ."

Lão quỷ cũng chưa thỏa mãn, chép miệng bĩu môi nói:"Còn nữa không? Cho lão hủ ăn no, đến lúc ngươi luyện hóa cũng bớt được rất nhiều việc, ít nhất cũng đỡ tốn mấy viên Sát Hồn châu mà thời gian lại nhanh hơn nhiều."

Phong Thiệu giật mình, không ngờ lão quỷ này cũng rất hiểu biết về Ma tu, miệng lại chỉ thản nhiên nói một câu:"Ngươi cũng hiểu biết đấy."

Lão quỷ vừa nói những lời này vừa đánh giá Phong Thiệu, nhưng khi nhìn thấy trên mặt y chẳng có chút khác lạ nào thì cảm thấy rất khó hiểu,

chẳng lẽ lão ta đã nhầm? Vốn lão cứ tưởng tên nhóc này còn nhỏ tuổi, chắc hẳn là mới Nhập Ma cho nên không quá am hiểu về Ma tu.

“Ngươi không muốn bớt việc khi luyện hóa ta sao? Dù gì nơi này cũng là Cửu Châu, mấy thứ kia của ngươi chắc gì đã đủ dùng. Chỉ cần ngươi cho ta ăn no, không cần ký khế ước, ta sẽ chỉ cho ngươi cách làm.” Lão quỷ hướng dẫn từng bước.

Phong Bạch thấy lão quỷ yêu cầu nhiều thứ như vậy thì mất hết kiên nhẫn. Cậu vừa đứng lên đã khiến lão quỷ ngửi ra mùi bất thường, giọng nói cũng trở nên sợ hãi:“ Ngươi…… Muốn làm gì?”

“Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy còn không bằng để ta ăn ngươi, sau đó ta sẽ giúp thúc thúc tìm mấy thứ khác ít lời hơn.” Phong Bạch lạnh lùng nói. Mặc dù trên mặc cậu vẫn còn nét trẻ con nhưng lại có sát khí thuần túy đáng sợ.

“Ngươi……” Giọng nói của lão quỷ bị chặn lại. Lão ta cũng chỉ là Quỷ Sát, luôn sợ hãi Bạch Hổ theo bản năng. lão cũng không dám nói thêm điều gi với Phong Bạch nữa, chỉ nhìn sang Phong Thiệu cầu cứu nói:“Đừng như vậy mà, những con Quỷ Sát khác chưa chắc đã hữu dụng được bằng ta đâu, phần lớn chúng đều không còn thần trí. Ngươi nhìn ta đi, ngươi không cảm thấy thần trí của ta vẫn còn tỉnh táo à, cũng rất rõ ràng nữa.”

Khi Phong Bạch càng tiến lại gần càng khiến lão quỷ sợ hãi không thôi, tốc độ nói của lão tăng nhanh, vừa tự đắc ý lại vừa không phục, chỉ sợ không thể chứng minh với y rằng mình hữu dụng. Phong Thiệu thấy vậy không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, nuôi cậu bên cạnh mình vài năm, cuối cùng cũng nuôi ra một Tiểu Bạch có chút thú vị, còn mang theo phong thái của y.

Ngay trong nháy mắt Phong Bạch hóa thân thành Bạch Hổ, lão quỷ quát to một tiếng, rốt cuộc nói ra trọng điểm:“Tất cả đều là do ta có một môn tâm pháp Ma công tuyệt mật!”

“Trở về.” Phong Thiệu gọi cậu trở lại. Tuy rằng Phong Bạch không muốn, bởi vì nó thực sự không thích lão quỷ hay châm ngòi ly gian nó với thúc thúc này, nhưng cũng chỉ dọa lão thôi chứ không thực sự định làm gì lão cho nên nó liền thu móng vuốt lại.

“Hù chết lão hủ rồi. Anh bạn nhỏ này tuổi thì không lớn nhưng lại nhiều tâm nhãn, thủ đoạn cũng quá cay độc!” Lão quỷ thở hồng hộc. Vốn Quỷ

Ảnh được hấp thu linh khí trở nên dày đặc cũng bị tan mất một ít, lúc này mới chậm rại tụ lại một chỗ.

Đôi mắt vàng kim của Phong Bạch hung ác nhìn chằm chằm lão quỷ, nó rất khó chịu khi nghe lão quỷ nói Phong Thiệu như vậy.

Phong Thiệu lại không khó chịu, còn xem nó như một lời khen ngợi, cười nói: "Đối với người ngoài đương nhiên phải ra tay độc ác một chút, nhưng nếu ngươi ký khế ước với ta thì sẽ trở thành người nhà, ta cũng sẽ dịu dàng hơn nhiều."

Tuy giọng điệu ôn hòa nhưng lão quỷ lại nghe ra được thâm ý bên trong, huống chi còn trải qua một trận kích thích như vậy cũng giúp lão hiểu được thiếu niên trước mắt không phải là kẻ thiếu kinh nghiệm giang hồ, ngược lại còn vô cùng cáo già. Giờ cũng đã rơi vào hoàn cảnh như vậy rồi, lão cũng chẳng còn cách nào cứu vãn được nữa, không khỏi thở dài nói: "Ngươi tuổi còn trẻ như vậy mà đã Kết Đan, tương lai về săt ắt sẽ là tiền đồ rộng mở. Hai bên trợ giúp lẫn nhau, lão hủ sao lại không muốn kí khế ước. Chỉ là… Chỉ là…"

Phong Thiệu tò mò hỏi: "Chỉ là cái gì?"

Lão quỷ không nói lời nào mà chỉ cẩn thận nhìn về phía Phong Bạch.

Phong Thiệu nhanh chóng hiểu được ý lão, không khỏi cảm thấy buồn cười: "Ngươi vẫn sợ nó ăn ta?"

Lão quỷ thấy Phong Thiệu vẫn không thèm để ý, vội la lên: "Ngươi đừng tưởng hiện giờ nó rất nghe lời ngươi, đấy là do nó vẫn còn nhỏ! Chờ một thời gian nữa, cho dù nó có không muốn ăn ngươi thì cũng sẽ không thể nhịn được đâu. Thiên tính của thánh thú là thứ dễ khắc chế như vậy? Đừng nói tu vi hiện giờ của ngươi mới là Kim Đan, cho dù là Phản Hư kỳ cũng không thể hóa giải được thiên tính của thánh thú đâu. Đừng có ngây thơ nữa! Theo lão hủ thấy ngươi với Bạch Hổ này nên sớm tách ra mỗi người một ngả thì mới tốt…"

Rốt cuộc Phong Bạch cũng không thể nhẫn nại được nữa, nó giận dữ gầm lên một tiếng, dường như sắp chồm lên nuốt luôn lão quỷ vào bụng. May mà Phong Thiệu tay mắt nhanh nhẹn kéo nó lại, trách mắng: "Sao lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Bình thường ta dạy con thế nào?"

Đôi mắt vàng kim của Phong Bạch lóe lên, tràn đầy tủi thân mà cọ cọ Phong Thiệu, khi thấy sắc mặt tức giận của y không giảm lại biến thành người, dùng hình người thuận tiện hơn. Cậu kéo lấy tay Phong Thiệu,

giọng hối lỗi: “Muốn thành việc lớn, không kiêu không nóng nảy, hỉ nộ không hiện ra sắc mặt.”

Phong Thiệu thấy thái độ của cậu thành khẩn, cũng không đành lòng nói thêm điều gì nữa. Y hao hết tâm tư dạy dỗ cậu không phải là muốn dạy cậu thành một bao cỏ.

“Thúc thúc, con đã nói rồi, con tuyệt sẽ không ăn người đâu.” Phong Bạch ngẩng đầu lên, trong đôi mắt như có thứ gì chuyển động, cậu sợ Phong Thiệu sẽ tin lời nói của lão quỷ. Nếu như y tin lão sau đó khiến cho mỗi người đi một ngả, cậu không chỉ ăn thịt lão, còn nhất định phải đem thúc thúc… Suy nghĩ này vừa nảy ra, trong Thức Hải lại bắt đầu cuồn cuộn không ngừng, đây là điềm báo kinh văn chấn động. Thật đáng ghét, Phong Bạch cắn răng thu hồi tâm tư, gắt gao khống chế lại.

“Ta biết.” Đôi mắt của Phong Bạch là thứ Phong Thiệu yêu thích nhất trên người cậu.

Sống cả hai đời, chưa có người nào chỉ đơn thuần tin tưởng và không muốn xa rời mình đến vậy… Trong lúc nhất thời y không nhịn được đã hạ một quyết định vô cùng không có lý trí. Y nhìn về phía lão quỷ, thốt ra: “Chuyện của ta và Bạch Hổ ngươi không cần bận tâm. Nó là người thân cận với ta nhất, ta tuyệt đối không bao giờ bỏ nó lại.”

Lão quỷ cảm thấy kinh dị, Phong Bạch lại càng chẳng nói nên lời, những bất an nóng nảy lúc trước bây giờ đều chuyển thành vui mừng, cảm xúc lên xuống thất thường. Tiếng kinh văn đáng ghét trong thần thức, uy áp khiến cậu cảm thấy khó chịu, tất cả đều biến mất hoàn toàn, trong mắt cậu bây giờ chỉ có thúc thúc, trong lòng cậu cũng chỉ còn hình bóng của y.

Người này, y nói sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu.

------oOo------

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cho dù lão quỷ có bao nhiêu nghi ngờ cũng không thể ngăn cản được việc phải kí khế ước với Phong Thiệu.

Mắt thấy Quỷ khí của mình và Ma khí của đối phương quấn lấy nhau thành một đạo phù văn, lão quỷ đánh than thở nói một cách phóng khoáng: “Mà thôi mà thôi, ai thèm quan tâm sống được đến bao giờ, cứ ra ngoài với ngươi để ngắm nhìn thiên địa còn tốt hơn phải làm quỷ ở nơi này hàng ngàn hàng vạn năm nữa .”

Phong Thiệu buồn cười nhưng không phản bác lại lời lão, chỉ hỏi rõ lai lịch của lão quỷ và lí do lão vẫn giữ được thần trí tỉnh táo như vậy, còn có đầu đuôi tâm pháp Ma Môn mà lão nhắc đến.

Khế ước đã kí cũng là lúc chủ tớ cùng mệnh làm cho lão quy mất đi vài phần tâm tư vô nghĩa, vì vậy trả lời từng câu hỏi của y.

Thì ra tôn hào ban đầu của lão quỷ gọi là Bồng Khâu, khi còn sống là một Ma tu có tu vi hậu kỳ Nguyên Anh, thực lực ma công khoảng ngũ hạt.

Hơn ba ngàn năm trước, Bồng Khâu vô tình biết được tin tức của Sơn Hà Xã Tắc Đồ liền đi từ vùng đất cổ xưa đến Cửu Châu. Khi vào được bí cảnh của Hà gia lại bị lộ tung tích nên bị một vài đại năng Đạo tu truy sát. Bởi vì Bồng Khâu tu được bí pháp nên mới có thể giữ lại được một tia Nguyên Thần và sinh hồn ngay dưới mí mắt của các đại năng sau đó lão tu luyện thành Quỷ. Một thời gian sau không ngừng có người xâm nhập vào bí cảnh nhưng rồi lại ít dần, lão cũng mượn cơ hội hút những âm hồn biến thành Quỷ Sát mới có thể tiếp tục duy trì được thần trí rõ ràng.

“Hơn ba ngàn năm trước, ngươi sống cũng đủ lâu đấy.” Phong Thiệu cảm khái, sau đó càng thêm hứng thú với Ma công của Bồng Khâu. Có thể giữ một tia sinh hồn dưới mí mắt của các đại năng, lại còn giữ được tới hơn ba ngàn năm mà không mất đi thần trí, quả thực rất nghịch thiên.

Bồng Khâu hừ nhẹ một tiếng, nói:“Vậy đã là gì! Nếu không phải trong hai ngàn năm này chẳng có mấy người đi vào bí cảnh để tầm bảo khiến cho ta không thể hấp thụ được lượng âm phách dồi dào, thực lực chắc chỉ bằng tu sĩ Nguyên Anh kỳ, sao có thể rơi vào tay một tên nhóc như ngươi.”

Nói tới đây lão lại chuyển giọng, khó hiểu hỏi y: “Theo lý thuyết, tuy lão hủ là Quỷ Sát nhưng thực lực cũng phải ngang Kim Đan kỳ, sao dễ dàng

bị ngươi bắt lại như vậy nhỉ? Hơn nữa, làm sao ngươi biết lão hủ có thể ngưng thành thực thể?" Mỗi lần lão muốn ngưng lại y đều phá đám.

Phong Thiệu không đổi sắc mặt, nói:"Ta từng nghe sư phụ Ma tu của ta nói qua. Có một vài Quỷ Sát có bản lĩnh nên nên đã để ý từ đầu."

"Sư phụ Ma tu kia của ngươi đúng là vô cùng uyên bác, Quỷ Sát có phần bản lĩnh này thực sự không nhiều." Sắc mặt của Bồng Khâu có hơi thối thối, lại chợt hỏi: "Sư phụ ngươi gọi là gì?"

"Người gọi Tu Di lão tổ." Phong Thiệu không giấu diếm. Tuy Tu Di lão tổ đã là Đại Thừa kỳ nhưng tuổi tác cũng mới hơn ba, bốn ngàn tuổi.

Quả nhiên Bồng Khâu chưa từng nghe thấy cái tên này, sau đó lão liền hỏi Phong Thiệu về những chuyện liên quan đến Ma Đạo song tu. Phong Thiệu liền nói hết những chuyện có thể nói cho lão biết, dù sao khó khăn lắm y mới gặp được một Ma tu, cho dù thân quỷ nhưng cũng vô cùng hiếm gặp. Ma tu đầu tiên Phong Thiệu biết đến là Tu Di lão tổ, mà lão cũng chỉ xuất hiện có đúng một lần ấy, để lại cho y duy nhất ba thứ: một là Hỗn Nguyên Kinh Cức, hai là chú Tế Luyện Tâm và ba là Vô Danh ngọc.

Tuy rằng Tu Di lão tổ trong phim điện ảnh chỉ xuất hiện với một cái tên gọi, không hề có hình ảnh cụ thể, là một nhân vật làm nền điển hình nhưng Phong Thiệu lại cảm thấy người này không hề đơn giản. Một tay lão cứu lấy Phong Thiệu, một tay lão đẩy y xuống địa ngục, nhìn như điên cuồng nhưng có lẽ bên trong không chừng có huyền cơ. Y không tin đây là sự trùng hợp.

Bởi vì trong lòng y vẫn còn nghi ngờ nên Phong Thiệu vô cùng cẩn thận với những chỉ bảo của Tu Di. Y chỉ dám tu luyện những tâm pháp đơn giản trong chú Tế Luyện Tâm, còn những thứ mà y cảm thấy nguy hiểm hoặc tương đối vi diệu y đều không dám nếm thử.

Huống chi người Cửu Châu căm ghét Ma Tu như rắn rết, cho nên điển tịch tu Ma cũng rất ít. Những chuyện Phong Thiệu có thể hiểu quả thực không nhiều, vì thế sau khi trò chuyện với Bồng Khâu mặc dù lão vẫn giữ lại vài phần nhưng y cũng được không ít lợi.

"Nói đến cũng ngạc nhiên. Nếu sư phụ Ma Tu kia của ngươi đã là Đại Thừa kỳ, chẳng lẽ không còn cách nào khác ổn thỏa hơn để tái tạo đan điền, nối lại gân cốt cho ngươi hay sao? Các dùng Hỗn Nguyên Kinh Cức này nhìn kiểu gì cũng không giống một cách để cứu người."

Bồng Khâu "Chậc chậc" hai tiếng rồi nhìn về phía Phong Thiệu, thấy y chỉ là nhướn mày lại tưởng là y không tin, vì thế nói tiếp: "Vì ngươi chưa từng đi qua vùng đất cổ xưa cho nên không biết chỗ tinh diệu của Hỗn Nguyên Kinh Cức . Vật ấy mếu dùng để luyện đan, chế độc, chỉ cần một tia thổi vào pháp khí cũng đủ để khiến cho kẻ địch nổi lên tâm ma, cho dù có tu vi Phản Hư cũng khó lòng áp chế được. Đừng nói ta là Ma tu, lúc trước ngươi là Đạo Tu lại bị hủy hết tu vi, còn bị chôn Hỗn Nguyên Kinh Cức vào người… Vậy mà ngươi vẫn chưa nhập ma, thật sự không thể tưởng tượng được."

Trong lòng Phong Thiệu lộp bộp một tiếng, y bổ sung một câu: "Ta là trời sinh ma thể, có lẽ nó giúp đỡ phần nào?" Tuy rằng y nói như vậy nhưng trong lòng lại không nghĩ thế, bởi vì Thanh Thành tôn giả trong phim điện ảnh cũng là trời sinh ma thể, không phải vẫn bị bụi gai làm cho trở nên khát máu tàn bạo hay sao.

Bồng Khâu xua tay chặn lại, nói: "Trời sinh ma thể đúng là hiếm có, nhưng thứ này là căn cốt sắc thân hiếm có chứ đâu liên quan gì đến thứ độc vật như bụi gai chuyên ăn mòn pháp thân tuệ mệnh? Theo như ta thấy, có lẽ là do tiểu tử ngươi quá may mắn. Lúc trước lão hủ còn cảm thấy kinh dị khi ngươi có thể thoát khỏi ảo trận của bách quỷ phản phệ, có điều ngẫm lại, thứ này mà đem so sánh với Hỗn Nguyên Kinh Cức thì có đáng là gì?"

Phong Thiệu im lặng, trong lòng y đã có tính toán nhưng cũng không định nói tiếp đề tài này, ngược lại Phong Bạch luôn im lặng đứng bên cạnh lại sáp vào hỏi một câu:"Nếu Hỗn Nguyên Kinh Cức lợi hại như vậy, vậy sau khi thúc thúc ta ăn Thất Tinh Linh Nhĩ thì có an toàn không?"

Bồng Khâu trầm ngâm, nói:"Theo lý thuyết, Hỗn Nguyên Kinh Cức là ma thực được Thất Tinh Linh Nhĩ tinh lọc thì ắt sẽ phải tiêu trừ ma tính, có điều không phải là không còn tại họa về sau. Trong người y chôn một cây Hỗn Nguyên Kinh Cức hoàn chỉnh, muốn được Thất Tinh Linh Nhĩ tinh lọc hoàn toàn thì sẽ phải mất một thời gian rất dài. Nếu như tĩnh tâm của ngươi bị rung chuyển, chỉ sợ còn dễ sinh ra ma niệm hơn cả lúc trước khi ăn Thất Tinh Linh Nhĩ."

Phong Bạch nhìn thoáng qua Phong Thiệu, đáy mắt cậu không thể che dấu sự lo lắng.

Phong Thiệu lại giật mình hiểu ra điều gì đó, khó trách Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác sau khi ăn Thất Tinh Linh Nhĩ ngược lại còn trở nên

nghiêm trọng hơn, càng ngày càng không thể cứu vãn. Lúc đầu y còn tưởng là do gã cưỡng chế công phá ảo giác, không ngờ còn do tác dụng phụ của Thất Tinh Linh Nhĩ mang lại.

Tất cả những điều này khiến cho y nghĩ đến Tu Di lão tổ, nhưng miệng lại chỉ hỏi một câu "Phải mất thời gian bao lâu?"

Bồng Khâu đáp:"Vài năm thôi."

Phong Thiệu cân nhắc một chút, cảm thấy nếu chỉ mất vài năm thì không cần lo lắng như sắp gặp phải đại địch, chỉ cần y cẩn thận hơn là được.

Nghĩ như vậy càng khiến y hạ quyết tâm muốn ở trong bí cảnh lâu hơn một chút, luyện chế được Ma Sát rồi tính sau. Con rối và Ma Sát đều là những thủ đoạn tấn công chính của Ma tu, đó cũng là lí do Phong Thiệu lại để ý những thứ này như vậy. Ma thể có tốt đến mấy khi bị bao vây cũng chỉ đành để cho người ta đánh nhưng nếu luyện chế được một con rốt tốt thì khi bị bao vây sẽ có thể đánh lại người ta.

Bản thân Bồng Khâu là Quỷ Sát, sau khi được luyện chế thành Ma Sát sẽ rất có lợi cho lão, vì thế lão liền trao đổi phương pháp luyện chế với Phong Thiệu một cách tích cực.

Ma Sát cũng chia làm vài loại, như Phân Thần Ma Sát, Phụ Hồn Ma Sát và Biến Dị Ma Sát.

Phân Thần Ma Sát rất dễ khống chế bởi vì người luyện chế dùng chính Phân Thần của mình để nhập Sát, thực lực của Ma Sát sẽ cùng một nhịp thở với người luyện chế. Chỉ là cách này yêu cầu rất cao đối với Nguyên Thần và phân tách Nguyên Thần, trong cơ thể Phong Thiệu lại có bụi gai chưa lành nên không định dùng cách dễ gây tổn thương này.

Phụ Hồn Ma Sát là loại như Phong Thiệu khống chế Bồng Khâu. Cách này đem Quỷ Sát bị khống chế tiến hành luyện hóa, ưu điểm là không cần chịu nỗi đau Phân Thần, thực lực cũng không chịu sự bó buộc của người luyện chế, nhưng nhược điểm là thực lực của Ma Sát lại không bằng thực lực của Quỷ Sát ban đầu.

May mà thực lực của Bồng Khâu cũng không thấp, chẳng qua là do Phong Thiệu dùng bug mới khống chế được, lấy hoàn cảnh xấu làm ưu thế.

Biến Dị Ma Sát là thứ hai người hướng đến, hơn nữa sau khi luyện chế được thì hoàn toàn là làm chơi ăn thật. Sở dĩ gọi là biến dị bởi vì Ma Sát

sẽ lĩnh ngộ được một, hai bản lĩnh cao cường, là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu.

Sau khi Bồng Khâu giới thiệu một lượt, Phong Thiệu cũng nhớ tới Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác đến tầm giữa phim đã có Biến Dị Ma Sát và Biến Dị Khôi Lỗi. Có điều đến gần cuối phim sau khi đã tu luyện được ma công nghịch thiên, gã lại lợi dụng Nhiếp Hồn phiên là chính. Tuy Biến Dị Ma Sát không thể so sánh được với một vật âm tà dị bảo như Nhiếp Hồn phiên nhưng cũng không hề kém, lúc đánh nhau sẽ khiến cho kẻ địch ăn không ít thiệt.

Phong Thiệu rất để tâm đến Biến Dị Ma Sát, Bồng Khâu cũng rất tự tin với bí pháp của mình, lão thề son sắt nói:“Chỉ cần ba năm, ít nhất có ba phần chắc chắn luyện thành Biến Dị Ma Sát.”

Ba phần là rất cao à? Phong Thiệu sửng sốt, sau đó nói cho lão Tế Luyện pháp trong chú Tế Luyện Tâm. Bồng Khâu nghe vậy thì kinh hãi, thở dài:“Trên đời còn có quỷ pháp tinh diệu bậc này!” Lúc này cả hai quyết định dùng ma pháp của Phong Thiệu.

Phong Thiệu không quá hiểu biết những thứ này nhưng Bồng Khâu sẽ không lấy thân quỷ của mình ra để đùa giỡn, vì thế y liền nghe theo lời lão, hai người theo nếp làm việc. Tuy rằng nguyên liệu còn nhiều thứ thiếu sót nhưng dưới kinh nghiệm tâm đắc của Bồng Khâu, Phong Thiệu cũng lấy vài vật thay thế từ trong ba túi gấm của y, còn thêm cả xác con cương thi ngàn năm khó gặp nên đã giúp giảm đi rất nhiều bước trong quy trình luyện chế. Ngoài ra còn có Sát Hồn châu và Cực Âm thảo lúc trước thu thập được, cuối cùng đã có thể bắt đầu luyện chế.

Bồng Khâu sợ Phong Thiệu ngượng tay làm sai nên lúc đầu chỉ để y luyện chế mấy con Quỷ Sát cấp thấp, đợi đến khi mọi giai đoạn đều được thực hiện trôi chảy mới yên tâm tự mình lên sân khấu. Quỷ Ảnh của lão xoa xoa tay, hơi hưng phấn: “Lão hủ phải cố gắng lĩnh hội mới được, để xem có thể luyện được thân thể biến dị hay không.”

Phong Thiệu vận ma khí đặt Quỷ Ảnh của Bồng Khâu vào trong bình nhỏ, một tay y bấm niệm thần chú đốt hết những nguyên liệu đã chuẩn bị tốt dưới ngọn lửa Viêm Hỏa nơi đầu ngón tay, chỉ sau một lúc đã biến toàn bộ tro bụi thành khói. Y dẫn chúng nhập vào trong bình rồi niệm Ma quyết luyện cùng, phút chốc đã thấy Quỷ Ảnh không ngừng lượn lờ dưới tầng tầng khói xanh nồng đậm.

Bồng Khâu không ngừng lột xác trong đám khói, biết được thứ này bất phàm khiến lão kích động hỏi:“Tâm pháp của ngươi gọi là gì vậy?”

Ma quyết của Phong Thiệu không dừng lại, nói thẳng: “Chú Tế Luyện Tâm.”

“Hóa ra trên đời thực sự có loại tâm pháp này!” Bồng Khâu gần như không thể tin được, vỗ đùi đứng lên ghế. Tuy lão là Quỷ Ảnh nhưng vẫn có thể nhận ra được ánh mắt mãnh liệt đến cực điểm, lão nhìn về phía Phong Thiệu rồi nói: “Có được tâm pháp Thượng Cổ, chả trách ngươi còn nhỏ tuổi mà Ma công đã đột phá Tứ Hạt, đấy là ngươi còn chưa luyện chế con rối và Quỷ Sát, bằng không chỉ sợ cho dù lão hủ có hóa thành thực thể cũng chưa chắc đã đấu lại được.”

Dứt lời, Bồng Khâu lại tự nói hết gốc gác của chú Tế Luyện Tâm, không ngừng cảm khái cho rằng thứ này chỉ xuất hiện trong sách…

Phong Thiệu nghe vậy thì có vài phần kinh ngạc, đương nhiên y biết với tu vi của Tu Di lão tổ, những thứ để lại ắt không tầm thường, nhưng sau khi nghe đầu đuôi mọi chuyện khiến cho y không còn nghĩ Tu Di lão tổ thực sự thương tiếc y trời sinh ma thể. Lúc trước mới là nghi ngờ còn bây giờ đã có thể khẳng định được, chỉ không ngờ tới tâm pháp mà lão để cho y lại tốt như vậy.

Dụng ý của Tu Di lão tổ thật sự khiến người ta không nhìn rõ được.

Phong Thiệu nhíu mày, Bồng Khâu thấy sắc mặt y không hề vui mừng thì khuyên nhủ: “So với chỗ tốt của chú Tế Luyện Tâm thì chút Ma niệm được nuôi dưỡng không đáng nhắc đến, ngay cả Hỗn Nguyên Kinh Cức và ảo trận của bách quỷ phản phệ còn không khiến ngươi sinh ra Ma niệm, còn thứ gì có thể làm ngươi lung lay? Chỉ cần không có Ma niệm, khi tu luyện tâm pháp này cũng không cần quá lo lắng.”

Phong Thiệu không đáp lời mà chỉ nghiêm túc tế luyện, tuy đây mới là tầng thứ nhất nhưng cũng không thể chủ quan. Ước chừng qua ba, bốn ngày, toàn bộ khói xanh mới hóa nhập được vào Quỷ Ảnh, lúc này sinh hồn của Bồng Khâu bị ngoại vật xâm nhập nên cũng chẳng còn hơi sức để ý đến Phong Thiệu, chỉ chuyên tâm nhập định, dùng bí pháp của lão để tiêu hóa chúng.

Nhìn tình trạng này giúp Phong Thiệu biết tế luyện tầng thứ nhất diễn ra khá thuận lợi, chỉ chờ Bồng Khâu tiêu hoá hết những vật tẩm bổ kia thì có thể tiếp tục tiến vào tầng thứ hai. Y dẫn Quỷ Ảnh của Bồng Khâu

nhập vào bình, phía bên trong bình đã được y niệm chú, lại đem ma khí dồi dào của bản thân vào đó giúp Bồng Khâu tiêu hoá dễ hơn.

Sau khi làm xong những thứ này, Phong Thiệu liền đứng ngẩn người suy nghĩ cẩn thận lại tất cả những chuyện trước sau.

Tâm tính của y vốn khiêm tốn cẩn thận nên không dễ nảy sinh tâm ma nhưng Thanh Thành tôn giả lại không giống như vậy. Cho nên sau khi gã bị chôn Hỗn Nguyên kinh cức vào trong người, ăn Thất Tinh Linh Nhĩ để hóa giải ma khí rồi lại tu luyện chú Tế Luyện Tâm, cứ hỗ trợ nhau như vậy nên cuối cùng dù gã nhập ma nhưng thực lực lại siêu quần.

Thanh Thành tôn giả có tư chất trác tuyệt đến mức nào để khiến cho một đại năng như Tu Di lão tổ phải tính kế gã. Y bỗng nhiên nghĩ tới, bởi vì Thanh Thành tôn giả cho nên đến cuối cùng tứ đại tông môn đều gần như sụp đổ.

Phong Thiệu đang thất thần thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Tiểu Bạch lọt vào tai: “Nếu thúc thúc đã nghi ngờ, vậy thì đừng luyện tâm chú này nữa.” Phong Bạch dừng một chút, lại nói: “Con cứ có cảm giác Tu Di lão tổ kia không có ý tốt với thúc thúc.”

Phong Thiệu nghe thấy vậy liền quay đầu nhìn cậu, thấy sắc mặt cậu âm trầm thì không khỏi vui vẻ: “Sao vậy? Hôm nay lại hiểu ra nhiều điều thế?”

Phong Bạch có hơi không vui vì bị y xem thường, ưỡn ngực nghiêm nghị: “Thúc thúc dạy con lâu như vậy, con lại chẳng phải là trẻ con.”

Phong Thiệu bị cậu chọc cho buồn cười nên thuận tay kéo cậu vào lòng, cười to nói: “Đúng rồi, Tiểu Bạch nhà ta lớn rồi, còn biết phân tích thiệt hơn vì thúc thúc. Sau này con sẽ càng thêm tiến bộ, trò giỏi hơn thầy, lúc ấy thúc thúc có thể lui về hậu đài, chỉ cần nghe lời con nói là được.”

“Đúng, lúc ấy thúc thúc chỉ cần chuyên tâm hưởng phúc, những chuyện khác để con lo liệu.” Phong Bạch nghiêm trang, hung hăng hít lấy mùi Ma khí quen thuộc của y, lại cảm nhận được Phong Thiệu đang sờ đầu mình khiến cậu bỗng nhiên có hơi không bằng lòng. Cậu dường như nhớ lại hình ảnh trong ảo giác, cậu cao hơn thúc thúc rất nhiều, hơn y cả một cái đầu, khi ấy cậu cũng ôm thúc thúc vào lòng giống như y đang ôm cậu hiện giờ, chỉ là cảm giác hơi khác biệt đôi chút.

“Con kiễng chân làm gì thế, càng ngày càng cao, con kiễng chân như vậy làm ta không với tới đầu con nữa .”

“Thúc thúc.”

“Ừ?”

“Con sẽ cao lên rất nhanh, còn cao hơn cả thúc thúc.”

“Cho nên?”

“Về sau con sẽ ôm thúc thúc, đi đâu cũng ôm người.”

“Nói bừa.” Phong Thiệu muốn nhéo tai cậu nhưng ngón tay lại bị Phong Bạch nghiêng đầu liếm lấy, sau đó ngậm vào trong miệng. Bị cảm giác ướt át mềm mại trêu chọc khiến Phong Thiệu mẫn cảm rụt tay về. Phong Bạch nhân cơ hội biến thành Bạch Hổ, không đợi Phong Thiệu phản ứng đã nhanh chóng phi đến ôm y vào lòng rồi liếm lên.

Lúc này ai cũng không nói gì nữa mà chỉ còn tiếng quần áo sột soạt.

Phong Thiệu lúc này cũng tiếc pháp bào bị móng vuốt sắc nhọn của tiểu súc sinh kia phá hỏng, ở trong này vài năm chẳng biết có đủ pháp bào để dùng hay không bởi vậy đành tự mình cởi ra. Phong Bạch để ý đến biến hóa ở dưới thân y liền dùng đầu lưỡi phấn hồng quấn lên, linh hoạt liếm láp làm cho Phong Thiệu không thể không nhìn qua. Y nuốt từng ngụm nước bọt, đầu lưỡi liếm lấy đôi môi anh đào, vô cùng mê người.

Phong Bạch chỉ mới liếc mắt một cái đã khiến cho hai mắt vàng kim bắn ra ánh sáng, quên cả rụt lưỡi lại làm gai trên ấy cọ vào vật kia, vẽ ra một vết xước mỏng manh. Phong Thiệu hít sâu một hơi, không phải do y đau đớn mà ngược lại, được vây trong cảm giác nóng ấm ướt át vô cùng kích thích khiến y hãm sâu vào…

------oOo------

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặt trời vừa mọc phía Đông, sương mù buổi sáng còn chưa tan hết khiến cho cây cối và những ngọn núi ở Côn Luân tiên cảnh chìm trong yên tĩnh.

Phương Trường Tín giống như ngày thường, mang theo Hà Loan tới Giác Vân phong để luyện kiếm. Năm nay bé đã tám, chín tuổi, căn cốt không tồi, mặt nghiêm túc cầm lấy một cây kiếm nhỏ dài mà khoa tay múa chân.

“Sai rồi, phải đâm như vậy.” Phương Trường Tín cầm kiếm Ngư Trường trong tay, nhìn như nhẹ nhàng nhưng thực ra rất mạnh mẽ, chỉ điểm nhẹ đã đâm xuyên qua.

Hà Loan gật đầu vâng dah, cứ thế luyện hơn một canh giờ, thân thể be bé đã không thể chịu đựng nổi liền đặt mông ngồi dưới đất, chăm chú nhìn Phương Trường Tín: “Sư thúc, con đói bụng, con muốn ăn bánh quy xốp.”

Phương Trường Tín nhíu mày, thu hồi kiếm: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, Côn Luân không thứ này, có cũng không thể cho con ăn.”

Hà Loan bĩu môi, vốn cứ tưởng cố gắng hơn một chút là được, như khi nghĩ đến Phương sư thúc quá nghiêm khắc với mình liền nổi giận. Đã rất nhiều năm bé chưa được ăn bánh quy xốp, lâu đến mức quên hết cả vị của nó ngọt ngào đến mức nào rồi.

“Sư thúc.”

“Hử?”

“Con muốn sư tôn ……” Hà Loan cúi đầu dùng kiếm nhỏ vẽ vòng tròn trên mặt đất. Lâu lắm rồi không có ai mua bánh ngọt cho bé, cũng không có ai ôm bé ngủ.

Trên gương mặt cứng nhắc của Phương Trường Tín rốt cuộc cũng hơi dịu đi, giọng nói cũng mềm đi hai phần: “Làm sao vậy?”

Hà Loan chớp chớp mắt to, đáng thương vô cùng nói: “Nếu có sư tôn ở đây, chắc chắn người sẽ mua bánh quy xốp cho con.” Nói xong, trong mắt bé cũng hơi hồng hồng rồi kéo lấy góc áo của Phương Trường Tín, hỏi: “Lúc nào chúng ta đi tìm sư tôn của con?”

Phương Trường Tín vừa nghe thấy lời này, tâm tình cũng hạ xuống. Đến giờ đã hơn ba năm rồi, theo lý nên sớm làm theo lời sư mẫu Bích Lạc tiên tử của cậu, đưa cậu pháp khí truy tung để cậu đến Cửu Châu tìm sư huynh.

Thế nhưng những năm qua, tứ đại trưởng lão trong tông đều dấn thân vào sự vụ nên không còn ai ở đây, càng đừng nói tới Thái Huyền trưởng lão có tu vi cao nhất cùng Bích Lạc tiên tử như hình với bóng. Hai người hành tẩu trên Cửu Châu không bao giờ độc hành cho nên ba năm qua chưa từng về tông môn.

Bích Lạc không trở về, cho dù Phương Trường Tín có muốn mang Hà Loan đi tìm Phong sư huynh của cậu cũng chẳng biết phải bắt đầu tìm từ

đâu. Cậu muốn dùng hạc giấy để chuyển lời tới sư mẫu nhưng lại sợ bị sư tôn răn dạy trách hỏi. Dù cậu chưa từng trải cũng biết hiện giờ Côn Luân đang có phiền toán với những thứ liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ, không thì đã không đến mức bốn vị trưởng lão đều xuất tông ra bên ngoài, trong tông môn phải mời mấy vị đại năng Phản Hư kỳ đã thoái ẩn ra trấn áp.

Phương Trường Tín thở dài, suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ nghĩ ra cách cùng vài sư huynh đệ đi tìm Phong sư huynh, nhưng lại không biết bọn họ có đang có sự vụ trong người hay không.

Trong lúc cậu đang cân nhắn, bỗng nhiên có một vệt sáng hồng sắc chói mắt vụt lên từ đỉnh núi Côn Luân đâm thẳng lên trời !

Keng !

Nghe như tiếng bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, sắt đá va chạm vào nhau, vang vọng toàn bộ Côn Luân tiên cảnh !

Động tĩnh lớn như vậy không chỉ khiến Phương Trưởng Tín và Hà Loan ở Giác Vân phong sợ hãi, những đệ tử nội môn, ngoại môn thậm chí là đệ tử kí danh cũng bừng tỉnh. Người thì chạy ra ngoài, người thì dùng ngự kiếm bay lên, tất cả đều ngẩng đầu nhìn ánh sáng hồng sắc giống như một đạo kiếm ý đang đâm thẳng lên bầu trời.

Nói là kiếm quang cũng không quá đúng, bởi vì kiếm quang hồng sắc này nhanh chóng hư hóa thành một cột lửa vô cùng bá đạo, bễ nghễ tận trời. Uy áp của kiếm ý lấy đỉnh núi làm trung tâm, giống như những làn sóng nhanh chóng lan ra toàn bộ bốn phương tám hướng!

Phương Trường Tín khó nén được tâm tình kích động, cậu nhìn phương hướng của cột lửa là ở Hư Vô phong thì hiểu ra, sau đó nhanh chóng nói với Tiểu Hà Loan: “Là tông chủ đột phá Phản Hư !”

Quả nhiên, bên trên kiếm ý, giữa trăm trượng mây mù là một cụm tường vân đang ngưng tụ thành hình xích long, rất lâu sau mới nhạt dần đi, mãi đến khi biến mất hoàn toàn, mây trên trời mới khép lại một lần nữa.

Hà Loan nhìn không rời mắt, mãi đến khi kiếm quang hình hỏa long kia biến mất bé mới quay đầu nói:“Kiếm ý của chưởng môn sư tổ giống sư tôn, đều là màu lửa đỏ hồng và Phi Long.”

“Tất nhiên rồi, cả sư huynh và tông chủ đều là đơn linh căn hệ Hỏa.” Phương Trường Tín mỉm cười, phúc chí tâm linh, cậu nhẹ giọng nói :“Tông chủ đột phá Phản Hư kỳ là một chuyện lớn, những chưởng lão đang ở bên ngoài chắc chắn sẽ trở về.” Sư mẫu của cậu cũng sẽ trở về,

đến lúc ấy có thể mượn sư mẫu một món pháp khí truy tung để đi tìm Phong sư huynh …

Tu chân không có năm tháng, luyện Ma cũng không có năm tháng, chẳng biết từ lúc nào đã qua hơn ba năm.

Phong Thiệu luyện chế Bồng Khâu hết chín tầng tế luyện, sau khi hoàn toàn luyện chế lão thành Ma Sát thì đã qua hơn một năm rưỡi, hao tốn rất nhiều tâm huyết tinh lực của y. May mà Bồng Khâu cũng không phụ lại công sức của y, thành công tạo ra thân thể biến dị, tuy tạm thời vẫn chưa lĩnh ngộ được bản lĩnh cao cường gì nhưng y không vội vàng ma vẫn tiếp tục luyện hóa, bởi vì đã có thuộc tính biến dị, luyện hóa kiểu gì cũng đều là làm chơi ăn thật.

Tuy có Ma Sát là một trong những lợi thế rất lớn khi tấn công nhưng Phong Thiệu dù rất hưng phấn lại không hề đắc ý vênh váo, cũng không tự nhận mình là chủ nhân. Ngược lại, y không ngừng học hỏi, thỉnh giáo Bồng Khâu chỉ dạy những bí quyết tâm đắc khi dùng Ma Sát để tấn công. Dĩ nhiên, lý thuyết không thể xa rời thực tiễn, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất cũng chính xác nhất để kiểm nghiệm mọi chân lý xem lý luận đó đúng hay là không.

Sự thật chứng minh, Bồng Khâu thân là một Ma tu hậu kỳ Nguyên Anh, lại sống lâu năm ở vùng đất cổ xưa chuyên tụ tập các loại Ma tu, bởi vậy vẫn có vài phần bản lĩnh trên phương diện đấu pháp của Ma tu, Phong Thiệu cũng lấy được không ít lợi ích từ lão. Ước chùng luyện tập hơn một năm, rốt cuộc y cũng biết làm thế nào để sử dụng Ma Sát, sau đó càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, tiến bộ nhảy vọt, thực lực cũng mạnh lên theo.

Thực lực mạnh lên không phải là ảo giác của Phong Thiệu, kì thực lúc trước Phong Thiệu tu Ma lại không hẳn là một Ma tu thực sự bởi thứ y tu luyện là tu vi và Ma thể, nhưng không có Ma Sát và con rối giống như một Ma tu không dùng vũ khí vậy. Lấy tay không làm dao sắc, vậy mà Phong Thiệu cũng dùng được hơn mười năm.

Ngoại trừ những thứ đó, Phong Thiệu còn lợi dụng thời gian này để nghiên cứu hai gốc Hợp Hoan thảo, tuy có [dục pháp] không hoàn chỉnh nhưng dù sao y cũng không phải người trong nghề, không quá hiểu về cách nuôi dưỡng chúng. Cũng may trong túi gấm của Tôn đạo nhân có đầy đủ nguyên liệu cho nên ba người là y, Bồng Khâu và Phong Bạch liền dùng những hạt bị hỏng để so sánh, nếm thử, may mà không nuôi chết Hợp Hoan thảo.

Sau này Phong Thiệu còn trao đổi với Bồng Khâu về việc muốn dùng thuật Khôi Lỗi ở trong chú Tế Luyện Tâm để luyện chế con rồi. Bồng Khâu không có nhiều hiểu biết về Đạo tu, linh thực lão cũng biết rất ít, nhưng hiểu biết của lão về Ma tu lại vô cùng phong phú. Theo lão biết, dùng thuật Khôi Lỗi để luyện chế linh thực quả thật có từng tồn tại.

Nghe thấy vậy giúp Phong Thiệu tin tưởng hơn nhiều, Bồng Khâu cũng rất cố gắng hỗ trợ. Nay lão đã có được thân thể mới giúp cho lão sống có động lực mười phần. Hai người cùng nhau nghiên cứu, Phong Thiệu không để Phong Bạch nhàn rỗi mà mượn cơ hội này để dạy dỗ cậu, không dạy không được, nghe những kiến thức của Bồng Khâu mới giúp mở rộng tầm mắt, không trở thành ếch ngồi đáy giếng.

Phong Thiệu cũng học được rất nhiều bí pháp Ma Môn lớn nhỏ từ Bồng Khâu, tuy không so được với chú Tế Luyện Tâm hiếm có khó cầu nhưng thắng ở chỗ phong phú chân thật, đây đều là lượng kiến thức dồi dào mà lão đã tích lũy được theo thời gian dù có hơi tạp nham.

Cứ thế, sau khi trải qua rất nhiều lần thất bại rốt cuộc có được một lần thành công, cũng chỉ cần thành công một lần như vật là đủ rồi.

Phong Thiệu thuận lợi dùng mấy thuật Khôi Lỗi cùng lúc, sau đó kết hợp với Sát Hồn châu cùng dung nhập vào thân thể của Hợp Hoan thảo, lần này không còn bị bài xích ra bên ngoài nữa. Chỉ cần dung hợp được toàn bộ Sát Hồn châu, Hợp Hoan thảo sẽ giống như một con rối hình người được luyện hóa mà vẫn giữ được công hiệu ban đầu.

Ngoài ra thứ này còn có một ưu điểm vô cùng hiếm có, bởi vì Hợp Hoan thảo là linh thực biến dị mà không phải vật chết, cho nên nó không những không có tử khí mà còn có linh khí dồi dào. So với Tử Khôi Lỗi, Linh Khôi Lỗi này không chỉ làm tê liệt kẻ địch, còn là loại Dị Thể Linh Thực nên vẫn giữ lại thuộc tính của linh thực và có thể tự tấn công. (Dị thể linh lực: là loại linh thực có cơ thể biến dị)

Giữa tất cả các ưu điểm, thứ hấp dẫn Phong Thiệu nhất đó là Linh Khôi Lỗi sau khi luyện hóa trông không khác gì linh thực dị thể. Người ngoài khi chiến đấu với y sẽ chỉ nghĩ là do y học thêm Đan tu bên cạnh Kiếm tu mà thôi.

Chỗ quan trọng đã được hóa giải, hướng đi cũng chính xác nhưng Linh Khôi Lỗi này vẫn chưa được luyện chế hoàn toàn. Bởi vì hai gốc Hợp Hoan Thảo càng lớn càng béo này có nhu cầu dùng một lượng Sát Hồn

châu rất lớn, cũng may ở đây có Phong Bạch là Bạch Hổ trời sinh chuyên lấy ma quỷ làm thức ăn…

Một con Bạch Hổ với thân hình mạnh mẽ nhanh như thiểm điện từ rừng rậm chạy tới, xuyên qua bãi tha ma, nhảy vào trong một căn nhà trúc đơn sơ. Khi chạy tới trước mặt Phong Thiệu liền nhanh chóng biến thành người, cậu sợ đạp hỏng hàng rào trúc dựng trước nhà, đó là thứ được cậu và thúc thúc cùng dựng lên.

Trong nhà trúc, Phong Thiệu đang cầm lấy Hợp Hoan thảo được nuôi dưỡng trong linh dịch, hiện giờ Hợp Hoan thảo không béo trắng như trước mà ngược lại còn bị đen đi vài phần, nhưng đây chỉ là tạm thời, đợi luyện chế xong Linh Khôi Lỗi, ngoại hình của thứ này sẽ được lột xác.

“Thúc thúc, bằng này có đủ không?” Phong Bạch lần tìm một hồi trong túi gấm đang vắt ngang trước ngực, sau đó trên tay cậu xuất hiện mấy chục viên ngọc đang tỏa ra hắc khi.

Phong Thiệu nghe thấy tiếng thì quay đầu, đập vào mắt là Phong Bạch cả người trần trụi đang bưng hai tay. Làn da trắng nõn kết hợp với đường cong mượt mà chứng minh mấy năm nay cậu lớn rất nhanh, không biết có phải do sai sót khi tu luyện hay không mà mấy năm nay cậu cao lên nhanh chóng, dường như còn cao hơn Phong Thiệu một hai phân, dáng người càng thêm thon dài.

Dáng dấp của Phong Bạch cũng càng ngày cảng nảy nở, tóc đen nồng đậm, lông mi cong dài, ngũ quan tuấn mĩ như được điêu khắc một cách tỉ mỉ, sắc nhọn như một thanh lợi kiếm được rút ra khỏi vỏ.

Phong Thiệu mỗi khi nhìn thấy cậu đều rất vừa lòng, cảm giác như trong nhà có đứa nhỏ nay đã trưởng thành, còn trưởng thành đến ưu tú như vậy, mang theo vài phần phong thái của y khiến cho y lấy làm tự hào.

Y nhận lấy Sát Hồn châu rồi tiện tay lau mồ hôi cho Phong Bạch, ôn hòa nói: “Không phải con bảo mấy hôm nay thân thể khó chịu hay sao, sao không thành thật ngồi một chỗ hấp thu linh thạch còn chạy ra ngoài làm chi.”

“Không phải thúc thúc đang cần sao, tạm thời người không rời khỏi mấy cây cỏ này được, đương nhiên con phải đi thay người rồi.” Phong Bạch đáp lại y, sau đó nắm lấy tay đổi phương rồi hôn lên cánh môi của Phong Thiệu, nhưng không tiến sâu vào mà chỉ dây dưa không ngớt.

Hai người ở chung với nhau đã mấy năm, vài hành động thân mật như vậy cũng không khiến cho Phong Thiệu cảm thấy kỳ lạ, cho dù từ liếm

láp biến thành hôn, rồi từ hôn bình thường biến thành hôn kiểu Pháp. Tuy bình thường là như vậy nhưng y vẫn gõ Phong Bạch một cái, bởi vì cái tay của tên nhóc này không thành thật, không ngừng trên chọc trên người mình.

“Thúc thúc, con tròn mười sáu đã được ba tháng rồi.” Phong Bạch nhăn mày sau đó ôm chặt lấy đối phương, chỉ cảm thấy vòng eo trong tay vô cùng tinh tế rắn chắc khiến cậu không muốn buông ra.

“Đừng ép thúc thúc tẩn con.” Phong Thiệu nhướn mi liếc nhìn cậy, muốn cười nhưng không cười: “Hiện giờ ngay cả hình người hoàn chỉnh con còn không duy trì được mà vẫn muốn bàn đến chuyện ấy? Cho là ta không nhìn thấy cái đuôi phía sau hay sao.” Cùng một con hổ giúp đỡ lẫn nhau là một chuyện nhưng muốn y giao hoan với một đứa nửa người nửa thú, thật đúng là y không thể xuống tay được.

“Con… Chỉ là do con hấp thu linh khí chưa đủ thôi, đợi hấp thu đủ thì sẽ không như vậy nữa.” khuôn mặt của Phong Bạch hơi ửng hồng. Cậu cũng rất căm tức dáng vẻ này của mình, vốn đã đủ mười sáu tuổi lại bỗng nhiên lòi đâu ra cái tật xấu như vậy. Hóa thành hình thú thì không sao nhưng cứ hễ hóa thành hình người thì y như rằng không thể biến hóa hoàn toàn, nếu không phải còn đuôi thì là còn móng vuốt, hoặc trên đầu có hai cái tai hổ, thậm chí có lúc dưới bụng còn mọc lông trắng,… Không chỉ như vậy, cậu còn thường xuyên xuất hiện ảo giác và huyễn thính.

Tâm trạng của Phong Bạch lúc này cũng tối tăm giống như cái đuôi hổ lốm đốm đen vốn được cậu giấu thẳng tắp sau lưng giờ cũng rũ xuống, thứ này với khí chất lãnh ngạnh của cậu chẳng ăn khớp chút nào, trong lúc nhất thời thành ra trông hơi buồn cười.

Phong Thiệu xùy một tiếng, nhéo cái tai đầy lông nhung giữa làn tóc đen, thấp giọng mắng:“Một nửa linh thạch của thúc thúc đều đã cho con ăn mà con vẫn còn chê ít? Nếu không phải Bồng Khâu nói linh thú trong mấy năm trưởng thành có nhu cầu linh khí rất lớn, ta cũng sẽ không cho con, cũng không nuôi nổi con! Phải ném con đi mới đúng, còn muốn quấn lấy ra? Thành thật tu luyện mới là đúng đắn !”

Tuy bị mắng nhưng Phong Bạch không hề thay đổi sắc mặt, ngược lại còn dựa thế mà tiến tới, bám vào người Phong Thiệu rồi nói nhỏ bên tai y:“Thúc thúc luyến tiếc ném con, mỗi ngày thúc thúc đều cần dùng đến con!”

Phong Thiệu cảm nhận từng hơi thở lướt qua gò má mình, ấm áp ướt át khiến cho y thấy thật ngứa ngáy trong lòng.

Không phải do y háo sắc đâu, thật sự là do ảnh hưởng của ảo giác lúc trước vẫn chưa từng biến mất, sau ba năm tu luyện cảm giác này lại càng ngày càng tăng thêm, nhất là khi Phong Bạch lớn lên cũng trùng khớp với hình ảnh trong ảo giác – quyến rũ, mê hoặc giống như một liều thuốc thôi tình khiến cho y cảm thấy đau đầu vô cùng.

Phong Bạch thấy thúc thúc đỏ mặt ngẩn người liền biết đã đạt được mục đích, đang lúc muốn hôn qua thì bị một bàn tay của Phong Thiệu đập vào đầu, sau đó là giọng nói của y mang theo ý thúc giục:"Biến thành hổ, vừa lúc hôm nay còn chưa dùng."

Nghe thấy lời này, tuy trong lòng Phong Bạch hơi thất vọng nhưng cũng không dám ép y. Đôi mắt lợi hại của cậu theo quán tính quét vào bên trong nhà trúc khiến cho Quỷ Ảnh của Bồng Khâu đang trôi nổi bên cạnh Hợp Hoan thảo giật cả mình, vội vàng nhanh chóng chui vào trong bình. Ở một đầu khác, Xích Mân đang hăng hái mổ linh thạch trên bàn cũng lạnh toát cả người, nó rũ bung đôi cánh màu xanh lục hoảng hốt tìm đường chui vào trong túi ngự linh.

------oOo------

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.Net

Côn Luân tiên cảnh có hơn trăm ngàn ngọn núi uốn khúc nhưng ngọn núi chính được gọi là Hư Vô phong, trên Hư Vô phong có một linh tuyền cấp Huyền, sức nước rất lớn, linh khí nó phun ra giống như tiên ngọc phun châu, làm cho tiên cảnh trên núi càng thêm trong lành. Trên đỉnh núi có một toà tháp màu trắng tên là Thiên Diễn, tuy không hùng vĩ như Hư Vô phong nhưng tháp mọc giữa mây mù, lâm cung phạn vũ, cũng có vẻ uy nghiêm tráng lệ.

Trừ khi Hư Vô phong có đại sự, nếu không cũng không có đệ tử nào dám đến thăm viếng, nhưng lúc này hơn trăm ngàn đệ tử Côn Luân đang ngự kiếm bay tới. Đệ tử ngoại môn ở chân núi, đệ tử nội môn ở đỉnh núi, đệ

tử thân truyền sau khi nhập môn sẽ ở với tứ đại trưởng lão bên trong tháp.

Trong tháp vô cùng rộng lớn, màu xanh cổ xưa, đỉnh tháp rất cao luôn ẩn trong mây mù. Lúc này bên trong có hơn mười đạo nhân đang ngồi khoanh chân ngay ngắn, có nam có nữ, tất cả đều khí chất thoát tục, tiên phong đạo cốt.

Ở vị trí trung tâm là một miếng đá hình bát quái, trên đó có một đạo nhân mặc hồng bào đang ngồi xếp, râu trắng dài tới ngực, đôi mắt vô cùng linh mẫn, trên gương mặt ổn trọng của ông không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ bấm tay niệm một đạo thần chú, hồng quang lóe lên, trong nháy mắt đã có một lệnh bài truyền vào tay Cố Hoài.

“Hiện giờ ta đã đột pháp Phản Hư, nay theo tông quy của Côn Luân mà truyền lệnh xuống. Cố Hoài thân là đệ tử đắc ý của ta, tu vi đã đạt Kim Đan đại viên mãn, không chỉ có tư chất thượng giai mà còn một lòng hướng về tông môn, hương hỏa truyền thừa, có thể đảm nhậm.” Giọng nói của Thái Dần rõ ràng, giải quyết dứt khoát.

“Vâng, sư tôn.”

Cố Hoài đứng lên, trong tay cầm Côn Luân lệnh, cúi đầu bái lậy Thái Dần sau đó nhìn về phía mọi người ở bên dưới. Hắn lạnh lùng lẫm liệt, giọng nói nặng như thiên quân: “Kiếm đạo chí tôn, Côn Luân vô thượng !”

Trong phút chốc, Côn Luân lệnh lấy Cố Hoài làm trung tâm, một cỗ khí thế uy nghiêm đồ sộ chậm rãi tản ra bên ngoài. Thứ này đến từ kiếm ý của Côn Luân, nó nhanh chóng lan rộng ra toàn bộ bên trong tháp rồi tới bên ngoài tháp, Hư Vô phong, núi Côn Luân và toàn bộ Côn Luân tiên cảnh.

Từng đệ tử của Côn Luân đều cảm nhận được uy thế của kiếm quang đang tăng vọt nhưng không một ai cảm thấy sợ hãi. Cho dù những tu giả có tu vi thấp khó lòng chịu nổi, dù bị đau đớn khó chịu nhưng họ vẫn cầm kiếm mà đứng thẳng, không một ai lùi bước, trong mắt mỗi người ở đây đều là sự ngạo nghễ và vinh quang!

“Kiếm đạo chí tôn, Côn Luân vô thượng!”

Mặc dù giọng nói của các đệ tử bình thản chính trực nhưng khi đồng thanh, đồng lòng, kiếm cùng hướng về một chỗ, vô số kiếm ý khác nhau cùng tụ thành một cột sáng hồng sắc khiến cho toàn bộ tiên cảnh đều chấn động.

Trong bí cảnh của núi Tàng Phong cách đó vạn dặm, dù Phong Thiệu không biết Côn Luân đã thay đổi tông chủ nhưng ngọc phù Côn Luân trên người y và Côn Luân lệnh lại cùng cộng hưởng. Cho dù cách xa nhau hơn vạn dặm, ngọc phù vẫn phát ra tiếng nổ lớn, tỏa ra ánh sáng bức người và kiếm ý lạnh lùng khiến cho đám Quỷ Sát trong rừng rậm vốn chẳng còn bao nhiêu cũng bị dọa phải trốn ra xa.

Phong Thiệu đang ngủ cũng bị âm thanh và uy áp ép tỉnh, nhưng y không hề cảm thấy phiền muộn hay khó chịu, ngược lại tâm trạng còn kích động một lúc lâu mới có thể bình tĩnh lại được.

Phong Thiệu vừa mở mắt Phong Bạch đã cảm nhận được, cậu từ sau lưng sờ soạng tới phía trước y, hỏi: "Thúc thúc tỉnh rồi? Là thứ gì vậy?" Hai người nằm ngủ cạnh nhau, đương nhiên cậu cũng cảm nhận được.

"Là Côn Luân……" Phong Thiệu cầm ngọc phù trong tay, cảm xúc ấm áp vô cùng giống như lúc linh lực dư thừa, tinh thần cũng trở nên phấn chấn. Y nhớ rõ Cố Hoài từng nói, chỉ khi Côn Luân có chuyện hệ trọng ngọc phù này mới giao động.

Phong Bạch biết Côn Luân, Phong Thiệu đã không ít lần kể cho cậu nghe những chuyện ở Côn Luân về các sư thúc, sư bá, sư huynh, sư đệ của y. Cậu biết sớm muộn gì Phong Thiệu cũng phải trở về Côn Luân, nhưng cho dù nơi đó là Côn Luân tiên cảnh, cậu vẫn muốn ở cùng Phong Thiệu trong bí cảnh này hơn, dù nơi này quỷ khí nặng nề lại chỉ có hai người bọn họ.

"Thúc thúc muốn về Côn Luân sao?" Giọng nói của Phong Bạch hơi khàn khàn. Có lẽ do trưởng thành, không chỉ không thể biến thân hoàn toàn, hay gặp ảo giác và huyễn thính mà đến giọng nói cũng trở nên khó nghe. Trong lúc nói chuyện, tay của cậu cũng vói vào trong áo của Phong Thiệu, vuốt ve làn da trắng mịn ấm áp của y.

Phong Thiệu thân là đệ tử của Côn Luân, chuyện lớn của Côn Luân dĩ nhiên sẽ có quan hệ mật thiết với y, huống chi Côn Luân là phần quan trọng nhất trong nguyên tác, còn có tình nghĩa sư môn không nhẹ. Dưới đủ loại nguyên nhân khiến cho y không thể không để ý đến. Chung quy dù y có phải là cánh bướm* vỗ vào nội dung của nguyên tác hay không thì chính y cũng phải trải qua mọi chuyện. (* hiệu ứng bươm bướm)

"Cũng đến lúc phải ra ngoài rồi." Phong Thiệu nhẹ giọng nói một câu. Tuy không nói thẳng là muốn về Côn Luân nhưng y vẫn cảm giác bàn tay đang đặt bên hông chợt siết chặt lại, tiểu súc sinh ở sau lưng cũng kề sát vào tai y, lầu bầu một tiếng: "Không ra ngoài."

Cho dù trên mặt Tiểu Bạch luôn biểu hiện nghiêm túc và ngoan ngoãn nhưng Phong Thiệu vẫn nhìn ra được tính tình của cậu bướng bỉnh và không muốn rời xa y đến mức nào, vì thế vuốt lông nói: “Trong bí cảnh này chỉ có Ma khí dày đặc quẩn quanh mà không có linh khí, kì thật đây không phải là nơi thích hợp để tu luyện, sao có thể ở đây mãi được. Cho dù hiện tại con có thể dùng linh thạch để bù đắp nhưng miệng ăn núi lở, huống chi chỗ linh thạch này cũng không đủ để thỏa mãn được nhu cầu của con mới khiến cho con trở nên người không ta người thú không ra thú như vậy.”

Trong lúc nói chuyện, Phong Thiệu đen mặt nắm lấy cái đuôi hổ đang không ngừng mò mẫm bên trong quần áo của y rồi kéo mạnh, đau đến mức Phong Bạch ở sau lưng hít sâu một hơi. Phong Thiệu không biết phần đuôi không chỉ mẫn cảm mà còn có rất nhiều tác dụng khác nhau đối với loài thú, một trong số đó là giao hoan.

Cho nên bị Phong Thiệu kích thích như vậy làm cho Phong Bạch đang ngoan ngoãn lúc này lại bỗng thấy hưng phấn, vừa không ngừng hôn hôn cắn cắn lên chiếc cổ thon dài đang lộ ra ngoài của người trong lòng, vừa nói: “Không phải thúc thúc thích thú hình của ta hay sao.”

Mặt Phong Thiệu dần đen lại, mắt thấy cậu càng ngày càng hôn xuống dưới, tay cũng lần mò ở những chỗ mẫn cảm, y không nhịn được nữa liền nhổm dậy một cước đạp cậu xuống giường, cắn răng nói:“Người dùng hình thú cũng được, dùng hình người cũng tốt, nhưng ta lại không thích ngươi người không ra người thú không ra thú !”

Nếu là thú thì y có thể nói là giúp đỡ nhau, nếu là người thì y có thể nói là lưỡng tình tương duyệt, chứ nửa người nửa thú thế này thì gọi là gì? Thú giao à?

Được rồi, tuy rằng y biết cho dù hình thái của Phong Bạch là gì thì bản chất của cậu vẫn là thú nhân, nhưng thế này thì trực quan quá, tạm thời y chưa tiếp nhận được, cũng không thể cứng nổi, mà cho dù có cứng được thì y cũng không chắc trong lúc giao hoan bỗng nhiên lại nhìn thấy người nọ lộ ra móng vuốt, vật kia của y còn đặt cạnh một cái đuôi có làm cho y bỗng nhiên mềm xuống hay không.

Bỗng nhiên Phong Thiệu có một loại cảm giác vô lực đến muốn sụp đổ, cũng lười để ý tới Phong Bạch mà đi thẳng ra ngoài nhìn hai gốc Hợp Hoan thảo.

Một cú đạp kia y đạp đến tàn nhẫn, cũng may Phong Bạch da dày thịt béo, hơn nữa khoảnh khắc khi bị đạp xuống dưới sau lưng cậu bỗng nhiên hóa ra một lớp da lông giúp giảm bớt cảm giác đau đớn hơn rất nhiều, chỉ là dục niệm cũng bị dập tắt hơn phân nửa, nhưng khi nhìn thấy Phong Thiệu quần áo không chỉnh tề lại ngửi được mùi ma hương của Hợp Hoan thảo, khiến cậu vẫn có chút rục rịch lại không thật sự nhào tới.

Tu vi hình người của cậu mới tới Luyện Khí kì, cho dù có linh lực hùng hậu cũng không nắm chắc có thể đánh thắng được thúc thúc, thứ hai, so với việc cưỡng ép cậu lại càng hi vọng thúc thúc có thể giống trong ảo giác, cam tâm tình nguyện chủ động cầu hoan. Vừa nghĩ đến đây khiến đôi mắt Phong Bạch lại nóng rực lên, giống như muốn thiêu cháy toàn bộ y phục trên người y, đem y cắn nuốt vào bụng.

Phong Thiệu nuôi hai gốc Hợp Hoan thảo khá tốt, trải qua mấy năm được Sát Hồn châu tẩm bổ nay đã sắp trưởng thành. Y nhẹ nhàng nhéo nhéo Hợp Hoan thảo đang nuôi trong dịch dưỡng linh khiến thân thể chúng run run, không chỉ như vậy, Hợp Hoan thảo hiện giờ còn có thể phát ra âm thanh, nghe tiếng giống như “anh anh*”, rất tiêu hồn.

Đúng là Hợp Hoan thảo, Phong Thiệu thích thú lại chọc thêm vài lần nữa, gốc Hợp Hoan thảo cũng liền kêu “Anh anh” không ngừng. Tiếng kêu giống như tiếng than khóc, đòi hỏi âu yếm.

Phong Bạch vốn đang đứng cạnh lạnh mặt nhìn nhưng khi nghe thấy tiếng kêu này thì cảm thấy rất phiền chán, cậu nhớ tới mấy gốc Hợp Hoan thảo hóa thành nữ nhân trên đài đấu pháp năm đó liền đen mặt, thản nhiên nói:“Mấy cây cỏ này thực lực cũng chẳng ra sao, không phải ngày đó thúc thúc một nhát chém đứt ba cây ấy thôi, cho dù nuôi lớn sợ cũng chẳng giúp được gì cho thúc thúc.”

Phong Thiệu vừa trêu đùa cọng cỏ nhỏ vừa cười đáp: “Thực lực có tốt hay không vẫn chưa nói rõ được. Nếu không phải ta tu Ma lại có tâm đề phòng mới không bị những ảo giác đó mê hoặc, bằng không với sức mạnh của hương thôi tình ngày đó chắc chắc đã khiến cho ta không thể chống lại được.” Mặt khác cũng là do y không có hứng thú với nữ nhân, nếu đổi thành nam tử chỉ sợ đã sớm nhũn chân buông vũ khí đầu hàng rồi. Cho nên y vẫn rất có lòng tin với hai bé cỏ này, nhất là sau khi luyện chúng thành con rối.

“Phải không” Phong Bạch lạnh lùng nhìn hai cây Hợp Hoan thảo đang uốn éo thẹn thùng liền cũng đưa tay ra nhéo thử, rất tự nhiên mà vặt mất

một nhánh lá khiến cho Hợp Hoan thảo kêu "A a a" Thảm thiết.

Phong Thiệu quay đầu liếc nhìn cậu, nói: "Lớn như vậy rồi còn cáu kỉnh với hai cọng cỏ, có đẹp mặt không?"

Da mặt Phong Bạch càng ngày càng dày, cười đến ngây thơ vô tội: "Đẹp, thúc thúc đẹp nhất." Dứt lời liền nghênh đón một cái tát từ y. Phong Bạch cũng không né tránh, ngược lại còn thuận thế cọ cọ lên người Phong Thiệu, ghé vào lỗ tai y lầu bầu: "Thức thúc nói ta đã lớn, vậy chuyện kia có thể…" Lại đón thêm một cái tát nữa khiến Phong Bạch xoa xoa đầu. Cậu nghĩ phải nhanh chóng gia tăng sức mạnh mới được, ít nhất khi ở hình ngược có thể ép thúc thúc đến không thể nhúc nhích phản kháng mới được, chứ nếu đấu võ mồm thì không ai thắng được thúc thúc.

Nếu như Phong Thiệu đã quyết định rời khỏi bí cảnh để quay về Côn Luân thì cũng không chần chừ thêm nữa. Sau khi góp nhặt thêm một ít Sát Hồn châu liền chuẩn bị rời khỏi đây. Lúc gần đi, Phong Bạch không ngừng lưu luyến căn nhà trúc do cậu và Phong Thiệu tự tay dựng lên, Phong Thiệu thấy vậy cũng chỉ cho là tâm tình của trẻ nhỏ, cảm thán thời đại này không có máy ảnh để chụp lại lưu niệm.

Vừa nghĩ đến máy ảnh khiến cho Phong Thiệu nhớ ra một vật, y lần mò trong túi gấm lấy ra một cái kính rồi đưa cho Phong Bạch: " Trong bí cảnh còn có Sơn Hà Xã Tắc Đồ, về sau nhất định sẽ không yên ổn nên chúng ta cũng không quay lại đây nữa. Nếu như con cảm thấy không nỡ thì có thể ghi lại, mỗi lần thấy nhớ thì lấy ra xem."

Phong Bạch cầm lấy kinh Càn Khôn, lúc đầu thì cảm thấy rất vui vẻ nhưng khi nghĩ đến sau này sẽ không được trở lại đây nữa thì không còn vui nổi. Cậu vận linh khí hóa nhập vào pháp khi, sau khi cẩn thận ghi lại toàn bộ hình ảnh mới cất lại vào túi gấm treo trên cổ, sở dĩ treo trên cổ là muốn tiện lúc cậu hóa thành hình thú cũng không làm mất túi gấm.

"Về sau chúng ta lại dựng một căn nhà khác." Phong Bạch đuổi kịp bước chân của Phong Thiệu, Quỷ Ảnh của Bông Khâu bay đằng trước dẫn đường.

Phong Thiệu nở nụ cười, quay đầu nói: " Nếu như con thích thì tìm một nơi có linh khí nồng đậm bên cạnh Côn Luân là được, sau đó ta sẽ nhờ sư thúc tạo một động phủ ở đó cho con có phải càng tốt hơn không." Nói đến đây khiến cho y nhớ ra một chuyện, giải thích: " Tiểu Bạch, người ngoài không được tùy ý ra vào Côn Luân, linh thú cũng vậy. Nếu con là

linh sủng của ta thì có thể, nhưng con biết ta không thể nhận con làm linh sủng được,…”

Sắc mặt Phong Bạch âm trầm thêm vài phần, kết hợp với câu nói trước nên cũng hiểu rõ ý tứ của Phong Thiệu, giọng nói của cậu nghe không ra vui giận: “ Ý của thúc thúc là muốn một mình trở về Côn Luân, để ta ở lại bên ngoài?”

Phong Thiệu nghẹn lời, lại vỗ vai cậu nói: “Con biết ta không có ý như vậy mà, vả lại nếu như con ở bên ngoài Côn Luân ta cũng sẽ thường xuyên đến thăm con.” Thấy dáng vẻ Phong Bạch vẫn lạnh như băng thì không khỏi càng mềm giọng khuyên nhủ: “Ngoan nào Tiểu Bạch, không nói đến hiện giờ cảnh giới sơ kỳ Kim Đan của ta đã đại viên mãn, chỉ cần bế quan thêm mấy năm là có thể đột phát một tiểu cảnh giới, mà con cũng vậy. Tư chất của con vô cùng trác tuyệt, chỉ cần bế quan tu luyện vài năm là chắc chắn có thể đột phá Trúc Cơ.”

“Mà bế quan ở đâu chẳng là bế quan, hai người chúng ta cùng nhau bế quan bốn, năm năm sau đó lại cùng tiến vào Cửu Châu lịch lãm là được, đúng không?” Kì thật khi Phong Thiệu nói những lời này đã chệch khỏi kế hoạch ban đầu của y một đoạn rất xa. Vốn y chỉ định tìm Hà Loan, ăn Thất Tinh Linh Nhĩ sau đó thành thật trồng nấm ở Côn Luân không đi ra ngoài nữa.

Côn Luân không thể phá vỡ, y cũng không chạy ra ngoài gây chuyện nên dù bên ngoài có loạn lạc đến mức nào cũng không ảnh hưởng gì tới y, lại đợi thêm hai mươi năm nữa khi nam chính ra nhập Côn Luân thì y tránh đi là được rồi. Dù sao có Hà Loan là chỗ để ràng buộc nam chính, nếu sau này có xảy ra chuyện gì cũng không đến mức đuổi tận giết tuyệt, mặt khác Hà Loan trong nguyên tác chính là một cô gái vô cùng lương thiện chuyên đảm nhận vai trò chữa trị.

Mà những chuyện khi Phong Thiệu sửa miệng, trước kia y cũng chưa từng suy nghĩ tới, chỉ là khi nhìn thấy dáng vẻ này của Phong Bạch liền cảm thấy áy náy một cách khó hiểu dù chính y cũng không cảm thấy những điều này có gì mà cần phải cảm thấy áy náy. Ở tu chân giới, mười sáu tuổi vẫn còn rất nhỏ nhưng lại không phải là trẻ con nữa rồi, huống chi những chuyện như bế quan nhìn thì cảm giác tiêu tốn rất nhiều thời gian nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt liền…

“Không được” Phong Bạch từ chối thẳng, cậu còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng lại nghĩ có nói gì cũng vô ích. Cậu hiểu rất rõ con người Phong Thiệu, kỳ thật y không phải là người dễ dàng dao động mà thực lực của

cậu lại chẳng bằng y, không thể ép y làm theo ý mình được. Mà thực ra cũng không hẳn vậy, có mấy lần cậu đã cảm giác như nắm giữ được sức mạnh thần bí bên trong cơ thể nhưng khi càng trưởng thành lại càng không ổn định, lúc đầu có mấy cách dùng được nay lại không còn tác dụng nữa.

Có điều nếu đã không dùng được võ, đành phải dùng văn vậy. Phong Bạch mỉm cười nắm lấy tay Phong Thiệu: "Trừ phi lập khế ước."

Phong Thiệu liếc nhìn Phong Bạch một lượt từ trên xuống dưới, chỉ thấy tuấn nhan của cậu cũng không hề giận dữ mà ngược lại còn bình tĩnh đến cực điểm, không hề biểu lộ ra bản tính vốn bướng bỉnh nhưng lại biết cậu đang tính kế mười phần. Y không khỏi cảm thán, Tiểu Bạch nay đã trưởng thành rồi. Bỗng nhiên y cảm thấy hơi hối hận, có phải mình dạy dỗ tốt quá không? Ngày sau nếu như không còn sư phụ không còn đồ đệ… Nhưng nghĩ đến đây Phong Thiệu liền dừng lại, cho dù tính kế cũng là tiểu súc sinh do một tay y nuôi lớn, còn có thể làm phản được?

Tâm trạng đi từ kinh ngạc đến cảm thán đến buồn bã rồi lại không cho là đúng. Phong Thiệu lần thứ hai cho Phong Bạch ăn đập, nói: " Ngươi được đấy, cánh cứng rồi đúng không? Còn muốn lập khế ước với ta?"

Nói thì nói vậy những thực tế cuối cùng Phong Thiệu vẫn lập một khế ước với Phong Bạch. Bởi vì Phong Bạch xuất ra đòn sát thủ – hóa thành hổ ngày tại chỗ để quyến rũ y.

Quỷ Ảnh của Bồng Khâu đang đi trước dẫn đường quả thật không còn cách nào đi tiếp nhưng càng không dám quay đầu lại nhìn. Cũng may trong bí cảnh không thể dùng thần thức để kiểm tra, lão đành phiêu đến một cái cây khô rồi trốn trên đó, lo sợ con mãnh thú kia chú ý đến mình.

Về phần những tiếng thở dốc, ngâm nga động tình thì cứ để cho chúng bay theo gió đi, Bồng Khâu chẳng nghe thấy gì đâu!

Phong Bạch hầu hạ Phong Thiệu đến dục tiên dục tử, trong lúc y động tình nhất thì nhanh chóng lập được khế ước khiến cậu vừa lòng vô cùng. Có thể thấy thúc thúc dạy bảo không sai, mọi việc chỉ cần động não và không từ thủ đoạn thì chắc chắn có thể đạt được thứ mình muốn, huống chi thủ đoạn này cậu thích mà thúc thúc cũng thích.

Trên mặt Phong Thiệu vẫn chưa hết nhiệt tình, thấy Phong Bạch dùng cách này để kí khế ước cũng không tức giận, dù sao vốn y cũng định lấy thứ này để giúp cậu an tâm bởi vì y không muốn lừa gạt tên ngốc này. Nhưng tiểu súc sinh này càng ngày càng ỷ lại vào y nên Phong Thiệu

không thể dễ dàng nuông chiều, miễn cho ngày sau không đuổi được cậu đi.

Nhìn thấy trên mặt Phong Bạch bình tĩnh nhưng đáy mắt lại hiện lên sự vui mừng khó nén làm Phong Thiệu không muốn phá hỏng, ngược lại vì vừa được mây mưa khiến y cong khóe môi. Cho nên mới nói, nuôi trẻ con phải nuôi mấy đứa thông minh mới tốt; Giống như Hà Loan – tư chất tốt nên khi học không dễ quên, hay cũng giống như Tiểu Bạch – tư chất tuyệt hảo nên không những khi học không dễ quên mà còn biết áp dụng lý thuyết vào thực hành.

Đáy lòng Phong Thiệu như có một cơn gió mát thổi qua, y thầm thở dài, đúng là rất tốt! Lớn lên dễ nhìn lại tri kỷ, ngoại trừ rất thích dính người nhưng thắng ở chỗ không khó chịu, kỹ xảo cũng tuyệt vời. Nếu như ngày sau có được người như vậy làm đạo lữ, chắc hẳn sẽ là một chuyện rất tốt.

------oOo------

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nơi Phong Thiệu lập khế ước với Phong Bạch là Hoàng gia ở Ký Châu, khoảng cách từ Hoàng gia đến truyền tống trận của Côn Luân tương đối gần, hơn nữa còn là thế gia nên linh khí cũng sung túc, mặt khác Hoàng gia đã ký khế ước với Côn Luân nên Phong Thiệu gửi gắm Phong Bạch ở nơi đó cũng cảm thấy yêm tâm.

Tác dụng của phù khế rất rộng, nếu như là Phù tu thì còn có thể tự tạo ra đủ loại phù trú khác nhau nhưng nếu là các tu giả khác thì phần lớn đều phải mua về để sử dụng, hơn nữa độ linh hoạt cũng không bằng. Loại phù chú mà Phong Thiệu và Phong Bạch kí kết cũng vậy, thứ này chỉ có thể lấy địa điểm để làm căn cứ chứ không thể lấy người để làm căn cứ khiến cho Phong Bạch cảm thấy có hơi đáng tiếc. Nhưng ngẫm lại thì không có thúc thúc ở đây, cậu cũng lười đi đến nơi khác, chỉ cần cậu còn trong phúc địa của Hoàng gia ở Ký Châu, kiểu gì thúc thúc cũng phải đến thăm, vậy là có thể gặp được rồi.

Nghĩ đến điều này giúp Phong Bạch vừa lòng cất phù khế vào trong túi gấm, lại cất mảnh phù còn lại vào trong túi gấm của Phong Thiệu.

Sau một hồi trì hoãn cuối cùng Phong Thiệu và Phong Bạch cũng tiếp tục lên đường rời khỏi bí cảnh dưới sự chỉ đường của Bồng Khâu.

Nếu là bí cảnh bình thường thì Phong Thiệu sẽ không cẩn thận đến vậy nhưng trong này còn có một vật như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, y rất sợ đi nhầm phương hướng. Trong nguyên tác, bí cảnh này xuất hiện lần thứ hai khi Lữ Minh Tịnh đã thăng cấp đến hậu kỳ Kim Đan, hắn dẫn theo vài đội hữu nữa lạc vào đây, phía sau còn bị mấy trưởng lão Nguyên Anh kỳ của Phiêu Miểu tông đuổi giết.

Với đội hình như vậy cho dù Lữ Minh Tịnh có hào quang của nhân vật chính giúp thuận lợi qua được mấy cửa ải khó khăn rồi lấy được Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhưng những đội hữu đi theo hắn đều chết hết, ngay cả mấy trưởng lão Nguyên Anh kỳ của Phiêu Miểu tông cũng bị vây hãm ở bên trong bí cảnh không thể thoát ra được. Đủ loại bẫy rập hung hiểm, trong ba ngàn năm qua có biết bao nhiêu tu giả tới đây muốn lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà không được, thực ra đều có nguyên nhân cả.

Cả đoạn đường này Phong Thiệu đều đi rất cẩn thận, nhưng khi xuyên qua bãi tha ma, rừng rậm và một vài nơi khác, nhưng đến khi nhìn thấy thạch đạo lúc mới đầu vào lại phát hiện có chỗ không thích hợp. tuy nơi này cũng là một thạch đạo nhưng bài trí ở đây và thạch đạo lúc trước hoàn toàn khác nhau. Từ lúc đi vào nơi này, trí nhớ của y đều vô cùng rõ ràng, không thể nhận nhầm được.

“Bồng Khâu.” Rốt cuộc Phong Thiệu cũng dừng bước, gọi tên Quỷ Ảnh đang dẫn đường phía trước, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Ngươi vẫn vụng trộm muốn đưa chúng ta đi tìm tàn quyển?”

Bồng Khâu xoay người, vội vàng nói: “Sao lại thế được, ngươi đã nói không tìm tàn quyển mà đi thẳng ra ngoài, lão hủ đang dẫn ngươi đi ra ngoài mà…” Nói xong những lời này lão lại thấy Phong Bạch bước về phía trước hai bước, cho dù đối phương vẫn chưa có thay đổi gì nhưng chỉ cần ngửi thấy hơi thở của cậu cũng khiến cho lão cảm thấy sợ hãi, không khỏi vẻ mặt khổ sở mà giải thích: “Đúng, đúng, đúng là ban đầu lão hủ muốn dẫn ngươi đi tìm thứ đó. Dù sao cũng là tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lấy được nó sẽ có thể phi thăng, ai lại không muốn có được?”

Ánh mắt Phong Bạch lạnh lùng khiến giọng điệu của Bồng Khâu lập tức thay đổi, thề thốt nói:“ Nhưng sau khi ngươi nói với lão hủ những chỗ hung hiểm, lại đồng ý khi có cơ hội sẽ giúp lão hủ đoạt xá thì lão hủ

không hề muốn dẫn ngươi đi nhầm đường! Chỉ là chính ta cũng không tõ tại sao đi một hồi liền biến thành như vậy!"

Phong Thiệu không quá tin lời của lão bởi vì nếu Bồng Khâu không có lòng tham, tại sao ba ngàn năm trước lại mất công lặn lội từ vùng đất cổ xưa đi đến Cửu Châu để tầm bảo, khiến cho hiện giờ người không ra người quỷ không ra quỷ còn rơi vào tay y, có thể thấy được lòng tham không phải là thứ tốt đẹp. Đương nhiên nếu không phải Phong Thiệu nhìn trúng lão vì lão đã ở trong này hơn ngàn năm, cũng biết lối ra thì đã không để cho lão dẫn đường.

Nhưng việc đã đến nước này, dù có nhiều lời cũng vô ích. Phong Thiệu nhìn về phía Bồng Khâu, không nóng không lạnh nói: "Phải hay không phải tạm thời bỏ qua nhưng ta phải nói cho ngươi biết, bởi vì coi ngươi là người trong nhà nên mới dùng lễ để đối đãi, nếu như ngươi được một tấc lại muốn tiến lên một thước thì ta cũng không nhất thiết phải giữ ngươi lại, dù sao trên đời cũng không có Ma tu nào không luyện chế được Ma Sát.." Nói xong, lần đầu tiên y dùng đến cấm chế chủ tớ, tùy tay đâm một kích vào thần thức của Bồng Khâu. Dù y ra tay không độc ác nhưng cũng để cho lão biết lập trường của mình.

Thức Hải của Bồng Khâu quặn đau nhưng bị y làm vậy lão cũng không dám nhiều lời, chỉ thành thật hơn rất nhiều, lấy lòng nói: "Bớt giận bớt giận, là sai lầm của ta. Có điều nếu thực sự tìm được tàn quyển chẳng là một người đắc đạo, gà chó cũng được lên trời hay sao…"

Phong Thiệu liếc xéo gã, thật ngu xuẩn, toàn bộ Sơn Hà Xã Tắc Đồ chỉ có Lữ Minh Tịnh mới có thể sử dụng được, cho dù tìm được tàn quyển thì sao? Nhưng ngọn nguồn mọi chuyện lại chẳng thể nói rõ ràng, y chỉ dặn dò Phong Bạch vài câu ý muốn cậu làm việc cẩn thận.

Tuy thạch đạo này khác với nơi lúc trước Phong Thiệu đi vào nhưng cũng có rất nhiều Quỷ Sát, ngoài ra những thứ này còn linh hoạt hơn ở kia rất nhiều. Tuy nhiên Phong Thiệu có ba người, muốn đối phó với đám Quỷ Sát này cũng không phải là việc khó, Phong Bạch không hóa thành hình thú mà dùng kiếm pháp được Phong Thiệu chỉ dạy, dường như muốn tận dụng cơ hội để luyện tập.

Nếu là bình thường Phong Thiệu cũng muốn để Phong Bạch làm vậy nhưng chỉ sợ bây giờ đã đi vào phạm vi bí cảnh của tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ, y không dám để Phong Bạch mạo hiểm nên bảo cậu hóa

thành Bạch Hổ, tránh việc dùng hình người thực lực không cao mà làm mình bị thương.

Thạch đạo ngoằn ngoèo sâu thẳm, trong ánh nến mờ ảo có rất nhiều ngã rẽ khác nhau, đám người Phong Thiệu không biết đã đi mất bao lâu, ngay cả Sát Hồn châu cũng thu thập được hơn một trăm viên nhưng đường ra lại vẫn chưa thấy tung tích.

Trong nguyên tác Lữ Minh Tịnh tiến vào bí cảnh thông qua linh trì của Phiêu Miểu tông, không hề có phân đoạn đi qua thạch đạo. Phong Thiệu nghĩ dù Bồng Khâu muốn có được tàn quyển nhưng sẽ không cố tình đi vào phạm vi bí cảnh của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chỉ là cứ đi như vậy cũng không phải cách hay nên y liền nhìn về phía Bồng Khâu ý muốn hỏi lão về cách giải quyết, dù sao lão cũng là người có kinh nghiệm hơn.

Bồng Khâu thấy vậy cũng căng thẳng hơn hai phần, nói: "Năm đó trong Quỷ phiên của ta có rất nhiều tiểu quỷ, ta liền dùng chúng để dò đường, tốn chút thời gian đã tìm được đường ra. Đi cùng với ta còn có một Ma tu dùng con rối Thử Thiết, vật kia có sức mạnh rất lớn nên cứ trực tiếp dùng móng đào thẳng ra ngoài…."

Hai loại này Phong Thiệu đều không có, tuy y học được một vài bí pháp từ chỗ Bồng Khâu nhưng thứ lão am hiểu nhất tu Quỷ mà Phong Thiệu lại chỉ muốn học những thứ dùng được. Dù sao y cũng phải trở về Côn Luân cho nên không thể dùng những tiểu quỷ này trong lúc đấu pháp được. Ngoài ra Tử Khôi Lỗi cũng là thứ Phong Thiệu không cân nhắc đến bởi vì tử khí của nó rất nặng, sẽ dễ làm cho người ta chú ý, mặt khác Thử Thiết là một loại yêu thú cấp cao, với Phong Thiệu mới tu vi Kim Đan Kỳ mà nói thì đây là thứ có thể gặp chứ không thể cầu.

Khi nói đến sức mạnh của Thử Thiết lại truyền linh cảm cho Phong Thiệu, vì thế y trao đổi ánh mắt với Phong Bạch sau đó liền vận khởi linh kiếm chém vào vách đá dựng đứng trước mặt. Một kiếm [Côn Luân · Phá Viêm] dùng toàn lực với sức mạnh cực lớn, Phong Bạch cũng lập tức gầm lên một tiếng thật dài rồi lao đến như một tia sét, khí thế thiên quân vạn mã cuồn cuộn không dứt.

Bị hai bên giáp công khiến cho bức tường đá nhanh chóng vỡ ra một lỗ hổng, Phong Thiệu thở ra một hơi, cảm thấy rất hao phí linh lực, nhưng khi thấy Phong Bạch đang bình chân như vại thì không khỏi hâm mộ cậu có linh lực dồi dào.

Đi qua lỗ hổng liền nhìn thấy một con đường mòn với hai bên trồng đầy hoa cỏ, trên cánh hoa rực rỡ vẫn còn đọng lại chút sương sớm và hương hoa thoang thoảng, linh khí nồng đậm đập thẳng vào người. Nơi này đối lập hoàn toàn với chỗ quỷ khí âm trầm lúc nãy nhưng lại chỉ cách nhau có một bức tường đá? Phong Thiệu không hề cảm thấy vui sướng bởi vì cảnh này đã từng xuất hiện trong phim điện ảnh, y vẫn còn ấn tượng. Quả nhiên cách đó không xa là một trì thủy trong veo.

Đây đúng là chỗ giao thoa giữa bí cảnh và Phiêu Miểu tông.

"Quả nhiên đúng là nơi này!" Bồng Khâu mừng rỡ, thấy biểu cảm bất ngờ của Phong Thiệu thần thì lão liền xung phong nhận việc:"Ngươi không cần lo, ta biết được đây là chỗ nào,…"

Nhưng lão còn chưa dứt lời đã nghe thấy một vài giọng nói, tuy trong bí cảnh không thể dùng thần thức nhưng Phong Thiệu có tu vi Kim Đan kỳ cũng khá tai thính mắt tinh, hiển nhiên đối phương cũng nghe được giọng nói kinh hỉ của Bồng Khâu, những giọng nói kia cũng lập tức dừng lại thay vào đó là âm thanh ngự kiếm phi hành và một tiếng quát lớn: "Người tới là kẻ nào? Dám xông vào linh cảnh của Phiêu Miểu tông ta!"

Linh cảnh của Phiêu Miểu?

Phong Thiệu thầm cười lạnh, đây vốn là một mảnh đất vô chủ, bởi vì có tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ mới bị Phiêu Miểu chiếm làm của riêng. Có điều Phiêu Miểu tông vẫn không thể tìm được tàn quyển, nếu không đã không mất công canh chừng nơi này.

Tuy trong lòng không cho là đúng nhưng Phong Thiệu cũng chuẩn bị đề phòng, phía trước có hai nữ tu đang ngự kiếm bay tới. Người đi đầu tiên đẹp đến mức làm cho người ta không nỡ rời mắt. Nàng có đôi mắt hình trăng khuyết, chỉ cần liếc một cái cũng đủ để làm băng tan tuyết chảy, kiều mỹ tươi đẹp giống như không ăn khói lửa của nhân gian. Vốn cô gái đi phía sau cũng là một mỹ nhân sắc nước hương trời nhưng khi hai người cùng mặc y phục giống nhau, người ở phía sau lại lu mờ đi hẳn.

"Các ngươi là kẻ nào, tại sao dám xâm nhập vào linh cảnh của Phiêu Miểu ta?" Nữ tu phía sau lấy ra pháp bảo, sắc mặt không tốt. Nếu không phải bận tâm tu vi của Phong Thiệu vượt xa tu vi Trúc Cơ kỳ của nàng, chỉ sợ đã trực tiếp ra tay, nhưng nàng ta cũng không hề sợ hãi.

Hai nữ tu này một người tu vi sơ kì Kim Đan, người còn lại là trung kì Trúc Cơ nên Phong Thiệu không để tâm lắm, nhưng dù sao nơi này cũng

là địa phận của Phiêu Miểu tông nên y không dám khinh thường, kiếm Xích Viêm trong tay cũng nhanh chóng bùng lên ánh lửa.

Vẻ mặt của nữ tu đi đầu khá bình tĩnh, chỉ nhìn Bạch Hổ phía sau Phong Thiệu thêm vài lần, ánh mắt lóe lên rồi đi tới: "Vị đạo hữu này, ta thấy ngươi có dung mạo bất phàm, hẳn không phải đám tán tu không sạch sẽ kia, lần này nhập cảnh chắc là đã đi nhầm. Phiêu Miểu tông trước giờ luôn lấy lễ để đối đãi mọi người, nếu đạo hữu muốn rời khỏi đây không bằng để Đan Thanh ta đưa tiễn một đoạn đường, cũng không tổn thương hòa khí hai bên."

Đan Thanh !? Nàng là Đan Thanh tiên tử?

Phong Thiệu vừa nghe thấy hai chữ này cũng phải liếc nhìn đối phương thêm vài lần

Dường như Đan Thanh đã sớm quen với ánh mắt nhìn chằm chằm từ kẻ khác, vẫn bình tĩnh không gợn sóng, ngược lại nữ tu bên cạnh nàng thì hừ một tiếng, cười giễu cợt: "Sư tỷ sao phải khách khí với hạng người này, dung nhan bất phàm cái gì, dáng vẻ háo sắc như vậy…"

Phong Bạch nghe thấy lời này thì gầm nhẹ một tiếng, nhảy lên chắn trước mặt Phong Thiệu, không biết là muốn thị uy với nữ tu kia hay là muốn che đi tầm mắt của Phong Thiệu.

Bồng Khâu khi nghe thấy tiếng người liền ngưng Ảnh hóa thực, nhìn qua giống như một ta giả béo mập ục ịch, tuy không ngửi được mùi người sống nhưng cũng không đến mức lộ ra quỷ khí. Lão thân là Biến Dị Ma Sát, chút quỷ khí ấy vẫn che giấu được. Bên cạnh đó tu vi của lão còn hơn xa hai nữ tu của Phiêu Miểu nên không cần lo lắng đối phương phát hiện chỗ không ổn.

Lúc này lão cũng vội vàng truyền âm cho Phong Thiệu: Trăm ngàn lần không thể tín các nàng !

Phong Thiệu bĩu môi, đương nhiên y biết rõ điều này. Mặc dù tâm của y không đặt trên tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chỉ đơn thuần muốn đi ra ngoài nhưng cũng không cảm thấy Phiêu Miểu có thể dễ dàng thả người dám lẻn vào nơi này, cũng càng không muốn tin tức ở đây bị tiết lộ ra ngoài.

Cái gọi là đích thân đưa tiễn một đoạn đường chỉ sợ là muốn tìm cơ hội để gọi viện binh đưa bọn họ về trời mà thôi.

Cho nên Phong Thiệu không chút do dự thôi động linh lực, một kiếm [Côn Luân · Hóa Hỏa] trực tiếp chém tới, Bồng Khâu và Phong Bạch cũng không cam lòng yếu thế, một người dùng thân pháp quỷ dị đánh tới, một người dũng mãnh cắn xé lao tới.

Đan Thanh không ngờ Phong Thiệu có dáng vẻ tao nhã tuấn dật giống như một đệ tử tông môn lại nóng nảy hơn cả tán tu như vậy, không nói một lời đã ra tay đánh người, nhưng nàng cũng không hề cảm thấy bối rối, lập tức lấy ra một pháp khí hình chiếc dù, linh quang chợt lóe lên, trong không gian bỗng nhiên có rất nhiều cánh hoa rơi xuống, tỏa ra mùi thơm khắp bốn phía.

Phong Thiệu rất ấn tượng với pháp khí hình chiếc dù này, Đan Thanh trong phim điện ảnh cũng thường dùng thứ ấy, tên của nó là Mê Điệt Dị Hương tán. Những cánh hoa nhìn như mềm mại lướt nhẹ kì thực sắc bén vô cùng, có thể đả thương người trong vô hình, mùi thơm tưởng chừng như vô hại lại có tính ăn mòn rất mạnh, những pháp bảo phi kiếm bị hủy dưới chiếc dù này nhiều không đếm xuể.

Phong Thiệu không dám khinh thường, lặng lẽ vận một tia ma khí để bảo vệ kiếm Xích Viêm sau đó chủ động đánh về phía Đan Thanh. Y biết điểm yếu của chiếc dù này, kiếm thế tạo thành ánh sáng chói mắt đánh thẳng về phía tâm dù, về phần những cánh hoa sắc bén đang đâm tới, y có ba thành ma giáp hộ thân, vậy là đã đủ rồi.

------oOo------

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cây dù Mê Điệt Dị Hương của Đan Thanh đúng là không phải vật phàm, dù sao cũng là vật được người luyện khí đứng đầu của Phiêu Miểu tông luyện ra. Thế nhưng dưới tay Phong Thiệu, tất cả những chỗ tinh diệu của pháp khí cấp Huyền này lại giống như trong suốt, không phải là địch thủ của y

Thực lực chênh lệch một khoảng xa là thứ mà một hai món pháp khí không bao giờ có thể thay đổi được.

Liên tục nhận trọng kích khiến cho xương dù gãy thành hai đoạn, Đan Thanh cũng bị trọng thương, về phần sư muội của nàng đã bị Bạch Hổ một ngụm cắn chết!

Mấy người này lại lợi hại như vậy !

Đan Thanh kinh hãi, bởi vì thân phận và mỹ mạo khiến cho nàng chưa bao giờ phải chật vật đến thế, nhưng nàng thân là thiếu tông chủ, tuyệt đối không thể vì vài tên tán tu mà cảm thấy suy sụp. Linh quang trong mắt nàng lóe lên, trên tay liền xuất hiện một chiếc chuông nhỏ lớn bằng bàn tay phát ra ánh sáng lóng lánh.

Phong Thiệu mơ hồ cảm thấy hình dạng của chiếc chuông này trông rất quen mắt, lại thấy Đan Thanh dùng hai tay chậm rãi nâng chuông lên, động tác vô cùng chậm chạp lại diễn ra trong một cuộc chiến kịch liệt, trông mâu thuẫn đến khác thường.

Không tốt !

Phong Thiệu đột nhiên nhớ ra đó là pháp khí gì, y nhanh chóng bổ một kiếm Hỏa Long nhưng mà đã muộn..

Không khí từ bốn phía bỗng nhiên như hóa thành những làn sóng nước, càng ngày càng cuộn trào mãnh liệt, một cột nước khổng lồ không thể chống đỡ từ trì thủy gần đó bắn ra, trong phút chốc bao phủ lấy ba người bọn họ.

Phong Thiệu biến sắc, chỉ cảm thấy cả người đột nhiên cứng đờ nên âm thầm hoảng sợ, Phong Bạch đang trong hình thú cũng bị giam giữ đến không thể nhúc nhích, mà thảm nhất chính là Bồng Khâu bởi vì thực thể của lão căn bản không thể chịu được khi bị thủy chú tấn công, lúc này nhanh chóng biến thành Quỷ Ảnh bay thẳng về phía Phong Thiệu, trong chốc lát đã chui vào bình sứ bên hông y.

Tới đây !

Pháp linh tỏa ra ánh sáng chói mắt giống như có vô số con cá vàng đang uốn lượn thành hình trăng rằm bay trên bầu trời, tản ra ánh sáng rõ ràng, buông xuống như những sợi tơ không màu, trong tiếng chuông cũng vang lên Phạn âm như có như không.

Trong thoáng chốc Phong Thiệu không biết mình đang ở chỗ nào, ánh sáng chói mắt hòa lẫn với tiếng sóng mạnh mẽ của biển cả, những con sóng to vọt lên như muốn nuốt chửng y bất cứ lúc nào. Bên trong lòng

những con sóng dữ là sức nước như muốn dời núi lấp bể. Sau khi bị một con sóng mãnh liệt quật vào người, y liền cảm thấy bên cạnh có thêm một vật gì đó đang bò lên từ dưới chân mình, không cần nghĩ cũng không cần nhìn y liền ôm lấy cái cổ lông xù của nó.

Chỉ trong nháy mắt, đại dương như vô biên vô tận liền xuất hiện dưới chân Phong Thiệu và Phong Bạch, bốn phương tám hướng đều là hơi nước dày đặc. Hóa ra là một loại cấm chế hơi nước – nơi này là một nhà giam ở đáy biển trong nội hải Di Châu.

Lúc này Phong Thiệu rất muốn chửi má nó

Vài thập niên sau, nơi này sẽ dùng để giam cầm mấy trưởng lão Nguyên Anh kỳ của Phiêu Miểu tông muốn đuổi giết Lữ Minh Tịnh – đây là cấm chế của Phiêu Miểu tông. Sở dĩ có kết quả như vậy cũng vì Đan Thanh trong nguyên tác thật sự là một kẻ ăn cây táo rào cây sung, trái tim thiếu nữ mê muội đến mức âm thầm đưa một trong những pháp khí quan trọng nhất của Phiêu Miểu là chuông Phạn Âm cho Lữ Minh Tịnh để giúp hắn chạy nạn.

Đúng vậy, chính là cái chuông nhỏ mà lúc nãy Đan Thành cầm trong tay. Nhưng hiện giờ Lữ Minh Tịnh ngay cả lông còn chưa mọc hết, tâm hồn thiếu nữ của nàng cũng không hề bị u mê, thế nên thành ra Phong Thiệu là đứa phải chịu xui xẻo. Hơn nữa pháp khí cấp Huyền bá đạo bậc này mà Đan Thanh cũng có thể dùng được khiến cho Phong Thiệu không ngờ tới. Quả là một trong những thành viên cốt cán của đoàn đội Lữ Minh Tịnh ở nguyên tác.

Trên thực tế, lấy tu vi sơ kì Kim Đan của Đan Thanh để sử dụng một pháp khí như chuông Phạm Âm quả thật có hơi quá sức, không, phải nói là cố gắng hết sức mới đúng, dường như đã hao hết toàn bộ linh khí của nàng. Nếu không phải nàng biết cách sử dụng pháp khí này, chỉ sợ khó có thể một mình khởi động nó, may mà cuối cùng vẫn làm được. Tuy thực lực của nàng không đủ để tạo nên cấm chế không thể phá vỡ có uy lực mười phần, nhưng như vậy đã đủ để đối phó với một tu giả Kim Đan và linh sủng của y rồi.

Thực lực mạnh mẽ cường thịnh thì thế nào, đứng trước pháp khí của Phiêu Miểu cũng trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Đan thanh hừ lạnh một tiếng rồi mạnh mẽ đứng dậy, nàng thuận tay bắn ra một hỏa châu thiêu sạch thi thể của sư muội trên mặt đất. Tuy rằng không còn sư muội nhưng nàng vẫn nhớ rõ sứ mệnh đến tuần tra nơi này của hai người. Gần đây linh khí của bí cảnh sôi trào một cách dị thường,

dường như có liên quan đến tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chuyện này còn cần phải hồi tông bẩm báo, nói không chừng có thể dựa vào chút manh mối này mà tìm được tàn quyển.

Lúc Đan Thanh khống chế pháp bảo phi hành rời khỏi linh cảnh của Phiêu Miểu, Phong Thiệu và Phong Bạch vẫn đang đấu tranh không ngừng với bức tường nước không gì có thể phá hủy được của cấm chế Phiêu Miểu ở đáy biển. Phong Bạch hết cào lại cắn xé nhưng đều không ăn thua, thế công đằng đằng sát khí khi đánh vào bức tường nước lại như một quyền đánh vào bịch bông, chẳng hề có chút tác dụng nào.

Ban đầu Phong Thiệu cũng thử dùng kiếm để chém nhưng quả nhiên không dùng được, xem ra phim điện ảnh không hề lừa y, đây là thứ mà ngay cả mấy tu giả Nguyên Anh kỳ cũng không phá vỡ, có thể thấy nó không thề tầm thường, chỉ dùng sức mạnh để tấn công e rằng không phải cách có thể giải quyết.

“Đừng lãng phí linh lực, tấn công bằng linh lực không có tác dụg với cấm chế này.” Lúc này Phong Thiệu lại rất bình tĩnh. Y vỗ vào bức tường nước lạnh lẽo, nói: “Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Phong Bạch cảm thấy sắc mặt thúc thúc có hơi không thích hợp, tuy rằng bình thường thúc thúc tương đối trấn tĩnh nhưng cũng không giống như lúc này. Sau khi thử tất cả các cách khác nhau đều tốn công vô ích, lúc này cậu liền biến thành hình người, dường như có hơi ủ rũ: “Thúc thúc, đây là nơi nào.”

Phong Thiệu hơi trầm mặc, nói: “Đây là cấm chế dưới đáy biển Phiêu Miểu tông, không chỉ khiến cho tất cả các công kích bằng linh khí đều vô hiệu mà ngay cả linh khí của chúng ta cũng bị hao mòn dần.” Nói xong y lại nhìn tường nước bốn xung quanh. Tuy hiện giờ có linh lực hộ thân giúp ngăn nước không ngập lên người, vẫn có thể hô hấp được, nhưng chẳng bao lâu nữa khi linh khí bị hao mòn cạn kiệt, y sẽ không thể dùng linh khí để hộ thân được nữa. Nói cách khác không chỉ phải ngâm mình trong nước mà còn bị chết đuối vì không thở được.

Cho dù biết bơi cũng chẳng có cách nào bởi vì cấm chế nơi này nhìn thì như không thấy biên giới nhưng thực ra chỉ là một lồng giam hình hộp rộng mười trượng – đây là một thủy lao điển hình cho nên không bao giờ có thể bơi được lên mặt nước. Dạng cấm chế đem người sống sờ sờ ép chết thế này thật sự vô cùng ác độc.

Phong Bạch nghe thấy vậy cũng biết chuyện này vô cùng nghiêm trọng, cậu vận thử linh lực, đúng là linh lực hiện giờ đã giảm hơn lúc nãy khá nhiều, không khỏi nhíu mày: “Vậy phải phá giải như thế nào?”

“Không thể phá giải.” Phong Thiệu cười lạnh một tiếng. Ít nhất đây chính là kết cục của mấy tên pháo hôi trong nguyên tác, còn là pháo hôi có tu vi Nguyên Anh kỳ. Y là một nhân vật phản diện, một nhân vật phản diện mới có tu vi Kim Đan kỳ, sao lại bị rơi vào trường hợp hi hữu này?

Nghĩ kĩ thì từ lúc y sống lại đến giờ, nhân sinh mấp mô sóng gió không ngừng, những chuyện thuận lợi lại chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Rốt cuộc y đã từng làm chuyện độc ác gì khiến cho người ta oán hận đến mức bị lão tặc Thiên trêu đùa như vậy?

Đến mức ngay cả mấy thứ đặc biệt dùng để trừng trị pháo hôi cũng rơi lên người y?

Nghĩ đến đây khiến cho Phong Thiệu phẫn nộ một cách khó hiểu, trong lòng dường như có một ngọn tà hỏa đang không ngừng bốc cháy.

Phong Thiệu càng nghĩ càng tức, tức đến độ trong lòng bốc hỏa, mặt đỏ phừng phừng, hai mắt đều bắn ra hung khí.

Phong Bạch thấy vậy thì cảm thấy rất không đành lòng, cậu biết thúc thúc đang rất tức giận. Bình thường y luôn ôn hòa nhã nhặn, rất ít khi tức giận cho nên cậu cũng không biết phải an ủi y như thế nào, đành học theo cách Phong Thiệu thường an ủi mình mà đi tới ôm lấy y, ghé vào lỗ tai y nói:“Thúc thúc đừng lo lắng, chúng ta sẽ đi ra ngoài.”

Nhìn động tác của Phong Bạch tạo thành từng gợn sóng nước khiến cho tà hỏa trong lòng Phong Thiệu lại dâng cao thêm vài phần, giống như sắp làm cho y tức đến ngạt thở mà chết. Y cười lạnh nói: “Ta thì có gì mà phải lo lắng? Ta lo lắng thì có ích gì, dù cho ta có tính kế đến mức nào đi chăng nữa cũng chẳng thể thắng nổi lão tặc Thiên, nó phải đùa chết ta mới hả dạ. Mặc xác nó đi, nó muốn làm như thế nào thì kệ cha nó, không ra được thì không ra được. Ông đây không muốn chơi với nó.”

Lời này vừa ủ rũ lại vừa âm trầm, không hề giống với giọng điệu bình thường của Phong Thiệu khiến cho Phong Bạch nghe xong cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ cảm thấy cực kì khó chịu. Cậu cho rằng tất cả là lỗi của nữ tu kia, hận lúc ấy không xông lên cắn chết nàng ta, nếu sau này còn gặp lại chắc chắn cậu phải thay thúc thúc báo thù.

“Thúc thúc người yên tâm, linh khí của ta vô cùng nồng đậm, cấm chế này muốn hao mòn hết còn phải mất một thời gian rất dài. Để con hộ

thân cho người, tuyệt đối sẽ không để nước làm cho người bị ướt đâu.” Giọng nói của cậu bình tĩnh, ngữ khí kiên định cầm lấy tay Phong Thiệu.

Phong Thiệu nhìn cậu nhưng không trả lời lại, giọng nói ấm áp khiến cho y bỗng nhiên nhận ra mình đang thất thố, nhưng tại sao y lại thất thố? Trong lúc nhất thời y cũng không hiểu rõ mình bị làm sao, có lẽ là do bị tình cảnh ép buộc chăng. Nếu như thật sự kết cục của y giống với kết cục trong nguyên tác thì cũng là do kĩ nghệ của y không bằng người ta, y cam tâm chịu thua, nhưng nơi này vốn là lồng giam dành cho kẻ khác giờ lại dùng để giam giữ y, thật quá bất công. Y không thể nhịn được nữa.

Cho dù cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa nhưng không biết vì sao y vẫn theo bản năng mà khắc chế lửa giận trong lòng, có lẽ y cảm nhận được lửa giận này dâng lên quá mức kì quái. Phong Thiệu bị áp lực làm cho khó chịu nên sắc mặt cũng chẳng dễ nhìn, y cố gắng lục lọi trong túi gấm thử tìm xem có loại pháp khí nào có tác dụng với tường nước này không.

Dù sao cũng không thể ngồi chờ chết được!.

Cho dù có tức đến mấy cũng không thể ngồi chờ chết, Phong Thiệu cố gắng đè nén ý muốn cam chịu trong đầu.

Phong Bạch thấy Phong Thiệu bắt đầu lục tìm pháp khí thì trong lòng cũng nhẹ nhõm thở ra, đây mới là dáng vẻ nên có của thúc thúc, không có khó khăn gì có thể chinh phục được y. Cho dù… Trong lòng cậu nghĩ dù thúc thúc có bị thất bại cũng không sao, thúc thúc vẫn còn có cậu. Nếu thúc thúc ngã thì cậu sẽ nâng y dậy, một hơi cắn chết hết những khó khăn đang vây lấy y.

Vừa nghĩ đến có cơ hội để thể hiện khiến trong lòng cậu cảm thấy thỏa mãn khó hiểu, dường như cậu trở nên cao lớn trong phút chốc, lớn đến độ có thể giúp thúc thúc cản lại hết những điều làm cho y phiền não.

Nhưng trên thực tế, phiền não đâu có dễ dàng bị hạ gục như vậy.

Qua ba, bốn canh giờ sau, Phong Thiệu cắn răng cùng Phong Bạch và tất cả pháp khí trong ba túi gấm bất lực nhìn nước biển. Nào là chùy Toản Thiên, roi Phục Ma, đinh Kim Cương,.. tất cả các pháp khí đều được đem ra thử một lượt, lãng phí không ít linh lực nhưng bức tường nước vẫn cứ sừng sững bất động như núi.

Lúc này không chỉ mỗi Phong Thiệu căm tức mà Phong Bạch cũng cảm thấy mất kiên nhẫn, mắt thấy đạo bào của Phong Thiệu sắp bị ướt cậu liền vội vàng vận linh lực qua.

Linh lực màu trắng thuần túy tạo thành những gợn sóng đi đến chỗ đạo bào của Phong Thiệu, lúc này linh lực tiêu hao còn nhiều hơn so với bình thường. Tường nước bốn phía giống như có lực hút khiến cho Phong Bạch phải tiêu hao lượng linh khí gấp mười lần bình thường mới có thể giúp Phong Thiệu tạo được một lớp bảo vệ hoàn hảo. Cứ tiêu hao như vậy thì cho dù linh khí của Phong Bạch có nồng đậm đến mức nào cũng không chịu nổi.

Phong Bạch cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của y, đang muốn vận lực giúp y làm ấm cơ thể thì bị Phong Thiệu ngăn cản, nói:“Đừng lãng phí linh lực vì chút chuyện cỏn con, chúng ta bây giờ đang là miệng ăn núi lở, chút lạnh ấy ta vẫn chịu được.”

Phong Bạch sao có thể để Phong Thiệu chịu lạnh được, cậu nâng một tay lên muốn vận linh lực nhưng lại bị Phong Thiệu đẩy ra, y dựng lông mi, vô cùng giận dữ: “Ta đã bảo là không cần cơ mà! Ngươi có cảm thấy phiền hay không? Không cần ngươi quan tâm.”

Phong Bạch sửng sốt, Phong Thiệu sau khi nổi nóng cũng cảm thấy kì lạ. Kỳ thật y không hề muốn nói những lời này nhưng trong lòng cảm thấy rất ngột ngạt, lại vì tức giận nên khi mở miệng mới biến thành như vậy. Sự tức giận của y giống như bị tà hòa trong lòng đốt lên khiến cho y không thể kiềm chế được, vì thế Phong Thiệu lại kéo Tiểu Bạch về rồi xoa đầu cậu. Phong Bạch cũng không giận mà giang tay ôm lấy y, cậu biết chẳng qua là do thúc thúc sốt ruột thôi.

Kỳ thật Phong Bạch cũng vội, còn cảm thấy vội hơn cả Phong Thiệu nhưng cậu không dám thể hiện ra ngoài bởi vì thúc thúc đã sốt ruột đến mức ấy rồi. Cậu bắt đầu không bình tĩnh nổi vì vẫn chưa thể nghĩ ra cách đưa thúc thúc ra ngoài, càng không thể tìm nữ tu kia báo thù. Hiện giờ suy nghĩ trong đầu cậu vô cùng minh mẫn, giống như khi bị bức đến tuyệt cảnh. Tuy tuyệt cảnh này vẫn chưa thể giúp cậu khống chế được cỗ sức mạnh thần bí trong thân thể nhưng cũng làm cho một tia thần thức của cậu tản ra bên ngoài

Thần thức đang tản ra nhưng Phong Bạch không hề ý thức được, bởi vì Phong Thiệu từng nói trong bí cảnh, cấm chế thông thường đều không thể dùng được thức tảo, cho dù có thể thì phạm vi thức tảo cũng rất nhỏ,

nhưng lúc này thần thức của Phong Bạch lại đang dần dần tản ra, cứ từng tầng từng tầng khuếch tán ra rất xa. (Thức tảo: Dùng thần thức để tra xét)

Phong Bạch thấy vậy thì rất giật mình nhưng càng giật mình hơn khi thần thức quét đi cảm nhận được một thứ có linh khí sung túc, vô cùng hấp dẫn. Cậu không rõ đó là thứ gì nhung lại có thể biết được thứ ấy tản ra mùi vị rất khiến cậu rất thèm thuồng, khiến cậu không tự giác lại dùng thần thức đảo qua.

Phong Thiệu không phát hiện ra dị trạng của Phong Bạch vì y đang để ý đến dị trạng của bản thân. Từ khi rơi vào cấm chế ở đáy biển, sau đó y phát hiện đây chính là tuyệt cảnh từng được nhắc tới trong phim điện ảnh khiến cho tâm trạng của y rất không ổn định hơn nữa còn giận dữ bất an. Đây không phải là lần đầu tiên Phong Thiệu rơi vào tuyệt cảnh nhưng những lần trước y không hề có cảm xúc như vậy, giống như đây không phải là con người thật của y.

Điều này làm cho Phong Thiệu nghi ngờ, y theo bản năng vận linh khí muốn kiểm tra tình trạng của cơ thể nhưng lại không còn chút linh lực nào. Y không có một lượng linh khí hùng hậu như Phong Bạch nên không chịu nổi sự ăn mòn ở nơi này, cũng không có cách nào tự kiểm tra được. Phong Bạch đành dùng đầu óc tỉ mỉ suy xét lại, y cảm thấy tình uống này có hơi giống với lúc bị Hỗn Nguyên Kinh Cức ảnh hưởng, bụi cỏ kia cũng từng có ý đồ muốn gây ảnh hưởng tới y nhưng lại không được từ nhiên khôn khéo như bây giờ.

Chỉ là Hỗn Nguyên Kinh Cức đã bị Thất Tinh Linh Nhĩ tinh lọc… Thất Tinh Linh Nhĩ! Đột nhiên Phong Thiệu nhớ lại những lời nói của Bồng Khâu – Khi chưa hoàn toàn tinh lọc được hết Ma khí, một khi tâm cảnh của ngươi bị lung lay chỉ sợ sẽ dễ sinh ra Ma niện hơn cả lúc chưa ăn Thất Tinh Linh Nhĩ.

Thì ra là vậy, may mà y còn biết được điều này, nếu không thể giải thích được nguyên nhân Phong Thiệu sẽ cho rằng ý muốn cam nguyện chịu chết kia là của chính y. Cứ ôm lấy suy nghĩ tiêu cực như vậy thì cho dù sau này có thể thoát khỏi đây cũng sẽ biến thành Ma niệm.

Có điều Phong Thiệu vẫn chưa thể hoàn toàn cảm thấy hết bức bối vì y phát hiện cho dù mình có nhìn thấu cũng chẳng có tác dụng gì, nếu như không thể thoát khỏi cấm chế thì dù có sinh ra Ma niệm hay không cũng vậy cả. Nhưng khi nghĩ như vậy ngược lại khiến y thả lỏng hơn nhiều,

tảng đá đè nặng trong lòng cũng rơi xuống, tà hỏa ở đáy lòng được dập tan hơn phân nửa. Bởi vì y không sợ nữa.

"Tiểu Bạch." Phong Thiệu bỗng nhiên gọi một tiếng rồi kéo lấy Phong Bạch vẫn còn đang đắm chìm trong thức tảo qua, sau đó xoa đầu cậu, rồi nhìn chằm chằm Phong Bạch. Khuôn mặt của cậu trong trẻo lại tuấn lãng, đôi mắt dường như có những tia sáng đang lưu động, trong nét anh khí lại lộ ra sự trầm tĩnh, cho dù chỉ ngồi xếp bằng cũng khiến cho người ta cảm nhận được mùi vị thiếu niên đang dâng trào.

Đứa nhỏ này tốt biết nhường nào, tốt đến mức khiến Phong Thiệu thở dài, y lại sờ mặt Phong Bạch, nói:"Haiz, Con cũng xui xẻo lắm mới đi theo ta, còn phải chết chung với ta ở nơi này."

"Thúc thúc, đi theo người là chuyện tốt nhất." Cho dù chết cùng người cũng vậy.

Phong Bạch kéo lấy tay y đang định nói cho y biết mình có cách để thoát ra ngoài nhưng lại thấy Phong Thiệu nói tiếp: "Mà thôi, được sống lâu như vậy là đủ rồi, hơn nữa lần này cũng không coi là cô quả một mình. Nhưng con mới nhỏ như vậy, trên đời lại có rất nhiều chuyện tốt con chưa được trải nghiệm, chắc là còn nhiều tiếc nuối lắm đúng không."

Phong Thiệu quay đầu nhìn Phong Bạch, ánh mắt có chút thương tiếc: "Nếu chúng ta ra ngoài, chuyện đầu tiên con muốn làm là gì?"

Khi Phong Thiệu nói những lời này trên mặt y đang mỉm cười, nụ cười tỏa ra từ đôi môi khóe mắt lại có ánh nước đang từ từ lướt qua hai gò má xuống cổ. Tất cả những thứ này rơi vào trong mắt của Phong Bạch khiến cậu cảm thấy thúc thúc như mang theo sắc thái mị hoặc.

Cậu chỉ mới liếc mắt một cái đã cảm thấy hưng phấn, không nhịn được liếm môi.

Phong Bạch quên luôn việc cậu định nói chuyện liên quan đến thức tảo, khi nghe thấy câu hỏi của y khiến cho những vội vã lo lắng lúc trước đều biến hết thành dục niệm. Cậu đột nhiên xông tới, áp đảo Phong Thiệu đang bị bất ngờ xuống dưới thân, lẳng lặng nhìn đối phương sau đó trả lời thẳng thắn: "Làm người."

------oOo------

Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu quả thực không tin được vào lỗ tai của mình, tậm trạng mới giây trước còn đang cảm thấy trầm trọng giây sau đã chuyển sang bực mình, y đập một phát vào đầu tên tiểu súc sinh kia, mẹ nó muốn chết hả?

Phong Bạch lại chẳng cho đối phương cơ hội làm điều ấy, nhanh chóng cầm lấy tay Phong Thiệu bẻ ra phía sau.

Nếu là bình thường, Phong Thiệu sao có thể bị hắn ép đến không thể phản kháng như bây giờ, nhưng hiện tại toàn bộ linh lực của y đều đã bị ăn mòn hết, ngay cả hộ thân cũng là do Phong Bạch làm cho y. Lúc này y ở trước mặt tiểu súc sinh chỉ như một người bình thường, sức tay người không thể thắng được tay thú.

Phong Bạch cúi đầu, con ngươi đen láy trong nước biển xanh nhạt càng tỏa ra tình cảm mãnh liệt, giống như một cơn lốc xoáy: "Thúc thúc, chuyện đầu tiên chính là muốn làm thúc."

"Tên tiểu súc sinh nhà ngươi chỉ có chừng ấy tiền đồ?" Phong Thiệu bị tức đến bật cười. Tuy hai tay của y bị cột phía sau nhưng cằm khẽ nhếch, không giống như đang ở thế hạ phong.

Phong Bạch liếm môi y, giọng nói khàn khàn mang theo sự mê hoặc khác thường:"Thúc thúc, đừng chờ đến lúc ra ngoài, bây giờ chúng ta làm ở đây luôn đi."

Phong Thiệu cười một tiếng giễu cợt nhưng không trốn tránh nụ hôn của Phong Bạch, ai biết có thể ra ngoài hay không, chắc là không thể đâu.

Đôi mắt y ảm đạm nhưng bên môi lại khẽ cười, sau đó vươn đầu lưỡi liếm lên đôi môi đang hôn loạn của đối phương khiến cho ánh mắt Phong Bạch càng tóe ra lửa nóng, lúc hắn đang muốn hôn sâu hơn, lại nghe thấy Phong Thiệu nói:"Nếu muốn làm ngươi còn đè nặng ta như vậy thì làm kiểu gì?"

Lúc này Phong Bạch mới ý thức lại, lập tức buông lỏng tay ra. Hắn không sợ thúc thúc đổi ý vì hắn biết hiện giờ thúc thúc không đánh lại mình. Vừa nghĩ đến điều này khiến Phong Bạch hận không thể làm thực lực của bản thân tăng lên nhanh chóng, để cho cả đời thúc thúc cũng không đánh lại được mình, sau đó hắn muốn làm thế nào thì làm thế ấy.

Phong Thiệu cũng không định đổi ý, dù giao hoan vào lúc này thật sự là không đúng thời điểm lẫn không đúng địa điểm, nhưng người cũng sắp chết cả rồi còn để ý đến mấy thứ này làm gì? Hai người sắp chết đến nơi rồi, hắn muốn chơi kiểu gì thì để hắn chơi kiểu ấy đi, dù sao… Phong Thiệu ngồi dậy, liếc mắt nhìn Phong Bạch. Gương mặt ưa nhìn trắng nõn đang ửng hồng, lửa nóng chọc cho y nhớ đến những hình ảnh hương diễm trong ảo giác lúc trước, ướt át bên môi do đối phương lưu lại cũng khiến cho y nóng lòng muốn thử.

Mà thôi, dù sao bản thân y cũng đã muốn người này từ lâu, chết cũng phải làm ma no mới được.

Phong Bạch không chờ kịp muốn cởi quần áo của Phong Thiệu lại bị một tay y đẩy ra.

Phong Thiệu buồn cười, nói: “Được rồi, để ta tự làm.” Trong khi nói chuyện y đã nhanh chóng cởi bỏ một thân đạo bào, lộ ra lồng ngực trắng nõn và da thịt mịn màng.

Phong Bạch nhìn đến đỏ cả mắt, không phải hắn chưa từng nhìn thấy Phong Thiệu lỏa thể, nhưng dáng vẻ cởi áo tháo thắt lưng của y lúc này giống như một bát thịt sống trong nháy mắt biến thành một bát thịt nướng có đủ sắc, hương, vị. Phong Bạch nhanh chóng sờ lên cánh tay, lồng ngực của Phong Thiệu rồi vuốt ve, xoa nắn từng tấc da thịt của y, sau đó một ngụm cắn lên đầu nhũ.

Phong Bạch bị cắn đau đến hít ngược một hơi, cả giận nói: “Nhẹ thôi, mẹ nó ngươi có được hay không vậy, để ta đến.” Y nắm lấy gáy Phong Bạch kéo hắn tới, Phong Bạch cũng không phản kháng.

“Nhìn mà học tập.” Phong Thiệu vừa nói vừa cúi đầu, há mồm ngậm lấy miếng thịt nhỏ ở tai của hắn rồi nhẹ nhàng day cắn, một tay lần vào quần áo của Phong Bạch vuốt ve.

Tuy đã nhiều năm Phong Thiệu không ra tay nhưng kỹ xảo vẫn chưa bị mai một, Phong Bạch cũng cảm thấy vô cùng mới lạ, mẫn cảm. Hắn cảm thấy từ sung sướng chuyển thành khoái cảm mãnh liệt lan ra khắp toàn thân. Rõ ràng hắn mới chỉ bị thúc thúc niết đầu nhũ, cắn ráy tai, còn chưa kịp làm những động tác âu yếm khác đã khiến cho thân dưới của hắn dâng lên một luồng nhiệt nóng bỏng, thứ đó cũng cương cứng vẫy chào.

Trước kia Phong Thiệu chưa từng tinh tế thưởng thức tư vị da thịt của hắn như vậy, nhưng khi ngậm vào miệng lại cảm thấy mỹ vị vô cùng,

giống như được ăn mùi hương tinh thuần đặc hữu trên người của Phong Bạch khiến cho y muốn ngừng mà không ngừng được.

Phong Thiệu cảm nhận được bụng dưới của Phong Bạch có biến hóa nhưng chỉ dùng một bàn tay vỗ về qua loa hai, ba cái liền động thân ngồi chồm hỗm trên người hắn. Thấy y như vậy khiến Phong Bạch không thể nhẫn nại được nữa liền lấy vật nóng bỏng đang tỏa nhiệt của mình đặt dưới khố của Phong Thiệu rồi cùng cọ sát, nói: "Thúc thúc, mau giúp nó."

"Tiểu súc sinh." Phong Thiệu cười mắng một câu. Đương nhiên y biết Phong Bạch nói giúp ở đây là như thế nào, tốt xấu gì hai người cũng đã giúp nhau suốt bảy, tám năm rồi. Phong Thiệu nhanh chóng lột hết quần áo của Phong Bạch khiến thứ đang phấn chấn bừng bừng kia bắn ra, chỉ đụng vào tay y một chút đã khiết y cảm nhận được nhiệt độ của nó nóng đến kinh người.

Phong Thiệu dùng một tay nắm lấy nó lại khó có thể nắm hết, tuy thứ này nhỏ hơn khi ở hình thú nhưng cũng là một con quái vật lớn, không biết tại sao lại khiến y nheo mắt theo bản năng.

May mà dù thứ này lớn nhưng lại không khó coi, ngược lại trông vô cùng ngon miệng.

Phong Thiệu rất ít khi khẩu giao dù là người từng có kinh nghiệm, nhưng khi nghĩ đến tiểu súc sinh này giúp mình khẩu giao nhiều năm như vậy, y không hề cảm thấy do dự mà chủ động đem thứ đó nuốt vào sâu trong cổ họng. Chỉ là kích cỡ miệng của Phong Thiệu thì bình thường nhưng vật kia lại không bình thường, cho nên ban đầu cảm thấy rất khó khăn, nhưng y lại nhớ tới mấy kĩ xảo của Phong Bạch lúc còn ở hình hổ, đành cố gắng nuốt xuống mấy lần rồi thít chặt cổ họng sau đó buông lỏng, đến tận khi có thể nuốt được một nửa thứ đó của Phong Bạch mới không ngừng liếm mút.

Phong Bạch được hầu hạ sảng khoái đến muốn nhũn ra, so với lúc ở hình thú thì khoái cảm khi hình người có thể cảm nhận rõ ràng hơn nhiều. Trong lòng hắn hạnh phúc lâng lâng như đang phiêu trên, run giọng nói:"Thúc thúc… Thúc thúc, sướng quá~…"

"Câm miệng." Phong Thiệu bị hắn gọi đến mức lỗ tai đỏ ứng liền ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, đùng lúc bắt gặp vẻ mặt động tình của Phong Bạch, nhìn hắn sung sướng khiến cho lòng y cũng nóng lên theo, sắc mặt đỏ bừng.

Phong Thiệu vừa tạm dừng đã khiến Phong Bạch lập tức cảm thấy dục cầu bất mãn, ngọn lửa trong cơ thể thiêu đốt mãnh liệt khiến hắn không chút do dự lại áp đảo Phong Thiệu xuống dưới thân, sau đó tiện tay xé toạc hết đống quần áo vẫn còn đang câu trên đùi y, ngay cả giày tất cũng cởi sạch toàn bộ khiến tiếng nước vang lên liên tục.

Sau đó Phong Bạch liền nắm lấy chân trái của Phong Thiệu kéo sang bên cạnh khiến y lộ ra cặp mông mềm mại.

Phong Thiệu tự nhiên thấy lạnh, lại bắt gặp ánh mắt của Phong Bạch đang nhìn chằm chằm vào mông mình khiến tiếng chuông trong lòng y không ngừng kêu vang, nhưng y còn chưa kịp nổi giận đã thấy Phong Bạch chen vào giữa hai chân mình, dùng sức nhướn người khiến cho một vật nóng rực cách lớp quần áo mà đâm vào mông y.

“Ngươi……” Phong Thiệu kinh hãi, hai mắt trợn trừng, vội la lên:“Ngươi định làm gì?” Hỏi xong y mới thấy mình hỏi ngu quá, hắn làm gì? Đương nhiên là tiểu súc sinh này muốn làm y rồi ! ! Nhưng kịch bản không phải như thế đâu !

“Thúc thúc yên tâm, đêm đó hai người kia ở trong rừng rậm làm thế nào thì ta đều đã nhớ kỹ rồi, nhớ kĩ từng chi tiết luôn.” Phong Bạch nghe ra Phong Thiệu đang căng thẳng liền nghiêm túc giải thích với y, hơn nữa tay hắn đã đi trước một bước mà vuốt ve mông y, đầu ngón tay đặt ở trên mông Phong Thiệu nhẹ nhàng đâm vào.

“Đi xuống !” Phong Thiệu bị trêu chọc thì co rút theo bản năng, lại càng thêm tức giận đến phát run. Y đang muốn xoay người nhưng hai tay lại bị Phong Bạch ngăn chặn.

“Không muốn.” Phong Bạch đang dục hỏa đốt người sao có thể nghe lời y nói. Thủ pháp của hắn càng ngày càng nặng, nhanh chóng đâm vào nơi có nếp uốn – Thật mềm mại, thật muốn lập tức đâm vào, sau đó ngón tay của hắn hòa cùng với hơi nước nhanh chóng đâm sâu vào.

Cảm giác bị dị vật xâm nhập khiến cho Phong Thiệu thít chặt theo bản năng. Y đỏ mặt chửi bậy một tiếng: “Ta đệt”. Đang muốn mắng tiếp nhưng lại nhanh chóng phát hiện dù y có mắng cũng chẳng làm gì được người này, lại càng không mắng được ngón tay đang đâm sâu vào bên trong của hắn. Y cố nén lửa giận, cố gắng mềm giọng dịu dàng nói:“Tiểu Bạch ngoan, ngươi làm sai rồi, không phải làm như vậy đâu. Ngươi làm

vậy khiến ta cảm thấy khó chịu … Ngoan, mau rút ngón tay ra… Thúc thúc chỉ ngươi nên làm thế nào…”

Ngữ điệu của y nói đến dịu dàng vô cùng, giống như một làn gió xuân thổi vào mặt nhưng Phong Bạch lại nghe ra một tia run rẩy từ sâu trong lời nói của y, chính tin run rẩy này đã tiết lộ cảm giác thật sự của thúc thúc. Hắn khẽ nhếch môi mỏng, ác ý dùng ngón tay nhấn vào nơi nào đó, chọc cho người dưới thân hít vào một hơi thật sâu, nức nở thành tiếng.

Phong Bạch đặt lên môi y một nụ hôn: “Thúc thúc đã kêu ra tiếng rồi, còn bảo là không thích?”

“Tuyệt không thích.” Phong Thiệu cố nén, cố gắng làm ra vẻ như mình chẳng hề cảm thấy gì.

Phong Bạch buồn cười, thúc thúc nhất định không biết lúc này y diễn trò dễ dàng bị hắn nhìn thấu đến mức nào, hai má ửng đỏ, vừa thở dốc vừa nức nở, còn có thân hình đang hơi run rẩy, rõ ràng giống như lúc… “Nhưng biểu cảm của thúc thúc hiện giờ giống y như lúc chúng ta giúp đỡ nhau vậy đó.”

Cho nên, sao có thể khó chịu được?

Phong Thiệu thẹn quá thành giận, đương nhiên cũng hiểu ra Phong Bạch đang đùa giỡn mình. Tên tiểu súc sinh này bị ai dạy dỗ thành tinh như vậy? Vốn nào phải thứ ngu xuẩn !

Vừa cáu giận như thế lại khiến cho thân thể y không tự chủ được mà co rút, ngay cả huyệt động phía sau cũng thít lại, càng khiến cho ngón tay của Phong Bạch đâm sâu thêm vài phần, quả thực giống như đang mời gọi hắn. Hô hấp của Phong Bạch trở nên dồn dập hơn, ngón giữa càng không ngừng đâm chọc vào trong huyệt động

Phong Thiệu không biết nên hình dung cảm giác này như thế nào, thứ này cùng với suy đoán của y chênh lệch quá xa. Y thật sự không quen như vậy bởi vì y chưa từng có kinh nghiệm trong tình huống này, chỉ muốn trốn tránh, giãy dụa nói: ” Mẹ kiếp… Mau rút ra ngoài cho ta.”

Phong Bạch cảm nhận được Phong Thiệu kháng cự. Hắn ngẩng đầu, tạm dừng động tác, Phong Thiệu vội vàng nói:“Đừng làm như vậy, nếu muốn làm thì đổi ta đến.”

“Nhưng, là ta muốn làm thúc thúc.” Phong Bạch trừng mắt nhìn y. Hắn nhận ra được Phong Thiệu không quá thích ý, dù rất muốn khiến y vui vẻ nhưng nguyện vọng được ‘làm’ Phong Thiệu của hắn quá mức mãnh liệt, mãnh liệt đến độ có thể thiêu đốt hết thảy, không chết không ngừng. Dù

thế nào hắn cũng phải ăn thúc thúc vào trong bụng, chỉ như vậy mới có thể dập được lửa trong lòng hắn.

Có điều Phong Bạch cũng không muốn dùng sức mạnh, hắn muốn thúc thúc cam tâm tình nguyện, cho nên không ngừng hôn lên môi, cằm, cổ Phong Thiệu như muốn hòa tan y, vừa làm nũng vừa bá đạo, nhất quyết không tha cầu xin:"Thúc thúc, để ta làm đi. Nhất định ta sẽ làm cho người thoải mái, thúc thúc ngoan……"

"Biến." Phong Thiệu bị hắn gọi đến độ cả người không thích hợp, từng tiếng gọi thúc thúc trong miệng hắn khiến cho y cảm thấy có một tia khoái cảm cấm kỵ khó hiểu.

"Thúc thúc, có lẽ chúng ta đều không thể thoát khỏi đây, thúc thúc nhẫn tâm để cho ta chết cũng không được 'làm' người hay sao?" Trong giọng nói của Phong Bạch mang theo sự đáng thương. Phong Thiệu nghe xong muốn phản bác theo bản năng – Ngụy biện! Nhưng khi nghe thấy chữ 'chết' lại đột nhiên tỉnh táo hơn vài phần, khiến cho y nhận thức được tình cảnh hiện giờ của họ.

Phong Thiệu im lặng một lúc không nói gì, kỳ thật ngẫm lại, nếu như thực sự để cho y làm thì y cũng không chắc có thể ra tay được với Tiểu Bạch hay không, dù sao cũng là đứa nhỏ do một tay y nuôi lớn. Vừa nghe thấy hắn gọi mấy tiếng thúc thúc đã khiến cho y cảm thấy không đúng, nói không chừng nếu thật sự làm tới, khi y nghe thấy hắn gọi "Thúc thúc" liền mềm. Vậy thì dọa người đến mức nào!

Phong Thiệu vừa nghĩ đến khả năng này liền cảm thấy buồn bực hơn cả khi bị khai bao vì thế đánh liều một phen, dù sao cũng phải chết, coi như cho tên tiểu súc sinh này khai trai đi.

Phong Bạch nhìn thấy biểu cảm trên mặt thúc thúc mềm đi liền biết đã đạt được. Quả nhiên, Phong Thiệu nghẹn đến mức đỏ bừng cả mặt, lắc đầu hung hăng nói: "Để cho nhà mi vớ bở rồi! Nếu như làm ta đau, thành quỷ ta cũng không tha cho mi."

Phong Bạch sung sướng đến độ hai mắt cũng bắn ra tia sáng, hắn nhanh chóng tách hai chân của Phong Thiệu ra, sau đó nhìn chằm chằm vào cặp mông căng tròn nẩy nở của y, ngón tay thon dài không ngừng vỗ về tiểu huyệt. Mặc dù đã đâm vào nhưng lại không cắm được thật sâu bên trong,

chỉ nhìn những nếp gấp ở nơi đó hơi căng ra đã khiến cho hắn tinh thần kích đồng, vật ở bụng dưới càng cứng rắn thêm vài phần.

Phong Thiệu bị kích thích đến khổ sở lại cắn răng không muốn phát ra âm thanh, nhưng y cũng chẳng nhẫn nại được lâu. Mặc dù người này không có kinh nghiệm thực chiến nhưng chính bản thân y cũng chưa từng bị đâm bao giờ bởi vậy khi tiểu huyệt phía sau nuốt vào ngón tay thứ hai, rốt cuộc cũng khiến cho Phong Thiệu bật khớp hàm phát ra một tiếng rên rỉ.

Nghe thấy âm thanh câu dẫn dụ hoặc đến bậc này khiến Phong Bạch mất hết kiên nhẫn liền nuốt một ngụm nước miếng rồi cúi xuống hôn Phong Thiệu, động tác ở tay cũng nhanh hơn vài phần.

“Thúc thúc, thả lỏng một chút để ta đi vào.”

“Câm miệng.”

Dưới sự cố gắng không ngừng nghỉ của Phong Bạch, từ hai ngón tay biến thành ba ngón tay rốt cuộc cũng giúp cho tiểu huyệt khô khốc được mở rộng. Cảm giác dưới mông chợt lạnh lẽo, lại bị một con hổ khiêu khích khiến cho Phong Thiệu xấu hổ đến mức hai tai nóng bừng.

Phong Thiệu bị Phong Bạch kích thích khiến cho bụng dưới cũng dần có phản ứng nhưng chút phản ứng này sau khi nhìn thấy hắn cởi quần liền lập tức sợ đến mức mềm nhũn.

“Ngươi cứ định trực tiếp đi vào như vậy á, ta nhất định sẽ bị ngươi làm đến chết.” Phong Thiệu đạp hắn một cước, dù ngoan độc nhưng Phong Bạch tay mắt lanh lẹ nên nhanh chóng nắm được chân y.

Phong Thiệu không so đo với hắn nữa, vì để bảo vệ mạng già của mình liền lấy từ trong túi gấm ra một lọ linh dược có vỏ ngoài nhẵn nhụi, tên gọi là Bách Thảo dịch. Y đưa Bách Thảo dịch cho Phong Bạch, đôi mắt hắn chợt lóe nhưng lại không cầm lấy, chỉ giả vờ như đang khó hiểu: “Để làm cái gì vậy?”

“Bôi.”

“Bôi ở đâu?”

“… Chỗ ngươi vừa đâm vào đó.”

“Ta không biết làm, thúc thúc tự bôi đi, nhỡ ta làm không tốt thì sao?” Phong Bạch tỏ vẻ không tự tin, đẩy Bách Thảo dịch trở lại.

Mặt Phong Thiệu đen sì nhưng lại không thể không bôi trơn, nếu không người chịu khổ là chính y chứ không phải ai khác. Vì vậy y đành chống chân ngồi xuống, tay quét lấy một ít nước thuốc rồi xoa loạn lên huyệt khẩu mềm mại ở phía sau của mình.

Ngón tay thon dài của Phong Thiệu kèm theo một ít dịch bôi trơn không ngừng ra vào tại thịt động màu phấn hồng, môi mỏng khẽ nhếch khiến cho gương mặt tuấn tú của y đỏ ửng ngon miệng. Cảnh tượng nóng bỏng như muốn lấy mạng Phong Bạch khiến hai tròng mắt của hắn bốc hỏa tưởng chừng sắp phun lửa đến nơi, chúng không ngừng càn quét hết từng tấc da thịt đang trần trụi của Phong Thiệu và miệng huyệt ướt át của y .

Cuối cùng cũng không thể nhẫn nại được nữa, trong đầu hắn ngoại trừ hình ảnh của thúc thúc thì vẫn là thúc thúc, Phong Bạch thả người nhào lên, vật cứng rắn nóng rực nhanh chóng tìm thấy miệng huyệt, phốc một tiếng đâm thẳng vào. Phong Thiệu lúc đầu cảm thấy kinh ngạc sau đó lại muốn trốn tránh theo bản năng, nhưng hiện giờ y đâu phải là đối thủ của Phong Bạch. Y không biết mình có nên cảm thấy hối hận khi bôi nhiều thuốc bôi trơn đến vậy hay không, tiện nghi cho tên tiểu súc sinh này dễ dàng đâm vào như thế.

Có điều nếu nói là đi vào hẳn thì cũng không đúng, Phong Bạch còn nhỏ tuổi nhưng vật kia lại không hề nhỏ chút nào, còn lớn hơn thứ đó của Phong Thiệu hai phần. Tuy Phong Thiệu đã bôi trơn nhưng hắn vẫn không thể đi vào toàn bộ, mới đâm được có một nửa đã làm cho y đau đến muốn giết người.

“Thúc thúc, để ta đâm hết vào đi, khiến ngươi trở thành người của ta.” Giọng nói của Phong Bạch hơi ấm ách còn mang theo áp lực. Dục vọng của hắn như muốn bùng nổ, nhanh chóng nâng chân của Phong Thiệu lên rồi chậm rãi chen vào. Hắn còn cố tình chọn một góc độ để Phong Thiệu nhìn thấy rõ ràng thứ cứng rắng của mình đang không ngừng xâm nhập vào miệng huyệt mềm mại của y, khiến Phong Thiệu chứng kiến tận mắt y bị hắn chiếm giữ như thế nào.

“Súc sinh…” Phong Thiệu đau đến rên rỉ thành tiếng, khi y muốn nhắm chặt hai mắt lại bất chợt chạm phải ánh mắt của Phong Bạch, trong đó là sự cố chấp và cuồng nhiệt mà y chưa từng biết đến. Chỉ với một cái liếc mắt đã đủ cho y nhìn rõ ý muốn giữ lấy và chính phục cũng như khát vọng khống chế của hắn, quả thực khiến cho y cảm thấy khiếp sợ !

Người này thật sự là Tiểu Bạch ư?

Ý nghĩ này vừa lóe lên đã biến mất, bởi vì Phong Bạch khiến cho thúc thúc thưởng thức đủ. Hắn không thể nhẫn nại được nữa, hắn đã nhịn suốt mấy năm rồi, rốt cuộc hôm nay phải làm đến cùng.

“Súc sinh, cút ra đi, đau chết mất !” Phong Thiệu mắng ngoan độc, một tay nắm lấy tóc hắn, hai chân không ngừng đạp. Y thầm hận nếu không phải mình bị cạn kiệt linh lực, tiểu súc sinh này nhất định sẽ bị y đốt thành tro bụi!

“Thúc thúc, đừng sợ, sẽ thoải mái mà.” Phong Bạch cúi đầu hôn lên môi Phong Thiệu, lại bị y cắn một ngụm đến tận khi chảy máu mới thôi!

“Cút mẹ ngươi đi…” Phong Thiệu còn chưa kịp phản bác xong đã bị chặn lại, Phong Bạch không hề cảm thấy đau đớn, lại tiếp tục cúi xuống hôn sâu, dây dưa không ngớt như muốn đem đôi môi của Phong Thiệu hòa tan.

Hai người gắn kết chặt chẽ với nhau như vậy là cảm giác Phong Bạch chưa bao giờ có được, vào khoảnh khắc khi hắn được thúc thúc bao trọn lấy khiến hắn cảm thấy thoả mãn đến tột cùng, cảm giác thỏa mãn này khác hoàn toàn với khi hắn ở hình thú. Vách thịt căng chặt ấm áp vây lấy thứ cứng rắn của hắn, chỉ cần hơi cử động mà sát đã có thể đem đến khoái cảm khiến người ra run rẩy.

Giờ khắc này, cuối cùng hắn cũng cảm thấy thúc thúc hoàn toàn thuộc về mình !

Người duy nhất quan tâm đến mình, người duy nhất không bỏ rơi mình, người duy nhất sớm chiều làm bạn nay cũng đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Phong Bạch căn bản không thể khắc chế được dục vọng trong người, giống như muốn đem nhẫn nại suốt bảy, tám năm toàn bộ đòi lại vào lúc này. Hắn ôm lấy eo, mông Phong Thiệu, mạnh mẽ đâm vào rút ra, nơi đó có dịch bôi trơn nên dễ dàng bị hắn làm không ngừng.

“Thúc thúc… Thúc thúc…”

Phong Thiệu lúc đầu cảm thấy đau nhưng về sau bị hắn không ngừng đâm chọc, quả thật như muốn ngất đi, tuy thể xác không bất tỉnh nhưng thần trí lại có hơi không tỉnh táo. Nếu không phải y nghe thấy Tiểu Bạch vừa làm vừa khàn khàn gọi “Thúc thúc”, quả thật y cũng không thể tin được mình đang bị đứa nhỏ tự tay nuôi dưỡng suốt bảy tám năm đè dưới thân, mãnh liệt đâm chọc.

Có điều cảm giác tiểu huyệt phía sau không ngừng bị xâm nhập khiến cho y không muốn tin cũng phải tin – côn thịt của Tiểu Bạch đang cắm

sâu vào bên trong cơ thể y.

Tiểu Bạch là đứa nhỏ y đã nuôi dưỡng suốt bảy, tám năm.

Tiểu Bạch và y đã giúp đỡ nhau suốt bảy, tám năm.

Tiểu Bạch gọi y là thúc thúc.

Tiểu Bạch còn là… một con Bạch Hổ.

Khi nghĩ đến từng chuyện đều khiến cho Phong Thiệu cảm thấy xấu hổ vô cùng, những chuyện vốn bị xem nhẹ lúc này đều được khơi ra, rõ ràng rành mạch nhắc nhở y đang bị ai làm – bị đứa nhỏ của y, bị cháu y, bị một con hộ mãnh liệt đâm chọc.

Sự liên tưởng không thể khống chế này khiến Phong Thiệu dù đang bị đau nhưng lại cảm thấy có một sự hưng phấn khó hiểu.

Lúc này Phong Bạch đã dần dần nắm giữ được tiết tấu, cũng hoàn toàn mở rộng được huyệt động của y. Hắn nhận ra người trong lòng đang run rẩy, với đầu óc vốn thông minh học một hiểu mười giúp Phong Bạch nhanh chóng biết được phải làm thế nào mới có thể khiến cho thúc thúc run rẩy càng thêm kịch liệt, giống như càng kịch liệt càng tiết lộ được tình cảm của hắn dành cho thúc thúc. Hắn không muốn tách khỏi thúc thúc, cho dù chỉ năm sáu năm cũng không muốn.

Hắn hận bọn họ không thể cứ vĩnh viễn giao hợp như vậy.

Mãi mãi không phân ly.

Đau đớn dần dần biến mất, huyệt động đang bị hung hăng ra vào cũng truyền đến những cảm giác kì quái. Tràng đạo bị Phong Bạch xỏ xuyên dần trở nên nóng bỏng như muốn tan chảy ra giống khi đốt sáp ong, tạo ra khoái cảm mãnh liệt.

Sướng như vậy thì dù có chết ở đây cũng đáng, đúng là đứa nhỏ mình nuôi lớn, điểm nào cũng tuyệt vời!

Cho nên nước phù sa không chảy ruộng ngoài.

Cuối cùng Phong Thiệu đã nghĩ như vậy, sau đó y không thể nghĩ thêm được điều gì nữa.

Rốt cuộc y cũng bị khoái cảm đánh bại, dứt khoát tận hưởng tình huống chưa bao giờ nghĩ đến này.

Dưới đáy biển với làn nước trong xanh ở một nơi nào đó, có hình bóng của hai thiếu niên đang trần trụi, không ngừng giao thoa với nhau tạo ra từng tầng sóng nước rập rình, vẽ nên một bức tránh hương diễm sống động.

------oOo------

Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dục vọng của Phong Bạch giống như vô cùng vô tận, hận không thể đem toàn bộ Phong Thiệu dưới dưới thân khảm vào trong thể xác và tinh thần của mình. Hắn không ngừng thay đổi các tư thế khác nhau, nhiệt độ cơ thể khiến cho làn nước xung quanh hai người vốn lạnh lẽo nay lại trở nên ấm áp.

“Thúc thúc, ngươi là của ta… là của ta…”

Lên đỉnh hết lần này đến lần khác khiến cho Phong Thiệu phải thở hổn hển liên tục, đầu óc cũng bị khoái cảm làm cho choáng váng, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Côn thịt đang chôn vùi trong cơ thể lúc đầu vì bị khó khăn nên chỉ ma sát một cách chậm chạp, nhưng về sau khi có dịch bôi trơn tiết ra lại giống như được kích thích mà không ngừng tiến quân thần tốc. Y chưa bao giờ trải nghiệm khoái cảm mãnh liệt đến vậy.

Y hưng phấn đến độ chẳng thể suy nghĩ được điều gì nữa, cũng quên mất đây là chỗ nào, quên mất mình là ai. Làn da của y không biết là do sợ hãi hay do khoái cảm mà nổi lên từng tầng da gà. Phong Thiệu không thể khống chế liền kêu lên một tiếng sau đó đạt cao trào, nhưng ngay khi y muốn bắn lại bị bàn tay mạnh mẽ của Phong Bạch nắm lấy:“Thúc thúc, nói cho ta biết, ngươi là của ai ?”

Phong Thiệu thở dốc không ngừng, y biết là do tiểu súc sinh này ác y nhưng mà hạ thể bị hắn tóm chặt khiến y chẳng thể bận tâm được điều gì khác nữa, chỉ muốn mau chóng bắn ra, nếu không y sẽ chết vì khó chịu mất. Vì thế một câu nói bật ra từ hàm răng đang cắn chặt:“Của ngươi.”

“Ai ?” Phong Bạch không thỏa mãn. Hắn tới gần vành tai của thúc thúc rồi không ngừng liếm mút khiến y hừ nhẹ một tiếng. Phong Bạch lại tiếp tục tiến công, dùng sức nhún về phía trước làm Phong Thiệu phẫn nộ

trừng mắt nhìn hắn, trong đôi mắt như sắp tóe lửa. Phong Bạch tỏ ra hết sức vô tội, thậm chí còn vô cùng yêu thích dáng vẻ này của thúc thúc – gương mặt ửng hồng, hai mắt lóe sáng, đúng là dụ hoặc đến cực điểm. Hắn bắt đầu không ngừng đưa đẩy, mỗi một nhịp đều đâm vào tận sâu bên trong.

Phong Thiệu không thể nhịn được nữa, nơi đó của y bị hắn nắm khiến y không thể bắn được, cuối cùng vẫn là hảo hán không vì cái thiệt trước mắt. Y hung hăng cắn mạnh lên vai Phong Bạch giống như hận không thể ăn thịt hắn, hung ác nói:"Của ngươi ! Của ngươi ! Ta là của ngươi ! Mẹ nó mau thả tay ra nhanh…"

Phong Bạch nghe được y gằn giọng nói, lúc này mới cảm thấy hài lòng. Hắn gắt gao ôm chặt lấy Phong Thiệu, sự thỏa mãn nơi đáy lòng giờ phút này không có thứ gì có thể sánh được, lại ghé sát bên tai Phong Thiệu, nói: "Thúc thúc, ngươi thật tốt. Ngươi chỉ được đối tốt với một mình ta thôi." Sau đó hắn buông lỏng kiềm chế. Phong Thiệu hô nhỏ một tiếng nhưng còn chưa kịp thả lỏng, vật ở trong huyệt đã chọc rút càng thêm mạnh mẽ bá đạo… Cho đến khi hai người cùng đạt cao trào.

Nếu nói lần đầu tiên tuy Phong Thiệu đã đầu hàng nhưng thần trí vẫn còn khá tỉnh táo, vậy thì những lần kế tiếp lại không giống như vậy. Ở kiếp trước, y chưa bao giờ là một người thích đè nén bản thân, huống chi hiện giờ còn tu Ma nên càng thêm tùy tâm sở dục. Về phần Phong Bạch có phải là cháu mình không, có phải vẫn còn là một thiếu niên không hay thậm chí có phải là một con tiểu súc sinh hay không cũng không hề ảnh hưởng đến khoái cảm của y, ngược lại càng khiến cho y có một loại khoái cảm cấm kị.

Khác hoàn toàn so với những lúc giao hoan bình thường.

Cho nên, Phong Thiệu càng ngày càng không thể khống chế được, Phong Bạch thông minh khiến cho y hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại chẳng thể dừng được. Mánh khóe của hắn khiến cho người ta khó có thể tin người này chỉ mới nhìn cảnh thực chiến một lần đã có thể tự mình học thành tài. Hắn đối không biết bao nhiêu tư thế, hơn nữa thể lực mạnh mẽ như thể không biết mỏi mệt, vĩnh viễn cũng không thấy đủ… Đến khi Phong Thiệu tỉnh lại lần nữa, lúc nhớ đến những cảnh này chỉ cảm thấy thật khủng bố.

Trong tay Phong Bạch cầm một viên Dưỡng Thân đan, một tay ôm lấy Phong Thiệu đang chẳng còn sức nhúc nhích, một tay nhét viên thuốc

vào trong huyệt khẩu của y, dù động tác của hắn mềm nhẹ nhưng vẫn kinh động tới Phong Thiệu.

Cả người Phong Thiệu đều bủn rủn, y cảm thấy xương cốt toàn thân như muốn rụng rời đến nơi, nhưng vẫn chưa rụng mà còn đang treo lủng lẳng trên người y khiến cho y hơi động đậy đã thấy đau mà không động đậy vẫn thấy đau. Thứ y tu là Ma thể đấy! Vậy mà lại để một tên súc sinh 'làm' mình, còn 'làm' đến mức thê thảm thế này?

Y nghĩ, nếu người này không phải là Phong Bạch thì chắc chắn y đã rút kiếm chém chết từ lâu rồi, ít nhất sẽ giúp vơi đi phần nào nỗi đau trong lòng y. Miệng huyệt truyền đến cảm giác ấm áp và vuốt ve càng khiến cho Phong Thiệu cảm thấy khác thường… Phong Thiệu không muốn tỉnh lại nhưng chỉ cần một động tĩnh nhỏ của y cũng khiến Phong Bạch phát hiện. Sau khi hắn bôi thuốc xong mới sán tới không ngừng hít ngửi bên tai Phong Thiệu. Trên người thúc thúc tràn ngập mùi hương của hắn!

"Thúc thúc thoải mái không?"

Thoải mái… Cái rắm ấy.

Phong Thiệu rất muốn nói như vậy nhưng lại không muốn thể hiện sự kém cỏi trước mặt tên tiểu súc sinh này, vì thế bình tĩnh "Ừ" một tiếng, nói: "Cũng tàm tạm."

Phong Bạch cúi đầu hôn lên người Phong Thiệu, chỗ đó vẫn còn mồ hôi sau khi hai người hoan hảo, nói: "Về sau ta sẽ càng cố gắng hơn, sẽ khiến cho thúc thúc vừa lòng."

Càng cố gắng?!

Phong Thiệu chỉ vừa mới nghĩ thôi đã thấy sợ hãi rồi, y nâng tay muốn đẩy hắn ra nhưng lại tạo thành từng gợn sóng nước, lúc này mới lại nhớ ra tình cảnh hiện giờ. Tâm tình y đang tốt cũng bị trầm xuống, y nhếch môi cười, khẽ nói: "Làm gì còn về sau nào nữa, làm quỷ à? Cho dù biến thành quỷ cũng chẳng thể thoát khỏi nơi này, không có vật tẩm bổ thì sẽ nhanh chóng tan biến hoàn toàn thôi." Vẫn là kết quả hao mòn đến chết.

Phong Bạch không hề hoang mang giúp Phong Thiệu xoa bóp tay chân, nói:"Lúc thúc thúc còn đang mê man ta đã thử dùng thần thứ để kiểm tra, hóa ra nơi này có thể dùng thức tảo……"

"Thật sự?" Phong Thiệu kinh hãi bật thẳng dậy nhưng y vừa cử động đã bị đau nhức đến muốn kêu rên.Phong Bạch lo lắng đè y lại, vừa tăng lên lực đạo xoa bóp trên tay vừa nói:"Thúc thúc đừng nóng vội, nếu đã có thể dùng thần thức thì chắc chắn sẽ có cách thoát ra ngoài."

Phong Thiệu sao có thể không gấp cho được, nhưng dù gấp đến mấy thì y cũng chẳng làm được gì, với tình trạng hiện giờ của y thì chỉ có thể lo lắng suông mà thôi. Nếu như có thể tụ được linh lực hoặc Ma lực, muốn khôi phục sắc thân cũng là chuyện rất dễ dàng, nhưng mà hiện tại… Y chỉ có thể dựa hết vào Phong Bạch. May mà Tiểu Bạch đã không còn là đứa nhỏ chỉ biết dựa vào linh lực hùng hậu để cứu người năm đó nữa rồi, Phong Bạch bây giờ được y dốc lòng chỉ bảo lại có ngộ tính rất cao, cũng hiểu được rất nhiều chuyện.

Lúc này, Phong Bạch đang dùng linh khí hệ Kim tinh thuần của mình để xoa bóp chân tay và bả vai cho Phong Thiệu, linh khí hóa nhập vào người y rất sắc bén nên hắn khống chế chỉ dùng một lượng nhỏ, đủ để kích thích gân cốt cùng với động tác xoa bóp nhẹ nhàng giúp giảm đau nhức cho Phong Thiệu khiến y không nhịn được mà khen một câu: “Tay nghề không tồi.”

Trong mắt Phong Bạch có ý cười, nói: “Mấy ngọc giản trong túi gấm ta đều đã xem qua, là do được thúc thúc dạy bảo tốt.”

Phong Thiệu hơi nâng mí mắt. Do y dạy bảo tốt? Không, y không hề dạy tên tiểu súc sinh này cách xoa bóp, càng không dạy hắn làm thế nào để đè y, rõ ràng là tên tiểu súc sinh này tự học thành tài. Cho hắn một cái ngọc giản hắn đã có thể học được công pháp trong đó, cho hắn xem một trận thực chiến hắn đã có thể tự xách thương ra trận, nếu cho hắn một điểm tựa thì chắc chắn tên tiểu súc sinh này có thể nâng cả trái đất.

Công pháp này chất lượng khá được, không bao lâu sau đã giúp Phong Thiệu khôi phục hơn phân nửa, đương nhiên cũng có công lao của Ma thể. Tuy lúc này y không thể vận dụng được Ma giáp nhưng độ bên bỉ của thân thể thì tu giả bình thường không thể sánh được. Y bỗng nhiễn nghĩ, nếu không nhờ vào Ma thể thì có khi y đã bị làm đến mất nửa cái mạng, phải nằm trên giường bệnh nửa tháng cũng nên, nhưng nghĩ đến đây lại khiến y thấy vô cùng xấu hổ.

Thế mới thấy việc cường thân kiện thể là rất quan trọng, chưa bao giờ Phong Thiệu cảm thấy may mắn vì đã tu Ma như lúc này.

Lúc này hai người mới bắt đầu nghĩ cách thoát khỏi đây, Phong Thiệu nhanh chóng phát hiện chỉ có Phong Bạch mới dùng được thức tảo, bởi vì ngay từ đâu y đã thử dùng Thần Thức kiểm tra, không dùng được thức

tảo cũng không làm cho y thấy khó hiểu. Phần lớn cấm chế và bí cảnh đều không dùng được thức tảo, cho dù có thể dùng thì phạm vi sử dụng cũng rất nhỏ

Nhưng Phong Bạch lại khác, hắn có thể dùng Thần Thức để kiểm tra, hơn nữa còn kể lại những chuyện cách đây mấy trăm dặm cho Phong Thiệu nghe.

Điều đó khiến Phong Thiệu cảm thấy rất kinh hãi, theo lý thuyết với tu vi sơ kì Kim Đan của y thì phạm vi thức tảo cũng đạt tới tầm đấy nhưng nếu thật sự dùng sẽ rất hao tổn, y chưa thử bao giờ, nhưng Phong Bạch lại thử đến mấy lần. Dương như thức tảo của hắn cũng dồi dào y như linh khí của hắn vậy, khiến cho y có cơ hội được cảm nhận một cách trực quan. Thánh thú cấp năm tương đương với Bạch Hổ tu vi Phản Hư, Phong Bạch mới mười sáu tuổi đã có được thực lực như vậy, mặc dù bây giờ chưa nắm vững nhưng ngày sau thì sao? Cho dù Phong Thiệu có hào quang của đại boss phản diện nhưng thực lực sau này của y thực sự có thể đấu lại được Phong Bạch ư?

Phong Thiệu lần đầu tiên cảm thấy không chắc chắn cũng không tự tin. Y không chắc có thể dùng thực lực để chế trụ được Phong Bạch, mà thiên tính của hắn cũng rất khó áp chế, y căn bản không thể ngăn cản được.

“Thúc thúc, thứ kia có linh khí rất dồi dào, nếu có thể lấy được nó tất sẽ khiến cho đáy biển nổi sóng dữ dội… Thúc thúc?” Phong Bạch đang nói lại phát hiện Phong Thiệu có hơi thất thần, sắc mặt y trầm tĩnh, ánh mắt mờ mịt.

“Không có gì, ngươi nói tiếp đi.” Phong Thiệu xoa thái dương, không rối rắm những chuyện sau này nữa, sau này thì để sau này tính. Dù sao y cũng không thể vì một khả năng mà thẳng tay ném bỏ tên tiểu súc sinh này được, tất nhiên làm như vậy là chắc ăn nhất, nhưng y luyến tiếc. Vậy thì cứ luyến tiếc đi!

Phong Bạch không biết Phong Thiệu đang suy nghĩ điều gì, chỉ cho rằng cơ thể y khó chịu nên nâng tay xoa bóp cho y sau đó nói tiếp chuyện lúc nãy.

Nghe xong miêu tả của Phong Bạch khiến Phong Thiệu nhanh chóng liên tưởng ra vật đó. Với hình thái như vậy cộng thêm linh khí dồi dào thì chỉ có thể là tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà thôi. Y đã từng tiếp xúc

với thứ đó khi ở Hoàng gia tại Ký Châu. Có điều khi ấy vì để che dấu nên Hoàng Minh Nguyệt đã bao trùm một tầng cấm chế khí tức lên nó.

Nếu không với linh khí dồi dào và uy áp của bản thân Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã hấp dẫn không chỉ mỗi Hề Mậu đạo nhân.

Tuy Phong Thiệu không hề hứng thú với Sơn Hà Xã Tắc Đồ thậm chí còn gặp ở đâu thì tránh ở đó, nhưng hiện giờ y lại thấy vô cùng cảm kích khi phát hiện ra sự tồn tại của Sơn Hà Xã Tắc Đồ ở trong tuyệt cảnh như thế này !

Biện pháp của Phong Bạch nghe thì có vẻ khả thi nhưng y lại cảm thấy không chắc chắn, Phong Thiệu là người không thích mạo hiểm, vì vậy y liền gọi Bồng Khâu ở trong bình sứ treo bên hông ra. Tuy người này là đầu sỏ của mọi chuyện nhưng lúc này y rất cần đến lão, dù sao lão cũng đã sống lâu hơn Phong Thiệu tận mấy ngàn năm.

Khi Bồng Khâu biết họ đang bị giam trong cấm chế ở đáy biển thì cảm thấy hối hận vô cùng, Quỷ Ảnh của lão không ngừng vỗ vào tường nước, lúc nhìn thấy Phong Bạch đang dùng ánh mắt âm trầm nhìn mình thì càng thêm vội vàng xin lỗi Phong Thiệu: “Là sai lầm của lão hủ, ta thật sự không ngờ tới hai nữ tu kia lại có lai lịch lớn đến vậy. Ban đầu ta cứ nghĩ đó chỉ là hai đệ tử tầm thường của Phiêu Miểu mà thôi, không ngờ đối phương lại là Thiếu tông chủ, còn nắm trong tay pháp khí trấn tông như vậy… “

Hiện giờ Phong Thiệu không có tâm trạng nói lời vô nghĩa với lão, bèn kể luôn chuyện thần thức của Phong Bạch quét thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ để cho lão suy nghĩ xem có cách nào mượn được sức mạnh của nó giúp mọi người thoát ra hay không.

Bồng Khâu vừa nghe thấy Phong Bạch có thể dùng thức tảo thì lấy làm kinh hãi, sau đó lại nghe được thần thức của hắn tìm thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì càng kinh hãi hơn, gần như không thốt ra thành lời, trong mắt cũng tràn ngập hưng phấn.

Phong Thiệu đen mặt, cứ tưởng phải đợi lão tỉnh táo lại mới có thể nghĩ ra đối sách, không ngờ khi Bồng Khâu nghe thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì cả người như sống lại, tư duy vừa linh hoạt lại tỉ mỉ. Đó là thứ lão đã khát cầu suốt mấy ngàn năm, tất cả những điển tịch có liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ lão đều đã xem qua dù cũng không hiểu rõ lắm.

Cho nên cách mà Phong Thiệu cảm thấy chưa chắc có thể làm, trong mắt Bồng Khâu lại thấy chỉ cần thần thức của Phong Bạch đủ mạnh mẽ, linh lực có thể chống đỡ được thì đây là chuyện khá chắc chắn.

"Yên tâm, cấm chế nơi này lão hủ đã nhìn qua rồi. Mặc dù là cấm chế ở đáy biển nhưng sức mạnh của nó vẫn chưa được phát huy tối đa, có lẽ là do tu vi của người sử dụng không đủ, lúc dùng cũng tương đối miễn cưỡng mới khiến cho thực lực của nó không được phát huy mười phần, cùng lắm mới chỉ ba, bốn phần thôi." Bồng Khâu nhìn thủy lao với bốn vách tường trong suốt mà phân tích.

Phong Thiệu nghĩ đến tu vi của Đan Thanh thì cảm thấy Bồng Khâu nói cũng có lý, chỉ là sắc mặt của y không hề vui mừng, nói: "Ba, bốn phần cũng đủ vây khốn chúng ta rồi."

Bồng Khâu không hề sợ hãi, lão đem hết những hiểu biết của mình ra nói lần lượt.

Bản thân tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng không có gì thần thông, thứ suy nhất nó có là linh khí dày đặc đến mức khó có thể tưởng tượng và uy áp từ thời Thượng Cổ khiến cho người ta không dám tới gần. Linh khí và uy áp của nó gần như không có thứ gì có thể ngăn cản được.

Đúng vậy, không thứ gì có thể ngăn cản được, bao gồm cả cấm chế ở đáy biển này, huống chi còn là cấm chế chỉ có ba, bốn phần sức mạnh.

Không phải muốn dùng sức mạnh của tàn quyển để phá hỏng cấm chế – điều này không khả thi, nhưng nếu muốn tạo ra một khe hở thì có thể thực hiện được.

Lý thuyết là như thế, Bồng Khâu dạy cho Phong Bạch cách dùng thần thức để nhiễu loạn tàn quyển. Nghe thì có vẻ dễ nhưng kỳ thật không dễ chút nào, tàn quyển bị vây trong một mật thất ở sâu dưới đáy biển, kì thật đó là một bí cảnh trong lòng đất cách bọn họ hơn trăm dặm. Muốn đạt được mục đích, chỉ một mình Phong Bạch thì không làm được, cũng may Bồng Khâu biết rất nhiều thứ, nhất là những thứ có liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trong đó có Pháp môn bao gồm một đạo Tụ Thần pháp và một Tổ Ngữ lệnh.

Đối với tu luyện Thần Thức thì không câu nệ Ma Đạo khác đường, Phong Bạch có tư chất kì giai nên việc lĩnh ngộ và tu tập công pháp cũng là kiểu làm chơi ăn thật, nhưng muốn đạt được hiệu quả nhanh chóng thì vẫn cần tốn ít thời gian. Cho nên trước tiên Phong Bạch tạo một tầng hộ khí thật dày cho Phong Thiệu rồi mới bắt đầu tu luyện.

May mà lần này tu luyện không cần phải đạt đến trình độ quá cao siêu, Phong Bạch lại có linh khí dày, chỉ cần nắm giữ được bí quyết thì có thể vận dụng Thần Thức một cách linh hoạt, thậm chí hóa Thần Thức thành thực thể. Sau đó Bồng Khâu lại dạy Tổ Ngữ lệnh cho Phong Bạch, Ngữ lệnh ước chường khoảng hơn trắm điều:: "Mấy vạn năm trước đây là Thượng Cổ thánh bảo từ mấy vạn năm trước. Lão hủ phải khổ sở nằm gai nếm mật nắm mói có thể tìm được Ngữ lệnh này… "

Đối với ngữ lệnh, ngược lại Phong Thiệu cũng không sợ, Ngữ lệnh này từng xuất hiện ở thời điểm bộ phim điện ảnh kết thúc khi Lữ Minh Tịnh giết chết Thanh Thành tôn giả sau đó lấy được Sơn Hà Xã Tắc Đồ từ tay gã. Lữ Minh Tịnh giống như chúa cứu thế, sau khi nói một câu "Thần uy như ngục, thần ân như hải" thì không tiến vào bản đồ để phi thăng mà dùng sức mạnh của nó để cứ vớt những chúng sinh chết oan trong cuộc đại chiến của Nhân, Ma, Đạo.

Có điều kịch bản là mẹ ruột của Lữ Minh Tịnh, tuy rằng hắn dùng thần lực nghịch thiên của Sơn Hà Xã Tắc Đồ để cải mệnh khiến thứ đó bị phá hủy, trên đời cũng không còn Sơn Hà Xã Tắc Đồ nữa nhưng kịch bản thân là mẹ ruột vẫn để cho Lữ Minh Tịnh phi thăng, nhưng kịch bản thân mụ lại vẫn cấp Lã Minh Tịnh phi thăng . Bởi vì Lữ Minh Tịnh thiện lương vì lợi ích của vạn vật hi sinh lợi ích của bản thân, khám phá ra cảnh giới vô thượng, đứng hàng tiên ban.

Bởi vậy có thể thấy được chỉ cần là nhân vật chính, cho dù có làm bao nhiêu chuyện phản khoa học thì cuối cùng cũng vẫn có kết thúc HE.

Về phần Phong Bạch, hắn dễ dàng nghe được trong hơn trăm câu Ngữ lệnh có một câu "Thần uy như ngục, thần ân như hải".

"Câu này là Ngữ lệnh của Sơn Hà Xã Tắc Đồ?" Trên mặt Phong Bạch không lộ quá nhiều kinh ngạc nhưng trong lòng lại đang cuộn trào mãnh liệt.

Thần uy như ngục, thần ân như hải.

Những lời này Phong Bạch từng nghe vô số lần, mỗi khi hắn nảy sinh ác ý và sát niệm thì lại có một ý thức khác trong Thần Thức nổi lên muốn quấy nhiễn, dao động, lấy câu nói này để khống chế hắn. Hơn nữa những năm qua hắn cũng dần hiểu rõ hơn về ý thức kia, nó rất bài xích sát lục và những thứ âm tà quỷ quái.

Những chuyện lên quan đến một ý thức khác Phong Bạch chưa từng kể với Phong Thiệu. Đây cũng là chuyện bình thường, dù Phong Bạch đã

hiểu được nhiều thứ hơn trước kia nhưng hắn vẫn không thể giải thích được thứ này, bởi vậy hắn rất sợ Phong Thiệu biết mình đang không ổn, lại càng không muốn Phong Thiệu dùng ánh mắt như mẹ hắn trước kia để nhìn hắn.

Trước đó Phong Bạch không biết tại sao lại có một ý thức khác xuất hiện trong đầu hắn, hiện giờ khi biết được chú ngữ có liên quan đến Ngữ lệnh của Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì dần suy nghĩ sâu hơn, chẳng lẽ thứ này có liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ?

“Sao ngươi biết?” Bồng Khâu không hiểu.

Phong Thiệu không thèm nâng mi, nói:“Biết được từ chỗ của Tu Di lão tổ, chắc sẽ không sai.”

Bồng Khâu âm thầm lầu bầu một câu “Đúng là đại năng”.

Mà Phong Bạch bên này đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, bắt đầu thi triển Tụ Thần pháp, chỉ cần thuận lợi để Thần Thức tràn vào chỗ tàn quyển cách đây hơn trăm dặm sau đó đọc đúng Ngữ lệnh, tàn quyển sẽ bị tác động rồi phát tán uy áp về phía này.

Một khi uy áp lan tới đây, cấm chế sẽ không thể chống lại được mà bị đục thủng, lúc ấy chùy Toản Thiên của Phong Thiệu sẽ phát huy được tác dụng, chỉ cần có khe hở là bọn họ có thể lợi dụng được.

------oOo------

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phiêu Miểu tông · Ngọc Hư quan

“Chỉ để con đi đến tiên cảnh thăm dò một chút, sao lại biến thành dáng vẻ này rồi? Sư muội của con đâu?” Người nói chuyện đang ngồi xếp bằng, mi mục thanh tú, tướng mạo đẹp đẽ, đạo bào phiêu dật, không nhìn rõ được độ tuổi, giọng nói trầm tĩnh mang theo sự bề trên, người này chính là tông chủ của Phiêu Miểu tông – Bích Thục.

Trên mặt Đan Thanh có nét hổ thẹn, nhanh chóng nói ngắn gọn những chuyện mình gặp phải ở linh cảnh.

Khi nghe thấy Đan Thanh đã giam giữ bọn đạo chích vào trong cấm chế ở đáy biển, Bích Thục không khỏi hơi nhăn mày: "Với tu vi thực lực của con, dùng chuông Phạm Âm thực sự rất mạo hiểm, không nói đến chuông Phạm Âm có uy lực mạnh hơn pháp khí cấp Huyền bình thường rất nhiều, lần này con thành công cũng chỉ là do may mắn, ngoài ra việc hao hết linh khí trong đan điền sẽ rất tổn hại đến tu vi, lần sau phải cẩn trọng hơn."

Đan Thanh cúi đầu nghe dạy bảo, Bích Thục cũng không nói nhiều lời nữa. Dù sao Đan Thanh cũng là đệ tử mà bà đắc ý nhất, chưa đến trăm tuổi đã có thể Kết Đan, tư chất thượng giai lại còn có thân thể Thuần Âm, là người được bà ta đặt kỳ vọng rất cao. Bọn đạo chính kia chỉ là chuyện nhỏ không đáng để nhắc tới, Bích Thục liền hỏi những chuyện liên quan đến linh khí dị động ở trong linh cảnh.

"Lần này trong linh cảnh có dị động dường như liên quan đến bí cảnh âm tà tương liên với nó. Mấy tán tu kia xông ra từ bên trong bí cảnh âm tà, không biết chúng đã lấy được bảo vật gì gây rối loạn bí cảnh mới dẫn đến linh cảnh cũng có dị động." Đan thanh cân nhắc nói.

Bích Thục nghe vậy cũng cảm thấy nàng nói có lí nên không dám khinh thường, liền truyền lệnh cho đạo đồng bên ngoài thỉnh Bích Ngọc trưởng lão đi tra xét linh cảnh, thử xem tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ có bình yên vô sự hay không.

Đan Thanh thấy sư tôn cẩn thận như vậy thì không nhịn được mà nói: "Cứ canh giữ như vậy cũng không phải cách hay, những trận sư tầm thường căn bản không thể hóa giải được cấm chế bảo vệ bên ngoài tàn quyển. Tại sao sư tôn không mời Trừ Hoa trận sư, ông ta là một trong số những trận sư cao giai có thể đếm được trên đầu ngón tay của Cửu Châu. Hơn nữa không phải lúc trước ông ta cũng từng giúp đỡ Bồ Đề tự và Bão Phác tông phá giải trận pháp hay sao…"

Bích Thục ngắt lời nói: "Đúng là Trừ Hoa Tông Sư có tu vi trận pháp rất cao thâm, hơn nữa cũng từng giúp Bồ Đề tự và Bão Phác tông giải trừ cấm chế ở hai mảnh tàn quyển, nhưng không phải là tuyệt đối. Mảnh tàn quyển ở phúc địa của Lữ thị tại Bão Phác tông Trừ Hoa cũng bó tay đấy thôi, ngay cả khi bị Côn Luân biết được cũng chỉ có thể canh giữ."

Đan thanh nói:"Vậy cũng phải thử mới biết được, cứ canh giữ như vậy một hai lần còn được, nếu để lâu sẽ không an toàn. Vẫn phải thu về tông

môn mới thỏa đáng."

Bích Thục cười lạnh một tiếng: "Vi sư tất nhiên hiểu được điều đó, nhưng không thể mời Trừ Hoa thậm chí mất trận sư nổi danh cũng không được. Những người này đều sẽ dễ bị Bích Lạc sư thúc của con mua chuộc."

Đan Thanh cũng biết sư tôn và vài vị trưởng lão có bất đồng với Bích Lạc sư thúc, dù sao trong tông môn không tránh khỏi sẽ có một số chuyện không hay ho, nhưng nàng cũng không rõ chuyện mời Trừ Hoa Tông Sư thì có liên quan gì đến Bích Lạc sư thúc.

"Nửa năm trước, sau khi Bích Lạc và Thái Huyền đi đến Bão Phác tông thì Phiêu Miểu, Bồ Đề, Bão Phác tam đại tông môn có liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ và những nơi nhờ Trừ Hoa giúp đỡ đều bị theo dõi. Người của Côn Luân xưa nay lạnh lẽo cứng nhắc, cách thu mua nhân tâm để lấy được tin tức chỉ có Bích Lạc là biết làm, cũng là thủ đoạn nàng hay dùng. May mà vi sư phản ứng nhanh, bằng không chỉ sợ sẽ là Bão Phác tông thứ hai, ngay cả một mảnh tàn quyển cũng không giữ được."

Bích Thục cười nhạo một tiếng, giọng điệu khinh thường: "Năm đó nàng đào hôn làm mất hết mặt mũi của Phiêu Miểu tông ta, về sau lại không biết dùng thủ đoạn gì mà câu dẫn được trưởng lão của Côn Luân. Hiện giờ tâm tư của nàng ta càng thêm âm hiểm, ỷ vào việc có đạo lữ tu vi Phản Hư liền quên sạch Phiêu Miểu, toàn tâm toàn ý cung phụng Côn Luân. Hơn trăm năm qua rốt cuộc Phiêu Miểu cũng chỉ nuôi ra được một con Bạch Nhãn lang." (Bạch Nhãn lang: ám chỉ kẻ vô ơn)

Tám mươi năm trước, khi ấy Bích Lạc vẫn chỉ là một đệ tử thân truyền bình thường có tu vi sơ kì Kim Đan. Truyền thống của Phiêu Miểu là luôn sắp xếp đạo lữ cho nữ đệ tử trong tông, Bích Lạc thì bị phối cho một Hỏa thiện tu của Bồ Đề tự. Tuy hắn là trưởng lão có tu vi Nguyên Anh kỳ nhưng cách thọ hạn không còn xa, lại đã có vợ già. Ngay cả như vậy cũng không có ai trong Phiêu Miểu tông dám vi phạm tông quy, Bích Lạc là người đầu tiên dám chạy trốn.

Chuyện Bích Lạc sư thúc đào hôn lần ấy huyên náo đến khó coi nhưng nội tâm Đan Thanh lại cảm thấy rất thấu hiểu với vị sư thúc này. Nếu nàng là sư thúc, chỉ sợ nàng cũng không nguyện ý bị sắp xếp hợp tịch, huống chi còn phải song tu với một lão già. Nhưng tông quy sâm nghiêm… Cho dù nàng là thiếu tông chủ, chỉ sợ về sau vì để liên kết các thế lực tông môn mà phải hợp tịch với một người mình không thích.

Nhắc đến chuyện hợp tịch khiến Bích Thục nhớ ra điều gì đó, nói:“Nay con đã Kết Đan, vi sư cũng sớm tuyển chọn đạo lữ cho con. Người như tân tông chủ của Côn Luân tông thì không còn gì tốt hơn, đáng tiếc vị tông chủ này tu Vô Tình đạo. May mà người này còn có một vị sư đệ, là tiểu đệ tử được tông chủ tiền nhiệm sủng ái nhất, không chỉ có tư chất phi phàm mà còn có thân thể Thuần Dương, hơn năm mươi tuổi đã Kết Đan, tu đồ không thể hạn lượng.”

Đan Thanh vừa nghe trong lòng liền cảm thấy lạnh lẽo, trên mặt lại bình tĩnh không biểu hiện gì, chỉ kính cẩn nói: “Đan Thanh cẩn tuân sư tôn an bài.”

Bích Thục lộ ra sắc mặt hài lòng, âm thầm nghĩ nếu thiếu tông chủ Phiêu Miểu hợp tịch cùng đệ tử tốt nhất của Côn Luân tông thì dù là đối với Phiêu Miểu hay việc thu thập tàn quyển cũng đều như hổ thêm cánh.

Bên kia, chuyện liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Bích Ngọc trưởng lão sau khi nhận được mệnh lệnh của tông chủ thì không dám chậm trễ liền cùng hai đệ tử Kim Đan đi về phía mật thất trong linh cảnh của Phiêu Miểu, xem xét tản quyển có vấn đề gì hay không.

Sau đó khi ba người Bích Ngọc vừa đến gần mật thất đã cảm thấy không ổn, tuy không thể dùng thức tảo nhưng uy áp như muốn dời núi lấp biển là chuyện gì thể này. Bích Ngọc còn có thể cảm nhận rõ ràng nơi đó đang tỏa ra linh lực khủng khiếp !

Đây đâu phải là dị động, rõ ràng là cự động !

Bích Ngọc nhanh chóng xốc lại tinh thần, nhưng cỗ uy áp này càng ngày càng trở nên mạnh mẽ giống như linh khí khắp bán kính ba trăm dặm xung quang đều tụ thành một sức mạnh to lớn tập trung dưới nền đất.

Dưới sự đèn nén của uy áp cường đại, Bích Ngọc hoàn toàn không thể chống lại nó để xâm nhập vào mật thất được, hai đệ tử kia của bà ta cũng đã dừng chân cách đó nửa dặm. Đúng lúc này mật thất chợt mở toang ra, một mảnh giấy đang lơ lửng tỏa ra ánh hào quang sáng chói dần chuyển động sau đó nhanh chóng bay vụt về một phía.

Bích Ngọc khẩn trương, trong thoáng chốc bà ta cảm nhận được thứ này bị Thần Thức khống chế liền biết có biến, nhanh chóng đón hai đệ tử rồi cùng đuổi theo.

Ba người cứ truy đuổi như vậy từ lòng đất vào trong biển rồi tới thẳng nội hải của Di Châu. Khi thấy ánh sáng của tàn quyển đâm vào nước biển tạo thành những con sóng dữ, ba người Bích Ngọc lập tức hóa ra

khí hộ thân, dùng pháp khí ở trong nước nhanh chóng đuổi theo phương hướng của tàn quyển.

Giờ phút này không chỉ mỗi đám người Bích Ngọc mới cảm nhận được uy áp của tàn quyển mang đến mà Phong Bạch còn có thể nhìn thấy một cách rõ ràng.

Thần thức của hắn vốn đã mạnh mẽ, dưới sự chỉ dẫn của Tụ Thần pháp lại càng giúp thao túng một cách tự nhiên.

Thần uy như ngục, thần ân như hải !

Hết lần này đến lần khác, tiếng vang như có như không chồng chất lên nhau, kéo dài tưởng chừng vô tận.

Không biết do tàn quyển kia bị Ngữ lệnh đánh thức hay còn có nguyên nhận khác, khiến cho Phong Bạch cảm thấy tàn quyển này quen thuộc một cách khó hiểu, đồng thời hắn có thể cảm nhận được nó đang tới gần mình, giống như tàn quyển vốn là một bộ phận của chính hắn vậy…

Không chỉ là Phong Bạch mà ngay cả Phong Thiệu cũng nhận ra sự khác thường. Cỗ uy áp này càng ngày càng đến gần, nó còn bá đạo hơn y tưởng tưởng rất nhiều lần, bạch quang không ngừng đánh về phía này khiến cho toàn bộ cấm chế ở đáy biển bị rung lắc, trời đất quay cuồng, cảm giác choáng váng không ngừng kéo đến.

“Tàn, tàn quyển?!” Từ đầu đến cuối còn đang bị vây trong trạng thái hưng phấn, lúc này Bồng Khâu lại bỗng nhiên lắp bắp, lão xoay người, hét lớn:“Là tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Có phải lão hủ bị hoa mắt không, vậy mà có thể dẫn nó tới đây được ! Có phải lão hủ đang nằm mơ không!”

Phong Thiệu cũng bị tiếng hét của lão làm kinh hãi nhưng vì không dùng được thức tảo nên chỉ nhìn bằng mắt thường, may mà tu giả tai thính mắt tinh. Thị lực tốt giúp y nhanh chóng nhìn thấy một vật đang tỏa ra ánh sáng chói mắt, nhưng vì bị vây trong ánh sáng khiến y không nhìn rõ được bên trong, mà cũng chẳng cần nhìn rõ đã biết vật này chính là tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ !

Vẻ mặt Bồng Khâu không thể tin được nhìn chằm chằm Phong Bạch đang thi pháp, miệng thì thào tự nói: “Bởi vì là thánh thú Bạch Hổ nên mới có thể tạo được kì tích đúng không, quả thực là thần tích…. Chỉ sử dụng thần thức đã có thể dẫn tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra, không, là triệu hồi mới đúng !”

Bồng Khâu nói năng lộn xộn nhưng khi Phong Thiệu nghe vào trong tai lại có một cảm giác quen thuộc khó hiểu. Thánh thú Bạch Hổ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thần tích… Những chuyện vốn không liên quan lại được xâu chuỗi với nhau, những chuyện y luôn xem nhẹ. Y nhìn về phía Phong Bạch.

Lúc này Phong Bạch đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, cả người tỏa ra ánh sáng kim sắc, thủy khí từ bốn phương tám hướng tụ lại trên đỉnh đầu hắn, trong chớp mắt đã ngưng tụ lại, tỏa ra uy áp khiến cho người ta cảm thấy rung động và run sợ phát ra từ sâu thẳm trong xương cốt

Phong Thiệu còn chưa kịp suy nghĩ nhiều hơn đã bị tiếng nứt vỡ của cấm chế cắt ngang. Trong chỗ góc của thủy lao bị nứt ra một khe hở nhỏ.

Hai mắt y chợt lóe, nắm chắc thời cơ gọi Tiểu Bạch, nói:“Mở mắt, mau dùng chùy Toản Thiên!”

Lúc này người duy nhất có linh khí để hóa nhập chỉ còn mỗi Phong Bạch, hắn đứng dậy vận linh khí vào chùy Toản Thiên, may mà thứ này chỉ là pháp khí trung phẩm, nếu không với tu vi hình người của Phong Bạch thì dù có linh lực cũng không dùng được.

“Rắc rắc”

Âm thanh nứt vỡ vang lên. Tường nước tưởng như mềm mại nhưng vô cùng kiên cố dần bị đục vỡ khiến bọt nước văng tung tóe, áp lực của cấm chế ở đáp biển rốt cuộc cũng vỡ tan!

Gần như cùng lúc đó Phong Thiệu liền cảm thấy lực áp chế trên người mình đang giảm đi nhanh chóng, y lập tức vung kiếm lên, quả nhiên linh lực đã có dấu hiệu khôi phục lại. Kiếm đánh vào tường giam xé ra thêm một vết rách, tuy thủy hỏa tương khắc nhưng vẫn còn kiếm ý. Lúc này Bồng Khâu cũng ngưng ảnh hóa thực, dùng sức đẩy về phía tường nước.

Dưới sự cố gằng của ba người, cấm chế dưới nước không thể duy trì được lâu, nhóm người Phong Thiệu cũng nhanh chóng thoát ra khỏi thủy lao.

Có thể vận được linh lực với Phong Thiệu mà nói giống như người nín thở trong nước lại được hô hấp không khí một lần nữa. Y nhanh chóng cường hóa khí hộ thân, lúc chuẩn bị cùng Phong Bạch và Bồng Khâu nhanh chóng rời khỏi đây lại bị Bồng Khâu không hiểu gì, hét lớn:“Tàn quyển đã bay đến đây rồi, còn không mau giữ lấy!”

Lúc này trong lòng Phong Bạch cũng có dị động, dần đi chậm lại. Thần Thức của hắn vẫn chưa rời khỏi tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ngược lại còn tập trung hơn, điên cuồng vận chuyển, ý đồ muốn dẫn nó đến gần hơn.

Trong lòng hắn có một chấp niệm không thể áp chế, hắn muốn nó. Rất muốn!

Cho nên bắt buộc phải có được.

Phong Thiệu không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, trong lòng y ẩn ẩn cảm thấy bất an. Phim điện ảnh khiến cho y khắc sâu một ấn tượng đó là người muốn đụng đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ vĩnh viễn sẽ không gặp được chuyện tốt, trừ nhân vật chính !

Dường như để nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng y, họ chợt nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói: “Tiểu tặc nơi nào! Dám động đến thánh bảo của Phiêu Miểu tông ta !”

Giọng nói này hùng hậu vô cùng, dù xuyên qua từng tầng nước nơi đáy biển sâu cũng không hề yếu đi, đủ thấy người tới có tu vi ít nhất cũng là Nguyên Anh kỳ .

Phong Thiệu thầm kêu hỏng bét, vội vàng kéo lấy Phong Bạch truyền âm bảo hắn biến thành hổ nhưng hắn không hề nhúc nhích, nhìn trạng thái này, hóa ra vẫn còn đang thi pháp!

“Tiểu súc sinh nhà ngươi!” Y vừa tức lại vừa vội, đang muốn gõ một kiếm đánh ngất Tiểu Bạch rồi tha hắn đi thì đã không kịp nữa rồi.

Một luồng sáng trắng mãnh liệt nhanh chóng đánh thẳng tới chỗ họ khiến cho Phong Thiệu trong phút chốc quên mất động tác định làm, mà Phong Bạch bên cạnh y lại không cảm thấy gì. Hắn không đổi sắc mặt nhanh chóng kháp ra một đạo pháp quyết xa lạ, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai mà thu được vật đang tỏa ra ánh sáng vào tay.

Bạch quang chói đến mù mắt trong phút chốc tắt lịm khiến cho Bích Ngọc nhìn thấy được động tác cuối cùng của thiếu niên kia. Người kia chỉ dùng tay không đã lấy được tàn quyển còn mang theo cấm chế bảo vệ bên ngoài!

Giờ phút này Bích Ngọc quả thật không thể tin được vào hai mắt mình. Cấm chế của tàn quyển ngay cả trận sư giỏi nhất Cửu Châu là Trừ Hoa Tông Sư cũng không chắc có thể phá giải, càng đừng nói đến thu được

vào tay. Nhưng thiếu niên này không chỉ thu hút được tàn quyển mà còn có thể thu phục được nó trong nháy mắt!

“Các ngươi đến tột cùng là người phương nào !?”

Phong Thiệu không nhìn thấy Phong Bạch bấm tay niệm thần chú, cũng không thấy được hắn thu tàn quyển có linh lực và uy áp khủng khiếp như thế nào, nhưng lúc này y nhìn thấy một cách rõ ràng tản quyển có khả năng phá vỡ cấm chế ở đáy biển đang nằm ngoan ngoãn trong tay Phong Bạch.

Giờ khắc này, tâm tình của Phong Thiệu vô cùng phức tạp.

------oOo------

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Mau giao nộp tàn quyển ra đây !”

Còn chưa dứt lời thì một làn sóng cuộn trào mãnh liệt cách đó mười trượng đã đánh tới, khí thế hùng hậu, đây là thế công của tu sĩ Nguyên Anh kỳ!

Phong Thiệu không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng đẩy Phong Bạch đang trong hình người ra phía sau đồng thời tế Ma giáp bảo hộ. Y dùng toàn lực chém ra một kiếm [Côn Luân · Phá Viêm]. Kiếm quang đỏ rực bất quy tắc, tuy Viêm Hỏa đã diệt nhưng vẫn xé ra một ranh giới, nhanh chóng đánh về phía làn sóng đang kéo tới đây.

Sóng nước và kiếm quang đỏ rực va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ ầm ầm, sau đó cả hai đều vỡ ra thành những bọt khí lớn rồi cùng biến mất.

Mắt thấy thủy trảm của mình bị phá khiến sắc mặt Bích Ngọc khẽ biến, không ngờ ngoại trừ thiếu niên thu phục được tàn quyển, thực lực của người còn lại cũng không hề yếu ớt. Kiếm ý bậc này rõ ràng phải từ nhị trọng thiên trở lên ! Nhưng bà ta không hề bối rối, dù sao tu vi của đối phương cũng không thể cao hơn bà ta được. Bích Ngọc không hề tự đại, nhanh chóng lấy ra Thiên Hương Âm Dương phiến.

Cây quạt này được sư tổ của Phiêu Miểu tông luyện chế ra, là pháp bảo cấp Huyền đã hơn ngàn năm. Chuôi quạt được làm bằng gỗ Trầm Hương

cực phẩm ngàn năm tuổi, mặt quạt do tơ của Kim tằm luyện chế thành. Một mặt có thể quạt ra Thần Phong liệt hỏa, mặt còn lại có thể quạt ra Thần Phong huyền băng lạnh thấu xương. Bích Ngọc ngâm chú Thái Ất Thuần Âm Huyền Phong, sau khi khớp xong pháp quyết, từ cây quạt Âm Dương bỗng xuất hiện một cơn lốc xoáy khiến cho sóng gió ngập trời!

Phong Thiệu dùng toàn lực chém một kiếm không phải vì muốn chiến mà chỉ định tranh thủ một cơ hội để bỏ chạy, nhưng y lại đánh giá sai đối thủ, không ngờ đối phương cắn chặt không buông, phản ứng cũng rất nhanh chóng. Bên này y vừa kéo Phong Bạch ngự kiếm bỏ chạy, sau lưng đã truyền đến một tiếng nổ lớn.

Khí thế rào rạt, ầm ầm không dứt, uy lực gấp mười lần sóng nước lúc nãy, đây tuyệt đối không phải là thứ y có thể chống đỡ được! Cho dù bỏ chạy, chỉ cần lan đến một chút cũng đã đủ thịt nát xương tan.

Phong Thiệu một cước đá văng Phong Bạch đang đứng ngẩn người, lập tức ngâm tụng ma chú. Lúc này y cũng bất chấp tất cả mà tế ra Ma giáp với mười thành công lực, tụ hết Ma khí toàn thân để chống đỡ. Sương mù màu đen nhanh chóng lan tràn vây xung quanh thân thể của y tạo nên một tấm lưới nhỏ như sợi tóc lại kiên cố vô cùng. Bồng Khâu ở bên cạnh cũng giống như gặp đại địch, tự biết chủ tớ một lòng, cùng sinh cùng tử nên không chút do dự liền hóa thành hắc ảnh rót vào trong lưới.

Phong Bạch tự dưng bị đạp lui mấy trượng, may mà có lực nước ngăn cản mới không bị đá đi quá xa, nhưng hắn cũng tỉnh lại từ trong mờ mịt hư không. Hắn không hề nhớ rõ vừa rồi có chuyện gì xảy ra, cũng không kịp suy nghĩ điều gì bởi vì hắn thấy một cơn lốc với sức mạnh dời núi lấp biển đang ập về phía Phong Thiệu !

“Thúc thúc !” Phong Bạch nhe răng trợn mắt, vừa chạy vừa nhanh chóng biến thành hổ, tộc độ như thiểm điện nhưng cơn lốc đã va chạm với Ma võng của Phong Thiệu, bụi nước ùn ùn kéo đến như muốn nghiền nát hết thảy, uy áp của sức nước khiến cho người ta hít thở khó khăn. Hắn vội vàng muốn kích phát sức mạnh thần lực trong cơ thể, đem hết sức lực toàn thân ra chống đỡ, nhưng sức mạnh ấy lại bị áp chế như ý thức của hắn, căn bản không thể tỉnh lại!

May mà uy áp đã được Ma võng chống lại nếu không ngay cả thú thân của Phong Bạch cũng khó toàn vẹn chứ đừng nói đến Phong Thiệu.

Huyền Phong trảm đã là sát chiêu của quạt Âm Dương, Bích Ngọc cũng dùng toàn lực. Vốn bà ta muốn đánh cho đối phương mất hết kiên định nhưng cơn lốc xoáy dữ dội không những không thể chôn vùi kẻ định mà

còn bị một tấm lưới vô hình phản phệ ngược lại. Tuy uy lực không đủ mười thành nhưng cũng khiến bà ta phải lấy ra pháp khí để che chắn, tránh việc bị sức nước làm tổn thương.

Càng khiến cho Bích Ngọc không ngờ tới là trong sóng nước phản phệ còn mang theo từng tia quỷ khí, cũng may bà ta có tu vi Nguyên Anh kỳ, cho dù bị phản phệ nhưng thức tảo vẫn tỉnh táo, cũng nhanh chóng nắm được chỗ không ổn. Bà ta cắn răng, nhanh chóng bấm pháp quyết muốn loại bỏ tà uế, nhưng quye khí cũng nhanh chóng thay đổi phương hướng, trong lúc nhất thời lại tản ra khắp bốn phương tám hướng. Càng khiến cho bà ta kinh ngạc hơn là quỷ khí này sau khi tản ra lại nhanh chóng ngưng ảnh hóa thành thực thể.

“Con rối !” Bích Ngọc kinh sợ, thiếu niên kia không phải là kiếm tu hay sao

Phong Thiệu chống lại Huyền Phong trảm mười phần công lực khiến Ma khí tiêu hao quá lớn, may mà đã phản phệ lại bảy phần, tiêu hao một phần, còn hai phần quật vào người y khiến sắc thân của Phong Thiệu đau đớn nhưng tốt xấu gì vẫn có thể chạy trốn. Chỉ là y biết rất khó để trốn thoát dù đối phương là Khí tu, nhưng lại là Khí tu Nguyên Anh kỳ!

Phong Bạch đang chạy đến gần, thấy Phong Thiệu vẫn mạnh khỏe thì vội vàng thảy y lên lưng rồi xoay người chạy trốn. Hắn cũng nhận ra thực lực của đối phương quá cao, họ không phải là đối thủ nên không muốn Phong Thiệu phải mạo hiểm, một màn lúc nãy đã khiến cho tim y muốn rớt ra ngoài.

Cho dù có thoát được cũng vẫn phải trốn, Phong Bạch nghĩ như vậy, Phong Thiệu cũng nghĩ như vậy, đến cả Bồng Khâu cũng nghĩ như vậy luôn. Lắn bổ nhào vào trước mặt Bích Ngọc không phải vì muốn đồng quy vu tận mà là muốn dùng hết sức để tạo ra một luồng sát khí. Bồng Khâu ở trong bí cảnh âm tà đã hơn ngàn năm, bởi vậy sát khí lão tạo ra vô cùng quỷ bí, hung ác và có ảnh hưởng rất lớn đến trưởng lão của Phiêu Miêu tông quanh năm sống trong phúc địa.

Phiêu Miểu xưa nay tu luyện phần lớn đều dựa vào ngoại vật cũng giống như phần lớn Phù tu và Trận tu khác. Nhưng Khí tu là những tu giải phải đặt nhiều tâm huyết và tinh lực vào vật ngoài thân nhất khiến cho thực lực của bản thân sẽ không thể sánh bằng những tu giả khác, cho nên Bích Ngọc lập tức bị luồng sát khí này mê hoặc tâm trí. Tuy rằng biết rõ là bị mê hoặc nhưng trong lúc nhất thời ba ta cũng không thể phá giải được, càng đừng nói đến việc truy đuổi. Tuy bà ta có thể dùng công kích khác

để tấn công bọn họ nhưng lại sợ ném chuột vỡ bình, nhỡ tay giết luôn thiếu niên có thể phá giải cấm chế của tàn quyển.

Trong một khoảnh khắc do dự hỗn loạn như vậy, Bồng Khâu lập tức biến thành Quỷ Ảnh rồi chạy về phía Phong Thiệu và Bạch Hổ, nhanh chóng chui vào bình sứ ở bên hông y.

Phong Bạch tứ chi hữu lực cố gắng chạy nước rút, Phong Thiệu đang ôm chặt lấy cổ hắn lại nhanh chóng cảm nhận được chuyện không ổn, Thần Thức của y đã quét được hai nữ đệ tử đang chạy đến chỗ Bích Ngọc.

“Sư tôn !”

“Mau ngăn chúng lại!”

Vừa dứt lời, hai nữ đệ tử kia liền lập tức khống chế một pháp khí kì dị, như Xà như Giao, toàn thân là kim loại sáng bóng, nhanh chóng đuổi theo ! (Xà, Giao: Rắn và Giao long)

Đầu của pháp khí kia có hình dạng giống như một con thoi, có thể phá thủy kháng áp, tốc độ còn chiếm ưu thế hơn Phong Bạch đang ở trong hình thú. Phong Thiệu âm thầm cắn răng, vận ma khí nhập vào kiếm Xích Viêm rồi chém về phía sau. Có điều pháp khí của hai nữ đệ tử này quá mức linh hoạt, nó né tránh trong giây lát khiến kiếm ý của y chỉ tổn thương được phần vai của nó.

Chỉ là chút tổn thương này cũng đã chọc giận hai nữ đệ tử, họ càng thêm tăng tốc tiến sát lại gần. Lúc này kiếm của Phong Thiệu đã không chiếm được ưu thế nữa, y vội vàng đánh ra mấy đạo phù triện, phi tiêu và gai Hàn Bằng để ngăn cản. Có điều những thứ khác của Phiêu Miểu tông thì không được nhưng sở trường của họ chính là pháp khí và phù triện, điều này khiến cho y không thể chiếm được thế thượng phong.

Khoảng cách này không gần không xa lại thêm tu vi của đối phương cũng đều là Kim Đan khiến Phong Thiệu rất khó dùng Ma công để làm hỗn loạn Thần Thức của họ. Ngay lúc y hận không thể rút ngắn khoảng cách để vận chú Tế Luyện Tâm mạo hiểm một lần thì hai nữ đệ tử kia đột nhiên rút ngắn khoảng cách, họ nhanh chóng lấy ra một pháp khí đang tỏa ra ánh sáng màu tím.

Phong Thiệu còn chưa kịp phản ứng thì tử quang đã quất lại đây! (Tử quang: Ánh sáng màu tím)

Nó nhanh chóng dây dưa khiến cho Phong Bạch khó lòng né tránh, Phong Thiệu thấy tình thế không ổn liền lập tức nhảy xuống khỏi lưng

hổ. Y tu Ma thể nên thân pháp cực tốt, lập tức tránh khỏi bóng roi tử quang đang quật tới rồi giương kiếm muốn chém. Nhưng nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một kiếm của y còn chưa chém được vào thân roi đã bị cái còn lại quấn lên người!

Phong Bạch hung ác phi đến cắn xé nhưng thứ kia nói là ánh sáng cũng không phải mà nói là roi cũng không phải. Trong lúc Phong Thiệu giãy dụa mới phát hiện hóa ra thứ này là một sợi dây xích! Y cũng nhanh chóng phát hiện càng giãy dụa thì sợi xích này sẽ siết càng chặt thêm. Cánh tay, eo, bụng, bắp đùi của y đều không thể nhúc nhích được, ngay cả linh lực cũng không thể thi triển.

Lúc này Phong Thiệu mới biết sợi dây xích là một loại pháp khí.

“Rơi vào tay Khốn Tiên tác của Phiêu Miểu ta âu cũng là số phận của ngươi.” Nữ tu đi trước hừ nhẹ, cực kỳ khinh thường giương một chiếc xích khác trong tay, hình dạng của chiếc này còn dài mảnh hơn cái đang buộc trên người Phong Thiệu, trông giống như một chiếc roi mây.

Phong Bạch phát hiện không thể cắn đứt được nó thì cảm thấy vô cùng giận giữ, ngay lúc hắn muốn phi đến thì một nữ tu khác đã bấm tay niệm thần chú khiến Phong Thiệu bên cạnh hắn lập tức bị sợi dây xích kia kéo qua. Hắn muốn ngăn cản nhưng dưới pháp quyết của nữ tu, Phong Thiệu cảm thấy sợi dây xích càng ngày càng siết chặt khiến cho y tuy có Ma thể nhưng vẫn cảm thấy đau đớn vạn phần, dù đã cắn chặt răng những vẫn không thể ngăn được tiếng kêu khàn khàn bật ra.

“Vô dụng thôi, đây là Khốn Tiên tác cấp Huyền, các ngươi không thể tránh thoát được.”

Phong Bạch vừa nghe thấy âm thanh của y liền biết Phong Thiệu đang rất đau đớn nên không dám ngăn cản nữa, trơ mắt nhìn y rơi vào tay hai nữ tu kia.

Thúc thúc rơi vào tay đối phương đều là do mình quá vô dụng ! lúc trước thì bại dưới ý thức kia khiến cho nó chiếm được thế thượng phong, để nó làm ra chuyện hung hiểm cũng không hề biết, lúc này lại để thúc thúc rơi vào hiểm cảnh! Trong lòng Phong Bạch cảm thấy vừa tức lại vừa hận, phẫn nộ cuồn trào nhưng lại nhẫn nhịn không dám phát tác, sau khi tỏa ra một đợt sương mù hắn liền biến thành người.

“Các ngươi muốn thế nào?” Trong con ngươi đen tuyền của Phong Bạch tỏa ra hơi lạnh. Tuy là nhìn như người sống chớ tới gần nhưng cơ thể

trần trụi thon dài săn chắc của hắn lại khiến cho hai vị nữ đệ tử thất thần trong thoáng chốc, ánh mắt cũng dừng lại.

Phong Thiệu đang bị Khốn Tiên tác trói cũng nhíu mày, nhanh chóng truyền âm qua: Mau mặc quần áo vào.

Phong Bạch sửng sốt, tuy thấy khó hiểu những vẫn nghe lời y lấy đạo bào ra mặc vào. Dáng vẻ này cuối cùng cũng khiến cho hai nữ đệ tử thoải mái trở lại, khôi phục dáng vẻ cười lạnh, nói: "Hóa ra là một con linh thú có thể biến hóa, ngược lại cũng có hai phần tư sắc."

"Đáng tiếc chủ nhân của ngươi chán sống lại muốn đánh chủ ý lên Phiêu Miểu tông ta, cho nên ngươi cũng bồi táng theo y đi." Một nữ đệ tử khác cười nhạo xong liền giơ đầu còn lại của sợi xích giật Phong Thiệu một cái, nói:"Mau giao tàn quyển ra đây, loại người như các ngươi cũng xứng cầm vật đó sao?"

Phong Bạch tràn đầy lệ khí đáng sợ, nhanh chóng rút phi kiếm từ trong túi gấm ra muốn tấn công tới nhưng một kẻ mới nhập môn như hắn sao có thể chống lại được tu giả Kim Đan, kiếm thế còn chưa chạm đến thì phi kiếm đã bị đánh gãy! Phong Bạch nắm chặt tay, hắn chưa bao giờ hận mình nhỏ yếu đến vậy, hắn muốn nhanh chóng có được sức mạnh thần bí trong cơ thể nhưng càng kích động lại càng không thể đánh thức được nó.

Phong Bạch cảm thấy thất bại vô cùng.

Nhưng người đánh gãy phi kiếm của hắn không phải hai nữ đệ tử mà là Bích Ngọc sau khi đã tẩy trừ sát khí đang chạy đến.

Dáng vẻ của Bích Ngọc hơi tiều tụy, có lẽ là do bị sát khí ảnh hưởng không tốt. Vẻ mặt bà ta lạnh như băng nhìn thoáng qua Phong Bạch sau đó lại nhìn Phong Thiệu đang bị trói, phân phó: "Giết tên tán tu bàng môn tà đạo này, người còn lại vi sư sẽ mang đi."

Trong lòng Phong Thiệu căng thẳng nhưng không thất kinh, nhanh chóng cử động ngón tay muốn mở bình sứ ở bên hông ra. Cho dù y biết Bồng Khâu cũng không chắc có thể giúp họ thoát khỏi thế trận này nhưng dù sao cũng phải thử một lần, biết đâu bất ngờ…

"Buông y ra!" Lửa giận của Phong Bạch hừng hực như muốn thiêu đốt cả lồng ngực. Hắn bấm ra một đạo Tức Thủy quyết nhưng sóng nước công kích giống như một trò đùa với Bích Ngọc tu vi Nguyên Anh, cho dù linh khí của Phong Bạch rất dồi dào nhưng tu vi hình người của hắn không thể sánh được với bà ta.

“Tàn quyển đâu?” Bích Ngọc nhẹ nhàng bấm pháp quyết, sóng nước cũng lập tức biến mất vô tăm. Bà ta nhìn Phong Bạch, khinh thường nói:“Nếu không phải coi trọng ngươi có thể thu phục được cấm chế bảo vệ của tàn quyển, bản chân nhân chỉ cần động một ngón tay đã đủ khiến ngươi tan thành mây khói.”

Chỉ một câu nói đã giúp Phong Bạch hiểu rõ thế cục, hắn không hề rung động trước uy áo Nguyên Anh của Bích Ngọc, nhìn thẳng bà ta, giọng nói lạnh lẽo:“Nếu như y mất mạng thì ngươi đừng hòng lấy được tàn quyển, cách hóa giải cấm chế lại càng khỏi mơ đến.”

“Bản chân nhân có thể nghiền nát một kẻ Luyện Khí kì như nghiền nát một con kiến.” Bích Ngọc trào phúng nói.

Phong Bạch không hề gợn sóng, nói: “Trên đời này không còn con kiến thứ hai biết giải trừ cấm chế đâu.”

Sắc mặt Bích Ngọc thay đổi mấy lần nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiếm thượng phong, vẫy tay nói: “Thả y đi, ngươi ở lại.” Sau đó nhìn về phía Phong Bạch.

Phong Bạch nhếch môi, hắn thấy được sự kinh ngạc trong mắt Phong Thiệu, cũng thấy được động tác nhỏ của y, càng hiểu được y tính toán điều gì. Chỉ là hắn không muốn nhìn thấy Phong Thiệu phải mạo hiểm, Bồng Khâu không những không cứu được y ngược lại sẽ khiến cho đám người này giận giữ, đến lúc ấy ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn.

Cho dù có may mắn nhưng phần thắng cũng chưa tới năm phần, hắn không muốn thúc thúc phải đánh cược.

Bởi vậy Phong Bạch liền gật đầu:“Có thể.”

------oOo------

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu giận sôi lên, muốn điên cuồng mắng nhiếc tiểu súc sinh này một vạn lần, mẹ nó sắm vai anh hùng cái rắm!

Hắn có biết hậu quả khi bại lộ khả năng hóa giải cấm chế của tàn quyển là gì không ?

Trong nguyên tác, khi khả năng đặc biệt này của Lữ Minh Tịnh bị phát hiện thì người muốn có được hắn nhiều không đếm xuể, cuối cùng rơi vào tay Thanh Thành tôn giả. Người này không thể lộ mặt, bởi vậy gã liền rút Nguyên Thần của Lữ Minh Tịnh ra rồi lấy đi luyện Ma, đem ba hồn bảy phách của hắn ra tàn phá để thăm dò, phương pháp tra tấn hơn trăm kiểu, đủ loại tiêu hồn đến mức khiến cho Lữ Minh Tịnh người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Tuy Phiêu Miểu không phải Thanh Thành tôn giả nhưng đứng trước Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tứ tông cũng chẳng khác gì Ma Tu.

Lữ Minh Tịnh có hào quang của nhân vật chính còn đỡ, mỗi một lần bị suy sụp đều mang ý nghĩa để thăng cấp, nhưng còn Phong Bạch, hắn cho rằng mình có cái thứ gọi là hào quang của nhân vật chính ấy à? Cho dù có… Cho dù hắn thật sự đúng là nhân vật chính, Phong Thiệu cũng không muốn lấy một chuyện chưa xác định để mạo hiểm.

Cho dù thế nào y cũng không muốn, vậy cứ không muốn đi.

Bởi vậy vào lúc nữ đệ tử đi đến gần để cởi trói Khốn Tiên tác cho y, khoảng cách đối phương đứng để bấm tay niệm thần chú cách y không quá ba thước, ánh mắt Phong Thiệu liền lóe lên tinh quang, tức tốc ngâm chú Tế Luyện Tâm. Xiềng xích vừa được tháo bỏ y liền lập tức đứng dậy, lấy tư thế sát đánh không kịp bứng tai mà câu ra một tia ma khí rồi nhanh chóng cầm lấy bàn tay của nữ đệ tử kia.

Khoảng cách của hai người quá gần lại có tiếp xúc da thịt khiến cho nữ đệ tử khi bị Ma khí quỷ dị bá đạo va chạm trực tiếp thì lập tức trúng chiêu, đôi mắt của nàng nhanh chóng dại ra. Nàng ta nghe theo lệnh của kí chủ, thành thật bấm tay niệm thần chú đem Khốn Tiên tác đánh về phía sư tôn của mình là Bích Ngọc.

“Nghịch đồ ! Ngươi điên rồi sao !”

Trong lúc Bích Ngọc đang cực kỳ sợ hãi thì Bồng Khâu cũng được Phong Thiệu dẫn ra khỏi bình sứ, lập tức biến thành một Quỷ Ảnh rồi nhanh chóng đánh thẳng về phía Bích Ngọc đang bị đệ tử quấy rầy mà phẫn uất không thôi.

Nhìn thấy thế cục nghịch chuyển khiến cho nữ đệ tử còn lại cảm thấy không ổn, nàng ta thất thần nhìn về phía sư tỷ bỗng nhiên lại giao thủ với sư tôn, trong lúc còn đang không biết phải làm thế nào thì đã bị một đạo kiếm quang màu đỏ rực chém tới. Bị đánh úp khiến nữ đệ tử không kịp để phòng, Khí tu lại yếu ớt hơn Kiếm tu rất nhiều, cho dù nàng ta cảm

ứng được muốn né tránh nhưng thân pháp yếu kém hơn những tu giả khác liền trở thành nhược điểm, trong chớp mắt đã bị kiếm quang mang theo lửa giận gọt mất một cánh tay!

Phong Thiệu không dừng một khắc nào, cũng không để cho nữ đệ tử có cơ hội lấy ra pháp khí. Y hóa nhập Ma khí vào kiếm, khi chém ra vừa có thể tổn thương sắc thân lại có thể nhiễu loạn thần tâm trí đối phương. Tuy Phong Bạch không đành lòng để thúc thúc mạo hiểm nhưng lúc này cũng biết đã đâm lao thì phải theo lao, hắn liền nhanh chóng hóa thành hình thú, thân thể giống như một ngọn núi nhỏ mạnh mẽ phi đến.

Phong Bạch cùng với kiếm quang đỏ rực như sóng, khiến cho nữ đệ tử cụt tay không có pháp bảo hỗ trợ chỉ chống đỡ được mười chiêu liền bị trảm dưới kiếm.

Phong Thiệu cất Kim Đan của nàng ta đi, sau đó kiếm thế vang vọng khắp toàn thân rồi nhanh chóng chém về phía Bích Ngọc vừa bị Bồng Khâu quấy rối, vừa đang đấu pháp với nữ đệ tử của mình.

Lần này y không còn giữ tâm lí may mắn nữa, bằng sự mơ ước của tu giả đối với Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nếu để cho kẻ khác biết khả năng đặc biệt của Phong Bạch thì dù họ có trốn được lần này cũng sẽ không thoát được lần sau. Mặt khác, Nguyên Anh chân nhân này không ngừng dây dưa với bọn họ, bởi vậy dù phải liều mạng cũng phải giết được bà ta, nếu không người chết chính là bọn họ.

“Thúc thúc, người làm như vậy rất mạo hiểm!”

“Đừng vô nghĩa nữa, ngươi thật sự cho rằng bà ta sẽ để ta sống rời khỏi nơi này à?”

“Ta khắc có cách giữ mạng sống cho thúc thúc!” Vì thúc thúc, hắn sẵn sàng tính kế!

“Ngươi muốn ta nhìn thấy ngươi đi chịu chết?” Hơn nữa còn bị tra tấn đến sống không bằng chết.

“Ta… Ta không sợ chết.” Ta chỉ sợ ngươi chết.

Tâm trạng lúc này của Phong Bạch vô cùng phức tạp, vừa phiền não Phong Thiệu không chịu yêu quý bản thân mà dám to gan mạo hiểm như vậy, nhưng hắn cũng cảm thấy rất vui vì được y đối xử tình thâm ý trọng, không muốn mình phải chịu thiệt thòi dù chỉ một chút, cho dù rơi vào hoàn cảnh mà khả năng chạy trốn của hai người chưa tới năm phần. Hắn nhìn về phía Phong Thiệu, kiếm thế của y không hề lùi bước, trong

đôi mắt đẹp đẽ đang nheo lại cũng tựa như kiếm quang đỏ rực bốc cháy, đều là sát khí bạo liệt!

Một thúc thúc luôn kiếm tốn, nội liễm lúc này lại đang tỏa ra sát khí vì hắn. Chỉ bởi vì chính hắn mà thôi.

Giờ khắc này Phong Bạch liền ném hết những cảm xúc ngũ vị tạp trần ra khỏi đầu.

Mặc kệ, dù sống hay chết, hắn cũng sẽ vĩnh viễn kề vai chiến đấu với thúc thúc.

Tâm niệm đã định giúp thần trí của Phong Bạch trở nên minh mẫn, loại bỏ tạp niệm khiến thân pháp của hắn cũng tiến bộ vài phần, cắn xé lại càng thêm mạnh mẽ lưu loát. Về phần cảm xúc không cam tâm khi không thể sử dụng được thần lực hắn cũng đã sớm ném ra khỏi đầu. Trong lòng hắn bây giờ chỉ toàn sự vui sướng khi thúc thúc lựa chọn "Không đi", giống như dòng nước ấm chảy khắp toàn thân.

Lúc đầu Bích Ngọc còn cảm thấy băn khoăn nhưng sau khi bị sát khí của Bồng Khâu mê hoặc, lại bị ái đồ gây thương tích khiến bà ta vô cùng phẫn nộ. Lần trước bị mê hoặc dù khó phá giải nhưng tâm trí của bà ta vẫn còn tinh táo, một lúc sau đã dùng sức mạnh thoát ra được, nhưng hiện giờ Bồng Khâu không phải hóa sát khí để mê hoặc bà ta mà trực tiếp biến thành Quỷ Sát bám vào đầu, trước ngực, thậm chí là đan điều của Bích Ngọc. Tuy không tiến sâu vào bên trong thân thể Nguyên Anh của bà ta nhưng khi tiếp xúc gần gũi như vậy cũng khiến cho một Khí tu như Bích Ngọc khó có thể ngăn cản.

Huống chi ái đồ quay sang làm phản, cho dù tình huống kỳ quái cũng đủ để kích thích tinh thần của Bích Ngọc !

Bởi vậy khi Bích Ngọc bị hai người một hổ vây công rốt cuộc cũng mất đi lí trí, bất chấp suy nghĩ muốn giữ lại Phong Bạch trước đó. Cả người bà ta đều tiến vào trạng thái cuồng bạo, linh khí lam sắc và uy áp lũ lượt tỏa ra xung quanh thân thể.

"Cẩn thận !" Phong Thiệu quát to một tiếng, nhanh chóng bấm tay kháp ra Ma khí xâm nhập vào trong cơ thể của nữ đệ tử, tiếp tục khống chế nàng ta, vì vừa bị khống chế một lần nên lần này cũng thuận lợi hơn nhiều. Kỳ thật nếu không phải nữ đệ tử có tu vi Kim Đan thì y không cần tiếp xúc da thịt đã có thể dùng được chiêu này. Phong Thiệu nhanh chóng ra lệnh cho nàng ta lấy hết tất cả các pháp khí ra để tấn công Bích Ngọc, giúp ích cho y.

Dù sao cũng là tu giả Nguyên Anh, bà ta vẫn dùng chiêu cũ để tấn công nhưng tăng thêm linh khí Hệ thủy, lại thêm bọn họ đang trong hải vực khiến cho công kích đánh ra uy lực kinh người. Ba người Phong Thiệu bên này cố gắng vây công, Bích Ngọc đang mất đi lí trí lại bị pháp khí của đệ tử trói buộc đến không thể nhúc nhích liền rơi xuống thế hạ phong. Sắc thân của bà ta đã không còn lành lặn, pháp thân cũng bị tổn thương, thế nhưng – "Đi chết đi!"

Tiếng quát của Bích Ngọc giống như lôi âm, nổ tung giữa dòng nước đang chảy cuồn cuộn!

Dưới tình trạng hỗn loạn như thế, dù bà ta không thể dùng được pháp khí nhưng lại dựa vào công pháp hệ Thủy để hóa linh khí hùng hậu của Nguyên Anh kì thành một chiếc lưới cực lớn, sau đó nó không ngừng mở rộng ra.

Quang mang trên phi kiếm của Phong Thiệu đột nhiên bay tán loạn, trong phút chốc bốn phía xung quanh y đều là những ngọn lửa màu lam nóng bỏng, hóa ra đối phương là song linh căn hai hệ Thủy, Hỏa. Phong Thiệu cảm thấy bản thân như đang bị nung trong lò luyện đan, còn bị vô số sóng nước mênh mông cuồn cuộn tấn công, Thủy, Hỏa kết hợp kiến cho y cảm thấy bản thân sẽ lập tức hóa thành tro tàn.

Dù trong lòng hoảng sợ nhưng vẫn phải bất chấp, Phong Thiệu nhanh chóng thu hồi Ma khí đang công kích về để kích hoạt Ma giáp, ép ra sức lực gấp mười lần bình thường!

Sau đó có vô số ngọn lửa u lam thiêu đốt lên người Phong Thiệu và Bạch Hổ.

"A !"

Bồng Khâu hét thảm một tiếng. Lão là người đầu tiên không chịu nổi, vừa phải trải qua một hồi triền đấu khiến cho lão hao tổn quá nhiều sức lực, lần này lại bị thương nghiêm trọng khiến lão nhanh chóng hóa thành hắc ảnh, mượn chút sức lực cuối cùng đào thoát vào trong bình sứ bên hông Phong Thiệu.

Ngọn lửa u lam có uy lực rất khủng khiếp, ngay cả khi được Ma giáp bảo vệ vẫn khiến cho Phong Thiệu bị tổn thương đến sắc thân, nhưng y vẫn cố kiên trì. Chỉ là thế công của ngọn lửa càng lúc càng mạnh, ngay cả nữ đệ tử cũng không thể khống chế pháp khí được nữa. Vào lúc sắc thân ngã xuống đất, Phong Thiệu vẫn theo bản năng muốn mở Ma giáp để ngăn

cản một hai, phần cho Bạch Hổ đã bị đốt đến da lông cháy đen, nhưng y vừa mới động đậy đã làm cho hắn giật mình.

Phong Bạch không giống Phong Thiệu, ngoại trừ Thần Thức mạnh mẽ của thánh thú cấp năm, hắn còn có trực giác của thánh thú—Đây không phải công kích bình thường mà là đòn tấn công khi đối phương muốn cá chết lưới rách, thậm chí thứ này còn không phải là công kích! Đây là do tu giả Nguyên Anh tự thiêu đốt Nguyên Thần của mình để hóa thành võng, nếu không được như ý, chắc chắn tiếp theo bà ta sẽ bạo đan!

Lúc này không có thần lực khiến hắn không thể hóa giải được uy lực của việc bạo đan, huống chi còn là tu giả Nguyên Anh muốn bạo đan, đến lúc ấy hậu quả cuối cùng chính là đồng quy vu tận.

Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

Cho nên Phong Bạch mãnh mẽ đẩy Phong Thiệu ra ngoài. Phong Thiệu bị văng ra xa cách đó mấy trượng còn chưa kịp quát mắng đã trơ mắt nhìn hắn như bị phát cuồng mà nhảy vào phạm vi thủy võng của Bích Ngọc, sau đó dùng chính thân thể của hắn để ngăn cản thủy võng mở rộng! (Thủy võng: Chính là tấm lưới BN tạo ra khi thiêu đốt Nguyên Thần)

Phong Thiệu trợn trừng mắt như muốn nứt toác ra, trái tim trong lồng ngực cũng tưởng như đã ngừng đập.

Trong phút chốc Thủy võng bỗng nhiên nổ tung, phát ra những luồng ánh sáng rực rỡ. Khoảnh khắc khi Bích Ngọc nhìn thấy Phong Bạch biến từ hổ thành hình người, hai mắt bà ta lóe sáng theo bản năng. Chiếc lưới tỏa ra ánh sáng chói mắt, sặc sỡ đến độ khiến cho toàn bộ màu xanh thẳm của biển sâu cũng phải ảm đạm trong thoáng chốc. Sau đó nó nhanh chóng co rút lại giống như mặt trời được kéo ra khỏi những đám mây mù, tỏa ra ánh sáng khắp vạn trượng.

Khi Phong Thiệu tới gần, những ngọn lửa u lam đều đã biến mất không thấy bóng dáng, chỉ còn một giọng nói truyền âm vẫn văng vẳng trong lòng y: Trước giờ đều là thúc thúc đẩy ta ra, lần này để ta đẩy thúc thúc ra đi.

Phong Thiệu mặt xám như tro tàn, sau đó lại thấy vô cùng phẫn nộ.

Đã bao giờ y dạy tên tiểu súc sinh vương bát này làm anh hùng! Hắn đẩy cái rắm, đẩy mẹ nó cái rắm ấy !

Y vung kiếm Xích Viêm chém điên loạn như muốn phát giận, trong lòng lại đau đớn vô cùng. Đầu óc y hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn những hình

ảnh hai người chung sống với nhau suốt tám năm qua lặp đi lặp lại không ngừng.

“A.” Một tiếng kêu rên vang lên.

Một kiếm chém loạn lại lan đến nữ đệ tử trọng thương đang ngã trên mặt đất, ban đầu nàng ta bị Phong Thiệu dùng ma khí khống chế, sau đó lại bị ngọn lửa u lam đả thương. Tuy lúc này ma khí đã bị tiêu tan đi rất nhiều nhưng vẫn đủ để mê hoặc nàng ta một lần nữa.

Bị tiếng kếu rên đánh động giúp Phong Thiệu khôi phục lại chút lý trí. Đột nhiên y nghĩ ra một chuyện… Phong Bạch có thể là người kia! Lúc trước y hơi hoài nghi, rồi sau đó lại dần dần khẳng định nhưng luôn khống chế bản thân không nghĩ sâu vào vấn đề này, bởi vì trong thâm tâm y không muốn Phong Bạch là Lữ Minh Tịnh, không muốn cũng không hi vọng.

Tuy nhiên lúc này Phong Thiệu lại vô cùng hi vọng Phong Bạch là người kia, người có hào quang của nhân vật chính, Lữ Minh Tịnh bất tử.

Tuy thân thể Bạch Hổ chưa từng xuất hiện trong phim điện ảnh nhưng Lữ Minh Tịnh lại có Bạch Hổ chi thể, biết đâu lúc còn bé thực sự có thể hóa thành hình hổ. Y gặp hắn ở phúc địa của Lữ thị, rất nhiều lần gặp tình huống nguy hiểm đến tính mạng nhưng đều hóa nguy thành an, có cảm ứng đặc biệt với Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thậm chí có thể phá giải phong ấn của tàn quyển… Một khi Phong Thiệu cẩn thận nghĩ lại từng chi tiết sẽ phát hiện những dấu vết để lại đã miêu tả nên một đáp án sinh động.

Phong Bạch chắc chắn là Lữ Minh Tịnh, chỉ có như vậy hắn mới không chết, cho dù có gặp phải tình huống này cũng sẽ không!

Phong Thiệu nắm chặt tay, y đi đến gần nữ đệ tử kia, kháp tay tạo ra một luồng Ma khí rồi thả nó vào trong mi tâm của nàng ta, giọng nói tối tăm:“Vừa rồi sư tôn của ngươi dùng pháp chiêu gì, đã sắp chết rồi còn lợi hại như vậy?”

Hai mắt của nữ tu Kim Đan đục ngầu, nghe vậy liền thành thật trả lời: “Thiên Nguyên Thủy Tức đại pháp, thiêu đốt Nguyên Thần, không bị pháp quyết và sắc thân hạn chế, linh khí toàn thân sẽ ngưng tụ kết thành Thủy võng, khi võng siết lại sẽ khiến cho tất cả sắc thân, pháp thân và Nguyên Thần của sinh vật bên trong võng bị tiêu hủy…”

Phong Thiệu âm thầm lấy làm kinh hãi, đại pháp này tiến hành chậm rãi lại có uy lực bá đạo đến vậy, nhưng Bích Ngọc điên rồ đến độ bất chấp

thiêu đốt Nguyên Thần, chỉ sợ bước tiếp theo sẽ là bạo đan! Bởi vậy… Phong Bạch đã cảm ứng được điều này?

“Nhưng tại sao Thủy võng lại bỗng dưng biến mất vô cớ? Có phải giống như bạo đan… Cùng nhau đồng quy vu tận ?” Phong Thiệu cau mày.

Giọng nói của nữ tu Kim Đan như chết lặng, tiếp tục nói: “Thiên Nguyên Thủy Tức đại pháp khác với bạo đan, nó có khả năng khống chế, có thể ngừng lại bất cứ lúc nào còn bạo đan thì không. Ngoài ra khi cần thiết còn có thể lấy Thủy võng thiêu đốt Nguyên Thần làm truyền tống trận để chạy trốn.”

“Truyền tống trận?” Ánh mắt của Phong Thiệu phát sáng, tim cũng đập liên hồi giống như được sống lại lần nữa. Y đẩy thêm Ma khí vào người nàng ta, vội hỏi:“Truyền tống đến nơi nào? Người được truyền tống là người sống hay người chết, có bị thương hay không?”

“Truyền tống… Trong tông? Động phủ…” Ánh mắt của nữ tu Kim Đan tan rã sau đó lại mở ra, nói:“Thiên Nguyên Thủy Tức đại pháp là bí kĩ của sư tôn ta, công pháp vô cùng quỷ dị, hủy hoại quá nhiều nên vẫn chưa truyền cho ta…”

Trong lòng Phong Thiệu trầm xuống, y biết có hỏi tiếp cũng không hỏi được gì nữa. Công pháp kỳ dị bậc này, cái giá phải trả là thiêu đốt Nguyên Thần… Y chưa nghe nói đến bao giờ, có lẽ Ma tu sẽ có thứ đó nhưng một Khí tu của Phiêu Miểu tông lại biết những thứ quỷ dị như thế này? Xem ra Bích Ngọc mở miệng mắng chửi mình là bàng môn tà đạo cũng chẳng tốt lành gì.

Cho dù không hỏi được điều gì nữa nhưng tâm trạng của Phong Thiệu cũng thư thái hơn nhiều. So với kết cục Phong Bạch thân tử đạo tiêu, hắn rơi vào tay Nguyên Anh chân nhân thực lực hao tổn quá nhiều lại bị thương Nguyên Thần cũng đã là kết quả tốt nhất hiện giờ rồi.

Chỉ là điều ấy vẫn khiến cho y cảm thấy thấp thỏm, thấp thỏm xong lại thấy phẫn nộ, một tia Ma niệm bị y cưỡng chế nén xuống lúc này lại bắt đầu quấy phá. Nếu không phải y kịp thời nghĩ ra thân phận của Phong Bạch, chỉ sợ đau đớn bất thình lình đã khiến cho y bị Ma niệm nhập tâm!

Phong Thiệu biết rõ hiện giờ không thể để tâm cảnh bị rối loạn, Thất Tinh Linh Nhĩ còn chưa tinh lọc được hết ma khí, y không thể để Ma niệm như tằm ăn rỗi phá vỡ được.

Cái tên tiểu súc sinh vụng về kia vẫn còn đợi y tới cứu.

“Ngươi có thể chết được rồi.”

Phong Thiệu một tay xoa thái dương đau đớn, một tay rút kiếm giải quyết nữ tu kia. Y thu lại Kim Đan, sau khi tiêu hủy hai thi thể trên mặt đất rồi mới ngự kiếm bay đi.

------oOo------

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại nội hải mênh mông của Di Châu, không có truy binh nhưng Phong Thiệu vẫn ngự kiếm như bay, chẳng bao lâu đã phá tan mặt biển.

Đảo Di Châu ở nội hải Di Châu thuộc phạm vi quản thúc của Phiêu Miểu tông, bởi vậy Phong Thiệu liền dùng Thần Thức tra xét để tránh đi tầng tầng giám sát, sau đó bay đến bờ biển rồi đi thẳng về hướng tây, tới biên giới của Di Châu.

Một đường không ngừng không nghỉ, rốt cuộc khi đi từ Ký Châu đến truyền tống trận trở lại Côn Luân đã là năm ngày sau. Năm ngày này đối với Phong Thiệu mà nói cũng không tính là lãng phí. Trong thời gian này y đã nghĩ ra toàn bộ lí do thoái thác cũng như ứng đối để xin viện binh cứu Phong Bạch.

Chỉ là đợi đến khi Phong Thiệu tới chỗ ở của Cố Hoài là Thường Võ phong mới biết Cố Hoài đã không còn ở nơi này nữa. Ngoại môn đệ tử canh giữ phong cung kính nói: “Sư thúc hữu lễ, sư thúc mới từ thế tục trở về tông chỉ sợ có vài việc vẫn chưa biết. Thời gian trước Thái Dần sư thúc tổ đã đột phá Phản Hư kỳ.”

“Sư tôn đột phá Phản Hư ?” Phong Thiệu cả kinh, sau đó lập tức nhớ ra tông quy của Côn Luân: Người nhậm chức tông chủ lấy Nguyên Anh kỳ làm thời hạn, nếu có thể đột phá lên trên thì sẽ lùi lại truyền vị trí cho đệ tử thân truyền, từ nay về sau hoặc không hỏi chuyện thế sự chuyên tâm tu luyện, hoặc có thể vẫn lo chuyện của tông môn.Trong Côn Luân có không ít lão tổ như vậy, những điều này có liên quan đến tâm tư thuần túy của Kiếm tu, phần lớn mọi người đều chọn thoái ẩn chuyên tâm tu luyện.

“Vậy là sư huynh đã kế nhiệm chức vị tông chủ rồi.” Phong Thiệu than một tiếng, đệ tử kia gật đầu, nói: “Vâng, nếu sư thúc muốn tìm tông chủ,

mời người đi tới Hư Vô phong.”

Trước khi Thái Dần chân nhân đột phá Phản Hư đã phải bế quan hơn bốn mươi năm, trong khoảng thời gian này Phong Thiệu cũng không được thấy mặt sư tôn. Nếu đã trở về tông thì dù về lý hay tình thì y cũng phải đi bái kiến người trước tiên. May mà tuy trong lòng Phong Thiệu nóng như lửa đốt nhưng vẫn không làm rối loạn trận tuyến. Vốn ban đầu y tính toán sẽ tìm Cố Hoài để cáo trạng, nhưng hiện giờ sư tôn đã xuất quan, y tìm sư tôn cáo trạng cũng vậy thôi.

Cho nên sau khi Phong Thiệu hỏi đệ tử ngọn núi Thái Dần chân nhân đang ở liền ngự kiếm bay đi.

Tuy hiện giờ Cố Hoài là tông chủ nhưng dù sao tư lịch của hắn còn thấp, vẫn cách Nguyên Anh kỳ một bước xa. Mà Thái Dần chân nhân lại khác, tu vi Phản Hư kỳ đã được coi là đại năng, hơn nữa cũng mới nhường lại vị trí tông chủ không lâu, nói chuyện chia lìa sẽ không coi nhẹ. Càng quan trọng hơn là trong trí nhớ vài thập niên trước của Phong Thiệu, Thái Dần chân nhân vô cùng sủng ái tiểu đồ nhi này của mình.

Nếu nói Cố Hoài là người được Thái Dần chân nhân coi trọng nhất thì Phong Thiệu chính là người được Thái Dần chân nhân sủng ái nhất.

Về phần tại sao lại sủng ái như vậy, Phong Thiệu cẩn thận tìm tòi trong kí ức, sau đó đưa ra một kết luận — tính nết hợp nhau.

Tính tình của Thanh Thành tôn giả lúc đầu khá là nóng nảy quái đản, thật sự không thể coi là một người tốt tính, thế nhưng lại được Thái Dần chân nhân vô cùng yêu thích, khi coi trọng liền mượn cớ che đậy, cố giữ nguồn gốc. Nếu đã như thế, Phong Thiệu không thể không cẩn thận suy nghĩ phân tích một hai, nhanh chóng chuyển cách cáo trạng. Thứ nhất để tránh cho Thái Dần chân nhân sinh nghi, thứ hai cũng để gia tăng phần thắng.

Thái Dần chân nhân cư ngụ ở Hồng Mông phong – là một mảnh đất hoang vu trong Côn Luân tiên cảnh, vô cùng yên tĩnh lại có linh khí sung túc. Trên phong còn có mấy đạo đồng, mặc dù tuổi không lớn nhưng vẫn nhận ra Phong Thiệu. Hóa ra là những đứa trẻ được chọn lựa trong đám ấu đồng mà Phong Thiệu chiêu mộ ở thế gia tu chân chín năm trước. Những ấu đồng này vẫn nhớ rõ điểm tốt của Phong Thiệu, lúc này cung kính có thừa, vội vàng đi vào bẩm báo.

Có điều những lời bẩm báo này còn chưa truyền vào tai của Thái Dần chân nhân thì đã nghe thấy ông truyền âm xuống, tiếng như chuông

vang: “Hay cho tên ngoan đồ nhà ngươi, chơi đùa ở nơi nào mà ngay cả vi sư đột phá cảnh giới cũng không biết đường mò về?”

Một lời này truyền xuống dưới, dư âm lượn lờ, giọng nói vang xa, chỉ sợ hơn nửa người trong Côn Luân tông đều nghe thấy. Phong Thiệu luôn tự nhận da mặt dày cũng phải đỏ ửng hai tai, trong lòng thầm nghĩ hình tượng ôn lương cung kính đắp nặn hơn mười năm của y chỉ sợ đã đổ vỡ liêu xiêu rồi.

“Còn ngốc ở đó làm chi, không mau lăn đến trước mặt vi sư xin lỗi?” Giọng nói củaThái Dần chân nhân không kiên nhẫn, ánh đỏ chợt lóe, một đạo kiếm quang phá không đâm thẳng xuống dưới chân Phong Thiệu, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Phong Thiệu không dám chậm trễ nữa, nhanh chóng ngự kiếm đi lên, sợ nếu còn lề mề sẽ khiến Thái Dần chân nhân tiếp tục quở trách, vậy thì đừng mong còn mặt mũi đứng thẳng ở Côn Luân nữa. Cho dù đúng là trước kia Thanh Thành và Thái Dần ở chung như vậy, nhưng gần hai mươi năm nay Phong Thiệu đã dần thay đổi hình tượng, y không muốn thất bại trong gang tấc đâu.

Trên đỉnh núi là một tòa Cẩm Tú cao lầu, phần ngọn được bao phủ trong ánh sáng của ngọc lưu ly, bên cạnh còn khảm một vòng tròn lục bảo, mái hiên cao vểnh. Ngửa đầu có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp tường vân trên đó, giống như những con sóng cuộn trào mãnh liệt nối tiếp nhau, phần dưới là đại môn xa hoa với bốn cánh cổng đang mở rộng.

Nhìn qua giống như phần cổng và sân của mấy nhà phú hộ trong thế tục. Trong lòng Phong Thiệu hơi kinh ngạc, phần lớn kiếm tu Côn Luân đều phản phác quy chân, tâm tính thuần túy, không ngờ nhân vật chỉ xuất hiện bằng một cái tên trong phim điện ảnh lại khác biệt như vậy, yêu thích phồn hoa náo nhiệt.

Bởi vì phải cúi đầu trước sư tôn nên Phong Thiệu không dám dùng thức tảo lung tung nên khi đi vào y mới biết trong đại sảnh ngoại trừ Thái Dần chân nhân đang ngồi trên chủ tọa thì còn có một vị khách nữa. Dường như người kia là một thiện tu, dáng người cao ngất, mặc một bộ tăng bào cực kỳ phiêu dật, mày như chiết kiếm, mục như điểm tất, đang mỉn cười nhìn về phía Phong Thiệu không rời mắt, cũng không hề câu nệ mà rất tùy ý. (điểm tất: nước sơn ?)

Nụ cười này khiến cho người ta không thoải mái nhưng Phong Thiệu lại không tiện nổi giận. Người có thể trở thành thượng khách của Thái Dần,

lại phát ra uy áp linh khí bậc này liền biết tu vi trên y rất nhiều, cho nên không thể mạo phạm.

Hơn nữa, y nghĩ lại lúc nãy Thái Dần chân nhân vừa trách mắng mình, tự biết điều đó khiến cho người ta chê cười nên cũng không để bụng nữa.

Tuy có hơi xấu hổ nhưng da mặt y khá dày, chút xấu hổ này chẳng mảy may bị nhìn ra được, ngược lại tư thái càng thêm quang minh lỗi lạc, thoải mái bái kiến Thái Dần chân nhân:"Là do đồ nhi ham chơi, sư tôn chớ tức giận."

"Lúc trước nghe sư huynh ngươi nói độ này tính tình đã nhu thuận hơn trước rất nhiều, vốn còn không tin, nhưng hiện giờ xem ra đúng là đã học được vài phần." Thái Dần chân nhân hừ giọng nói. Khi thấy ánh mắt của Phong Thiệu dừng trên người thiện tu kia, lúc này mới giới thiệu:"Hắn là bạn vong niên của vi sư, một trong tám trưởng lão của Bồ Đề tự – Từ Giác thượng sư. Bồ Đề là hữu tông của Côn Luân ta, con cứ gọi là Từ Giác sư thúc đi."

Từ Giác? Đấy chính là Từ Giác?

Đối với nhân vật từng lộ mặt trong phim điện ảnh, Phong Thiệu không nhịn được mà liếc mắt thêm mấy lần, giọng nói lại bình thường: "Gặp qua Từ Giác sư thúc."

"Năm đó khi ngươi mới nhập Côn Luân cũng từng được ta ôm qua, nháy mắt đã bảy mươi năm rồi." Từ Giác nhẹ giọng cười nói, dường như có hơi vui mừng: "Thái Dần sư huynh còn nói tính tình của y giống như liệt hỏa, ta thấy ngược lại rất ôn hòa hữu lễ."

Thái Dần chân nhân cũng lộ sắc mặt như lâm vào hồi ức, sau đó lại trừng mắt nhìn Phong Thiệu rồi hướng về Từ Giác, nói:"Thời gian như tên bắn, nay tu vi của Thiệu nhi đã tăng tiến nhưng tâm tính lại chẳng tiến bộ. Đợi đến khi quay về Bồ Đề tự cùng ngươi còn cần ngươi quản giáo nhiều hơn, mài rũa tâm cảnh, miễn cho khi y đề thăng cảnh giới lại thua bởi kiếp số."

Phong Thiệu vừa nghe thấy liền sắc mặt đại biến, vội hỏi:"Sư tôn muốn bảo con đi Bồ Đề tự?"

"Xem cái dáng vẻ vội vàng luống cuống của con này." Thái Dần nói. Phong Thiệu lại bất chấp những thứ khác, phù một tiếng liền quỳ xuống trước mặt Thái Dần, nắm lấy tay đối phương, vội vàng nói: "Sư tôn, đồ nhi phải chịu oan ức!"

“Nói bậy, con là đệ tử thân truyền của Côn Luân, tư chất như lông phượng sừng lân, chỉ có con đi bắt nạt người khác chứ làm gì có ai dám để con chịu oan ức? Mà cho dù có thật thì kiểu gì chẳng bị con lập tức dạy dỗ lại, chẳng lẽ vẫn còn phải chịu thiệt?” Tuy ngoài miệng Thái Dần nói như vậy nhưng kì thật lại vô cùng quan tâm đến y, ông nắm ngược lại tay Phong Thiệu, nhanh chóng thăm dò.

Phong Thiệu cũng không sợ bị Thái Dần thăm dò ra điều gì, bởi vì trận chiến ở đáy biển thật sự đã khiến y bị thương nặng, linh khí cũng hao tổn rất nhiều. Vết thương do Âm Dương phiến và Khốn Tiên tác gây ra trên sắc thân vẫn chưa khôi phục, cũng là do y cố ý không dùng thuốc.

Về phần ma khí trong cơ thể y đã có ngọc Vô Danh che dấu nên sợ không bị thăm dò ra, còn ma khí của Hỗn Nguyên kinh cức cũng bị Thất Tinh Linh Nhĩ tinh lọc gần hết, bản thân bụi gai đã hòa làm một thể với y, trở thành gân mạch đan điền của y.

Quả nhiên, sau khi Thái Dần thăm dò một hồi liền lập tức phát hiện chỗ không ổn—Vết thương này rõ ràng không phải do đấu pháp tầm thường gây ra. Sắc mặt của ông âm trầm hơn hai phần, hỏi:“Kẻ nào dám lấy pháp khí độc ác như vậy đả thương con?”

Phong Thiệu vừa nghe thấy giọng điệu này liền biết có hi vọng, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, cũng không để ý Từ Giác còn đang ngồi bên cạnh. Thái Dần dám giao ái đồ cho lão tất nhiên là vô cùng tin tưởng đối phương, ngoài ra Từ Giác trong nguyên tác tuy hơi phóng đãng bất kham nhưng bản tính vẫn khá chính trực thiện lương. Cho nên y không hề áp lực mà bắt đầu cáo trạng, cố gắng đắp nặn hình tượng trưởng lão của Phiêu Miểu là Bích Ngọc thành một kẻ giết người đoạt bảo. Bà ta muốn giét y và Bạch Hổ để đoạt tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ của họ.

Về phần Phong Bạch có thể giải trừ cấm chế bảo vệ của tàn quyển thì y ngậm chặt miệng không hề đề cập dù chỉ một lời.

“…… Bà ta dám hạ đòn sát thủ với con đâu chỉ vì mơ ước thành bảo, quả thực là không hề đặt Côn Luân ta vào mắt ! Chắc chắn là do Phiêu Miểu bày mưu tính kế, nếu không sao bà ta có lá gan này được? Thỉnh sư tôn lấy lại công bằng cho đồ nhi!” Phong Thiệu miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt nói một thôi một hồi, cuối cùng còn không quên nằm úp sấp lên đùi Thái Dần mà gào khóc.

Diễn như vậy cực kì phí sức, nếu ở trước mặt Cố Hoài thì chắc chắn y phải đổi kiểu khác, nhưng bây giờ đang ở trước mặt Thái Dần, nếu như cẩn thận phan tích động cơ của Phiêu Miểu rồi bình tĩnh cân nhắc thảo

luận âm mưu thu thập tàn quyển của họ, chắc chắn hiệu quả đạt được không tốt. Dù sao ở trong mắt Thái Dần, y vẫn chỉ là tiểu thiếu niên ngây ngô hấp tấp hơn ba mươi năm trước, tuy tính tình nóng như lửa lại quái đản nhưng không hề có tâm cơ.

Sự thật chứng minh, Phong Thiệu sắm vai cũng không tồi, ít nhất Thái Dần không hề kinh ngạc khi thấy đồ nhi của mình kích động như vậy, ngược lại còn vỗ vai Phong Thiệu, trên mặt không vui: "Sơn Hà Xã Tắc Đồ này khiến cho người ta xua như xua vịt. Con yên tâm, Bích Ngọc kia dám ra tay độc ác với con, vi sư ắt sẽ khiến ả ta phải trả lại gấp đôi."

Nói xong, ông lại nói: "Việc này vi sư sẽ xử lí, trước mắt con cứ yên tâm về Bồ Đề tự với Tửu Giác sư thúc đi. Mài dũa tâm cảnh mới là quan trọng nhất. Vi sư vừa mới kiểm tra thấy dường như trong cơ thể của con đã có Ma niệm sơ hình, thật sự không ổn."

Trong lòng Phong Thiệu căng thẳng, nói nhanh: "Nhưng linh thú bạch Hổ của con vẫn còn trong tay bà ta, con không yên lòng…"

Tử Giác ngồi bên cạnh chưa hề mở miệng lại bỗng nhiên cười một tiếng: "Câu nói 'không yên lòng' khi nghe vào tai không giống như đang nói đến một con linh thú, mà giống như đang nói về tình nhân vậy."

Nhìn thấy sắc mặt của Phong Thiệu cứng lại, Từ Giác lại bổ sung một câu: "Tuy rằng thánh thú cấp năm đúng là khó cầu, nhưng cũng chỉ là một con linh thú mà thôi, hơn nữa thực lực còn không sánh bằng yêu thú. Nếu tiểu Thiệu thích, đợi khi đến vùng đất Trăm Ác của Bồ Đề tự ta, sư thúc sẽ bắt cho ngươi mấy con yêu thú hung hãn có được không?"

Mấy con yêu thú tanh tưởi sao có thể sánh được với Bạch Hổ y đã tận tâm nuôi dưỡng từ bé?

Ngay cả so với một đầu ngón chân của Tiểu Bạch cũng còn kém xa.

Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy chán ghét, hơi nhíu mày nhưng trên mặt không mảy may biểu hiện ra ngoài, cũng không biết phải giải thích thế nào mới được, đành làm bộ tùy hứng. Dù sao trong suy nghĩ của các vị đại năng thì linh thú cấp năm đúng là hiếm có nhưng lại không hề có tính thực dụng, càng không có thận phận để cho Phong Thiệu phải dùng đến ba chữ "Không yên lòng".

Y vốn tưởng rằng với kiểu chung sống của sư đồ trong trí nhớ, chỉ cần y chơi xấu muốn có được thì Thái Dần chân nhân sẽ đồng ý, không ngờ lần này lại xảy ra biến cố. Thái Dần chỉ đồng ý mang Bạch Hổ kia trở về, còn việc Phong Thiệu muốn đi cùng lại không hề cho phép.

“Chớ có càn quấy.” Sắc mặt của Thái Dần đen lại, rồi bỗng nhiên nhéo lỗ tai của Phong Thiệu, sau đó dạy dỗ: “Vốn vi sư còn không muốn chọc thủng con nhưng lại thấy con khóc lóc om sòm như vậy, cũng để ý đến nó ghê gớm, khiến cho Tủ Giác sư thúc ở bên cạnh nhìn thấy phải chê cười. Con không biết xấu hổ nhưng vi sư vẫn còn cần mặt mũi. Vừa nãy ta xem thấy con đã ném thân thể Nguyên Dương đi rồi, chắc chắn là có liên quan đến con Bạch Hổ này đúng không? Có lẽ hình người của nó rất xinh đẹp nên mới câu được hồn phách của con, làm cho con lêu lổng ở bên ngoài suốt mười năm còn không biết đường về tông, chắc đã sớm ném người sư tôn như ta lên chín tầng mây rồi đúng không!”

Cho dù Phong Thiệu có mình đồng da sắt nhưng khi nghe thấy ông nói trắng ra như vậy, lại còn nói trúng phóc thì không khỏi muốn phản bác theo bản năng: “Không phải như sư tôn nghĩ đâu…”

“Không phải? Vậy con nói xem nguyên tinh mấy năm nay hao hụt đi nơi nào rồi? Tại sao sư tôn lại nhìn thấy nội thể của con mỏi mệt, thận cũng bị hao tổn?” Thái Dần liếc mắt nhìn y, nói một câu đã trúng tim đen.

Dù da mặt của Phong Thiệu có dày đến đâu thì cũng phải đỏ mặt tía tai, giật mình nhớ lại mấy ngày trước y mới làm chuyện phong lưu với Phong Bạch ở cấm chế đáy biển, nội thể sao không mỏi mệt, thận không hao tổn cho được.

Không có một người đàn ông nào khi nghe thấy tám chữ này lại cảm thấy vui vẻ cho được. Vào lúc Phong Thiệu hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, Từ Giác lại chứng minh sự tồn tại một cách không đúng lúc. Ông ta ho nhẹ hai tiếng, sau đó chậm rì rì khuyên nhủ: “Sư huynh đừng tức giận, tiểu Thiệu còn trẻ nên khó tránh khỏi tinh lực dư thừa, lại lâu không nhập thế, đứng trước nữ sắc khó tránh khỏi dễ động lòng, một thời gian nữa sẽ tốt thôi.”

“Bởi vậy ta mới nói tâm cảnh của nó không ổn, đây sẽ là sự cản trở lớn đến tu hành của nó nên mới muốn để ngươi dẫn nó đi mài dũa tâm cảnh. Tất cả mọi người đều biết linh cảnh Đoán Tâm của Bồ Đề tự là nơi rèn giũa tâm cảnh tinh diệu nhất trong toàn Cửu Châu. Không chỉ chân thật huyền diệu, hơn nữa còn an toàn vô lo, chỉ cần có thể vào trong rèn luyện thì ngày sau muốn ứng phó được kiếp số là điều không thành vấn đề.”

Thái Dần nói xong lại quay sang nhìn Phong Thiệu, lời nói thấm thía: “Con không phải là thiện tu của Bồ Đề tự, lại càng không phải là đệ tử thân truyền của Bồ Đề tự, rất khó để vào được linh cảnh Đoán Tâm. Nếu

không phải đúng lúc Tử Giác sư thúc của con đang giữ linh thược trong một thời gian, con cho rằng mình có thể gặp được kỳ ngộ ngàn năm có một này hay sao?" (linh thược: Chìa khóa linh cảnh)

Đương nhiên Phong Thiệu biết linh cảnh Đoán Tâm rất hiếm có, nếu vào được bên trong sẽ rất có lợi, nó giúp gột rửa bản tâm, lĩnh ngộ thần thông, hỗ trợ rất nhiều cho việc tu hành sau này. Linh cảnh được chủ mạch của phúc địa Bồ Đề tự duy trì cho nên phải tiêu hao rất lớn. Bởi vậy dù là thiện tu của Bồ Đề tự hay là đệ tử thân truyền thì cũng chỉ có một vài nhân tài đặc biệt mới có tư cách đi vào.

Người tu Ma e ngại nhất chính là Tâm Ma, hiện giờ Ma khí của Phong Thiệu chưa được Thất Tinh Linh Nhĩ tinh lọc hoàn toàn, lại bị một phen nguy hiểm lúc trước kích thích kiến cho Ma Niệm đang bắt đầu nảy sinh. Ma Niệm tăng nhanh nhưng lại khó diệt trừ, dù Phong Thiệu có cẩn thận đến mấy nhưng bị tình thế ở đáy biển ép buộc vẫn khiến cho Ma Niệm thừa cơ trỗi dậy.

Nếu nói y không hề động tâm với linh cảnh Đoán Tâm thì chắc chắn là đang nói dối.

Tác giả có lời muốn nói:[tiểu kịch trường]

※ Phong Tiểu Thiệu: Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta nghĩ bản thân nên yên lặng một chút.

※ Phong Tiểu Bạch: Ngươi có từng nghĩ đến cảm giác của ta hay không.

※ Phong Tiểu Thiệu: Chuyện tình cảm thực sự không thể cưỡng cầu.

※ Phong Tiểu Bạch:[hắc hóa][Tỉnh lược quá trình cụ thể một vạn chữ]

------oOo------

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đồ nhi tạ ơn ý tốt của sư tôn và sư thúc, có thể đợi sang tháng sau, để con và sư tôn cùng đi dạy bảo lại Phiêu Miểu tông…" Sau khi cứu được Phong Bạch rồi mới đi?

Chỉ là, những lời này của Phong Thiệu còn chưa nói xong đã bị Thái Dần chân nhân đánh gãy. Ông dựng lông mĩ, gõ một cái giòn tan lên trán của Phong Thiệu, dạy dỗ: "Cái tên ngoan đồ nhà ngươi, nơi đó là chỗ ngươi muốn đi thì đi chắc? Cho dù Tử Giác sư thúc có muốn dẫn con vào cũng còn phải vô cùng cẩn thận, huống chi hắn chỉ được cầm linh giác có hai tháng. Muốn đợi đến tháng sau? Chẳng lẽ con cảm thấy con có thể hoàn thành thí luyện chỉ trong nửa tháng?"

Phong Thiệu trầm mặc, trên thực tế y cũng cảm thấy hai tháng đã là miễn cưỡng rồi.

Chỉ là y thực sự vẫn không yên lòng về Phong Bạch. Những hình ảnh khi Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác dùng hơn trăm cách khác nhau để nghiên cứu xem làm thế nào mà Lữ Minh Tịnh có thể giải trừ được phong ấn của tàn quyển bỗng lóe trong đầu y, khiến cho y cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Nếu sư tôn không tới cứu kịp, nếu một người bộc tuệch như sư tôn không để chuyện của Bạch Hổ vào trong đầu, nếu như…

Đủ loại suy đoán khiến cho Phong Thiệu cảm thấy rối loạn, tà hỏa nôn nóng ở trong lòng cũng dần rục rịch. Tuy y biết đây là do Ma niệm quấy phá những y vẫn chỉ nghĩ đến chuyện cứu Phong Bạch thôi.

Sự trầm mặc của Phong Thiệu cũng bị Thái Dần chân nhân nhìn ở trong mắt, không khỏi khiến ông nhíu mày liên tục. Đây đúng là một loại chấp niệm, người tu chân có chấp niệm không phải là chuyện tốt, đặc biệt thứ này còn dành cho một con linh thú.

Cho nên ông càng cảm thấy đồ nhi của mình kiểu gì cũng phải lập tức tiến vào linh cảnh để mài giũa tâm tình, sắc mặt của ông trầm xuống, nói:"Nếu ngươi còn muốn vi sư giúp ngươi xử trí Bích Lạc, giúp ngươi cứu con súc sinh kia ra thì tốt nhất là nên ngoan ngoãn lên đường với Tử Giác, nhanh chóng tham gia thí luyện, bằng không…"

Vừa nghe những lời này càng khiến cho Phong Thiệu ảo não không thôi, cũng biết sư tôn đã nhìn ra nhược điểm của mình nên lúc này mới dùng thế lực để bắt ép. Y luôn tự hỏi mình vốn là một người vui buồn không hiện ra mặt, sao lần này lại có thể khinh suất đến vậy, cũng là do tiểu súc sinh Phong Bạch kia khiến cho y nhanh chóng bị rối loạn trận tuyến!

Tuy trong lòng hối hận nhưng Phong Thiệu cũng biết lúc này chẳng còn cách nào khác, đành nhận lời trước: "Sư tôn đâu cần phải nói đến mức

ấy. Sư tôn săn sóc đồ nhi, đồ nhi cao hứng còn không kịp, sao có thể không đi thí luyện.”

Thái Dần chân nhân không phải người có tâm cơ thâm trầm, lại luôn nuông chiều đồ nhi này nên khi nghe thấy lời y nói thì cảm thấy có chút vui sướng. chút.

Chỉ là trên mặt ông vẫn tỏ ra tức giận, nói:“Lúc trước nghe mấy sư thúc nói đến chuyện hợp tịch cho con, vi sư cũng không để trong lòng, nghĩ con tư chất tuyệt luân như vậy, giữ lại thân thể Nguyên Dương thì sẽ có lợi cho tu hành hơn, như sư huynh của con tu Vô Tình đạo cũng thế. Dù sao tính tình của con cũng gàn dở bạc tình, nhưng nay nhìn thì lại thấy là một người hữu tình, còn không nề hà phát tình với một con súc sinh!”

Phong Thiệu bị dạy dỗ đến cúi gập đầu, không dám phản bác lại dù chỉ nửa câu, chỉ mong ông sớm nguôi giận. Về phần Tử Giác đang ngồi xem náo nhiệt, y lại nghĩ thông suốt rồi, dù sao lúc trước đã đủ khiến người ta chê cười rồi nên cứ để đối phương xem nốt cũng chẳng sao.

Thái Dần chân nhân dường như muốn đem hơn bốn mươi năm niên thiếu của y ra mắng cả cho đủ, còn vừa mắng vừa động thủ, thỉnh thoảng hết gõ đầu lại nhéo lỗ tai cứ giống như hai người vốn không phải là sư đồ mà là một cặp cha con bình thường nơi thế tục.

Được một lúc thì càng mắng càng chạy về sau liền bị Tử Giác như cười như không nói hai câu đánh thức, ông mới quay lại chủ đề chính nói tiếp: “Cho nên nếu con đã biết động tình, vậy vi sư sẽ sớm tìm cho con một người đứng đắn để làm đạo lữ, miễn cho con lêu lổng ở trong thế tục đến không biết đường quay về, quả thực còn không nhớ ra có một người sư tôn như ta.”

Nghe đến chuyện tìm đạo lữ khiến trong lòng Phong Thiệu cảm thấy rất bài xích. Y thực sự không có hứng thú với nữ tu, mà khiến cho y càng thêm không có hứng thú là khi nghe thấy Thái Dần nói tiếp: “Mấy vị trưởng lão sư thúc của con đều đề cử thiếu tông chủ của Phiêu Miểu tông. Ta thấy tư chất của nàng cũng không tồi lại có thân thể Thuần Âm, không chỉ thân phận, mà thể chất cũng khá xứng đôi vừa lứa với con.”

Nói xong ông lại liếc mắt đánh giá Phong Thiệu. Tuy đồ nhi này đang ngồi chồm hỗm bên cạnh mình, một phen khóc lóc om sòm vừa rồi khiến cho búi tóc của y hơi lệch nhưng dáng vẻ phong thái của y đều là đứng đầu – phong thần tuấn lãng, mặt như quan ngọc, trán điểm nốt chu sa làm tăng thêm hai phần tiên khí.

Bốn mươi năm rồi, đồ nhi lớn lên đẹp mắt như vậy khiến Thái Dần chân nhân bỗng nhiên có một loại cảm giác kiêu ngạo, hừ giọng nói: "Tuy nghe bảo Đan Thanh kia không tồi nhưng còn cần vi sư xem mắt mới được, nếu là hữu danh vô thực mà muốn xứng đôi với đồ nhi của ta, ta quyết không đồng ý."

Phong Thiệu nghe vậy thì cảm thấy buồn cười, không nói đến chuyện y và nàng là kẻ thù trong tương lai, nhưng sư tôn cũng không hề nghĩ việc đối phương có đồng ý hay không, nhất là khi y cũng từng ra sát chiêu với nàng.

Từ Giác lại cười rồi liếc mắt nhìn Phong Thiệu, nói: "Đáng tiếc ta lại không thu đệ tử, không thì với tư chất của Tiểu Thiệu, nếu ngươi không vừa mắt Đan Thanh thì nhất định ta sẽ để đồ đệ tới hợp tịch cùng y."

Thái Dần vỗ tay vui vẻ, chỉ vào Từ Giác giễu cợt: "Ngươi bị ngốc à, Bồ Đề tự của ngươi đều là nam tử, chẳng lẽ muốn nam nhân đến hợp tịch với đồ nhi của ta sao?"

Từ Giác cười cười, không hề xấu hổ mà bình tĩnh nói: "Có gì không thể, cùng là cầu Thiên Địa đại đạo, không cần câu nệ nam nữ khác biệt."

Con ngươi của Thái Dần chuyển động, cười quái dị nói:"Biết là ngươi không câu nệ nhưng đừng có để đồ nhi của ta học xấu! Nam nữ không phân biệt, có điều một hán tử thô lỗ mình đồng da sắt sao có thể xứng với đồ nhi chung linh dục tú của ta được, nói ra thì khó coi lắm." (Chung linh dục tú: Đất lành sinh hiền tài)

Từ Giác nghe thấy Thái Dần nói nam nhân nhà khác là hán tử thô lỗ còn đệ tử nhà mình lại là chung linh dục tú, không khỏi bị sự khoe khoang của đối phương chói mù đôi mắt. Sau đó ông ta yên lặng đánh giá Phong Thiệu nhìn như nhu thuận một lần nữa, rồi âm thầm cân nhắc xem mình có nên thu đệ tử hay không, chứ cứ nhìn người ta lại thấy nóng mắt.

Phong Thiệu ngồi nghe một hồi nhàn thoại nhưng không hề tiếp lời, sợ sẽ lại khiến cho Thái Dần tâm huyết dâng trào lập tức quyết định đạo lữ cho y thì đau đầu lắm. Chờ một hồi lại cảm thấy vô ích liền tự thỉnh đi bái kiến các vị trưởng lão và hai vị sư huynh trước, nửa ngày sau sẽ khởi hành cùng Tử Giác sư thúc.

Tâm tình của Thái Dần chân nhân đã tốt hơn nhiều, lại thấy đồ nhi nhà mình chủ động vâng lời liền vung tay đồng ý.

Tuy nóng lòng muốn cứu Tiểu Bạch nhưng Phong Thiệu cũng không ấm đầu đến mức tự mình đi đến địa bàn của Phiêu Miểu tông để tìm Bích

Lạc, cứu Tiểu Bạch trở về không phải là chuyện y có thể tự làm. Dù không yên tâm nhưng y cũng phải thừa nhận, chỉ có để Thái Dần xuất đầu lộ diện vì mình mới là cách thỏa đáng nhất.

Về phần Phong Thiệu muốn nửa ngày không phải chỉ để bái kiến các vị trưởng lão và gặp hai sư huynh Cố Hoài và Lâm Tòng Chi của mình, chủ yếu là y còn muốn đi tìm các sư huynh đệ khác.

Có điều y đi hết mấy động phủ đều không gặp được người, đợi đến khi trở về động phủ của mình mới biết tất cả mọi người đều đang ở đây! Ngoại Trừ Triệu Bác nhập thế làm việc, La Thắng thì đang bế quan, Trương Bách Thiên, Phương Trường Tín, còn có Hà Loan đều đang chờ ở động phủ của Phong Thiệu. Có lẽ một tiếng quát lúc trước của Thái Dần chân nhân đã báo tin cho bọn họ.

“Sư huynh, huynh nói là chỉ cần ba, bốn năm nhưng lại đi gần tám, chín năm.” Phương Trường Tín nắm chặt tay Phong Thiệu, giọng điệu oán giận.

“Sư tôn, A Loan rất nhớ người.” Hà Loan ôm chặt cánh tay còn lại của Phong Thiệu, chớp chớp mắt, tuy ngũ quan đã nảy nở đôi chút nhưng thần thái vẫn giống trước đây như đúc.

Phong Thiệu vừa nhìn đã thấy thích, liền nhéo mũi nàng giống như trước đây, cười nói: “Sư tôn cũng rất nhớ con, còn mang cho con rất nhiều đồ ngọt nữa.” Nói xong liền lấy đồ ăn đã mua từ trong túi gấm. May mà đồ để trong túi gấm không bị biến chất, nếu không qua vài năm như vậy, đồ ngọt đã sớm bị hỏng rồi.

Trương Bách Thiên tự uống một ngụm linh nhưỡng, lại ném một hồ lô khác về phía Phong Thiệu, nói:“Lúc này thấy sư đệ, dường như tinh thần của đệ đã tốt hơn lúc đầu rất nhiều. Ta cảm thấy linh khí và linh áp đều ổn trọng hơn so với trước đây, có lẽ cảnh giới đã viên mãn. Mấy năm nay sư đệ đi lịch lãm cũng thu hoạch khá phong phú đấy.”

Phong Thiệu nhận lấy hồ lô, hương rượu uống vào cổ họng thơm ngọt vô cùng, từng chuyện suốt mấy năm qua đều hiện lên trong đầu y, lại có rượu ngon làm say lòng người, khiến cho y không ngừng hồi tưởng. Tiểu súc sinh kia, mấy năm qua cũng đã mang cho y rất nhiều vui sướng… Nếu, nếu hắn không phải là Lữ Minh Tịnh thì tốt biết bao. Có điều, biết đâu hắn không phải là Lữ Minh Tịnh, có lẽ thân thể Bạch Hổ và linh thú Bạch Hổ cũng có nhiều chỗ tương đồng?

Chỉ là khi nghĩ đến khả năng này, Phong Thiệu không khỏi tự cười nhạo chính mình, cứ suốt ngày rối rắm như vậy không phải là tính cách của y, suy đoán này cũng quá buồn cười. Không biết là do chất cồn kích thích hay là do hồi tưởng lại những hình ảnh sung sướng trong quá khứ, làm cho tâm tình lúc này của Phong Thiệu lại buông lỏng hơn rất nhiều. Bây giờ không phải là lúc rối rắm những chuyện đó, cứu được Tiểu Bạch mới là nhiệm vụ hàng đầu, những chuyện kia đều là việc của sau này, so với sinh tử thực sự chẳng đáng là gì.

Vì thế Phong Thiệu liền kể ngắn gọn những chuyện đã xảy ra trong mấy năm nay cho Phương Trường Tín, Trương Thiên Bách nghe, lại nói thêm về Phiêu Miểu tông, tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ và chuyện liên quan đến Bạch Hổ.

Hà Loan nghe thấy những lần mạo hiểu kia thì không khỏi bổ nhào vào trong lòng của Phong Thiệu. Giờ đây nàng đã mười một, mười hai tuổi rồi, dáng vẻ cũng tinh xảo hơn nhiều, tri kỷ nói:“Về sau sư tôn mang theo A Loan đi, để A Loan giúp sư tôn đánh đuổi người xấu. Hôm nay A Loan học kiếm pháp Mộc Thanh của Côn Luân còn được Phương sư thúc khen nữa.”

Phong Thiệu buồn cười xoa đầu nàng, chẳng hiểu sao lại có cảm giác đã để cho nàng phải chịu thiệt thòi. Nàng nhập tông từ lúc còn nhỏ nhưng y lại không ở bên cạnh nhiều năm mà để cho Phương Trưởng Tín và Bích Lạc sư bá mẫu thay y giáo dưỡng. Đợi sau này phải bồi thường tử tế cho nàng mới được.

“Nay chỉ vì một trang giấy tàn quyển hư vô mà Tam tông càng ngày càng không để Côn Luân ta vào mắt, còn dám hạ sát thủ với sư đệ như vậy, quả thật đúng là không coi Côn Luân ra gì! Cần phải dạy bảo lại mới được.” Trương Bách Thiên tự liên tưởng lại những chuyện xảy ra trong mấy năm nay của y, sắc mặt cũng âm trầm thêm vài phần.

“Pháp khí của Phiêu Miểu cực kì lợi hại, sư huynh có bị chịu thiệt không?” Phương Trường Tín ghé sát vào rồi cầm tay Phong Thiệu thăm dò tỉ mỉ.

“Ta không sao, chỉ là Bạch Hổ đã bị người bắt đi, lúc này không biết sống chết thế nào.” Phong Thiệu cười khổ, sau đó lại nói ra ý định của Thái Dần cho mọi người nghe.

Khi thấy dáng vẻ hiển nhiên của hai người, y đành phải giải thích bản thân coi trọng Bạch Hổ đến mức nào: “… Sư tôn ta không thích súc sinh này nhưng ta lại cực kỳ yêu thương nó, chỉ sợ sau khi cứu được nó thì sư

tôn sẽ không để ý đến nữa. Có điều hiện giờ ta có chuyện phải lập tức rời khỏi Côn Luân, đành phải nhờ sư huynh và sư đệ giúp ta thu lưu, chăm sóc tiểu súc sinh kia. Đợi khi ta xong việc thì sẽ đón hắn đi."

Phương Trường Tín thấy có hơi khả nghi liền hỏi: "Nếu sư huynh đã thích con linh thú này đến vậy, sao không thu nó làm linh sủng luôn, cũng khiến cho người khác khó bắt được nó, mà dù có bắt được thì cũng dễ dàng thu hồi nó về. Sao phải khiến huynh bận tâm như vậy?" Câu nói cuối cùng dường như còn mang theo hai phần ghen tuông. Cậu thầm nghĩ hàng ngày mình đều tâm tâm niệm niệm chỉ mong sư huynh trở về, không ngờ huynh ấy vừa về nhưng trong miệng lại chỉ mong nhớ mỗi con linh thú kia.

Tất nhiên Phong Thiệu không thể giải thích là do y tu Ma nên trời sinh đã xung khắc với thuộc tính của Bạch Hổ được, nếu ký khế ước chính là tự tìm tra tấn. Vì thế chỉ đành nói do thực lực không tốt nên chưa thể thu dùng, muốn lấy tình cảm lay động nhưng lại bị Phiêu Miểu tông chiếm hời.

Tuy lí do này là y bịa ra nhưng đúng là Phong Thiệu mới sơ kì Kim Đan còn Bạch Hổ lại là thánh thú cấp năm, nên nói thực lực không đủ để thu phục thì coi như tạm tin được. Vì thế Phương Trường Tín và Trương Bách Thiên cũng không hỏi thêm vấn đề này nữa, cũng đồng ý với lời nhờ vả của Phong Thiệu.

Lúc này Phong Thiệu mới buông lỏng. Thái Dần thân là đại năng Phản Hư kỳ, nếu ông đã nói sẽ cứu Phong Bạch thì tất nhiên sẽ giữ lời. Chỉ cần tính mạng của hắn không sao, y lại nhờ hai vị sư huynh đệ thu lưu, chăm sóc giúp y thì chuyện này cũng coi như được giải quyết một cách viên mãn.

Vì thế Phong Thiệu liền nhẹ nhàng thờ ra, sau đó lại tự mình chế biến chút linh thực rồi cùng hai vị sư huynh đệ đối ẩm.

Hà Loan cũng tới góp vui, ồn ào muốn Trương Bách Thiên rót cho nàng mấy chén linh nhưỡng.

Sư huynh đệ ba người ôn lại những chuyện quá khứ trong suốt mấy năm qua. Hiện giờ Phương Trường Tín đã bước vào trung kỳ Trúc Cơ, Trương Bách Thiên cũng đã Kim Đan đại viên mãn, gần mười năm nay hai người chưa từng rời tông. Một người dốc lòng tu luyện lại mang thêm Hà Loan, người còn lại thì vừa xuất quan không lâu.

“Nếu không phải La sư huynh đang tiến vào giai đoạn Giả Đan kì, còn đệ thì muốn ra ngoài tìm sư huynh, chỉ sợ cũng sẽ giống như sư tôn, sư mẫu, Triệu sư huynh và Thái Võ sư bá, đều phải ra ngoài làm việc.”

Phương Trường Tín nói xong, Trương Thiên Bách lại sợ Phong Thiệu không hiểu nội tình, bèn giải thích: “Năm đó, sau khi đệ gặp chuyện không may ở Bão Phác tông, trong tông cũng bắt đầu coi trọng những chuyện liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đề phòng có tông môn âm thầm thu thập tàn quyển.”

Phương Trường Tín lại không cho là đúng, nói: “Tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ có chín mảnh. Không nói đến việc mỗi mảnh đều rất khó tìm cũng rất khó cầu, nghe nói bên ngoài tàn quyển còn có cấm chế bảo vệ nữa, mà cấm chế này căn bản không thể phá giải. Liền lấy Côn Luân ta canh giữ bí cảnh của Lữ tổ làm ví dụ, chẳng phải lúc đó ngay cả Trừ Hoa Tông Sư còn không thể mở được bí cảnh hay sao? Mặt khác chỉ cần bảo vệ được một mảnh, những mảnh còn lại cũng không thể kết hợp thành một tấm bản đồ Sơn Hà Xã Tắc hoàn chỉnh được, vậy thì làm gì còn ai có thể gây nên sóng gió nữa?”

Trương Bách Thiên chậm rãi uống một ngụm, cũng không đồng ý với quan điểm của Phương Trường Tín, nói: “Nếu chỉ bảo vệ một mảnh thì sẽ quá bị động. Giả như có tông môn tập hợp được bảy mảnh, tất nhiên sẽ dám chó cùng rứt giậu, chẳng lẽ muốn toàn bộ Côn Luân canh giữ bí cảnh Lữ tổ mới được? Còn nữa, kiếm tu Côn Luân nào có bị động như vậy được, đương nhiên phải chủ động thu tàn quyển vào tay, không thể thu thì canh chừng. Tóm lại phải để cho mấy người có ý đồ biết rằng thánh bảo này không phải ai cũng có thể mơ ước được.”

Những chuyện liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sau khi Phong Thiệu nghe ngóng liền biết hiện giờ hành động của Côn Luân không khác với nguyên tác.

Điều này rất dễ giải thích thôi. Dù sao Côn Luân cũng là tông môn đứng đầu Cửu Châu, có thêm Sơn Hà Xã Tắc Đồ chỉ coi như thêu hoa trên gấm, không đáng lo ngại. Tuy nhiên nếu để tam tông bên cạnh có được thứ này, ắt sẽ không tránh được một hồi đảo điên, mà trong quá trình đó tất nhiên sẽ dấy lên một trận gió tanh mưa máu, cũng là đất diễn của tình tiết cao trào trong phim điện ảnh.

Hiện giờ y thân là đệ tử Côn Luân, lại được nhận ân huệ sâu sắc của tông môn, đầu óc cũng không bị hoa mắt ù tai giống như Thanh Thành tôn giả, hiển nhiên lập trường cũng phải đứng về phía Côn Luân. Nếu Côn

Luân có thể ngăn cản được tam tông thu thập tàn quyển, vậy thì không còn gì tốt hơn. Mặc dù cùng là tông môn lớn như nhau, nhưng nếu tam tông nhờ thứ kia mà leo lên được vị trí đứng đầu thì cũng chưa chắc đã làm tốt được như Côn Luân hiện giờ. Đều là vì tư lợi cá nhân mà thôi, tốt xấu gì tu giả ở trong nội hạt của Côn Luân cũng đều tu hành khá thuận lợi.

Cứ tán gẫu như vậy hết nửa ngày, Phong Thiệu phải trở về để lên đường cùng Từ Giác nên đành cáo từ hai vị sư huynh đệ.

Hai người bọn họ còn tốt, nhưng Hà Loan đã uống say thì khó mà dỗ được. Nàng cứ ôm lấy đạo bào của Phong Thiệu không chịu buông tay, gần như gào khóc: "Sư tôn đừng đi! Sư tôn mang A Loan đi cùng với! Phương sư thúc hung dữ lắm, mắng con xong còn đánh con nữa, tính tình thì hay bắt bẻ, xong còn không cho A Loan ăn gì! Hu hu hu… Sư tôn là tốt nhất, sư tôn không mắng chửi cũng không đánh người, còn cho A Loan ăn bánh quy xốp với ôm A Loan ngủ nữa. Sư tôn vừa ấm lại vừa thơm, Phương sư thúc vừa lạnh vừa thối…"

Phong Thiệu xem như biết được thế nào là rượu vào liền nói lời thật lòng, lúc nãy còn vô cùng ngoan ngoãn, nói Phương sư thúc dạy nàng cái này, Phương sư thúc dạy nàng cái kia, Phương sư thúc chỉ cho nàng cái nọ,… Thật không ngờ mới uống mấy chén linh nhưỡng đã làm cho Hà Loan phun hết mấy lời giấu trong đáy lòng. Còn nói ngay trước mặt Phương Trường Tín!

Mặt Phương Trường Tín trướng đến đỏ bừng, hận không thể chặn cái miệng nhỏ đang không ngừng tố cáo của Hà Loan lại. Cậu cẩn thận đánh giá sắc mặt của Phong Thiệu, sợ huynh ấy sẽ nhớ kỹ mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của nàng, vậy thì biết làm thế nào!

Phong Thiệu lại không hề để trong lòng, chỉ kiên nhẫn dỗ dành tiểu cô nương: "Đừng khóc, đừng khóc, khóc đến mặt mũi lấm lem như vậy. Lần này sư tôn sẽ trở về nhanh thôi, cùng lắm là nửa năm, có được không nào?"

Hà Loan lau nước mắt nước mũi, đôi mắt hồng hồng nói:"Vậy khi sư tôn trở về thì lại ôm A Loan ngủ nha."

Phong Thiệu sửng sốt, nhìn thẳng khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu nhà mình, nói: "Nhưng hiện giờ con không còn là trẻ con nữa."

"Mặc kệ, mặc kệ! Trong động phủ của Phương sư thúc không có giường. Mỗi ngày A Loan đều phải nằm dưới đất rất lạnh, rất cô đơn, rất đáng

thương!” Hà Loan sau khi uống say giống như được kích phát tiềm năng, giọng nói vốn nhuyễn mềm lúc này lại cao hơn vài phần, quả thật như muốn phá hỏng lỗ tai của mọi người.

Phương Trường Tín không thể nhịn được nữa: “Đó là muốn rèn luyện con ngồi xếp bằng nhập định! Con cũng không phải là người phàm, còn muốn ngủ mỗi ngày?”

“Con muốn ngủ! Con muốn ngủ!” Hà Loan nghiêng đầu, chu môi trừng cậu, sau đó lại gắt gao ôm lấy Phong Thiệu. Phong Thiệu bất đắc dĩ lắc đầu, biết nếu không đồng ý với nàng thì sẽ không thể thoát thân , đành phải nói:“Khi nào sư tôn về sẽ ngủ cùng con, ngoan.”

Lúc này Hà Loan mới vừa lòng, những lời này của y giống như một chốt khóa khiến nàng lập tức không làm ầm ĩ nữa, chỉ thỏa mãn nắc một cái rồi nằm sấp trong lòng Phong Thiệu.

------oOo------

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước đây luôn là thúc thúc đẩy ta ra, lần này đến lượt ta đẩy người ra.

Thúc thúc, chạy mau.

Thúc thúc…

Không biết đã qua bao lâu, Phong Bạch mới hốt hoảng mở bừng mắt. Toàn thân đau nhức làm hắn không nhịn được phải rên thành tiếng, âm thanh rên rỉ cũng khiến cho ý thức của hắn tỉnh táo lại, hắn đang ở trong hình người.

Đau.

Đau quá.

Phong Bạch chưa bao giờ cảm thấy đau đến vậy, đau như tim phổi đều bị xuyên thủng, xương cốt đều gãy vụn.

Đây là nơi nào?

Phong Bạch phát hiện mình không thể dùng thức tảo, thần thức của hắn đang bị giam cầm gắt gao, trong tầm nhìn mơ hồ dần hiện lên hình dáng một người phụ nữ. Lúc đầu nhìn người này rất xa lạ nhưng sau một lúc Phong Bạch cũng nhận ra vài phần quen mắt, hóa ra là nữ tu muốn đồng quy vu tận với thúc thúc!

Sở dĩ Phong Bạch cảm thấy xa lạ bởi vì Bích Ngọc hiện giờ rất khác so với Bích Ngọc trước đây. Lúc bà ta thi triển Thiên Nguyên Thủy Tức đại pháp đã ôm ý định phải cùng chết với họ nhưng lại bị Phòng Bạch nhảy ra ngắn cản, chút lí trí còn sót lại đã giúp bà ta hóa thủy võng thành truyền tống trận để bỏ chạy. Có điều dù đã ngừng lại giữa chừng nhưng Bích Ngọc cũng thiêu đốt hơn nửa Nguyên Thần của mình rồi.

Nguyên Thần không trọn vẹn cộng thêm lúc trước bị sát khí của Bồng Khâu mê hoặc, Ma khí vẫn chưa tiêu, còn cùng lúc chịu đại kiếp nạn đã khiến Tâm Ma của bà ta bùng lên. Tất cả những nguyên nhân đó khiến cho khí độ và dáng vẻ hiện giờ của Bích Ngọc đã thay đổi khác hoàn toàn, cả người tản ra một loại tử khí âm trầm, ngay cả di chuyển cũng vô cùng chậm chạp.

Trên gương mặt lạnh băng như đã chết lặng của bà ta chỉ có đôi mắt sâu thẳm vẫn còn chút sinh khí, nhưng loại sinh khí này còn kèm theo cả sát khí điên cuồng khiến cho Phong Bạch nhìn thấy phải run rẩy theo bản năng.

“Không hổ là thân thể Bạch Hổ ngàn năm có một, bị vòng Tỏa Cốt Phần Tâm của ta chế trụ mà vẫn có thể tỉnh lại.” Bích Ngọc tặc lưỡi. Đầu ngón tay đâm trên lồng ngực của Phong Bạch sắc bén giống như lưỡi dao, chỉ thoáng chốc đã vẽ ra một vết thương mới khiến cho máu chảy không ngừng.

Trang sức xung quanh khiến động phủ vô cùng trang nhã, nhưng hiện giờ lại tràn ngập mùi máu tươi, trên tường đá cũng gắn đầy vòng xích, có hơn chục chiếc vòng với các gai nhọn bằng sắt màu đen. Một thiếu niêu trần trụi đang bị đóng đinh lên trên tường, từng chiếc vòng xuyên thủng qua xương thịt hắn, cánh tay, mắt cá chân, vai, cổ họng,… Những vết máu đã khô cằn hòa lẫn với mái tóc đen rối loạn khiến cho hình ảnh dữ tợn không chịu nổi.

Phong Bạch đau đến cau mày, muốn giãy dụa phản kháng nhưng lại phát hiện tứ chi của mình không thể nhúc nhích, cũng không còn chút sức lực nào. Ngoài việc cắn răng chịu đựng thì chẳng còn cách nào khác, nhưng hắn không hề hoảng loạn, hỏi: “Bà muốn thế nào?”

Bích Ngọc cười ken két, một tay nắm lấy Phong Bạch, dùng ánh mắt nóng cháy nhìn hắn: “Muốn thế nào? Đương nhiên là muốn ăn ngươi rồi!”

Phong Bạch sợ hãi cả kinh, bởi vì trực giác của hắn biết không phải đối phương đang nói đùa, ánh mắt kia không hề đùa cợt.

“Thượng Cổ có đại năng cắn nuốt Thần Thú sau đó đạt được thân thể Thần Thú, nay có bản chân nhân cắn nuốt thân thể thiên tiên của Bạch Hổ. Đợi sau khi luyện hóa ngươi hoàn toàn, bản chân nhân ắt sẽ có được thân thể Bạch Hổ, cho dù không lấy được Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhưng với thể chất bậc này, chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian đã có thể phi thăng Thượng Giới, đứng hàng tiên ban!”

Bích Ngọc cười điên cuồng, cho dù thật sự biết cách phá giải phong ấn của tàn quyển thì cũng phải thu thập đủ Sơn Hà Xã Tắc Đồ mới có hi vọng phi thăng, nhưng toàn bộ Cửu Châu đều xua thứ này như xua vịt. Một kẻ Nguyên Thần không trọn vẹn, tu vi đã bị phế đi một nửa như bà ta muốn đợi được đến ngày này quả thực khó như lên trời.

Bởi vậy thân thể Bạch Hổ của Phong Bạch khiến Bích Ngọc như nhìn thấy được từng đám mây lành, kim quang tỏa sáng.

Mấy năm nay Phong Bạch được Phong Thiệu dạy dỗ, lại đọc hết chỗ điển tịch ở ngọc giản trong túi gấm thì đã sớm đặt ra câu hỏi với xuất thân của minh, đồng thời hắn cũng tự suy đoán rất nhiều điều. Bởi vậy khi nghe được những lời này của Bích Ngọc thì không khỏi phấn khởi vô cùng, nhưng ngoài miệng lại cười nhạo: “Ngươi điên rồi, ta là linh thú!”

Tính cách của Bích Ngọc hiện giờ đã khác trước, chẳng còn xót lại chút khí độ của tu giả cấp cao nào nữa. Bà ta nghe thấy hắn nói vậy thì nhanh chóng phẫn nộ, một tay bóp chặt cổ Phong Bạch, mạnh đến độ phát ra tiếng lách cách.

“Nếu ngươi không có thân thể Bạch Hổ thì khi ta dùng Sưu Hồn để lục soát cách phá giải phong ấn của tàn quyển đã khiến ngươi chết không có chỗ chôn rồi!” Bích Ngọc nói đầy độc ác. Mấy ngày nay bà ta không ngừng dẫn ba hồn bảy phách của Bạch Hổ ra rồi dùng các loại Hồn pháp khí để tra xét nhưng vẫn không thể tìm ra được bất kì manh mối nào có liên quan đến phương pháp phá giải phong ấn, giống như khả năng này của Bạch Hổ xuất hiện từ hư không vậy.

Có điều cũng không hẳn là tốn công vô ích, ít nhất khi Sưu Hồn bà ta đã phát hiện ra Bạch Hổ này không phải là một con linh thú thông thường.

Hắn là người dị biến thành hổ, không phải linh thú mà là người có thân thể Thần Thú.

Phong Bạch bị bóp chặt đến mức không thể thở nổi nhưng trong lòng lại không còn cảm thấy khó hiểu nữa. Thì ra nguyên nhân khiến hắn khi thì biến thành hổ lúc lại trở thành người là do hắn có thân thể thiên tiên của Bạch Hổ, hắn không phải yêu quái, ngược lại hắn còn có thể chất thần thánh nữa,… Vậy thì hắn có thể nói thật về thân thế của mình với thúc thúc, ác mộng trong ảo cảnh cũng không bao giờ xuất hiện nữa.

Nghĩ như vậy khiến cho Phong Bạch cảm thấy hơi thoải mái trong nỗi đau đớn thấu xương thịt.

Một vệt ánh sáng chợt lóe lên.

Phong Bạch chỉ thoáng nhìn thấy một tấm gương đồng đã khiến đầu hắn đau như muốn nứt ra!

Đau đớn lần này không đến từ thể xác. Hắn có thể chịu đựng được khi sắc thân bị tra tấn, ngay cả khi thân thể của hắn bị chia tách, xương cốt bị đâm thủng thì hắn vẫn bất tử. Có điều đau đớn đến từ Nguyên Thần lại khó mà chịu đựng nổi. Phong Bạch cắn chặt răng, hắn muốn vận linh lực nhưng lại bị pháp khí lớn bằng bàn tay kia khống chế gắt gao nên chỉ có thể để mặc Nguyên Thần bị thiêu đốt trong đau đớn

“Vẫn còn tỉnh táo?” Bích Ngọc nhìn thấy trên khuôn mặt của thiếu niên tràn ngập sự thống khổ, ngũ quan tuấn mỹ nay đã tê liệt nhưng ánh mắt vẫn còn tỉnh táo thì không khỏi kinh ngạc.

Bà ta nở một nụ cười vừa lòng: “Không hổ là thân thể Thần Thú, dù bị Tỏa Cốt Phần Tâm của ta luyện hóa sắc thân nhưng không chết, hiện giờ lại bị thần kính Kim Giao chiếu đến bậc này mà vẫn có thể chống đỡ được. Ngươi có biết thần kinh Kim Giao là một trong những chí bảo của Phiêu Miểu ta, bản chân nhân muốn dùng nó cũng phải hao tốn không biết bao nhiêu tâm tư.” Hơn nữa mỗi lần dùng, với tu vi Nguyên Anh kỳ của ba ta phải hao tổn đến ba phần linh lực, càng huống chi hiện giờ thực lực của bà ta còn không bằng một nửa ngày trước.

Vừa nói bà ta vừa vuốt ve hai gò má đang phát run vì đau đớn của Phong Bạch, thở dài: “Thật sự là được thần ban ơn. Đáng tiếc, thân thể Bạch Hổ này để ngươi dùng thì lãng phí quá, không chỉ tuổi còn nhỏ mà tu vi cũng thấp, khó có thể tri triển được sức mạnh, chi bằng cứ để bản chân nhân dùng là được rồi.”

Bích Ngọc bấm tay niệm một đạo thần chú khiến gương đồng phát ra từng đợt ánh sáng màu vàng chói mắt, chiếu bóng dáng của Phong Bạch càng thêm rõ ràng.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, Nguyên Thần của Phong Bạch như bị vạn mũi tên xuyên qua khiến hắn đau đớn cùng cực, rốt cuộc chẳng thể nhịn nổi nữa mà run rẩy hét lên một tiếng thảm thiết.

Thiếu niên tuấn mỹ tinh thuần lúc này lại càng ngày càng trở nên dữ tợn, tiếng kêu cũng càng thêm thảm thiết. Trong lòng Bích Ngọc cảm thấy vô cùng thỏa mãn, Ma Niệm thiêu đốt bên trong bà ta như đang sôi trào hừng hực, giống như cơn thịnh nộ lúc ở biển sâu kia đã được phát tiết ra ngoài. Tất nhiên thứ khiến cho bà ta càng thêm hài lòng đó là tinh hoa ngưng kết từ sắc thân và Nguyên Thần của Phong Bạch sau khi luyện hóa. Bà ta có thể ăn toàn bộ thân thể Bạch Hổ này một cách triệt để.

Phong Bạch đứng trong vũng máu của chính mình, Nguyên Thần run rẩy một cách thảm thiết khi không ngừng bị dung hòa, toàn thân đau đớn giống như bị kim châm và lửa thiêu hòa quyện với nhau. Ý thức của hắn dần trở nên mơ hồ, trong động phủ ấm áp đều là mùi máu tanh ngọt của chính hắn.

Đau quá.

Thúc thúc, con đau quá.

Thúc thúc, người đang ở đâu?

Con khó chịu quá.

Cách đó mấy ngàn dặm, Phong Thiệu đang đi về hướng tây nam với Từ Giác bất chợt ôm lấy ngực, dường như có vô vàn kim châm vô hình đang đâm vào lồng ngực y khiến y không thể thở nổi, sau đó lại cảm thấy hoảng hốt không thôi. Y gần như không thể đứng thẳng được mà ngã quỵ xuống tường vân dưới chân, may mà có một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy.

Từ Giác liếc mắt đánh giá Phong Thiệu, thấy sắc mặt y bỗng nhiên trắng bệch thì không khỏi ngưng mắt nhíu mày: “Sao vậy, tiểu Thiệu?”

Thúc thúc…

Phong Thiệu như nghe được tiếng gọi ngay bên tai mình, y chưa từng nghe thấy giọng nói của Phong Bạch lại áp lực và thống khổ đến vậy, nhưng hiện giờ nghe được thì y không tin đây chỉ là ảo giác. Hai người bọn họ đã hấp thu tinh nguyên của nhau hơn mười năm, sự thân mật khăng khít trong đó không cần nói nhiều cũng hiểu, cho dù vì thế mà

Thần Thức liền kề hay một thứ khác,… Phong Thiệu có lý do tin tưởng đây là Phong Bạch đang cầu cứu!

Tình huống hiện giờ của Phong Bạch nhất định đang không ổn, Phong Thiệu cũng tâm loạn hơn nhiều. Cảnh tượng Thanh Thành tôn giả trong phim điện ảnh tra tấn Lữ Minh Tịnh thế nào dường như đang hiện rõ ràng trước mắt y, nếu Phong Bạch cũng chịu tra tấn như vậy.

"Tiểu Thiệu, ngươi làm gì vậy, ngươi muốn đi đâu?" Từ Giác nhanh chóng ngăn cản Phong Thiệu đang chuẩn bị ngự kiếm, thấy vẻ mặt y khẩn cấp đến mức không thể che dấu liền không khỏi nghi ngờ.

Phong Thiệu không thể giải thích quá nhiều, chỉ chân tình nói: "Sư thúc, ta có việc gấp, xin hãy cho ta mấy ngày, sau đó ta nhất định tiến vào linh cảm Đoán Tâm!" Nói xong y liền bấm tay niệm thần chú muốn bỏ chạy.

Chỉ là Từ Giác lại không để y đi như vậy, nhẹ nhàng khoát tay, chân đạp tường vân ngăn y lại: "Sư tôn của ngươi đã đem ngươi giao cho ta. Sao ta có thể để mặc ngươi đi như vậy."

Phong Thiệu giãy dụa muốn đi, nhưng một tu sĩ Kim Đan kỳ như y sao có thể sánh được với tu giả Phản Hư kỳ như Từ Giác. Đối phương niệm một đạo Định Thần quyết đã khiến cho y không thể chạy trốn được nữa. Dưới tình thế cấp bách, tà hỏa trong lòng cũng bùng lên, y bất chấp sự chán ghét với vị sư thúc này mà mặt dày ra vẻ thành khẩn xin giúp đỡ, nói: "Sư thúc, Bạch Hổ của ta đang ở trong hiểm cảnh, ta thật sự không yên lòng…"

"Lại là linh thú kia? Không nhìn ra người lại là một người thâm tình đến vậy." Từ Giác hơi nhướn mày, đôi mắt và nụ cười đều hiện ra sự ranh mãnh, nói: "Ngay lúc ngươi xuất phát thì sư tôn của ngươi cũng đi Phiêu Miểu tông, sao có thể không cứu con linh thú kia. Nếu sư tôn của ngươi còn không cứu được thì ngươi đi cũng có ích gì đâu. Yên tâm." Nói xong hắn lại nhẹ nhàng kéo y về tường vân.

"Nhưng…" Sắc mặt Phong Thiệu đại biến, tà hỏa trong lòng cũng không thể không chế được nữa. Mặc kệ đi! Y đột nhiên bấm tay niệm thần chú đánh về phía Từ Giác, không định đả thương hắn mà chỉ muốn mượn cơ hội để chạy trốn. Nếu Phong Thiệu còn lí trí thì sẽ không đánh ra chiêu thức này, hai người cách nhau cả một đại cảnh giới, cho dù Phong Thiệu muốn dương đông kích tây thì cũng phải dốc sức mười phần may chăng mới có thể.

“Không nhưng nhị gì cả, ngươi nhập ma rồi.” Từ Giác nhíu mày, vung ống tay áo nhanh chóng hóa giải thế công của Phong Thiệu. Y bị một viên phật châu của Từ Giác đánh trúng mi tâm, đau đớn nhói lên rồi bỗng mất hết sức lực… Tiểu Bạch, Tiểu Bạch…

“Chỉ vì một con linh thú mà mê muội đến vậy, quả thực là người chí tình chí nghĩa.” Từ Giác nghiền ngẫm tự nói, sau đó ôm lấy Phong Thiệu đang sắp té xỉu. Khi nhìn thấy y từ từ khép lại hai mắt, Tà Niệm cũng bị kim quang của Phật châu hóa giải thì mới thoáng yên tâm.

Chỉ khi ôm lấy y như vậy hắn mới cảm nhận được người trong lòng vai gầy eo thon, không nhịn được mà cúi đầu nhìn kỹ dung mạo của vị sư điệt này.

Tiểu Bạch… Tiểu Bạch…

“Thúc thúc !” Phong Bạch đáp lại một tiếng theo bản năng, giọng nói thoát ra khỏi miệng vô cùng khàn, âm thanh nhanh chóng biến mất nhưng cũng giúp cho hắn tỉnh táo lại một chút — không thể cứ như vậy được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì Nguyên Thần của hắn sẽ bị phân liệt hoàn toàn, sau đó bị nữ nhân này ăn sống.

Hắn sẽ chết ở nơi này sao? Thúc thúc sẽ không biết, hắn cũng không còn được gặp lại thúc thúc nữa

Đáng giận!

Cảm giác bất lực này…

Trong lòng Phong Bạch tựa như bị kim châm, nỗi sợ cũng nhanh chóng thay thế bằng sự phẫn nộ, máu toàn thân như muốn bốc cháy. Hắn không thể bó tay chịu trói để mặc kẻ khác đạt được mục đích như vậy được!

Phong Bạch dùng hết toàn bộ sức lực để ngưng tụ linh khí nhưng đan điền của hắn như bị một bàn tay vô hình hung hăng siết chặt, linh khí dồi dào cũng không thể mảy may thoát ra ngoài. Mà một động tác này cũng khiến cho Nguyên Thần của hắn đau đớn như bị trăm nghìn cây kim châm chích, những cây kim đó như chui vào trong cơ thể hắn, theo ánh sáng màu vàng ngày càng mãnh liệt, tinh thần của hắn cũng càng thêm hoảng hốt không thôi.

Không thể chết.

Hắn muốn sống, hắn chưa ôm đủ thúc thúc, hắn muốn sống cùng thúc thúc thêm mấy ngàn mấy vạn năm nữa!

Niềm tin trở nên vô cùng kiên định, huyết khí trong lồng ngực của Phong Bạch cũng bị kích động, chấp niệm và sự kiên quyết phát ra từ sâu dưới đáy lòng như một ngọn núi lửa đang phun trào những dòng dung nham nóng bỏng, chỉ trong phút chốc đã phá vỡ bàn tay vô hình đang bóp chặt lấy đan điền của hắn! Cũng vào lúc này, trong ngực hắn giống như có một dòng nước ấm đang không ngừng chảy qua.

Là linh khí đang ùa lên!

Phong Bạch vội vàng hóa khí thành sức, hắn điên cuồng dùng hết sức lực toàn thân để đánh ra một kích. Lấy Phong Bạch làm trung tâm, trên tường đá của động phủ lập tức xuất hiện những vết rạn như mạng nhện. Tuy nhiên dù lấy linh lực làm thế công nhưng vẫn không thể giúp hắn thoát khỏi Tỏa Cốt Phần Tâm.

Bích Ngọc nghe thấy tiếng kim loại nứt vỡ, lại nhìn thiếu niên đang tản ra một loại khí thế vô cùng lợi hại khiến đôi mắt của bà ta càng thêm nóng rực, nhưng trên mặt lại chỉ có một vẻ châm biếm thản nhiên: “Vẫn còn giãy dụa được? Quả thực vô cùng thần kỳ, phải nhanh chóng luyện hóa mới được.” Lời còn chưa dứt, bà ta đã bấm tay niệm thần chút đem phân nửa chỗ linh lực còn sót lại rót vào trong thân kính Kim Giao, mặt gương nhanh chóng tỏa ra từng luồng ánh sáng như những con sóng trải dài, phát ra ánh hào quang chói mắt vô cùng!

Phong Bạch bị tra tấn đến hai mắt đỏ quạch, gân xanh không ngừng nổi lên dưới da, bàn tay cũng nắm chặt lại. Thức Hải của hắn đang vô cùng hỗn loạn. Phong Bạch điên cùng tìm kiếm sức mạnh thần bí kia, chỉ khi kích phát được cỗ thần lực ấy hắn mới có thể đột phá được tuyệt cảnh, bằng không hắn sẽ phải vùi thân ở nơi này.

Không chỉ sắc thân, Nguyên Thần mà tất cả những thứ khác cũng đều hóa thành tro tàn, càng không còn được gặp lại thúc thúc nữa.

------oOo------

Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bích Ngọc cảm giác dường như thần kính Kim Giao có hơi không đủ mạnh bởi vì bà ta vẫn nhìn thấy sự chống cự cùng vẻ kiên nghị trên

khuôn mặt của thiếu niên, điều đó khiến bà ta lộ vẻ chán ghét và thiếu kiên nhẫn. Bích Ngọc vội vã muốn nhìn thấy Bạch Hổ bị phá vỡ, để cho thần kính Kim Giao nhanh chóng luyện hóa Nguyên Thần của hắn. Nguyên thần của bà ta đang ngày càng suy yếu, linh lực lại hao tổn quá nhiều cho thần kính khiến thời gian duy trì chẳng còn bao lâu nữa.

Nếu cứ lãng phí thêm thời gian, cho dù sắc thân hay Nguyên Thần đều được luyện hóa tốt thì bà ta cũng không thể hấp thu được nữa.

“Một khi ngươi đã không ngoan ngoãn chịu chết như vậy, chúng ta liền chơi thêm mấy trò khác.” Bích Ngọc nói một cách nhẹ bẫng. Trên tay bà ta xuất hiện một thanh loan đao. Thanh loan đao này chỉ là một pháp khí hạ phẩm, có thể dễ dàng tìm thấy trong phường thị ở thế tục, nó hơn loan đao bình thường ở chỗ có thêm thuộc tính ngũ hành nên sắc bén hơn, nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Đối với một tu giả, nhất là tu giả Nguyên Anh như Bích Ngọc thì thanh loan đao này không thể sánh bằng một phần nghìn thế công từ linh lực của bản thân bà ta, nó cùn vô cùng. Có điều bà ta lại thích sự cùn của nó, lựa chọn những phần da thịt sạch sẽ trên người thiếu niên, tránh đi những bộ phận đang bị Tỏa Cốt Phần Tâm xuyên thủng, bà ta ung dung gọt xuống từng đao.

Bích Ngọc chậm rãi như đang khôi phục lại sự ung dung không tầm thường của một tu giả cấp cao, bà ta nhìn đôi mắt của hắn càng ngày càng đen, nhìn hắn bị chính mình cắt thành đỏ trắng lẫn lộn, cũng thấy được xương cốt của Phong Bạch đang bị Tỏa Cốt Phần Tâm ghim lại, màu đen của kim loại hòa với màu trắng bệch của xương cốt khiến cho bà ta cảm thấy vô cùng dễ nhìn.

Dưới những mũi đao không ngừng cắt gọt, giờ khắc này sự thống khổ của sắc thân đã vượt qua sự thống khổ của Nguyên thần, nhưng hắn vẫn bất tử. Phong Bạch nhắm chặt hai mắt, hắn chẳng thể làm nổi điều gì nữa, chỉ còn khóe mắt đang không ngừng rơi lệ.

Hắn đã không còn biết đau đớn là như thế nào nữa. Thúc thúc đang ở đâu?

Thúc thúc, vì sao không đến tìm hắn?

Lúc này, Bích Ngọc đã xé toạc lồng ngực của Phong Bạc, đao nhỏ không ngừng đùa bỡn bên trong để nhìn ngắm, nói: “Trong này cũng không khác gì với phàm nhân thông thường.” Trong giọng nói của bà ta còn có chút thất vọng.

Rất thất vọng cũng rất mệt mỏi, bà ta thân là trưởng lão của Phiêu Miểu – Một trong tứ đại tông môn, rất lâu rồi chưa từng dùng tay để làm việc nặng. Muốn đem một thiếu niên trưởng thành khỏe mạnh cắt thành những miếng thịt nát quả thật là một việc vô cùng tốn sức, nhất là khi Nguyên Thần không trọn vẹn, linh lực lại bị hao hụt.

Cho nên Bích Ngọc lại ngồi xếp bằng ở nơi khác, nhập định dưỡng thần.

Hai tay Phong Bạch đang bị xích hơi rung động, xương cốt toàn thân vừa đau vừa ngứa, hắn muốn chạy trốn, hắn muốn giết chết hết thảy, hắn càng muốn… Thúc thúc.

Thúc thúc đang ở đâu?

Thúc thúc có đến cứu hắn không?

Nếu thúc thúc biết, nhất định y sẽ đến, giống như lần ở biển sâu ấy, y chưa từng buông tay hắn ra.

Phong Bạch cố gắng tự an ủi mình, nếu không đừng nói đến việc cầu sinh, chính hắn cũng muốn chết, hắn đã đau đớn đến độ muốn buông tha cho bản thân. Phong Bạch muốn dùng những hồi ức tươi đẹp để dỗ mình vui vẻ, trong những cơn đau nhức quy đầu nhớ về chuyện cũ, bóng dáng của thúc thúc cũng trở nên rõ ràng, giọng nói nụ cười của y dường như là điều hắn có thể chạm tới, điều ấy khiến trong lòng hắn càng cảm thấy không cam tâm.

Chính sự không cam tâm này giúp hắn giữ lại một chút tỉnh táo, giúp hắn không chịu thua trước hoàn cảnh, không để đạo ý thức còn lại thôn phệ hoàn toàn.

Đúng vậy, một đạo ý thức còn lại.

Từ khi ở cấm chế dưới đáy biển, đạo ý thức kia đã xuất hiện khống chế hắn đoạt tàn quyển rồi hóa giải phong ấn của tàn quyển, sau đó Phong Bạch bị một cước của Phong Thiệu đạp tỉnh, lúc này hắn cũng phải hung hăng áp chế đạo ý thức kia xuống.

Thần uy như ngục, thần ân như hải !

Hiện giờ, một ý thức khác đã bắt đầu rục rịch, dường như nó cảm nhận được Phong Bạch đã đến giới hạn sụp đổ, chỉ cần nó động ngón tay,“Phong Bạch” sẽ biến mất, hắn sẽ bị nó khống chế hoàn toàn.

Chỉ là, đừng mơ.

Đồng tử trong mắt Phong Bạch co lại thành một vệt tối, huyết sắc bắn ra vô cùng ngoan lệ tàn bạo.

Ý thức kia dường như cũng cảm nhận được sát khí thuần túy của Phong Bạch, nó hơi do dự, rồi lại dùng thần lực để mê hoặc hắn.

Đúng vậy, chỉ cần ngươi khuất phục thì có thể sở hữu sức mạnh này, cũng nhanh chóng được giải thoát.

Nếu Phong Bạch vẫn là đứa nhỏ chưa hiểu chuyện đời lúc trước thì chắc chắn hắn sẽ nghe theo, nhưng Phong Bạch hiện giờ tuyệt đối không tin vào nó. Thúc thúc đã từng nói: người chỉ có thể tin tưởng chính mình.

Thần uy như ngục, thần ân như hải !

Phong Bạch bất vi sở động, hắn chán ghét đạo ý thức kia.

Hắn ghét việc bị khoa tay múa chân.

Hắn ghét việc bị khống chế.

Nhưng hắn lại cần sức mạnh!

Hơn nữa, tại sao lại là hắn bị không chế, hắn cũng có thể khống chế ngược lại nó!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, linh khí toàn thân Phong Bạch nhanh chóng tụ lại một chỗ, tâm niệm không thể giao động, vững chắc như bàn thạch. Thức Hải cuộn trào, kinh văn chấn động thì có làm sao, hắn chỉ cần điên cuồng cắn nuốt đạo ý thức kia là được,… Mất đi trói buộc khiến cho sát khí rít gào ầm ĩ, không thể chống đỡ.

Bích Ngọc vốn đang nhập định cũng bị bừng tỉnh, uy áp băng lãnh bỗng nhiên đổ ập tới

Cuối cùng, đôi mắt Phong Bạch phút chốc trợn trừng lên, màu đỏ quạch cũng biến thành màu vàng óng ánh, đó là một đôi mắt của hung thần, dường như nó có thể cắn nuốt hết thảy mọi thứ.

Trong hoàn cảnh cận kề cái chết như thế này mà hắn vẫn có thể hóa thành hình Hổ, triệt để tránh thoát khỏi Tỏa Cốt Phần Tâm!

Giờ khắc này Phong Bạch như một con mãnh thú Thượng Cổ bị chọc giận. Thần kính Kim Giao cũng tỏa ra ánh sáng hoàng kim như vô cùng vô tận, một tiếng hổ gầm phẫn nộ cao vút mang theo linh lực hùng hậu dội về phía thần kính. Mặt gương đồng ban đầu là pháp khí uy hiếp đến tính mạng của Phong Bạch nay lại vỡ vụn thành những vết nứt như mạng nhện.

Thứ vỡ vụn không chỉ có thần kính Kim Giao, xa xa ở phía chân trời cách đó vạn vạn dặm, trong một đại điện cũng có tiếng động vỡ vụn. Một lão giả râu tóc bạc trắng đang ngồi xếp bằng nhìn hạt châu Linh Chủng bị vỡ nát, sau khi nhanh chóng bấm tay niệm thần chú, sắc mặt của ông vô cùng nghiêm trọng, khó có thể tin tự nói: "Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy, sao hung thần này có thể… Không được, không thể tiếp tục chậm trễ nữa, bằng không đợi đến khi trận hạo kiếp này giáng xuống thì không một ai có thể hóa giải được nữa."

Lão giả thở dài, bỗng nhiên lóe lên từng đợt kim quang, lão vẫn ngồi xếp bằng như cũ nhưng lại có một cái bóng giống y hệt thoát ra, chính là hóa thân của lão giả. Cái bóng nhanh chóng cưỡi mây đạp gió bay đi.

Bích Ngọc nhìn thấy hết thảy, bạo ngược trong đoi mắt của mắt mãnh thú khiến cho toàn thân bà ta phát lạnh.

Bà ta không rõ tại sao hắn đã đạt đến cực hạn, dù là Nguyên Thần hay sắc thân cũng chỉ còn lại một tia sinh khí nhưng người này vẫn có thể phản công lại được, còn đột nhiên biến thành một con quái vật lớn. Có điều bà ta cũng không còn cơ hội để hiểu nửa, đôi mắt của Bích ngọc đi từ khiếp sợ đến kinh hỉ, đến sợ hãi, rồi cuối cùng trở về tuyệt vọng.

Phong Bạch nhìn khối thi thể đã bị bể nát dưới chân, sau đó cắn nuốt toàn bộ tâm ma của Bích Ngọc. Tâm ma của tu giả Nguyên Anh kỳ, tâm ma bị tham niệm và hận thù bồi bổ quả thật vô cùng mỹ vị. Cuối cùng hắn không chút do dự cắn nuốt nốt Nguyên Thần đã dần trở nên mơ hồ của bà ta.

Lúc này đã không còn tiếng niệm kinh văng vẳng trong đầu, cũng không còn ai nói đi nói lại câu kia nữa.

Phong Bạch thỏa mãn liếm móng vuốt của mình, móng vuốt đã không còn trọn vẹn, thú thân cũng lộ ra xương trắng. Có tâm ma kia bồi bổ thì cho dù hắn biến thành dáng vẻ quái đản xấu xí này cũng vẫn có thể nhanh chóng khôi phục lại, chỉ cần thêm chút thời gian mà thôi.

Có điều cũng không cần đợi quá lâu bởi vì hiện giờ hắn đã không chế được cỗ thần lực kia, dù chưa thể khống chế nó hoàn toàn nhưng ít ra không còn bị hạn chế, bị giam cầm và bị khống chế nữa.

Hắn rất nhớ thúc thúc, đã lâu như vậy rồi mà thúc thúc vẫn chưa đến gặp hắn, có lẽ trong lòng y cũng rất lo lắng.

Chỉ Phong Bạch vẫn quyết định phải hồi phục hoàn toàn mới có thể đi tìm thúc thúc. Y luôn khen hắn trông thật dễ nhìn, hắn không muốn y

trông thấy dáng vẻ khó coi của mình, cái dáng vẻ xấu xí không trọn vẹn này.

Phong Bạch cũng không lo lắng không tìm thấy Phong Thiệu, có sức mạnh này giúp cho uy lực của Tụ Thần pháp tăng lên gấp trăm lần. Hiện giờ hắn chỉ cần hơi động thức niệm đã có thể nắm được động tĩnh trong phạm vi trăm dặm xung quanh đây. Chỉ cần có đủ linh lực để chống đỡ, hắn có thể vận Tụ Hồn pháp để thức tảo đi xa gấp trăm ngàn lần… Như vậy đã có thể dễ dàng tìm được thúc thúc.

Có phải thúc thúc đang tìm kiếm hắn khắp nơi không?

Có phải trong lòng thúc thúc cũng đang nóng như lửa đốt hay không?

Phong Bạch chỉ cần nghĩ như vậy thì mong muốn được nhìn thấy Phong Thiệu đã không thể khống chế được nữa, hắn không nhịn được mà lập tức vận Tụ Hồn pháp. Đây là lần đầu tiên hắn chủ động sử dụng sức mạnh thần bí này, uy lực không khác mấy so với hắn tưởng tượng. Phong Bạch cảm thấy toàn thân tràn ngập một cảm giác thoải mái khó nói thành lời, Thần Thức cũng được khôi phục hoàn toàn, thậm chí hắn còn cảm thấy tràn đầy hơn trước khiến cho việc vận công vô cùng nhuần nhuyễn. Thần Thức mạnh mẽ nhanh chóng lan rộng, phạm vi và tốc độ đều tăng gấp trăm ngàn lần bình thường.

Từng tầng, từng tầng,… Phong Bạch thức tảo cực nhanh, bởi vì khí tức của Phong Thiệu rất quen thuộc, cho dù là ma hương trời sinh trên ma thể của y hay khí tức hai người giao thoa nguyên tinh với nhau trong suốt mười năm đều là những thứ Phong Bạch có thể dễ dàng nhận ra được dù đứng cách đó mười dặm.

Không biết đã qua bao nhiêu canh giờ, rốt cuộc Thần Thức đang trải ra của Phong Bạch cũng cảm nhận được khí tức quen thuộc cách xa mấy ngàn dặm, hơi thở thuộc về thúc thúc.

Phong Bạch mừng rỡ như điên, hận sắc thân không thể giống như Thần Thức mà phi nhanh đến chỗ thúc thúc, ôm y vào lòng rồi hôn lên đôi môi ngọt ngào, nói với y rằng hắn rất nhớ y, không muốn phải chia tách khỏi y; rằng hắn đã có thể bảo vệ được thúc thúc.

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, thế nhưng… Hắn cảm thấy đầu óc mình quay cuồng.

Từ Giác một tay ôm lấy Phong Thiệu đang bất tỉnh, một tay phủ lên mi tâm của y.

Phật châu trải qua hơn trăm ngàn lần tụng kinh Phật pháp thì hiệu quả tinh lọc đã đạt đến thượng giai. Phong Thiệu bị Ma Niệm thừa dịp sơ hở mà len vào, dù không thể lập tức tinh lọc được Tâm Ma nhưng ít ra cũng bảo vệ được pháp thân tuệ mệnh của y không bị ăn mòn cho đến khi y tiến vào linh cảnh Đoán Tâm.

Không ngờ vốn muốn rèn luyện tâm cảnh cho Phong Thiệu, giúp y không bị Ma Niệm quấy nhiễu, nhưng chỉ vì đi rèn luyện tâm cảnh lại khiến y nảy sinh Ma Niệm.

Từ Giác thầm than một tiếng, lại liếc nhìn Phong Thiệu. Hắn vừa kiểm tra cho y, cảm thấy tâm chí của y vẫn vô cùng kiên định mới hơi yên tâm hơn một chút. Bằng không lúc giao cho hắn thì là một đồ nhi tốt đẹp, đến lúc hắn trả về lại là một đồ nhi đã nhập ma, sư tôn của y kiểu gì cũng muốn giết người.

Phản Hư kỳ có thể khống chế tường vân, tốc độ cũng nhanh hơn phi kiếm rất nhiều, nhưng muốn đi từ Ký Châu đến Dương Hạ châu cũng phải mất mấy ngày. Khi Từ Giác đang kích phát Phật châu, miệng nhẹ nhàng niệm chú từ bi hóa giải cho Phong Thiệu thì Thần Thức chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Phản Hư kỳ ở Cửu Châu đã là cảnh giới đại năng, ngoại trừ tứ đại tông có đại năng như vậy thì các thế gia và tiểu tông môn khác đều không thể có được. Có điều nếu không phải là Phản Hư thì kẻ nào dám đâm vào phạm phi Thần Thức của hắn, còn bá đạo đến vậy!

Toàn thân Phong Bạch lóe lên ánh sáng vàng kim chói mắt, trong đôi mắt hổ tràn ngập sự ghen tị và phẫn nộ không thôi. Hắn nhìn thấy thúc thúc bị kẻ khác ôm trong ngực! Kẻ kia còn sờ mặt thúc thúc!

Tại sao thúc thúc có thể để kẻ khác động vào như vậy?

Sao y có thể ngủ một cách an lành trong lòng người khác đến vậy!

Thúc thúc không hề lo lắng cho hắn hay sao?

Thúc thúc không đi tìm hắn là bởi vì kẻ này ư?

Trong cảm nhận của thúc thúc, còn có người quan trọng hơn hắn?

Dường như có thứ gì đó đột ngột nổ tung trong cơ thể của Phong Bạch, sự phẫn nộ trước nay chưa từng có lan tràn trong lòng y, bốc cháy ngùn ngụt như những ngọn lửa đỏ thẫm, thiêu đốt toàn bộ thân thể lẫn tâm hồn của hắn.

Không, thúc thúc đã từng nói hắn mới là người thân cận nhất của y, như vậy… Đều do kẻ kia sai!

Không ai có thể cướp đoạt của hắn, thúc thúc là của hắn, chỉ của một mình hắn!

Phải cũng thế, không phải cũng thế!

Phong Bạch đằng đằng sát khí, phát động toàn lực để vận Tụ Hồn pháp, mục tiêu chỉ có một.

Bỗng nhiên, Từ Giác đang thấy khó hiểu thì lập tức cảm nhận được nguy hiểm, hắn đảo Thần Thức kiểm tra theo bản năng.

Có một bóng ma cực đại mang theo khí tức nguy hiểm đang ầm ầm đánh úp từ phía sau hắn với một tốc độ kinh hoàng!

Sắc mặt của Từ Giác đột nhiên đại biến, loại công kích bằng Thần Thức này dù vô hình như một khi trúng chiêu thì tổn thương pháp thân sẽ thảm thiết hơn rất nhiều so với tổn thương sắc thân. Sau khi hắn đột phá Phản Hư đã rất lâu rồi không phải động thủ. Từ Giác nhíu mi, nhanh chóng lấy ra Pháp trượng.

Chỉ là không đợi Từ Giác ra tay, thế công đang hùng hổ tiến đến kia lại bỗng nhiên biến mất vô tung, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu, uy hiếp kia của tùy ý đánh tới, đến vô ảnh đi vô tung. Hắn nhanh chóng vận thần thức để kiểm tra nhưng đi rất xa cũng không thể tìm ra được bất kì dấu vết nào của đối thủ.

Trong động phủ cách đó mấy ngàn dặm, Phong Bạch vốn đã dự tính hết mọi việc lúc này lại mất đi ý thức, bên cạnh hắn là một lão giả đầu tóc bạc phơ đang mặc một bộ y phục bát quái đồ.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Phong Tiểu Bạch: Thúc thúc, ngươi là của ta, ngươi là của ta…

※ Phong Tiểu Thiệu: Ân… A… Tên súc sinh nhà ngươi!

------oOo------

Chương 67

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thái Dần sủng ái tiểu đồ nhi Phong Thiệu của mình đều trước sau như một.

Tuy rằng chính ông cũng hay động chút là đánh chửi nhưng với ông đánh là thương mắng là yêu, còn người bên ngoài động tay động chân với đồ nhi của ông thì chính là đang đánh thẳng vào mặt ông. Đồng nghĩa với việc không đem Thái Dần chân nhân, không, là Thái Dần chân quân để vào mắt, cũng không đem Côn Luân để vào mắt. Trong Cửu Châu, kẻ có lá gan dám coi rẻ tu giả Côn Luân, ắt sẽ phải chịu Côn Luân đánh trả.

Không có kiếm tu nào chịu đòn một cách bị động, trong tu giới không tồn tại lấy lễ làm thượng mà là cường giả vi tôn.

Mặt khác trong chuyện này còn xuất hiện một Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cho nên Thái Dần là mang tâm tư muốn gạt bỏ Bích Ngọc. Thứ nhất là ra mặt đòi lại công bằng cho đồ nhi, thứ hai cũng muốn gõ sơn chấn hổ, cho thấy kẻ khác thấy thái độ của Côn Luân với Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Thế nhưng Thái Dần vạn lần không ngờ tới, tông chủ của Phiêu Miểu tông – Bích Thục sẽ nói: "Chân quân, Bích Ngọc trưởng lão trong tông ta đã ngã xuống từ mấy hôm trước rồi."

Thái Dần nhíu mày nén giận, Bích Thục vội vàng giải thích: "Nếu đúng là Bích Ngọc sư muội phạm tội bậc này, còn tổn thương đến tình nghĩa giữa hai tông môn, không cần chân quân ra mặt, nhất định Phiêu Miểu ta cũng sẽ nghiêm trị không tha. Chỉ là quả thực Bích Ngọc sư muội đã ngã xuống từ mấy ngày trước, Trường Sinh đăng trong tông cũng đã tắt rồi."

Bích Thục nói những lời này đến vô cùng thật lòng, không bàn đến việc tiểu đồ nhi của Thái Dần là chàng rể mà bà ta cố ý kén chọn, y còn là đệ tử thân truyền của Côn Luân, Bích Ngọc lại dám nhổ lông trên miệng cọp chính là đang đẩy Phiêu Miểu vào tình cảnh bất nghĩa. Nhất là khi nhổ lông hổ lại còn để hổ nhìn thấy.

Trường Sinh đăng không thể làm giả, sau khi Thái Dần nhìn qua, dù vẫn có chút phẫn nộ vì không thể tự mình ra tay những cũng đành chịu vậy. Dù sao đèn đã tắt, người đã chết, ông lại chẳng thể giết thêm lần nữa. Vì thế chỉ hỏi: "Tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ ở đâu?"

"Cái này…" Giọng nói của Bích Thục lộ vẻ do dự. Không phải bà ta cố ý do dự mà là thật sự bà ta cũng không biết nó ở đâu. Bà ta không đoán được Bích Ngọc đi thăm dò tình hình của tàn quyển trong linh cảnh lại

thật sự gọi được nó ra, hơn nữa sau khi lấy được còn không hề bẩm báo lại tông môn, rõ ràng là suy nghĩ muốn một mình nuốt trọn.

Tất cả nguồn cơn của sự việc Bích Thục không thể nói rõ được, dù có nói ra đối phương cũng không tin, vì thế đành kìm nén lửa giận rồi trực tiếp dẫn Thái Dần đi tới động phủ của Bích Ngọc. Nếu là bình thường, ngay cả khi Bích Ngọc đã ngã xuống thì động phủ của một Nguyên Anh chân nhân cũng không phải là nơi người bên ngoài muốn vào là vào được. Chỉ là hiện giờ không biết do nguyên nhân gì khiến cho toàn bộ pháp khí, cấm chế của động phủ đều mất đi hiệu lực, phòng ngự cũng thất linh bát lạc, giúp cho Bích Thục và Thái Dần có thể dễ dàng đi vào mà không bị cản trở.

Bích Thục than: "Chân quân ngài xem đi, động phủ này đã bị phá hủy thành hình dạng gì rồi. Lúc ấy tàn quyển vẫn nằm trong tay Bích Ngọc sư muội, sau khi sư muội ngã xuống ta liền đến đây tra xét nhưng cũng không tìm thấy được tàn quyển. Nếu như tàn quyển còn ở đây, với tu vi của chân quân thì thánh bảo tỏa ra linh khí up áp bậc ấy tất nhiên chân quân có thể dễ cảm giác được."

Linh khí siêu nhiên nhưng pháp khí của Phiêu Miểu vẫn có thể che dấu được, chỉ là với tu vi Phản Hư kỳ của Thái Dần, muốn che dấu hoàn toàn khí tức của nó dưới mi mắt ông là một chuyện vô cùng tốn sức. Lúc này Thái Dần cũng tin tưởng, ông nhìn động phủ đổ nát thê lương, thậm chí mấy pháp khí cấp Huyền cũng đều vỡ vụn thì không khỏi nhẹ nhàng nhướn mày.

"Không ngờ thực lực của hung thủ lại mạnh mẽ đến vậy, ngay cả một trong những chí bảo của Phiêu Miểu là thần kính Kim Giao cấp địa cũng bị đánh đến rách tả tơi!" Bích Thục vô cùng đau lòng chỉ vào mặt gương đồng có hoa văn cổ kích đang nằm lăn lóc trong góc tường, mặt gương nứt vỡ, không còn sót lại chút linh khí nào.

Bích Ngọc chết thì chết, nhưng chết rồi còn liên lụy đến bảo vật của tông môn, quả thật tội không thể tha.

Thái Dần cũng không nhìn nhiều mặt gương đồng kia, tuy thứ ấy là chí bảo cấp địa nhưng tác dụng lại quỉ bí vô cùng. Kiếm tu vốn là những người không dựa vào ngoại vật, huống chi còn là pháp bảo nham hiểm bậc này, khiến ông càng thêm khinh thường. Ông nghe lời nói của Bích Thục, lại nhìn Tỏa Cốt Phần Tâm bị đánh nát tả tơi trên tường đá, vết máu loang lổ cùng với vài nhúm lông trắng trên mặt đất không thể thoát khỏi pháp nhãn của ông.

“Chưa chắc là hung thủ, cũng có thể là mãnh thú gây nên.” Thái Dần nhíu mày.

“Mãnh thú?” Bích Thục khó có thể tin. Bích Lạc có tu vi Nguyên Anh, kẻ giết được Nguyên Anh chân nhân không phải là người mà lại là thú, điều này…

Thái Dần cũng không đoán được Phong Thiệu lại tìm thấy một con Bạch Hổ có thực lực mạnh mẽ đến vậy, dù là cấp năm nhưng nếu là yêu thú thì còn dễ giải thích có điều nó lại chỉ là một con linh thú mà có thực lực mạnh mẽ như thế. Đã qua nhiều ngày nhưng sát khí trong động phủ vẫn chưa tiêu tán hết, điều đó khiến Thái Dần chợt nhớ đến hung thần Thượng Cổ Bạch Hổ trong truyền thuyết.

Cho nên, khó trách đồ nhi nhà mình yêu thích nó đến vậy?

Chỉ là con hổ này thô bao lại hung hãn, sát khí còn dày đặc như vậy, dù có biến thành một nữ nhân xinh đẹp thì khi giao hợp cũng đâu có được lạc thú gì?

Thực lực của Phong Thiệu còn chẳng sánh bằng Bạch Hổ, thế mà lại bị mãnh thú này mê hoặc đến thần hồn điên đảo, y không sợ một khi mãnh thú tức giận sẽ xé nát y như xé nát một nữ tu bình thường hay sao?

Tiểu đồ nhi này vẫn cứ tùy hứng như vậy, chỉ cần nó thích là được. Thái Dần âm thầm lắc đầu, cũng cảm thấy may mà Bạch Hổ đã tự mình chạy thoát. Về phần tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị nó mang đi, so với tiểu đồ nhi nhà mình thật sự chẳng đáng nhắc tới.

Bích Thục thấy sắc mặt của Thái Dần đã thả lỏng thì thoáng an tâm. Tuy Bích Ngọc làm việc vô dụng lại còn liên lụy đến tông môn, nhưng chết rất đúng thời điểm, bằng không Phiêu Miểu ắt sẽ rơi vào tình cảnh như Bão Phác tông năm đó. Mặt khác, cũng may tàn quyển không còn ở Phiêu Miểu nữa, bà ta muốn đẩy chuyện này đi cũng không khó.

Nếu để Côn Luân nhận định Phiêu Miêu có tư tâm, dù thái độ của tứ tông đối với Sơn Hà Xã Tắc Đồ đều là hiểu trong lòng mà không nói ra, nhưng một khi thể hiện ra ngoài sẽ trở thành có thái độ khinh rẻ Côn Luân. Hậu quả sẽ giống như Bão Phác bị Côn Luân phái đệ tử đến hạt nội canh chừng, ngày sau chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay cũng khó bề che giấu, càng đừng nói đến cục diện sau này.

Bởi vậy kết quả trước mắt đã khiến cho Bích Thục vô cùng vừa lòng, trùng hợp tâm trạng của Thái Dần cũng không kém, sau khi trở lại tông

môn với Bích Thục còn vô cùng hứng thú đề cập: "Nghe nói tông chủ có một thủ đồ tên là Đan Thanh, vẻ đẹp nức tiếng ở Cửu Châu?"

Đôi mắt Bích Thục sáng ngời, lập tức trả lời: "Người tu hành vốn không coi trọng dung mạo, đồ nhi này của ta trăm tuổi đã Kết Đan, tuy không thể so với cao túc của chân quân năm mươi tuổi đã Kết Đan nhưng cũng là hiếm có." Ý tứ của bà ta chính là đồ nhi này không chỉ có dung mạo mà còn có tài năng.

Thái Dần nghe người khác khen đồ nhi nhà mình thì cũng cảm thấy đắc ý. Đồ nhi của ông là nhân tài kiệt xuất ở Cửu Châu, so với đám đồng trang lứa thì hiếm có ai sánh bằng. Ngay cả khi không nhắc đến bối phận, người có tư chất bậc này dường như cũng chỉ có Từ Giác của Bồ Đề tự. Bằng không Từ Giác sao có thể mới bảy trăm tuổi đã tu đến Phản Hư kỳ, hắn còn là Phản Hư chân quân trẻ tuổi nhất ở Cửu Châu hiện giờ.

Có điều với tư chất của đồ nhi nhà ông, có lẽ cũng không mất đến bảy trăm năm đã có thể tu được Phản Hư.

Đan Thanh bị gọi tới để bái kiến Thái Dần. Hiện giờ nàng đang mặc đạo bào có phù vân của Phiêu Miểu, dáng người vô cùng yểu điệu, chỉ mặc đạo bào bình thường cũng toát lên vẻ xinh đẹp, dịu dàng. Mặc dù cùng vấn kiểu tóc giống y hệt các nữ đệ tử khác nhưng ngũ quan thanh tú tuyệt luân lại tạo ra vẻ đẹp khác biệt hoàn toàn.

Chỉ nhìn dáng vẻ khiến Thái Dần cảm thấy vẫn chưa đủ, liền thăm dò gân cốt và thể chất của nàng, tới lúc này mới lộ ra nửa phần hài lòng. Tuy vẫn còn đôi chỗ thiếu xót nhưng cũng miễn cưỡng có thể xứng đôi với đồ nhi của ông. Nếu không phải Phong Thiệu bị Bạch Hổ mê hoặc đến độ sinh ra ý nghĩ không bình thường thì ông cũng không cần nóng vội như vậy. Dù sao vẫn còn nhiều thời gian, biết đâu lại có thể chọn lựa được người tốt hơn?

Tuy nhiên lúc này điều mà Thái Dần hài lòng nhất chính là dáng vẻ bên ngoài của Đan Thanh, dù ông đã sống hơn ngàn năm thì Đan Thanh cũng có vẻ đẹp khá hiếm gặp. Ông không tin Bạch Hổ kia còn có thể đẹp hơn nha đầu này. Tất nhiên nếu Phong Thiệu chỉ vì thú vui giường chiếu mới chung tình với một con mãnh thú thì nha đầu Phiêu Miểu này sao có thể thua kém được.

Chung quy, ngoại trừ khả năng luyện khí có một không hai ở Cửu Châu thì Phiêu Miểu còn có những bộ công pháp song tu nhất tuyệt. Bằng

không chúng nữ tu của họ sao có thể được đám tu giả xua như xua vịt được?

Thế nên Thái Dần lại càng thêm vừa lòng. Ông nâng tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một lệnh bài nhỏ của Côn Luân đang tỏa ra ánh sáng vàng kim, đặt nó vào tay của Bích Thục rồi nói: "Đồ nhi của ta hợp tịch, ta không muốn nó ở lại ngoại tông, nhưng Đan Thanh cũng là thủ đồ của tông chủ, lại là đệ tử duy nhất. Ta cũng không bắt ép nàng phải ở lại Côn Luân." ,

Bích Thục nghe thấy những lời này thì sắc mặt thay đổi mấy bận. Nếu không giữ người ở lại Phiêu Miểu thì sao có thể nuôi dưỡng được tình cảm giữa đồ tế và Phiêu Miểu, ảnh hưởng lập trường của y được? Chỉ thổi gió bên gối cũng không có nhiều tác dụng. (Đồ tế: Chồng của đồ đệ)

Chỉ là khi nhìn lệnh bài của Côn Luân trong tay, bà ta cũng hiểu đây là thái độ của Thái Dần – Đồng ý chuyện hai người hợp tịch.

Tuy trong lòng không vui nhưng bà ta cũng vẫn phải cắn răng đồng ý, còn vẻ mặt của Thái Dần thì lộ vẻ đương nhiên, chẳng hề nhận ra ông đang yêu cầu quá đáng. Tiếp sau đó, hai người liền bàn luận đến những công việc liên quan đến chuyện hợp tích: khi nào, chỗ nào, mọi việc phải diễn ra làm sao.

Về phần nữ chính trong câu chuyện hợp tịch là Đan Thanh lại chẳng có ai thèm hỏi ý kiến của nàng, sau khi được Bích Thục cho phép đã ảm đạm cúi đầu lui ra. Nàng cười khổ, chuyện hợp tịch này dù nàng có là thủ đồ của tông chủ Phiêu Miểu tông hay thiếu tông chủ của Phiêu Miểu hoặc là một đệ tử ký danh thì cũng chẳng có gì khác biệt. Chỉ cần tông chủ muốn, không cần biết đối phương là ai thì nàng cũng phải song tu với họ.

Chẳng ai thèm để ý đến chuyện nàng có muốn hay không.

Mà nam chính trong câu chuyện hợp tịch là Phong Thiệu, cũng không có ai hỏi ý kiến của y. Cho dù tâm tình và ý muốn của y có người để ý thì cũng không được công nhận. Chẳng hạn như lúc này, Phong Thiệu tỉnh dậy lại phát hiện mình đã bị Từ Giác đưa đến động phủ của hắn.

"Sư thúc, ta muốn đi Phiêu Miểu tông." Phong Thiệu nhìn về phía Từ Giác, một lần nữa bày tỏ.

"Không thể, Ma Niệm trong lòng ngươi còn chưa được tiêu trừ hoàn toàn, nếu lại nhận thêm kích thích hoặc xúc động sẽ lập tức hình thành

Tâm Ma. Đến lúc ấy ngươi bảo ta ăn nói thế nào với sư tôn của ngươi?" Từ Giác nở nụ cười, chợp mắt nghiêng mình dựa trên giường La Hán, không chút để ý mà lần tràng hạt.

Thái độ tùy ý nhưng giọng điệu lại không thể thương lượng, Phong Thiệu biết vị sư thúc này ngoài mềm trong cứng. Trong nguyên tác dù nhìn hắn như một kẻ không chịu trói buộc, không có tiết tháo nhưng kì thật hắn lại là người có giới hạn và nguyên tắc của mình.

Nếm thử mấy lần, Phong Thiệu cũng xác định tính cách của người này không khác nguyên tác là bao nên không còn ý đồ muốn liều chết quấn lấy nữa. Mặt khác y cũng biết tình hình của mình còn nghiêm trọng hơn lời Từ Giác nói rất nhiều. Bởi vì Từ Giác không biết trong cơ thể y còn có Hỗn Nguyên kinh cức, cũng không biết y đã dùng Thất Tinh Linh Nhĩ để tinh lọc ma khí của bụi gai nhưng vẫn chưa thể tinh lọc được hoàn toàn, ngược lại còn tạo ra tác dụng phụ – Khiến Phong Thiệu dễ dàng bị Ma Niệm chui vào kẽ hổng.

"Đã qua nhiều ngày như vậy rồi, sư tôn của ngươi chắc cũng đã đến Phiêu Miểu từ lâu. Nếu ông ấy còn không thể cứu nó thì người có đến cũng đâu làm được gì?" Từ Giác chỉ ra.

Đôi mắt Phong Thiệu trầm xuống. Sao y có thể không hiểu đạo lý này, có lẽ là do Ma Niệm ảnh hưởng đến lí trí, nhưng y chỉ muốn đi đến nhìn Phong Bạch một lần mới có thể yên tâm. Cho dù biết việc này có làm cũng chỉ tốn công vô ích, vô ích với Phong Bạch, vô ích với chính bản thân y.

Việc y nên làm nhất lúc này là gột rửa Ma Niệm, nếu như cứ mặc kệ thì cho dù không chịu kích động, dưới tác dụng phụ của Thất Tinh Linh Nhĩ thì y cũng sẽ dễ dàng Nhập Ma.

Chỉ là Tiểu Bạch hắn… Rốt cuộc đang như thế nào rồi?

Không, chắc chắn Tiểu Bạch không xảy ra chuyện gì. Nếu hắn là Lữ Minh Tịnh, trên đời này sẽ không có ai giết được hắn. Nếu hắn chết, vậy mọi tình tiết trong nguyên tác cũng không còn quan trọng nữa. Bởi vậy nhất định Tiểu Bạch sẽ không chết, cho dù hắn phải chịu rất nhiều đau khổ,… Nhưng tất cả đều sẽ hóa nguy thành an, còn càng thêm đột phá.

Nói như vậy để thuyết phục tâm trí của bản thân càng thêm cứng rắn, rốt cuộc Phong Thiệu cũng đồng ý đi vào linh cảnh Đoán Tâm.

Chỉ là trước khi đi vào, y vẫn không nhịn được mà dùng phi hạc để gửi một phong thư cho Phương Trường Tín và Trương Bách Thiên để hỏi họ

có đồng ý thu lưu Bạch Hổ, Bạch Hổ có khỏe mạnh hay không.

Nhờ niệm lực của Từ Giác giúp tốc độ của phi hạc nhanh như thiểm điện, mới qua mấy ngày họ đã nhận được hồi âm – Sư đệ, theo như ta biết, sau khi giết chết trưởng lão của Phiêu Miểu thì linh thú kia đã bỏ trốn, hoàn toàn không còn tung tích.

Nếu đã có thể giết chết Bích Lạc đồng thời chạy trốn, vậy thì thực lực của nó cũng rất mạnh mẽ. Hoặc là, có thể đã được ai đó cứu đi rồi.

Dù sao cũng là nhân vật chính, cho dù không có y thì hắn vẫn có thể hóa nguy thành an.

Vậy cũng tốt.

Đầu ngón tay của Phong Thiệu chợt lóe, phi hạc nhanh chóng bị đốt thành tro tàn.

Kỳ thật khi tỉnh táo lại, Phong Thiệu cũng không biết nên lấy tâm tình gì để đối mặt với Phong Bạch. Thiên tính và thiên địch đối đầu, trong một khoảnh khắc khi Phong Bạch trở thành Lữ Minh Tịnh, bọn họ từ khó có thể vượt qua đã trở thành không thể vượt qua. Dùng lý trí ngẫm lại, cho dù Phong Bạch có tình cảm ái mộ với y nhưng với thân phận Ma tu của y, đợi đến khi tình tiết phát triển giống như kịch bản, cho dù y đã vỗ cánh* rất nhiều thì phương hướng cũng chưa bao giờ thay đổi. (Ẩn ý hiệu ứng cánh bướm, một cái vỗ cánh của con bướm cũng có thể gây ra một cơn bão)

Đều là tai họa ngầm.

Bây giờ Phong Bạch vẫn còn nhỏ, đợi đến khi hắn lớn lên rồi, ai có thể khẳng định hắn vẫn thủy chung như một với thúc thúc là Ma tu như y?

Phong Thiệu không dám đánh cược. Hơn nữa y cũng đã lên kế hoạch mọi thứ cẩn thận, ước nguyện ban đầu của y vốn là rời xa tình tiết kịch bản, không thể trêu chọc, tránh xa được bao nhiều thì tránh xa bấy nhiêu.

Phong Bạch là nhân vật chính, huống hồ còn có thứ kia tồn tại, nhất định không thể tránh thoát được tình tiết của kịch bản. Hai người đã định trước là Đạo bất đồng.

Nói đến cùng, cũng là do y không dám đánh cược.

Phong Thiệu buồn phiền chán nản nhưng trong lòng lại kiên định, y nói với Từ Giác ở bên cạnh: “Sư thúc, chúng ta đi vào thôi.”

------oOo------

Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.Net

Linh cảnh Đoán Tâm là linh cảnh tinh diệu nhất của Bồ Đề tự, cũng là thánh địa được tất cả các tu giả khát cầu nhất.

Thiện tu là thiên địch của Ma tu, nhưng ở vài khía cạnh nào đó thì Ma tu và Thiện tu lại có những điểm chung như tu thể và luyện tâm. Cái gọi là tu Tâm của tu giả thực chất đều là kiểu đại đồng tiểu dị, tất cả đều muốn gia tăng tâm cảnh của mình để giúp bản thân thấu hiểu được Đại Đạo, bằng không khi gặp Thiên Kiếp mà bị Tâm Ma cản trở thì tu vi sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp mắt.

Sở dĩ linh cảnh Đoán Tâm được chúng tu giả ao ước không chỉ vì sự tinh diệu của nó mà còn vì nó an toàn hơn rất nhiều so với các biện pháp tu tâm khác. Phương pháp tu tâm trên đời không ngoài nhập thế và lịch kiếp. Nhập thế sẽ gặp trăm người, trăm việc, nếu tâm niệm linh động thì còn có thể tu luyện, bằng không sẽ chỉ làm điều vô ích. Lịch kiếp cũng vậy, nếu vượt qua được thì tốt, nhưng nếu không vượt qua được ngược lại sẽ càng hãm sâu vào, còn bị Tâm Ma phục kích.

Trên con đường đi đến Đại Đạo, nếu muốn tiến thêm một bước thì không được phép để ngoại vậy quấy rầy, bằng không sẽ vô cùng nguy hiểm.

Phong Thiệu ngụp lặn trong thế giới này đã hơn hai mươi năm, chút hiểu biết này y vẫn có, dù linh cảnh Đoán Tâm được cho là an toàn vô cùng nhưng y vẫn nghe Từ Giác dặn dò mọi chuyện.

“Linh cảnh này là do Tông Sư khai tự của Bồ Đề tạo ra để đệ tử sử dụng, cho dù có vượt qua được thí luyện hay không thì cũng không bị tổn hại gì.” Từ Giác giải thích, nhưng lại ngừng một chút “Chỉ là chìa khóa nằm trong tay ta không quá hai tháng, nếu ngươi đang thí luyện mà phát hiện linh cảnh không ổn thì lập tức rời khỏi linh cảnh bằng chiếc nhẫn này.”

Nói xong, Từ Giác liền tháo chiếc nhẫn Bạch Ngọc trên ngón tay cái ra rồi đưa cho y, chiếc nhẫn tỏa ra từng đợt ánh sáng, phía trên khắc hai chữ “Từ Giác”, dường như là một loại pháp khí tượng trưng cho thân phận. Sau khi Phong Thiệu đeo vào liền cảm tạ Từ Giác, nói: “Đã làm phiền sư thúc phải quan tâm.”

Từ Giác nhướn mày cười, vỗ vai Phong Thiệu: “Với giao tình giữa ta và Thái Dần sư huynh, ngươi không cần phải câu nệ như vậy. Trước mặt sư tôn ngươi như thế nào thì trước mặt ta cũng như thế, không phải ngại.”

Không nhắc đến trước mặt Thái Dần còn đỡ, vừa nhắc đến liền khiến Phong Thiệu nhớ lại tình cảnh mất mặt lúc trước bị Từ Giác bắt gặp, không khỏi thấy hơi xấu hổ, cũng may da mặt y dày, chỉ ho nhẹ hai tiếng rồi gật đầu đồng ý.

Từ Giác lúc này mới bắt đầu dùng chìa khóa mở linh cảnh. Sau một tiếng sấm sét ngang trời, trong hư không bỗng chốc xuất hiện một đóa hoa sen ngũ sắc cực lớn đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Dưới ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, Phong Thiệu chợt cảm thấy hư linh yên tĩnh, nội tâm vốn đang nôn nóng do Ma Niệm thừa cơ xâm nhập lúc này cũng yên bình hơn rất nhiều. Quả nhiên linh cảnh Đoán Tâm không phải nơi tầm thường, y quay đầu, chạm phải ánh mắt của Từ Giác. Từ Giác tưởng y vẫn còn có điều băn khoăn, vì thế cười nói: “Cứ yên tâm đi vào, ta chờ ngươi ở tầng thứ nhất. Mọi chuyện đã có ta lo liệu, đảm bảo ngươi có thể an toàn tuyệt đối.”

Lời hứa hẹn còn mang theo vài phần bông đùa nhưng được Phản Hư chân quân chính miệng nói ra lại có hơi nghiêm túc và không cho phép nghi ngờ. Tuy Phong Thiệu không cần sự an ủi này nhưng đây cũng là một liều thuốc an thần cho y.

Ánh sáng càng ngày càng rực rỡ, tuy không chói mắt những vẫn bao phủ lấy Phong Thiệu và Từ Giác, hai người lập tức biến mất tại chỗ.

Nơi rơi xuống là một căn phòng trống trải, Từ Giác ngồi xếp bằng nhập định ở lối đi còn Phong Thiệu thì đi thẳng vào trong, nơi ấy đã có đủ loại Thiện tu đang nghênh đón y. Tất nhiên những Thiện tu này không phải tu giả thực sự mà chỉ là ảo ảnh do linh cảnh Đoán Tâm tạo ra. Có điều do linh cảnh quá mức tinh diệu nên ảo cảnh cũng chân thực gấp bội, bởi vậy mới gọi nó là linh cảnh.

Đối với Phong Thiệu, thí luyện tầng thứ nhất chỉ cần những kiếm chiêu tầm thường đã có thể ứng phó được, nhưng lên tầng thứ hai và tầng thứ ba thì độ khó đã tăng lên khá nhiều.

Nhìn qua thì giống như những động tác được lặp lại máy móc, lý thật không phải như vậy. Những Thiện tu xông lên không phải chỉ có vũ lực mà còn công kích vào tâm cảnh, bởi vậy mới được gọi là Đoán Tâm. Lợi ích đầu tiên mà Phong Thiệu thấy được đó là khi đấu pháp lại thoáng

hiện linh quang. Kiếm ý của y đã vài thập niên rồi mà vẫn chưa có tiến triển gì, không ngờ lại có thể ngộ ra kiếm ý ở nơi này.

Là phẫn nộ

Tính cách của Phong Thiệu trái ngược với Thanh Thành nhưng không phải là không có chỗ tương tự. Khi giao chiến, những Thiền tu trước mắt khiến cho y cảm thấy tức giận – Y nhớ lại hình ảnh lúc trước khi Phong Bạch đẩy y ra, muốn đồng quy vu tận với Bích Ngọc. Điều đó khiến Phong Thiệu để ý đến kiếm ý của mình, mỗi khi y cảm thấy phẫn nộ thì kiếm y dường như cũng cộng sinh với y mà trở nên bạo liệt như hỏa.

Biết điểm mấu chốt này giúp Phong Thiệu hiểu được dù tính cách hai người có khác biệt, nhưng khi nắm được chữ 'Nộ' này thì điểm lĩnh ngộ của hai người đều giống nhau, kiếm ý nhị trọng thiên của y cũng có hi vọng thăng cấp.

Mỗi khi lên một tầng thì khó khăn cũng đều tăng theo nhiều cách khác nhau. Đến tầng thứ tư, Phong Thiệu đã cảm thấy cố hết sức, y không dám xâm nhập vào đám Thiện tu nữa mà chọn cách đánh từng người một. Tuy đã cố gắng chống chọi nhưng Phong Thiệu vẫn dừng chân ở tầng thứ năm.

Y không hề cảm thấy thất vọng bởi vì đây đã là giới hạn của tu vi.

Huống chi, chỉ khi dừng lại thì màn kịch của Đoán Tâm mới chính thức bắt đầu.

Quả nhiên chỉ một lúc sau, trong căn phòng tưởng như rộng đến vô cùng này bỗng lóe lên những luồng ánh sáng chói mắt. Nhớ đến lời Từ Giác chỉ điểm, Phong Thiệu liền đạp phi kiếm, nhanh chóng bay vào trong luồng sáng.

Sau khi Phong Thiệu ngự kiếm bay vào Đoán Tâm trận, chỉ thấy dưới chân bỗng xuất hiện những ngọn núi xanh biếc với sông ngòi vây quanh, từng đám mây mù như bị xé toạc lộ ra cảnh tượng đồ sộ tráng lệ. Ước chừng phi hành được khoảng thời gian nửa chén trà, kiếm Xích Viêm của y bỗng nhiên dừng lại đột ngột rồi hạ xuống khiến cho Phong Thiệu không kịp phản ứng liền bị quăng xuống từ không trung, rơi vào trong bóng tối hư không.

Đến khi y tỉnh lại thì không biết đã qua thời gian bao lâu, Phong Thiệu cảm thấy hình như mình đang nằm trong một căn phòng. Y nghe thấy bên ngoài cửa là tiếng xe ngựa ồn ào náo nhiệt, Phong Thiệu giống như một kẻ say rượu cố gắng mở bừng mí mắt, chỉ thấy phía trước là một

người có gương mặt góc cạnh với đôi mắt thâm thúy như mắt Ưng… Rõ ràng là Phong Bạch.

“Phu quân, người đã tỉnh tồi?” Giọng nói của Phong Bạch vô cùng dịu dàng, khuôn mặt tuấn tú còn đang mỉm cười.

Phu quân?

Khi nghe được những lời nói này y liền cảm thấy hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Chỉ là Phong Thiệu chưa kịp nghi hoặc thì đã thấy hai đứa bé một trai, một gái đang chạy từ ngoài vào, cả hai đều phấn điêu ngọc mài, dáng vẻ cũng rất quen thuộc. Bọn chúng ồn ào gọi: “Phụ thân, phụ thân” sau đó nhào lên trên giường rồi xà vào ổ chăn của Phong Thiệu, lộ ra hai đôi mắt to lúng liếng.

Đây là chỗ nào?

Tại sao y lại nằm ở đây?

Phong Thiệu ngồi dậy, mờ mịt nhìn xung quanh. Phong Bạch cũng không thúc giục, chỉ nói một cách dịu dàng, nhỏ nhẹ: “Phu quân, đồ ăn đã được nấu xong xuôi, mời phu quân rửa mặt chải đầu rồi đi ra tiền thính để dùng bữa.” Hắn nói dứt lời liền dẫn hai đứa nhỏ ra khỏi phòng.

Phong Thiệu cố gắng nhớ lại mọi chuyện nhưng đầu óc y đều trống rỗng, chẳng thể nghĩ ra được điều gì, ngay cả dùng thức tảo cũng tốn công vô ích.

Hình như y đã rời khỏi Côn Luân? Dường như y muốn đi tìm Phong Bạch? Tại sao y lại muốn đi tìm Phong Bạch?

Phong Bạch gặp nguy hiểm?

Nhưng vừa rồi Phong Bạch vẫn còn tốt đẹp… Về phần tại sao Phong Bạch vẫn mạnh khỏe thì Phong Thiệu lại không hề ấn tượng. Tại sao y không có một chút ấn tượng nào về nơi này, chẳng lẽ y đã rơi vào mộng cảnh? Hay lần mạo hiểm lúc trước mới là giả dối? Cho nên y và Phong Bạch chưa từng gặp nguy hiểm, còn tương phù hợp tịch và có hai đứa nhỏ?

Phong Thiệu vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Lúc này Phong Bạch lại đi tới thúc giục Phong Thiệu dùng bữa, thấy y chần chờ thì hắn liền đi đến nắm lấy tay y, động tác này thân thiết tự nhiên giống như đã làm hàng trăm ngàn lần nhưng Phong Thiệu vẫn cảm

thấy không chân thật. Dù hình dáng của người này đúng là Phong Bạch nhưng động tác lại không hề giống hắn.

Trong ký ức mơ hồ của Phong Thiệu, y không thể nói rõ điểm giống và không giống, nhưng y vẫn nhớ Phong Bạch thích nhất là ôm y, đặc biệt sau khi hắn trưởng thành lại càng thích ôm y hơn chứ không phải kéo tay y như bây giờ. Hơn nữa, lúc Phong Bạch nắm lấy tay y cũng không giống như một người đàn ông.

Phong Thiệu ôm một bụng nghi ngờ cùng dùng cơm với Phong Bạch và hai đứa nhỏ, bọn chúng không ngừng gọi 'Phụ Thân' khiến cho y cảm thấy vô cùng quái dị. Vừa nghĩ đến đây, y liền hỏi một câu: lũ trẻ này ở đâu ra?

Phong Bạch đang gắp thức ăn cho y bỗng nhiên ngây ra, sau đó hai mắt đỏ ửng rồi rút khăn tay ra nức nở: "Đây là đứa nhỏ của ta và phu quân mà, mất mười tháng mang thai, khó khăn lắm mới sinh hạ được đôi long phượng này…"

Mười tháng mang thai?

Đôi mắt Phong Thiệu đảo qua bả vai rộng lớn, lồng ngực săn chắc và thân hình tráng kiện của Phong Bạch, người như vậy cũng có thể mang thai mười tháng à? Có chỗ nào đó càng thêm không ổn nhưng y vẫn không nói rõ ra được.

Cả ngày không nói chuyện, màn đêm buông xuống, lúc Phong Thiệu lên giường thì Phong Bạch cũng ngủ lại đây. Hắn nhỏ nhẹ nép mình vào bên người Phong Thiệu nhưng cũng chỉ nhích lại gần chứ không làm thêm bất kì động tác dư thừa nào, điều này càng khiến Phong Thiệu cảm thấy không ổn. Y nhớ rõ Phong Bạch rất thích động tay động chân trên người y… nhưng ngay cả điều này y cũng không thể nói rõ ràng.

Mặc dù cảm thấy không ổn nhưng Phong Thiệu vẫn lưu luyến những ngày như vậy, ngày này qua ngày khác đều là những cảnh tượng giống nhau. Phong Bạch cẩn thận săn sóc hầu hạ y, hai đứa nhỏ tranh cãi ầm ĩ không ngớt… Ngược lại tạo ra cảm giác ám áp khó hiểu.

Phong Thiệu không nhịn được ôm lấy Phong Bạch, hắn cũng nép mình vào lòng y, điều này khiến cho y cảm thấy không ổn. Trong trí nhớ mơ hồ của y, sau khi Phong Bạch cao hơn y thì hai người họ không còn tư thế như vậy nữa, ngược lại hắn rất thích ôm y vào lòng.

Ngay cả như vậy, Phong Thiệu vẫn luyến tiếc nghĩ nhiều, y yêu thích cảm giác yên tĩnh với những ngày tháng an lành vô cùng tốt đẹp. Không

có xung đột, không có tai hoạ ngầm, có thể bình tĩnh đến già, y và Phong Bạch nắm tay nhau đi hết quãng đời còn lại. Tuy rằng y vẫn cảm thấy khó hiểu.

Ngày hôm đó Phong Bạch chuẩn bị nước tắm cho y, sau khi Phong Thiệu cởi quần áo ra liền muốn quay đầu lại xem hắn có nhìn trộm hay không, nhưng ánh mắt của hắn chẳng may may rung động, vẫn nghiêm túc thêm nước. Điều này khiến Phong Thiệu cảm thấy thất vọng, đồng thời cũng cảm thấy không đúng. Phong Bạch không phải là người như vậy, hắn sẽ không nhàm chán đến thế.

Phong Thiệu thở dài, y đang xoa trán lại bỗng cảm thấy hơi lạnh lẽo, trong chớp mắt liền nhìn thấy chiếc nhẫn đang đeo ở ngón tay cái. Lóng lánh trong suốt, xung quanh chiếc nhẫn còn có pháp quang quẩn quanh thu hút ánh mắt người khác.

Phía trên có hai chữ nhỏ — Từ Giác.

Từ Giác.

Từ Giác.

Phải… Từ Giác, là Từ Giác đưa y vào trong linh cảnh Đoán Tâm!

Như vậy, theo lời của Từ Giác thì sau thí luyện chính là thí nghiệm Đoán Tâm? Nơi chuyên rèn luyện nhân tâm yếu ớt?

Sau khi giật mình, màn sương mù dày đặc trong đầu y cũng dần biến mất, hiện ra hình dáng ban đầu.

Phong Thiệu âm thầm cắn răng, may mà có chiếc nhẫn này, bằng không dù không bị tổn hại nhưng y cũng tốn rất nhiều thời gian. Y không phải là đệ tử của Bồ Đề tự nên không có thời gian để chậm trễ.

Trong tâm đã nảy sinh cảnh giác, Phong Thiệu cũng không còn lưu luyến ngôi nhà, Phong Bạch và những đứa trẻ giả dối này nữa.

Y muốn ra ngoài tìm hiểu thực hư.

Nghĩ như vậy, Phong Thiệu liền mặc lại toàn bộ quần áo đã cởi ra, Phong Bạch đang ở gian ngoài thấy y đi ra thì không hỏi nhiều, chỉ mềm mại nói: “Phu quân ra ngoài cẩn thận.”

Phong Thiệu buông mi không thèm để ý tới hắn, trong lòng lại nảy sinh vài phần chán ghét. Người này mang dáng vẻ của Phong Bạch để mê hoặc y nhưng lại diễn hơi quá tay, biến thành nữ nhân luôn rồi. Tiểu Bạch nhà y đường đường là một người đàn ông cao lớn, sao có thể biến

thành phụ nữ như vậy, nếu thật sự thế thì Phong Thiệu cũng chướng mắt hắn.

Có vẻ dường như y đã quên lúc trước chính y cứ lưu luyến không ngừng cái người có vẻ ngoài giống hắn này, còn hận không thể vĩnh viễn ở lại nơi đây.

Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy tức giận, nghĩ đến bản thân trầm mê với một thứ hàng giả liền cảm thấy thẹn quá hóa giận. tựa hồ lâm vào tiền chính mình trầm mê cùng hàng giả mà thẹn quá thành giận. Dù y không thừa nhận điều ấy nhưng thực tế đúng là trong lòng y có lửa. Bởi vậy Phong Thiệu liền nâng kiếm Xích Viêm lên chém, y muốn dùng vũ lực để thử nhưng kiếm Xích Viêm chỉ lóe lên chút hồng quang rồi chợt tắt lịm không còn phản ứng. Đủ thấy với tu vi của y thì sẽ chẳng thể tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với linh cảnh, cũng không thể dùng vũ lực để vượt qua thí nghiệm.

Sau khi bổ một kiếm, Phong Thiệu cũng cảm thấy hạ hỏa hơn liền dắt kiếm bên hông, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài là một tiểu viện tứ hợp, tường trắng ngói đen đã lộ vẻ cũ nát, trong góc hẻo lánh còn đặt vài bồn hoa xanh tươi, vừa thấy đã biết đây chỉ là một gia đình bình thường. Có điều gia đình bình thường như vậy lại mang theo hơi người và cảm giác ấm áp. Điều này rất hấp dẫn với một kẻ đã lâu rồi không có ngôi nhà thuộc về mình như Phong Thiệu.

Tiền thính vọng ra tiếng nói nô đùa của trẻ nhỏ, Phong Thiệu đã không còn để ý tới nữa, chỉ tìm đường đi thẳng ra bên ngoài. Phía ngoài là khu phố xá vô cùng huyên náo, người đến kẻ đi ngựa xe như nước, ảo thuật, xiếc thú, quầy hàng rong náo nhiệt không thiếu thứ gì.

Phong Thiệu đã lăn lộn trong thế tục nhiều năm, bởi vậy y cũng chẳng còn sự hiếu kì với khói lửa nhân gian, chỉ lạnh mặt đi xuyên qua đám người để tiến về phía trước, nhưng muốn đi đâu thì y vẫn chưa rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy nên đi tiếp.

Đi thêm một lúc, bóng người xung quanh cũng dần trở nên thưa thớt, sau đó biến mất chẳng còn ai.

Cuối đường hiện ra một ngôi chùa với mảnh tường màu xanh, cửa chùa mở rộng, hai bên tường vây kéo dài như không nhìn thấy điểm cuối, có lẽ bên trong rất rộng.

Phong Thiệu ngẩng đầu nhìn, trên biển ghi ba chữ “Tịnh Liên tự”, chữ viết đã trở nên mơ hồ nhưng vẫn có thể nhận ra hình dáng mây trôi nước

chảy.

Đi vào hay không?

Trong lúc Phong Thiệu đang do dự thì đã có một tiểu hòa thượng mặc áo xám nhanh chóng bước ra, nói: “Phương trượng mời thí chủ vào chùa nói chuyện.”

Phong Thiệu nghe thấy vậy thì không còn cảm thấy do dự nữa, hoàn toàn xem như thí nghiệm, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, y vung tay áo sải bước vào trong.

------oOo------

Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bước vào Tịnh Liên tự, từng làn sương mù mênh mông như đang đi trên mặt sóng, sau khi đi vào thì tiểu hòa thượng dẫn đường đã biến mất từ khi nào không hay. Phong Thiệu cũng không sốt ruột, chỉ chắp tay ra phía sau rồi bước đi nhẹ nhàng, nhìn ngắm cảnh chùa mơ hồ trong làn hơi nước.

Tiếng đàn từ phía xa vọng tới mang theo hương thơm nhàn nhạt, như những dây tơ rung động thánh thót, lúc thì nghe như tiếng nước chảy róc rách, khi thì nghe như tiếng núi cao vọng lại. Phong Thiệu đi về phía trước theo tiếng đàn, bỗng thấy mây mù dần tản đi để lộ ra hai cánh cửa đang khép hờ, có lẽ Phương Trượng đang đợi phía sau cánh cửa.

Phong Thiệu đẩy cửa đi vào, bên trong là một gian thiền phòng mộc mạc, một lão tăng đang ngồi chính giữa căn phòng. Ông lên tiếng: “Ngươi đã đến rồi” sau đó giũ áo cà sa rồi nhấc một chân lên, nói: “Người tới là khách, cứ tùy ý ngồi.”

Bốn phía xung quanh đều trống trải, Phong Thiệu đành ngồi xếp bằng luôn trên mặt sàn.

Lão tăng ngẩng đầu nhìn y, hỏi: “Ngươi là ai?”

Lời nói này có hơi lộn xộn, không phải chính ông ấy tìm y hay sao. Phong Thiệu hơi nhướn mày, lại không muốn so đo với một ảo ảnh, vì thế đáp lời: “Tại hạ là Phong Thiệu.”

“Tới đây làm gì?”

“Đoán tâm.”

“Ngươi là ai?”

“…” Phong Thiệu trầm mặc, lặng lẽ đánh giá lão tăng đang ngồi đối diện. Chẳng lẽ đối phương có thể nhìn rõ thân phận của y? Chỉ là tuy ảo giác lúc trước có thể tấn công tâm cảnh, ảo cảnh cũng vô cùng cao minh, nhưng bản thân ảo giác lại không thể nhạy bén đến vậy.

Trong đại điện chỉ còn sự im lặng, lão tăng vẫn hiền hòa như vậy, Phong Thiệu không nói, ông cũng không nói.

Phong Thiệu ngồi xếp bằng, suy nghĩ trong chốc lát, lại cảm thấy không cần kinh hoảng, nên chậm rãi đáp: “Người đến để cầu Đạo.”

Lão tăng nhẹ nhàng gật đầu, vung ống tay áo: “Ngày mai lại đến.”

Những chuyện như tầm Đạo chứng Tâm đều phải chú ý đến duyên pháp, bởi vậy Phong Thiệu cũng không rối rắm, chỉ gật đầu rồi xoay người rời khỏi. Y vừa mới bước ra cửa đã bị sự ồn ào huyên náo dội thẳng vào tai, hóa ra đây là một đầu phố, khi quay lại thì cổ tự kia đã biến mất không thấy đâu.

Phong Thiệu chậm rãi trở về tiểu viện, mặt trời đã ngả về Tây, chẳng biết từ lúc nào đã hết một ngày. Phong Bạch thấy y về muộn cũng không lấy làm khó hiểu, chỉ mang hộp thức ăn vào phòng, vừa bày đồ ăn vừa nói chuyện liên miên.

Hắn nói gì Phong Thiệu cũng chẳng để ý, chỉ yên lặng nhìn hắn, không phải y đang si mê ảo ảnh mà là đang suy nghĩ. Nếu như người này đúng là Phong Bạch, vậy hai người cứ chung sống trong ảo cảnh thì có được không? Chẳng cần quan tâm đến tình tiết, nhân vật, Ma Đạo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tất cả đều không còn quan trọng nữa. Y cũng không cần phải tính toán tỉ mỉ, cận thận từng li từng tí lại không ngừng lo lắng đề phòng.

Giống như những ngày ở trong phúc địa của Lữ thị hay trong bí cảnh âm tà, vô ưu vô lo.

Nhưng vừa nghĩ đến đây thì Phong Thiệu lại lập tức cảnh giác, muốn dựa vào trốn tránh để giải quyết vấn đề, suy nghĩ này thực sự vô cùng ngây thơ, ngu xuẩn.

Y bỗng nhiên cảm thấy dù nhân vật được ảo cảnh tạo ra không đủ thông minh, nhưng lại đâm đúng chỗ đau, chọc thẳng vào điểm yếu của người

đó.

Phong Thiệu lắc đầu, một mình ngồi ở trên giường, hai tay phủ lên đầu gối, lạnh mặt chờ đợi đến ngày thứ hai. Phong Bạch dọn dẹp xong đồ ăn, lại tự quyết định bưng nước ấm tới, sau khi hầu hạ Phong Thiệu ngủ rồi mới nằm xuống bên cạnh.

Ngày hôm sau Phong Thiệu vẫn tỉnh lại trong tiếng ồn ào náo động, vừa mở mắt đã thấy Phong Bạch tươi cười nói với mình: "Phu quân, chàng đã tỉnh rồi?" Hai đứa nhỏ một nam một nữ ở bên cạnh cũng tiện đà gọi "Phụ thân" Sau đó cùng nhào lên giường.

Cảnh tượng cũng giống y hệt như ngày hôm qua và những ngày trước đó.

Phong Thiệu đi ra ngoài, cảnh vật trên đường không hề thay đổi – những nghệ nhân xiếc ảo thuật, những người bán hàng rong, ngay cả vẻ tươi cười cũng không khác biệt. Y vẫn tiếp tục đi về phía trước một cách vô hướng, cũng không bất ngờ khi đi thẳng tới trước cửa Tịnh Liên tự.

Lần này không cần tiểu hòa thượng dẫn đường, Phong Thiệu thẳng đi vào. Trong chùa vẫn tràn ngập mây mù và tiếng đàn réo rắt không dứt, y lại men theo tiếng đàn mà đẩy cửa bước vào bên trong thiền phòng trống rỗng không thể thấy toàn cảnh. Không cần lão tăng nói nhiều, Phong Thiệu lập tức ngồi xếp bằng trên sàn.

Lão tăng ngẩng đầu, vẫn là sắc mặt bình tĩnh: "Ngươi đến rồi."

Phong Thiệu thấy ông không nói gì nữa liền hỏi thẳng: "Đoán Tâm là gì?"

Lão tăng sửng sốt một chút rồi đáp: "Giũ bỏ tạp chất, giữ lại căn nguyên."

Phong Thiệu gật đầu, nghĩ lại từ lúc mình vào linh cảnh đến giờ đã trải qua bao lần tâm niệm linh động, các loại ý niệm chưa từng để ý đến đều trải rộng trước mắt, giúp cho linh đài của y trong suốt, như thể trước giờ chưa bao giờ nhìn rõ bản thân mình đến vậy. Vì thế nói tiếp: "Gặp ngụy tượng, minh chân tâm*." (*Nhìn rõ thứ giả dối, hiểu rõ điều chân thật)

Lão tăng gật đầu suy nghĩ trong chốc lát, tùy tay lấy ra một mặt thủy kính, hỏi: "Thật và giả lấy gì phân biệt?"

Trong thủy kính hiện ra khung cảnh đầu đường rộn ràng nhốn nháo, người đến kẻ đi dường như đều có việc. Mặt kính lại gợn sóng lăn tăn rồi hiện ra hình ảnh tiên cảnh của Côn Luân, linh khí quẩn quanh giữa các

dãy núi trùng điệp, bạch tháp, đạo quan như ẩn như hiện, thỉnh thoảng lại có Kiếm tu mặc đạo bào màu bạch nguyệt bay ngang qua.

Trong chớp mắt, thủy kính lại phản chiếu một hình ảnh khác khiến Phong Thiệu cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ. Nhà cao cửa rộng, ngựa xe như nước, màn hình rộng lớn gắn trên tòa nhà của công ty bách hóa đang chiếu một đoạn trailer, chính là những cảnh trong phim [Sơn Hà Xã Tắc Đồ]. Đối diện với Thanh Thành tôn giả đang mặc y phục đỏ rực như liệt hỏa là một người nam tử mặc y phục màu trắng.

Phong Thiệu nhìn thủy kính thì không biết phải trả lời như thế nào. Y vốn là một người xuyên việt đến thế giới này, không nói đến nơi đây là một ảo cảnh, ngay cả thế giới bên ngoài cũng chỉ là một bộ phim mà y từng đóng. Như vậy ngoại trừ chính bản thân y thì toàn bộ thế giới này đều là giả dối, cũng khác hoàn toàn với chúng sinh phàm thế.

Kiếp trước y là Phong Thiệu, tuổi còn nhỏ đã mất cha mẹ, y cũng từng có sự theo đuổi trong nghề nghiệp nhưng sau này ngay cả việc cầu sinh cũng không thể, cuối cùng chết vì bệnh di truyền.

Hiện giờ y cũng là Phong Thiệu, là Phong Thiệu này chứ không phải Phong Thiệu kia, lấy Côn Luân làm nhà, có sư thúc, sư bá và các sư huynh đệ, còn có Phong Bạch làm bạn, khắc khổ tu hành. Nếu như phải phân biệt thật giả, vậy Phong Thiệu là thật, hay Phong Thiệu kia là thật?

Không thể chứng minh Phong Thiệu liền không biết phải trả lời như thế nào.

Lão tăng cũng không cưỡng cầu, chỉ đề y về nhà nghĩ lại, khi nghĩ ra câu trả lời thì quay lại.

Làm như vậy có thể giải trừ sự nghi hoặc trong Tâm, cũng rất có ích cho việc tu Tâm. Phong Thiệu hiểu đạo lý này, sửa được Tâm, giúp Tâm cảnh tăng lên sẽ có được ích lợi lớn. Khi Tâm cảnh tăng lên, không chỉ thoát khỏi Tâm Ma mà còn có thể thiến xa trên con đường tu luyện, không gặp bất kì trở ngại nào.

Bởi vậy Phong Thiệu cố gắng giải thích nghi hoặc, nhưng sau một đêm không ngủ, dù nằm trên giường suy nghĩ cả đêm thì y vẫn chẳng thể lần ra bất kì manh mối nào. Phong Bạch vừa gọi y là phu quân vừa đẩy cửa bước vào, sau đó mọi thứ lại diễn ra như những ngày trước.

Phong Thiệu yên lặng nhìn, bỗng nhiên trong lòng lại ngộ ra.

Tiểu súc sinh Phong Bạch không bao giờ có thể gọi y là phu quân được, hắn cũng không biết nấu nướng, lại càng chẳng thể sinh cho y những đứa

con.

Song điều này cũng chẳng sao, chỉ cần hắn là Phong Bạch, là tiểu súc sinh tham ăn háo sắc lại hay thích quấn lấy y khóc lóc om sòm, giở trò vô lại, còn ngu ngốc đến độ vì y mà tiêu hao hết linh khí, rơi vào chỗ chết đến nơi nhưng vẫn muốn làm một tên quỷ háo sắc,… Vậy là đủ rồi.

Phong Thiệu thừa nhận mình thích hắn, dù trời sinh hai người đã ở thế đối lập nhưng y vẫn thích một Phong Bạch chân chính mà không phải thứ hàng giả ở trước mặt, dù người này không hề tạo ra sự uy hiếp với y, thậm chí còn vô cùng dịu ngoan.

Nhưng hắn không phải là Phong Bạch thực sự.

Trong lòng Phong Thiệu vừa động: Phân biệt thật giả, là do chính ta.

Phong Thiệu tự cho là đã khám phá ra, vì thế liền đi tìm Tịnh Liên tự, nói với lão tăng: "Thật và giả lấy ta làm gốc. Ta cho là thật thì chính là thật, ta cho là giả thì chính là giả."

Lão tăng thở dài nói: "Thứ này không phải chính đạo, tục xung Bản Ngã. Tất cả phiền não đều do ta mà nên, nếu không có ta thì cũng chẳng còn phiền não. Bản ngã là ta, ta là bản ngã. Muôn loại phiền não đều do Bản Ngã mà ra, nếu không có Bản Ngã thì cũng không còn phiền não"

Tuy Phong Thiệu là Ma Tu nhưng vẫn lấy Đạo Tu để giải thích. Lời Phật dạy ắt có chỗ sáng suốt, thiên cơ trong lời này không phải y không hiểu. Mọi thứ không ngoài ý nghĩa: y cố chấp cho rằng "Ta có thể tự do như một vị chúa tể", nhưng bản chất vốn vô Ngã lại cứ vọng tưởng một cách cố chấp, lấy Ta làm trung tâm để quyết định tất cả mọi thứ, bởi vậy mới không ngừng tạo ra các loại phiền não. (* Chú thích cuối chương)

Ý tứ mà lão tăng chưa nói hết chính là thật giả sẽ không bị thay đổi bởi quan niệm 'Ta' của Phong Thiệu, cách giải thích này đã sai rồi.

Này lời nói này đã khiến Phong Thiệu cảm thấy hơi xúc động, nếu y buông bỏ suy nghĩ về Bản Ngã, vậy thì cái gì là thật, cái gì là giả?

Phong Thiệu dường như có chút đăm chiêu mà trở về tiểu viện, cả ngày không ăn không uống chỉ ngồi xếp bằng trên giường để lĩnh ngộ.

Lúc này, Phong Thiệu không còn đơn thuần chỉ vì Tu Tâm và gia tăng Tâm Cảnh nữa mà chính y cũng muốn tìm ra câu trả lời cho câu hỏi này. Y muốn biết thế giới nào là thật thế giới nào là giả. Bởi vì y tin tưởng vào 'Ta' mới cho rằng thế giới lúc trước là thật, thế giới này chỉ là đồ giả. Tình tiết của kịch bản cũng trở thành một ngọn núi đè nặng lên đầu

y, là con đường dẫn vào huyệt mộ mà y không thể tránh khỏi. Nguyên nhân y làm tất cả mọi thứ để né tránh tình tiết cũng là vì những tình tiết này sẽ uy hiếp đến 'Ta'.

Buông bỏ Bản Ngã, nếu thế giới này cũng là thật, thoát khỏi ràng buộc của đời trước thì đời này y phải làm thế nào?

Vậy thì y sẽ không phải băn khoăn từng thứ một. Y sẽ không thu nhận Hà Loan làm đệ tử, cũng không bỏ rơi Phong Bạch. Y sẽ không tránh Sơn Hà Xã Tắc Đồ như tránh rắn rết, kết quả còn bị liên lụy thêm… Sẽ có rất nhiều những khả năng khác có thể xảy ra.

Phong Thiệu giống như một pho tượng nhìn ngắm ngày đêm luân phiên bên ngoài ô cửa sổ, khi thì cảm thấy sự khó hiểu trong lòng vẫn chưa được giải đáp, lúc lại cảm thấy dường như mình đã suy nghĩ quá xa xôi khiến cho sát khí trong cơ thể đang tạm thời được ngăn chặn lại rục rịch muốn thoát ra.

Ban đêm, Phong Thiệu chỉ cảm thấy đáy lòng mình vô cùng bình thản, không nhịn được lại đi ra cửa phòng, khoanh tay đứng nhìn dưới mái hiên. Dân chúng trong thành đều đã đi ngủ cả rồi, chẳng còn những tiếng ồn ào náo động bên ngoài phố xá như ban ngày nữa. Tiếng gõ mõ của người cầm canh vọng lại từ nơi xa, Phong Thiệu ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đêm tối đen với những vì tinh tú lấp lánh, ánh sáng lóe lên rồi lại tắt lịm không theo quy luật.

Y ngưng thần nửa ngày, đột nhiên đôi lông mày dãn ra rồi nhẹ nhàng nở nụ cười, cứ như vậy mà hiểu ra mọi vấn đề. Giống như có thần giao cách cảm, bầu trời trên đầu cũng vật đổi sao dời, phòng ốc xung quanh y đều hóa thành giấy phù rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Đã trôi qua nhiều ngày, Phong Thiệu lại đi đến Tịnh Liên tự. Dường như thân mình của lão tăng trong thiền phòng chưa từng di chuyển, ông ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt cơ trí và rõ ràng: "Ngươi đã nghĩ thông suốt"

Phong Thiệu gật đầu.

"Thật và giả lấy gì phân biệt?"

Phong Thiệu không nhịn được mà thoáng cười, cao giọng hỏi lại:"Vạn pháp đều quy về Ý Thức, thật hay giả thì có gì đáng nhắc tới?"

Dùng câu hỏi này để trả lời, tuy câu trả lời vô cùng linh hoạt nhưng cũng không hề sai.

Về phần Phong Thiệu có tâm tình tốt bởi vì y đã thông suốt tất cả mọi chuyện. Nếu vạn pháp quy về Ý Thức, thế giới nào là thật, thế giới nào là giả đã không còn quan trọng nữa, thậm chí cũng không chịu sự giới hạn. Về phần tình tiết của kịch bản mà y vẫn luôn tôn sùng lại càng không tồn tại. Bởi vì nếu y có thể thay đổi những sự kiện nhỏ, vụn vặt trong tình tiết, thấy mầm biết cây, vạn pháp quy về Ý Thức, thì tại sao những chuyện lớn lại không thể chịu ảnh hưởng?

Thậm chí còn được nghịch chuyển?

Nếu đã có thể nghịch chuyển, vậy thì cần gì phải né tránh tình tiết, không phải y càng nên anh dũng tiến về phía trước hay sao? Tình tiết không nên là một thứ ràng buộc trong cuộc đời của y. Thanh Thành tôn giả trở thành Ma Tôn một phương sau đó chết dưới kiếm của Lữ Minh Tịnh, đó là chuyện cũ của bọn họ.

Về phần Phong Thiệu y đây, ắt sẽ có một câu chuyện khác.

Có thể y sẽ đảm nhận vị trí tông chủ tiếp theo của Côn Luân, có thể y sẽ phi thăng Thượng Giới, thậm chí thống nhất tứ tông. Cho dù y có là Ma tu nhưng kết cục trong tương lai cũng phải là thứ do chính tay y nắm giữ! Tiến hay lùi là do ý muốn của y chứ không phải bị bắt ép!

Lão tăng liếc nhìn Phong Thiệu một cái thật sâu rồi nói: “Giả bắt nguồn từ thật, thật bắt nguồn từ giả, giả giả thật thật rất khó để phân biệt. Thế gian của chúng ta thật giả lẫn lộn, nếu không có đôi mắt nhìn thấu mọi chuyện, tiên hữu sẽ bị thật giả mê hoặc.” Nói xong, ông chỉ về một hướng: “Ngươi đã loại bỏ Bản Ngã, linh cảnh sau này sẽ là…”

Phong Thiệu xoay người theo hướng ông chỉ, bỗng thấy mây mù nhanh chóng tản ra, phía sau hiện rõ một ngọn núi cao nguy nga tráng lệ. Trong núi mọc đầy những cổ mộc rậm rạp với bách điểu quần tụ, đủ loại kì trân dị thú bay nhảy trong cánh rừng tỏa ra sinh cơ dạt dào. Chỉ là không đợi lão tăng nói nốt thì cảnh tượng này bỗng nhiên lại trở nên bất ổn, rung rung lắc lắc khiến Phong Thiệu ngã ngửa.

Rõ ràng đây chỉ là ảo giác !

Sau khi loại bỏ Bản Ngã, tâm cảnh của Phong Thiệu đã tăng lên rất nhiều, ngũ cảm trong sáng, nhanh chóng bài trừ tạp niệm. Y nhớ lại Từ Giác đã dặn dò — “Chìa khóa nằm trong tay ta không quá hai tháng, nếu khi ngươi thí luyện chợt phát hiện linh cảnh không ổn định thì phải lập tức rời đó khỏi thông qua chiếc nhẫn này.”

Mới chỉ loại trừ một tầng chấp niệm đã giống như được thay da đổi thịt, Phong Thiệu rất muốn đi tiếp để nhìn xem tầng sau sẽ thế nào, có phải càng thêm hiểu thấu hay không. Chỉ là thời cơ trước mắt không thích hợp, dù y lưu luyến nhưng động tác lại nhanh chóng vuốt ve mặt trên của chiếc nhẫn, bấm tay ngâm pháp chú

Từ Giác chờ y ở tầng một của linh cảnh. Trên ngón cái của hắn cũng có một chiếc nhẫn y như vậy, lúc này nơi đó đang tỏa ra từng ánh hào quang.

Đứng trong linh cảnh Đoán Tâm đang càng ngày càng không ổn định nhưng Từ Giác vẫn đồ sộ bất động, ánh mắt hắn dừng ở nơi xa. Mãi cho tới khi nhìn thấy một thiếu niên tu giả đang ngự kiếm bay đến, Từ Giác mới không chậm trễ nữa, lập tức khởi trận mang y ra khỏi linh cảnh. Lúc này hắn mới quay đầu đánh giá, thấy Phong Thiệu tóc đen ngọc mạo, phong thái nhanh nhẹn, cử chỉ cũng tiêu sái trống trải hơn trước hai phần. Nhìn dáng vẻ này, hắn không nhịn được mà suy đoán: "Đã loại bỏ Bản Ngã ?"

Phong Thiệu cười sáng sủa, gật đầu nói: "Đã loại bỏ Bản Ngã, nhưng không kịp đi vào tầng sau…."

"Mới chỉ có hai tháng ngắn ngủi đã loại bỏ được Bản Ngã! Người ở Bồ Đề tự có thể làm được điều này thực sự quá ít, một kiếm tu như ngươi…" Ánh mắt của Từ Giác nóng như lửa, tán thưởng nói: "Không hổ là bảo vật của Côn Luân. Với ngộ tính bậc này, ngay cả đệ tử thân truyền Thiện tu là ta đây cũng không chắc có thể làm được. Không chỉ ngộ tính mà tâm tính của ngươi cũng vô cùng kiến định, không hề bị ngoại vật tác động."

Nói đến đây, ngược lại khiến Phong Thiệu cảm thấy hổ thẹn: "Sư thúc đã khen nhầm rồi, nếu không nhờ chiếc nhẫn của sư thúc nhắc nhở, chỉ sợ ta vẫn đang u mê trong linh cảnh." Hơn nữa, dù không nói rõ nhưng y cũng hiểu, chiếc nhẫn có thể thu hút được sự chú ý của y ở một nơi như linh cảnh thì đủ thấy chỗ bất phàm của nó, chắc chắn không phải chỉ là một pháp bảo cấp Huyền thông thường. Nói đến đây y liền muốn tháo nhẫn trên ngón tay ra để trả lại.

Từ Giác khoát tay chặn lại, không để ý cười nói: "Cứ giữ lấy đi, ngươi đã cầm rồi mà."

Ý của người lớn không thể khước từ, Phong Thiệu cũng không đưa đẩy nữa liền nói lời cảm tạ. Lúc này Từ Giác lại nâng tay bao trùm lên mi tâm của Phong Thiệu, dùng một tia linh khí xâm nhập vào để thăm dò.

Lúc tỉnh táo, thân là một Ma tu khiến Phong Thiệu rất chống cự pháp chú của Thiện tu, bên trong Thức Hải của y cuồn cuộn, cực kỳ không thích hợp. Có điều lúc này y không dám thể hiện ra ngoài, chỉ cắn răng chịu khổ. May mà ngọc Vô Danh được Tu Di lão tổ cho y chưa từng rời khỏi người, bằng không dù có che dấu được ma khi nhưng bị thăm dò như vậy cũng đủ để Từ Giác biết được mọi chi tiết về y.

“Vốn chỉ muốn giúp ngươi tiêu trừ Ma Niệm, đạt chút lĩnh ngộ đã là rất may rồi, chẳng ngờ ngươi không chỉ bài trừ Ma Niệm mà còn có thể loại bỏ được Bản Ngã trong thời gian ngắn như vậy. Điều này không những giúp Tâm Cảnh tăng lên mà ngay cả ngũ cảm, pháp thân, tuệ mệnh cũng được nhận rất nhiều lợi ích.”

Nói xong Từ Giác liền vỗ vai Phong Thiệu, nhìn y thật sâu rồi cảm khái nói: “Tiểu Thiệu, nếu ngươi tới chùa của ta tu Thiện, có lẽ sẽ càng dễ đạt được Đại Đạo hơn làm Kiếm tu!” Có muốn đổi nghề hay không?

Ánh mắt trắng trợn thâm sâu của Từ Giác như muốn đâm thẳng vào lòng người khiến Phong Thiệu đột nhiên rùng mình một cách khó hiểu. Y nghĩ đến cảnh mình cạo trọc đầu rồi ngồi gõ mõ… Không nhịn được liền cô phụ sự nhiệt tình của Từ Giác, khéo léo từ chối.

Từ Giác thở dài nhưng cũng không cảm thấy rối rắm lắm. Phong Thiệu lại mượn cơ hội nhanh chóng từ biệt hắn.

“Ngươi không muốn đến phúc địa của Bồ Đề tự nhìn một chút à?” Từ Giác nhiệt tình mời gọi, lại nói:“Nếu ngươi đã có thiên phú với Phật pháp như vậy, sao không cảm thụ Bồ Đề tự hơn….”

Ma tu đi tới chỗ của Thiện tu, còn là nơi thánh địa, đây là đang muốn tự tìm phiền phức hay cảm thấy bản thân đang sống quá thoải mái?

Phong Thiệu không có nửa phân hứng thú nên cũng từ chối.

Từ Giác thấy rất khó để dao động được đối phương nên cũng không làm y khó xử nữa, giọng điệu lại thản nhiên như trước: “Vậy tiểu Thiệu muốn đi đâu?”

“Ta đi tìm Bạch Hổ.” Phong Thiệu nhếch miệng cười.

Từ Giác hơi nhướn mày, khi nghĩ tới con linh thú đang không rõ tung tích của Phong Thiệu thì chẳng còn chút hứng thú nào, chỉ nói: “Ta cứ tưởng ngươi đã suy nghĩ cẩn thận.”

Phong Thiệu cười: “Hiện giờ ta mới suy nghĩ cẩn thận .”

Từ Giác sửng sốt, chỉ cảm thấy nụ cười của đối phương như chưa từng trải qua mưa gió của cuộc đời, không có sợ hãi, chỉ có kiên định.

==========

*Chú thích: Đoạn này liên quan đến giáo lý nhà Phật, thực sự khó hiểu vì mình không biết tiếng trung mà cũng không hỏi được ai. Vậy mình sẽ để cả đoạn ấy gồm raw và QT ở đây để các bạn tham khảo. Mình sẽ giải thích theo ý hiểu của mình nhưng chưa chắc đã hiểu đúng, nếu sai thì rất mong được các bạn chỉ lại.

Raw:

老僧叹气道: “此非正道, 谓之我执. 一切烦恼, 皆由有我而起. 若无我者, 则一切皆无. 执为有我, 故曰我执. 烦恼障品类众多, 我执为根, 生诸烦恼, 若不执我, 无烦恼故.” 封绍虽是魔修, 但一直以道修自处, 道禅自有想通的地方, 这话里的禅机他并非不明. 不外是说, 他固执的认为存在一个“能自在主宰的实我” . 由于本来无我, 却妄生执着, 处处以我为中心衡量一切, 便产生了种种烦恼.

QT:

Lão tăng thở dài nói: “Thử phi chính đạo, vị chi ta chấp. Tất cả phiền não, đều do có ta dựng lên. Nếu không có ta người, tắc tất cả đều không. Chấp vi có ta, cố viết ta chấp. Phiền não chướng phẩm loại đông đảo, ta chấp là, sinh chư phiền não, nếu không chấp ta, vô phiền não cố.” Phong thiệu tuy là ma tu, nhưng vẫn dĩ nói sửa tự xử, nói thiện tự có nghĩ thông suốt địa phương, giá trong lời nói thiên cơ hắn cũng không phải là bất minh. Không ngoài nói là, hắn cố chấp cho rằng tồn tại một “Năng tự tại chủ tể thực ta” . Bởi vốn có vô ngã, lại vọng sinh chấp nhất, nơi chốn dĩ ta làm trung tâm so sánh tất cả, liền sinh ra các loại phiền não.

Giải thích: Trong Phật giáo định nghĩa mọi thứ đều vô thường, không có Cái Tôi/ Bản Ngã tồn tại. Bản Ngã chính là ngọn nguồn của mọi đau khổ. Lấy ví dụ bạn cho rằng bố mẹ là của bạn, sức khỏe là của bạn, ngay cả chính cơ thể cũng là của bạn, nhưng bạn lại không thể điều khiển được bố mẹ bạn, không thể khống chế được sức khỏe bạn, và cũng không thể ngăn cản được cơ thể bạn dần già đi. Nhưng vì bạn nhận định rằng những thứ đó là của mình nên bạn đau khổ. Sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, ái biệt li, tất cả những nỗi khổ đều do Cái Tôi/ Bản Ngã mang lại.

------oOo------

Chương 70

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Phong Thiệu rời khỏi Dương Hạ châu rồi đi thẳng đến Tây Hòa châu, lại truyền phi hạc thì phát hiện Trương Bách Thiên và Phương Trường Tín cũng đang ở Tây Hòa châu. Hóa ra bọn họ cũng đang tìm kiếm con linh thú đi lạc giúp y.

“Ta và Phương sư đệ đã đi đến chỗ động phủ đó để xem qua. Toàn bộ cấm chế ở động phủ của một Nguyên Anh chân nhân lại bị phá hủy đến rối tinh rối mù, quả thật khó có thể tin được. Phỏng chừng con linh thú kia của đệ không có năng lực làm việc này đâu, có lẽ Bích Ngọc đã đắc tội với một vị đại năng nào đó rồi cũng nên.”Trương Bách Thiên nghiêm mặt nói.

Phương Trường Tín cũng nói: “Nói không chừng Bạch Hổ kia của huynh đã thừa dịp đại năng đánh bại Bích Ngọc mà bỏ chạy rồi. Chỉ tiếc đệ và Trương sư huynh đã tìm ở Tây Hòa châu hơn hai tháng mà vẫn không có được chút tung tích nào của Bạch Hổ.” Nói xong cậu lại đến gần Phong Thiệu, trừng mắt nhìn y: “Tuy đúng là linh thú cấp năm rất khó có được, nhưng thực lực lại không đi cùng với đẳng cấp. Nếu sư huynh thích linh sủng, chi bằng mấy sư huynh đệ chúng ta đi đến bí cảnh bắt một hai con về là được rồi?”

Phong Thiệu mỉm cười, nói:“Bạch Hổ này đối với ta không phải là linh sủng.”

Phương Trường Tín nghe giọng nói ôn nhu của y thì chỉ cảm thấy chua loét, nhưng cậu đã không còn nhỏ tuổi nữa, sắc thân cũng có dáng vẻ mười bốn mười lăm rồi, vì thế chỉ hơi mím môi. Khi cậu quay đầu lại nhìn thấy Hà Loan đứng cạnh đang bẹp miệng ăn bánh quy xốp thì không khỏi duỗi tay đoạt lấy, dạy dỗ nàng: “Lại ăn bậy bạ cái gì đấy, không sợ ngọt đến đau răng à!”

Đôi mắt to long lanh nước của Hà Loan nhìn chằm chằm Phương Trường Tín không buông, nhìn đến độ cậu phải đỏ mặt quay đi, sau đó nàng mới lại lấy một miếng điểm tâm khác từ trong túi gấm ra, tiếp tục ăn. Phong Thiệu thấy nàng thông minh đáng yêu như vậy thì không nhịn được mà nhéo nhéo đôi má phúng phính. Y cảm thấy thu một đồ nhi như vậy cũng không tồi, giống như đang nuôi khuê nữ trong nhà.

Trương Bách Thiên liếc mắt nhìn Phong Thiệu, lắc hồ lô rượu trong tay rồi nói: “Nếu linh thú của đệ đã có thể biến hóa, vậy thì chưa chắc nó chỉ ở lại Tây Hòa châu, biết đâu nó đã hóa thành người đi tới nơi khác. Cửu Châu lớn như vậy, đệ muốn tìm nó không gì mò kim dưới đáy biển.” Phong Thiệu không đáp lại, xem như cam chịu mà tiếp tục muốn đi tìm. Y đành nhờ Trương Bách Thiên giấu diếm trước mặt sư tôn của y, chỉ nói y đang dạo chơi ở bên ngoài.

Trương Bách Thiên cũng không hỏi nhiều. Y vốn là một người tùy ý, dù việc hao tâm tổn trí chỉ để tìm một con linh thú có hơi thái quá nhưng cũng khá phù hợp với tính cách của y, vì thế chỉ nhắc nhở một câu: “Hai tháng này ta và Phương sư đệ đã tìm hết một vòng Tây Hòa châu, phát hiện châu này thường xuyên có yêu thú lui tới, cũng không phải loại thấp kém. Tùy tiện đã có thể bắt gặp mấy con cấp ba, điều này rất không tầm thường nên sư đệ phải cẩn thận mới được.”

Phương Trường Tín cũng nói với Phong Thiệu: “Không chỉ có vậy. Huynh không biết mấy con Sơn Tao khó đối phó thế nào đâu, mặt người thân khỉ còn biết nói tiếng người, chúng cứ vừa đánh vừa chửi,…” Cuối cùng cậu vẫn không quên tự đề cử chính mình, nói: “Không bằng để ta đi cùng với sư huynh, có thể dễ dàng giúp đỡ nhau?”

Phong Thiệu nở nụ cười, y nhìn thoáng qua Hà Loan, Phương Trường Tín cũng nhìn về phía Hà Loan. Đôi mắt của Hà Loan chuyển động nhanh chóng, sau đó lập tức nắm chặt lấy tay áo của Phong Thiệu, nói: “Sư tôn đi đến đâu thì con đi đến đó.”

Sắc mặt của Phương Trường Tín trầm xuống, ánh mắt vừa rồi của cậu là muốn nàng trở về với Trương Bách Thiên chứ không phải muốn dẫn đứa con ghẻ này theo.

Phương Trưởng Tín không biết trong mắt của Phong Thiệu, cả cậu và Hà Loan đều là con ghẻ. Một lớn một nhỏ y đều không muốn mang theo, đứa con ghẻ của chính y vẫn còn chưa tìm được đâu.

Đây chỉ là việc nhỏ, khi Phong Thiệu nghe thấy có yêu thú xuất hiện thì giật mình, nói với Trương Bách Thiên:“Sư huynh, khi ta tìm Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì biết được một vài câu Chân Ngôn trong đó, tựa như vào lúc phong ấn bản đồ này bị phá vỡ, Cửu Châu sẽ có hung tai.”

Trương Bách Thiên cũng không sợ hãi, chỉ nói: “Thánh bảo bậc này tồn tại trên đời, có thể giúp người ta dễ dàng phi thăng thì chính là một hung tai.”

Quả thật như vậy, có điều Phong Thiệu cũng không nói tiếp nữa, chỉ chỉnh sửa lại một số tình tiết đã biết trong kịch bản.

Phim điện ảnh lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm tên gọi thì có thể thấy tất cả tình tiết đều sẽ liên quan đến nó, ngay cả việc yêu thú đột nhiên bất an rung chuyển cũng là do Sơn Hà Xã Tắc Đồ tạo ra. Yêu thú xuất hiện không tạo thành nhiều ảnh hưởng với Côn Luân, dù sao đám Kiếm tu của Côn Luân cũng chỉ nhập thế nhiều hơn Thiện tu của Bồ Đề tự một chút, phần lớn vẫn chuyên tâm luyện kiếm ở trong tiên cảnh, khổ tâm tu hành.

Nhưng cùng lúc đó, tất cả cấm chế của các phúc địa tiên cảnh ở Cửu Châu đều dần bị ăn mòn, càng ở nơi xa thì dị tượng càng thêm nghiêm trọng.

Hơn nữa ban đầu dị tượng này rất khó phát hiện. Trong nguyên tác, đến tận gần cuối mấy đại tông môn mới phát hiện cấm chế của tông môn mình đã kém hơn trước rất nhiều. Việc Thanh Thành tôn giả có thể tấn công tứ tông, thậm chí xông vào huyết tẩy Côn Luân cũng là sau khi cấm chế vạn năm bị ăn mòn trong suốt gần một trăm năm. Kết giới bị hao tổn không thể chống lại đại địch cũng là một trong những nguyên nhân gây thất bại.

Tuy rằng Phong Thiệu không phải Thanh Thành, thế nhưng vẫn còn Tu Di lão tổ là một nhân tố không thể xác định tồn tại, rất khó để không phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Vì thế y trịnh trọng mượn Chân Ngôn của bản đồ để nói ra dị tượng này. T cố ý không nói rõ ràng, thứ càng mơ hồ sẽ càng khiến cho người khác để ý.

Tuy Trương Bách Thiên không thích xử lý công việc nhưng khi nghe đến chuyện này thì cũng biết đây không phải việc nhỏ, vì thế liền ghi tác trong lòng, đợi đến khi trở lại tông môn sẽ báo cáo.

Nghe thấy những lời này giúp Phong Thiệu thả lỏng hơn. Chỉ cần có mồi dẫn, Côn Luân của y không thiếu đại năng, lại càng không thiếu người cơ trí, tự khắc có thể phòng ngừa chu đáo. Chút tin tưởng ấy y vẫn phải có, vì thế liền yên tâm đi tìm Phong Bạch.

Dị tượng của yêu thú ngược lại đã nhắc nhở Phong Thiệu: Khi nam chính Lữ Minh Tịnh xuất hiện lúc mở màn phim điện ảnh cũng là khi hiện tượng yêu thú lan tràn và bốn mảnh tàn quyển xuất hiện. Hóa ra hiện giờ chính là lúc bốn mảnh tàn quyển và yêu thú xuất hiện sao?

Xem ra, điện ảnh đã mở màn rồi.

Phong Thiệu không có chút manh mối nào, muốn tìm Phong Bạch ở Cửu Châu rộng lớn này giống như muối bỏ biển, quả thực là người si nói mộng. Có điều cũng may y biết trước được tình tiết, mặc dù phân cảnh trước khi Cố Hoài thu nhận Lữ Minh Tịnh làm đồ đệ chỉ diễn ra có mười phút.

Trong mười phút này, Lữ Minh Tịnh và Hà Loan đang lưu lạc trong thế tục, hai đứa nhỏ vô ưu vô lo là thanh mai trúc mã. Lúc này cả hai đang đấu trí so dũng với ác nhân Trương Dưỡng Thanh, mãi đến khi được Cố Hoài tuệ nhãn thức châu ra tay cứu giúp, từ đó về sau Lữ Minh Tịnh đã từ một tiểu tán tu trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ Côn Luân tông. (Tuệ nhãn thức châu: đôi mắt tinh tường biết nhận rõ người tài)

Có điều đến khi thực sự dựa theo manh mối này để đi tìm, Phong Thiệu mới phát hiện tình tiết đã bị mình ảnh hưởng đến rối tinh rối mù. Y cứ tìm quanh những địa điểm xuất hiện trong mười phút, đi từ Tây Hòa châu đến Lương Ung châu, rồi đến Đại Hoang châu, ước chừng tốn tròn một năm mà vẫn không tìm được bất kì tung tích nào của Phong Bạch.

Nghĩ đến nhân quả tuần hoàn, nếu nhân đã thay đổi thì tất nhiên quả cũng khác biệt.

Sau khi y lĩnh ngộ trong linh cảnh Đoán Tâm, quả nhiên đã hiểu đạo lý hơn. Mặc dù có hơi thất vọng nhưng Phong Thiệu vẫn cảm thấy tiền đồ của mình vô cùng tốt đẹp,tình tiết gạt người này bị thay đổi đến rối tính rối mù mới tốt. Về phần tạm thời tìm không thấy Phong Bạch, tuy rằng y vẫn rất nhớ mong nhưng cũng không vội. Dù sao họ đã lập phù khế từ trước, nếu theo tính toán thì qua ba năm nữa hai người sẽ có thể gặp nhau ở Hoàng gia tại Ký Châu.

Sỡ dĩ không cảm thấy nóng vội thật ra là do Phong Thiệu cảm thấy có lẽ Phong Bạch đã được người kia cứu đi.

Y chỉ gọi là ‘người kia’ bởi vì trong phim điện ảnh không hề nhắc đến danh tự của người này, dù sao cũng là cao nhân. Phần mở đầu của kịch bản đã ám chỉ có lẽ là hóa thân của Thượng Giới Chân Tiên, chuyên điểm hóa cho cứu thế chủ Lữ Minh Tịnh, giúp hắn loại bỏ những người ở Cửu Châu vì Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà tạo nên hạo kiếp.

Phần này ở trong phim điện ảnh cũng chỉ là tình tiết hạng hai nên diễn biến vô cùng mơ hồ. Dù đời này Phong Thiệu có được ngộ tính cao nhưng kiếp trước lại chỉ là một kẻ phàm phu tục tử cho nên y không hiểu rõ thâm ý của đoạn kịch bản này. Thế nhưng y vẫn hiểu một điểm: chắc chắn vị cao nhân kia sẽ không làm tổn thương Lữ Minh Tịnh. Có vài lần

hắn rơi vào hiểm cảnh cũng là nhờ vị cao nhân này cứu giúp chỉ bảo, giúp thực lực tăng lên nhanh chóng.

Lần cuối cùng, thậm chí Nguyên Thần của Lữ Minh Tịnh còn suýt bị Thanh Thành tôn giả đánh tan, cũng nhờ được cao nhân làm phép thoát thai hoán cốt mới giữ được mạng sống. Từ đó về sau, một Lữ Minh Tịnh vốn vẫn còn chút nhân khí đã hoàn toàn biến thành một người lạnh lùng từ bi, có được sức mạnh vô song, tiêu diệt nhân vật phản diện dễ dàng như giết một con kiến.

Lúc này, có lẽ Phong Bạch đã nhận được chút ưu đãi nào đó từ chỗ cao nhân chăng?

Động phủ của Bích Ngọc bị phá hủy triệt để như vậy, chắc chắn hắn đã được cao nhân cứu đi rồi. Vừa nghĩ đến việc sau khi gặp lại, có thể thực lực của Phong Bạch đã mạnh hơn trước rất nhiều, trong lòng của Phong Thiệu chẳng biết có tư vị gì. Lúc tiểu súc sinh kia không đánh lại được y mà vẫn còn có đầu óc để tính kế với mông y. Nếu sau này hắn có thể đánh thắng được, vậy chẳng phải hắn vừa có thể dùng đầu óc, vừa có thể dùng chân tay khiến y không còn cơ hội trở mình?

Điều này không tốt chút nào.

Phong Thiệu âm thầm lắc đầu, cũng không còn tâm tư khác nữa liền trực tiếp trở về Côn Luân.

Trước mắt Tâm Cảnh của y đã tăng lên một đại cảnh giới, mà tu vi sơ kì Kim Đan của y cũng đã viên mãn, chỉ thiếu việc bế quan. Vốn ban đầu phải bế quan năm sáu năm mới có thể đột phá được nhưng hiện giờ y đã có Kim Đan của hai nữ đệ tử Phiêu Miểu rồi.

Sau khi về động phủ, việc đầu tiên Phong Thiệu làm là đưa Hợp Hoan thảo trong túi gấm giao cho Hà Loan chăm sóc. Nàng có Thiên linh căn hệ Mộc, lại thêm gia truyền là linh thực và luyện dược, càng quan trọng hơn là vận khí của Hà Loan trong nguyên tác cực tốt, dù nuôi dưỡng linh thực hay luyện đan cũng đều là làm chơi ăn thật. Mặt khác, so với Hà Loan có thân thế nhấp nhô, phải tự học thành tài trong nguyên tác, Hà Loan hiện giờ đã ở Côn Luân từ nhỏ. Cho dù chủ yếu là tu Kiếm nhưng những khả năng khác cũng học được không ít.

Sau đó Phong Thiệu dẫn Bồng Khâu ra rồi lấy rất nhiều linh cầm cho ông ta hấp thu, đợi đến khi no đủ mới đổ đầy Ma khí vào trong bình sứ rồi dẫn ông ta trở về.

Về phần Xích Mân, y không thu nó vào trong túi linh sủng mà để nó ở lại bên ngoài. Tiên cảnh của Côn Luân là nơi có linh khí sung túc nhất, Xích Mân vui đến hỏng cả người, cứ không ngừng vo ve bay xung quanh Phong Thiệu khiến y ho khan liên tục. Con chim ngốc kia mừng rỡ không thôi, ỷ vào việc Phong Thiệu không nỡ động đến nó nên cứ kêu chiếp chiếp không ngừng.

Phong Thiệu định dùng một bàn tay chụp lấy nó lại phát hiện mình thực sự không thể linh hoạt được như Phong Bạch, thậm chí còn không có uy tín bằng hắn. Nếu như có Tiểu Bạch ở đây, con chim ngốc chuyên mềm nắn rắn buông này sao dám làm càn như vậy?

“Tiểu Bạch ơi Tiểu Bạch, thúc thúc nhớ ngươi muốn chết. Chạy trốn với người khác liền quên tiệt ta đến không còn một mảnh, ta không tìm thấy ngươi mà ngươi cũng không biết đường mò về tìm ta. Cái toàn miếu lớn như Côn Luân, chỉ cần ngươi tới thì lo gì không tìm thấy Bồ Tát là ta. Đến cùng cũng là một kẻ vô lương tâm thôi,… “ Phong Thiệu một mình lầm bà lầm bầm, sau đó ngồi xếp bằng trên bồ đoàn rồi nhắm mắt nhập định.

Có hai viên Kim Đan trợ giúp, lại thêm cảnh giới đã tiến xa hơn tu vi rất nhiều nên Phong Thiệu thăng cấp không hề gặp khó, thậm chí còn có hiệu xuất rất cao. Mới chỉ ngắn ngủi hai năm y đã thăng từ sơ kì Kim Đan lên trung kỳ Kim Đan.

Tuy rằng chỉ tăng một tiểu cảnh giới nhưng tu vi càng tăng lên cao thì thực lực cũng gia tăng gấp mấy lần. Bởi vậy Phong Thiệu vẫn rất hài lòng với lần đột phá này của mình.

Khi y bế quan xong thì cách thời gian của phù khế chỉ còn một năm, Phong Thiệu cũng không còn nóng lòng muốn bế quan tu luyện nữa, đương nhiên một phần cũng là do không đủ tích lũy. Nếu như tu giả không ra ngoài lịch lãm, không gia tăng Tâm Cảnh cũng không tu luyện mà chỉ muốn dựa vào bế quan là điều không được thực tế cho lắm.

Không còn Tiểu Bạch bên cạnh, Phong Thiệu liền đem tình yêu của mình đặt lên người Hà Loan. Hiện tại Phương Trường Tín còn đang bế quan tu luyện vẫn chưa xuất quan, cứ để đồ đệ của mình cho Bích Lạc sư bá mẫu nuôi dưỡng cũng không phải là việc hay. Đã có vài lần Thái Huyền trưởng lão kiệm lời như vàng gọi y qua uống trà, nếu không hỏi cách để trở nên tao nhã thì cũng hỏi y làm sao để trở thành một người có nhân duyên tốt nhất ở Côn Luân.

Hiện giờ Hà Loan lại đang ở trong giai đoạn viên mãn của Luyện Khí nhưng vẫn chưa vào được Trúc Cơ, năm nay nàng mười lăm tuổi cũng đã là một cô nương rồi.

Trên gương mặt như trứng ngỗng là một đôi mắt hạnh chứa linh khí mười phần, chiếc mũi cao nhỏ, hai má trắng hồng, đôi môi đỏ mọng, mặc một bộ pháp bào màu bạch nguyệt của Côn Luân trông vô cùng dịu dàng xinh đẹp. Có điều bên trong lại lộ ra vạt áo vàng nhạt toát lên vẻ hoạt bát đáng yêu.

"Sư tôn, sau khi Hợp Hoan thảo biến thành người thì sẽ ăn cái gì?" Hà Loan vừa thành thạo chăm sóc Hợp Hoan thảo đang nuôi trong dịch dưỡng linh, vừa hỏi.

Phong Thiệu nhéo cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: "Lớn như vậy rồi mà trong đầu óc suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn thôi. Ta thấy con cứ hay ăn mấy thứ đồ loạn thất bát tao nên mới bị chậm trễ tu hành đấy."

Hà Loan nghe thấy thì không khỏi bĩu môi, giải thích nói: "Không phải như vậy đâu, sư tôn. Con không có thiên phú trong việc tu Kiếm, con cũng đã bỏ ra rất nhiều thời gian để luyện tập nhưng vẫn… Hơn nữa… Hơn nữa… Sơn tôn, con muốn học nuôi trồng và luyện đan cơ. Vốn Hà gia cũng là một gia tộc lấy luyện đan để truyền thừa, con rất muốn học mấy thứ trong ngọc giản mà cha để lại cho con."

Phong Thiệu nhìn nàng nói chuyện ấp úng nhưng ánh mắt lại vô cùng trong trẻo thì cảm thấy có hơi kinh ngạc. Y luôn xem nàng như một đứa nhỏ nhưng đã qua bao nhiêu năm rồi, đến giờ nàng cũng có chủ ý của riêng mình. Có điều ngẫm lại cũng là do sơ sót của y, Hà Loan trong nguyên tác vốn có thiên phú trong việc luyện đan, còn là một trong những bàn tay vàng của nam chính Lữ Minh Tịnh.

Hà Loan thấy Phong Thiệu không nói gì nên tưởng rằng y không đồng ý, vì thế lại lấy ra tuyệt chiêu làm nũng dùng lần nào được lần đó, hai mắt trong sáng nhìn y chằm chằm: "Sư tôn, để A Loan học tốt việc nuôi trồng và luyện đan, sau này con sẽ chỉ nuôi trồng giúp sư tôn, đan dược luyện chế ra cũng chỉ để dành cho một mình sư tôn, có được không?"

Phong Thiệu cười to: "Đương nhiên là được." Y cầu còn không được nữa là.

Kỳ thật vừa rồi y không nói chuyện không phải là do không muốn đồng ý, chẳng qua y đang nghĩ đến sư phụ của Hà Loan trong nguyên tác mà thôi. Hình như người kia sống ở Ký Châu, trong nguyên tác sau khi Lữ

Minh Tinh gia nhập Côn Luân nhưng Hà Loan lại không thể cùng vào nên đã ở lại Ký Châu. Sau này nàng gặp một người sư phụ dạy nàng nuôi trồng và luyện đan, trở thành bàn tay vàng của Lữu Minh Tịnh được tình tiết mở màn chôn trước.

Hà Loan mừng rỡ, đột nhiên xống tới chỗ Phong Thiệu rồi ôm lấy cổ y như khi còn bé: "Sư tôn là tốt nhất ."

Phong Thiệu đỡ lấy nàng, cười nói: "Đúng vậy, con làm sao có thể tìm được ở đâu một người sư tôn tốt như ta? Cho nên về sau cố gắng mà hiếu thuận với ta."

Hà Loan dùng sức gật đầu, nghiêm túc nói: "A Loan nhất định sẽ cố gắng hiếu thuận với sư tôn, bảo vệ sư tôn…"

"Đồ đệ lại muốn bảo vệ sư tôn?"

"Con sẽ cố gắng luyện ra đan dược tốt, như vậy có thể bảo vệ được sư tôn rồi!"

"Ha ha, vậy con phải nỗ lực mới được."

"Vâng, nhất định không làm sư tôn thất vọng"

Phong Thiệu nhớ đạo hào của người sư phụ kia là Xung Di, thân phận là một tán tu Kim Đan, như vậy cũng không quá khó tìm. Dù sao Ký Châu cũng ở ngay dưới mí mắt của Côn Luân.

Cho nên cũng không cần phải đợi ngẫu ngộ giống như trong tình tiết của nguyên tác, y liền đi tìm vị đan tu nhìn như không nổi bật nhưng lại vẫn che giấu tài năng này. Phong Thiệu lợi dụng thân phận đệ tử thân truyền của Côn Luân, dùng thành ý mời hắn ba lần mới thành công đưa được Hà Loan đến trước mặt Xung Di để học tập tu hành.

Để tránh việc Hà Loan quen nhìn tu giả cấp cao trong Côn Luân mà khinh thường Xung Di, Phong Thiệu phải cẩn thận âm thầm dặn dò nàng vài câu: bảo nàng nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, bên trong vị đan tu này ắt có chỗ bất phàm. Cũng may dù Hà Loan không được thân thế bi đát như trong nguyên tác tôi luyện nhưng bản chất vẫn nhu thuận cứng cỏi, cũng vô cùng tôn trọng Xung Di.

Sự tôn trọng này còn mang theo bản năng thân cận với những thứ mình yêu thích.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi thứ, Phong Thiệu liền chuẩn bị đi đến Hoàng gia ở Ký Châu.

Thời gian của phù khế không phải vô cùng chuẩn xác, có khả năng dao động trong khoảng một hai tháng. Dù sao y cũng không phải là Phù tu, nghề nghiệp không chuyên nên không thể nắm chắc.

Có điều vào lúc Phong Thiệu sắp đi đến truyền tống trận lại bị một loạt bước chân đi đến cắt ngang.

"Sư thúc, Thái Dần chân quân mời ngài tới."

Tác giả có lời muốn nói:※ tiểu kịch trường [nam, nữ nhân vật chính]

※ A loan: Ngươi bắt nạt sư tôn của ta, ta phải liều mạng với ngươi !o[≧ khẩu ≦]o

※ Tiểu Bạch: Thúc thúc, ta có bắt nạt người không?=_,=

※ tiểu thiệu: Khi…… Ngô…… Ân…… A a……o[﹏]o

※ A loan: Còn nói không bắt nạt, sư tôn ta đều đang khóc rống rồi !σ[` д′*ノ]ノ

Hết chương 70

Editor: Làm chương này tự dưng thấy đôi vợ chồng Bích Ngọc – Thái Huyền có chút cute, mặc dù mặt lạnh nhưng cũng hết sức bao che khuyết điểm và yêu vợ.

------oOo------

Chương 71

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nếu Phong Thiệu biết Thái Dần gọi mình đến để bàn chuyện chung thân đại sự, vậy nhất định y sẽ không đến.

Có điều đã muộn rồi.

Trong động phủ trên núi Hồng Mông, Phong Thiệu thấy người bước đến ngoại trừ Thái Dần còn có một nữ tu khác, khi còn đang cảm thấy khó hiểu thì chợt nhận ra người này chính là Đan Thanh, trong phút chốc khiến y cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, đặc biệt là lúc nhìn thấy nụ cười nhộn nhạo trên mặt Thái Dần.

“Thiệu nhi, đây là thiếu tông chủ của Phiêu Miểu tông – Đan Thanh sư muội, chắc con chưa từng gặp nàng đúng không?” Thái Dần tự giới thiệu thay, sau đó nhìn về Đan Thanh đang đứng bên cạnh rồi chỉ vào Phong Thiệu: “Đây là đồ đệ bướng bỉnh của ta, có y đi núi Phù Dao cùng con thì sẽ không phải tốn công rẽ ngang rẽ dọc nữa, cũng lấy được nhiều Tử Băng Tinh hơn.”

Núi Phù Dao ở Ký Châu là một trong những mỏ linh mạch quan trọng của Côn Luân, không phải đệ tử Côn Luân sẽ không được vào. Tất nhiên điều này cũng không phải hoàn toàn tuyệt đối, giống như hiện giờ, một trong tứ đại tông môn là Phiêu Miểu muốn nhờ vả nên đã phái thiếu tông chủ đến, còn Thái Dần lại để đệ tử thân truyền của mình đích thân dẫn đường. Điều này giống như việc giết gà dùng dao mổ trâu vậy, cho dù là với Phong Thiệu hay là Đan Thanh.

Phong Thiệu sao có thể không nhìn ra được dụng ý của ông, đây rõ ràng là hành vi muốn tác hợp y với Đan Thanh.

Phong Thiệu cười đến vô cùng miễn cưỡng, sắc mặt của Đan Thanh cũng chẳng dễ nhìn chút nào. Phong Thiệu vừa đi đến, nàng đã nhận ra y chính là tán tu xâm nhập linh cảnh của Phiêu Miểu ngày đó. Thậm chí hai người còn chém giết nhau đến ngoan tuyệt như vậy, quả thật không thể coi là sự bắt đầu tốt đẹp. Không thể ngờ người này chính là bảo vật của Côn Luân, bạn lữ tương lai của mình.

Trên gương mặt xinh đẹp của Đan Thanh hiện lên chút chua xót và trào phúng lãnh đạm, nhưng giọng nói vẫn kính cẩn như cũ: “Đa tạ chân quân, đã làm phiền sư huynh rồi.”

Phong Thiệu đánh giá khuôn mặt đang lộ vẻ tình thế bắt buộc của Thái Dần, y biết nếu như mình dám cự tuyệt, cho dù có mượn cớ gì đi chăng nữa thì chắc chắn vẫn sẽ khiến ông bùng nổ, mấy tháng này cũng đừng hòng mơ tưởng bước ra khỏi tông môn một bước. Về phần phù khế giữa y và Phong Bạch, một tu giả Phản Hư kỳ như Thái Dần chắc chắn sẽ không để ý việc y bị phản phệ khi thất ước.

Cho nên Phong Thiệu không dám cự tuyệt lời đề nghị của Thái Dần, về phần Đan Thanh cũng là có cầu mới đến, chắc chắn nàng đã nhận được ám chỉ của sư tôn mới đi làm việc này, bởi vậy cũng không có chuyện sẽ cự tuyệt

Hai người nhìn qua rất tương xứng với nhau, khi đứng cùng chỗ, một người thân trường ngọc lập, ôn nhã tuấn dật, một người yểu điệu xinh

đẹp, dung mạo thoát tục. Cả hai đều vô cùng xứng đôi, giống y như Kim Đồng Ngọc Nữ, không mảy may tìm ra được chút tì vết nào.

"Thiệu Nhi, con phải chăm sóc Đan Thanh sư muội cẩn thận mới được." Thái Dần cười nói. Ông cảm thấy vô cùng hài lòng, trong thiên hạ này chỉ có ái đồ của ông là có tư chất tốt nhất, cũng xứng với nữ tu có mỹ mạo xinh đẹp nhất, thật đúng là không uổng!

Càng vừa lòng, Thái Dần lại càng sợ tiểu đồ đệ của mình làm phản, không khỏi truyền âm cho y: Vi sư cảm thấy nàng rất xứng đôi với con, tư chất và thiên phú của nàng cũng không tồi. Tương lai hai người cùng cầu Đại Đạo, cho dù nàng không thể phi thăng nhưng vẫn có thể đạt đến cảnh giới đại năng, sẽ giúp ích cho con, cũng hỗ trợ con trong việc tu hành.

Những lời này nói đến vô cùng thạt lòng, Phong Thiệu biết đương nhiên sư tôn của mình không chỉ nhìn vào xuất thân và vẻ ngoài của Đan Thanh, điều ông thực sự nhìn trúng là nội tại không tầm thường của nàng. Tu giới hiện nay, việc chọn đạo lữ để hợp tịch chú ý chuyện thực lực tương xứng. Nếu như cách nhau quá xa, cả hai lại thâm tình, một khi đối phương ngã xuống thì người còn lại ắt sẽ đại thương tâm cảnh. Một khi gặp phải kẻ cạn tình, người có thực lực yếu hơn sẽ rất dễ trở thành lô đỉnh trường kỳ cho người còn lại.

Mà y với Đan Thanh, cho dù thân phận hay là tư chất cũng đều trời sinh một đôi, khó trách sư tôn sẽ suy tính vì y như vậy. Có điều tình ý này khó mà nuôi dưỡng ra được, không kể đến việc y không có hứng thú với phụ nữ nhưng sau những chuyện trước kia, y không chém chết nữ nhân này đã là quá nhân từ rồi.

Phong Thiệu oán thầm nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, chỉ yên lặng truyền âm: Vâng.

Nhìn đồ nhi ngoan ngoãn như vậy ngược lại khiến Thái Dần cảm thấy không yên lòng. Bản chất thích tùy hứng của đồ đệ bướng bỉnh này không dễ thay đổi nhưng lại học được cách giả vờ, có điều ông cũng không dễ dàng bị y lừa dối cho qua.

Quả thật Phong Thiệu định trước tiên cứ lừa dối Thái Dần rồi tính sau, chỉ cần ra khỏi Côn Luân, việc y đi đến đâu còn phải nghe lời hai chân của y. Nếu như hiện giờ y phản bác lại Thái Dần, với tính tình bạo liệt như lửa của đối phương,… Thế nhưng bàn tính của y lại tính nhầm mất rồi, đành trơ mắt nhìn Thái Dần bấm tay niệm một đạo thần chú, giống

như tách một dòng nước đem linh khí hệ Hỏa của ông nhập vào mi tâm y.

Cùng lúc đó, mi tâm của Đan Thanh cũng bị một tia linh khí của Thái Dần xâm nhập.

Thái Dần cười khà khà: "Mấy năm gần đây những đỉnh núi có linh khí không được thái bình, đều bị yêu thú tàn sát bừa bãi. Tuy con và Đan Thanh có tu vi Kim Đan nhưng biết đâu lại gặp phải linh thú cấp cao. Có đạo linh khí Thái Bình chú này, nếu như gặp phải nguy hiểm thì chỉ cần vẫn ở trong phạm vi của Ký Châu, nó sẽ bảo vệ cho các con một hai phần."

Phong Thiệu nghiến răng nghiến lợi, muốn cứu người chỉ là giả, cái gọi là Thái Bình chú này còn có một đặc điểm quan trọng khác đó là cách ngàn dặm vẫn có thể biết được vị trí của người đó. Thái Dần dùng thứ này cho cả y và Đan Thanh rõ ràng muốn ám chỉ cho y – Nếu con không thành thật ở một chỗ bồi dưỡng tình cảm với đồ tức thì chỉ trong chốc lát vi sư có thể đuổi tới cứu (dạy) trợ (dỗ) con.

Kế này quá độc

Kế hoạch rời khỏi Côn Luân đi thẳng đến Hoàng gia của Phong Thiệu thất bại thảm hại, nếu đi đến đó thì đạo Thái Bình chú này sẽ bị hao tổn hết.

Cho nên đành phải dùng chỉ hạc dặn dò Hoàng gia một tiếng: Ta có chuyện quan trọng phải đi đến núi Phù Dao, xin hãy chăm sóc cháu ta cẩn thận.

Hoàng gia nhờ Phong Thiệu mới ký được khế ước với Côn Luân. Tuy trở thành kẻ dưới trướng Côn Luân nhưng thực tế lại tốt hơn trước rất nhiều, cho nên bọn họ luôn xem Phong Thiệu là nửa ân nhân của mình. Bởi vậy dù là cảm ơn hay xuất phát từ việc muốn lấy lòng, chuyện Phong Thiệu nhờ vả họ vẫn phải vô cùng lưu ý. Hai tháng trước khi khởi hành liền dặn dò đệ tử thủ trận, một khi có tu giả báo tên là Phong Bạch thì phải khởi trận nghênh đón.

Trùng hợp là khi phi hạc của Phong Thiệu bay đến cũng là lúc Hoàng gia nghênh đón vị khách quý này.

Lại nói về Phong Thiệu với nét mặt dịu dàng đang ở cùng Đang Thanh có vẻ mặt ôn hòa, ngay khi vừa rời khỏi Hồng Mông phong, sắc mặt của hai người lập tức thay đổi lại. Dù sao trong lòng bọn họ cũng đều hiểu rõ mọi chuyện nên không cần phải tốn sức làm ra vẻ nữa.

Phong Thiệu ngự kiếm, Đan Thanh ngự pháp bảo, hai người giống như những kẻ dưng cùng bay về phía núi Phù Dao. Diện tích lãnh thổ của Ký Châu rộng hơn vạn dặm, bọn họ phải phi hành mất mấy ngày mới có thể đi đến ngọn núi này.

Thời tiết ở Ký Châu đã bước sang mùa đông lạnh lẽo, cây cối dưới chân núi Phù Dao cũng điêu tàn từ lâu, tạo thành một cảnh xác xơ tiêu điều, trên đỉnh núi phủ đầy băng tuyết trắng xóa.

Mục đích của Đan Thanh đến đây lần này là muốn khai thác linh mỏ, Phong Thiệu cũng đi cùng nàng cả một chặng đường. Khi hai người gặp phải yêu thú cản đường thì y cũng cùng đánh giúp nàng ta, nhưng suốt một đoạn đường dài họ chẳng nói với nhau câu nào, không khí còn lạnh lẽo hơn cả nhiệt độ ngoài trời. Cuối cùng vẫn là Đan Thanh không chịu được nữa phải mở miệng trước: "Phong sư huynh, năm năm trước ở trong linh cảnh của Phiêu Miểu là do ta đường đột, không biết sư huynh là đệ tử của hữu tông nên mới coi huynh như ngoại địch. Mong huynh chớ trách."

Phong Thiệu nhếch miệng cười: "Người không biết không có tội, huống hồ ta cũng đã thoát khỏi cấm chế ở đáy biển."

Không những thoát khỏi mà còn phá hủy cả cấm chế đáy biển của Phiêu Miểu. Đan Thanh ngoài cười nhưng trong không cười: "Thực lực của sư huynh quả thật rất mạnh mẽ, khiến người ta không theo kịp."

Phong Thiệu nhướn mày, không tiếp lời mà chỉ đợi nàng nói tiếp câu sau. Đan Thanh trong nguyên tác không vô tâm vô phế như Hà Loan. Cứ lấy Lữ Minh Tịnh làm ví dụ: Cả hai người đều yêu hắn, một người là thanh mai trúc mã, một người là diễm ngộ trên đường. Dù rõ ràng Lữ Minh Tịnh yêu Hà Loan nhưng thân thể nguyên dương của hắn lại thua trong tay Đan Thanh, hơn nữa nàng ta còn khiến hắn phải cảm thấy phải thẹn lòng vì điều ấy.

Quả nhiên, ý đồ làm dịu mối quan hệ với Phong Thiệu của Đan Thanh không có kết quả, nàng liền nói vào chuyện chính: "Kỳ thật trong lòng ta tự biết mình không xứng với Phong sư huynh, nhưng bất đắc dĩ bị sư tôn…" Nói xong lời này nàng ta lại liếc nhìn Phong Thiệu, nói thẳng: "Chỉ sợ sư huynh cũng không có ý gì với ta. Việc hợp tịch song tu vừa phải hợp tịch cũng vừa phải song tu, chúng ta không có tình cảm gì với nhau, chỉ sợ cũng chẳng giúp ích được gì cho tu hành."

Lời nói như muốn khuyên bảo tận tình, đủ thấy nàng ta không hề mảy may có một chút ý tứ nào với y. Tuy Phong Thiệu cầu còn không được

nhưng đối phương lại muốn lấy y ra làm lá chắn, y sẽ không để nàng toại nguyện, về thế chỉ nói: “Lời ấy của sư muội sai rồi. Dù chúng ta không thể nhất kiến chung tình nhưng vẫn có thể lâu ngày sinh tình mà.”

Phong Thiệu nói những lời này khi đã trời quang mây tạnh, dáng vẻ cũng không tầm thường, rất hấp dẫn ánh mắt của người khác. Cho dù Đan Thanh luôn mắt cao quá đầu nhưng cũng không khỏi thất thần trong giây lát. Có điều nàng ta không phải là một nữ tử ngu ngốc, nhìn những hành động lạnh lùng của Phong Thiệu quả thật quá mức tương phản mới lời nói chân tình vừa rồi của y.

“Sư huynh……” Đan thanh nhăn mi, nhưng còn chưa nói hết lời đã thấy Phong Thiệu bỗng nhiên ôm lấy mình. Nàng ta trừng mắt nén giận, có điều chưa kịp trách cứ đã bị đẩy nhanh sang chỗ khác.

Nơi nàng ta đang ngồi thu thập đột nhiên bị một luồng linh lực đánh tới khiến linh quặng lập tức nổ tung. Tinh thạch trắng như tuyết bị văng tung tóe khắp bốn phía, sát khí lập tức xuất hiện!

Đan Thanh vô cùng kinh hãi, nàng ta không hề mảy may cảm nhận được có người đang tới gần, vậy linh lực này đến từ đâu?

Phong Thiệu cũng kinh hãi, tu vi của y cao hơn Đan Thanh lại khá cẩn thận, y luôn dùng thần thức dò xét khắp nơi, lúc này mới cảm nhận được một tia linh lực mãnh liệt đang đánh tới. Nếu không phải y phản ứng nhanh, chỉ sợ đã trơ mắt nhìn Đan Thanh bị nổ nát vụn. Dù y cũng rất muốn chém chết nữ nhân này nhưng quan hệ giữa hai tông môn vô cùng quan trọng, nàng ta này không thể chết trong hạt nội của Côn Luân được, lại càng không thể chết bên cạnh y.

“Kẻ nào?” Phong Thiệu vận kiếm bay lên, kiếm khí màu đỏ không ngừng tràn ra. Đan Thanh cũng lấy Loan Nguyệt hoa câu đang tỏa ra từng đợt ánh sáng, trong lúc nhất thời khiến sát khí tỏa ra bốn phía

Thế nhưng không có ai trả lời, một kích này giống như chuyện ngoài ý muốn vậy.

Hai người cùng sóng vai đứng tư thế ứng chiến một lúc lâu, còn dùng thức tảo để kiểm tra nhưng lại không thu hoạch được gì nên đành phải thu tay.

“Chẳng lẽ là yêu thú?” Đan Thanh suy đoán nói “Ta từng nghe sư tôn dạy, có một loại yêu thú có thể che dấu hành tung, rất khó để bắt được nó. Có điều con yêu thú kia thực lực lại không mạnh, chỉ là đến vô ảnh đi vô tung mà thôi.”

“Thật không.” Phong Thiệu không thu hồi kiếm, ngược lại yên lặng vận ba thành ma giáp rồi nói với Đan Thanh: “Hiện nay xung quanh đây thường bị yêu thú hoành hành, không chừng có thể gặp phải yêu thú cấp bốn, hai chúng ta phải cẩn thận mới được. Sư muội hãy nhanh chóng thu thập thỏa đáng rồi chúng ta sớm hồi tông.”

Đan Thanh cũng đồng ý nên không nói nhiều nữa mà tiếp tục nhanh chóng thu thập quặng.

Lúc này hai người không dám khinh thường nữa, nhất là Phong Thiệu, y vẫn cầm phi kiếm trong trong tay. Thế nhưng khi y bất động, mầm tai họa từ trước đến nay – Đan Thanh bấm tay niệm thần chú chỉ huy mấy cái cuốc cắm sâu xuống nền đất, sau khi cuốc lên để lộ ra lam quang lóe sáng óng ánh, đến đây thì mọi thứ vẫn bình thường. Có điều linh lực dao động lại không tầm thường!

Sau khi mặt đất bị phá vỡ, linh lực dao động càng ngày càng mạnh khiến cho không khí xung quanh hai người cũng loạn theo, thức tảo bị cưỡng chế đến mức không còn nhiều tác dụng. Lúc này Phong Thiệu không quan tâm bên trong là thứ gì nữa, trực tiếp bổ một kiếm vào đó. Đan Thanh cũng là người không thiếu kinh nghiệm thực chiến, nàng ta lập tức lấy Loan Nguyệt hoa câu, nhanh chóng kháp pháp quyết để loan câu phi vào.

Sự thật chứng minh, phản ứng của hai người rất đúng!

Những tiếng kêu thảm thiết quái dị truyền tới, một đàn chim Khâm Nguyên bay ra từ dưới lòng đất, chúng lớn như những con chim Uyên Ương, bộ lông đen tuyền nổi bật trên nền tuyết trắng. (Chim Khâm Nguyên Là một loại chim trong thần thoại có hình dáng giống ong và lớn như chim Uyên Ương)

Loài chim này vô cùng ác liệt, đốt thú thú chết, đốt cây cây khô, sau khi bị kiếm ý của Phong Thiệu và Loan Nguyệt hoa câu giết chết vài con, đàn chim kia lập tức nổi cơn điên. Nếu chỉ từng con xuất hiện thì sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp gì, cùng lắm mới chỉ là yêu thú cấp hai. Có điều mấy trăm con cùng ào ào xông tới thì quả thật muốn đòi mạng! Không khác gì một đàn kiến giết chết con voi.

Phong Thiệu vội vàng đánh một chiêu [Côn Luân · Tầng Lan], vô cùng thuần thục thêm Ma khí vào. Cho dù có dùng quần công cũng không thể giết một lúc được nhiều như vậy, đành phải dùng Ma khí đi kèm để nhiễu loạn thần trí của chúng. Đan Thanh cũng biết đối phó yêu thú khác với tu

giả bình thường, nàng ta lập tức lấy ra một loại pháp bảo giống như kim châm, kim quang lóe sáng sau đó đâm thẳng đến chỗ đàn chim.

Hai người vừa đánh vừa lùi, bất giác đã lùi đến bên vách núi nhưng đám chim Khâm Nguyên vẫn còn đến hơn trăm con. Nếu như cứ đứng đó chém giết, kiểu gì họ cũng bị vây công đến chật vật không chịu nổi, nhưng nếu muốn đánh hạ bọn chúng thì chắc chắn không chiếm được chỗ tốt.

Phong Thiệu và Đan Thanh liếc nhìn nhau, cả hai không chút do dự bay thẳng vào đáy cóc.

Đáy cốc vô cùng sâu, hai người vừa bay vừa đánh nhưng khi bay xuống được nửa đường thì đám chim Khâm Nguyên lại như cảm thấy mệt mỏi, bỗng chốc không tấn công nữa mà bay ngược lên.

Phong Thiệu và Đan Thanh không khỏi cùng thở ra, trên người cả hai đều bị thương, cũng may tu vi của họ cao hơn đám yêu cầm này nên trấn được độc của chúng, bằng không bị chim Khâm Nguyên chích một cái cũng đã đủ để sắc thân chết thê thảm.

Sau khi đáp xuống đất, hai người lập tức ăn đan dược giải độc rồi mới có thời gian thức tảo để tìm hiểu đáy cốc sâu thẳm này có thứ gì tồn tại.

Mắt thường chỉ nhìn thấy tuyết phủ trắng trên những cành cây khô nhưng khi thức tảo… "Nơi này có cấm chế !" Đan Thanh bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng. Phong Thiệu còn biết điều đó trước nàng, bởi vì khi hai người rơi xuống đất cũng lập tức động đến cấm chế. Kiếm ý chưa kịp thu vào sẽ được coi là công kích, không, có thể còn không cần công kích, bất cứ hơi thở xa lạ nào đến gần cấm chế đều sẽ bị phản phệ.

Cấm chế nơi này khiến cho y cảm thấy vô cùng quen thuộc, là Ma khí !

Thùng thùng thùng

Những tiếng nổ dồn dập dày đặc giống như tiếng rang lạc (?) bất chợt vang lên, huyết quang cuồn cuộn trào ra chỉ trong thoáng chốc. Phong Thiệu giương kiếm để chắn, ma giáp cũng được vận lên năm thành. Y không sợ bị Đan Thanh ở bên cạnh phát hiện ra điều bất thường nữa bởi vì Ma khí trong cấm chế vô cùng dày đặc. Đan Thanh kinh hãi tột cùng, vội vàng lấy ra một vật đang tỏa ánh sáng màu vàng từ trong túi gấm, ngón tay bấm pháp quyết, pháp bàn liền lập tức phi đến ngăn chặn.

Vốn Phong Thiệu đã chuẩn bị để chiến đấu trong thời gian dài, không ngờ khi pháp bàn phi đến, cấm chế của Ma Môn lập tức bị phá vỡ. Từng đợt pháp quang truyền đến cùng với những âm thanh nặng nề, Phật ấn

trải dài bên trên huyết trận khiến cho huyết quang của cấm chế dần dần bị loại bỏ.

Loại bỏ cấm chế tất nhiên là việc tốt, thế nhưng khi Phong Thiệu nghe thấy tiếng kinh văn trong trận thì cũng có phản ứng mãnh liệt. Dù y có ngọc Vô Danh hộ thân giúp che giấu Ma khí và Ma thể nhưng nó lại không che dấu được bản chất Ma tu của y. Tiếng kinh văn mạnh mẽ cùng với niệm lực của Thiện tu tạo thành sát thương đối với một Ma tu chưa có kinh nghiệm như y, chỉ trong thời gian ngắn, ánh mắt của y đã hằn tơ máu.

"Cũng may sư tôn ta dùng kinh văn của Thiện tu trưởng lão ở Bồ Đề tự nhập vào pháp khí. Không ngờ trong núi Phù Dao lại có Ma Môn bậc này…" Đan Thanh vừa quay đầu đã thấy Phong Thiêu đang khom người che khuất mặt, lộ ra dáng vẻ vô cùng thống khổ. Nàng ta không khỏi kinh ngạc, hỏi: "Sư huynh làm sao vậy?"

Phong Thiệu cảm thấy rất không ổn, niềm may mắn duy nhất hiện giờ của y là bụi gai Hỗn Nguyên trong cơ thể y đã được tinh lọc, bằng không hiện giờ bị kinh Pháp Hoa kích thích như vậy, kiểu gì cũng làm cho bụi gai này nổ tan xác. Thế nhưng dù đã được tinh lọc thì kích thích bậc này vẫn khiến cho Ma khí trong cơ thể y sôi trào, cho dù đã được linh khí của y áp chế nhưng vẫn không thể chịu nổi Ma khí đảo ngược, vô cùng tra tấn.

Nhưng y cũng chỉ đành cố gắng chống cự, không thể phá hủy pháp khí kia vậy chỉ đành cắn răng nhẫn nhịn. Phong Thiệu giả bộ lạnh nhạt day trán, kỳ thật đang muốn che đi sắc mặt khó coi, y nói với Đan Thanh bên cạnh:"Nơi này quỷ dị khó hiểu, chúng ta cũng không muốn xâm nhập cấm chế, sư muội hãy nhanh chóng thu hồi pháp bàn lại đi, bằng không nhỡ cấm chế bị phá vỡ…"

Nhìn cái miệng quạ đen của y đi!

Cấm chế thật sự bị vỡ!

Trong thoáng chốc huyết quang biến mất, thay vào đó là một trời hoa tuyết cuồn cuộn, nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt ở đây. Cấm chế bị phá vỡ cũng là lúc đáy cốc hiện ra dáng vẻ vốn có – dưới chân họ không phải là tuyết mà là máu, những thứ nằm chồng chất lên nhau cũng chẳng phải là cành cây khô mà đều là xương trắng, càng khiến cho người ta phải chấn động chính là hơn một ngàn thiếu nữ lõa thể đang nhắm mắt ngồi xếp bằng ở đáy cốc. Những người này hai tay nắm lấy nhau, toàn

thân đẫm máu, máu từ cơ thể họ chạy xuôi thành dòng vào một chỗ hư không trong ma trận.

Chỉ có một vài người trông còn khỏe mạnh, phần lớn những người khác đều đã khô vàng gầy nhom, những người suy nhược nhất đều đã da bọc xương, số còn lại cũng hóa thành bạch cốt vùi thây dưới đất.

Trận pháp này… Cảm giác nó mang đến rất quen thuộc. Đây rõ ràng là Âm hồn tế thể đại pháp!

Tim Phong Thiệu trầm xuống, đây là một trong những chú pháp của tâm chú Tế Luyện! Quan trọng hơn là, loại ma công âm độc này chính là thứ mà Thanh Thành tôn giải đã dùng, tại sao lại… Có điều y còn chưa kịp suy nghĩ nguyên nhân thì thân thể đã sớm có phản ứng trước – nhanh chóng ngự kiếm bỏ chạy.

“Chạy mau!”

Đan Thanh nghe vậy còn chưa kịp phản ứng thì lập tức đã thấy huyết vụ cuộn trào với thế dời núi lấp biển kéo đến ào ào. Nàng vội vàng thi triển pháp bảo hộ thể, còn Phong Thiệu ở bên này đã nhanh chóng vận lên mười thành ma giáp, lập tức thi triển Ma Ảnh Tiềm Bộ, hơn nữa còn không quên túm lấy Đan Thanh đang kinh hoàng đến thất sắc ở bên cạnh.

Thế nhưng trốn sao cho kịp, chỉ trong chốc lát tốc độ của huyết vụ càng lúc càng nhanh, đáy cốc lại chỉ lớn có chừng vậy, Phong Thiệu túm lấy Đan Thanh mới chạy được hơn mười tức đã phát hiện không còn nơi nào để trốn nữa. Những chỗ đặt chân được trước đó đều đã tràn ngập huyết vụ, những chỗ khác nhìn trái nhìn phải cũng chỉ còn không đến mười bước.

“Đây… Đây là Âm huyết vụ?” Đôi mắt xinh đẹp của Đan Thanh thất thần, pháp khí tinh lọc mà nàng vừa lấy ra đã bị huyết vụ thôn phệ gần hết, thứ kia còn là pháp khí cấp Hoàng, vậy mà chỉ trong chốc lát đã … Có thể thấy đây không phải là huyết vụ bình thường.

Huyết vụ này đúng thật là Âm huyết vụ, nó được thu thập từ những phàm nữ có thể chất thuần âm, tất nhiên là phải còn trong trắng. Khi thu thập đủ chín trăm chín mươi chín người, Âm huyết vụ sẽ được tạo thành, những người này không còn sinh khí, cứ vậy mà mất máu cho đến chết.

Âm hồn tế thể đại pháp ở đáy cốc này, chỉ cần liếc mắt đã thấy được có gần ngàn người, đủ thấy uy lực đáng sợ của Âm huyết vụ. Mi tâm của

Phong Thiệu nhíu chặt, vừa rút kiếm chém đám huyết vụ đến gần, vừa dùng dư quang liếc nhìn Đan Thanh ở bên cạnh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, y không thể không dùng đến ma công, bằng không bọn họ đều phải vùi thây ở nơi này. Chỉ là một khi y dùng ma công, chắc chắn Đan Thanh sẽ phát hiện ra.

Bởi vậy chỉ đành giết người diệt khẩu!

Thế nhưng suy nghĩ này còn chưa kịp thực hiện thì nhà dột lại gặp phải mưa rào, bên trong huyết vụ bỗng nhiên hiện ra hai bóng người đều mặc pháp bào màu đen, toàn thân tỏa ra hắc khí, trong sương mù dày đặc màu đỏ tươi lại càng trở nên bắt mắt hơn cả. Đây rõ ràng là hai Ma tu! Hai kẻ này một cao một thấp, khuôn mặt mơ hồ ẩn trong sương mù nhưng giọng điệu lại dữ tợn: "Ha ha, vậy mà có tu giả dâng lên đến tận cửa! Ngửi xem ngửi xem, ít nhất là tu giả đã ngoài Trúc Cơ!"

"Đúng là không có mắt, Trúc Cơ kỳ mà có thể trốn ra từ Âm huyết vụ của chủ nhân?" Tên Ma tu cao gầy hừ lạnh một tiếng, con mắt nhanh như chớp nhìn về phía Phong Thiệu và Đan Thanh đang cố hết sức chống đỡ. Sau khi nhìn thấy thì gã vui vẻ ra mặt:"Ít nhất cũng phải Kim Đan đấy! Là hai Kim Đan, sư đệ, chủ nhân không ở đây, chúng ta có thể ăn no nê!"

Tên Ma tu béo lùn cũng cười đến mỡ mặt rung bần bật: "Đúng vậy đúng vậy, đều là tiểu mỹ nhân đấy, nhìn vô cùng mềm mại ngon miệng!" Nói xong, ngón tay khô gầy của gã khẽ vẩy tùy ý sai khiến mấy con tiểu quỷ nuôi bên cạnh, quát to một tiếng:"Ta đợi không kịp nữa rồi!"

Hai gã Ma tu này muốn ăn bọn họ nên tất nhiên sẽ không để Âm huyết vụ chiếm lợi, bởi vậy thế công của sương mù dày đặc cũng tạm dừng trong chốc lát. Có điều Phong Thiệu còn chưa kịp thả lỏng thì đã thấy tên Ma tu mập lùn kéo theo một đám tiểu quỷ phi tới. Vốn y cứ nghĩ gã sẽ thích Đan Thanh Chân Tiên xinh đẹp dịu dàng kia hơn, ai dè tên này lại phi thẳng tới chỗ y!

Phong Thiệu rút kiếm muốn đỡ, nhưng lúc trước đã quá hao tốn pháp lực, linh khí trong cơ thể cũng bởi vậy mà cạn kiệt khiến thân pháp của y chậm hơn nửa nhịp, chính nửa nhịp này giúp ưu điểm tinh lực dư thừa của tên Ma tu lùn lộ ra rõ ràng. Gã gọi đám tiểu quỷ nhanh chóng vây lấy Phong Thiệu khiến sắc thân của y khó lòng hành động rồi phi tới ôm Phong Thiệu vào lòng cứ như đang ôm một con vịt nướng béo mập, trên mặt gã lộ vẻ thèm nhỏ dãi:"Mỹ nhân thơm quá, cho ta cắn một miếng đi."

Ma Tu ăn Tu giả không phải nói tượng trưng. Trên thực tế dù điện ảnh không chiếu rõ ràng nhưng Phong Thiệu từ chỗ của Bồng Khâu đã hiểu rõ Ma Tu ăn Tu giả là như thế nào, giống như chúng ăn thịt đồng loại, dù là xương cốt cũng không để lãng phí, từ Nguyên Thần, nội đan đến tinh khí, tất cả mọi thứ đều ăn sạch.

“Tiểu mỹ nhân, trên người mềm quá…”

Mắt thấy hai chiếc lạp xưởng của đối phương chuẩn bị táp về phía mình, Phong Thiệu nhanh chóng thôi thúc chú Bình An trong cơ thể.

Nhưng mà chú còn chưa có hiệu lực thì cổ họng của tên Ma tu đang ôm y trong ngực bỗng nhiên kêu lên những tiếng “Ùng ục”. Trước ngực gã là một lỗ thủng đang chảy máu ồ ạt, máu phun tung tóe trên ngực và bụng. Ở bên trong lỗ thủng là một đôi bàn tay trắng nõn thon dài, nhẹ nhàng xoay một vòng đã lấy được Nguyên Thần của tên Ma tu xấu số.

Sắc thân và pháp thân của tên Ma tu kia đều đã chết, bởi vậy nhanh chóng ngã xuống đất, mà lúc này Phong Thiệu cũng nhìn được hình bóng người không biết đã tới phía sau tên Ma tu từ lúc nào. Lúc y nhìn thấy rõ được diện mạo của người đó thì không khỏi mừng rỡ, hoàn toàn xem nhẹ sự phức tạp đan xen trong ánh mắt của đối phương, tất cả chỉ còn lại niềm vui sướng vì sống sót sau tai nạn:“Tiểu Bạch, ta yêu ngươi chết mất.”

------oOo------

Chương 72

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong đầu Phong Bạch đã nghĩ tới hơn một nghìn cách để đối đãi với tên thúc thúc bạc tình này, hắn muốn mạnh mẽ đứng trước mặt y, dùng những thủ đoạn mà hắn học được để ép thúc thúc phải ngoan ngoãn nghe lời hắn. Thế nhưng mọi thứ mới chỉ diễn ra ở trong đầu, khoảng khắc khi nghe đến chữ “Yêu” thì hắn chẳng còn nhớ được gì nữa, chỉ nhanh chóng ôm lấy thúc thúc đang quần áo không chỉnh tề ghì chặt trong lòng.

Chẳng thèm đợi Phong Thiệu há mồm, phiến môi lạnh lẽo củ Phong Bạch đã ngăn chặn môi y, thô bạo, bá đạo, giống như muốn ăn sạch

Phong Thiệu vào bụng!

Phong Thiệu vốn đã tiêu hao phần lớn pháp lực, ma giáp lại bị kinh Pháp Hoa ngâm xướng tạo ra nhiều tổn hại, lúc này nào chịu được hắn ép buộc, huống chi đây cũng chẳng phải là chỗ tốt đẹp để thân thiết. Y cố gắng đẩy, mãi mới đẩy được lồng ngực rắn chắc của tiểu súc sinh này ra một chút, có vẻ người này đã cao lớn hơn nhiều, y vội la lên:“Vẫn còn có người đấy!”

Phong Bạch nuốt nước bọt trong miệng đối phương, lúc này bị đẩy ra, giữa miệng hai người còn quấn lấy một chỉ bạc, vô cùng ái muội. Nghe thấy câu “Có người” của y, ánh mắt Phong Bạch cũng chịu rời khỏi để nhìn về hướng khác. Bên kia Đan Thanh vẫn đang liều chết chống cự với tên Ma tu còn lại nhưng cũng là nỏ mạnh hết đà, căn bản không thể phân tâm nhìn sang bên này.

Sau khi con rối của tên Ma tu cao gầy hủy đi Nguyệt Hoa câu của Đan Thanh, trên mặt gã liền hiện lên vẻ tham lam đánh lên người nàng:”Ta chưa bao giờ được ăn tu giả mĩ mạo đến vậy!”

“Dừng tay!” Phong Thiệu nhanh chóng quát một tiếng, không còn lực để thôi động phi kiếm nên y đành miễn cưỡng đánh một đạo phù Vạn Quân qua. Chỉ thoáng chốc áp lực của vạn quân phi tới, cho dù Ma tu kia có thân thể Kim Đan nhưng đối mặt với phù triện cỡ đó cũng không dám cứng rắn chống chọi, gã nhanh chóng nghiêng người né tránh.

“Mau chóng giết gã!” Phong Thiệu quay đầu nói với Phong Bạch. Ánh mặt Phong Bạch châm chọc mà thâm trầm, tay năm chặt thành quyền, cuối cùng vẫn khắc chế xúc động âm u nơi đáy lòng. Cho dù thế nào thì tên Ma tu kia cũng đáng chết, dám mơ ước thúc thúc của y, có điều nữ tu kia cũng vậy.

“Như người mong muốn.” Phong Bạch nheo mắt, đột nhiên khẽ cười, thậm chí còn chẳng thèm buông Phong Thiệu ra mà là một tay ôm lấy y. Dưới chân cũng không rõ là loại bộ pháp gì, có điều không kém hơn tốc độ lúc hắn ở trong hình thú là bao, khiến cho Phong Thiệu vô cùng kinh ngạc.

Về phần hắn ra tay, so với một chiêu phá thể đơn giản mà thô bạo lúc nãy thì bây giờ Phong Thiệu mới có cơ hội nhìn rõ ràng. Chỉ thấy Phong Bạch lấy ra một thanh phi kiếm kim sắc, tốc độ nhanh như thiểm điện, phi kiếm chưa đến nhưng đã tỏa ra kiếm quang sắc bén khiến cho người ta phải sợ hãi, kiếm quang cuồn cuộn không ngừng nhanh chóng chém đôi Ma tu đang cắn cổ Đan Thanh!

Chỉ một kiếm !

Cho dù Phong Thiệu có kiếm ý nhị trọng thiên và tu vi trung kỳ Kim Đan cũng không thể nào giết chết một Kim Đan Ma Tu chỉ bằng kiếm ý.

Thanh kiếm này… Phong Thiệu vô cùng khiếp sợ, ánh mắt y dừng trên thân phi kiếm kim sắc kia. Lữ Minh Tịnh trong nguyên tác cũng có một thanh kiếm như vậy, cũng là pháp bảo bản mệnh của hắn, tên gọi là cổ kiếm Trạm Lô. Kiếm này là ngũ kim chi anh, thái dương chi tinh, ra chi hữu thần, phục chi tắc uy, là Thượng Cổ đệ nhất danh kiếm. (Đại loại là kiếm rất tốt, nhưng tớ không edit được sát nghĩa đoạn này, bạn nào hiểu tiếng trung có thể giúp tớ với nhé 此剑乃五金之英, 太**阳之精**, 出之有神, 服之则威, 是上古第一名剑.)

Vốn cổ kiếm này là Lữ Minh Tịnh trong nguyên tác lấy được, tại sao tình tiết vừa mới bắt đầu đã… Có phải tình tiết càng ngày càng bị thay đổi do y không?

Nhưng Phong Thiệu còn chưa kịp nghĩ nhiều đã thấy Phong Bạch hờ hững cầm lại kiếm Trạm Lô, Ma Tu đã chết, hắn còn cầm kiếm muốn chém ai, cái này không cần nói cũng biết! Phong Thiệu vội vàng ngăn cản hắn, nhíu mày thấp giọng nói:“Ngươi điên rồi à, nàng ta không thể chết.”

“Thúc thúc luyến tiếc nàng ta?” Ý cười khẽ gợn lên trên đôi môi mỏng của Phong Bạch môi mỏng, tay cầm kiếm cũng mặc cho Phong Thiệu ấn, giống như lúc trước khi chưa từng có chuyện gì xảy ra nhưng trong con ngươi màu vàng của hắn lại càng ánh lên sự hung ác nham hiểm.

Lúc này Phong Thiệu đã xoay người nên không chú ý tới sắc mặt của Phong Bạch, y đi thẳng đến chỗ Đan Thanh đang mất máu do bị cắn.

Lúc này Đan Thanh đã vô cùng suy yếu, máu tươi ở phần cổ đang không ngừng chảy, da thịt trắng nõn cũng đang dần chuyển thành màu đen. Nàng ta ngã ngồi trên đất chẳng thể nhúc nhích thế nhưng ánh mắt lại sáng lấp lánh, mong ngóng mà nhìn nam tử cao gầy cách đó không xa. Người kia tuấn mỹ bất phàm, hai mắt hẹp dài như đao, một thân bạch y dưới màu đỏ của huyết vụ lại càng thêm sạch sẽ bắt mắt. Trong đầu nàng vẫn còn đọng lại hình ảnh kiếm quang như thiểm điện vô cùng bá đại, nhẹ nhàng một chiêu đã chém đôi Ma tu suýt nữa ăn thịt mình, đây là thực lực cỡ nào cơ chứ!

Phong Bạch cũng bắt được ánh mắt chú mục có phần hơi quá phận của Đan Thanh, hắn khiêu khích cười cười, cho rằng đối phương đang nghĩ

đến chuyện lúc nãy, bỗng cảm giác còn chưa đủ thỏa mãn mà liếm liếm môi. Hành động của hắn cùng với dung mạo nghiêm nghị đầy chính khí quả thực là trái ngược đến cực điểm.

Thế nhưng khi dừng ở trong mắt Đan Thanh, hành động này không phải là khiêu khích mà như đang đáp lại… Ánh mắt nàng ta vốn lấp lánh bỗng trở nên nóng rực, nhìn về phía Phong Thiệu đang thoa thuốc trị thương cho mình, nhịn đau suy yếu mở miệng:"Cứu, người cứu ta… Là ai?"

Phong Thiệu thuận miệng đáp,"À, cháu của ta." Đan Thanh sau khi nghe được câu trả lời thì cũng thấm mệt, ngất đi. Phong Thiệu liền đút cho nàng một viên Dưỡng Thân đan, đang muốn vận khí thì bỗng nhiên bị một người kéo vào trong lồng ngực.

"Thúc thúc, người cũng chỉ coi ta như cháu trai?" Đôi mắt vàng của Phong Bạch lạnh lùng lóe lên, dù miệng vẫn cười nhưng lại mang theo vài phần tàn bạo.

Làm việc chính xong, đến lúc này Phong Thiệu mới có thời gian ngắm nghía Phong Bạch, tất nhiên cũng nhận ra Phong Bạch không thích hợp, tiểu súc sinh này… Nhưng y còn chưa kịp mở miệng nói điều gì thì mi tâm bỗng nhiên cảm thấy đau nhói, trên môi mềm nhũn rồi đột nhiên mất đi ý thức. Bên tai y truyền đến một câu:"Thúc thúc ngoan, điệt nhi ôn chuyện cùng người."

Khiến Phong Thiệu mất đi ý thức là một đạo thần thức mà y không hề phòng bị, tất nhiên cũng trúng chiêu, nhưng loại công kích thần thức cấp độ này cùng lắm cũng chỉ khiến y ngất đi trong chốc lát thôi.

Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc Phong Thiệu cũng chậm rãi tỉnh lại từ một cơn đau đầu.

Suy cho cùng cũng là thần thức bị tấn công, thứ này còn yếu ớt mẫn cảm gấp bội lần sắc thân, Phong Thiệu không muốn động đến nó, chỉ mơ mơ màng màng mở mắt ra muốn nhìn xem đây là chỗ nào, có chuyện gì xảy ra thôi.

Đập vào mắt đầu tiên là một khuôn mặt vô cùng tuấn lãng, tu mi thâm mục, đôi đồng tử màu kim sắc sâu không thấy đáy, đôi môi mỏng dường như lúc nào cũng mang theo một độ cong lạnh nhạt. Ở khoảng cách gần như vậy Phong Thiệu mới nhận ra ngũ quan của Phong Bạch đã vô cùng nảy nở, so với thiếu niên vẫn còn mang vẻ ngây ngô lúc hai người tách ra, hiện giờ Phong Bạch đã trở thành một nam tử anh tuấn. Có điều

không hiểu tại sao con ngươi của y từ màu đen lại biến thành màu vàng kim, hơn nữa cảm giác đôi mắt này mang đến khá dọa người.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, đứa nhỏ nay đã trưởng thành khiến Phong Thiệu cảm thấy rất vui mừng, trong vui sướng lại ẩn chứa vài phần ghen tị. Nếu không phải tốc độ tu luyện của y quá nhanh thì dung mạo cũng không dừng lại ở dáng vẻ thiếu niên này nhiều năm như vậy. Hiện giờ ở trước mặt Phong Bạch ngược lại trở nên non nớt hơn nhiều, thật sự có chút không vui.

“Thúc thúc tỉnh rồi.” Phong Bạch nở nụ cười, cúi đầu liếm láp trên môi Phong Thiệu giống như chuồn chuồn lướt nước, rồi lại linh hoạt dây dưa, khiến cho người ta ngứa ngáy. Phong Thiệu đang có vài phần muốn tránh lúc này mới nhận ra tình trạng của mình có chỗ không đúng lắm, y không thể cử động !

“Ngươi trói ta?” Phong Thiệu kinh ngạc mở to hai mắt, không rõ bản thân bị vật gì trói buộc, hai chân y cũng bị trói chặt. Y muốn giãy giụa nhưng thứ trói y ắt cũng không phải vật phàm, miễn cưỡng triển khai vài phần thần thức thì chỉ nhận ra dường như nơi này là một chỗ ở, mà y đang bị trói trên chiếc giường lớn, hình tượng bất nhã mười phần.

“Ta không muốn trói người, nhưng người lại muốn bỏ ta lại” Phong Bạch nằm nghiêng một bên, giọng điệu không lạnh không nóng, trong đôi con ngươi như có hàn quang chớp động. Tay hắn lại vô cùng nhiệt tình, thuần thục vén vạt áo của Phong Thiệu, khẽ vuốt ve, đầu ngón tay cũng nhẹ nhàng niết lấy nơi nào đó đang lộ ra ngoài.

Rất lâu rồi Phong Thiệu không được phát tiến, lúc này lại bị y trêu chọc như vậy thì không khỏi hít sâu mấy hơi, thế nhưng sắc mặt y không thể hiện gì cả, chỉ tức giận nói:“Ăn nói khùng điên cái gì đấy? Ta bỏ rơi ngươi lúc nào?”

“Chẳng lẽ không?” Phong Bạch đột nhiên áp người lại gần, kề sát vào người y, cúi đầu, môi mỏng dán bên tai Phong Thiệu:“Lúc nữ tu kia cắt thịt của ta, hóa Nguyên Thần của ta, muốn ăn thịt ta, thúc thúc ở nơi nào? Ở trong lòng tên hòa thượng kia, đúng không?” Nói đến đây, một tay hắn trượt vào nội bào của Phong Thiệu, không chút lưu tình hung hăng quật một phát trên bờ mông căng chặt của đối phương, phát ra tiếng giòn vang.

“Ngươi –” Phong Thiệu quả thật bị mùi dấm chua nồng nặc của hắn làm cho buồn cười, nhưng đột nhiên bị đánh mông thì y lại muốn mắng chửi người, có điều khi nghĩ đến Phong Bạch phải chịu khổ trong tay nữ tu

kia thì lại không đành lòng. Đứa nhỏ nhà mình phải chịu uất ức nên khó tránh hờn dỗi. Thôi đánh mông cũng được, không đau mấy, chút nữa giải thích phải trái là được.

“Tiểu Bạch, hòa thượng kia là sư thúc của ta…” Phong Thiệu ho nhẹ một tiếng, đang lúc muốn giải thích ngọn ngành từ đầu lại bị Phong Bạch cười lạnh một tiếng đánh gãy:“Không phải hiện giờ người cũng là thúc thúc của ta hay sao?” Nói xong, dường như hắn cũng muốn nghiệm chứng cái gọi là “Mối quan hệ thúc chất thuần khiết”, tay lập tức để sát miệng huyệt khẩu nào đó ở mông Phong Thiệu, khiêu khích một cách chậm rãi, từ từ.

Dưới tình huống như vậy, Phong Thiệu không khỏi cắn chặt răng, sắc mặt vẫn còn nghiêm trang nhưng thân thể hơi phát run lại đang bán đứng y, Phong Thiệu cũng cố gắng duy trì giọng nói vững vàng:“Đừng như vậy, ngươi hãy nghe ta nói……”

Chỉ nháy mắt, hai đóa u hỏa trong con ngươi của Phong Bạch cũng bùng lên đầy ngang ngược, cố chấp.

“Ta đã nghe người nói nhiều lần rồi.” Phong Bạch giễu cợt, nghiêng mặt nhìn sắc mặt Phong Thiệu đã chuyển thành một mạt ửng hồng. Đáy lòng hắn cũng không khỏi nóng lên, giơ tay ôm lấy đầu y, hôn trán, chóp mũi, môi, tham tiến đầu lưỡi mút lấy mật nước ngọt lành trong miệng y.

“Người nói tuyệt đối sẽ không bỏ lại ta, quay đầu đã ôm ấp một người nam nhân khác. Ngươi nói ta là người thân cận nhất của người, quay đầu đã có thể cùng một nữ nhân khác nói nói cười cười, lâu ngày sinh tình. Người nói năm năm sau sẽ cùng gặp mặt tại Hoàng gia ở Quý Châu, quay đầu đã cùng người khác tiêu dao vui vẻ, ném ta lên chín tầng mây!” Hung tợn nói xong lời cuối cùng, Phong Bạch trượt xuống hôn lên hồng chu ở trước ngực Phong Thiệu, trong đôi mắt vàng của hắn lóe lên hỏa diễm phẫn nộ, liền cắn một ngụm khiến cho Phong Thiệu đau đến thét lớn tiếng.

Cái tên này thật sự muốn gán tội cho người khác!

Phong Thiệu đau đầu không thôi, đang muốn tiếp tục phát huy tài ăn nói lại bị hắn hôn lên, xâm nhập một cách bá đạo, đem y hôn đến khó thở, trên mặt cũng nóng bỏng, quên cả mình định phản bác điều gì. Phong Bạch hôn đủ, đem môi dán lên vành tai y thấp giọng cười nói:“Miệng thì gạt người nhưng thân thể lại vô cùng thành thật” Nói xong, tay hắn nhẹ nhàng nhéo nhéo nơi nào đó đã hơi đứng thẳng ở dưới thân Phong Thiệu khiến y cảm thấy cả người như bị một ngọn lửa điện thiêu đốt.

“Điều này chứng minh ta vẫn khỏe mạnh.” Phong Thiệu hừ nhẹ một tiếng, tuyệt không cảm thấy xấu hổ, nhưng khi bị Phong Bạch lật nghiêng lại đây, trong lòng y lại thầm kêu không tốt ! Quả nhiên, miệng huyệt phía sau chợt thấy lạnh lẽo, thuốc mỡ trắng mịn không biết là loại gì theo ngón tay thon dài của Phong Bạch được vẽ loạn lên trên.

------oOo------

Chương 73

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trời mới biết trong suốt năm năm này, ngoài những lúc Phong Bạch ngày qua ngày nâng cao thực lực, tu luyện công pháp thì mỗi giây mỗi phút hắn đều mong nhớ người dưới thân này biết bao, hận không thể lấy dây thừng trói y lại, dùng đau đớn để trừng phạt sự bạc tình hoa tâm của y, khiến cho y phải khóc lóc cầu xin tha thứ.

Thế nhưng khi chính thức đối mặt, nhìn thấy dáng vẻ động tình của Phong Thiệu với hai tai đỏ hồng, đôi mắt nhuộm đầy hơi nước cùng nhũ thủ đựng thẳng khiến Phong Bạch không thể nhịn được. Huyết mạch dâng trào khiến hắn muốn nhanh chóng tiến vào, hắn dùng hết thuốc mỡ hảo hạng lấy được trước đó, đem vật đang căng tràn của bản thân cắm sâu vào bên trong huyệt động của người kia.

“Ngươi gấp cái gì…Ta còn chưa nói xong… Từ từ… Ngươi…” Phong Thiệu bị kích thích bất ngờ thì liền tê dại theo bản năng, lúc này ngay cả lời nói cũng khó thốt ra được, quả thật có hơi đầu váng não trướng thế nhưng vẫn nhớ rõ chuyện chính.

Chỉ là chuyện chính của y ở trong mắt Phong Bạch lại không phải là chuyện. Hiện giờ hắn chỉ quan tâm làm thế nào đem Phong Thiệu làm đến khóc lóc cầu xin tha thứ. Dù trong lòng hắn khát cầu như vậy nhưng đầu ngón tay lại không dám đâm chọc lung tung, chỉ lấy ngón tay nhẹ nhẹ xoa nắn vách tường bên trong huyệt động của y. Chỉ mới xoa trong chốc lát, miệng huyệt phía sau đã không ngừng mút lấy ngón tay hắn. Phong Bạch không nhịn được cười tà một tiếng:“Miệng nói không cần thế nhưng nơi này lại mút chặt như vậy, thúc thúc đúng là không thật lòng.”

“Ta……” chữ “thao” còn chưa ra khỏi miệng, Phong Thiệu đã cảm giác có chút không đúng, loại cảm giác này truyền đến từ huyệt động phía sau. Thuốc mỡ mát lạnh chuyển thành nóng bỏng là chuyện xảy ra trong giây lát, chỉ thoáng chốc đã lây lan cảm giác nóng bỏng khó nhịn này ra toàn thân. Vốn y chỉ có 2 phần dục niệm thế nhưng lúc này dường như cả thân thể đã bị bao phủ bởi bể dục niệm.

Đã có kinh nghiệm dính phải nhiều lần, Phong Thiệu cũng nhanh chóng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, y mạnh mẽ ngẩng đầu, hung hăng trừng Phong Bạch:“Súc sinh… Ngươi hạ thuốc ta?” Đây có còn là tiểu súc sinh thuần lương vụng về mà y nuôi dưỡng ngày trước không?

Phong Bạch hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh trong con ngươi màu vàng lại bùng lên ngọn lửa mang ý trêu tức, tiếng súc sinh này nghe vào trong tai hắn giống như đang làm nũng, nhất là khi y nói những lời này, bên trong hậu huyệt vẫn còn đang mút chặt lấy ngón tay của hắn không rời, cơ khát vô cùng.

“Ta đúng là súc sinh, còn người thì từng bị súc sinh làm một lần, về sau sẽ còn bị súc sinh làm vô số lần!” Phong Bạch nhấn mạnh từng câu từng từ, thậm chí vì để chứng minh thêm cho hai chữ súc sinh này, hắn còn tùy ý biến ra tai hổ và đuôi hổ của mình.

Hắn nhớ rõ Phong Thiệu không thể chịu được nhất chính là hình dạng nửa người nửa thú của mình, thế nhưng hắn lại càng muốn Phong Thiệu phải chấp nhận toàn bộ mọi thứ thuộc về mình, cho dù hắn là người hay thú!

“Làm mẹ ngươi ấy!” Phong Thiệu dùng hết sức lực còn xót lại phun một câu, trong lòng vô cùng căm tức. Y chưa từng phản đối việc thân mật với tên tiểu súc sinh này, có điều chuyện bị hạ thuốc thì khác, có nam nhân nào muốn bị hạ thuốc không, huống chi còn là một người khỏe mạnh cường tráng như y! Trải qua năm năm tu thân dưỡng tính, ngay cả một hành động gây tổn hại đến thận y cũng chưa từng làm! Con mẹ nó hắn không thể làm một cách bình thường được à?

Từ sau khi gặp được Phong Thiệu, tuy rằng Phong Bạch đã dần quên đi người mẹ kia của mình nhưng hắn vẫn biết “Làm mẹ ngươi” Không phải lời lẽ hay ho gì, nhất là lúc Phong Thiệu nói khi đang nổi giận. Điều này khiến tâm hỏa của hắn tăng lên không ít, cái đuôi dài dài mềm mại trực tiếp cuốn lấy côn thịt đang dựng thẳng cứng rắn của Phong Thiệu, dùng hành động trực tiếp để dạy dỗ y.

“Người có muốn cũng không làm được, đời này của người chỉ có thể để cho ta làm!” Trong giọng nói của Phong Bạch mang theo tia ngoan lệ, một bàn tay lại hạ xuống, đánh lên mông thịt căng tròn tạo thành âm vang thanh thúy, chỉ cần nghe tiếng cũng đủ khiến người ta tưởng tưởng ra mông thịt kia bóng loáng, rắn chắc đến nhường nào.

Phong Bạch nghe đến vừa lòng, hạ thể lại càng thêm cứng rắn, bừng bừng phấn chấn ngẩng cao.

Phong Thiệu còn muốn mắng tiếp nhưng chỉ đành lực bất tòng tâm, đầu nhũ của y bị hắn nhu niết, sau huyệt còn đang chứa mấy ngón tay thon dài, thậm chí vật phía trước cũng bị cái đuôi đầy lông mao của đối phương trêu đùa.

Cái đuôi mao nhung linh hoạt kia biết rõ những chỗ mẫn cảm của y, lông mềm không ngừng cọ qua lại trên phần đầu, vừa có lực lại vừa ngứa ngáy. Khi y nghĩ đến chỉ súc sinh mới có những thứ này, sau đó lại nghĩ mình đang bị một con súc sinh đùa nghịch đến hưng phấn, nhất thời khiến nội tâm y rung động mãng liệt, dục vọng càng thêm phun trào.

Dưới tác dụng thôi tình mạnh mẽ của thuốc mỡ, vốn y còn giữ được vài phần lý trí và phẫn nộ thì lúc này đã bị thiêu đốt sạch. Y muốn được làm tình, hung hăng mà làm, nếu không y sẽ bị ngọn lửa dục vọng trong cơ thể thiêu đến chết mất.

Về phần những thứ khác, dập lửa rồi nói sau!

Vò nứt chẳng sợ mẻ, Phong Thiệu dần thả lỏng toàn thân. Dù sao tên này cũng là người y thích, cho dù không quen với tư thế mới nhưng ký ức về lần trước không đến nỗi tệ. Tuy y có hơi khó chịu khi bị hắn hạ thuốc nhưng đợi đến lúc xong xuôi mọi việc sẽ quay lại dạy bảo thằng nhóc này sau, thạm thời cứ tiện coi như là lạc thú chốn khuê phòng đi.

Tiền đề phải là người y thích thì những lí do phía sau mới được chấp nhận.

“Đừng mẹ nó ép buộc như thế… Ngươi nhanh lên chút” Phong Thiệu nhíu mày nói.

Phong Bạch cảm giác hậu huyệt của đối phương đang không ngừng mút lấy ngón tay mình, vách tường nóng bỏng mềm mại lại căng chặt khiến cho người ta phải trầm mê. Điều làm hắn càng thêm kinh ngạc chính là trạng thái thay đổi thất thường của Phong Thiệu, khiến hắn hận không thể lập tức cưỡi lên người y quất roi đến khi y khóc lóc cầu xin mới thôi.

Thế nhưng điều ngạc nhiên ấy cũng làm cho lòng hắn phát lạnh, là sự phẫn nộ khi thứ mình yêu thích bị kẻ khác thèm muốn. Mắt hắn trào dâng sự tức giận mỏng manh, ngón tay "Phốc" một tiếng rút ra ngoài, tay kia lần tìm đến phần mông nhiều thịt nhất của Phong Thiệu rồi hung hăng đánh xuống vang lên tiếng "bép", ép hỏi:"Thúc thúc, trong năm năm này từng có kẻ nào chạm vào người không?"

Không rõ thuốc mỡ kia có nguồn gốc từ đâu mà công hiệu thôi tình càng ngày càng mạnh mẽ, nhất là sau khi Phong Thiệu thả lỏng tinh thần càng khiến cho dục hỏa thiêu đốt phừng phừng. Lúc này đầu Phong Thiệu đã đau phát ngất, chỉ theo bản năng mà trả lời:"Không…"

"Trừ ta ra, còn có kẻ nào từng chạm vào người không?"

"Có cái rắm ấy." Phong Thiệu theo bản năng muốn trợn trắng mắt. Hắn tưởng rằng mông của y là chỗ ai thích sờ cũng được à, chỉ có tên tiểu súc sinh này dám tính kế, cũng chỉ có hắn mới chiếm được tiện nghi như vậy… Có điều hiện giờ cả người y mềm nhũn đến mức chẳng thể nói nhiều lời.

Trong lòng Phong Bạch vui vẻ, tuy hắn không rõ nếu như Phong Thiệu trả lời là "Có" thì bản thân mình sẽ làm gì nữa, thế nhưng mặc kệ có hay không thì hắn vẫn sẽ không buông tha cho Phong Thiệu, cùng lắm thì một ngụm cắn chết người kia. Thúc thúc chỉ có thể là của hắn, chỉ duy nhất thuộc về hắn mà thôi. Vậy nhưng sắc mặt vui vẻ cũng chẳng duy trì được bao lâu, Phong Bạch lại nhanh chóng nhớ ra một chuyện khác khiến cho sắc mặt lập tức trở nên âm trầm:"Cái kẻ nằm bên bể tắm để cho thúc thúc sờ là ai, còn hút nguyên tinh của gã?"

Từ sau khi phát hiện đoạn kí ức đó của y lúc còn ở trúc xá, mỗi lần Phong Bạch nhớ đến lại muốn bùng nổ, hận không thể vọt vào bên trong kính Càn Khôn cắn đứt cổ kẻ dám động tay động chân hầu hạ Phong Thiệu. Sau đó đặt y dưới thân cẩn thận dạy dỗ, khiến cho y không dám có nửa phần tâm tư với người ngoài! Thúc thúc chỉ được nghĩ đến hắn, cho dù là côn thịt cũng chỉ có hắn mới được phép sờ, ngay cả nguyên tinh cũng chỉ được hút của hắn!

"Làm sao ta nhớ được là ai? Chỉ là một lô đỉnh mà thôi!" Phong Thiệu bị mấy câu hỏi liên tục của hắn chọc cho bực mình, sau huyệt trống rỗng khiến y vô cùng khó chịu, thế mà tên súc sinh này còn cứ lảm nhảm hỏi không ngừng"Uốn uốn éo éo có định làm nữa hay không! không làm thì thôi!"

Phong Bạch nghe được ý chẳng để tâm từ trong giọng nói của y, tuy vẫn khá tức giận nhưng không còn thể hiện sự ghen tị âm trầm nữa, thấy Phong Thiệu thúc giục thì không khỏi hai mắt phát sáng, bên môi mỉm cười. Hắn nâng tay hóa thành vuốt thú sắc bén, dễ dàng tách hai chân đang bị trói của Phong Thiệu ra.

Khi móng vuốt được thu hồi đã biến thành năm đầu ngón tay thon dài, hắn lật Phong Thiệu lại, để một chân y đè lên chân hắn, chân còn lại khoác trên vai để lộ ra mật huyệt đang không ngừng co rút trước côn thịt phấn chấn bừng bừng. Phong Bạch cúi người đè lên nửa người của y, sau đó nhanh chóng đưa đẩy.

Thứ cứng rắn của hắn được đẩy vào một nơi vừa ấm vừa mềm lại vô cùng căng chặt, chỉ trong một thoáng đã bị vách tường mềm dẻo cắn nuốt đi vào, tuy hơi đau đớn do bị hút chặt nhưng khoái cảm đem đến từ ma sát da thịt lại vượt xa chút đau đớn ấy. Phong Bạch không nhịn được thở phào một hơi, cảm thấy cả người sảng khoái.

Phong Thiệu bị hắn đâm đến không ngừng hít ngược. So với lần trước, y cảm thấy thứ đang tái quai tác quái kia còn to hơn trước một vòng, so với kích cỡ mười năm như một của y thì tiểu súc sinh này đã ăn thuốc kích thích à? Kích thước này quả thực khiến y bị chướng đến muốn nứt đôi, cho dù có ma thể vẫn làm y cảm thấy đau đớn, đau đến độ y muốn đẩy tên súc sinh này ra, vậy nhưng khi hai tay không thể cử động được y mới nhớ ra mình đang bị hắn trói chặt.

“Thật sự là súc sinh.” Chẳng còn cách nào khác, Phong Thiệu chỉ đành phát run muốn khép chân lại, đồng thời co rút hậu huyệt, vậy nhưng vẫn đau đến cắn chặt răng:“Điểm nhẹ cho ta…”

Vốn Phong Bạch đang khó mà nhịn được nhưng khi thấy Phong Thiệu mắt đầy hơi nước, đôi môi phát run thì trong lòng không khỏi căng thẳng, động tác cũng nhẹ nhàng hơn nhiều. Hắn điều chỉnh dục vọng đang nóng hừng hực của mình chậm rãi rời khỏi.

Nhớ lại những kí ức trong suốt năm năm qua, từ những hình ảnh mà hắn đã từng quan sát được để hóa lí luận thành thực tiễn, bàn tay linh hoạt vuốt ve tới lui trên người Phong Thiệu, đuôi hổ cũng cuốn lấy côn thịt vì đau đớn mà hơi mềm nhũn của y để trêu đùa, giúp Phong Thiệu dần thả lỏng, mãi cho đến khi thấy y vì được đuôi hổ vuốt ve mà khẽ rên rỉ một tiếng mới tiếp tục đâm thẳng về trước.

Lần này đã không còn làm bừa như lúc nãy lại có thuốc mỡ giúp bôi trơn, khi côn thịt đâm vào không còn khiến Phong Thiệu cảm thấy khó

chịu nữa, thậm chí y mơ hồ cảm giác thuốc mỡ này so với bách thảo dịch còn tốt hơn nhiều. Neesun không nơi miệng huyệt sao có thể mềm mại ướt át đến vậy, còn càng thêm khát khao côn thịt tiến vào sâu rồi lại sâu hơn nữa mãi cho đến khi toàn bộ đều được nhồi đầy… Nhất định là do công hiệu thôi tình của thuốc mỡ!

“Thúc thúc, ta rất nhớ người.” Phong Bạch dán tới kề sát thân mật với da thịt của Phong Thiệu, chỉ có như vậy mới khiến hắn cảm thấy ấm áp, cũng nói ra lời đã cất chứa từ lâu. Hắn hôn lên đôi môi hồng nhuận của Phong Thiệu: “Thúc thúc có nhớ ta không.”

Phong Thiệu xuyên qua tầm mắt mông lung mà nhìn ngắm người trước mặt, gương mặt quen thuộc, khí tức quen thuộc, ngay cả đôi tai hổ đột ngột mọc ra trên đầu cũng mẹ nó thật quen thuộc. Sự quen thuộc ấy khiến cho Phong Thiệu có cảm giác yêu tâm một cách khó hiểu. Y nhìn Tiểu Bạch lớn lên từng ngày, từ hổ biến thành người, từ linh thú biến thành Lữ Minh Tịnh, từ đơn thuần trở nên thông minh và bây giờ càng thêm… khôn khéo giảo hoạt.

Nhưng phần khôn khéo giảo hoạt này cũng không hề khiến y cảm thấy chán ghét, thậm chí còn tin tưởng theo bản năng.

Đã năm năm không được gặp hắn, sao có thể không nhớ cơ chứ?

Nhất là một năm đi tìm Phong Bạch kia và một năm cuối cùng này, không giờ phút nào Phong Thiệu không nhớ tới hắn, nhớ về khoảng thời gian một người một hổ trước kia, sau này trở thành một lớn một nhỏ, từ phúc địa của Lữ thị đến Lộc thành rồi tới bí cảnh âm tà, thậm chí là thời khắc mạo hiểm lúc ở cấm chế dưới đáy biển, tất cả y đều nhớ.

Có người như vậy làm bạn, cho dù ban đầu chỉ nghĩ là một con súc sinh, sau này còn trở thành thiên địch của mình nhưng ngay cả như vậy y cũng vẫn nhớ. Phong Thiệu nhớ hắn. Người y thích chính là tiểu súc sinh này, ngay cả là thiên địch y cũng thích, thích được cùng hắn thân mật như vậy… Tất cả đều rất tốt.

Nhưng Phong Thiệu không muốn nói những điều đó với hắn, y hiểu rõ chấp niệm của tên tiểu súc sinh này, nếu cho hắn nửa phần đắc ý, nhất định tên này sẽ vô cùng vênh váo mà tra tấn y đến chết đi sống lại.

Ma thể của y vẫn như năm đó, thế nhưng roi hổ trong cơ thể đã không còn là kích cỡ như trước!

Hơn nữa y bị đè cũng đã rơi xuống thế hạ phong, không những phải thỏa mãn thân thể của tên tiểu súc sinh này mà còn muốn thỏa mãn tâm

nguyện chưa thành của hắn? Để cho hắn khó chịu một lúc cũng cũng giúp y tiêu hao lửa giận trong lòng.

“Nhớ cái rắm ấy…” Phong Thiệu hé miệng cắn lên lỗ tai tiểu súc sinh này một nhát.

“Thúc thúc không nghe lời gì cả.” Phong Bạch bị cắn đau, như muốn trừng phạt mà đem đuôi hổ rời khỏi vật cứng rắn đang được hầu hạ sướng đến chảy nước kia, quả nhiên giữa đôi mày của Phong Thiệu hiện lên chút không vui. Hắn giống như là đang tức giận, không ngừng đưa đẩy vòng eo với tốc độ kinh người, thúc đến mức người phía dưới khẽ kêu rên.

Nhưng ngay cả như vậy, Phong Bạch vẫn không có được sự khuất phục của y. Vì thế hắn lại nâng một bàn tay, cùng lúc một tiếng “Bép” giòn giã vang lên. Hai cánh mông săn chắc nhẹ nhàng run rẩy khiến cho Phong Bạch càng đâm nhanh thêm hai phần, vật kia cũng run rẩy theo làm cho hắn thích đến mức không kiềm chế được, càng thêm điên cuồng đưa đẩy.

Bị làm mãnh liệt như vậy khiến Phong Thiệu cũng chẳng thốt nên lời. Miệng huyệt căng chặt của y hết lần này đến lần khác nhận lấy va chạm, mỗi lần ra vào còn mang theo vệt nước, vách tường bị cọ sát tạo thành tiếng bì bõm rung động. Phong Bạch như muốn hợp thành một thể với y, động tác càng thêm hung mãnh, không ngừng đâm chọc vào nơi sâu nhất của y“Có nhớ không?”

Điều này làm cho Phong Thiệu có hơi không chịu nổi, lại như ruộng cạn mong mưa rào, thân thể đang được hắn ôm chặt không ngừng bị đâm cho đong đưa lên xuống. Y muốn thả cổ họng kêu rên lại sợ tên súc sinh này càng thêm điên cuồng nên đành cố cắn răng nhỏ giọng rên rỉ. Phía sau huyệt không ngừng cắn chặt lấy thứ kia của Phong Bạch như là không muốn nó rời khỏi.

Những điều này y đều có thể nhịn được nhưng đuôi hổ của Phong Bạch lại cứ lưu luyến không ngừng phe phẩy trước miệng huyệt, lông xù cọ cọ khiến cho y tê dại khó nhịn, thế nhưng chẳng thèm làm triệt để mà cứ cọ qua cọ lại khiến y vô cùng khó chịu. Phong Thiệu muốn nhịn cũng chẳng nhịn nổi. Khi bị xỏ xuyên lần nữa, rốt cuộc y cũng thỏa hiệp, vài phần tâm tư muốn dạy bảo tên tiểu súc sinh này cũng bị ném ra sau đầu, cả giận nói:“Nhớ! Nhớ! Nhớ ngươi muốn chết!”

Rốt cuộc Phong Bạch cũng nghe được điều mình muốn nghe nhưng vẫn không cảm thấy hài lòng, thầm nghĩ: Thúc thúc mà không bị ép buộc thì sẽ chẳng chịu nói lời thật lòng, quả nhiên phải có thực lực mạnh hơn y

mới được. Ngày sau càng phải khắc khổ tu luyện thêm mới có thể điều giáo thúc thúc trở nên ngoan ngoãn.

Hắn rút vật kia của bản thân ra, ôm lấy Phong Thiệu xoay lại, nhìn thấy trên cổ tay y có vệt đỏ hồng do bị trói thì nhanh chóng cởi bỏ trói buộc để tứ chi của Phong Thiệu được tự do, sau đó xoay y thành tư thế nằm sấp, nâng mông y đâm thẳng vào bên trong một lần nữa.

Vật kia cắm sâu vào bên trong khiến Phong Thiệu thét lên một tiếng, thở dốc không ngừng, ánh mắt mê ly, đầu ngón chân cũng cuộn lại. Dường như giây tiếp theo y sẽ bị khoái cảm điên cuồng ùa lên nhấn chìm đến mức hít thở không thông.

Xương cột sống vốn thẳng tắp nay lại bị kéo cong, vòng eo rắn chắc mạnh mẽ bị Phong Bạch đâm chọc tạo thành độ cong mê người. Mặt Phong Thiệu chôn trên gối giường mềm mại, chỉ có bờ mông cong lên tùy ý để người ta đưa đẩy thao làm, quả thực khiến cho hắn không thể rời mắt.

Phong Bạch đỡ lấy eo hắn dùng sức mà đâm chọc, vừa cắm rút luật động vừa nói những lời khiến cho người ta phải đỏ mặt:“Thúc thúc nhớ ta, là nhớ thân thể của ta hay nhớ lúc bị ta làm?”

“Bên trong này nóng quá, chỉ có ta mới có thể thỏa mãn người, đúng không?”

“Thúc thúc, người cứ ngoan ngoãn, vĩnh viễn ngoan ngoãn ở bên cạnh ta có được không?”

Có dược vật thôi tình, lại thêm bản tâm được sung sướng khiến cho Phong Thiệu bị làm đến mất thần trí, y miễn cưỡng xoay qua, khép hờ mi mắt. Ánh mắt mờ mịt còn mang theo hương sắc tình dục khiến Phong Bạch bị chọc đến muốn lập tức bắn ra.

Nhưng Phong Bạch không chịu bắn cũng không nỡ bắn, hắn hi vọng trên mặt thúc thúc sẽ càng có thêm nhiều thần sắc như vậy, tất cả đều chỉ dành cho hắn. Thúc thúc bị chính mình làm cho trầm mê, không thể rời khỏi hắn, càng không thể rời khỏi côn thịt của hắn.

Mãi cho đến khi cảm thấy người dưới thân đang không ngừng run rẩy, đuôi hổ của Phong Bạch nhanh chóng cuốn lấy vật đang ướt át đỏ bừng của Phong Thiệu, gắt gao siết chặt, đến mức khiến cho y muốn khóc.

Phong Bạch ghé vào lỗ tai y, giọng nói khàn khàn:“Thúc thúc, ta là gì của người?”

Dục vọng của Phong Thiệu đang muốn phóng thích lại bị ngăn chặn, khó chịu đến mức cả người vặn vẹo, nghe thấy lời này thì vội vàng nói:“Tiểu Bạch ngoan, điệt nhi ngoan, để cho thúc thúc bắn đi…”

“Ai là điệt nhi của người?” Đôi mắt vàng kim của Phong Bạch ẩn chút tức giận, đuôi hổ càng thêm siết chặt khiến Phong Thiệu đau đến muốn khóc. Đây không phải chuyện người bình thường có thể nhịn. Súc sinh đáng giận!

“Ta là nam nhân của người, là người duy nhất có thể làm người.” Một bàn tay của Phong Bạch lần xuống, trượt đến giữa kẽ mông y mà vuốt ve qua lại sau đó thấp giọng dụ dỗ:“Nói ra đi, nói xong ta sẽ để người thoải mái.” Đuôi hổ của Phong Bạch cũng phối hợp khẽ cào khiến cho vật màu hồng phấn liên tục run rẩy nhỏ xuống từng hạt thủy châu.

------oOo------

Chương 74

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu bị tra tấn khó chịu, quá giận mà bật cười, hai tròng mắt đen trắng rõ ràng liếc mắt nhìn người nọ đầy tà khí nhưng vẫn nói như hắn mong muốn:“Ngươi là nam nhân của ta, là người duy nhất có thể làm ta.”

Niềm vui sướng lan tràn trong đôi mắt của Phong Bạch khiến toàn bộ gương mặt hắn trở nên bừng sáng, chẳng còn cảm giác lạnh lùng sắc bén, cũng không còn khí tức âm u cố chấp mà chỉ còn lại sự ngọt ngào giống như một đứa trẻ có được thứ nó đã mong ước từ rất lâu rồi.

Hắn cúi người ôm lấy vòng eo gầy mà rắn chắc của Phong Thiệu, từng chút từng chút hôn lên, vô cùng mỹ mãn thì thào: “Thúc thúc, người thật tốt… Tất cả mọi thứ thuộc về người đều là của ta.” Sau đó buông lỏng đuôi hổ đang kiềm chế y, một tay vuốt ve thân dưới của người trước mặt, nhẹ nhàng khiêu khích.

Phía sau không ngừng va chạm cùng với đầu nhũ bị khiêu kích khiến Phong Thiệu không còn bị khống chế rốt cuộc cũng đạt cao trào. Hậu huyệt của y vì bị kích thích mà không ngừng co rút khiến máu trong cơ thể Phong Bạch như muốn sôi trào, hạ thể của hắn cũng không kịp rút ra

đã mãnh liệt phun trào trong cơ thể y, bắn đến mức Phong Thiệu cảm thấy cơ thể mình sắp bị nhồi đầy.

Phong Bạch đâm chọc thêm mấy lần nữa mới ngừng lại, lúc này mới mềm nhũn nằm xuống nhưng vẫn không rút thứ ấy ra khỏi người Phong Thiệu, trên mặt hắn đều là biểu cảm vô cùng thỏa mãn.

“Thúc thúc người thật tốt, chỗ nào cũng tốt…” Phong Bạch ca ngợi, cúi đầu nhìn nơi nào đó vẫn còn đang liên kết của hai người, huyệt khẩu bị lấp đầy không ngừng chảy ra chất lỏng màu trắng sữa càng làm nổi bật lên màu đỏ của phần da thịt khi bị ma sát lâu, vô cùng tình sắc.

“Súc sinh…” Lần này làm vô cùng kịch liệt, lại thêm sự kích thích của thôi tình khiến Phong Thiệu chẳng còn hơi sức mà nói chuyện, khẽ nhắm mắt, trên mặt cũng lộ vẻ mệt mỏi. Y cũng rất muốn đứng lên mắng hoặc tiếp tục dạy dỗ tên tiểu súc sinh này nhưng lực bất tòng tâm, đành phải nhắm mắt, mắt không thấy tâm không phiền. Có điều vốn chỉ định nhắm mắt một chút nhưng không rõ là do quá mệt mỏi hay được tiểu súc sinh ôm khiến y cảm thấy an tâm mà nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong mông lung, dường như y nghe thấy Phong Bạch đang lải nhải bên tai điều gì đó không rõ ràng nhưng vẫn khiến y đang ngủ mà khóe miệng khẽ cong lên.

Tỉnh lại lần nữa, vừa mở mắt đã đối diện với khuôn mặt tuấn lãng phóng đại của Phong Bạch cùng một đôi mắt màu vàng kim đang chăm chú nhìn thẳng mình, khiến Phong Thiệu bỗng nhiên có cảm giác y giống như một miếng thịt mỡ đang bị con mèo lớn này nhìn chằm chằm. Điều này khiến lông tơ của y dựng thẳng theo bản năng, da đầu cũng run lên.

Mặc dù công hiệu của thuốc thôi tình khiến thần trí của y không được tỉnh táo như bình thường nhưng dù sao Phong Thiệu cũng là ma thể, còn có tu vi và tâm cảnh chống đỡ, không đến mức hoàn toàn bị mê hoặc. Bởi vậy một màn kịch liệt kia về cơ bản vẫn tồn tại rõ ràng trong đầu y một cách trọn vẹn.

Kí ức liên quan đến việc tiểu súc sinh này làm phản vẫn còn vô cùng mới mẻ.

Phong Thiệu nheo mắt, miễn cưỡng hoạt động gân cốt, ngoại trừ tứ chi thì chỗ kia cũng vô cùng đau nhức, y nói:“Ta muốn tắm rửa.” Tuy rằng phù Tịnh Thân có thể thanh tẩy nhưng y thích cảm giác được tắm rửa sạch sẽ, thả lỏng.

“Được.” Phong Bạch cúi xuống muốn ôm khiến Phong Thiệu hơi ngây người, nhưng đúng là đối phương đã có thể ôm được y rồii. Trong lúc hồi tưởng lại đứa nhỏ năm ấy mình còn ôm vào lòng thì Phong Bạch đã ôm y vào trong ngực, dáng vẻ cũng vô cùng thoải mái nhẹ nhàng.

Quả nhiên là trưởng thành rồi, Phong Thiệu có hơi cảm khái.

Y không giãy dụa, trên thực tế cũng chẳng muốn động đậy, Phong Bạch lại không phải người ngoài, muốn ôm thì cứ ôm đi.

Nơi này là một chỗ ở, hoặc nên nói là động phủ nhưng cũng chẳng có gì đáng nhìn. Phần lớn tu giả đều bố trí động phủ trở thành một nơi cực kỳ thoải mái, hoặc là bày biện phong cách, hoặc cao nhã hoặc xa hoa, nhưng cũng có vài tu giả không để ý đến điều đó, giống như Kiếm tu của Côn Luân, tất nhiên, Thái Dần là một ngoại lệ.

Động phủ này của Phong Bạch có hơi hướng giống với Kiếm tu của Côn Luân. Có điều nếu gọi là đơn giản thực dụng thì không đúng lắm, chẳng bằng nói là đơn sơ. Ngoài mấy gian trúc xá với đồ dùng không tinh tế, phía bên trong cũng chẳng có gì ngoài một bộ bàn ghế đơn giản, còn không có đồ trang trí. Thứ duy nhất có thể để vào mắt là chiếc giường gỗ khắc hoa Lê mà y vừa nằm.

Liếc mắt nhìn cảnh vật bên ngoài trúc xá khiến Phong Thiệu cảm thấy nơi này rất quen mắt, có hơi giống với gian trúc xá mà họ ở lúc còn trong bí cảnh âm tà. Không ngờ đứa nhỏ này cũng rất biết hoài niệm, đối đãi với vật cũ trân trọng như thế, sao đối đãi với người cũ như y lại dám làm phản?

Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy không vui.

Nơi tắm rửa cách hàng rào của trúc xá một khoảng, phía bên ngoài là rừng trúc thẳng tắp, trong rừng trúc có một ao nhỏ với làn nước vô cùng lạnh lẽo. Tuy nhiên nóng hay lạnh chưa bao giờ là vấn đề gây phiền não cho tu giả, huống chi là linh căn hệ Hỏa như Phong Thiệu. Y tùy tiện khấp ra một đạo pháp quyết liền thấy những ánh lửa đỏ rực lan ra mặt hồ. Thứ này là Viêm Hỏa không thể dập tắt bằng nước bình thường, ngược lại còn đốt mặt hồ đến mức kêu “Xì xì” vang dội, trong nháy mắt Phong Thiệu đã ngâm mình dưới làn nước ấm.

Nước trong ao được làm nóng đang tỏa hơi thành những làn sương mù dày đặc lan tràn ra bốn phương tám hướng, vờn quanh da thịt mang theo cảm giác ấm áp, khiến cho người ta thoải mái không thôi.

Phong Bạch cũng ngâm mình bên cạnh Phong Thiệu, một tay đưa xuống xoa bóp cho y, một tay nâng cằm đối phương nghiêng đầu hôn lên. Nụ hôn của hắn không bá đạo mà ngọt ngào triền miên, giống như muốn hòa tan Phong Thiệu.

Thế nhưng Phong Thiệu không bị hòa tan, bàn tay ở sau lưng lặng yên bấm kháp quyết niệm thần chú, đột nhiên y hung ác cắn một ngụm, mãi cho đến khi nếm được mùi máu. Lúc Phong Bạch mở mắt, y lại như đang tán tỉnh mà liếm môi khiến hai mắt Phong Bạch lập tức nhiễm lên một tia tình sắc, bàn tay vốn chỉ xoa bóp thông thường cũng nhiễm lửa nóng.

Tuy nhiên lửa nóng chỉ tồn tại trong một chớp mắt bởi Phong Bạch nhanh chóng nhận ra có điểm không đúng, một tia ma khí mĩ vị từ đầu lưỡi truyền đến khiến hắn cắn nuốt theo bản năng. Vậy nhưng ma khí này như đang chờ hắn nuốt vào, lập tức theo máu nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Sau đó, mi tâm và đan điền giống như bị một bàn tay nhẹ nhàng phất qua, khiến hắn thất thần trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Phong Thiệu ra tay cực nhanh, bởi vì Phong Bạch đã có thể lấy được Trạm Lô kiếm phải đến giữa phim mới xuất hiện khiến y không thể xác định được thực lực của Phong Bạch hiện tại có giống với khi ấy hay không. Thế nên y cố gắng dùng toàn lực, mượn máu của đối phương làm chất dẫn. Ma chú vốn có thể khống chế người khác nhưng giờ phút này chỉ khiến Phong Bạch thất thần trong giây lát.

Nhưng vậy là đủ rồi, Phong Thiệu triệu hồi túi gấm của mình, ngay khi ngón tay của Phong Bạch khẽ nhúc nhích cũng là lúc y rút thừng Khốn Tiên ra, miệng ngâm pháp chú, bấm tay niệm thần chú trói chặt Phong Bạch vừa mới lấy lại được thần trí.

“Thúc thúc?” Môi mỏng của Phong Bạch khẽ nhếch, trong đôi mắt vàng là lửa giận phẫn nộ, linh lực cũng lặng yên ngưng tụ.

Ánh mắt kim sắc mang theo vài phần nguy hiểm nhưng Phong Thiệu lại chẳng cảm thấy đáng sợ. Tiểu súc sinh này là do y một tay nuôi lớn, dù nay ánh mắt có biến sắc, tính tình có thay đổi thì cũng không có nghĩa y không thể dạy dỗ.

Phong Thiệu lên bờ, lấy một kiện pháp bào mặc vào, sau đó quay đầu lại, không nhẹ không nặng nói:“Ngươi còn biết ta là thúc thúc của ngươi à.” Nói xong y không quên đánh giá mĩ nam lõa thể đang bị trói chặt trong nước. Từ khi gặp lại, đến bây giờ y mới có thời gian nhàn hạ ngắm nhìn tiểu súc sinh này nhà mình lớn thành dáng vẻ gì.

Mái tóc đen dài của Phong Bạch tỏa sáng lờ mờ ở trong nước, Phong Thiệu một tay nâng cằm hắn. Gương mặt góc cạnh thâm thúy, mái tóc che trán cũng bị nước làm ướt cùng hàng lông mày thẳng mượt, khóe miệng khẽ cong, là dáng vẻ vô cùng anh tuấn.

Bởi vì nhìn thấy dáng vẻ thưởng thức không thèm che dấu của đối phương, bàn tay Phong Bạch đang nắm lấy thừng Khốn Tiên cũng dừng động tác, không hóa thành móng vuốt nữa. Thay đổi suy nghĩ, gương mặt hắn đầy vô hại, hỏi:“Thúc thúc trói ta làm gì? Trói như vậy khó chịu lắm.”

Vốn tay của Phong Thiệu đã nắm lấy roi từ trong túi gấm, nhưng khi nghe thấy giọng nói Phong Bạch thì sắc mặt bỗng nhiên mềm lại. Tuy rằng y cũng mềm lòng hai phần nhưng vẫn cầm roi trong tay.

“Ngươi cũng biết là khó chịu, thế lúc trước ngươi trói ta như vậy thì ta không khó chịu? Tên thỏ đế nhà ngươi, mệt ta còn một lòng một dạ nhớ thương người, ai ngờ vừa thấy mặt ngươi liền tính kế lão tử !” Y hừ một tiếng, sau đó liền hung hăng quất một roi, quất thẳng đến trước ngực Phong Bạch. Tuy rằng thứ này chỉ là một pháp khí hạ phẩm nhưng roi này quất xuống cũng khiến da bong thịt tróc.

Tuy bị đánh nhưng trong lòng Phong Bạch vẫn nhẫn nhịn không phát giận, nghe thấy hai chữ “Nhớ thương” từ miệng y thì chút tức giận cũng tan hẳn. Chỉ với câu nói vừa rồi đã khiến sắc mặt của Phong Thiệu mềm xuống, có thể thấy thúc thúc vẫn giống như trước đây, kỳ thật luôn ăn mềm không ăn cứng. Nếu hắn phản kháng… Vì thế liền dứt khoát buông tay không thèm phản kháng, dù sao mấy roi đó với hắn cũng chẳng thấm vào đâu.

Mắt vàng lóe sáng, hắn bày ra dáng vẻ đầy tủi thân: “Thúc thúc khó chịu, có khó chịu bằng lúc ta rơi vào tay Bích Ngọc không? Ả đâm xuyên qua xương quai xanh của ta, thiêu đốt Nguyên Thần của ta, thiếu chút nữa còn muốn ăn thịt ta luôn.” Phong Bạch nói đầy yếu ớt. Qua làn hơi nước trong ao, dường như đôi mắt hắn cũng ánh lên thủy quang“Thiếu chút nữa là không được gặp lại thúc thúc.”

Nghe thấy câu nói cuối cùng, cánh tay đang giơ roi của Phong Thiệu lại chẳng thể hạ xuống nổi.

Nhìn y sượng mặt thu tay khiến Phong Bạch còn vui sướng hơn giật đứt thừng Khốn Tiên này, thế nhưng trên mặt vẫn không thể hiện gì, biết được đối phương đau lòng vì mình, vậy cũng dễ làm. Thế là hắn dùng

giọng điệu này kể hết tất cả những cảm giác khi bị tra tấn và thảm cảnh khi suýt chút nữa phải chịu chết cho y nghe.

Tuy rằng tối qua Phong Thiệu có tức giận nhưng cũng chỉ tức giận vậy thôi, không thật sự động chân khí. Suy cho cùng có đứa nhỏ nhà ai không trải qua thời kỳ phản nghịch đâu? Cho nên y cảm thấy Tiểu Bạch ba ngày không ăn đòn thì ngứa da ngứa thịt, dạy bảo một chút thì lại ngoan như trước đây thôi.

Tuy rằng sau khi gặp lại tính tình của Phong Bạch thay đổi rất lớn, không phải y không phát hiện ra. Vậy nhưng y cho rằng bản tâm của đối phương vẫn có trái tim của Lữ Minh Tịnh, cái loại bản chất lạnh lùng thánh phụ đừng nói qua năm năm đã đổi bại, cho dù thêm năm trăm năm nữa cũng không thể, cho nên xấu được đến mức nào cơ chứ? Chỉ là trẻ nhỏ cáu kỉnh mà thôi.

Nhất là sau khi nghe những chuyện mà hắn đã phải trải qua, Phong Thiệu lại càng cảm thấy đơn thuần là hờn dỗi cáu kỉnh, bởi vậy cũng bỏ qua ý định dạy bảo, chuyển sang công tác dụ dỗ.

Y buông lỏng thừng Khốn Tiên, thu roi, lấy Dưỡng Thân đan, ngồi ở bên bờ thoa thuốc cho Phong Bạch, dùng giọng điệu an ủi nói:“Thúc thúc biết ngươi chịu khổ, là thúc thúc không tốt, không cứu ngươi kịp thời.” Sau đó ôm lấy mặt hắn, nghiêm túc nói:“Lần sau sẽ không như vậy nữa. Ai dám thương tổn ngươi, dù là chân trời góc biển ta cũng cứu ngươi về.”

Phong Bạch cảm thấy như có một dòng nước ấm dũng mãnh tràn vào trong lòng, nhưng cố cưỡng chế ngẩng đầu ép hỏi: “Thúc thúc gạt ta thì sao?”

Phong Thiệu sửng sốt, nghĩ đến một vài chuyện tối qua thì không khỏi cảm thấy xấu hổ. Nhưng phút cuối cùng, nhìn thấy ánh mắt sáng lấp lánh của Phong Bạch thì cũng không muốn để hắn hiểu lầm, vì thế một lời giải thích rõ ràng. Y hành văn không tốt nhưng tài ăn nói là chức nghiệp tiêu chuẩn, đừng nói y thanh giả tự thanh*, cho dù không rõ cũng phải nói thành rõ ràng. (*: Tự mình biết mình ngay thẳng)

Phong Thiệu giải thích, Phong Bạch lắng nghe, trong đầu hắn không ngừng xoay chuyển, ánh mắt cũng sáng như đuốc. Hắn rất hiểu rõ Phong Thiệu, nhất là thú tính lại cực mẫn cảm. Chỉ cần Phong Thiệu có một chút giả bộ, người bên ngoài có lẽ không nhìn ra nhưng hắn lại phát hiện được.

Nghe y nói một lúc lâu, tuy hắn nghe ra được một vài chỗ còn hơi mơ hồ nhưng cơ bản là nói thật. Nhất là khi biết Phong Thiệu vì nóng vội cứu mình mà sinh ra ma niệm, hơn nữa còn không ngừng tìm kiếm mình một năm trời… Những điều này khiến sự u ám trong lòng Phong Bạch vơi đi rất nhiều.

Phong Thiệu kể lại những chuyện trước đây một cách bình tĩnh. Dù sao y đi tới nơi này cũng cảm nhận được rõ ràng ác ý của thế gian, mọi việc không thuận, vận mệnh nhấp nhô. Có thể gặp lại sau năm năm đã là chuyện vô cùng tốt. Có lẽ hào quang nhân vật chính của Tiểu Bạch đã áp chế bớt vận xấu của nhân vật phản diện là y đây.

Y vừa tự giễu vừa cười nói: “Có điều may mắn cuối cùng cũng tìm được ngươi. Chuyện trước đây chẳng tính là gì. Về sau chúng ta tốt đẹp là được.”

Về sau chúng ta tốt đẹp là được.

Về sau chúng ta tốt đẹp.

Chúng ta về sau.

Chúng ta.

Ánh mắt Phong Bạch càng ngày càng đậm, nhìn đôi môi đỏ hồng của đối phương trong làn hơi nước mờ ảo liền mạnh mẽ đừng dậy ôm bả vai của Phong Thiệu, nhanh chóng đặt y lên mép ao rồi dùng sức ngăn chặn môi y, tham lam mút vào, hận không thể có được toàn bộ người này.

Chẳng sợ thúc thúc lại lừa gạt, hắn cũng không cho y cơ hội được đổi ý.

------oOo------

Chương 75

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lần này hôn xuống khó tránh lại gợi lên dục niệm, không chỉ Phong Bạch mà ngay cả Phong Thiệu cũng bị nhiệt tình của hắn châm lửa. Có điều y vẫn nhịn được, đầu ngón tay đốt lên một ngọn lửa ném qua nhưng Phong Bạch lại chẳng thèm quan tâm, nâng tay hóa thành móng vuốt bóp chặt, ngọn lửa cũng biến mất.

Phong Thiệu nhìn thấy liền nhướn mày, nói:“Không tồi, có thể biến hóa một cách tùy ý.” Vì vậy y cũng muốn hỏi rốt cuộc trong năm năm này Phong Bạch đã đi những đâu, thương tích trên thân thể đã khỏi hết hay chưa, nếu khỏi hết rồi thì tốt, tu vi mới có thể tinh tiến…

Tuy rằng y có thể đoán được đại khái, dù sao cũng có nguyên tác làm chỗ dựa nên manh mối chính chắc chắn sẽ không thay đổi mà thứ thay đổi là trục thời gian. Có điều vì để tính toán mọi chuyện ổn thỏa, y vẫn phải hỏi cho rõ ràng. Về sau hai người cùng đi chung một con đường, không vuốt thuận không được.

Phong Bạch vốn đang vận sức chờ phát động thì bị đánh gãy, tuy không bằng lòng lắm nhưng thấy đối phương quan tâm mình thì tạm thời nhịn xuống. Hắn đi lên từ dưới ao, tùy ý khoác một kiện áo choàng rồi nằm lên bãi cỏ cùng Phong Thiệu.

“Năm năm trước, ta bị trận pháp của Bích Ngọc truyền tống đến động phủ của ả ta…” Phong Bạch bắt đầu kể về những chuyện lúc trước. Từ chuyện hắn làm cách nào để thoát khỏi giam cầm của Bích Ngọc sau đó trong lúc dưỡng thương bị người ta mang đi đến những chuyện tu luyện trong suốt năm năm này, hắn đều kể rõ ràng từ đầu đến cuối cho y nghe.

Có điều vẫn giản lược một vài chuyện mà hắn nghĩ không cần thiết phải để cho thúc thúc biết.

“Người nọ tự xưng Tử Hư, nói ta có thân thể Bạch Hổ được thượng thần ban ân, còn nói một đống lời nhảm nhí vô ích muốn giáo hóa gì đó, sau đấy lại truyền mấy quyển ngọc giản chứa công pháp tu luyện cho ta nói là giúp ích cho thân thể Bạch Hổ. Cuối cùng còn muốn đem một viên linh châu xâm nhập xâm nhập linh đài của ta, nói là nó có thể giúp thần trí thanh minh, không sinh tâm ma, không còn vọng niệm…” Nói đến này, đôi mắt vàng của Phong Bạch hơi trầm xuống nhưng giọng nói lại vẫn bình bình như cũ.

Phần tình tiết này cũng giống như trong phim, lúc nhân vật chính gặp nguy cấp đã được Tử Hư ra tay cứu giúp sau đó còn truyền công pháp hỗ trợ thăng cấp… Có điều pháp châu kia là Tẩy Thần linh châu đúng không? Thứ đó mãi đến tận cuối cùng mới xuất hiện, khi thân hữu của Lữ Minh Tịnh đều đã chết hết, gia tộc và tông môn cùng bị huyết tẩy, bản thân hắn thì bị Thanh Thành đánh cho chỉ còn một luồng tàn hồn, tuy được Tử Hư cứu sống nhưng cũng mất hết hi vọng.

Khi đó, Tử Hư đã đem Tẩy Linh thần châu xâm nhập vào cơ thể của Lữ Minh Tịnh. Dưới sự trợ giúp của linh châu, quả nhiên Lữ Minh Tịnh thân trí thanh tỉnh không còn bị tâm ma quấy nhiễu, từ đó ngộ được đại đạo, triệt để hóa thần, tu thành chính quả, ngăn cơn sóng dữ giúp tu chân giới, đánh đại ma đầu Thanh Thành tan thành mây khói.

Phong Thiệu quay đầu, hỏi:"Ngươi đã bị linh châu nhập thể?" Không quá giống, uy lực của linh châu kia vô cùng nghịch thiên, cho dù Phong Bạch không tiêu trừ thất tình lục dục, tâm cảnh thông thiên, cũng không thể nào biến một bé hổ đơn thuần đáng yêu thành một lão hổ giảo hoạt đầy tính toán ngập chấp niệm như thế này được?

Phong Bạch tà mi nhìn về phía Phong Thiệu, nói:"Không phải thúc thúc đã từng dặn đừng dễ tin người đấy thôi. Sao ta có thể cho phép một kẻ không quen biết xâm nhập linh đài của mình được, ai biết hắn có dụng tâm kín đáo gì hay không?"

Phong Thiệu sửng sốt, những lời này thế mà lại được nói ra từ miệng của Lữ Minh Tịnh? Nguyên nhân chỉ bởi vì là do y dạy? Trong lòng Phong Thiệu nhất thời hơi phức tạp, đau lòng nói:"Bởi vậy ngươi không để Tử Hư xâm nhập linh châu này vào cơ thể?" Thật sự là phung phí của trời, thứ đó có bao nhiêu thuộc tính khủng!

Phong Bạch thản nhiên nói:"Trên đời này làm gì có bữa cơm miễn phí, ta lấy những ngọc giản kia đã là đủ rồi." Miệng hắn nói nhẹ nhàng nhưng trong lòng lại u ám. Kỳ thật hắn vẫn luôn cảm thấy hoài nghi nhưng chưa thể chứng thực được, bởi vậy không muốn nói ra khiến cho thúc thúc phải lo lắng. Hơn nữa Tử Hư kia cũng không phải là người thường, mà thúc thúc lại là Ma tu…

Phong Thiệu vừa nghe những lời này thì không khỏi cảm thấy đáng tiếc, bởi vậy cũng nói rõ công dụng của linh châu kia với hắn. Những điều y biết được không nhiều, lúc đóng phim cũng khá mơ hồ nên y nói lại cũng không quá rõ ràng, dường như còn mang theo một chút cảm giác thần bí. Về phần giải thích tại sao y biết được thì y nói là do sư tôn của mình nghe được.

Vốn Phong Thiệu cứ nghĩ dùng những lí do này có thể đả động được Phong Bạch, dù sao cũng là người tu hành, có thể để tâm cảnh thông thiên, một khi tiến vào Hóa Thần kì thì Thiên Kiếp sẽ không còn là mối đe dọa nữa. Ý tứ của y chính là chỉ cần tu vi được nâng cao thì sẽ không thể không được phi thăng.

Thế nhưng một thứ cám dỗ lớn đến vậy mà Phong Thiệu lại chẳng hề nhìn thấy chút động lòng và vẻ hối hận trên mặt Phong Bạch.

Phong Bạch nghiêng người lại đây, một tay nắm lấy lọn tóc đen trên vai Phong Thiệu, nói:"Thường nghe người đời nói, giang sơn dễ đổi, tại sao chỉ với một viên linh châu đã khiến trong thoáng chốc thần trí liền minh mẫn, ngộ được đại đạo? Thúc thúc có từng nghĩ tới không…" Hắn ngừng lại một chút, ánh mắt hơi lóe"Có lẽ không phải là linh châu gột rửa người đó, mà là linh châu thay thế người đó?"

Phong Thiệu nghe vậy thì ngây người, đúng là y chưa từng nghĩ đến khả năng này, hoặc nên nói là không thể tượng tưởng được, nhưng nếu xâu chuỗi tất cả các vấn đề thì không hẳn là không thể. Hơn nữa càng nghĩ như vậy lại càng cảm thấy so với tịnh tâm thì điều này dễ giải thích hơn. Suy cho cùng trong điện ảnh, lần tao ngộ kia của Lữ Minh Tịnh nếu nói là nhìn thấu trần đời cũng có thể, nhưng nếu nói là tính tình đại biến… Sẽ càng chính xác hơn!

Nghĩ như vậy khiến y thay đổi sắc mặt ngay lập tức, sau một lúc lâu mới khẩn trương mở miệng:"Tại sao ngươi lại có suy đoán như vậy, chẳng lẽ Tử Hư kia đã làm gì ngươi?"

Phong Bạch mặt không gợn sóng nghiêng đầu quét mắt nhìn y một thoáng, thấy trong mắt đối phương là lo lắng, vì thế chỉ nói:"Cũng không có gì, chỉ là ta không tin ông ta mà thôi." Nói xong hắn lại tới gần Phong Thiệu rồi cắn nhẹ lên cằm của đối phương, nói:"Trên đời này ta chẳng tin ai, chỉ tin thúc thúc."

Phong Thiệu sờ cằm, cười mắng một tiếng "Răng nanh của tiểu súc sinh." Thật ra là đang nói ngọt.

"Đáng tiếc Tử Hư kia cũng không tin ta. Ông ta thấy ta không muốn nhận linh châu thì cũng không bức ép, chỉ nói ta hung tính khó sửa sợ sẽ làm hại đến Cửu Châu. Ông ta cũng nhìn ra ta nóng lòng muốn tăng tu vi và thực lực, lợi dụng công pháp để ta trảm yêu trừ ma vì chúng sinh, nói là do yêu ma làm ác, với thiên tính của ta, muốn ta rèn rũa tính tình tu dưỡng thiện niệm. Khi giết đủ số lượng ông ta sẽ cho ta phần công pháp tieps theo." Phong Bạch bình tĩnh nói.

Hắn không cảm thấy Tử Hư có âm mưu, nhưng ông ta không tính kế trái lại khiến hắn không an lòng.

Thúc thúc đã từng nói, vô sự hiến ân cần, không phải tặc chính là trộm.

Phong Thiệu nghe vậy thì kinh ngạc, không ngờ hóa thân của Tử Hư Chân Tiên còn có chiêu này, quả thật không phù hợp với hình tượng chẳng nhiễm khói lửa nhân gian của ông ta. Trong nguyên tác Tử Hư không chỉ từng giúp đỡ Lữ Minh Tịnh mà nhân tiện cũng giúp luôn cả Hà Loan bên cạnh Lữ Minh Tịnh. Tuy Hà Loan thông minh nhưng tâm tính đơn thuần thiện lương, nhận ân huệ một thì sẽ báo đáp gấp mười.

Lữ Minh Tịnh sớm chiều làm bạn với một đứa nhỏ như Hà Loan, tất nhiên tính cách sẽ có sự tương đồng, bởi vậy hoàn toàn không phòng bị Tử Hư. Đâu có giống như Phong Bạch luôn dò xét cân nhắc mọi thứ…

Tuy rằng điều này cũng là do y dạy mà ra song y cũng sợ về sau nếu Tiểu Bạch tách khỏi mình sẽ dễ bị người khác bắt nạt, gặp phải tu giả có tâm tư không đơn thuần thu làm linh sủng, tiền đồ sau này không biết đi về đâu. Nếu như Phong Thiệu sớm biết Tiểu Bạch là nhân vật chính… Vậy giả thiết này cũng không được thành lập. Nếu ngay từ đầu y đã biết hắn là nhân vật chính, chắc chắn Phong Thiệu hoặc là trốn biệt tăm, hoặc là sẽ trừ cỏ tận gốc.

Sau khi Phong Thiệu nghe Phong Bạch kể chuyện xong thì không khỏi thoáng nhướn lông mi.

Nhìn thực lực hiện giờ của Phong Bạch tăng tiến một cách nhanh chóng như vậy thì có thể thấy hắn đã chém giết không ít yêu ma, nếu không cũng không lấy được những phần công pháp sau. Y tà mắt liếc nhìn Phong Bạch, không khỏi thử hỏi:“Thúc thúc của ngươi cũng là tà ma ngoài đạo đấy, sao, có muốn diệt trừ ta để gia tăng chiến tích của ngươi không?”

Phong Bạch nở nụ cười, cười đến độ mắt vàng lấp lánh vô cùng, giống như có thể nhìn thấu dáng vẻ tỏ ra bình tĩnh nhưng kỳ thật là đang làm bộ của Phong Thiệu. Hắn vừa cười vừa xông tới, chuyển mắt nhìn chăm chú vào đối phương, nhìn một lúc liền chuyển sang thăm dò, hôn lên môi Phong Thiệu.

Nụ hôn này xâm nhập triền miên, Phong Thiệu cũng không tự chủ được mà phối hợp theo dẫn dắt của hắn. Năng lực học tập của tiểu súc sinh này rất tốt, chỉ với nụ hôn này cũng đủ khiến cho y động tình.

“Lão thất phu kia có ngụy biện về tà ma ngoại đạo một vạn lần thì cũng chẳng sánh bằng thúc thúc nói một chữ.” Phong Bạch nâng tay ôm chặt hai vai y, nghiêng đầu hôn lên tóc y, ánh mắt tỏa sáng, giọng nói khàn

khàn trầm thấp:“Thúc thúc làm ma, ta sẽ làm tà, thúc thúc đi giết người, ta liền đi phóng hỏa.”

Phong Thiệu cười ha hả, quả thật muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Đây mới là tiểu súc sinh do y một tay nuôi lớn chứ, sao có thể dễ dàng để người khác dụ đi được!

Y quay đầu hung hăng hôn lên môi Phong Bạch. Phong Thiệu vô cùng cao hứng, lập tức xoay người đè lên thân mình của Phong Bạch, dường như chẳng biết phải làm gì mới có thể phát tiết hết sự vui sướng và đắc ý trong lòng minhg, chỉ đành hôn hắn một cách hung dữ và triền miên :“Tiểu Bạch, đúng là đại bảo bối của ta mà!”

Lão tặc thiên ngươi nhìn đi, cho dù ngươi tra tấn ta thế nào thì nhân vật chính cũng chỉ tâm tâm niệm niệm hướng về phía ta. Cho dù thật sự ta có phải làm Ma Tôn, vậy tiểu súc sinh này cũng sẽ làm hộ pháp! Chỉ cần nghĩ như vậy đã khiến Phong Thiệu cảm thấy mỹ mãn, huống chi y cũng nhìn ra tiểu súc sinh này là thật lòng thật dạ muốn nhào lên người mình, bởi vậy không khỏi đắc ý vô cùng, còn thầm than mình đã không thích nhầm người!

Phong Thiệu trong lòng cao hứng liền muốn làm những chuyện khiến cho mình càng thêm vui vẻ. Một tay y ôm lấy mặt Phong Bạch rồi hôn lên khắp nơi trên mặt hắn, tay còn lại lặng lẽ cởi bỏ y bào của đối phương, bàn tay dán lên eo bụng bóng loáng chắc mịn di chuyển dần xuống dưới. Kỳ thật Phong Thiệu là kiểu người gặp dịp thì sẽ chơi, chỉ là những lần trước đều chưa có cơ hội, tuy nhiên không có cơ hội cũng chẳng sao, y không cảm thấy đáng tiếc.

Bởi vì bởi vì y cảm thấy bị tiểu súc sinh này cưỡi cũng không hẳn không có lạc thú, ngược lại còn được trải nghiệm những cảm giác kích thích chưa từng có.

Phong Bạch được y nhiệt tình như vậy thì bỗng cảm thấy có hơi được sủng mà sợ.

Nhưng ánh mắt hắn cũng nhanh chóng trở nên nóng bỏng, đáp trả càng thêm nhiệt tình, lập tức hôn lại Phong Thiệu, một tay còn hướng về huyệt vị phía sau nhẹ nhàng đâm chọc .

Phong Thiệu bị mút mát trêu đùa đến mức nhiệt huyết sôi trào, dần dần thở dốc. Y nâng hai chân, hoàn toàn ngồi trên thắt lưng của Phong Bạch. Được chủ động như vậy khiến Phong Bạch không thể nhịn nổi nữa, sau

khi hắn biết thuốc mỡ kia có tác dụng thôi tình thì cũng không định dùng lại. So với việc thần chí không rõ, hắn càng thích thúc thúc chủ động, chân chính bị hắn làm đến mức thần trí không rõ.

Ngón tay thon dài của Phong Bạch thò vào khuôn miệng đang hơi mở của y, mang theo chất lỏng sau đó khẽ đâm vào bên trong huyệt khẩu phía dưới, xoa nắn một lúc liền đưa cả vào.

Tuy đây không phải lần đầu thừa nhận nhưng lại là lúc đang tỉnh táo, Phong Thiệu chỉ cảm thấy trong cơ thể mình như đang có một chiếc chày lớn không ngừng đâm chọc, như muốn đem lục phủ ngũ tạng của y dời khỏi vị trí. Phong Thiệu hít thở không thông, há miệng thở hổn hển nói:“Chậm một chút…” Sau đó nâng hay tay ôm lấy vai Phong Bạch, thấp giọng chỉ bảo:“… Đúng, chính là như vậy, như vậy thoải mái.”

Có thể nói Phong Thiệu không ngừng dốc túi chỉ bảo Phong Bạch, mà Phong Bạch cũng ham học hỏi vô cùng chăm chỉ. Hai người truyền đạo thụ nghiệp không biết qua bao lâu, cũng không biết đã dùng bao nhiêu phương pháp, học được bao nhiêu tri thức. Lần đầu tiên là thống khoái, lần hai lần ba được cho là tận hứng, nhưng đến lần thứ bốn thứ năm khiến Phong Thiệu cảm giác nguyên khí trong cơ thể của mình như sắp tan hết

May mà Phong Bạch biết được đạo lí để lại núi xanh lo gì thiếu củi đốt nên không liều chết dây dưa.

Sau một hồi sảng khoái như vậy, nội tâm vui sướng của Phong Thiệu cũng dần bình phục, đáy lòng càng thêm kiên cố vững chắc. Y và Phong Bạch cùng hút vào nguyên tinh của đối phương, ngoại trừ để bổ dưỡng, dường như đây cũng là một loại nghi thức đầy thân mật giữa hai người, triệt để đem các mặt, từ trong ra ngoài đều dây dưa một chỗ, không thể tách rời.

Nhưng sau khi hồi phục tâm tình, lý trí của Phong Thiệu cũng quay trở lại, nhất là khi vận hành nguyên khí trong cơ thể lúc tiêu hóa nguyên tinh và cảm nhận được linh khí chưa tan hết của Bình An chú… Cũng cảm nhận được sự ác ý đến từ sư tôn.

Y rùng mình theo bản năng, vội vàng hỏi Phong Bạch:“Ngươi đưa sư muội trở về chưa?”

Phong Bạch nheo mắt, nuốt trọn gà nướng của Phong Thiệu, không, là linh cầm, sau đó lắc đầu.

“Ngươi để nàng ta lại chỗ trận pháp Âm Hồn Tế Thể? Vậy nàng ta sẽ chết chắc?” Sắc mặt của Phong Thiệu xám ngoét, hỏng!

“Ta quan tâm quái gì đến sống chết của ả” Phong Bạch lau miệng, thuận tay nhét một chiếc cánh gà vào trong khuôn miệng đang mở to vì kinh hãi của đối phương.

------oOo------

Chương 76

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy Đan Thanh thân là thiếu tông chủ nhưng cũng không phải dạng không có kinh nghiệm thực chiến, có điều bị thương nặng như vậy thì đây là lần đầu, nếu không nhờ có người cứu giúp chắc đã sớm vào bụng của tên Ma tu kia.

Thể chất của những tu giả tu bằng ngoại vật đều không thể sánh bằng những tu giả khác, Khí tu như Đan Thanh cũng vậy.

Khi Đan Thanh đang vận khí hấp thu dưỡng thân đang theo bản năng trong lúc hôn mê, bỗng nhiên bị một luồng sát khí âm lãnh đánh tới, vừa quen thuộc lại vô cùng mạnh mẽ. Lúc này đã là thời điểm nàng suy yếu nhất, đừng đừng nói việc mở mắt vận động sắc thân, cho dù dùng thức tảo cũng không có linh khí để duy trì hóa lực. Bởi vậy không thể ngăn cản được.

Nàng ngã xuống đất cả người cứng đờ, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc thần trí của Đan Thanh còn thanh tỉnh, nàng cố gắng muốn mở mắt xem tình hình bốn phía, cố gắng nhúc nhích ngón tay muốn cầm lại pháp khí cửa mình, cố gắng lục lọi linh khí trong cơ thể cho dù chỉ là một sợi, nhưng dù cố gắng trong bao lâu cũng chỉ là uổng công vô ích.

Mắt thấy Âm Huyết vụ ăn mòn càng ngày càng lợi hại, pháp thân của nàng sắp không duy trì được nữa, sắc thân cũng hóa thành thây khô. Trong sương mù mờ ảo, nàng bỗng nhiên cảm thấy trên lưng mình nhẹ đi, trong tầm mắt cực kỳ mơ hồ xuất hiện một bóng người.

“Là phiêu miểu à.”

Khi tỉnh lại, Đan Thanh đã có thể hơi cử động, hàn ý ở đáy lòng và đau đớn trên thân thể đã giảm bớt đi nhiều. Khi nàng hoàn toàn mở mắt ra mới phát hiện bản thân vẫn còn nằm ở đáy cốc đáng sợ này.

"Vị đạo hữu này, ngươi tỉnh rồi?"

Đan Thanh quay đầu liền nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi, ước chừng hơn hai mươi, thái độ nói chuyện cũng vô cùng lịch thiệp.

Người nọ thân hình cao gầy, mày ngài mắt phượng, mâu quang tinh lượng, chỉ là trong ánh mắt dường như có ẩn chứa một tia âm hiểm nhưng không khiến cho người ta chú ý, ngược lại như tăng thêm ba phần tính cách.

Nàng thấy nam tử này lấy ra An Thần đăng, nhìn ngọn đèn lượn lờ quấn quanh thân mình liền biết bản thân có thể tỉnh lại cũng là nhờ người này. Tuy do có dung mạo hơn người, không ít lần Đan Thanh được người khác hiến ân cần, nhưng nàng cũng không tự phụ đến độ cho rằng có mỹ mạo thì muốn gì cũng được, nhất là khi hành tẩu ở bên ngoài.

Vì thế Đan Thanh nỗ lực đứng dậy cúi đầu:"Đan Thanh đa tạ tiền bối tương trợ, không biết nên xưng hô với tiền bối như thế nào?" Sở dĩ gọi tiền bối là bởi vì nàng không cảm nhận được tu vi của đối phương, có thể thấy người nọ cao hơn nàng ít nhất là một cảnh giới.

Nam tử nâng Đan Thanh dậy, nhếch miệng cười nói:"Đạo hào của tại hạ là Thanh Dương." Nói xong, gã nói tiếp:"Đan Thanh đạo hữu vừa mới tỉnh dậy, chỉ sợ lần này sắc thân và pháp thân đều bị thương nặng, chỉ sợ tiếp theo khó đi đường xa."

Đan Thanh cũng lộ vẻ buồn rầu, đương nhiên nàng biết tình trạng hiện giờ của mình, khi đưa mắt nhìn bốn phía lại phát hiện Âm Huyết vụ đã không còn tung tích thì không khỏi lộ ra vài phần kinh hãi, nhìn về phía Thanh Dương:"Nơi này vốn là ma quật, ta nhớ rõ còn có Âm Huyết vụ lợi hại vô cùng, sao hiện giờ…"

Thanh Dương rũ ống tay áo, thản nhiên cười nói:"Đạo hữu có điều không biết, ma quật này tồn tại đã lâu, không chỉ lấy nữ tử phàm nhân để lập trận mà còn thường xuyên bắt tán tu khắp nơi để dưỡng trận, dùng rất nhiều pháp môn âm tà để luyện thành con rối, quả thật chính là đại họa của Ký Châu. Ta thân là Tán tu của Ký Châu – Tu Minh trưởng lão, gặp phải hang ổ của Ma tu bậc này tất nhiên không thể bỏ qua. Trận pháp nơi này đã bị ta hủy diệt hầu như không còn, đạo hữu hãy cứ yên tâm."

Chỉ dùng sức của một người đã hủy diệt được ma trận cường hãn bậc này!?

Ánh mắt của Đan Thanh không khỏi lộ ra một tia kinh tán. Tuy rằng tu vi của người này cao hơn nàng nhưng chắc chắn chưa Kết Anh, bởi vì khí tức của hắn ta rõ ràng không bằng sư tôn của nàng. Nhưng nếu chỉ mới Kim Đan kỳ, cho dù là Kim Đan đại viên mãn đi nữa mà có thể hủy diệt trận pháp này… Không ngờ tu giả trong thế tục lại có nhiều người thực lực cường hãn đến vậy, không chỉ Thanh Dương này mà còn có nam tử tuấn mỹ dùng một kiếm đã chém chết Ma tu Kim Đan kia.

“Tiền bối cao thượng, Đan Thanh bội phục.” Nàng nói từ đáy lòng. Tuy rằng ban đầu nàng còn hai phần ngạo khí nhưng cuối cùng vẫn bị thực lực của đối phương thuyết phục. Ở tu chân giới, xuất thân dĩ nhiên là đáng quý, như nàng là thủ đồ của một trong tứ đại tông môn Phiêu Miểu, thế nhưng thực lực lại càng đáng quý hơn. Đó cũng là lý do vì sao gần một vạn năm nay Phiêu Miểu không hạn chế một khuôn mẫu để kén rể, lấy đấu pháp để tuyển chọn.

“Một cái nhấc tay thôi.” Trong giọng nói của Thanh Dương có ba phần ngạo nghễ, con mắt hơi đổi, nhìn về phía Đan Thanh: “Tuy ma quật này đã bị hủy nhưng ma khí vẫn còn tồn tại, nơi đây không thích hợp để nhập định chữa thương. Nếu Đạo hữu không chê, vậy hãy đến Tán Tu Minh cách Phù Dao sơn không xa, đan dược và ngoại vật đều có thể được cung cấp.”

“Này….” Đan thanh có hơi chần chờ, nếu như vậy không khỏi hơi nhiệt tình.

Thanh Dương nhướn mày cười, nói:“Đạo hữu không cần vội vã cự tuyệt, kỳ thật ta cũng nhận ra đạo hữu là đệ tử của Phiêu Miểu tông nên mới như thế. Nghe nói cứ mười năm Phiêu Miểu đại tông lại tổ chức đấu pháp kén rể, có không ít đệ tử ký danh đến tìm đạo lữ. Nếu như được đạo hữu ghé thăm và lộ chút tin tức cũng giúp cho nhóm tán tu của Minh ta có chỗ trông cậy. (Tán Tu Minh: hiểu là liên minh của tán tu, nhưng mình không chọn được từ phù hợp khác nên vẫn giữ chữ Minh thay cho cả cụm nhé)

Đan Thanh đang muốn nói trong Phiêu Miểu tông, cho dù là Thiếu tông chủ như nàng hay là đệ tử ký danh, chuyện hợp tịch vẫn phải do tông môn nhận định, người ngoài căn bản chẳng thể chen lọt vào được. Bởi vì ánh mắt của Thanh Dương khiến nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Người khiến gã cảm thấy hứng thú không phải ai khác, mà chính là mình.

Mỹ mạo của nàng vô cùng nổi tiếng, lại là Thiếu tông chủ của Phiêu Miểu tông, tất nhiên không ít Tu giả đuổi theo lấy lòng cho nên với những chuyện như thế này cũng cảm thấy cực kỳ quen thuộc. Lúc này nhìn Thanh Dương như thế ngược lại khiến Đan Thanh cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Dù sao người có hứng thú với mình, còn biết xuất thân của mình cũng tốt hơn kẻ ở bên cạnh muốn tính kế. Hơn nữa, quả thật lúc này nàng cũng cần một nơi có linh khí dồi dào để dưỡng thương, nếu như muốn nóng lòng lên đường chỉ sợ sẽ tộn hại đạo cơ, mất nhiều hơn được.

“Cảm tạ ý tốt của tiền bối, nếu Đan Thanh từ chối thì quả là bất kính.” Đan Thanh lộ vẻ tươi cười.

Bên này hai người cùng rời khởi ma quật nơi đáy cốc, không bao lâu sau đã có hai người khác ngự kiếm mà đến, là xen kẽ ngang qua nhau mà không hề gặp mặt.

Người tới chính là Phong Thiệu và Phong Bạch.

Phong Bạch tự nhận hôm đó là bị thúc thúc chọc giận mới quên bổ cho nữ nhân kia một kiếm, bởi vậy chẳng thèm quan tâm nàng ta đi tìm chết

Hắn có thể mặc kệ sự sống chết của Đan Thanh nhưng Phong Thiệu lại không thể. Không phải vì y coi trọng nàng ta mà là bởi linh khí của Bình An chú trong cơ thể hai người.

“Người đâu rồi?” Phong Thiệu dùng thần thức quét một vòng nhưng lại không phát hiện được tung tích của Đan Thanh thì không khỏi sinh nghi hoặc, chẳng lẽ đã bị Âm Huyết vụ thôn phệ sạch sẽ? Cũng không đúng, nếu thế hẳn phải còn lại thây khô, vậy… “Được người khác cứu rồi ư?”

“Đáng tiếc, để kẻ khác nhanh chân hơn rồi.” Bỗng nhiên Phong Bạch ở phía sau than một tiếng, Phong Thiệu quay đầu nhìn hắn: “Tiếc cái gì?”

“Ma trận nơi này bị phá, Ma đan kia cũng không còn.” Phong Bạch nhíu mày, một tay hóa thành vuốt sắc, tỏa ra ánh sáng kim sắc giống như tấm lưới mà chụp lấy vài tia Âm Huyết vụ vẫn còn sót lại đang lượn lờ sau đó hấp thu vào cơ thể.

Phong Thiệu vốn né tránh những thứ này theo bản năng nhưng lúc này y lại tự mình xông đến. Mắt thấy một tia hắc khí du ẩn đến gần tấm lưới của mình, Phong Bạch vội vàng thu tay lại, cả giận nói:“Thúc thúc làm cái gì vậy!”

“Thu hồi làm gì, mau đánh ta bị thương. Trong cơ thể của ta vẫn còn một tia linh khí của Bình An chú, hiện giờ nói không chừng nữ nhân kia đã được người ta cứu đi. Một khi nàng tách khỏi ta, sư tôn bấm đốt ngón tay liền biết, chắc chắn sẽ đến đây giáo huấn ta. Bây giờ ngươi nhanh chóng đả thương ta, lập tức đánh tan tia linh khí của Bình An chú, bằng không ông ấy sẽ lập tức đuổi tới đây.” Phong Thiệu nói liên thanh, chỉ thiếu điều nắm lấy móng vuốt của hắn lập tức đập chính mình.

“Tại sao thúc thúc phải sợ lão như vậy, lão đối đãi không tốt với thúc thúc??” Giọng điệu của Phong Bạch lạnh đi vài phần.

Phong Thiệu không thể nói rõ ràng cho hắn trong một lúc bèn chẳng giải thích nữa. Y nhanh chóng lấy ra phi kiếm của mình định chém lên thân thể, kỳ thực cũng không phải thật sự chém, chỉ là muốn mượn thế công của kiếm ý để kích phát Bình An chú thôi. Nhưng một màn này dừng trong mắt Phong Bạch lại không phải đơn giản như vậy, hắn nâng tay “Khanh” một tiếng liền ngăn lại đạo kiếm thế chẳng dùng nhiều lực của Phong Thiệu.

“Ngươi –” Phong Thiệu căm tức liếc nhìn hắn, Phong Bạch lập tức nói:“Thúc thúc, đã muộn rồi. Thần thức của ta đã quét được dao động linh khí do có người đến. Chính là phương hướng mà chúng ta đang đứng.”

Hai mắt Phong Thiệu trợn trừng trừng. Đương nhiên y biết phạm vi thức tảo của Phong Bạch rộng đến chừng nào cho nên không nghi ngờ điều hắn nói, cũng biết là chẳng cần tốn công làm điều vô ích. Sư tôn của y có tu vi Phản Hư, nếu thần thức của Phong Bạch đã có thể quét đến thì cho dù hiện giờ bọn họ có trốn cũng chẳng trốn thoát được.

Phong Thiệu thu hồi kiếm, nếu đã không trốn được vậy thì phải nghĩ cách khác, cân nhắc một lúc thì y cũng nghĩ ra được đối sách. Có đối sách rồi cũng không còn nóng nảy nữa, đơn giản cùng Phong Bạch đợi sư tôn đại giá quang lâm. Nhưng y nghĩ tới xưa nay Phong Bạch có hơi cố chấp nên không quên dặn dò hắn một câu:“Đợi lát nữa không được hồ ngôn loạn ngữ, ta nói cái gì chính là cái ấy, không được tự nhiên chen ngang.”

Phong Bạch nhìn chằm chằm hắn một chút rồi gật đầu.

Ngược lại Phong Thiệu lại bị cái liếc mắt này của hắn làm cho không được tự nhiên, không nhịn được phải giải thích một câu:“Ta và nữ nhân

kia chẳng có quan hệ gì cả. Ngày đó nàng hại chúng ta gặp phải đại nạn, lại hại người phải chịu khổ như vậy, ta muốn giết nàng còn chẳng kịp. Chỉ là ta không muốn để nàng chết ở trong nội hạt của Côn Luân, dù sao nàng ta cũng là Thiếu tông chủ của Phiêu Miểu tông."

Đáy mắt Phong Bạch thoáng hiện sát khi, sau cùng hóa thành một câu lạnh lùng:"Ta sẽ không bỏ qua cho Phiêu Miểu."

Giọng nói lạnh lẽo này thật sự không phù hợp với dáng vẻ đoan chính uy phong lẫm liệt của Phong Bạch này, khiến cho Phong Thiệu hơi kinh ngạc nhưng cũng thương tiếc cho những tháng ngày phải chịu cực khổ của hắn, càng không muốn hắn vì hận thù mà sinh ra tâm ma. Đối với người ngoài, có lẽ đó chỉ là một câu nói ngoan độc nhưng y lại sâu sắc biết được thực lực thật sự của Lữ Minh Tịnh, người có thể cứu thế đương nhiên cũng có thể…

Có điều y biết tính nết của Phong Bạch không thể khuyên nhủ rõ ràng, vì thế cười nói:"Đương nhiên không thể bỏ qua cho Phiêu Miểu. Về sau trên đời này không còn Phiêu Miểu nữa, để các nàng đầu nhập vào Côn Luân ta, có được không?"

Thúc thúc thật sự là thiện tâm, Phong Bạch nở nụ cười nhẹ, gật đầu, sau đó nghiêm chỉnh nói:"Được."

"Tiểu Bạch thật ngoan." Phong Thiệu theo quán tính muốn sờ đầu hắn nhưng đến khi nâng tay lại phát hiện khoảng cách chiều cao có chút không được tự nhiên, vì thế đông cứng tay thu hồi lại chuyển thành vỗ vai hắn.

Phong Bạch miệng mỉm cười, nhấc tay đối phương hôn lên.

Lúc này Phong Thiệu cũng chẳng có tâm tình mà thân thiết, không biết lúc nào sư tôn sẽ đến, nếu để cho ông ấy nhìn ra ái muội giữa hai người vậy thì đối sách của y không dùng được rồi. Vì thế đành thu hôi tay, nhìn quanh bốn phía, chuyển trọng tâm câu chuyện:"Ngươi đã sớm biết đến ma quật này? Là muốn giết Ma tu kia hay là lấy ma đan?"

Ma đan này là thứ do đại pháp Âm Hồn Tế Thể nuôi dưỡng thành. Trận pháp hấp thu nhiều máu của âm nữ tạo nên Âm Huyết vụ chỉ là phụ, mục đích chính vẫn là vì kết thành ma đan. Chỉ cần có âm nữ mới không ngừng bổ sung vào trận pháp thì sẽ có thể giúp Ma tu lập trận hấp thu huyết hồn của ngàn người. Cho dù những người này chỉ là phàm nữ nhưng do thời giờ sinh khiến Âm Khí tạo ra trở thành một thứ đại bổ với Ma tu. Là đường tắt ngắn nhất giúp nhanh chóng gia tăng tu vi.

Sở dĩ Phong Thiệu lí giải như vậy không chỉ vì trên tâm chú của chú Luyện Tâm có ghi lại mà trong nguyên tác Thanh Thành cũng từng sử dụng môn đại pháp này. Gã còn làm triệt để hơn cả ma quật này, người gã dùng không phải là phàm nữ mà là sắc thân của tu nữ, pháp thân, Nguyên Thần, huyết hồn… Tất nhiên uy lực cũng mạnh hơn nhiều. Tu vi của Thanh Thành có thể gia tăng nhanh chóng cũng chính nhờ lập nên trụ cột ở nơi đây.

Về phần y hỏi Phong Bạch muốn ăn ma đan này thật ra chỉ căn cứ theo thiên tính thôn phệ quỷ mị của hắn mà suy đoán thôi.

"Đều đúng, ta vừa muốn giết Ma tu lại cũng muốn ăn ma đan. Có điều lẻ vào mấy lần đều không bắt được chủ nhân của trận pháp này." Phong Bạch cùng Phong Thiệu đi lên phía trước, nhìn thây khô đầy đất, bỗng nhiên ánh mắt chợt lóe. Hắn ngồi xuống nhéo nhéo thây khô của một nữ tử, hóa nhập linh khí thăm dò.

Phong Thiệu càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp. Những nữ nhân này đều đã hóa thành thây khô, rõ ràng thời điểm nhìn thấy mấy hôm trước vẫn có một số người còn khỏe mạnh. Theo tốc độ hấp thu luyện hóa của ma trận này, không đến mức mới mấy ngày đã… Trừ phi, y suy đoán nói:"Chẳng lẽ không phải có người phá hủy trận pháp này cứu Đan Thanh đi, mà là…"

"Những nữ nhân này đều đã bị lợi dụng sạch sẽ, tất nhiên không cần phải phá trận." Phong Bạch cười như không, quay đầu nhìn về phía Phong Thiệu, nói:"Đúng rồi, nhắc đến chủ nhân của ma trận này cũng là kẻ không thể nắm được khí tức, giống như thúc thúc vậy. Trừ lúc kia ra còn lại ta không ngửi được ma hương của người."

Thời điểm mà Phong Bạch nhắc đến đương nhiên là muốn ám chỉ khi hai người quan hệ, bắn ra thứ kia mới không thể che dấu ma khí. Hắn nói những lời này tựa như chỉ trên đùa nhưng Phong Thiệu lại đặt trong lòng. Trời sinh Bạch Hổ đã vô cùng mẫn cảm đối với khí tức của quỷ quái âm tả, ngay cả hắn cũng không phát hiện được đương nhiên là do người kia che giấu. Giống như y có ngọc Vô Danh che lấp ma khí vậy.

Tâm chú Tế Luyện và đại pháp Âm Hồn Tế Thể, ma khí bị che giấu… Chủ nhân này đến tột cùng là ai?

Trong lòng Phong Thiệu không ngừng phỏng đoán, chỉ sợ người này cũng không thoát được liên quan đến Tu Di lão tổ, vì thế liền âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Hai người đợi ở nơi chướng khí mù mịt này không bao lâu thì Thái Dần chân quân đã đạp tường vân mà đến. Ngay từ xa đã nghe thấy tiếng ông mắng đầy tức giận: "Cái tên ngoan đồ nhà ngươi! Thế mà còn dám bằng mặt không bằng lòng!" Lửa giận mãnh liệt chọc thẳng vào lòng người.

Mí mắt của Phong Thiệu giật liên hồi, còn Phong Bạch lại rất bình tĩnh. Hắn ngoáy tai mấy cái, nhưng dường như vẫn cảm thấy chưa thoải mái bèn hóa thành tai hổ. Phong Thiệu thấy thế thì lập tức tát một cái lên đầu hắn rồi dùng ánh mắt ý bảo Phong Bạch: "Thành thật một chút, làm người cho tử tế."

------oOo------

Chương 77

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giọng nói của Thái Dần chân quân truyền đi chưa được bao lâu thì bản nhân cũng tới nơi, nhưng khi ông vừa mới đẩy đụn mây bước xuống thì đã bị một người mạnh mẽ nhào lên ôm chặt đùi.

"Sư tôn người xem! Đan Thanh sư muội bị Ma tu bắt đi rồi. Suýt chút nữa con cũng lành ít dữ nhiều!" Phong Thiệu nhập vai cực nhanh, thể hiện dáng vẻ thất kinh trước khi Thái Dần kịp mở miệng, vội vàng thay đổi sự chú ý của ông.

"Ma Tu?" Quả nhiên Thái Dần bị hai chữ này hấp dẫn. Dù sao nơi đây cũng là núi Phù Dao ở Ký Châu nằm ngay dưới mi mắt của Côn Luân, vậy mà lại có Ma tu hoành hành !?

Ngay sau đó Thái Dần liền kéo Phong Thiệu đến trước mặt mình, nhíu mày răn dạy:"Cũng chỉ là vài tên Ma tu gan lớn bằng trời mà thôi, có cần con phải bày ra dáng vẻ như thế này không?"

Phong Thiệu làm ra ba phần xấu hổ:"Cũng do đồ nhi sợ làm mất sư muội, hiện giờ khó lòng ăn nói với sư tôn."

Y vừa nói ra những lời này khiến dáng vẻ "Đệ tử ngoan ngoãn vô tình làm mất đối tượng kết hôn tốt do gia trưởng hảo tâm an bài" diễn đạt đến bảy, tám phần, vừa đủ giấu diếm được Thái Dần. Ông liếc mắt nhìn

Phong Thiệu rồi nói:“Cũng không phải do con giở trò, vi sư sao nỡ trách tội, nếu có cũng chỉ để con đến Tư Quá phong một thời gian thôi.”

Tư Quá phong !

Trong lòng Phong Thiệu chấn động, may mà y phản ứng nhanh, nếu không ắt sẽ phải tới nơi đó. Nghe nói một khi có đệ tử phải đi vào trong thì chưa quá mười năm sẽ chưa ra được. Tất nhiên đến Tư Quá phong cũng không phải là không có ich, nơi đó chỉ giam lỏng đệ tử của Côn Luân, trên đỉnh núi động kiếm trải rộng, không ít đệ tử tự mình xin nhập phong để tu luyện kiếm ý.

Nhưng nơi này còn gian nan khổ cực hơn kiếm trận Côn Luân Bắc Đẩu không biết bao nhiêu lần, lĩnh ngộ kiếm ý hoàn toàn dựa vào việc bị chém. Nơi đó tụ hợp kiếm ý của tất cả các trưởng lão, đại năng từ lúc khai tông đến nay, từng đạo đánh xuống vừa có thể tra tấn đệ tử phạm sai lầm, vừa có thể giúp đệ tử ngộ đạo. Suy cho cùng việc lĩnh ngộ kiếm ý đều cực kỳ chú trọng đến duyên pháp

Tuy Phong Thiệu luôn mồm nói muốn chăm chỉ cố gắng, nhưng cũng không cho rằng bản thân sẽ vì kiếm ý có triển vọng mà nguyện hiến dâng tinh thần cao cả đến vậy. Thế nên một nơi như Tư Quá phong khiến y tránh còn không kịp. Mười năm là khoảng thời gian đủ cho y làm rất nhiều chuyện, cho dù muốn gia tăng thực lực y cũng có rất nhiều cách khác nhau. Quan trọng nhất y còn là Ma tu!

“Người kia là ai?” Vốn Thái Dần còn đang muốn hỏi căn nguyên sự việc, lúc này mới nhớ ra có người ngoài ở đây. Ông liếc mắt nhìn, là một tu giả trẻ tuổi mới hơn hai mươi, tu mi ưng mục, cao ngất ngạo nghễ, một bộ bạch y khiến hắn tỏa ra khí độ thanh lãnh kiên cường, vô cùng xuất chúng.

Phong Thiệu vội vàng tiến lên nói:“Sư tôn, mấy ngày trước chính là nhờ vị đạo hữu này đã cứu đồ nhi từ trong Ma trận.”

Thái Dần đánh giá Phong Bạch, trong ánh mắt ẩn chứa vài phần không tin tưởng. Phong Thiệu cũng chẳng hoang mang, trực tiếp kéo Phong Bạch đến trước mặt Thái Dần rồi nói:“Sư tôn đừng nhìn tu vi của hắn chỉ mới Trúc Cơ, nhưng thực lực của hắn vô cùng nổi bật, hơn nữa còn có dị năng bẩm sinh.” Nói xong y liền dùng mắt ra hiệu cho Phong Bạch.

Lần này Phong Thiệu không kịp báo trước với Phong Bạch nhưng Phong Bạch vẫn phối hợp vô cùng tự nhiên. Dù sao hai người đã ở bên nhau đã

hơn mười năm, không chỉ có sự tin tưởng lẫn nhau ngày càng tăng thêm mà hắn cũng rất hiểu thúc thúc.

Chỉ cần một ánh mắt đã đủ để Phong Bạch biết ý đồ của y ở đâu.

Lúc này Phong Bạch không lấy Trạm Lô kiếm ra, nghe thấy Phong Thiệu nói một câu "Dị năng bẩm sinh" liền biết nên làm như thế nào. Năm ngón tay thon dài trắng nõn hóa thành vuốt thú cường tráng sắc bén trong phút chốc. Chỉ nghe thấy một tiếng "Uỳnh" vang dội, vuốt hổ rạch một đường trong hư không đã khiến cho người ta sinh ra ảo giác bị nghiền nát.

Bức tường đá ở đáy cốc cách đó mười trượng vậy mà lại hiện lên những vết nứt chằng chịt như tơ nhện, tiếng "Rắc rắc" lan ra từ chậm đến nhanh dần, tường đá hóa thành một đống đá vụn chất chồng như ngọn núi nhỏ.

Với loại công kích bậc này, nếu như là một tu giả Kim Đan kỳ thì cũng không có gì đặc biệt, ở trong mắt tu giả Phản Hư kỳ như Thái Dần lại càng chẳng đáng nhắc tới. Khiến người ta rung động không phải là vì tu vi của Phong Bạch chỉ mới Trúc Cơ, cũng không phải việc tay hắn có thể hóa thành vuốt thú mà là việc hắn không hề sử dụng bất kỳ phương thức tấn công nào, chỉ tùy ý rạch một đường, thậm chí còn không hóa thành linh lực, chỉ sử dụng một đạo linh khí hung hãn đã tạo thành tổn hại như vậy. Đủ thấy một khi hắn thực sự tấn công thì tiềm lực sẽ lớn đến mức nào.

Ánh mắt của Thái Dần lấp lánh, nhìn về phía Phong Bạch. Chỉ mới Trúc Cơ kỳ, người có thể biến hóa, lại có thể sử dụng linh khí… Bỗng nhiên ông nâng bước, thay hình đổi vị* đột ngột xuất hiện trước mặt Phong Bạch, một tay nắm lấy cổ tay của hắn, một tay đặt tại đan điền thăm dò lên đến mi tâm. (Thay hình đổi vị: Dạng như là tốc biến, di chuyển cực nhanh ấy)

Đây là tham thức, Phong Bạch có hơi chống cự theo bản năng nhưng khi nhận được ánh mắt cổ vũ của Phong Thiệu thì lại nhịn xuống, để cho Thái Dần có thể thức tảo bên trong cơ thể mình. Trên mặt hắn không chút gợn sóng sợ hãi nhưng trong lòng lại đang tầng tầng che lấp, hắn không sợ kẻ khác nhìn ra thân thể Bạch Hổ nhưng cũng không muốn nhiều người biết được.

Thái Dần luôn thể hiện cảm xúc ra ngoài, khi ở trước mặt người ngoài hay lúc còn đảm nhận vị trí tông chủ ông mới che dấu một hai phần, còn bây giờ lại hoàn toàn thể hiện tính cách thật của mình. Khuôn mặt ông

đỏ bừng, hiển nhiên là vẻ mặt khi kích động. Ông ngẩng đầu, cao hứng nói:“Thân thể Thánh thú, là thân thể Thánh thú!”

Sau khi Phong Thiệu và Phong Bạch trao đổi ánh mắt liền lập tức quay sang Thái Dần chúc mừng:“Sư tôn đại hỉ, tìm được lương tài!”

Thái Dần nhướn mày cười, hỏi Phong Bạch:“Ngươi tên là gì? Thân thể thánh thú, có phải là tộc nhân của Lữ thị?” dù sao người phi thăng ba ngàn năm trước cũng là Tán Ất lão tổ, tộc nhân của Lữ tộc.

Phong Bạch đang muốn đáp lại thì Phong Thiệu đã giành trước một bước, thốt lên:“Đúng vậy, hắn là một đứa trẻ mồ côi của Lữ tộc, tên là Minh Tịnh. Thiên tư trong sáng, bản chất tinh thuần.” Sở dĩ y phản ứng như thế cũng là để tránh Phong Bạch nói ra cái tên “Phong Bạch”, khiến sư tôn y suy đoán lung tung.

Ánh mắt Phong Bạch lóe lên phút chốc, hắn ngoái đầu liếc mắt nhìn y nhưng cũng không nói thêm gì khác, chỉ khom người nói:“Nếu ngài không chê, nguyện bái Chân quân làm thầy.” Miệng nói như thế nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy có cũng được mà không cũng chẳng sao. Chỉ là khi nghĩ đến được cùng thúc thúc bái chung một thầy, không chỉ có thể ngang hàng với y mà còn được đường đường chính chính đi vào Côn Luân, ngày đêm không chia lìa.

Môi hắn khẽ cong, cũng trở nên chờ đợi hơn.

“Này…” Tuy Thái Dần có vui sướng nhưng lại vẫn chần chừ. Dù sao ông cũng đã đạt đến cảnh giới đại năng, tuy vưng mừng vì gặp được lương tài mĩ ngọc như thân thể Thánh thú nhưng cũng không đến mức đắc ý vênh váo.

Ông nhìn Phong Bạch, hơi suy nghĩ một chút rồi giơ tay chặn lại:“Tính nết của ngươi quá mức lạnh lùng, thật sự không hợp khẩu vị của ta. Nếu là trước đây ta còn có thể nỗ lực thu nhận nhưng hiện giờ cũng mất đi tâm tư dạy dỗ, chỉ sợ sẽ trậm trễ ngươi.”

Phong Bạch không ngờ mình bị cự tuyệt lại là do tính nết của mình, ánh mắt hắn cũng âm trầm đi vài phần. Tuy Phong Thiệu cũng cảm thấy hơi ngoài ý muốn nhưng không phải không hiểu. Thái Dần là một người có cảm xúc rất mạnh, yêu ghét rõ ràng, chuyện nhận đồ đệ ông cũng rất để ý đến duyên pháp. Ông không muốn nhận Phong Bạch cũng vì quý trọng tài năng của hắn.

Hiểu thì hiểu nhưng Phong Thiệu cũng không muốn buông tha cơ hội này, lập tức nghĩ tới một người liền đề nghị:“Sư tôn, thân thể Thánh thú

ngàn năm khó gặp, so với đồ nhi còn hơn xa, nếu như không thu nhập Côn Luân ta thì thật sự quá đáng tiếc. Nếu sư tôn thấy hắn không hợp tính nết sao không để hắn làm đệ tử của Cố Hoài sư huynh?"

Nhìn đuôi lông mày Thái Dần vừa động, Phong Thiệu liền biết có hi vọng nên tiếp khuyên bảo:"Sư huynh nay đã là cảnh giới Kim Đan đại viên mãn, thời gian Kết Anh cũng không còn bao lâu lại chưa thu đồ đệ. Hơn nữa tính tình của huynh ấy cũng thanh lãnh, chẳng phải vô cùng hợp với hắn hay sao?"

Thái Dần vừa nghĩ đến tính cách như tảng băng của Cố Hoài thì không khỏi nhíu mày.

Trước kia ông là người tùy tính mà sinh sự, sau đó cũng cố kiềm nén tính cách muốn liễm tâm tu đạo nên mới thu một đồ nhi thành thật là Lâm Tòng Chi và một đồ nhi băng sơn là Cố Hoài, không hẳn không mang suy nghĩ nhờ đó mà ảnh hưởng tới tính cách của mình. Sau này theo tâm cảnh tăng lên, ông lại thu thêm Phong Thiệu giống như một quả pháo nhỏ. Bởi vậy lại càng cảm thấy Đạo Tâm quý ở chỗ kiên trì nguồn gốc nên không còn miễn cưỡng đè nén tính cách của mình nữa, tất cả tâm trí đều đặt lên người ấu đồ nhà mình.

Nghe Phong Thiệu nói như vậy, Thái Dần cũng từ bụng ta suy ra bụng người, hiểu được Phong Bạch và Cố Hoài tính nết hợp nhau vậy thì sẽ không dẫm lên vết xe đổ của mình. Nếu thu hắn làm đệ tử của Cố Hoài, ngày nào đó tiểu tử này có thể phi thăng vậy cũng khiến ông nở mày nở mặt, vì thế vui vẻ ra mặt:"Không tồi không tồi, coi như con còn biết suy nghĩ."

Lời này vừa ra thì không cần Phong Thiệu nháy mắt, Phong Bạch đã hiểu ý, đoan chính chỉnh đốn trang phục dập đầu:"Đồ tôn bái kiến sư tổ."

Thái Dần vô cùng vừa lòng, lúc này mới nâng Phong Bạch dậy, càng nhìn ánh mắt của ông càng thêm nhu hòa, một tay vỗ bờ vai của hắn, tràn đầy cảm giác thân thiết như người một nhà.

Phong Thiệu nhìn một màn này khiến tâm sinh cảm khái. Xem ra tình tiết trong nguyên tác vẫn là tình tiết, dù có bị y cố ý lái đi cũng không thay đổi quá nhiều. Nhân quả gắn liền, bởi vậy một khi muốn thay đổi tình tiết cũng phải thay nhân thì mới mong đổi được quả, Giống như việc hôm nay, y không thay đổi được tính cách của Thái Dần là nhân nên cũng không thay đổi được việc Phong Bạch trở thành đệ tử của Cố Hoài là quả.

Cho nên muốn thay đổi được kết cục của mình thì y phải thay đổi được "nhân" tạo thành kết cục. Có điều nếu "nhân" này là Phong Bạch thì đã thay đổi rồi, nhưng nếu "nhân" là một người khác… Vậy thì kết cục của y vẫn là một ẩn số.

Ánh mắt Phong Thiệu âm trầm, không rõ tại sao mà y lại nghĩ đến Tu Di lão tổ, còn có hóa thân của Tử Hư Chân Tiên.

Nhưng Phong Thiệu không có thời gian thất thần lâu bởi vì Thái Dần đã nhanh chóng nhắc đến chuyện của Đan Thanh. Trong giọng nói của ông không hẳn không có vài phần thân thiết, xem ra ông cũng rất vừa lòng Đan Thanh nên mới nghiễm nhiên xem nàng như chuẩn đồ tức. (Đồ tức: Vợ của đồ đệ)

Kỳ thật Phong Thiệu cũng không xác định được đến cùng là tại sao không thấy Đan Thanh, nhưng nếu lúc trước y và Phong Bạch đã phát hiện ra ma trận nơi này bị chủ nhân lợi dụng sạch sẽ, mà Đan Thanh lại mất tích vào đúng lúc này, khó tránh khiến người ta suy nghĩ miên man bất định. Y nói Đan Thanh là bị Ma tu bắt đi không hẳn là không có căn cứ thực tế.

Vì thế y hơi trau truốt lại lời nói, còn dẫn Thái Dần đến chỗ ma trận xót lại. Sau khi nhìn thây khô khắp nơi trên mặt đất ở đáy cốc thì Thái Dần cũng không sinh nghi, chỉ là sắc mặt vô cùng khó coi:"Nay yêu thú tàn sát bừa bãi cũng đành, vậy mà đến Ma tu cũng dám đặt chân lên Cửu Châu, lại còn dám đặt trận pháp âm tà bậc này trên núi Phù Dao bên trong hạt địa của Côn Luân, tổn hại Linh sơn của ta, coi rẻ Côn Luân, thậm chí còn dám bắt cướp đồ tức của Thái Dần. Đúng là muốn tìm chết!" Trong khi nói chuyện, linh khí quanh thân ông cũng dâng lên hình thành một lốc xoáy linh lực, chỉ cần hơi không để ý một chút sẽ bị nộ linh này gây thương tích.

Phong Bạch phản ứng cực nhanh nhạy, sớm đã bất động thanh sắc bảo hộ bên cạnh Phong Thiệu, cũng không quan tâm đến việc Phong Thiệu có thể tự bảo vệ chính mình.

Tiếp theo Thái Dần lại trấn an Phong Thiệu, nói:"Thiệu Nhi con yên tâm, đây là đồ tức được vi sư nhìn trúng, đừng nói là vài tên Ma tu, cho dù là Ma Tôn đến đây vi sư cũng phải cướp về để nàng hợp tịch với con ."

Phong Thiệu khúm núm gật đầu phụ họa, nhưng mới phụ họa được một nửa lại cảm thấy bên cạnh truyền tới một ánh mắt âm lãnh. Dư quang của y xẹt qua, đúng là Phong Bạch ở bên cạnh đang lạnh lùng nhìn bên đây khiến y tự dưng cảm thấy phát run một cách khó hiểu.

Thái Dần nói xong liền đem Phong Thiệu và Phong Bạch cùng lên tường vân, khống chế bay theo hướng linh khí của Bình An chú để lại. Tuy rằng lúc này linh khí đã tiêu hao hết nhưng dù sao tu vi của Thái Dần cũng thâm hậu, lại đích thân đến tận đây nên tất nhiên sẽ có cách để lần ra dấu vết còn xót lại…

Vì thế Thái Dần mang theo lửa giận ngập tràn, một lòng một dạ phải giúp ái đồ cướp lại tức phụ, cứ như vậy mang theo ái đồ và tình nhân của ái đồ lên đường.

Tác giả có lời muốn nói:※ tiểu kịch trường

※ Phong Tiểu Bạch: Đồ tức?[;′-`]

※ Phong Tiểu Thiệu:…… Ngô…… Ân……o[__□]o

※ Phong Tiểu Bạch: Đồ tức?[;′-`]

※ Phong Tiểu Thiệu: Súc sinh dơ bẩn ! A a ! Nhẹ một chút! a °.°·[[[p[≧□≦]q]]]·°.° Ta sai rồi… Ngươi.. Ngươi mới là đồ tức của sư tôn..5555..

※ Phong Tiểu Bạch: Là đồ tế.=_,=

------oOo------

Chương 78

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kỳ thật Phong Thiệu cũng chẳng thèm quan tâm đến sống chết của Đan Thanh. Nếu sống, vậy thì tốt, giảm bớt một phiền toái cho Côn Luân. Dù sao hiện giờ thế cục vẫn chưa rõ ràng, Đan Thanh là thiếu tông chủ của Phiêu Miểu tông lại chết ở nội hạt của Côn Luân, thậm chí là bên cạnh y thì thực sự không dễ nhìn. Nếu chết, vậy cũng tốt, về sau đỡ phải tìm cơ hội báo thù, coi như tiêu bớt một mối hận trong lòng Tiểu Bạch.

Tuy rằng y không biết lúc Phong Bạch rơi vào tay Bích Lạc đã phải chịu những tra tấn như thế nào, nhưng khi vừa nghĩ đến Lữ Minh Tịnh trong nguyên tác bị Thanh Thành đối đãi ra sao liền khiến trong lòng Phong Thiệu cực kì khó chịu. Nghĩ như vậy làm y cảm thấy Đan Thanh chết vẫn hơn.

Nhưng hiện thực luôn thích đi ngược lại với mong muốn của nhân vật phản diện, Phong Thiệu muốn nàng chết thì nàng không những không chết mà còn sống khỏe mạnh.

Thái Dần mang theo hai người đi về phía đông, thẳng đến chỗ dãy núi Tuyết Sơn.

Nơi họ dừng chân là một thung lũng tuyết bay rợp trời, tuy rằng tu giả nhất là những người có tu vi thâm hậu sẽ không bị ảnh hưởng bởi bốn mùa nóng lạnh trong thế tục nhưng Phong Thiệu vẫn bị gió tuyết thổi đến không mở được mắt.

Y đang muốn cường hóa khí hộ thân thì Phong Bạch ở bên cạnh đã nâng tay trước. Linh khí của hắn vô cùng hùng hậu, pháp quyết hộ thân nho nhỏ nhưng không kề kém cạnh so với tu giả Kim Đan kỳ như Phong Thiệu, thậm chí khí thể còn giày hơn, giúp cản hết gió tuyết ở bên ngoài.

Phong Bạch nhìn thấy đối phương bị gió tuyết thổi đến độ hai má trắng hồng thì bỗng có xúc động muốn sờ lên, nhưng tay hắn vừa nâng đã phải đối diện với ánh mắt vô cùng nghiêm trang của Phong Thiệu đành mất tự nhiên rụt lại. Hắn muốn nắm lấy bàn tay trắng trẻo của y… nhưng cũng chỉ là nghĩ vậy thôi. Phong Bạch mặt không đổi sắc nhìn theo bóng dáng của Thái Dần, cảm thấy người này thật sự là quá dư thừa.

Lối đi vào thung lũng có một tấm bia đá cao ngất, Thương Thư Từ Kí Minh.

Vốn Phong Thiệu còn tưởng nơi đây là sào huyệt của Ma tu, không ngờ lại là chỗ của Tán Tu Minh.

Thái Dần bấm tay niệm thần chú liền nhìn thấy một luồng hắc sắc hiện ra, ông hừ giọng cười:“Từ lâu đã nghe nói Tán tu không phân thiện ác, thích nhất là trộn chung một đám với Ma tu, nay vừa thấy, quả đúng là vậy.” Nói xong ông liền nhấc chân đi vào. Bên trong có một tầng cấm chế mắt thường khó thấy nhưng thứ này với Thái Dần cũng chẳng khác gì một tờ giấy không hơn không kém.

Chỉ thấy ông vung tay lên liền có một đạo mũi nhọn đỏ rực bắn ra, trong hư không trống rỗng thoáng chốc hiện lên một lá chắc mỏng manh, nhưng lá chắn này chỉ hiện trong chốc lát đã bị đánh tan, để ba người Thái Dần đi vào một cách dễ dàng.

Bên trong cấm chế lại là một cảnh tượng khác, tuy không phải là động thiên phúc địa nhưng so với băng tuyết rợp trời bên ngoài thì vẫn tốt hơn nhiều, ít nhất không có bão tuyết quất thẳng vào mặt. Trong thung lũng

còn hiện lên mấy phần cảnh sắc xanh tươi, thậm chí là có linh khí ôn nhuận. Tuy những linh khí này không nhiều nhưng ở trong thế tục đã là khó có được, cũng hiểu tại sao Tán Tu Minh lại chọn một nơi hoang vu hẻo lánh như thế này để đặt chân.

Ngoài cảnh sắc còn có phòng ốc, có nam có nữ. Những người này hoặc đang nuôi trồng, lao động, hoặc đang luyện kiếm, tập võ, nơi này giống như một thế ngoại đào nguyên tràn ngập sức sống.

Đây là lần đầu tiên Phong Thiệu đi vào nơi ở của Tán Tu Minh. Trong nguyên tác vai diễn của những Tán tu này không nhiều nhưng vẫn có hình ảnh của Tán Tu Minh, sau này nơi đây sẽ trở nên đổ nát thê lương, so với cảnh tượng đất đai khô cằn khi ấy, lúc này bên trong Tán Tu Minh lại là một mảnh yên bình an tĩnh.

Nhưng sự yên bình an tĩnh này lại nhanh chóng bị đánh vỡ, âm thanh ngăn cản của vài tu giả truyền tới đây:“Kẻ tới là người phương nào, sao dám cả gan phá hỏng cấm chế của Từ Kí Minh* ta, tùy tiện xâm nhập!” Nói xong liền thấy một loạt kiếm quang vọt tới. (*Tên của liên minh tán tu)

Có sư tôn ở đây, Phong Thiệu không cần trả lời đã nghe thấy Thái Dần cả giận nói:“Bản chân quân từ Côn Luân đến đây, thứ các ngươi cũng xứng biết được danh hào của bản chân quân? Mau mau gọi Minh chủ các ngươi ra đây, hai tay dâng trả đồ tức cho bản chân quân.” Thậm chí ông còn chẳng thèm rút kiếm, chỉ là vài pháp quyết nhẹ nhàng đã đánh mấy đạo kiếm quang kia phản ngược lại.

Với tu vi của Thái Dần, chỉ cần một chiêu đã đủ gạt bỏ hết mấy tu giả Luyện Khí này nhưng ông khinh thường làm thế. Nếu là tam tông khác, những tu giả này đừng mong được may mắn như vậy. Không nói trong mắt đại tông, cho dù là trong mắt tông môn ở thế tục thì Tán tu, nhất là Tán tu có tu vi thấp quả thật chẳng khác gì phàm nhân, đều là những con kiến mà thôi.

Tuy rằng uy lực của kiếm quang không lớn những vẫn khiến nhóm Tán tu phải nhận đả kích không nhỏ, đều té ngã sang một bên. Thái Dần lại cố ý tỏa ra uy áp khiến chúng tu giả hai mắt nhìn nhau tràn ngập kinh hãi.

Từ Kí Minh năm giữa thung lũng của Tuyết Sơn, ngoại trừ phòng ốc là nơi cư ngụ của các Tán tu thì ở trung tâm chính là nơi ở của minh chủ và các trưởng lão của Tán Tu Minh.

Một trong những chỗ đó là của Thanh Dương. Lúc này, trên giường nhỏ nơi phòng ngủ lờ mờ hiện ra hai bóng dáng một nam một nữ. Nữ tử có dung mạo thoát tục, da trắng như tuyết nhưng khi làm chuyện vui bậc này mà sắc mặt lại chết lặng, đôi mắt cũng mờ mịt. Nàng khóa ngồi trên hông nam tử, đôi chân thon dài trắng nõn bao quanh thân thể của đối phương.

Nam tử này chính là Thanh Dương, gã đỡ lấy hai vai của cô gái rồi không ngừng va chạm. Đôi mắt gã ánh lên vẻ nham hiểm, một tay dừng trên đan điền của nữ tử không ngừng vận tác. Đợi khi hai người đạt đến cao trào, Thanh Dương liền vô cùng thuần thục hóa đi âm tinh trên người nữ tử. Gã thỏa mãn hút vào, không nhịn được than thở một tiếng:"Không hổ là Phiêu Miểu, còn là thân thể Thuần Âm, quả nhiên không tầm thường."

Vẻ mặt của nữ tử mệt mỏi tiều tụy nhưng hai mắt không nhắm lại mà vẫn dại ra, giữa mi tâm còn có một luồng khí đen.

Thanh Dương vuốt ve hai gò má nhẵn nhụi của nàng, khuôn mặt này thanh lệ thoát tục khiến gã nhớ về nhiều năm trước cũng có một nữ tu của Phiêu Miểu với dung nhan mấy phần tương tự lại khiến gã muốn sống không thể, muốn chết không xong.

Thanh Dương bóp chặt của cằm nàng, bộc lộ khí tức âm ngoan tàn nhẫn, hừ lạnh một tiếng:"Phiêu Miểu thì thế nào, Côn Luân thì thế nào? Bão Phác thì sao? Một ngày nào đó, ta muốn các ngươi đều phải trả giá."

Tay phải của gã hơi nâng lên, ma khí trong cơ thể dồn đến bàn tay, gã mặc niệm chú Tế Luyện Tâm, trên đầu ngón tay tụ lại một đoàn hắc khí bay đến trán của nữ tử. Nữ tử bị hắc khí mạnh mẽ tràn vào khiến sắc mặt lập tức trở nên thống khổ dữ tợn…

Cùng lúc đó Thanh Dương lại nở nụ cười tà ác, vừa lòng nuốt vào tinh hồn khí của nữ tử. Gã thầm nghĩ sau khi ăn luôn tinh hồn và nội đan còn có thể ném thân xác này cho nhóm Ma tu lâu la. Tuy chỉ là tàn hoa bại liễu nhưng với dung mạo bậc này cũng không khiến người ta khó chịu.

"Trưởng lão, trưởng lão." Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng người.

"Chuyện gì?" Thanh Dương không chút hoang mang, chỉ thả chậm động tác đang làm. Gã không sợ bị người khác phát hiện điều gì, dù sao mấy kẻ bên cạnh cũng đều bị khống chế hết rồi.

"Thái Dần chân quân của Côn Luân đã xông vào trong Minh rồi, còn nói là trong Minh ra có Ma tu bắt đồ tức của ông ta đi cho nên đến đây khởi

binh vấn tội. Minh chủ đã ra mặt giải thích nhưng không được, sợ rước phải tai họa nên muốn mời trưởng lão đến giúp đỡ một hai, xem có tìm được nữ tu của Phiêu Miểu kia không."

"Thái Dần chân quân?" Thanh Dương cảm thấy đạo hào này có vài phần quen thuộc, mày nhíu lại liền nghĩ ra người nọ từng là tông chủ của Côn Luân tông. Vốn gã có xuất thân từ tứ đại tông môn, mấy năm nay dù là vì mình hay vì sư phụ cũng khiến gã vô cùng để ý đến tin tức của tứ đại tông. Lúc này lại nghe được hai chữ "Đồ tức" trong miệng tên đệ tử thì lập tức nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Tông chủ đương nhiệm của Côn Luân tông – Cố Hoài cũng là đệ tử thân truyền của Thái Dần, Thanh Dương nhớ rõ Thái Dần có ba đệ tử thân truyền, một người gần đất xa trời, một người tu Vô Tình đạo, còn lại một người… Gã hừ lạnh, chính là kẻ đã khiến mình rơi vào tình cảnh này.

Cho nên, hóa ra nữ tu này là đạo lữ hợp tịch của Phong Thiệu ư?

Nghĩ đến chuyện nữ nhân của kẻ thù bị mình chơi trước khiến đôi môi mỏng của Thanh Dương không tự chủ được mà nở nụ cười đầy âm lãnh. Thêm nữa gã còn nghĩ ra một cách chơi càng có ý nghĩa hơn.

Gã lấy ra một viên ma đan huyết sắc đang tỏa ra hơi nóng, quanh thân nó còn có tinh khí huyết hồn bàng bạc quẩn quanh. Thứ này được luyện thành từ tinh huyết của hơn một ngàn nữ tử thuần âm, là vật đại bổ không tầm thường của Ma môn. Tuy rằng Thanh Dương cảm thấy vô cùng không nỡ nhưng với thực lực trước mắt của gã, muốn khống chế một tu giả Kim Đan mà không tổn hại đến thần trí là vô cùng khó khăn, trừ phi có sư phụ ở đây… Nhưng sư phụ của gã luôn thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, chỉ đành tự thân vận động vậy.

Thanh Dương đem ma đan dẫn vào bên trong linh đài của nữ tử, ngay lập tức khiến linh đài trong sạch của nữ tử nhiễm đầy huyết sắc.

"Đây là đâu?" Đan Thanh mở mắt, không hiểu tại sao nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

"Nơi này là Tán Tu Minh ở Ký Châu, nàng bị Ma tu gây thương tích nên ta cứu nàng về đây để dưỡng thương." Thanh Dương đáp, giọng điệu bình dị nhưng lại mang theo cảm giác không cho phép người ta nghi ngờ.

Đan Thanh cố nhớ lại những chuyện lúc trước nhưng chỉ cảm thấy đau đầu, lúc đối phương nói ra lại khiến nàng cảm thấy chính là như vậy. Đúng vậy, nàng bị Ma tu gây thương tích sau đó được tu giả tốt bụng này

cứu giúp, bởi vì tạm thời không thể đi đường xa nên đã tới nơi có linh khí để tĩnh dưỡng chữa thương.

Thanh Dương khẽ cong môi sau đó đem chuyện Thái Dần tìm tới báo cho Đan Thanh, để nàng cùng đi ra đại sảnh với mình.

Lúc hai người đi tới đại sảnh thì sắc mặt của Thái Dần đã vô cùng không kiên nhẫn. Tuy rằng ông tìm được tới nơi này nhưng vì linh khí của Bình An chú trên người Đan Thanh đã tiêu hao hết nên ông không thể tìm được vị trí cụ thể của nàng ta. Mà đám tu giả của Tán Tu Minh lại không chịu giao người ra khiến ông vô cùng bực tức.

Nhưng thấy những kẻ này thái độ ăn nói khép nép, lấy lòng, chưa nói đến việc không đánh kẻ đang cười nhưng thực lực của đối phương thấp đến vậy, minh chủ cũng mới chỉ Kim Đan kỳ còn lại phần lớn đều là Trúc Cơ. Thái Dần thân là Phản Hư chân quân thủ tông của Côn Luân cũng khó lòng không để ý đến thân phận mà động thủ với đám người này.

May mà tâm trạng xấu của Thái Dần không phải duy trì quá lâu bởi vì rốt cuộc cũng có người đem đồ tức của ông trả lại.

Khi Thanh Dương cùng Đan Thanh bước vào đại sảnh đã nhìn thấy ba vị khách ngồi trên ghế chính giữa. Một người một thân hồng bào, râu trắng buông xuống trước ngực, đường hoàng nhưng không mất đi vẻ tiên phong đạo cốt, áp lực mười phần; Một người một thân bạch sam, cao gầy tuấn tú, tu mi ưng mục*, ánh mắt lạnh buốt như thể hàn sương; Cuối cùng là cố nhân của gã, hơn mười năm trôi qua nhưng dung mạo của người này chẳng hề thay đổi, vẫn là tóc đen ngọc mạo, vẻ mặt ôn hòa còn thêm vào phần tiên khí ấm áp. (Tu mi ưng mục – 修眉鷹目: cụm này sẽ thường hay xuất hiện để chỉ Phong Bạch, chắc là mô tả mắt Tiểu Bạch giống mắt Ưng

Trong lòng Thanh Dương cảm thấy đau nhức, ai có thể đoán được một người nhìn vô hại như vậy nhưng lại có tâm tư ác độc, châm ngòi ly gián, cáo trạng vô lí mới khiến gã phải rơi xuống tình cảnh như hôm nay.

Phong Thiệu nhìn thấy bên cạnh Đan Thanh còn có một nam tu khác. Người này khiến y cảm thấy có vài phần quen mắt, không phải dung mạo mà là khí tức của gã khiến y cảm thấy quen thuộc, nhưng cảm giác này không thể nói rõ khiến y đánh giá thêm vài lần. Có điều mới liếc nhìn vài lần y liền cảm thấy lòng bàn tay của mình bỗng hơi đau nhức.

Quay đầu lại, hóa ra là Phong Bạch đang dùng móng vuốt đâm đâm lên tay y. Trong lòng Phong Thiệu tràn ngập khó hiểu, đành phải trừng mắt nhìn hắn rồi lại đánh mắt sang phía Thái Dần bên kia ý bảo Phong Bạch đừng làm quá nhiều động tác nhỏ, sư tôn y cũng không phải kẻ ăn chay.

Thanh Dương bước lên trước cúi đầu:"Bái kiến chân quân và chư vị quý sử, vãn bối là Thanh Dương, trưởng lão của Tán Tu Minh." Sau đó, gã liền giải thích đầu đuôi về chuyện cứu Đan Thanh đã hôn mê trong ma trận trên núi Phù Dao như thế nào.

"Ma tu kia đả thương con? Có đáng ngại không?" Thái Dần chẳng chú ý lắng nghe. Ông vừa thấy Đan Thanh thì tâm trạng đã tốt lên phân nửa, đánh giá thân hình có hơi tiều tụy của nàng ta, tuy linh khí đã hao tổn phần lớn nhưng dáng vẻ không giống như bị trọng thương nên cũng vơi bớt lo lắng.

"Chân quân tự mình tìm tới khiến Đan Thanh vô cùng áy náy." Đan Thanh nói đầy chân thành. Dù sao hiện giờ nàng cũng chưa phải đồ tức của Thái Dần, được ông để tâm như vậy thật sự là được sủng nhược kinh*. Nếu như ở Phiêu Miểu, muốn được Phản Hư chân quân tự mình cứu giúp chẳng khác nào mơ mộng hão huyền. (Được sủng ái mà sinh ra sợ hãi)

"Nào có là gì, một thời gian nữa con sẽ là đạo lữ của Thiệu nhi. Chúng ta cũng trở thành người một nhà." Thái Dần tâm trạng tốt cũng viết hết lên trên mặt.

Tâm trạng của Thái Dần tốt nhưng tâm trạng của Phong Thiệu lại không tốt. Bởi vì Phong Bạch đang liếc mắt nhìn y, ánh mắt này băng lãnh vô cùng, móng vuốt đang nằm trong tay y cũng hung hăng cào cào. Phong Thiệu tay bị đau mà đầu còn đau hơn.

------oOo------

Chương 79

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Bạch rất khó chịu, sự khó chịu này đã bắt đầu từ lần đầu tiên khi Thái Dần dùng giọng điệu thân thiết nhắc đến Đan Thanh. Nữ nhân này thì tính là gì? Sao có thể xứng với thúc thúc của hắn?

Cho dù biết không thể vội vàng nhưng hắn vẫn cảm thấy mất kiên nhẫn, nghe thấy Thái Dần lại nói hai chữ "Đồ tức" khiến hắn thật sự muốn một ngụm cắn đứt đầu Đan Thanh. Có điều làm vậy không tốt lắm, dù sao hiện giờ hắn cũng là người, phải dùng cách của con người để giải quyết.

Phong Bạch đi tới trước mặt Đan Thanh, một lần nữa xác nhận cỗ khí tức quen thuộc kia. Khóe môi hắn khẽ cong lên sau đó nói với Thái Dần:"Tuy nhìn qua có chút tiều tụy vô thần nhưng không biết liệu có bị Ma tu lén lút gây thương tích hay không. Ta thường hay nghe nói thủ đoạn của Ma tu vô cùng tàn nhẫn độc ác, sao sự tổ không giúp nàng kiểm tra một chút?"

Đan Thanh thấy Phong Bạch đi tới bên này thì ánh mắt liền nhìn theo. Nàng nhận ra người này, người đã giúp nàng giết tên Ma tu muốn ăn thịt nàng. Sau đó… Sau đó… Sau đó… Nàng vừa muốn nhớ lại thì trong đầu giống như bị nghiền ép, đau nhức vô cùng.

Sau đó nàng được Thanh Dương cứu… Được Thanh Dương cứu. Đúng vậy, chỉ là như vậy mà thôi.

Đan Thanh hốt hoảng, sau khi nghe được lời nói của Phong Bạch thì bỗng cảm thấy trong lòng ấm áp, bật thốt lên:"Ta không đáng lo ngại, ngươi không cần lo lắng…"

Phong Bạch nói như vậy khiến Phong Thiệu càng cảm thấy bất ngờ hơn Đan Thanh, nhưng y không nghĩ ý của Phong Bạch ở trên mặt chữ. Y liếc nhìn Phong Bạch, suy đoán dụng tâm của đối phương đặt ở đâu. Chỉ là Phong Bạch chẳng thèm cho y một ánh mắt nào cả.

Ban đầu Thái Dần vốn không định tham thức cho Đan Thanh, dù ông đã coi Đan Thanh là chuẩn đồ tức của mình nhưng vẫn còn cách mấy bước nữa. Thái Dần cũng dùng thức tảo mấy lần đều không cảm thấy dáng vẻ của nàng ta giống như đang bị trọng thương.

Nhưng tham thức còn sâu hơn thức tảo nhiều lần, nếu nói thức tảo chỉ nhìn được ba phần vậy thì tham thức không khác gì x quang. Nếu không phải là với người cực kì thân cận, phần lớn tu giả đều kiêng kị bị người ta tham thức. Bởi vì nếu làm vậy thì nơi đan điền lưu trữ linh khí, sắc thân thậm chí là pháp thân, nguyên thần, ngay cả đến Thức hải cũng đều bị người ta nhìn rõ. Tu giới hiểm ác, thực lực bị người khác nhìn thấu sẽ dễ trở thành tâm bệnh.

Có điều Thái Dần được Phong Bạch nhắc nhở như vậy, nhất là câu "Lét lút""Thủ đoạn độc ác" khiến ông phải nhăn mày. Ông vốn là người thẳng tính, lúc này cũng chẳng quan tâm đến những thứ khác mà trực tiếp nắm lấy cổ tay của Đan Thanh

Phong Thiệu không rõ Phong Bạch có dụng ý gì nên đành âm thầm đánh giá, thế nhưng y không nhìn thấy trên mặt Phong Bạch có biểu lộ gì lại nhìn thấy Thanh Dương có một tia ý tứ hàm xúc. Lúc này hai tròng mắt của Thanh Dương một bên lấp lánh tỏa sáng, một bên tối tăm thâm trầm… Mang theo sự tà tính, phảng phất như đang mê hoặc người khác. Trong lòng Phong Thiệu bỗng căng thẳng, rốt cuộc cũng hiểu tại sao lại cảm thấy Thanh Dương có chút quen thuộc .

Thanh Dương cũng không biết hai tròng mắt của mình khác nhau, gã chỉ đang ngâm chú Khôi Lỗi* trong tâm chú Tế Luyện. Gã không sợ thần thức của Thái Dần quét được ma đan trong cơ thể Đan Thanh. Sư phụ của gã đã là Đại Thừa kỳ, công pháp mà sư phụ truyền cho gã chẳng lẽ lại để một lão nhân Phản Hư kỳ nhìn ra môn đạo hay sao? (Khôi Lỗi: Con rối)

Huống chi, ma đan còn sở hữu huyết hồn tinh khí cường hãn vô cùng, thứ này hòa với tinh khí ngũ hành và tinh khí trong nguyên thần của Đan Thanh không chút dấu vết. Có ma đan, gã không chỉ cảm nhận được hành động và tâm tư của nàng ta ở khoảng cách xa, khi cần còn có thể thông qua một tia thần niệm để khống chế cơ thể này.

Huống chi gần trong gang tấc.

Gã cười lạnh trong lòng một tiếng, không dấu vết tăng thêm lực đạo.

Thái Dần tham thức cũng chỉ là chuyện trong vài phút, nhưng cũng trong mấy phút này khiến sắc mặt ông thay đổi liên tục, hết liếc mắt nhìn Đan Thanh lại dừng ánh mắt trên người Phong Thiệu trên.

Rốt cuộc không nhịn được phải truyền âm cho ngoan đồ nhà mình: Con đã động vào nàng?

Phong Thiệu sửng sốt nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại ý của sư tôn mình, tinh thần lập tức rung lên, phủ nhận: Chưa từng, con với sư muội mới biết nhau có mấy ngày thôi.

Thái Dần cũng tin tưởng ái đồ của mình, vì thế sắc mặt lập tức đen đi vài phần, thu tay về. Ông chỉ lạnh nhạt nói một câu: "Không có gì đáng ngại."

Thanh Dương nhẹ nhàng thở ra, Đan Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng nàng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Không có gì đáng ngại? Sắc mặt của Phong Bạch cũng đen theo. Chẳng lẽ một đồ tức nhập ma mà Thái Dần cũng vẫn chấp nhận được?

Sắc mặt của Phong Thiệu lại vui vẻ mười phần, tâm tình thư sướng khiến lá gan cũng phình lên. Thái Dần vừa nói đi, y liền nắm lấy cánh tay của Phong Bạch, về phần Đan Thanh y còn chẳng thèm nhìn tới. Ngay cả diễn trò cũng thấy thừa thãi.

Phong Bạch không bị nhiệt tình của đối phương làm lay động mà ngược lại sắc mặt còn đen hơn vài phần. Nữ nhân kia không có gì đáng ngại khiến thúc thúc vui vẻ như vậy?

Đúng là thiếu dạy dỗ.

Đối với việc ái đồ nhà mình thân mật với đồ tôn, Thái Dần cũng không để ý lắm bởi cả người ông đều thấy không thoải mái. Chỉ một lát họ đã về đến Côn Luân, Thái Dần liền đem một phong thư đưa cho Đan Thanh, nói:“Thư này hãy chuyển cho tông chủ.” Sau đó liền muốn tiễn khách.

Đan Thanh bị thái độ bỗng nhiên trở nên lạnh nhạt của Thái Dần làm cho khó hiểu nhưng cũng không đến mức không biết làm sao. Nàng có thể trở thành thiếu tông chủ của Phiêu Miểu thì ắt không chỉ có mỹ mạo và tư chất. Nghĩ một hồi cũng hiểu được có lẽ đối phương không vừa ý mình ở điểm nào đó. Tuy trong lòng thấy hơi khó chịu nhưng nghĩ đến việc có thể tránh được Phong Thiệu trở thành đạo lữ của mình thì chút khó chịu ấy liền tiêu tan.

Nhưng nàng vẫn muốn ở lại Côn Luân, ít nhất là vài ngày “Chân quân, xin thứ cho vãn bối đường đột, cũng không phải vãn bối cố ý quấy rầy mà là vãn bối bị Ma tu gây thương tích, thân mình còn cần tĩnh dưỡng. Chỉ sợ nếu tùy tiện đi đường xa sẽ tổn thương đạo cơ, cho nên vãn bối muốn ở lại thêm mấy ngày, đợi thương thế tốt hơn sẽ lập tức trở về.”

Thái Dần định từ chối theo bản năng. Người này thật không biết điều, đã sớm không còn thân thể trong trắng thì sao có thể xứng với ai đồ nhà ông? Thế mà Bích Thục kia còn phóng đại cái gì mà thiên hạ đệ nhất, ngay cả dáng vẻ băng thanh ngọc khiết của nàng ta… Ông ghét nhất là loại người trong ngoài không giống nhau! Không phát tác luôn ở đây đã là giữ mặt mũi lớn cho Đan Thanh rồi!

Có điều khi nghe Đan Thanh nói như vậy lại khiến Thái Dần nghĩ đến trường hợp có thể nàng ta bị Ma tu xâm phạm?

Có điều nếu là do Ma Tu gây nên thì sao có thể chỉ xâm phạm mà không làm gì khác, sợ rằng đã bị nuốt vào bụng lâu rồi. Ông lắc đầu, nhưng nghĩ đến chuyện đối phương dù sao cũng là thủ đồ của Phiêu Miểu tông. Mấy năm gần đây vì chuyện của Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà tứ đại tông môn đã xảy ra không ít hiềm khích, ông thì vừa mới nhượng lại vị trí tông chủ, cũng không đến mức không phân biệt được nặng nhẹ.

Cuối cùng vẫn đồng ý Đan Thanh.

Trong lòng Đan thanh vui vẻ, vội vàng nói tạ ơn. Thái Dần lại lộ vẻ không kiên nhẫn, vẫy tay để nàng lui sau đó quay đầu sai đạo đồng đi gọi ái đồ đến. Ông đối với Đan Thanh vừa không kiên nhẫn vừa không thích bao nhiêu thì lại càng thương tiếc ái đồ bấy nhiêu. Thật là nghiệp chướng mà, vốn muốn tìm một mối nhân duyên tốt cho Thiệu nhi, thế mà lại xảy ra chuyện như thế này, đành phải an ủi y vậy.

Phong Thiệu lại chẳng hề có dáng vẻ cần người ta an ủi. Y vô cùng vui sướng đưa Phong Bạch trở về động phủ.

Đi vào bên trong, Phong Thiệu cười với hắn, bảo:“Tiểu súc sinh nhà ngươi thật lợi hại. Vậy mà ta còn không biết ngươi có thể dùng mắt thường để kiểm tra trinh tiết đấy? Chẳng lẽ là do mắt hộ lợi hại khác thường?”

“Kiểm tra trinh tiết?” Phong Bạch từ từ nghĩ lại những chuyện lúc trước, sau một hồi thì bắt đầu tươi cười, nhướn mày nói:”Nữ nhân kia đã không còn trong trắng?”

“Chẳng thế thì sao, đến ta cũng không ngờ tới. Này thì tốt rồi, nhất định sư tôn sẽ không chấp nhận đâu.” Phong Thiệu tay nâng chén trà, mỉm cười nhấp một ngụm. Điều này đã giúp y bớt được không ít phiền phức, quân địch tự hủy Trường Thành, y bên này chẳng cần tốn một binh một tốt cũng đã tự giành được thắng lợi. Thật sự là quá may mắn!

Phong Thiệu buông chén trà, ngồi tựa về phía sau, dáng vẻ thoải mái mà bắt chéo chân, nói:“Ta đưa ngươi đi tham quan một vòng nhà của ta nhé? Chỗ ngươi ở kia thì gọi là thứ gì? Nơi này mới là nơi cho người ở…” Câu tiếp theo của y đã bị miệng của Phong Bạch chặn lại.

“Ta giúp thúc thúc giải quyết một chuyện phiền toái lớn như vậy, thúc thúc nên báo đáp lại như thế nào?” Phong Bạch ôm lấy eo của đối phương, vùi đầu vào hõm vai của y nhẹ nhàng liếm láp, trên trọc đến mức tim Phong Thiệu run lên.

“Định làm gì? Ban ngày cũng muốn phát tình à?” Phong Thiệu cười mắng một câu, lại nghiêng mặt hôn lên trán hắn một cái: “Đừng nghịch ngợm, ta còn chưa nói chính sự với ngươi.”

“Người nói đi.” Phong Bạch rên len một tiếng, trong lòng lại chẳng thèm quan tâm đến chính sự gì hết, người trong tay hắn chính là chính sự. Phong Bạch không ngừng liếm hôn lên cổ đối phương.

Phong Thiệu trốn tránh vài lần nhưng không lay chuyển được hắn nên đành mặc kệ, đứt quãng nói:“Tên Thanh Dương… Thanh Dương kia chỉ sợ cũng không phải là tu giả đứng đắn gì. Ngươi có để ý ma khí còn xót lại tại tâm trận và khí tức trên người Thanh Dương có vài phần giống nhau?” Đến giờ y không thể không thừa nhận thân thể Bạch Hổ quả nhiên khác biệt. Vốn cứ tưởng rằng hắn chỉ mẫn cảm với các loại mà khí quỷ mị, không ngờ ngay cả thân thể nguyên âm còn toàn vẹn hay không cũng mẫn cảm đến vậy, quả thật không thể khinh thường.

Nghe thấy những lời này ngược lại khiến Phong Bạch phải dừng động tác, một tay kéo Phong Thiệu vào lòng xoa nắn, một bên nói:“Ta ngửi được mùi ma khí trên thân thể của nữ nhân kia.”

“Ma khí?” Phong Thiệu ngẩng đầu, kinh ngạc nói:“Sao ta không cảm nhận thấy?”

Đâu chỉ mình người, ngay cả sư tôn của người cũng không nhận ra điều gì bất thường, tham thức cũng không tham thức được gì.

Phong Bạch nghĩ thầm trong lòng nhưng lại không nói ra miệng, nếu nói ra Phong Thiệu sẽ biết được hắn là mèo mù vớ được chuột chết, cũng không muốn lấy thân báo đáp nữa.

“Ừ, mùi hương đó rất âm tà, cực giống với khí tức âm huyết bên trong ma trận.” Phong Bạch nói xong liền thấy sắc mặt của Phong Thiệu trầm xuống. Lúc này y cũng nhớ lại sư phụ mình đã tham thức cơ thể nàng nhưng không hề phát hiện ra chuyện có ma khí tồn tại. Nếu sư tôn đã y về chuyện trinh tiết của Đan Thanh thì không thể không hỏi đến chuyện này. Nếu ông đã không hỏi, vậy có nghĩa là chính sư tôn cũng không phát hiện ra.

Ngay cả đại năng Phản Hư kỳ cũng không phát hiện được… Chân mày của Phong Thiệu bất giác nhíu chặt, nói nhỏ:“Nàng ta là thiếu tông chủ Phiêu Miểu tiền đồ vô lượng, sao có thể nhiễm phải ma khí bậc này, cũng chỉ mới ở đáy cốc có mấy ngày lại còn được người ta cứu đi. Được Thanh Dương cứu, Thanh Dương… ”

Phong Bạch cũng nghĩ đến người gọi là Thanh Dương kia, hắn nhớ rõ ánh mắt kẻ đó lúc nhìn Phong Thiệu có hơi khác thường, cánh tay đang ôm lấy eo Phong Thiệu không tự chủ mà siết chặt lại, giọng điệu vẫn thản nhiên:"Thanh Dương này có vấn đề, có lẽ là Ma Tu, không bằng để ta ăn hắn luôn cho rồi?"

Thanh Dương có vấn đề, điểm này Phong Thiệu cũng ngầm đồng ý.

Nhất thời y vẫn chưa nghĩ ra mục đích và rắp tâm của đối phương nhưng Thanh Dương này chắc chắn không phải tu giả chính phái, dù không phải là Ma tu thì cũng luyện Ma công. Tuy chưa nghĩ thông suốt nhưng y cũng không quá rối rắm, nghĩ đến Thanh Dương mới chỉ là tán tu Kim đan, tuy không thoát khỏi liên quan đến ma khí trên người Đan Thanh nhưng hiện giờ y với Đan Thanh đã chẳng còn chút quan hệ nào.

Tất nhiên trước kia cũng không có, hiện tại lại càng mặc kệ chuyện của nàng.

Chuyện không liên quan đến mình liền ném ra khỏi đầu, Phong Thiệu xoay người vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Bạch:"Ma tu khắp thiên hạ, ngươi đều muốn ăn tươi phải không?"

Phong Bạch cúi đầu, khẽ cọ lên hõm vai trơn nhẵn của đối phương, bỗng nhiên quay đầu cắn lên cánh tay Phong Thiệu, khớp hàm khẽ day khi nhẹ khi mạnh, qua một lúc mới buông ra, tươi cười trắng trợn:"Đều ăn luôn. Nếu người để ta ăn, vậy sẽ không thể nào chạy thoát được."

"Tên điên." Phong Thiệu biết hắn đang nổi lên tính cố chấp chiếm đoạt giống như một con thú nhỏ, hận không thể đánh dấu mọi ngóc ngách trên lãnh thổ địa bàn của mình, nếu kẻ nào dám cả gan xâm phạm đều phải cắn chết không tha.

Cái tính cách này không tốt chút nào, nhưng ai bảo tiểu súc sinh này là do một tay y nuôi lớn. Phong Thiệu cởi áo, choàng cánh tay ôm lấy hắn, dịu dàng vỗ nhẹ sau lưng đối phương, trong miệng thấp giọng dỗ nói: "Ăn đi, tiểu súc sinh nhà ngươi, ai bảo ta muốn bỏ chạy. Mất nhiều tâm cơ công sức nuôi dưỡng ngươi như vậy, ngươi muốn chạy ta còn không đồng ý đâu."

Đôi môi của Phong Bạch dán chặt vào cánh tay của đối phương, trong đôi mắt mảnh dài mày vàng kim của hắn hiện lên sắc thái không thể nắm giữ, chỉ là khóe môi cong lên mơ hồ lộ ra chút dịu dàng. Hắn gắt gao ôm lấy Phong Thiệu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể một ngoạm cắn đứt xương cốt của đối phương.

Xuất phát từ việc của Đan Thanh được giải quyết viên mãn, Phong Thiệu cũng có tâm ý muốn khen ngợi đối phương, thưởng phạt phân minh mới không nuôi thành hùng hài từ . Cho nên giờ phút này y cũng vô cùng phối hợp, tùy ý để tay Phong Bạch không thành thật xoa nắn khắp nơi, mặc hắn không ngừng hôn xuống.

Có điều chỉ mình y phối hợp thì chưa đủ, phải cả sư tôn y phối hợp mới được.

Ngay lúc Phong Bạch vận sức chờ phát động thì âm thanh không hợp thời cũng truyền đến từ bên ngoài:“Sư thúc, sư thúc tổ gọi ngài tới Hồng Mông phong.”

Hết chương 79

------oOo------

Chương 80

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thái Dần gọi Phong Thiệu đến tất nhiên là vì muốn an ủi y, Phong Thiệu cũng nắm lấy thời cơ, không quên làm ra dáng vẻ có vài phần bị đả kích, cũng hợp lí mà biểu đạt thái độ thất vọng tột cùng đối với quần thể nữ tu nói chung.

Lúc này Thái Dần còn đang đau lòng cho ái đồ nhà mình, nào có nghĩ được nhiều đến vậy, thấy tình trạng của y thì càng thêm chán ghét đám người Phiêu Miểu đến mười phần.

Dù sao cũng là một trong tứ đại tông môn, sao có thể thiếu thành ý đến vậy? Lại còn dám che che giấu giấu, nếu không phải ông tham thức ra, chỉ sợ đã bị lừa qua mặt. Tiểu nha đầu kia đã tổn hao nhiều âm nguyên đến vậy, cho dù có thân thể Thuần Âm thì cũng chẳng sánh được với ái đồ nhà ông!

“Chuyện này cùng với chuyện Bích Lạc lúc trước, vi sư nhất định sẽ nhớ kĩ. Sớm hay muộn cũng phải thay con trút giận.” Thái Dần quắc mắt nhìn trừng trừng, lại nói với Phong Thiệu:“Thế gian trừ nữ tu Phiêu Miểu, vẫn còn không ít nữ tu khác… “

Phong Thiệu vừa nghe thấy những lời này thì tròng mắt xoay chuyển, cũng nhanh chóng đổi đề tài:“Việc này tạm thời không đề cập tới, đồ nhi còn có một chuyện muốn nói rõ với sư tôn.” Y đem những chỗ khả nghi của Thanh Dương nói ra, những chuyện liên quan đến ma trận và Tán Tu Minh, trong giọng nói không thiếu sự ám chỉ hai người có thể có cấu kết.

Bản thân y không thèm để ý nhưng nếu đề cập đến Ma tu và Tán tu lại không thể không lưu ý vì Côn Luân. Chung quy trong nguyên tác đại pháp Âm Hồn Tế Thể xuất hiện cùng lúc với Thanh Thành tôn giả, mà Thanh Thành tôn giả ngược thảm nhất ngoại trừ nam chính còn có Côn Luân. Gã dẫn quần ma tán tu huyết tẩy Côn Luân bảy ngày bảy đêm, khiến ba nghìn đệ tử Côn Luân chết hơn phân nửa, căn cơ vạn năm cứ thế bị tổn thương nghiêm trọng.

Tất nhiên Phong Thiệu sẽ không trở thành Thanh Thành tôn giả, nhưng y cũng không cảm thấy Thanh Thành tôn giả là ngẫu nhiên xuất hiện. Dù y có thể thả lỏng nhưng chuyện liên quan đến tông môn lại không thể coi thường. Mà trước mắt y còn coi Côn Luân như nhà của mình, các sư huynh đệ như người thân ruột thịt, bởi vậy cũng không muốn tông môn gặp phải đại nạn.

Được Phong Thiệu nhắc nhở như vậy, Thái Dần cũng đặt trong lòng, suy cho cùng ông cũng từng ngồi ở vị trí tông chủ, không thể giống như những đại năng khác ở trong tông môn bình thường không hỏi thế sự. Ông hừ nhẹ một tiếng, nói:“Sơn Hà Xã Tắc Đồ hiện thế, hai ba mươi năm qua đều không được yên ổn. Xem ra không chỉ tam tông còn lại, ngay cả nhóm Ma tu Tán tu cũng đã sớm rục rịch.”

Nói xong, ông chỉnh sắc mặt quay sang Phong Thiệu:“Đại sư huynh của con hiện giờ vẫn còn ổn, có điều cũng chẳng được bao lâu nữa. Chưởng môn sư huynh con tuy thông minh có tư chất nhưng tính tình của y không khỏi quá lạnh nhạt. Nếu là trước đây thì cũng không có gì, xem kẻ nào dám động đến Côn Luân ta? Nhưng tình thế hiện giờ gió nổi mây vần, vi sư sợ là sức lực của chưởng môn sư huynh con sẽ không đủ.”

Lời này nói ra khiến Phong Thiệu cũng tràn đầy đồng cảm. Kết cục của Côn Luân trong nguyên tác mất hơn phân nửa là do thủ đoạn tàn nhẫn của Thanh Thành sau khi nhập ma, thế nhưng Cố Hoài thân làm tông chủ đích xác có phần không thích hợp với chức vị. Trong nguyên tác cũng có một vài chi tiết từng thể hiện ra, chẳng hạn như sự ngạo nghễ và không thèm chú ý đến đám tán tu và hiềm khích giữa tam tông từ sớm.

Phong Thiệu thất thần trong giây lát, Thái Dần đã nói rất nhiều rồi, cuối cùng chỉ nói:"… Tu hành tất nhiên cực quan trọng, nhưng con thân là đệ tử của Côn Luân, vạn phần không thể chỉ lo cho ân vinh của bản thân mà bỏ qua toàn tông đang trong nguy cảnh. Nay con cũng có nhiều tiến bộ, vậy hãy sóng vai tương trợ cùng chưởng môn sư huynh của con, củng cố Côn Luân ta, bình ổn Cửu Châu. Kiếm đạo chí tôn, vô thượng Côn Luân!"

Phong Thiệu trong lòng kích động, bỗng nhiên nhớ đến kết cục của Cố Hoài trong nguyên tác.

Cho dù Cố Hoài làm tông chủ có lúc không đủ khả năng, nhưng hắn chưa từng thiếu nợ Côn Luân. Vì để ngăn cản cơn sóng dữ, hắn tự thiêu rụi Nguyên Thần, nguyện vĩnh viễn không được siêu sinh không được giải thoát, đem bản thân mình luyện hóa thành kiếm hồn, phụ vào trong Trạm Lô kiếm của Lữ Minh Tịnh chỉ để Lữ Minh Tịnh có thể bảo vệ Côn Luân, dùng máu của Thanh Thành tôn giả để rửa sạch cừu hận và sỉ nhục mà Côn Luân từng chịu.

Khi đứng ngoài cuộc, y với Cố Hoài chỉ có sự thổn thức, trong thổn thức còn có chút không cho là đúng, nhưng nay thân là người trong cuộc, vừa nghĩ đến tình huống bi thảm mà Côn Luân có thể gặp phải, những sư huynh đệ thân thiết người chết người trọng thương khiến y không khỏi cảm động lây.

Nếu như lúc trước, có lẽ Phong Thiệu còn thấy sợ hãi tình tiết của kịch bản, nhưng nay y chỉ có kính nể chứ không còn sợ hãi. Bởi vậy so với Cố Hoài dứt khoát tuẫn thân, y lại càng muốn rút củi dưới đáy nồi, triệt để ngăn chặn những khả năng khiến Côn Luân lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo.

Điểm này, y tự tin có thể giúp Cố Hoài một tay.

Vừa ra quyết định này, Phong Thiệu liền đi về hướng Hư Vô phong. Sau khi vào trong Thiên Diễn tháp lại phát hiện không chỉ có Cố Hoài mà ngay cả đại sư huynh Lâm Tòng Chi của y cũng ở đây.

Tuy Lâm Tòng Chi có tu vi Kim Đan nhưng thọ nguyên đã tới gần. Vốn ban đầu là hình dáng trung niên nay đã hiện ra dáng vẻ của một ông già, tóc mai bạc trắng, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn, thân hình đã gù xuống không ít. Tuy rằng trong tông môn có Cố Thọ đan có thể dùng nhưng chung quy Côn Luân cũng không phải một phái đan đỉnh như Bão Phác. Mà cho dù có là thủy tổ của đan đỉnh như Bão Phác tông cũng không thể cung ứng Cố Thọ đan một cách vô cùng vô tận.

Bởi vì Cố Thọ đan có giá trị rất cao nhưng lại chỉ kéo dài tuổi thọ thêm nhiều nhất là năm năm mà thôi. Năm năm đối với phàm nhân có lẽ là trân quý nhưng với tu giả mà nói lại khó có thể đột phá được trong khoảng thời gian này, vậy thì còn có ý nghĩa gì. Có kéo dài cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Có điều trùng hợp chỗ Phong Thiệu lại có mấy viên Cố Thọ đan cấp Hoàng, lúc này nhớ tới liền lấy đưa cho đại sư huynh, nói:"Mấy viên đan dược này đệ có được lúc ra ngoài lịch lãm, có lẽ sư huynh cần dùng đến."

Sắc mặt Lâm Tòng Chi kinh hỉ nhận lấy, cũng không quên nói lời cảm tạ:"Ăn đan dược như vậy cũng chỉ là cách kéo dài hơi tàn mà thôi. Nếu có thể…." Nói tới đây, hắn liền nhìn thoáng qua phía Cố Hoài đang ngồi xếp bằng trên chủ tọa, ánh mắt mang theo vài phần khẩn cầu và mong chờ.

Cố Hoài lại chẳng hề tỏ vẻ gì, chỉ lãnh đạm nói:"Sư huynh không được nhắc lại."

Lâm Tòng Chi thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ vẻ nản lòng nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ phẫn nộ rời đii.

Phong Thiệu thấy thế thì liếc nhìn Cố Hoài đầy khó hiểu.

Cố Hoài thấy nét mặt ướm hỏi ôn hòa của sư đệ mình, vốn không định nhiều lời cuối cùng vẫn nói ra: "Hắn muốn Côn Luân có thể thu thập đủ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tạo phúc cho đệ tử của Côn Luân."

Phong Thiệu nhướn mày không cho ý kiến, ngược lại nói về những chuyện đã gặp ở Phù Dao sơn và Từ Kí Minh. Tính tình Cố Hoài vốn lạnh nhạt xưa nay, y không tránh được phải thêm mắm dặm muối cho câu chuyện của mình mới khiến Cố Hoài thêm coi trọng.

May mà tài ăn nói của Phong Thiệu không tồi, cũng khiến Cố Hoài nghe đến nhíu mày, lúc này liền nổi giận với đám người Thanh Dương và Từ Kí Minh, thủ đoạn giống như tính cách vốn có, chẳng hề uyển chuyển chút nào.

Phong Thiệu vội vàng khuyên nhủ:"Thanh Dương cũng chỉ là một kẻ tầm thường, thế nhưng chúng ta vẫn chưa biết được phía sau gã còn che giấu điều gì. Cho dù loại trừ được gã cũng không thể giúp sóng yên biển lặng, lại càng không biết được bọn chúng đang ấp ủ âm mưu gì. Chi bằng cứ âm thầm lưu ý, một lưới bắt hết. Về phần Từ Kí Minh, một

nhóm tán tu sao có lá gan lớn đến vậy, có lẽ là do minh chủ che giấu. Chưởng môn sư huynh cứ phái người đến điều tra một chút là được."

Tuy tính tình Cố Hoài có phần lạnh nhạt, làm việc lại cương trực nhưng vẫn vô cùng tin tưởng sư đệ nhà mình, vì thế không nói hai lời liền sai phái đệ tử dưới chướng đi làm những việc này. Mặt khác thấy Phong Thiệu nay đã nói được đạo lý rõ ràng, Cố Hoài không khỏi cảm thấy sư đệ đã trưởng thành rồi, vì thế cũng trao đổi thêm chính sự với y, đều là những việc có liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nay thái độ của Côn Luân với Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã vô cùng rõ ràng, chính là không thể để tam tông khác thu thập đủ tàn quyển để tránh phá vỡ trật tự vốn có. Tuy Côn Luân đã có một mảnh tàn quyển nhưng điều này cũng không thể ngăn cản được tâm tư muốn thu thập của các tông môn khác, quả thực giống như có Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì sẽ không gì không làm được.

Thái độ của Cố Hoài với chuyện này cũng rất rõ ràng, lập tức phái người đi trước đoạt lấy tàn quyển, nếu không cũng phải giết gà dọa khỉ, khí thế mạnh mẽ vang dội, có phần không chừa lại đường sống.

Phong Thiệu suy nghĩ một hồi, nhân tiện nói:"So với việc hao phí tâm cơ để ngăn cản những kẻ này tìm được tàn quyển, chúng ta càng nên để tâm đến tam tông còn lại. Trong lúc đệ đi lịch lãm đã cảm nhận thấy tần suất tam tông cùng xuất hiện không khỏi quá liên tục."

Ngụ ý chính là tam tông này cũng rất có dã tâm, là một mối tai họa ngầm với Côn Luân.

Tuy Cố Hoài tự phụ Côn Luân cường đại nhưng cũng không thích tình trạng này xuất hiện, không khỏi hơi nhíu mày.

Phong Thiệu lên tiếng đúng lúc: "Bởi vì lúc trước liên quan đến tàn quyển, Côn Luân ta càng công kích lại càng trở thành kẻ thù chung của tam tông, mà phương pháp đuổi tận giết tuyệt kỳ thật cũng chẳng thể diệt trừ được hoàn toàn tư tâm của chúng, không bằng cứ lấy những mảnh còn lại của tàn quyển treo trước miệng bọn họ, cũng tránh để bọn chúng chó cùng rứt giậu. Tam tông đều muốn có được tàn quyển sẽ chẳng thế nào liên minh với nhau được nữa." Cuối cùng cũng không quên thêm một câu: "Chúng ta không chút sứt mẻ, nếu bọn chúng muốn thì tự đi mà tranh đoạt, vậy chẳng phải là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi hay sao."

Đầu mày của Cố Hoài vẫn chưa giãn ra, lại liếc nhìn Phong Thiệu, có vài phần không vui nói:“Chỉ vì tam tông mà phải tính kế bậc ấy, có đáng giá không?”

Phong Thiệu nở nụ cười, nói: “Đương nhiên bọn chúng chẳng đáng giá, nhưng vì Côn Luân thì đáng.”

Lúc này sắc mặt đóng thành hàn băng của Cố Hoài mới dần như tuyết tan, gật đầu.

Thấy Cố Hoài chấp nhận ý kiến mình đưa ra, Phong Thiệu cũng dần thả lỏng, vì thế liền nói đến chuyện muốn hắn nhận Phong Bạch làm đồ đệ.

Nói chuyện trao đổi ở trong Thiên Diễn tháp thoáng cái đã qua nửa ngày, khi Phong Thiệu ngự kiếm bay trở về động phủ cũng vừa lúc nghênh đón Bích Lạc và thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh bà, chính là Hà Loan đang tươi cười vô cùng vui vẻ.

“Vừa mới dẫn con bé trở về từ bên ngoài, cứ tưởng phải đợi tới khi đến được động phủ của con mới gặp mặt, ai ngờ đã đụng luôn ở đây rồi.” Bích Lạc vừa nói xong, Hà Loan đã nhảy ra khỏi cây sáo ngọc của bà mà nhào về phía Phong Thiệu, khiến y sợ tới mức vội vàng ôm lấy nàng. Nha đầu này tu vi chưa tới Trúc Cơ, không chỉ chưa biết ngự kiếm mà nếu chẳng nay ngã từ đây xuống thì không chết cũng bị trọng thương.

Tình cách của Hà Loan dường như càng thêm hoạt bát hơn vài phần, lúc này kéo lấy Phong Thiệu, rầm rầm rì rì đung đưa nói:“A Loan nhớ sư tôn muốn chết.”

Phong Thiệu cũng nâng một bàn tay để đỡ lấy nàng, sau khi đa tạ Bích Lạc sư bá mẫu liền cùng Hà Loan trở về.

“Vẫn còn chưa được một năm, sao lại bỗng nhiên trở về Côn Luân, có phải nhàn rỗi quá không?”

“Không phải đâu, hiện giờ tu vi của con đã là nhập thể Luyện Khí sung mãn, chỉ cần bế quan là sẽ đột phá lên Trúc Cơ. Linh khí ở bên ngoài thế tục vừa hỗn loạn lại thưa thớt, sư phụ liền khuyên con trở về tông môn… Hơn nữa con cũng rất nhớ sư tôn! Con đã học rất nhiều phương pháp nuôi trồng khác nhau để khi quay về có thể giúp sư tôn chăm sóc đám linh thảo kia…”

Hai người một đường nói nói cười cười mãi đến khi trở về động phủ.

Lúc này Phong Bạch vẫn đang luyện kiếm ở một khoảng đất trống bên ngoài. Thân pháp của hắn mạnh mẽ, vận kiếm lưu loát sinh động giống

như nước chảy mây trôi. Tuy rằng kiếm chiêu không phải kiếm pháp Côn Luân được Phong Thiệu dạy nhưng cũng không quá xa lạ, dường như mơ hồ còn hiện lên dáng vẻ giống hai phần trong điện ảnh.

Kiếm Trạm Lô trong tay hắn với kiếm ý tựa như một áng mây màu hoàng kim bao phủ toàn bộ Phong Bạch bên trong nó, khiến cho hắn trông như một vị sát thần tỏa ra hào quang kim sắc, phóng thích từng tầng uy áp tràn ngập sát khí, khiến Phong Thiệu dù đứng ở xa xa vẫn có thể cảm nhận được luồng hơi thở mang đầy tính công kích.

Trong một thoáng, Phong Thiệu dường như nhìn thấy vô số kiếm quang kim sắc chói mắt mang theo đuôi nhọn, không ngừng gào thét tỏa ra bốn phía. Kiếm ý lạnh buốt thấu xương đan xen tung hoành khiến cho người ta chẳng thể né tránh được!

Kiếm thế như vậy ít nhất cũng phải nhị trọng thiên, kiếm ý nhị trọng thiên mà mới Trúc Cơ kỳ khiến cho Phong Thiệu thật sự kinh hãi, nhưng dù kinh hãi thì y cũng không quên phải né tránh. Tuy rằng y có ma giáp hộ thể cùng với thân pháp cũng vô cùng nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng hiện giờ bên cạnh y còn có thêm Hà Loan là một tiểu thái điểu* mới Luyện Khí. Kiếm khí lạnh lẽo bậc này muốn giết chim thì cũng dễ như thái rau vậy! (*Tiểu thái điểu: Chỉ những người mới vào nghề)

Phong Thiệu nhanh chóng xoay người, thi triển Ma Ảnh Tiềm Bộ vút một cái đã ôm lấy Hà Loan đang ngây người vào lòng, chỗ bọn họ vừa đứng lúc nãy giờ đã có hơn mười vết kiếm sâu hoắm dài đến mấy trượng!

“Không sao chứ?” Phong Thiệu buông Hà Loan ra, sờ đầu nàng.

Hà Loan lắc đầu, mắt thấy cái người tạo ra kiếm ý còn hung ác sát phạt hơn kiếm ý của các sư thúc nhà nàng gấp mấy lần đang bước tới. Tuy trong lòng rất sợ hãi nhưng vẫn bước về phía trước che chắn cho Phong Thiệu, nàng khẽ ưỡn bộ ngực nhỏ mà hỏi:“Ngươi là ai! Sao lại dám luyện kiếm ở nhà ta như thế, lại còn phá hỏng cả sàn nhà ta nữa! Đám bạch thảo yếu ớt của ta đều bị ngươi phá hỏng cả rồi!”

Phong Bạch cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn Hà Loan mà ngự kiếm bay thẳng tới đây. Hà Loan thấy hắn vẫn cầm kiếm trên tay, ánh mắt lại lạnh lẽo sắc bén ngút trời thì không khỏi gấp đến độ trừng trừng hai mắt, nói:“Nếu ngươi còn luyện kiếm thì sẽ làm tổn thương đến sư tôn ta đấy!” Nói xong liền quay đầu dùng ánh mắt ý bảo “Chúng ta chạy mau thôi”.

Phong Thiệu cười to, nhéo nhéo mũi của nàng rồi nói:“Con nghĩ sư tôn mình vô dụng đến vậy à?”

------oOo------

Chương 81

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Sư tôn!” Hà Loan gọi với vẻ sốt ruột nhưng còn chưa kịp nói thêm điều gì thì đã trơ mắt nhìn sư tôn nhà mình rơi vào tay ác nhân kia, không khỏi cả giận:“Buông sư tôn ta ra!”

Phong Bạch cũng chẳng thèm để ý, một tay ôm Phong Thiệu, giọng nói nhẹ nhàng mà ấm áp:“Thúc thúc, ta bắt được mấy con xích cầm khá hiếm thấy ở trên núi, chúng ta làm thịt ăn đi?”

“Là ta làm cho ngươi ăn mới đúng?” Phong Thiệu thoáng nhướn lông mày, cười mắng một câu “Tiểu súc sinh tham ăn”.

“Vậy đi nấu cơm thôi.” Đôi mắt vàng của Phong Bạch nhíu lại, cúi người nâng chân y lên rồi bỗng nhiên chặn ngang ôm lấy y, chọc cho Phong Thiệu một tay túm lấy lọn tóc đen rơi xuống của hắn.

“Sư tôn!” Hà Loan bị xem nhẹ ở một bên trừng lớn hai mắt, nâng giọng cao lên mấy đê-xi-ben.

Lúc này Phong Thiệu mới quay đầu, ngược lại bỗng thấy có vài phần xấu hổ bèn tránh thoát nhảy xuống khỏi người Phong Bạch, sau đó quang minh giới thiệu với Hà Loan: “Đây là tân đệ tử của chưởng môn sư thúc con, Minh Tịnh sư huynh.” Sau đó lại quay sang nói với Phong Bạch:“Đây là đồ nhi của ta, tên là Hà Loan. Ngươi cứ gọi nàng một tiếng sư muội là được.”

Phong Bạch liếc mắt quét nhìn Hà Loan sau đó lại dừng trên người Phong Thiệu, nhìn theo ánh mắt của y mà cười hỏi: “Nếu là đồ nhi của người, vậy thì đương nhiên cũng là đồ nhi của ta, nào có đạo lý gọi nàng là sư muội được?”

Phong Thiệu sửng sốt, Hà Loan lại càng sửng sốt, ngón tay chỉ vào Phong Bạch cũng đang phát run.

Tuy nói tâm tính của nàng đơn thuần, lại được nuôi dưỡi bên trong tiên cảnh Côn Luân nhiều năm khiến tâm tư càng thêm thuần túy, nhưng sau khi tu hành gần một năm ở thế tục, Hà Loan cũng sớm hiểu rõ được một vài chuyện, sao có thể không hiểu được ý tứ trong lời nói của đối phương.

Nhưng cho dù nghe hiểu, Hà Loan cũng không muốn tin tưởng chuyện này là thật. Sư tôn của nàng là một người vừa tốt đẹp lại dịu dàng đến vậy, sao có thể chọn một người hung thần ác sát như thế làm đạo lữ? Cho nên nàng nhìn về phía Phong Thiệu, với mong muốn nhận được ý tứ phủ định từ y: "Sư tôn, hắn… hắn…"

Chỉ là sự thật đã rõ ràng đến vậy rồi, Phong Thiệu có muốn phủ nhận cũng chẳng phủ nhận nổi, huống chi y cũng không có gì để phủ nhận, dù sao nơi này cũng toàn là người trong nhà. Vừa nghĩ như vậy, Phong Thiệu liền dứt khoát thừa nhận, gật đầu: "Ừ, hắn là đạo lữ của vi sư, có điều trước mắt vẫn chưa hợp tịch, vậy nên ở trước mặt người ngoài con cũng chưa thể gọi hắn là sư nương được."

Hà Loan thấy sư tôn mình và hung thần đứng bên cạnh mắt qua mày lại, ánh mắt kia vô cùng ôn nhu khiến nàng tủi thân muốn khóc lên. Thế nhưng tính cách của nàng cũng rất ngoan ngoãn, dù cảm thấy người này không xứng với sư tôn nhà mình lại chẳng thể nói ra, sau khi quyệt miệng mấy cái mới không cam tâm tình nguyện mà vái đầu gọi:"Sư nương."

Mày của Phong Bạch nhướn lên, dù trong lòng vui vẻ muốn chết nhưng khi nghe thấy xưng hô này thì sắc mặt lại đen sì.

Phong Thiệu khẽ nhếch khóe môi chọc chọc hắn, thấp giọng nói:"Về lý thì, phải có lễ sửa miệng." Năm ngón tay y nâng nâng.

Ý tứ này Phong Bạch hiểu được, dù sao hắn cũng một mình đợi y ở thế tục mấy năm liền. Thế là hắn liền mò mẫm trong túi gấm, mơ hồ nhớ lại hình như đồ nhi này của sư thúc rất thích đồ ăn ngon nên lục lọi từ trong đám chiến lợi phẩm mà hắn gom góp được, lấy ra mấy hộp điểm tâm được làm vô cùng tinh xảo.

"Về sau vẫn cứ gọi là sư trượng đi*." Phong Bạch treo lên nụ cười ôn hòa, tặng cho nàng mấy khay điểm tâm. (*sư trượng: Chồng của sư phụ)

Ánh mắt Hà Loan sáng lên, lưu loát nhận lấy điểm tâm nhưng lại không hề bị thế công dụ dỗ của đối phương làm lay động phòng tuyến, một bên

nắm lấy tay của Phong Thiệu, một bên quay đầu nói:“Cám ơn sư nương.”

Nụ cười của Phong Bạch sượng cứng, bàn tay đặt trên chuôi kiếm.

Mấy ngày sau chính là “cuộc sống ấm áp” của một nhà ba người Phong Thiệu. Có điều y vốn cho rằng nam chính nữ chính ắt sẽ có sự hòa hợp ăn ý thì dường như lại chẳng hề hòa hợp tí nào.

Phong Bạch vậy mà chẳng thèm quan tâm đến Hà Loan, Hà Loan lại càng không thèm để ý đến Phong Bạch.

Đây là điều y không hề đoán trước.

Phong Thiệu vốn cho rằng, thân là nam nữ chính của nguyên tác, cho dù không nhất kiến chung tình thì sau khi ở chung một chỗ cũng phải nảy sinh hảo cảm mới đúng, chẳng hạn như Đan Thanh kia không phải vẫn vô cùng chú ý tới Phong Bạch hay sao.

Trên thực tế Hà Loan đúng là có chú ý đến Phong Bạch, nhưng điểm chú ý của nàng dường như có hơi sai sai — mỗi khi Phong Bạch có cử chỉ thân mật với y, Hà Loan liền sẽ để ý, mỗi khi Phong Bạch nói chuyện với y, Hà Loan liền mở miệng gọi “Sư nương”, mỗi lúc chuẩn bị đi ngủ, Hà Loan cũng chạy tới đây…

Phong Thiệu rất hiểu tính cách của Phong Bạch, cũng tự biết nếu Hà Loan còn cứ như vậy, Phong Bạch sớm muộn gì cũng sẽ giết “chim” như thái rau. May là Hà Loan không chỉ trở về Côn Luân để nghỉ ngơi mà quan trọng hơn là để bế quan. Sau khi Phong Thiệu thể hiện ra sự uy nghiêm của sư tôn, Hà Loan mấy ngày nay chẳng hề ngoan ngoãn rốt cuộc cũng chấm dứt chiến tranh. Nàng có hơi tủi thân, sư tôn có sư nương thì không còn thương yêu nàng nữa rồi.

Tự biết lần này bế quan cũng phải mất ba năm bảy năm, cho nên dù có tủi thân nhưng nàng vẫn không yên lòng mà kéo lấy cánh tay của Phong Thiệu rồi lặng lẽ nói:“Vốn đạo lữ ban đầu của sư tôn không phải là đại mỹ nhân của Phiêu Miểu tông à?”

Phong Thiệu mỉm cười, nói: “Sư nương của con không phải cũng là đại mỹ nhân đấy thôi?”

Hà Loan bĩu môi muốn phản bác, nhưng nàng không biết nói dối nên chẳng thể phản bác được lời này, chỉ nói:“Sư nương rất hung dữ, kiếm ý kia cứ đằng đằng sát khí. Nếu sư tôn bị hắn bắt nạt thì làm sao bây giờ?” Sau đó nàng lại nhíu mày thì thào tự nói:“A loan cũng chẳng đánh lại hắn đâu…”

Phong Thiệu thật không ngờ độ đệ nhà mình lại xem thường mình đến vậy, không khỏi thoáng nhướn lông mi với nàng:“Chẳng lẽ nhìn vi sư dễ bắt nạt đến vậy?”

Hà Loan thốt ra:“Không phải đâu… là tại sư nương nhìn qua có vẻ rất biết bắt nạt”

Phong Thiệu cười to, về điểm này thì y đồng ý mười phần. Kiếm ý của tiểu súc sinh kia quả là hung thần ác sát quá mức.

Hà Loan đề nghị nói: “Hay là sư tôn cứ hạ chút phù khế cho sư nương? Đan khế đi? Sẽ không sợ sư nương xằng bậy!”

Thế nhưng thấy Phong Thiệu có vẻ chẳng để ý nên nàng cũng không nền hà nữa, đành phải hỏi ngược lại: “Sư tôn và sư nương có thể sinh ra tiểu sư đệ không? Bích Lạc sư thúc tổ nói, muốn cho ta thêm một tiểu sư thúc…”

“Thật không?” Giọng nói của Phong Thiệu mang theo hai phần kinh hỉ. Tuy rằng tu giả muốn mang thai hậu đại không phải là không thể nhưng khó khăn hơn phàm nhân bình thường rất nhiều. Thứ nhất là tinh phách nguyên khí về sau sẽ bị nghịch sửa, thứ hai là đối với tu vi của nữ tu thì việc mang thai sẽ là một khảo nghiệm khó khăn và mang đến tổn thương, có khi còn không thể giữ được.

Hà Loan dùng lực gật gật đầu, sau đó ánh mắt dừng trên bụng Phong Thiệu, lộ ra sự mong chờ nói:“Sư tôn, nếu như người có tiểu sư đệ, con nhất định sẽ chăm sóc thật cẩn thận.”

Nhất thời sắc mặt của Phong Thiệu đen sì, nói: “Lời này để dành nói với sư nương của con đi.” Sau đó cũng không đợi Hà Loan trả lời liền đem nàng đẩy vào phòng luyện công rồi lập tức bấm tay niệm thần chú đốt phù, một đạo cấm chế ánh vàng thoáng hiện ra từ không trung rồi hạ xuống trận văn đang gợn sóng.

Hà Loan bế quan, Phong Bạch cực kỳ vui vẻ chiếm lấy Phong Thiệu nhiều ngày, mãi cho đến ngày chính thức thu nhận đệ tử.

Côn Luân không phải tông môn có quy củ rườm rà, cho dù là thu nhận để tử thân truyền cũng chỉ làm lễ bái sư mà thôi. Đương nhiên, nếu Phong Bạch bái tông chủ của Côn Luân làm vi sư thì cũng phải bái kiến cả bốn vị trưởng lão của Côn Luân và các sư huynh đệ đồng môn.

Sở dĩ chậm trễ nhiều ngày như vậy mới chính thức làm lễ thu nhận đồ đệ cũng là chủ ý của Phong Thiệu. Lễ thu nhận đệ tử lần này Côn Luân còn truyền thư cho cả tam tông, ý tứ không ngoài việc Côn Luân ta thu nhận một đệ tử được ông trời ban tặng thân thể Thần Thú hiếm thấy, nhân tiện tổ chức hội thí luyện dành cho các đệ tử nội môn, thỉnh tam tông môn đến chung vui cùng.

Côn Luân trước giờ không quan tâm đến những thứ sáo rỗng, bỗng nhiên làm vậy khiến tam tông còn lại đều nhìn ra ý tứ thị uy.

Sự thật cũng đúng là thế.

Phong Thiệu cảm thấy ngày thường Côn Luân dù cường đại nhưng vẫn luôn điệu thấp, bởi vậy ngẫu nhiên cũng phải điệu cao một lần, gõ tỉnh những kẻ đang muốn rục rịch. Cho nên ngày thu đệ tử, lễ nghi lập đàn cầu khẩn đều do Phong Thiệu một tay an bài. Côn Luân lại không thiếu đệ tử, cho nên Hư Vô phong bỗng chốc cực kỳ phô trương.

Phong Thiệu và Phong Bạch sóng vai vào tháp, gặp phải Đan Thanh chính diện đi tới. Nàng buông mi mỉm cười, ánh mắt dừng trên người Phong Bạch, chân thành nói:“Hóa ra sư đệ là thân thể Thần thú, khó tránh có được thực lực mạnh mẽ đến vaath. Lúc trước ta không may rơi vào tay Ma Tu, cũng may được một chiêu của Minh Tịnh sư đệ giết chết ma đầu cứu giúp. Đã luôn muốn nói một lời cảm tạ với ngươi, có điều bất dĩ dường như động phủ của Phong sư huynh không chào đón khách.”

Phong Thiệu có hơi thấy oan ức, không phải tại y không chào đón khách mà là do tiểu súc sinh bên cạnh không chào đón khách. Còn nữa, Phong Bạch cứu người, y thì không chắc? Ít nhất người kia là muốn giết người còn y mới muốn cứu người đấy.

Giúp nàng giết ma đầu? Ánh mắt của Phong Bạch đầy nghiền ngẫm, nhếch môi cười:“Nhấc tay mà thôi.”

Ánh mắt của Đan Thanh lại càng thêm phát sáng, sau đó bổ sung nói:“Không biết sư đệ đã từng nghe nói đến Nam Hoa linh cảnh?”

Phong Bạch không biết nhưng Phong Thiệu lại biết, bởi vì trong điện ảnh cũng từng xuất hiện linh cảnh này, có thể coi như phó bản trung kỳ dành cho nhân vật chính.

Nam Hoa linh cảnh này ở Bình Nhung châu, bên trong chứa rất nhiều bảo vật và cơ duyên, cứ cách năm mươi năm mới mở một lần nhưng chỉ có tu giả cầm bảo thiếp trong tay mới có thể tiến vào.

“Trong tay ta vừa lúc có một phần bảo thiếp, coi như đây là tâm ý ta cảm tạ ân cứu mạng của sư đệ.” Đan Thanh lấy từ trong túi gấm ra một vật, đó là một tấm bái thiếp màu đỏ tươi, phía trên có hoa văn hoàng kim, vô cùng trang trọng.

Thứ tốt!

Ánh mắt của Phong Thiệu còn phát sáng hơn cả Đan Thanh, linh cảnh này không chỉ có bảo vật mà quan trọng hơn chính là cơ duyên. Tu giả muốn gia tăng tu vi không chỉ dựa vào bế quan và tư chất mà cơ duyên, tâm cảnh cũng là những thứ không thể thiếu, chỉ có ngộ đạo mới có thể đắc đạo. Chẳng hạn như thiện tu của Bồ Đề tự đều phải nhập thế truyền hóa Phật pháp, lấy chứng thiền tâm, càng khỏi cần nói đến Ma tu như Phong Thiệu cả bảo vật lẫn cơ duyên đều phải cầm chắc.

Phong Bạch liếc mắt nhìn Phong Thiệu, nhận bảo thiếp.

Ý cười của Đan Thanh càng sâu thêm vài phần, vốn còn muốn nói thêm gì đó nhưng phía trước đã truyền đến một loạt tiếng hạc kêu.

Bên trên Hư Vô phong mây trắng cuồn cuộn, đi đầu là Đế Liên Hoa màu lục bảo, người ngồi bên trong đều là thiện tu mặc tăng bào của Bồ Đề tự đang tỏa ra từng đợt pháp quang. Theo phía sau là nhóm người của Phiêu Miểu tông đứng trên pháp khí cổ cầm với đạo bào phiêu dật, cuối cùng là từng đàn linh hạc được cưỡi bởi người của Bão Pháo tông mặc hoàng bào, khí chất tiên phong đạo cốt.

Là người của tam tông.

Khó có dịp Côn Luân náo nhiệt như vậy, tam tông cũng cho mười phần thể diện, những người đến lần này đều là tông chủ; Bao gồm Từ Huệ của Bồ Đề tự, Minh Dương Tử của Bão Phác tông và Bích Thục của Phiêu Miểu.

Sau khi các khách nhân đã ổn định chỗ ngồi, nghi lễ cũng chính thức bắt đầu.

Trên Hư Vô phong đã bày biện tế đàn dài chừng ba trượng, trong đêm tối dày đặc, từ dưới tế đàn ánh lên hai hàng đèn đuốc sáng rực tựa như hai dải lụa xanh biếc mỹ lệ. Theo sau là những tiếng chuông khánh cầm sắt hòa quyện với tiếng Thanh Minh chú leng keng lan rộng theo từng làn gió lay động, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Dưới ánh trăng và ánh đèn, Phong Bạch mặc một thân đạo bào rườm rà dày nặng, bên trên thêu ấn văn của Côn Luân. Chân hắn bước lên mây, tay cầm phất trần, bảo kiếm treo ở trên lưng.

Hắn đi về phía tế đàn, vừa đi vừa dùng ba lạy chín quỳ sau đó kính rượu, nâng chén tiến vào…

Phong Thiệu ngồi ở phía sau đang nhìn đến mê mẩn, lại bất chợt nghe thấy tiếng kim thạch va chạm!

"Côn Luân ngươi khinh người quá đáng!"

Mọi người đều quay đầu nhìn qua, Phong Thiệu cũng không ngoại lệ. Giọng nói này vang lên từ chỗ ngồi của Thái Dần, mà người phát ra tiếng quát chói tai này hóa ra là Bích Thục – tông chủ của Phiêu Miểu tông.

Tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng đang ở trên địa bàn của Côn Luân mà gặp phải chuyện không hay thì kẻ mất mặt chính là Côn Luân. Vì vậy Phong Thiệu đứng dậy ra hiệu nghi lễ tiếp tục, thậm chí còn nháy mắt ra dấu với Cố Hoài, để cho hắn an tâm chớ nóng nảy.

May mà giọng nói này không quá lớn, tuy rằng những người ngồi gần đều nghe thấy rõ ràng nhưng nếu âm thanh không phải đặc biệt lớn thì vẫn còn che lấp được. Phong Thiệu nghĩ như vậy liền vội vàng chạy về phía chỗ Thái Dần đang ngồi.

Sau khi y chen lấn xuyên qua được đám khách mời, vừa cúi đầu nhìn, hóa ra người này là Đan Thanh đã khóc đỏ hai mắt!

------oOo------

Chương 82

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sư huynh, cứu ta!" Trên mặt Đan Thanh tràn đầy nước mắt khiến người ta nhìn mà thương xót, thế nhưng bên trong hai tròng mắt lại lộ ra tà ý khác thường, vô cùng tối tăm, sâu không thấy đáy khiến cho kẻ khác phải lưu luyến.

Phong Thiệu giật mình rồi chợt cảm thấy hơi thất thần, nhưng linh đài thanh minh giúp y nhanh chóng phản ứng chống lại sự mê hoặc này, cũng giúp y nhận ra – đây là chú Luyện Tâm!

Vậy mà lại là tâm chú Tế Luyện của chú Luyện Tâm !

Chú ngữ dụ hoặc bậc này, sắc bén ác độc mười phần, ma khí của người điều khiển càng mạnh mẽ thì lực khống chế càng thêm kinh người. Mắt thấy tay của đối phương sắp mò đến mi tâm mình, trong lòng Phong Thiệu khẽ rùng mình. Uy lực của tâm chú khi nãy mạnh hơn y nghĩ rất nhiều, nếu không phải tâm cảnh của y đã được củng cố, dưới tình huống không hề đề phòng như thế này chắc chắn đã sớm bị mê hoặc.

Rốt cuộc Đan Thanh là loại người gì? Tại sao có được sức mạnh bậc này? Vì sao lại sở hữu thứ công pháp đó?

Trong lòng Phong Thiệu tràn đầy nghi hoặc nhưng cũng nhanh chóng khống chế lại tâm thần suýt chút nữa bị thất thủ, cưỡng chế ma khí đối phương ăn mòn mà nâng tay bắt lấy cánh tay sắp chạm lên mặt mình của đối phương.

Y không chỉ nắm chặt. Phong Thiệu thầm niệm ma chú, khiến cho ma khí trào dâng từ nơi hai người đang giao thoa. Trong lúc nhất thời khiến Đan Thanh phải lộ ra ánh mắt không thể tin được, kinh hô:“Ngươi…” Nhưng nàng ta không thể nói thêm được điều gì, dưới sự cưỡng chế, Đan Thanh lại vô thức hấp thu ma khí từ Âm Huyết Ma đan ở nơi đan điền theo bản năng.

Phong Thiệu cưỡng chế chèn ép trở lại không phải vì muốn khống chế Đan Thanh, nơi này nhiều người mắt tạp, y cũng không dám mạo hiểm làm vậy. Đây chỉ là phản ứng tự vệ theo bản năng khi bị đối phương khống chế mà thôi. Lúc này y đang muốn làm ra vài động tác nhằm che dấu chuyện vừa rồi thế nhưng đã muộn, trong mắt Đan Thanh xuất hiện sự âm trầm, bên miệng lại treo lên một nụ cười tàn nhẫn, gắt gao nắm túm chặt lấy Phong Thiệu.

Nét mặt như thế này sao có thể xuất hiện trên mặt một Đan Thanh vốn luôn rụt rè thanh diễm? Chẳng lẽ nàng ta bị đoạt xá*? (*đoạt xá: bị cướp mất thể xác)

Nhưng Phong Thiệu còn chưa kịp phản ứng được gì, Đan Thanh đã xoay người, giọng điệu thê lương nói: “Tấm thân này của Đan Thanh đã sớm thuộc về Phong sư huynh, nhưng bây giờ chân quân lại muốn hối hôn, vậy ngài đem mặt mũi của Đan Thanh vứt ở xó nào?”

Nếu nói câu “Côn Luân khinh người quá đáng” lúc nãy còn có thể che lấp, vậy thì khi câu nói này được thốt ra thì đã không thể che giấu được nữa rồi. Đan Thanh hướng về phía Thái Dần chân quân đang ngồi trên

thủ tọa cách đó năm trượng mà đặt câu hỏi. Nơi đó còn có các vị tông chủ của các tông môn và nhóm đệ tử đang ngồi, cho dù không cố ý lắng nghe thì những lời này vẫn truyền đến tai từng người một cách rõ ràng rành mạch.

Lúc ấy, toàn bộ những người ngồi đây lại bỗng nhiên hoàn toàn yên tĩnh, vốn còn đang ăn uống linh đình, nhóm tu giả đang nói chuyện với nhau cũng hoàn toàn chuyển ánh mắt nhìn về phía Đan Thanh và người vẫn đang bị nàng nắm tay nãy giờ là Phong Thiệu.

Sắc mặt Phong Thiệu đại biến, lập tức giật lại tay mình, đè nén lửa giận mà nói: "Hà cớ gì sư muội lại nói ra những lời ấy. Ta và ngươi cũng chỉ có phần tình cảm sư huynh muội, mới quen biết nhau mới được hơn một tháng, nào có nương nhờ như ngươi vừa nói? Thiệu luôn luôn giữ mình trong sạch, gánh không nổi tội danh như vậy."

"Sư huynh ngươi…" Đan Thanh hoa dung thất sắc, dáng vẻ như vừa phải chịu đả kích lớn, thân mình cũng lung lay chực đổ, vô cùng điềm đạm đáng yêu.

"Vô liêm sỉ!" Bích Thục cơ hồ vỗ bàn đứng lên, sắc mặt xanh lét nói: "Đồ nhi của ta băng thanh ngọc khiết, chẳng lẽ lại lấy danh tiết ra để vu oan cho ngươi? Vừa không muốn hợp tịch cùng Phiêu Miểu ta, lại muốn dùng cách này để sỉ nhục chúng ta ư?"

Phong Thiệu đứng thẳng lưng, quét mắt nhìn bốn phía rồi nghiêm mặt nói:"Ta thân là kiếm tu của Côn Luân, lấy kiếm lập thân, lấy kiếm minh tâm, lấy kiếm chứng đạo, tuyệt đối sẽ không làm ra những hành vi vô sỉ vi phạm Kiếm đạo." Nói xong, y dựng thẳng ba ngón tay lên trời, đứng trước mặt mọi người của bốn tông môn mà lập lời thề Tâm Ma: "Nếu ta từng có một chút ý đồ bất chính với Đan Thanh, Tam Thanh tại thượng, ta nguyện đạo cơ tẫn hủy, tu vi toàn phế, vĩnh thất đại đạo"

Lời thề này vừa thốt ra, nhóm người vốn chỉ ôm tâm tư xem náo nhiệt cũng đều không hẹn mà cùng biến sắc.

Thái Dần lại càng tức giận tới đỏ bừng cả mặt, mắt thấy ái đồ bị vu oan đến mức phải phát ra lời thề Tâm Ma, ông đã chẳng còn mảy may nhớ đến việc phải giữ gìn phong phạm của một đại năng, bèn chỉ thẳng vào Bích Thục mà mắng: "Phiêu Miểu vốn không có thành ý, trước đó dùng thứ hàng nhái này cũng thôi đi, tới phút cuối vẫn còn đổ oan cho đồ nhi của ta! Nếu các ngươi đã muốn đùa giỡn thành nghiện, vậy thì hôm nay bản chân quân sẽ chơi đùa cùng các ngươi!"

Vừa dứt lời, ống tay áo của Thái Dần liền tung bay, phi kiếm cũng đã ở trong tay. Tuy rằng kiếm chưa rời vỏ nhưng đã bộ lộ khí thế đáng sợ, uy áp thuộc về đại năng Phản Hư kỳ không ngừng trùng kích xung quanh, tạo thành một thế công đáng sợ.

Những tu giả ngồi ở đây có không ít người thực lực kém, thân hình của bọn họ đều thoáng lay động, phần lớn là sắc mặt đại biến, thậm chí còn có người lấy ra pháp khí hộ thân. Vốn là một nghi lễ thu nhận đệ tử hài hòa bình yên, nay lại biến thành một tràng mưa giông bão tố.

Tình hình phát triển thành ra như vậy tất nhiên không phải là điều Phong Thiệu muốn. Một khi Thái Dần và Bích Thục đánh nhau, Bích Thục tất sẽ không phải đối thủ của ông, ở trước mặt mọi người mà loại bỏ tông chủ của Phiêu Miểu tông thì thật sự khó lòng ăn nói. Vốn là tông môn đứng đầu nhưng trong thời khắc vi diệu này ắt sẽ khiến tam tông có cảm giác thỏ tử hồ bi*, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, ngược lại sẽ càng liên kết với nhau chặt chẽ hơn! (*thỏ tử hồ bi: thỏ chết nhưng lại khiến cáo phải buồn)

Phong Thiệu nghĩ đến những điều này, Bích Lạc đang ngồi ngồi xếp bằng bên cạnh Thái Huyền cũng nghĩ đến, nhưng Phong Thiệu khoảng cách xa mà tu vi lại có hạn, khó có thể ngăn cản được. Bích Lạc đứng gần hơn, ngay khi tay cầm chuôi kiếm của Thái Dần muốn rút ra thì đúng lúc ngăn cản nói: “Sư huynh bớt giận! Hôm nay là ngày lành, là lễ đại điển Côn Luân ta thu nhận đồ đệ, còn có nhiều khách quý ở đây như vậy…”

Tuy Thái Dần bị lửa giận công tâm nhưng vẫn còn giữ được lý trí, ông lạnh lùng liếc mắt nhìn Bích Thục đang lộ vẻ phòng bị, chậm rãi thu kiếm trở về.

“Thỉnh chưởng môn sư tỷ cũng an tâm một chút, chớ nóng. Những chuyện này của bậc tiểu bối thật khó mà dùng một lời nói rõ ràng được, chúng ra đừng nên nhúng tay thì hơn. Hôm nay vẫn cần lấy đại điển làm trọng, đừng để mất hòa khí giữ tứ tông chúng ta.” Bích Lạc vẻ mặt ôn hoà, đánh thái cực cho cả hai bên.

Vừa chịu một phen uy áp cường đại khiến Bích Thục đã hoảng sợ toát mồ hôi lạnh. Bà ta chỉ là một khí tu Nguyên Anh kì, cho dù phía sau có thêm mấy chục đệ tử nội môn đều là Trúc Cơ và một vài Kim Đan thì vẫn chẳng thể là đối thủ của kiếm tu Phản Hư kỳ! Lúc này Thái Dần lại nhìn thoáng qua như vậy khiến cho bà ta cảm thấy sợ hãi không thôi, hơi

lạnh thấu xương từ lòng bàn chân nhanh chóng lan tràn ra khắp toàn thân.

Loại ánh mắt này biểu lộ, Phản Hư chân quân này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bà ta! Chỉ là hiện giờ bị mọi người nhìn chằm chằm, lòng mang đuối lý nên mới tạm thời bỏ qua, một khi bà ta rời khỏi nơi này ắt sẽ phải lành ít dữ nhiều.

Trái tim Bích Thục trở nên lạnh lẽo khi nhận ra điều này, nhưng sợ hãi đến cực độ lại biến thành âm trầm cùng cực. Bà ta nhìn Bích Lạc đang đứng bên cạnh Thái Dần và đám người Côn Luân, còn cả phần bụng hơi nhô ra của nàng, khiến cho đáy mắt không khỏi lộ ra từng ánh nhìn nham hiểm hung ác và quyết tuyệt.

“Chuyện của tiểu bối không thể nói rõ ràng, vậy chuyện của người cùng thế hệ có thể nói rõ chứ? Năm đó đệ tử của Phiêu Miểu tông là Bích Lạc rõ ràng đã có ước định hợp tịch với Từ Trí thượng sư của Bồ Đề tự, vậy mà người lại bị trưởng lão Thái Huyền của Côn Luân cướp đi, chẳng thèm mảy may để ý đến hôn ước đã được định sẵn kia, cũng chưa từng hỏi tới Phiêu Miểu ta có đồng ý hay không! Côn Luân làm việc bá đạo như vậy, đây đâu phải là lần đầu tùy ý coi rẻ, vũ nhục tam tông chúng ta?” Bích Thục lạnh lùng cười, trong giọng nói đã không dấu vết mà đem tam tông hợp thành một trận doanh với Phiêu Miểu.

Như vậy vẫn còn chưa thấy đủ, bà ta lại đổ thêm dầu vào lửa: “Hôm nay Côn Luân làm nhục Phiêu Miểu chỉ là chuyện nhỏ, ngày khác nếu Côn Luân muốn tam tông ta phủ phục xưng thần, ta sao có thể chống lại được? Càng đừng nhắc đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chỉ cần Côn Luân không đồng ý, tam tông liền phải nghe lệnh mà hai tay dâng lên?”

Côn Luân thân là tông môn đứng đầu, thủ pháp làm việc luôn luôn rõ ràng sáng tỏ nhưng cũng vô cùng lãnh ngạo tránh đời, tất nhiên khó tránh khỏi việc xảy ra xung đột, hiềm khích với tam tông. Giữa những xung đột lợi ích, từ ngàn vạn năm nay quả thật tội lỗi chồng chất. Sau này còn có thêm Sơn Hà Xã Tắc Đồ, khiến cho lợi ích của tam tông được đặt trên mặt bàn.

Những lời này vừa nói ra, bầu không khí ở nơi đây lập tức thay đổi, nhưng thay đổi nhanh nhất chính là kiếm của Thái Huyền trưởng lão. Lưỡi kiếm giống như hàn băng, kiếm quang tuyết trắng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo tựa một con rồng bằng ngọc thạch, kiếm ý giá buốt thấu xương gào thét bay thẳng về phía Bích Thục.

Bát Quái Long Tu mạt* vừa được Bích Thục lấy ra mới chỉ tỏa chút ánh hồng quang bảo vệ đã bị một kiếm này đánh tan, mắt thấy không thể tránh thoát, pháp bảo lại chẳng thể ngăn nổi, bỗng bất chợt có một đám mây màu vàng nhạt kịch liệt dao động trước mặt bà ta, vững vàng ngăn lại toàn bộ uy thế của một kiếm này. (*八卦龙须帕: mạt ngạch tựa râu rồng có hình bát quái ?)

Sau khi nhìn kĩ lại, đám mây màu vàng nhạt kia hóa ra là một chuỗi phật châu đang tỏa ra niệm lực.

Từ Giác vén tăng bào, hai tay tạo thành chữ thập, tuấn nhan mỉm cười: "Oan gia nên giải không nên kết, huống chi hôm nay lại là đại điển thu nhận đệ tử. Ngày hoàng đạo như thế này, quả thật không thích hợp với việc sát sinh." Nói xong, hắn quay về phía Bích Thục: "Tình minh hữu giữa tứ tông đã hơn vạn năm nay, chẳng lẽ không có thiện ý?"

Bích Thục kinh hồn chưa định, nhưng thấy trưởng lão Phản Hư kỳ của Bồ Đề tự đã ra mặt thay mình thì càng kiên cường thêm hai phần. Bà ta chống đỡ đứng thẳng, nhìn về phía Cố Hoài đang ngồi trên thủ tọa, nói: "Trừ phi hợp tịch cùng đồ nhi của ta như cũ…" cuối cùng vẫn không quên bổ thêm một câu: "Côn Luân cũng không được can thiệp vào chuyện ta… Tam tông ta sưu tập tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ! Sơn Hà Xã Tắc Đồ là di bảo của Thượng Cổ Nữ Oa, vốn nên tùy thuộc vào cơ duyên, người hữu duyên ắt sẽ có được!"

"Tông chủ nói có đạo lý…" Nghe thấy lời này, tông chủ của Bão Phác tông là Minh Dương tử chưa từng chen mồm cũng đứng lên phụ họa. Không chỉ có gã mà những người thuộc tam tông đang ở đây cũng cảm thấy vậy.

"Một bảo vật như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, há có thể để mai một."

"Nếu như Côn Luân muốn độc chiếm một mình thì không khỏi quá bá đạo."

"Côn Luân vẫn luôn bá đạo như vậy đã lâu rồi, nhưng cũng không thể không phân rõ phải trái. Trên tàn quyển lại không viết họ Côn Luân !"

"Cho nên ai tìm được thì là của người ấy!"

"……"

Chúng tu giả cứ mỗi người một câu, ban đầu bị một kiếm kia dọa cho kinh hãi thì bây giờ lại bắt đầu rục rịch. Sau cùng nghiễm nhiên trở thành cách giải quyết thống nhất của tam tông, ý tứ cũng không ngoài: "Phong

Thiệu phải hợp tịch cùng Đan Thanh như cũ, tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ ai lấy được thì người ấy có phần."

"Loại nữ nhân này không xứng hợp tịch với sư thúc của ta." Bỗng nhiên một tiếng nói truyền đến, đi theo sau chính là Phong Bạch đang đạp trên Trạm Lô kiếm. Một thân chính trang đạo bào rườm rà phong phú trên người hắn không khiến hắn trở nên mập mạp, trái lại còn để lộ ra diện mạo hiên ngang, tuấn nhan mang theo một loại khí thế xác xơ tiêu điều, trong mắt toát ra sự lạnh lùng sắc bén giống như một lưỡi kiếm.

Đan Thanh bị ánh mắt băng lãnh chứa đầy sự khinh thường này quét đến khiến trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ẩn ẩn đau đớn, nàng muốn mở miệng nói điều gì đó nhưng lại chẳng thể khống chế được bản thân. Đan điền của nàng có một cỗ sức mạnh vô cùng quỷ dị bá đạo đang khống chế toàn bộ thân thể nàng, dường như có một đạo thần niệm chú ẩn trong cơ thể nàng, chỉ cần vừa nghĩ đến đã khiến thần trí nàng hoảng hốt.

------oOo------

Chương 83

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đúng vậy, loại nữ nhân vô liêm sỉ bậc này sao có thể xứng với sư huynh ta!" Phương Trường Tín quắc mắt nhìn trừng trừng rồi đứng ra nói: "Tam tông các ngươi ỷ vào mình nhiều người nên muốn dùng nước bọt dìm chết sư huynh ta phải không?"

Không chỉ có Phương Trường Tín mà Triệu Bác cũng trào phúng nói: "Tàn hoa bại liễu như vậy còn muốn vu oan giá họa lung tung. Ngươi coi Côn Luân là nơi nào, tưởng rằng đệ tử Côn Luân ai cũng với được chắc?"

"Tuy Đan Thanh tiên tử cũng là người quốc sắc thiên hương, thế nhưng phải biết sĩ có thể giết chứ chẳng thể nhục, là kẻ nào cướp mất trong sạch của tiên tử thì tự đi tìm kẻ ấy mà tính sổ, cớ sao lại ở đây vu oan cho sư đệ ta." Trương Bách Thiên nói xong, La Thắng cũng tiếp lời: "Tuy rằng tu giả chúng ta không để ý những điều này như phàm nhân, nhưng Phiêu Miểu ngươi lúc trước thì lừa gạt lúc sau lại muốn vu oan, thử hỏi chuyện hợp tịch này có thể tiếp tục như cũ được không?"

Tuy ngày thường đệ tử Côn Luân luôn bình tĩnh kiệm lời, nhưng lúc này đấu khẩu với đám người tam tông cũng khiến họ bị nói đến mặt đỏ tai hồng. Bọn họ tranh cãi những điều này không phải vì Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà là vì Phong Thiệu. Côn Luân xưa nay đồng lòng, Phong Thiệu lại luôn tốt bụng giúp đỡ mọi người khiến các đệ tử ít nhiều đều nhận được sự trợ giúp của y, bởi vậy lúc này cũng muốn đứng ra đáp trả.

Có điều tranh cãi vốn không phải cách giải quyết tranh chấp ở giới tu chân, một lời không hợp liền có thể đánh nhau đến ngươi chết ta sống, huống chi còn là kiểu cãi nhau tập thể như thế này. Bên cạnh đó, mâu thuẫn giữa tứ tông đã tồn tại từ lâu, lại có thêm Sơn Hà Xã Tắc Đồ tựa như đổ thêm dầu vào lửa. Hiện giờ một khi xé rách mặt liền mang theo khí thế giương cung bạt kiếm không thể vãn hồi. Vốn ban đầu mọi người vẫn còn nể mặt vì là dịp đặc biệt mà tem tém lại, thế nhưng tình hình sau đó lại càng ngày càng nghiêm trọng, có không ít đệ tử còn lấy ra pháp khí và phi kiếm, trợn trừng mắt nhìn nhau hết sức căng thẳng.

“Ta không xứng với y? Chẳng lẽ một Ma tu như y lại xứng với ta hay sao?” Bỗng nhiên Đan Thanh nói đầy trào phúng. Trong đôi mắt đẹp vốn bình tĩnh giờ tràn đầy oán độc “Nếu các ngươi không tin, vậy hãy để y lập lời thề Tâm Ma!”

Trên Hư Vô phong vốn đang xảy ra tranh chấp không ngừng bỗng nhiên lại im lặng toàn bộ, ánh mắt của mọi người hoặc chứa đựng sự hoài nghi, hoặc nhìn chăm chú, hoặc đầy khinh thường, tất cả đều đặt trên người Phong Thiệu.

Suốt vạn năm nay, đám Ma tu nhờ vào việc cắn nuốt tu giả cấp cao để gia tăng tu vi, thậm chí là xâm chiếm phúc địa của các tông môn đã trở thành hồng thủy mãnh thú trong mắt đám người tứ đại tông môn, chỉ cần gặp được tất sẽ giết sạch. Cho dù hiện giờ số lượng Ma tu ngày càng ít ỏi, suốt nghìn năm qua chưa từng gây nổi đại họa gì nhưng vết máu loang lổ trong lịch sử dài đằng đẵng vẫn khiến cho tứ đại tông môn căm hận không thôi.

Phong Thiệu gần như phải hít vào một hơi đầy khí lạnh, dù kinh hãi nhưng vẫn cười lạnh: “Nếu chỉ có thể dùng lời thề Tâm Ma để đáp trả lại sự vu oan, vậy thì một kiếm tu như ta còn dùng kiếm để làm gì?” Nói xong, y lẫm liệt lấy ra Xích Viêm kiếm, kiếm quang tựa như những lưỡi gió sắc nhọn, tỏa ra ánh lửa đỏ rực chói mắt chỉ thẳng vào Đan Thanh.

Thế nhưng sự hận thù khác thường tỏa ra từ trong mắt đối phương quả thật như đâm vào lòng y, khiến cho y không thể hiểu nổi mình đã đắc tội

với nữ nhân này ở đoạn nào, tại sao cứ cắn mãi không buông như vậy, nhất định phải khiến mình rơi vào vạn kiếp bất phục mới được. Hoặc là, có thể nàng ta vốn chẳng phải là Đan Thanh?

“Không dám đúng không? Ma Tu? Muốn vội vã giết ta để diệt khẩu? Ha ha ha… Đến đây, đến đây đi! Côn Luân luôn thích tự xưng mình là tông môn đứng đầu chính đạo, thế mà lại nuôi dưỡng ra một đệ tử thân truyền là Ma tu, vậy thì dựa vào đâu mà muốn đứng đầu tứ tông?” Đan Thanh không hề bị kiếm ý chỉ thẳng vào mà sinh sợ hãi, ngược lại còn đập bàn cười to. Dáng vẻ tùy tiện này và vị tiên tử thanh quý luôn cẩn trọng trước mặt mọi người tựa như hai người hoàn toàn khác nhau. Nếu không phải mọi người đều thông cảm nàng đang phải chịu nhục trước thiên hạ, từ đó suy đoán dáng vẻ này là do bị kích thích quá độ tạo ra, chỉ sợ đã sớm coi nàng như đang bị đoạt xá.

Phong Thiệu dường như tức giận đến phát run nhưng cũng không dám hỏi đối phương có chứng cứ gì để chứng minh, bởi vì y không biết “Đan thanh” quỷ dị này còn có hậu chiêu gì nữa không. Từ lúc Đan Thanh dùng chú Luyện Tâm thì y đã chứa một đống nghi hoặc đầy cả bụng rồi. Thế nhưng ngay lúc y đang giật mình thì Phong Bạch đã cầm lấy tay y, năm ngón tay thon dài hữu lực đẩy kiếm của y trở về sau đó tiến lên.

“Để ta.”

Phong Bạch còn chưa dứt lời thì Trạm Lô kiếm dưới chân hắn đã thay đổi hình dáng, kiếm hóa thành ánh sáng, thậm chí biến mất. Tất cả mọi người đang có mặt ở đây chỉ cảm thấy trong hư không bỗng nhiên lóe sáng, toàn bộ trong mắt đều là màu hoàng kim khiến cho cảnh vật xung quanh dần trở nên mơ hồ…

“Ấy, thanh kiếm này phẩm chất gì?”

“Kiếm áp bậc này, ít nhất cũng phải hơn cấp Hoàng.”

“Trúc Cơ kỳ mà lại dùng phi kiếm cấp Hoàng, thật đúng là thiếu niên ngông cuồng không tiếc mạng.” Giọng điệu của mọi người mang đầy vẻ giễu cợt, chờ xem đệ tử đắc ý của Côn Luân phải bỏ mạng như thế nào.

Hung quang trong mắt Đan Thanh chợt lan tràn, dù biết rõ tu vi của hắn thấp hơn mình nhưng không hiểu tại sao vẫn nảy sinh sự sợ hãi theo bản năng dưới uy thế của đối phương. Tuy sợ hãi nhưng “nàng” vẫn chưa dùng đến ma công mà bỗng nhiên rụt về, cho dù Đan Thanh sống hay chết thì mục đích của “nàng” đã đạt được rồi.

Phong Thiệu chưa từng muốn lấy mạng của "nàng", mà "nàng" cũng không muốn chết. "Nàng" muốn y sẽ phải giống như mình, chậm rãi chịu đựng sự tra tấn. Y sẽ bị mọi người nghi ngờ là Ma tu, những ngày sau sống ở Côn Luân chắc chắn sẽ chẳng dễ chịu gì… Đan Thanh lạnh nhạt cụp mi, chẳng hề sợ hãi, thậm chí còn mang theo nét cười như có như không.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của nàng ta lại biến thành mờ mịt và hoảng sợ.

"Đến."

Phong Bạch lạnh lùng gọi một tiếng rồi khẽ vươn tay, từ trong Trạm Lô kiếm tưởng chừng như vô hình bỗng tuôn ra một đạo kiếm quang kim sắc rộng đến mấy trượng!

Kiếm quang bỗng huyễn hóa thành vô vàn thanh kiếm nhỏ, kiếm ý mạnh mẽ nhanh chóng trở nên hung ác, lạnh lẽo, lúc thì tựa sự giá rét giữa đáy vực sâu thẳm, thấm vào tận tim gan xương tủy, lúc lại như gió lạnh thét gào không bao giờ ngừng nghỉ nơi cánh đồng hoang vu quanh năm trống trải.

Hai mắt của Thái Dần trợn trừng trừng, kinh hô: "Tam Thanh tại thượng, vậy mà lại là kiếm ý nhị trọng thiên! Hắn mới Trúc Cơ kỳ?"

Ngoại trừ ông, chúng đệ tử kiếm tu của Côn Luân cũng vô cùng khiếp sợ. Phải biết cho dù Côn Luân là thánh địa của kiếm tu nhưng không phải đệ tử nào cũng có thể lĩnh ngộ được kiếm ý. Chúng đệ tử ngày ngày đều kiên nhẫn bôn ba bên trong kiếm trận, tình nguyện bị kiếm ý chém thân, dùng chính thân xác của mình để cảm nhận cái gì gọi là kiếm cũng chỉ vì muốn bước chân được vào cánh cửa kiếm ý.

Cho dù Côn Luân may mắn có được kiếm trận rèn luyện kiếm ý do đại năng tiền bối đời trước để lại, nhưng trong chúng đệ tử thì số người tu luyện ra kiếm ý phải hơn trăm người mới được một người. Đây còn là Côn Luân, chứ nếu là đệ tử ở thế gia hoặc tông môn tại thế tục thì hơn nghìn người mới may chăng được một người, nếu là tán tu lại phải hơn vạn người mới có một người. Kiếm tu tu luyện ra kiếm ý cũng giống như các tu giả khác gia tăng tu vi, thực lực và thể chất sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều, có điều muốn lĩnh ngộ được kiếm ý thì vô cùng khó khăn. Đó cũng là một trong những nguyên nhân ở thế tục không có nhiều kiếm tu.

Côn Luân từng có kiếm tu mới Luyện Khí kì đã lĩnh ngộ được kiếm ý, tuy vậy cũng rất hiếm hoi. Thế nhưng chưa bao giờ có kiếm tu mới Trúc

Cơ kỳ đã có thể lĩnh ngộ được kiếm ý nhị trọng thiên. Cho dù Phong Thiệu từng được tôn vinh là bảo vật của Côn Luân cũng phải tới khi Kết Đan mới lĩnh ngộ được kiếm ý nhị trọng thiên. Huống chi Phong Bạch còn mới lênTrúc Cơ…

Cố Hoài cũng tu luyện kiếm ý hệ Kim, một lòng hướng về kiếm khiến hắn phải nhìn chăm chú không rời mắt: "Có thể tự nhiên kết hợp giữa khí thế sát phạt và kiếm ý đến bậc này…"

Dù đám người tam tông đang ngồi đây không nhất định có thể hiểu rõ về kiếm ý đa dạng nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng uy thế mà kiếm ý này mang đến, đây thực sự không phải là điều mà một đệ tử mới Trúc Cơ kỳ có thể làm được. Tuy rằng bọn họ đều nghe nói người mang thân thể thần thú sẽ có năng lực bất phàm, thế nhưng dù gì cũng đã trải qua hơn ba ngàn năm chưa từng hiện thế, những người ngồi đây đều khó có cơ hội gặp được, chẳng tránh bọn họ vẫn luôn mang thái độ bàng quan đứng nhìn đệ tử mới được thu nhận của Côn Luân này.

Bởi vậy cho dù Phong Bạch có lộ ra sự khác thường thì mọi người cũng không hề để vào mắt, thậm chí còn cảm thấy một kẻ mới Trúc Cơ kỳ lại dám ra tay với tu giả Kim Đan, cho dù là kiếm tu đối đầu với khí tu thì cũng vẫn không khác gì đang tự tìm đường chết.

Bích Thục cũng cảm thấy vậy. Tuy rằng tên đệ tử Trúc Cơ này khá mạnh mẽ nhưng bà ta vẫn chẳng thèm coi trọng, thể diện của Phiêu Miểu tông há lại để một tên Trúc Cơ bé nhỏ vẽ lên được! Với Thái Huyền thì bà ta chỉ có thể đề phòng nhưng với tên Trúc Cơ nhỏ bé này… Bích Thục không chút do dự đã lấy ra vòng Kim Cương màu bạch ngọc, "vù" một tiếng ném về phía hắn.

Phong Thiệu chợt căng thẳng, lập tức đánh ra một chiêu [Côn Luân · Phá viêm], kiếm quang hỏa hồng trộn lẫn cùng với lưỡi kiếm kim sắc của Phong Bạch, hỗ trợ lẫn nhau cùng chống lại pháp bảo cấp Hoàng của Bích Thục. Phong Bạch không quay đầu lại mà chỉ khẽ cong khóe miệng, kim – hồng giao thoa*, thật tốt. (*Kiếm của Phong Thiệu là lửa đỏ, của Phong Bạch là thuộc tính kim loại màu vàng, mình nghĩ là để nguyên hán việt những đoạn miêu tả về kiếm và pháp bảo sẽ hay hơn)

"Trúc Cơ đánh Kim Đan, một Nguyên Anh như ngươi cũng muốn ra tay là sao?" Thái Dần giận dữ, đang muốn nâng tay niệm thần chú lại bị Bích Lạc ngăn cản: "Sư huynh không thích hợp ra tay, để ta đi." Dù sao bà cũng xuất thân từ Phiêu Miểu.

Bích Lạc nâng tay áo, chiếc roi Triền Vụ lập tức xuất hiện trước mặt Bích Thục ngăn cản bà ta đánh về phía hai người Phong Thiệu, Phong Bạch. Bích Thục tức giận nhìn Bích Lạc, trong đầu lại thoáng hiện những lời gièm pha đem đến sự nhục nhã cho người làm tông chủ là bà ta, giọng điệu lập tức tàn nhẫn: "Quả nhiên ngươi đã quên sạch Phiêu Miểu ta, một lòng hướng về người ngoài. Phiêu Miêu nuôi dưỡng ngươi có tác dụng gì!"

"Sư tỷ, chỉ là ta…" Bích Lạc còn chưa dứt lời đã thấy pháp khí của đối phương tấn công tới.

Mà bên kia, kiếm quang của Phong Bạch đã va chạm với vòng Kim Cương tạo thành ánh sáng chói mắt. Vậy nhưng chỉ trong một tích tắc, kiếm quang bỗng hóa thành vô số thanh kiếm nhỏ, linh hoạt né tránh khỏi cường lực của vòng Kim Cương rồi tiếp tục oanh tạc về phía Đan Thanh.

Đôi mắt đẹp của Đan Thanh chợt co lại, nàng ta đã không thể suy nghĩ thêm được điều gì khác mà chỉ biết rằng mình không muốn chết. Nàng không muốn phải chết oan uổng ở nơi này! Dưới dục vọng cầu sinh mãnh liệt, tinh thần của Đan Thanh bắt đầu tập trung cao độ. Dường như chỗ đan điền của nàng đang có một luồng sức mạnh vô cùng âm tà quỷ dị không ngừng được triệu hồi, khiến cho lòng nàng ngứa ngáy khó chịu. Chỉ cần sử dụng luồng sức mạnh này thì nàng có thể sống… có thể tiếp tục sống…

Choang !

Pháp khí hộ thân được Đan Thanh lấy ra chỉ tồn tại trong vài hơi thở đã bị kiếm khí cường thịnh của Phong Bạch đánh nát, âm thanh vỡ vụn hòa cùng với tiếng người nói rầm rì bên tai, chỉ còn lại một tiếng.

Muốn sống!

Đan Thanh không tiếp tục lấy pháp khí ra nữa, thay vào đó lại kéo một người đang đứng gần mình nhất theo bản năng – chính là Bích Lạc!

Không bàn đến việc tu vi của Bích Thục cao hơn Bích Lạc một tiểu cảnh giới, Bích Lạc vốn là người đang mang thai lại không muốn thực sự đấu pháp với Bích Thục đến cùng. Có điều nàng không ngờ Bích Thục lại bỗng nhiên phát điên, không chỉ ra tay mà thậm chí còn không chết không ngừng.

Cùng là sư tỷ muội đồng môn, cần gì phải làm đến mức này!

Trong lúc Bích Lạc đang chấn động cộng với việc mang thai khiến cho tay chân có phần luống cuống, phần bụng của bà lại bỗng nhiên bị tập kích bất ngờ. Vô số ma khí Âm Huyết mảnh mai giống như những con rắn độc màu đỏ hoàn toàn mất khống chế trong cơ thể Đan Thanh. Nàng ta vốn không biết phải sử dụng chúng như thế nào, chỉ làm mọi thứ theo bản năng.

Bích Lạc bị ma khí Âm Huyết tập kích bất ngờ, lúc muốn bảo vệ phần bụng thì đã không kịp nữa rồi. Đó là một trong những nơi yếu ớt trên cơ thể lại còn gần đan điền, trong nháy mắt đã trở thành thổ nhưỡng màu mỡ nhất cho ma khí Âm Huyết.

Chỉ trong một tích tắc như vậy mà đôi mắt của Đan Thanh đã đỏ ngầu. Nàng ta nhanh chóng dùng nguyên phách tinh huyết được ma khí chiếm đoạt để hóa thành sức mạnh chưa từng có. Lần đầu tiên Đan Thanh cảm thấy dù không sử dụng pháp khí cũng vẫn có thể thuần buồm xuôi gió đến vậy, giống như chẳng gì phá vỡ nổi. Xung quanh thân thể của nàng ta lập tức huyễn hóa ra từng làn sương mù đỏ rực, sau đó dựa vào luồng sức mạnh kỳ dị của ma khí trong cơ thể để cứng rắn chống chọi lại với kiếm quang.

“Ma khí!”

Rốt cuộc đã có người cảm nhận được. Ánh mắt của Thái Huyền thì rơi trên người Bích Lạc đang bỗng nhiên dừng động tác.

Mắt thấy kiếm ý chưa thể lập tức lấy mạng nàng, mắt ưng của Phong Bạch khẽ nhíu lại. Một tiếng “Binh!” vang lên, toàn thân hắn phát ra từng luồng kim quang rực sáng, trừng mắt nhìn nàng nhưng trên mặt lại không hề có bất kì biểu cảm nào, giống như một vị hung thần tái thế, vừa mang giận nhưng lại hờ hững.

Khi hắn nâng tay lên, bàn tay đã hóa thành móng vuốt thú, nhanh như chớp bổ nhào về phía Đan Thanh!

Đan Thanh đã không kịp né tránh, áp lực từ chưởng phong truyền đến mang theo một cảm giác đè nén khó chịu, khiến cho đan điền của nàng phát run đồng thời sinh ra sự sợ hãi theo bản năng. Dường như nàng chẳng còn đường lui bèn ai oán nhìn về phía bóng người quen thuộc: “Sư tôn, cứu con với!”

Bích Thục vừa mới chiếm thượng phong, toàn bộ tâm tư của bà ta đều đặt trên việc giết Bích Lạc thanh lý môn hộ, đột nhiên nghe lại nghe thấy tiếng gọi này khiến cho động tác phải chững lại. Mà chỉ trong giây lát

ngây người, tay của bà ta đã bị nắm lấy một cách quỷ dị, sét đánh không kịp bưng tai bị ái đồ kéo đến che trước người mình.

Thế nhưng bà ta còn chưa kịp hỏi ra nghi vấn của mình đã phải thét lên một tiếng, mà Đan Thanh không kịp né tránh cũng bị máu thịt của đối phương bắn đầy mặt, nhiễm đỏ toàn bộ dung mạo xinh đẹp, đồng thời lộ ra một loại mỹ cảm kỳ dị.

Khi gương mặt xinh đẹp của nàng cúi xuống liền nhìn thấy một móng vuốt thú sắc bén đang xuyên thủng lồng ngực của sư tôn mình, thậm chí ngay cả ngực của chính nàng cũng bị gây thương tích, máu tươi đang chảy ồ ạt không ngừng.

Bích Thục vẫn giữ nguyên vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc ngã xuống đất khiến Đan Thanh cuối cùng cũng nhìn rõ được nam tử đang đứng đối diện. Hắn có một đôi mắt màu vàng hung ác, khóe môi hơi nhếch để lộ nụ cười lạnh lẽo, đầy âm trầm nhưng cũng ẩn chưa ý vị sâu xa.

Vẫn là khuôn mặt anh tuấn khiến nàng rung động, vẫn là thực lực mạnh mẽ khiến nàng si mê, thế nhưng giờ phút này nàng đã chẳng thể thưởng thức được nữa. Đan Thanh cảm thấy dường như trái tim của mình đang bị moi ra, trơ mắt nhìn viên Huyết châu màu đỏ bị rút ra khỏi cơ thể mình.

“Ngươi mới là Ma tu.” Phong Bạch lấy lại ma châu Âm Huyết.

Những người đang đứng ở đây cũng bị một hồi xoay chuyển vừa rồi làm cho ngơ ngác hàng loạt. Từ chuyện Ma tu thật giả đến việc Phiêu Miểu giao chiến với Côn Luân rồi lại chuyển sang chuyện trong cơ thể Đan Thanh có ma châu Âm Huyết, thậm chí một đệ tử Trúc Cơ bé nhỏ lại dễ dàng phá nát tu giả Nguyên Anh chỉ bằng một chưởng! Mỗi một sự kiện đều không thể lập tức tiêu hóa được. Trong lúc nhất thời mọi người đều không biết phải phản ứng lại như thế nào, chỉ có chúng đệ tử của Phiêu Miểu là nhe răng trợn mắt, lòng đầy hận thù mà nhào tới đây.

Ma khí huyết sắc vốn bảo vệ xung quanh Đan Thanh lúc này cũng dần tan đi cùng với ma châu, hóa thành từng làn khí tỏa ra khắp bốn phía. Mắt thấy thú trảo của đối phương sắp tiến lại gần, trong đôi mắt đỏ ngầu khiến cho người ta sợ hãi của nàng bỗng hiện lên sự thống khổ hoảng sợ: “Đừng mà… Đừng giết ta…” Giọng nói yếu đuối gợi lên mười phần xót thương, với dung mạo bậc này, cho dù đang rất chật vật thì vẫn vô cùng hấp dẫn người khác.

Vậy nhưng xót thương thì xót thương, Đan Thanh vẫn lặng lẽ ngưng tụ phần sức mạnh còn sót lại trong cơ thể. Tuy rằng nàng ta đã mất đi nguồn suối ma lực hung mãnh nhưng sau khi mất khống chế thì vẫn còn rất nhiều ma khí đang chạy toán loạn bên trong cơ thể nàng.

------oOo------

Chương 84

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc Phong Thiệu nhìn thấy Đan Thanh chụp vào bụng Bích Lạc thì đã biết không ổn!

Y thân là Ma tu, lại tu luyện tâm chú Tế Luyện nên rất hiểu rõ thủ những đoạn trong ấy, khi nhìn thấy thân pháp của Bích Lạc chợt ngưng lại thì đã chạy tới ngay lập tức. Về phần kết cục của Bích Thục và Đan Thanh ra sao, y cũng không còn lòng dạ nào để ý đến nữa.

Vẻ mặt của Bích Lạc khi bị ma châu Âm Huyết hấp thu tinh huyết và nguyên phách vô cùng đau đớn, thống khổ, bà lập tức bảo vệ phần bụng theo bản năng. Thế nhưng đã không còn hồn phách Nguyên Thần làm thổ nhưỡng, cũng không còn tinh huyết để tẩm bổ khiến cho linh khí nhanh chóng bị xói mòn hết. Nếu như không bảo vệ tốt phần tinh huyết nguyên phách còn lại, để cho ma khí của ma châu Âm Huyết đang dũng mãnh tràn vào cắn nuốt toàn bộ, lúc ấy Bích Lạc sẽ phải chết chắc. Có điều cho dù có bảo vệ được thì chỗ tinh huyết nguyên phách còn sót lại cũng không chắc có thể cứu sống được.

Phong Thiệu vừa nâng Bích Lạc dậy vừa đút cho bà một viên Hộ Nguyên đan, Thái Huyền cũng lập tức đến bên cạnh. Ông ôm lấy Bích Lạc vào trong lòng, dường như Bích Lạc cũng cảm nhận được điều gì, hai mắt vốn mờ mịt lại hiện lên một chút ánh sáng, giọng nói vô cùng suy yếu: “Đứa nhỏ…”

“Không quan trọng nữa.”

Trên gương mặt tái nhợt của Thái Huyền dần ngưng tụ sự lạnh lẽo, trong con ngươi buốt giá lộ ra vẻ hoảng sợ cấp bách. Ông ôm lấy Bích Lạc nhanh chóng cưỡi mây bay đi, thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng nữa.

Sư thúc ắt sẽ có cách cứu người, Phong Thiệu thầm nghĩ. Y không muốn phải thấy Bích Lạc gặp chuyện không may, còn cả sư điệt vẫn chưa kịp chào đời nữa. Nếu Bích Lạc không ngăn cản Bích Thục thay mình… Phong Thiệu cảm thấy vô cùng khó chịu, vừa mới quay người lại nhìn thấy Đan Thanh đang dần dần trượt xuống từ trên người Phong Bạch, máu từ lồng ngực nàng đang không ngừng chảy ra nhiễm đỏ cả một vùng xung quanh, trông vô cùng dữ tợn.

Nhưng thứ hấp dẫn mọi người không phải là thi thể mà là huyết tinh ma khí âm trầm đang lan tràn khắp nơi. Không còn tinh huyết nguyên phách nuôi dưỡng, khiến cho ma khí Âm Huyết đang tàn sát bừa bãi không ngừng rốt cuộc cũng lộ ra thứ mùi đầy tà dị không thể che giấu nổi nữa.

Khi thấy đám đệ tử của Phiêu Miểu tông phẫn nộ nhào về phía Phong Bạch, Phong Thiệu cũng lập tức đứng lên, vận lực nói lớn: “Không nhìn thấy ma khí đang tràn lan à? Đan Thanh của Phiêu Miểu đã bị Ma tu đoạt xá từ lâu cho nên hành vi cử chỉ mới có thể điên cuồng như vậy. Ngay cả Bích Lạc chân nhân của Côn Luân ta và tông chủ Phiêu Miểu cũng đều bị Ma tu làm hại. Hiện giờ Côn Luân đã loại bỏ Ma tu này, chẳng lẽ các ngươi còn muốn báo thù thay hắn? Hay các ngươi vốn là một nhóm với tên Ma tu này?”

Chúng đệ tử của Phiêu Miểu đang bị một màn Phong Bạch tàn nhẫn giết chết Bích Thục kích động, sau đó lại thấy cảnh tượng Đan Thanh chết thảm thì tựa như đổ thêm dầu vào lửa, nào còn thời gian để ý đến ma khí, tất cả đều hận đỏ cả mắt. Thế nhưng hiện giờ bị Phong Thiệu gõ tỉnh, mùi máu tươi của ma khí đang lan tràn khắp nơi không đâu không ngửi thấy, quả thực chính là bằng chứng rõ ràng như núi.

Các đệ tử không khỏi bị chững lại, hai mắt nhìn nhau, quả thật có hơi không phân rõ được mọi chuyện đầu đuôi là thế nào.

Nắm chắc thời cơ đối phương đang bị rối loạn trận tuyến, Phong Thiệu xoay người bái lạy về phía Cố Hoài đang ngồi trên chủ tọa rồi nói: “Tông chủ, Đan Thanh bị Ma tu đoạt xá nhằm âm mưu ly gián tứ tông chúng ta, lời nói không chỉ bịa đặt mà còn mang theo tâm tư độc ác, không những mưu hại Bích Lạc sư bá mẫu mà còn sát hại cả tông chủ của Phiêu Miểu tông. Cũng may có Minh Tịnh sư điệt ra tay đúng lúc, kịp thời chém chết Ma tu mới có thể nhanh chóng hóa giải cơn nguy cấp.”

Dùng lời ngay thẳng chiếm lấy tiên cơ, mặc kệ chân tướng có phải vậy hay không thì những lời này của Phong Thiệu cũng tách Côn Luân và

Phong Bạch ra khỏi tất cả mọi chuyện liên quan. Dù sao cũng là Phong Bạch thẳng tay giết chết tông chủ nhà người ta trước mặt bao người, chuyện này ắt sẽ để lại hậu họa về sau.

Cho dù y lên tiếng đúng lúc thì vẫn không tránh khỏi có những tiếng thì thào to nhỏ ở bên dưới. Thế nhưng với tu giả, thì thầm cũng chẳng được coi là thì thầm bởi vì bất cứ lời nào nói ra cũng đều sẽ lọt được đến tai. Sở dĩ không có ai dám đứng ra bởi vì dù còn nhiều điểm đáng ngờ nhưng ma khí vẫn đang lượn lờ xung quanh chứng tỏ đúng là do Đan Thanh tu luyện ma công, điều này đã là sự thật không cần tranh cãi.

Mặt khác, thế công hung hãn mãnh liệt của Phong Bạch lúc nãy, thậm chí là bàn tay bỗng hóa thành móng vuốt thú sắc bén, chỉ với một chiêu đã đánh gục được tu giả Kim Đan và Nguyên Anh khiến cho bốn phía đều cảm thấy khiếp sợ. Thân thể thánh thú… Côn Luân có một đệ tử như vậy chỉ sợ là sâu không lường được.

Tâm đã sinh lòng kiêng kị thì sẽ không còn ai dám ra mặt thay người chết nữa.

Tâm tư của Cố Hoài không xoay chuyển linh hoạt được như Phong Thiệu, trong cục diện vừa rồi hắn chỉ chú ý đến kiếm pháp của Phong Bạch. Thế nhưng hắn cũng đồng tình với Phong Thiệu mười phần, tỏ ý tán đồng ý kiến của y. Thậm chí còn đem ngọc phù của Côn Luân đưa cho Phong Bạch trước mặt mọi người, tuyên bố Phong Bạch trở thành thủ đồ của Côn Luân.

Nhìn Phong Bạch đứng phía dưới Cố Hoài, tắm trong ánh mắt tán thưởng của tất cả mọi người khiến Phong Thiệu bỗng nhiên sinh ra cảm giác kiêu ngạo — Dáng vẻ của tiểu súc sinh nhà y đúng là càng ngày càng tốt. Thế nhưng cho dù có tốt đến đâu thì cũng chỉ là tiểu súc sinh của một mình y mà thôi.

Tuy rằng nghi thức thu nhận đồ đệ lần này xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn nhưng cuối cùng tổng kết lại vẫn là kết quả tốt, cũng khiến cho người của tứ tông đều nhớ kỹ dáng vẻ kinh diễm của Phong Bạch, đồng thời giúp hắn trở thành đệ tử mầm móng của Côn Luân. Một đệ tử mới Trúc Cơ của Hư Vô phong lại có thể chém chết tu giả Nguyên Anh và Kim Đan, tuy rằng thắng được đều do hành động bất ngờ nhưng cũng là đứng ra vì Côn Luân. Ngoại trừ được Cố Hoài để tâm, các trưởng lão khác cũng rất nguyện ý dạy bảo một hai. Chung quy kiếm chiêu của

Phong Bạch chẳng có gì xuất sắc, chỉ hơn ở chỗ tiềm lực phi phàm, linh khí hùng hậu.

Phong Thiệu cứ nghĩ rằng Phong Bạch sẽ không thích bị quản thúc, không ngờ hắn lại học hành chăm chỉ mười phần. Đối với những việc có thể giúp gia tăng thực lực thì Phong Bạch đều luôn rất nghiêm túc, dường như đây đã trở thành một loại chấp niệm khác của hắn. Đối phương mà không đi học thì Phong Thiệu chỉ sợ bị hắn quấn lấy không buông, đến khi người đi rồi thì y lại cảm thấy bên trong động phủ thật trống trải.

May mà những ngày tiếp theo của y cũng không được coi là vắng vẻ, bởi vì toàn bộ trên dưới Côn Luân lúc trước luôn lạnh lùng thì nay đều để mắt đến y.

Phiêu Miểu vô lễ với Côn Luân, tuy rằng Côn Luân ghi hận trong lòng nhưng cũng chẳng thể làm được gì. Suy cho cùng ban đầu Phong Thiệu đem những sai lầm này đổ hết lên đầu Ma tu giúp cho Phong Bạch và Côn Luân rút ra sạch sẽ, đồng thời cũng giúp Phiêu Miểu phủi sạch mọi chuyện. Việc Phong Thiệu bị oan cùng với Bích Lạc bị thương cũng chỉ có thể tính lên đầu hai kẻ đã chết là Bích Thục và Đan Thanh, không thể từ đó mà giận chó đánh mèo sang Phiêu Miểu được.

Những chuyện này khiến cho đệ tử Côn Luân càng căm ghét Phiêu Miểu thêm vài phần.

Phong Thiệu cũng căm ghét, không chỉ vì bị người ta đổ oan hủy đi sự trong sạch mà còn vì bị chỉ ra là Ma tu. Tuy rằng về sau đã xảy ra những chuyện khác vùi lấp nhưng đây cũng trở thành quả bom hẹn giờ của y. Có điều Phong Thiệu không quá rối rắm bởi dù sao quả bom này cũng đã tồn tại ở đó lâu rồi, chỉ cần tiếp tục nghĩ cách giải quyết là được.

Trên thực tế tạm thời chuyện này chưa tạo thành phiền phức lớn gì cho Phong Thiệu, bởi vì toàn bộ Côn Luân đều đang cảm thấy oan ức thay y. Các vị trưởng lão của thế hệ trước thì không ngừng an ủi, các đệ tử lại càng thêm cố gắng tu luyện kiếm pháp, không ai không coi một chưởng của thủ đồ trên Hư Vô phong thành tấm gương để noi theo, muốn dùng thực lực mạnh mẽ để bảo vệ tôn nghiêm của Côn Luân. Những sư huynh đệ đồng trang lứa cũng hay thích tìm Phong Thiệu để uống rượu nói chuyện, có điều không một ai còn nhắc đến chuyện hợp tịch song tu với Phong Thiệu nữa.

Phong Thiệu thấy vậy thì mừng rỡ, vô cùng vui vẻ nhận lấy toàn bộ những để ý và an ủi của mọi người, còn không quên thăm hỏi động tĩnh của núi Phù Dao bên kia.

“Đã có mấy vị sư huynh chưởng sự tới nơi đó để điều tra rồi. Hóa ra trong Tán Tu minh có không ít người bị luyện thóa thành con rối sống. Lần này lục soát toàn bộ, không ngờ gần đấy còn có vài Ma tu đang ẩn nấp cùng với rất nhiều phàm nhân bị chết hoặc mất tích ở các thành gần đó, có lẽ đều bị đem đi để hiến tế cho trận pháp. Các sư huynh dẫn hơn mười người tới phá trận, chỉ sợ đã chết gần vạn người phàm. Những Ma tu này quả thực vô cùng tàn ác!” La Thắng thở dài.

Phong Thiệu gật đầu nhưng không tỏ vẻ quá quan tâm, thuận miệng hỏi: “Xử lý thế nào?”

“Những con rối sống kia nếu tiếp tục sống như vậy cũng chỉ là uổng phí, tất nhiên phải giết hết. Có điều không diệt được toàn bộ, vẫn để một kẻ chạy thoát được…”

“Tên là Thanh Dương đúng không?” Phong Thiệu hỏi.

“Là một trưởng lão, nghe nói còn khá có thực lực. Gã sử dụng những con rối kia một cách vô cùng quỷ quyệt, cũng chỉ có mình gã trốn thoát được từ trong tay Côn Luân ta.” Triệu Bác trả lời xong thì không khỏi cảm thấy khó hiểu: “Sao sư đệ lại quan tâm đến việc này như vậy?”

Phong Thiệu liền kể lại toàn bộ chuyện gã cứu Đan Thanh cho mọi người nghe. Đám người Triệu Bác nghe xong thì cũng đoán được đại khái, không khỏi cảm thán tên Thanh Dương kia quá lớn mật, dám động cả lên đầu của Côn Luân. Vì thế sau khi mọi người trở về đều cùng bẩm báo lên tông môn, ắt phải đuổi tận giết tuyệt người này.

Từ ngày đó, chuyện này liền được treo lên cùng với năm nghìn thiện công để các đệ tử trong tông môn nhận nhiệm vụ.

Sau khi chuyện này được treo lên thì có không ít đệ tử đến nhận nhiệm vụ, trong đó bao gồm cả Trương Bách Thiên và La Thắng. Bọn họ muốn làm việc này không hoàn toàn vì thiện công, Trương Bách Thiên nói: “Nếu không phải bị Ma tu luyện thành con rối sống thì giai nhân bậc này của Cửu Châu cũng không đến mức hoa tàn ngọc vỡ. Trong lòng ta luôn cảm thấy tiếc nuối không thôi, muốn nhanh chóng diệt trừ tên ma chướng này.”

La Thắng thì đồng cảm với gần vạn phàm nhân vô tội phải chết thảm, trong lòng lo lắng nên cũng muốn tham gia, hi vọng có thể nhanh chóng

diệt trừ ma đầu, tránh cho sinh linh đồ thán.

Phương Trường Tín cũng muốn đi nhưng lại bị Phong Thiệu ngăn cản: "Đệ mới trung kỳ Trúc Cơ, tên Ma tu kia đã là Kim Đan rồi. Các sư huynh còn bận chia nhau ra để tìm kiếm, sẽ không rảnh tay quan tâm đến đệ đâu."

Phương Trường Tín cầm kiếm, muốn Phong Thiệu đi cùng cậu nhưng Phong Thiệu không hề muốn tham dự vào chuyện này cho nên không đồng ý. Phương Trường Tín cũng đành phải thôi, ngược lại càng thêm để tâm đến chuyện tu hành. Cậu thầm nghĩ nếu như một ngày kia mình có thể mạnh mẽ được như Minh Tinh sư điệt, lúc ấy sư huynh sẽ không phải lo lắng cho mình như vậy nữa, một huynh một đệ chân đạp Cửu Châu cũng không sợ hãi.

------oOo------

Chương 85

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những ngày tu hành thực sự vô cùng nhàm chán, nhất là khi không phải bế quan bởi vì y sẽ chẳng được hưởng thụ loại đãi ngộ nhắm mắt vào mở mắt ra đã trôi qua xxx năm.

Trong lúc Phong Bạch đang học nghệ với các trưởng lão của Côn Luân thì một ngày của Phong Thiệu được trải qua với lịch trình: Buổi sáng, dùng hồ Hàn Băng tắm rửa để tiêu trừ nhiệt độ do Viêm Hỏa mang đến, sau đó đi ngắm hai nhánh Hợp Hoan thảo phát triển. Lúc chúng chuẩn bị hóa thành người chính là thời điểm quan trọng nhất cần để ý.

May mà có ngọc giản gia truyền dạy cách nuôi trồng của Loan gia cùng với sự chăm sóc tận tình của Hà Loan mới giúp cho hai nhánh Hợp Hoan thảo này phát triển tốt đến béo trắng phì nộn. Nếu không có ai chạm vào thì bọn nó sẽ "ê ê a a" mời gọi, có người chạm vào thì tụi nó liền kêu "Anh anh anh anh", còn nếu bóp chúng [Phong Bạch chuyên làm vậy] thì tụi nó lập tức "A a a a a".

Buổi sáng, sau khi chăm sóc Hợp Hoan thảo thì Phong Thiệu sẽ tự chuẩn bị cho mình một ít linh thực. Đừng có nhắc đến Tích Cốc đan với y, miệng của y được sinh ra ngoài để nói chuyện thì chỉ dùng để ăn cơm.

Lúc này tiểu Mân và Bồng Khâu cũng tới cọ cơm, tiểu Mân chỉ ăn thức ăn chính, không cao cấp thì nó không đụng tới.

Cùng là gà cảnh, cùng là linh cầm nhất giai nhưng nó lại chỉ chọn ăn những con lớn lên có bộ lông màu xanh lục. Bởi vì phần lớn gà cảnh đều có lông màu đỏ, trong vạn con màu đỏ mới có được một con màu lục, cho nên nó cảm thấy chắc chắn những con màu lục ấy là loại cao cấp nhất. Tiểu Mân tựa như đã ăn được thứ đồ vô cùng bất phàm, ăn xong liền muốn ngẩng cao đầu cất bước đi dạo, vừa hăng hái xổ bung đôi cánh màu lục vừa bước qua bước lại trên đỉnh đầu Phong Thiệu giống như một vị quốc vương đang đi tuần tra lãnh địa của mình.

Bồng Khâu lại chỉ ăn đồ sống, ông ta chẳng quan tâm đó có phải đồ cao cấp hay không, chỉ cần đủ lớn và vẫn còn sống là được. Thế nên có một khoảng thời gian tuy Phong Thiệu ở trên núi nhưng lại rất ít khi nghe được tiếng chim bay cá nhảy, cứ có cảm giác nơi này không thích hợp để định cư.

Thời gian còn lại, Phong Thiệu sẽ nghiên cứu ma công cùng với Bồng Khâu, đồng thời cũng nghiên cứu cả tâm chú Tế Luyện. Sau khi phân tích chuyện của Đan Thanh thì y cũng tìm được đáp án cho mình: Đúng như suy đoán lúc trước, quan hệ giữa Thanh Dương và Tu Di lão tổ không hẹn mà hợp, thế nhưng liên hệ giữa Đan Thanh và Thanh Dương lại rất khó hiểu, không giống như có âm mưu từ trước. Bởi vậy Phong Thiệu đành tạm bỏ qua việc này. Dù sao mạng của Thanh Dương cũng chẳng thọ nổi, y vẫn nên lo lắng về Tu Di lão tổ thì hơn, thế nhưng ông ta giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thật sự rất khó để tính kế. Bởi vậy hai người chỉ đành bàn bạc kỹ lưỡng chứ chẳng thể nóng vội tránh làm hỏng chuyện.

Giữa trưa, Phong Thiệu sẽ rời khỏi động phủ của mình để lên đỉnh núi luyện kiếm. Sức phá hoại của kiếm tu rất lớn, cho dù động phủ của y có lớn hơn nữa thì cũng không đủ cho y chà đạp. Tinh túy trong kiếm ý của Phong Thiệu chính là bạo liệt, "bạo" thì rất khó để khống chế nhưng "liệt" thì có thể đầu cơ trục lợi một chút. Ví dụ như lợi dụng ánh mặt trời lúc chính ngọ trong tiên cảnh của Côn Luân, phần "liệt" thu được sẽ vô cùng tinh túy. Y lợi dụng lúc mặt trời tỏa ánh sáng gay gắt nhất trong ngày, ngay cả ma giáp cũng không sử dụng mà cứ thế dùng tay trần để luyện kiếm.

Sau vài canh giờ như vậy, trải nghiệm còn lại chính là sự thống khổ.

Đúng là bất đắc dĩ, tuy rằng y được mọi người ca tụng là bảo vật của Côn Luân nhưng thiên phú vẫn còn kém xa Phong Bạch. Tất nhiên một phần nguyên nhân cũng là do kiếm ý không hợp với bản tính của y, từ đó sinh ra cản trở. May mà trời không tuyệt đường người, năm đó lúc ở trong linh cảnh Đoán Tâm y đã lĩnh ngộ được kiếm ý bạo liệt, cũng coi như giúp Phong Thiệu gỡ gạc phần nào, chỉ cần chăm chỉ tu luyện thì sẽ có hi vọng đột phá được kiếm ý tam trọng thiên.

Lúc luyện kiếm xong thì đã gần đến hoàng hôn.

Phong Thiệu lại dắt theo tiểu Mân và Bồng Khâu làm đồ ăn ngon, sau đó bắt đầu hấp thu ma châu Âm Huyết.

Để luyện hóa ra ma châu Âm Huyết đã tạo thành vô vàn nghiệp chướng nhưng chắc chắn bản thân nó là một thứ đồ tốt. Phong Thiệu tưởng rằng Phong Bạch muốn giữ lại để ăn, dù sao gần đây y cứ luôn cảm thấy khẩu vị của Phong Bạch với các loại ma vật đã lớn hơn trước rất nhiều, không ngờ Phong Bạch lại muốn y hấp thu nó. Phong Thiệu có hơi kháng cự lại việc này nhưng Phong Bạch kiên trì cho rằng vật ấy vô cùng có ích với y.

Phong Thiệu không biết cách hấp thu nhưng Bồng Khâu biết, hơn nữa ông ta chỉ mới liếc mắt đã nhìn ra chỗ bất phàm của ma châu Âm Huyết này, bèn vỗ đùi kêu lên:“Sống! Ma châu này vẫn luôn được gài trên người sống đúng không? Còn là cơ thể Thuần Âm! Thế mà đã kích hoạt rồi, đây là thứ vạn dặm mới có một viên thôi! Cộng thêm được tinh huyết nguyên phách của hai tu giả Nguyên Anh tẩm bổ. Chậc chậc chậc, có được thứ đồ tốt thế này, ngươi có phúc lắm đấy.” Ý tứ muốn biểu đạt cũng chỉ có một: hấp thu một viên ma châu Âm Huyết sống sẽ mang lại giá trị lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với hấp thu một viên ma châu chết, giống như một thứ trên trời một thứ dưới đất vậy.

Thế nào gọi là như trên trời dưới đất, Phong Thiệu vẫn luôn tin tưởng tri thức đến từ thực tiễn.

Thời điểm tốt nhất để hấp thu ma châu là buổi tối, gần chỗ có nước, bởi vậy hồ Hàn Băng bên trong động phủ của Phong Thiệu liền được dùng tới. Ma châu bị linh khí của Phong Bạch bao vây, linh khí của hắn cũng giống như thiên tính của hắn: trời sinh đã có lực uy hiếp đối với các loại quỷ quái tà mị. Vừa vào trong hồ Hàn Băng, ma châu đã khiến cho toàn bộ nước trong hồ chuyển thành màu đỏ tươi như máu, tản ra từng đợt sương mù màu đen, ma khí tỏa khắp bốn phía.

Phong Thiệu vừa nhìn được cảnh này liền cảm thấy đúng là ma châu có chỗ bất phàm, giống như đây không phải là động phủ của y ở Côn Luân

mà là động phủ của Tu Di lão tổ nơi phúc địa Lữ thị, ma khí đậm đặc chỉ có hơn chứ không kém. Một Ma tu như y tu hành trong điều kiện như vậy sẽ vô cùng có lợi, hơn nữa ma khí này cũng có hơi khác so với ma khí bình thường, dường như còn ẩn chứa dinh dưỡng được ma châu hút vào từ lúc trước.

Trong lúc nhất thời, Phong Thiệu vô cùng tận hưởng cảm giác sung sướng khi được ngồi xe tốc hành.

Cứ theo tốc độ này, y tin rằng sau khi hấp thụ toàn bộ ma châu thì ma khí của y sẽ tăng lên một pháp hạt, ngay cả tu vi cũng gia tăng một tiểu cảnh giới. Thế giới này tràn ngập những điều tốt đẹp!

Thế nhưng sau khi Phong Bạch trở về từ chỗ các trưởng lão Côn Luân, một ngày của Phong Thiệu lại trải qua với lịch trình như vầy: Buổi sáng, chẳng còn sức lực đứng dậy, sau đó hấp thụ đầy rồi sau đó nữa lại không còn sức lực đứng dậy. Giữa trưa, song song luyện kiếm, sau đó lại song song luyện "Kiếm", sau đó nữa lại song song rửa "Kiếm". Buổi tối, hấp thu tinh hoa của Ma châu, sau đó hấp thu tinh hoa của Tiểu Bạch, sau đó nữa lại hấp thu tinh hoa của Tiểu Bạch… Thế giới vẫn tràn ngập những điều tốt đẹp, thế nhưng thận thì muốn làm phản đến nơi rồi.

Tiểu Mân và Bồng Khâu chẳng còn cơ hội ra ngoài, ngay cả Hợp Hoan thảo cũng tỏ vẻ chúng nó rất "A a a a a".

------oOo------

Chương 86

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Là do ta tiến bộ hay do ngươi thụt lùi?" Phong Thiệu kinh ngạc. Kiếm thế của hai người đã dừng lại khiến đỉnh núi an tĩnh trong thoáng chốc, bên tai chỉ còn lại tiếng gió xào xạc vút qua triền núi, thổi cho trường bào khẽ lay động. Trong không trung ẩm ướt còn mang theo linh khí vỗ về da thịt, nhẹ nhàng khoan khoái như thể được rót thẳng vào trong lục phủ ngũ tạng.

Phong Bạch nhấc tay lau mồ hôi trên trán đối phương, sau đó thuận tiện vuốt ve mi mắt của y rồi nói: "Là do thúc thúc tiến bộ. Đây là dấu hiệu sắp đột phá kiếm ý tam trọng thiên phải không?"

“Ngược lại mới đúng.” Phong Thiệu thu hồi kiếm rồi ngồi dựa vào thân cây, tà mắt liếc nhìn hắn, nói: “Sao ta nhìn kiểu gì cũng thấy là do ngươi thụt lùi? Không bàn đến kiếm pháp của Côn Luân vốn đứng đầu Cửu Châu, thế nhưng dù thực lực của ta có hơn Đan Thanh lại không thể so được với Bích Thục. Ngươi có thể giải quyết các nàng chỉ bằng một chiêu nhưng lại bị ta dây dưa không ngừng?”

Phong Bạch cũng thu kiếm rồi ngồi xuống cạnh y, cánh tay đặt lên vai đối phương, nhẹ nhàng xoa ấn “Nếu không phải ngày đó Đan Thanh hấp thu hơn phân nửa tinh huyết nguyên phách của Bích Thục thì ta cũng không thể giải quyết được bà ta chỉ với một chưởng.”

“Một chưởng? Như thế mà gọi là một chưởng à?” Phong Thiệu quay đầu, dùng ánh mắt khinh thường nhìn chân trước của Phong Bạch. Móng vuốt sắc bén ở nơi đó đã được thu hồi chỉ chừa lại đệm thịt thật dày mềm mại, lúc này còn đang xoa bóp trên vai y.

Phong Bạch thoáng chớp mắt, phần đầu mọc lên tai hổ bỗng nhiên bị tát một cái, đau đến mức khiến y lập tức bắn ra, bàn tay cũng hóa thành năm ngón gãi gãi đầu.

Phong Thiệu dựng thẳng lông mày dạy bảo: “Duy trì hình người cho tử tế, sư huynh ta mà nhìn thấy ngươi như vậy thì sao chịu được?”

“Chỉ cần ta luyện kiếm tốt, đừng nói là nửa người nửa thú, cho dù có biến hoàn toàn thành thú thì hắn cũng chỉ để ý việc ta lấy cái gì để cầm kiếm thôi…” Phong Bạch nói nhẹ bẫng.

“Sư huynh ta một lòng hướng kiếm thì thôi, nhưng dáng vẻ khỏe mạnh khấu khỉnh này của ngươi đừng để sư tôn ta trông thấy.” Phong Thiệu ngắt lời hắn, nâng tay vỗ một cái đét vang giòn trên mông của Phong Bạch.

Phong Bạch thuận theo nắm lấy tay đối phương, mắt vàng híp lại: “Ta ở Côn Luân đã bốn năm, thúc thúc còn muốn che giấu bao lâu nữa?”

Phong Thiệu hơi sửng sốt, trên mặt lập tức nở một nụ cười trấn an “Gấp cái gì, để qua thêm vài năm nữa rồi nói. Dù sao hiện giờ ngươi cũng là sư điệt của ta.”

Phong Bạch cẩn thận ngắm nhìn dung mạo của Phong Thiệu, bỗng nhiên nói: “Ta hối hận khi làm sư điệt của người.”

Phong Thiệu hỏi lại: “Như bây giờ có gì không tốt? Học kiếm chiêu cũng giúp gia tăng thực lực của ngươi giống như hổ mọc thêm cánh, trước tiên cứ chăm chỉ học tập mới đúng, sao vẫn còn canh cánh chuyện

này không buông?" Nếu để sư tôn ta biết ngươi là con hổ kia, không đuổi ngươi ra khỏi Côn Luân cũng phải đánh gãy cái chân thứ ba của ngươi. Bản lĩnh hiện giờ của Phong Bạch có thể đối phó được với tu giả Kim Đan, nếu may mắn thì vẫn có một phần khả năng chiến thắng được tu giả Nguyên Anh, thế nhưng muốn chống lại đại năng Phản Hư kỳ, cho dù có là nhân vật chính cũng phải đợi đến cuối phim mới được!

Loại nhân vật chính như Phong Bạch, thời gian ban đầu chắc chắn sẽ bị Thái Dần chà đạp.

Nhìn thấy Phong Thiệu trợn trắng mắt đứng dậy, đuôi hổ của Phong Bạch liền lập tức quấn lấy y, giống như một con rắn trói chặt đôi chân của đối phương: "Thúc thúc đi đâu?"

"Tắm rửa."

Phong Thiệu không trở về hồ Hàn Băng trong động phủ mà tắm rửa luôn ở trong con sông nhỏ trên đỉnh núi gần đó.

Dù sao cũng là tiên cảnh Côn Luân linh khí dồi dào, nước nơi này trong veo thấy đáy, gió sông thổi tới mát lạnh. Bầu trời trên cao vạn dặm chẳng có một bóng mây, khiến cho ánh nắng rực rỡ, tươi đẹp bao trùm toàn bộ không gian. Được tắm táp trong hoàn cảnh như thế này thật sự rất thoải mái, tất cả mồ hôi nóng đều được gột rửa sạch sẽ.

Trong lúc Phong Thiệu híp mắt sắp ngủ gật thì lại thấy có người không an phận muốn tới đây trêu chọc. Sau khi y không kiên nhẫn đánh rớt bàn tay kia, đối phương đơn giản là nhào cả người lên dính lấy y, nóng bỏng đến mức khiến người ta đứng ngồi không yên, càng khỏi bàn đến chuyện nghỉ ngơi.

"Thành thật một tí đi, ngươi muốn hút cạn ta à?" Phong Thiệu muốn đạp hắn nhưng chân lại bị Phong Bạch nắm lấy, vuốt ve từ mắt cá chân leo lên từng tấc da thịt. Sau đó hắn tiến đến gần bên tai Phong Thiệu, khẩu khí ác liệt nhưng giọng nói lại tỏ vẻ oan ức: "Rõ ràng đều để cho thúc thúc tẩm bổ trở lại rồi. Như thế vẫn chưa đủ ư? Vậy thúc thúc cũng giúp ta đi, để ta đút thúc thúc ăn no…"

Phong Thiệu bị hắn trêu chọc đến mức run rẩy, nâng tay sờ lên hai cánh môi mỏng của hắn rồi lại nhẹ giọng quát lên:"Câm miệng, thế những lúc không có ta ở bên cạnh thì ngươi làm thế nào, tay có chai lên không?"

Phong Bạch cúi đầu nhìn tay mình sau đó lại giơ lên trước mắt Phong Thiệu, nghiêm túc nói: "Có."

Phong Thiệu bật cười ha hả, ôm lấy hắn ngã nghiêng xuống rồi hôn bép một cái lên mỗi bên gò má của Phong Bạch: "Xem này xem này, đúng là rất oan ức, lại còn phải làm nhiều việc một lúc." Y cúi đầu nhìn đôi bàn tay của Phong Bạch. Bên mặt trái thon dài trắng non nhưng trong lòng bàn tay với những đường vân chằng chịt lại lộ ra mấy nốt chai tinh tế, nhìn vô cùng mạnh mẽ

Hầu như những tu giả coi trọng dung mạo sẽ không để lại các dấu vết rõ ràng như thế này, ngược lại người không chú ý đến vẻ bề ngoài nhưng với tu vi của tu giả thì những dấu vết đó sẽ tự khắc biến mất sau một thời gian. Vết chai của Phong Bạch tinh mịn như thế này, chứng tỏ nó được tạo ra trong một thời gian rất dài.

"Thật chăm chỉ…" Phong Thiệu thở dài một tiếng, sau đó ngẩng đầu: "Những năm kia ngươi đã dùng bao nhiêu thời gian để tu luyện?"

Phong Bạch nhìn ánh mắt của y, trên mặt mang theo ý cười nhưng câu trả lời lại theo kiểu ông nói gà bà nói vịt: "Vậy còn thúc thúc?"

Phong Thiệu thấy quái lạ: "Không phải ta đã nói rồi ư?"

Phong Bạch nhìn về phía trước nhưng không nói gì thêm.

Phong Thiệu nhìn hắn chăm chú, sau một lát lại nói: "Được rồi, ta thừa nhận, ta bế quan…"

"Toàn bộ." Bỗng nhiên Phong Bạch trả lời.

"Toàn bộ?" Phong Thiệu sửng sốt, lại hỏi lại: "Toàn bộ?"

"Ừ. Tử Hư đưa công pháp cho ta là muốn ta có thể khống chế sử dụng thuần thục sức mạnh của thánh thú. Nếu ở hình dạng thú thì ngoại công cũng quan trọng giống như tâm pháp vậy. Vì thế ta vừa tu luyện công pháp vừa tu luyện ngoại công, không ngừng nghỉ giây phút nào, cũng chẳng quan tâm ngày đêm. Trong mấy ngàn vạn chưởng đánh ra, ắt sẽ có một chưởng mang theo sức mạnh của thánh thú, cứ luyện tập hàng ngàn hàng vận lần như vậy thì tỉ lệ sẽ dần tăng lên…"

"Ngươi thông minh lắm cơ mà, sao lại dùng cách thức ngốc nghếch như vậy?" Phong Thiệu không thể tin nổi. Tiểu súc sinh này nhà y luôn là kẻ nghe một hiểu mười, sao lần này lại học hành gian nan đến vậy? Có điều ngẫm nghĩ một chút thì thấy cũng đúng thôi, dù có thiên phú đến mấy cũng không thể thoát khỏi hai chữ cần cù, huống chi hiện giờ Phong Bạch lại mạnh hơn nguyên tác rất nhiều. Có lẽ là do lúc này Lữ Minh Tịnh của nguyên tác đang kêu bạn gọi bè đi giải quyết các tình tiết mâu

thuần trong truyện còn Phong Bạch thì dùng toàn bộ thời gian để tu luyện.

Ước chừng năm năm ấy hắn vẫn luôn không ngừng không ngủ ư?

Nghĩ như vậy khiến Phong Thiệu cảm thấy có hơi không đành lòng, y cầm lấy tay Phong Bạch xoa nắn một hồi rồi lại ôm người ta vào trong lòng, chậm rãi vuốt ve sau lưng đối phương " Làm gì mà tiểu súc sinh nhà ngươi phải nóng vội như vậy, đâu thể ăn hết được đậu hũ nóng chỉ trong một hơi? Với tư chất của ngươi, cho dù ngày sau không thể phi thăng thì chỉ đi ngủ cũng vẫn có thể tu luyện thành đại năng."

Phong Bạch nâng tay ôm chặt lấy cổ hắn: "Thúc thúc muốn ta trở nên mạnh mẽ."

Dường như Phong Thiệu đã quên mình từng nói những lời này, sau khi ngẫm nghĩ một hồi thì cũng mang máng có lẽ mình từng nói như vậy. Thế nhưng khi ấy trong lòng y vẫn còn bị đang đè nặng bởi một ngọn núi tên là Lữ Minh Tịnh, y nào đoán được sau này mọi chuyện lại biến thành như thế… Phong Thiệu thấy hơi buồn cười, nâng tay chụp lên đầu đối phương: "Không ngờ ngươi lại nghe lời như vậy, đúng là bé ngoan mà thúc thúc yêu thương nhất."

Phong Bạch nghe được chữ kia thì chợt thấy một trận tê dại truyền từ trên đỉnh đầu lan ra khắp toàn thân khiến cho máu nóng sôi trào. Hắn không kìm lòng được mà thả người nhào về phía Phong Thiệu, một tay siết chặt lấy cổ tay phải của y, trầm giọng nói: "Trở nên mạnh mẽ mới có thể đè được người."

Phong Thiệu không kịp đề phòng bị hắn nhào lên làm ngã ngửa, đang muốn mở miệng dạy bảo ai ngờ đã bị hắn chặn lại, trong thoáng chốc khoang miệng liền bị lửa nóng của đối phương xâm chiếm toàn bộ khiến cho y suýt không thở nổi.

Đầu ngón tay của Phong Bạch quét qua trước lồng ngực ướt sũng của đối phương rồi xoa nắn hai hột nhỏ đang nổi lên. Hắn hơi hạ thấp người thay đổi vị trí, đem thứ đang cứng rắn nóng bỏng hưng phấn bừng bừng cọ qua cọ lại trên phần đùi rắn chắc của Phong Thiệu .

"Ngươi đủ rồi đấy, phần thiếu hôm nay đã bù lại rồi!" Phong Thiệu cứng rắn đẩy mặt hắn ra, cả giận nói.

"Mai là ngày tâm trận của kiếm trận Bắc Đẩu mở ra mười năm một lần, sợ là mất đến hơn một năm không được gặp thúc thúc nên hiện giờ phải tích phần dự trữ." Phong Bạch nói xong lại tiếp tục hôn lên, một tay vuốt

ve khắp thân hình rắn chắc mịn màng, một tay vô cùng quen thuộc mò thẳng đến những chỗ mẫn cảm của đối phương, đầu tiên là phần eo lưng, sau đó là xương cụt rồi tới…

Đôi tay rắn chắc có phần hơi thô ráp của hắn giống như một cây đuốc, vuốt ve đến nơi nào liền châm lửa ở nơi đó, khiến cho Phong Thiệu không thể không động tình, tuy mặt mày đã có phần choáng váng nhưng vẫn hừ giọng mắng một câu: "Dự trữ cho một năm? Hay là ngươi cứ giết ta luôn đi, để cho ta chết còn giữ được chút thể diện."

"Được." Mắt vàng của Phong Bạch tràn đầy ý cười, một lời đồng ý. Sau đó cầm cái thứ đang nóng như lửa hưng phấn bừng bừng cọ cọ phần thịt non nơi đùi trong của đối phương, nói tiếp: "Dùng cái này để giết nhé."

Phong Thiệu tức đến bật cười, bấm tay niệm thần chú liền đánh qua, mắt thấy sắp phát sinh một hồi ác chiến khiến Phong Bạch nhanh tay lẹ mắt mau chóng lấy ra một pháp khí hình dạng tựa như sợi tơ hồng buộc chặt hai tay y trên thân cây. Tuy pháp khí kia có chất lượng thượng phẩm, chuyên dùng để trói buộc nhưng hắn cũng không thực sự muốn trói chặt Phong Thiệu. Có điều muốn thực sự thoát khỏi nó khó tránh phải tạo ra một vài động tĩnh lớn, mà mấy ngọn núi lân cận một là chỗ ở của trưởng lão Thái An, một là của Triệu Bác, những người này trước giờ đều luôn quan tâm đến y, kéo người đến vây xem thì quả thật không tốt đẹp gì.

Trong lúc Phong Thiệu đang suy nghĩ, Phong Bạch đã sáp lại gần. Hắn ôm người xuống dưới, bản thân lại kề sát sau lưng Phong Thiệu, vật đang cứng rắn tỏa ra hơi nóng như muốn hòa tan rãnh mông núng nính. Cho dù là trước ngực hay phần thân dưới cũng đều đang bị đối phương khiêu khích không ngừng khiến cho Phong Thiệu thở không ra hơi, gần như là từng nhịp từng nhịp không ngừng thở dốc. Vào lúc trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy, rốt cuộc Phong Thiệu đành cam chịu, phẫn nộ trừng mắt nhìn Phong Bạch đang xoa như xoa tượng "Đừng làm rộn, nhanh lên."

Phong Bạch cười cười rồi ôm lấy vòng eo không có một chút thịt thừa của đối phương, đầu ngón tay bắt đầu tiến vào bên trong huyệt nhỏ, nhẹ nhàng đâm chọc liền cảm nhận được người dưới thân khẽ khàng run rẩy, ngay cả sống lưng thon thả cũng nhiễm lên một vệt hồng khiến cho hắn yêu thích tới không nỡ buông tay, hơn nữa càng yêu càng cảm thấy không đủ.

"Dùng hết Bách Thảo dịch mất rồi." Phong Bạch bỗng nhiên nói, ngón tay cũng không dừng lại mà ác ý nhấn lên điểm nào đó đang gồ lên, chọc

cho Phong Thiệu nói không ra hơi :“Ngươi… Dùng dược của ngươi…”

“Dược của ta có chất thôi tình.” Phong Bạch sửng sốt, hắn hơi không muốn.

“Nói nhảm cái gì? Ta cũng không dài dòng như vậy!” Phong Thiệu nghiến răng nghiến lợi, bực mình tới độ chỗ kia cũng khẽ co rút giống như đang mời gọi đối phương đến thưởng thức. Phong Bạch lộ ra vẻ tươi cười nghiền ngẫm, cố ý di chuyển ngón tay giữa ra vào nơi nào đó “Thúc thúc đừng nóng vội, không thể ăn hết được đậu hũ nóng trong một hơi đâu.”

“Đệt mợ đậu hũ nóng nhà ngươi.” Phong Thiệu nhấc chân đạp lên bàn chân ở phía sau của người nọ, còn không quên nghiến qua nghiến lại vài lần.

Phong Bạch không giận cũng không rút chân lại, giống như chân ấy mọc trên thân của người khác vậy. Bàn tay dính dược cao của hắn thoa vào phần giữa hai chân đối phương, ánh mắt cũng nhìn chằn chằm, trong ánh nhìn đó toát ra vẻ mê muội, tham lam, độc chiếm, sau đó liền hung hắn cắn một miếng trên thịt đùi non mịn.

Phong Thiệu kêu thảm thiết, mắng to: “Ngươi là họ nhà chó à!”

“Ừ.” Phong Bạch cười nhận, sau đó không chút do dự đỡ lấy phần lưng của đối phương, đâm thẳng vào. Động tác này khiến cho Phong Thiệu phải hít sâu một hơi, cắm vào như vậy khiến cho y sướng đến mức ngón chân cũng cong lên.

“Ta là chó của người, người nhìn này, người đang bị chó đệt đấy.” Phong Bạch đâm chọc ác liệt, nhưng như vậy vẫn chưa thấy đủ mà còn bấm tay niệm chú hóa ra một mảnh hư kính, làn sương mù tan đi để lộ bóng dáng của hai người một cao một thấp đang không ngừng nhấp nhô.

Hư kính này hiện ra ngay trước mặt Phong Thiệu, khiến cho y chỉ cần liếc mắt đã có thể nhìn thấy rõ hình ảnh chính mình đang bị trói trên cây, thân thể trần truồng cùng với cặp mông căng tròn và người phía sau đang không ngừng đâm chọc. Cho dù luôn tự nhận có da mặt siêu dày thì lúc này Phong Thiệu cũng không dám nhìn thẳng, muốn đánh muốn mắng lại lực bất tòng tâm, hơn nữa thuốc mang theo tác dụng thôi tình cũng đang không ngừng ăn mòn lý trí và mặt mũi của y. Cuối cùng đành bất chấp tất cả, chỉ có thể rên rỉ đứt quãng: “Súc sinh… Chậm một chút… Súc sinh… Đủ rồi… Đừng… Từ bỏ…”

Không biết Phong Bạch định tích trữ bao lâu, Phong Thiệu bị tác dụng thôi tình trong thuốc bôi trơn kích thích đến quên trời đất, mãi đến khi Phong Bạch nhìn thấy y bị làm đến muốn hôn mê mới bắt đầu ngừng tay. Sau đó hắn ôm lấy Phong Thiệu, giúp y hấp thu nguyên tinh của mình để bù lại phần bị hao tổn…

Phong Thiệu miễn cưỡng khôi phục được một chút sức lực, cũng không muốn cắt ngang Phong Bạch đang hầu hạ. Y vẫn cứ lười biếng ngồi trên cây, đầu tựa vào vai Phong Bạch rồi nhìn hắn đem tinh hoa thuần khiết mạnh mẽ hóa nhập vào trong đan điền của mình. Thế nhưng khi đang hóa nhập cho bản thân, tay của Phong Bạch lại bỗng nhiên bị kiềm hãm, ngay cả tai hổ cũng run run.

Phong Thiệu cũng biết Phong Bạch sẽ cảm thấy thoải mái nhất khi ở hình thú, hơn nữa hình thú sẽ giúp cho hắn càng thêm linh mẫn, cảnh giác, vì thế nhíu mày:“Làm sao thế?”

“Không có gì.” Trong đôi mắt Phong Bạch chợt lóe ánh sáng sau đó lại chìm vào sâu thẳm, giống như chưa từng gợn sóng. Chỉ là khi vừa nói xong câu này hắn lại tăng nhanh tốc độ giúp đối phương thải bộ, thậm chí không chút động tĩnh lặng lẽ lấy một góc đạo bào che đi bộ phận hương diễm đang lộ ra bên ngoài của Phong Thiệu.

Phong Thiệu nghi hoặc nghiêng đầu, Phong Bạch chỉ nói: “Gió lạnh.”

Đúng là gió rất lạnh bởi vì Phong Thiệu đã nhanh chóng cảm nhận được có người đang tới đây, nhưng khoảng cách của đối phương đã rất gần rồi, thậm chí còn có uy áp và tu vi cực cao.

Phong Thiệu cũng không cần đoán xem đó là ai bởi vì y còn chưa kịp trốn, mà có muốn trốn cũng không được thì đã thấy đối phương đang cách đó mười trượng lập tức đi đến trước mặt mình chỉ trong nháy mắt.

Đạo bào màu bạch nguyệt và mái tóc đen phiêu dật tựa như muốn bay theo gió, thế nhưng thân hình của ông lại kiên nghị như được tạc từ một tảng băng, người đến chính là Thái Huyền. Lúc này bóng đêm u ám vừa phủ lên đỉnh núi, dường như trong mắt ông có hàn quang chợt lóe lên, ánh nhìn lạnh buốt thấu xương phủ lên kẻ đang trần trụi nằm trên người Phong Thiệu.

------oOo------

Chương 87

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu cảm thấy kinh hãi nhưng không đến mức đáng sợ như y vẫn thường tưởng tượng, thầm chí còn âm thầm thở phào vì người đến không phải là sư tôn nhà mình, dù sao sư thúc cũng không nóng nảy lắm…

Thế nhưng sự thở phào của y không được kéo dài được lâu bởi vì khi Phong Thiệu vừa muốn mở miệng giải thích đã thấy một đạo kiếm quang "vèo" một tiếng dừng ở trên tay y, pháp khí có hình dáng sợi tơ hồng lập tức đứt thành mấy đoạn giúp hai tay đang bị trói chặt của Phong Thiệu cũng được thả lỏng.

Mặt Thái Huyền lạnh như hàn băng, chẳng nhìn ra được là đang tức giận hay đang nổi nóng, thế nhưng kiếm ý trong tay ông bỗng chốc tràn ngập sát khí, những tia ánh sáng màu trắng khẽ quẩn quanh thân kiếm khiến nó càng thêm sắc bén.

Phong Thiệu thầm kêu hỏng rồi, vội vàng la lên: "Sư thúc, con…"

"Nghiệp chướng nhà ngươi, sao dám lấy sư thúc của mình ra để thải bổ?" Giọng nói của Thái Huyền lạnh lẽo âm trầm, những tia sáng trắng trên thân kiếm bỗng hóa thành một đạo kiếm ý màu bạc tỏa ra sức mạnh khủng khiếp.

"Giết!"

Mắt thấy phi kiếm nhắm thẳng về phía Phong Bạch, lúc này Phong Thiệu cũng không còn kịp nghĩ đến chuyện giải thích nữa mà lập tức rút kiếm rồi kéo Phong Bạch ra phía sau người mình. Thái Huyền vội vàng thu hồi phi kiếm, nhìn về phía Phong Thiệu đang trần như nhộng che ở phía trước, trong giọng nói mang theo sự tức giận: "Nghiệp chướng bậc này mà con còn muốn che chở cho nó ư?"

"Sư thúc, không phải là hắn thải bổ con đâu." Phong Thiệu vội vàng giải thích. Thái Huyền cũng không động đậy nữa nhưng tay vẫn đặt trên chuôi kiếm như cũ, kiếm ý dày đặc lạnh lẽo chưa bình ổn hoàn toàn mà vẫn đang tỏa ra sát khí khắp bốn phía.

"Vậy là con thải bổ nó?" Giọng điệu của Thái Huyền bình tĩnh.

Phong Thiệu nghe ra được đối phương không tin lời mình, cũng khó trách. Một màn vừa rồi là Phong Thiệu bị trói còn Phong Bạch lại ghé trên người y, phần bụng của y vẫn còn sót lại một ít bạch dịch…

Bạch dịch!

Bạch dịch của mình còn ẩn chứa ma khí!

Trong lòng Phong Thiệu trầm xuống, vội vàng lấy đạo bào phủ lên thân thể, một tay khẽ khàng lau phần bụng dưới, miệng nói: "Không phải thải bổ…"

Lần này Thái Huyền không ngắt lời mà chờ Phong Thiệu nói hết câu, thậm chí ngay cả Phong Bạch cũng thoáng nhướn mày, vừa âm thầm mặc lại y phục cho đối phương vừa lẳng lặng đợi chờ y nói nốt.

"… Chúng con là song tu." Phong Thiệu thở dài. Nói thật thì y vẫn thấy hơi bất an. Tuy rằng tu giới không tuân thủ luân thường đạo lí nghiêm ngặt như phàm nhân nhưng cũng vẫn có luân thường. Nếu sư thúc không chấp nhận mà cứ nhất định muốn nghiêm trị Phong Bạch, vậy y cũng chỉ đành mang hắn trốn khỏi nơi này thôi.

Nghĩ như vậy, Phong Thiệu liền quay đầu nhìn Phong Bạch, bất chợt bắt gặp đôi mắt màu vàng của hắn khẽ lóe sáng, cũng đang nhìn mình thật sâu, dường như nơi đáy mắt còn ẩn chứa những cuộn sóng mãnh liệt.

Thái Huyền trầm mặc nhìn Phong Thiệu và Phong Bạch đang liếc mắt đưa tình, sau đó nói: "Thế hai đứa là…"

"Hai chúng con là đôi bên cùng mến, hắn là đạo lữ của con." Phong Thiệu nói xong, tay liền bị Phong Bạch nắm chặt lấy, sau đó đôi môi cũng bị chặn lại một cách bất ngờ, đúng là một nụ hôn sâu vô cùng hung hăng. Đang đứng trước mặt trưởng bối mà còn dám làm chuyện này, lại còn vừa bị bắt gian tận giường khiến cho một kẻ vẫn luôn tự nhận mình có da mặt siêu dày, kĩ năng biểu diễn đỉnh cao như y cũng không chịu nổi mà phải lộ ra vẻ mặt ngại ngùng xấu hổ, vội vàng đẩy đối phương ra.

May mà dường như tâm trạng của Phong Bạch không tệ, bị đẩy ra cũng không liều chết dây dưa nữa. Lúc này Phong Thiệu mới bái lạy Thái Huyền rồi nói: "Sư thúc thứ lỗi, Minh Tịnh tuổi còn nhỏ lại không hiểu rõ chuyện thế sự, để sư thúc phải chê cười."

Trong mắt Thái Huyền hơi gợn sóng nhưng cũng không tức giận, chỉ nói: "Có thể tìm được người lưỡng tình tương duyệt* với mình là chuyện tốt." Ông dừng lại một chút rồi nhìn về phía Phong Bạch, nói: "Vậy thì cũng phải đợi đến khi hợp tịch xong rồi mới được làm… những chuyện thế này. Hơn nữa, ngươi lại dám dùng thứ đó để trói Thiệu Nhi lại, chẳng lẽ ngươi muốn cưỡng bức Thiệu nhi?" Khi nói đến câu cuối cùng, giọng

của ông bỗng trở nên nghiêm nghị. (*lưỡng tình tương duyệt: Đôi bên cùng yêu thương nhau)

May mà Thái Huyền là người có thê tử nên cũng thấu hiểu phần nào, dễ dàng chấp nhận lời giải thích của y. Phong Thiệu rất sợ Phong Bạch lại nói những lời không nên nói, vì thế lập tức nghiêm mặt giành trước: "Không phải cưỡng bức, sư thúc, là sư điệt cam nguyện."

Phong Bạch nhịn cười, ngắm nhìn dáng vẻ Phong Thiệu đang nghiêm trang bảo vệ mình, trong đôi mắt lại càng tỏa ra tình ý sâu đậm.

Sắc mặt của Thái Huyền chợt cứng đờ, đương sự đã nói như vậy rồi thì ông cũng chẳng còn gì để chất vấn nữa, vì thế lạnh mặt nói với Phong Bạch: "Tính tình sư thúc ngươi vẫn luôn ôn hòa, nhưng nếu ngươi mượn điều đó để bôi nhọ, đừng nói Thái Dần sư huynh, chính ta và Côn Luân đều sẽ không tha cho ngươi! Nhanh chóng hợp tịch mới là điều đúng đắn, sao có thể để Thiệu nhi không danh không phận làm những chuyện này với ngươi?"

Nghe được vị sư thúc vẫn luôn tiếc chữ như vàng của mình nói ra những lời này khiến Phong Thiệu chợt cảm thấy vô cùng ấm áp, cảm giác có người nhà mẹ đẻ tri kỉ nhường này thật không tệ… Từ từ! Người nhà mẹ đẻ!?

Tuy đang bị dạy bảo nhưng Phong Bạch lại rất hưởng thụ, thật lòng thật dạ bái lạy: "Cẩn tuân sư thúc tổ dạy bảo, nhất định Minh Tịnh sẽ nhanh chóng báo cáo Thái Dần sư thúc tổ về chuyện hợp tịch."

Phong Thiệu nheo mắt, Thái Huyền lại gật đầu: "Ngươi tự lo bản thân cho tốt."

Để tránh Thái Huyền lại nói ra những lời khiến cho y phải liên tưởng theo hướng quỷ dị, Phong Thiệu nhanh chóng chuyển câu chuyện: "Sư thúc trở về Côn Luân rồi lại tìm tới đây, có phải là muốn tìm con không? Từ biệt bốn năm, sư bá mẫu có khỏe không ạ?"

"Ta đến chính là vì việc này." Trong mắt Thái Huyền chợt lóe một tia âm trầm, ông thu kiếm vào vỏ.

"Bốn năm nay ta đã tìm không biết bao nhiêu bảo vật để cố hồn cho nàng nhưng hồn tức của nàng vẫn rất thấp, tinh huyết nguyên phách bị xói mòn phần lớn khiến cho hồn phách cũng càng ngày càng yếu. Hai ta là đạo lữ song tu, đồng tinh hợp huyết, ta liền dùng bí pháp đem tinh huyết nguyên phách của mình chuyển cho nàng. Tuy cách này có thể dùng tạm

thời nhưng ma khí của ma châu Âm Huyết thật sự rất quỷ dị, khó chơi hơn ma khí của ma châu bình thường rất nhiều. Bản thân Bích Lạc đã bị ăn mòn, tinh huyết nguyên phách ta chuyển vào cho nàng cũng bị ô nhiễm theo, nếu cứ tiếp tục như vậy thì có thể nàng sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.” Nói đến đây, trong giọng nói của Thái Huyền còn mang theo vẻ đau xót.

Phong Thiệu nghe vậy thì cảm thấy rất choáng váng, lấy tinh huyết nguyên phách của bất cứ người nào ra khỏi cơ thể, không chỉ khiến tu vi chịu tổn thương nghiêm trọng mà quá trình lấy ra cũng vô cùng thống khổ. Thế mà cứ mỗi lần Thái Huyền lại chuyển một lượng gấp bốn lần người khác, thậm chí còn muốn tiếp tục duy trì… Cho dù Thái Huyện là đại năng Phản Hư kỳ thì cũng không thể chống đỡ nổi tiêu hao trường kỳ như vậy, không những ảnh hưởng đến tu vi mà còn cả tính mạng!

Khó trách lúc trước khi Thái Huyền động kiếm, y lại mơ hồ cảm nhận được kiếm ý của ông đã không còn mang theo khí thế hủy thiên diệt địa như trước nữa. Vốn tưởng rằng Thái Huyền muốn nương tay, dù sao hiện giờ Phong Bạch còn giống bảo vật của Côn Luân hơn cả y, không ngờ đúng là muốn lấy mạng Phong Bạch vì y.

Phong Bạch lại hiểu được chút ý tứ khác, nói: “Vậy lần này sư thúc tổ đến đây, tìm sư thúc của con…”

“Không phải ta tới tìm Thiệu nhi mà là tới tìm ngươi.” Giọng nói của Thái Huyền trầm xuống: “Nếu cách của Chính Đạo không giúp ta cứu được nàng vậy chỉ đành tìm tới Ma Đạo, chưởng môn sư điệt nói ma châu đang ở chỗ ngươi.”

Chuông cảnh báo trong lòng Phong Thiệu bỗng réo dữ dội. Ma lực của ma châu Âm Huyết đã bị y hấp thụ từ lâu, khí tức của ma châu cũng khác xa lúc trước. Bao bọc bên ngoài vật ấy là linh khí của Phong Bạch còn bên trong đều là ma khí của Phong Thiệu, hai người và huyết khí của ma châu đã hợp nhất từ lâu, trở thành một chỉnh thể.

Nói cách khác, chỉ cần Thái Huyền lấy được ma châu ắt sẽ biết vật đó từng được Phong Thiệu và Phong Bạch hấp thu sử dụng. Tu giả phải dùng đến ma vật, lại không bị thương, vậy chỉ có thể là … thông đồng làm bậy.

Phong Thiệu nghĩ đến việc họ thông đồng làm bậy, Phong Bạch cũng nghĩ đến. Hắn nhướn mày nói: “Sư thúc tổ, vật ấy rất tà uế. Nếu sư thúc tổ mang nó đi cứu người chỉ sợ có cứu sống được cũng không thể đi theo con đường chính đạo được nữa.”

Ngụ ý chính là sau này Bích Lạc chỉ có thể tu ma

Thái Huyền hơi ngừng một chút, lập tức nói rành mạch: "Ma Tu cũng thế, Đạo Tu cũng vậy. Với ta, người này chính là đạo lữ sinh tử không màng. Hơn nữa, ta cũng đã nói rõ những chuyện này với các sư huynh và chưởng môn sư điệt rồi. Nếu ngày sau Bích Lạc có trở thành Ma tu, ta sẽ tự thỉnh rời tông môn, mang theo nàng đi vào thế tục, vĩnh viễn không bước chân vào Côn Luân."

"Sư thúc!" Phong Thiệu kinh hãi: "Cho dù sư bá mẫu có trở thành Ma tu thì cũng vẫn là sư bá mẫu, vẫn là người của Côn Luân, hà tất phải để ý điều này?"

Sắc mặt Thái Huyền thả lỏng phút chốc, dường như trong mắt còn mang theo ý cười: "Các vị sư huynh đệ cũng nói như vậy."

Trong lòng Phong Thiệu thả lỏng, đang muốn nói tiếp thì Phong Bạch lại liếc nhìn y, con ngươi khẽ động rồi giành nói trước: "Sư thúc tổ có điều không biết, ma châu Âm Huyết kia đã sớm…"

"Vẫn còn." Phong Thiệu cắt ngang. Y biết Phong Bạch không muốn bại lộ nhưng dù sao Bích Lạc cũng vì ra mặt giúp bọn họ mới bị người ta ám hại. Không nói đến chuyện tu vi Nguyên Anh bị hủy trong thoáng chốc, ngay cả tính mạng cũng không được bảo đảm. Đôi đạo lữ luôn không rời nhau một tấc nay lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, y cảm thấy không đành lòng. Hơn nữa điều Thái Huyền vừa nói cũng truyền cho y thêm dũng khí.

Lần này không hẳn là bị kích động. Thật ra mấy năm nay y đều cân nhắc việc này, nếu muốn người ta không biết trừ khi mình đừng làm. Chưa bàn đến thuộc tính đặc biệt của nhân vật phản diện là y đây, ngay cả sự tồn tại của Tu Di lão tổ cũng trở thành một ẩn số không thể nắm rõ được. Thay vì chờ đến một ngày rước họa vào người, thân phận Ma tu của y bị vạch trần, chẳng bằng y tự thẳng thắn khai thật cho xong. Nếu bị người ta vạch trần, thị phi trắng đen đều do miệng kẻ khác quyết định, nhưng nếu do bản thân y tự thừa nhất, ít nhất còn có thể tranh thủ sự tín nhiệm của mọi người mà lấy được một phần đồng tình.

Phong Thiệu lấy ra ma châu Âm Huyết, vật ấy chỉ lớn bằng ngón tay cái, trong sắc hồng mượt mà lại lộ ra màu đen quỷ dị, bên ngoài là bạch khí quẩn quanh khiến ma lực phía trong không dám làm loạn.

Nhưng ngoài dự kiến là, khi Thái Huyền nhìn thấy ma châu lại không lộ ra nửa phần dị sắc. Tất nhiên Phong Thiệu không cho rằng một đại năng

Phản Hư kỳ như Thái Huyền sẽ không nhìn ra được ma châu có liên hệ với Phong Thiệu và Phong Bạch. Chỉ cần đoán ra hai người dùng thứ này thì sẽ biết chắc chắn là hai kẻ tà ma ngoại đạo.

"Con…" Phong Thiệu đã chuẩn bị xong cả một sọt lý do thoái thác, ngay cả thần sắc và biểu cảm cũng sắp nhập diễn đến nơi nhưng Thái Huyền lại nâng tay cắt ngang: "Sở dĩ không vào thẳng động phủ của con mà trực tiếp tìm đến chỗ này là vì vừa vào trong núi ta đã cảm nhận được một tia ma khí."

Dường như nhìn thấy trong mắt Phong Thiệu và Phong Bạch hiện lên sự kinh hãi, Thái Huyền tiếp tục giải thích: "Nếu là bình thường chắc sẽ không có ai phát hiện ra được, cũng là do mấy năm này ta đã tiếp xúc với rất nhiều người trong Ma đạo mới có thể mẫn cảm như vậy."

Phong Bạch nhẹ nhàng thở ra nhưng không dám thả lỏng cảnh giác, vẫn vô cùng phòng bị. Nếu như Thái Huyền có một chút không đúng, hắn sẽ lập tức hóa thành hổ. Phong Bạch tự biết mình không đánh lại đại năng Phản Hư kỳ như Thái Huyền nhưng hiện giờ thần lực của hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều, ở hình hổ sẽ càng thuận lợi hơn, cưỡi mây đạp gió trốn chạy cũng không phải không thể.

"Thật ra con…" Phong Thiệu đang muốn giải thích, Thái Huyền lại lắc đầu: "Cho dù con là Ma tu thì cũng vẫn là Thiệu nhi sư điệt của ta, vậy là đủ rồi. Những chuyện khác con hãy nói với Thái Dần sư huynh đi."

Phong Thiệu gật đầu nói vâng. Y chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng đến vậy. Thế nhưng Thái Huyền vì chuyện của Bích Lạc nên tâm tư mới thay đổi lớn đến vậy, không biết sư tôn của y có thể chấp nhận được hay không, yêu thương càng nhiều thì nỗi đau sẽ càng lớn…

Thái Huyền không thể cầm thẳng ma châu đi bởi vì vật ấy lại tự sinh ra sự phản kháng, gắt gao cuốn lấy Phong Thiệu không để mình bị đem đi. Thật ra điều này cũng không khó lý giải, trong bốn năm này dường như ma châu đã sắp hòa thành một thể với Phong Thiệu. Y dựa vào việc hấp thụ sức mạnh của ma châu để gia tăng tu vi, ma châu cũng ỷ lại vào ma khí của y để làm môi trường phát triển.

Phong Thiệu không thể làm gì khác đành đề nghị đi cùng Thái Huyền.

Phong Bạch cũng muốn đi cùng nhưng tất nhiên Phong Thiệu không đồng ý. Ngày mai là ngày kiếm trận mở ra mười năm một lần, những đệ tử có thiên phú cao của Côn Luân đều sẽ đi vào một lần để thử sức, so

với những kiếm trận tầm thường thì luyện kiếm ý trong này sẽ càng có nhiều thu hoạch hơn.

Nhìn phản ứng của hắn thì Phong Thiệu cũng đoán được, chỉ sợ tiểu súc sinh này không hoàn toàn tin lời Thái Huyền nói, vẫn đề phòng trong lòng, sợ thân phận của mình bị bại lộ sẽ gặp chuyện không may. Có điều hắn lo lắng thái quá rồi, nếu Thái Huyền muốn đối phó với y thì cần gì phải dùng cách lòng vòng như vậy?

Dường như Thái Huyền rất thấu hiểu sự quan tâm của Phong Bạch, thậm chí còn cảm thấy khá vừa lòng, vì thế nói: "Hiện giờ ta đang sống trên một đỉnh núi cao, hiểm trở ở núi Đại La của Bình Nhung châu. Chờ đến lúc ngươi thí luyện xong thì hãy đi đến đó, tự khắc ta sẽ cảm nhận được và cho ngươi biết vị trí." Nói xong không đợi Phong Bạch trả lời đã cùng Phong Thiệu cưỡi mây bay đi.

Phong Bạch muốn đuổi theo nhưng tốc độ cưỡi mây của Phản Hư kỳ nào có thể dễ dàng đuổi kịp được, huống chi hắn cũng không còn là con Bạch Hổ ngốc nghếch lúc trước, không kích động như vậy. Con ngươi kim sắc của Phong Bạch tựa như một hồ nước sâu đầy âm trầm, ánh lên những gợn sóng biến hóa khó lường. Hắn chỉ yên lặng nhìn thoáng qua khoảng không nơi xa trong chốc lát rồi nhanh chóng xoay người ngự kiếm bay về phía kiếm trận Bắc Đẩu.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Thái Huyền: Bắt nạt Thiệu nhi nhà ta – một tiễn xuyên tim.

※ Bích Lạc: Bắt nạt Thiệu nhi nhà ta – hãy nhận hạt táo.

※ Thái Dần: Thần mã (Shen ma/Cái gì) !? Bắt nạt Thiệu nhi nhà ta, ta… Ta… Chậc, nhìn cốt cách của ngươi cũng khá ngạc nhiên, ngày sau ắt làm nên chuyện lớn, miễn cưỡng xứng đôi với Thiệu nhi nhà ta. Ta cũng không so đo với ngươi nữa.[Lặng lẽ truyền âm cho Phong Tiểu Thiệu: Đồ nhi, con cũng bắt nạt lại đi. Nam nhân ấy mà, cứ đè qua đè lại ắt phải thành thật liền]

※ Phong Tiểu Thiệu cẩn tuân lời dạy của sư tôn, đêm đó — Quan âm trên tòa, bị sóng lật.

※ Phong Tiểu Thiệu: Sư tôn người gạt con! QAQ Rõ là càng đè càng không thành thật mà!

------oOo------

Chương 88

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bình Nhung châu gần như là một đầu khác của đại lục Cửu Châu, ngay cả Thái Huyền mang theo Phong Thiệu cưỡi mây đạp gió cũng phải mất hơn một tháng mới đi từ Ký Châu tới núi Đại La của Bình Nhung châu.

Bình Nhung châu nằm ở phía đông, khí hậu nơi này ôn hòa ẩm ướt với bốn mùa rõ rệt. Thái Huyền lập một động phủ không quá lớn ở nơi đây, bên trong chỉ có một gian nhà gỗ đơn giản, chính giữa phòng đặt một chiếc giường đá với linh khí dồi dào quẩn quanh, rõ ràng là một pháp khí cao cấp.

Bích Lạc nằm trên giường đá. Bà mặc một bộ pháp bào màu vàng nhạt, dường như trên gương mặt vẫn mang theo nụ cười dịu dàng chưa từng thay đổi, giống như chỉ mới ngày hôm qua, ngay cả phần bụng hơi gồ lên cũng giống bốn năm trước như đúc.

Phong Thiệu nhìn thấy vậy thì hơi khó chịu, không khỏi hỏi: "Đứa bé này…"

Thái Huyền nhìn sang, vừa bấm tay niệm thần chú đưa linh khí về phía giường đá vừa lấy ra một tấm pháp kì, lập tức có bốn luồng khí thể với màu sắc khác nhau nhập vào bên trong giường đá, sau đó lại được giường đá chuyển toàn bộ lên sắc thân của Bích Lạc. Dùng mắt thường có thể thấy khuôn mặt của Bích Lạc trở nên tươi sáng hơn nhưng trên bụng của bà lại hiện lên từng luồng khí đen.

"Nàng có thể giữ lại một tia hồn tức ít nhiều gì cũng nhờ có thai nhi này, phần lớn ma khí Âm Huyết đều trú ẩn bên trong thai nhi, cũng giúp nàng hóa giải hơn phân nửa. Bằng không Bích Lạc đã… Có điều đứa bé này không sống nổi."

Phong Thiệu nghe thấy vậy thì chẳng biết phải đáp lại như thế nào. Trong tình huống này, dù khó khăn lắm tu giả mới có thể mang thai nhưng chỉ cần giữ được mạng sống cho Bích Lạc đã là vạn hạnh rồi. Y đưa ma châu Âm Huyết cho Thái Huyền. Lúc này nó vẫn ở gần y nên cũng không có phản ứng gì, toàn bộ ma châu đều được bao phủ trong ánh sáng màu máu hắc ám, khiến cho nó trông vô cùng quỷ dị.

Cách của Thái Huyền là đem ma châu Âm Huyết đưa vào thai nhi để nó hấp thu những ma khí còn lại trong cơ thể của Bích Lạc. Sau đó ông sẽ đem các loại linh tài địa bảo đã thu thập được từ trước đó đặt vào trận pháp…

Nói ngắn gọn, dùng ma châu hấp thụ ma khí của thai nhi, sau đó lại hóa nhập ma châu đã hấp thu ma khí vào trong đan điền của Bích Lạc để nó nuôi dưỡng lại tinh huyết nguyên phách của bà. Bởi vì vốn dĩ bên trong ma châu đã ẩn chứa phần tinh huyết nguyên phách ban đầu của Bích Lạc và thai nhi. Sau khi hóa nhập vào đan điền, tuy rằng Bích Lạc sẽ phải nhập Ma Đạo, tu vi của Đạo Môn cũng lập tức bị tiêu tán trong phút chốc nhưng ít nhất có thể cứu bà khỏi cơn nguy hiểm.

So với mạng sống thì rơi vào Ma Đạo đã không còn quan trọng nữa. Ít nhất đó là với Thái Huyền.

Sau khi Phong Thiệu biết được cách này lại cảm thấy dường như có vài phần quen thuộc. Y thỉnh Thái Huyền đợi trong giây lát, sau đó lại lật xem ngọc giản.

Dường như cách thức này đã được ghi lại trong tâm chú của chú Tế Luyện nhưng có hơi chênh lệch một chút. Dù sao người sử dụng cũng là kiếm tu Đạo Môn mà pháp thuật lại của Ma Đạo cho nên có rất nhiều chỗ tinh diệu không thể vận dụng được hoàn toàn.

Chẳng hạn ma châu hấp thu ma khí là điều thứ nhất, có thể nuôi dưỡng tinh huyết nguyên phách của Bích Lạc là điều thứ hai nhưng đồng thời cũng có thể tách được phần tinh huyết nguyên phách đã bị ma châu hút từ Bích Lạc lúc ban đầu, thậm chí có thể lấy ma châu ra khỏi thân thể của Bích Lạc. Như vậy chỉ cần tụ ma khí vào trong thai nhi, sau đó lấy thai nhi và ma châu Âm Huyết ra thì cơ thể của Bích Lạc sẽ không sợ bị ma khí ô nhiễn nữa, cũng lấy lại được tu vi ban đầu.

Sau khi Phong Thiệu và Thái Huyền thương lượng, quả thật đã giúp Thái Huyền có được hi vọng mới. Dù sao nếu Bích Lạc phải tu ma, cho dù ông không để tâm nhưng cũng rất khó để chỉ điểm cho Bích Lạc trên con đường tu hành Ma Đạo. Ngược lại nếu Bích Lạc không muốn tu hành thì đời người thoáng chốc như phù du cũng chỉ qua được trăm năm, vậy ngàn năm sau này Thái Huyền sẽ phải lẻ loi một mình.

Từ đó trở đi, một mình Thái Huyền không ngừng phải xâm nhập vào vùng đất cổ xưa để tìm kiếm ma dược, Phong Thiệu thì một lòng một dạ nghiên cứu pháp môn này.

Tuy rằng vẫn dùng cách này nhưng khó ở chỗ làm thế nào để khống chế được ma châu Âm Huyết. Dù sao bình thường ma châu Âm Huyết vốn là vật chết, chỉ biết nghe lệnh của người kết trận, mà người kết trận lại là Thanh Dương. May mà viên ma châu này đã được nuôi dưỡng trong cơ thể thuần âm của Đan Thanh, sau đó lại hút nguyên phách tinh huyết mạnh mẽ của thai nhi chưa ra đời khiến cho nó bỗng trở thành vật sống, cũng là một loại tân sinh nên không còn mối liên hệ với người kết trận nữa.

Bên cạnh đó, Phong Thiệu đã hấp thu ma khí của ma châu Âm Huyết suốt bốn năm, cũng trở thành một thể với nó từ lâu, cho nên muốn khống chế ma châu không phải là việc khó. Ma châu có thể khống chế giúp vấn đề nan giải nhất cũng đã được giải quyết, phương pháp cứu người này càng trở nên thuận lợi hơn.

Bốn tháng sau, Phong Thiệu nhờ linh lực được Thái Huyền thêm vào cộng với các loại ma dược thu thập được, bắt đầu vận dụng ma lực để thi triển phương pháp này.

Lúc bắt đầu mọi chuyện vẫn vô cùng thuận lợi, sau khi quét dọn hết ma khí trong cơ thể của Bích Lạc vào thai nhi, y lại bóc tách tinh huyết nguyên phách của Bích Lạc từ trong ma châu ra rồi khảm nhập vào đan điền của bà. Cuối cùng lấy ma châu ra khỏi cơ thể… đến bước này lại xảy ra biến cố!

Ma châu chạy trốn khỏi vị trí đan điền của Bích Lạc rồi đi thẳng đến chỗ thai nhi, sau đó dính chặt tại chỗ, hoặc phải nói là bị thai nhi hấp thu, tóm lại không thể tách nó ra được nữa. Phong Thiệu chẳng thể làm được gì khác, đành phải lập tức lấy thai nhi chứa ma khí dày đặc vẫn còn mê mội kia ra khỏi cơ thể của Bích Lạc.

Trong khoảnh khắc thai nhi được lấy ra khỏi bụng Bích Lạc, toàn bộ nhà gỗ, thậm chí là toàn bộ động phủ đều bị bao trùm trong làn sương mù huyết sắc tối đen như mực, thò tay không thấy được năm ngón, vô cùng kỳ dị quỷ quyệt.

Thai nhi mới được bốn tháng chưa từng lớn thêm, chỉ bé bằng bàn tay, đang được một lớp kén ma khí bảo vệ, ma châu Âm Huyết thì nằm trên cái bụng nhỏ xíu của nó. Tuy rằng không có cảm giác tinh thuần mà một đứa trẻ bình thường vẫn có, nhưng lúc Phong Thiệu ôm nó trong lòng bàn tay lại cảm thấy đáy lòng mình mềm mại hơn nhiều. Không hiểu tại sao y bỗng cảm thấy thai nhi bé bỏng này có mối liên hệ với mình.

Có lẽ chỉ là ảo giác thôi, rõ ràng đứa bé này là con của Bích Lạc và Thái Huyền. Thế thì… chắc là ma châu khiến Phong Thiệu sinh ra ảo giác, nghĩ như vậy giúp lòng y dần bình ổn lại. Không biết tại sao thai nhi này có thể thể tồn tại được, nhưng y có cảm giác dù thai nhi bị ma khí quấn thân khiến nó tràn ngập âm khí nhưng đồng thời cũng chứa đầy sinh cơ.

Dù sao cũng là đứa trẻ Bích Lạc và Thái Huyền khó khăn lắm mới có được, Phong Thiệu nghĩ như vậy liền muốn thử vận dụng cách thức được ghi lại trong tâm chú của chú Luyện Tâm, thử tách tinh huyết nguyên phách của thai nhi ở trong ma châu ra, sau đó lại lấy ma châu ra khỏi thai nhi, có lẽ sẽ cứu được nó.

Đợi đến khi rốt cuộc Phong Thiệu cũng nhận ra cả hai ý tưởng này đều không thể thực hiện được đã là ba tháng sau.

Tuy ma châu Âm Huyết tâm ý tương thông với y nhưng lúc này đã hòa thành một thể với thai nhi. Cho nên y không thể tách được tinh huyết nguyên phách vốn có của thai nhi ra khỏi ma châu, cũng càng chẳng tách được ma châu ra khỏi thai nhi. Có điều không biết là do may mắn hay do điều gì khác mà dường như thai nhi này vẫn đang sống, hơn nữa càng sống càng ngoan cường.

Phong Thiệu đi vào nhà gỗ, lúc đang muốn thương lượng với Thái Huyền việc này thì đã gặp Bích Lạc trước. Bà vẫn mặc một thân hoàng sam như cũ, so với dáng vẻ gầy yếu tiều tụy lúc hôn mê thì bây giờ đã đầy đà có tinh thần hơn nhiều.

Trong lòng Phong Thiệu rất vui vẻ, đang muốn gọi một tiếng "Sư bá mẫu" lại thấy Bích Lạc lộ ra vẻ mặt hơi kinh hãi, dường như có chút ngượng ngùng mà lui lại hai bước, sau đó mới nói: "Ngươi… Ngươi là điệt nhi của Huyền đại ca?"

Trong cơn sửng sốt, suốt hồi lâu Phong Thiệu cũng chẳng nói được một lời, dùng thần thức kiểm tra lại không cảm nhận được một chút tu vi nào của đối phương, nhưng…

Còn đang thấy khó hiểu thì Thái Huyền đi ra ngoài đã trở về, trong tay ông xách một hộp đồ ăn. Bích Lạc quen thuộc đi lên nhận lấy, sau đó cười nói: "Cám ơn Huyền đại ca." Nói xong bà lại bày biện toàn bộ thức ăn trong hộp ra rồi nhìn về phía này, nét mặt tươi cười như hoa: "Cùng dùng bữa đi?"

Phong Thiệu liếc mắt nhìn Thái Huyền, thấy Thái Huyền mặt không gợn sóng ngồi xuống rồi cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn những món ăn không chứa chút linh khí của thế tục. Điều này khiến cho y càng thêm cả kinh nhưng lúc này đã hồi thần lại, vì thế đành giả bộ như không có chuyện gì cũng ngồi xuống bàn.

Tuy Bích Lạc chẳng còn nhớ ai nữa nhưng tính tình của bà cũng không hề thay đổi, giọng nói vẫn rất dịu dàng. Bà ôn hòa gắp thức ăn cho Thái Huyền và Phong Thiệu, đôi lúc được hỏi thì cũng trả lời nhưng không đào sâu cũng không dây dưa, vô cùng điềm tĩnh. Nếu không phải Phong Thiệu đã tận mắt nhìn thấy đối phương quên mất mình, chỉ sợ cũng không nhận ra được Bích Lạc hiện giờ và lúc trước có gì khác nhau.

Ăn cơm xong, Phong Thiệu đang muốn bấm tay niệm thần chú xử lý chỗ cơm thừa rượu cặn theo thói quen lại bị Thái Huyền đè tay ngăn cản. Y nhìn thấy trong mắt Bích Lạc cũng tràn đầy ý cười, vươn tay thu thập mọi thứ rồi nói: “Huyền đại ca đã cứu ta, lại còn ngày ngày chăm sóc chiếu cố. Những chuyện như thế này cứ để ta làm là được rồi, các ngươi nghỉ ngơi đi.” Đúng là dùng tay để thu dọn mọi thứ, mà Thái Huyền cũng dùng tay để giúp đỡ bà.

Nhìn cảnh này khiến Phong Thiệu dần chú ý hơn, một lần nữa được trải nghiệm cảm giác dùng tay để rửa bát sau một thời gian rất dài.

Thấy Bích Lạc ngồi trong sân im lặng đọc sách, Thái Huyền và Phong Thiệu đi vào buồng trong.

“Kiếp nạn lần này, tuy rằng nàng may mắn sống sót nhưng tu vi lại bị ma khí tự động phong ấn. Có lẽ là do lúc lấy thai nhi ra, nàng muốn ngăn cản theo bản năng nên đã tổn thương tâm niệm, quên hết những chuyện lúc trước.” Thái Huyền nói bình tĩnh.

Phong Thiệu nhíu mày, nói: “Vậy khi nào sư bá mẫu có thể nhớ lại mọi chuyện?”

Thái Huyền trầm mặc một chút: “Đợi tới khi nàng Kết Anh một lần nữa sẽ giải trừ tu vi bị phong ấn, cũng có thể nhớ lại chuyện lúc trước.”

Phong Thiệu ngây người. Muốn Kết Anh một lần nữa sẽ phải mất đến tám trăm năm, cho dù có tư chất tuyệt luân thì cũng cần đến năm trăm năm mới được. Tuy rằng Phản Hư kỳ có hai ngàn năm nguyên thọ nhưng phải đợi thêm năm trăm năm nữa, vậy cũng quá… Y muốn nói thêm điều gì nhưng thấy ánh mắt của Thái Huyền rất kiên định, không mảy may có

một tia dao động nào, khiến trong lòng Phong Thiệu bỗng cảm thấy xúc động khó hiểu làm y chẳng nói thêm được gì nữa.

Vì thế Phong Thiệu không tiếp tục nhiều lời về chuyện này mà chỉ nhắc đến việc liên quan tới thai nhi..

“Bích Lạc vất vả lắm mới loại bỏ được hoàn toàn ma khí, hiện giờ nàng đã là phàm nhân, quyết không thể lại chạm vào một tia ma khí Âm Huyết đó nữa.” Thái Huyền xoay người, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu đứa bé có thể sống, mong Thiệu nhi con hãy nuôi dưỡng nó. Nếu không thể, vậy chỉ trách nó không có tạo hóa.” Nói xong ông liền đi ra khỏi phòng ở.

Mấy ngày sau, Thái Huyền muốn đưa Bích Lạc rời khỏi động phủ. Kỳ thật cũng đúng, người phàm ở bên trong động phủ sẽ chẳng có gì tốt, càng đừng nói đến chỗ tràn đầy linh khí như tiên cảnh Côn Luân, nơi ấy sẽ khiến họ bị giảm phúc. Bởi vậy Thái Huyền muốn mang Bích Lạc đi vào thế tục.

“Chúng ta sẽ đi tìm một thôn trang để định cư, sau đó tu hành lại lần nữa.” Thái Huyền đã thay đổi đạo bào nguyệt bạch của Côn Luân sang một bộ trường bào thanh y tầm thường, vẫn mang vài phần tiên phong đạo cốt. Bích Lạc đứng bên cạnh vẫn mặc một thân hoàng sam, dường như chỉ cần vậy cũng đã hòa tan một phần băng hàn của ông.

Phong Thiệu biết một câu từ biệt này sẽ là khoảng cách mấy trăm năm chẳng gặp lại nên bỗng thấy rất khó chịu, nhưng y không dám biểu lộ ra chút dị sắc nào tránh để Bích Lạc nhìn thấy sẽ lo lắng, chỉ cười: “Thiệu ở Côn Luân chờ sư thúc.” Còn cả sư bá mẫu.

Thái Huyền nhìn thoáng qua Bích Lạc sau đó nhìn về phía Phong Thiệu, truyền âm nói: Tâm tính của con không đổi, xưa nay thuần thiện, cho dù là Ma tu thì có lẽ Thái Dần sư huynh và các đệ tử trong tông môn cũng sẽ thông cảm một hai. Dù có phải nhận lấy một vài trách phạt thì cũng không được phép tiếp tục giấu diếm.

Phong Thiệu nghiêm túc gật đầu: Cẩn tuân sư thúc dạy bảo.

Thái Huyền gật đầu. Lần này ông không cưỡi mây đạp gió mà lại đỡ Bích Lạc đặt lên một con tuấn mã, bản thân thì nắm dây cương, càng lúc càng khuất bóng trong ánh chiều tà ngả về tây.

Phong Thiệu im lặng nhìn trong chốc lát, cảm thấy hơi hâm mộ, bỗng nhiên cũng rất nhớ Phong Bạch.

Dưới tâm tình ấy, thai nhi vẫn luôn tâm linh tương thông với y cũng khẽ động đậy, dường như cảm nhận được nó thấy bất an và xót xa.

Phong Thiệu nâng tay triệu hồi, một thai nhi lớn khoảng bảy, tám tháng bỗng xuất hiện trên khuỷu tay y. Tuy hai mắt nó nhắm nghiền, còn có huyết sắc quấn quanh thân, chẳng phải là dánh vẻ dễ thương gì nhưng lại khiến trong lòng Phong Thiệu nảy sinh cảm giác trìu mến không thôi. Y nhẹ nhàng dỗ nó: "Mấy trăm năm thôi, không lâu lắm đâu. Phụ thân con đợi được, con cũng đợi được."

Tác giả có lời muốn nói:※ tiểu kịch trường

※ Ma thai: Cha…o[*^@^*]o

※ Phong Tiểu Bạch: Người dám lén lút sinh con sau lưng ta !? Nói, đứa nhỏ này có phải con ta không !σ[ˋд′*ノ]ノ

※ Phong Tiểu tThiệu: Không phải.[⊙ o ⊙]

※ Pong Tiểu Bạch: Được, người được lắm ╬皿╬

※ Phong Tiểu Thiệu:… Nấm nhỏ mau cứu cha !~~o[_]o ~~

------oOo------

Chương 89

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không biết có phải là ảo giác của Phong Thiệu hay không, mà từ sau khi Thái Huyền và Bích Lạc rời đi, dường như mối liên kết giữa y và thai nhi này càng thêm chặt chẽ hơn trước mấy phần. Tuy còn chưa được sinh ra hoàn toàn, cả cơ thể nó vẫn đang được một lớp kén bằng ma khí bảo vệ, dù không phát ra âm thanh nhưng lại có cùng tâm niệm với y.

Có đôi khi, thậm chí Phong Thiệu còn có thể cảm nhận được vui buồn của thai nhi. Lúc y ôm nó vào lòng, nó sẽ cảm thấy vui vẻ, nếu y không ôm nó thì nó sẽ tức giận, rất dính người.

Ước chừng một, hai tháng sau, rốt cuộc thai nhi cũng thức tỉnh. Cùng với tiếng gào khóc to rõ và cánh tay bé nhỏ không ngừng vùng vẫy, ma khí huyết sắc xung quanh thân nó cũng dần tản đi gần hết, để lộ ra một khuôn mặt bé tí nhăn nheo và dáng vẻ vô cùng đáng thương.

Tuy Phong Thiệu chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy, có điều với chuyện nuôi nấng trẻ con thì thực sự không phải người trong nghề. Y chỉ miễn cưỡng nhờ vào một vài ấn tượng trong trí nhớ để ôm nó vào ngực dỗ dành, thế nhưng tiếp theo phải làm thế nào thì y không biết.

Vì vậy Phong Thiệu triệu hồi Bồng Khâu ra muốn nhờ lão giúp đỡ, nhân tiện cũng chuẩn bị mấy con linh cầm. Nơi này là thế tục, muốn tìm được linh cầm là chuyện rất khó, may mà trong túi ngự thú của y luôn chuẩn bị sẵn nguyên liệu nấu ăn.

Bồng Khâu từ Quỷ Ảnh hóa thành thực thể. Ông ta đang định ôm lấy thai nhi xem xét kĩ càng nhưng đến phút cuối lại bỗng nhiêu rụt tay về, sau đó nhìn Phong Thiệu, giọng điệu tràn ngập vui vẻ: "Ngươi đúng là luôn gặp được cơ duyên tốt. Đây chính là đại bảo bối đấy."

"Nói vậy là sao?" Phong Thiệu vừa hỏi vừa trêu đùa đứa nhỏ trong lòng. Mới qua vài ngày mà đứa nhỏ mặt đầy nếp nhăn đã thoát thai hoán cốt trở thành dáng vẻ của một đứa bé bình thường, cái miệng bé xíu đang ngậm lấy đầu ngón út của y, đôi mắt chớp chớp.

Bồng Khâu xoa xoa tay: "Đây chính là ma thai đấy! Biết bao nhiêu đại năng phải tiêu phí cả trăm cả ngàn năm cũng không tạo ra được nổi một viên, thế mà ngươi lại thành mèo mù vớ phải chuột chết!" Nói xong ông ta liền muốn vươn tay đoạt đi dịch dưỡng linh trong tay Phong Thiệu, vội la lên: "Ngươi cho nó ăn cái thứ vô dụng này làm gì, mau tìm chút tinh huyết nguyên phách đến đút cho nó. Cho dù ngươi không đút thì hiện giờ hãy lập tức ăn thịt nó, đảm bảo tu vi ma công của người có thể tăng từ tứ hạt lên thành ngũ hạt, tu vi cảnh giới lại càng phải tăng lên một tầng, cũng tiết kiệm công sức mất chục, mấy trăm năm đấy!"

Phong Thiệu nhíu mày đánh tay ông ta: "Đây là con của sư thúc ta, nếu đã giao cho ta nuôi dưỡng thì ta cũng sẽ coi nó như con mình. Cho dù nó có phải ma thai hay không thì sao ta có thể ăn nó được?" Cuối cùng còn không quên bổ sung thêm một câu: "Đừng cứ gọi là ma thai ma thai nữa, để ta đặt cho nó một cái nhũ danh… Hừm…"

Y cúi đầu nhìn bé con trong lòng đầu thì to mà phần thân có một khúc, cảm thấy rất đáng yêu cho nên "Cứ gọi là nấm nhỏ đi."

Nếu đã không còn ôm tâm tư muốn ăn ma thai nữa, vậy Bồng Khâu cũng chẳng biết làm gì hơn bởi vì họ không thể dùng cách tạo ra ma thai để

nuôi đứa bé này được. Tuy rằng Bồng Khâu đã sống hơn một ngàn năm tuổi nhưng trừ lúc cần thải bổ, ông ta cũng không có đạo lữ và con cái, cho nên những chuyện liên quan đến việc nuôi trẻ con thì hoàn toàn không có chút xíu kinh nghiệm nào, cũng chẳng thể giúp gì được cho Phong Thiệu. Nhưng những điều này không hề gây cản trở cho việc lão ăn sạch hết chỗ linh cầm rồi mới lui về trong bình.

Phong Thiệu không biết làm thế nào, đút nó ăn dịch dưỡng linh cũng không phải là cách hay, nấm nhỏ ăn xong vẫn không ngừng khóc nháo, chắc là do đói bụng. Nếu thể xác nó vẫn là phàm nhân, vậy thì cần phải có sữa mẹ. Vì vậy y đành phải ôm nấm nhỏ đi về phía thế tục để tìm nhũ mẫu phàm nhân đút sữa cho đứa bé trước.

Vừa ra khỏi động phủ, Phong Thiệu ngự kiếm mới hơn mười dặm đã phát hiện một thành trấn nhỏ.

Có điều lúc hai người bọn họ vừa đáp xuống đất liền phát hiện thành trấn này thật sự không phải nơi quá tốt lành, trọc khí* tràn khắp hang cùng ngõ hẻm, khắp nơi đều là xác người chết đói quần áo rách tả tơi. Cho dù có người sống thì nhìn cũng đều vô cùng xanh xao vàng vọt, chẳng còn mấy phần không khí. (trọc khí/ trọc dịch: khí bẩn/ dịch bẩn – một cái là không khí nơi phàm thế/ một cái là chung tình, vì tiện chữ trọc nên mình sẽ để nghĩa ở đây luôn cho các chương sau)

Một nơi như thế này đừng nói là tìm nhũ mẫu, cho dù có thì Phong Thiệu cũng không dám để nấm nhỏ dùng.

Phong Thiệu vốn tưởng rằng nơi này gặp phải đại họa, không ngờ y ngự kiếm bay đến mấy thành trấn xung quanh cũng đều cùng một tình trạng như vậy. Phong Thiệu muốn đi thêm vài chỗ khác để xem có đỡ hơn không nhưng nấm nhỏ đã đói đến mức không kịp thở, dịch dưỡng linh cũng chỉ có thể bảo vệ được hồn tức, nguyên thần của nó thôi. Cho dù có Tích Cốc đan nhưng một đứa bé không có tu vi lại chưa đầy tháng, lông tóc còn chưa mọc thì sợ là ăn vào sẽ không chịu nổi. Huống chi trong túi gấm của y đều là Tích Cốc đan trung phẩm, thượng phẩm có dược hiệu vô cùng mạnh mẽ.

Dưới tình thế cấp bách, Phong Thiệu đành phải đáp xuống đất một lần nữa, vừa dỗ nấm nhỏ ngủ một lát vừa tìm kiếm chỗ ở của tu giả bên trong thành trấn để mua mấy viên Tích Cốc đan hạ phẩm cho nấm nhỏ dùng tạm.

Y thi triển thức tảo một chút liền tìm được phương hướng, có điều Phong Thiệu vừa mới đến nơi đã thấy mấy chục tán tu đang trốn chạy ra ngoài

một cách vô cùng chật vật, bất chợt một con sóng lớn bỗng từ trên trời đổ sập xuống, thổi quét tới làm cho người ta không thể né tránh kịp. Nhóm tán tu đối diện Phong Thiệu đang chạy trối chết thì đã sợ tới mức trắng bệch cả mặt, còn có rất nhiều tu giả khác càng chẳng thể trốn chạy kịp mà chỉ kêu thất thanh tại chỗ.

Đương nhiên thế trận bậc này không thể gây tổn thương cho Phong Thiệu nổi, y đã ngự kiếm bay lên từ sớm, chỉ có nấm nhỏ bị bọt nước bắt tóe vào mặt khiến cho nó đang lơ mơ ngủ thì bừng tỉnh, bĩu môi siết chặt lấy vạt áo y.

Phong Thiệu nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ xíu của nó, bấm tay niệm thần chú tạo lồng khí bảo vệ quanh người.

Lúc này sóng to không ngừng ập tới, Phong Thiệu chỉ đành ngự kiếm bay lên cao, lại bỗng bắt gặp một con yêu thú to lớn cao đến hơn mười trượng đang ngẩng đầu rống to ở nơi xa xa, nghe như tiếng trẻ con khóc nỉ non. Phần thân nó dài như xà, có chín cái đầu giống đầu rồng, mỗi cái mồm của nó nếu không phun sóng thì sẽ lại phun lửa!

Đây là yêu thú cấp bốn – Cửu Anh !

Tuy vừa rồi y đã dùng thức tảo để kiểm tra xung quanh, nhưng không ngờ tới… Quả thật Phong Thiệu không thể tin vào mắt mình. Bên trong thành trấn ở nơi thế tục vô cùng vẩn đục, không hề có linh khí, tại sao có thể xuất hiện một yêu thú cao giai như Cửu Anh?

Phong Thiệu không kịp suy nghĩ nhiều, lúc này Cửu Anh đang bị mấy tu giả triền đấu quấn lấy nhưng không rơi vào thế hạ phong, ngược lại đám tu giả kia thì đều cố hết sức để ứng phó. Y hơi cân nhắc một chút rồi phi thân qua, không chỉ giúp người mà còn là giúp mình. Sức phá hoại của yêu thú như Cửu Anh rất mạnh mẽ, nếu không diệt trừ thì chỉ sợ những thành trấn xung quanh sẽ đều bị hủy hoại, không còn người sống.

Cửu Anh là một loại thủy quái không hồn không phách, thân thể của nó mạnh mẽ dị thường, một con cự thú chiến đấu với mười mấy người tu giả mà vẫn không ngã, chém giết vô cùng kịch liệt. Có một Phù tu xông tới trước tiên, pháp quyết giống như đang kéo tơ lột kén, phù chú rơi xuống tạo thành tấm lưới lớn bao vây lấy một cái đầu của Cửu Anh, trong lúc hắn đang muốn chém đứt đầu nó lại bị phần thân của Cửu Anh đập trúng, lập tức ngã từ trên cao xuống.

Mắt thấy Phù tu dũng cảm kia sắp ngã đến tan xương nát thịt, Phong Thiệu ngự kiếm phi lên, vớt được người từ giữa không trung.

Người nọ đã lung lay sắp đổ, cả người đều là máu tươi tí tách tí tách rơi trong không trung, hắn xoay người nói: “Đa tạ đạo hữu… Ngươi là Phong đạo hữu!”

Sắc mặt hắn trộn lẫn giữa vẻ hoảng hốt, sợ hãi và vui mừng. Phong Thiệu đỡ hắn đứng vững rồi gật đầu: “Chính là tại hạ. Hạ đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Người này chính là Hạ Cường Sư. Hắn lau gương mặt đầy máu, hai hàng lông mày rậm rạp nhíu lại một chỗ, bi phẫn cúi bái: “Nói ra thì dài, còn phải nhờ Phong đạo hữu giúp chúng ta diệt trừ con Cửu Anh này trước! Yêu thú dẫn sóng thần đến, không chỉ giết chết rất nhiều phàm nhân mà cả tòa thành này cũng sắp trở thành điện Tu La, thậm chí rất nhiều tu giả của Tán Tu Minh ta cũng bị con Cửu Anh này mang theo những con yêu thú lớn nhỏ khác ăn thịt!”

Phong Thiệu đưa mắt nhìn liền thấy đúng là không phải chỉ có mỗi một Cửu Anh mà còn có rất nhiều loại yêu thú khác trà trộn cùng trong đó, một số đã gấp gáp chạy vào thành trấn không kịp bố trí phòng vệ, thấy người nào liền nuốt sống người đó. Phần lớn các tu giả cấp thấp đều không thể ngăn cản được từng trận sóng luân phiên ập tới, nhiều người đã chạy trốn, không chạy được thì sẽ ngã xuống mất mạng, vô cùng thảm thiết.

Nhìn thấy tình hình như vậy, sắc mặt Phong Thiệu cũng dần trầm trọng. Sau khi y hộ tống Hạ Cường Sư đáp xuống đất liền nhân tiện nói: “Yêu thú tàn sát bừa bãi, sinh linh đồ thán, không dám ngồi yên không để ý đến.” Nói xong, một tay y ốm nắm nhỏ, một tay giơ Xích Viêm kiếm lên, chính diện nghênh đón một luồng lửa do Cửu Anh phun tới, phần thân kiếm của y đột nhiên lóe lên sắc đỏ hồng mãnh liệt chói mắt.

[Côn Luân · Phá viêm] vừa đánh ra liền bắt tóe lên những đốm hoa lửa giống như được tạo thành do thân kiếm ma sát với không khí, sau đó nhanh chóng biến thành một con rồng lửa hung mãnh, lập tức cắn xé luồng lửa đã đè ép đến trước mặt vào bụng, thậm chí còn bất ngờ đánh về phía cái đầu phun lửa của Cửu Anh!

Mắt thấy cái đầu của Cửu Anh đã bị một kiếm của Phong Thiệu chặt đứt, Hạ Cường Sư sợ hãi đến độ ngay cả phù triện đang cầm trong tay cũng bị rơi mất, đám tán tu tới ứng chiến ở bên cạnh cũng bị dọa cho ngơ ngác, kiếm ý bạo liệt mới vừa rồi đã khiến người ta hít thở không thông.

Phong Thiệu đột phá kiếm ý tam trọng thiên chưa lâu, một kiếm này cũng là do y xuất toàn lực đánh ra, uy thế bá đạo đến độ chính y cũng thấy hơi kinh dị. Bình thường luyện kiếm đều không lấy ra toàn bộ uy lực, lúc này vào thực chiến mới thấy rõ sự cách biệt giữa nhị trọng thiên và tam trọng thiên là một trời một vực.

Cửu Anh bị chặt mất một đầu đã phẫn nộ phát cuồng, thân xà khổng lồ của nó đang hùng hổ bò tới chỗ y. Phong Thiệu không dám khinh địch, vôi vàng triệu hồi Bồng Khâu ra. Tuy hiện giờ Bồng Khâu là Ma Sát nhưng lúc ban đầu ông ta vẫn là Quỷ Sát, quỷ khí nồng đậm, ma khí mỏng manh, sẽ không khiến người ta chú ý mà chỉ cho rằng đó là thuật con rối bàng môn tà đạo thôi.

Bồng Khâu vừa ra lập tức hóa thành thực thể, trợ giúp cho Phong Thiệu. Mặt khác, vốn chúng tán tu cũng hăng hái chiến đấu nhưng do yêu thú quá mức mạnh mẽ, thực lực của bọn họ lại thua xa nên sinh ra tâm lý tuyệt vọng. Có điều lúc nãy nhìn thấy hình ảnh Phong Thiệu chỉ dùng một kiếm đã chặt đứt đầu yêu thú, điều này đã tạo cho họ một niềm tin chiến thắng vững chắc. Vì thế tất cả mọi người đều cùng lao lên, lấy Phong Thiệu làm trung tâm, trái phải vây quanh y, đồng lòng nghênh địch!

Cửu Anh là yêu thú cấp bốn có thực lực tương đương với tu vi Nguyên Anh, còn có một vài yêu thú lớn nhỏ cấp hai, ba vây quanh bên cạnh nó. Tuy hiện giờ nơi này có hơn mười tu giả nhưng phần lớn đều là Trúc Cơ kỳ, tu giả Kim Đan cũng chỉ có ba người, đương nhiên rất khó để địch lại.

Mà Phong Thiệu dù chỉ có tu vi Kim Đan trung kỳ nhưng kiếm ý đã lĩnh ngộ đến tam trọng thiên, uy lực không thể so sánh với nhau, muốn tiêu diệt tu giả Nguyên Anh không chừng cũng có thể vật lộn một phen, chung quy y còn có Bồng Khâu và thủ đoạn của Ma tu.

Cho nên dù trong tay Phong Thiệu đang ôm nấm nhỏ nhưng cũng không có cảm giác bị trói buộc, một tay cầm kiếm thoải mái tự nhiên.

Đối mặt với Cửu Anh đang đặt toàn bộ cừu hận lên người mình cùng với hơn trăm con yêu thú, y cũng không hề cảm thấy sợ hãi. Khẽ ngâm một tiếng "Đi !" Phi kiếm đỏ rực đột nhiên bùng nổ, tiếng rít gào cao vút bỗng vang vọng trong sự im lặng, một con cự long như từ trên trời giáng xuống, quanh thân bao bọc Viêm Hỏa ầm ầm táp thẳng tới chỗ yêu thú!

Một bên khác, Bồng Khâu cũng đang giết đến vô cùng tận hứng, thế công khi ông ta có thực thể còn mạnh hơn gấp chục lần lúc ở trạng thái

linh thể.

Ông ta bấm tay niệm ma quyết, hai loại ma khí và sát khí âm hàn va chạm lẫn nhau, rung động tạo thành những tiếng leng keng đánh về phía đám yêu thú. Có một vài con yêu thú không kịp chạy trốn đều bị hoà tan thành chất lỏng, sau đó từ nước hóa thành khí, bay vào trong miệng của Bồng Khâu giúp cho ông ta ăn no.

Dưới kiếm chiêu bạo liệt trùng điệp của Phong Thiệu, Cửu Anh đã bị chém mất tám cái đầu. Mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, chiến ý tràn ngập khắp toàn thân, số yêu thú còn lại cũng bị Bồng Khâu và chúng tu giả giết hơn phân nửa. Lúc này Cửu Anh ngẩng cao đầu thú trong sóng to biển lửa, nó phát ra riếng rít gào thê lương giống như một đứa trẻ đang khóc, khiến cho nấm nhỏ nằm trong lòng Phong Thiệu cũng phải nghiêng đầu ngó xem.

Phần thân xà to lớn như một ngọn núi của Cửu Anh vặn vẹo điên cuồng, phát ra tiếng vang làm cho da đầu người nghe tê dại. Phong Thiệu trừng mắt nhíu mày, tự biết đây là một kích cuối cùng của nó liền âm thầm khởi động năm thành ma giáp.

Một cơn sóng lớn ngập trời cùng với lửa thiêu hừng hực phun ra từ trong miệng con yêu thú, mang theo uy thế khủng bố giống như một cơn lốc quét ngang tới đây!

Động tác của nhóm tu giả ở đây đều cứng đờ.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng chỉ có Phong Thiệu. Tâm cảnh của y kiên định như thạch bàn, lập tức hóa giải luồng uy thế chấp nhiếp này. Có điều y cũng bị khí thế chiêu cuối cùng của Cửu Anh dọa khiếp sợ, vừa ôm chặt nấm nhỏ, vừa vận ma khí hóa nhập vào trong Xích Viêm kiếm. Mấy năm nay không ngừng tu luyện, so với sự thử nghiệm lúc ban đầu thì bây giờ ma khí và kiếm thế của y đã dung hợp đến mức thiên y vô phùng*. Người bị tấn công không chỉ bị kiếm khí gây thương tích mà còn gặp phải ma khí mê hoặc thần trí. (Thiên y vô phùng: không thấy tì vết)

Một kiếm này bao hàm cả kiếm ý tam trọng thiên bá đạo và cả tu vi ma khí tứ hạt của Phong Thiệu. Kiếm quang màu đỏ pha lẫn với ma khí hắc sắc trông giống như một con rồng lửa màu đen xé không bay ra, cho nên y gọi nó là Hắc Long.

Thế công thủy hỏa của Cửu Anh dường như không thể ngăn cản nổi một kiếm mang theo hai luồng khí lực của y, tựa như đang có một con hỏa long hắc sắc giao chiến trực diện với mãnh thú!

Một màn mãnh liệt, dữ dội trước mắt hung hăng đập thẳng vào tâm trí của những người đang đứng ở đây. Những tu giả thế gia như bọn họ chưa từng được thấy thế trận lớn cỡ này, cả đám nhìn đến đờ cả ra, lặng ngắt như tờ. Trong nháy mắt này, dường như bọn họ đã quên mất nỗi sợ hãi sinh ra từ uy áp của yêu thú cấp bốn.

Rốt cuộc khi hai kích chạm vào nhau, tất cả đều hóa thành một biển lửa rộng lớn.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó là ánh lửa rực cháy mãnh liệt, bắt tóe ra vô số hoa lửa tựa như thiết thụ ngân hoa*, ầm ầm phun trào khiến cho đám tán tu phải nhanh chóng bấm tay niệm thần chú ngăn cản. Thế nhưng những hoa lửa đang bùng cháy phát ra ánh sáng chói mắt, chiếu đầy thinh không này lại bỗng vụt tắt trong thoáng chốc.

Lửa thiêu của Cửu Anh càng thêm hung ác tựa như mang theo quyết tâm cá chết lưới rách, có vài tia lửa đã phá tan kiếm thế hỏa long của Phong Thiệu, thậm chí bay về phía sắc thân của y.

Phong Thiệu nâng kiếm ngăn lại nhưng vẫn không thể cản được toàn bộ. Mắt thấy có một tia lửa đã phá tan bóng khí hộ thân, sắp phun lên người nấm nhỏ, y đang muốn xoay thân che chắn thì đã thấy trên người nấm nhỏ tự hóa ra một luồng huyết vụ nồng đậm, nhanh chóng hòa tan tia lửa chỉ trong chớp mắt. Giống như đám huyết vụ này là một cái miệng rộng đang cắn nuốt thức ăn.

Mặc dù kinh ngạc nhưng Phong Thiệu cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ rút kiếm nhập khí, nhanh chóng chém từng đợt sóng đang đánh tới

Cuối cùng, hoắc hỏa của y đã cắn nuốt toàn bộ chích hỏa của Cửu Anh, lửa nóng bạo liệt đã bị thôn tính không còn tung tích.

Trên mặt Phong Thiệu hiện lên chút ý cười, ma giáp trên người y sinh ra một luồng ma khí mỏng manh khiến cho lúc y cười lên trông lại có vài phần suy yếu.

Trải qua thời khắc cuối cùng kia, sắc mặt của nhóm tu giả đều đã tái mét nhưng sau đó không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt vui mừng như điên – Rốt cuộc cũng kết thúc rồi.

“Tại hạ là trưởng lão của Tán Tu minh ở Bình Nhung châu – Tiết Tang, đại diện cho tán tu của Bình Nhung châu và các phàm nhân bên trong

thành, đa tạ đạo hữu đã ra tay giúp đỡ, còn chưa kịp thỉnh giáo danh tính tôn hào của đạo hữu?" Giọng nói của một trưởng lão trong đám tu giả bỗng vang lên phá vỡ yên tĩnh.

Lúc này mọi người mới bắt đầu hồi phục từ trong sự khiếp sợ, sau đó đều nhìn về phía kiếm tu đang dùng một tay ôm trẻ con kia. Kiếm thế hung ác rực rỡ của y đã khảm sâu vào trong tâm trí họ.

Phong Thiệu mỉm cười gật đầu: "Tại hạ Phong Thiệu. Tán tu khắp thiên hạ đều là người cùng một nhà, nào có chuyện thấy chết không cứu…" Lời nói còn chưa dứt, nắm nhỏ được y ôm trong lòng bỗng nhiên khóc vang khiến y cả kinh, chân tay luống cuống vội dỗ dành, hình tượng anh hùng mới vừa rồi cũng bị rớt mất hơn phân nửa.

May mà những lời này nói đến quang minh chính đại, đặc biệt là sau khi thoát khỏi cơn nguy nan càng khiến cho mọi người cảm động không thôi, bởi vậy cũng quan tâm tới tiếng trẻ con khóc hơn vài phần. Tiết Tang chân thành mời Phong Thiệu đi tới Tán Tu minh trước, ở đó ắt sẽ có nữ tu giúp chăm sóc đứa nhỏ.

Phong Thiệu nhìn lướt qua những bức tường sụp đổ của thành trấn thì cũng biết khó mà tìm được nhũ mẫu ở nơi đây, vì thế gật đầu cười đồng ý.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Nhai Tí: Chủ nhân, Ta ở trong này !o[=·0·=]m

※ Phong Tiểu Thiệu: Ta đến ngay… đến… A… Ân…°.°·[[[p[≧□≦]q]]]·°.°.

※ Phong Tiểu Bạch: Lại đến chứ? =_,=

※ Phong Tiểu Thiệu: Không đến QAQ

※ Nhai Tí: Chủ nhân, ta sắp thành hòn vọng phu rồi, chủ nhân ơi ! [~q~;;]

※ Phong Tiểu Thiệu: Chủ nhân đã [shuang] chết, có chuyện hoá vàng mã.

------oOo------

Chương 90

Trận tâm của kiếm trận Bắc Đẩu Côn Luân mười năm mới mở ra một lần, là cơ duyên tôi luyện hiếm có.

Có điều loại thí luyện này không phải đệ tử Côn Luân nào cũng có thể đi vào, bởi vì kiếm ý ở tâm trận vô cùng cường liệt, nếu không có sự quyết tâm và nhẫn nại ở mức độ nhất định cùng với thực lực kiếm ý vững vàng thì sẽ không được phép bước vào.

Lần này chỉ có hơn mười người được vào tâm trận của Côn Luân, so về tu vi thì duy nhất có Phong Bạch vẫn là Trúc Cơ. Thế nhưng sau mười tháng, chỉ còn Phong Bạch vẫn lưu lại bên trong tâm trận, những đệ tử khác của Côn Luân đã không thể chịu đựng nổi nữa, cũng xuất trận từ lâu.

Trận tâm có mười hai vòng, Phong Bạch đã đi vào vòng sâu nhất.

Sương mù nhanh chóng tràn ngập khắp nơi, khiến cho hắn nâng tay không thấy nổi năm ngón, rút kiếm lập trung thì bỗng nghe được một tiếng "Xuy!", chợt một đạo kiếm quang màu xanh đột nhiên bắn ra từ trong sương mù rồi nhanh chóng đâm về phía hắn!

"Đến."

Phong Bạch đã dàn trận chờ quân địch từ sớm liền lập tức bấm tay hóa kiếm, một đạo kiếm quang kim sắc bắn ra, chuẩn xác đánh trúng vào đạo kiếm quang màu xanh kia.

Hai bên giao nhau, đồng quy vu tận.

Những đốm sáng nhỏ liên tục lóe lên, lập tức từ bốn phương tám hướng truyền đến hàng loạt kiếm ý xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam ngũ quang thập sắc bắn ra sát khí khắp nơi. So với những vòng trước thì vòng cuối cùng này là nguy hiểm nhất.

Kiếm khí bạo liệt trút xuống như mưa rào, cho dù Phong Bạch có danh kiếm Thượng Cổ trong tay cộng với sức mạnh của Bạch Hổ cũng vẫn bị chém hơn mười nhát, đạo bào đã bị hủy đến tan nát, những chỗ bị thương máu chảy thấm đẫm cả y sam. Thế nhưng nét kiên nghị trên khuôn mặt hắn lại chưa từng thay đổi, đôi mắt vàng tựa như hai ánh trăng sáng, hùng dũng như ưng, dáng vẻ sừng sững, xuất kiếm sát phạt giống như một hung thần không biết đau đớn…

Có điều dù Phong Bạch có thể chịu đựng được đau đớn khắp toàn thân lẫn xương cốt do kiếm thế để lại nhưng sắc thân thì không kiên trì nổi nữa. Kiếm ý của tâm trận không phải chỉ là hư danh, đây đều là bảo tàng được các đại năng Côn Luân để lại suốt vạn năm, muốn phá trận không phải là điều dễ dàng.

Lúc hôn mê tỉnh lại, Phong Bạch cảm thấy toàn thân nóng bỏng đau nhức nhưng lại có một luồng sức mạnh ấm áp bao vây lấy hắn, chữa trị các vết thương trên sắc thân lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ còn những vệt máu dữ tợn.

“Nếu như bản chân nhân không đến, chẳng lẽ ngươi định chết ở chỗ này?”

Phong Bạch nâng mí mắt nhìn qua, một người dáng vẻ trang nghiêm mặc đạo quan thanh ngọc, phía trên là hình bát quái, tay cầm lông vũ ngũ sắc, giọng nói ôn hòa lại vô cùng uy nghiêm. Kỳ thật không cần nhìn hắn cũng biết là ai, thản nhiên nói: “Nếu Tử Hư chân nhân đem toàn bộ chín chữ Chân Ngôn truyền cho ta, lúc ấy không cần nhọc chân nhân phải bận tâm thì cũng không chết được.”

“Là ngươi muốn dẫn bản chân nhân tới đây?” Tử Hư nhẹ nhàng nhíu mi, nghĩ một chút liền hiểu được. Còn nơi nào có thể dễ gặp nguy hiểm nhưng lại không thật sự mất mạng tốt hơn kiếm trận? Ông ta đánh giá liếc mắt nhìn Phong Bạch, cả người đẫm máu, toàn thân bị kiếm ý cắt xẻ đến độ chẳng còn chỗ nào lành lặn, thế mà sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, không ngờ hắn có thể tàn nhẫn với chính bản thân mình như vậy.

Phong Bạch không đáp, Tử Hư đành phải tiếp tục: “Mới chỉ qua vài năm mà thực lực của ngươi đã tăng mạnh như vậy, muốn nắm giữ hoàn toàn sức mạnh của Bạch Hổ, há có thể vội vàng như thế?”

“Nếu Chân nhân sớm truyền công pháp cho ta, vừa không phải lo lắng ta dễ bị mất mạng mà cũng tiện cho ta có thể làm việc giúp chân nhân.” Phong Bạch vừa vận khí vừa nói.

“Việc này liên quan đến thiên hạ muôn dân, sao có thể nói là làm việc cho bản chân nhân?” Chân mày Tử Hư cũng nhíu lại, trầm giọng nói: “Ngươi vốn có tính cách đơn thuần không rõ thế sự, sao bây giờ lại trở nên khôn khéo vì lợi ích như vậy? Ngươi cần phải hiểu rằng phổ độ chúng sinh, thái bình nhân ái mới là Chính Đạo.”

Phong Bạch nhướn mày, Tử Hư thấy thế liền thở dài: “Ngươi đã không thích nghe những lời này thì ta cũng không nói nhiều. Như vậy đi, nếu

ngươi muốn có được toàn bộ tâm pháp của Chân Ngôn, vậy hãy tìm đủ tất cả tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ cho ta. Tìm đủ một quyển, ta liền truyền thụ toàn bộ cho ngươi."

Mày dài của Phong Bạch thoáng nhướn, nói: "Toàn bộ tu giả của Cửu Châu đều muốn tìm được tàn quyển. Một kẻ mới Trúc Cơ như ta, chân nhân cũng quá đề cao ta rồi."

Tử Hư trầm mặc một chút, không phải ông không biết đối phương nói có lý, vì thế trả lời: "Truyền Chân Ngôn cho ngươi cũng được." Nói xong, ông dứt khoát lấy từ hư không ra một ngọc giản nhưng không vội vàng đưa cho Phong Bạch. Ông nhìn ra được tâm của Phong Bạch không đặt ở trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trầm ngâm nói: "Ta muốn ngươi thu thập đủ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, không chỉ là vì muôn dân Cửu Châu mà cũng là vì ngươi."

Phong Thiệu chém chết Cửu Anh được coi là một hành động vô cùng vĩ đại, cũng nhận được sự tung hô đồng lòng đến từ nhóm tán tu của Bình Nhung châu. Thế nên khi y ở Tán Tu Minh đã được chiêu đãi hết sức ân cần, đồng thời y cũng hỏi ra những chuyện lúc trước vì tình hình chiến đấu mà không kịp trao đổi.

Chẳng hạn như nơi đây là địa phận của Bão Phác tông, cho dù đại tông không phái đệ tử ra mặt nhưng tại sao các tông môn ở địa phương cũng không ai ra tay giúp đỡ? Lại chẳng hạn như thành trì của thế tục vốn là những nơi vô cùng vẩn đục, sao có thể xuất hiện yêu thú cấp cao như vậy, còn hết đợt này đến đợt khác ồ ạt không ngừng?

Hạ Cường Sư lộ vẻ mặt căm hận: "Những tông môn nhỏ đều trốn còn không kịp, tông môn lớn thì chẳng thèm để ý đến tán tu chúng ta khổ sở cỡ nào, Bão Phác tông lại càng không quan tâm những chuyện như thế này. Chẳng qua là vài tòa thành mà thôi, phàm nhân nhiều người, có thể trùng kiến lại trong chớp mắt, vậy nên cũng chẳng ảnh hưởng gì tới bọn."

Minh chủ của Tán Tu Minh là Ngụy Hiền thì thở dài liên tục: "Phong đạo hữu có điều không biết, ta đã đến chỗ Thiện Nghiệp tông – tông môn lớn nhất ở Bình Nhung châu để xin giúp đỡ từ lâu, nhưng bọn họ lại nói rằng mình còn đang phải làm việc cho Bão Phác tông, tạm thời không thể phân được người đến cho nên muốn chúng ta tự mình xử lí việc này trước."

Phong Thiệu nghĩ một chút thì đã hiểu được, cái gọi là làm việc cho Bão Phác tông cũng không ngoài chuyện sưu tầm tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Sau chuyện xảy ra trên Hư Vô phong năm năm trước, Phiêu Miểu tông ăn đau nhưng Bão Phác và Bồ Đề lại kiên định muốn tìm được thứ này.

"Phong đạo hữu có điều không biết, mấy năm nay yêu thú hoành hành vô cùng dị thường. Vốn là tốt xấu gì đều trú ẩn ở bên trong thâm sơn cùng cốc, cũng không có yêu thú cấp cao, cùng lắm là vài yêu thú cấp thấp thôi. Thế nhưng không biết tại sao gần đây lại xuất hiện yêu thú cấp bậc như Cửu Anh, điên cuồng quấy phá khắp nơi, không biết đã dìm chết bao nhiêu phàm nhân, hủy hoại biết bao thành trấn, ngay cả tu giả cũng… "

Nhóm tán tu của Cửu Châu có ràng buộc rất sâu với phàm nhân thế tục, hầu như bọn họ chẳng tạo thành nổi sóng gió gì, cùng lắm chỉ là cầu sống thọ hơn một chút, có cuộc sống tốt hơn một chút mà thôi. Có không ít tán tu đều dựa vào việc buôn bán tài vật trong phường thị của thế tục để duy trì việc tu hành. Tu chân không phải là ăn không ngồi rồi, nếu như không có lữ pháp địa bảo thì ngay cả làm tán tu cũng khó.

Cho nên những tán tu của Bình Nhung châu này đều luôn cố gắng để duy trì, bảo vệ các thành trấn xung quanh. Tất nhiên nguyên nhân có phần do thiện niệm nhưng cũng có phần do cản trở lợi ích thiết thân.

"Nghe nói Đại Hoang châu cũng có yêu thú quấy phá, chỉ sợ tình hình không tốt hơn nơi này là bao. May mà chúng ta có Phong đạo hữu tương trợ…"

"Mấy đại tông môn kia đều là thấy chết mà không cứu!"

"Lúc thu bảo vật thì không ngại nhiều, lúc gặp khó khăn lại trơ mắt nhìn chúng ta rơi vào chỗ chết!"

Vài vị trưởng lão cảm thán một hồi liền mắng đến mấy đại tông môn, đầu tiên là tông môn trong thế tục, sau đó ngay cả Bão Phác tông cũng không kiêng kị. Phong Thiệu không thẳng thắn thân phận với họ, bọn họ liền mắng mà chẳng thèm che giấu.

Phong Thiệu thấy một màn này thì cũng dần hiểu được tại sao ở trận đại chiến Ma – Đạo cuối cùng trong nguyên tác, nhóm tán tu lại lựa chọn trợ giúp cho phía Ma tu mà không phải là các đại tông môn. Có điều y không thấy như vậy có gì không tốt, chỉ yên lặng gửi một phong thư cho

Cố Hoài, nhắc nhở hắn lưu ý trong địa phận Côn Luân đang có yêu thú hoành hành.

Thái độ của nhóm tán tu với Côn Luân cũng không quá khác biệt so với tam tông, nhưng ít nhất Côn Luân không một lòng một dạ truy tìm Sơn Hà Xã Tắc Đồ nên vẫn còn tinh lực để ý đến chuyện này một, hai phần. Vì vậy nhóm tán tu trong địa phận không thể làm loạn để cho Ma tu có cơ hội thừa dịp quấy phá.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Phong Thiệu liền mang theo Nấm nhỏ lên đường. Tuy rằng nhóm tán tu của Bình Nhung châu đã giữ y lại nhiều lần, cũng nói ra không ít điều kiện xa xỉ nhưng vẫn không thể ngăn cản được tâm ý muốn đi đến núi Đại La để tìm Nhai Tí của y.

Nói ra thật xấu hổ, mấy năm nay Phong Thiệu gần như đã quên mất chuyện này, cũng là do y nhìn thấy mặt của Hạ Cường Sư mới đột nhiên nhớ tới. Nếu đã nhớ ra rồi, vậy tất nhiên y sẽ không bỏ qua cơ hội để gia tăng sức chiến đấu, Nhai Tí trong nguyên tác là một loại yêu thú rất thích hợp với Ma tu. Cho nên Phong Thiệu lập tức lấy ra bản đồ của Bình Nhung châu đã được đánh dấu lại từ năm đó, nhanh chóng đi đến khu vực sông Bạch Long của núi Đại La để tìm yêu sủng.

May mà hiện giờ Phong Thiệu không cần lo lắng vấn đề ăn uống của Nấm nhỏ nữa. Y đã lấy được rất nhiều Tích Cốc đan hạ phẩm từ chỗ Tán Tu minh, chỉ là từ sau khi Nấm nhỏ được uống sữa thì không còn thích Tích Cốc đan nữa. Thế nhưng không thích cũng chẳng thể làm gì được, Phong Thiệu không thể mang theo nữ tu có sữa lên đường, lại càng không thể tự tạo ra sữa.

Khó tránh khỏi việc phải để Nấm nhỏ chịu chút uất ức.

Thế nhưng bé nấm vẫn rất ngoan, sau vài lần nhè Tích Cốc đan lại bị Phong Thiệu nhét lại vào mồm thì cũng trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, cùng lắm chỉ vừa ngủ vừa mếu máo thôi.

Vùng sông Bạch Long cũng lộ dáng vẻ bị ác thủy quấy phá, thành trấn trước mắt đều là một vùng xanh biếc, thậm chí thế nước còn có xu hướng dâng lên, nhấn chìm tòa thành trong biển nước.

Ven đường Phong Thiệu cũng gặp phải một ít yêu thú nhưng phần lớn đều là cấp một, cấp hai; cấp ba thì lại rất hiếm thấy, y chỉ tùy tiện ra tay đã tiêu diệt được chúng. Cứ tìm tòi ở xung quanh như vậy nhiều ngày

liền, thậm chí Phong Thiệu còn thả linh thực để hấp dẫn đám yêu thú nhưng vẫn không thu hoạch được kết quả gì.

Ngay lúc Phong Thiệu cảm thấy đã để vuột mất thời cơ nên chuẩn bị buông tay thì chợt gặp phải một đám yêu thú đang quần đấu. Có bảy, tám con Thổ Lâu* đang vây quanh hai người. (*Thổ Lâu: là loài thú ăn thịt người có 4 sừng như dê, hình ảnh ở phần cuối chương)

Một người là nữ tử phàm nhân mặc quần áo bằng vải bố, người còn lại là một nam tử thân thể trần truồng đang ôm lấy nữ tử trong tay, cho dù nàng ta đã tứ chi không còn nguyên vẹn, cả người đều là huyết nhục mơ hồ.

Thổ Lâu vốn là loại yêu thú ăn thịt người. Về lý thuyết, tuy rằng những con Thổ Lâu này chỉ là yêu thú cấp hai nhưng có đến tận bảy, tám con lận, mà cho dù chỉ có một con cũng đã đủ cắn chết hai người kia. Có điều chẳng hiểu sao lại thành thế cục như vậy, dường như nam tử này vẫn đang giằng co với bảy, tám con Thổ Lâu kia? Hơn nữa đám Thổ Lâu còn có xu thế lui bước trước?

Phong Thiệu không kịp nghĩ nhiều. Tuy rằng y không phải là kẻ thích chõ mũi vào chuyện của người khác nhưng cũng không muốn trơ mắt nhìn người chết trước mặt mình. Lúc này lập tức đánh ra một đạo [Côn Luân · Tầng lan], kiếm quang đỏ rực như một con hỏa long nhanh chóng thiêu đốt dữ dội khiến đám Thổ Lâu không kịp trốn chạy, lập tức hóa thành một đống bùn máu.

Lúc này nam tử mới xoay người, dáng vẻ khôi ngô giống như một pho tượng. Da thịt toàn thân hắn ánh lên màu lúa mạch khỏe mạnh, trên đầu là đám tóc màu xám vừa thô vừa cứng, ngũ quan sâu sắc lại lập thể, lộ ra dáng vẻ đặc biệt phóng túng, tùy ý.

Phong Thiệu còn chưa kịp nghĩ nhiều, nam tử này đã đặt nữ tử trong lòng xuống rồi hỏi y: “Ngươi có thể được cứu nàng không?”

Giọng nói của hắn trầm thấp khàn khàn, ngữ điệu thong thả. Người này lớn lên rất kỳ quái khiến Phong Thiệu cảm thấy vô cùng hứng thú. Một tay y ôm Nấm nhỏ, một tay tham thức cho nữ tử, có điều thật đáng tiếc, người đã chết không thể sống lại được.

Phong Thiệu lắc đầu, đang muốn nói “Nén bi thương” đã thấy nam tử trước mắt nhướn mày: Ngươi đã cứu ta, ta tất sẽ báo đáp.”

Lúc này Phong Thiệu cảm giác được linh khí của đối phương thì không khỏi hơi nhướn mày, hóa ra là tu giả? Một tu giả thân thể đang xích lõa

mà vẫn tự nhiên bậc này thì đúng là rất hiếm thấy.

------oOo------

Chương 91

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối với câu báo đáp này, Phong Thiệu cũng không để ý liền xoay người muốn rời đi, nhưng tay y lại bị nam tử kia bắt lấy, hơn nữa lực cũng không nhỏ. Y hơi nhướn mày, lúc đang muốn dùng sức tránh thoát thì đối phương đã buông lỏng ra, nói một câu "Chờ ta".

Nam tử không để Phong Thiệu phải chờ quá lâu. Hắn mạnh mẽ nhảy lên, hóa thành một con yêu thú hỏa hồng trong thoáng chốc, thân sói đầu rồng, tỏa ra nộ khí khắp bốn phía rồi nhanh chóng hòa tan đám bùn máu trên mặt đất đến bụi cũng chẳng còn. Làm xong hết tất cả những chuyện này, lúc nó xoay người lại bắt gặp Phong Thiệu đang nhìn mình chằm chằm không rời mắt, vì thế hơi nghiêng đầu, biến lại thành hình người.

"Ngươi nói ngươi muốn báo đáp ta?" Phong Thiệu hỏi một cách vô cùng bình tĩnh nhưng kỳ thật nội tâm y đang kêu gào ầm ầm: đạp mòn dày sắt chẳng tìm thấy, đến khi tìm thấy chẳng tốn công!

Nam tử gật đầu.

"Vậy hãy làm linh sủng của ta đi." Ánh mắt Phong Thiệu sáng lấp lánh. Nghe nói Nhai Tí có ân tất báo, có thù tất phục.

Nam tử ngẩn người, sau đó lại nhìn thi thể của nữ tử trên mặt đất, nói: "Nhưng ta đã đồng ý làm phu quân của nàng để báo đáp nàng rồi."

Con ngươi của Phong Thiệu khẽ chuyển động, cười nói: "Nàng chết rồi thì không cần trượng phu nữa. Ta đã giúp nàng giết kẻ thù, nếu ngươi muốn báo đáp nàng thì phải báo đáp ta trước."

"Vậy à?" Giọng điệu của nam tử vẫn bình dị.

Phong Thiệu gật đầu. Nam tử liền kéo tay y đưa đến chỗ mi tâm của mình, cũng trầm khàn kêu một tiếng: "Chủ nhân."

Nội tâm của Phong Thiệu lúc này tuyệt đối không hề bình tĩnh như y biểu hiện trên mặt. Không chỉ vì tìm được linh sủng mà mình ái mộ đã

lâu, đối phương còn ngưu cao mã đại*, khí thế dũng mãnh, hung hăng nhưng nội tâm lại vô cùng nhu thuận, nghe lời, dễ lừa gạt. Loại cảm giác sung sướng, thỏa mãn này thậm chí còn hơn xa việc có thể thu được Nhai Tí làm linh sủng. (*Ngưu cao mã đại: ý chỉ những người cao lớn, mạnh mẽ)

Y vừa lòng đem một giọt máu hóa nhập vào mi tâm của đối phương, mắt thấy một đạo hồng khí được hình thành rồi lại hóa hư vô liền bấm tay niệm thần chú, thuận lợi ký khế ước. Trong lòng y nhanh chóng cảm ứng được con linh sủng này, dường như Nhai Tí cũng vậy. Nó nâng mắt nhìn phía y, giọng nói lâu không dùng đến nên hơi khàn khàn: "Chủ nhân."

"Ngoan lắm." Lúc này Phong Thiệu mới hiện vẻ mừng rỡ trên nét mặt, cười đến mức lộ ra hàm răng trắng bóc, sau đó y lấy một bộ đạo bào ném lên người Nhai Tí "Cho này, mau mặc vào đi, ngươi không muốn để người ta chú ý như vậy chứ." Dù nói như thế nhưng ánh mắt y cũng không hề che dấu mà đánh giá toàn thân nó. Không tồi không tồi, dáng người có thể so được với Tiểu Bạch.

Nghĩ đến Tiểu Bạch, Phong Thiệu tính toán một hồi liền thấy cũng đã gần một năm rồi, chắc hẳn hắn đã đi ra khỏi kiếm trận. Nghĩ như vậy khiến Phong Thiệu không muốn chậm trễ thêm nữa, lập tức ôm lấy Nấm nhỏ, cùng Nhai Tí lên đường. Trên đường khó tránh việc giao lưu, gia tăng tỉnh cảm đôi bên…

"Tại sao lại muốn báo đáp nàng ấy?"

"Nàng cho ta một chén cơm."

"Ngươi đã làm phu quân của nàng bao lâu?"

"Một ngày."

"Làm được gì rồi?"

"Cởi quần áo."

Phong Thiệu ý tứ hàm xúc không rõ liếc nhìn nó. Nhai Tí quay đầu, một tay bắt đầu cởi dây đai lưng "Ngươi cũng muốn ta cởi quần áo à?" Thoắt cái đã lộ phân nửa lồng ngực.

Phong Thiệu che dấu lửa nóng trong lòng, bình tĩnh dời mắt đi: "Không cần, ta có phu… Đạo lữ."

Nhai Tí: "Ò. Đạo lữ là cái gì?"

Phong Thiệu: "Chính là bạn lữ tu giả của ta, bên nhau một đời một kiếp."

Nhai Tí: “Hóa ra là trượng phu của ngươi.”

Phong Thiệu:“…Là thê tử.”

Nhai Tí: “Ò”

Phong Thiệu: “Ta đặt tên cho ngươi nhé.”

Nhai Tí: “Được.”

Phong Thiệu: “Xuyên Nghi.”

Nhai Tí nghiêng đầu: “Ta đã mặc rồi.”

Phong Thiệu gật đầu: “Ta biết, đặt tên này chính là muốn nhắc nhở ngươi phải thường xuyên nhớ mặc quần áo.”

(Tên mà Phong Thiệu đặt cho Nhai Tí là: 川仪 [chuan yi] Xuyên Nghi: Nghĩa là hướng về dòng sông, vì bạn nhặt được Nhai Tí gần sông. Nhưng Nhai Tí nghe thành 穿衣 [chuan yi] Xuyên y: Nghĩa là mặc quần áo nên mới bảo là ta mặc rồi. Còn Phong Thiệu cũng trêu là để nhắc nhở ngươi nhớ phải luôn mặc quần áo chứ đừng động tí là muốn cởi y phục :)))

Thời điểm một hàng ba người trở lại Côn Luân đã là một tháng sau. Phong Thiệu tay ôm Nấm nhỏ, mang theo Xuyên Nghi đi ra từ trong truyền tống trận. Các đệ tử canh trận thấy vậy liền sợ đến ngây người, hết nhìn đứa nhỏ còn đang mặc tã trong lòng Phong Thiệu lại nhìn Xuyên Nghi đang đi theo phía sau.

“Cung, chúc mừng sư thúc !”

“Chúc mừng?” Phong Thiệu khó hiểu. Không phải y không chú ý tới sắc mặt kỳ dị của bọn họ nhưng bởi vì đang vội vã mang Nấm nhỏ đi gặp Cố Hoài nên cũng không nhiều lời nữa, chỉ gần đầu tỏ ý xem như tiếp nhận, sau đó liền ngự kiếm bay thẳng về phía Hư Vô phong.

“Mới chỉ có một năm ngắn ngủi mà sư thúc đã… ” Đệ tử Giáp khó nén sắc mặt kinh hãi.

Đệ tử Ất liên tục gật đầu “Chắc chắn là sư thúc đã bị chuyện của Đan Thanh tiên tử năm đó kích thích, thế cho nên bây giờ tuyển đạo lữ mới không dám tìm nữ tu nữa?”

Đệ tử Bính có hơi không thể tin được: “Không phải chứ, có khi người nọ cũng không phải là đạo lữ của sư thúc đâu. Dáng vẻ tục tằng như vậy,

đâu có xứng đôi với sư thúc?”

Đệ tử Giáp liếc mắt: “Ngươi thì biết cái gì, nam tử song tu đâu có thể so với nữ tử được? Nói không chừng là do sư thúc thích kiểu người như vậy đấy.”

“Thế nhưng…. Nam nhân thì làm sao mà sinh con được?”

“Biết đâu cũng là do sư thúc nhìn trúng thiên phú dị bẩm của người cao to kia?”

“Có lý có lý. Nếu không phải hai người đã hợp tịch thì làm sao có thể đi vào truyền tống trận một cách dễ dàng như vậy được…”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Nếu hỏi sự kiện của Đan Thanh trên đỉnh Hư Vô phong năm đó đã tạo thành ảnh hưởng gì, phỏng chừng ngoài việc khiến cho đám đệ tử của Côn Luân càng thêm cố gắng tu hành, còn lại chính là việc họ thích nói chuyện hơn trước, có lẽ do đã ý thức được tầm quan trọng của việc khẩu chiến. Từ lúc các đệ tử chăm nói chuyện thì càng ngày càng thích buôn dưa lê, dù sao cũng cần phải tìm chủ đề mà mọi người đều muốn nói.

Trước mắt tin tức “Sư thúc từng thất hôn nay đã tìm được tình mới, mang con về thăm nhà” đã trở thành thứ được bàn tán sôi nổi nhất, bắt đầu từ miệng các đệ tử thủ trận truyền ra khắp toàn bộ Côn Luân. Một khi tu giả mà nổi lên cơn bát quái thì tốc độ lan truyền còn khủng khiếp gấp mấy chục lần so với phàm nhân.

Lúc ấy Phong Bạch vẫn còn đang ở Hồng Mông phong, được Thái Dần đích thân dạy bảo sự ảo diệu bên trong ngọc phù của Côn Luân.

“Như thế…” Thái Dần nhẹ nhàng chỉ điểm vài chỗ, Phong Bạch cũng thay đổi chỉ pháp theo. Năm ngón tay thon dài nhanh chóng bấm ra pháp quyết, dường như tạo thành hư ảnh, ngọc phù hiện ra ấn kí của Côn Luân trong thoáng chốc rồi lại lập tức biến thành bóng kiếm chém xuống, từ hư ảnh hóa thành thực thể, uy áp lan rộng!

Thái Dần hài lòng gật đầu, vuốt râu nói: “Không tồi, quả nhiên là thiên phú trời ban. Đây là Côn Luân kiếm, về sau ngươi có thể…”

Còn chưa dứt lời đã có thị đồng bên ngoài bẩm báo: “Chân quân, Phong sư thúc trở về rồi ạ.”

Khóe môi Phong Bạch khẽ nhếch, Thái Dần lại nhíu mày, hừ giọng nói: “Cái đứa đồ đệ hư hỏng này còn biết đường về à! Sao không thấy nó tới đây?”

“Chân quân, nghe nói Phong sư thúc còn mang theo một đứa trẻ, và cả đạo lữ đi tới Hư Vô phong rồi ạ.” Thị đồng nói.

“Cái gì!?” Sắc mặt của Thái Dần lập tức đỏ gay, kinh hãi nói: “Nó mới ra ngoài được bao lâu, ngay cả đạo lữ và con cũng có luôn rồi?” Cuối cùng dường như ý thức được điều gì, trong lòng phát hỏa: “Cái tên ngoan đồ* này lại dám tự ý tiền trảm hậu tấu, chuyện hợp tịch quan trọng như vậy mà không hề xin phép vi sư! Đúng là thiếu đòn!” (Ngoan đồ: Đồ đệ hư hỏng, ương bướng,… là từ mà Thái Dần hay dùng để gọi Phong Thiệu theo cách mắng yêu mỗi lần bực mình hoặc muốn mắng Phong Thiệu. Mình sẽ để nguyên như vậy cho dễ)

Dường như trong đôi mắt vàng kim của Phong Bạch cũng lóe lên tia lửa, sát khí ngùn ngụt nhưng giọng điệu lại bình tĩnh lạnh nhạt: “Sư tổ bớt giận. Sao người không tới Hư Vô phong để xem thử đạo lữ mà sư thúc tìm được có dáng vẻ thế nào, lại có thể quyến rũ sư thúc đến độ ngay cả sư tổ cũng bị quăng đến chín tầng mây.”

“Đương nhiên phải đi.” Thái Dần nổi giận đùng đùng, lập tức vẫy tay kéo mây rồi đem cả Phong Bạch cũng kéo cả vào, nhanh chóng bay đi.

Trong tháp Thiên Diễn, lúc Phong Thiệu đang muốn đưa Nấm nhỏ cho Cố Hoài thì nó lại bắt đầu quấy khóc không thôi, hai bàn tay bé xíu cứ nắm chặt lấy ống tay áo của y không chịu buông ra.

“Nấm nhỏ, ngoan nào…” Phong Thiệu dịu dàng dỗ dành, sắc mặt hòa ái giống như đang nhìn con ruột của mình.

Cố Hoài đang trầm tĩnh đứng bên cạnh lại đột nhiên hỏi một câu: “Đây là con của Thái Huyền sư thúc thật ư?”

Phong Thiệu sửng sốt, nói: “Tất nhiên rồi, mấy lời đệ vừa nói lúc nãy đều là sự thật. Hơn nữa trong cơ thể của Nấm nhỏ vẫn còn Ma châu, không biết sư huynh có thể mời các vị trưởng lão đến xem có cách nào lấy Ma châu ra không, cũng giúp cho sau này Nấm nhỏ có thể tu hành Chính Đạo, không phải chịu sự tra tấn giống Bích Lạc sư bá mẫu.”

Cố Hoài gật đầu, nâng tay thăm dò bàn tay của Nấm nhỏ khiến gương mặt bé xíu kia khẽ nhăn lại, nước mắt lưng tròng vùi vào trong lòng của Phong Thiệu. Cố Hoài nhìn thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, nếu không phải hắn vẫn luôn tin tưởng sư đệ nhà mình thì chắc đã sớm nghi ngờ đứa nhỏ này là con ruột của sư đệ rồi.

“Đừng nói là Ma châu khó lấy, cho dù thật sự lấy ra được thì cũng không chắc đứa trẻ này có thể sống tiếp, mà dù có sống được thì với số lượng ma khí sung túc trong cơ thể của nó, chỉ sợ khó lòng đi theo con đường Chính Đạo.” Sắc mặt Cố Hoài trầm xuống.

“Quả thế.” Phong Thiệu khẽ nhắm mắt. Dường như bé Nấm cảm giác được y đang suy sụp, nó khẽ nhăn mũi phát ra những tiếng bi ba bi bô như muốn nói chuyện để y vui vẻ trở lại.

Dáng vẻ ngốc nghếch này làm lòng người mềm nhũn, Phong Thiệu không nhịn được khẽ chọc chọc cái mặt phúng phính, chọc đến độ khiến Nấm nhỏ phun phì phì.

Hình ảnh này quá mức hài hòa ấm áp khiến một người xưa nay lạnh lùng như Cố Hoài cũng không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần, trầm ngâm nói: “Tuy rằng phần thắng không lớn nhưng cũng muốn thử một lần, cứ mời các trưởng lão đến cùng bàn bạc xem sao.”

“Đa tạ sư huynh.” Phong Thiệu cười nói. Cố Hoài rời mắt, gọi thị đồng vào căn dặn: “Đi các phong mời trưởng lão đến nghị sự.”

Thị đồng vừa đi khỏi, ánh mắt Cố Hoài liền dừng trên người nam tử đứng phía sau Phong Thiệu. Người kia có vóc dáng vô cùng cao lớn khôi ngô, một thân đạo bào đang mặc trên người dường như hơi chật chội, đứng phía sau sư đệ hắn giống như một pho tượng kim cương yên lặng.

Phong Thiệu đang muốn giới thiệu thì bỗng nghe thấy bên ngoài tháp truyền vào một tiếng gầm to giận dữ: “Ngoan đồ ở đâu !?”

Chỉ với giọng nói nóng nảy nhường này, Phong Thiệu liền biết người đến chính là vị sư tôn dễ nổi giận của y. Trong lúc y đang cân nhắc không biết mình chọc giận lão nhân gia ở đoạn nào thì đã thấy một đóa tường vân bay thẳng vào trong điện. Khi mây mù vừa tán đi thì bỗng nghe “Xuy!” một tiếng, một vệt lửa đang hung hăng bổ tới chỗ của y!

Đi cùng với nộ khí của Thái Dần chắc chắn còn bị giáo huấn, kỳ thật Phong Thiệu đã có chuẩn bị từ sớm.

Thế nhưng Xuyên Nghi lại không biết điều này. Nó thấy có uy hiếp tới gần Phong Thiệu liền vô cùng tận chức tận trách tiến lên ngăn cản. Xuyên Nghi tay không vũ khí nhưng tốc độ phản ứng lại linh mẫn tuyệt hảo, nhanh chóng chụp lấy Phong Thiệu vào lòng rồi lập tức né tránh, vệt lửa kia cũng bổ vào tảng đá trong phòng.

Với Phong Thiệu, dáng vẻ của Xuyên Nghi chính là trung thành hộ chủ nhưng trong mắt Thái Dần lại khác xa. Cái ông nhìn là tên cao to kia thân mật ôm lấy Phong Thiệu, mà trong lòng Phong Thiệu đúng là đang bé một đứa trẻ! Ông tức đến mức mắt long sòng sọc.

Ái đồ ông nuôi dưỡng gần trăm năm tự mình tìm đạo lữ không thèm báo lại cũng thôi đi, thế mà dám tìm một tên nam nhân đến làm đạo lữ! Còn là kẻ có diện mạo tục tằng, chẳng có tí xíu dáng vẻ tiên phong đạo cốt nào! Thử hỏi sao có thể xứng đôi với đồ thi ngọc thụ chi lan của ông được?

Vào lúc Thái Dần tức đến mức muốn giơ kiếm chém người thì đã có kẻ nhanh chân hơn ông một bước, chỉ nghe thấy một tiếng ngâm khẽ "Đến", một đạo thủ ấn Bất Động Minh Vương liền bay thẳng tới, bao trùm lấy Xuyên Nghi.

Khí thế rào rạt, uy áp tầng tầng. Xuyên Nghi muốn nâng tay chống đỡ theo bản năng nhưng bàn tay trần sao có thể là đối thủ của cửu tự Chân Ngôn*! Phong Thiệu cũng không để yêu sủng chịu nạn, khẽ nhíu mày, một tay lập tức nâng kiếm chặn lại, Hỏa Long rít gào bay ra, một tay kéo lấy Xuyên Nghi né tránh. So với hành động hộ chủ của Xuyên Nghi thì một chiêu này của y mới đúng là thật sự bảo vệ. Nếu không với chưởng phong thình lình như vậy, nhìn như chẳng có gì nhưng khi thật sự đánh trúng thì sắc thân của Xuyên Nghi chắc chắn sẽ trọng thương. (*tên loại tâm pháp Phong Bạch học được từ Tử Hư nếu bạn nào còn nhớ)

"Ngươi phát điên cái gì vậy?" Phong Thiệu trừng mắt nhìn Phong Bạch, có thể thấy rõ trong đôi mắt vàng của đối phương là mây đen tầng tầng.

------oOo------

Chương 92

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những lời này của Phong Thiệu vừa được hỏi ra, còn chưa kịp chờ câu trả lời của Phong Bạch đã bị Thái Dần nhéo lỗ tai mắng to: "Ngươi mới nổi điên! Đứa bé này ở đâu ra? Nam nhân này tìm được trong xó nào?"

Phong Bạch tiến lên khuyên can, không chút dấu vết bảo vệ Phong Thiệu ở phía sau, lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Xuyên Nghi, nói: "Sư tổ, loại

người này đuổi đi là được. Có lẽ do sư thúc bị mê hoặc trong lúc nhất thời chứ cũng không phải thật sự muốn ngỗ nghịch lại sư tổ."

"Sư tôn, đây là con của Thái Huyền sư thúc. Nó là linh sủng của đồ nhi." Phong Thiệu tìm được khe hở, nhanh chóng giải thích tất cả mọi chuyện một cách đơn giản, cuối cùng còn không quên ấm ức: "Tự dưng lại bị sư tôn giáo huấn, đồ nhi thật sự oan ức quá mà."

Thái Dần nghe thấy đứa bé này không phải chui ra từ trong bụng của đồ nhi nhà mình thì lửa giận cũng tan phân nửa. Phong Bạch lại quay đầu nhìn về phía Xuyên Nghi, thản nhiên nói: "Thật sự là linh sủng? Khó trách sư thúc lại thân mật với nó như vậy, cũng vì thế mới khiến sư tôn hiểm lầm hai người có quan hệ… "

Không nói tới hai chữ "thân mật" này còn đỡ, vừa nói ra lại khiến Thái Dần nảy sinh nghi ngờ. Ông nhớ đến con hổ năm đó đã làm đồ nhi nhà mình lộ ra chứng thận hư, không khỏi nhìn thẳng Phong Thiệu: "Nếu chỉ là linh sủng tầm thường thì sao có thể khiến các đệ tử phía dưới bàn tán đến mức này? Có phải ngươi cũng giống năm đó bị con hổ kia mê hoặc đến mức thận hư, lần này thay bằng Nhai Tí?"

Phong Thiệu kêu to oan uổng, hung hăng nhéo tay Phong Bạch, Phong Bạch hơi cúi đầu, nắm ngược lại tay y. Nếu không phải hiện giờ vẫn còn người ngoài đang đứng đây, hắn sẽ không buông tay dễ dàng như vậy. Kiểu gì cũng phải để sư thúc trải nghiệm lại cảm giác bị Bạch Hổ mê hoặc đến mức thận hư là tư vị gì.

Thái Dần lại không tin lời Phong Thiệu, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ thừng. Huống chi ông nhìn Xuyên Nghi này ngưu cao mã đại như vậy, ước chừng là yêu thú có tu vi cấp bốn, nếu đồ nhi nhà mình thật sự bị nó mê hoặc thì người chịu thiệt chỉ có chính y mà thôi. Nghĩ như vậy khiến ông muốn buộc Phong Thiệu phải giải trừ khế ước với Xuyên Nghi. Tất nhiên Phong Thiệu không đồng ý, sau một hồi những nhẽo nài nỉ, Thái Dần cũng để Phong Thiệu phải lập phù khế.

Phong Thiệu dở khóc dở cười, y cũng không sợ những thứ này nhưng vẫn làm ra vẻ phải chịu oan ức lắm. Sau khi hoàn tất phù khế thì cuối cùng Thái Dần cũng an tâm.

Được an tâm rồi ông mới có tâm trạng trấn an đồ nhi nhà mình: "Con cũng đừng ảo não. Không phải vi sư muốn can thiệp vào chuyện hợp tịch của con, cũng không phải vi sư muốn con nhất định phải tìm nữ tu làm

đạo lữ. Thế nhưng nếu con cứ tùy tiện chọn người trong thế tục, đấy là đang phá hỏng tiền đồ của chính mình. Chắc chắn vi sư sẽ không đồng ý."

Nói xong, Thái Dần ngừng lại một chút. Ánh mắt ông lơ đãng dừng trên người Phong Bạch, nhìn thấy người này cao lớn khôi ngô, tu mi ưng mục, dáng vẻ không hề tầm thường liền thuận miệng nói: "Cho dù con không thích nữ tu, muốn chọn nam tử cũng phải là người giống như Minh Tịnh mới được, cả dung mạo và thiên phú đều không thiếu thứ gì."

Phong Bạch vừa nghe thấy lời này, đôi mắt vàng kim vốn đang âm trầm cũng chợt lóe sáng, cười tủm tỉm nhìn về phía Phong Thiệu.

Phong Thiệu trừng mắt nhìn hắn, ý là nhắc nhở hắn đừng quá đắc ý vênh váo. Sư tôn của y có tính cách như thế nào y còn không rõ à, nếu có thể dễ dàng thông qua như vậy thì đã không khiến y phải mất nhiều thời gian để chuẩn bị đến thế.

Trong lòng Phong Bạch đang nghĩ điều gì thì người ngoài không biết nhưng trên mặt hắn vẫn là vẻ đoan chính, chỉ cười: "Nếu sư tổ đã thấy được, vậy Minh Tịnh cũng không chối từ."

"Vớ vẩn." Thái Dần lườm hắn một cái, cho là hắn đang nói lời bông đùa, chỉ có Cố Hoài để ý sư đệ và đồ nhi nhà mình vừa mới lặng lẽ buông tay nhau ra.

Nói xong chuyện này thì các trưởng lão cũng đến đông đủ, sau khi mọi người đều xem qua tình hình của Nấm nhỏ, lại cùng nhau thương nghị một hồi. Dù sao các trưởng lão cũng có kinh nghiệm phong phú, nhất thời Phong Thiệu không thể chen tay vào được. Vốn cứ tưởng sau khi dỗ Nấm nhỏ ngủ say thì còn phải đợi thêm một lúc nữa, không ngờ lại bị Phong Bạch cưỡng ép, dụ dỗ đưa về động phủ.

Đương nhiên Xuyên Nghi liền bị Phong Bạch đuổi ra bên ngoài, đuổi ra rồi vẫn còn thấy chưa hài lòng mà phải bắt nó hóa thành nguyên hình mới được. Hắn không muốn trên đỉnh núi của bọn họ có một người nam nhân thứ ba, cho dù đó là linh sủng cũng không được.

Xuyên Nghi rất nghe lời, nhưng nó lại không nghe lời của Phong Bạch mà chỉ nói: "Ngươi không phải chủ nhân của ta." Sau đó cứ đứng yên tại chỗ như một cây cọc gỗ cao lớn sừng sững.

Mắt vàng của Phong Bạch khẽ híp lại, ngón tay đang muốn bấm pháp quyết thì bị Phong Thiệu ấn xuống "Ngươi đứng đây tức giận với linh sủng của ta làm gì?" Y biết tính tình của đối phương có phần trẻ con nên

không thể không trấn an, kéo hắn đi vào bên trong động phủ. Phong Bạch bĩu môi nhưng vẫn ôm lấy Phong Thiệu, sau đó không quên ném cho Xuyên Nghi một ánh mắt sắc lạnh như đao.

Nhận phải đao phong dữ tợn như vậy cũng không khiến Xuyên Nghi có phản ứng gì, nó chỉ nghiêng đầu tìm chỗ trống, sau đó đứng canh giữ ở cửa.

So với bên ngoài gió yên biển lặng, bên trong động phủ lại là sóng nước mênh mông. Phong Bạch bị sợ bóng sợ gió một hồi sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Phong Thiệu, vừa đặt chân vào bên trong đã đè đối phương lên trên cỏ xanh "Thúc thúc ở bên ngoài thu được linh sủng đến tiêu dao vui sướng như vậy, để lại một mình ta ở nhà mòn mỏi chờ mong."

Phong Thiệu nhéo vạt áo của hắn, cười nói: "Sao ta nghe nói ngươi ở trong trận mười tháng mới đi ra, kiểu gì cũng mới đợi có một tháng thôi đúng không? Nghe sư huynh nói ngươi đã phá được tâm trận rồi? Kiếm ý có đột phá?"

"Đã là tam trọng thiên." Phong Bạch cũng không nhiều lời về chuyện này, lấy tay Phong Thiệu xuống rồi cởi đai lưng của y nhưng lại bị ngăn cản.

Phong Thiệu nắm lấy tay hắn, giọng nói quan tâm: "Phải chịu không ít đau khổ đúng không? Thương thế đã khỏi hẳn chư ? Nếu đã bị thương thì không nên cậy mạnh, để sư thúc giúp ngươi lần này." Ngón tay khẽ cong, kéo lấy vạt áo của đối phương, một lồng ngực rắn chắc cũng theo đó lộ ra bên ngoài.

Phong Bạch nhướn mày cười, cúi xuống hôn tai y: "Thúc thúc yên tâm, ta rất tốt." Sau đó liền ấn bả vai của Phong Thiệu khiến y phải nằm rạp xuống, rồi 'xoạt' một tiếng cởi tiết khố của y ra, một đôi chân dài trắng nõn cũng xuất hiện trong tay Phong Bạch.

Phong Thiệu không giãy dụa nhiều, dù sao cũng đã là lão phu lão phu lâu năm. Với vị trí trên dưới này, chỉ cần người đó là Tiểu Bạch thì cũng không còn quan trọng nữa, tất nhiên với tiền đề là phải khiến y cảm thấy sung sướng sảng khoái mới được, chứ bỗng ngày nào đó để y phải khó chịu thì tất nhiên y cũng sẽ đổi ý.

"Những chuyện nặng nhọc thế này sao có thể để một bậc trưởng bối như thúc thúc làm giúp được? Cứ để ta là được rồi. " Phong Bạch vừa nói

đầy ngay thẳng chính trực vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn huyệt động đang căng chặt của đối phương.

“Tiểu súc sinh…” Phong Thiệu hừ giọng mắng một câu lại bị hắn dùng miệng chặn lại, triền miên ôm hôn. Cả ngón tay trỏ của Phong Bạch đã đi vào bên trong, bắt chước động tác giao hợp, khẽ khuấy động.

“Đây là Tiêu Hồn cao được ta dùng ba trăm thiện công đổi lấy từ chỗ dược đường, nghe nói vô cùng trơn mịn, là thứ thích hợp nhất để dùng khi quan hệ. Thúc thúc thử xem có tốt thật không?” Giọng nói của Phong Bạch vừa dứt, Phong Thiệu liền nghe được tiếng động do Phong Bạch mở lọ thuốc.

“Ngươi lại lấy thiện công để đổi thứ này, chưởng sự sư huynh nhìn ngươi ra sao… ” Phong Thiệu nhướn mày. Thế nhưng còn chưa nói xong đã cảm nhận thuốc mỡ lành lạnh mềm mại được đưa vào trong hậu huyệt, sau đó hòa tan theo nhiệt độ của cơ thể. Phong Bạch đã nhét hai ngón tay vào một cách dễ dàng hơn, động tác cũng trở nên cuồng dã, trêu chọc cho y đỏ hồng cả mặt.

Phong Bạch dán lên y từ phía sau, hắn bắt lấy cánh tay Phong Thiệu, kề sát bên vành tai của y mà liếm láp: “Thúc thúc quan tâm mấy cái này làm gì? Không phải hôm nay sư thúc tổ cũng đã nói, muốn thúc thúc chọn một người nam nhân giống như ta đấy thôi?” Nói xong, hạ thể nóng rực đã đâm chọc vào phần bụng dưới của đối phương.

“Ông ấy thuận miệng nói thế mà người cũng tin?” Phong Thiệu trợn trắng mắt, xoa bóp thứ đồ cứng rắn nóng bỏng kia vài cái, chọc cho Phong Bạch đang ở phía sau cũng phải khẽ hít một hơi.

“Ta tin. Ta cũng sẽ khiến ông ấy phải tin.” Phong Bạch kề sát lồng ngực mình vào phần lưng của Phong Thiệu, một tay còn lại cầm lấy dục vọng của đối phương nhẹ nhàng an ủi, sau đó lại bỗng nhiên khẽ siết “Ta sẽ cho ông ấy biết: Ta mới chính là người đàn ông duy nhất mà người có thể chọn. Ta cũng sẽ để tất cả mọi người đều biết: Ta mới chính là đạo lữ của người.”

Phong Thiệu thét lớn một tiếng, liếc mắt nhìn hắn: “Đừng tưởng ta không biết ngày đó ở trên núi là ngươi cố ý… Tiểu súc sinh nhà ngươi cũng quá lỗ mãng… A …” Dư âm còn lại đã bị vùi lấp trong tiếng rên rỉ, chỗ hậu huyệt cũng truyền đến tiếng nước phốc phốc.

“Nếu ta không lỗ mãng, nhỡ để thúc thúc chạy mất thì sao.” Giọng nói của Phong Bạch rất nhẹ. Trên khuôn mặt tuấn tú góc cạnh giống như bức tượng được gọt dũa khéo léo hiện lên một chút tươi cười không dễ phát hiện.

Trong lúc hai người đang hừng hực khí thế, mải mê phấn đấu đến quên mình thì chợt nghe thấy một tiếng gọi: “Sư tôn… Sư nương.”

Phong Thiệu giật mình há hốc mồm, Phong Bạch lại cố ý không chịu để yên, sau khi túm lấy vạt áo che lên thì vẫn tiếp tục động tác đang làm dở.

Hà Loan vốn đang vui vẻ phấn chấn mười phần, sau khi xuất quan liền lập tức muốn đi tìm sư tôn thông báo tin vui, ai ngờ lại thấy được hình ảnh sư tôn nhà mình quần áo không chỉnh ngã ngồi trong lòng sư nương… Mà sư nương cứ không ngừng lên xuống rung động khiến mặt mũi sư tôn đỏ bừng. Đây là hình ảnh nàng chưa từng thấy bao giờ, cho dù sao đó sư tôn cũng lập tức quay đầu đi.

Phong Thiệu liều mạng đạp Phong Bạch, còn người bên kia thì liều mạng chống đối. Cứ ngươi đạp ta đâm qua lại một hồi, người chịu thiệt rõ ràng là Phong Thiệu đang rơi xuống thế hạ phong. Tuy rằng nơi nào đó do phải chịu kinh hãi nên có hơi nhũn xuống nhưng lại khiến cho chỗ phía sau bị kích thích đến cong vểnh lên.

Mặc dù Phong Thiệu tự nhận có da mặt dày nhưng bị đồ đệ nhà mình nhìn thấy dáng vẻ như vậy, thì cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ muốn chết. Lúc đang muốn bấm tay niệm thần chú đánh qua thì tay lại bị nắm lấy, Phong Bạch đã đi trước một bước: “Sư tôn ngươi và ta còn đang bận việc, đợi lát nữa ngươi hãy quay lại.”

Hà Loan ngẩn người, lui lại mấy bước, nói: “Vâng… Vâng…” Lập tức xoay người, mới chạy được vài bước thì dường như chợt nhớ ra được điều gì, lại quay đầu nhắc nhở: “Sư nương… Người nên điểm nhẹ một chút, có vẻ nhìn sư tôn con đau quá í.”

Sắc mặt của Phong Thiệu lập tức đen sì. Dường như Phong Bạch cũng biết đối phương sắp sửa bùng nổ đến nơi, vì thế lại nâng eo của Phong Thiệu lên rồi mạnh mẽ đâm chọc. Trước khi thúc thúc bùng nổ thì phải khiến thúc thúc bùng cháy cái đã…

Sau khi làm xong chuyện thì không thiếu được một trận đòn, Phong Thiệu lấy ra Xích Viêm kiếm đuổi đánh Phong Bạch một hồi. Nếu không phải lo lắng động phủ sẽ bị chém sụp thì kiểu gì cũng phải đâm ra mấy lỗ thủng trên người đối phương. Có điều sau một hồi tranh đấu, cho dù đối

phương không dùng hết toàn lực thì y cũng nhận ra kiếm thế của Tiểu Bạch đã có tiến bộ hơn nhiều. Dù sao kiếm trận chuyên dùng để rèn luyện kiếm ý cũng là thứ không thể khinh thường.

“Khó trách sư tôn trọng ngươi như vậy, kiếm trận Bắc Đẩu của Côn Luân đã hơn trăm năm rồi chưa có ai từng phá được vòng cuối cùng, ngược lại một Trúc Cơ kỳ như ngươi lại làm đến đẹp mắt như vậy. Nếu thật sự đấu võ thì chưa chắc ta có thể thắng được.” Phong Thiệu thu kiếm về, lửa giận cũng tan đi liền thật lòng khen ngợi.

“Về tu vi, ta cũng sẽ đuổi kịp thúc thúc nhanh thôi.” Phong Bạch giúp y sửa sang lại quần áo, bàn tay đan vào trong mái tóc hỗn loạn của đối phương.

“Ngươi cách ta cả một đại cảnh giới, muốn đuổi kịp cũng phải mất vài thập niên nữa mới được.” Phong Thiệu nhướn mày, bỗ nghễ liếc mắt nhìn hắn: “Lại nói, ta cũng đâu có đứng dậm chân tại chỗ để chờ ngươi đuổi kịp? Cái đồ súc sinh phạm thượng tắc loạn như ngươi, nếu thật sự để ngươi đuổi kịp thì ta còn lấy được chỗ tốt gì nữa?”

Phong Bạch cười cười, không nói gì thêm.

Phong Thiệu lại bị nụ cười này của hắn là cho nổi da gà da vịt khắp toàn thân, giống như mình là một tảng mỡ đã bị dã thú ngắm trúng. Nhìn một hồi liền thấy khó chịu, lập tức lại bổ cho hắn một kiếm, đối phương nhẹ nhàng né tránh, kiếm kia liền chém bay một gốc cây Dâu đã che phủ trăm năm tuổi.

“Lạch cạch” Lại một tiếng vang thật lớn, đập hư phân nửa đình viện.

Trong viện lập tức truyền đến một giọng nói giòn tan: “Sư tôn, sư nương, hai người bận rộn xong chưa? Không cần phải kịch liệt như vậy đâu, sư phó nói kịch liệt quá sẽ tổn hại thân thể đấy… Sư nương, sư tôn con không chịu nổi đâu… “

------oOo------

Chương 93

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đồ đệ đột phá Trúc Cơ, Phong Thiệu cũng cảm thấy tự hào. Nhớ ngày đó, chính y đã tự tay chuẩn bị các loại đan dược hảo hạng, cũng chọn lấy ngày tốt rồi đưa ái đồ đi bế quan.

Mặc dù Hà Loan có ánh hào quang của nữ chính nhưng thật ra thiên phú vẫn kém hơn nam chính và nhân vật phản diện, cũng may nàng không phụ lại kỳ vọng, mới sáu năm đã đột phá Trúc Cơ, là hàng thượng đẳng. Tốc độ tu hành của Phong Thiệu thuộc loại siêu hạng, chưa đầy trăm tuổi đã là trung kỳ Kim Đan, người như vậy ở Cửu Châu cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Xưa nay Hà Loan rất được các vị sư thúc yêu thương, chăm sóc nên Phong Thiệu cũng muốn mời vài vị sư huynh đệ đến cùng uống rượu. Có điều Trương Bách Thiên, La Thắng vẫn chưa về tông, chỉ còn lại Triệu Bác và Phương Trường Tín.

Mấy năm nay Phương Trường Tín vẫn luôn chăm chỉ tu hành, cũng bế quan vài năm. Tuy rằng cảnh giới của cậu chưa đột phá nhưng vóc dáng đã cao lên nhiều, rốt cuộc cũng đứng đến vai Phong Thiệu, mi thanh mục tú, càng nhìn chăm chú càng thấy khôi ngô, là dáng vẻ thiếu niên nhiệt huyết sáng sủa.

Hà Loan bế quan sáu năm, lúc này xuất quan cũng lộ ra dáng vẻ đại cô nương, mắt hạnh môi anh đào, nhìn vô cùng hoạt bát linh động.

Phương Trường Tín là đệ tử thân truyền của Thái Huyền, Hà Loan lại do một tay Bích Lạc nuôi lớn, Phong Thiệu không tránh khỏi muốn nói rõ ngọn nguồn chuyện của Thái Huyền, Bích Lạc với hai người. Chỉ là vừa nói xong thì sắc mặt của cả hai đều biến đổi.

“Sư huynh!”

“Sư tôn!

Hai người cùng nhào vào trong lòng Phong Thiệu khiến y phải mỗi tay ôm một đứa, không lộ ra chút khe hở nào. Y không khỏi cảm khái trong lòng: nháy mắt đã qua hơn hai mươi năm, dáng vẻ của chính y cũng không nhìn ra có thay đổi gì nhưng hai người bọn họ lại biến đổi rõ rệt.

“Thiên phú của Bích Lạc sư bá mẫu cũng không kém, chỉ cần năm sáu trăm năm là có thể Kết Anh trở về rồi. Các ngươi không cần nhớ mong.” Phong Thiệu dịu giọng an ủi, không quên vỗ vỗ bả vai của cả hai.

“Đúng vậy, Bích Lạc sư tổ còn có Thái Huyền sư thúc tổ bầu bạn, không xảy ra chuyện gì được đâu.” Phong Bạch nói không nặng không nhẹ, sau đó cũng không nặng không nhẹ kéo lấy Hà Loan, nhân tiện lại không

nặng không nhẹ túm lấy Phương Trường Tín kéo ra khỏi lòng Phong Thiệu.

Phong Thiệu tà tà liếc mắt nhìn hắn, Phong Bạch lại làm bộ như không thấy, quay đầu nói chuyện với Triệu Bác: "Sư thúc, nghe nói hai ngày trước cấm chế của tiên cảnh Côn Luân xảy ra sự cố, khiến cho đám yêu thú thừa dịp chui vào?"

Triệu Bác gật đầu: "Sơn Hà Xã Tắc Đồ vừa xuất hiện, yêu thú liền bắt đầu tàn sát bừa bãi, ngay cả đại cấm chế của Côn Luân ta cũng dần bị ăn mòn. May mà sư đệ đã nhắc nhở từ sớm giúp chúng ta có sự chuẩn bị… Tuy nhiên đúng là hai người trước đã xảy ra sự cố, cấm chế bảo vệ mất đi hiệu lực mới để cho đám yêu thú thừa dịp lợi dụng. Thế nhưng cũng chỉ là đám yêu thú cấp hai, cấp ba mà thôi, dù cắn bị thương mấy đệ tử ngoại môn nhưng đã bị Lâm sư đệ nhanh chóng chém chết rồi."

Phong Thiệu nghe ra được Lâm sư đệ trong lời này đang nói đến ai, chính là đại sư huynh Lâm Tòng Chi của y. Vì vậy không khỏi thấy hơi khó hiểu: "Hiện giờ vẫn là Lâm sư huynh cai quản chuyện hộ vệ cấm chế ư? Thân thể của huynh ấy vẫn gánh vác được sao? " Chiếu theo trí nhớ của y, nhân vật này đã bị Thanh Thành giết chết từ sớm, cho dù không bị y giết nhưng nguyên thọ của hắn đã sắp tận cùng rồi chứ? Dù có Cố Thọ đan cũng không thể ăn đến vô cùng vô tận như vậy được.

"Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn." Triệu Bác vẫy phất trần, trầm giọng nói: "Ta thấy thân thể của Lâm sư đệ vẫn rất tốt. Chuyện nguyên thọ mỗi người mỗi khác, cũng không thể áp đặt của người khác vào để phỏng đoán được. "

Phong Thiệu hơi nhướn mày, trong lòng vẫn cứ cảm thấy có chút kỳ quái nhưng cũng không nhiều lời nữa, chỉ đi tới Hư Vô phong góp ý với Cố Hoài: "Chuyện hộ vệ đại cấm chế của Côn Luân vô cùng quan trọng. Chung quy nguyên thọ của đại sư huynh đã sắp đến rồi, chỉ sợ thân thể khó mà gánh vác được, không tránh khỏi có lúc sẽ xảy ra sai lầm. Mấy con yêu thú quấy phá không tính là chuyện lớn gì nhưng nếu để cho đám người Ma tu nhân cơ hội trà trộn vào thì lại không dễ đối phó."

Cố Hoài cũng nghe lọt những điều Phong Thiệu nói, huống chi y nói rất có lý, vì thế liền sai hai đệ tử chưởng sự Kim Đan qua. Phong Thiệu thấy như vậy vẫn chưa đủ nên đề nghị để Triệu Bác, y cùng với Lâm Tòng Chi đều là đệ tử thân truyền, làm việc cũng sành sỏi, sẽ khiến người ta yên tâm hơn.

Cố Hoài an bài xong mọi thứ, Phong Thiệu lại hỏi đến chuyện của Nấm nhỏ, thử nói: “Nếu như không thể lấy được Ma châu ra, không thể trừ hết ma khí thì có thể nuôi nó ở trong Côn Luân không?”

Cố Hoài nhướn mày, sắc mặt có hơi ngưng trọng, sau một lúc lâu mới nói: “Việc này ta khó có thể làm chủ.”

Trong lòng Phong Thiệu trầm xuống, y đã có dự cảm không tốt thế nhưng cũng chẳng thể chỉ trích được gì. Nếu như Nấm nhỏ không thể lấy được Ma châu và ma khí ra khỏi người thì ngay sau sẽ chẳng thể tu luyện được gì, còn bị Ma châu nuôi thành Ma tu. Côn Luân thu đệ tử là Ma tu, dù sao cũng không hợp với tông quy ngàn vạn năm nay. Huống chi tứ tông luôn lấy việc trảm yêu trừ ma là nhiệm vụ hàng đầu của mình, Côn Luân đem hết toàn lực vì Nấm nhỏ sẽ bị người ngoài cho là mang tư tâm bất chính, chẳng qua nhờ nể mặt Thái Huyền mới xem Nấm nhỏ như một nửa người trong nhà.

Nhìn thấy sư đệ lộ vẻ cô đơn, Cố Hoài có hơi không đành lòng, bèn nói: “Sư đệ không cần lo lắng, cho dù không thể nuôi ở trong tiên cảnh Côn Luân nhưng nuôi bên ngoài Côn Luân thì vẫn được, dù gì cũng giống nhau, đều có linh khí dồi dào để cho nó tu hành. ”

Lời này đã được coi là nhượng bộ mười phần rồi, Phong Thiệu gật đầu, lộ ra tươi cười thoải mái nhưng kỳ thật trong lòng đã có tính toán sẵn.

Hai tháng sau, các chưởng lão Côn Luân và cả mấy vị đại năng thoái ẩn cũng không thể tách Ma châu và ma khí ra khỏi cơ thể của Nấm nhỏ. Đối với việc để Nấm nhỏ đi hay ở cũng dẫn đến một trận tranh cãi.

Côn Luân luôn thiên vị, bao che khuyết điểm cho đệ tử nhà mình nhưng cũng vô cùng gìn giữ tông quy. Thế nên mặc dù có một nửa nhân số niệm tình Nấm nhỏ là con của Thái Huyền mà muốn giữ nó ở lại Côn Luân để hưởng linh khí trong tiên cảnh, có được đãi ngộ như với đệ tử bình thường. Thế nhưng một nửa còn lại thì cảm thấy việc này trái với tông quy, thân là tông môn đứng đầu lại nuôi dưỡng Ma tu, về tình về lý đều không thích hợp.

Việc này bàn luận đến cuối cùng liền chọn cách mà Cố Hoài nói lúc ban đầu là nuôi dưỡng Nấm nhỏ bên ngoài Côn Luân, tuy không ở trong tiên cảnh nhưng vẫn có linh khí. Nấm nhỏ cũng được nhận các ưu đãi của một đệ tử bình thường nhưng người không ở bên trong Côn Luân, như

vậy sẽ không tính là vi phạm tông quy, xem như là cách giải quyết tạm thời.

Phong Thiệu đã cố gắng nhiều lần nhưng chỉ cho ra được kết quả thế này, không khỏi có hơi ủ dột. Một con ngựa đau – cả tàu bỏ cỏ, có lẽ chuyện thẳng thắn với sư tôn về việc y là Ma tu còn cần phải xem xét kĩ càng hơn nữa, không thể khinh suất được, dù sao y cũng rất luyến tiếc Côn Luân.

Nếu Nấm nhỏ đã không thể ở lại Côn Luân, Phong Thiệu đành phải tìm một nơi thích hợp để nuôi dưỡng nó bên ngoài. Chỗ đó cần phải có linh khí sung túc, nếu ở gần nơi có tiểu linh mạch thì càng tốt hơn.

Việc này cũng không dễ xử lý, may mà Phong Thiệu còn có Lục Dực Xích Mân chuyên thăm dò nhưng nơi có linh khí sung túc và thiên tài địa bảo. Chỉ là việc này không thể làm xong trong chốc lát được, bởi vậy Phong Thiệu liền đưa Hà Loan đến chỗ tu hành trước.

Trên đường đi, Hà Loan nhận lấy trọng trách bế Nấm nhỏ. Suy cho cùng nam nữ vẫn có sự khác biệt, cho dù là một tiểu nha đầu như Hà Loan thì cũng có vài phần bản năng làm mẹ, thế nên rất yêu thích trẻ con. Hiện giờ Nấm nhỏ đã bắt đầu ê ê a a tập nói, nàng liền tích cực dạy nó học mấy từ như "Cha", "Mẹ", "Sư huynh", "Sư thúc"…

Không biết do thiên tính hay như thế nào, được Hà Loan dạy mấy ngày nay, Nấm nhỏ với thiên tư thông tuệ đã học xong mấy từ đó nhưng học nhanh nhất vẫn là "Mẹ"!

Tuy Nấm còn nhỏ nhưng vẫn theo bản năng gọi người mà nó cảm thấy thân thiết nhất là "Mẹ", người này chính là Phong Thiệu không thể nghi ngờ. Giọng nói non nớt gọi "Mẹ" đến vô cùng hoạt bát vui sướng, gọi xong còn mở to đôi mắt tròn xoe đợi được khen ngợi.

Sắc mặt Phong Thiệu lập tức đen sì nhưng cũng chẳng thể nổi giận với một đứa trẻ, may mà y vẫn còn một ái đồ tri kỷ như chiếc áo bông nhỏ*. (*Bên trung quốc hay có câu con gái là chiếc áo bông nhỏ của bố)

Hà Loan cũng cảm thấy nếu muốn gọi "Mẹ" thì không thể gọi sư tôn của nàng được, cho nên nàng liền hướng dẫn Nấm nhỏ chui vào lòng Phong Bạch đang kề sát bên cạnh sư tôn nhà mình.

"Mẹ!" Nấm nhỏ mới học được một chữ, vớ lấy ai cũng gọi là mẹ.

Mí mắt Phong Bạch khẽ giật, nâng tay muốn sờ đầu nó nhưng lại theo bản năng hóa thành móng vuốt thú, chợt bắt gặp Phong Thiệu quẳng đến một nét mặt tươi cười và cả ánh mắt hưng phấn, sáng bừng lấp lánh của

đứa nhỏ trong lòng, năm ngón tay thon dài của hắn mới miễn cưỡng vẫn là năm ngón tay người, thậm chí còn dịu dàng vuốt mặt Nấm nhỏ mấy cái.

Bởi vì Phong Bạch là thánh thú Bạch Hổ nên trời sinh đã khiến yêu ma tà mị không dám đến gần, hắn có một loại uy hiếp phát từ bản năng. Vậy nên theo lý thuyết, Nấm nhỏ cũng được tính là một tiểu Ma tu, đáng ra phải sợ hãi tránh né còn không kịp, thế nhưng không biết có phải do lúc trước ma châu được linh khí của Phong Bạch bảo vệ bên ngoài một thời gian dài hay không, khiến cho hiện giờ Nấm nhỏ bỗng cảm thấy thân thiết hơn hai phần, cũng không chống đối lại hắn.

Thế nhưng sau đó đúng lúc Phong Bạch muốn thơm nó một cái thì Nấm nhỏ lại hơi co rụt người theo bản năng, chu miệng khẽ hắt xì rồi uốn éo thân mình chui vào trong lòng Phong Thiệu, cũng gọi ra một từ mới: "Cha!"

Phong Thiệu dở khóc dở cười, chọc chọc quai hàm của nó: "Ai là cha ngươi? Ta là sư huynh. Nếu để Thái Huyền sư thúc trở lại nghe thấy ngươi gọi như vậy thì phải làm thế nào?"

Nấm nhỏ không hiểu y đang nói gì, chỉ cười khanh khách, cho rằng cha lại đang chơi đùa với nó.

"Sư tôn lo lắng điều này làm gì. Sư thúc tổ cũng phải mấy trăm năm nữa mới trở về cơ. Bây giờ Nấm vẫn còn nhỏ nên mới gọi vậy thôi, đợi nó lớn hơn rồi dạy lại là được." Hà Loan cũng cười. Nàng bẻ một góc trên món điểm tâm mình yêu thích nhất rồi đút cho Nấm nhỏ.

Phong Thiệu ngẫm lại cũng cảm thấy đúng, huống chi lúc thằng nhóc này gọi một tiếng "Cha" thì lòng y liền mềm nhũn. Hai người tâm linh tương thông, tình cảm gắn bó cứ giống như có mối quan hệ ruột thịt vậy.

Nấm nhỏ không thích ăn cái này. Nó oe oe mấy tiếng rồi phun ra, sau đó liền tìm đến chỗ cây đại thụ Xuyên Nghi để trốn, lăn lê bò toài một hồi thì cũng ngồi được lên cổ Xuyên Nghi rồi bi ba bi bô không ngừng, thỉnh thoảng còn túm lấy mớ tóc nâu xám, dựng đứng như đám rễ tre của đối phương. Nếu bị tóc đâm vào tay, nó sẽ không ngừng đá đạp lung tung trong lòng Xuyên Nghi, cũng chỉ có kẻ tính tình chất phác trì độn như Xuyên Nghi mới chịu đựng nổi.

Nấm này cũng cực kỳ thông minh, đã nhận định được người này dễ bắt nạt. Tuy rằng nó càng ỷ lại "Cha" hơn nhưng nếu nó nằm sấp trong lòng

y một hồi lâu, còn thơm thơm y vài cái là sẽ bị "Mẹ" kéo ra đánh mông. Nó nhớ đòn đau liền muốn di dời trận địa, Hà Loan dáng người nhỏ xinh chơi không vui, chỉ có Xuyên Nghi với thân hình cao lớn khôi ngô chính là "Bạn chơi" tốt nhất của nó.

Mỗi khi bị "Mẹ" đuổi xuống khỏi người "Cha", nó sẽ lao thẳng tới vòng tay ôm ấp của Xuyên Nghi, gặp chỗ nào là bóp bóp, đạp đạp, sờ sờ, cắn cắn chỗ đó, giống như muốn khám phá ra những vùng đất mới trên người đối phương vậy.

Nấm nhỏ cũng chẳng phải một đứa trẻ tầm thường, sau mấy ngày bị nó chơi đùa, ngay cả một yêu thú cấp bốn như Xuyên Nghi cũng bị nó để lại đầy dấu vết trên người. Từ cổ đến bụng đều bị nó cắn thành dấu răng, ngay cả phần đùi thậm chí mông cũng bị bóp ra vết thâm tím, đạo bào thì bị xé rách mấy chỗ liền khiến dù là Phong Thiệu cũng không nhìn nổi.

Phong Bạch thì lại càng không vừa mắt, mà thứ khiến hắn thấy không vừa mắt nhất chính là bộ phận phía dưới bị lộ ra ngoài của Xuyên Nghi do đạo bào bị xé rách, đặc biệt hơn nữa là trên đó còn có mấy dấu vết ái muội nhìn vô cùng chói mắt. Phong Bạch rất không muốn Phong Thiệu thấy được cảnh này, vì thế để đề phòng lửa chưa cháy rụi nhà mình liền đi trước một bước, xách lấy Nấm nhỏ tét cho mấy tét, sau một hồi thì nó cũng ngoan ngoãn trở lại.

Phong Thiệu xoa thái dương, không thể không thừa nhận rằng: nói lý cũng không sánh bằng có nắm tay cứng.

Thế nhưng Nấm nhỏ ngoan ngoãn chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Dường như nó đã tìm được bí kíp 'làm thế nào để bắt nạt Xuyên Nghi mà không bị "Mẹ" tét mông' — không được phá hỏng đạo bào! Cho nên trò giải trí mỗi ngày của nó biến thành chui vào trong đạo bào của Xuyên Nghi để lăn qua lộn lại. Xuyên Nghi vốn là một kẻ đấm cả ngày không hự nhưng lần này Nấm nhỏ trêu chọc hơi quá tay khiến nó không thể nhịn được nữa phải rên lên một tiếng.

Phong Thiệu sao có thể không nghe thấy được, vừa đi qua liền phát hiện bụng Xuyên Nghi căng phồng. Y nhướn mày, vươn tay chụp lên muốn lôi Nấm nhỏ đi ra nhưng dường như nó vẫn chưa chơi đủ nên cứ kéo chặt lấy thứ gì đó không buông, chọc cho gốc cây khô Xuyên Nghi vạn năm chẳng thay đổi sắc mặt cũng phải lộ ra vẻ vặn vẹo, khẽ kêu lên: "Đau!"

Từ ấy về sau, Phong Thiệu cũng phải lấy ra nắm tay thép.

Từ ấy về sau, Nấm nhỏ cũng lĩnh ngộ được bí kíp mới, sờ sờ cắn cắn bóp bóp đều có thể, Xuyên Nghi sẽ không kinh động đến "Cha" nó, nhưng nếu muốn kéo thì nó sẽ bị ăn đòn.

Một nhà năm người cứ vừa đi vừa dừng, ầm ĩ mất hơn nửa tháng mới đưa được Hà Loan đến nơi tu hành.

Vốn Phong Thiệu cũng không cần phải đích thân đưa nàng đi. Hiện giờ Hà Loan đã lớn, còn là Trúc Cơ kỳ, nhưng y cứ nghĩ đến do mình đưa nàng đi khiến bao nhiêu năm nay nàng chưa được trở về nhà thì cũng muốn đích thân hộ tống.

Hà Loan cũng luyến tiếc sư tôn nhà mình. Nàng cứ cảm thấy tuy rằng sư nương trời sinh đã có dung mạo đẹp đẽ nhưng lúc nào cũng lạnh lẽo, hung ác như một vị hung thần vậy. Người nọ có thể thả ra sát khí khiếp người bất cứ lúc nào, mà sư tôn của nàng lại ôn nhu thiện lương đến vậy, kiểu gì cũng phải chịu thiệt trong tay hắn, thế nhưng nàng có cách gì đâu. Lúc trước khi bế quan nàng đã có ý đồ muốn cản trở sư nương vấy bẩn sư tôn nhà mình, thế nhưng sư nương không chỉ biết đánh mà còn biết diễn, rất khôn khéo khiến nàng chẳng chiếm được một phân thắng lợi, chỉ đành trơ mắt nhìn sư tôn rơi vào ma trảo của người nọ, bị hắn chà đạp.

Có điều giờ ván đã đóng thành thuyền rồi, Hà Loan tự biết mình không có bản lĩnh đấu lại sư nương nên lập tức thay đổi phương án tác chiến, từ đả kích sư nương chuyển thành bảo vệ sư tôn. Quan trọng nhất là để sư tôn đỡ phải chịu khổ hơn một chút.

"Tiêu Hồn cao bình thường của tông môn cũng chỉ có tác dụng tốt lúc ấy thôi, không có công hiệu bảo dưỡng gì cả. Đây là dược cao do con điều chế lại, dược tính cơ bản không khác với Tiêu Hồn cao lắm nhưng được tăng thêm mấy loại thuốc quý giúp tẩm bổ, bôi trơn, dùng lâu cũng sẽ giúp dưỡng sinh." Hà Loan lặng lẽ nhét mấy lọ Tiêu Hồn cao bản nâng cấp vào trong tay Phong Bạch, cuối cùng còn không quên nhìn chằm chằm vào đối phương dặn dò: "Sư nương đừng cứ bắt nạt sư tôn con, hôm đó trên mặt sư tôn con bị đau đến đỏ bừng đấy."

"Đó là ta thương y, y vừa vui vẻ thì mặt sẽ bị đỏ." Khóe miệng Phong Bạch khẽ giật, giọng điệu thì đứng đắn nhưng tay đã nhanh chóng thu lấy thuốc mỡ rồi nhét vào trong túi gấm.

Hà Loan hơi bĩu môi, đâu có tin lời hắn nói. Với sự thẳng tính của nàng lúc bình thường thì đã mở miệng phản bác một phen rồi, nhưng nghĩ đến nhiều năm sau mình không ở cạnh sư tôn, cũng chỉ đành nhẫn nhục chịu

đựng. Nàng dùng giọng điệu gửi gắm vô cùng trịnh trọng: “Không có A Loan ở đây, sư nương nhất định phải chăm sóc sư tôn cẩn thận.”

“Yên tâm đi.” Phong Bạch đáp lại dứt khoát mười phần. Vì để cảm tạ một phen tâm ý của đệ tử, hắn còn lấy ra một thứ có được từ chỗ Tử Hư chân nhân lúc ở bên trong kiếm trận – tâm pháp tu hành [Huyền Môn tam yếu] rồi đưa cho nàng. Tâm pháp này tốt ở chỗ có thể tăng tốc độ tu hành, tuy không được coi là vô cùng tuyệt diệu nhưng lại rất thực dụng.

Đối với lễ vật của sư nương, Hà Loan vốn không muốn nhận đâu vì sợ cầm đồ của sư nương sẽ bị đoản khí, nhỡ sau này sư tôn bị oan ức thì nàng cũng không dám đứng thẳng lưng. Thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nhỡ không nhận rồi chọc giận sư nương, để sư nương và sư tôn nảy sinh hiềm khích thì chẳng phải càng khiến sư tôn chịu oan ức hơn ư.

Phong Bạch thấy Hà Loan được truyền tâm pháp còn như lâm đại địch thì không tài nào hiểu nổi, may mà cuối cùng vẫn truyền được. Lúc này Phong Thiệu cũng đã trò chuyện xong với Xung Di, hai người giống như gia trưởng bàn bạc với thầy giáo, từ sắc mặt tràn đầy vui mừng của y cũng nhìn ra được thành tích của Hà Loan rất tốt. Rốt cuộc trong ánh mắt của Phong Thiệu vẫn lóe lên chút không nỡ xa tiểu đồ đệ.

Thế nhưng đưa tiễn nhiều ngày cuối cùng cũng phải từ biện, một hàng người Phong Thiệu lại dẹp đường trở về tông, mục đích là muốn chọn được một nơi có linh khí sung túc để cho Nấm nhỏ định cư, có điều mãi vẫn chưa tìm được. Phong Thiệu dự định sẽ an trí Nấm nhỏ ở lại Hoàng gia của Ký Châu, nơi đó cách Côn Luân không xa, cũng tiện cho y có thể chăm sóc.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường [vui lòng tự tưởng tượng]

※ Nấm: Thu……o[*^@^*]o

※ Xuyên Nghi:…… Tê o[﹏]o

※ Nấm: Yêu yêu đát ╭[╯3╰]╮

※ Xuyên Nghi:…… Ân a o[≧ □ ≦]o

※ Nấm: Ca ca, bẹp bẹp [⊙﹏⊙]

※ Xuyên Nghi: A a a a a a [o#゜ 曲 ゜]o

------oOo------

Chương 94

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở nơi cực bắc của Ký Châu đang là mùa xuân tháng ba nhưng không khí vẫn lạnh buốt đến thấu xương. Đặc biệt là các thành trấn ở tận cùng phía bắc, nơi đó thi thoảng vẫn có những trận tuyết rơi giống như sợi bông phủ trắng khắp cả trên mái nhà lẫn nền đất.

Tuy nhiên mức độ lạnh giá như vậy không ảnh hưởng gì tới đoàn người Phong Thiệu, cho dù Nấm nhỏ không có tu vi nhưng cũng được Phong Thiệu phủ một lớp khí bảo vệ thật dày xung quanh cơ thể, khiến cho gió tuyết không thể ảnh hưởng đến nó. Về lý thuyết thì tốc độ của bọn họ không đến mức chậm chạp như vậy nhưng Nấm nhỏ nhìn đâu cũng thấy toàn thứ mới lạ, tuyết vừa rơi là nó liền không muốn lên đường nữa mà cứ hưng phấn vung tay đòi vào trong thôn trang đang được tuyết bao phủ để chơi đùa.

Những lúc như vậy, Phong Thiệu không thể không ôm nó bay xuống, nếu không nhóc con này hoặc là sẽ lăn lộn khóc lóc om sòm hoặc là sẽ để lại rất nhiều dấu răng trên người Xuyên Nghi đang ôm nó.

Phong Thiệu bó tay, dù sao chuyện tìm nơi có linh khí sung túc cũng không thể nóng lòng nhất thời nên đành chiều theo ý nó. Có lẽ vì Nấm đã phải rời khỏi cha mẹ từ khi còn bé xíu lại chịu nhiều cực khổ nên y đối xử với nó còn kiên nhẫn yêu thương hơn cả với Tiểu Bạch hồi bé.

Lúc này một nhà bốn người bọn họ vừa bước vào Đông Vọng thành. Phong Thiệu và Phong Bạch đều mặc đạo bào của đệ tử thân truyền Côn Luân: áo choàng màu bạch nguyệt, đai lưng màu hoa tùng, tóc vấn đạo kế chỉnh tề. Còn Xuyên Nghi mặc một bộ pháp bào thượng phẩm màu xanh đen, nhìn rất nhẹ nhàng đơn giản.

“Cha, cha!” Nấm nhỏ một tay ôm cổ Xuyên Nghi, một tay chỉ vào mấy người giàu có mặc áo khoác lông thú đang đi trên đường, trong mắt nó chan chứa sự hiếu kì và yêu thích “Muốn! muốn!”. Chữ “muốn” này là từ thứ tư Nấm nhỏ học được, trong đó từ thứ nhất là “Cha”, thứ hai là “Mẹ”, thứ ba là “Xuyên Xuyên”.

Phần lớn tu giả bình thường đều không dùng loại áo khoác da thú này, nhưng nếu Nấm nhỏ đã thích, cộng thêm tránh để trên người Xuyên Nghi lại có thêm mấy dấu răng, Phong Thiệu vẫn thỏa mãn yêu cầu của nó.

Có điều sau khi đi ra từ cửa hàng may, không chỉ Nấm nhỏ mặc áo khoác lông thỏ tuyết trắng với quần lót nhung mà ngay cả Phong Thiệu và Phong Bạch cũng không lay chuyển được nó phấn khởi lựa chọn, mỗi người đều phủ thêm một chiếc áo khoác chùng, một người đỏ hòng, một người trắng muốt.

Tuy Phong Thiệu không thích màu đỏ giống như Thanh Thành nhưng đúng là y rất hợp với màu này. Áo choàng thủ công cũng không phải quá tinh tế nhưng vẫn giúp cho y trông như một vị công tử tuấn tú nho nhã tựa mỹ ngọc. Sắc đỏ diễm lệ không mang theo tính xâm lược như Thanh Thành mà tỏa ra không khí vui vẻ, dễ chịu của riêng Phong Thiệu.

Mắt vàng của Phong Bạch khẽ híp lại, trên khuôn mặt bỗng xuất hiện ý cười như có như không rồi chợt vươn tay nắm lấy tay đối phương đang khuất trong áo choàng. Phong Thiệu cũng không trốn tránh mà chỉ đảo mắt nhìn hắn, gió tuyết lạnh lẽo càng làm nền cho Phong Bạch, mũi cao mắt sâu, tay vượn lưng ong, đúng là hoàn toàn trưởng thành rồi.

Xuyên Nghi thì hơi thảm hơn một xíu, Nấm nhỏ bắt nó đội một chiếc mũ lông hoa tuyết màu xám, mặc áo khoác nâu, nhìn từ xa trông cứ như một con gấu đang đi bằng hai chân, trong lòng ôm bé thỏ trắng.

Bé thỏ được chiều theo ý thì vui sướng vô cùng, cứ bi ba bi bô khua khoắng tay chân suốt cả đường đi.

Phong Thiệu cảm nhận được nó vui vẻ thì trong lòng cũng ấm áp, ôm lấy bé thỏ đáng yêu tựa mĩ ngọc rồi khẽ véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Chơi vui không? Chúng ta lại lên đường nhé?”

Nấm nhỏ cười khanh khách rồi giơ tay lên, Phong Thiệu liền tung hứng nó, vậy còn chưa đủ nên ném nó cho Phong Bạch. Hiện giờ Phong Bạch đã rất thuần thục rồi, dùng một tay cũng bắt được bé thỏ, bé thỏ liền ôm lấy cánh tay hắn gọi giòn tan “Mẹ” !

“Gọi cha.” Mắt vàng của Phong Bạch nhíu lại, nâng con thỏ nhỏ này lên sửa lại lời nó

Bé thỏ thơm “Chụt” một cái lên mặt hắn, sau đó cần gọi là “Mẹ” thì vẫn gọi là “Mẹ”, khiến Phong Thiệu đứng bên cạnh xem đến vô cùng vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Phong Bạch an ủi: “Nương tử bớt giận, nào có nhà ai có đến hai người cha, đứa nhỏ không hiểu được lý lẽ này đâu.”

“Ai là nương tử?” Phong Bạch cười như không cười híp mắt liếc nhìn y, một bàn tay đang nắm bên hông đối phương khẽ bóp, không ai có thể hiểu rõ những nơi mẫn cảm trên cơ thể Phong Thiệu bằng hắn. Một bóp này, lực đạo vừa nhanh, ác, chuẩn, khiến cho Phong Thiệu bị bất ngờ không kịp đề phòng, bị bóp đến mặt biến sắc, khi nhìn sang lại bắt gặp ánh mắt ái muội của Phong Bạch liền muốn bấm tay niệm thần chú đập hắn theo bản năng.

Cố tình Phong Bạch lại giả bộ vô ý nâng Nấm nhỏ lên, bày ra dánh vẻ từ ái khiến Phong Thiệu đành phải thu tay về, không muốn trước mặt trẻ nhỏ lại trình diễn một màn bạo lực gia đình. Nhất là với Nấm nhỏ đã có xu hướng bạo lực từ trước.

Nhưng khi Nấm nhỏ đã quay trở về vòng tay của Xuyên Nghi, thừa dịp trong ngõ nhỏ không người, Phong Thiệu nghiêng mình nâng tay, một đạo Viêm Hỏa liền bay thẳng về phía trán Phong Bạch. Động tác cực nhanh khiến dù Phong Bạch có thân pháp linh hoạt cũng khó lòng tránh né, dứt khoát biến một tay thành móng vuốt đỡ lấy làn lửa, một tay đánh về phía Phong Thiệu, chế trụ cánh môi của đối phương rồi hung hăng hôn xuống.

Lúc Nấm nhỏ tò mò quay đầu thì trùng hợp bắt gặp cảnh tượng nóng bỏng này, không khỏi thấy khó hiểu nhìn về phía Xuyên Nghi, ngón tay bé xíu chỉ ra đằng sau: “Xuyên Xuyên, cha… Mẹ!”

Tất nhiên Xuyên Nghi cũng thấy nhưng nó vốn là người dù Thái Sơn có sụp ngay trước mắt thì mặt cũng không đổi sắc, Nấm không có được đáp án liền bắt chước theo, bẹp một tiếng cắn lên miệng Xuyên Nghi, chọc cho đối phương giật mình ngửa mạnh về phía sau, thiếu chút nữa ném bay Nấm nhỏ ra ngoài.

Phản ứng của Xuyên Nghi không thể nghi ngờ đã khiến cho Nấm nhỏ mừng rỡ như tìm được một lục địa mới, sau này chỉ cần nó thấy nhàm chán liền muốn tìm vui một hồi, mà cái trò tìm vui này dường như cũng chữa khỏi chứng mặt liệt trì độn của Xuyên Nghi, từ đó xuất hiện thêm vài biểu cảm.

Đoàn người Phong Thiệu đi dạo một vòng trong thành thị của Đông Vọng thành, so với nơi ở của phàm nhân thì nơi đây không có tuyết động, người trên đường cũng mặc quần áo mỏng nhẹ, không ai không lộ ra dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Đoàn người Phong Thiệu ai cũng mặc áo khoác dày nặng khó tránh khiến cho đám tu giả coi thường hơn vài phần, bởi chỉ có đám đệ tử sơ kì

Luyện Khí vừa mới vào Đạo Môn mới e ngại gió tuyết lạnh lẽo, tuy nhiên cũng có rất nhiều người vì mặt mũi mà không chịu mặc loại y phục của phàm nhân này, thà cắn răng mua một kiện đạo bào cấp cao còn hơn, vừa nhẹ nhàng thanh thoát lại không sợ lạnh, trông rất tiêu sái phóng khoáng.

Phong Thiệu đang muốn tìm một hiệu thuốc để mua thêm Tích Cốc đan hạ phẩm thì đã thấy Nấm nhỏ chỉ vào cửa tiệm nằm ở đầu đường, là cửa tiệm lớn và đẹp nhất chỗ này, miệng nó không ngừng bi bô: "Muốn! muốn!" Đúng là phường nhan khống.

Cửa hàng dễ nhìn này có tên gọi là Bách Trân phường, nó đẹp như vậy hóa ra cũng có nguyên nhân, bởi đó là sản nghiệp của Bão Phác tông với chi nhánh ở khắp các đại thành trấn. Đây cũng là lý do Bão Phác có tiền nhất trong tứ đại tông môn – người ta là lái buôn dược liệu lớn nhất của Cửu Châu đấy. Phiêu Miểu cũng xây dựng hệ thống hiệu buôn như vậy với tên gọi Bảo Khí các, chỉ là pháp khí không có được sản lượng lớn như đan dược cho nên lợi nhuận kiếm được cũng không dày bằng Bão Phác.

"Biến đi biến đi! Hôm nay Bách Trân phường không mở cửa đón khách, huống chi là loại tiểu tán tu như mấy người, mau tránh ra!" Hỏa kế của Bách Trân phường bày ra vẻ mặt không thiện ý nhìn đám người Phong Thiệu, còn huơ huơ pháp côn loạn xạ muốn đuổi người, giọng điệu vô cùng không kiên nhẫn.

Thứ này cũng chỉ là pháp côn hạ phẩm, tất nhiên không thể làm tổn thương đến đám người Phong Thiệu, thế nhưng thái độ như vậy quả thật quá không coi ai ra gì. Phong Bạch híp mắt, đang muốn bấm tay niệm thần chú lại bị Phong Thiệu ngăn cản, truyền âm nói: Có kỳ quái.

"Làm sao, chỉ là mấy tên Luyện Khí kì nhãi nhép mà cũng muốn đấu võ à? Tới đi, tiểu gia lại sợ tụi bây à…" Vẻ mặt của hỏa kế tràn đầy khinh thường nhưng còn chưa nói xong đã bị chủ điếm ở bên trong gọi với ra: "Nói nhiều với đám đó làm gì, đuổi đi là được!"

Hỏa kế liên tục vâng dạ, sau đó xoay người quát tháo đám Phong Thiệu: "Còn không mau cút đi!"

Tuy Nấm vẫn còn nhỏ nhưng cũng hiểu được đây là giọng điệu hung ác không tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, lập tức có huyết khí muốn phun trào ra bên ngoài nhưng Xuyên Nghi lại đè bàn tay nhỏ bé của nó, lắc đầu. Phong Thiệu cũng cảm nhận được tâm trạng của nhóc con này thay đổi liền xoay người an ủi vài câu. Cũng may nơi này không có tu

giả cấp cao, bằng không khó tránh ma khí trên người Nấm nhỏ sẽ bị người ta nhìn thấu.

Tuy một bên vẫn đang trấn an nhưng thức tảo của Phong Thiệu không hề ngừng lại. Y chỉ tùy ý đảo qua đã phát hiện bên trong có người quen của bọn họ, cũng may thức tảo của y không xâm nhập vào bên trong mà chỉ dò xét ở ngoài, nếu không quét đến người kẻ kia sẽ dễ dẫn tới đánh rắn động cỏ. Suy cho cùng kẻ này cũng có tu vi ngang ngửa với y.

“Tại sao gã lại ở đây?” Phong Bạch cũng quét ra được điều bất thường. Tuy rằng tu vi của hắn không bằng Phong Thiệu nhưng biên độ thần thức lại không hề tầm thường.

Lúc này đoàn người đã ngồi trong một trà lâu cách Bách Trân phường không xa, Phong Thiệu uống một ngụm trà nóng nhuận hầu, nói: “Tất nhiên là chẳng phải chuyện tốt lành gì, có điều may mà gã dám ở lại Ký Châu.”

“Không phải thúc thúc từng nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất đó thôi.” Phong Bạch nâng mắt nhìn qua, giọng nói đạm nhạt: “Chẳng phải lúc trước thúc thúc đã nghi ngờ gã có quan hệ với sư phó của người hay sao… Thúc thúc dự định làm thế nào?”

Phong Thiệu không phải nghi ngờ mà là khẳng định Thanh Dương có liên quan đến Tu Di lão tổ, nhưng càng là như thế y lại càng không muốn đụng vào họng súng. Không phải y không muốn biết âm mưu của Tu Di lão tổ, thế nhưng biết xong rồi thì làm được gì? Đối phương là một Ma Chủ có tu vi Đại Thừa kỳ, đừng nói là âm mưu, cho dù là dương mưu thì y cũng chẳng có cách nào đối phó lại được.

Ánh mắt của y khẽ lay động nhưng vẫn làm bộ không hề để ý: “Lát nữa ta sẽ gửi phi hạc về tông, khắc có đệ tử đến đây tranh thiện công.”

“Dù sao gã cũng chưa đột phá Nguyên Anh, cho dù có chút thủ đoạn nhưng cũng không phải là đối thủ của chúng ta.” Trong đôi mắt hoàng kim của Phong Bạch như có dòng nước đen đang lưu động không ngừng, tỏa ra ánh sáng hung ác.

“Không gấp được.” Phong Thiệu lắc đầu. Hiện giờ sức mạnh còn chưa đủ, y vẫn nên ngủ đông thì tốt hơn, tránh trêu chọc phiền phức mới tốt.

Dường như Phong Bạch cũng hiểu được ý tứ chưa nói ra của đối phương, trong ánh mắt chợt lóe lên chút lạnh lẽo, cầm lấy tay Phong Thiệu: “Ta sẽ càng mạnh mẽ hơn.” Để cho người không còn phiền não.

Phong Thiệu nở nụ cười, nói: “Với tu vi hiện giờ của ngươi thì thực lực đã rất mạnh rồi …” Còn chưa nói dứt lời thì y bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía Bách Trân phường.

Không lâu sau, nơi đó liền có một tu giả ngự kiếm đáp xuống đất. Người đó mặc một thân đạo bào lục sắc, dáng vẻ vội vàng đi thẳng vào trong Bách Trân phường, lần này hỏa kế không những không ngăn lại mà còn bày ra dáng vẻ lấy lòng đón người vào. Tất cả những điều này đủ thấy đây chính là người gã đang chờ.

Tuy chỉ có một bóng dáng vội vã lướt qua nhưng Phong Thiệu vẫn nhận ra người đến là ai, dù thức tảo của y không đặt trên người đối phương nhưng cũng đủ thấy rõ mặt của hắn, bởi vì đó vẫn là một người quen của bọn họ — Lâm Tòng Chi.

Phong Bạch cũng nhận ra, hơn nữa còn để ý đối phương không mặc đạo bào màu bạch nguyệt của Côn Luân, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều đã có định luận.

Vốn Phong Thiệu đang muốn lên đường thì lúc này không đi nữa, ngược lại kêu thêm vài đĩa đồ ăn lót dạ, một hàng bốn người trông giống như chỉ đang ngồi đây dùng cơm nhưng thần thức của Phong Bạch và Phong Thiệu đã sớm tìm kiếm ở trong Bách Trân phường rồi.

Đúng là có chỗ kỳ quái, thần thức của Phong Thiệu vừa quét qua liền cảm nhận được một đạo cấm chế quỷ dị vừa mới xuất hiện, may mà y vẫn luôn cẩn thận cộng thêm có nghiên cứu về ma công nên không vội vàng động đến đạo Ma cấm này, chỉ sợ sẽ đánh rắn động cỏ.

Bên này Phong Thiệu bị cản trở nhưng Phong Bạch lại không hề bị ảnh hưởng gì. Từ lúc hắn tu được Tụ Thần pháp liền cần mẫn luyện tập không ngừng nghỉ, cộng thêm có thân thể thánh thú và thánh thú cấp năm làm trụ cột giúp cho Thức Hải càng thêm rộng lớn thâm hậu. Tuy Phong Bạch không có nhiều hiểu biết về Ma công nhưng lại hết sức mẫn cảm với các loại ma vật, bởi vậy cũng cảm nhận được đạo Ma cấm này.

Thế nhưng Phong Bạch không vì vậy mà e ngại, hắn khống chế thần thức thành một tia cực nhỏ, lặng yên lẻn vào. Với công lực bậc này của Phong Bạch thì cho dù có là thiện tu chuyên tu luyện về thần thức bậc nhất cũng khó mà làm được.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Nấm: Xuyên xuyên, muốn ![¯ ¬¯]

※ Xuyên Nghi:…[này nọ]

※ Nấm: Xuyên Xuyên, muốn! muốn![￣ ┐￣]

※ Xuyên Nghi:…[này nọ này nọ]

※ Nấm: Xuyên Xuyên, muốn! muốn! muốn!…[￣ ┐￣]

※ Xuyên Nghi:…_[: 」−∠]_[đã mệt chết

------oOo------

Chương 95

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên trong Bách Trân phường, sắc mặt Lâm Tòng Chi cháy khô, vừa thấy nam tử mặc huyền y ngồi ở chủ tọa, không thèm quan tâm trong phòng còn có những thị đồng khác đã nói vội vàng: "Trương sư đệ, nhanh, mau đưa Ích Nguyên Duyên Thọ đan cho ta."

Mắt đen của Thanh Dương sâu thẳm, nâng tay ném cho hắn một cái bình nhỏ. Lâm Tòng Chi lập tức đổ dược hoàn ra rồi nuốt vào, hóa khí vận lực, một lúc lâu sau mới tiêu hóa hoàn toàn dược tính, sắc mặt cũng tươi tỉnh hơn mấy phần.

"Lâm sư huynh cảm thấy công hiệu của loại tử hoàn* Ích Nguyên Duyên Thọ đan này thế nào?" Thanh Dương hơi thoáng nhướn mi, nhìn về phía Lâm Tòng Chi. (*tử này nghĩa là con, chút nữa sẽ có mẫu hoàn, có thể hiểu giống như cổ trùng con và cổ trùng mẹ vậy, đan dược này cũng thế)

"Không hổ là bí dược của Bão Phác tông, quả nhiên có kì diệu." Sau khi Lâm Tòng Chi tiêu hóa viên thuốc kia, dược lực của nó khiến hắn giống như cây khô gặp mùa xuân, vẫn có thể kéo dài thêm một chút thời gian nữa. Hiện giờ hắn đã là nỏ mạnh hết đà, Cố Thọ Đan bình thường không còn tác dụng với hắn nữa, thọ nguyên cũng đã đạt đến giới hạn của Kim Đan kỳ… May mà vẫn có loại bí dược này.

Có điều, bí dược bậc này… sắc mặt Lâm Tòng Chi trầm xuống, hỏi: "Chỉ là lúc ta dùng xong dược này sẽ cảm thấy phần đan điền xuất hiện một tia tà uế, thỉnh thoảng quấy nhiễu tâm thần, đây là cớ làm sao?"

Thanh Dương cười: “Ngươi cũng nói đây là bí dược, vậy tất nhiên có chút tác dụng phụ, nếu như ăn nhiều dược này sẽ rất dễ tẩu hỏa nhập ma…” Lời còn chưa dứt, gã đã thấy sắc mặt Lâm Tòng Chi đại biến, liền nói tiếp: “Có điều, nếu Lâm sư huynh ăn mẫu hoàn của Ích Nguyên Duyên Thọ đan thì không cần lo lắng điều này nữa.”

Lâm Tòng Chi vốn muốn mở miệng theo bản năng nhưng lại nhớ đến chuyện lúc trước, không khỏi trầm giọng hỏi: “Lần trước ngươi bảo ta nới lỏng phòng vệ của đại cấm chế tông môn, ta đã làm rồi. Hiện giờ ngươi lại muốn ta làm gì?”

Thanh Dương khẽ chỉnh ống tay áo: “Nghe nói Côn Luân có một mảnh tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã giải trừ phong ấn?”

Lâm Tòng Chi cả kinh, biến sắc nói: “Bão Phác tông còn muốn lấy tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Côn Luân ta ư? Vật ấy vốn thuộc sở hữu của Côn Luân, cho dù có thế nào cũng không có chuyện rơi vào tay Bão Phác được.” Cuối cùng còn không quên bổ thêm một câu: “Đừng nói ta sẽ không làm chuyện này, cho dù ta có làm thì với năng lực của ta há có thể lấy được tàn quyển đến tay? Nếu Trương sư đệ muốn lấy việc này ra để hiếp bức thì e là ngươi đã tính nhầm mất rồi.”

Thanh Dương không chút hoang mang nói tiếp: “Lâm sư huynh gấp quá rồi? Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, kỳ thật nếu Lâm sư huynh muốn lấy được mẫu hoàn thì chỉ cần giúp ta đặt pháp khí lên tâm trận của đại cấm chế Côn Luân là được.” Nói xong gã liền truyền pháp khí chày Bát Quái Tử Anh vào trong tay đối phương.

Lâm Tòng Chi xem xét một hồi cũng không rõ pháp khí này có tác dụng gì, càng không nhìn thấu được dụng ý của đối phương, có điều hắn thật sự cần Ích Nguyên Duyên Thọ đan. Mấy thập niên gần đây đều là hắn kèo dài hơi tàn mới có được, nguyên thọ tướng tẫn quả thật vô cùng tra tấn nhưng hắn không cam lòng cứ ngã xuống như thế, nếu có thể sống lâu thêm vài thập niên nữa, biết đâu sẽ gặp được kỳ ngộ?

Con đường đã đi gần sáu trăm năm, sao hắn có thể cứ trơ mắt nhìn mình bị hủy hoại trong chốc lát được?

Mà thôi, quan tâm Bão Phác tông này có âm mưu gì, việc ưu tiên hiện giờ là gia cố thọ nguyên của bản thân trước, cho dù có âm mưu đi chăng nữa thì hắn không tin với thực lực một đấu mười của Côn Luân lại không thắng nổi Bão Phác tông. Bão Phác cũng chỉ lợi hại trên phương diện đan dược mà thôi, nếu không hắn sao có thể bị đối phương khống chế như vậy.

Nghĩ một hồi khiến đấu tranh tâm lý trong lòng Lâm Tòng Chi cũng tiêu tan, hắn cất pháp khí rồi vươn tay ra: "Đưa dược cho ta được chưa?"

"Không vội, sau khi Lâm sư huynh sắp xếp vật ấy đâu ra đó xong ta ắt sẽ cảm ứng được."

Nghe thấy lời nói này khiến Lâm Tòng Chi có hơi buồn bực, thế nhưng nhìn thấy đôi mắt âm lệ tựa như chim ưng của gã khiến trong lòng hắn trầm xuống, cứ có cảm giác quỷ dị khó hiểu khiến thần trí không yên. Trong lúc hắn đang thu liễm thần trí để giải quyết ma niệm, Thanh Dương cũng yên lặng bấm tay niệm thần chú giải trừ ma cấm, có điều vừa giải xong thì thần thức của gã liền va phải một tia ngoại lực!

Theo tia ma khí đột kích đến, Phong Bạch cũng lập tức thu hồi thần thức đang hóa thành từng sợi nhỏ, có điều thế tới quá nhanh khiến cho thân hình của hắn cũng phải thoáng giật mình. Phong Thiệu thấy vậy dù không biết hắn đã nhìn được gì nhưng cũng hiểu tình hình không tốt, lúc này lập tức lấy ra phi kiếm rồi mặc ngâm khởi động ma giáp bảo vệ.

Quả nhiên, chỉ trong thoáng chốc đã có một nam tử mặc huyền y bay vút ra từ Bách Trân phường, mà theo sát phía sau gã chính là Lâm Tòng Chi.

Tuy rằng cách tận mười trượng nhưng hai bên vẫn nhìn thấy rõ đối phương. Lâm Tòng Chi chỉ mới liếc mắt đã nhận ra người đứng bên ngoài trà lâu rõ ràng là sư đệ Phong Thiệu và sư điệt Phong Bạch của mình! Hắn thấy Thanh Dương lấy ra pháp khí tấn công về phía bọn họ thì cũng đoán được chuyện mật đàm lúc nãy ắt đã bị tiết lộ!

Làm sao bây giờ!?

Thần trí vùa mới bị đảo loạn còn chưa bình phục, ma niệm vẫn chưa kịp thu hồi thì Lâm Tòng Chi lại gặp phải biến cố bậc này khiến cho hắn không khỏi vã mồ hôi lạnh đầy đầu. Thân là đệ tử của Côn Luân lại tư thông với người ngoài để hủy hoại đại cấm chế của tông môn… trộm dùng bí dược… Khi Thái Dần bế quan, hắn từng cai quản việc vặt trong tông môn nhiều năm, sao có thể không biết quy định trong tông vốn luôn nghiêm ngặt. Nếu để người của tông môn biết được thì hắn không thể không đạo tiêu thần diệt!

Sắc mặt của Lâm Tòng Chi dần trở nên âm lãnh.

Đầu bên này Phong Thiệu vừa thấy Thanh Dương đuổi theo đến nơi liền lập tức truyền âm bảo Xuyên Nghi ôm Nấm tránh đi sau đó ngự kiếm bay lên. Nếu đã không thể tránh né một trận ác chiến thì cũng không nên

lạm sát người vô tội ở trong thành thị sầm uất này, huống chi thủ đoạn của y cũng cần che dấu ánh mắt của mọi người mới được.

Phong Thiệu rời đi thì tất nhiên Phong Bạch cũng theo sát, phía sau không chỉ có mình Thanh Dương mà còn có hai kẻ giúp đỡ, một trong số đó chính là Lâm Tòng Chi ra tay độc ác. Còn chưa rơi xuống đất thì hai bên đã lao vào triền đấu trên không trung, nhất thời khiến sát khí lan tràn khắp nơi, kiếm ý cuồn cuộn.

Có điều trong lúc đấu võ lại thấy Thanh Dương và Lâm Tòng Chi liếc mắt nhìn nhau, sau đó trong mắt Lâm Tòng Chi xuất hiện sự khiếp sợ rồi nhìn về phía Phong Thiệu, dưới sự giúp đỡ ngăn cản của Thanh Dương liền ngự kiếm bỏ chạy .

Điều này tất nhiên là do hai người đã truyền âm mật nói gì đó liên quan đến y, Phong Thiệu nhíu mày cân nhắc một chút liền bắt gặp trong tay Thanh Dương xuất hiện hắc khi quẩn quanh, là thức mở đầu quen thuộc của Ma quyết.

Phong Thiệu giật mình nhớ tới điều gì đó, lập tức nói với Phong Bạch: "Mau đuổi theo Lâm sư huynh!"

Tuy Phong Bạch không rõ thâm ý nhưng cũng nhìn thấy vẻ gấp gáp trên gương mặt của thúc thúc, hắn tung áo choàng rồi lập tức hóa thành một con Bạch Hổ cưỡi mây đuổi theo!

Bỗng nhiên cảm giác mắt cá chân bị nắm lấy, Phong Thiệu cúi đầu liền nhìn thấy một cánh tay quỷ tỏa ra ma khí đang lơ lửng nắm lấy cổ chân của y. Ngực y chợt cứng lại, trong nháy mắt lập tức bắn ra một đạo Viêm Hỏa màu đỏ thiêu đốt quỷ thủ thành tro tàn.

Thế nhưng chỗ quỷ thủ biến mất lại chảy ra máu tươi ào ạt, trong nháy mắt xuất hiện vài chục Quỷ ảnh âm khí tầng tầng không ngừng vây quanh y.

Đối phương không hề che giấu chút gì nên Phong Thiệu cũng không cần, sau khi y đưa Bồng Khâu ra khỏi thanh bình liền dẫn ma khí nhập kiếm, mạnh mẽ chém ra một chiêu [Côn Luân · phá viêm].

Hỏa long hắc sắc lập tức rít gào, nóng nảy táp về phía đám Quỷ Ảnh lúc nhúc khắp tứ phía, thế nhưng cũng không thể tiêu diệt được toàn bộ. Vốn Bồng Khâu cũng tu thuật Quỷ môn cho nên quen thuộc vạn phần với bí quyết trong đó, vừa hóa thành thực thể đã đánh thẳng về phía Quỷ tu đang giúp đỡ Thanh Dương, dùng quỷ khí như vô tận kẹp chặt lấy gã rồi giết qua.

Người khống chế Quỷ Ảnh đã bị cầm chân, những thứ đang vây quanh Phong Thiệu cũng không chịu nổi một kích. Y giương kiếm trong tay, thoáng chốc lóe sáng rồi đánh thẳng về phía Thanh Dương ở đối diện.

Huyền y của đối phương tung bay, ngữ điệu kéo dài, khẽ cười đầy vẻ độc ác: “Sư huynh, lâu rồi không gặp ” Trong khi nói chuyện gã liền nâng tay tế ra một lá cờ lớn.

“Sư huynh?” Phong Thiệu lúc đầu còn khó hiểu, nhưng sau khi nhìn thấy lá cờ cao đến mấy trượng cùng với hoa văn trên phần cán trắng thì cũng nhận ra đây là vật gì. Nhất là khi lá cờ kia không ngừng phát ra âm thanh ma chú khiến cho huyết khí xông đến tận trời, trong hư không bỗng huyễn hóa ra mấy chục thậm chí là mấy trăm bạch cốt.

Thứ này đã từng xuất hiện trong phim, cũng là một trong những vũ khí pháp bảo lợi hại nhất của Thanh Thành — Cờ U Hồn Bạch Cốt.

Gã gọi mình là sư huynh, gã tên Thanh Dương, còn có thể luyện chế ra pháp khí và sử dụng ma công được ghi trong tâm chú Tế Luyện, cộng thêm thuật Luyện Tâm mà Đan Thanh đã sử dụng trên điện Hư Vô phong hơn năm năm trước… Chỉ trong chớp mắt Phong Thiệu đã xâu chuỗi được toàn bộ mọi chuyện.

“Ngươi cũng là đệ tử của Tu Di lão tổ?” Phong Thiệu hỏi đầy lạnh lùng, tay tiếp tục nâng kiếm đánh ra chiêu tiếp theo, hỏa long hắc sắc đang hừng hực thiêu đốt vô số bạch cốt khiến cho hoa lửa văng tung tóe khắp nơi, tro tàn bay ra tứ phía.

Thanh Dương khẽ nghiêng người né tránh dư uy của kiếm quang, tiếp tục tăng thêm lực đạo trong ma quyết, trên mặt lại vẫn lộ ra vẻ tươi cười nhưng ánh mắt chứa đầy oán độc: “Đã vài thập niên rồi sư phó chưa được gặp sư huynh, người rất nhớ mong huynh đấy.”

Một đạo huyết quang bắn ra từ trong tay gã, xuyên qua đám bạch cốt rồi đánh thẳng về phía tay của Phong Thiệu. Huyết khí quanh người y giống như những con rắn độc vây kín xung quanh không một kẽ hở, hỏa long của Phong Thiệu đánh lên tạo thành những tiếng vang ầm ầm.

Phong Thiệu dựng lên mười phần ma giáp, nhanh chóng tránh né, ngoài cười nhưng trong không cười: “Nhớ mong như vậy cơ à?”

Thanh Dương nhìn thấy huyết xà của mình lại không thể trọng thương sắc thân của đối phương, liền biết pháp hạt của y cũng không dưới mình cho nên ma giáp mới có thể rắn chắc đến vậy. Điều này khiến cho gã

càng thêm ghen ghét, gã không khỏi cười khẩy: "Nếu đã học tâm pháp Ma Môn của sư phó, sao còn phải giả vờ thanh cao mà dùng kiếm? Chẳng lẽ ngươi còn không chịu thừa nhận sự thật rằng ngươi chính là một Ma tu? Hả Phong sư huynh của Côn Luân?"

Gã khẽ ngâm một đạo ma quyết tối nghĩa, chốc lát đã có thêm rất nhiều huyết quang đỏ sẫm giống như bầy rắn độc lúc nhúc bay ra, chúng phát ra những tiếng rít the thé trấn nhiếp tâm thần. Không biết thứ này do vật gì luyện chế thành, kiếm khí hỏa long dày đặc như mưa rào vẫn bị một luồng huyết xà cứng rắn phá vỡ.

Tốc độ vô cùng nhanh chóng, huyết ảnh đâm thẳng về phía Phong Thiệu!

Trung!

Huyết xà đánh trúng đối phương!

Kết quả ngoài ý muốn khiến trong lòng Thanh Dương mừng rỡ như điên. Gã cứ tưởng là phải giáo huấn một phen, không ngờ một kích của mình lại có thể dễ dàng đánh trúng mục tiêu! Dù có pháp hạt thì sao chứ, nửa đường bán Ma đó là tự cho rằng mình thông minh, há có thể so sánh với Ma tu thuần túy lại hiểu thấu đáo tâm chú Tế Luyện như gã.

Thế nhưng Thanh Dương còn chưa kịp quá mức đắc ý thì đột nhiên một ngọn lửa bùng sáng lôi gã tỉnh táo lại trong cơn tự phụ.

"Lâm !" Một tiếng rên khẽ phun ra từ trong miệng Phong Thiệu. Ngay sau đó, vô số kiếm quang hỏa long hắc sắc xen lẫn với nhau tạo thành một tấm lưới khổng lồ hoa lệ, kiếm ý bàng bạc từ chiêu [Côn Luân · Tầng Lan] phun trào ra ngoài. Thanh Dương khiếp sợ, dù đã kịp dựng lên ma giáp nhưng ngực vẫn bị đập đến đau đớn!

Có điều tên Quỷ tu đang giao chiến với Bồng Khâu lại không phản ứng được nhanh như vậy, lúc này đã bị kiếm ý bạo liệt nghiền nát.

Kết quả như vậy không chỉ khiến Thanh Dương khiếp sợ mà ngay cả Phong Thiệu cũng không hề đoán được. Lúc đối mặt với một kích vô cùng hung ác của Thanh Dương, y liền theo bản năng không muốn tiếp tục dây dưa nên đã xướng ra pháp quyết Cửu Tự Chân Ngôn lúc trước Phong Bạch truyền cho mình. Kết hợp Cửu Tự Chân Ngôn cùng với kiếm pháp Côn Luân, sau đó hóa nhập ma khí vào trong Xích Viêm kiếm. Lúc luyện kiếm y đã từng thử kết hợp nhưng xác xuất thành công không cao, không ngờ lần này ra tay trong thực chiến lại có thể tạo ra uy lực lớn đến vậy! Hai kẻ đối phương đều là Kim Đan kỳ!

Trong lòng Phong Thiệu vô cùng kinh hỉ nhưng cũng không quên bổ thêm một kiếm về phía Thanh Dương, đôi mắt y giống như hai ngọn lửa bùng cháy, bên trong là chiến ý sôi trào. Thanh Dương một tay đỡ ngực, đang muốn lấy ra pháp khí để che chắn thì bỗng nhiên lại rụt tay về, giọng điệu tựa như không hề để ý: "Sư huynh, sư phó có chuyện muốn ta chuyển lời cho ngươi."

"Nói gì." Phong Thiệu tạm dừng thế công, y không thể không kiêng kị Tu Di lão tổ.

"Đêm Canh Thân mười lăm năm sau, sư phó sẽ chờ ngươi ở trong động phủ." Thanh Dương lạnh lùng nói xong, thấy sắc mặt Phong Thiệu vẫn bình đạm như nước hồ thì không khỏi khẽ nâng đuôi mắt, âm u cười: "Sư tôn nói, nếu ngươi cho rằng đó chỉ là bụi gai Hỗn Nguyên bình thường thì có thể không đến cũng được. "

Những lời này giống như một chậu nước tuyết lạnh lẽo dội thẳng từ đầu đến chân, khiến cho khí lạnh lan tràn từ lòng bàn chân đâm thẳng vào tim y, lạnh đến mức sắc mặt của Phong Thiệu cũng trắng bệch. Trong lúc nhất thời, đầu óc y xoay vần đủ thứ, đã có muôn vàn suy đoán ùa lên trong lòng.

Nhất thời không kịp để ý khiến Thanh Dương thừa dịp lợi dụng khởi động pháp khí, phá không chạy mất.

Dường như ngay lúc ấy, Phong Bạch đã lập tức xuất hiện ở nơi này, mắt thấy đối phương nhào về phía Thanh Dương muốn đuổi bắt gã, Phong Thiệu vội vàng ngăn lại: "Không cần đuổi theo."

Trong đôi mắt vàng của Bạch Hổ chợt lóe một tia hung lệ không cam tâm nhưng cũng không tùy tiện đi một mình, sương mù ùa lên, hắn lưu loát nhảy sang phi kiếm của Phong Thiệu.

Thân kiếm của Xích Viêm hẹp dài nhưng hai người nam tử trưởng thành cùng đứng trên đó thì có hơi chật chột, một thân trần truồng của Phong Bạch cứ thế dán sát phía sau lưng Phong Thiệu. Chỉ là lúc này Phong Thiệu cũng không quay đầu cho hắn một đạp, Phong Bạch nghiêng người liền thấy được ánh mặt nghiêm trọng và sự không an lòng của đối phương.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Tu Di lão tổ: Ta đã nhận được một đồ đệ tốt…

※ Tử Hư chân nhân: Ta cũng nhận được một đồ đệ tốt…

※ Tu Di lão tổ: Đồ đệ của ta trời sinh đã là ma thể!

※ Tử Hư chân nhân: Đồ đệ của ta trời sinh đã có thân thể thánh thú !

※ Tu Di lão tổ: Đồ đệ của ta người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nổ lốp!

※ Tử Hư chân nhân: Đồ đệ của ta một đêm bảy lần, khí đại sống hảo, nhân thú song khai !

------oOo------

Chương 96

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sự không yên lòng này cũng chỉ xuất hiện trong chớp mắt, móng vuốt của Phong Bạch vừa thò ra đã bị Phong Thiệu ấn trở về, ngưng mi nói: "Lâm sư huynh đâu?"

"Giết rồi." Phong Bạch nói xong liền lấy ra một viên nội đan đang tỏa ra ánh sáng màu vàng rồi đặt trong tay đối phương.

Phong Thiệu nhẹ nhàng thở ra, tuy không rõ Lâm Tòng Chi cấu kết với Thanh Dương làm việc xấu nhằm mục đích gì, nhưng cho dù có mục đích gì đi chăng nữa thì khi bọn họ phát hiện ra đã bị mình biết được, ắt Lâm Tòng Chi sẽ trở về tông môn trước, tất nhiên cũng khiến y không chiếm được chỗ tốt lành gì.

"Sao thúc thúc không để ta giết hắn?" Phong Bạch nhíu mi, lấy đạo bào ra mặc vào.

"Gã là đệ tử của Tu Di lão tổ." Phong Thiệu nheo mắt, nói: "Nếu không phải thần thức của gã quét được có người đến đây giúp đỡ, chỉ sợ cũng không dễ dàng bỏ chạy như vậy. Cho nên lúc ấy mới nói ra chuyện của Tu Di lão tổ là muốn nhắc nhở chúng ta đừng có hành động thiếu suy nghĩ."

Phong Bạch khẽ mím môi mỏng, không nhiều lời nữa. Hai người cùng trở về thành, trên đường hắn cũng nói hết tất cả những chuyện mình đã thám thính được cho Phong Thiệu nghe.

“Bão Phác tông, đệ tử thân truyền, Trương sư đệ?” Trong lòng Phong Thiệu khẽ động. Thanh Dương kia có thể lấy thân phận này để lợi dụng Bách Trân phường thì đủ thấy gã có bằng chứng. Dù sao nơi này có hơi hoang vu nhưng Bách Trân phường cũng là sản nghiệp của Bão Phác, nếu không có vật chứng minh thân phận thì không thể nào khiến người ta dễ dàng nghe gã sai bảo như vậy… Chứng minh thân phận… Nhưng rõ ràng Thanh Dương là một Ma tu!

“Hôm nay tham thức trong khoảng cách gần như vậy khiến ta phát hiện khí tức của người này rất quen thuộc.” Thú tính của Phong Bạch khiến cho hắn mẫn cảm hơn người thường rất nhiều, cân nhắc một hồi lại tiếp tục nói: “Lúc còn trong phúc địa của Lữ thị, nhất định gã đã từng xuất hiện ở đó.”

“Phúc địa của Lữ thị?” Phong Thiệu lặp lại, lẩm bẩm: “Bão Phác, họ Trương, đệ tử thân truyền… Là gã!” Trong mắt y phát ra ánh sáng, vỗ tay nói: “Là Trương Dưỡng Thanh.”

Ký ức của tu giả vô cùng tốt, mà Phong Bạch càng thêm sâu sắc, hắn nhớ rõ người từng xuất hiện hơn hai mươi năm trước nhưng cảm thấy có chút khó tin: “Dáng vẻ kia… Không hề giống gã một chút nào .”

“Không giống chút nào mới tốt.”

Lúc này dường như Phong Thiệu đã hoàn toàn hiểu được. Vì sao khi lần đầu tiên gặp mặt Thanh Dương thì biểu cảm của đối phương lại quái dị như vậy. Lần này gặp mặt, rõ ràng bọn họ đều là đệ tử của Tu Di lão tổ nhưng đối phương lại không hề che giấu lòng thù hận, từng chiêu đều muốn đoạt mạng y. Điều đó không thể là do Tu Di lão tổ bày mưu tính kế được, bởi đối phương vẫn còn ước hẹn mười lăm năm sau chờ mình ở động phủ nữa.

Thái độ của Thanh Dương là của chính gã, sở dĩ Thanh Dương căm ghét Phong Thiệu như thế… “Nghe nói sau này gã đã bị tông chủ của Bão Phác tông ném vào trong Phục Thi cốc, tu vi bị phế, đan điền bị hủy, người ở trong đấy còn có thể duy trì được nhân dạng nữa sao?” Chỉ sợ gã đã đem một lòng hận thù này ghi tạc lên đầu Côn Luân, còn cả người khởi xướng là Phong Thiệu.

Lúc trước quả thật là do gã muốn trả đũa lại những điều ấy.

“Cho nên, Tu Di lão tổ cứu gã nhưng sắc thân đã được trùng tố lại.” Phong Bạch gật đầu sáng tỏ, mắt vàng chợt lóe sáng. Đại năng Đại Thừa kỳ có khác, quả nhiên không gì không làm được.

Phong Thiệu thầm hận hào quang nhân vật phản diện bi đát xui xẻo của mình, chuyện tốt cũng có thể bị y làm thành chuyện xấu, thông minh đến mấy cuối cùng vẫn biến thành tự tìm đường chết. Chọc phải một kẻ tiểu nhân đến vậy, ngay sau ắt sẽ gặp phải vô vàn chuyện phiền não… Nhưng hiện giờ cũng không phải lúc để oán giận, y tiếp tục nghe Phong Bạch nói nốt.

“Sau đó… Pháp khí ấy nhìn qua hình như là một cái chày Bát Quái Tử Anh, gã nói muốn an trí bên trong đại cấm chế của tông môn…”

Chày Bát Quái Tử Anh*?

Phong Thiệu mơ hồ nhớ lại điều gì. Trong nguyên tác Thanh Thành từng chôn vật ấy trong đại cấm chế của Côn Luân, pháp khí này nhìn qua thì giống chày Bát Quái Tử Anh nhưng kỳ thật bên trong lại là một kiện ma khí! Là Thượng Cổ ma khí trong tay Tu Di lão tổ.

Vốn sau khi Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất thế liền dẫn đến yêu thú tàn sát bừa bãi, cấm chế của các đại tông cũng đều bị ăn mòn. Dưới sự ảnh hưởng của ma khí, tông mạch của Côn Luân dần dần bị hấp thu rồi bị phá hủy. Sau đó Thanh Thành mới tám trăm tuổi đã có thể tiến vào Đại Thừa kỳ không chỉ do gã trời sinh là ma thể mà còn nhờ được tông mạch vạn năm của Côn Luân nuôi dưỡng.

Tông mạch bị hủy, phần lớn linh khí đều bị hút đi gây ra ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng đến toàn bộ tông môn, đặc biệt uy hiếp đến sự cân bằng của tiên cảnh Côn Luân. Những nơi có thể được gọi là tiên cảnh phúc địa ở Cửu Châu đều có yêu cầu linh khí cực cao, không có linh khí cũng cấp khiến cho tiên cảnh không còn là tiên cảnh nữa, cùng khiến bên trong nó gặp phải rung chuyển nghiêng trời lệch đất.

Có thể nói, đây là một trong những thủ đoạn cực kỳ quan trọng của nhân vật phản diện Thanh Thành, tình tiết quan trọng như vậy lại được giao cho Lâm Tòng Chi, Phong Thiệu lập tức ý thức được có lẽ mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Bên này Phong Bạch còn chưa dứt lời, Phong Thiệu đã ngự kiếm đổi hướng đi, giọng nói trầm thấp: “Ngươi giết Lâm sư huynh ở đâu?”

Ánh mắt Phong Bạch chợt lóe, cũng hiểu ý của đối phương. Hắn lập tức lấy ra Trạm Lô kiếm rồi đi phía trước dẫn đường, không lâu sau hai người đã dừng lại ở một nơi nào đó bên trong rừng rậm. Rừng cây rậm rạp, xanh biếc phồn thịnh nhưng lại có một cái hố to xuất hiện trên mặt

đất, đại thụ xung quanh cũng bị quật ngã nghiêng ngả, vừa nhìn là biết nơi này mới xảy ra một trận đại chiến.

Thế nhưng lúc này chỉ thấy xác cây gãy đổ chứ không hề thấy xác người.

"Là ta sơ sót." Phong Bạch nhíu mày, nói: "Không ngờ rằng hắn bị lấy đi nội đan, Nguyên Thần tan vỡ mà vẫn có thể sống được."

Phong Thiệu ngồi xuống khẽ miết đám tàn phù trên mặt đất cùng với kim châm quỷ dị chứa máu đen tà uế rơi khắp nơi, thậm chí y còn ngửi được một tia ma khí quen thuộc, đứng dậy nói: "Cũng không liên quan đến ngươi, hắn có thể sống là do đã bị tẩm bổ tà hồn, hiện giờ chỉ là cái xác không hồn mà thôi."

Bổ hồn có rất nhiều loại, phần lớn là do Nguyên Thần bị thương nên chỉ còn một tia hồn phách, muốn bổ sung lại cũng vô cùng khó khăn. Giống như Bích Lạc hiện giờ vậy, bà bị ma khí ăn mòn nên Nguyên Thần chỉ còn lại một tia mỏng manh, cuối cùng cũng là nhờ một Phản Hư kỳ như Thái Huyền cộng với Tu ma giả như y cùng hợp lực mới có thể cứu lại được. Ngay cả như vậy thì tu vi của Bích Lạc cũng bị phong ấn toàn bộ, phải tu luyện lại từ đầu.

Nhưng nếu người đã chết đến ngay cả Nguyên Thần, pháp thân, tuệ mệnh thậm chí nội đan cũng tiêu tán thì cho dù có là Ma Đạo muốn tu bổ hồn phách cũng giống như câu chuyện nghìn lẻ một đêm vậy. Trong tâm chú Tế Luyện cố tình lại có một loại tà pháp như thế, có thể bổ toàn cho hồn của người đã chết, chỉ cần trước đó tẩm ma khí vào trong cơ thể của ký chủ liên tục chín chín tám mươi mốt ngày đêm, cho dù sắc thân kí chủ đã chết nhưng vẫn có thể giữ lại một tia tà hồn đã bị ô nhiễm. Đến lúc ấy chỉ cần đưa ba trăm lệ hồn bổ nhập vào kí chủ thì sẽ giúp kí chủ bất tử, hoặc có thể nói là "Sống lại".

Thế nhưng kiểu sống lại này sẽ bị người thi pháp khống chế trong tay, nếu nói thứ này có điểm gì ưu việt hơi thuật con rối thì có lẽ nằm ở chỗ người sống lại vẫn còn nguyên toàn bộ hồn phách, cho nên nhìn qua không hề khác với lúc bình thường, hơn nữa cũng không tổn hại tu vi, thậm chí ngay cả chính kí chủ cũng không nhận ra bản thân có điều gì khác thường.

Cho dù Thanh Dương đã có chuẩn bị từ sớm nhưng Lâm Tòng Chi chết đột ngột như vậy, gã phải tìm được ba trăm lệ hồn ở đâu? Có lẽ gã đã tìm

những phàm nhân ở xung quanh rồi hành hạ họ đến chết, chỉ có hành hạ đến chết mới có thể dễ dàng biến người ta thành lệ hồn.

Hành động điên rồ như vậy so với Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác đúng là chỉ có hơn chứ không kém.

Phong Thiệu không dám chậm trễ, lập tức dặn Phong Bạch trở về thành hội hợp cùng với Xuyên Nghi và Nấm nhỏ, còn y thì nhanh chóng trở về Côn Luân.

Tuy rằng Phong Thiệu chưa giải thích điều gì nhưng Phong Bạch vẫn nhìn ra tâm trạng của đối phương đang không tốt nên cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: "Mọi việc cẩn thận, ta sẽ đến sau." Phong Thiệu gật đầu, hai người liền chia nhau ra làm việc.

Phong Thiệu gấp rút lên đường trở về tông môn, ngự kiếm bay không ngừng, ba ngày sau thì về tới Côn Luân.

Lúc vừa bước ra khỏi trận truyền tống, y làm bộ hỏi đệ tử thủ trận một cách tùy ý: "Lâm sư huynh trở về rồi à?"

"Lâm sư thúc trở về từ hôm qua ạ."

"Hiện giờ hắn đang ở đâu?"

"Đang ở phía bắc của đại cấm chế ạ."

"Ừ, trước mắt ta còn có chuyện quan trọng cần làm, ngươi đặt phù triện này bên trong động phủ của Lâm sư huynh giúp ta." Lúc Phong Thiệu đưa phù triện qua còn không quên truyền âm nói: Việc này có liên quan đến bí pháp cố thọ của sư huynh, cần phải đặt bên trong động phủ mới được, không thể tiết lộ cho người khác.

Phần lớn hai chữ bí pháp đều dính dáng đến tà ma ngoại đạo, trong Côn Luân cũng có lệnh cấm rõ ràng, tuy rằng đôi khi vẫn có người lét lút vi phạm nhưng tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra bên ngoài. Bởi vậy khi đệ tử nghe Phong Thiệu căn dặn thì cũng lập tức nghiêm túc gật đầu xưng dạ.

Phong Thiệu cũng không lo lắng đối phương sinh nghi, bởi vì phần lớn người trong tông môn đều biết Lâm Tòng Chi đã tìm đủ mọi cách để cố thọ kéo dài mạng sống, thậm chí còn từng vì thế mà xảy ra tranh chấp với tông chủ Cố Hoài.

Sắp xếp mọi thứ xong y liền đi thẳng đến Hồng Mông phong, bởi vì nơi ấy không chỉ có Thái Dần mà ngay cả Cố Hoài cũng đang ở đó, ngược lại tránh khỏi không ít chuyện.

Thái Dần hơi nâng tay, chỗ Phong Thiệu đang đứng thẳng liền xuất hiện thêm một cái bồ đoàn, sau đó ông mới hừ giọng: “Sao lần này lại trở về nhanh thế, đã tìm được chỗ ở cho Nguyên Hạo chưa?”

Dù sao Nấm cũng là con trai của Thái Huyền, tuy rằng không thể ở lại Côn Luân nhưng vẫn có huyết nhục tương liên với Côn Luân, cho nên dưới sự trợ giúp của Phong Thiệu, các trưởng lão đều cam chịu ban cho Nấm một đạo hào là Nguyên Hạo. Tính ra nó cùng thế hệ với Cố Hoài và Phong Thiệu, đạo hào của Cố Hoài là Nguyên Cảnh, còn của Phong Thiệu là Nguyên Thịnh.

“Sư tôn, lần này đồ nhi trở về không phải vì đã tìm được chỗ ở cho Nguyên Hạo, mà là… mà là…” Trên mặt Phong Thiệu thể hiện biểu cảm vô cùng rối rắm do dự, rốt cuộc dưới sự thúc giục của Thái Dần mới ngập ngừng nói ra chuyện y trùng hợp biết được: Lâm Tòng Chi vì cố thọ mà không tiếc tư thông với đệ tử của Bão Phác tông trong Bách Trân phường nhằm trao đổi lấy bí dược và bí pháp.

“Trừ bí dược, người của Bão Phác tông còn đưa cho sư huynh một tờ phù triện đầy tà uế, gã nói cứ đặt trong động phủ và nơi có linh khí sung túc ở trong tông môn là có thể kéo dài tuổi thọ”

Phong Thiệu thật thật giả giả nói tới đây, giọng điệu đã lộ ra sự lo lắng vạn phần: “Sư huynh đúng là tuyệt vọng rồi thì cách gì cũng dám thử! Loại biện pháp âm tà như thế này mà huynh ấy cũng tin được… Con cứ nghĩ rằng sư huynh sẽ không thật sự làm theo, nhưng vừa nãy lúc đi tới động phủ của sư huynh con đã ngửi thấy mùi ma khí nồng đậm!”

“Việc này là thật ư?” Thái Dần dựng thẳng lông mày, trong giọng nói tràn đầy phẫn nộ.

Phong Thiệu bình tĩnh nói: “Thiên chân vạn xác, sư tôn cứ cho người đi vào bên trong động phủ của sư huynh, chỉ sợ mọi người đều có thể cảm nhận được ma khí tà uế tỏa ra từ vật kia!” Cuối cùng còn không quên bổ thêm một câu: “Hơn nữa thị đồng trong động phủ còn nói: lúc nãy thấy sư huynh vội vã đi về phía đại cấm chế của tông môn ”

Nơi nào trong Côn Luân có linh khí dồi dào nhất? Tất nhiên là tông mạch.

Đừng nói là sử dụng tà pháp hiến tế, cho dù chỉ gây hại chút xíu đến tông mạch cũng đã là trọng tội trong tông, bởi nó liên quan đến toàn bộ mệnh mạch của Côn Luân.

“Súc sinh này!” Thái Dần giận dữ đến mức không nói nên lời, trở tay đập một chưởng thật mạnh xuống bàn đá khiến nó lập tức nát thành bụi.

Lúc này Cố Hoài vẫn giữ được bình tĩnh, hắn đã ngự kiếm dưới chân, nói: “Sư tôn, trước tiên chúng ta nhanh chóng ngăn cản đã.”

Thái Dần và Cố Hoài không cần kiểm chứng đã lập tức bay về phía bắc, Phong Thiệu theo sát đằng sau, cho dù bọn họ có muốn kiểm chứng thì y cũng không hề e ngại. Trong phù triện kia đã bị y hóa nhập vào một viên Sát Hồn châu, nếu có người mang đệ tử đi vào tra xét thì sẽ lập tức cảm nhận được ma khí tà uế bên trong động phủ.

Mà sở dĩ Phong Thiệu không thẳng thắn vạch trần âm mưu của Thanh Dương là do vẫn còn băn khoăn và tính toán khác.

Thứ nhất là dù y biết bên trong chày Bát Quái Tử Anh thực chất là một ma khí nhưng lại không thể giải thích được lí do tại sao mình biết. Hiểu biết về ma khí bình thường đã khó, huống chi đây còn là Thượng Cổ ma khí, đừng nói một Đạo tu Kim Đan mới gần trăm tuổi như y, cho dù là Thái Dần thì cũng không thể phân biệt được. Huống chi nếu y bảo đó chỉ là một kiện ma khí bình thường thì rất khó giải thích tại sao nó có thể hấp thu và tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với tông mạch vốn rất mạnh mẽ thâm hậu. Thế nhưng nếu y nói ra âm mưu của Thanh Dương giống với Thanh Thành từng làm trong nguyên tác thì sẽ không hợp logic.

Thứ hai còn là do Phong Thiệu cố ý muốn lợi dụng sự cố ngẫu nhiên này để tương kế tựu kế, không chỉ ngăn cản ma khí xâm nhập trung tâm của cấm chế mà còn muốn giải quyết một vài tai họa ngầm của mình.

Đại cấm chế của Côn Luân được tạo thành từ rất nhiều trận pháp cổ xưa kết hợp với nhau, phù văn rậm rạp, hình dáng hoa văn cổ kính, nằm ở mặt Bắc của tông môn tỏa ra sức sống rạng rỡ. Tuy nó không được lung linh như những vì tinh tú giữa bầu trời đêm nhưng mỗi một hoa văn cấm chế đều vô cùng rõ ràng, ánh nắng chói mắt cũng chẳng thể nào che khuất được quang hoa của chúng, càng không thể che lấp được suối nguồn linh lực dồi dào mạnh mẽ.

“Bái kiến tông chủ, trưởng lão.” Các đệ tử đang canh giữ ở cấm chế đều hành lễ.

Thái Dần khoát tay, tuy mặt mày bất động nhưng đã dùng thần thức kiểm tra, có điều dường như không tìm thấy được mục tiêu. Ông nhíu mày hỏi thẳng: “Nguyên Dịch đang ở đâu?”

Một đệ tử đáp: “Sư thúc đã đi vào trung tâm của cấm chế rồi ạ”

“Nghiệt đồ!” Thái Dần giận dữ, phất tay áo lập tức bay vào bên trong cấm chế. Phong Thiệu vừa nghe giọng điệu này liền biết sư tôn nhà mình đã thật sự tin tưởng, nhận định lúc này Lâm Tòng Chi đang tự ý dùng bí pháp, ý đồ mượn việc công để làm việc tư, uy hiếp đến tông mạch.

Y khẽ cong khóe môi, cũng đi theo.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Nấm: Xuyên Xuyên, cha ta đâu?[⊙ o ⊙]

※ Xuyên Nghi: =.=

※ Nấm: Xuyên Xuyên, nhàm chán quá đi.ㄱ[╯▽╰]ㄏ

※ Xuyên Nghi: =.=

※ Nấm: Xuyên Xuyên, chúng ta cùng chơi đi.o[*////▽////*]q

※ Xuyên Nghi [xoay người chỉ lên trời]: Nhìn kìa, trên trời có máy bay.

[Chạy…σ[っ °д °;]っ

------oOo------

Chương 97

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phần đất trung tâm của đại cấm chế Côn Luân không phải ai cũng có thể đi vào, cho dù có là đại năng hay trưởng lão trong tông, ngay cả trong đội hộ vệ đại cấm chế cũng chỉ có một mình Lâm Tòng Chi là chưởng sự có quyền cầm phù lệnh.

Có điều nếu Cố Hoài đã cùng đến đây thì tất nhiên Côn Luân lệnh trong tay hắn đã có tất cả mọi quyền hạn.

Ba người Phong Thiệu, Thái Dần, Cố Hoài đột nhiên tiến vào khiến Lâm Tòng Chi không kịp trở tay. Ngón tay đang bấm niệm thần chú của hắn cũng bị đình trệ, bên trong cấm chế linh khí dồi dào như mây khói có hai hư động rực cháy mãnh liệt như lửa tím, bên ngoài hư động là một thanh chày Bát Quái Tử Anh dài hai thước.

“Nghiệt đồ, quả nhiên ngươi đã bị tư dục che mờ mắt, thế mà dám mượn việc thủ hộ cấm chế để thực hiện tà pháp bậc này!” Thái Dần tức giận mắng, lập tức giơ tay. Lâm Tòng Chi muốn ngăn cản theo bản năng nhưng một Kim Đan sao có thể chống chọi được với chân quân Phản Hư kỳ, chỉ nghe một tiếng “Khanh”, cái chày Bát Quái Tử Anh đang hấp thu bên cạnh hư động đã rơi xuống đất tạo thành tiếng vang.

Cho dù nguyên nhân là gì, một màn này trong mắt Thái Dần và Cố Hoài đã trở thành Lâm Tòng Chi quấy nhiễu lợi dụng cấm chế, chắc chắn hắn không thể chạy thoát khỏi tội danh này. Môi của Phong Thiệu khẽ nhếch nhưng cũng không dám khinh thường mà lập tức mặc ngâm ma chú.

Sắc mặt của Lâm Tòng Chi đột nhiên thay đổi, ánh mắt của hắn đã nhanh chóng dừng trên người đang đứng ở phía sau Cố Hoài là Phong Thiệu.

Vẻ mặt hắn âm trầm, đang muốn mở miệng lại bỗng thấy một đạo kiếm quang hỏa hồng vô cùng bá đạo đang chém tới đây, Phong Thiệu đã cắt ngang sự trốn tránh của hắn. Kiếm quang hung dữ chém ra một vết nứt dài hơn mười trượng trên mặt đất khiến Lâm Tòng Chi vô cùng khiếp sợ, sau đó hắn đột nhiên cảm giác có chút không đúng, vừa ngẩng đầu đã đối diện với một tia sáng ác độc chợt lóe lên trong ánh mắt của Phong Thiệu.

Có điều hắn còn chưa kịp ứng đối thì Phong Thiệu đã xoay người cúi lạy với Thái Dần: “Sư tôn bớt giận, niệm tình sư huynh nhất thời bị ma quỷ mê hoặc nên mới…”

Thế nhưng còn chưa dứt lời thì đồng tử của Thái Dần đã lập tức co rút lại, quát: “Ma khí từ đâu đến!”

Đương nhiên Lâm Tòng Chi biết rõ ma khí đến từ đâu, chính là từ một kích vừa rồi của Phong Thiệu đẩy tới đây! Có điều lúc này ma khí bị đẩy tới lại không hoàn toàn nhập thể mà tràn trở lại, khiến cho hắn có mọc thêm tám trăm cái miệng cũng chẳng thể biện giải được.

Quả nhiên Thái Dần đã nhanh chóng truy ra được nguồn gốc, ông nhìn thẳng Lâm Tòng Chi: “Nghiệt đồ, ngươi chỉ vì muốn cố thọ mà đi con đường không Chính Đạo, cũng chẳng biết tâm còn thuần nữa không? Cho dù ngươi dùng thứ tà ma ngoại đạo này để cố thọ được rồi thì sao, sau đó ngươi nhất định sẽ bị tâm ma ràng buộc khó thoát khỏi, vĩnh viễn không thể đề thăng cảnh giới.” Ông hơi nghiêng mặt, than thở một tiếng: “Sáu trăm năm sư đồ, ngươi thật sự khiến vi sư vô cùng thất vọng.”

Lời này vừa nói ra, trực giác của Lâm Tòng Chi lập tức cảm giác được nguy hiểm ngập đầu. Ánh mắt hắn chợt lóe lên một tia hung ác nham

hiểm, lúc đạo kiếm quang thứ hai bay tới, trong khoảnh khắc cuối cùng hắn không hề né tránh mà lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai kéo Phong Thiệu ở bên cạnh ra làm tấm chắn.

Vào khoảnh khắc khi tay đối phương thò tới trước ngực mình, khóe môi của Phong Thiệu bỗng hiện lên một chút ý cười châm chọc, trên mặt bày ra vẻ kinh tâm động phách nhưng tay đã lập tức bấm niệm thần chú.

Một kiếm của kiếm tu Phản Hư kỳ nào phải thứ mà sắc thân của tu giả Kim Đan như Phong Thiệu có thể ngăn cản, cho dù Thái Dần đã vội vàng thu kiếm nhưng vẫn không thể cứu kịp, vẫn để cho ba tầng kiếm quang rơi xuống trên thân thể và cánh tay trái của Phong Thiệu, máu tươi ướt đẫm.

"Thiệu nhi!" Thái Dần gấp đến độ trong mắt đỏ ngầu, vội vàng tiến lên đỡ y, vẻ mặt của Cố Hoài cũng thay đổi, lúc này lập tức lấy ra đèn Hộ Nguyên cấp Hoàng rồi không ngừng truyền linh lực vào trong, để duy trì pháp khí vận chuyển.

"Ta là nghiệt đồ, vậy ông nhìn xem ái đồ của ông là dạng người gì?" Lâm Tòng Chi cười to, trong tay cầm ngọc quyết y vừa làm rơi. Miếng ngọc quyết này gã cũng có, là do sư phó ban tặng, đương nhiên gã cũng biết công dụng của nó là gì. Tự cho mình thông minh làm hỏng đại sự của gã, dù sư phó đã căn dặn phải giữ bí mật về thân phận của y thì gã vẫn bất chấp, gã muốn nhìn xem tiếp theo Phong Thiệu sẽ bước vào vết xe đổ của mình như thế nào! (Bởi vì Lâm Tòng Chi đã trở thành con rối nên thực chất đây là Thanh Dương nha. Cho bạn nào không nhớ thì đoạn này đang chỉ ngọc quyết Vô Danh để che giấu thân phận ma tu)

Lần này Thái Dần đã không còn tâm tư tranh cãi tức giận nữa, bởi vì ông cảm nhận được rõ ràng trên người đồ nhi đang nằm trong lòng mình không ngừng tỏa ra ma khí, còn có sắc mặt trắng bệch của y. Khuôn mặt với ánh mắt luôn tỏa sáng ấm áp như gió xuân cũng dần nhiễm lên tà sắc mỏng manh, khiến cho ngũ quan vốn phải phong thần thoát tục lại trở nên quỷ mị dị thường.

"Ngươi… Vậy mà ngươi…" Thái Dần không dám tin, giọng nói cũng đứt quãng.

Tuy rằng tất thảy những điều này đều nằm trong kế hoạch của y nhưng khi thực sự đi tới ngày hôm nay, vào giờ phút này Phong Thiệu vẫn khó lòng bình ổn được tâm trạng của mình, dù sao cũng đối mặt với người sư tôn luôn nuôi dưỡng mình như con ruột.

Men theo sự bất an này còn có cả đau đớn đến từ sắc thân, y càng khuyếch đại biểu cảm trên mặt mình thêm vài phần, nói đầy hổ thẹn: "Sư tôn, đồ nhi đã bước vào con đường sai lầm, không dám cầu xin sư tôn tha thứ, nhưng xin người hãy mau… mau ngăn cản ma khí kia!" Nói xong y liền nâng tay trái, suy yếu chỉ về bên cạnh.

Cảm nhận được ma khí từ chày Bát Quái Tử Anh lại đang dâng lên, hắc khí quấn chặt xung quanh nó giống như đã được tiếp thêm sức mạnh, tự lao về phía hư động bên trong đại cấm chế một cách dũng mãnh…

Trong lúc nói chuyện, Phong Thiệu đã giãy dụa đứng dậy, dáng vẻ làm việc nghĩa không chùn bước nhào thân về phía trước, không chỉ ngăn cản trước hư động mà còn vận lên ma khí ngập trời rồi hóa chúng thành một tấm màn đen, lập tức che lấy chày Bát Quái Tử Anh đang hung hăng xông về phía hư động.

Cũng may Phong Thiệu là ma thể trời sinh; sự lĩnh ngộ, dung hợp với ma khí và ma thực bất phàm hơn so với Ma tu khác gấp nhiều lần. Nếu là Ma tu Kim Đan bình thường thì kiểu gì cũng bị Thượng Cổ ma khí này phá thể tiến vào, thế nhưng y lại chắn được trong thời gian ngắn.

Lâm Tòng Chi khiếp sợ vô cùng, thậm chí gã còn không hiểu tại sao ma khí này lại đột nhiên phát tác, lúc gã đang muốn trợ giúp ma khí một tay nhưng vừa bấm tay niệm thần chú thì một đạo kiếm ý vô cùng lợi hại đã đánh tới một cách ác liệt. Trong nháy mắt, đạo kiếm quang kim sắc lợi hại đã phá ngực gã chui ra… Tuy rằng Lâm Tòng Chi không còn cảm nhận được đau đớn nhưng vẫn biết khối thân thể này đã trở nên vô dụng rồi.

Mà cùng lúc ấy, Thái Dần cũng không còn quan tâm đả kích do ái đồ tu ma mang lại nữa, bởi vì ông càng không thể chịu nổi việc trơ mắt nhìn sinh mệnh của Phong Thiệu sẽ biến mất trước mắt mình. Tuy ông không hiểu rõ ma khí đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn chém một kiếm về phía chày Bát Quái Tử Anh quỷ dị kia theo bản năng!

Dù sao cũng là ma khí Thượng Cổ, cho dù nhận một kiếm của Phản Hư kỳ cũng không bị đánh vỡ mà chỉ vang lên tiếng ong ong rồi rơi xuống cách đó một thước. Dù Thái Dần cáu giận thì cáu giận nhưng cũng không dây dưa với ma khí kia nữa mà đánh một chưởng về phía tấm màn màu đen, gần như phế hơn phân nửa ma lực của Phong Thiệu trở về.

Không còn tấm màn đen che chắn, chày Bát Quái Tử Anh lại trở nên hưng phấn muốn xông về phía hư động một lần nữa. Cố Hoài cầm Côn Luân lệnh trong tay, bấm tay niệm thần chú hiệu triệu một đạo đại kiếm văn mang theo uy áp khổng lồ lập tức bao vây lấy hư động. Chày Bát Quái Tử Anh không còn chỗ để xâm nhập nên rơi trở lại mặt đất.

“Cái đứa ngu xuẩn này, đã lớn đầu như vậy rồi còn… ai bảo ngươi phi lên chắn?” Giọng nói của Thái Dần đầy hùng hổ nhưng đôi tay ôm đồ nhi nhà mình lại vô cùng dịu dàng, vững chắc.

Tất nhiên Phong Thiệu cũng nghe ra được sự quan tâm bên trong tiếng mắng này, lòng y cảm thấy vô cùng ấm áp, trên mặt càng bày ra vẻ hổ thẹn cùng hối hận mười phần rồi suy yếu nói: “Đó là ma khí Thượng Cổ, một khi thứ này an nhập tông mạch thì kiểu gì cũng sẽ hấp thu sạch mạch linh. Dù sao đồ nhi cũng đã bị người ta biến thành Ma tu, chẳng còn mặt mũi gặp sư tôn, cũng không còn mặt mũi đối diện với Côn Luân, nếu có thể lấy thân ngăn cản âm mưu của những kẻ muốn động đến Côn Luân, vậy cũng đáng giá.”

“Nói mấy lời rắm thối gì đấy?” Thái Dần hận không thể dùng một bàn tay đánh tỉnh đồ đệ nhà mình, nhưng sắc thân và pháp thân của Phong Thiệu đều là dáng vẻ bị hư nhược đến chẳng động đậy nổi, phần thân thể bị kiếm của ông chém trúng lại càng huyết nhục mơ hồ, khiến cho ông dù nghe được lời nói của tên vô liêm sỉ này nhưng cũng không thể ra tay nổi.

“Sư tôn… tha thứ cho đồ nhi sao…” Phong Thiệu cố gắng giữ vững tinh thần nhưng lần này y bị thương không phải là giả, chỉ vì cầu một kích tất trúng mà y thực sự đã để thân thể bị chém nát. Cho nên dù là cố ý hay do tình huống thân thể, Phong Thiệu nói xong câu đó cũng không đợi Thái Dần trả lời đã không thể chống đỡ nổi nữa mà ngất đi.

“Sư đệ là Ma tu, vậy…” Cố Hoài cầm đèn Hộ Nguyên bước lại gần, trong ánh mắt dường như ẩn ẩn vẻ buồn rầu.

Thái Dần chợt có hơi mất khống chế, tức giận và cuồng loạn quát lớn tiếng: “Ma tu thì làm sao? Chẳng phải vẫn là đồ đệ ta đấy thôi? Nhìn cái bộ dạng này của nó đi, ngu ngốc chỉ lo lắng mấy thứ rắm thối, dáng vẻ chân thành ngu xuẩn như vậy… Đến tột cùng là kẻ nào đã tính kế đồ nhi của ta? Lại còn ép nó phải đi vào con đường Ma Đạo!”

Cố Hoài không nói gì mà chỉ yên lặng nhìn Phong Thiệu đang mê man, sau đó mới trả lời: “Việc này khó tránh khỏi liên quan đến sư huynh, cũng phải đợi sư đệ tỉnh lại mới biết được nội tình.”

Thái Dần không bớt giận mà gật đầu, lại nhìn cái xác đã không còn rõ hình thù trên đất, ông liền nâng tay ném ra một đạo Xích Hỏa đốt nó thành tro tàn.

Kịch bản thiết lập ưu đãi dành cho nhân vật phản diện chính là kiểu trên phương diện tu Đạo thì chẳng có gì nổi bật, đặc biệt còn có nhân vật chính như châu như ngọc ở thế đối lập. Thế nhưng nếu tu ma thì một ma thể trời sinh như Phong Thiệu liền có thể chỉnh nam chính Lữ Minh Tịnh trong nguyên tác đến chết đi sống lại vài lần.

Phong Thiệu buông bỏ vốn gốc, ra tay nặng, nếu là một Ma tu khác không có ma thể trời sinh duy trì thì dù có tư chất tốt đến mấy chỉ sợ cũng phải toi nửa cái mạng, thụt lùi mất một cảnh giới tu vi.

Mà y lại không bị thương tổn đến đạo cơ, chỉ là thân xác trông có hơi đáng sợ.

Vết thương trên người và ma khí hao tổn ở đan điều đều có thể nhờ thời gian để tĩnh dưỡng trở lại, nhờ đan dược để bồi bổ trở lại, nhờ pháp khí để bảo vệ trở lại, thậm chí nhờ nguyên tinh…

Hơi thở quen thuộc này… Phong Thiệu từ trong hỗn độn chợt cảm nhận được đan điền vốn đang khôi phục cực kỳ thong thả lại bỗng tăng tốc hơn trước, nguyên khí được hút bổ sung vào giúp cho y miễn cưỡng tỉnh táo hơn vài phần. Thần thức hơi nhen nhóm của y hấp thu từng chút một, rốt cuộc cũng tỉnh lại sớm hơn so với dự đoán lúc trước.

“Ngươi…” Phong Thiệu quả thật không nói nên lời, tầm mắt từ mơ hồ chuyển thành rõ ràng, thứ đầu tiên đập vào trong mắt chính là tiểu súc sinh Phong Bạch kia cùng với đại điểu cứng rắn đang vẫy gọi của hắn. Hơn nữa tay của đối phương lại còn đang nắm chặt lấy vật hưng phấn bừng bừng ấy để tuốt không ngừng… chăm sóc người bệnh nặng đang hôn mê bất tỉnh bằng cách tuốt chym, đây là chuyện mà một con người bình thường sẽ làm ư?

Phong Thiệu có lòng muốn mắng chửi người nhưng lại chẳng có sức, chỉ đành ném cho hắn một ánh mắt trợn trắng dã, thế nhưng mỗi trợn trắng mắt như vậy cũng đã khiến y cảm thấy muốn ngất xỉu lần nữa. Đủ thấy trận đánh lúc trước đã làm y tiêu hao quá độ đến nhường nào.

“Thúc thúc.” Phong Bạch cảm nhận được phản ứng mỏng manh của người dưới thân, một tay vẫn không ngừng hoạt động, tay còn lại tựa như trấn an mà xoa nhẹ hai gò má tái nhợt của Phong Thiệu, giọng nói dịu dàng: “Không cần vội vã tỉnh lại, người cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ngươi đứng trước mặt ta tuốt chym, bảo ta nghỉ ngơi cho tốt kiểu gì bây giờ?

Thế nhưng Phong Thiệu chẳng có sức để nói một câu dài như vậy, vì thế đành phải mắng mỗi một chữ "Đệt."

"Giọng nói của thúc thúc có hơi khàn." Phong Bạch cười, lấy từ trong túi gấm ra một hồ lô chứa nước linh tuyền, tự mình nhấp một ngụm rồi cúi người xuống chặn miệng của Phong Thiệu, sau đó đưa nước suối qua đút cho y.

Được linh tuyền nhuận hầu giúp Phong Thiệu cảm thấy miệng mình thoải mái hơn một chút, nhưng đối phương sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại không thu miệng lưỡi của mình lại mà vẫn cứ công thành đoạt đất trong miệng y, đúng là lửa nóng đến cực điểm.

Đừng nói hiện giờ y đại thương mới khỏi, cho dù là bình thường thì loại tình huống này Phong Thiệu cũng chẳng có hăng hái thân thiết. Vì thế y lấy hết toàn bộ sức lực của mình để hung hăng cắn đầu lưỡi đang khuấy đảo kia.

Với Phong Thiệu mà nói thì đó là nhát cắn độc ác nhưng với Phong Bạch thì cùng lắm cũng chỉ như một cái cắn nhẹ đầy nũng nịu mà thôi, ngược lại khiến cho vật trong tay hắn do động tác quá mức nhiệm vụ nên chẳng chịu hưng phấn mấy thì lúc này tựa như bị trêu chọc mà dựng thẳng càng thêm cứng rắn, thậm chí phần đầu còn tràn ra ít chất dịch lỏng.

Phong Bạch càng hôn sâu hơn, tay cũng vuốt ve đến phần ngực nhũ, eo lưng của đối phương, cảm nhận thân thể rắn chắc mịn màng, tất cả đều biến thành sự tác cầu dường như vô biên vô hạn… Rốt cuộc hắn cũng gầm nhẹ một tiếng.

Phong Thiệu quen thuộc âm thành này đến không thể quen thuộc hơn được nữa, bao nhiêu lần ân ái giữa đêm khuya, một tiếng này chính là tiếng kèn giải thoát của y.

Thế nhưng hiện giờ nghe thấy âm thanh ấy khiến Phong Thiệu thật sự không biết nên bày ra biểu cảm gì. Đứng trước một người đang bệnh nặng mà tuốt chym, mới chỉ hôn mấy cái, sờ soạng mấy phát đã bắn ra rồi… Y thực sự hoài nghi một cách sâu sắc rằng có phải trong đầu tiểu súc sinh này cũng chỉ có mỗi chuyện ấy hay không.

Một tay Phong Bạch hóa nhập nguyên tinh của mình vào trong đan điền của đối phương, khóe mắt liếc qua Phong Thiệu đang nằm trên giường liền bắt gặp khuôn mặt đầy rối rắm của y, hắn còn tưởng là y dục cầu bất

mãn, vì thế trấn an: “Thúc thúc đừng nóng vội, chờ người dưỡng thương cho tốt rồi chúng ta lại làm cũng không muộn.”

Phong Thiệu ngậm đầy một ngụm máu đầu tim nhưng trên mặt vẫn vô cùng cao quý lãnh diễm: “Làm mẹ ngươi ấy.”

“Không phải ta đã nói đời này của thúc thúc chỉ có thể bị ta làm hay sao.” Phong Bạch nói không nhẹ không nặng, một tay dò xét bụng dưới của đối phương, sau khi cảm nhận được thứ kia đã cứng rắn thì nơi sâu trong đáy mắt hắn cũng hiện lên chút ý cười: “Thúc thúc đúng là không thành thật chút nào, vẫn chỉ có nơi này là thành thật nhất thôi.”

Phong Thiệu quay đầu, trong lòng bi phẫn, kỹ xảo biểu diễn có cao đến mức nào cũng chẳng thể khống chế được cái tên đồng đội heo ở bụng dưới, để cho tên súc sinh này chiếm thượng phong mất rồi.

May mà Phong Bạch cũng chỉ dẻo miệng vậy thôi, tuốt thì tuốt nhưng mục đích lại vô cùng rõ ràng, đó là giúp Phong Thiệu thải bổ. Nếu chỉ muốn khôi phục vết thương với tốc độ bình thường thì dùng đan dược hay pháp khí đều được, có điều cũng phải tĩnh dưỡng mất ba năm. Thế nhưng nhờ có nguyên tinh của Phong Bạch giúp ích, dù sao cũng là nguyên khí tinh thuần của thân thể thánh thú, giúp cho tốc độ phục hồi của Phong Thiệu tăng lên nhanh chóng.

Sau khi Phong Thiệu nhìn Phong Bạch tuốt gậy hơn bốn tháng cộng với một chút tình thú hỗ trợ phía sau, rốt cuộc y cũng khôi phục được hơn phân nửa.

“Về sau đừng mạo hiểm như vậy nữa.” Phong Bạch đưa tay ôm lấy Phong Thiệu vừa mới xuống giường, y tránh một chút, sau đó vẫn tựa đầu trên vai đối phương, chỉ cười: “Không nỡ bỏ con sao bắt được sói.”

Cằm Phong Bạch cũng vừa lúc gác lên trán đối phương, nói: “Nếu là đứa nhỏ thì không nói làm gì, nhưng thúc thúc lại lấy chính mình ra để mạo hiểm, cho dù bắt được sói thì cũng không còn giá trị.”

“Tuy nói thế nhưng có bao giờ lấy được thứ tốt mà không phải phiêu lưu đâu? Sói phải bắt trong hiểm cảnh.” Phong Thiệu nhíu mày. Tuy có vài phần mạo hiểm nhưng không phải y ứng phó hoàn toàn bằng khí phách và may mắn. Sau khi rơi vào tình huống ấy, thậm chí y đã phỏng đoán ra những kiểu phản ứng mà Thanh Dương sẽ làm, cũng nghĩ các cách đối phó tương ứng. May mà lần trước đã từng tiếp xúc với gã, hơn nữa sau khi biết rõ thân phận của đối phương, y cũng dễ dàng đoán được Thanh

Dương không phải chỉ ghen ghét mình ở mức độ bình thường mà hẳn phải là thâm thù đại hận.

Kế tiếp y làm thế nào để lợi dụng điểm ấy thì phải dựa vào biết thời biết thế. Nếu Tu Di lão tổ đã muốn gặp y, vậy nghĩa là lão vẫn có chỗ còn cần đến mình. Mà trong nguyên tác Tu Di lão tổ chỉ từng xuất hiện một lần duy nhất, hiện giờ tình tiết đã bị thay đổi, chắc chắn là do y không đi theo con đường cũ của Thanh Thành, chẳng hạn như y không phản bội tông môn. Cho nên những việc vốn phải do Thanh Thành làm thì hiện giờ lại có Thanh Dương thay thế.

Tuy nhiên vẫn có một số việc mà người ngoài không thể làm thay được, chẳng hạn như một mảnh tàn quyển còn nằm trong tay Côn Luân, thể nào cũng phải do đệ tử của Côn Luân, còn là đệ tử chân truyền mới có thể động vào. Cho nên Phong Thiệu phỏng đoán chỉ sợ Tu Di lão tổ cũng không muốn y bại lộ thân phận, hơn nữa không chừng còn có việc cần y ra tay.

Ngay từ đầu Phong Thiệu đã không nghĩ sẽ giúp người ngoài đối phó Côn Luân, huống chi muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Một khi có chuyện xảy ra, nhất là lúc ăn cây táo rào cây sung lại bị bóc trần thân phận Ma tu, cho dù y có bất tử thì cũng chẳng thể ngẩng đầu làm người ở đất Cửu Châu nữa, chỉ còn nước gia nhập trận doanh Ma tu của Tu Di lão tổ mà thôi.

Cho nên Phong Thiệu dứt khoát tương kế tựu kế, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, y liền khiến cho thân phận Ma tu của mình bại lộ một cách cao cả, nhất là ở trước mặt những người vô cùng yêu thương mình như sư tôn và sư huynh, cứ thế một màn thật thật giả giả diễn xong, cho dù không thể ở lại Côn Luân nhưng ít nhất cũng hóa giải được sự ngăn cách và phản ứng dây chuyền, nhân tiện còn đắp nặn thêm cho hình tượng đạo đức tốt bụng bấy lâu nay của y.

Những đầu đuôi ngọn nguồn này Phong Thiệu đã nói hết lại toàn bộ cho Phong Bạch nghe lúc còn đang dưỡng thương. Cho dù y không nói thì thực ra Phong Bạch cũng đoán được đại khái. Thấy hiện giờ Phong Thiệu vẫn có thể ở lại trong động phủ của Côn Luân để dưỡng thương thì hắn cũng biết đó là kế hay, thế nhưng hắn vẫn thấy không đáng giá.

Phong Bạch ôm chặt eo Phong Thiệu, một tay còn vuốt ve trên lưng đối phương, thấp giọng nói: “Lâm vào hiểm cảnh cũng phải do ta giải quyết.”

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Nấm nhỏ: Mẹ, mẹ vừa làm gì cha vậy ?[⊙ o ⊙]

※ Phong Tiểu Bạch: … Giúp đỡ lẫn nhau.=_,=

※ Nấm nhỏ: Ò ~o[*////▽////*]q

※ Xuyên Nghi:… Ân… A… Hô hô

Bảy ngày bảy đêm sau

※ Xuyên Nghi: Ta, ta, ta thật sự không cần giúp !σ[っ °д °;]っ

------oOo------

Chương 98

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng Phong Thiệu đã khôi phục hơn phân nửa nhưng cũng không vội vã rời khỏi động phủ, thương thế phải điều dưỡng càng lâu thì bài tình cảm này lại càng phát huy tác dụng.

Dù sao chuyện này còn liên quan đến tông mạch, biến cố trước đó sợ là toàn bộ đệ tử và các trưởng lão của Côn Luân đều đã biết được ngọn nguồn, cũng quyết định không lộ ra chuyện y là Ma tu. Tuy nhiên Phong Thiệu không cho rằng hiện giờ có thể ở lại động phủ của Côn Luân để dưỡng thương nghĩa là vạn sự đã đại cát, thế nhưng ít ra tình huống cũng không phải quá xấu, mà khổ nhục kế thì không ngại càng nhiều càng tốt.

Cho nên Phong Thiệu tính toán cứ làm ổ thêm một năm nữa rồi mới xuất đầu lộ diện.

Bên trong động phủ lúc nào cũng như mùa xuân, gió êm liễu rủ, cây cỏ xanh tươi rợp bóng.

Tuy nơi này không lớn nhưng Phong Thiệu lại rất có cảm tình, lúc đầu y chỉ coi chỗ này là nơi ở của người trước, thế nhưng về sau tất cả thảo mộc và cây cối bên trong động phủ đều được y và Phong Bạch cùng chăm sóc. Nếu y cũng bị lệnh cưỡng chế không cho nhập Côn Luân giống Nấm thì sẽ không thể trở về động phủ đã làm bạn vài thập niên này được nữa rồi.

Tuy nhiên cảm khái thì cảm khái vậy nhưng trong lòng Phong Thiệu đều đã có tính toán từ trước, cho dù khổ nhục kế lần này có dùng được hay không thì cũng không thể ở lại đây được nữa.

“Anh anh anh anh anh.” Cỏ Hợp Hoan bị Phong Thiệu nhấc ra khỏi dịch dưỡng linh đặt trong viện, bàn tay nó không ngừng vẫy gọi, tỏa ra sự yêu kiều.

Đôi cỏ Hợp Hoan một hùng một thư* này đã hoàn toàn trưởng thành, lúc còn nguyên hình thì không nhìn ra có gì khác biệt, chỉ là dáng vẻ béo béo nộn nộn xanh tươi. Thế nhưng khi đầu ngón tay Phong Thiệu tung bay vận lên ma quyết, tầng tầng hắc vụ bao quanh lấy chúng khiến phần tim của cỏ Hợp Hoãn cũng lộ ra màu đen, từ trong sương mù dần hóa thành hình người. (*hùng là giống đực, thư là giống cái. Có điều để nam nữ thì không chuẩn vì đây là cây cỏ nên mình tạm để nguyên như vậy)

Sau khi chúng biến thành hình người thì đều có dáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi, thân thể hai người trần trụi, toàn thân trắng nõn. Hùng thảo biến thành một thiếu niên, mái tóc đen nhánh lộ ra mấy phần lục sắc, dáng vẻ tế mi tú mục lúc nào cũng ẩn ẩn ý cười; Thư thảo biến thành thiếu nữ mang theo mấy phần diễm lệ, ngũ quan lay động lòng người, trong mắt như ẩn chứa nét xuân sắc vô hạn.

Tuy rằng rất vất vả mới luyện thành hình người, cũng giống với mấy cọng cỏ Hợp Hoan của đan tu năm đó trên đài đấu pháp kén rể, thế nhưng hai ngọn cỏ Hợp Hoan này lại chưa mở được thần trí, cho dù Phong Thiệu đã dùng phương thức luyện ma để nuôi dưỡng chúng.

Bồng Khâu đỏ mắt nhìn hai người nam nữ kia, giọng điệu chua lè: “Ngươi dùng cách thức luyện con rối để nuôi linh thảo, thế mà còn nuôi thành công đã là một cơ duyên vô cùng tốt rồi. Linh trí của linh thảo nào phải thứ dễ dàng khai mở như vậy, cho dù là linh trí của yêu thú thì cũng phải nghìn con mới có được một con, chuyện này phải dựa cả vào duyên pháp, huống chi là mấy cọng cỏ. Ngươi đừng quá tham lam.”

Tất nhiên Phong Thiệu cũng hiểu được đạo lý này, y không phải người có lòng tham không đáy, thử sáng tạo mà đã thu được thành tích như vậy là rất may mắn rồi, dĩ nhiên cũng phải hao hết sức lực. May mà linh khí ở Côn Luân sung túc, cộng thêm trong tay Hà Loan có được yếu quyết nuôi dưỡng do tổ tiên truyền lại, cùng với ma công tâm đắc của Bồng Khâu… Tất cả những thứ đó hợp lại mới có thể nuôi dưỡng hai ngọn cỏ Hợp Hoan này thành con rối, mà không phải chỉ là hai cây cỏ Hợp Hoan bình thường.

Nếu là cỏ bình thường thì sẽ chỉ biết tấn công theo bản năng giống như năm đó y bị hương thôi tình của Hợp Hoan dụ dỗ, tuy rằng hương kia vô cùng hung mãnh nhưng ảo giác lại không thể tổn thương được y. Thế nhưng con rối thì khác, chúng không chỉ có mỗi loại tấn công này mà còn có thể không ngừng tăng cường thực lực sau mỗi lần được luyện hóa, tính dẻo dai cực cao.

Vì giúp hai sức chiến đấu của mình phát huy tác dụng càng lớn hơn nữa, Phong Thiệu không thể không thảo luận nghiên cứu cùng Bồng Khâu. Sau một hồi thảo luận, thí nghiệm, luyện chế tốn công tốn sức thì cũng đã trôi qua hơn mười ngày. Mãi đến khi Phong Bạch từ bên ngoài trở về động phủ, đập vào mắt là hình ảnh hai người Phong Thiệu và Bồng Khâu đang không ngừng chọt tới chọt lui trên người một thiếu niên độ mười tám mười chín tuổi.

"Thúc thúc." Phong Bạch gọi một tiếng, đi tới. Bàn tay hắn đã âm thầm kháp pháp quyết, thế nhưng sau khi nghe thấy thiếu niên kia phát ra một tràng tiếng "A a a a" thì thủ pháp của hắn cũng bị kiềm hãm, sau đó lại im lặng rụt về.

Trong lòng Phong Thiệu đang mặc ngâm một đạo ma lệnh, thân thể trắng nõn của thiếu niên và thiếu nữ kia liền lập tức hóa thành một làn sương mù đen, lúc sương tán đi lại trở về hình dáng hai cây cỏ. Sau khi an trí hai cọng Hợp Hoan về lại dịch dưỡng linh, y mới ngẩng đầu hỏi: "Trở về rồi à, Xuyên Nghi và Nấm có khỏe không?"

Lúc trước hai người quá sốt ruột, Phong Bạch mang theo Xuyên Nghi và Nấm vội vàng đuổi theo nhưng Nấm không thể bước vào Côn Luân nên Phong Bạch đã để Xuyên Nghi ở lại bên ngoài trông nom nó, sau đó liền một lòng một dạ ở trong tông môn chăm sóc người bệnh Phong Thiệu. Suốt bốn tháng đằng đẵng Phong Bạch cũng không ra ngoài nom lại Xuyên Nghi và Nấm nhỏ, nếu không nhờ Phong Thiệu hỏi đến thì chỉ sợ một lớn một nhỏ ở bên ngoài đã bị hắn ném đến chín tầng mây rồi.

"Thúc thúc yên tâm, Xuyên Nghi chăm sóc Nấm tốt lắm." Phong Bạch không tự chủ bày ra vẻ tươi cười, nói tiếp: "Ta đã mang bọn họ tới Hoàng gia, Hoàng gia vẫn nhớ rõ thúc thúc từng đối xử tốt với họ nên cũng thu dọn chu đáo chỗ ở đồng thời an bài thị đồng chiếu cố ân cần, còn hỏi thăm chuyện sang năm tông môn thu nhận đệ tử mới nữa."

Phong Thiệu tà mắt liếc nhìn hắn, chỉ nói: "Được, Hoàng gia kia cũng chẳng phải niệm tình ta từng đối tốt với họ, ta có tốt đến mấy cũng đâu thể so được với đệ tử thân truyền duy nhất của chưởng môn cơ chứ. Nói

đến chuyện thu đệ tử năm sau, vậy càng là công sự của thiếu tông chủ nhà ngươi, một kẻ sắp bị đuổi ra khỏi Côn Luân như ta đâu thể trộn lẫn cùng."

Phong Bạch cười, duỗi dài tay kéo đối phương vào trong lòng: "Thúc thúc cũng muốn làm thiếu tông chủ ư? Ngày sau ta kế vị liền để thúc thúc làm thiếu tông chủ là được rồi."

"Nói hưu nói vượn." Phong Thiệu trừng mắt liếc nhìn Phong Bạch, Phong Bạch lại không đổi sắc mặt mà cười tủm tỉm hỏi tiếp: "Vậy thúc thúc muốn làm gì nào?"

Muốn làm gì?

Chuyện muốn làm nhiều lắm… Sống sót, tẩy trắng cho mình, hóa giải tòa đại sơn Tu Di lão tổ, còn cả bảo vệ Côn Luân không dẫm vào vết xe đổ, tăng lên tu vi, đề cao năng lực, phi thăng bất tử (vân vân).

Bởi vì chuyện muốn làm quá nhiều nên Phong Thiệu luôn phải an bài từng cái một theo kế hoạch, những chuyện chưa quy hoạch thỏa đáng thì y cũng không thích nói ra khỏi miệng. Thế nên chợt bị hỏi như vậy ngược lại khiến y chẳng kể nổi một phần ba.

Phong Bạch cũng không lưu tâm, nâng tay đỡ lấy cằm Phong Thiệu, dùng lực nâng mặt y lên, ánh mắt dừng trên ấy lưu luyến không thôi: "Bất kể thúc thúc muốn làm gì cũng phải làm cùng ta. Ta cũng chỉ ở bên một mình thúc thúc."

Phong Thiệu ngẩn ra, cũng dừng động tác đang kéo tay hắn, bất đắc dĩ nói: "Biết, ai ném được tiểu súc sinh nhà ngươi cơ chứ."

Phong Bạch cũng hơi lơ đễnh, như chợt nhớ ra điều gì, hắn cởi bỏ túi gấm rồi đưa qua "Đây là Hoàng gia hiếu kính thúc thúc."

"Bọn họ có dụng ý gì, ngươi cũng say theo hả. Thứ này không phải để hiếu kính ta, cái bọn họ quan tâm là năm sau thu nhận đệ tử." Phong Thiệu nhướn mày, cuối cùng không quên thêm một câu "Tự mình cầm đi, năm sau sẽ càng nhiều hơn"

"Thúc thúc còn so đo cái này với ta? Của ta không phải cũng là của người hay sao?" Giọng nói của Phong Bạch cực mềm, ngẩng mặt giống như một đứa nhỏ.

Vốn Phong Thiệu cũng không coi là thật, lúc này lại chẳng thể giận nổi, một tay bám chặt cổ hắn, cười mắng: "Đó là tất nhiên, năm đó tiểu súc

sinh nhà ngươi đã ăn không hơn nửa gia sản của ta, cho dù của ngươi là của ta thì ta cũng vẫn phải chịu thiệt.”

“Ta đây vẫn còn.”

Phong Bạch chợt quay người, lỗ mãng áp đảo Phong Thiệu trên đất, hắn giống như một con dã thú tham lam hôn cắn đối phương.

Phong Thiệu bị cắn xé hơi đau đớn nhưng cũng không đánh chửi hắn, ngược lại còn siết chặt cánh tay của mình hơn. Y ngắm nhìn tiểu súc sinh này không chớp mắt, giọng nói ấm áp: “Mới chỉ ngắn ngủi có hơn hai mươi năm mà tu vi của ngươi đã đại tăng, thực lực siêu quần. Không chỉ là thiếu tông chủ Côn Luân trong mắt bọn họ mà còn là thủ đồ của sư huynh ta. Ta cực kỳ tự hào.”

Phong Bạch hôn một đường từ xương quai xanh của đối phương lên trên, khẽ mổ cánh môi của y, khi nghe thấy vậy thì hắn bỗng dừng động tác, nghiêng đầu nhìn qua. Phong Bạch thấy rõ bên trong ánh mắt của y có sự tin tưởng, thân thiết, yêu thương, mỗi một cảm xúc ấy đều khiến hắn chìm sâu vào cảm giác thỏa mãn. Phong Bạch hận không thể ăn sống nuốt tươi, ngay cả da thịt cũng ăn sạch vào trong bụng, hoàn toàn dung hợp thể xác và tinh thần của mình với đối phương, giúp cho hắn không bao giờ còn phải cảm thấy lo lắng bất an thúc thúc sẽ chợt biến mất không dấu vết nữa.

Thời gian một năm với tu giả mà nói chỉ như mấy cái chớp mắt, tuy rằng Phong Thiệu không ra khỏi động phủ, không thể luyện trường kiếm nhưng cũng không chậm trễ chuyện tu hành. Một năm này Phong Bạch cũng không tới chỗ các trưởng lão để học tập nữa, lúc nào cũng lấy cớ là phải chăm sóc cho sư thúc để trồng nấm trong động phủ của Phong Thiệu.

Hai người không luyện kiếm, Phong Bạch liền cùng Phong Thiệu nghiên cứu tu luyện Cửu Tự Chân Ngôn. Công pháp này xuất phát từ tay Tử Hư, tác dụng mang lại rất bất phàm cho nên khó khăn khi tu luyện cũng không nhỏ. May mà vẫn còn hào quang nhân vật chính soi sáng, trước khi chết đều có thuộc tính của nhân vật phản diện thúc đẩy, cho nên tuy tâm pháp rất khó nhưng hai người vẫn ngày tiến ngàn dặm.

Thời gian ngoài lúc tu hành cũng không lãng phí, Phong Thiệu dùng toàn bộ tinh lực của mình cho hai cọng cỏ Hợp Hoan.

Sau khi cùng Bồng Khâu không ngừng thử nghiệm và sáng tạo, hiện giờ Phong Thiệu đã có thể tiểu hợp, tiểu hoan, thành lập ăn ý với hai nhánh

cỏ Hợp Hoan. Không cần lấy ra dược đỉnh, không cần học tâm pháp nuôi linh thực, cũng không cần linh căn hệ mộc, y chỉ cần dùng ma quyết thúc dục đã luyện hóa được hai nhánh linh thảo này trở thành con rối một cách vô cùng thuận buồm xuôi gió. Phương thức công kích cũng không chỉ có một loại như trước.

Lúc này đã không còn cách thời gian Phong Thiệu tính toán cho kế hoạch bao lâu nữa, khi y đang chuẩn bị sẵn sàng đi tới Hư Vô phong để biểu lộ cõi lòng thì động phủ lại nghênh đón một vị khách — Phong Thiệu dùng thức tảo kiểm tra liền thấy được người tới mặc tăng bào phất phới, chính là Tử Giác với vẻ phóng khoáng. Lúc này Từ Giác mỉm cười nói: "A Thiệu, là ta."

Sau khi ông ta nói xong những lời này, chiếc nhẫn trên ngón tay cái của Phong Thiệu cũng hưởng ứng mà phát ra ánh sáng.

Phong Bạch cũng lưu ý đến điều này, ánh mắt hắn bất giác trở nên sâu thẳm.

Bất kể là vì đã tính toán phải đi biểu lộ chân tình hay do đối phương là Từ Giác, Phong Thiệu cũng không còn giả bộ vết thương chưa lành nữa. Cho nên khi Từ Giác vừa tiến vào liền phát hiện Phong Thiệu vẫn êm đẹp, cũng không có dáng vẻ mệt mỏi thì không khỏi cảm khái: "Nếu không phải ta từng nghe Thái Dần sư huynh kể lại tình hình lúc ấy thì hiện giờ đã nghĩ là ngươi căn bản chưa từng bị thương."

Nói xong, ông giống như còn lo lắng mà cầm lấy cổ tay Phong Thiệu, ý muốn tham thức.

Hành vi không giống người ngoài bậc này đập vào mắt Phong Bạch liền khiến ánh mắt hắn lại tăng thêm một tầng âm u, thế nhưng trên mặt vẫn biểu hiện như thường. Hắn đi lên phía trước kéo tay Phong Thiệu trở về, sau đó tạ lỗi với Từ Giác: "Tình hình hiện giờ của sư thúc, kỳ thật cũng không muốn để cho ngươi ta đến xem mình như tà ma ngoại đạo… " Giọng điệu này của hắn ý từ là: cho dù hiện giờ Phong Thiệu đã trở thành Ma tu nhưng cũng có kiêng kị.

Lời này thật sự là vô căn cứ, Phong Thiệu liếc mắt nhìn Phong Bạch nhưng cũng không vạch trần, ngược lại phối hợp hơi cụp mắt, bày ra dáng vẻ tâm sự tầng tầng.

Từ Giác cũng là người có thất khiếu Linh Lung*, lúc này liền thu tay lại, tiếc hận nhìn về phía Phong Thiệu: "Ông trời ghen tị anh tài, tuy rằng người đời khinh thường Ma tu nhưng ngươi cũng không cần tự coi nhẹ

chính mình, đứng trước sinh tử thì việc Đạo tiêu tan đã không còn ý nghĩa nữa. Sư tôn và các sư huynh ngươi sẽ khó chịu biết nhường nào?” (*Chỉ người thông minh, khéo léo)

Sau khi nói vài lời an ủi, ông lại vỗ bả vai Phong Thiệu, nói: “Còn có vài lời là sư tôn ngươi nói, nhưng trước mắt ông ấy không thích hợp tới gặp ngươi cho nên nhờ ta chuyển lời hộ. Ngươi không thể ở lại Côn Luân cho nên sư tôn đã giao phó ngươi lại cho ta. Mấy năm nay ta cũng ít khi về chùa mà thường hay dạo chơi bên ngoài, người đi theo bên cạnh ta cũng có thể nhập thế học hỏi thêm kinh nghiệm.”

------oOo------

Chương 99

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kỳ thật với phong Thiệu hiện giờ thì chuyện nhập thế tục cùng với Từ Giác không hẳn là không tốt, điều này có ý nghĩa ít nhất Côn Luân cũng không truy cứu chuyện y tu ma nữa. Dù không thể ở lại tông môn nhưng cũng không hạ lệnh trục xuất y khỏi Côn Luân, thái độ này đã được coi là vô cùng dung túng rồi.

Phong Thiệu trầm mặc, Từ Giác cũng nhìn thấy được, trong lòng ông khẽ động, cười nói: “Không cần lo lắng, nếu sư tôn ngươi đã giao phó ngươi cho ta thì đó cũng tính là trách tội rồi. Tuy rằng không thể ở lại Côn Luân nhưng cũng không xóa tên ngươi… ”

“Sư thúc, chúng ta xuất tông thôi.” Phong Bạch giúp Phong Thiệu chỉnh lại vạt áo, không dấu vết đẩy bàn tay dư thừa kia ra.

Mày của Từ Giác khẽ nhướn, nhất thời ánh mắt nhìn hai người cũng hiện lên chút ý tứ không rõ.

Phong Thiệu lại chẳng có tâm trạng quan tâm những thứ này, chỉ nói mấy câu có lệ với Từ Giác như là “Mông sư thúc không chê, nguyện ý nâng đỡ vân vân…” Mà nói gì thì nói, dù sao y cũng là Ma tu. Trong tứ đại tông môn, người dám nguyện ý tiếp nhận củ khoai nóng phỏng tay là y đây chắc chỉ có mình Tử Giác, ngược lại tình bạn của ông ta với sư tôn nhà mình đúng là rất sâu sắc.

Nói xong mấy thứ này, Phong Thiệu liền đi thẳng về phía Hư Vô phong.

Ý định ban đầu của y cũng là muốn rời khỏi tông môn, dù sao nếu y vẫn ở Côn Luân chính là đang để lại tai họa ngầm, không bằng dứt khoát rời khỏi đây thì tốt hơn. Vốn Phong Thiệu vẫn còn vài mục tiêu khác cần tính toán, thế nhưng dụng tâm hiểm ác của Tu Di lão tổ đã không che dấu được nữa rồi, y không thể biết rõ trên núi có hổ còn cứ đâm đầu vào được. Đó không phải là dũng cảm mà là lỗ mãng.

Tuy rằng kiểu gì cũng phải xuất tông nhưng cách thức ắt có sự khác biệt, cùng là việc thân phận Ma tu bị bại lộ nhưng phải làm ra kết quả tốt nhất.

Cho nên chuyện đầu tiên khi Phong Thiệu đến Hư Vô phong chính là quỳ bái cáo biệt Cố Hoài.

Tính tình Cố Hoài xưa nay lạnh nhạt, rất ít khi xúc động. Y vì muốn cảm động lòng người, thậm chí trước khi bước vào tháp Thiên Diễn đã nghịch hành ma khí, chuyển thành linh khí lưu động trong kinh mạch khiến cho ma khí hỗn loạn, cơn đau đớn lan truyền khắp thân thể cũng khiến sắc mặt y trắng bệnh đi trong chốc lát, huyết khí tắc nghẽn cản trở càng làm cho y có dáng vẻ hoảng hốt tiều tụy.

Mang một dáng vẻ như vậy đi tới quỳ bái cáo biệt khiến chúng đệ tử nội môn đang đứng bên ngoài tháp Thiên Diễn đều nhìn thất rõ ràng. Bọn họ liên hệ lại biến cố xảy ra một năm trước cùng với vị sư thúc vẫn luôn tươi cười ôn hòa, nay lại rơi vào tình cảnh như vậy, không khỏi đều lộ ra vẻ mặt chẳng đành lòng. Bọn họ cùng tranh nhau nhìn y, sau đó không hẹn mà đều lấy lễ để chào.

Tuy rằng một năm này Phong Thiệu không ra khỏi động phủ nhưng dư luận trong tông môn như thế nào thì y đều nắm rõ được hết. Chung quy y còn có một cái ống loa chạy bằng cơm tên là Phong Bạch. Bởi vì vài thập niên này y đều buôn bán ân tình khắp Côn Luân, giúp mọi người làm rất nhiều việc tốt cho nên ai cũng đều tin tưởng y là người tốt. Bởi vậy dù sau này xuất hiện đủ loại rèm pha nhưng phần lớn các đệ tử vẫn đồng cảm với vị sư thúc này, cho rằng sư thúc vô tội bị người ta hãm hại, có không ít đệ tử còn tìm đến chỗ Phong Bạch để thăm hỏi tình hình gần đây của Phong Thiệu.

Phong Bạch giống với Cố Hoài, đều là người ít lời. Thế nhưng Cố Hoài là lạnh nhạt còn Phong Bạch lại là cô lãnh, lại thêm việc hắn là đệ tử đang được chú ý nhất ở Côn Luân hiện giờ cho nên bình thường cũng không hay trao đổi qua lại với các đệ tử khác. Có điều nhờ Phong Thiệu ân cần dạy bảo, hắn cũng biểu lộ ra một vài chi tiết đau khổ, chẳng hạn

như sau khi sư thúc tỉnh lại đã vô cùng giãy dụa và thống khổ với chuyện mình trở thành một Ma tu, có rất nhiều đêm chợt bật tỉnh giữa giấc rồi ôm mặt khóc rống; Hoặc như sư thúc luôn luôn tâm niệm đến an nguy của Côn Luân, còn nói: chuyện ma khí lần này liên lụy quá nhiều, bảo mọi người phải chú ý đề phòng vân vân và mây mây…

Cứ như thế, hình tượng một người lâm vào cảnh ngộ bi thảm, tâm tư đơn thuần, dù đang nhập Ma nhưng tâm vẫn luôn hướng về Côn Luân cũng được bàn tán sôi nổi.

Phong Thiệu tiền căn cùng với Phong Bạch hậu quả liền khiến cho phần lớn dư luận đều hướng về phía Phong Thiệu. Tất nhiên vẫn không thể dao động được tông quy của Côn Luân, kiếm tu nghiêm túc và cũ kỹ đã lưu truyền từ thời xa xưa đến giờ.

Các đệ tử đồng tình với cảnh ngộ mà Phong Thiệu gặp phải, Cố Hoài cũng không ngoại lệ, đặc biệt khi nhìn thấy Phong Thiệu dập đầu tạ tội, tự thuật sau này không thể coi Côn Luân là nhà để về nữa, cũng không thể chiếu cố các đệ tử lớn nhỏ trong tông môn, càng không còn được nghe các trưởng lão dạy bảo, cùng với rất nhiều ngôn từ cảm động lòng người khác. Cố Hoài chợt có kích động muốn giữ Phong Thiệu ở lại.

Thế nhưng thân là người nắm chặt Côn Luân lệnh trong tay, hắn vẫn phải kiềm chế. Đúng như sư đệ đã từng nói, hắn không thích hợp làm tông chủ, thế nhưng ít nhất hắn cũng muốn làm được như lời y, không cầu phát dương quang đại môn phái, chỉ cầu giữ vững tông môn. Trên vai hắn đè nặng hai chữ Côn Luân mà không phải chỉ là một người sư huynh bình thường, vạn năm tông quy cũng chẳng phải thứ một lời nhẹ bẫng là có thể sửa được. Loại tâm tình này cũng không tốt đẹp gì.

Cho nên thời điểm nhìn các vị trưởng lão lục đục kéo nhau đi vào tháp Thiên Diễn, Cố Hoài liền đứng trước mặt mọi người khen ngợi hành động vĩ đại lấy thân mình ra để cứu giúp an nguy tông môn của Phong Thiệu, đồng thời thưởng cho y rất nhiều đan dược và linh thạch. Một phần trong số ấy lấy từ túi riêng của hắn, một phần lấy từ Côn Luân.

Dưới tình huống này cũng không có ai phản đối, các trưởng lão đều là những người nhìn Phong Thiệu lớn lên từ nhỏ. Nếu y trở thành Ma tu với tâm tính thay đổi, trở nên độc ác thì cũng đành thôi, thế nhưng hiện giờ y không hề vì tư tâm của mình, thậm chí tự mình cầu xin được rời khỏi tông môn, ngược lại khiến bọn họ càng thêm niệm tình sư điệt của mình xưa nay tốt đẹp, cũng không hề keo kiệt đều mở hầu bao đưa tiễn.

Người xúc động nhất vẫn là mấy vị sư huynh đệ đồng môn của Phong Thiệu, tuy Trương Bách Thiên và La Thắng không ở đây nhưng Phương Trường Tín và Triệu Bác cũng thấy. Một người kéo tay áo của y không cho y đi, một người cứ rơi lệ không ngừng; Suy cho cùng cũng sống lâu hơn mấy trăm năm, lại từng nhận vị trí chưởng sự cho nên hiểu rõ tông quy lợi hại, dù Triệu Bác cảm thấy rất khó chịu nhưng cũng chỉ nói: "Sư đệ cứ nêu tên ác nhân đã hại đệ phải nhập Ma ra, du ta có phải khuynh tẫn hết thân này cũng phải báo thù cho đệ, thay Côn Luân trừ hại!"

Kỳ thật Triệu Bác vẫn còn gọi Phong Thiệu một tiếng sư đệ đã khiến y cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác luôn bị chúng bạn xa lánh, nhất là mấy vị huynh đệ này không ai chưa từng ra tay với gã, người sau càng ngoan tuyệt hơn người trước. Hiện giờ y nghe được hai chữ báo thù này thì càng thêm cảm động, không chỉ có y mà các đệ tử đang vây xung quanh cũng thấy xúc động theo, mọi người đều đồng thanh "Báo thù cho sư thúc !""Thay Côn Luân trừ hại" Vang vọng toàn bộ đỉnh núi, đinh tai nhức óc.

Mũi Phong Thiệu hơi chua xót, cộng thêm diễn xuất khống chế liền có giọt lệ không ngừng rơi xuống. Y nhẹ nhàng nâng tay, giọng nói ôn hòa mang theo sự nghẹn ngào :"Ma Chủ kia có tu vi Đại Thừa kỳ, nếu các vị sư điệt thật sự có lòng báo thù cho Thiệu, thay Côn Luân trừ hại thì hãy đặt toàn bộ tâm mình lên Kiếm Đạo, chỉ khi Côn Luân ta mạnh mẽ mới không bị kẻ khác bắt nạt!"

"Nâng cao sức mạnh Côn Luân !"

Bên trong tháp bỗng nhiên yên tĩnh, Phong Thiệu đứng ở trung tâm, tay y chợt khấp pháp quyết lấy ra Xích Viêm kiếm, trong tiếng rung động "Leng keng", một đạo Viêm Hỏa tựa như một con rồng lửa uy mãnh giương nanh múa vuốt rít gào lao ra. Tay trái của y lướt nhẹ như hoa rơi, trong miệng lẩm bẩm, theo tiếng "Phiêu" khẽ vang lên, trong tay y đã xuất hiện một luân ấn Đại Kim Cương bao trùm lấy hỏa long, khi hai thứ hợp lại với nhau một cách hoàn mỹ thì lập tức trào lên kiếm ý khôn cùng…

Kiếm ý hỏa long bạo liệt dường như cô động lại thành một đường uốn lượn gấp khúc màu đỏ, hóa hư thành thực, cho dù rõ ràng đó là kiếm pháp của Côn Luân nhưng kiếm thế mạnh mẽ đến vậy lại là điều chưa từng thấy được. Chúng đệ tử lập tức lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, ngay cả nhóm trưởng lão cũng đều ngưng mắt nhìn. Một chiêu vừa rồi của Phong Thiệu có độ khó thủ pháp cực cao, quả thật chỉ nhìn đã khiến người ta không thể không khen ngợi.

Cùng lúc đó, giọng nói trầm thấp nghẹn ngào của Phong Thiệu truyền đến xuyên thấu qua kiếm ý — "Kiếm đạo chí tôn, vô thượng Côn Luân !"

Ngọn lửa đỏ tươi rực rỡ không ngừng thiêu đốt bắn tóe ra những hoa lửa khiến cho độ ấm trong tháp Thiên Diễn không ngừng tăng lên, từng làn sóng nhiệt tản ra khắp bốn phía.

Cảm xúc của mọi người cũng bị ngọn lửa này thiêu nóng, ai cũng dựng kiếm đứng thẳng, ẩn chứa trong mắt là sự ngưng kết và vinh quang, tiếng sau cao hơn tiếng trước mà không ngừng hô to: "Kiếm đạo chí tôn, vô thượng Côn Luân !" Ngàn kiếm đều chỉ thẳng lên trời, kiếm ý tụ lại như nước sông đổ ra biển, tạo nên sóng to ngập trời dường như bao phủ lấy toàn bộ tháp Thiên Diễn.

Từ Giác ở bên ngoài tháp nhìn người thiếu niên đang đứng ngạo nghễ trong ánh lửa, rõ ràng là đạo bào màu nguyệt bạch dù không có gió nhưng vẫn tự lay động lại trông giống như một con hỏa Phượng Hoàng đang bay lượn bên trong lửa đỏ rực rỡ. Động tác của thiếu niên kia kiên nghị, giống như xẻ mây mù âm trầm chiếu xuống ánh nắng, không thể cản phá, ánh sáng tràn ngập khắp mọi nơi. Chói mắt đến mức khiến người ta chẳng thể nhìn thẳng.

Nhiều năm trước, có phải y cũng từng dùng loại kiên nghị ương ngạnh này để đột phá Chấp trong linh cảnh?

Bởi vì thất thần trong nháy mắt, Từ Giác đã làm rối chuỗi phật châu đang nắm trong tay, thế nhưng khi rời ánh mắt lại bất chợt đối diện với tầm mắt của một người khác — Bọn họ đều đang nhìn cùng một người.

Khi lửa nóng trong đôi mắt hoàng kim của Phong Bạch chạm phải ánh mắt lấp lánh của đối phương, chúng lập tức hóa thành lệ khí tàn bạo.

Nhìn tình cảm xúc động của quần chúng sau đó, tâm tình của Phong Thiệu cũng không thể bình ổn lại trong một lúc lâu. Y cũng giống với những đệ tử ở nơi này, đều coi Côn Luân là nhà, chẳng biết tự lúc nào đã vô cùng ỷ lại, để ý, coi trọng mảnh đất thân thương này. Giờ phút này y mới hiểu được, thì ra mấy năm nay nói là mua bán lòng người nhưng cũng không phải là như vậy, chính y đã thật sự coi đây là nhà mình.

Càng là như thế, Phong Thiệu càng không thể ở lại.

Y ngự kiếm dưới chân, còn chưa kịp bay lên đã thấy một hình dáng quen thuộc đang cất bước đi tới đây, chính là Phong Bạch.

“Ta đi cùng với sư thúc.” Phong Bạch nói đến vô cùng tự nhiên, ánh mắt không hề cố kỵ.

Thế nhưng không một ai nghĩ sâu hơn, trong bầu không khí như lúc này, Phương Trưởng Tín là người đầu tiên nhảy ra hưởng ứng, cậu bổ nhào vào trong lòng Phong Thiệu, hô to: “Ta cũng muốn đi với sư huynh.”

“Sư thúc!”“Sư thúc !” Chúng đệ tử cũng cùng lên tiếng giữ lại.

Phong Thiệu vừa muốn nói chuyện liền thấy một đám tường vân đang bay thẳng vào bên trong tháp, người đứng trên ấy rõ ràng là Thái Dần.

“Vi sư thật sự đã nhịn ghê gớm!” Thái Dần quát lên một tiếng lớn, trên mặt tràn đầy vẻ tức tức giận. Ông kéo Phong Thiệu đến bên cạnh mình rồi nhìn thẳng Cố Hoài đang ngồi trên thủ tọa và cả các trưởng lão, giận dữ: “Thiệu nhi một lòng vì tông môn, sinh tử cũng chẳng màng. Nếu không phải ta kịp thời cứu được thì e là đã đạo tiêu thân tử từ lâu rồi. Nếu nó thân là Ma tu mà tâm hướng Đạo, lại không hề làm hại người khác, vì sao tông quy không thể ngoại lệ một lần?”

Lời này vừa nói ra khiến toàn bộ hiện trường đều yên tĩnh, thế nhưng sau đó đã lập tức có đệ tử phụ họa. Hình tượng Phong Thiệu xưa nay luôn lấy việc giúp người làm niềm vui của mình, hết lòng vì tông môn đã ăn sâu vào tiềm thức của các đệ tử, nếu nói y muốn làm hại người nào đó thì chỉ sợ toàn bộ tông môn sẽ không một ai tin tưởng.

Cho nên ngay các cả trưởng lão và Cố Hoài cũng đều có hơi xúc động, nhưng cũng chỉ là xúc động vậy thôi. Phong Thiệu đặt trong mắt, tuy y cảm động thân phận của sư tôn như vậy nhưng lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo vì mình, thế nhưng y không hề cảm thấy lạc quan một cách mù quáng. Cục diện hiện giờ đã tốt hơn rất nhiều so với dự đoán ban đầu của y rồi, cho nên Phong Thiệu thấy đủ thì cũng thu tay.

“Thỉnh không cần ngoại lệ vì Thiệu. Nếu như tông quy vạn năm bị Thiệu phá hủy, cho dù đệ tử có ở lại thì cũng chẳng còn mặt mũi đối diện với tổ tiên trong tông, về sau càng không thể dạy bảo được truyền nhân.” Phong Thiệu nói thẳng, ngừng lại một chút, y vén đạo bào quỳ xuống chính diện trước tượng Tam Thanh, nói: “Nay Thiệu đã lưu lạc Ma Đạo, tự thỉnh xuất tông, ngày khác sẽ không bước vào Côn Luân nửa bước!”

Thái Dần không kịp ngăn cản, Phong Thiệu đã xoay người dập đầu về phía ông “Đồ nhi ngu dốt, đã để sư tôn phải phí tâm rồi.”

Sắc mặt Cố Hoài lạnh lẽo, lấy ra Côn Luân lệnh đang tỏa ra từng tầng ánh sáng kim sắc, giọng nói của hắn lãnh ngạnh không cho phép hoài

nghi: “Tuy không được nhập tông nhưng vẫn là đệ tử của Côn Luân ta. Chúc đệ nhập thế du lịch, cần cù tu hành, không làm mất danh dự của Côn Luân.”

Phong Thiệu ngẩng đầu lên, vui sướng cảm động hòa thành ngũ vị tạp trần, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ xoay chuyển mấy vòng nhưng khi đến bên môi lại chỉ hóa thành một câu: “Tuân lệnh tông chủ.”

Phía trên núi non trùng điệp là mặt trời thiêu đốt kim quang vạn trượng, bầu trời rộng lớn màu xanh trong vắt chẳng có một gợn mây, sạch sẽ trong suốt không vương chút tạp chất nào.

Gió rít gào lướt qua khi y ngự kiếm bay lên, Phong Thiệu hơi nheo mắt lại, chẳng rõ là do vui sướng hay là sợ gió bụi bay vào mắt. Có thể đạt được kết quả tốt đến vậy đã khác xa phỏng đoán ban đầu của y, cho dù lúc này vẫn phải rời khỏi tông môn. Nhớ đến đây khiến y không khỏi mìm cười, nâng tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung. Ánh nắng chiếu xuyên qua, rọi lên thứ gì đó ở giữa bàn tay y khiến nó chợt lóe sáng.

Phong Bạch bỗng nhiên cầm lấy bàn tay của đối phương, giả bộ như chẳng có chuyện gì rồi tháo chiếc nhẫn kia ra.

“Ngươi làm cái gì…” Phong Thiệu nhíu mày nhìn hắn, lại bắt gặp Phong Bạch đã nâng tay ném, vật thể lấp lánh kia lập tức tạo thành một đường cong hoàn mỹ rồi biến mất. Trời cao vạn trượng, vật nhỏ như thế lại rơi xuống rừng rậm, đừng nói Phong Thiệu đang muốn lập tức xuất tông, cho dù không xuất tông thì cũng chẳng thể tìm lại được.

Thế nhưng khi Phong Thiệu chất vấn lại chỉ đổi được một câu của đối phương –“Chói mù mắt hổ của ta rồi.”

“Ngươi thì biết cái gì, thứ này cũng không phải là vật phàm…” Phong Thiệu nhíu mày muốn nổi giận nhưng câu nói tiếp theo đã rơi vào trong miệng của đối phương, dưới thế xâm chiếm mãnh liệt, Phong Bạch thậm chí còn hung ác cắn lên đầu lưỡi của đối phương, cho đến khi nếm được mùi máu của y.

Máu bị rơi ra không có ngọc Vô Danh che giấu lập tức tỏa ra ma khí nồng đậm, khiến Phong Bạch nếm một lần liền thấy nghiện, thế nhưng hắn vẫn khống chế được, hạ thấp giọng yêu cầu bên tai y: “Về sau thúc thúc chỉ được mang đồ của ta thôi.”

Phong Thiệu xoa nơi khóe môi bị cắn nát sau đó chợt nhéo cái tai hổ lộ ra trên đầu đối phương: “Cố tình gây sự….” Tay và miệng cùng dạy dỗ thế nhưng cũng không bảo là không tốt

Khóe môi Phong Bạch khẽ cong, đuôi hổ cũng quấn lấy đối phương kéo vào trong ngực mình.

Dù sao chiếc nhẫn kia cũng không phải vật phàm, khi rơi xuống từ trên cao dường như nó cũng biết được nếu phải tiếp đất sẽ bị tổn hại cho nên càng phát ra ánh sáng rực rỡ hơn, dù đang giữa ban ngày nhưng vẫn để người ta nhìn thấy rõ ràng.

Người bị Phong Thiệu cự tuyệt nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng nên đã đuổi theo là Phương Trưởng Tín cũng nhìn thấy, cậu lao xuống chộp lấy nó liền giữ được nhẫn trong lòng bàn tay. Thứ đồ từng xuất hiện trên tay sư huynh thì tất nhiên cậu cũng nhận ra được.

Mắt thấy khó lòng đuổi theo kịp, Phương Trường Tín cũng suy đoán được phần nào. Tất nhiên là do sư huynh cảm thấy tu vi của cậu vẫn chưa đủ, cho dù cậu đã rất cố gắng tu luyện… Ánh mắt của Phương Trưởng Tín không khỏi ảm đạm hơn nhiều, thế nhưng khi nhìn về phía chiếc nhẫn lại trở nên ấm áp nóng bỏng.

Đây là vật tùy thân của sư huynh nhưng cũng chẳng thể ở lại bên cạnh huynh ấy … Phương Trưởng Tín lộ ra một nụ cười khổ, ngón tay giữ chặt chiếc nhẫn trên tay mình. Cậu chăm chú ngắm nhìn, dường như từ trong hoa văn phát sáng của nó thấy được một bóng dáng tuấn dật khẽ ẩn hiện cùng với giọng nói ôn hòa gọi cậu một tiếng “Sư đệ”.

------oOo------

Chương 100

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi rời khỏi Côn Luân, Phong Thiệu và Phong Bạch đi thẳng đến Hoàng gia.

Hơn một năm không gặp, Nấm cũng được Xuyên Nghi chăm sóc rất tốt, không chỉ trắng trắng mập mạp mà còn biết chạy rồi. Nó từ ba bước giảm xuống còn hai chạy tới nhào thẳng vào trong lòng Phong Thiệu, ôm cổ y mềm mại gọi một tiếng “Cha”.

Hoàng Minh Nguyệt vừa nghe thấy vậy liền cười nói: “Thì ra là đứa nhỏ của tiền bối, không biết ngài hợp tịch từ khi nào, đạo lữ là nữ tu của đại

tông nào? Vãn bối còn chưa kịp dâng tặng lễ vật mừng tân hôn để biểu đạt chút tâm ý… ” Thế nhưng còn chưa dứt lời thì Nấm đã quay sang Phong Bạch gọi tiếp một tiếng khác “Mẹ”.

Toàn trường chợt yên tĩnh, ánh mắt của mọi người nhìn Phong Thiệu và Phong Bạch đều vô cùng vi diệu, Hoàng Minh Nguyệt thậm chí còn hơi há hốc mồm nhưng vẫn cố gắng pha trò: “Thì ra là hợp tịch với thiếu tông chủ, rất xứng, rất xứng…”

Lần đầu tiên Phong Bạch có cảm giác vừa muốn một chưởng đập chết Nấm vừa muốn xoa đầu nó khen một câu “Con ngoan”.

Phong Thiệu thì chợt thấy hơi xấu hổ nhưng trên mặt cũng không biểu lộ điều gì. Y họ nhẹ hai tiếng, lại không hề phản bác chuyện hợp tịch và đạo lữ, chỉ giải thích xuất thân của Nấm nhỏ là sư đệ của mình.

Sau đó Phong Thiệu cũng không vội vàng rời đi mà vẫn tiếp tục ở lại đây. Trời đất bao la, thọ nguyên dài lâu, trong lúc nhất thời khiến y chẳng biết mình nên đi đâu trước, đặc biệt là khi còn có một hẹn ước mười lăm năm đè nặng khiến Phong Thiệu không còn tâm trạng du lịch khắp Cửu Châu nữa.

Ngồi chờ chết chưa bao giờ là từ xuất hiện trong từ điển cuộc sống của Phong Thiệu, xưa nay y luôn tin tưởng người nhất định sẽ thắng trời, cho dù vẫn biết thân thể này của mình chắc chắn đã bị Tu Di lão tổ động tay chân vào. Kỳ thật y cũng không thấy khó hiểu vì điều này, Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác có thể hắc hóa đến triệt để như vậy, mất hết nhân tính, ác độc không từ thủ đoạn, e rằng cũng là do Tu Di lão tổ đã trồng xuống mầm mống từ trước. Thế nhưng hiện giờ y vẫn không thể nào đoán ra được mục đích thật sự của lão ta.

Mặc kệ mục đích của Tu Di lão tổ là gì, kết hợp với thảm kịch của Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác, Phong Thiệu cũng đoán được mình chính là một pháo hôi điển hình, chỉ cần không trở thành pháo hôi thì sẽ khiến lão không đạt được mục đích. Cho dù hiện giờ y chỉ như bọ ngựa đấu xe, tuy nhiên vẫn có thể ở phía sau Tu Di lão tổ ngáng chân lão.

Tu Di lão tổ luôn là kiểu rồng thần thấy đầu chẳng thấy đuôi, thế nhưng không phải lão vẫn còn một tên đệ tử khác là Thanh Dương đó sao?

Phong Bạch vừa nghe đến đây, cánh tay đang luyện chữ cũng chợt dừng lại, ngẩng đầu nói: “Ý của thúc thúc là, Thanh Dương này tự ý lấy danh nghĩa của Bão Phác tông? Cho nên những chuyện này Bão Phác tông cũng không biết?”

“Tất nhiên rồi.” Phong Thiệu rất bình tĩnh, cánh tay đang ôm Nấm nhỏ khẽ đung đưa, y nói: “Bão Phác không có lá gan dám để Trương Dưỡng Thanh ra ngoài, bằng không thì lúc trước đã không tùy tiện hi sinh gã. Phục Dương tử kia cùng với đám trưởng lão Nguyên Anh cũng không dám lên tiếng đâu. ”

Phong Bạch nghĩ một chút liền hiểu được: “Thúc thúc muốn vạch trần gã.”

Phong Thiệu cười: “Đúng vậy, ta muốn chặt đứt trợ lực của gã, tránh để gã giương buồm lớn thuận gió thuận nước…” Còn chưa dứt lời thì Nấm đã ngọ nguậy tỉnh lại, nó bò xuống từ trên người Phong Thiệu rồi đi đến bên cạnh Phong Bạch đang luyện chữ, mắt to nhìn chằm chằm, chợt phán: “Xấu!”

Phong Bạch nheo mắt, tà tà liếc nhìn Nấm nhưng nó cũng không hề sợ hãi, lại rành mạch nói tiếp một chữ nữa “Xấu!” Sau đó liền bị Phong Bạch dùng một tay nhéo lỗ tai, cười hỏi: “Còn xấu không?”

Kỳ thật lực tay của hắn căn rất chuẩn, cho dù có hơi đau nhưng cũng không làm vành tai đỏ lên. Thế nhưng chỉ với chút xíu đau đớn ấy đã đủ để tên Nấm này mượn cớ thỏa sức phát huy. Nó khóc òa một tiếng rồi chạy thẳng vào trong lòng Phong Thiệu, vừa khóc lóc vừa cáo trạng: “Cha, mẹ đánh bé Nấm ! Bé Nấm đau quá!”

Phong Thiệu sờ sờ đầu nhỏ, nâng tay niệm một đạo thần chú khiến tác phẩm thư pháp Phong Bạch vừa mới viết lập tức dựng thẳng lên. Y nhìn thoáng qua, nhân tiện nói:“Mẹ con viết không xấu, có tiến bộ rất lớn .”

Phong Bạch khẽ nhếch môi, một tay thu hồi tác phẩm thư pháp và án kỷ, người cũng trượt về phía Phong Thiệu.

Nấm không đạt được mục đích liền ngẩng đầu khụt khịt, sau đó quay lưng tụt ra khỏi lòng Phong Thiệu rồi chạy thẳng đến chỗ Xuyên Nghi, lôi kéo tay cậu tố khổ: “Xuyên Xuyên, cha giúp mẹ mà không giúp Nấm.”

Xuyên Nghi nhìn lướt qua Phong Bạch nãy vừa ôm ngang lấy chủ nhân của mình giờ đã biến mất không thấy tăm hơi bóng dáng, yên lặng thu hồi ánh mắt, nói: “Ừ, vì mẹ ngươi là người thân mật nhất của cha ngươi.”

Hai mắt của Nấm nhỏ lập tức đẫm lệ, đây là lần đầu tiên nó nghe được lời nói tàn nhẫn đến vậy, vì thế tội nghiệp nhìn Xuyên Nghi, vẻ mặt vô cùng mong chờ: “Vậy ai là người thân mật nhất của Xuyên Xuyên?”

Xuyên Nghi cúi đầu nhìn đứa nhỏ như cọng giá đỗ đang ôm lấy chân mình, nó ưỡn cong bộ ngực nhỏ bé, chẳng thèm che dấu mà muốn biểu đạt rằng "Mau nói là ta, mau nói là ta" khiến cậu không nhịn được muốn cười, cũng thật sự nở nụ cười: "Ừ, là ngươi."

"Xuyên Xuyên đẹp nhất, Xuyên Xuyên tốt nhất ." Nấm nhỏ nghe thấy vậy thì hai mắt chợt sáng choang, nó vô cùng vui vẻ nắm lấy quần áo của Xuyên Nghi rồi bắt đầu bò lên trên, giống như một con khỉ nhỏ nhảy từ bụng lên tới lồng ngực của đối phương, sau đó ôm lấy cổ cậu rồi hung hăng cắn một cái.

"Nấm không cần cha, nấm chỉ cần Xuyên Xuyên."

"… Ừ."

"Xuyên Xuyên chỉ được thân mật với Nấm thôi."

"Ừ…"

Hai mắt của Nấm càng phát sáng, miệng cũng cười toe toét hơn.

Nếu Phong Thiệu đã quyết định phải ngáng chân Thanh Dương thì cũng không muốn đẩy mình lên trước tiền tuyến.

Y chỉ bảo Phong Bạch tự viết một phong thư, lấy thân phận thiếu tông chủ nghiêm khắc khiển trách Bão Phác tông dám tự ý giúp đỡ đệ tử mang tội mạo phạm Côn Luân, còn hoài nghi Bão Phác hiểm ác rắp tâm, có phải lòng sinh bất mãn với Côn Luân cho nên mới bằng mặt không bằng lòng… Côn Luân đã niệm tình tông hữu vạn năm mà buông tha một mặt lưới, cũng không muốn lấy tính mạng của gã, vì sao Bão Phác vẫn cố ý làm bậy để cho Trương Dưỡng Thanh tùy tiện hoành hành khắp nơi không bị ngăn cản. Nếu như không lập tức thay đổi tâm tư, vẫn cứ giữ thái độ như vậy thì Côn Luân nhất định sẽ truy cứu đến cùng, khi ấy chớ trách không báo trước một tiếng.

Phong Thiệu hành văn không được tốt lắm nhưng kĩ năng chụp mũ cho người khác vẫn vô cùng quen tay hay việc. Phong Bạch vừa viết xong, y liền muốn đối phương đặc biệt khắc ấn ký ngọc phù của Côn Luân vào trong thư, biểu lộ rõ thân phận và chính kiến.

Nhìn qua giống như Phong Bạch đang thay mặt Côn Luân biểu đạt ý nguyện.

Thư hóa thành một con hạc giấy bay đi, Phong Bạch ném bút, bỗng nhiên cầm lấy cổ tay Phong Thiệu, dùng một đạo linh khí để tham thức kinh mạch y.

Phong Thiệu buồn cười: “Mỗi ngày đều muốn tham thức một lần mà ngươi không cảm thấy phiền toái à? Lại nói, đây là thân thể của chính ta, không biết đã tỉ mỉ xem xét bao nhiêu lần rồi, cũng không hề phát hiện ra một chút dấu vết khả nghi nào cả.”

Quả thật sau khi không phát hiện ra được điều gì bất thường, Phong Bạch mới thu tay về, mắt vàng híp lại: “Thúc thúc, có lẽ căn bản không có thứ gọi là dấu vết thì sao? Có lẽ Thanh Dương kia đã lừa người.”

“Ừ…” Phong Thiệu xoa trán. Y đã nghĩ đến điểm ấy từ lâu, nếu không phải Phong Thiệu là người biết trước các tình tiết trong kịch bản, chỉ sợ phần lớn cũng cho rằng Thanh Dương đã lừa gạt mình. Thế nhưng nếu đã biết trước tình tiết trong nguyên tác thì cũng biết được kết cục cuối cùng của Thanh Thành tôn giả, điều ấy khiến y không thể không đề phòng hơn mấy phần. Suy cho cùng dù Thanh Thành nhập Ma là tự làm tự chịu, thế nhưng những chi tiết ma hóa sau này không khỏi quá mức trùng hợp.

Chẳng hạn như Thất Tinh Linh Nhĩ.

Ba năm sau khi ăn nó, nếu không thể duy trì được tâm cảnh bình thản thì ngược lại sẽ càng dễ rơi vào Ma niệm hơn so với người bình thường. Nếu không nhờ lão Ma tu như Bồng Khâu cảnh tỉnh thì Phong Thiệu cũng không hề biết đến điều này. Y đã hỏi thăm Thất Tinh Linh Nhĩ lâu như vậy nhưng không hề nghe thấy ai nhắc đến điều đó. Nếu không có Bồng Khâu thì chỉ sợ y đã khinh thường, không cẩn thận ngược lại còn thật sự nhập Ma cũng nên. Lúc ấy y sẽ trở thành một Thanh Thành thứ hai, cho dù lúc đầu y có tỉnh táo hơn Thanh Thành đi chăng nữa.

Bởi vậy Phong Thiệu nghĩ đến đây liền thấy đáng sợ, có lẽ những điểm trùng hợp này từng cái từng cái một đều có liên quan đến nhau, nói là cởi bỏ nhưng ngược lại càng vây khốn chặt chẽ hơn.

Thế này không ổn.

Phong Bạch nghe được phỏng đoán về Thất Tinh Linh Nhĩ thì sắc mặt có hơi âm trầm, cũng không còn nhắc lại liệu có phải do Thanh Dương lừa gạt hay không, hắn chỉ nói: “Tu Di lão tổ này ngược lại có mấy phần giống với Tử Hư chân nhân, một đám cố ý làm ra vẻ thần bí, cũng không rõ đang ấp ủ âm mưu gì”

“Tử Hư không có ác ý với ngươi đâu… ” Phong Thiệu đáp lại theo bản năng, sau đó lại cảm thấy lời này của mình quá mức bình tĩnh nên tiếp tục bổ sung thêm một cách tự nhiên: “Lão đã dạy không công cho ngươi

rất nhiều bản lĩnh, có lẽ cuối cùng cũng chỉ vì hi vọng ngươi sẽ trở nên mạnh mẽ."

Phong Bạch khẽ xùy một tiếng, dường như nghĩ đến điều gì nên hắn chuyển mắt hỏi: "Nếu như Tử Hư có ác ý với thúc thúc thì sao?"

Phong Thiệu nhảy dựng trong lòng, sau đó liếc mắt đánh giá hắn rồi hỏi: "Vậy ngươi sẽ làm thế nào?"

"Ta sẽ giết lão." Phong Bạch sầm mặt, ánh mắt lạnh lẽo nhưng kỳ thật đáy lòng cũng không hề ương ngạnh được như hắn biểu hiện ra bên ngoài, bởi vì hắn biết mình còn chưa đủ mạnh mẽ. Sự chưa đủ này khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an.

Phong Thiệu nhận được câu trả lời thuyết phục thì vừa lòng, dịu dàng vỗ bả vai hắn: "Không uổng công thúc thúc thương ngươi." Vừa nói dứt lời liền bị đối phương hung hăng ôm vào trong ngực, giọng nói của Phong Bạch có hơi buồn buồn: "Ta muốn thu thập Sơn Hà Xã Tắc Đồ."

Phong Thiệu sửng sốt, vốn còn định hỏi hắn tại sao nhưng nghĩ đến Tử Hư cùng với tình tiết trong nguyên tác thì cũng không hỏi lại nữa. Phong Bạch nói có thể Tử Hư mang ác ý với y, tuy rằng đó là giả thiết nhưng cũng không phải chỉ là lời nói vô căn cứ. Điều này không khó giải thích, dù sao hiện giờ nhìn Phong Bạch có vẻ như một đệ tử của đại tông chính phái bình thường nhưng kỳ thật bản tính mang theo lệ khí của hắn vẫn chưa được tiêu trừ, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng thêm. Đây cũng không phải là điều mà Tử Hư muốn thấy. Nếu ông ta truy tìm căn nguyên, chỉ sợ không trách Phong Bạch mà sẽ quy tội cho một kẻ Ma tu tàn ác là y đây.

Nghĩ đến điều này, Phong Thiệu vươn tay ôm hắn: "Được, thúc thúc giúp ngươi." Ít nhất y cũng biết được vị trí đại khái của những nơi tàn quyển xuất hiện.

Tuy nói là muốn đi thu thập tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhưng chuyện này không thể nóng lòng trong phút chốc được, dù sao thứ đó cũng là chí bảo được tất cả mọi tu giả tha thiết mơ ước. Cho dù tu vi với thực lực của Phong Thiệu và Phong Bạch đều được coi là bất phàm nhưng nếu thực sự so sánh với tu giả cấp cao chân chính thì quả thật cũng chẳng đáng để nhắc tới.

Mặc dù tu giới giải quyết hầu hết mọi chuyện đều bằng vũ lực nhưng Phong Thiệu vẫn tin tưởng vào tầm quan trọng của trí nhớ, đồng thời không tránh được phải lên kế hoạch mọi chuyện thật cẩn thận. Hiện giờ

tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ ở Côn Luân có một mảnh, Phong Bạch có một mảnh, một mảnh đang nằm trong phúc địa của Lữ thị được Côn Luân trông coi.

Ấn theo trục thời gian của các sự kiện, lúc này mới bắt đầu vào phim không lâu, những mảnh tàn quyển còn lại hẳn vẫn đều nằm ở vị trí ban đầu của chúng. Cho dù bị các tông môn phát hiện nhưng cũng sẽ giống với Côn Luân, cùng lắm là phái người tới trông coi mà thôi. Bởi vì trên đời này chỉ có duy nhất một mình Phong Bạch mới có thể dùng tay không để cởi bỏ phong ấn của tàn quyển. Những người khác chắc chắn sẽ phải dùng đến Trận tu có thực lực mạnh mẽ, chẳng hạn như Trừ Hoa đại tông sư. Thế nhưng lúc trước Trừ Hoa đã bị Bích Lạc gõ cảnh cáo, hiện giờ không chỉ ông ta mà những Trận tu Tông sư khác cũng sẽ không dám trái nghịch lại ý Côn Luân.

Công lực không bằng Trận tu, muốn phá giải phong ấn không phải là không thể, thế nhưng ắt sẽ tốn rất nhiều công sức cũng như gặp nhiều trắc trở.

“Chín mảnh tàn quyển phân bố đều ở những nơi khác nhau của Cửu Châu, Cửu Châu Quy Nguyên, Cửu Cửu hợp nhất…” Phong Thiệu hơi nghiêng đầu liền bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình chăm chú của Phong Bạch.

“Lời thúc thúc nói cũng giống với lời của Tử Hư.”

Trong mắt Phong Thiệu chợt lóe ánh sáng, y rất tự nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc mà thoáng nhướn lông mi: “Vậy hả? Ta cứ nghĩ chỉ có Tu Di lão tổ mới biết.”

Phong Bạch theo dõi y, sau một lát mới nói:“Thúc thúc tiếp tục.”

Trên mặt Phong Thiệu tỏ vẻ không cho là đúng nhưng trong lòng đã thầm thở phào, khi nói chuyện cũng càng thêm chú ý để tránh lộ ra dấu vết sơ hở. Chung quy chuyện xuyên vào một bộ phim điện ảnh này nghe kiểu gì cũng thấy quá mức quỷ dị đáng sợ, mà ánh sáng của nhân vật y vào vai cũng chẳng rực rỡ tẹo nào, đặc biệt là khi đứng trước mặt nam chính… Y không hề hi vọng bị tình tiết vô căn cứ ép ra sự cố vô căn cứ.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

[Côn Luân đứng đầu tứ đại tông môn – nữ đệ tử thân truyền Hà Loan thông báo tìm đạo lữ]

※ Điều kiện nhất: Nam tu.

※ Điều kiện hai: Biết làm đồ ăn ngon.

※P/s: Nếu thỏa mãn điều kiện thứ hai một cách suất sắc thì điều kiện thứ nhất có thể tùy ý cũng được.

※ Hà Loan: Đam mê đến từ trong bát …[¯ ¬¯]

------oOo------

Chương 101

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Phong Thiệu và Phong Bạch cùng thương lượng, thảo luận nhiều ngày thì cũng suy tính ra được một phương án đại khái.

Tàn quyển của Từ Ký Châu đã nằm trong tay Côn Luân, trong tay Phong Bạch là tàn quyển của Tây Hòa châu, tàn quyển của Đại Hoang châu đang nằm trong phúc địa của Lữ thị do đệ tử Côn Luân canh gác, những châu lục còn lại là Thanh Duyệt châu và Dự Kinh châu thì thuộc phạm vi quản lý của Côn Luân, tam đại tông sẽ không dám ra tay ở hai nơi này, trừ phi tàn quyển ở những nơi khác đều đã tìm được.

Cho nên bọn họ không cần phải vội vàng đi hai nơi này, hơn nữa trước dễ sau khó, dù sao cũng không thể trông cậy vào việc chỉ tốn vài năm đã có thể tìm được đúng chỗ.

Trong nguyên tác, phải mất đến tám trăm năm mới có thể gián tiếp lấy được tàn quyển từ tông môn ở thế tục rồi truyền đến tay tứ đại tông, sau đó mới đến được tay nam chính. Cuối cùng nam chính còn bị Thanh Thành tôn giả chộp được hành cho bán sống bán chết rồi bị cướp lấy toàn bộ tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc đồ. Tất nhiên nam chính sau khi niết bàn thì thực lực đại tăng, cũng tu được thân thể thần thú một cách trọn vẹn, dung hợp hoàn toàn sức mạnh của Bạch Hổ, sau đó mới tiêu diệt boss phản diện tan thành tro bụi, đồng thời thu hồi bản đồ về tay chủ cũ.

Nếu như thế thì ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm, trong mấy trăm năm này thực lực của mọi người sẽ đều gia tăng, vậy nên cũng vẫn là trước dễ sau khó.

Trong tứ đại tông thì thực lực của Bồ Đề tự xếp thứ hai, tiếp theo là Bão Phác, cuối cùng là Phiêu Miểu. Bồ Đề tự quản lý Dương Hạ châu và Thương Trạch châu sẽ được xếp cuối cùng. Tuy rằng Phiêu Miểu là yếu nhất nhưng biến cố xảy ra năm đó trên Hư Vô phong, mặc dù đã được Phong Thiệu trì hoãn cho qua chuyện nhưng Phiêu Miêu tông cũng là giận mà không dám nói gì, chắc chắn trong lòng đã ôm hận Côn Luân cùng với y và Phong Bạch.

Thu thập Sơn Hà Xã Tắc Đồ vốn đã là chuyện không dễ dàng, nếu như chẳng may vô ý rơi vào tay Phiêu Miểu tông thì sợ là sẽ không chiếm được chỗ tốt gì. Phiêu Miểu quản lý Lương Ung châu cũng tạm thời xếp sau, phần còn lại chính là Đại Hoang châu và Bình Nhung châu thuộc quản lý của Bão Phác tông. Tàn quyển của Đại Hoang châu đã nằm trong phúc địa của Lữ thị, vậy hiện giờ chỉ còn tàn quyển của Bình Nhung châu đang đứng mũi chịu sào.

“Ý thúc thúc nói là?” Phong Bạch lấy từ trong túi gấm ra một tờ bái thiếp màu đỏ tươi, vừa mở ra đã nhìn thấy hàng chữ vàng rực rỡ đang tỏa ánh sáng lòe lòe, trên phần niên hạn còn có dấu hiệu rõ ràng về thời gian linh cảnh sẽ mở ra ở lần tiếp theo.

Phong Thiệu cũng lại gần nhìn thoáng qua, nói: “Linh cảnh Nam Hoa năm mươi năm mở ra một lần, vẫn còn thời gian mười hai năm nữa, đến lúc ấy chúng ta sẽ cùng đi.”

“Tàn quyển của Bình Nhung châu nằm trong linh cảnh Nam Hoa, đây cũng là lời Tu Di lão tổ nói ?” Trong ánh nắng chiều vàng nhạt, đôi mắt của Phong Bạch chợt lộ mấy phần u tĩnh, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Phong Thiệu nhíu mày, giọng nói vẫn tỏ vẻ bình tĩnh: “Đúng vậy” sau đó lấy thanh bình dưới eo rồi đưa Bồng Khâu ra.

“Đói chết lão hủ rồi, đồ ăn ở đâu?” Bồng Khâu vỗ cái bụng béo vội vàng kêu gào.

Phong Thiệu huơ tay mấy cái trước túi ngự thú, một con Lục Dực Xích Mân chậm rì rì bay ra khỏi túi. Phong Thiệu cũng biến ra một cái bồn gỗ lớn đến độ ba tráng hán mới ôm đủ, Xích Mân vừa ngửi thấy mùi liền chui vào đó chọn lựa đồ ăn.

Bồng Khâu bay tới, cái mặt già nua của lão nhăn nhúm cả lại: “Tất cả đều là cá ư?”

“Tất nhiên rồi.” Phong Thiệu gật đầu: “Đừng nói phúc địa của Hoàng thị đến tiểu linh thú còn chẳng có mấy, soi khắp toàn bộ Từ Ký châu một

năm có hơn nửa thời gian đều là băng thiên tuyết địa, tiểu động vật cũng đều ngủ đông cả rồi, đào đâu ra nhiều thịt sống cho lão ăn như vậy? Ta đã sai người đi tìm một vòng, có thể thỏa mãn được sức ăn của lão cũng chỉ còn cách phá băng bắt cá mà thôi."

Sắc mặt của Bồng Khâu bỗng nhiên thay đổi, vỗ đùi cái đét: "Sớm biết như vậy thì lúc ra khỏi Côn Luân ngươi cũng nên nhắc nhở lão hủ một câu chứ, để lão ăn uống no say rồi mới đi ra!" Tuy nói thế nhưng tay và miệng lão cũng chẳng hề dừng lại, cái bóng của lão bấm đốt ngón tay như bay, hấp thu từng con cá đang quẫy nước với khí thế bừng bừng…

Có lẽ do tốc độ của Bồng Khâu quá nhanh, mắt thấy cá bên trong thùng gỗ đã hao hết hơn phân nửa thì tiểu Mân liền tức giận không thôi. Cái mỏ nhọn của nó phun ra mấy làn lửa giận nhưng chẳng đủ để ngăn cản được Bồng Khâu. Lão căn bản đâu có thèm để ý đến con chim ngốc này, tránh trái né phải liền tiếp tục hùng hục ăn uống.

Có điều tiểu Mân cũng không còn là tiểu Mân của ngày xưa nữ. Mấy năm nay được ăn ngon cùng với bao nhiêu linh đơn diệu dược, chỗ ở cũng là nơi có linh khí dồi dào khiến thực lực của nó tiến bộ vượt bậc, không ngờ còn lĩnh ngộ được chiêu thức mới – Lục Dực Tề Phiến. Mấy cánh chim hoa lệ màu phỉ thúy xổ tung tạo ra liệt hỏa tuôn trào không ngừng, sau đó lao thẳng đến trước mặt Bồng Khâu!

Bồng Khâu đang chăm chú ăn uống, đâu có đoán được con chim này vẫn còn hậu chiêu, hư ảnh cũng bị nó đốt tan mất một ít khiến lão gấp đến độ lập tức ngưng ảnh hóa thực. Vừa hóa thực xong lão cũng không vội vã ra tay đáp trả mà lại bấm tay niệm thần chú triệu hồi ra một chiếc thủy kính. Sau khi soi mình trong gương, Bồng Khâu liền tức đến độ ngay cả bên lông mày còn lại cũng muốn bay mất.

Sau khi Bồng Khâu hóa thực sẽ biến thành một lão già béo ục ịch râu tóc bạc trắng, dù sao cũng không phải là người cho nên ngũ quan của lão không quá rõ ràng, hoàn toàn phải dựa vào mày dài râu rậm để tạo hình tượng. Lần này thì tốt rồi, một bên lông mày dài trắng đang yên đang lành lại bị đốt trụi!

Tiểu Mân vừa thấy dáng vẻ chật vật của đối phường thì cao hứng đến rung đùi đắc ý không ngừng, cứ ríu ra ríu rít cười nhạo lão. Thế nhưng còn chưa kịp đắc ý được lâu thì đã phải nghênh đón sự trả thù của Bồng Không cùng với tiếng bạo rống của lão: "Con chim ngu ngốc này, lão hủ phải nhổ sạch lông mao của mi!"

Một làn sương mù đen chợt lao thẳng tới mang theo lửa giận ngập trời, tiểu Mân sợ đến mức lông mao toàn thân đều xổ tung, cứ thế liền bắt đầu một màn ngươi đuổi ta chạy tranh đấu không ngừng…

Đây cũng không phải lần đầu tiên Bồng Khâu và tiểu Mân đánh nhau. Hồi còn ở Côn Luân, một quỷ một chim đã không ngừng tranh đấu để phân cao thấp. Lúc đầu tiểu Mân còn thua xa mới là đối thủ của Bồng Khâu, thế nhưng gần đây nó đã tu luyện được thuật pháp dành riêng cho mình. Sau khi lĩnh ngộ được pháp môn mới liền vô cùng kiêu ngạo tự mãn, muốn đòi lại sự sỉ nhục lúc trước.

Phong Thiệu nhìn một màn tấu hài này, đang lúc vui sướng muốn lôi léo Phong Bạch thì lại chụp hụt.

Y mím môi nghĩ đến những lần trước nữa, bỗng nhiên cảm thấy Phong Bạch quá thông minh cũng không phải là một chuyện tốt.

Một quỷ một chim đánh tay đôi ban đầu cuối cùng lại biến thành bốn người quần đấu. Nấm đứng ngoài còn sợ thiên hạ không loạn nên cứ kéo lấy Xuyên Nghi muốn đâm đầu vào giúp vui. Tuy nó mới ba tuổi nhưng dù sao cũng có Ma châu trong người cùng với ma khí hộ thể hồi còn ở trong bụng của tu giả Nguyên Anh là Bích Lạc. Cho nên năng lực sử dụng Ma khí của Nấm nhỏ quả thật chính là hạ bút thành văn, lúc đánh nhau với tiểu Mân còn có thể đắc thủ được một hai lần.

Về phần Xuyên Nghi, tuy tính tình cậu mộc mạc nhưng bản tính của Nhai Tí chính là cương liệt lại anh dũng thiện chiến. Một khi đánh nhau, dù là ma sát đã từng kinh qua trăm trận chiến như Bồng Khâu cũng chưa chắc đã là đối thủ của cậu. Hai kẻ này một người lầm lì không lên tiếng, một người cứ nhe răng nhếch miệng kêu gào không ngừng.

Đối với những trận đấu pháp như thế này, Phong Thiệu cũng không ngăn cản mà ngược lại còn khá hoan nghênh. Y coi như bọn họ đang luyện tập với nhau, dù sao cũng đều là người trong nhà, lúc ra tay ắt sẽ biết phân biệt nặng nhẹ.

Phong Thiệu bước ra từ sườn núi Tuyết Sơn, đang muốn ngự kiếm bay trở về động phủ thì không ngờ lại gặp phải một người ở bên ngoài.

Kỳ thật gặp người ngoài ở nơi này cũng không có gì kỳ lạ, dù sao đây cũng là phúc địa của Hoàng gia, tuy đúng là Hoàng Minh Nguyệt đã đưa Tuyết Sơn này cho y dùng nhưng nếu có người đi ngang qua thì y cũng chẳng thể bắt bẻ được gì. Mãi cho đến khi nghe được một câu: “Tiền bối! Xin tiền bối dừng bước !”

Giọng nói này thoáng nghe có phần quen tai, tu giả đều là người tai thính mắt tinh, Phong Thiệu sẽ không nhớ lầm cũng sẽ không nghe lầm. Cho nên khi y đáp xuống đất, lúc nhìn quét qua liền thấy một nam thanh niên mặc đạo bào màu xanh xám đang đứng cách đó hơn mười trượng.

Tóc đen mặt trắng, nét mặt lộ ra mấy phần hoảng loạn, tướng mạo của người này cũng không thay đổi nhiều, dù chỉ mới gặp mặt một lần nhưng chung quy cũng từng dùng đối phương để thải bổ, bởi vậy Phong Thiệu vẫn còn vài phần ấn tượng với hắn: "Ngươi là… Hoàng, Hoàng Minh Hiên phải không?"

"Dạ, là vãn bối!" Hoàng Minh Hiên vốn còn đang vô cùng thấp thỏm thì lúc này lại biến thành được sủng mà sinh hoảng sợ. Nói thật ra, từ lúc chuyện thải bổ xảy ra đến bây giờ cũng đã trôi qua ít nhất gần ba mươi năm. Tuy sự kiện kia ảnh hưởng rất lớn đến hắn, không chỉ với tu vi mà còn trên phương diện tâm lý, thế nhưng hắn cũng không mong đợi một đệ tử thân truyền của Côn Luân như Phong Thiệu lại vẫn nhớ rõ mình.

Năm đó Hoàng Minh Hiên còn là một thiếu niên khí thịnh, sau khi trải qua chuyện này liền chừa đường lui nên đã nhập thế tục để tu hành. Góc cạnh của hắn cũng được thời gian mài mòn đi không ít, sau khi phải chịu rất nhiều giáo huấn thì rốt cuộc hắn cũng hiểu được chút quy tắc. Bên trong tu giới, tông môn và thế gia chỉ là thứ yếu, thực lực mới là điều quan trọng nhất. Cho dù là một trong tứ đại tông môn như Phiêu Miểu, không phải tông chủ và thiếu tông chủ lúc bấy giờ bởi vì thực lực không đủ nên mới một người thì bị đệ tử Trúc Cơ chém chết, một người thì bị Ma tu đoạt xá đó sao?

Hiện giờ hắn nhớ lại tất cả những điều này, nghĩ đến ngày đó hắn lấy tu vi Trúc Cơ để đối chọi lại một tu giả Kim Đan, thực sự là ngông cuồng không sợ chết đến cùng cực, cũng may đối phương rộng lượng không thèm so đo với hắn. Trong lòng mang theo sự vui mừng sau khi thoát kiếp nạn, theo lý thuyết đáng lẽ Hoàng Minh Hiên phải tránh được xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu, nhưng lần này hắn lại dám to gan chủ động đến tìm Phong Thiệu, quả thật đúng là có nỗi khổ khó nói.

Phong Thiệu thấy hắn muốn nói lại thôi, sắc mặt không tốt, rõ ràng là dáng vẻ có điều cần cầu xin.

Y nhớ rõ năm đó người này mới chỉ có tu vi sơ kì Trúc Cơ, lúc này dù không tham thức, không thể biết được tiểu cảnh giới cụ thể của đối phương nhưng thông qua cảm nhận linh khí dao động của hắn, y cũng biết được hắn đã vượt qua sơ kì Trúc Cơ.

Đối với một thế gia không quá lớn như Hoàng gia mà nói thì một tộc nhân như vậy chắc chắn sẽ nhận được ngàn vạn sủng ái, chẳng rõ còn có thể gặp phải khó khăn gi? Nếu như vấn đề không quá lớn thì niệm tình năm đó đối phương đã trả giá vì mình, y cũng không ngại ra tay giúp đỡ.

Phong Thiệu suy nghĩ trong lòng một chút, giọng nói dịu dàng: "Nhiều năm không gặp, ngươi có ổn không?"

Hoàng Minh Hiên nhận được cổ vũ, cúi bái: "Tiền bối, vãn bối có một chuyện muốn nhờ!" Nói xong hắn liền vén đạo bào quỳ gối trong tuyết.

Tuy rằng tu giả bình thường đều có thể dựng lên khí hộ thân nhưng Phong Thiệu lại thấy được nước tuyết đã thấm vào bên trong đạo bào của đối phương, đủ thấy thái độ của Hoàng Minh Hiên này vô cùng thành khẩn. Tất nhiên y cũng nhìn ra được trạng thái của đối phương dường như không quá tốt, như thể là dáng vẻ của một người đang bị thương chưa lành.

"Ngươi làm gì vậy, có chuyện cứ nói đừng ngại, giữa ngươi và ta không cần phải làm đến mức này." Phong Thiệu nâng tay đỡ hắn đứng dậy.

Hoàng Minh Hiên thấy ánh mắt của đối phương ôn hòa như nước, dường như có thể soi thẳng đến tâm khảm của người khác, so với năm đó còn thêm mấy phần hòa khí ôn nhu, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy an tâm hơn một chút, khẽ nói: "Việc này nói ra cũng hoàn toàn là do vãn bối…"

Thì ra năm đó sau khi đám người Phong Thiệu của Côn Luân thu nhận đệ tử không lâu, Hoàng Minh Hiên cũng rời khỏi Hoàng gia để đi vào thế tục du lịch tu hành. Dù sao cũng đã tiến vào Trúc Cơ kỳ, không thể bế quan để thăng cấp được nữa mà buộc phải tôi luyện để gặp được cơ duyên, rèn luyện tâm cảnh, sưu tầm pháp bảo linh dược phụ trợ. Hoàng Minh Hiên cũng như vậy, hắn tự phụ mình là tộc nhân đắc ý của thế gia cho nên tầm mắt luôn đặt rất cao, bởi vậy lúc du lịch trong thế tục đã phải ăn không ít trái đắng, mãi cho đến khi quen biết được một tán tu nọ.

"Hắn tên Trác Văn, là một kiếm tu chính khí lẫm liệt, mỗi khi gặp chuyện bất bình liền rút kiếm tương trợ, vãn bối cũng từng được nhận ơn cứu mạng của hắn. Chúng ta kết bạn đi từ Bình Nhung châu đến Dự Kinh châu, đi một đường liền qua bốn, năm năm, cứ thế chém giết yêu thú, cứu giúp phàm nhân và cũng từng giúp đỡ các tu giả khác. Mỗi lần lâm vào nguy nan đều là Trác Văn huynh nghĩa bất dung từ khiến cho vãn bối khâm phục vạn lần!" Khi nói đến đây, trong mắt của Hoàng Minh Hiên cũng phát sáng, giọng nói trở nên nóng bỏng.

Phong Thiệu nhìn thấy vậy thì cũng đoán được vài phần, nói nhỏ: “Là hắn gặp tai họa?”

Sắc mặt của Hoàng Minh Hiên chợt tối sầm, tự trách nói: “Trác Văn huynh đã Kết Đan, đâu có dễ gặp phải tai họa như vậy. Tất cả đều do vãn bối tu vi thấp, thực lực yếu ớt mới liên lụy Trác Văn huynh bị bắt.”

Tai họa này xảy ra ở thành Vân Phù của Dự Kinh châu, Hoàng Minh Hiên và Trác Văn đến đây vốn vì bí cảnh mới xuất hiện, ai ngờ lại gặp phải một hồi huyết án. Tông môn lớn nhất ở Dự Kinh châu là Tiêu Dao tông, mấy tên đệ tử kiếm tu Kim Đan của họ dẫn theo vài trăm đệ tử đột kích Tán Tu Minh của Dự Kinh châu, đánh cướp nữ tu, chém giết nam tu khiến máu chảy thành sông.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường [Nỗi buồn của Hà Tiểu Loan]

※ Hà Tiểu Loan: Sư tôn, A Loan không muốn hợp tịch song tu.o[﹏]o

※ Phong Tiểu Thiệu: Không hiểu vì sao?[⊙o⊙?]

※ Hà Tiểu Loan: Sau khi song tu sẽ phải sinh bảo bảo, đồ ăn cũng phải chia một nửa cho bảo bảo.[╥﹏╥]

※ Phong Tiểu Thiệu: Cũng đâu nhất định phải tự sinh, chẳng hạn như ta và sư mẫu của con ấy.[￣_￣|||]

※ Hà Tiểu Loan: A Loan đã hiểu.o[*////▽////*]q

------oOo------

Chương 102

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Bạch đi tới đỉnh núi khác của dãy Tuyết Sơn rồi mặc ngâm một đạo pháp quyết, ngón tay dẫn theo một luồng linh khí, chợt thấy nơi ấy xuất hiện từng làn sương mù che phủ sau đó chậm rãi hóa thành một cái bóng.

Cái bóng này thuộc về Tử Hư. Từ lần trước sau khi hắn cố ý lợi dụng kiếm trận để lâm vào hiểm cảnh với mục đích dẫn Tử Hư ra, suy cho cùng lão cũng không thể ngoan độc được như Phong Bạch, để tránh việc

Phong Bạch lại lấy bản thân mình ra mạo hiểm nên Tử Hư đành phải truyền cho hắn một đạo pháp quyết. Trên trời dưới đất cách nhau hàng vạn dặm, tuy Tử Hư không thể hóa thân xuống hạ giới nhưng nếu Phong Bạch muốn gặp thì có thể mượn pháp quyết này để triệu hồi ảo ảnh, lúc đó sẽ liên lạc được với lão.

Cái bóng này cũng không quá mơ hồ, giống như ánh trăng trong nước, đóa hoa trong gương, giọng nói phảng phất như được truyền đến từ nơi trời cao vạn dặm: "Vừa mới có được tâm pháp Cửu Tự Chân Ngôn, vì sao ngươi không chăm chỉ tu luyện mà lại tìm bản chân nhân có việc gì?"

"Lúc trước chân nhân đã từng nói, trên Cửu Châu này không có bất cứ một ai biết được phương vị chính xác của tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc đồ đúng không?" Giọng nói của Phong Bạch lạnh nhạt như thể đang hỏi một chuyện gì đó chẳng hề liên quan đến mình.

"Đó là đương nhiên." Tử Hư cực kỳ bình tĩnh "Sơn Hà Xã Tắc Đồ là di bảo từ thời Thượng Cổ, sau đó bị phân tách trong một hồi hạo kiếp từ vạn vạn năm trước, li tán khắp bốn phía xung quanh Cửu Châu. Ngay cả bản chân nhân cũng chỉ có thể bấm đốt ngón tay để tính ra chuyện tàn quyển phân tách ở mỗi châu trên Cửu Châu mà thôi."

Phong Bạch chợt dừng một chút, hỏi lại: "Nếu như có một Ma Chủ Đại Thừa kỳ, không chỉ biết tàn quyển phân bố ở mỗi châu của Cửu Châu mà còn biết được vị trí chính xác của chúng thì sao?"

Tử Hư lộ ra một chút cổ quái: "Tại sao bỗng nhiên ngươi lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy? Đừng nói là Đại Thừa kỳ, cho dù là Hóa Thần kì cách Chân Tiên Thượng Giới chỉ một ranh giới nhỏ nhưng đây là khoảng cách trên trời dưới đất. Không bàn đến việc Ma Chủ này biết được vị trí cụ thể mà ngay cả bản chân nhân bấm đốt ngón tay cũng không tính ra được, cho dù chỉ biết chuyện mỗi châu của Cửu Châu đều có một mảnh tàn quyển đã là như chuyện nghìn lẻ một đêm rồi. Trừ khi hắn là tiên nhân chuyển thế."

"Tiên nhân chuyển thế?" Phong Bạch hơi nhướn mày.

Sắc mặt Tử Hư trầm xuống, hỏi: "Bạch Hổ, sao đột nhiên ngươi lại muốn hỏi điều này?"

"Không có gì, ta đã bắt đầu thu thập tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ." Khóe môi Phong Bạch hơi mỉm cười, ánh mắt chợt rối loạn khi nãy giờ đã khôi phục lại sự hờ hững.

“Lời này là thật?” Trên mặt Tử Hư lộ vẻ vui mừng nhưng lại lập tức nhíu mày: “Ngươi có thể thương xót chúng sinh khiến bản chân nhân vô cùng vui mừng, thế nhưng hiện giờ tu vi của ngươi mới chỉ trung kỳ Trúc Cơ, muốn sưu tầm được tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ chỉ sợ sẽ khó như lên trời vậy. Bản chân nhân cho ngươi thời gian tám trăm năm, ngươi không cần nóng vội nhất thời, đợi sau khi ngươi có thể hiểu thấu đáo được tâm pháp Cửu Tự Chân Ngôn hoặc Kết Anh thành công rồi bắt đầu tìm cũng không muộn.”

“Nếu như bây giờ không tìm vật ấy thì sẽ để cho Tu Di lão tổ đoạt được tiên cơ.” Phong Bạch nói xong liền kể lại tất cả những âm mưu quỷ kế của Tu Di lão tổ và Thanh Dương đang trù tính tại Cửu Châu. Chẳng hạn như bọn họ đã châm ngòi quan hệ của tứ đại tông môn như thế nào, rồi không ngừng tranh giành tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra sao, tất cả đều thêm mắm dặm muối nói hết một lượt. Thật thật giả giả, giả giả thật thật, hắn nói đến nước chảy mây trôi mặt không đổi sắc tim không đập nhanh. Cho dù hắn không biết rõ mục đích thật sự của Tu Di lão tổ nhưng điều này cũng chẳng ngăn cản được việc hắn muốn vu oan giá họa cho lão.

“Cho nên nếu không thật sự trừ bỏ được tên ma đầu này, không đợi ta thu thập đủ thì đối phương đã có thể hợp nhất chín mảnh tàn quyển thành một rồi, lúc ấy thiên hạ ắt sẽ gặp nguy nan.” Phong Bạch nghiêm túc.

“Này…” Vẻ mặt của Tử Hư lộ vẻ ngưng trọng, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Bản chân nhân không sát sinh, càng không thể nhúng tay vào việc nghịch thiên sửa mệnh.”

“Chân quân dạy dỗ ta như thế này, chẳng lẽ không phải đang nghịch thiên sửa mệnh hay sao?”

“Điều này khác biệt, ngươi là người được thiên mệnh định sẵn.” Tử Hư nói xong câu này thì cũng không nhiều lời thêm nữa.

Phong Bạch cũng nghe ra vài phần ý tứ hàm xúc, vì thế không cưỡng cầu nữa mà chỉ thoáng nhướn mày: “Ta gặp phải cường địch, thực lực lại không mạnh, chân nhân cũng đâu thể tùy thời hóa thân cứu giúp ta được. Có khi còn chưa sưu tập được xong tàn quyển thì ta đã bỏ mạng ở ven đường lúc nào không hay. Chân nhân pháp lực vô biên, chẳng lẽ không có cách nào có thể bảo toàn được tính mạng của ta sao?”

Tử Hư do dự, Phong Bạch lại không nặng không nhẹ bổ thêm một câu: “Có lẽ Ma Chủ Đại Thừa kỳ với chân nhân mà nói thì chẳng đáng để

nhắc tới, thế nhưng với một kẻ mới tu vi Trúc Cơ như ta, đối phương chỉ cần nhẹ nhàng nghiền một cái… ”

“Có. Bản chân nhân có một chiếc nhẫn tên Thái A, bên trong có thể ngưng tụ linh khí cuồn cuộn, nuôi dưỡng tinh huyết nguyên phách còn sót lại, giữ cho Nguyên Thần của người chết bất diệt.”

Với tu giả mà nói, chỉ cần còn Nguyên Thần sẽ là còn tất cả, cũng có hi vọng sống lại, ít nhất có thể đoạt xá..

Đúng là vật tốt.

Mắt vàng của Phong Bạch chợt lóe quang sắc, vươn tay ra: “Còn xin chân nhân ban tặng.”

“Bản chân nhân cảm thấy Đạo Tâm của ngươi không thuần, mới tu vi Trúc Cơ đã dám vọng ngôn, không giống như thật sự muốn sưu tập Sơn Hà Xã Tắc đồ để tạo phúc thương sinh mà ngược lại là đặc biệt muốn tìm bản chân nhân để đòi pháp bảo.” Mi mắt Tử Hư hơi giật giật, cách cái bóng đánh giá Phong Bạch, giọng nói có hơi chút không vui.

Phong Bạch nghe được lời ấy thì hơi nhếch khóe môi, cũng không hề hoang mang bắt đầu nói lại kế hoạch mà hắn và Phong Thiệu đã cùng lên mấy hôm trước, suy tính làm thế nào để thu thập được Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đầu tiên đi nơi nào trước, sao đó lại dùng cách gì để lấy được tàn quyển. Hắn muốn biểu đạt rằng bản thân một lòng một dạ muốn thu thập tàn quyển, lấy việc hóa giải hạo kiếp của Cửu Châu làm nhiệm vụ của chính mình.

Sắc mặt của Tử Hư cũng hơi hoàn hoãn lại thế nhưng vẫn bất vi sở động, nói: “Ngươi muốn nhẫn Thái A này cũng có thể, nhưng tai nghe chỉ là giả dối, nếu ngươi có thể lấy được tàn quyển ở Bình Nhung châu thì ta sẽ thưởng cho ngươi chiếc nhẫn này.”

Đúng là lần trước so với lần sau càng khó lừa hơn

Không biết sau khi tìm được mảnh tàn quyển kia thì liệu còn kịp không…

Trong lòng Phong Bạch đầy phiền muộn nhưng vẫn nói: “Một lời đã định.” Giọng nói của hắn không lớn nhưng lại vô cùng rành mạch, ánh mắt sắc lạnh tựa như đao kiếm mới được rút ra khỏi vỏ.

Cái bóng tan đi, khí tức quanh thân Phong Bạch cũng rét lạnh như băng sương trên tuyết nhai, sau đó hắn ngự kiếm bay về phía sườn núi Tuyết Sơn. Hôm nay mình còn chưa tham thức nội thể của thúc thúc đâu.

Thế nhưng mới đi được nửa đường hắn đã bắt gặp cảnh Phong Thiệu đang lôi lôi kéo kéo một nam tử xa lạ bên ngoài nơi kết trận.

"… Nếu không phải nhờ Trác Văn huynh giúp vãn bối cản một kích kia thì chắc chắn đã không bị người của Tiêu Dao tông bắt đi. Bọn họ còn nói đãnhìn trúng Trác Văn huynh là Kiếm tu Kết Đan cho nên muốn giữ hắn lại để luyện thành kiếm hồn của bọn chúng! Tuy nói muốn luyện được kiếm hồn thì người đó ắt phải bằng lòng phục tùng, thế nhưng bọn chúng còn bắt cả mấy nữ tán tu đi để uy hiếp. Với tính cách của Trác Văn huynh thì chắc chắn sẽ bị trúng kế!"

Nói tới đây, hai mắt của Hoàng Minh Hiên đã đỏ bừng, kích động đến thất lễ mà lôi kéo ống tay áo của Phong Thiệu: "Tiền bối, trong tộc của vãn bối không có sức mà cũng không muốn nhúng tay xen vào chuyện này, nhưng vãn bối biết với tu vi Kim Đan của tiền bối cùng thân phận đệ tử thân truyền của Côn Luân thì một khi ra mặt, ắt sẽ khiến cho đám người Tiêu Dao tông kia phải kiêng kị… Cầu xin tiền bối nhất định phải cứu Trác Văn huynh."

Tình cảm của hai người này đúng là sâu sắc… Phong Thiệu cân nhắc trong lòng. Lúc y đang muốn mở miệng đáp lại thì thần thức bỗng khẽ động, nâng mắt nhìn lại thì chợt bắt gặp phải một đôi mắt tối thui buốt giá như thanh cổ kiếm của người nào đó đang nhìn về phía này.

Đã làm phu phu mấy thập niên rồi, chỉ cần một ánh mắt của đối phương đã đủ để Phong Thiệu biết hắn đang có tâm tư gì, vì thế không chút dấu vết rút tay và áo của mình ra khỏi tay của Hoàng Minh Hiên.

Tuy nói là không chút dấu vế nhưng tâm tư của Hoàng Minh Hiên đều đang đặt tại đây, sao có thể không nghĩ nhiều được. Vốn hắn còn cho rằng Phong Thiệu vẫn niệm chút tình cũ, thái độ hòa khí, có lẽ chỉ cần xin thành khẩn một chút thì đối phương sẽ có thể giúp hắn. Thế nhưng lúc này người ta lại bỗng nhiên giữ khoảng cách với mình… Hóa ra vẫn là do hắn si tâm vọng tưởng ư.

Có điều Hoàng Minh Hiên thật sự không đành lòng nhìn Trác Văn bị ép phải tự thiêu đốt Nguyên Thần, nhận lấy sự đau đớn vĩnh viễn không được siêu sinh không được giải thoát. So với sự thống khổ đó thì chút trả giá của hắn cũng chẳng tính là gì. Tu vi của hắn không cao lại xuất thân từ một thế gia nhỏ, thứ duy nhất có thể lấy ra để trao đổi lúc này dường như cũng chỉ còn một cái thể chất thuần âm mà thôi.

Hoàng Minh Hiên cắn chặt răng, mạnh dạn kéo lại tay Phong Thiệu, thốt ra: "Nếu như tiền bối đồng ý tương trợ, vãn bối nguyện tự tiến cử chẩm

tịch* để tiền bối chọn dùng.” (*có thể hiểu là làm ấm giường/lô đỉnh)

Cái đệt!

Phong Thiệu há hốc mồm. Nhân phẩm của y phải tồi tệ đến mức nào mới có thể tạo thành một nét bút thần kỳ đến vậy.

Những lời này không chỉ y nghe được rành mạch mà sợ là cả Phong Bạch đã đứng phía sau Hoàng Minh Hiên còn nghe được rành mạch hơn.

Phong Bạch liếc mắt nhìn nam tu mặc đạo bào màu xanh xám kia rồi lại nhìn về phía Phong Thiệu, nói: “Tự tiến cử chẩm tịch? Lại còn chọn dùng?”

Giọng nói nhẹ nhàng này đâm thẳng vào trong tim Phong Thiệu khiến cho nó lập tức nhảy dựng. Thực lực của tiểu súc sinh này ngày tiến ngàn dặm, đã không còn dáng vẻ như lúc mới bộc lộ tài năng nữa rồi, hắn của hiện tại đã biết cách thu lại sự sắc bén vào trong vỏ, thế nhưng khi rút kiếm ắt sẽ phải một kích chí mạng, không chừa lại đường sống.

Lần đầu tiên Phong Thiệu có cảm giác nuôi hổ thành họa, thậm chí ngược lại còn không trách cứ theo lẽ thường mà là cân não muốn xoay chuyển tình thế. Y khôi phục lại ý cười ôn hòa trong chốc lát, rút tay về rồi giới thiệu với Hoàng Minh Hiên: “Vị này là đạo lữ hợp tịch của ta, Lữ Minh Tịnh.”

Kỳ thật lúc Phong Bạch vừa đến thì Hoàng Minh Hiên đã chú ý tới. Kiểu người này muốn không bị người ta để ý là rất khó, tu mi ưng mục, ngũ quan sâu sắc giống như kiếm tuốt khỏi vỏ, còn mang theo sự lạnh lẽo có thể đả thương người khác.

Tuy rằng hắn thấy khó hiểu với ý tứ giới thiệu của Phong Thiệu nhưng vẫn bái kiến theo lễ, có điều từ uy áp của đối phương có thể thấy được người này cũng không cao hơn hắn một đại cảnh giới, tức là mới chỉ Trúc Cơ mà thôi. Hắn lại nhìn về phía Phong Thiệu với ý nghĩ muốn tiếp tục cầu xin.

Cùng lúc đó, Phong Bạch cũng nhìn lại đây.

Phong Thiệu bóp trán, quyết định mặt dày sử dụng kĩ năng tất sát. Y kéo lấy tay Phong Bạch nói: “Minh Hiên, ta với đạo lữ của mình tình ý sâu nặng, đã định cả cuộc đời này chỉ giao cho một mình hắn.” Vừa dứt lời thì tay của y đã bị nắm ngược lại, chặt đến mức như muốn khảm nó vào trong lòng bàn tay của đối phương.

Hoàng Minh Hiên trợn mắt há hốc mồm, quả thật không thể tin nổi lời này lại được nói ra từ miệng của kẻ năm đó đã cưỡng ép hắn thải bổ. Thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của hai người giao nhau, một người ngoài như hắn cũng nhìn ra được tình cảm ẩn chứa bên trong một cách rõ ràng… Hắn xấu hổ vì mình đã quá tùy tiện nhưng trong thâm tâm lại vô cùng hâm mộ, cũng ý thức được chỉ sợ khó lòng cứu Trác Văn huynh.

Bi thương trào ra, Hoàng Minh Hiên nói một câu "Là vãn bối tự rước lấy nhục." liền muốn rời đi, thế nhưng lại nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng: "Hãy khoan, ta cũng đâu có nói là không giúp đỡ ngươi?"

Phong Thiệu phải giúp Hoàng Minh Hiên cứu người, thế nhưng chỉ dựa vào thứ tình cũ vô căn cứ kia thì chắc chắn là không thể nào.

Y từ chuyện này tìm ra được một vài manh mối. Tuy rằng đại tông trong thế tục luôn không thèm để mắt đến nhóm tán tu, thế nhưng dám xông thẳng vào Tán Tu Minh để giết người cướp của thì cũng hơi kỳ lạ. Hơn nữa Dự Kinh châu nằm trong phạm vi quản lý của Côn Luân, tuy đây là một tràng huyết án nhưng tứ đại tông môn đều thống nhất không để ý đến chuyện bên ngoài, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Tán tu. Có điều Phong Thiệu lại không như vậy. Y nắm được tình tiết bên trong kịch bàn, cũng biết được những tán tu đó đã lặng lẽ liên kết với nhóm Ma tu để đối phó với tứ tông, tất cả cũng chỉ vì đã chất chứa oán khí quá lâu, thâm cừu đại hận đã nặng.

Dù sao sức lực của bản thân cũng quá nhỏ bé, nếu có thể mượn cơ hội để hợp sức, hoặc ít nhất là thay đổi trận doanh của nhóm Tán tu từ theo phe Ma tu chuyển lại đây cũng là chuyện tốt.

"Cho nên cứu người là chuyện nhỏ, mượn cơ hội giải cứu Tán Tu Minh ở Dự Kinh châu để lung lạc các Tán Tu Minh ở những nơi khác… " Phong Thiệu đang nói vào vấn đề chính thì vạt áo lại bị kéo lên, đạo bảo mở tung lộ ra một mảnh eo lưng thon gọn trắng nõn.

"Nói chính sự đi." Phong Thiệu lấy lại đạo bào, bắt gặp Phong Bạch đang nhìn chằm chằm liền nhấc chân muốn đạp hắn một cái, lại bị đối phương tránh né nhẹ nhàng. Tuy là tránh né nhưng hắn vẫn không hề an phận, nâng tay nắm lấy hai vai của Phong Thiệu, ngắm chuẩn lực đạo mà xoa bóp cho y.

Kỹ năng mát xa của Phong Bạch dường như còn tốt hơn cả lúc bị giam ở thủy lao năm đó, suy cho cùng cũng là quen tay hay việc, kết hợp với linh khí ấm áp của Tứ Tượng khiến y không nhịn được phải chợp mắt

hưởng thụ… Mãi cho đến khi cái tay không an phận của đối phương mò đến chỗ khác bị một tay của y bắt lấy.

“Không phải vừa rồi thúc thúc đã nói thân thể này chỉ giao cho một mình ta hay sao.” Lần này Phong Bạch cũng không miễn cưỡng mà lại ôm lấy cổ đối phương rồi khẽ thổi khí bên tai y, bên môi chợt nở một nụ cười thư sướng đạm nhạt.

Thật buồn nôn quá, Phong Thiệu nheo mắt, sửa lại cho đúng: “Là cuộc đời này…”

“Ồ, cả thân thể và cuộc đời này chỉ dành cho mình ta, người hãy nhớ kỹ đấy.” Mắt vàng của Phong Bạch lóe sáng, lúc nói chuyện ngón tay còn ấn xuống vị trí trái tim trên ngực đối phương.

“Tiểu súc sinh nhà ngươi.” Phong Thiệu bất đắc dĩ cười mắng một câu, mắng xong lại hôn lên trán hắn một cái tựa như gà mổ, y nói: “Đã nhớ kỹ.”

Nếu đã quyết định phải đi Dự Kinh châu để cứu người thì hai người cũng không chậm trễ nữa, Phong Thiệu chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa xong liền bắt đầu khởi hành.

Chỉ nghe lời nói một bên của Hoàng Minh Hiên thì rất khó biết được tình hình chuẩn xác ở Dự Kinh châu, cho nên y cũng không kiêu ngạo tự cao, không chỉ mang theo Bồng Khâu và hai nhánh cỏ Hợp Hoan mà ngay cả Xuyên Nghi y cũng muốn đưa đi cùng.

Tất nhiên bởi vì Nấm còn nhỏ tuổi, cho dù có tư chất bất phàm nhưng cũng không thể đảm đương nổi, vì thế Phong Thiệu muốn để nó lại động phủ.

Nấm nhỏ rất có ý kiến với hành động này của y, cứ bắt lấy tay Phong Thiệu khóc lóc om sòm chơi xấu đủ kiểu, mấy chiêu khóc nháo đều lôi ra dùng hết cả thế nhưng cố tình lần này lại chẳng được như ý. Nó đi tìm Xuyên Nghi, có điều Xuyên Nghi cũng không giúp nó mà chỉ nói: “Chờ khi nào ngươi lớn thì có thể đi.”

Nấm khó chịu. Nó đã lớn rồi mà! Thế nhưng cả nhà cứ cảm thấy nó chưa lớn.

Vì thế chân ngắn bước nhỏ cứ chạy loạn xung quanh mọi người, mắt thấy ngay cả hai cây cỏ nũng nịu kia cũng được Phong Thiệu mang đi thì nó lại càng thêm buồn bực.

Buồn bực lại buồn bực, nó sờ hai nhánh cỏ nũng nịu, đôi mắt khẽ chuyển động.

Ở chỗ mọi người không hề để ý, một tia hắc khí bỗng chui vào bên trong dịch dưỡng linh.

Đi từ Từ Ký châu tới Dự Kinh châu thì phải ngang qua Thanh Duyệt châu, cho nên khó tránh việc tốn thời gian dừng lại trên đường.

Dọc đường đi, Phong Thiệu hỏi Hoàng Minh Hiên càng thêm cặn kẽ, nhưng Hoàng Minh Hiên cũng mới chọc phải phiền toái không lâu trước đó cho nên cũng không biết quá nhiều về tình hình. Mãi cho đến khi đoàn người đi tới Dự Kinh châu, Phong Thiệu nghe ngóng ở khu phường thị của thành Vân Phù nơi Tiêu Dao tông cư trú mới có thể biết được chân tướng một cách chi tiết.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường [mẫu tử không hận qua đêm =_,=]

※ Nấm nhỏ: Ngươi dựa vào đâu mà đánh ta?

※ Phong Tiểu Bạch: Dựa vào việc ta là mẹ ngươi.

※ Nấm nhỏ: Ngươi là mẹ ta thì sao!

※ Phong Tiểu Bạch: Có quyền lực!

※ Nấm nhỏ: Thần mã* quyền lực? (*Shenma = cái gì)

※ Phong Tiểu Bạch: Quyền đánh ngươi.

※ Nấm nhỏ: Ngươi dựa vào đâu mà đánh ta?

※ Phong Tiểu Bạch: Dựa vào việc ta là mẹ ngươi.

※ Mở ra hình thức máy ghi âm… Một ngày một đêm sau.

※ Nấm nhỏ: Xuyên Xuyên… Nước, nước… Ngô… Moah Moah tah…

※ Phong Tiểu Bạch: Thúc thúc, đến giúp đỡ cho nhau đi… Ân…

------oOo------

Chương 103

Nguồn: EbookTruyen.Net

Diện tích lãnh thổ của Dự Kinh châu mênh mông bát ngát, phía bắc tiếp giáp với vùng đất cổ xưa, phía nam đối diện Mịch Độ hải*, phía đông nối tiếp với Thanh Duyệt châu, phía Tây là biển rộng. Thành Vân Phù nằm ở phía đông Dự Kinh châu, trong thành này có Tán Tu minh lớn nhất châu lục cho nên cũng lấy tên châu lục để đặt tên cho mình.(*南临觅渡海, cái này mình tra một hồi nhưng thật sự không rõ nó là tên biển hay nó là cái gì nữa, mình tạm coi nó là tên biển vậy)

Cửu Châu có ngàn vạn tán tu với vô số Tán Tu Minh lớn nhỏ, có thể lấy tên châu lục để làm tên cho Tán Tu minh đồng nghĩa với Tán Tu minh đó đứng đầu ở châu lục ấy. Chẳng hạn như Tán Tu minh Từ Ký Châu, Tán Tu minh Bình Nhung châu. Hạ Cường Sư thuộc Tán Tu minh ở núi Đại La là cấp bên dưới của Tán Tu minh Bình Nhung châu. Quan hệ giữa Tán Tu minh và tông môn ở thế tục giống như nước với lửa, Dự Kinh châu cũng không ngoại lệ. Nhất là sau khi xuất hiện yêu thú tàn sát bừa bãi, quan hệ giữa tán tu với đám đệ tử tông môn lại càng thêm căng thẳng.

“Ban đầu đám yêu thú kia chỉ xuất hiện ở những nơi hoang vu thâm sơn cùng cốc, nhóm tu giả chúng ta không thể trêu vào thì cố tránh đi là được, chịu thiệt cũng chỉ vài tên người phàm mà thôi. Thế nhưng mấy năm nay đám yêu thú này càng ngày càng hoành hành ác liệt, thường là một đàn ba đến năm con yêu thú xông vào trong thành trấn thôn trang, ngay cả phường thị của tu giả chúng cũng không tha.

Nếu chỉ là vài con yêu thú cấp một, cấp hai thì còn ổn, chúng ta vẫn chống lại được. Thế nhưng khi đám đó tụ thành một đàn thì mấy người mới Luyện Khí, cùng lắm là Trúc cơ như chúng ta cũng chẳng có cách nào chống lại nổi!”

Người nói những lời này là một chủ tiệm pháp khí trong phường thị của thành Vân Phù, nhìn đám pháp khí còn ế chổng chơ không bán nổi, ông ta đành khẩn cầu đám người Phong Thiệu: “Các ngươi thật sự không cần mua mấy viên Trạc Mục châu, Tụ Phong sa gì đó ư. Tuy rằng những thứ này chỉ là pháp khí trung phẩm, lại dùng được có một lần nhưng nếu chẳng may bất hạnh gặp phải yêu thú cấp ba, thì ít nhất vẫn có thể mượn cơ hội kéo dài thời gian để trốn thoát! Vốn phải tốn đến năm viên linh thạch trung phẩm mua một cái, giờ bán năm viên hai cái có được không. Ta chỉ cần gom đủ tiền đi qua trận truyền tống của châu giới là được. ”

Phong Bạch nhíu mày: “Những châu khác cũng bị yêu thú hoành hành như vậy cả.”

Ông chủ nhíu mày: “Tất nhiên ta biết điều này, có điều ta nghe nói hiện giờ ở Bình Nhung châu đã tốt hơn nhiều rồi. Sau khi con yêu thú Cửu Anh cấp bốn bị một kiếm tu cường đại chém chết, đám yêu thú lâu la của nó liền thành thật hơn rất nhiều. Còn nữa, người ở Tán Tu minh Bình Nhung châu đều một lòng chống lại yêu thú, huống chi đại tông môn ở Bình Nhung châu cũng bị yêu thú cho ăn trái đắng, đâu có giống như đám cẩu tạp chủng Tiêu Dao môn ở nơi này.”

“Cho nên giá tiền đi qua trận truyền tống của châu giới cũng bị đẩy lên cao đúng không?” Phong Thiệu suy đoán, sau đó cũng lấy linh thạch mua mấy món pháp khí coi như là tiền công hỏi thăm.

“Không phải đâu!” Ông chủ cất linh thạch đi, trong sự phiền muộn liền nhiều lời thêm hai câu quan tâm: “Nếu chỉ do yêu thú thì cũng đành thôi, dù sao số lượng của chúng cũng chẳng thế nhiều được bằng tu giả chúng ta. Có Minh chủ dẫn đầu, gặp con nào giết con ấy thì cũng tạm coi là miễn cưỡng sống được. Thế nhưng Tiêu Dao tông kia quá mức ác độc, lùng bắt tán tu khắp nơi để ép họ giết yêu thú cho bọn chúng!”

Nói đến đây, ông ta không nhịn được phải mắng một tiếng “Cẩu tạp chủng” rồi mới nói tiếp: “Trận truyền tống bên ngoài châu giới đã bị Tiêu Dao tông đóng kín từ lâu, chỉ cần là người có tu vi từ Trúc Cơ trở lên sẽ không thể đi ra được. Ta phải mất đến hai trăm năm mới miễn cưỡng đột phá Trúc Cơ, bây giờ không thể đi bằng trận truyền tống bên ngoài nên đành phải tìm một vài cách ngầm khác. Cố tình lại có một nhóm cướp Hắc Phong chiếm đóng nơi cửa ra, chúng đẩy giá lên cao, muốn đi vào trận pháp ngầm đó thì kiểu gì cũng phải tốn hơn năm mươi viên linh thạch thượng phẩm mới được!”

“Bán chính ta đi cũng chẳng có cái giá ấy!” Ông chủ của tiệm pháp khí đập tay xuống bàn, lực đạo lớn đến độ khiến cho nó rung lên bần bật. Có điều đám pháp khí ở phía trên chỉ nhẹ nhàng bay lên một chút sau đó lại lập tức được xếp gọn gàng đâu vào đó, không hề có một chút xô lệch nào, chứng tỏ chúng đã được dùng phù triện để bảo vệ.

Trùng hợp lúc này cũng có hai tán tu bước bào, một người đạo bào rách nát, một người bị thương ở phần thái dương. Hai người đó cũng đang nói về chủ đề này: “Thật sự đã uổng công chạy tới, cứ tưởng sẽ có một nơi an toàn để bế quan tu luyện, ai mà ngờ được… ”

“Đúng thế, Tán Tu minh Dự Kinh châu vì muốn bảo vệ chúng ta nên mới đi thương lượng với đám cẩu tạp chủng đó. Ai ngờ ngoài mặt thì chúng

tỏ ra tốt đẹp, vừa mới quay đầu đã lập tức tập kích đánh lén căn cứ của Tán Tu minh!" Tán tu mặc đạo bào rách nát nổi giận đùng đùng.

"Vậy các ngươi có biết người của Tiêu Dao tông đã đưa bọn họ đi đâu không?" Hoàng Minh Hiên hỏi đầy nôn nóng.

Tán tu bị thương lắc đầu, nói: "Trong Tán Tu minh có đến mấy nghìn người bị đám cẩu tạp chủng kia đánh đánh cướp cướp, còn có thể đi được đỗ nào nữa. Chỉ sợ những người sống đều sẽ bị bắt đi săn đám yêu thú, chắc là đều lành ít dữ nhiều rồi."

Con gái của ông chủ xốc mành đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng: "Liên Vân tiên tử tốt nhưng vậy cũng bị đám người của Tiêu Dao tông bắt đi. Lúc trước mấy lần đám Tiêu Dao tông này vào thành bắt người đều là Liên Vân tiên tử dẫn người đuổi đi!"

Ánh mắt của tán tu bị thương cũng lấp lánh, trong giọng nói chứa đầy sự bội phục: "Đúng vậy, tuy rằng tu vi của nàng ta mới chỉ Giả Đan nhưng đã lĩnh ngộ được kiếm ý rồi. Chính ta tận mắt nhìn thấy một mình nàng chém chết được một con Thử Thiết cấp ba ở ngoài thành. Ôi, người có thực lực như vậy đã là rất hiếm thấy trong nhóm nữ tu rồi!"

"Đáng tiếc lại bị bắt. Nghe nói tông chủ của Tiêu Dao tông có vô số lô đỉnh, chỉ sợ Liên Vân tiên tử cũng nằm trong số đó."

"Chắc chắn là đòi hỏi không ngừng ấy chứ. Nàng ta muốn diện mạo có diện mạo, muốn tu vi có tu vi, chỉ đáng tiếc cho thân phận Minh chủ này…" Giọng điệu của hai tán tu này bắt đầu trở nên không đứng đắn.

"Liên Vân tiên tử này là?" Phong Thiệu chẳng muốn nghe mấy lời nói bậy bạ của bọn họ nên lập tức cắt ngang. Y mới hỏi thăm tình hình, dường như không hề nghe nói đến nhân vật này, lại càng không thấy Hoàng Minh Hiên nhắc tới.

"Ngay cả Liên Vân tiên tử mà ngươi cũng không biết?" Biểu cảm trên mặt của tên tán tu mặc đạo bào rách nát đúng kiểu "Ngươi là người ngoài mới đến đây phải không"

Ông chủ vừa bán được hàng nên cũng có mấy phần hòa khí: "Liên Vân tiên tử là minh chủ mới nhậm chức của Tán Tu minh Dự Kinh châu. Tiên tử kế vị được có mấy năm, chắc đạo hữu mới đến nên chưa từng nghe qua danh hào này cũng không có gì kỳ lạ."

"Lại nói tiếp, nếu lão minh chủ không ngã xuống thì ít nhất còn có Nguyên Anh kỳ chân nhân có thể đối kháng lại Tiêu Dao môn."

“Đúng vậy, người của Tiêu Dao môn sẽ phải kiêng kị vài phần. Nghe nói nếu Nguyên Anh chân nhân tự bạo thì toàn bộ thành Vân Phù của chúng ta sẽ bị san phẳng thành bình địa!”

“Hừ, nếu lão minh chủ còn sống thì các người đã bị Tiêu Dao môn bắt đi lính từ lâu rồi. Ngươi cho rằng lão minh chủ sẽ bảo vệ đám tán tu ngoại lai các ngươi như Liên Vân tiên tử hay sao!” Con gái của ông chủ cười nhạo.

Hai tán tu kia hơi xấu hổ, lại quay về mắng chửi Tiêu Dao môn nhưng cũng không phản bác lời nói của nàng, chứng tỏ cô bé này không hề ăn nói lung tung.

Nghe đến đó, Phong Thiệu dần hiểu rõ ràng hơn, trong lòng cũng có tính toán riêng.

Hoàng Minh Hiên càng nghe thì lòng càng trầm xuống. Hắn không rõ vì sao Phong Thiệu lại không dùng thân phận của mình để đi thẳng đến Tiêu Dao tông đòi người. Bởi vậy không nhịn được mà giữ chặt ống tay áo của y: “Tiền bối, chúng ta vẫn nên lập tức đi cứu Trác Vân huynh thôi, tiền bối là đang… ”

Thế nhưng còn chưa dứt lời thì hắn đã nhận lấy hai ánh mắt bắn tới, một cái đến từ Phong Bạch mang theo sự lạnh lùng giá buốt, một cái khác là của Phong Thiệu với ẩn ý ngăn cản. Y truyền âm nói: Thân phận đệ tử Côn Luân của ta không thể để lộ được, ta tự có phương án cứu người, đừng nóng vội.

Hoàng Minh Hiên vô cùng khó hiểu nhưng dưới sức nặng của hai ánh mắt này, hắn chỉ đành cắn răng nuốt xuống sự nghi ngờ và lo lắng của mình.

Hai tán tu này đến cửa hàng cũng không phải để mua bán pháp khí, hóa ra là tới chào hàng phù triện do mình chế tạo ra, chẳng hạn như Phi Thiên phù, Nhập Thủy phù, Hành Vân phù các loại khác nhau. Bọn họ cứ quấn lấy chủ tiệm để bán đồ nhưng chủ tiệm pháp khí ngay cả một mảnh vỡ trên miếng linh thạch cũng chẳng chịu lấy ra, vội vàng bảo: “Ta còn đang phải kiếm tiền để rời khỏi nơi này, đâu có dư thừa linh thạch mà mua mấy thứ đồ chơi của các ngươi!”

“Đúng là không biết nhìn hàng! Đây chính là phù triện cấp cao đấy! Hồi trước ở mấy phường thị nhỏ bé thế này có cầu cũng không được đâu, bây giờ chúng ta bán cho ông mà ông lại không muốn!” Tên tán tu bị thương đã hơi cáu kỉnh, sắc mặt của người còn lại cũng không tốt: “Nếu không

phải chúng ta vội vã cần tiền để rời khỏi nơi này thì cũng đâu phải bán tháo như vậy! Đúng là có mắt không thấy được kim nạm ngọc!"

Khi hai người này sắp tung ra một tấm phù Liệt Diễm thì chợt bị Phong Thiệu cản lại trong nháy mắt. Y nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Mua bán không thành nhưng vẫn còn nhân nghĩa mà, bên ngoài còn nhiều chủ quán lắm."

Hai tán tu kia dù giận nhưng cũng không dám nói gì, thu phù triện lại rồi phẫn nộ rời đi. Không phải bọn họ bị lý lẽ của Phong Thiệu thuyết phục mà do trong nháy mắt ấy, hai người đã cảm nhận được linh lực ngăn cản của đối phương vượt xa so với thực lực của họ.

Lúc trước ông chủ của tiệm pháp khí cứ tưởng rằng đám người Phong Thiệu đi chuyến này cũng có mục đích giống với đám tán tu ở đây: Có lẽ do bọn họ nghe được Tán Tu minh Dự Kinh châu chịu thu nhận những tán tu Trúc Cơ bị bắt đi sung binh.

Không ngờ đối phương cũng có vài phần thực lực khiến ông phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, càng thật lòng khuyên nhủ: "Liên Vân tiên tử đã bị bắt rồi. Tán Tu minh Dự Kinh châu giờ đã năm bè bảy mảng, nếu như có yêu thú đột kích vào lúc này thì chỉ sợ sẽ chẳng thể chống đỡ được như trước đâu, càng đừng nói đến đám người Tiêu Dao tông vẫn đang rình rập. Các vị đạo hữu có thể đi khỏi đây thì hãy lập tức đi đi!"

Phong Thiệu tới nơi này tất nhiên không phải để rời đi. Y cười hỏi: "Đạo hữu có biết căn cứ của Tán Tu minh Dự Kinh châu đi theo hướng nào không?"

Trong ánh mắt kinh ngạc của ông chủ tiệm pháp khí, Phong Thiệu cũng lấy được địa chỉ, lúc này đoàn người lập tức ngự kiếm lên đường.

"Tiền bối, Trác Văn huynh đã không còn ở Tán Tu minh từ lâu rồi, chúng ta tới đó để làm gì?" Hoàng Minh Hiên tâm thần không yên, không nhịn được phải hỏi.

Phong Thiệu cũng không nhiều lời mà chỉ vẫy tay nói: "Ta tự có cách của ta, đã đồng ý cứu người thì chắc chắn sẽ làm được."

Y nói đến mức này rồi khiến Hoàng Minh Hiên cũng không có mặt mũi hỏi thêm điều gì nữa, chỉ gật đầu nói vâng.

Đang bay được nửa đường thì bỗng nhiên đôi tai hổ của Phong Bạch khẽ rung rung, nghiêng đầu nói: "Xa xa phía trước có một bầy yêu thú, thấy máu, đang đấu pháp."

Phong Thiệu gật đầu, cũng không cảm thấy khó hiểu. Từ lúc bọn họ đáp xuống đất đi vào trong thành thì đã thấy tòa thành này có vẻ lạnh lẽo, không chỉ ít phàm nhân mà ngay cả tu giả cũng không có mấy, phần lớn cảnh ngộ của họ đều rất bi thảm. Ngoại trừ do Tiêu Dao tông thì cũng thấy được nơi này có không ít yêu thú hoành hành.

Năm đó sau khi chém chết Cửu Anh, y đã từng viết thư nhắc nhở Cố Hoài phải cẩn thận đám yêu thú làm loạn, thế nhưng không biết là do y không nói rõ nguyên nhân sâu xa ở chỗ đám tán tu trong thế tục hay là do Cố Hoài hiểu sai ý nên đã làm không đúng chỗ. Tóm lại Phong Thiệu nghe được từ miệng nhóm tán tu rằng những chuyện này đều có liên quan ít nhiều đến Côn Luân.

Tuy nhiên cũng không sao cả, y vẫn còn cách khác.

Phong Bạch thấy thúc thúc đang ngự kiếm bên cạnh thay đổi sắc mặt mấy lần rồi lại hơi thất thần, hắn không khỏi lặng lẽ hóa linh khí thành khí hộ thân bảo vệ bốn phía xung quanh y. Cho dù biết đối phương có ma giáp bảo vệ, chút khí hộ thân ấy cũng chẳng đáng kể gì nhưng hắn vẫn hi vọng ít nhất nó có thể ngăn cản máu tươi của đám yêu thú không làm bẩn đạo bào của thúc thúc.

Từ nơi phương xa truyền đến một tiếng kêu gào giống như giọng của người phụ nữ bị làm nhục, vô cùng sắc nhọn chói tai như muốn xuyên thủng màng nhĩ của người ta.

Phong Thiệu đã cố gắng học tập chăm chỉ nhưng Phong Bạch lại càng chăm chỉ hơn. Ngày trước, toàn bộ điển tịch trong túi gấm của Phong Thiệu đều được hắn đọc và ghi nhớ lại hết, sau đó hai người chia cách nhau năm năm, vì để tu luyện được pháp môn thần lực ở chỗ của Tử Hư mà đã không ít lần hắn phải chém giết yêu thú, cho nên Phong Bạch cực kỳ quen thuộc với đám yêu thú này.

Hiện giờ Phong Bạch chỉ cần nghe âm thanh này đã tự động phun ra một câu: “Thủy thú, mặt người thân sói, có cánh, bò, tiếng kêu như tiếng mắng chửi, tạo ra lũ lụt, tên gọi Hóa Xà.”

“Tuy chỉ là yêu thú cấp ba nhưng có tận ba con… ” Sắc mặt Phong Thiệu trầm xuống, lặng lẽ dựng lên năm thành ma giáp, Bồng Khâu ở trong thanh bình cũng được dẫn ra. Xuyên Nghi đang cưỡi mây cũng cầm Phong Lôi Long cung khảm sừng, mũi tên lấp lánh ánh u lam sắc nhọn.

------oOo------

Chương 104

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Ta đối phó được ba con Hóa Xà này, Tiểu Bạch ngươi đừng lộ diện, ta tự có tính toán.” Phong Thiệu đầu tiên là chặn trước Hoàng Minh Hiên, sau đó lại ngăn cản Trạm Lô kiếm của Phong Bạch. Kiếm kia mang theo uy áp cực mạnh, ngay cả người cầm kiếm cũng tỏa ra sự sắc bén lợi hại cho nên độ nhận diện rất cao.

Phong Bạch nhíu mày, khi nhìn thấy mấy con Hóa Xà dù không bị rơi vào thế hạ phong trước đám tu giả nhưng cũng chẳng phải đối thủ của thúc thúc thì mới gật đầu.

Chỗ cách họ tám mươi trượng nổi lên từng đợt sóng to, nơi này vốn đã gần biển, lại bị Hóa Xà khuấy đảo đến mức trong không khí toàn là vị mặn chát trộn lẫn với mùi máu, vô cùng gay mũi.

Hơn mười tu giả kia không chỉ phải đối chiến với Hóa Xà mà còn có hàng trăm con Hà La ngư ẩn trong sóng biển do Hóa Xà cuốn đến, phun đến độ khiến cho phần đất liền cũng hóa thành nước cạn. Tuy Hà La ngư chỉ là yêu thú cấp một nhưng nó có một đầu mười thân, số lượng lại nhiều khiến cho đám tu giả bị kiếm chế không thể thoát thân. Lúc này đã có rất nhiều tu giả lộ vẻ kiệt sức, ngay cả khí hộ thân cũng thể bao phủ toàn bộ cơ thể trong khi mực nước đang ngày càng dâng cao. Chỉ sợ dù không bị Hóa Xà cắn nuốt thì bọn họ cũng phải chết đuối ở nơi này.

“Khắc Mẫn trưởng lão, chúng ta trốn đi thôi. Những đệ tử ngoài Trúc Cơ trong minh đã bị bắt hơn phân nửa rồi, mấy người đi theo chúng ta cũng không thể giết hết đám này được!” Một tu giả mặc thanh bào ném ra tấm Bôn Lôi phù, lôi áp đập ầm ầm về phía một trong ba con Hóa Xà nhưng chút uy lực ấy cũng bị Hóa Xà vỗ cánh hóa giải mất hơn phân nửa, phần nhỏ còn lại cũng chỉ đốt cánh nó cháy đen một chút mà thôi.

Người được gọi là Khắc Mẫn trưởng lão cũng không hề già. Đó là một võ tu với làn da ngăm đen, hắn đạp lên pháp khí phi hành rồi nhào về phía trước, chỉ dựa vào một đôi Thiết Đấu quyền muốn liều mạng với một con Hóa Xà. Tuy đã bổ được phần cánh của nó ra nhưng Hóa Xà cũng lập tức kêu gào tạo một cơn sóng lớn từ biển, trong nháy mắt đã đánh hắn ngã vào làn nước.

“Khắc Mẫn trưởng lão, chúng ta làm vậy chỉ là đang chịu chết mà thôi!”

“Đúng vậy, chúng ta đến ốc còn không mang nổi mình ốc!”

Khắc Mẫn bị thương khắp toàn thân ngã ngồi trong làn nước, ngay cả khí hộ thân của hắn cũng bắt đầu mỏng dần. Hắn nghe được người trong Minh nói như thế, lại nhìn những tán tu cấp thấp đang bị Hà La ngư vây siết không rõ sống chết thì chợt cảm thấy bi ai vô cùng: “Nếu bây giờ chúng ta rút lui thì chắc chắn những người này đều sẽ phải táng thân trong bụng Hóa Xà! Đến lúc không còn ai có thể ngăn cản, Hóa Xà ở trong biển sẽ càng ùa lên nhiều hơn, khi ấy chắc chắn thành Vân Phù của chúng ta sẽ trở thành một tòa thành chết.”

“Kể cả như vậy thì cũng chẳng còn cách nào khác, đám cẩu tạp chủng của Tiêu Dao môn kia không xem chúng ta là con người, cho nên đâu thèm để ý đến sự sống chết của chúng ta!”

“Khắc Mẫn trưởng lão, chúng ta không thể chết ở nơi này được. Chúng ta còn phải giữ sức để cứu Liên Vân minh chủ ra nữa!”

“Đúng vậy trưởng lão, không biết đám cẩu tạp chủng Tiêu Dao tông kia sẽ tra tấn mình chủ như thế nào!”

“Trưởng lão, xin hãy lấy đại cục làm trọng. Chúng ta không thể cứu nổi những tán tu ngoại lai này nữa rồi!”

“Liên Vân minh chủ đã cứu được nhiều người như vậy, chúng ta cũng phải trả giá lớn đến thế, tất cả những thứ đó đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!” Người của Tán Tu minh Dự Kinh châu cứ ngươi nói qua ta nói lại. Giữa lúc chiến đấu nguy cấp như thế này, những lời nói vội vàng đó đều đang phản ánh rõ suy nghĩ thực sự trong lòng bọn họ.

“Đều do ta trở về quá muộn! Ta không nên chậm trễ ở Bình Nhung châu lâu như vậy!” Khắc Mẫn hối hận nắm chặt hai tay, cuối cùng vẫn không đành lòng để Liên Vân chịu tội. Nhìn từng cơn sóng lớn đang quét đến, lúc hắn định bảo mọi người trong Minh rút lui thì chợt nghe được một tiếng rít gào bùng nổ, một con hỏa long màu đen đã bay vụt qua

“Lâm !”

Hiện trường chợt yên tĩnh, nhóm tu giả lập tức cảm thấy lồng ngực mình khó chịu thì đều lộ vẻ mặt hoảng sợ. Chỉ thấy có vô số kiếm quang chi chít hóa thành một con hỏa long hắc sắc rẽ sóng lao đến giữa tầng tầng ánh nước! Con Hóa Xà ở giữa bị Khắc Mẫn bẻ cánh cũng lập tức bị kiếm quanh đánh trúng, máu tươi nhuộm đỏ.

Cao thủ !

Chỉ với một kích đã đánh trọng thương yêu thú cấp ba khiến mọi người đều thấy kinh sợ, nhất là Khắc Mẫn. Kiếm ý Hắc Long mạnh mẽ bậc này trông vô cùng quen mắt!

Hắn và tất cả mọi người khác đều nhìn về phía người cầm kiếm, chỉ thấy có một thiếu niên cao gầy đang ngự kiếm bay trên không trung cách đó khoảng mười trượng. Y bấm tay niệm thần chú vận kiếm như nước chảy mây trôi, dáng vẻ chắc chắn, đạo bào bay phần phật trong hơi nước mênh mông tạo nên một loại khí chất tao nhã không hề tầm thường.

Nếu chỉ có như vậy thì Khắc Mẫn cũng không dám xác nhận đó là ai, thế nhưng khi nhìn thấy bên cạnh kiếm tu là một con rối béo mập đầy quỷ dị đang lao thẳng về phía con Hóa Xà đầu tiên khiến hắn không khỏi mừng rỡ, kinh hô thành tiếng: “Là vị kiếm tu đã giết Cửu Anh kia!”

Những tu giả khác vừa nghe thấy vậy thì có hơi khó tin: “Đây chính là kiếm tu đã chém chết yêu thú cấp bốn ở Bình Nhung châu ư?”

“Khó trách lại có kiếm ý cường hãn đến vậy. Kiếm ý của Liên Vân minh chủ là nhất trọng thiên, không biết của y thì như thế nào?”

“Không chừng là tam trọng thiên đấy. Ngay cả Liên Vân minh chủ cũng phải dốc hết sức mới giết chết được con yêu thú cấp ba kia!” Xung quanh đó lại có người tiếp lời.

“Mặc kệ đi, Tam Thanh trên cao! Chúng ta được cứu rồi !”

“Vân Phù được cứu rồi!”

Mắt của Khắc Mẫn cũng phiếm hồng, nắm chặt tay thành quyền rồi trầm giọng nói: “Tuy có cao nhân nghĩa sĩ cứu giúp nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, để kẻ khác xem thường Tán Tu minh Dự Kinh châu chúng ta.” Nói xong hắn liền dẫn đầu đám tu giả trong Minh đi cứu giúp những tu giả cấp thấp bị Hà la ngư cuốn trôi, dù bọn họ chỉ là tán tu trong thành, thậm chí có những người gần đây mới tìm tới để nương tựa.

Có hi vọng giết được Hóa Xà giúp nhóm tán tu của Dự Kinh châu lấy lại mấy phần ý chí chiến đấu. Bọn họ cũng không cố xông về phía Hóa Xà, dù sao thiếu niên kiếm tu kia không chỉ có một con rối béo mà còn có một nam tử khôi ngô bắn tên như cầu vồng giúp đỡ, vì vậy tất cả bọn họ đều đồng loạt đi vây giết Hà La ngư trong nước.

Thực chiến chính là thầy dạy tốt nhất, Phong Thiệu có kinh nghiệm qua những lần phải giao đấu với yêu thú trừ trước đến giờ, lúc này cũng càng

thêm thuận buồm xuôi gió. Huống chi lần này y còn có thêm Xuyên Nghi, linh thú cấp bốn cũng không phải hư danh.

Lúc giết đến con Hóa Xà cuối cùng, hai cánh của nó đã bị chặt đứt, đuôi rắn cũng chia thành mấy đoạn. Nó ngửa đầu lên trời thét dài, âm thanh bén nhọn khuấy lên càng nhiều sóng lớn cuộn trào từ đại dương.

Có điều khác với lúc trước ở chỗ Phong Thiệu rõ ràng cảm nhận được có một luồng sức mạnh mới!

Sắc mặt vốn đang bình tĩnh của Phong Thiệu cũng biến mất, thần sắc nghiêm túc, lập tức vận chuyển linh lực khắp toàn thân

Dường như không khí cũng trở nên trì trệ, vắng lặng tiêu điều. Sắc mặt của nhóm tán tu Dự Kinh châu đã chém giết được phân nửa Hà La ngư cũng chợt thay đổi, một loại áp lực nặng trình tràn ra từ thân thể của con Hóa Xà cuối cùng kia, giống như chúng có thể hóa thành thực thể khiến bọn họ muốn tránh cũng không thể tránh được!

Trên trời cao cách đó vài chục trượng, đôi mắt của Phogn Bạch đang đạp trên Trạm Lô kiếm chợt tuôn ra hai luồng quang mang, sau đó hắn lập tức ngồi xếp bằng nhập định.

Hoàng Minh Hiên đang đứng bên cạnh thấy vậy thì không khỏi khó hiểu. Hắn chưa từng nghe nói có người nhập định trong lúc đang ngự kiếm, người này cũng cuồng tu luyện quá rồi, chỉ với gương mặt ấy đã đủ để đổi lấy sự yêu thích của Phong tiền bối sao? Thế nhưng lời than thở của hắn còn chưa ra khỏi miệng đã lập tức nhìn thấy cả người Phong Bạch tỏa ra ánh sáng kim quang, uy áp bao trùm khiến cho người ta phải rung động và run rẩy từ tận sâu trong xương tủy.

Không ngờ trong khoảnh khắc con Hóa Xà cuối cùng gần chết nó lại cắn nuốt xác chết của hai đồng bạn khác, giữa hắc khí bao trùm dần hiện ra cơ thể biến dị mới!

Phong Thiệu cũng từng bắt gặp tình tiết về yêu thú biến dị trong nguyên tác, ngàn dặm mới có một con, thực lực bùng nổ gấp mười lần ban đầu, cực kỳ nguy hiểm. Quả nhiên, trong tiếng động ầm ầm vang vọng, thân hình cao mấy trượng của Hóa Xà bỗng nhiên tăng vọt to gấp mười lần ban đầu, đứng sừng sững như một ngọn núi cao. Uy thế nó tỏa ra làm cho người ta phải sợ hãi không thôi.

Mắt thấy con Hóa Xà kia chợt giang rộng đôi cánh cự đại, rít gào muốn triệu hồi sóng nước ở biển khiến đồng tử của Phong Thiệu co rút lại

trong phút chốc, Xích Viêm kiếm đang lơ lửng trước mặt cũng được y cầm chắc trong tay.

“Binh!”

Phong Thiệu ngâm nhẹ một tiếng, cơ thể khẽ cong, mũi kiếm chỉ thẳng. Con ngươi của y hơi khép lại, toàn bộ hỏa diễm, ma khí, lòng tin, tất cả đều được gom lại trong đó. Cùng lúc ấy, y với Bồng Khâu và Xuyên Nghi cũng tâm ý tương thông, hai người một trái một phải, một người hóa thành sương đen vô hình, một người biến lại thành thú, cùng lúc đánh về phía thân thể to lớn của Hóa Xà.

Khó đối phó!

Vô số nhát kiếm chém xuống liên tục, mỗi một kiếm đều ẩn chứa từ thứ hai của tâm pháp Cửu Tự Chân Ngôn, đây cũng là từ thứ hai Phong Thiệu thấu hiểu được. Dù kiếm quang Hắc Long của y có Cửu Tự Chân Ngôn kết hợp cùng nhưng thân thể sau khí biến dị của Hóa Xà vô cùng to lớn khiến cho khí thế uy mãnh và lực đạo của Hắc Long cũng bị giới hạn. Dù có thể xuyên thủng cơ thể nó nhưng lại không thể làm tổn thương đến phần gốc rễ.

Về phía Bồng Khâu và Xuyên Nghi cũng cảm nhận được, đối diện với một ngọn núi lớn, còn là ngọn núi lớn có thể triệu hồi ra sóng thần đồng thì dù thế công của bọn họ không phải vô dụng nhưng lại rất hao tổn!

Huống chi con Hóa Xà này không chỉ khiến bọn họ phải hao tổn! Nó bị thương cũng không chịu né tránh mà phát ra những tiếng kêu ong ong, sau đó tiếng ong ong ấy dần biến thành âm thanh rít gào vô cùng lạnh lẽo, khiến cho sóng lớn được triệu đến càng dâng lên nhanh chóng, mang theo khí tức hung tàn như muốn dời non lấp bể, lấy Hóa Xà làm trung tâm mà đổ xập xuống trong chớp mắt !

Lúc này, sắc mặt của nhóm tán tu ở gần đấy đã sợ đến trắng bệch, muốn xoay người bỏ chạy nhưng lại phát hiện chân của mình dường như đã mềm nhũn rồi. Tùm tùm, bọn họ yếu đuối ngã nhào vào trong làn nước siết, đủ thấy uy áp của con yêu thú hung mãnh đến mức nào.

Cơn sóng dữ quay cuồng dữ dội sau đó đập ầm ầm xuống với khí thế che lấp mặt trời.

Tu giả tựa như những chiếc thuyền lá nhỏ bé dập dềnh trong làn nước siết, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cơn sóng dữ nuốt chửng. Đối diện với uy áp đồ sộ, Phong Thiệu khẽ nhắm mắt lại, bình ổn hơi thở đồng thời thầm dựng ma giáp lên, linh khí và ma khí cùng vận chuyển, thần thức

lúc đầu còn hơi trúc trắc cũng dần trở nên hoạt bát. Chẳng biết từ lúc nào sự sợ hãi do uy áp mang đến đã trở bên yếu ớt hơn nhiều, xao động bất an cũng dần được thay thế bằng sự tĩnh lặng.

Mà Phong Bạch cách đó mấy chục trượng cũng chợt mở mắt, trong đôi mắt màu vàng là những sợi tơ máu đan xen. Hắn nhìn Phong Thiệu cách đó không xa, trong mắt bắn ra sự yêu thích.

Thúc thúc của hắn chưa bao giờ là kẻ yếu.

Thế nhưng khi Hoàng Minh Hiên bắt gặp ánh mắt này lại chợt cảm thấy dường như đáy lòng có một dòng khí lạnh đang không ngừng ứa ra, tựa như hắn nhìn thấy được một con dã thú tàn ác đang cuồng nhiệt theo dõi con mồi của mình.

Phong Thiệu nhẹ nhàng đung đưa ngón tay, hai nhánh cỏ Hợp Hoan trong túi gấm của y cũng nhanh chóng chuyển động, mang theo hắc khí quẩn quanh thành từng vòng. Hai nhánh cỏ này biến thành người trong thoáng chốc, tiểu Hợp tiểu Hoan khẽ kêu "A a a a". Chúng lúc lắc thân hình xinh đẹp của mình rồi tỏa ra một mùi hương vô cùng kỳ dị, tất nhiên thứ này không chỉ có công dụng thúc tình mà còn có tác dụng mê hoặc khác thường, mục tiêu của chúng chính là Hóa Xà.

Cho dù vốn mạnh mẽ lại công thêm biến dị nhưng cũng chỉ là một con súc sinh chưa mở linh trí mà thôi, thuật mê hoặc rất có tác dụng với nó, thậm chí còn không cần phải có điều kiện rất khó. Dưới tác dụng mê hoặc kết hợp với thúc tình khiến thuật triệu hồi của nó cũng lập tức ngừng lại, tiếng rít gào cũng trở nên uyển chuyển. Xuyên Nghi lập tức cắn chặt lấy hai cánh lớn của nó, Bồng Khâu cũng phối hợp quấn quanh đầu rắn của đối phương để tăng thêm sự mê hoặc thần trí của nó.

"Lâm," Phong Thiệu cong môi cười, trong tay giống như đang bưng lấy một chùm hỏa diễm yếu ớt, y dùng hết sức lực toàn thân từ dưới lên trên, sau đó hung hăng chém tới một kiếm!

"Binh."

"Thống."

Đây là lần đầu tiên Phong Thiệu kết hợp chữ thứ ba trong tâm pháp Cửu Tự Chân Ngôn với kiếm ý, ma khí, linh khí, ba thứ hợp thành một, sắc lửa từ đỏ hồng hóa thành hắc sau đó trở nên sâu thẳm không thể phân biệt nổi. Xung quanh ngọn lửa đang thiêu đốt tràn ngập hắc khí lượn lờ, sau đó chúng vặn vẹo đâm thẳng về phía Hóa Xà đang mê loạn.

Lách tách!

Tiếng ngọn lửa thiêu đốt giòn vang, ngay sau đó, vô số âm thanh rít gào thảm thiết đầy sắc nhọn truyền ra từ chỗ Hỏa Long hắc sắc khiến cho chúng tu giả chỉ cảm thấy màng tai đau xót, những người đứng gần thậm chí trong tai còn chảy ra máu tươi.

Thử thử!

Ngọn lửa âm u đang hoành hành không ngừng phóng thích ra vô số kiếm quang dài mảnh, một khi Hóa Xà dính vào chúng thì sẽ lập tức bị kiếm quang bạo liệt sắc bén tước tan thành mủ,

Tuy nhiên cho dù phải chịu trọng thương nhưng quả nhiên con Hóa Xà kia cũng không giống bình thường, thân hình như ngọn núi của nó đã bị thiêu hủy hơn phân nửa lại vẫn không chịu chết đi. Mấy ngọn sóng cao giống như những con dã thú bị chọc giận, càng xô đến một cách điên cuồng. Các tu giả lập tức vắt chân lên cổ chạy trốn, tiếng thét chói tai của Hóa Xà từ thê lương trở nên cao vút phẫn nộ.

Phong Thiệu không vội, cùng lắm chỉ cần một kiếm nữa thôi. Bấy giờ y liền vội vã thu hai nhánh cỏ Hợp Hoan trở về, phải mê hoặc yêu thú biến dị to lớn như vậy khiến chúng nó đã tiêu hao quá nhiều, cũng may đã từng được y luyện ma, có điều dù vậy thì chúng cũng không chịu nổi một kích của yêu thú. Thế nhưng lúc y bấm tay niệm thần chú xong thì lại phát hiện mình chỉ thu về được một nhánh thư thảo, tiểu Hợp bị làm sao vậy!?

Nhìn bề ngoài thì tiểu Hợp như là một thiếu niên thanh tú mười lăm mười sáu tuổi, thân thể xích lõa, da trắng như ngọc, chỉ là dưới chân nó hóa thành dây leo đâm vào ngọn núi Hóa Xà mới biểu hiện ra rằng thiếu niên này cũng không phải là người.

Lúc này, tiểu Hợp mượn dây leo đã phát triển canh tươi tốt để lẻn lên đầu của Hóa Xà. Nó bỗng nhiên ngẩng mặt rồi há miệng, chợt có một dòng khí thể huyết sắc thoát ra từ miệng nó rồi đâm thẳng về phía cái miệng đẫm máu trên đầu Hóa Xà!

Gần như ngay lúc ấy Phong Thiệu liền cảm ứng được có chuyện không ổn, còn cả cảm giác quen thuộc đến khó hiểu– Đây không phải là tiểu Hợp ! ít nhất thứ trong tim nó không phải, đây rõ ràng là ma châu Âm Huyết đã hấp thu cùng y trong suốt bốn năm trời!

Phong Thiệu lập tức phản ứng lại. Y gấp đến độ trợn mắt há mồm, cũng chẳng kịp nghĩ được gì khác đã lập tức ngự kiếm bay tới. Cho dù chỉ dùng Nguyên Thần dung nhập vào nhưng một khi thân thể kí chủ chết

mà không cứu kịp thì chắc chắn Nguyên Thần đang trú ẩn trong đó cũng tiêu tán theo.

Nấm gặp nguy hiểm!

Chỉ với một ý niệm này, Xuyên Nghi thân là linh sủng của Phong Thiệu cũng lập tức cảm nhận được trong nháy mắt. Nhìn cái miệng lớn đầy máu của Hóa Xà đang chuẩn bị táp về phía thiếu niên, thân hình của cậu hơi lay động, cũng bất chấp tất cả mà cắn rụng một bên cánh khác của Hóa Xà, sau đó thân thủ mạnh mẽ lập tức nhào đến.

Trong nháy mắt ấy, mãnh thú Nhai Tí chợt biến thành người, cậu dùng toàn bộ cơ thể của mình che trước răng nanh của Hóa Xà, một tay ôm lấy eo nhỏ của tiểu Hợp. Khí thể huyết sắc của tiểu Hợp còn chưa phun ra hết đã bị máu tươi ở lỗ thủng trên lưng Xuyên Nghi bắn đầy mặt.

Trong huyết tinh mịt mù, tiểu Hợp nhìn thấy ánh mắt luôn trong veo đến thấy đáy của Xuyên Nghi giờ đã mất đi vẻ rực rỡ, trong lòng nó cảm thấy vô cùng khó chịu, hai tròng mắt thoáng chốc biến thành màu huyết hồng, sát khí quỷ dị tản ra khắp bốn phía.

Thậm chí ngay cả Xuyên Nghi cũng không thấy rõ nó thoát ra khỏi lòng mình như thế nào, có lẽ do cậu đang bị thương rất nặng, có lẽ do sức mạnh của tiểu Hợp bỗng trở nên vô cùng bá đạo. Nói tóm lại, lúc cậu không kịp để ý thì tiểu Hợp đã dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai để nhào vào trong cái miệng đầy máu của Hóa Xà rồi!

Trơ mắt nhìn hết một màn này khiến tâm cảnh vốn cứng cỏi của Phong Thiệu, sự bình tĩnh và lý trí của y, tất cả đều tan thành mây khói trong giờ khắc này. Y dốc hết sức lực toàn thân vào trong Xích Viêm kiếm với suy nghĩ được ăn cả ngã về không. Tất cả những phẫn nộ, sợ hãi, lo lắng và cả sự đau lòng ở sâu trong nội tâm đều dây dưa, xen lẫn một chỗ hòa cùng với một kiếm này: “Lâm, binh, thống !”

Hình ảnh kế tiếp chẳng qua cũng chỉ là một kiếm tu xách theo một thanh phi kiếm liệt hỏa cháy rực chém về phía Hóa Xà mà thôi. Thế nhưng bất cứ người nào từng nhìn thấy một màn này chắc chắn đều sẽ không bao giờ có thể quên được giây phút này cùng với quang cảnh huyết tinh yêu dị tràn ngập khắp mọi nơi. Cũng khiến cho bọn họ khó có thể tượng tưởng được thứ này sẽ xuất phát từ tay một kiếm tu…

Kiếm quang Hắc Long vốn đã mang đầy sự hung ác ngang ngược nhưng lúc này còn tăng thêm một tầng hắc vụ nồng đậm hơn bao giờ hết, dường như hóa thành một con Ma Long. Bất cứ nơi nào nó đi qua cũng đều bốc

lên một làn khói xanh, ở nơi đó cũng xuất hiện từng cái hố cháy đen, cuối cùng dùng cách thức trực tiếp và táo bạo nhất va chạm với Hóa Xà đang giãy dụa một cách điên cuồng!

Hoàng Minh Hiên đứng xa cách đó vài chục trượng cũng có thể quét được tình hình chiến đấu thảm thiết. So với lúc trước hắn cứ nghĩ rằng dù sao Phong Thiệu cũng là đệ tử của Côn Luân, mạnh mẽ là điều tất yếu. Thế nhưng hiện giờ hắn chỉ cảm thấy sự cường đại của Phong Thiệu đã vượt qua cả tu giả Kim Đan, ít nhất trong khoảng thời gian nhập thế không hề ngắn của mình, hắn chưa bao giờ gặp được người nào cường hãn đến vậy. Tu giả Kim Đan lại dám đối kháng với yêu thú cấp ba biến dị, đây là thứ mà ngay cả Nguyên Anh chân nhân cũng không dám đối diện một mình!

Đặc biệt là một màn kiếm uy hắn đang nhìn thấy này, Hoàng Minh Hiên cảm thấy kinh dị đến trắng bệch cả mặt. Hắn cũng là kiếm tu cho nên đương nhiên biết được sự lợi hại trong đó, dường như không chỉ có kiếm ý tam trọng thiên đơn giản như vậy… Khủng bố… Thậm chí là tà dị. Trong lúc tâm thần của hắn đang hỗn loạn lại bỗng nhiên cảm nhận được bên cạnh truyền đến một tia dao động của uy áp, chính là đến từ Phong Bạch dường như đang nhập định. Hắn nhíu chặt mày, bỗng nhiên bấm tay niệm thần chú, chợt thấy một dòng linh lực bá đạo lập tức bắn ra.

“Thần ân như hải, thần uy như ngục.”

Phong Thiệu giết đến đỏ cả mắt rồi, cho dù linh khí trong cơ thể vẫn tràn đầy, Hóa Xà cũng đã máu chảy thành sông, nhưng khi y muốn chém xuống một kiếm cuối cùng thì rốt cuộc lại phát hiện không ổn — Cơ thể tàn tạ của Hóa Xà trôi nổi trong nước, xung quanh vốn có ít linh khí đến đáng thương lại bị nó dùng tốc độ vô cùng khủng bố để hấp thu, giống như một cái lốc xoáy hấp thu toàn bộ linh lực ở vùng phụ cận.

Những tu giả thấy được cảnh này đều kinh ngạc đến ngây người.

“Kia… Đó là cái gì?” Có tán tu lắp bắp hỏi.

Dù sao Khắc Mẫn cũng là võ tu Kim Đan kỳ có kiến thức rộng rãi, cho nên sắc mặt hắn tràn đầy kinh hãi rồi thì thào theo bản năng: “Không thể nào… Điều đó là không thể nào… Là tự bạo…”

Hai chữ “Tự bạo” vừa thoát ra khỏi miệng đã khiến toàn bộ hiện trường lặng ngắt như tờ, là do họ đã hoàn toàn kinh sợ!

Đây là muốn tự bạo!

Lúc này lý trí của Phong Thiệu mới kéo nhau trở về nhưng đã không kịp nữa rồi. Y không thể tránh né kịp trong khi Hóa Xà đang tự thiêu ngày càng mãnh liệt, có rất nhiều linh khí pha tạp nhập vào trong đó. Nó không còn thiêu đốt trong im lặng nữa mà giờ đây đã mang theo bạo âm cháy đùng đùng. Trong một hơi thở cuối cùng Phong Thiệu đã dốc túi dựng lên mười thành ma giáp, tuấn nhan chìm đắm trong ma khí hắc sắc lộ vẻ trắng bệch, ngược lại mang theo vài phần yêu tà mãnh liệt.

Trong chớp mắt ấy chỉ còn nghe được tiếng gầm rú vang vọng, mọi người đều cảm thấy trước mắt mình bị bao trùm bởi ánh sáng màu vàng kim chói mắt, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì cũng không thể dùng thức tảo. Mặt nước dưới chân rung động một cách kịch liệt khiến cho ai nấy đều vô cùng hoảng sợ, lập tức khởi động pháp khí bảo vệ thậm chí là chuẩn bị tinh thần đón nhận cái chết. Chẳng một ai dám tin tưởng bản thân mình có thể sống sót khi gặp cảnh yêu thú cấp ba biến dị tự bạo.

Vậy mà bọn họ vẫn có cơ hội mở mắt một lần nữa! Không đợi bọn họ hoàn toàn mở to mắt đã nghe được trong không trung truyền đến một giọng nói của thiếu niên: “Hóa Xà biến dị đã bị giết chế, thỉnh chư vị tự chăm sóc bản thân, không cần kinh hoảng.”

Khi Phong Thiệu nói ra những lời này thì y đang cười.

Tuy rằng y rất hay cười nhưng cực kỳ ít khi cười đến chân tình như vậy, má lúm đồng tiền giống như một bông hoa nhỏ. Tuy trên thân thể đã bị lây dính quá nhiều vết máu khiến bông hoa này nở có phần chật vật, thế nhưng ngay cả như vậy thì cũng không thể che lấp được hào quang tỏa ra khắp toàn thân y, khiến cho người ta có cảm giác hoa mắt.

Y thấy tiểu Hợp chui ra từ trong bụng của Hóa Xà mà không có chút tổn hao gì, thậm chí còn hấp thụ toàn bộ tinh huyết nguyên phách của Hóa Xà khiến toàn thân trắng nõn của nó cũng biến thành màu hồng. Bản thân Phong Thiệu không bị thương nặng, Xuyên Nghi thì đang được tiểu Hợp ôm lấy để truyền linh khí, Bồng Khâu đã ngưng ảnh hóa thực, dáng vẻ dường như cũng không bị trọng thương… Cho nên y cười đến vô cùng thật lòng thật dạ, nụ cười này của y thật ra chỉ dành cho một người.

Người này cũng đã nhìn thấy rõ ràng

Đôi mắt tinh tế của Phong Bạch khẽ nheo lại, nhìn đến thất thần, trong mắt vàng là dục vọng nồng đậm.

Bởi vì chỉ có hắn nghe được thúc thúc truyền âm mật: Có ngươi thật tốt.

------oOo------

Chương 105

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau trận chiến kịch liệt, chúng tu giả may mắn giữ được một mạng đều cảm thấy vui mừng như được sống lại lần nữa. Tất cả dù không hẹn nhưng đều cùng bái tạ thiếu niên kiếm tu với đạo bào nhiễm đầy máu tươi.

"Tất cả là nhờ có tiền bối cứu giúp!" Trong ánh mắt của bọn họ chứa đầy sự kính sợ và tôn kính.

Thực lực mạnh mẽ khiến cho người ta phải kính sợ nhưng lấy mạnh giúp yếu ắt sẽ được người ta tôn kính. Trong tu giới lấy sức mạnh đứng đầu này, dưới tình huống yêu thú hoành hành khắp nơi, tông môn của Dự Kinh châu thì đấu đá lẫn nhau thì hành động của vị thiếu niên kiếm tu này là vô cùng đáng quý trọng.

Khắc Mẫn là tu giả Kim Đan duy nhất trong đám người, còn là trưởng lão của Tán Tu minh Dự Kinh châu nên lập tức dẫn đầu, giọng nói vô cùng kích động: "Năm đó tại hạ may mắn được chứng kiến ân nhân chỉ dùng một kiếm đã chém chết yêu thú Cửu Anh cấp bốn ở Bình Nhung châu thì đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc khâm phục. Không ngờ rằng hôm nay lại có thể nhìn thấy các hạ chém chết Hóa Xà biến dị, còn dùng kiếm pháp tuyệt luân tinh diệu đến vậy để ngăn cản cơn sóng dữ, cứu giúp mọi người khỏi cơn nguy nan… Không biết quý tính đại danh của ân nhân là gì? Tuy Tán Tu minh Dự Kinh châu ra không lớn được như trước đây nhưng ít nhất vẫn biết đạo lý có ơn tất phải báo đáp!"

"Ta nào phải kiếm tu gì, cũng chỉ là một tu sĩ bàng môn tà đạo mà thôi." Phong Thiệu phất tay. Những thủ đoạn y mới dùng lúc nãy rõ ràng đã vượt xa phạm trù của một kiếm tu, chẳng bằng thừa nhận luôn cho rồi.

Khác với các đại tông môn, người của tán tu không hề có thanh kiến với những thứ này, bởi vậy trên mặt bọn họ không hề lộ ra vẻ khác thường, ngược lại càng thêm nhiệt tình hơn. Ai bảo kiếm tu là mạnh mẽ nhất, theo bọn họ thấy thì dù cùng là kiếm tu Kim Đan nhưng chắc chắn các tu sĩ khác sẽ không phải là đối thủ của thiếu niên này đâu.

Khắc Mẫn cũng không để ý những điều này, hắn nhiệt tình muốn mời Phong Thiệu đến Minh của mình làm khách. Phong Thiệu nghe thấy những người khác gọi Khắc Mẫn là trưởng lão thì cũng đoán ra thân phận của hắn. Trong lòng y đã có sự chuẩn bị, bởi vậy liền lộ ra vẻ kiên nghị: "Hôm nay không chết trong tay yêu thú thì có gì đáng để ăn mừng?" Nói xong, y quét mắt nhìn toàn bộ tu giả ở nơi này.

Chúng tu giả liếc mắt nhìn nhau.

Phong Thiệu lắc đầu, kiếm chỉ thẳng về phía thành trấn, giọng nói nghiêm nghị: "Tiêu Dao tông bắt cướp tán tu Trúc Cơ khắp châu phải đi chịu chết, phong tỏa toàn bộ trận truyền tống của châu giới, muốn đi qua trận truyền tống ngầm thì phải mất đến năm mươi viên linh thạch thượng phẩm. Miễn là vẫn còn ở ven biển thì sẽ không bao giờ giết hết được Hóa Xà, cho dù hôm nay không chết trong tay yêu thú thì ngày mai cũng phải chết trong tay Tiêu Dao tông."

Đây là sự thật, bởi vậy nhóm tu giả vốn còn đang cảm thấy đắc chí vì đã may mắn giữ được mạng thì bây giờ lại lộ ra vẻ bi thảm.

Tất nhiên mục đích của Phong Thiệu không phải để đả kích nhóm tán tu này. Y tin tưởng rằng nếu không phá bỏ thì sẽ không thể xây mới được.

"Chúng ta không thể cứ tiếp tục như vậy được." Khắc Mẫn là người lên tiếng đầu tiên, nhưng sau khi nói xong hắn lại lộ vẻ bất đắc dĩ nhìn về phía Phong Thiệu: "Ân nhân có điều không biết, minh chủ Liên Vân tiên tử của Tán Tu minh chúng ta cũng không đồng ý với hành vi của Tiêu Dao tông, đối chọi đến mức gần như diệt Minh khiến cho những tán tu vì nghe được tin nên muốn tới nương tựa cũng bị bắt như ba ba trong rọ."

Hắn thở dài: "Muốn dùng lực lượng của tán tu để đối chọi lại tông môn lớn nhất ở Dự Kinh châu thì chẳng khác gì như châu chấu đá xe."

Phong Thiệu hơi ngẩng đầu: "Chỉ với sức của một Minh thì tất nhiên là không thể, nhưng nếu như tập hợp toàn bộ tán tu trong Dự Kinh châu lại thì cho dù có là tông môn lớn nhất cũng chẳng thể làm được gì." Giọng của y trầm xuống, nói tiếp: "Chỉ cần không còn Tiêu Dao tông thì tu giả như chúng ta đâu thể bị nhốt trong một châu, phải chết trong bụng của yêu thú?" Khi nói những lời này, bàn tay đang ẩn trong ống tay áo của y khẽ run nhẹ, chợt có một tia hắc khí như ẩn như hiện quanh quẩn.

"Diệt Tiêu Dao tông!" Trong đám người có một tán tu đột nhiên hô lên, sau đó từng người từng người một, tất cả tiếng nói vang lên đều là "Diệt Tiêu Dao tông!"

Quần chúng xúc động, Phong Thiệu rụt tay về trong tiếng hò hét phẫn nộ của mọi người. Những chuyện sau đó chỉ cần thêm một chút dẫn dắt, một chút dũng khí thì ắt sẽ khiến bọn họ phải đưa ra sự lựa chọn. Tất nhiên nếu không có y kích động thì sớm muộn gì nhóm người này cũng sẽ làm phản thôi, chỉ là chắc lúc đó đã phải ăn rất nhiều trái đắng rồi.

Phong Thiệu càng muốn nắm giữ thế lực này trong tay mình.

Tán Tu minh Dự Kinh châu đã tan đàn xẻ nghé chỉ còn lại một trưởng lão là Khắc Mẫn. Sau khi trải qua trận chiến này thì tất cả mọi người đều hướng về phía Phong Thiệu, bởi vậy y cũng trở thành người đứng đầu nhóm tán tu.

Nếu muốn phản kháng thì tất nhiên phải có hành động thiết thực.

Hiện giờ ở thành Vân Phù có nhiều tu giả hơn cả phàm nhân, phần lớn đều là Trúc Cơ. Do lúc trước Tán Tu minh công khai thu nhận mọi người cho nên bọn họ đều tìm đến nơi này để nương nhờ. Không ngờ giữa chừng Tán Tu minh lại gặp phải biến cố lớn, căn cứ bị hủy, những linh khí giúp ích cho việc tu hành cũng dần trở nên mỏng manh rồi tan biến gần hết.

Tu giả không thể tách khỏi linh khí, cho dù có thể bổ sung linh khí từ linh thạch nhưng mấy năm nay Tiêu Dao tông đã khuất đảo tu giới ở Dự Kinh châu đến long trời lở đất, đan dược pháp khí càng bán càng rẻ, giá linh thạch lại không ngừng tăng cao. Không chỉ có tu giả Trúc Cơ muốn tránh né Tiêu Dao tông mà ngay cả tu giả Luyện Khí cũng không thể sống nổi.

Cho nên khẩu hiệu "Diệt Tiêu Dao tông" của Phong Thiệu cũng đang nói lên tiếng lòng của mọi người. Tuy Tán Tu minh của Dự Kinh châu rách nát những ít nhất vẫn còn uy tín, cộng thêm sự tích lấy tu vi Kim Đan chỉ dùng một kiếm đã chém chết Cửu Anh năm đó cùng với chiến công tiêu diệt Hóa Xà dị biến của Phong Thiệu. Dưới sự phất cờ hiệu triệu của y, càng ngày càng có nhiều nhóm tán tu mới tới Dự Kinh châu gia nhập vào đội ngũ.

Tuy Tiêu Dao tông chỉ là tông môn trong thế tục nhưng dù sao cũng là tông môn lớn nhất ở Dự Kinh châu, họ dám kiêu ngạo như vậy ắt có phải có chỗ dựa. Theo lý thì trong tông môn này có hai trưởng lão Nguyên Anh tọa trấn, chỉ với vị trưởng lão này thì cho dù có mấy ngàn tán tu Trúc Cơ cũng không thể đấu lại được.

Thế nhưng sau hai tháng tập kết, đội ngũ tán tu mới của Dự Kinh châu đã không chỉ có vài nghìn tu giả Trúc Cơ mà còn có thêm mấy tu giả Kim Đan gia nhập đội ngũ của họ. Không hẳn là bọn họ không có linh thạch để rời khỏi đây nhưng người thì còn thân nhân, đạo hữu, đạo lữ bị bắt làm tù binh; người thì đã kết thù với Tiêu Dao Tông, hoặc cũng có một số người chỉ vì nghĩa khí nên đã lựa chọn trận doanh bên này để chống lại đám cẩu tạp chủng kia.

Trước lúc ấy Phong Thiệu đã ném cả Xuyên Nghi lẫn tiểu Hợp bị Nấm động tay động chân cho Phong Bạch chăm sóc, có điều y vẫn chưa hội hợp được với hắn và Hoàng Minh Hiên. Dù Hoàng Minh Hiên lo lắng Trác Văn đang gặp nguy hiểm nhưng lần này không dám mảy may nghi ngờ Phong Thiệu nữa. Bởi vì cho dù nhìn thái độ của Phong Thiệu có ôn hòa, bình dị gần gũi đến đâu đi chăng nữa thì hắn vẫn không thể quên được cảnh ngày ấy Hóa Xà biến dị đã chết dưới kiếm của y như thế nào.

Kiếm y quỷ dị như vậy, Hắc Long hung ác cùng với con rối âm trầm khiến cho cả người hắn lạnh toát.

Tất nhiên Hoàng Minh Hiên lại càng không dám hỏi Phong Bạch nguyên nhân.

Ngày ấy dù hắn không biết đối phương dùng tâm pháp gì nhưng hắn cảm giác được có một thần lực vô cùng bá đạo xông ra… Sau đó bán kính vài chục trượng xung quanh đều được bao phủ trong màu vàng kim. Dù hắn không thể hiểu được mấu chốt ở trong đó những vẫn đoán chắc chắn thứ này liên quan đến Phong Bạch.

Suy cho cùng cũng là đệ tử của Côn Luân, quả nhiên không giống người thường… Hoàng Minh Hiên thầm cảm thán. Trong sự nóng vội cũng có thêm mấy phần lạc quan, với thực lực và thân phận như vậy, cho dù thủ đoạn hơi phức tạp nhưng chắc chắn có thể cứu được Trác Văn huynh.

Không biết là do trước đó đã bắt quá nhiều người của Tán Tu Minh hay nhất thời không kịp theo dõi, suốt mấy tháng này người của Tiêu Dao tông cũng không hề lui tới thành Vân Phù. Tất nhiên, người nghe theo lời kêu gọi mà đến càng nhiều thì dù Tiêu Dao tông có bận rộn hay chậm chạp đến mấy cũng sẽ cảm thấy bất thường. Cho nên đây chính là thời điểm để ra tay.

“Cửu Anh đạo nhân, hiện giờ chúng ta đã tập kết được hai nghìn tu giả Trúc Cơ và hơn mười tu giả Kim Đan, nhưng dù vậy thì cũng không biết được trận chiến ngày mai sẽ có kết quả như thế nào?” Khắc Mẫn lộ vẻ âu sầu.

Cái tên Cửu Anh này cũng không phải do Phong Thiệu cố ý thêm vào, chẳng qua chuyện giết Cửu Anh được nhiều người biết đến hơn so với chuyện tiêu diệt Hóa Xà dị biến. Dù sao năm đó y giết Cửu Anh là từ Bình Nhung châu truyền tới Dự Kinh châu, khó tránh sẽ được người ta thêm mắm dặm muối cho hoa mỹ. Có điều dù thế nào đi chăng nữa thì Phong Thiệu ở trong mắt bọn họ vẫn là một người có thực lực hơn xa kiếm tu bình thường.

Vì để thu hút được càng nhiều người đến cho nên Phong Thiệu dứt khoát coi đó là đạo hào của mình, mọi người cũng lập tức nghe theo.

Bởi vậy đã có không ít kiếm tu Kim Đan kỳ vừa hưởng ứng đồng thời cũng là nghe danh mà đến, muốn cùng chiến đấu với Phong Thiệu. Tất nhiên không có địch thủ chỉ là thủ đoạn bên ngoài mà thôi, kiếm ý tam trọng thiên hiện giờ của y có lẽ chẳng nổi bật ở Côn Luân nhưng cũng đủ để kiêu ngạo trong giới tán tu.

“Ngươi yên tâm, cho dù có ra sao nhưng chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực thì nhất định sẽ cứu được những tu giả vô tội kia, tránh tạo nên thảm kịch một lần nữa.” Phong Thiệu nói vô cùng chân thành.

Khắc Mẫn nghe y nói vậy thì cảm thấy vô cùng ấm áp, hắn nói đầy vẻ cảm động: “Ta lăn lộn cũng được mấy trăm năm rồi, nhưng đạo nhân là người khiến ta cảm thấy khâm phục nhất ta. Dù không quen biết gì nhưng vẫn đồng ý giúp đỡ cho tán tu ở Dự Kinh châu chúng ta, chẳng màng đến sống chết…”

“Trưởng lão nói quá lời rồi, tán tu khắp thiên hạ đều là người một nhà. Hôm nay Tiêu Dao tông dám làm như thế thì những tông môn ở các châu khác cũng dám làm như vậy, chỉ cần thấy lợi thì đều sẽ sôi nổi làm theo, đến lúc ấy thiên hạ này nào còn chỗ cho tán tu chúng ta sống yên ổn đến? Nhất định phải bị hiếp bức đến mức cá chết mới chịu phá lưới, đây không phải là điều mà người trí giả nên làm. Ta làm vậy không chỉ vì các ngươi mà còn vì chính ta.” Phong Thiệu nhìn thẳng vào mắt đối phương, lời nói cũng vô cùng chân tình thật lòng..

Nếu như y quá tâng bốc thì có lẽ Khắc Mẫn sẽ hơi hoài nghi, nhưng đối phương lại nói rõ ràng như vậy khiến hắn tự thấy xấu hổ, lại càng thấu hiểu sâu sắc đạo lý mang tính nhìn xa trông rộng này.

Khắc Mẫn không kiềm được phải liếc mắt đánh giá Phong Thiệu. Tuy chưa từng tham thức tuổi tác của đối phương nhưng nhìn dáng vẻ thiếu niên tuấn lãng của y cũng đủ biết y đã đột phá Trúc Cơ từ rất sớm, chứng tỏ tư chất của người này cực kỳ cao. Cộng thêm mấy tháng nay cùng hợp

tác với y khiến hắn phát hiện tính cách của người này vô cùng ổn trọng mưu lại, lại còn chân thành thiện lương, thật sự là một nhân tài hiếm có. Về phần dung mạo và phong độ của y lại càng là thứ tán tu bình thường không bao giờ có được.

Nếu có thể giữ lại nhân tài bậc này để Tán Tu minh sử dụng… "Không biết ngài đã có đạo lữ hợp tịch chưa?"

Phong Thiệu sửng sốt, đang nói chủ đề nghiêm túc mà chẳng hiểu sao đối phương lại hỏi vậy.

Khắc Mẫn thấy y không nói gì thì cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Minh chủ Liên Vân tiên tử của Tán Tu minh Dự Kinh châu chúng ta có tư chất thượng giai, hiện giờ cũng là kiếm tu với tu vi Giả Đan kỳ đã lĩnh ngộ kiếm ý. Nàng còn chưa…"

Phong Thiệu dở khóc dở cười, phất tay ngăn lại.

Sau khi tách khỏi Khắc Mẫn, Phong Thiệu mượn chuyện này để tìm Phong Bạch đang ở gần thành Vân Phù. Hai người tránh mặt Hoàng Minh Hiên rồi ngự kiếm đi vào trong rừng để tìm chỗ nói chuyện.

"Thúc thúc chắc chắn là ngày mai muốn làm như vậy chứ?" Phong Bạch nhíu mày.

Phong Thiệu gật đầu, nói: " Tình hình mấy tháng nay cũng không quá chênh lệch so với những gì ta đã dự tính trước, ngày mai chỉ cần làm như vậy thì việc lớn ắt thành công."

Phong Bạch nhìn y đầy nghi ngờ: "Chỉ là một đám tán tu mà thôi, có đáng để thúc thúc phải làm vậy không?"

Giọng điệu này giống hệt người của tứ đại tông môn, trong lòng Phong Thiệu thấy hơi buồn cười, mà quả thật y cũng đã cười: "Nếu chỉ là một hai tán tu thì đúng là không đáng để tâm, nhưng nếu hàng trăm hàng ngàn hàng vạn người thì đó lại là một sự trợ giúp không hề nhỏ." Cuối cùng còn bổ thêm một câu: "Cũng là sự trợ giúp mà ta muốn có được."

Phong Bạch nheo mắt: "Thúc thúc đang lo lắng ước hẹn mười lăm năm với Tu Di lão tổ?"

Phong Thiệu khẽ cười nhưng cũng không nói thêm gì.

"Thúc thúc, ta có cách bảo vệ người, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi." Phong Bạch đi tới rồi ôm y vào lòng. Giọng nói của hắn đầy rầu rĩ, ánh mắt ẩn chứa sự lo lắng vô bờ, trong lo lắng còn ngậm theo vẻ tàn bạo.

“Chỉ cần một chút thời gian để ngươi mạnh mẽ hơn?” Phong Thiệu vỗ về sau lưng hắn, y nói rất bình tĩnh ôn hòa: “Tiểu súc sinh, ngươi không cần phải tu luyện điên cuồng như vậy, mạng của ta ta tự có cách bảo vệ nó, ngươi cứ nhìn xem.”

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Phong Tiểu Thiệu: Tại sao con lại hắt nước lên người tiểu Mân?

※ Nấm nhỏ: Tại nó nhổ nước bọt vào người con.

※ Phong Tiểu Thiệu: Cho nên con trả thù nó à?

※ Nấm nhỏ: Không phải đâu, Xuyên Xuyên nói, nhân ơn như ngụm nước miếng, báo đáp như suối rộng (Nguyên văn là: Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: Nhận ơn bằng giọt nước, báo đáp bằng suối rộng o[*////▽////*]q xấu hổ ~

------oOo------

Chương 106

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Bạch không quá ủng hộ Phong Thiệu làm việc này nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận rằng đứng trước sức mạnh như vậy thì mượn sức bên ngoài là một con đường tắt tốt nhất.

Thúc thúc luôn làm đúng.

Thúc thúc chưa từng phạm phải sai lầm.

Thúc thúc cũng không cần hắn.

Cho nên dù hắn có được y nhưng thúc thúc lại không nhất thiết phải có hắn. Cho dù hắn cố gắng trưởng thành, dùng toàn bộ thể xác và tinh thần để tu luyện, cho dù hắn có thân thể Bạch Hổ, có thần lực trời ban… Nhưng vẫn không hề đủ, tất cả những thứ này vẫn không thể đối địch lại được Tu Di lão tổ, thậm chí hắn còn chẳng tham thức được một chút xíu gì về việc rốt cuộc cơ thể của thúc thúc đã bị lão động tay động chân ở đâu.

Tất cả những điều này khiến Phong Bạch cảm thấy vừa phẫn nộ vừa thất bại.

Hắn vẫn chưa đủ mạnh mẽ.

Lúc này tuy đã qua thời gian nóng nhất trong ngày như cái oi bức của thời tiết vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, dù gió đêm thổi phất phơ qua người nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy nóng nực khó chịu. Phong Bạch đưa mắt nhìn bóng dáng đang dần đi xa khuất, đôi mắt vàng sâu thẳm như đáy biển của hắn cũng chẳng thể che phủ được lệ khí đang trào dâng.

Trong rừng rậm phủ bao phủ bởi bóng đêm có tiếng dã thú kêu gào không ngừng, Phong Bạch ngự kiếm bay qua liền đánh ra một chưởng mang theo ánh sáng kim sắc khiến cho nơi ấy lập tức chẳng còn tiếng động.

Không ủng hộ thì không ủng hộ nhưng Phong Bạch vẫn đi thẳng về hướng bắc, đích đến là Tiêu Dao môn.

Được nghênh đón một quý sử đến từ Côn Luân khiến Tiêu Dao môn có cảm giác được sủng mà kinh sợ. Không chỉ có môn chủ của Tiêu Dao môn là Trường Ngô mà ngay cả hai vị Nguyên Anh chân nhân khác cũng xuất hiện để đón tiếp. Dĩ nhiên là tất cả những điều này đều phải căn cứ vào việc Phong Bạch cầm ngọc phù của Côn Luân trong tay.

Bách Trân phường của Bão Phác, Bảo Khí hiên của Phiêu Miển, dấu chân Thiện Tu đi truyền giáo kinh phật của Bồ Đề tự, tất cả những thứ này đều trải rộng khắp Cửu Châu. Thế nhưng Côn Luân là tông môn đứng đầu tứ đại tông lại vô cùng khiêm nhường trong thế tục. Có điều dù sao Tiêu Dao môn cũng nằm ở Dự Kinh châu thuộc phạm vi quản lý của Côn Luân, cho nên chưa đến mức không nhận ra ấn của Côn Luân.

Đừng nói là thiếu tông chủ như Phong Bạch, cho dù Côn Luân chỉ tùy ý phái ra một đệ tử nội môn cũng đã đủ để bọn họ xua như xua vịt.

Sau khi nịnh hót một hồi lâu thì Trường Ngô mới cẩn thận dò la mục đích mà hắn đến: “Không biết lần này quý sử Côn Luân đích thân đến đây là vì chuyện gì?”

Phong Bạch không biểu lộ gì mà chỉ nói thản nhiên: “Nghe nói Dự Kinh châu có nạn yêu thú tàn sát bừa bãi, ta phụng lệnh tông chủ đặc biệt đến xem xét tình hình. Nếu đúng như lời đồn thì sẽ phải tiêu diệt. Yêu thú tàn bạo giết chóc sẽ quấy đục linh khí, từ đó làm tổn hại đến tu giả. Côn Luân cũng không muốn thấy điều ấy xảy ra.”

Trường Ngô hơi đổ mồ hôi lạnh nhưng miệng vẫn cười nói: “Có được sự quan tâm của đại tông môn chính là phúc của các tu giả… ”

Phong Bạch liếc nhìn ông ta, thản nhiên tiếp tục: “Ta còn nghe nói hình như Tiêu Dao môn không phải tiêu diệt yêu thú mà là tu giả.”

Trưởng Ngô cả kinh, lập tức phủ nhận: “Vì sao quý sử lại nói những lời ấy, nhất định là có kẻ đã bịa đặt muốn gây chuyện đây mà. Cho dù tệ môn có giết một vài tu giả thì đó cũng đều là những kẻ ác đã làm hại đến nhóm tán tu của Dự Kinh châu .”

“Thật vậy không?” Phong Bạch thu mắt, nói tiếp: “Côn Luân ta không dung túng việc giết hại lẫn nhau trong địa phận mình quản lý.”

“Vô cùng xác thực!” Giọng điệu của Trưởng Ngô chắc chắn như đang phát thề. Ông ta còn không quên lấy mấy túi gấm ra để tặng cho Phong Bạch rồi nói một cách lấy lòng: “Quý sử đi xa đã mệt nhọc, trong tệ môn có một cái linh tuyền, dù nó hơi đơn giản những vẫn nghỉ ngơi được. Nếu quý sử không chê thì xin để tệ môn sắp xếp người hầu hạ quý sử nghỉ ngơi.”

Phong Bạch bấm đốt ngón tay tính thời gian, sau đó cũng không từ chối tâm ý của đối phương, điều đó khiến ông ta cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Tông môn trong thế tục còn biết hưởng thụ hơn cả Côn Luân, linh tuyền tỏa ra từng làn hơi nóng mịt mù, Phong Bạch vừa bước xuống nước đã thấy có mấy nữ tu ăn mặc mát mẻ bước vào hầu hạ. Nữ tu dẫn đầu bưng đĩa điểm tâm, lộ ra dáng vẻ phục tùng mà khẽ buông mắt: “Đây là linh thực được tiểu nữ tự tay làm, mời khách quý thưởng thức.”

Phong Bạch vốn định đuổi thẳng các nàng ta ra ngoài nhưng lại chợt ngửi được một hương thơm vô cùng mê người, đó là một đĩa bánh quy xốp thơm ngọt. Thứ này làm hắn nhớ đến nữ đồ nhi tham ăn kia, năm đó nàng đã tặng mĩ cao cho hắn, vậy thì hắn cũng phải tặng quà đáp lễ mới được, tránh để nàng cảm thấy sư nương nhà mình quá keo kiệt.

Nữ tu dẫn đầu trợn mắt há hốc mồm nhìn đối phương dốc thẳng đĩa điểm tâm vào trong túi gấm, ánh mắt của nàng ta lóe lên chút ánh sáng: “Nếu khách quý thích thì có thể dùng thêm, không cần… ” Không ăn đâu nhỉ?

Cuối cùng vẫn không kiên nhẫn được nên nàng đề nghị: “Hay là để tiểu nữ làm thêm một ít nữa cho khách quý dùng?”

Phong Bạch nhíu mày, nói: “Đi đi, mang cho ta nhiều một chút.” Sức ăn của Hà Loan cũng chẳng ít tẹo nào.

Chẳng lẽ đối phương phát hiện được điều gì? Sắc mặt của nữ tu trầm xuống, vào lúc đang nhân cơ hội lui về phía sau thì đôi mắt đẹp của nàng

ta khẽ nheo lại, chợt nâng tay lấy ra một thanh phi kiếm, kiếm ý thủy mạc chém thẳng về phía Phong Bạch.

Phong Bạch khẽ liếc nhìn nàng rồi nhẹ nhàng đứng dậy. Hắn nghiêng người tránh né, tay dài nhấc lên, cũng không lấy Trạm Lô kiếm ra mà chỉ khẽ ngâm nhẹ một tiếng "Lâm" đã có thể đánh tan kiếm quang thủy mạc sắc bén của đối phương.

Nữ tu vô cùng kinh hãi, đối phương không chỉ phá giải kiếm ý của nàng càng còn uy hiếp ngược lại. Có điều kinh nghiệm thực chiến của nàng vô cùng phong phú nên cũng không quá khó để tránh được, nàng vừa đề khí nâng kiếm đã thấy kiếm quang kia sượt qua bên người, khi nó rơi xuống liền lập tức đập nát toàn bộ tảng đá chồng chất quanh linh tuyền.

Trên thực tế, một nữ kiếm tu chưa Kết Đan, cho dù đã lĩnh ngộ được kiếm ý thì cũng chẳng phải đối thủ của Phong Bạch, thế nhưng hắn không hề hạ tử thủ mà cứ cố ý muốn dây dưa muốn phá hoại. Động tĩnh do hai người đánh nhau lớn đến vậy cho nên cũng lập tức kinh động đến người ở bên ngoài. Trường Ngô mang theo vẻ chột dạ và mấy vị trưởng lão khác lập tức đuổi đến, vừa tới nơi đã bắt gặp cảnh Phong Bạch đang mải mê giao chiến với nữ tu.

Tuy rằng Phong Bạch không dùng hết sức mạnh nhưng vẫn khiến cho đám người Trường Ngô thấy rõ, một Trúc Cơ kỳ lại có thể đấu với kiếm tu Giả Đan kỳ một cách thoải mái tự nhiên đến vậy mà không hề rơi vào thế hạ phong khiến cho người ta phải sợ hãi. Đặc biệt là nữ kiếm tu Giả Đan này đã lĩnh ngộ kiếm ý, cũng khá nổi danh ở Dự Kinh châu.

Trưởng Ngô và hai vị trưởng lão Nguyên Anh có tu vi chiếm ưu thế hơn nên cũng nhanh chóng tách được hai người ra rồi khống chế nữ kiếm tu quỳ trên mặt đất.

Nữ kiếm tu tự biết hành động của mình đã bại lộ thì ắt sẽ dữ nhiều lành ít vì vậy trên mặt nàng cũng chẳng hề lộ vẻ bi thương, ngược lại còn nhổ một bãi nước bọt về phía đám người Trường Ngô: "Đám cẩu tạp chủng Tiêu Dao môn! Muốn giết cứ giết! Ta không tin các ngươi có thể giết hết tán tu trên khắp Dự Kinh châu này. Các ngươi hủy một Tán Tu Minh thì vẫn sẽ có vô số Tán Tu Minh tiếp theo. Các ngươi ép bọn ta đi săn yêu thú để thu lợi, Quý Liên Vân ta thề sẽ lấy tinh huyết nguyên phách để nguyền rủa ngươi đạo tiêu thần diệt!"

"Ngươi –" Trưởng Ngô đã tức giận đến không thể kiềm chế được nhưng lại ngại có Phong Bạch ở đây. Một Nguyên Anh chân nhân khác vốn

luôn kiêu ngạo, trước giờ chưa từng thấy có người lớn gan như vậy, lúc ông ta đang muốn chém chết đối phương thì lại bị Phong Bạch ngăn cản.

“Ép tán tu đi săn yêu thú để thu lợi.” Phong Bạch ngẩng đầu nhìn Trưởng Ngô rồi lại nhìn về phía Quý Liên Vân: “Lời này có thật không?”

Quý Liên Vân cũng không phải một kẻ dũng mãnh ngu đần, lúc này nghe thấy giọng điệu như vậy liền biết có cơ hội xoay chuyển, vì vậy lập tức đáp lại: “Câu nào cũng là thật! Tán tu khắp Dự Kinh châu ai ai cũng biết Tiêu Dao môn dơ bẩn ti tiện đến mức nào, ỷ vào mình là tông môn đứng đầu nên cứ tùy ý đánh giết tán tu chúng ta. Gần ngàn người của Tán Tu minh Dự Kinh châu có đến hơn nửa tu giả Trúc Cơ bị rơi vào trong tay họ. Không biết hiện giờ có bao nhiêu người còn sống!”

Phong Bạch lạnh lùng nhìn Trưởng Ngô, không nói gì mà chỉ đùa nghịch ngọc phù Côn Luân trong tay.

Trưởng Ngô đổ mồ hôi lạnh khắp người, giơ tay nhét thêm mấy cái túi gấm nữa vào trong tay đối phương, sau đó trưng ra vẻ mặt tươi cười lấy lòng xin hắn khoan dung: “Tuy yêu thú tàn bạo những cả người nó đều là bảo bối, sức của tệ môn có hạn nên khó tránh việc phải nhờ mọi người giúp đỡ một chút. Tất nhiên là lợi ích thu được có hơn phân nửa đều được dâng lên Côn Luân, nếu không nhờ có Côn Luân che chở thì tệ môn đâu thể biến chất thải thành kho báu được… ”

Trong mắt Phong Bạch đầy vẻ hờ hững, hắn dùng thức tảo kiểm tra liền biết trong túi gấm đều là linh thạch thượng phẩm. Hắn hạ tay xuống, túi gấm cũng được cất đi. Trưởng Ngô thấy vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt của Quý Liên Vân đã phẫn nộ như muốn phun lửa, nàng đang muốn mở miệng mắng chửi thì đã có đệ tử trong môn chạy tới với vẻ gấp gáp.

“Môn chủ! Có người… Có rất nhiều người đang muốn xông vào! Cấm chế đã không thể chống đỡ được nữa!”

Nếu không nhờ Phong Bạch giữ chân Trưởng Ngô và hai trưởng lão Nguyên Anh ở trong này lâu như vậy thì bên ngoài cũng thể thuận lợi đến thế. Tất nhiên một phần cũng là do đám người Trưởng Ngô không đoán được bên ngoài lại có nhiều người to gan đến vậy!

Trưởng Ngô và hai vị trưởng lão lập tức khởi hành, Phong Bạch cũng theo sát phía sau.

Trưởng Ngô sợ việc xấu trong nhà lộ ra ngoài, cười đầy vẻ miễn cưỡng: "Đâu dám phiền quý sử đích thân ra mặt, vừa rồi ả tán tu kia đã quấy rầy đến nhã hứng của ngài, lần này nhất định ta sẽ sắp xếp người hầu hạ quý sử cẩn thận, để quý sử cảm thấy thoải mái như ở nhà."

Ông ta còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng động do kim loại va chạm lọt vào tai, đủ thấy cấm chế của Tiêu Dao môn cũng thường thôi, bị người khác phá mất rồiTất nhiên đừng nói là cấm chế của tông môn thế tục như Tiêu Dao môn mà ngay cả cấm chế của thế gia bình thường cũng không thể chống chọi lại sức công phá của hơn nghìn người, cho dù phần lớn số đó đều chỉ là tu giả Trúc Cơ. Dù sao nhiều người thì sức sẽ lớn, đó là chân lý ở cả thế tục lẫn tu giới.

Đã bị giết đến cửa nhà rồi nên Trưởng Ngô cũng chẳng còn tâm trạng để ý đến việc xấu trong nhà có bị lộ ra nữa không, dù sao người ta cũng thấy cả rồi. Bởi vậy ông ta và hai vị trưởng lão Nguyên Anh cũng lập tức dấn thân vào trận chiến.

Phong Bạch lặng lẽ kéo một tu giả Nguyên Anh trong số đó lại, chính là người lúc trước chưa từng ra tay. Hắn truyền âm nói với ông ta: Để mọi thứ huyên náo lớn đến mức này đủ thấy môn chủ cũng không phải người hiểu chuyện, Côn Luân ta không thích người như vậy. Nếu trưởng lão lên thay thế thì có lẽ đã tốt hơn.

Dù vị trưởng lão Nguyên Anh này đã cố gắng giữ bình tĩnh nhưng vẫn không thể che dấu được vẻ vui mừng trong ánh mắt. Tiêu Dao môn toàn là những kẻ đặt lợi ích lên hàng đầu, đệ tử trong môn và đám trưởng lão cũng đều như vậy cả. Dù sao làm trưởng lão cũng không thể sánh bằng môn chủ.

Thiếu một Nguyên Anh chân nhân giúp đỡ khiến hai Nguyên Anh chân nhân còn lại rơi vào vũng bùn quần tu hỗn chiến này chẳng còn uy phong giết sạch bốn phương nữa, ngược lại còn bị đám người này ràng buộc. Tuy nhóm tán tu tổn thất lớn nhưng hai người kia cũng chẳng được ăn trái ngọt, dù sao trong nhóm tán tu cũng có hơn mười tu giả Kim Đan, ngoài ra còn có vô vàn các loại tu giả khác nhau với vô số chiêu thức bất đồng, cộng thêm Phong Thiệu dẫn đầu khiến thương vong còn thấp hơn so với tưởng tưởng rất nhiều, sĩ khí của mọi người cũng tăng vọt.

Phong Bạch khuyên bảo trưởng lão hãy giữ gìn đệ tử trong môn, sau khi thấy không còn người đi lên chịu chết nữa thì hắn mới rời ánh mắt về phía trận tranh đấu đang lan tràn khắp núi. Giữa rừng tu giả đông đúc, có người ngự kiếm, người ngự pháp khí, người cưỡi linh sủng bay trên trời;

cũng có phi phù, pháp tu, đan tu đang chém giết dưới đất, nhưng khiến người ta chú ý nhất vẫn là mấy tu giả Kim Đan đang triền đấu với hai Nguyên Anh chân nhân.

Trong đó thế công của một nam kiếm tu trẻ tuổi mang một tấm mặt nạ nửa mặt màu đỏ là mạnh mẽ nhất, kiếm ý như Hỏa Long mang theo uy áp mười phần cùng với những ngọn lửa hắc ám, lấy thế sấm vang chớp giật nện ầm ầm về phía kẻ địch.

Dù đang mang mặt nạ, nhưng cũng không hề lộ vẻ không phù hợp. Chiếc mặt nạ này che từ trán, mũi, môi cho đến cằm của y, chia mặt y thành hai nửa, chỉ để lộ viền mặt thanh thoát và một đôi con ngươi đen như bảo thạch, trong đó chỉ có sự bình tĩnh.

Phong Bạch ngắm y từ xa, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười khẽ

Nếu có thể, hắn thật sự hi vọng thúc thúc luôn đeo mặt nạ, từ đầu đến chân, giấu ở nơi người khác không thể thấy được.

Như vậy thì sẽ không còn có ai có thể tổn thương thúc thúc được nữa, mà thúc thúc cũng chỉ có một mình hắn thôi.

------oOo------

Chương 107

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dù Trưởng Ngô và hai trưởng lão kia đều là tu giả Nguyên Anh nhưng nếu chưa đến mức vô cùng bất đắc dĩ thì họ sẽ không tự bạo đan. Thứ nhất là hai người không muốn chết, thứ hai nơi này là Tiêu Dao môn, chỉ một tu giả Nguyên Anh bạo đan đã đủ san nó thành bình địa huống chi là hai người, nếu như điều đó xảy ra thì chắc chắn toàn bộ những thành trấn ở xung quanh đó đều sẽ biến mất.

Tất nhiên Phong Thiệu cũng không muốn ép hai người phải chó cùng rứt dậu. Sau khu y và một tán tu Kim Đan đánh đến mức khiến toàn thân hai người đều thành màu máu thì chợt nháy mắt ra hiệu với Phong Bạch đang đứng trên lầu cao của Tiêu Dao môn.

Phong Bạch vẫn đang tích tụ linh lực, khi ánh mắt của hai người giao nhau thì phần mi tâm của hắn chợt lóe sáng, một tia sáng màu vàng kim

chợt bay vụt qua mặt hắn. Ngọc phù của Côn Luân hắn đang cầm trong tay cũng được rót vào một lượng linh khí hùng hậu khiến cho bầu trời chợt tràn ngập sắc lửa vàng trong thoáng chốc, giống như có một bàn tay vô hình lấy Phong Bạch làm trung tâm rồi không ngừng khuếch tán kiếm ý sắc bén ra khắp bốn phía!

So với những chiêu thức nhập môn mà Phong Thiệu sử dụng với ngọc phù vài năm trước thì hiện giờ chiêu thức của Phong Bạch mới thật sự phát huy được toàn bộ uy lực của nó. Dù sao Phong Thiệu cũng không có thân phận thiếu tông chủ cho nên không được học đến điểm mấu chốt của ngọc phù. Mà cho dù có học thì với lượng linh khí tồn trữ của Phong Thiệu cũng rất khó để vận chuyển vào ngọc phù. Giới hạn tồn trữ linh khí của Phong Bạch rất khủng khiếp, dường như lấy mốc thánh thú cấp năm của hắn để làm cơ sở nên vô cùng mênh mông.

Chiêu này gọi là [Côn Luân trảm], kiếm ý tản ra theo đường vòng cung.

Lúc đầu mọi người chỉ cảm thấy có một lực hút rất lớn truyền đến từ trên trời cao khiến bọn họ chẳng thể đứng thẳng, không ai là không bị dọa cho chết khiếp phải nhanh chóng ổn định lại cơ thể. Ngay sau đó có vô vàn kiếm ý cùng chém tới khiến bọ họ cực kỳ sợ hãi phải lập tức tránh né không để kiếm ý đâm trúng mình, chỉ là vẫn có hơn phân nửa số người bị kiếm ý gây thương tích.

Kiếm ý tụ trên không với tốc độ nhanh khủng khiếp khiến hai Nguyên Anh đã bị thương nặng lại hứng chịu đợt tập kích này, cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền lá đơn độc giữa cơn bão hung ác, không còn sức chống lại!

Kỳ thật chiêu [Côn Luân trảm] này không hề mang tính công kích, tất cả những người bị kiếm ý gây thương tích đã nhanh chóng nhận ra được điều này. Dường như bọn họ đều bị sức mạnh từ kiếm ý ràng buộc đến mức chẳng thể động đậy nổi.

“Ta là thiếu tông chủ của Côn Luân, vì sao các ngươi lại làm loạn ở nơi này.”

Lúc mọi người đều cảm thấy hoảng loạn vì bị định thân khi đang đấu pháp thì chợt nghe được một giọng nói lạnh lùng truyền đến, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nơi lầu cao có một bóng người mặc đạo bào màu bạch nguyệt đang ngự kiếm bay đến đây. Người nọ trông rất trẻ tuổi, đường nét gương mặt khắc sâu, ngũ quan tuấn mỹ, trong mắt có kim văn như ẩn như hiện, giữa trán là hoa văn của Côn Luân hòa lẫn với

ngọc phù. Trong ánh sáng hoàng kim chiếu rọi, trông hắn như một vị Thần đang hạ phàm.

Trưởng Ngô nghe thấy lời nói của hắn thì vội giành lời trước, dù cả người ông ta không thể động đậy nhưng miệng vẫn nói được: "Mong quý sử phân xử cho Tiêu Dao môn, những tán tu này to gan hơn trời, không ngờ lại dám mang theo hơn một nghìn người đến giết đệ tử trong môn ta, táng tận lương tâm! Mong quý sử hãy giải định thân cho ta và trưởng lão để chúng ta giết chết lũ ác ôn này!"

Ông ta vừa dứt lời thì chúng tán tu cũng lập tức nhao nhao lên, sắc mặt của mấy tu giả Kim Đan bên cạnh Phong Thiệu chợt trắng bệch. Mọi người đều không thể nhúc nhích, nếu như Trưởng Ngô và trưởng lão kia có thể cử động thì chắc chắn bọn họ chỉ còn đường chết mà thôi.

Phong Bạch hơi nhướn mày, dáng vẻ như sắp đồng ý đến nơi khiến cho đám tán tu sợ đến mức tim muốn nhảy lên cổ, chẳng thể giữ được bình tĩnh nữa mà đều há miệng chửi ầm lên. Họ phun ra tất cả những tội trạng của Tiêu Dao môn, mắng từ tổ sư sáng lập đến đệ tử ký danh, nếu như lời mắng chửi có thể tổn thương người khác thì sợ là đám người Trưởng Ngô đã bị mắng đến chết.

Vào lúc mảnh chỉ treo chuông khi Phong Bạch cầm ngọc phù bấm tay tay niệm thần chú về phía Trưởng Ngô, đám tán tu đang nhe răng trợn mắt thì chợt thấy một con Hắc Long rực lửa bay thẳng đến cánh tay của Phong Bạch! Ngẩng mặt nhìn lên đã thấy hóa ra là Cửu Anh đạo nhân của họ vừa xuất kiếm, không ngờ y có thể giải được thuật định thân của Côn Luân!

Trong mắt mọi người đều ánh lên sự vui mừng, kích động, gần như muốn phất cờ hò reo: "Cửu Anh đạo nhân giết hắn đi!"

"Giết hắn !"

"Giết kẻ nuôi chó của Côn Luân đi!"

"Băm nát Tiêu Dao môn!"

Trong trí nhớ của họ, Cửu Anh đạo nhân đã nhận rất nhiều lời khiêu chiến của các kiếm tu nhưng chưa từng bại trận. Đặc biệt hiện giờ y còn có thể giải được thuật định thân… Quần chúng quẫn nộ, tất cả đều gửi gắm hi vọng vào Cửu Anh đạo nhân! Thực tế thì Phong Thiệu với đạo hào Cửu Anh đạo nhân cũng rất biết thỏa mãn nguyện vọng của quần chúng, y đã đánh nhau với Phong Bạch – người đang được gọi là kẻ nuôi chó của Côn Luân.

“Ngươi dám ra tay với ta?” Phong Bạch nâng kiếm ngăn cản Hắc Long, vẻ mặt hắn vẫn lạnh lẽo như băng tuyết nhưng trong mắt lại ẩn chút ý cười chỉ có người đối diện hắn mới nhìn thấy được.

Trên phương diện diễn trò thì Phong Thiệu dám tự nhận mình là người chuyên nghiệp, bởi vậy dù người này là Phong Bạch thì y cũng chẳng để lộ bất cứ điều gì, huống chi là bật cười. Cho nên y nâng kiếm đứng sừng sững, nói ra ngôn từ mang đầy vẻ chính nghĩa: “Tiêu Dao môn làm loạn hại biết bao tán tu phải chết thảm, ngay cả trận truyền tống của châu giới cũng bị bọn họ phong tỏa. Không phải chúng ta muốn giết người mà là muốn cứu người, cứu những thân hữu, đạo lữ đã bị Tiêu Dao môn bắt đi.”

Phong Bạch khẽ cong môi: “Nếu ngươi có thể thắng ta trong vòng năm mươi chiêu thì không những ta sẽ lệnh cho Tiêu Dao môn thả người mà còn giao cho các ngươi quyền quản lý trận truyền tống.”

Sắc mặt của đám người Trưởng Ngô chợt thay đổi, muốn lên tiếng ngăn cản lại phát hiện bọn họ không hề có lập trường để làm thế. Trận truyền tống của châu giới vốn nằm trong tay Côn Luân. Về quyền quản lý… Dù quý sử này mới có tui vi Trúc Cơ nhưng trong tay còn có ngọc phù của Côn Luân, chắc sẽ không thua kiếm tu Kim Đan này đâu…

Chúng tán tu nghe vậy thì đã rất mừng rỡ nhưng Phong Thiệu lại lắc đầu: “Không chỉ có Dự Kinh châu mà ba châu còn lại thuộc quyền quản lý của Côn Luân đều có tông môn ức hiếp tán tu.”

Phong Bạch không hề do dự: “Nếu ngươi thắng ta thì quyền quản lý trận truyền tống của bốn châu đều thuộc về ngươi.”

Tất cả mọi người chợt im lặng, thật ra phần lớn tán tu đều không có khái niệm về Côn Luân, càng không có khái niệm về vị thiếu tông chủ Phong Bạch này, khi thấy đám người của Tiêu Dao tông cung kính như thế, trong tay hắn còn cầm pháp bảo có uy lực mạnh mẽ thì cũng chỉ nghĩ đó là nhân vật có máu mặt thôi. Bây giờ nghe thấy khẩu khí của người này lớn đến vậy thì có hơi không tin nổi.

Có điều mấy tu giả Kim Đan bên cạnh Phong Thiệu, nhất là Khắc Mẫn thì không hệ xa lạ với Côn Luân, cũng biết đúng là đối phương có thực quyền này. Bởi vậy khi Khắc Mẫn nhìn về phía Phong Thiệu thì ánh mắt hắn đã vô cùng nóng bỏng: “Cửu Anh đạo nhân, sống chết của chúng tán ta đều phải dựa vào ngươi!”

Dù mọi người vẫn còn nhiều nghi ngờ với Phong Bạch nhưng lại vô cùng tin tưởng Khắc Mẫn, dù sao người ta cũng là trưởng lão của Tán Tu Minh với kiến thức rộng rãi. Nếu hắn đã nhận định như thế thì chắc chắn việc này là thật, nghĩ đến chuyện không chỉ cứu được thân hữu của mình mà còn thoải mái đi lại không bị ngăn cản khiến tất cả mọi người đều sôi sục.

Leng keng!

Hai người Phong Thiệu và Phong Bạch cùng xuất kiếm, Bồng Khâu đã hóa thành thực thể chỉ trơ mắt nhìn chứ chẳng định nhúng tay vào, lão sợ con Bạch Hổ kia sẽ tìm lão tính sổ, hơn nữa uy áp trên người hắn khiến đám quỷ quái như lão sợ đến mức trốn còn không kịp. Thế nhưng lão với Phong Thiệu có mối liên kết chủ tớ khiến lão không thể không đi lên giúp vui một chút.

Hai người đã giao chiến với nhau không biết bao nhiêu lần, lúc này Phong Thiểu cũng cố ý tỏa ra sát khí khắp bốn phía, hoặc ít nhất trong mắt người ngoài là như vậy. Phong Bạch xuất chiêu rất dứt khoát, vô cùng sắc bén, hắn chú trọng vào hiệu suất nên không có bất cứ lực đạo dư thừa nào.

Sở dĩ muốn phân thắng bại trong năm mươi chiêu một phần vì muốn đánh nhanh thắng nhanh, một phần là do thuật định thân không thể giữ được quá lâu. Có thể đánh ra chiêu [Côn Luân trảm] này cũng nhờ Phong Bạch có linh khí dồi dào cuồn cuộn chứ nếu hắn chỉ là một đệ tử Trúc Cơ bình thường thì đến mép chiêu còn chẳng chạm vào được, ngay cả một Kim Đan kỳ như Phong Thiệu cũng không thể sử dụng được thuật này.

Chỉ dùng được nửa canh giờ thôi.

Ma khí bao bọc trên mỗi mũi nhọn của kiếm quang tạo thành một hư ảnh chập chờn kéo dài, lúc sáng lúc tối không ngừng biến ảo, chính là một con Hắc Long vô cùng quỷ dị.

Đối đầu với Hắc Long là một đạo kiếm ý được bao phủ trong ánh sáng vàng kim chói lóa, nhìn thì như một đạo kiếm quang nhưng thực tế lại sinh ra ba năm hư ảnh khó phân biệt được (?), kiếm quang đầy trời khiến cho người ta có ảo giác không thể né tránh dược. Mỗi một mũi nhọn của kiếm quang đều là kiếm ý, vô cùng tinh thuần khó có thể phá được.

Kiếm y của bọn họ đều là tam trọng thiên, vì tránh người ngoài lần ra được manh mối nên hai người đều không dùng đến Cửu Tự Chân Ngôn.

Bởi vì có ước định chiến thắng trong năm mươi chiêu nên hai người giao chiến có vẻ rất kịch liệt, mạo hiểm! Mọi người ở đây chỉ cảm thấy trước mắt mình chợt sáng rực, kiếm quang mang theo khí thế khiến cho người ta sợ hãi cứ không ngừng ùn ùn kéo đến, kiếm ý lạnh lẽo bao phủ khắp mọi nơi.

Thắng thua đã dần lộ ra trong chiêu thứ bốn mươi chín, Phong Thiệu nâng phi kiếm trên tay, đột nhiên tăng tốc khiến y như hóa thành một một dải lụa với những tia sáng rực rỡ, Hắc Long quấn lên đối phương, thắng thua đã định. Mắt vàng của Phong Bạch khi bị sương đen quấn quanh người thì hơi lóe sáng, hắn hơi nhíu mày nhưng ánh mắt khi nhìn về phía Phong Thiệu lại vô cùng dịu dàng. Trong sự dịu dàng là dục vọng không thể che dấu nổi, tựa như muốn đốt cháy cả tấm mặt nạ của đối phương.

Phong Thiệu nhìn thấy rõ, cũng biết trong bụng tiểu súc sinh này đang âm mưu điều gì. Y thu kiếm trước rồi bày ra vẻ thần thánh không gì xâm phạm được: “Mong thiếu tông chủ giữ lời.”

Sắc mặt của Trưởng Ngô đen sì, không khỏi trách mắng: “Kim Đan với Trúc Cơ là chênh lệch cả một đại cảnh giới. Ngươi dựa vào đâu… ” Nhưng ông ta chưa nói xong nhưng lời này thì đã thấy một móng vuốt thú màu trắng xuyên thủng lồng ngực mình, máu tươi bắn tung tóe.

Một màn này quá mức bất ngờ, chỉ dùng một chiêu đã giết chết Nguyên Anh chân nhân khiến da đầu của tất cả mọi người đều run lên, lập tức biến sắc.

Mà vị trưởng lão đang đứng bên cạnh Trưởng Ngô thì hết sức kinh hoàng, ánh mắt ông ta nhìn về phía Phong Bạch chứa đầy sự sợ hãi: “Nghe đồn thiếu tông chủ của Côn Luân có thân thể thánh thú… Tại sao lại… ” Ông ta nhìn về phía Phong Thiệu. Tại sao lại bại dưới tay một kiếm tu Kim Đan ? Cho dù Trưởng Ngô đã bị trọng thương nhưng cũng không hề dễ đối phó hơn một tu giả Kim Đan kỳ. Trừ phi…

Vị trưởng lão này lập tức ngậm miệng. Bản thân ông ta còn chưa được giải trừ thuật định thân, cho nên ông ta không muốn biết quá nhiều.

Phong Bạch lấy đi nội đan của Trưởng Ngô, khẽ nheo mắt rồi lạnh lùng mở miệng: “Ta đã từng nói, Côn Luân không muốn thấy chuyện tự giết lẫn nhau trong địa phận mình quản lý.” Sau đó hắn dùng ngọc phù cởi bỏ trói buộc cho mọi người.

Môn chủ của Tiêu Dao môn đã chết, những tán tu Trúc Cơ bị bắt cũng được thả ra, thầm chí còn được bồi thường một khoản phí tổn thất, trận truyền thống của châu giới cũng được mở lại, mọi người có thể tự do ra vào… Cho dù là cấm chế của tông môn hay là kinh tế, thậm chí là những đệ tử bị hao tổn trong trận chiến đều khiến Tiêu Dao môn phải đóng cửa, ít nhất sẽ không mở ra trong một năm năm nữa.

Từ trên xuống dưới, toàn bộ tu giới của Dự Kinh châu đều đang chìm đắm trong sự vui sướng, Cửu Anh đạo nhân cũng trở thành một nhân vật truyền kỳ đã giải cứu tất cả mọi người qua lời của các tán tu. Về trận chiến giữa y và thiếu tông chủ mang thân thể thánh thú của Côn Luân, bởi vì mọi người đều bị định thân nên không thể dùng kính Càn Khôn kính để ghi lại hình ảnh, cũng vì thế mà càng truyền đi thì càng trở nên vô cùng ảo diệu.

Thông tin quyền quản lý các trận truyền tống của bốn châu thuộc địa phận Côn Luân đều đang nằm trong tay Cửu Anh đạo nhân đã được truyền ra ngoài cùng với tin tức chúng tán tu tiêu diệt tông môn lớn nhất ở Dự Kinh châu. Chỉ trong một thời gian ngắn, người của Tán Tu minh ở Từ Ký châu, Thanh Duyệt châu, Tây Hòa châu đều ồ ạt chạy tới đây.

Nhóm tán tu nổi loạn không chỉ giúp Dự Kinh châu thoát khỏi bể khổ, dường như còn mang đến một tín hiệu đáng mừng cho toàn bộ tán tu ở Cửu Châu — Tán tu không phải cúi đầu trước tông môn nữa!

Vậy nên hiện giờ Dự Kinh châu đang rất náo nhiệt nhưng Phong Thiệu không hề lộ diện. Y đang ở chỗ của đám người Phong Bạch, đó là nơi ở của những người bình thường, thậm chí họ chẳng cần thiết lập cấm chế.

“Cha, con sai rồi.” Hai mắt của tiểu Hợp ầng ậc nước quỳ gối trên bàn giặt mà Phong Thiệu đã chuẩn bị. Dù không phải khuôn mặt nhỏ nhắn núng nính quen thuộc nhưng đôi mắt đen như quả nho trên khuôn mặt thanh tú lại lộ ra vẻ bướng bỉnh và gian trá giống y hệt Nấm nhỏ.

Phong Thiệu không hề tin lời nó, thằng oắt con này tiến bộ rất nhanh. Mới có mấy tuổi đã khống chế được ma châu trong cơ thể, thậm chí còn che dấu khiến y không thể cảm nhận được… Lại còn dám to gan làm loạn, dám tự ý đưa tinh huyết nguyên phách của mình vào trong thân thể linh thực của tiểu Hợp!

May là nó cũng khá thông minh, biết tiểu Hợp không thể chứa được quá nhiều nên cũng chỉ đưa vào một phần nhỏ. Nếu nó chỉ thêm vào một chút

nữa thôi thì không chỉ nguyên thân của tiểu Hợp bị hỏng mà chính pháp thân tuệ mệnh của Nấm cũng sẽ trọng thương.

Phong Thiệu đã kiểm tra thân thể của Xuyên Nghi, mấy tháng nay cậu hồi phục khá tốt, chỉ là… "Lúc trước con đã chữa thương cho Xuyên Nghi như thế nào, tại sao… ta lại tham thức được cả khí tức của con và Ma châu?"

Tiểu Hợp, không, phải gọi là Nấm mới đúng, Nấm trừng mắt nhìn: "Hôm ấy con định nhảy vào bụng quái vật kia là vì muốn ăn nó, nhưng mà nó lợi hại quá nên con chả ăn nổi. May mà cha chém nó trọng thương, cộng thêm sức mạnh của mẹ nữa, ôi~!" Nó lộ vẻ khao khát, xong mới nói tiếp: "Quái vật vừa chết thì con ăn nó luôn. Ăn no rồi thì con lại đút cho Xuyên Xuyên. Xuyên Xuyên cũng được ăn no luôn, thế là tốt hơn thôi."

Nói xong Nấm còn nhìn về phía Xuyên Nghi với vẻ mặt tranh công: "Xuyên Xuyên, ta tốt đúng không? Ngươi có muốn báo đáp ta không?"

Xuyên Nghi gật đầu:"Tốt. Muốn." Nhìn thấy nó đang phải quỳ bàn giặt bèn nói với Phong Thiệu: "Để ta quỳ thay nó."

Phong Thiệu bực mình xách Nấm lên rồi mắng: "Thằng oắt con! Lúc trước Xuyên Nghi cứu con nên mới bị Hóa Xà cắn mất nửa người, con lấy gì báo đáp người ta?"

Nấm ngã nghiêng sang một bên, bị đau nên gào to: "Mẹ nói ân cứu mạng thì phải lấy thân báo đáp, con hứa là con cho mà!"

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường [Thầy Phong Tiểu Thiệu dạy chữ]

※ Phong Tiểu Thiệu: Vì sao phía trên đàn ông là một chữ điền?

※ Hà Tiểu Loan: Bởi vì đàn ông phụ trách làm ruộng, nấu cơm !

※ Phong Tiểu Thiệu: Vậy tại sao phía dưới lại có một chữ lực?

※ Phong Tiểu Bạch: Phía dưới của đàn ông không có lực thì còn gọi là đàn ông ư.

------oOo------

Chương 108

Phong Thiệu cảm thấy Nấm với mẹ nó đều có đức tính giống y chang nhau, ba ngày không ăn đòn là thấy ngứa thịt, vì thế phen này y phải hung hăng dạy bảo lại mới được. Phong Thiệu không khỏi cân nhắc liệu mình có quá nuông chiều trong cách giáo dục Nấm hay không, để nó không phân biệt được nặng nhẹ. Tu giả vốn là một loại nghề nghiệp nguy hiểm, đâu có chỗ cho nó nghịch ngợm, làm càn.

Nếu lần này không có Xuyên Nghi thì Phong Thiệu thật sự chẳng biết phải ăn nói thế nào với Thái Huyền sư thúc và Bích Lạc sư báo mẫu. Quan trọng nhất là nếu Nấm xảy ra chuyện gì thì y cũng rất đau khổ. Nó do một tay y "Đỡ đẻ" ra, sau đó nhìn chằm chằm từ lúc còn là hạt đậu đến khi mọc thành cây giá đỗ.

Bàn tay của Phong Thiệu rơi như mưa trên cái mông vểnh của tiểu Hợp khiến cho nó kêu ai ái đầy thảm thiết. Nhìn cảnh này làm mí mắt của Phong Bạch hơi giật giật, đi đến ngăn cản đối phương sau đó khuyên bảo: "Cũng tàm tạm rồi."

Nấm nghe thấy thế thì đôi mắt to đã cảm động đến rơi lệ, không ngờ mẹ lại ra mặt bênh mình. Nhưng nó càng không ngờ Phong Bạch còn bổ thêm một câu nữa "Đợi trở về Hoàng gia để nó thu lại phần tinh huyết nguyên phách này rồi đánh cũng không muộn. Bây giờ cũng có phải cơ thể của nó đâu. "

Nấm bi phẫn, căm tức nhìn Phong Bạch: "Con không phải con ruột của người ư!"

"Đã bảo là không phải rồi mà, đứa bé ngốc ngếch!" Phong Thiệu nện bàn tay cuối cùng xuống thật mạnh rồi đứng dậy. Phong Bạch nhổ Nấm lên, tay hắn đặt bên ngoài đạo bào ở chỗ đã bị đánh đến sưng vù. Linh khí ấm áp truyền ra từ lòng bàn tay giúp xoa dịu cảm giác đau đớn ở chỗ bị đánh của Nấm. Nó nhìn cha đang đứng phía sau mẹ, thấy ánh mắt của y chợt dạt dào tình cảm ấm áp thì không khỏi nghĩ thầm: Hừ, thế mà bảo không phải con ruột, cha nó đúng là khẩu xà tâm phật.

"Còn đau không?" Xuyên Nghi đỡ lấy nó. Dù Nấm đã thay đổi vẻ bề ngoài nhưng cậu cũng không thấy có gì khác lạ, vẫn cảm nhận được khí tức quen thuộc của nó.

"Đau!" Nấm muốn bò lên người Xuyên Nghi như nó vẫn hay làm nhưng lại nhanh chóng nhận ra cơ thể của mình quá lớn, đành chu môi nói:

“Ôm một cái đi!”

Đến tận lúc này Xuyên Nghi mới cảm thấy khác lạ. Cậu đã quen với việc có thể tùy ý nhấc lên, chỉ dùng một tay đã xác được cây giá đỗ này rồi, nhưng dáng vẻ hiện giờ của tiểu Hợp là một thiếu niên, cũng chỉ ôm được thôi. Trong lòng cậu nghĩ thế nào thì bàn tay cũng làm thế ấy, cậu xem xét trên người Nấm một lượt. Nấm bị Xuyên Nghi làm cho ngứa ngáy, vì thế chợt cắn cậu một cái rồi dạy bảo: “Đứa bé ngốc nghếch! Ôm như mẹ ta ôm cha ta ấy!”

Xuyên Nghi nghe vậy thì bừng tĩnh rồi ôm lấy Nấm bằng kiểu ôm công chúa, khiến cho nó cảm thấy rất hài lòng, chỉ là vành tai có hơi hồng hồng.

Mấy ngày sau, Hoàng Minh Hiên đưa Trác Văn huynh đã được thả ra đến để cảm tạ và chào từ biệt Phong Thiệu. Dù hắn không biết nguyên nhân cụ thể nhưng cũng đoán ra được Dự Kinh châu xảy ra chuyện lớn như vậy chắc chắn có liên quan đến vị tiền bối của Côn Luân này. Dù không nhìn thấu được mục đích của đối phương nhưng hắn cũng không dám mảy may tiết lộ bất cứ điều gì. Dắn cảm thấy y đã dùng chuyện của mình làm một cái cớ ngụy trang nhưng dù sao Trác Văn huynh cũng đã được giải cứu an toàn rồi.

Phong Thiệu vừa nhìn Trác Văn đã cảm thấy trông rất quen mắt, không ngờ hắn cũng vừa liếc mắt nhìn đã nhận ra y rồi cúi đầu bái lạy: “Ân nhân tiền bối!”

Trong mấy thập niên này Phong Thiệu đã làm ân nhân của vô số người, cũng may tu giả tai thính mắt tinh, dù đã hơn mười năm trôi qua nhưng sau khi nhìn kỹ thì y vẫn nhận ra đối phương –“Trác Văn có khỏe không, chắc đã phải chịu nhiều đau khổ ở Tiêu Dao môn rồi nhỉ?” Giọng nói của y ấm áp như gió xuân, tựa một vị trưởng bối hiền lành.

So với sự ngây ngô năm đó thì dù bây giờ Lữ Trác Văn vẫn chính trực, giữ được tấm lòng son nhưng diện mạo đã chững chạc hơn nhiều. Nghe thấy lời nói quan tâm của y thì vô cùng cảm động. Nếu không nhờ năm đó đối phương ra tay cứu giúp thì hắn cũng chẳng có cơ hội đạt đến cảnh giới Kết Đan.

“Tấm lòng lương thiện của Phong tiền bối vẫn như trước, có phải chính ngài đã giúp chúng tán tu mở cửa đi lại hay không? Vẫn chưa kịp chúc mừng tiền bối đã trở thành thiếu tông chủ.” Lữ Trác Văn hỏi. Trong ấn tượng của hắn thì Phong Thiệu là đệ tử thân truyền của chưởng môn nên hiện giờ thành thiếu tông chủ cũng chẳng có gì lạ.

“Trác Văn huynh, ngươi hiểu lầm rồi. Thiếu tông chủ là đạo lữ của Phong tiền bối – Lữ Minh Tịnh.” Hoàng Minh Hiên giải thích. Hắn dò xét thấy ánh mắt vẫn luôn lạnh nhạt của Phong Bạch dường như càng thêm âm trầm, sợ Lữ Trác Văn khen nhầm rồi lại thành đắc tội với vị hung thần này.

Không phải Lữ Trác Văn không chú ý tới nam tử đứng bên cạnh Phong Thiệu. Cho dù là tướng mạo hay khí độ của hắn cũng đều khiến người ta không thể xem thường, chỉ không ngờ hắn lại là đạo lữ của Phong Thiệu. Cũng may lúc trước có Phong Thiệu cổ vũ, mấy năm nay hắn đã đi nhiều nơi nên cũng dần phai nhạt chuyện xấu xa sư huynh đã làm với hắn, bởi vậy cũng không thấy gì khác thường. Chỉ khi nghe đến tên Lữ Minh Tịnh này, không biết có phải do cùng họ hay không mà chợt có cảm giác thân thiết khó hiểu — “Nhìn thiếu tông chủ rất quen.”

“Các ngươi đều là người trong một gia tộc nên cảm thấy quen thuộc cũng là bình thường.” Phong Thiệu không giấu diếm. Y không những nói ra thân phận của Phong Bạch mà thậm chí còn kể lại vắn tắt chuyện bộ tộc Lữ thị gặp đại nạn lúc trước: “Đều do sai lầm của ta nên mới không giúp được gì cho Lã tộc trưởng.”

Lữ Trác Văn như bị sét đánh, cũng may còn có tu vi chống đỡ mới không khiến tâm cảnh của đau đớn, đành nhịn khóc mà nói: “Sao lại nói thế được. Vì để giúp tộc ta mà Phong tiền bối suýt gặp nạn, Côn Luân còn báo thù diệt tộc thay chúng ta, không ngờ Phích Lịch môn kia lại dám, lại dám… Một đám tông môn súc sinh!” Nói xong hắn liền cúi đầu với Phong Thiệu cúi đầu: “Đại ân của tiền bối, vãn bối chẳng biết phải báo đáp thế nào!”

Không thể đỡ được đối phương dậy nên Phong Thiệu hơi thở dài rồi hỏi: “Ngươi có biết Cửu Anh đạo nhân không?”

Lữ Trác Văn gật đầu, trong mắt chứa đầy sự khâm phục: “Cửu Anh đạo nhân chỉ dùng một kiếm đã chém chết yêu thú cấp bốn, còn giết được Hóa Xà biến dị. Quan trọng nhất là y dám là việc người khác coi là sai trái: dẫn đầu tán tu đối kháng lại người của tông môn, thắng… ” Nói đến đây, hắn chợt hạ giọng, thấy Phong Bạch đứng đó thì nói qua quít: “Thắng được quyền quản lý trận truyền tống của châu giới, giải cứu không biết bao nhiêu tán tu.”

Nghe thấy những lời này thì Phong Thiệu cũng biết hắn giống với những tán tu khác, rất có hảo cảm với Cửu Anh đạo nhân.

Mắt y sáng ngời, vỗ bả vai đối phương rồi nói ra lời thấm thía: “Ta hận sức mình quá yếu nên chẳng làm được mấy chuyện. Dù sao ta cũng là người của Côn Luân, bởi vậy có rất nhiều điều ràng buộc. Ta nghe Minh Hiên nói mấy năm nay ngươi đã làm được rất nhiều việc thiện, đủ thấy ngươi là một người ngay thẳng chính trực. Thế nhưng chỉ dựa vào sức lực của bản thân thì chẳng đáng kể gì, ngay cả Cửu Anh đạo nhân cũng phải tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người mới làm nên nghĩa cử cao đẹp đấy thôi?”

Lữ Trác Văn cũng đồng tình, Phong Thiệu nói tiếp: “Vị Cửu Anh đạo nhân này là người vô tư hiếm có, một lòng vì mọi người, lợi ích của tán tu cần chính tán tu tự mình giành lấy. Nay ngươi cũng là tán tu, nếu có thể đi theo y để tạo phúc cho tán tu của Cửu Châu thì đó đã là báo đáp ta rồi.”

Trong mắt Lữ Trác Văn hơi gợn sóng, hắn cúi đầu thật sâu: “Tiền bối cao thượng, vãn bối nguyện lấy tâm của mình để làm việc thiện.”

Đợi hai người đi rồi Phong Bạch mới nhíu mày, hắn ôm lấy mặt đối phương: “Ta không tin thúc thúc không tính kế tên Lữ Trác Vân này.”

“Hắn là người ngay thẳng hiếm có, rất đáng sử dụng.”

Phong Thiệu nói xong thì thấy hơi buồn cười, y nâng tay tát nhẹ lên mặt đối phương: “Sao ngươi nhỏ mọn thế, không nhớ đến chuyện khác? Có chuyện gì quan trọng bằng chuyện này cơ chứ?” Nói xong còn muốn đạp hắn.

Phong Bạch xoay người né tránh rồi đột ngột ôm lấy Phong Thiệu, khẽ cọ cọ vào má của y. Hắn cầm lấy tay Phong Thiệu để tham thức, sau một lúc mới rụt tay lại nhưng cũng không nói gì đến thân thể của Phong Thiệu mà chỉ bảo: “Thúc thúc phải tốn nhiều công sức như vậy. Ta thấy hay là cứ giết quách Tu Di lão tổ đi cho xong chuyện.”

“Nếu giết được thì còn cần ngươi nói à?” Phong Thiệu bĩu môi rồi cười: “Không giết nổi cũng chẳng sao, ta chừa lại nhiều đường lui cho mình lắm, cũng rải rất nhiều đá ngáng chân cho lão. Huống chi nếu nắm được thế lực của tán tu trong tay… đó chính là vạn bước lui. Ta càng quan trọng thì Tu Di lại càng không nỡ giết ta đúng không?”

Phong Bạch khẽ vuốt ve mái tóc của Phong Thiệu, đôi mắt hắn sâu thẳm không thấy đáy nhưng giọng nói thì tràn ngập sự ái muội: “Những điều

thúc thúc muốn ta đều thỏa mãn người rồi, giờ đến lượt thúc thúc đền đáp ta chứ nhỉ?"

Phong Thiệu nghe thấy vậy thì vừa tức vừa buồn cười bèn lườm hắn một cái: "Tiểu súc sinh."

"Thúc thúc cũng thích súc sinh ấy thôi." Khi Phong Bạch nói những lời này thì cái đuôi hổ vằn đen đã bò tới giữa hai chân đối phương để khiêu khích.

"Thối lắm." Phong Thiệu bật cười, nhéo mạnh phần thân dưới của hắn, không nhéo còn đỡ, nhéo rồi thì chẳng rút tay về được nữa. Chỗ ấy giờ đã cứng như sắt, lúc y muốn rụt lại thì Phong Bạch đã đè tay lên đó, thậm chí còn nắm tay y để ma sát khiến chỗ đó trở nên nóng bỏng.

Lồng ngực của Phong Bạch đang dán sát lại, ủ ấm sau lưng y. Trước ngực và dưới thân đều bị tập kích, tay nghề của tên tiểu súc sinh này như là để dành riêng cho y vậy. Phong Thiệu đang không có hứng cũng bị hắn trêu chọc đến động tình, giữa khe hở của đôi lưỡi, y thở dốc nói: "Cấm chế còn không thèm dựng lên đã tuyên dâm giữa ban ngày ban mặt… Đứa nhỏ vẫn còn đang ở đây đấy."

Hơi thở nóng hổi của Phong Bạch phun trên cổ y: "Yên tâm đi, với chút thần thức của bọn nó thì sao ta lại không cảm nhận được?"

Phong Bạch chăm chỉ tu luyện Tụ Thần pháp nhiều năm rồi, hắn có linh khí dồi dào cùng với tư chất trời sinh cho nên đã tu luyện được đến tầng thứ năm. So về sự khống chế, cảm ứng của Thần Thức thì dù Xuyên Nghi có là yêu thú cấp bốn nhưng khi cậu thức tảo, chắc chắn sẽ bị Phong Bạch phát hiện ra.

Phong Thiệu hơi thở phào, nhưng giờ đang là giữa ban ngày, họ lại đứng dưới một gốc đại thụ trong căn nhà tứ hợp viện có ánh nắng bao phủ, đầu đội trời chân đạp đất khiến y cảm thấy không có chỗ che chắn… Thế nhưng lúc đang muốn tránh né Phong Bạch, chỉ mới hơi thất thần một chút đã chợt cảm thấy phía dưới lạnh lẽo cùng với giọng nói của Phong Bạch vang lên bên tai: "Mỹ cao mà đồ nhi tốt tặng cho đã sắp dùng hết mất rồi, đợi khi nào trở về ta phải tìm nàng để lấy thêm ít nữa."

Phong Thiệu muốn mắng người nhưng vừa mở miệng đã hít vào một hơi khí lạnh, đuôi hổ cuốn chặt lấy thứ ở phía trước, động nhỏ phía sau cũng bị một vật cứng rắn đâm thẳng vào. Cho dù đã quen với đối phương nhưng thật sự kích thước này không phải là để đâm thẳng lút cán như

vậy! Y bị đau đến độ ngón tay bùng lửa, cáu kỉnh thiêu rụi cái đuôi hổ đang bao kín kẽ vật kia của mình.

Lách tách!

Lông đuôi màu trắng đã bị đốt cháy đen, Phong Thiệu hung hăng bóp một cái liền lộ ra phần thịt hồng ở bên dưới. Bị trả đũa đến vậy nhưng Phong Bạch chẳng thèm rên một tiếng tựa như chỗ đó không phải thịt của hắn vậy, chỉ yên lặng tiếp tục cày cấy.

Vật đang cắm sâu bên trong cơ thể y chợt khuấy đảo khiến Phong Thiệu đang chiến tranh lạnh cũng bị chọc cho ngứa ngáy. Bỗng có bàn tay nâng chân trái của y lên, sau đó lướt qua cẳng chân rồi nắm chặt lấy phần mắt cá, khiến cho y đứng chân trên chân dưới tạo thành một tư thế như chữ mã 马

“Ngươi –” Phong Thiệu vội vàng ngậm miệng. Dù có thể cảm nhận được thức tảo nhưng nếu y lỡ miệng rên thành tiếng để người ta nghe thấy thì lại là chuyện khác.

“Thúc thúc…” Giọng nói của Phong Bạch dường như mang theo âm rung, không ngừng run rẩy theo tiết tấu nhịp nhàng của hắn: “Thoải mái không? Người không thể rời khỏi ta.” Hắn cứ lặp đi lặp lại không ngừng như muốn khắc sâu những chữ này vào trong tâm trí của đối phương.

Phong Thiệu chợt nhắm mắt ngửa đầu, không chịu được phải rên thành tiếng.

Phong Bạch cũng để ý đến phản ứng của đối phương, hắn luôn là kẻ học một biết mười, chỉ cần suy nghĩ một chút liền tăng thêm lực ở phần thắt lưng, không ngừng ra ra vào vào. Một bàn tay hắn xuyên qua đạo bào bên hông Phong Thiệu, tay và đuôi hổ cùng ma sát vật đã cứng đến phát hồng của đối phương.

Trước sau cùng bị tấn công khiến Phong Thiệu đỏ bừng cả mặt, y không chịu nổi phải rên thành tiếng. Tên súc sinh Phong Bạch này càng ngày càng tinh thông chuyện giường chiếu… Cứ như vậy thì y sẽ sướng đến mức chẳng buồn đánh lại nữa.

Cảnh xuân nóng bỏng dưới tán cây, hai người muốn ngừng mà chẳng ngừng nổi nên không hề chú ý đến chỗ bụi cỏ ở trong sân có thêm một cây cỏ nhỏ. Nhánh cỏ màu xanh nhạt béo tốt khác hẳn bình thường, nó không ngừng lắc lư cơ thể trong cảnh xuân kiều diễm giống như trên thân cỏ mọc thêm một đôi mắt có thể nhìn thấy rõ tất cả mọi chuyện.

------oOo------

Chương 109

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lữ Trác Văn là một sự trợ giúp không tồi. Lúc Phong Thiệu là Cửu Anh đạo nhân, nếu bên cạnh có một người hoàn toàn đáng tin cậy thì khi làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Y cũng không lo thân phận của mình bị vạch trần bởi vì mặt nạ mà y đeo không phải loại mặt nạ bình thường, đó là một pháp khí Hoàng giai do Bích Lạc chế tạo ra, gọi là mặt nạ Như Ý.

Tấm mặt nạ Như Ý này không chỉ che giấu được dung mạo khiến thức tảo không thể xuyên qua, mà còn thay đổi được khí tức của tu giả. Đây là một vô cùng có ích khi muốn ngụy trang thân phận.

Phong Thiệu ở lại thành Vân Phù mấy tháng, mãi cho đến khi người của Tán Tu minh ở khắp Từ Ký châu, Thanh Duyệt Châu, Tây Hòa châu đều tụ lại thành Vân Phù kêu gọi Cửu Anh đạo nhân thì y mới xuất hiện. Hiện giờ y đang nắm giữ quyền quản lý trận truyền tống của bốn châu giới, giành thắng lợi trong trận chiến chống lại tông môn, sau đó còn tiêu diệt rất nhiều yêu thú ở Dự Kinh châu khiến cho danh vọng của y giữa đám Tán tu như mặt trời ban trưa vậy.

Không chỉ có thế, Phong Thiệu còn lấy thân phận Cửu Anh đạo nhân để cao giọng với thiếu tông chủ Côn Luân là Phong Bạch, muốn hắn cử đệ tử của Côn Luân đến giúp chém giết yêu thú trong địa phận, bảo vệ cuộc sống của Tán tu và phàm nhân. Tất nhiên những thứ này chỉ là vẻ bề ngoài thôi, thực chất Côn Luân đã có dự định tiêu diệt đám yêu thú kia từ lâu rồi, lần này thêm Phong Bạch thúc giục nên mọi chuyện đều thuận lợi như nước chảy thành sông.

Nguyên nhân trong đó không thể nói với người ngoài, bởi vậy nhóm Tán tu này đều cảm thấy tất cả là nhờ có Cửu Anh đạo nhân với thực lực siêu phàm, sau khi đánh bại thiếu tông chủ của Côn Luân còn dùng tình nghĩa để mưu cầu lợi ích cho nhóm Tán tu… Dư luận xôn xao như vậy tất nhiên một phần cũng vì có Phong Thiệu đổ thêm dầu vào lửa.

Danh khí và danh vọng đều là thứ tốt, nhất là đang trong thời loạn của tu giới. Sau khi Phong Thiệu đặt nền móng vững chắc, lợi dụng trận truyền tống châu giới để làm cơ sở dựng lên lá cờ bảo vệ Tán tu, lấy mục tiêu

thống nhất Tán tu khắp Cửu Châu thành một thể kiên cố vững chắc để gộp bốn Tán Tu minh ở bốn châu lại thành một Minh duy nhất.

Chỉ với sức của một mình Cửu Anh đạo nhân thì chắc chắn không đủ mà còn phải nhờ Côn Luân tạo áp lực ở phía sau. Nói tóm lại, vốn là Tán Tu Minh cúi đầu xưng thần, tấm lòng của Tán tu ở khắp bốn châu cũng đều hướng về đây. Cho nên Phong Thiệu liền xây dựng Tứ Châu minh ở thành Vân Phù rồi nhét một lượng lớn Tán tu vào trong Minh của mình.

Ban đầu là đệ tử của Côn Luân nhập thế để chém giết yêu thú đổi lấy thiện công, sau đó nhờ Phong Thiệu dẫn đầu Tán tu đi săn giết yêu thú, thậm chí còn lập hẳn một đội ngũ giúp Tán tu rèn luyện săn thú với các tu giả có pháp môn khác nhau. Những năm sau đó dù trong địa phận bốn châu của Côn Luân vẫn còn yêu thú tàn sát bừa bãi nhưng số lượng đã giảm đi rất nhiều rồi. Bởi vì có Côn Luân âm thầm hòa giải nên mối quan hệ giữa Tán tu và các tông môn trong thế tục đã dịu đi nhiều, tông môn ở bốn châu địa phận càng không dám bắt nạt Tán tu. Sau khi trải qua một trận đại kiếp thì nhóm người phàm cũng có cơ hội để nghỉ ngơi hồi phục.

Cứ như vậy, trong lúc năm châu còn lại tối tăm rối loạn thì bốn châu thuộc địa phận của Côn Luân lại vô cùng thái bình khiến đám Tán tu ùn ùn kéo tới như đang xua vịt. Lúc này Phong Thiệu đã trở thành Cửu Anh đạo nhân được mười hai năm.

Hoàng hôn lặng lẽ buông xuống từ lúc nào, sắc trời rực rỡ đã dần phai nhạt bớt làm cho ánh nắng chiếu lên tấm bia đá khắc chữ Tứ Châu Minh cũng hơi phiếm đỏ. Xa xa là những nhóm đạo nhân, người thì đốt phù, kẻ lại luyện kiếm, cũng có người đang luyện đan, trồng trọt, tất cả đều vô cùng bận rộn. Gió mát lướt qua những tán lá cây tạo thành âm thanh xào xạc, chim chóc trong rừng hót líu lo không ngớt, những âm thanh này cùng hòa trộn, xen lẫn với nhau lại tạo thành một cảnh tượng yên tĩnh lạ thường.

Nhưng thứ gọi là yên tĩnh cũng chẳng phải tuyệt đối, giữa đám cỏ đã héo khô trên một sườn núi nhỏ nào đó truyền ra những tiếng động loạt xoạt.

"… A… Ư… Thoải mái không?" Một thiếu niên có dáng vẻ tinh tế tầm mười bốn, mười lăm tuổi đang quỳ úp giữa đôi chân cường tráng rắn chắc, không ngừng phập phồng lên xuống.

Chủ nhân của đôi chân ấy là một người nam nhân hơn hai mươi tuổi. Quần áo của hắn đã cởi được một nửa, để lộ ra lồng ngực căng phồng.

Hắn sướng đến hít một hơi khí lạnh, bàn tay mới hơi dùng chút sức đã đập vỡ tảng đá ở sát bên: "… thấy hơi kỳ lạ."

"Kỳ lạ?" Thiếu niên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp đang ngậm vẻ bỡn cợt.

Giọng nói của người nam nhân chợt nhẹ bẫng: "Đừng, đừng dừng lại."

Thiếu niên đang quỳ ở thân dưới của hắn khẽ mỉm cười rồi ngồi dậy sửa sang lại đầu tóc, nam nhân nhìn vật cứng ngắc đang chờ sẵn sàng ở giữa hai chân mình thì chợt nhíu mày, sau đó không kìm được phải kéo đầu đối phương qua: "Tiếp tục…"

Thiếu niên chợt nở nụ cười ranh mãnh, cởi áo lót của mình ra trồi treo lên khuỷu tay hắn, để lộ lồng ngực bị ánh chiều tà nhiễm đỏ. Cậu nắm tay đối phương kéo đến bên eo mình, lời nói đầy mê hoặc: "Có muốn ta không?"

Nam nhân đã hơi tê dại: "Cái gì?"

Thiếu niên cầm tay đối phương vuốt ve khắp người mình, giọng nói càng ẩn chứa sự ái muội: "Không phải lúc trước chúng ta đã đến tiểu quan quán của phàm nhân đấy thôi…"

Vàng tai của nam nhân đã ửng đỏ, tay hắn bị kéo đến phần rãnh xương cụt của đối phương rồi không ngừng dây dưa ở đó, cùng với nụ hôn ở trước ngực khiến cự vật dưới thân hắn càng thêm cong nẩy, cứng đến đỏ bừng như muốn nứt toác ra.

"Không muốn à?"

"Muốn gì cơ?" Nam nhân thấy hơi khó hiểu, chỉ muốn nắm lấy thứ đang đứng thẳng của mình, dường như có chút buồn rầu.

Thiếu niên tức đến bật cười, tự tách đôi chân thon dài trắng như tuyết của mình ra. Cậu dùng nước bọt thấm ướt hai ngón tay sau đó đưa xuống phía dưới, cắm vào trong động nhỏ đã mềm mại của mình rồi nhẹ nhàng ma sát

Nam tử chợt nuốt nước bọt, trong đầu cũng hiện ra một vài hình ảnh. Có điều còn chưa kịp làm theo thì bỗng nhiên thấy thiếu niên vội vã mặc lại y phục vừa mới cởi ra. Nam tử định níu lại nhưng chỉ nhận được một cái trừng mắt: "Mùi của mẹ ta!"

Lúc này hắn mới thu mấy cái suy nghĩ kiều diễm, kỳ quái vừa tràn ngập trong đầu óc của mình lại, sau đó dùng Thần Thức tra xét thì quả nhiên thấy không ổn. Thế nhưng hắn vẫn chỉ ngẩn người một cách ngốc

nghếch chứ chưa phản ứng kịp. Thiếu niên thấy vậy thì tức đến đỏ cả mắt: “Mặc quần áo vào!”

Bấy giờ nam tử mới giật mình buộc lại xiêm y, che đi lồng ngực rắn chắc và cự vật còn đang dựng thẳng tắp. Thiếu niên lại liếc mắt nhìn rồi vội vàng đập một phát vào chỗ đang nhô lên kia khiến nam tử phải thét lớn, vậy mà chỗ đó không những không lõm vào lại còn cứng rắn hơn trước mấy phần.

Vừa vào Tứ Châu Minh thì Phong Bạch đã dùng Thần Thứ để thức tảo. Hắn mẫn cảm với ma khí nhất cũng giống như Nguyên Hạo mẫn cảm với mùi của hắn nhất. Chẳng bao lâu hắn đã biết được phương hướng đại khái liền lập tức ngự kiếm bay đến đó.

Ba năm không gặp, hiện giờ Nguyên Hạo đã có mấy phần lột xác. Dù khi đứng canh Xuyên Nghi vẫn lộ vẻ mảnh mai nhưng cậu không hề gầy yếu, ngũ quan cũng nảy nở hơn nhiều. Dáng vẻ nhỏ bé mũm mĩm năm đó của Nấm giờ đã biến mất hoàn toàn, trở thành một thiếu niên vô cùng tuấn mĩ.

Phong Bạch rời mắt sau đó vừa cầm lấy cổ tay của Nguyên Hạo để tham thức vừa hỏi: “Mấy năm nay có chăm chỉ tu luyện không?”

Nguyên Hạo nháy mắt mấy cái, nói liên mồm: “Mẹ yên tâm đi! Mỗi ngày con đều tu luyện với Xuyên Nghi. Tụi con đã cùng giết rất nhiều yêu thú!”

Đã là Luyện Khí đại viên mãn rồi, Phong Bạch nhướn mày: “Giết yêu thú? Ta thấy một thân tu vi này của con đều do ăn mới có được đấy.”

“Mẹ!” Nguyên Hạo cũng không thèm xấu hổ, cậu ôm lấy cánh tay Phong Bạch cười nói: “Ai bảo con trai của mẹ thiên phú dị bẩm cơ chứ? Hiện giờ tu vi của con vẫn thấp nên chưa tiêu hóa được mấy. Đợi đến khi tu vi của con được nâng cao thì sức ăn cũng sẽ tăng hơn nhiều, chẳng mấy chốc sẽ vượt qua mẹ thôi.” Cuối cùng cũng không quên hỏi: “Trước khi mẹ xuất quan đã là cảnh giới Trúc Cơ đại viên mãn. Lần này phải bế quan ba năm, chắc là đột phá lên Giả Đan rồi chứ ạ?”

Đại viên mãn là cảnh giới, mỗi đại cảnh giới đều có tiểu cảnh giới là đại viên mãn này, có điều không phải ai cũng trải qua giai đoạn đó. Có rất nhiều tu giả ở giai đoạn hậu kỳ Luyện Khí, hậy kỳ Trúc Cơ, hậu kỳ Kim Đan đột phá thẳng lên Trúc Cơ, Giả Đan, Nguyên Anh, đồng thời cũng có một số tu giả tu được lên đại viên mãn rồi mới đột phá đại cảnh giới. Nếu tu được đại viên mãn rồi mới đột phá sẽ giúp cho trụ cột của người

đó càng thêm vững chắc, ngày sau thăng giai sẽ thuận lợi hơn, lượng linh khí tồn trữ cũng càng thêm dồi dào.

Tất nhiên đại viên mãn là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu, nó yêu cầu tư chất cực cao. Tư chất của cả Phong Bạch lẫn Phong Thiệu đều có nhiều lần đại viên mãn.

Phong Bạch gật: "Đã tu được Giả Đan."

Ánh mắt Nguyên Hạo lộ vẻ hâm mộ: "Trong mười hai năm mà thăng được tận hai tiểu cảnh giới, phóng mắt nhìn khắp Cửu Châu này thì mẹ là người mạnh nhất đấy."

Phong Bạch khẽ cười, ánh mắt hắn lơ đãng dừng trên người Xuyên Nghi đang đứng bên cạnh, chỉ thấy Xuyên Nghi vẫn buộc chặt đạo bào toàn thân như cũ, cả người khôi ngô cao lớn giống như một tòa núi nhỏ… Trên sườn núi nhỏ lại có một ngọn núi nhỏ khác.

Hắn khẽ nhíu mày: "Chờ chủ nhân của ngươi xuất quan, ta sẽ bảo y tìm cho ngươi một con Nhai Xế cái."

Xuyên Nghi sửng sốt, nói: "Nhai Xế là con của rồng, không có giống cái…" Còn chưa dứt lời đã bị Nguyên Hạo đập một phát lên khuỷu tay. Nguyên Hạo trừng mắt nhìn hắn, khi quay lại Phong Bạch thì miệng đã chuyển đề tài: "Mẹ, cha vẫn chưa xuất quan à? Đã năm năm rồi."

Ánh mắt của Phong Bạch chợt tối sầm:"Kim Đan kỳ thăng giai cũng không hề dễ dàng, Nếu y bớt để ý đến Tứ Châu Minh, ngộ đạo bế quan sớm một chút thì đâu đến mức giờ vẫn chưa… " Hắn chợt ngừng lại rồi nói tiếp: "Tháng sau linh cảnh Nam Hoa sẽ mở ra, ta phải xuôi nam đi Bình Nhung châu. nếu cha con xuất quan thì hãy báo với y một tiếng."

Linh cảnh Nam Hoa chỉ mở có năm ngày, Phong Bạch mong ngóng mảnh tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ đó đã lâu, hắn nóng lòng muốn đoạt được nó để đổi lấy nhẫn Thái A của Tử Hư chân nhân, đây là tình thế bắt buộc cho nên Phong Bạch không dám chậm trễ. Sau khi dặn dò xong hết mọi chuyện, hắn lập tức ngự kiếm bay đi.

Nguyên Hạo dõi mắt nhìn theo bóng dáng đang đi xa dần cho đến khi biến mất hoàn toàn, lúc này mới bực mình nện Xuyên Nghi mấy phát: "Sao ngươi ngốc thế, không biết đường đè nén xuống?"

Xuyên Nghi thấy hơi oan ức. Tất nhiên là hắn cũng muốn làm vậy, nhưng mà đè không nổi… Hắn dõi ánh mắt đơn thuần nhìn về phía

Nguyên Hạo, nói: “Có tiếp tục nữa không?”

Nguyên Hạo phì cười, trong nụ cười còn có hai phần ngứa ngáy. Cậu quen tay cởi hết y phục của hai người, sau đó đẩy mạnh Xuyên Nghi một cái, ai ngờ đối phương vẫn cứ đứng sừng sững như núi. Cậu cắn một nhát vào hạt đậu nổi lên trước ngực đối phương rồi cười mắng: “Đồ ngốc! Ngươi còn không ngã xuống đi!”

Dù Xuyên Nghi chất phác đơn thuần nhưng cũng không phải kẻ câm điếc ngu đần, nghe thấy mệnh lệnh này liền đổ rạp xuống đám cỏ khô, tự động dạng chân để lộ ra cây cột lớn đang dựng thẳng ngẩn người.

Nguyên Hạo mượn danh nghĩa của cha mẹ mình để lấy được mĩ cao ở chỗ Hà Loan, sau khi tự mình mở rộng liền xoay người, để lộ ra lỗ nhỏ vẫn còn vương chút cao dược trong suốt: “Tiến vào đi!”

Dù Xuyên Nghi thấy cả người mình đều rất khó chịu, giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, nhưng khi nhìn đến chỗ khiến cho người ta phải miệng đắng lưỡi khô kia thì vẫn cố gắng tự nhẫn nại, giọng nói đầy vẻ do dự: “Nhỏ thế này, nếu đâm vào thì ngươi sẽ đau lắm.”

Nguyên Hạo cũng mặc kệ hắn, tự mình kéo lấy vật đang sừng sững giữa hai chân Xuyên Nghi.

Xuyên Nghi bị kéo đau đến hít một hơi lạnh: “Đau, ta đi vào là được mà.” Tuy giọng nói đầy vẻ miễn cưỡng nhưng khi hắn cẩn thận đặt hai bàn tay đã ướt sũng mồ hôi lên bờ mông cong vểnh trắng như tuyết của Nguyên Hạo thì vẫn cảm thấy vô cùng thỏa mãn hứng phấn, sướng đến độ thứ phía dưới càng ngày càng cứng — Thật là mềm quá đi… Hắn luyến tiếc không muốn làm cậu đau

Nguyên Hạo ngửa cổ thở phào nhẹ nhõm, cảm nhận nhiệt độ nóng rực truyền đến từ hai bàn tay kia khiến cậu thoải mái đến có chút ngứa ngáy, bởi vậy bèn thúc giục: “Xuyên Xuyên ngươi nhanh lên đi.”

“Làm ngươi đau thì sao?” Xuyên Nghi vẫn cắn răng nhịn xuống, ước chừng nhìn độ lớn của vật kia rồi lại nhìn khe hở với kích thước đối lập trước mặt, kiểu gì cũng vẫn cảm thấy không đành lòng.

Nguyên Hạo ngứa ngáy khó nhịn, dứt khoát tự mình ngồi xuống. Xuyên Nghi nhìn ánh hoàng hôn bao phủ lên thân hình trắng nõn, cả người đổ đầy mồ hôi. Mắt thấy đối phương muốn ngồi xuống, hắn lại đột ngột nắm eo đối phương nhấc lên, chịu đựng để phần khe thịt của cậu sượt qua vật kia của mình.

“Thôi Nấm ơi, nơi ấy nhỏ quá, làm ngươi bị thương thì ta khóc mất.” Xuyên Nghi nghẹn đến mức cả mặt lẫn người đều trướng đỏ, trời mới biết tính nhẫn của hắn đã đột phá cực hạn mấy lần. Dường như bị ánh mắt ai oán phẫn nộ của Nguyên Hạo đâm đến ngượng, Xuyên Nghi cố gắng dỗ dành: “Nấm ngoan, đợi chỗ đó lớn hơn chút nữa rồi chúng ta hãy chơi nhé.”

“Làm gì có ai mà chỗ ấy sẽ phát triển to ra! Chỉ có chơi đến to ra thôi!” Nguyên Hạo đạp hắn một phát, sau đó vẫn chưa bõ tức bèn nghiến cái vật ngu ngốc đang ngóc cao đầu chọc tức cậu.

Thế nhưng cậu mắng như vậy thì đối phương cũng đâu có hiểu, vẻ mặt trông còn ngu ngốc hơn cả cái vật kia, đã nghẹn đến đỏ bừng. Hơn nữa tính cách của Xuyên Nghi cũng giống y đúc nó, vừa ngốc, vừa cứng rắn, chẳng dễ mềm xuống.

Cho nên Nguyên Hạo muốn đánh, cậu muốn dùng cách cứng rắn!

Có điều dù trong người cậu có Ma châu, có thể hút được tinh huyết nguyên phách của vật sống nhưng hiện giờ tu vi của cậu vẫn còn thấp nên không thể thi triển được hết sức mạnh tối đa của Ma châu. Bởi vậy cậu cũng không phải là đối thủ của yêu thú cấp bốn như Xuyên Nghi… Nếu so sánh hai người thì sẽ giống như một cọng cỏ với cả khu rừng.

Nguyên Hạo bi phẫn muốn chết bèn hung hăng cắn lên phần ngực cường tráng, khiêu gợi của đối phương: “Đồ ngốc! Đồ đại ngốc!”

Xuyên Nghi cũng không giận mà còn vỗ nhẹ lên phần lưng trần của Nguyên Hạo như trước đây: “Đừng giận mà, đợi nó lớn hơn, chỉ cần lớn hơn hút nữa thì chúng ta lại chơi tiếp, được không nào… ”

Đôi con ngươi đen như quả nho của Nguyên Hạo chuyển động chớp nhoáng, dường như cậu đang bày ra một bàn tính giả dối gì đó.

------oOo------

Chương 110

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu luôn là kiểu người tính toán mọi chuyện cẩn thận, có điều lần này y phải thừa nhận là mình đã tốn quá nhiều thời gian cho Tứ Châu

Minh. Chung quy dù y có chút thông minh nhưng việc xây dựng cơ nghiệp không phải sở trường của y. May mà Phong Bạch dưới sự dạy dỗ của y thì cũng bộc lộ chút tài năng, hai thúc cháu cùng đồng tâm hiệp lực. Có điều kể cả như vậy thì sau khi đại cục đã ổn định, y cứ tưởng có thể giữ lại mười năm để bế quan, không ngờ chỉ còn có năm năm.

Vì thế Phong Bạch bèn tìm một ít nội đan của tu giả rồi đưa cho y. Phong Thiệu không thích đối phương tự làm theo ý mình như vậy, nhưng nghĩ đến tính cách của Lữ Minh Tịnh luôn là một người vô cùng lương thiện, dù Phong Bạch không thuần thiện nhưng cũng không phải kẻ độc ác. Thế nên Phong Thiệu cũng tin tưởng nguồn gốc của những nội đan này giống như những gì Phong Bạch nói, chưa đến mức không thể chịu đựng nổi.

Có nội đan của tu giả Kim Đan đúng là đã giúp ích rất nhiều cho Phong Thiệu, nhưng ngay cả khi như vậy thì y cũng không thể xuất quan trong vòng năm năm, cuối cùng vẫn chậm trễ thêm hai năm nữa mới có thể thăng giai đến cảnh giới hậu kỳ Kim Đan.

Phong Thiệu tính toán thời gian thì biết mình đã lỡ mất thời hạn mở cửa của linh cảnh Nam Hoa, tâm trạng có chút hỗn loạn. Chẳng biết một mình Phong Bạch có thể thành công hay không, không biết liệu hắn có được an toàn.

Lúc y đang muốn ngự kiếm bay từ Hoàng gia ở Từ Ký Châu đến Tứ Châu minh ở Dự Kinh châu thì lại bị một người ngăn cản, chính là Hà Loan đang mặc một thân đạo bào bạch nguyệt. Trước khi bế quan y và Phong Bạch đã cùng đi thăm nàng, dù sao ngọn nguồn chuyện Tu ma nên không thể trở về Côn Luân cũng phải giải thích rõ ràng với nàng. Không ngờ bây giờ nha đầu này lại tìm đến đây.

“A Loan nhớ sư tôn chết đi được. con đợi sư tôn ở đây hơn một năm rồi, cuối cùng sư tôn cũng xuất quan!” Hà Loan nhào vào lòng Phong Thiệu, vừa làm lũng vừa lợi dụng áo choàng của đối phương tiện tay lau sạch vụn bánh trên miệng mình.

“Đều đã lớn cả rồi.” Phong Thiệu sờ đầu nàng, cười nói: “Sao con lại tìm đến đây, không phải học tập với sư phó nữa à?”

Hà Loan gật đầu. Thì ra hiện giờ tu vi của nàng đã là trung kỳ Trúc Cơ, cũng học được hơn nửa bản lĩnh trồng linh thực, chế dược của sư phó rồi, hiện giờ chính là giai đoạn cần phải đi du lịch để tích lũy kinh nghiệm thực tế. Bởi vậy nàng liền đi tìm Phong Thiệu: “A Loan đã chế được rất nhiều loại thuốc khác nhau rồi, con cũng nghiên cứu thấu triệt bí pháp tổ truyền của Hà gia rồi, nhất định sẽ không gây thêm phiền

phức cho sư tôn đâu. À, con đã chế ra một loại mỹ cao mới rồi, tốt hơn loại trước nhiều, nhất định sư tôn sẽ thích.”

Phong Thiệu vừa nghe thấy lời này thì sắc mặt lập tức đen sì, có điều y cũng chẳng thể nổi giận với đồ đệ nhà mình. Sau nhiều lần Hà Loan khoe mẽ rồi nài nỉ muốn đi theo, rốt cuộc y vẫn phải đưa nàng đi cùng. Dù sao nàng cũng được nuôi ở Côn Luân từ tấm bé, sau này lại chuyên tâm học tập ở chỗ sư phó với cuộc sống đơn giản nên tính tình của nàng cũng rất đơn thuần. Phong Thiệu không yên tâm thả nàng tự đi du lịch khắp nơi một mình.

Vì thế Phong Thiệu liền đưa Hà Loan cùng lên đường. Sau khi rời khỏi Hoàng gia y đã lập tức đeo mặt nạ Như Ý, đổi sang mặc một bộ đạo bào màu đỏ, Bồng Khâu cũng bị y triệu hồi ở bên cạnh. Dù sao các Tán tu cũng đã quen với hình tượng như vậy của Cửu Anh đạo nhân.

Phong Thiệu giải thích đơn giản những điều này với Hà Loan. Dù nàng đơn thuần nhưng lại rất thông minh, không hỏi nhiều cũng biết sư tôn muốn che giấu thân phận. Dù không biết mục đích của y là gì nhưng chỉ nghe lời sư tôn thì ắt sẽ không sai được.

Lúc Phong Thiệu về đến Tứ Châu minh thì chúng Tán tu đều tụ tập lại, dẫn đầu là mấy vị trưởng lão do y mời chào được, trong đó có Khắc Mẫn. Hiện giờ Tứ Châu minh là Tán Tu minh thống nhất của tứ châu, không phải do chiếm được mà đều nhờ những nỗ lực hi sinh trước đó của y. Những người được giải cứu phần lớn là tán tu của Dự Kinh châu cho nên Tán Tu minh Dự Kinh châu được xem như cánh tay đắc lực của y. Dù sao trên thế giới này cũng không có ai tự nhiên lại trở thành trung tâm, những người hiện giờ đang cống hiến cho y đều coi đấy là sự báo đáp lại hành động năm đó của Phong Thiệu.

“Đạo nhân xuất quan!”

“Đạo nhân đã đột phá hậu kỳ Kim Đan!”

“Với tư chất của đạo nhân thì muốn Kết Anh cũng không phải nói đùa.”

Vì nhớ thương Phong Bạch nên Phong Thiệu đều đối phó có lệ, lúc y đang chuẩn bị rời khỏi đó thì đột nhiên Khắc Mẫn lại hỏi một câu: “Vị bên người đạo nhân này là?” Ông ta nhìn về phía Hà Loan. Hiện giờ vóc dáng của Hà Loan đã cao hơn trước, dáng vẻ thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, mắt hạnh long lanh, xinh đẹp thanh tú, đứng một chỗ với người gần hai mươi tuổi như Phong Thiệu trông rất xứng đôi.

Khắc Mẫn hỏi câu này bởi vì những người khác đều suy đoán Hà Loan là người của Cửu Anh đạo nhân, dù không phải đạo lữ thì ắt cũng là hồng nhan tri kỷ. Khắc Mẫn hỏi điều này không phải vì thấy tò mò, thật ra ông ta vẫn mong có thể tác hợp Cửu Anh đạo nhân hợp tịch với Quý Liên Vân. Dù sao trong mấy năm nay, tài năng của Cửu Anh đạo nhân đều đã rõ như ban ngày, hơn nữa ông ta chưa bao giờ gặp được đạo lữ của y.

Phong Thiệu đã nghĩ ra câu trả lời từ lâu rồi, lập tức đáp lại: "Đây là nhi nữ của ta, tên Hà Loan."

Khắc Mẫn đã thả lỏng hơn nhiều nhưng những trưởng lão khác lại thấy hơi bất ngờ, chẳng qua chưa đến mức phải giật mình. Dù sao một tu giả hậu kỳ Kim Đan cũng có thể đã mấy trăm tuổi rồi, vì thế không khỏi lấy lòng: "Đạo nhân nhi nữ song toàn, đây là chuyện tốt vô cùng."

Phong Thiệu cười cười, Hà Loan cũng cúi chào mấy vị trưởng lão.

Thấy trong đó có không ít người dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Hà Loan thì Phong Thiệu cảm thấy không vui, bởi vậy đã bổ thêm một câu: "A Loan từ nhỏ đã bái nhập vào Côn Luân, nay đã là đệ tử thân truyền của Côn Luân."

Lời này vừa nói ra đã khiến mọi người phải ồ lên, ánh mắt nhìn về phía Hà Loan thêm vài phần kinh diễm nhưng cũng tự biết khó mà lui, khi nhìn về phía Phong Thiệu lại có vài phần khác trước. Nhờ Phong Thiệu nên hiện giờ Côn Luân đã không ít lần nhúng tay vào những chuyện liên quan đến Tán tu, bởi vậy sự hiểu biết của Tán tu về Côn Luân cũng được nâng cao hơn trước nhiều.

Tất cả mọi người đều biết Côn Luân quy định chỉ nhận con của các thế gia làm đệ tử, vì vậy không khỏi suy đoán: "Thì ra đạo nhân xuất thân từ thế gia!" "Khó trách khí độ lại bất phàm đến vậy!"

Phong Thiệu xua tay cười nói: "Gia cảnh sa sút, đã không còn được coi là thế gia nữa rồi. Ta chính là một Tán tu."

Những lời này đã lập tức kéo gần khoảng cách với mọi người, có người lên tiếng: "Đạo nhân đâu phải Tán tu bình thường, đạo nhân là chủ của Tán Tu Minh tứ châu ta!"

Bầu không khí hưởng ứng nhưng Phong Thiệu cũng chẳng có tâm trạng lề mề ở đây, y nhanh chóng đưa Hà Loan đi tìm Nấm và Xuyên Nghi. Thật ra cũng không cần phải tìm vì y và Xuyên Nghi có mối liên hệ chủ tớ, có thể liên kết tâm trí với nhau nên chẳng tốn bao nhiêu công sức thì

Nấm đã chạy tới đây. Nó cũng có phản ứng giống hệt như Hà Loan, vừa thấy Phong Thiệu đã bổ nhào lên người y.

Bây giờ không thể gọi Nấm là Nấm được nữa rồi, bởi vì cậu đã trưởng thành. Tu vi của cậu đang ở giai đoạn Luyện Khí kì cho nên tuổi mười sáu mười bảy cũng tương ứng với tướng mạo thiếu niên của mình. Ngoài ra cậu còn được thừa hưởng tất cả những ưu điểm của Thái Huyền và Bích Lạc, dáng vẻ vô cùng tuấn tú, chỉ là trong ánh mắt nhiều hơn mấy phần tà khí do có Ma châu đang tồn tại trong cơ thể.

Sau khi Nguyên Hạo bày tỏ hết tất cả lòng nhớ thương của mình dành cho cha rồi mới nói: "Cha, hai năm trước mẹ đã đi vào linh cảnh Nam Hoa rồi."

Suốt hai năm không hề có tin tức gì khiến Phong Thiệu lo lắng không thôi. Dù hai tháng sau đã là hẹn ước mười lăm năm với Tu Di lão tổ nhưng y vẫn rất không yên lòng, quyết định phải đi Bình Nhung châu để xem xét tình hình trước. Dù sao những nơi có tàn quyển của Sơn Hà Xã Tác Đồ thì thường sẽ không được yên ổn.

Trong lòng lo lắng khiến Phong Thiệu không khỏi nhíu mày với sự cố chấp của Phong Bạch dành cho Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Tiểu súc sinh này quá nóng vội rồi, dám tự hành động một mình như vậy.

Phong Thiệu muốn đi Bình Nhung châu cho nên phải mang theo Xuyên Nghi đi cùng, nhưng Nguyên Hạo cũng sống chết muốn được bám đuôi.

"Cha, bây giờ con đã có thể khống chế tốt Ma châu rồi. Cha cho con đi cùng với, chắc chắn con sẽ giúp được cha mà!" Nguyên Hạo dùng đôi mắt to lóng lánh đen như mực để nhìn chằm chằm Phong Thiệu, giọng nói đầy vẻ cầu xin.

Phong Thiệu cười khẩy: "Ta thấy con dùng Ma châu để ăn nhưng phải cần có Xuyên Nghi giúp đỡ thì con mới ăn được đúng không."

Dáng vẻ của Nguyên Hạo đang tự tin lập tức biến thành phải chịu đả kích lớn: "Cha coi thường con quá đấy! Tuy hiện giờ tu vi của con mới Luyện Khí viên mãn, nhưng tu giả Trúc Cơ đã không phải đối thủ của con rồi! Cha coi thường con như vậy thì con càng phải đi cùng. Nếu cha không đưa con đi theo, cũng được thôi… Dù sao năm ấy con cũng đã đút cho Xuyên Nghi một phần tinh huyết nguyên phách của mình rồi, trong cơ thể hắn đã tràn ngập ma khí của con. Tự con cũng tìm được đường…"

Phong Thiệu cũng chẳng còn cách nào với cậu, đầu óc của thằng nhóc này càng lớn càng quỷ quái. Cuối cùng y vẫn phải đồng ý, dù sao đưa đi cùng vẫn tốt hơn để nó tự ý làm bậy. Ở chỗ tầm mắt y không thấy được, Nguyên Hạo lặng lẽ bắn cho Xuyên Nghi một ánh mắt chứa đầy vẻ dương dương tự đắc.

Nguyên Hạo muốn đi cho nên Hà Loan cũng đòi đi cùng. Lý do nàng đưa ra càng đầy đủ hơn nữa, nào là khả năng chế dược của mình tuyệt đối có thể giúp cho sư tôn và sư nương không phải chịu thương tích, nào là nàng có các loại thuốc kỳ kỳ quái quái có thể ngăn chặn được kẻ địch, vân vân…

Có điều so với Nguyên Hạo được Ma châu bảo vệ nên sẽ không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng, Phong Thiệu càng không yên tâm để Hà Loan đi cùng mình vào trong linh cảnh Nam Hoa. Dù sao để nàng đi tới chỗ có Sơn Hà Xã tắc Đồ thì chẳng bằng cứ thả Hà Loan tùy ý nhập thế du lịch còn hơn, độ nguy hiểm không thể cao bằng linh cảnh Nam Hoa được.

Cũng may tính cách của Hà Loan rất ngoan ngoãn, không cố chấp bướng bỉnh mà chỉ hỏi: "Sư tôn muốn con ở lại đây thì con đành ở vậy. Có điều lần trước, lúc sư tôn với sư nương đến thăm con, sư nương có cho con một đĩa bánh quy xốp, nghe bảo là do một tiên tử nào đó ở Tán Tu minh Dự Kinh châu làm. Nàng là ai vậy ạ?"

Tiên tử ở Tán Tu minh Dự Kinh châu thì Phong Thiệu có biết một người, vì thế thuận miệng trả lời: "Quý Liên Vân à?"

Chỉ một câu nói thuận miệng như vậy nhưng Hà Loan lại nhớ kỹ trong lòng, tất cả cũng chỉ vì đĩa bánh quy xốp kia khiến nàng thấy rất ngạc nhiên. Dù trên bánh quy xốp có pha thêm chút linh dược không tốt, khi tu giả ăn vào sẽ không thể sử dụng được linh lực trong thời gian ngắn. Thế nhưng với Hà Loan thì dù biết trong bánh quy xốp có độc, nàng cũng chẳng sợ gì mà không ăn, bởi vì nó thơm lắm. Với cả chút độc dược ấy nàng chỉ cần tùy ý ăn thuốc giải tự chế là đã giải được rồi.

Vốn bị mùi hương mê hoặc nên mới ăn, không ngờ vị của điểm tâm còn ngon hơn hương thơm của nó nhiều… Thứ này đã trở thành một tâm bệnh của Hà Loan. Nàng phải gian khổ lắm mới học xong nửa bản lĩnh của sư phó, sau đó lập tức đi tìm sư tôn. So với việc đi Bình Nhung châu cùng sư tôn thì nàng lại mong chờ được ăn bánh quy xốp kia hơn nhiều.

Tính toán thời gian, kể từ sau khi Phong Thiệu hạ quyết tâm muốn thu nạp nhóm Tán tu để sử dụng thì đã hơn mười bốn năm rồi y chưa từng

rời khỏi phạm vi của tứ châu. Sau khi bế quan bảy năm, vừa mới bước vào Bình Nhung châu thì y đã cảm thấy bầu không khí ở đây khác xa bốn châu thuộc địa phận của Côn Luân, không được yên bình như vậy.

Sự bất ổn này càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn khi nhóm người Phong Thiệu đi gần đến vùng phụ cận của linh cảnh Nam Hoa. Nơi đây không còn dáng vẻ tiên cảnh gì nữa, xác chết la liệt khắp nơi. Có không ít đệ tử trong tông môn ở thế tục đến đây tra xét những người đã tử thương của tông môn mình, bên cạnh đó cũng có rất nhiều Tán tu đi tới đây để kiếm tiền từ xác của những tu giả đã chết.

Phong Thiệu thấy cảnh này thì không khỏi nóng vội. Y tốn chút linh thạch để hỏi thăm tình huống từ các Tán tu xung quanh đó, chỉ là sau khi biết được nguyên nhân thì không những không giảm bớt sự nôn nóng mà ngược lại càng thêm đứng ngồi không yên.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Quý Liên Vân: Ta sẽ không làm bánh quy xốp đâu…

※ Hà Tiểu Loan: Tỷ tỷ tốt!

※ Quý Liên Vân: Ta làm cũng không ngon lắm…

※ Hà Tiểu Loan: Tỷ tỷ tốt, A loan thích nhất tỷ tỷ .

※ Quý Liên Vân: Ta đành cố gắng làm một lần vậy…

※ Hà Tiểu Loan: Tỷ tỷ tốt nhất !

※ Hà Tiểu Loan:… A ! đừng bỏ thêm thuốc kia vào [ngã xuống đất sùi bọt mép]

※ Quý Liên Vân: Ngại quá, chẳng may quen tay…

※ Hà Tiểu Loan:.. Chết dưới bánh quy xốp, thành quỷ cũng phong lưu.

------oOo------

Chương 111

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này Phong Thiệu đang dùng thân phận Cửu Anh đạo nhân nên không tiếp cận với mấy đệ tử trong tông môn mà hỏi chuyện nhóm Tán

tu đang lục lọi túi gấm của những người đã chết.

Tuy rằng mặt nạ của Cửu Anh đạo nhân rất có tính nhận diện, nhưng bởi vì tính nhận diện quá cao nên rất nhiều Tán tu cũng học theo, đặc biệt là lúc cần làm những chuyện khó coi như giết người cướp của, Bình Nhung châu lại giáp với Dự Kinh châu nên cũng không ngoại lệ. Bởi vậy khi đối phương nhìn thấy Phong Thiệu đeo mặt nạ thì không hề nghĩ nhiều, bởi vì bọn họ cũng đang đeo mặt nạ, chỉ là không được cao cấp như vậy thôi.

Tán tu cầm đầu nhận lấy linh thạch, thấy đám người Phong Thiệu đều có tu vi cao, uy áp cực mạnh cho nên giọng điệu rất cung kính, biết gì đều phun ra hết: "Tiền bối có điều không biết, sau khi linh cảnh Nam Hỏa mở cửa hai năm trước đã có vài tu sĩ mang theo bảo thiếp đi vào trong linh cảnh. Quái lạ ở chỗ đã hai năm trôi qua nhưng không có bất kì ai bước ra khỏi linh cảnh! Sau đó, mấy ngày trước linh cảnh này bỗng nhiên xảy ra chuyện lạ, cấm chế đã bị phá hủy, linh cảnh thì bị thiêu cháy đến độ ngay cả một sợi tóc cũng chẳng còn… "

Một khác Tán tu khác không kìm được bèn tiếp lời: "Đúng là rất quỷ dị. Nghe nói thời điểm linh cảnh bị hủy thì tất cả lũ yêu thú ở vùng phụ cận đều chạy toán loạn tránh họa."

"Nghe nói những tu giả đi vào trong linh cảnh đều chết hết, hơn nửa những người này đều là đệ tử của đại tông môn và thế gia tu chân đấy, trên người có rất nhiều đồ tốt… "

Sắc mặt Phong Thiệu tái nhợt, Nguyên Hạo cũng nhíu mày nghiêng đầu, cầm tay y trấn an: "Cha, thực lực của mẹ rất mạnh, sẽ không có chuyện gì đâu."

"Thực lực có mạnh đến mấy thì cũng đâu thể mạnh hơn linh cảnh Nam Hoa được? Ngay cả linh cảnh Nam Hoa còn bị hủy thành ra như vậy, làm gì còn người sống? Cho dù có là đại năng… "

"Đúng vậy, ngay cả trưởng lão Nguyên Anh trong tông ta cũng bất hạnh ngã xuống rồi. Chắc thi thể của mẹ ngươi đã thối rữa rồi ấy?" Mấy tu giả của tông môn đứng bên cạnh nghe thấy vậy thì không khỏi quay đầu cười nhạo.

"Nhanh mà đi xem mẹ ngươi có còn pháp bảo gì không, bằng không sẽ bị đám Tán tu này lấy đi hết đấy!" Một đệ tử tông môn cười nhạo xong còn không quên quát mắt mấy Tán tu đứng gần đó: "Đây là lãnh địa của Chí Đình môn ta, tài vật dù sống hay chết cũng đều thuộc về Chí Đỉnh

môn. Thức thời thì mau mau giao nộp lại túi gấm mà các ngươi vừa trộm được ra đây!"

Mấy Tán tu kia nghe thấy vậy thì không hề bằng lòng. Tuy thi thể ở chỗ này có hơn mấy trăm người, nhưng đi lục túi người chết cũng có rủi ro. Rất nhiều tu giả cấp cao sẽ tự hạ cấm chế lên thân thể của mình tránh để túi gấm bị trộm mất. Tất nhiên những cái này là để đề phòng khi người ấy còn sống, thế nhưng lúc chết rồi thì cấm chế vẫn chưa được giải trừ. Những Tán tu đi lục túi gấm sẽ coi đó là thành quả lao động và phí thương tật của mình.

Vất vả lắm mới lấy được có vài túi gấm, thế mà đám người tông môn chỉ dùng một câu nói để cướp đi, chẳng phải chịu chút vất vả nào. Nhóm tán tu không ai không oán giận những cũng chẳng biết phải làm sao.

"Hé hé, ta thấy hay là các ngươi để một người xuống với mẹ, một người xuống với vợ là được rồi. Trên người có thứ gì tốt thì mau đưa chúng ta bảo quản cho!" Có kẻ dùng ánh mắt tham lam nhìn đám người Phong Thiệu như đang nhìn những pháp khí pháp bảo cấp cao.

Con ngươi đen đặc của Nguyên Hạo dần chuyển thành màu đỏ, nhưng cậu lại càng tươi cười rạng rỡ hơn rồi chợt bắt lấy một tên đệ tử tông môn đang đứng gần mình nhất chỉ trong chớp mắt. Gã đệ tử đó đã là Trúc Cơ, nhưng ngay cả khi như vậy thì đối phương còn chưa kịp lấy ra đan đỉnh đã ngửi thấy một mùi máu tươi quỷ dị.

Keng !

Thật ra phi kiếm của Nguyên Hạo chỉ đánh ra một hư chiêu mà thôi, chẳng có gì ngoài vẻ hoa mỹ. Gã đệ tử kia đã bị cậu phá hủy pháp thân tuệ mệnh từ trước, nếu không phải nơi này nhiều người mắt tạp thì cậu đã tiện thể ăn luôn tinh huyết nguyên phách của đối phương rồi.

Gã đệ tử kia kêu thảm một tiếng, không phải do sắc thân bị thương mà là pháp thân đã bị phá hỏng. Bởi vì gã đã mất sự chống cự nên Nguyên Hạo cũng dễ dàng chém xuống một kiếm, chấm dứt mệnh tàn.

"Ngươi –" Mấy tu giả đồng môn với gã đệ tử kia đều trợn mắt há mồm nhìn lại đây "Tiểu Tán tu thật to gan! Ngươi có biết bọn ta là ai không? Bọn ta là đệ tử nội môn của Chí Đỉnh môn đấy!"

Nguyên Hạo cười đến ngọt ngào: "Không những rủa mẹ ta chết mà còn bôi nhọ mẹ ta. Chính các ngươi mới nên biến thành một đám thi thể thối rữa."

Bốn năm tu giả kia trong cơn tức giận, lời nói không hợp lập tức muốn ra tay đấu võ. Liên quan đến nhiều người như vậy nên Nguyên Hạo không thể ra tay một mình, Xuyên Nghi đã tiến lên từ trước. Có điều hắn cũng không lấy ra pháp tiễn, có lẽ do cảm thấy giết gà thì không nên dùng dao mổ trâu.

Có Xuyên Nghi gia nhập, đối phó với mấy tên đệ tử Trúc Cơ cũng dễ như trở bàn tay. Chỉ trong chốc lát, nơi này đã nhiều thêm mấy cái thi thể.

Nguyên Hạo khoanh tay nhìn đám đệ tử tông môn khác đang đứng xem kịch vui, vẻ mỉa mai trên mặt càng đậm hơn: "Còn ai muốn bảo quản đồ trên người chúng ta nữa không?"

Lộ ra thủ đoạn như vậy thì làm gì còn ai dám ra mặt nữa, cùng lắm chỉ dám mắng thêm mấy câu rồi cũng tan tác như chim muông.

Từ đầu đến đuôi Phong Thiệu đều không ra tay, thấy những Tán tu khác lộ vẻ cảnh giác thì hơi trấn an: "Chúng ta cũng không có ác ý, chỉ là không thể trơ mắt nhìn đám đệ tử tông môn bắt nạt các Tán tu." Nói xong y lại nhẹ nhàng thu mấy cái túi gấm trên người những kẻ đã chết vào trong tay. Tu vi của y cao hơn những người này một đại cảnh giới cho nên cũng không sợ cấm chế bảo vệ túi.

Sau khi lấy về tay, Phong Thiệu lại tùy ý ném về phía mấy Tán tu kia khiến cho bọn họ được sủng mà sinh ra sợ hãi, dường như không dám tin trên đời lại có người không cần tiền tài đã đến tay.

Phong Thiệu thuận miệng nói: "Tán tu khắp thiên hạ đều là người một nhà."

Vừa nghe thấy lời này thì đột nhiên có một tán tu cất tiếng hỏi: "Tiền bối đến từ tứ châu ư?"

"Đúng vậy, Tán tu của tứ châu thường hay nói những lời này. Nghe nói cuộc sống của Tán tu ở nơi đó dễ chịu lắm, có thật vậy không?"

"Nghe nói người của Tán Tu Minh còn giúp bọn họ giết yêu thú, điều này cũng là thật ư?"

Nguyên Hạo cũng nhận ra tâm hồn của cha cậu đang không ở đây, có điều cậu đi theo cha mẹ mình đã nhiều năm rồi, tận mắt nhìn bọn họ xây dựng lên Tứ Châu minh cho nên cũng được mưa dầm thấm đất. Lúc này bèn cười đến vô cùng thân thiện rồi trả lời thay cha mình: "Chúng ta đi ra từ tứ châu. Tứ châu có yên ổn, Tán Tu minh có giúp giết yêu thú hay

không thì mọi người cứ tự đi khắc biết. Thế nhưng ta có thể cam đoan một điều rằng ít nhất nơi đó không có tông môn ác bá ức hiếp Tán tu!"

Nhất thời chúng tán tu đều một lòng hướng về đó, có điều còn chưa kịp hỏi thêm gì thì đã thấy tiền bối này ngự kiếm đưa nhi tử bay thẳng về phía linh cảnh Nam Hoa rồi.

Lúc này ở linh cảnh Nam Hoa linh thật sự chẳng còn lại gì ngoài những bức tường đổ rạp khắp nơi, không còn chút cấm chế nào. Nếu là ngày trước thì những cảnh trí trong này đều phải có bái thiếp rồi vào trong linh cảnh mới được nhìn thấy. Hiện giờ toàn bộ đều lộ ra ngoài nhưng đã bị phá nát thành nhiều mảnh nhỏ, hủy hoại chẳng còn lại gì.

Phong Thiệu nhìn thảm cạnh này thì trong lòng cảm thấy rất bất an, ngược lại không phải vì sợ Phong Bạch đã chết. Hai người giao thoa tinh nguyên suốt nhiều thập kỉ luền, chưa đến mức một trong hai người ngã xuống mà người còn lại không cảm nhận được gì, huống chi Phong Bạch cũng không phải người bình thường. Thế nhưng y sợ Phong Bạch đã bị thương nặng, dù sao ngay cả Nguyên Anh chân nhân đi vào linh cảnh cũng không thể may mắn thoát được… Y nhớ đến năm ấy Phong Bạch phải chịu biết bao đau khổ trong tay Bích Vân càng khiến y thấy khó chịu hơn, cũng tức giận vì Phong Bạch quá cố chấp với Sơn Hà Xã Tắc đồ. Y không ngừng tự trách mình đã không tính toán thời gian bế quan cho tốt, không thể đi cùng hắn, bảo vệ hắn an toàn trong linh cảnh.

Bọn họ tìm xung quanh đấy rất lâu nhưng vẫn không có chút tung tích nào của Phong Bạch, cho dù Phong Thiệu đã dùng Văn Tung hương của Hà Loan điều phối nhưng vẫn không thể ngửi được khí tức của Phong Bạch trong linh cảnh Nam Hoa. Tất cả cho thấy hắn không phải đang ẩn nấp mà là thật sự không có ở nơi này.

Nếu đã không ở đây tức là ở nơi khác, vậy cũng có nghĩa là hắn bị thương không quá nghiêm trọng.

Phong Thiệu tự an ủi bản thân. Y đang muốn đưa Nguyên Hạo và Xuyên Nghi rời khỏi đây, lúc mở rộng phạm vi kiểm tra thì lại gặp được một người quen cũng đang ở nơi này — một đám Thiện tu túm năm tụm ba, ai nấy đều mặc áo cà sa không nhiễm một hạt bụi, trang sức trên người nghiêm chỉnh, tay cầm Ngân Đồng Sa bát đựng nước thơm rồi vẩy nhành dương liễu, dáng vẻ như đang làm lễ truy điệu.

Trong đó có một người vô cùng bắt mắt. Đối phương không chỉ có uy áp cường thế, dù uy áp này đã được đối phương đè nén lại, mà còn bởi vì người này không hề ăn mặc trang nghiêm, tăng bào cũng không cài cẩn

thận. Tuy rằng dáng vẻ tuấn lãng nhưng cử chỉ lại rất tùy ý, không hề giống một vị tăng nhân khổ hạnh bình thường.

Lúc Phong Thiệu nhân ra đối phương thì y cũng bị người ta nhận ra, dù sao hai người cũng đứng cách nhau không quá mười trượng.

Khi Từ Giác nâng mi bắt gặp hình ảnh một thiếu niên mặc y bào đỏ thẫm thì ánh mắt hơi lóe sáng, ông ta lập tức rời khỏi tăng đội, chân đạp thinh không, trong giọng nói mang theo vẻ vui mừng: "Sao Thiệu nhi lại ở nơi này, thế mà ta không hề cảm nhận được?"

Phong Thiệu cũng đoán được đối phương nhờ vào thứ gì mới cảm ứng được tung tích của mình, nhưng nhớ tới chiếc nhẫn kia đã bị Phong Bạch vứt lại Vân Tiêu từ lâu rồi nên y vội vàng chuyển đề tài: "Sao sư thúc lại ở đây?"

Từ Giác nhướn mày sau đó thở dài: "Đệ tử của chủ trì Bồ Đề tự là Huệ Nhân cùng vài đệ tử nội môn cầm bái thiếp đi vào linh cảnh Nam Hoa, không may gặp phải bất hạnh ngã xuống, Ta phụng mệnh dẫn đệ tử tới đây xem xét, sau đó cùng những đệ tử này tụng kinh siêu độ giúp linh hồn của người đã khuất được yên nghỉ, không phải chịu nỗi khổ hồn tan thần nát."

Cho dù là đệ tử thân truyền của trụ trì gặp tai nạn chết người nhưng để một trưởng lão Phản Hư kỳ phải dẫn đội ngũ đến đây siêu độ, người này cũng có mặt mũi lớn quá rồi? Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy nghi ngờ, khóe mắt liếc nhìn nhóm Thiện tu bên kia, đúng là dáng vẻ đang tụng kinh thì lòng nghi ngờ không những không giảm mà còn tăng thêm.

Nếu là bình thường, Phong Thiệu biết đối phương không muốn rõ nói thì chắc chắn cũng sẽ không hỏi nhiều, có lệ một hai câu rồi cũng cho qua chuyện. Thế nhưng hiện giờ người này đề cập đến an nguy của Phong Bạch khiến y không khỏi thần hồn nát thần tính, nhất là trong hoàn cảnh chẳng có chút manh mối nào. Vì thế y cũng than thở: "Sư thúc nén bi thương. Linh cảnh Nam Hoa đã có mấy ngàn năm, vẫn luôn là năm mươi năm mở ra một lần, chưa bao giờ xảy ra chuyện gì. Có điều không rõ tại sao lần này lại xảy ra chuyện lớn đến vậy? Sư thúc có rõ đầu đuôi mọi việc không?"

Từ Giác lắc đầu, ánh mắt lại dừng trên người thiếu niên đang đứng cạnh Phong Thiệu. Thiếu niên kia vô cùng tinh xảo xinh đẹp, ánh mắt còn mang theo mấy phần tà ý. Có lẽ người ngoài không phát hiện ra nhưng ông ta là một đại năng Phản Hư kỳ, còn là Thiện tu cho nên rất mẫn cảm với ma khí. Bởi vì thấy thiếu niên thân mật với Phong Thiệu cho nên Tử

Giác mới chưa ra tay, có điều trong mắt vẫn lộ ra vẻ âm trầm. Ông ta cười hỏi: "Thiệu nhi, vị này là?"

Thấy Nguyên Hạo muốn gọi mình là cha nên Phong Thiệu vội vàng cắt ngang: "Đây là con trai của Thái Huyền sư thúc, tên Nguyên Hạo, ngọn nguồn trong đó sư thúc cũng biết rồi đúng không? Hiện giờ nó đang ở với ta để tiện bề chăm sóc." Nói xong thì muốn Nguyên Hạo chào hỏi.

Nguyên Hạo vừa nhìn đám Thiện tu này thì đã không vui, cậu cảm thấy ghét bỏ từ bản năng, ngoài ra còn một điểm khác đó là không thích ánh mắt đối phương nhìn cha mình. Kỳ thật cậu cũng thấy rất khó chịu với khí tức nguy hiểm của mẹ mình, đó là sự sợ hãi đến từ thiên tính, nhưng người trước là chán ghét còn người sau dù gì cũng có tình mẫu tử, biết đối phương chỉ là nguy hiểm vẻ bề ngoài nên không hề đề phòng.

Dù ghét nhưng Nguyên Hạo vẫn cười gọi một tiếng "Sư thúc", sau đó chuyển mắt thúc giục Phong Thiệu: "Cha, chúng ta đừng lề mề ở đây nữa, mau đi tìm mẹ thôi."

Lời này vừa nói ra khiến sắc mặt của Từ Giác chợt lộ vẻ nghiền ngẫm. Ông ta cười chau mày rồi nhìn về phía Phong Thiệu: "Mẹ? Thiệu nhi có đạo lữ từ khi nào thế, sao ta chẳng hay biết gì cả." Cuối cùng không quên bổ sung thêm một câu: "Thái Dần sư huynh cũng đúng là, ái đồ hợp tịch mà chẳng thèm báo cho ta một câu."

Vừa nghe thấy hai chữ Thái Dần thì Phong Thiệu lập tức kinh hồn táng đảm, thầm bực mình Nguyên Hạo không biết giữ mồm giữ miệng, trên mặt vẫn cố cười: "Sư thúc chê cười rồi. Đó là do thằng nhóc Nguyên Hạo này gọi linh tinh thôi, ta làm gì đã có đạo lữ? Nếu thật sự đã hợp tịch thì với tình cảm của sư thúc và sư tôn, sao dám không thông báo một tiếng cho sư thúc biết?"

Từ Giác thoáng nhướn mày, liếc nhìn Phong Thiệu: "Thiệu nhi biết đạo lý này là được rồi. Ở bên ngoài thích chơi đùa thế nào cũng được nhưng chuyện hợp tịch vô cùng quan trọng. Dù ngươi đã xuất tông nhưng vẫn là đệ tử thân truyền của Côn Luân, việc này không thể bừa bãi được. Nếu xưng hô lúc nãy để sư tôn ngươi nghe thấy thì chắc lão sẽ thấy tức giận lắm."

Phong Thiệu cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của ông ta, hơi đổ mồ hôi hột: "Sư thúc dạy phải." Sau đó lập tức bày ra dáng vẻ tức giận mắng Nguyên Hạo: "Đã bảo con không được gọi lung tung rồi mà. Ta không phải cha con, hắn cũng không phải mẹ con."

Nguyên Hạo bĩu môi, dù biết cha chỉ đang làm ra vẻ cho người ngoài nhìn thôi nhưng cậu vẫn thấy hơi tủi thân, cũng tủi thân thay cho mẹ mình. Cái con lừa ngốc này thật sự đáng ghét quá đi, cha mẹ cậu đang tốt đẹp mà ông ta lại muốn tới quấy rồi. Trở về nhất định phải mách mẹ mới được.

Dù trong lòng Nguyên Hạo đang oán thầm nhưng trên mặt vẫn ngoan ngoãn gật đầu nghe dạy bảo, chỉ có con ngươi đen tuyền hơi lóe sáng, dáng vẻ vô cùng gian trá.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường [Phong Tiểu Thiệu dạy Đường thi]

※ Phong Tiểu Thiệu: Cày đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thành thót như mưa ruộng cày…

※ Nấm nhỏ: Cha, cha đoán xem có mấy người đang đi cày?

※ Phong Tiểu Thiệu:… Một.

※ Nấm nhỏ: Không đúng.

※ Hà Tiểu Loan: Là ba người! người đang cày giữa trưa, “Mồ Hôi” và “Hạ Thổ”

※ Nấm nhỏ: Cũng không đúng!

※ Phong Tiểu Bạch: Là năm người. Ai ngờ phía sau còn có “Cơm trên Bàn”,“Từng hạt” Cũng rất vất vả.

※ Kịch trường này do bắt chước từ người khác, không thể nhìn thẳng tác giả Đường thi o[*////▽////*]q

Giải thích: Tiểu kịch trường còn phải giải thích, mé. Nguyên văn bài thơ là: 锄禾日当午 / 汗滴禾下土 / 谁知盘中餐 / 粒粒皆辛苦. Bản dịch tiếng việt cũng rất quen thuộc: Cày đồng đang buổi ban trưa

Mồ hôi thánh tót như mưa ruộng cày

Ai ơi bưng bát cơm đầy

Dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.

Còn phần giải thích tại sao có 5 người như thế kia thì mình cũng hỏn hẻo. :’>

------oOo------

Chương 112

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu nghi ngờ nguyên nhân Từ Giác tới đây, Từ Giác cũng vậy. Bởi vì cảm thấy chuyện ở linh cảnh Nam Hoa thật sự rất kỳ lạ nên Phong Thiệu vẫn chưa nói thật, chỉ bảo đang tới đây để tìm một vị đạo hữu đã đi vào linh cảnh.

"Tuy rằng những người bên trong linh cảnh gần như đã chết hết nhưng ta vẫn chưa tìm được khí tức của hắn, biết đâu hắn chưa từng đi vào linh cảnh thì sao. Ta định đi tìm ở những chỗ khác nữa." Lúc Phong Thiệu nói những lời này thì đã làm ra vẻ muốn đi trước.

"Đợi đã." Từ Giác ngăn y lại, nhưng còn chưa nói ra câu tiếp theo thì bỗng nhiên những Thiện tu ở bên kia đã vội vã bước về phía này, khuôn mặt ai nấy đều vô cùng kinh hoảng: "Trưởng lão……"

Ầm !

Một dòng sức mạnh vô cùng kỳ dị bỗng nhiên sinh ra từ trong lòng của linh cảnh đã rách nát đến không chịu nổi này, sau đó nhanh chóng chui vào trong tứ chi xương cốt của Phong Thiệu. Càng kỳ dị hơn ở chỗ dường như nó đang dần thấm vào linh lực của y, ngấm sâu vào bên trong từng tế bào máu thịt.

"Cha, Xuyên Xuyên, ta…" Nguyên Hạo đột ngột gọi một tiếng nhưng lại lập tức bị chôn vùi trong giọng nói của những người khác

"Trưởng lão, không thể điều khiển được linh lực !"

"Đã xảy ra chuyện gì!"

"Tam Thanh tại thượng, không phải linh cảnh sắp nổ tung lần nữa chứ!"

Lúc này không chỉ có đám người Thiện tu của Từ Giác mà toàn bộ những nhóm Tán tu ở gần đó cũng đều bùng nổ những tiếng hô nôn nóng. Phong Thiệu tự biết có chuyện khác thường, cũng may bọn họ đều đang đứng trên mặt đất chứ chưa ngự kiếm bay đi, bằng không lúc đang bay lại bị phong ấn linh lực đột ngột thì ắt sẽ ngã từ trên trời xuống thành một chiếc bánh thịt nát vụn.

Có điều chỉ trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi chừng vài khắc, bỗng có những tiếng rít vang lên, cuồn cuộn như tiếng sấm, rung động ù ù từ một nơi nào đó sâu dưới lòng đất.

Trong không khí nổi lên những gợn sóng không theo quy luận, giống như những con sóng nước. Vốn đang cảnh giác cao độ, mọi người chợt nghe thấy một tiếng nổ ầm ầm như ngay sát bên tai. Những tu giả có tu vi thâm hậu thì thân thể hơi lung lay, những người có tu vi thấp hơn thì mặt mũi đã tái mét, không ngừng lùi về phía sau.

Bỗng trong lúc này có một cơn sóng sương mù giống như lốc xoáy chợt đổ ập tới trước mặt mọi người.

“Cẩn thận.” Từ Giác ngưng mắt nhìn đám sương mù đang không ngừng biến hóa giữa không trung kia, đôi mắt vẫn luôn hờ hững bỗng trở nên thâm trầm. Ông ta lập tức xoay người ôm chặt lấy Phong Thiệu đã bị uy áp của làn sóng kia ép đến phải khom người xuống: “Chúng ta mau lui lại!”

“Còn Nấm nữa…” Phong Thiệu cảm thấy lồng ngực mình bị ép đến hụt hơi, muốn nói cũng không thể nói ra được hết câu. Y muốn kéo người bên cạnh theo bản năng nhưng Tử Giác lại nhíu mày rồi giật tay y về, sau đó lập tức rời đi: “Không kịp nữa!”

Dù sao Từ Hư cũng có tu vi Phản Hư kỳ, dù linh lực cũng bị phong ấn lại vẫn hành động dễ dàng hơn những tu giả khác rất nhiều, chung quy Phản Hư đã bước vào phạm trù đại năng. Dù linh cảnh xảy ra chuyện quỷ dị, có điều Tử Hư vẫn sót lại được chút linh lực mỏng manh đủ để giữ được tỉnh táo và tăng tốc cho thân pháp, ngay cả khi không thể ngự kiếm.

Thế nhưng đi nhanh thì vẫn chưa đủ, chỉ trong nháy mắt, nền đất phía dưới linh cảnh chợt rung lắc ầm ầm dữ dội, xoáy khí lao nhanh như sấm mang theo khí thế như ngàn quân kéo đến… Dù Phong Thiệu được Tử Giác ôm vào lòng trốn chạy nhưng vẫn cảm nhận được cơn động đất mãnh liệt! Kết hợp với chuyện linh lực bị phong ấn một cách quỷ dị lúc trước nên y biết đây chắc chắn không phải chỉ là một cơn động đất bình thường!

Trong lòng Phong Thiệu đầy phiền muộn, lúc này tầm mắt của y cứ không ngừng nhảy nhót lên xuống. Tử Giác chợt dừng chân lại một cách đột ngột, sau đó xoay người cởi áo cà sa bao trùm lấy y. Ông ta đặt người đang được mình ôm trên khuỷu tay xuống cửa một hang động, chống một tay trên đất rồi chợt cúi người, lấy thân mình che chở cho y

Dù hiện giờ Phong Thiệu đang bị sóng khí xáo trộn đến độ linh lực tan tác, sắc thân chấn động nhưng ít nhất thị lực của y vẫn tốt. Hai người dán sát vào nhau, không chỉ thân thể mà sợ rằng hơi không để ý sẽ là mặt áp

mặt. Có điều gần như chưa kịp phản ứng thì mặt đất đang rung lắc rốt cuộc cũng ầm ầm nổ tung từ trong lòng đất…

Đến khi tỉnh hồn lại lần nữa thì Phong Thiệu đã thấy toàn thân mình đều đau nhức như bị vật nặng nghiền qua, hoàn toàn mất sức. Mãi cho đến khi có một bàn tay đặt trên linh đài của y, linh khí tràn vào như một dòng nước ấp áp thì y mới từ từ mở mắt ra.

"Tỉnh rồi?" Từ Giác cười cười, đưa tay nâng y dậy. Đến lúc này Phong Thiệu mới phát hiện mình gần như nửa nằm trong lòng đối phương. Y chống đất ngồi dậy, xoa trán hỏi: "Sư thúc, chuyện gì xảy ra vậy?" Khi nói những lời này thì y vẫn còn đang vướng bận chuyện để lạc mất Nguyên Hạo và Xuyên Nghi, trong lòng cố gắng khống chế Thức Hải. Y và hai người có mối liên kết với nhau, chỉ cần một trong hai đứa có chuyện thì y sẽ cảm nhận được. Thế nhưng vừa chạm vào Thần Thức, linh lực của y liền mệt mỏi không chịu nổi, rất khó sử dụng.

"Tu vi của ngươi không chịu đựng được kiểu ăn mòn này đâu, đừng phí sức sử dụng linh lực nữa, nếu không sẽ tổn thương đến Pháp thân." Từ Giác thấy Phong Thiệu ngưng thần nhíu mày thì không khỏi đưa tay bao phủ lên linh đài của đối phương, rót linh khí của Tĩnh Thần chú vào cơ thể y.

Dù Phong Thiệu bài xích Thiện pháp nhưng sau khi chú ấy đi vào thì cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, vì thế cũng gật đầu cảm ơn. Thế nhưng y vẫn cảm thấy rất lo lắng bèn dùng mắt thường đánh giá bốn phía xung quanh. Chỉ là tầm nhìn đã bị hang động che khuất, hai nam nhân trưởng thành cùng nhét vào đây đã là không dễ rồi.

Khi xảy ra động đất cũng là lúc Từ Giác áp thân xuống, hiện giờ hai người một ngồi một dựa, một ngồi tọa cho nên đã mất đi khoảng không gian có thể di chuyển được. Có lẽ cũng nhờ vậy mới tránh được một kiếp do động đất gây ra, nhưng dường như không chỉ có vậy. Phong Thiệu nhanh chóng cảm nhận được có cấm chế tồn tại — Bốn phía bắt đầu tỏa ra ánh sáng lập lòe với pháp ấn dần ngưng kết bên trên. Dù phần lớn cấm chế không thể nhìn thấy bằng mắt thường nhưng có lẽ cấm chế này được lập nên một cách thô sơ, không có ý định ẩn giấu nên mới tạo thành thứ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Ngay cả như vậy thì Phong Thiệu cũng rất khâm phục. Suy cho cùng cũng là đại năng Phản Hư kỳ, dưới tình thế quỷ dị đến mức này mà ông ta vẫn còn linh lực để kết thành cấm chế. Bởi vậy y chợt có mấy phần mong đợi mà hỏi: "Hiện giờ sư thúc có thể dùng được mấy phần linh

lực? Đã khôi phục ở bên trong chưa? Bây giờ có thể đột phá khỏi nơi này không?"

Từ Giác lắc đầu nói: "Nếu có thể dùng được đến một phần thì ta đã đưa ngươi ra ngoài từ lâu rồi."

Trong lòng Phong Thiệu trầm xuống, càng cảm thấy bất an với tình cảnh của Nguyên Hạo và Xuyên Nghi hiện giờ. Thứ này không phải động đất bình thường, dù Xuyên Nghi là linh sủng tứ giai với tu vi gần Nguyên Anh nhưng không rõ liệu có bảo vệ được Nguyên Hạo hay không. Thật đúng là chuyện trước chưa qua chuyện sau đã tới.

Từ Giác thấy vẻ mặt lo lắng của y thì cười vỗ vai khuyên nhủ: "Thiệu nhi cũng không cần lo lắng, dù sức mạnh bên trong linh cảnh này mạnh mẽ kỳ dị nhưng cũng không thể phong ấn linh lực của chúng ta mãi được. Với tu vi của ta thì cùng lắm là một canh giờ nữa sẽ khôi phục lại được một phần, khi ấy có thể thoát khỏi vây khốn ở nơi này rồi "

Phong Thiệu hơi thở phào, chi mong hai đứa kia có thể chịu đựng lâu một chút, sau đó tâm tư của y lại thay đổi sang chuyện khác. Y quay đầu hỏi: "Sư thúc vẫn không định nói cho ta biết tình hình thực tế ư? Sư thúc tới đây chắc không chỉ vì siêu độ thôi đúng không?"

Nếu bình thường, có lẽ Phong Thiệu sẽ không nói chuyện trực tiếp như vậy, nhất là khi đối diện với một tu giả có thực lực vượt xa mình lại còn là trưởng bối. Có điều dựa vào sự quen biết của sư tôn y cộng với phần tình cảm lúc trước nên y vẫn khá tin tưởng Từ Giác, nhất là sau khi trải qua cơn hoạn nạn lần này. Bởi vậy Phong Thiệu cũng không quanh co lòng vòng nữa.

Từ Giác ngẩn người, nở nụ cười trong bóng đêm rồi thấp giọng nói: "Quả nhiên với ngộ tính của Thiệu nhi thì ta chẳng lừa gạt nổi." Lần này ông ta cũng không đối phó qua loa nữa mà nói ra tất cả chân tướng mọi chuyện.

Thì ra hơn một tháng trước đèn Trường Sinh của đệ tử thân truyền của chủ trì Bồ Đề tự là Huệ Nhân đã chợt tắt khiến cho tất cả mọi người trong chùa chú ý. Huệ Nhân có tu vi hậu kỳ Kim Đan, thực lực không tầm thường. Hơn nữa lúc hắn đi đến linh cảnh Nam Hòa còn có bốn đồng môn Kim Đan khác đi cùng. Dù trong linh cảnh Nam Hoa có nhiều hiểm trở, hơn nữa nó có thể căn cứ theo tu vi của tu giả để tự sắp xếp các

đường đi khác nhau nhưng số lượng thương vong thường không quá nhiều, cùng lắm là mười người vào thì sẽ mất một người.

Có điều với thực lực của Huệ Nhân thì thật sự không nên trở thành người đó. Bởi vậy Bồ Đệ tự đã phái người đến đây điều tra sự việc lần này để xem có nội tình gì trong đó hoặc có người nào ghi hận Bồ Đề tự nên mới âm thầm ra tay hay không. Vốn dĩ những chuyện như thế này cũng chưa đến mức phải phái một trưởng lão Phản Hư kỳ như Tử Giác đến làm gì, chỉ cần mấy đệ tử chưởng sự là được. Tuy nhiên sau khi các đệ tử điều tra thì đều phát hiện ra có chuyện kỳ lạ.

“Tinh huyết nguyên phách của những đệ tử đã chết đều biến mất.”

Nói tới đây, Từ Giác trầm ngâm một chút “Không chỉ có đệ tử của chùa ta mà toàn bộ những người chết trong linh cảnh đều như vậy. Với những người có tu vi từ Kim Đan trở nên thì ngay cả nội đan cũng không còn tung tích. ”

Tu giả vừa chết thì đúng là tinh huyết nguyên phách sẽ từ từ tiêu tán, nhưng nó cần một khoảng thời gian rất lâu, nhất là với những tu giả có tu vi từ Kim Đan trở lên thì phần lớn chỉ cần Nguyên Thần khỏe mạnh, tinh huyết nguyên phách mạnh mẽ, ý niệm hùng hậu thì phần lớn sẽ có ý đồ muốn đoạt xá. Mặc dù không chắc sẽ thành công nhưng vẫn mang ý nghĩa là tinh huyết nguyên phách của tu giả không thể tự nhiên biến mất toàn bộ trong một thời gian ngắn được.

Phong Thiệu cũng nghe ra ẩn ý của ông ta nên quay đầu nhìn lại, nhẹ giọng hỏi: “Sư thúc thấy thế nào?”

Từ Giác rũ mi, thờ ơ lần chuỗi tràng hạt trên tay rồi nói: “Trăm năm trở lại đây đám yêu thú tàn sát bừa bãi, Cửu Châu bất hoà khiến đám Ma tu ở vùng đất cổ xưa thừa dịp trà trộn vào. Trò khôi hài trên đỉnh Hư Vô phong của Côn Luân lần đó chẳng phải cũng do Ma tu gây ra đó thôi?” Ông ta dừng một chút: “Không rõ có phải lại muốn tái diễn cảnh huyết tẩy tứ tông ngàn năm trước hay không.”

“Sư thúc nghi ngờ là do Ma tu đứng làm?” Phong Thiệu không đồng ý với suy đoán này. Tuy y biết chắc chắn Ma tu có mưu đồ muốn thừa dịp loạn lạc để tiến vào nhưng trong tình huống này… Y không hề cảm nhận được một chút Ma khí nào cả.

Nếu là do Ma tu gây nên, muốn làm cho linh cảnh nổ tung sau đó giết chết hơn trăm tu giả có tu vi không tầm thường, còn cướp lấy nội đan và tinh huyết nguyên phách của họ thì chắc chắc cần phải dựng một Ma trận

cực kỳ lớn. Mà nếu có một ma trận lớn cỡ đó thì không thể nào không có Ma khí sót lại.

Từ Giác cũng biết điều này, cho nên trong ánh mắt của ông ta tràn ngập mây đen, sau một lúc lâu mới nói: "Cho dù như thế nào đi chăng nữa thì một lúc tạo nhiều sát nghiệp như vậy, dù người này không phải Ma tu cũng là Ma. Với thực lực như thế quả thật chính là tai họa của Cửu Châu."

Lúc ông ta nói đến đây thì giọng điệu bỗng trầm xuống, một tia sát khí chợt lóe qua khuôn mặt: "Nếu để ta điều tra ra việc này do kẻ nào gây nên, không chỉ vì đệ tử của Bồ Đề tự mà còn vì hơn trăm tu giả đã ngã xuống, chắc chắn ta sẽ khiến Ma đầu này nhất định phải nợ máu trả bằng máu."

Phong Thiệu thầm nhảy dựng trong lòng, y dần nhíu mày, không rõ vì sao tự dưng thấy hơi bất an. Có lẽ chỉ là do đại năng Phản Hư kỳ phát ra uy áp đè nặng…

Dường như Từ Giác cũng nhận ra giọng điệu của mình nghiêm trọng, không kìm được phải bổ sung thêm một câu: "Thiệu nhi đừng hiểu lầm. Tuy hiện giờ ngươi cũng là Ma tu nhưng với tâm tính lương thiện của người thì ngày sau chắc chắn sẽ không Nhập Ma như những kẻ Ma tu khác đâu."

Phong Thiệu mỉm cười gật đầu, thật ra y không hề lo lắng Từ Giác nghĩ gì về mình bởi y rất tin tưởng hình tượng mà mình đã dày công xây dựng. Lúc này trong lòng Phong Thiệu vẫn đang canh cánh mục đích của kẻ đã phá hủy linh cảnh, giết hết tu giả.

Thấy không khí đã dịu đi, Từ Giác lại trở về với dáng vẻ tùy ý của mình. Vẫn còn tận nửa canh giờ cho nên ông ta không muốn bàn luận về mấy chủ đề chẳng chút thú vị kia nữa, chỉ tò mò hỏi thăm dò Phong Thiệu: "Ngươi muốn tìm đạo hữu là nam hay là nữ?"

Phong Thiệu cả kinh, bởi vì lúc trước Nguyên Hạo gọi "Mẹ" cho nên chắc chắn Từ Giác biết quan hệ của y với người mà y muốn tìm không phải tầm thường. Bây giờ lại hỏi một câu như vậy… Nếu là người ngoài thì chắc chắn y sẽ lập tức phủ nhận mà chẳng hề đổi sắc mặt, nhưng đây là Tử Giác, với tính cách của ông ta thì đừng hòng lừa gạt được.

Y không sợ người ngoài biết tính hướng của mình, chỉ là Từ Giác có giao tình sâu đậm với Thái Dần… Phong Thiệu cảm thấy rất đau đầu, nói lí nhí: "Tại sao sư thúc lại hỏi vậy?"

Ánh mắt của Từ Giác dừng trên hai gò má của đối phương, trong hang động tăm tối chẳng có ánh mặt trời, xung quanh chỉ lờ mờ chút ánh sáng hắt ra từ tiểu cấm chế mà ông ta đã dựng lên. Chút ánh sáng ấy rơi xuống khuôn mặt của Phong Thiệu như ngậm vào nét đẹp tuấn tú, môi hồng da trắng, mơ hồ làm lộ ra hai phần hương vị mập mờ của y.

Lúc này trong lòng ông ta cảm thấy có một câu đúng là Thái Dần nói không sai. Ái đồ của ông ta quả thật là một nhân vật chung linh dục tú khiến cho người ta không đành lòng rới mắt. Thực tế thì đúng là Từ Giác cũng chưa từng rời mắt đi, thậm chí còn đè bả vai đối phương xoay y lại đây. Hiện giờ y đang thoát lực nên chỉ đành để mặc người ta động tay động chân.

Vẻ mặt của Phong Thiệu đầy sự khó hiểu, Từ Giác đã kéo tay y nhìn thoáng qua rồi cười hỏi: "Chiếc nhẫn của ta đâu?"

Phong Thiệu nghe vậy thì chợt thấy hơi ngượng ngùng. Đồ trưởng bối tặng nên không dám từ chối, nếu đã nhận rồi thì càng không được đánh mất, ông ta không hỏi còn đỡ, vừa hỏi đến liền khiến y thấy hơi xấu hổ. Tử Giác nhìn thì có vẻ là một người tùy tiện nhưng cũng không thực sự để kẻ khác lừa dối cho qua. Dù sao người ta cũng sống gần ngàn tuổi rồi… Cho nên y đành phải nói xin lỗi một cách thành khẩn.

Từ Giác cũng không hỏi nhiều nữa mà tiếp tục cười nói: "Sau khi ngươi rời khỏi tông thì ta có đi tìm, ai ngờ lúc lần theo tung tích thì lại gặp sư đệ Phương Trưởng Tín của ngươi." Ông ta nói tới đây thì cười tủm tỉm, nhìn Phong Thiệu rồi mới nói tiếp: "Đúng rồi, sau khi nói chuyện với sư đệ ngươi, ta mới biết thì ra ngươi thích nam lô đỉnh hơn?"

Sắc mặt của Phong Thiệu chợt đen xì. Thật chẳng thể ngờ được, một đôi trưởng bối vãn bối nói chuyện lại có thể kéo đề tài chuyển đến người y, lại còn là chuyện y thích nam lô đỉnh!

"Đó đã là chuyện của vài thập niên trước rồi… À, trước cả chuyện của Đan Thanh tiên tử "

Nghe thấy những lời nói và giọng điệu này thì Phong Thiệu đã biết có nhiều lời cũng vô ích. Cái tên này trong nguyên tác đã có hơi tùy ý vô lễ, ngoài nguyên tắc phân biệt đại thiện đại ác, trái phải rõ ràng ra thì mọi chuyện còn lại đều không câu nệ tiểu tiết. Bởi vậy chắc chắn đối phương đã nhìn ra y thích nam sắc.

------oOo------

Chương 113

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu hơi đánh giá đối phương, bởi vì trong lòng đã có tính toán nên không hề tranh cãi, chỉ bày ra dáng vẻ thản nhiên: "Sư thúc nói phải. Thật ra ta cũng muốn nói rõ với sư tôn, chẳng qua sư thúc cũng biết sư tôn ta không thích… "

Từ Giác nở nụ cười: "Nếu ngươi chọn người ông ấy cảm thấy tin cậy thì chắc chắn sẽ không để ý đâu."

Phong Thiệu cảm thấy trong lời này có ý từ gì đó nên đành cười gượng hai tiếng mà không đáp lời.

Từ Giác nhìn đối phương, trong ánh mắt có sự dò xét rồi cười đến ý tứ sâu xa: "Cứ tu hành chăm chỉ, đợi tu vi tăng lên hoặc tìm người có tu vi đủ cao để làm đạo lữ. Khi ấy sẽ không cần sợ hãi sư tôn của ngươi nữa."

Nghe qua thì dường như đây chỉ là một lời nói rất tầm thường, nhưng có vẻ không chỉ có vậy. Phong Thiệu chợt quay đầu, lúc này mới nhận ra dường như tư thế của hai người có phần quá thân mật. Cũng may sau đó Từ Giác không hề nói tiếp về chủ đề này, nếu không với tính tình hay lo nghĩ của y thì chắc chắc đã hoài nghi đối phương có mưu đồ rồi.

Từ Giác đã hồi phục được gần một phần linh lực nhưng linh lực của Phong Thiệu vẫn đang trong tình trạng bị phong bế. Đã mấy canh giờ trôi qua nhưng cũng chỉ đủ để y miễn cưỡng di chuyển chân tay mà thôi, vẫn không thể sử dụng được chút xíu linh lực nào. Đủ để thấy sự chênh lệch giữa Kim Đan kỳ và Phản Hư kỳ là như thế nào.

Một phần linh lực được hồi phục nên Từ Giác nhanh chóng đỡ Phong Thiệu phá hang động để đi ra. Sở dĩ phải phá bởi vì trận động đất lúc trước đã khiến cho di tích đổ nát của linh cảnh càng trở nên hoang tàn, đất đá cũng che lấp miệng hang.

Phong Thiệu trông thấy cảnh thì thì trong lòng càng thêm lo lắng, y sợ Xuyên Nghi không bảo vệ được Nguyên Hạo. Dù hiện giờ y có thể cử động nhưng cả cơ thể vẫn mềm nhũn không có sức, gần như phải dựa nửa người vào Tử Giác để ông ta đỡ bước đi, bởi vậy đành vội vàng cầu xin Tử Giác hỗ trợ tìm người.

Ý định ban đầu của Từ Giác là muốn mượn cơ hội này để điều tra chân tướng chuyện của linh cảnh Nam Hoa, dù sao lúc trước ông ta và đệ tử

trong chùa cũng đã bố trí mọi thứ rồi. Có điều hiện giờ đối diện với sự cầu xin của Phong Thiệu thì ông ta lại chẳng thể từ chối nổi.

Rõ ràng thật sự chỉ là sư đệ, thậm chí còn là một tiểu ma đầu nhưng lại yêu thương trân trọng như con trai ruột của mình… Một Kiếm tu dịu dàng thiện lương đến vậy sợ là trên đời chỉ có một mình Phong Thiệu mà thôi. Tử Giác thầm nghĩ trong lòng như vậy nên cũng không cự tuyệt y.

Ánh chiều tà đổ lên những bức tường xiêu vẹo, có một thiếu niên nằm trong lòng một con thú lớn mình sói đầu rồng, con thú bị đất đá vỡ vụn của tàn tích rơi vào người khiến khắp cơ thể của nó đều chồng chất vết thương, máu vẫn đang rỉ ra từ những vất thương ấy rơi trên mặt đất thành một vũng máu đã khô một phần.

Trong cơn mê mang, Nguyên Hạo cảm thấy có thứ gì đó ẩm ướt rơi xuống mặt mình, đến khi khi cậu mở mắt thì chợt bắt gặp cảnh Xuyên Nghi đang liếm láp trên người cậu. Cái đầu rồng của hắn to gấp đôi đầu cậu nên nhìn qua có hơi đáng sợ, may mà đây không phải lần đầu tiên Nguyên Hạo nhìn thấy hình thú của Xuyên Nghi. Cậu miễn cưỡng nâng tay xoa lên miệng vết thương dữ tợn trên da đối phương rồi hỏi:“Xuyên xuyên, ngươi không sao chứ?”

Nhai Xế lắc đầu sau đó lại liếm lên vết thương bị trầy da trước ngực và trên lưng của thiếu niên. Nước bọt của nó có tác dụng chữa thương, cho nên cũng giúp Nguyên Hạo giảm bớt phần nào đau đớn. Cậu ôm chặt cổ Nhai Xế rồi hôn nó, hơi nghiêng đầu lộ vẻ buồn rầu: “Không biết tên hòa thượng xấu xa kia bắt cha đi đâu mất rồi, có điều trông lão ta lợi hại như vậy nên chắc có thể bảo vệ cha an toàn… À phải rồi Xuyên Xuyên, hiện giờ ngươi có sức để đứng dậy không?” Vừa nói cậu vừa nhìn đống đất đá đang đè chồng chất trên người Xuyên Nghi, cảm thấy rất đau lòng.

Hiện giờ Xuyên Nghi đang ở hình thú nên không thể nói được tiếng người, vì thế đành truyền âm cho cậu: Phải tầm hai canh giờ nữa mới có thể khôi phục được một chút linh lực.

Ánh mắt của Nguyên Hạo hơi ảm đạm nhưng lại lập tức treo lên nụ cười rồi an ủi Xuyên Nghi: “Xuyên Xuyên cố nhịn một chút, ta thổi cho ngươi để đuổi cái đau đi… ” Nói xong cậu liền kề sát lên phần hõm cổ của đối phương. Nói là thổi nhưng thật ra là cọ cọ cào cào như lúc bình thường cậu hay làm nũng. Khóe miệng của Xuyên Nghi hơi cong cong giống như đang cười, cẳng tay phủ lại lên người Nguyên Hạo.

Trong lúc hai người đang thân thiết, bỗng nhiên Nguyên Hạo cảm nhận được một chút khí tức quen thuộc. Tuy không dùng được linh lực nên

cũng không thể thức tạo, nhưng khí tức này cách bọn họ không xa khiến cho cậu có thể lập tức phân biệt được — "Là mùi của cha !"

Mắt xanh của Xuyên Nghi khẽ nhíu lại, dường như không đồng ý với cậu. Hắn và chủ nhân có mối liên kết với nhau nhưng khí tức này… Có điều chưa kịp ngăn cản thì Nguyên Hạo đã ló đầu ra rồi vung tay hô lớn: "Cha, con ở trong này !"

Ầm !

Một tiếng nổ lớn chợt vang lên, uy lực tỏa ra đủ để đánh bay tất cả đám đất đá đang đè lên người Xuyên Nghi. Nguyên Hạo vui sướng bò ra ngoài nhưng Xuyên Nghi lại cào móng muốn muốn kéo cậu lại. Thế nhưng chưa đợi Xuyên Nghi bắt được thì Nguyên Hạo đã tự dừng lại rồi. Lúc nãy cậu cảm nhận được luồng ma lực kia nên cứ tưởng đó là cha mình, không ngờ lúc ngẩng mặt lên lại nhìn thấy một người xa lạ.

Người này mặc một bộ y phục màu đen, thân hình gầy gò, tuấn mục sâu thẳm, màu da gần như trắng bệch để lộ cảm giác vô cùng âm trầm, quỷ quyệt. Gã chỉ cần đứng ở nơi đó đã khiến Nguyên Hạo nhìn mà thấy cực kỳ không thoải mái. Một điều càng không thoải mái nữa là ở khoảng cách hẳn như vậy, không ngờ cậu vẫn ngửi được khí tức quen thuộc trên người đối phương… Không rõ rốt cuộc tại sao lại như vậy, cho dù đối phương là Ma tu thì đáng ra cũng không thể có cảm giác như vậy mới đúng.

Xuyên Nghi còn bị đè nặng trên người, lúc này không quan tâm đến miệng vết thương chưa lành mà lập tức đứng dậy che phía trước Nguyên Hạo, hắn gần nhẹ một tiếng mang theo sự uy hiếp.

Rõ ràng Nguyên Hạo cũng nhận ra tình huống không ổn. Chắc chắn đối phương là Ma tu nhưng lại không hề gửi thấy mùi Ma khí trên người gã, chỉ sợ kẻ này có thực lực tương đương với cha, không thể khinh thường được. Cậu tỏ ra vô hại rồi nói: "Cám ơn đạo hữu đã cứu giúp. Ta còn bận phải đi tìm người, xin đi trước một bước." Nói xong Xuyên Nghi liền cõng cậu trên người, dáng vẻ muốn đi trước.

"Gì mà nóng vội thế." Thanh Dương sử dụng Ma Ảnh Tiềm Bộ lập tức ngăn cản một người một thú không thể sử dụng linh lực với vẻ nhẹ nhàng.

Nguyên Hạo thầm kêu không tốt. Cậu muốn sử dụng sức mạnh của Ma châu nhưng thực sự vô cùng khó khăn. Cằm cậu bị người ta bóp chặt, bị

ép phải nhìn thẳng vào đôi mắt hung ác nham hiểm của đối phương khiến cậu sợ hãi cả kinh: "Ngươi muốn gì?"

"Ma châu Âm Huyết trong cơ thể ngươi, là của ta." Thanh Dương nở một nụ cười vô cùng vặn vẹo, một tay còn vỗ vỗ lên ngực thiếu niên. Đôi mắt xanh biếc của Xuyên Nghi lập tức tràn đầy vẻ hung ác, nó đằng đằng sát khí nhào đến. Nếu là lúc bình thường thì chưa chắc Xuyên Nghi không phải đối thủ của Thanh Dương, nhưng hiện giờ linh lực của nó còn chưa kịp hồi phục, chỉ trong chớp mắt không kịp né tránh đã bị một tầng Ma áp đánh thẳng vào mặt!

Đốp!

Giống như có một lưỡi dao sắc bén gọt sạch xương cốt, đầu rồng của Xuyên Nghi lập tức tràn đầy máu tươi, máu bắn ra còn nhiễm đỏ cả người Nguyên Hạo. Hai mặt cậu trợn trừng trừng, trong lòng ngập tràn lửa giận thiêu đốt phừng phừng.

"Với với con súc sinh đến linh lực còn chẳng dùng được như mi mà còn tơ tưởng muốn cứu chủ?" Thanh Dương hơi mím chặt khóe miệng, bỗng nhiên hơi khom người về phía trước.

Mắt thấy lại sắp có một đạo Ma áp chuẩn bị đánh tới khiến Nguyên Hạo muốn nổi điên, cậu lập tức nhào người qua rồi cười đầy ác độc: "Nếu ngươi còn ra tay nữa thì ta sẽ tự bóp nát Ma châu, dù sao nó đã hòa thành một thể với ta từ lâu rồi. Ta tự đốt Nguyên Thần, nó cũng chẳng sống nổi!"

Thanh Dương dò xét liếc nhìn con linh sủng nửa sống nửa chết kia, lại đưa mắt nhìn thiếu niên có giọng điệu quyết tuyệt trước mặt. Đôi con ngươi đen tuyền không giấu được tà ý đang nhìn gã chằm chằm, trong khóe mắt dài mảnh còn có sự nôn nóng và ý châm chọc trộn lẫn với dung mạo tinh xảo khiến thiếu niên này càng lộ vẻ tuấn mỹ, rất lóa mắt người nhìn.

"Cũng chỉ là con súc sinh thôi, cần gì phải coi trọng như vậy " Thanh Dương im lặng nhìn Nguyên Hạo chăm chú, sau đó khóe miệng gã nhếch lên một đường cong hoàn mỹ: "Đi, không ra tay thì thôi. Tiểu Ma châu, ngươi đi theo ta là được." Lúc gã nói đến đây, dưới chân đã ùa lên từng làn sương mù màu đen ngưng kết thành hình một cành phan. Gã ôm Nguyên Hạo vào trong ngực, lập tức biến mất không một tiếng động.

Xuyên Nghi nhe răng trợn mắt, nhìn chằm chằm đến sắp đổ máu. Nó cố gắng đạp chân trước tựa như muốn chống người đứng dậy nhưng không

nói đến toàn thân nó đều là vết thương đang chảy máu, ngay cả linh lực cũng không thể điều khiển được chút xíu nào…

Linh lực bị phong ấn dần dần hồi phục theo thời gian, Phong Thiệu và Từ Giác tìm khắp một tường, lật tất cả những thi thể trên mặt đất ra để xem nhưng vẫn không tìm thất. Lúc đang đi loạn như ruồi bọ mất đầu thì bọn họ chợt nghe được một giọng nói vọng lại từ phía xa xa: "Cha, con ở trong này !"

Phong Thiệu mừng rỡ, lập tức cùng Từ Giác lần tìm theo giọng nói. Chỉ là bước chân của người có hạn mà nhĩ lực của tu giả lại quá tốt nên hai người phải mất một lúc mới tìm được tới nơi.

"Xuyên Nghi! Ngươi không sao chứ?" Phong Thiệu nâng nam nhân xích lõa đang ngã trên đất dậy. Khắp người hắn đều là vết thương dữ tợn, nhưng cũng chỉ có một mình hắn…"Nấm đâu?"

Xuyên Nghi có thể hóa thành người đã là dùng hết sức lực của mình, nhưng trái ngược lại vẻ chất phác thường ngày của mình, lúc này tốc độ nói chuyện của hắn rất nhanh, lập tức kể lại toàn bộ mọi chuyện.

Phong Thiệu nghe xong thì sắc mặt tái nhợt, lập tức đoán được là ai.

"Chủ nhân, ta muốn đi cứu hắn." Xuyên Nghi nói xong thì nghiêng nghiêng ngả ngả muốn đứng lên đi. Phong Thiệu lập tức ngăn hắn lại, giọng nói đã có chút nóng nảy:"Ngươi như thế này đến mình còn chẳng tự cứu được thì nói gì đến cứu nó? Việc này tự ta đã có suy tính, tuyệt đối không được để gã tổn thương Nấm."

Xuyên Nghi còn nóng nảy hơn cả Phong Thiệu, dường như đây là lần đầu tiên hắn bị tức giận đến khó thở như vậy: "Tên Ma tu kia muốn lấy Ma châu của Nấm. Không có Ma châu thì chắc chắn Nấm sẽ chết!" Nói xong vẫn muốn đứng lên đi nhưng lại bị Từ Giác đè vai lại. Chợt có một dòng linh khí Pháp chú dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hắn, Xuyên Nghi vốn đã kiệt sức lập tức mềm nhũn không thể bước được nữa.

Từ Giác lấy tăng bảo ra rồi phủ lên người hắn, thuận tiện tham thức, sau đó nói với Phong Thiệu: "Tuy chỉ bị thương sắc thân nhưng cũng là trọng thương, phải tĩnh dưỡng cẩn thận." Nói xong trực tiếp truyền một luồng linh khí vào trong cơ thể hắn khiến Xuyên Nghi lập tức hôn mê. Một người cao to vạm vỡ như vậy ngã xuống mà ông ta chỉ cần dùng một tay đã đỡ được, sau đó cũng kéo lấy tay Phong Thiệu.

Tay y hơi lạnh, cảm giác mềm mại gầy gò nhưng lại rất tôn lên vẻ tuấn tú của y.

Từ Giác rũ mắt nhìn xuống Xuyên Nghi, khóe môi khẽ cong: “Thu lại linh sủng của ngươi đi. Tuy hắn chưa khôi phục hoàn toàn nhưng Thiệu nhi ngươi cũng như vậy. Dù sao đây cũng là linh sủng cấp bốn, nếu để hắn thật sự phát điên thì đến ngươi cũng không ngăn cản được đâu.”

Phong Thiệu dùng linh lực được Từ Giác truyền từ lòng bàn tay để biến Xuyên Nghi về hình thú, thế nhưng lúc đang biến hóa thì Tử Giác lại chợt nâng mắt, sau đó nắm chặt lấy tay Phong Thiệu rồi lập tức dừng việc rót linh lực vào.

Trong lòng Phong Thiệu lập tức nhảy dựng. Linh lực của y đang từ từ hồi phục nên không thể dùng được Thần Thức để thức tảo, nhưng Tử Giác thì khác. Y vừa nhìn thấy phản ứng của ông ta liền biết có người đang đến. Sau khi nghe chuyện này là do Thanh Dương làm thì y đã lập tức cảnh giác, lúc này lại càng đề phòng thêm.

Từ Giác cảm nhận được người bên cạnh đã ở trong trạng thái căng chặt thì thấy hơi ngạc nhiên. Ông ta không tử chủ mà kéo gần khoảng cách với đối phương, lúc đang muốn nói chuyện thì cách đó không xa chợt truyền đến một tiếng trầm vang — một con Bạch Hổ to lớn cưỡi trên mây không biết đã tới từ lúc nào, nó đang đứng trên vụn đất đá cách đó mười trượng.

Lúc Từ Giác đang muốn dao động chuỗi phật châu thì chợt bị Phong Thiệu đè lại, thấy vẻ mặt vui mừng của đối phương khiến ông ta không khỏi nhìn lại con Bạch Hổ.

Thế nhưng Bạch Hổ đã không còn là Bạch Hổ nữa. Nó nhảy xuống từ đống đá vụn làm tung lên đám bụi trên mặt đất, sau đó tiếp tục bước đi như chẳng có chuyện gì. Lúc nó bước đi, dưới chân nó chợt xuất hiện từng làn sương mù mờ ảo trắng xóa rồi từ hình hổ dần hóa thành người. Tử Giác còn chưa kịp nhìn kỹ thì tay ông ta chợt trống rỗng, Phong Thiệu đã nhào người qua đó rồi. Cho đến khi nhìn thấy rõ mới phát hiện — Người nam tử đó hóa ra là tên đệ tử có thân thể Thần Thú của Côn Luân, Lữ Minh Tịnh!

“Sư thúc.” Phong Bạch nắm chặt tay Phong Thiệu, hơi nghiêng mắt nhìn thoáng qua người dư thừa ở đằng kia.

“Cũng may ngươi không làm sao!” Phong Thiệu cười thành tiếng, cuối cũng cũng được an tâm hơn phân nửa, lúc nói chuyện còn muốn tham thức thân thể đối phương.

Từ Giác thấy vậy thì kéo tay y ra rồi nói: “Thiệu nhi, linh lực của ngươi còn chưa khôi phục, ta làm cho.”

Phong Bạch chợt chau mày rồi tránh đi cánh tay muốn tham thức của đối phương: “Ta không sao, lúc dị biến ta không ở nơi này. Bởi vì nghe được động tĩnh nên mới đi đến.” Nói xong hắn xoay người bái lạy: “Linh cảnh dị biến rung động, cũng may sư thúc được sư thúc tổ chăm sóc.”

Giọng điệu này lập tức phân biệt thân sợ, Từ Giác cũng không buồn bực, ngược lại chẳng biết nên khóc hay nên cười mà chợt thốt ra: “Trong lòng ta, Thiệu nhi không chỉ là sư điệt bình thường…” Nói đến đây, dường như ông ta thấy được sắc mặt của hai người đối diện có chút vi diệu. Tử Giác không hề hối hận bản thân đã nhanh mồm nhanh miệng mà tựa như đang giật mình hiểu rõ điều gì đó. Sau khi sửng sốt một chút thì ông ta liền thoải mái cười rộ lên.

Phong Bạch từ từ nhíu chặt mày.

Phong Thiệu lại có phần không thể hiểu nổi, điều khiến y càng thêm không thể hiểu nổi chính là lời nói tiếp theo của Từ Giác –“Thiệu nhi, ta không chỉ coi ngươi là sư điệt. Chuyện tiếp theo chúng ta cứ tạm gác lại một bên đã, cùng ta trở về Côn Luân thôi.”

Sắc mặt Phong Bạch lập tức âm trầm u ám, Phong Thiệu lại dựng thẳng lông mày “Đi Côn Luân?”

Từ Giác cười tươi nhìn y, giọng điệu vô cùng bình tĩnh, tự nhiên: “Đúng vậy, chúng ta cùng đi tìm Thái Dần sư huynh để nói về chuyện hợp tịch.”

Phong Thiệu chết lặng trong giây lát, nếu không phải đối phương muốn đi tới kéo lấy tay y thì chắc chắn y đã nghĩ mình nghe nhầm rồi.

Phong Bạch ngăn cản cánh tay đang định ngấp nghé kia, trên mặt hắn toàn là khí lạnh bao trùm, dù đối diện với Phản Hư chân quân trước mắt cũng không hề tránh né: “Chuyện hợp tịch ta và sư thúc đã tự có định liệu, không nhọc sư thúc tổ phải hao tâm tốn sức.”

Dường như Từ Giác cũng không hề thấy bất ngờ, chỉ nhìn Phong Bạch rồi lại nhìn Phong Thiệu, cười nói: “Tính cách của Thiệu nhi đúng là khiến nhóm sư đệ, sư điệt rất yêu thích. Có điều chuyện hợp tịch mà lại chọn người bên ngoài thì chỉ sợ sẽ khó lòng qua được cửa ải của sư tôn ngươi.” Nói xong ông ta quơ tay về phía túi gấm đeo bên hông, trong tay liền có thêm một chiếc nhẫn, chính là cái đã bị Phong Bạch vứt bỏ lúc trước.

“Thiệu Nhi, đi cùng ta đi.”

Lúc Từ Giác vừa lấy ra chiếc nhẫn thì trước mặt ông ta chợt lóe sáng, một đạo kiếm quang kim sắc đã xé rách không trung chém tới.

Keng !

Dù linh lực đang kém xa lúc bình thường nhưng dù sao Từ Giác cũng là Phản Hư kỳ. Ông ta lập tức lắc mình tránh né khiến kiếm quang cắt vụt qua tăng bào, sau đó trơ mắt nhìn lưỡi kiếm mãnh liệt chém xuống nơi ông ta vừa đứng, bổ ra một vết nứt sâu dài trên mặt đất.

Thực lực này đã vượt xa một tu giả Trúc Cơ kỳ bình thường. Tử Giác cảm thấy đúng là mệnh của Thái Dần tốt hơn mình biết bao nhiêu, không chỉ thu được một đồ đệ tốt như Phong Thiệu mà còn còn thu được cả mầm non ngàn năm khó gặp như Lữ Minh Tịnh.

“Tiểu Bạch, mau dừng tay.”

Trò khôi hài mà diễn được đến tận mức này thì Phong Thiệu cũng chẳng thể lừa mình dối người được nữa — không ngờ y lại có thể khiến hai người đàn ông vì tranh giành mình mà ra tay tàn nhẫn. Một người là nam chính trong nguyên tác, người còn lại là nhân vật có sức ảnh hưởng lớn trong trận doanh của nam chính… Ở một trình độ nào đó mà nói, có thể khiến nhân vật chính trở mặt thành thù với người trong trận doanh của mình, đúng là y đã trở thành một nhân vật phản diện vô cùng thành công.

Phong Thiệu chỉ suy nghĩ miên man trong chớt mắt, nhưng khi thấy Phong Bạch lấy ra Trạm Lô kiếm thì y không còn tự đùa được nữa. Lập tức quát hắn ngừng lại: “Đây là dáng vẻ nên có khi đối diện với sư thúc tổ ư?”

Dù giọng điệu nghiêm khắc nhưng lại chứa dụng ý quan tâm mười phần. Cho dù Từ Giác mới khôi phục được hai phần linh lực nhưng ông ta vẫn là Phản Hư kỳ! Phong Bạch có thể chất nghịch thiên, tâm pháp và vũ khí hơn người đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể vi phạm quy tắc của trò chơi — tu vi chênh lệch bốn đại cảnh giới!

Phong Bạch mím chặt khóe miệng, bỗng nhiên hơi cúi người về phía trước, nhìn Từ Giác ở đối diện như muốn chọc thủng đối phương.

“Vậy đây là dáng vẻ mà sư thúc tổ nên có khi đối diện với đạo lữ của người khác ư?”

Tác giả có lời muốn nói:※ Các đồng bọn thấy rất khó hiểu Thiện tu là Hoa hòa thượng, khụ khụ

※ Văn này thiết lập Thiện tu cũng có gia đình, giống như những người tu tại gia hoặc là đạo sĩ vẫn cưới vợ sinh con bình thường.

※ Tiểu kịch trường Vô trách nhiệm [trước đó: Cảm giác được chiếc nhẫn gặp nguy hiểm ~]

※ Phương Trường Tín:…… Sư huynh, là huynh tới cứu đệ ư?

※ Tử Đại Giác: Sư huynh?

※ Phương Trường Tín: Lừa người ! Trên đời này trừ sư huynh ra thì làm gì còn ai đến cứu ta?

※ Từ Đại Giác: Tại sao nhẫn lại ở trên tay ngươi?

※ Phương Trường Tín: Sư huynh đối tốt với ta như vậy, đừng rời khỏi ta được không. Huynh bảo ta luyện kiếm ta đã tu luyện, nếu muốn thì thậm chí ta có thể làm nam lô đỉnh cho huynh !

※ Từ Đại Giác: Nam lô đỉnh?

※ Phương Trường Tín: Ừ ! Nếu không tin thì chúng ta thử…

Ngày kế

※ Phương Trường Tín: Sư huynh…[sờ sờ, không thấy gì]

※ Phương Trường Tín: Sư huynh, có phải do ta làm không tốt không…[t﹏t.]~[ta còn có thể học mà]

------oOo------

Chương 114

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiểu súc sinh này đúng thật là…

Phong Thiệu thấy hơi đau đầu. Rõ ràng mấy thập niên gần đây hắn rất tiến bộ, không ngờ cuối cùng vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy. Thế nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Từ Giác đại biến, y còn đang cân nhắc phải chữa lời thế nào thì Phong Bạch đã chẳng thèm quan tâm, một tay ôm lấy eo y muốn ngự kiếm bay lên.

“Đứng lại!”

Lúc nói điều này thì Từ Giác cũng lập tức cưỡi mây bay lên, dù linh lực chưa khôi phục được nhiều nhưng vẫn nhanh chóng chặn trước Phong Bạch. Đôi mắt sâu không thấy đáy của ông ta gần trong gang tấc, bên trong đôi mắt ấy chẳng hề chứa chút xíu cảm tình tốt đẹp nào, ngược lại là sự lạnh lẽo ghim chặt lấy Phong Bạch khiến cho lưng người ta phải thấy nhột.

“Lúc trước ngươi nói: khi linh cảnh dị biến thì ngươi không có ở đây?”

Phong Thiệu sửng sốt, không biết tại sao đối phương lại hỏi những lời này.Y quay mặt nhìn về phía Phong Bạch, Phong Bạch lại chỉ cười khẽ: “Đúng vậy, thì sao?”

“Thật không, vậy tại sao trên kiếm của Minh Tịnh lại có hương Ma Hợp La? Loại hương này chỉ Bồ Đề tự ta mới có. Mấy ngày nay, ta và các đệ tử trong chùa đã đưa hương và Phật khí vào bên trong cảnh tâm của linh cảnh Nam Hoa, chỉ cần kiếm tắm máu sát sinh thì hương Ma Hợp La sẽ quấn mãi trên ấy không hết. Huyết khí càng nồng đậm thì hương sẽ càng mãnh liệt… ” Từ Giác dần nhíu chặt mày. Ông ta lần chuỗi phật châu rồi nhìn về phía Trạm Lô kiếm trong tay Phong Bạch.

Ngụ ý là Phong Bạch không chỉ xâm nhập vào cảnh tâm của linh cảnh mà còn khiến cho Trạm Lô kiếm tắm máu, sát sinh. Về phần giết bao nhiêu người, cứ nhìn sắc mặt của Từ Giác thì cũng có thể đoán được phần nào.

Kiếm tu không thể không sát sinh nhưng kết hợp việc lúc trước Phong Bạch giấu diếm với trạng thái quỷ quyệt hiện giờ của linh cảnh Nam Hoa thì lời nói và hành động của Phong Bạch đều vô cùng đáng nghi… Trong lòng Phong Thiệu trầm xuống, nhưng y không nói gì mà chỉ yên lặng điều tức, lúc này linh lực của y đã khôi phục được một phần mười.

Phản Hư chân quân cố ý phát ra uy áp sẽ giống như có một ngọn núi đang đè nặng xuống, thế mà mặt Phong Bạch vẫn chẳng hề đổi sắc: “Ta không hiểu sư thúc tổ đang nói gì. Không phải việc từng động kiếm và thấy máu trong linh cảnh Nam Hoa là điều hết sức bình thường hay sao?”

“Vậy ư?” Ánh mắt của Từ Giác đã không giấu được tia âm trầm khi nhìn về phía Phong Bạch, ông ta cười cười: “Linh cảnh Nam Hoa bị nổ tung khiến toàn bộ các tu giả đi vào đó đều bỏ mạng. Nếu không phải lúc ấy ngươi còn may mắn sống sót thì ai có thể đi vào cảnh tâm của linh cảnh được nữa?” Không đợi Phong Bạch trả lời thì giọng nói của ông ta đã

tràn đầy sự âm trầm: “Thằng nhóc độc ác, tính mạng của mấy trăm tu giả đâu có chỗ cho ngươi nói dối!”

Dứt lời, chợt có ánh điện như những con rắn dài mảnh quấn quanh ngón tay ông ta. Tử Giác khẽ miết khiến cho cương khí giữa các ngón tay vỡ thành vô số những mũi điện mang nhỏ vụn, chúng đánh tới Phong Bạch với khí thế dời núi lấp biển!

“Lâm, binh, thống!”

Phong Bạch không dám khinh địch, hắn đọc liền ba chữ Chân Ngôn cùng lúc, chợt có vô số kiếm ý sắc nhọn chui ra từ Trạm Lô kiếm tựa như mưa rào rồi đánh thẳng về phía điện mang. Va chạm kịch liệt tạo thành tiếng rít chói tai, kiếm ý như hạt mưa dày đặc khiến cho không trung bị bao phủ trong ánh sáng vàng và trắng.

Từ Giác hơi nhướn mày, đúng là thân thể thần thú của Lữ Minh Tịnh này cũng khá thú vị, không ngờ hắn có thể tiếp được một chiêu của ông ta, dù chiêu này không dốc toàn lực… Tuy nhiên một kiếm đó cũng để ông ta thấy rõ sát ý mãnh liệt của đối phương, quả thật vừa lạnh lẽo lại chẳng mang chút Thiện niệm nào. Cứ nghĩ đến chuyện đối phương có âm mưu giết mấy trăm tu giả thì chút ít lòng yêu mến người tài của ông ta cũng bị mất sạch. Tử Giác chợt bấm tay niệm thần chú nhanh như chớp.

Mắt thấy Từ Giác muốn hạ đòn kết liễu, Phong Thiệu lập tức vận lên toàn bộ ma khí nhưng không phải để giúp Phong Bạch, bởi vì làm thế quá mạo hiểm. Cho dù họ có thể đỡ được một chiêu của Từ Giác vì linh lực của đối phương chưa hồi phục nhưng nếu muốn kéo dài thời gian thì chắc chắn Phong Bạch sẽ không còn sức đánh trả.

Y nhanh chóng ngâm Ma quyết bằng cả mười phần Ma lực của mình, bên dưới chân lập tức ngưng kết ra Ma khí màu đen với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Tiểu Bạch, đi.” Vừa dứt lời, Phong Thiệu liền bắt lấy Phong Bạch còn đang muốn vung kiếm, mạnh mẽ kéo lấy hắn rồi dùng Ma Ảnh Tiềm Bộ để trốn chạy.

Sau khi Từ Giác phát hiện thì lập tức cưỡi mây đuổi theo, thế nhưng linh lực chưa hồi phục mà ông ta lại dùng phần lớn để đối phó với Phong Bạch nên hiện giờ cưỡi mây có phần hơi đuối sức. Đối phương giống như một đám sương mù đen nhanh chóng bay về phương xa, ông ta cố đuổi theo nhưng đã không còn kịp nữa. Nhìn thấy Phong Thiệu một lòng một dạ bảo vệ người nọ chạy trốn, ông ta vô cùng đau lòng: “Thiệu nhi,

ngươi đúng là hồ đồ rồi! Sao có thể nhân từ bảo vệ tên Ma đầu giết người này được!"

Vừa dứt lời, trong đầu ông ta liền hiện ra cảnh Lữ Minh Tịnh thi triển tà pháp hoặc bởi vì sát niệm khó trừ mà đến cuối cùng ngay cả Phong Thiệu cũng phải chết dưới kiếm của hắn… Gần như chẳng thể xua đi được. Dù sao qua một hồi giao chiến vừa rồi, Tử Giác cũng cảm thấy với tu vi Trúc Cơ của Phong Bạch thì chưa chắc không phải là đối thủ của tu giả Kim Đan như Phong Thiệu.

"Ma đầu bậc này, nếu như còn giữ lại trong Tu giới thì ngày sau chắc chắn sẽ trở thành một mầm họa." Từ Giác lặng lẽ nói, giọng điệu vô cùng quyết tuyệt "Không thể giữ kẻ này lại được!"

Ở trấn Thụ Mã cách thành Nam Hoa mấy ngàn dặm có những bãi cỏ xanh mông mông bát ngát, mỗi một cơn gió thổi qua lại khiến chúng khẽ lay động, chập chờn như những gợn sóng lăn tăn. Lẫn trong sắc xanh là những nụ hoa dại nhạt màu, chúng chỉ xuất hiện lác đác nhưng lại mang một vẻ đẹp rực rỡ riêng biệt, làm nổi bật cả một biển xanh rộng lớn vô tận. Mấy con dê đang nhàn nhã gặm cỏ non, cách đó không xa là hai bóng người ngồi song song, đối diện với ánh chiều tà để ngắm cảnh.

Nhìn kĩ lại sẽ thấy một trong hai người đang ngồi xếp bằng, người còn lại muốn nghiêng mình ôm lấy đối phương nhưng lại bị người nọ đẩy ra.

"Tại sao lại giết nhiều người như vậy?" Phong Thiệu hỏi một cách nhẹ nhàng, nhưng dù giọng nói có nhẹ nhàng đến mấy thì vẫn mang vẻ chất vấn.

"Thúc thúc, ta sẽ không giết người lung tung." Bày tay Phong Bạch khẽ vuốt ve hai má của đối phương. Nét mặt hắn vẫn thản nhiên, sau khi nói xong còn nhìn y với vẻ oan ức: "Thúc thúc tin con lừa ngốc kia nhưng lại không tin ta?"

Giọng nói mềm mại đáng thương đến vậy, giống như cơn gió mát giữa ngày xuân tươi đẹp, sự ấm áp truyền đến từ hai má khiến Phong Thiệu chợt nhớ về con hổ ngốc ngây thơ, một lòng một dạ tin tưởng mình lúc trước.

Tất nhiên là y rất tin tưởng Tiểu Bạch, tin tưởng hơn bất kì ai trên đời này, nhưng dường như lý trí của y lại có suy nghĩ khác. Cho nên Phong Thiệu không thể nhìn thẳng ảnh mắt trong veo của hắn mà chỉ quay đầu đi chỗ khác: "Không giống nhau. Giết mấy trăm tu giả, trộm nội đan đoạt tinh huyết nguyên phách, phá vỡ linh cảnh dẫn đến động đất làm liên lụy

hàng ngàn hàng vạn phàm nhân vô tội trong thành… Đây không phải việc ngươi nên làm.” Không phải điều mà Lữ Minh Tịnh sẽ làm. Y không biết một Phong Bạch như vậy.

Trong mắt Phong Bạch hơi lóe sáng, nhưng lập tức đã biến thành sự sắc bén, bắn ra hàn ý khiến người ta phải sợ hãi không thôi: “Nói đến cùng cũng vẫn là do thúc thúc chỉ tin tưởng con lừa ngốc kia.”

Phong Thiệu nhíu mày: “Tiểu Bạch, Từ Giác sư thúc đã là đại năng Phản Hư kỳ, ngươi làm như vậy có coi được không? Ông ấy đã bước vào con đường tu luyện gần ngàn năm, truyền Phật pháp cứu thế nhân, chưa từng làm ra chuyện bất nghĩa nào.” Nói thật, so với rất nhiều Thiện tu miệng nam mô bụng một bồ dao găm của Bồ Đề tự thì dù trong nguyên tác hay ngoài đời thực, không ai có thể chỉ trích bất cứ điều gì về nhân phẩm và tâm tính của Từ Giác.

“Phải, hay cho một kẻ đại lương thiện! Bởi vậy thúc thúc không chỉ thưởng thức mà còn yêu thích lão đúng không? Đúng vậy. Dù bề ngoài thúc thúc có mưu mô tính toán đến đâu đi chăng nữa thì thật ra bản tâm của người chính là như vậy: chẳng có tâm hại người. Cho nên thúc thúc đã không kìm được mà sinh lòng yêu thích với loại người thiện tâm này đúng không? Còn muốn nắm tay hợp tịch với lão nữa?”

Phong Bạch cười lạnh. Ánh mắt vốn lấp lánh của hắn giờ đây đã tràn ngập hận ý, hắn bắt lấy tay Phong Thiệu ép y phải nhìn thẳng mình: “Thúc thúc cảm thấy ta là kẻ giết người không chớp mắt, còn con lừa trọc kia là người đại diện cho chính nghĩa, bởi vậy muốn giúp lão giết ta để thay trời hành đạo chứ gì?”

“Ngươi đang nói cái gì thế?” Phong Thiệu khẽ quát lên, cánh tay bị Phong Bạch nắm chặt đến đau nhức nhưng chẳng thể rút về được, y cả giận nói: “Nếu ta muốn thay trời hành đạo thì sao phải đưa ngươi chạy trốn? Ta chẳng cần làm gì hết, chỉ cần đợi ông ấy hồi phục linh lực thì chắc chắn ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!”

“Nói đến cùng thì thúc thúc vẫn không tin ta.” Đôi mắt màu vàng kim của Phong Bạch chợt như đang mỉm cười nhưng khi nhìn kỹ lại chứa sự lạnh lẽo buốt thấu xương, không hề có ý cười ở trong đó “Được, là do ta tự mình đa tình. Dù sao con lừa trọc kia cũng là đại năng Phản Hư kỳ, một Trúc Cơ như ta đâu thể so sánh được? Khó trách thúc thúc đứng núi này trông núi nọ.”

Nói xong, Phong Bạch buông tay Phong Thiệu ra rồi đứng dậy, đoan đoan chính chính bái lạy y: “Vậy xin cảm tạ ân tình tha mạng của thúc

thúc. Người hãy cứ hợp tịch với con lừa trọc kia đi.” Nói xong liền cất bước đi, nâng tay muốn ngự kiếm.

Phong Thiệu nghe thấy giọng điệu này, cho dù vẫn đang nổi trận lôi đình thì cũng phải giữ hắn lại trước. Nếu không với bản tính cố chấp của tiểu súc sinh này, cho dù mấy năm nay nhìn như đã cải thiện tốt hơn nhưng cũng chẳng biết hắn sẽ làm ra những chuyện gì!

“Ngươi tưởng mình vẫn là thằng nhóc ba tuổi đấy hả! Còn dỗi như vậy!” Phong Thiệu bắt lấy cánh tay hắn. Phong Bạch quay đầu cười nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng: “Là ngươi coi ta như đứa trẻ ba tuổi mới đúng. Cứ như ta chỉ là tiểu bối chứ chẳng phải đạo lữ sóng vai với ngươi, là ái nhân mà ngươi không thể thiếu được. Nếu không sao ngươi lại tin con lừa trọc kia như vậy?”

Dù biết Phong Bạch chỉ đang nói lẫy nhưng những lời này lại khiến trong lòng Phong Thiệu cảm thấy kích động, có lẽ do hắn nói cũng đúng. Mỗi khi đối diện với Phong Bạch thì y đều mang một chút tâm tính của trưởng bối. Cho dù hai người đã thân mật với nhau suốt vài thập niên nhưng hình bóng lúc Phong Bạch còn thơ ấu rồi trở thành thiếu niên đến thanh niên đều hiện rõ ràng trước mắt y…

Từ sâu thẳm trong đáy lòng, Phong Thiệu vẫn không thể hoàn toàn coi hắn là một người bình đẳng với mình. Y tự kiểm điểm lại bản thân, thế nhưng điều này cũng chẳng liên quan đến việc y có tin tưởng Phong Bạch hay không. Tình cảm là tình cảm, lý trí là lý trí.

“Tiểu Bạch, ngươi hãy nghe ta nói. Ta tin nguyên nhân của Từ Giác sư thúc chắc chắn không giống như ngươi đang suy diễn. Ngươi hãy nghĩ kĩ lại chút đi, ông ấy có vô duyên vô cớ chất vấn ngươi không? Ông ấy đã nói rõ ngọn nguồn từ đầu đến cuối rồi. Còn ngươi, ngoài việc phủ nhận thì ngươi có muốn giải thích điều gì với ta không?” Thái độ của y rất ôn hòa, dịu dàng nắm lấy hai tay đối phương. Nếu không phải Phong Bạch đã cao hơn y nửa cái đầu thì y càng muốn đỡ vai của đối phương hơn.

Khóe mắt tinh tế của Phong Bạch hơi nheo lại. Tương phản với sự dịu dàng của Phong Thiệu, thái độ của hắn rất ương ngạnh: “Ta không muốn giải thích điều gì. Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có tin ta không?”

Phong Thiệu chợt giật mình ngẩn ra, y hơi rùng mình: “Ngươi không hề giải thích bất cứ điều gì thì muốn ta phải tin ngươi như thế nào?”

Phong Bạch cười lạnh: “Trong lòng ngươi đã có nhận định rồi, cần gì ta phải giải thích nữa.”

“Ngươi –” Phong Thiệu chán nản. Phong Bạch buông tay y ra, nói với vẻ lạnh lùng: “Thúc thúc nhìn ta như vậy chứng tỏ đã nhận định ta là Ma đầu giết người. Nếu ta không giết hàng trăm người thì chẳng phải đã phụ lại thúc thúc rồi ư! Nếu không thì sao thúc thúc có thể thoải mái vứt bỏ ta để song túc song phi với con lừa trọc kia được!” Khi hắn nói chuyện, Trạm Lô kiếm đã phát ra những tiếng ong ong rung động tràn ngập sát khí, khiến cho tim gan người ta phát lạnh.

“Ngươi điên rồi phải không!” Nếu là người khác, có lẽ Phong Thiệu đã chẳng thèm để ý đến mấy lời giận lẫy thế này đâu, nhưng với tính cách của Phong Bạch thì chuyện gì hắn cũng có thể làm được! Huống chi, ngoài chuyện năm ấy khi hai người gặp lại, y đã được chứng kiến sự cố chấp của đối phương, nhưng mấy thập niên gần đây y chưa từng thấy Phong Bạch bị chọc giận như vậy bao giờ.

Trong lòng y chợt thấy hơi mềm nhũn, thốt ra: “Ta chỉ song túc song phi với ngươi thôi. Phần tâm ý này chưa bao giờ thay đổi, sau này cũng không.”

Băng lạnh trong mắt Phong Bạch đã tan chảy nhưng hắn cũng chỉ quét mắt nhìn Phong Thiệu. Tay hắn bóp chặt lấy cằm y, cười nhẹ nói: “Phải không? Đây là lần đầu tiên thúc thúc nói với ta như vậy, ta có nên tin tưởng thúc thúc không? Ngay cả khi con lừa trọc kia đứng trước mặt ta nói muốn hợp tịch với thúc thúc, còn thúc thúc thì chẳng hề cự tuyệt?”

“Ta cũng không ngờ ông ấy lại đột nhiên… ”

“Phải, ngươi không biết. Phương sư đệ của ngươi, Hoàng Minh Hiên kia, còn cả con lừa trọc này, tất cả đều do bọn họ tự tìm đến.”

“Không phải ta không muốn cự tuyệt, nhưng ngươi cũng biết ông ấy và sư tôn ta… ”

“Phải, ông ta với Thái Dần sư tổ có giao tình thâm sâu. Ngươi sợ lão biết mối quan hệ của chúng ta thì sư tổ cũng sẽ biết. Nhưng thế thì sao nào, ngươi còn định giấu diếm đến bao giờ?”

“Ta không định giấu giếm, ta chỉ băn khoăn…”

“Phải. Ngươi băn khoăn thứ này, ngươi băn khoăn thứ kia, tất cả cũng chỉ bởi vì ngươi chưa từng băn khoăn đến ta.”

Lần đầu tiên Phong Thiệu bị ép hỏi đến á khẩu không trả lời được. Đúng là y có rất nhiều điều băn khoăn, nhưng bây giờ nói ra mới phát hiện thì

ra chúng lại nực cười đến vậy. Y băn khoăn rất nhiều thứ nhưng lại không hề băn khoăn đến Phong Bạch. Với Phong Bạch mà nói, y là một đạo lữ không quá tốt.

Không, phải là rất không tốt.

Lần đầu tiên Phong Thiệu cảm thấy chột dạ đến độ chẳng thể thốt ra được những lời nói dối để dỗ dành người khác.

Đối diện với Phong Thiệu đang không nói nên lời, trên khuôn mặt luôn được khống chế mọi biểu cảm một cách tự nhiên lại chợt hiện lên chút hổ thẹn khó giấu. Phong Bạch hơi cong môi, bàn tay tăng thêm lực khiến đối phương hơi đau đớn. Y lơ đãng kêu một tiếng "Ân" làm ngón tay của Phong Bạch lại từ từ di chuyển, khẽ mơn trớn đôi gò má y, sau đó là cánh môi mềm, rồi bất ngờ cắn lên nó.

Phong Thiệu cũng không cự tuyệt, thậm chí còn phối hợp hơn so với bình thường. Y buông thả mọi thứ, để mặc đối phương như một kẻ cướp hoành hành trong khoang miệng của mình mà không hề gặp chút trắc trở nào. Sau một phen đốt nhà cướp của, đôi môi của Phong Thiệu đã sưng đỏ không chịu nổi, dường như tỏa ra hương vị tình dục khó tả, đẹp mà gợi cảm.

Dù Phong Thiệu không tự nhận ra những điều đó nhưng y cũng là một người trưởng thành, cho nên sẽ không trốn tránh vấn đề. Chẳng hạn như lúc trước Phong Bạch chất vấn thái độ của y với chuyện đạo lữ, hay như vừa rồi Phong Bạch nói khiến y phải á khẩu chẳng thể trả lời được, tất cả những điều này y không hề cảm thấy đó là lỗi của đối phương. Phong Thiệu cảm thấy tất cả là do mình đã xem nhẹ mọi vấn đề.

Có lẽ là do y đã chưa làm tròn bổn phận của một người đạo lữ với Phong Bạch. Phong Thiệu cảm thấy xấu hổ vì lúc trước cứ luôn tự cho là mình đúng, thậm chí y còn thấy rất tự trách và đau lòng… Y ôm lấy Phong Bạch, khẽ thở dài: "Tiểu Bạch, lúc trước là do ta không tốt. Ta đã quen gánh vác một mình cho nên không hề để tâm đến cảm nhận của ngươi. Sau này sẽ không như vậy nữa."

Nói xong y khẽ hôn lên cằm Phong Bạch: "Ta sẽ truyền phi hạc về tông môn để nói cho sư tôn và toàn bộ Côn Luân biết: chúng ta là đạo lữ song tu, có được không?"

Trong lòng Phong Bạch chợt bị kìm lại, dường như tại một khoảnh khắc hắn đã quên mất ý định ban đầu của mình, nhưng giông bão trong đôi mắt vàng kim cũng dần khôi phục thành sự bình tĩnh, bởi vì hắn biết như

thế này vẫn chưa đủ. Phong Bạch ôm lấy eo lưng thon thả rắn chắc của Phong Thiệu, một nụ hôn chợt ập xuống nhưng tay hắn lại biến thành vuốt thú, đuôi hổ cũng chọt vào đạo bào của Phong Thiệu.

"Ngươi…" Dù y đã tương đối quen thuộc với thú hình của Phong Bạch nhưng đó là những lúc hai người đã hoàn toàn động tình, chìm đắm trong dục vọng. Hiện giờ chỉ vừa mới bắt đầu mà Phong Bạch đã không biết kiềm chế như vậy khiến Phong Thiệu hơi lộ vẻ trốn tránh, nhắm mắt không nhìn hắn.

"Thúc thúc vẫn không thể thừa nhận việc mình thân thiết với một con súc sinh ư?" Giọng điệu của Phong Bạch rất ác liệt, hắn miết chặt cằm của đối phương: "Ngươi có dám mở mắt nhìn ta không, nhìn kĩ móng vuốt của ta, nhìn kỹ đuôi của ta, ngươi có dám không? Thật ra thúc thúc vẫn không thể thc sự thừa nhận ta đúng không? Không thể thừa nhận tất cả mọi thứ của ta?"

Nói xong, Phong Bạch còn cười nhạo một tiếng: "Nếu là như vậy thì cần gì thúc thúc phải nói tâm ý của mình chưa từng thay đổi? Không thể thực sự thừa nhận ta thì cũng xứng gọi là tâm ý ư?"

Sắc mặt của Phong Thiệu từ đỏ hồng chuyển thành trắng bệch, khi nghe đến đó thì rốt cuộc đã không thể nhịn được nữa. Y nhìn thẳng hắn: "Không xứng? Ngươi nói ta không xứng? Ngay cả sau khi ta biết ngươi là… Ngươi là ngươi mà ta còn dám liều lĩnh như vậy, thì phần tâm ý này chẳng có gì gọi là không xứng."

Dù không lộ sự giận giữ nhưng Phong Bạch vẫn nghe ra được thúc thúc đang tức giận, về phần tại sao lại giận thì có lẽ là liên quan đến việc thúc thúc đang định nói nhưng lại thôi, trong thoáng chốc hắn vẫn chưa đoán ra được đó là chuyện gì.

Phong Bạch nheo mắt, lúc đang muốn nói tiếp thì Phong Thiệu lại đột nhiên kéo móng vuốt của hắn xé rách đạo bào trên lồng ngực mình. Sắc mặt của y vô cùng khiên định, ngược lại khiến Phong Bạch phải lập tức thu lại vuốt nhọn của mình.

"Nào, đến đi, chỉ cần là ngươi thì có gì mà ta không thể chấp nhận, đến đây!" Đôi mắt Phong Thiệu đã đỏ bừng, dường như hơi mất khống chế. Thậm chí y còn kéo lấy đuôi hổ của đối phương phủ xuống thân dưới của mình, cho dù cảm giác mềm mại bông xốp này khiến y hơi run rẩy, nhưng y vẫn chẳng chịu dừng tay. Sau khi cảm thấy không đến nỗi chán ghét như mình vẫn lo sợ thì thậm chí y còn tỏ ra ngoan độc: "Cho dù

ngươi có biến hoàn toàn thành một con hổ thì ta cũng chẳng có gì mà không thể chấp nhận!"

Phong Bạch đã hoàn toàn không che dấu được ý cười của mình nữa, hắn bị lời nói này kích thích đến độ chỗ thân dưới đã hưng phấn dựng thẳng. Có điều hắn không hề nóng vội lập tức ăn sạch vị thúc thúc đang đỏ bừng mặt, trông vô cùng ngon miệng kia, thậm chí còn cố gắng kìm nén bỏ qua miếng mồi nhân thú giao hoan. Hắn vẫn nhớ rõ thúc thúc đã từng dạy: Muốn đạt được mục đích cuối cùng thì không thể vội vàng, không thể nói ra miệng. Chậm rãi dùng mưu kế để dẫn dắt từng bước, khiến cho quân định rơi vào trong lọ mới là thượng sách.

Sự thật đã chứng minh thúc thúc luôn đúng, Phong Bạch nghĩ thầm trong lòng. Trên mặt hắn đã không còn lạnh lẽo như lúc trước, thậm chí biến thành vẻ mặt mềm mại, đáng yêu như một đứa trẻ. Hắn nhìn Phong Thiệu, giọng điệu lưỡng lự: "Thúc thúc nói thật ư? Chỉ cần là ta thì thúc thúc có thể thừa nhận toàn bộ?"

Tuy rằng cảm thấy đối phương đang ám chỉ chuyện nhân thú giao hoan nhưng Phong Thiệu cũng không thể nói ra lời phủ định với Phong Bạch được nữa. Huống chi những lời đó cũng là do chính miệng y tự nói ra… Nếu là Phong Bạch, có lẽ trong hình thú, hình thú… Rốt cuộc y vẫn kiên trì gật đầu: "Chỉ cần là ngươi thì ta có thể chấp nhận tất cả."

Ánh mắt của Phong Bạch chợt lóe sáng, vẫn tiếp tục giữ vẻ mặt trẻ con: "Cho dù ta làm gì, chỉ cần là ta thì thúc thúc đều chấp nhận?"

Phong Thiệu chợt thấy phía sau đau đớn nhưng vẫn cắn răng gật đầu "Phải."

"Nói miệng thì không có bằng chứng, ngươi dám thề không?"

Nếu là trước đây thì chắc chắn Phong Thiệu đã không cho hắn cơ hội bốc đồng như vậy, nhưng chẳng biết lúc này bị làm sao, một hồi vừa rồi khiến y không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của đối phương. Mà thôi, y cũng không hề nói dối, cho nên Phong Thiệu đã dùng tinh huyết nguyên phách để thề, cho dù Phong Bạch có làm gì thì y vẫn chấp nhận, tâm ý không bao giờ thay đổi.

Phong Bạch đột ngột cúi người khiến Phong Thiệu muốn lùi lại theo bản năng nhưng chợt rơi vào một vòng tay ấm áp, không phải vuốt hổ! Y hơi thở hắt ra. Phong Bạch khẽ cười nhìn y rồi cúi người hôn xuống…

Lần hoan ái này mặc dù Phong Thiệu có hơi lo sợ nhưng cũng may Phong Bạch không thật sự muốn y thực hiện. Không phải y chỉ nói

miệng cho qua mà là cần một khoảng thời gian để từ từ thích ứng. Y không hề diễn trò. Phong Thiệu thật sự muốn bắt đầu học cách coi Phong Bạch là đạo lữ của mình, cũng muốn dùng thái độ của một đạo lữ để ở cùng với hắn.

“Thúc thúc, ngươi tin ta không?”

“Hả? Cái gì?”

“Chuyện linh cảnh Nam Hoa.”

“Cái đó…” Phong Thiệu xoa trán, nhìn về phía Phong Bạch. Mắt vàng của Phong Bạch trong veo thấy đáy. Y nhớ về những lần hắn cố chấp, nổi tính trẻ con dỗi hờn… Có lẽ dù Phong Bạch có chút tùy hứng và có những điểm không tốt nhưng dù sao hắn cũng là Lữ Minh Tịnh, hắn sẽ không làm ra những chuyện như vậy.

“Ta tin ngươi.”

“Không cần ta giải thích ư?”

“Ngươi sẽ giải thích ư?”

“Không.”

“Ta vẫn tin ngươi.”

Phong Bạch mạnh mẽ ôm ngang lấy Phong Thiệu, thành kính hôn lên mi tâm của đối phương: “Thúc thúc, ngươi phải nhớ kỹ những lời ngươi đã thề.” Nói xong hắn lấy ra một chiếc nhẫn màu bạc rồi đeo lên ngón tay của Phong Thiệu.

Dù nhìn chiếc nhẫn đó rất bình thương nhưng lại vừa khít với ngón tay. Phong Thiệu chợt cảm thấy có một luồng linh lực mạnh mẽ đang sục sôi, nếu không phải hiện giờ linh lực của y đã hồi phục được hơn phân nửa thì sợ là y đã bị ép đến độ khó lòng hít thở, không chịu nổi áp lực.

“Đây là thứ gì?”

“Bồi thường cho ngươi. Về sau chỉ được đeo thứ này thôi, ở bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng không được tháo ra.”

Trong lòng Phong Thiệu vẫn còn nghi hoặc. Chiếc nhẫn này không hề giống vật phàm, hơn nữa linh khí của nó dao động rất đặc biệt… Cũng rất quỷ dị… Nhưng khi nghe thấy Phong Bạch nói vậy lại khiến y nhớ đến sự cố liên quan tới chiếc nhẫn của Tử Giác. lúc này cũng thả lỏng rồi cười gật đầu: “Biết rồi, tiểu súc sinh.”

------oOo------

Chương 115

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi trơ mắt nhìn Phong Thiệu đưa Lữ Minh Tịnh bỏ chạy, Từ Giác đành phải quay về phế tích linh cảnh Nam Hoa. Đứng ở trên cao nhìn xuống, vốn linh cảnh bị phá hủy lần đầu đã trở thành những mảng tường đổ nát, sau khi hứng chịu lần động đất thứ hai thì hoàn toàn biến thành một phế tích. Không chỉ có linh cảnh Nam Hoa mà thành trấn bốn phía xung quanh nó cũng bị sụt lún nghiêm trọng, những dãy núi bị đứt ngang rồi đổ xuống chặn lại dòng chảy của sông. Dù không rõ những tán tu muốn phát tài nhờ xác người chết lúc trước có còn sống hay không nhưng ít nhất đã có rất nhiều phàm nhân vô tội bị liên lụy.

Từ Giác quá quan tâm, sau khi cứu các đệ tử trong chùa bị kẹt ở phế tích linh cảnh, ông ta lại dẫn bọn họ đi cứu những phàm nhân vẫn đang bị vùi lấp trong đống đổ nát và trôi nổi trên sông.

Tuy Bồ Đề tự thường truyền bá Phật pháp từ bi nhưng dù sao những đệ tử Thiện tu này cũng chẳng phải Phật thật, hễ là người ắt sẽ có lòng riêng. Lúc này đối diện với trưởng lão trong chùa nên họ không dám cãi lời, nhưng vẫn có đệ tử dị nghị: "Trưởng lão, sống chết của phàm nhân do mệnh trời. Không chỉ Huệ Nhân đại sư huynh của chùa chúng ta không chỉ đột tử một cách kỳ lạ, bị lấy mất hai thứ Hồn, Đan mà những đệ tử theo lệnh đến đây điều tra cũng bị thương vong vài người, bây giờ chỉ còn lại có nửa nhân số. Chẳng phải chúng ta nên điều tra rõ ngọn nguồn của việc linh cảnh bị phá hủy đầy kỳ lạ trước, để an ủi linh hồn của các đệ tử trên trời cao chứ ạ?"

"Người chết cũng đã chết rồi, những phàm nhân này còn đang sống sờ sờ ra đấy, nào có đạo lý thấy chết mà không cứu." Từ Giác nói xong thì cưỡi mây hạ xuống. Ông ta đưa tay hái một chiếc lá sậy nhỏ, chiếc lá gặp nước thì chợt biến lớn gấp mấy chục lần, giống như một con thuyền lênh đênh giữa dòng nước. Tử Giác đứng giữa dòng sông lớn đang chảy siết, vận linh lực để vớt hết những người phàm nhân đang không ngừng kêu cứu ở trong nước lên chiếc thuyền lá…

Trưởng lão còn như vậy thì các đệ tử khác không thể không làm theo. Người dùng pháp khí, kẻ dùng linh lực nhập vào làn nước và đống đổ nát của phế tích để nhanh chóng cứu những người bị thương ra khỏi đó.

Sau mấy ngày cứu giúp chúng sinh, tất cả mọi người ở những thành trấn xung quanh đó đều coi đám người Tử Giác là Lạ Ma hạ phàm, ai cũng nói muốn xây miếu thờ để cung phụng bọn họ. Đến khi nhóm người Từ Giác cưỡi mây rời đi, tất cả mọi người đều quỳ xuống vái chào.

Từ Giác và ba, bốn đệ tử khác trở lại phế tích của linh cảnh Nam Hoa, khi tra xét đến phần tâm trận thì chợt phát hiện ra những dấu vết bị thiêu hủy, chắc chắn nơi này đã từng được dựng một trận pháp nào đó. Tuy nhiên tất cả đều đã bị thiêu hủy sạch sẽ cho nên không thể đoán được người phía sau màn có ý định làm gì.

Dù Từ Giác đã nhận định chắc chắn những việc này có liên quan đến Lữ Minh Tịnh, nhưng ông ta không cho rằng chỉ có một mình hắn đứng phía sau. Bởi vì tuổi tác của Lữ Minh Tịnh còn quá trẻ, tu vi lại thấp, dù hắn có tư chất và thực lực phi phàm nhưng cũng không thể giết hết mấy trăm tu giả cùng một lúc được. Huống chi trong những tu giả này có không ít người tu vi cấp cao.

Tra xét muộn mấy ngày cho nên Từ Giác không nghĩ mình có thể tra ra được thứ gì ở tâm trận, không ngờ chậm mấy ngày cũng vẫn có chỗ tốt của chậm mấy ngày. Vào lúc bọn họ đều nghĩ là sẽ chẳng thu hoạch được gì, trong tâm trận trống rỗng bỗng ánh lên từng luồng sáng rực rỡ, linh lực hơi dao động. Sau đó không lâu bỗng có mấy đường phù văn lóe lên, chợt có một thi thể xuất hiện ở đó.

Có điều đám người Từ Giác nhanh chóng phát hiện đó không phải là thi thể, chỉ là đang nằm như một xác chết mà thôi. Khắp người kẻ đó toàn là máu nhưng vẫn còn một hơi thở mỏng manh, chưa chết hẳn.

“Là ngươi?” Từ Giác nhìn chăm chú. Dù trông cả người hắn vô cùng thảm hại nhưng vì cũng có duyên gặp gỡ vài lần nên ông ta vẫn nhận ra đây là ai: “Trừ Hoa. Tại sao ngươi lại ở đây?”

Trận pháp Di Hình Đổi Ảnh phải hao tổn rất lớn, huống chi Trừ Hòa còn dùng trong giây phút mành chỉ treo chuông. Mặc dù lão đã biến hóa sắc thân của mình trong mấy ngày nhưng vẫn không thể trốn thoát được. Nội đan của lão đã bị đoạt đi, tinh huyết nguyên phách lại bị tổn thất mất hơn phân nửa… Cũng may dù tu vi bị hủy hoàn toàn chẳng còn lại gì nhưng người thì vẫn tránh được một kiếp, vẫn còn sống.

Trừ Hoa cố gắng mở mắt, cũng nhận ra đối phương là ai. Mấy thập niên trước lão ta từng giúp Bồ Đề tự giải cấm chế, lúc ấy người phụ trách chính là vị trưởng lão này. May là gặp ông ta, may là người của Bồ Đề tự. Trong lòng lão hơi thả lỏng, cố gắng bái nói: “Thượng sư! Ta chỉ

muốn đến đây để tầm bảo, không ngờ lại gặp linh cảnh bị hủy, cũng may nhờ có trận pháp độc môn mới giữ được một mạng."

Từ Giác thì không tin lời nói của đối phương, bởi vì ông ta ngửi được hương Ma Hợp La trên người của Trừ Hoa. Trong mắt ông ta chợt hiện ý lạnh, lập tức có một mũi điện mang gào thét bắn ra rồi dừng ngay sát mí mắt của Trừ Hoa, chỉ một chút nữa thôi là hắn sẽ bị điện mang xuyên thủng giết chết. Lúc này lão đã vô cùng suy yếu rồi, đừng nói là sử dụng linh lực, ngay cả cử động thân thể một chút thôi cũng rất khó khăn.

"Thượng sư ! Tại sao thượng sư làm vậy!" Sắc mặt của Trừ Hoa đã kinh hãi đến trắng bệch, mọi người luôn nói Bồ Đề tự rất lương thiện…

Dường như Từ Giác cũng nhìn thấu được suy nghĩ của đối phương, ông ta rũ mắt nhìn lão, nói một cách chậm rãi: "Tuy Bồ Đề tự của ta không thích sát sinh nhưng với những loại người mang tội ác tày trời như thế này thì từ trước đến giờ chưa từng nương tay. Nếu ngươi còn dám giấu diếm, bản chân quân sẽ bổ nát chút hồn phách còn sót lại của ngươi, sau đó sưu hồn thì ắt sẽ biết được trước đó rốt cuộc ngươi đã làm những chuyện gì."

Tim của Trừ Hoa đập thình thích nhưng ngoài việc đồng ý ra thì chẳng còn cách nào khác, sau đó lão ta liền thành thật kể lại mọi chuyện.

Thì ra hai năm trước, sau khi Trừ Hoa giúp Phiêu Miểu tông dựng một đại trận pháp thì cũng có được một bảo thiếp để đi vào linh cảnh Nam Hoa. Dù lão đã đã Kết Anh, đồng thời còn là một đại Trận sư nổi tiếng của Cửu Châu nhưng cũng chỉ là người của thế gia, không thể so sánh với tài nguyên mà đệ tử trong tứ tông có được đạt được, cho nên lúc lấy được bảo thiếp thì lão đã rất vui sướng. Sau khi đi vào linh cảnh, Trừ Hoa đã lợi dụng những ưu thế trận pháp của bản thân để quét sạch một vài đối thủ, thu hoạch được một ít linh tài dị bảo.

Nhưng không ngờ một ngày nọ, trong linh cảnh bỗng xuất hiện luồng dao động linh khí rất lớn, cuồn cuộn như sóng biển khiến cho chúng tu giả rất phấn khởi. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng có kỳ trân dị bảo xuất hiện, bởi vậy không hẹn mà cùng chạy về nơi linh khí dồi dào nhất. Những tu giả cấp thấp còn chẳng thể đến gần nhưng dù sao Trừ Hoa cũng là Nguyên Anh kỳ, cuối cùng có hơn mười tu sĩ Nguyên Anh kỳ đi đến gần nơi đó…

"Lúc ấy chúng ta không biết đó là thứ gì, lại không thể thức tảo được, chỉ đoán chắc chắn nó là bảo vật. Thế nhưng mọi người thi triển tất cả các loại công phu đều không thể đột phá được uy áp của vật kia, mãi cho tới

khi linh khí tan hết thì chúng ta mới phát hiện bảo vật đã nằm trong túi của người khác đều." Trong giọng nói của Trừ Hoa còn ẩn chứ sự tiếc hận và vô cùng hâm mộ. Lão ta nói tiếp: "Không, thực ra đó không phải người mà là một con hổ, một con linh thú Bạch Hổ cấp năm!"

Nghe đến đó, Từ Giác chợt nhíu mày. Tất nhiên ông ta đã đoán ra thân phận của con Bạch Hổ này, chẳng ai khác ngoài Lữ Minh Tịnh.

"Dù đó là một con thánh thú cấp cao nhưng chúng ta cũng đều là tu giả Nguyên Anh kỳ, đâu thể trơ mắt nhìn một con súc sinh chiếm của hời lớn như vậy được. Vậy nên chẳng biết là ai khởi đầu nhưng sau đó tất cả mọi người đều chen chúc xông lên, mục tiêu là túi gấm trên cổ con Bạch Hổ." Nói đến đoạt bảo, tuy râu tóc của Trừ Hoa đã bạc trắng, vẻ mặt già nua chẳng có chút hồng hào nhưng đây cũng là chuyện rất thường gặp trong giới Tu chân. Quyền sở hữu bảo vật phải do người có thực lực quyết định.

Từ Giác hơi giật mình: "Hơn mười Nguyên Anh mà vẫn để hắn chạy thoát được?"

"Vì sao thượng sư lại biết nó đã chạy thoát?"

Trừ Hoa cũng rất ngạc nhiên nhưng không hỏi tiếp, chỉ đoán có lẽ Tử Giác đã biết được gì đó từ trước, vì vậy lão lại nói tiếp: "Có thể là do khinh địch, nhưng đúng là con Bạch Hổ kia rất mạnh. Mặc dù đám chúng ta không cùng hợp lực nhưng hơn mười người tấn công một mình nó, sắc thân của con Bạch Hổ đã chẳng còn chỗ nào lành lặn, nếu là người bình thường thì chắc phải chết mấy trăm lần rồi. Không rõ có phải do nó là mãnh thú hay không mà dù bị thương nặng đến vậy nhưng dáng vẻ hung thần của nó không hề giảm bớt, đến chết vẫn muốn cắn chặt lấy túi gấm. Cuối cùng nó còn giết sáu, bảy người bên pha ta rồi mang theo vết thương nặng chạy trốn mất dạng."

Hai năm trước bị hơn mười tu giả Nguyên Anh đánh trọng thương, không ngờ còn giết được sáu, bảy người bên phía đối phương. Vậy cũng đành, nhưng sau khi hắn bị thương nặng như thế mà vẫn chạy thoát được… Quan trọng hơn ở chỗ hai năm sau, cũng chính vào mấy ngày trước, lúc ông ta nhìn thấy Lữ Minh Tịnh thì kiếm ý của đối phương không hề có vẻ đã từng bị trọng thương sắc thân hay pháp thân.

Nếu không phải Tử Giác tận mắt nhìn thấy Lữ Minh Tịnh biến thành thánh thú Bạch Hổ cấp năm thì sợ rằng ông ta đã không thể tin được trên đời lại có chuyện nghịch thiên đến vậy — Ngay cả một đại năng Phản Hư kỳ như ông ta cũng không thể chữa trị sắc thân pháp thân bị thương

nặng trong vòng hai năm thành dáng vẻ không hề tổn hao gì như vậy, càng khỏi nói đến chuyện không tổn hại đạo cơ.

Dường như Từ Giác có phần đăm chiêu còn Trừ Hoa thì cứ luôn miệng thán phục, sau đó mới nói tiếp: "Bởi vì không đoạt được báu vật nên đám bọn ta cũng dần tản ra để tầm bảo trong tiên cảnh. Sau khi qua rất nhiều cửa, ước chừng khoảng một năm sau thì chúng ta mới phát hiện dường như mọi người không thể rời khỏi linh cảnh được nữa. Đám tu giả kẹt trong linh cảnh đều nổi trận lôi đình, mà đúng lúc ấy các cánh cửa ở những cấp độ khác nhau cũng bắt đầu không ổn định khiến tu giả cấp cao và cấp thấp cùng được dẫn đến một nơi, bởi vậy cũng nổ ra rất nhiều trận tranh đấu đổ máu. Ta cảm nhận thấy có điều gì đó bất thường nên mới đi tới vùng biên của linh cảnh để điều tra, cuối cùng phát hiện ra vài tên Ma tu… "

"Ma tu?" Từ Giác chợt nhớ đến lời kể của con linh sủng nhà Phong Thiệu, chẳng phải lúc ấy cái đứa tên Nguyên Hạo cũng bị một gã Ma tu bắt đi đấy thôi? Cùng xuất hiện ở linh cảnh Nam Hoa, có lẽ là đồng bọn?

Trừ Hoa gật đầu: "Thì ra do đám Ma tu đã động tay vào trận truyền tống ở biên giới linh cảnh, không quá phức tạp, nhưng đúng lúc ta đang định giải trừ thì lại bị một Ma tu bắt gặp. Hơn nữa, không ngờ gã còn biết ta."

Từ Giác nhướn mày: "Dù sao ngươi cũng là Trận pháp Tông sư nổi tiếng nhất của Cửu Châu, bị người ta nhận ra cũng đâu có gì kỳ lạ."

Trừ hoa cười gượng mấy tiếng, đáp lại: "Thượng sư nói thế là đang giễu cợt ta rồi. Dù ta có chút danh tiếng nhưng cũng chưa từng tiếp xúc với Ma tu… Sao đối phương chỉ mới liếc mắt đã nhận ra được?" Lão chẳng thể nào hiểu nổi tại sao tên Ma tu kia lại nhận ra mình, cứ như trước đây gã đã từng gặp lão vậy.

Có điều Trừ Hoa không nghĩ sâu thêm mà tiếp tục nói: "Tên Ma tu cầm đầu nhận ra ta cho nên không giết, gã còn đưa ta đến nơi này."

Nơi này trong lời của Trừ Hoa tất nhiên là chỗ mà lão và đám người Tử Giác đang đứng – Tâm trận của linh cảnh Nam Hoa. Tâm trận của bí cảnh và linh cảnh không phải nơi dễ đi vào, cho dù một Trận pháp sư cao cường như Trừ Hoa cũng không thể tùy ý giải trừ cấm chế trong đó để đi vào tâm trận.

Trừ Hoa luôn một lòng hướng về những trận pháp tinh diệu, lúc nói đến đây thì đôi mắt của ông ta chợt sáng rực: "Nhìn tên Ma tu kia rất không đơn giản, ta không kìm được nên đã hỏi gã dùng cách gì để phá hủy cấm

chế ở nơi này, không ngờ gã nói rằng có một vị bằng hữu của gã đã dùng sức mạnh để giải trừ cấm chế. Sau đó gã đưa ta đi gặp người bằng hữu đó."

Từ Giác mơ hồ suy đoán người bằng hữu của tên Ma tu kia cũng chính là người đứng sau màn của toàn bộ mọi chuyện ở linh cảnh Nam Hoa. Ngoài ra, một người chỉ dùng sức mạnh đơn thuần đã có thể giải trừ cấm chế của linh cảnh Nam Hoa với lịch sử hơn ngàn năm, ông ta cũng làm được nhưng cực kì cố sức. Đối phương có thể giải trừ dễ dàng chứng tỏ thực lực tu vi tuyệt không phải hạng tầm thường, ít nhất cũng ngang với ông ta hoặc hơn, là nhân vật cấp bậc Ma Tôn.

"Đó là ai? Cũng là Ma tu ư?"

Trừ Hoa lắc đầu: "Đó cũng là một người trẻ tuổi, trông không giống Ma tu bởi vì ta không hề cảm nhận được ma khí trên người hắn. Có điều, ta cũng không cảm nhận được ma khí trên người gã Ma tu cầm đầu. Nếu không phải trên cánh tay gã có hắc khí quấn quanh cộng với mấy tên người hầu tỏa ra Ma khí nồng đậm thì sợ là ta cũng không thể suy đoán ra thân phận Ma tu của gã."

Không ngờ còn có thể che giấu được ma khí… Trong lòng Từ Giác khẽ động, ông ta nghĩ tới Phong Thiệu. Phong Thiệu cũng là Ma tu, cũng không hề cảm nhận được ma khí trên người y, ngược lại rất giống với kẻ này. Vừa nghĩ như vậy, trong đầu ông ta như chạm được vào những đầu mối và sự liên kết giữa chúng, tựa như có một tấm lưới lớn đang bao trùm hết thảy khiến cho người ta phải bất an trong lòng.

"Bọn họ muốn ngươi làm gì?" Từ Giác hỏi. Ông ta không nghĩ đám Ma tu này sẽ nhân từ nương tay với kẻ khác, chẳng qua nhận ra Trừ Hoa nên mới tha cho lão một mạng, tất nhiên là có chỗ cần dùng đến lão.

Tác giả có lời muốn nói:※ tiểu kịch trường

※ Tác giả: Phong Tiểu Thiệu và Phong Tiểu Bạch cãi nhau thì làm sao bây giờ?

※ Hà Tiểu Loan: Đi lấy lòng sư nương, nói cho sư nương biết sư tôn tốt như thế nào.

※ Tác giả: Kết quả sau đó?

※ Hà Tiểu Loan: Kết quả ta bị bọn họ đuổi ra, qua mấy ngày thì sư tôn và sư nương mới rời động phủ.

※ Tác giả: Phong Tiểu Thiệu và Phong Tiểu Bạch cãi nhau thì làm sao bây giờ?

※ Nấm nhỏ: Giấu Trạm Lô kiếm của mẹ đi, đưa Xích Viêm kiếm cho cha…

※ tác giả: Kết quả thì sao?

※ Nấm nhỏ:… Kết quả là mông của ta đau quá![Xuyên Xuyên ! ! ! [﹏.]~ ô ô ô……

------oOo------

Chương 116

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Một Trận tu như ta thì còn có thể làm gì được nữa, tất nhiên là giúp bọn họ kết trận pháp rồi.”

“Kết trận gì? Chẳng lẽ ngươi cũng biết kết Ma trận?” Từ Giác nhíu mày

“Không phải Ma trận, là đại trận Thái A Quy Nguyên.”

Nói đến đây, hai mắt Trừ Hoa đã phát sáng, dường như vẻ mặt luôn ảm đạm của lão cũng có thêm chút sức sống. Không đợi Từ Giác tra hỏi lão đã nói tiếp: “Đây là một loại trận pháp từ thời Thượng Cổ, ta đã đọc qua vô số điển tịch về trận pháp mới biết được vài lời ít ỏi về nó. Trận pháp này có thể ngưng kết tinh huyết nguyên phách của tu giả vào trong pháp khí, người cầm pháp khí này cho dù có Độ Kiếp thất bại thì vẫn giữ lại được một tia hồn tức. Còn nếu chỉ ngã xuống bình thường thì nó có thể bảo vệ Nguyên Thần trọn vẹn, tác dụng vô cùng trân quý!”

Tác dụng của trận pháp bậc này thì ngay cả một trưởng lão Tứ đại tông môn như Từ Giác cũng chưa bao giờ nghe nói đến, người cầm thứ này trong tay dường như đã trở thành một kẻ nửa bất tử rồi. Ít nhất cũng là sống lại từ cõi chết. Nhìn thấy trên mặt ông ta lộ vẻ không tin thì Trừ Hoa cũng thở dài: “Tuy loại trận pháp vận chuyển này rất khó khăn nhưng cũng không phải là tuyệt đối không thể làm được, có điều pháp khí dung nạp được tinh huyết nguyên phách thì trên đời này chỉ có một… ”

Từ Giác hơi cong môi, chỗ khiến ông ta cảm thấy không thể tin được chính là đây. Tiêu chuẩn luyện khí của Cửu Châu làm gì đã đạt đến mức

có thể tạo ra được một vật chứa tinh huyết nguyên phách của tu giả được. Nếu như đạt được đến tiêu chuẩn này thì chỉ sợ đám Khí tu của Cửu Châu đã thay thế Kiếm tu để trở thành nghề mạnh nhất rồi, bởi vì đánh không chết nổi.

Ông ta thất thần trong chốc lát, Trừ Hoa lại bỗng nói: "Ta cũng không ngờ được trên đời lại có loại pháp khí bậc nhất như vậy, không, phải gọi là Thần khí! Không ngờ nó thật sự tồn tại! Nó nằm trong tay người trẻ tuổi kia, có hình dáng một chiếc nhẫn." Nói xong lão chợt quay đầu, ánh mắt sáng lấp lánh: "Ta nghĩ bảo vật mà đám chúng ta tranh đoạt lúc trước có lẽ chính là chiếc nhẫn này. Nó cũng có linh khí sôi trào, quả thật là một vật phi phàm."

Mặc dù Từ Giác cảm thấy kinh hãi và chấn động vì không ngờ trên đời lại có dị bảo bậc này, nhưng nghĩ lại thì dù sao linh cảnh Nam Hoa cũng đã tồn tại mấy ngàn năm, có một vài kỳ trân dị bảo phải đợi duyên pháp mới gặp được cho nên cũng không tiếp tục ngạc nhiên nữa. Ông ta để ý một chuyện khác"Bản chân quân chẳng có hứng thú với bảo vật chiếc nhẫn này. Ngươi chỉ cần nói rõ chuyện gì đã xảy ra với mấy trăm tu giả, tại sao linh cảnh lại bị phá hủy."

Trừ Hoa sửng sốt, trên mặt lão ta lập tức lộ vẻ hổ thẹn, lão nói: "Người chết… Còn cả chuyện linh cảnh bị phá hủy… Tất cả là do trận pháp Thái A Quy Nguyên."

Trong lúc Từ Giác thông qua Trừ Hoa để tìm hiểu đại khái chân tướng mọi chuyện thì Phong Thiệu và Phong Bạch đã rời khỏi Bình Nhung châu để đi tới Đại Hoang châu.

Phong Thiệu định trở lại tàn tích của linh cảnh Nam Hoa để tìm kiếm, dù sao Nguyên Hạo cũng bị Thanh Dương bắt đi từ nơi ấy, nhưng Phong Bạch lại nhắc nhở y: "Người đã bị bắt đi rồi, gã còn ở lại chỗ ấy để đợi ngươi đến tìm chắc? Thúc thúc không tìm được Thanh Dương nhưng có người khác chắc chắn tìm được. Huống chi năm nay đã là thời hạn của lời hẹn mười lăm năm, mấy ngày nữa là đến Canh Thân rồi." (Canh Thân: Theo Lục Thập Hoa Giáp của Can chi thì năm Canh Thân là năm bắt đầu một giáp 60 năm.)

Ý tứ rất rõ ràng, cả hai chuyện đều khiến họ phải đi tìm Tu Di lão tổ.

Để lạc mất Nguyên Hạo khiến trong lòng Phong Thiệu cảm thấy rất khó chịu, ngược lại quên mất đúng là mình chẳng có manh mối gì về hướng đi của Thanh Dương. Bởi vậy Phong Bạch nói rất có lý, cho dù là vì Nguyên Hạo hay vì chính y thì bọn họ đều phải đi tìm Tu Di lão tổ. Vừa

biết được ý định của Tu Di mà đồng thời cũng có thể tìm được dấu vết Thanh Dương để lại.

Đã ba, bốn mươi năm trôi qua, có lẽ bởi vì vắng hơi người nên linh thú và thảm thực vật bên trong phúc địa Lữ thị đã sinh sôi nảy nở tươi tốt đến độ chẳng còn thấy rõ tung tích của tòa trạch viện cũ, có lẽ nó đã bị vùi sâu trong những tầng lá xanh lục rậm rạp. Toàn bộ phúc địa là những dãy núi được bao bọc bởi sắc xanh tưởng chừng như mênh mông bất tận, giữa những cánh rừng tươi tốt thi thoảng còn truyền đến tiếng chim hót thú kêu.

Về lại chốn cũ khiến Phong Thiệu chợt nhớ lại rất nhiều cảnh tượng lúc một người một hổ mới gặp nhau, y chợt bật cười. Nếu biết trước thân phận của Phong Bạch thì sợ lúc ấy hoặc là y sẽ tránh còn không kịp, hoặc là muốn chém chết dưới kiếm để chấm dứt hậu họa.

Thấy sắc mặt cau có nhiều ngày của Phong Thiệu chợt lộ ra mấy phần ý cười, Phong Bạch cũng mượn cơ hội này để trêu tức: "Hồi đó thúc thúc nhẫn tâm lắm, lấy được nguyên dương của ta xong là xách quần lên đi thẳng chứ chẳng thèm ngoái đầu lại."

Phong Thiệu ngẩn ra, sau đó nở nụ cười: "Lúc ấy là ai mũi thính như mũi chó, ngửi được mùi hương từ phía xa đã lao nhanh đến như hổ vồ mồi. Không những vồ mồi mà còn biết ôm cây đợi thỏ." Nói xong y lấy làm tò mò mà hỏi: "Nếu lúc ấy ta không trở về động phủ thì sao?"

"Thì ta mặc kệ. Ngươi đã lấy được nguyên dương của ta rồi, dù có ở cùng trời cuối đất ta cũng phải đi tìm để bắt ngươi chịu trách nhiệm." Phong Bạch nghiêng đầu cười với y, lộ ra chiếc răng nanh trắng nhỏ xíu.

"Phải, ta phải chịu trách nhiệm." Phong Thiệu gật đầu cười, lại nói: "Qua nhiều ngày như vậy rồi, chắc sư tôn cũng đã nhận được phi hạc mà ta gửi đi. Không biết ông ấy có cảm tưởng gì, chắc là thiếu điều đi tìm chúng ta để hỏi tội."

Phong Bạch cười như không cười: "Thúc thúc sợ à?"

"Sợ, sao lại không sợ cơ chứ, sư tôn mà đánh nhau là không lưu tình đâu." Phong Thiệu thở dài rồi nhìn về phía Phong Bạch, thay bằng một giọng điệu rất dịu dàng: "Có điều ta sợ ngươi không lưu tình hơn."

Phong Bạch ôm chặt lấy y, mỉm cười ngóng nhìn: "Biết sợ là tốt, nếu thúc thúc không giữ lời thề, không chỉ Thiên Đạo mà chính ta cũng sẽ không lưu tình. Cứ dứt khoát chặt hai chân và cắt lưỡi thúc thúc để ngươi không thể lừa gạt cũng chẳng thể chạy trốn khỏi ta được nữa."

Phong Thiệu nâng tay ôm bờ vai rộng của đối phương, sau đó kéo mạnh xuống một chút, giọng điệu rất bất đắc dĩ: "Thằng nhóc điên."

Khi hai người đến chỗ động phủ cũ, dường như nơi này vẫn y hệt ba, bốn mươi năm trước. Phong Thiệu triệu hồi Xuyên Nghi đang ở trong túi ngự thú ra. Nó là yêu thú nên Đế Lưu Tương trong đêm Canh Thân chính là bảo vật không thể bỏ lỡ. Có điều lúc Xuyên Nghi vừa tỉnh lại thì chuyện đầu tiên muốn làm là đi tìm Nguyên Hạo, may mà hiện giờ Phong Thiệu đã khôi phục toàn bộ linh lực cộng thêm có Phong Bạch cũng ngăn cản giúp, nếu không sợ là đã để Xuyên Nghi chạy mất. Hắn cứ khư khư cố chấp.

"Hiện giờ vết thương của ngươi còn chưa khỏi hẳn thì ngươi định tìm kiểu gì? Tìm ở đâu?" Phong Thiệu nhíu mày dạy bảo, sau đó y nói lời thấm thía: "Nếu Nấm đã gọi ta một tiếng cha thì trong lòng ta nó cũng là con ruột, ta sẽ không để nó xảy ra chuyện. Cho nên ta cũng không thể để ngươi cứ tìm xằng bậy khắp nơi như ruồi bọ mất đầu được, nếu lúc ta biết được tin tức gì thì cũng cần ngươi cùng đồng tâm hiệp lực cứu nó nữa."

Nói xong, Y vỗ vai Xuyên Nghi rồi hỏi: "Chẳng lẽ ngươi hi vọng lúc mọi người đi cứu nó thì nó lại không nhìn thấy ngươi à?"

Xuyên Nghi cúi đầu, giọng nói có phần nghẹn ngào: "Ta sợ ta không cứu được cậu ấy."

Phong Thiệu nhìn hắn, thấy sắc mặt hắn trắng bệch, ngay cả môi cũng hơi tái đi, khí sắc rất dị thường. Trong lòng Phong Thiệu cũng biết dù nói Nấm được nuôi dưới gối của y và Phong Bạch nhưng thực chất người chăm sóc, chiếu cố nó nhiều nhất chính là Xuyên Nghi. Dù sao y và Phong Bạch cũng thường phải bế quan hoặc vướng vào rất nhiều công việc ở thế tục và tông môn. Hơn mười năm sớm chiều ở bên nhau, tình cảm của Nấm với Xuyên Nghi đã rất sâu đậm rồi.

"Nếu sợ cứu không được nó, vậy thì ngươi càng phải trở nên mạnh mẽ hơn mới đúng." Phong Bạch nhíu mày.

Phong Thiệu cũng khuyên nhủ đúng lúc: "Mấy hôm nữa là đến đêm Canh Thân rồi. Lúc ấy ngươi chỉ cần nắm chắc việc hấp thụ Đế Lưu Tương là được, cho dù không thể thăng giai thì ít nhất cũng chữa khỏi được toàn bộ những vết thương trên người ngươi hiện giờ." Cuối cùng y còn không quên ném thêm một câu: "Nếu Nấm thấy ngươi bị thương khắp người như vậy, còn bỏ lỡ ánh Nguyệt Hoa của đêm Canh Thân thì chắc chắn sẽ cảm thấy rất đáng tiếc cho ngươi."

Lúc này đôi mắt xanh lục của Xuyên Nghi mới có chút ánh sáng, rốt cuộc cũng chịu nghe khuyên bảo, tự mình đi tìm một chỗ để đợi đến đêm Canh Thân.

Phong Thiệu khẽ thở phào. Y cầm ngọc bội trước ngực, lúc đang muốn khởi trận thì chợt phát hiện Phong Bạch cũng đứng lại gần. Y chợt lắc đầu: "Ngươi chờ ở bên ngoài là được. Tuy ngươi có thân thể thần thú trời sinh nhưng lúc trước cũng từng luyện Nguyệt Hoa quyết, nếu đêm Canh Thân hóa thành Bạch Hổ thì vẫn được hưởng chỗ tốt của Đế Lưu Tương."

Phong Bạch không phản bác lại y, chỉ cầm lấy tay Phong Thiệu rồi khẽ gẩy chiếc nhẫn y đang đeo: "Thúc thúc làm việc cẩn thận."

Phong Thiệu thấy hắn không cố níu kéo thì lại cảm thấy hơi bất ngờ. Y cho rằng tâm tính cố chấp của Phong Bạch đã thay đổi nhiều nên cũng không nghĩ thêm gì nữa, lập tức đốt phù ngâm ma chú. Trên sườn núi chợt nổi lên từng luồng sương đen, theo những câu chú được ngâm tụng dần hóa thành một Huyết Trì.

Bước ra khỏi Huyết Trì chính là bên trong động phủ.

Sương đen giăng khắp nơi, tràn ngập mùi Ma khí vô cùng quen thuộc với Phong Thiệu. Bởi vì thường xuyên phải ở những chỗ không có Ma khí cho nên khi y bước vào nơi này liền cảm thấy thoải mái tựa như cá bơi trong nước vậy, cho dù cảnh trí của nơi này chẳng hề đẹp đẽ gì, mà pháp bào của y cũng bị Ma khí ăn mòn đến nát vụn.

"Tiểu tử kia."

Phong Thiệu xoay người, chợt thấy sương đen tan đi để lộ bóng dáng của một lão đạo sĩ. Lão vẫn mang cái vẻ hơi gù, búi tóc vấn lỏng lẻo tán loạn, mặc một bộ y bào nhàu nhĩ được may bằng vải bố màu chàm, dường như bị giặt nhiều thành trắng bệch. Trông khắp toàn thân lão đều lộ vẻ nghèo túng nhưng ánh mắt lại sáng quắc như sao trời.

Mặc dù không tỏa ra uy áp đè nặng nên trông lão cứ như một cụ ông người phàm bình thường, nhưng Phong Thiệu chẳng mảy may dám lơ là. Y treo lên một nụ cười tiêu chuẩn: "Trông sư phó vẫn giống như trước đây, khỏe mạnh tràn đầy sức sống."

Tu Di nhếch miệng cười, nhưng lão chẳng thèm nói mấy lời vô nghĩa mà hỏi thẳng: "Ta nghe Thanh Dương nói, chuyện ngươi tu Ma đã bị Côn Luân biết được?"

Từ mười lăm năm trước, Phong Thiệu đã suy nghĩ rất nhiều về âm mưu và những câu hỏi của đối phương rồi, trong lòng y cũng cân nhắc những câu trả lời phù hợp. Câu hỏi này của lão không quá đặc biệt, vì thế y gật đầu nói vâng rồi thử hỏi thăm dò: "Thanh Dương là đồ nhi lão tổ mới thu? Sao không thấy gã?"

Tu Di nghiêng mắt: "Hiện giờ nó cũng đang ở trong phúc địa, thấy nó hợp với tính ta nên ta nhận thôi. Có điều tư chất của nó không bằng ngươi, mà cũng chẳng sao, Ma thể trời sinh không dễ có như vậy… " Nói xong lão nhìn về phía Phong Thiệu, cười nói tiếp: "Sau khi bọn chúng biết chuyện ngươi tu Ma, Côn Luân đối xử với ngươi thế nào? Chắc đã phải ăn không ít trái đắng đúng không? Ngươi có thể rút lui trọn vẹn trước sau như vậy khiến ta thấy rất bất ngờ đấy."

Trong lòng Phong Thiệu hơi động, trên mặt bày ra vẻ khổ sở, nhưng rốt cuộc đã gặp phải những chuyện gì thì y không hề nói rõ.

Tu Di hơi nheo mắt lộ vẻ lạnh lẽo, lão ta khẽ cười khẩy: "Với đệ tử có tư chất bậc này cũng hạ thủ được, ngược lại vẫn giống y đúc hai ngàn năm trước, chỉ luận tông quy không bàn nhân tình."

"Vâng, Côn Luân rặt một đám Kiếm tu máu lạnh, chẳng bao giờ nói nhân tình." Y nói với một giọng điệu như chẳng hề gì, sau đó nâng tay hóa ra một luồng khí đen khiến Ma khí xung quanh xao động một cách kỳ lạ, như thể bị mất khống chế.

Giống y đúc hai ngàn năm trước?

Phong Thiệu chợt bắt giữ được điều gì nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, chỉ yên lặng lắng nghe. Có điều Tu Di lại không nói tiếp nữa, chỉ nhẹ nhàng vân vê Ma lực vừa được ngưng tụ lại. Bỗng chốc, toàn bộ sương đen trong động phủ đều phát ra Ma áp cường đại, nặng như chì, chúng ép Phong Thiệu khiến y không thể hít thở nổi.

Phong Thiệu chỉ ở cùng Tu Di trong một khoảng thời gian ngắn nhưng đối phương luôn giấu kín uy áp, hiện giờ phải đối diện ở khoảng cách gần như vậy, cảm giác khác hoàn toàn lúc đối diện với uy áp của tu giả Phản Hư kỳ. Trong mắt y, thân hình gù lưng của Tu Di lão tổ bỗng nhiên cao lớn như một ngọn núi khổng lồ, còn y chỉ là một hạt bụi phiêu du trong không khí, chẳng thể mảy may lay động được đối phương.

Ầm !

Sương đen như hóa thành những viên Phích Lịch đạn rồi chợt cùng nổ tung một lúc, luồng khí mạnh mẽ thổi tung bụi đất, tựa như một cơn lốc

càn quét khắp nơi. Dù Phong Thiệu đã dựng Ma giáp nhưng lúc này vẫn cảm thấy thân thể chợt trầm xuống, không thể nhúc nhích, ngay cả cánh tay cũng chẳng giơ lên nổi.

Trong mùi thuốc súng tràn ngập khắp nơi, Tu Di cười khà khà: "Nếu ngươi đã phải ăn khổ từ Côn Luân vậy thì hãy trả lại đi, Ma tu chúng ta không cần phải đè ép tâm tính của mình. Ngươi thấy đấy, ta mà không vui thì sẽ tìm chỗ trút giận. Ngươi không vui thì tất nhiên cũng phải kiếm chỗ mà trút, trả lại gấp mười gấp trăm lần thì ắt sẽ thấy vui lại thôi"

Phong Thiệu đổ mồ hôi lạnh như mưa, Tu Di nhướn mày rồi nâng y dậy. Mặc dù Phong Thiệu cảm giác Ma khí mình đang ngưng tụ đã bị cắt ngang trong thoáng chốc, nhưng được lão nâng thì cũng cố gắng đứng dậy.

Trong mắt Tu Di chợt lóe chút ngạc nhiên, lão hỏi: "Suy cho cùng vẫn là người có tư chất tốt, hiện giờ đã tu đến pháp hạt thứ mấy rồi?" Tuy là câu hỏi nhưng lão chẳng thèm đợi y trả lời đã lập tức nâng một bàn tay khô gầy ấn trên cổ tay Phong Thiệu, bàn tay khác thì dán trên mi tâm của y.

Sao khi tìm tòi một hồi, Tu Di liền rụt tay lại, khá vừa lòng: "Không tồi không tồi, đã tứ hạt. Quả nhiên tốc độ nhanh hơn Thanh Dương." Sau đó lão bắt đầu kiểm tra tình trạng tu luyện ma công của Phong Thiệu.

Chắc chắn Tu Di không phải là một sư phó tốt bởi vì lão chỉ dùng một cách duy nhất để kiểm tra, đó là "Đánh". Cũng may lão vẫn còn giữ lại được chút nhân tính, không tự ra tay mà tế ra một con Hắc Khô Lâu. Đó là con rối lão đã dùng lâu năm, được luyện hóa từ cốt cách của mười tu giả Nguyên Anh hợp thành một. Bởi vì con rối này đã ở cạnh lão mấy trăm năm rồi, cho nên Tu Di dùng nó rất thuận tay, tựa như một bộ phận trên cơ thể của chính lão vậy.

Mặc dù không phải đối diện trực tiếp với Lão ma tu Đại Thừa kỳ nhưng thực lực của con Hắc Khô Lâu này cũng vượt xa Phong Thiệu, khiến y không thể không chuẩn bị tinh thần ứng chiến lên mười phần. Y lôi hết tất cả vốn liếng mình đã học được từ tâm chú Tế Luyện ra dùng, nếu không nhờ động phủ này có Ma khí cực kỳ mãnh liệt thì chỉ sợ Phong Thiệu muốn dùng cả phi kiếm để kháng địch.

Bởi vì sợ Ma khí ăn mòn nên không thể dùng Xích Viêm kiếm, Phong Thiệu chỉ đành dẫn Bồng Khâu ra. Tốt xấu gì thì lão cũng là một lão quỷ Nguyên Anh kỳ, tuy rằng sau khi tu luyện thành Ma Sát đã không bằng lúc trước nhưng mấy năm nay được y tế luyện giúp thực lực của lão cũng

rất bất phàm. Cho dù vậy thì một người một quỷ đối kháng lại Hắc Khô Lâu vẫn tràn ngập nguy cơ. Chỉ mới gần trăm chiêu, Phong Thiệu đã bị đánh đến máu thịt mơ hồ, cánh tay của y bị Khô Lâu cắn cụt mất một nửa. Bồng Khâu cũng chẳng tốt đẹp hơn, sau khi lão ngưng ảnh hóa thực đã bị Hắc Khô Lâu ăn mất một phần lớn. Mắt thấy Quỷ khí bị hao tổn quá nhiều, lão y như một con hầu tinh lập tức chui lại vào bình Thanh Từ của Phong Thiệu không chịu ló mặt ra nữa.

Tuy có Ma giáp bảo vệ nhưng mất một nửa cánh tay cũng vấn khiến Phong Thiệu đau đến sắc mặt tái nhợt, lúc này lại thiếu mất sự giúp đỡ của Bồng Khâu nên y càng không phải là đối thủ của Hắc Khô Lâu. Sau khi Khô Lâu đẩy hắc khí vào người y, Phong Thiệu chỉ cảm thấy linh lực trong ngực mình lập tức bị nghịch hướng, cổ họng chợt tanh ngọt, rốt cuộc không kìm được phải phun ra một ngụm máu tươi.

Biết tình hình không tốt, Phong Thiệu vội vàng giơ một bàn tay về phía Tu Di để xin tha: "Sư phó, nếu cứ đánh tiếp nữa thì toàn thân ta sẽ không còn chỗ nào lành lặn đâu."

Tu Di thu Hắc Khô Lâu về, sau đó liếc mắt đánh giá Phong Thiệu từ trên xuống dưới, nhếch miệng nói: "Ngươi biết ta không muốn lấy mạng ngươi cho nên mới không dốc hết sức đúng không? Cũng chẳng sao, có thể chống đỡ được lâu như vậy chứng tỏ mấy thập niên này ngươi cũng không hề lười biếng." Sau đó lại đổi giọng "Có điều một số chiêu thức của ngươi không quá thuần thục, có thể thấy bình thường ngươi rất ít khi dùng tới chúng."

Thật tinh mắt, Phong Thiệu thầm cảm thán. Y tự biết mình không thể lừa gạt được đối phương nên đành bày ra vẻ hổ thẹn: "Nay ta đã rời khỏi Côn Luân, nếu sử dụng ma công trong Cửu Châu thì hơi…"

Tu Di hừ lạnh một tiếng: "Nếu ngươi sử dụng một thân Ma công này thì chỉ cần không đánh lên tu giả Phản Hư kỳ, chẳng lẽ còn phải chịu khổ? Đừng có để ý nhiều như thế. Ngươi hãy học tập Thanh Dương ấy, đến vùng đất cổ xưa thu nạp vài tên tùy tùng Ma tu đi theo bên cạnh, muốn hoành hành ở Cửu Châu cũng không bị cản trở."

Phong Thiệu vừa gật đầu vừa lấy Dưỡng Thân đan ở trong túi gấm ra để dùng, Tu Di thấy vậy thì khẽ búng ra một viên hư đạn khiến Dưỡng Thân đan lập tức hóa thành bụi phấn tan đi hết.

"Ta đã nói với ngươi từ lâu rồi, cứ chuyên tâm làm Ma tu cho tốt đi, tránh xa mấy loại đan dược thối không chịu nổi của Đạo môn ra." Tu Di bịt mũi, dáng vẻ vô cùng ghét bỏ. Có điều lão cũng không trơ mắt nhìn

Phong Thiệu bị tàn tật nên khẽ vẩy tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một con trùng lớn bằng móng tay màu xanh đen.

Tiểu trùng bò lên cánh tay bị đứt của Phong Thiệu, nó kêu chít chít mấy tiếng rồi bắn đầu gặm cắn phần thịt thối trên cánh tay khiến Phong Thiệu đau đến muốn chết lặng. Y cố gắng cắn chặt răng, cơn đau đớn dữ dội lại kèm cả ngứa ngáy khiến y vô cùng khó chịu. Thế nhưng Phong Thiệu cũng không dám để lộ bất kỳ điều gì trước mặt Tu Di bởi lão là một kẻ vui giận thất thường, mọi việc tùy tâm. Biết đâu biểu hiện khó chịu lúc này của y sẽ khiến Tu Di cảm thấy không vui, sau đó lại càng khiến y khó chịu hơn.

Tuy con trùng này có kích thước nhỏ nhưng tốc độ gặm cắn lại rất nhanh, chỉ mới hơn một khắc đã cắn nuốt hết phần thịt thối trên cánh tay của Phong Thiệu, thân thể bé xíu của nó cũng phình to hơn gấp mấy chục lần, trông vừa dữ tợn lại xấu xí. Xấu thì đúng là xấu thật nhưng đồng thời nó cũng giúp Phong Thiệu, chỉ trong chốc lát đã phun ra rất nhiều thanh ti quấn xung quanh vết thương của y giống như những sợ tóc đen dài của nữ nhân.

Sau khi thanh ti quấn chặt, Tu Di lại vận Ma lực nhẹ nhàng vân vê khiến sương đen ngưng tụ hòa vào trong đó. Phong Thiệu cảm giác chỗ bị thanh ti quấn quanh như không phải của mình, thế nhưng đau đớn bén nhọn vào tận xương tủy lại vô cùng chân thật khiến y chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Nếu không nhờ còn sót lại chút lí trí thì chỉ sợ đã cắt nát đầu lưỡi…

Sau khi trôi qua nửa canh giờ Tu Di mới thu tay lại, lão rất đắc ý: “Thứ này nhanh hơn cái đống đan dược kia của ngươi không biết bao nhiêu lần.”

Sau lưng Phong Thiệu ướt sũng mồ hôi. Y cúi đầu nhìn lại cánh tay phải đã hoàn chỉnh của mình, thử cử động thì dường như không thấy có gì khác biệt, thứ thay đổi duy nhất chỉ có màu da, không phải màu xanh đen mà là trong trắng nõn lại lộ ra những sợi đỏ quạch nên trông có phần quỷ mi yêu ma, không phải dáng vẻ mà một người tốt nên có.

Dáng vẻ này… Phong Thiệu hơi đen mặt. Y thà dùng đan dược hồi phục chậm một chút còn hơn.

Dường như Tu Di nhìn ra được y không quá cao hứng, vì thế nhíu mày không vui: “Thằng oắt con, ngươi đừng xem thường Vu Thanh trùng này. Đây là yêu thú cấp bốn chỉ có ở vùng đất cổ xưa thôi, nó còn được

lão tổ Đại Thừa Kỳ ta luyện Ma nữa, cánh tay ngươi được nó chữa trị đã là gặp họa đắc phúc rồi đấy. Nếu không tin thì ngươi thử xem!"

Trong lúc nói chuyện, Tu Di đã nhanh chóng chộp lấy tay của Phong Thiệu. Lúc ngón tay lão chuẩn bị chạm vào tay y thì chợt xảy ra biến cố!

Ban đầu Phong Thiệu cũng không phản ứng kịp nhưng cánh tay vốn đang buông thõng của y lại không hề báo trước lập tức bắt lấy tay Tu Di. Có một dòng sức mạnh cực kỳ khủng khiếp truyền đến từ cánh tay khiến y không thể khống chế được cơ thể, lập tức đánh về phía đối phương.

Cho dù tốc độ nhanh và bá đạo đến đâu thì dù sao hai người cũng chênh lệch đến ba đại cảnh giới nên dĩ nhiên Phong Thiệu không phải là đối thủ của Tu Di. Cái bóng của lão hơi loáng lên, người đã đứng ở một nơi. Rốt cuộc Phong Thiệu cũng phản ứng lại kịp, nhanh chóng khống chế cánh tay phải vô cùng mẫn cảm của mình. Sau khi khống chế thì y cũng nhận ra cánh tay này đã thay đổi rất nhiều, từ sức mạnh, tốc độ, lực tấn công… Ít nhất phải tăng gấp mười lần trước đây.

Phong Thiệu cảm thấy sung sướng đến không nói thành lời, y chưa bảo giờ cảm nhận được cánh tay mình lại tràn ngập sức mạnh như vậy.

Tu Di thản nhiên đi đến trước mặt y, tát bốp bốp lên mặt Phong Thiệu rồi cười ha ha: "Cách của ta tốt gấp trăm ngàn lần mấy viên đan dược thối của ngươi đúng không?"

Nếu để Vu Thanh trùng cắn nuốt một lần đã có hiệu quả chữa trị tốt đến vậy, thế thì cho dù phải chịu đau đớn toàn thân Phong Thiệu cũng muốn nếm thử. Đời trước vì để duy trì mạng sống mà y đã phải làm rất nhiều loại điều trị bằng hóa chất, đời này vì để gia tăng tu vi thực lực thì chịu chút khổ sở ấy cũng quá đáng giá.

Phong Thiệu ngẩng đầu lên, còn chưa mở miệng thì Tu Di đã nhìn thấu suy nghĩ của y, bàn tay tiếp tục vỗ mấy phát lên hai má Phong Thiệu: "Ngươi đừng có không biết đủ! Vì để chữa trị cánh tay của ngươi nên lão tổ ta mới cho không con trùng đã nuôi trăm năm này. Nếu ngươi muốn để nó ăn hết toàn thân thì cứ sống được ngàn năm rồi hãy đến tìm lão tổ. Có điều, nói không chừng lão tổ đã phi thăng từ lâu rồi!"

Mặc dù không biết về Vu Thanh trùng nhưng từ những lời này của Tu Di lão tổ, Phong Thiệu cũng nghe ra được tác dụng của con Vu Thanh trùng rất quý hiếm. Không ngờ Tu Di cũng cho được… Rốt cuộc lão có mục đích gì với mình? Sau khi nghe thấy những lời nói cuối cùng thì trong lòng Phong Thiệu chợt trầm xuống, rốt cuộc không kìm được phải hỏi:

“Sư phó, lúc trước Thanh Dương có nói bụi gai Hỗn Nguyên trong cơ thể ta không phải là một bụi gai bình thường?”

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường [Thu được ái đồ trèo tường]

※ Cố Tiểu Hoài: Sư tôn, hình như chỗ của người vừa có động đất ạ?

※ Thái Tiểu Dần: Ngươi xem này.

※ Cố Tiểu Hoài: Sư tôn, người định an bài đại điển hợp tịch như thế nào?

※ Thái Tiểu Dần:……

※ Cố Tiểu Hoài: Thời gian do sư tôn định, con không có vấn đề gì.

※ Thái Tiểu Dần:……

※ Cố Tiểu Hoài: Những thứ khác cũng do sư tôn quyết định luôn.

※ Thái Tiểu Dần:……

※ Cố Tiểu Hoài: Sư tôn còn vấn đề gì không?

※ Thái Tiểu Dần: … Đồ đệ của ngươi hợp tịch với đồ đệ của ta, đây không phải là vấn đề lớn nhất sao? !

※ Cố Tiểu Hoài: Vấn đề gì ạ?

※ Thái Tiểu Dần: Vấn đề lớn – nhỏ! Vấn đề giới tính! Vấn đề trên – dưới!

------oOo------

Chương 117

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở sâu trong rừng rậm của phúc địa Lữ thị có dựng một cánh cổng Ma không thể nhìn thấy được bằng mắt thường, bên trong giăng đầy mạng nhện trải dài đến mấy trượng, một thiếu niên tầm mười bảy mười tám tuổi với quần áo đã rách tả tơi đang bị treo ở trên đó. Khắp người cậu bị phủ đầy những vết roi chằng chịt, trên miệng vết roi còn có rất nhiều con trùng nhỏ đang lúc nhúc gặm cắn khiến thiếu niên phải lộ vẻ mặt đau xót khó tả, khuôn mặt vốn rất dễ nhìn cũng biến thành vặn vẹo.

Thanh Dương ngồi xếp bằng ở bên cạnh đang thưởng thức thiếu niên với một vẻ mặt đầy phấn khích, gã chợt có cảm giác vừa lòng đến khó hiểu, cười nói: "Không ngờ ngươi có thể quyết tâm một cách ngoan tuyệt như vậy, vẫn không chịu dâng Ma châu ra à? Mùi vị của Toản Tâm trùng có dễ chịu không? Ta lại rất muốn xem thử rốt cuộc ngươi có thể nhịn được đến bao giờ?"

Đau quá !

Thần kinh của Nguyên Hạo đã bị sự đau đớn thống khổ tra tấn đến yếu ớt, đôi mắt cậu đỏ ngầu. Cậu chưa bao giờ phải chịu đau đớn đến vậy. Cậu rất sợ đau nhưng hiện giờ lại không thể không cố gắng chịu đựng, chỉ cần hơi buông lỏng thì Ma châu sẽ thoát khỏi sự khống chế, đến lúc ấy chắc chắn gã Ma tu này sẽ cắn nuốt cậu!

Nếu vậy thì cậu sẽ không còn được gặp cha mẹ, cũng không được gặp Xuyên Xuyên nữa. Cậu còn chưa chơi đến bước cuối cùng với Xuyên Xuyên nên không thể cam tâm… Bởi vậy cậu không thể cứ ngồi yên chờ chết được, đành cắn răng cười nhạo: "Thắng cháu! Chỉ với chút xíu thủ đoạn ấy đã mà muốn ép ông nội mi buông Ma châu ra hả, phi! Còn chiêu nào thì cứ lôi ra dùng nốt đi, đùa chết ông nội rồi sẽ thành một phách hai tán, để Ma châu tan thành tro bụi là được!"

Sắc mặt của Thanh Dương chợt đen xì, Nguyên Hạo càng nói khích gã: "Khuyên ngươi mau mau thả ông nội ra, bằng không để ta điên lên thì ta sẽ nuốt chửng thằng cháu nhà mi đấy!"

Xì xì!

Có mấy con huyết xà chợt lao về phía Nguyên Hạo đang bị treo trên mạng nhện một cách hung ác, chúng cắn thẳng vào những khớp xương ở tứ chi của cậu khiến máu tươi văng tung tóe khắp nơi. Nguyên Hạo bị rơi khỏi mạng nhện rồi ngã nhào ra đất.

"Thoải mái không? Thống khổ là mùi vị tuyệt vời nhất trên thế gian này đấy, ngươi cứ từ từ mà nhấm nháp hưởng thụ, đảm bảo sẽ thoải mái đến độ không thể kêu thành tiếng." Thanh Dương thè đầu lưỡi hồng phấn liếm đi giọt máu bắn trên khóe môi, cảm nhận hương vị của Ma châu ẩn chứa trong đó. Gã lại ra hiệu cho đám Ma tu đang cầm roi tiếp tục quật lên người vật nhỏ.

Càng ngày càng đau hơn nhưng Nguyên Hạo đã không còn bị trói buộc nữa, cậu lặng lẽ vận chuyển Ma khí trong cơ thể để rót vào Ma châu, sau đó mượn tia Ma lực này giúp cậu thôn phệ từng con huyết xà và Toản

Tâm trùng trong cơ thể. Sau khi cắn nuốt chúng, sức mạnh Âm Huyết của cậu cũng được tăng thêm vài phần, tựa như khắp cơ thể có những lỗ thủng hút sức mạnh vào, sau đó lại tản ra toàn thân.

Đôi mắt hoa đào của Nguyên Hạo hơi lóe sáng, thiếu niên vốn đang nằm sấp trên mặt đất chợt bổ nhào lên người một gã Ma tu đang cầm roi đứng ở gần đó. Cậu dùng tư thế sét đánh không kịp bưng tai mà móc thẳng vào đan điền của đối phương, huyết vụ lập tức bao phủ tên Ma tu kia.

Gã Ma tu chẳng kịp kêu rên phản kháng đã ngã sõng soài trên mặt đất trong nháy mắt, toàn thân tràn ngập tử khí.

Với tu vi Trúc Cơ hiện giờ của Nguyên Hạo, muốn hấp thu hoàn toàn tinh huyết nguyên phách của một tu giả Kim Đan là điều không thể, nhưng nó vẫn rất có ích. Cậu nhanh chóng tung ra một lá Phi Thiên phù, lúc sắp vọt tới gần cấm chế thì dùng trùy Toản Thiên muốn đục thủng nó. Hơn mười tên Ma tu khác thấy Nguyên Hạo cắn nuốt một người trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì không khỏi lấy làm kinh hãi, cũng không lập tức ra tay ngăn cản.

Dù những người khác sợ hãi đến chấn động nhưng Thanh Dương thì không như vậy. Viên Ma châu Âm Huyết này là do một tay gã luyện hóa nên, hao phí tinh huyết của mấy ngàn trinh nữ sinh vào lúc âm khắc… Tuy thành quả đã bị cướp đoạt nhưng dường như kết quả cũng không tồi. Gã không ngờ viên tử châu này lại biến thành sinh châu, còn hợp thành một với thai nhi. Một màn vừa rồi khiến Thanh Dương biết uy lực của Ma châu đã vượt xa lúc trước.

Ăn viên Ma châu này, không, ma thai này, chắc chắn sẽ giúp gã thăng thêm một pháp hạt!

Ánh mắt của Thanh Dương tràn ngập sự tham lam. Gã nâng cây cờ U Hồn Bạch Cốt làm nổi lên những trận gió lớn, sau đó có vô số quỷ thủ bẩn thỉu gầy trơ xương chợt ngoi lên từ mặt đất rồi chặt lấy cổ chân trắng nõn của Nguyên Hạo.

Sắc mặt của Nguyên Hạo lộ vẻ ghê tởm. Tuy cậu cũng là Ma tu nhưng lại thường sinh sống ở khu vực của tu giả, chưa từng đặt chân đến vùng đất cổ xưa, hiện giờ thấy thủ đoạn xấu xí ghê tởm thế này thì khỏi khỏi nổi hết cả da gà khắp người. Có điều ghê tởm thì ghê tởm nhưng dù sao thiên tính của cậu cũng là Ma, Nguyên Hạo lập tức vận dụng sức mạnh Âm Huyết để chống lại khiến mấy cái quỷ thủ kia lập tức bị đốt cháy sém, dù không hòa tan nhưng ít nhất chúng cũng không thể ngăn cản được cậu nữa.

Trùy Toản Thiên là do Phong Thiệu đưa cho cậu, cha nói đó là đồ do chính tay mẹ làm nên không giống những loại bình thường, có thể chọc thủng cấm chế để chạy trốn giữ mạng. Đúng là không hề tầm thường, nếu dùng trùy Toản Thiên bình thường để chọc thủng ma trận như vậy thì cũng phải mất đến nửa canh giờ, bởi vì ma trận này được dựng rất chắc chắn. Thế nhưng khi dùng trùy Toản Thiên này thì chỉ mới vài hơi thở mà ma trận đã bắt đầu rung động.

Có điều, chừng này thời gian vẫn không đủ!

Nguyên Hạo nhìn Thanh Dương và đám Ma tu ở phía xa xa đang bay đến càng lúc càng gần, mãi cho tới khi mấy tên tiểu quỷ của Quỷ Tu đã bắt đầu quấn lên người cậu. Dù sao tu vi của Nguyên Hạo cũng mới là Luyện Khí đại viên mãn, đều nhờ vào sức mạnh Ma châu Âm Huyết mới có thể giữ được một con đường sống. Lúc này cậu cũng không lấy phi kiếm ra để giả bộ như vẫn thường làm mà lập tức hấp thu tinh huyết nguyên phách của đối phương theo bản năng.

Tuy rằng khắp người thiếu niên trắng nõn đều là vết roi nên có phần chật vật nhưng cử chỉ thì vô cùng yêu mị, từng đợt huyết vụ tựa như những ngọn lửa đang không ngừng nhảy múa thiêu đốt mang đầy vẻ kiều diễm. Thanh Dương cảm thấy dường như cơ thể của mình cũng nóng lên theo, mỗi bộ phận của gã đều cảm nhận được sự rung động và khát vọng này.

“Ngươi không muốn bị ta nuốt trọn trong một hơi cũng được, vậy để ta ăn từng miếng một.”

Thanh Dương vừa nói dứt lời, huyết xà liền hóa thành hơn ngàn con bay đến quấn lấy khắp người Nguyên Hạo, cậu muốn hấp thu chúng nhưng lúc trước bị hơn mười tên Ma tu vây công, dù dành phần thắng nhưng lại rất mệt mỏi, trên người còn bị trọng thương nên có phần cạn kiệt sức lực, bởi vậy cuối cùng cậu vẫn chẳng thể né tránh được những con huyết xà trắng mịn trơn tuột trông y hệt như rắn thật kia.

“Thằng cháu rùa! Ông nội sợ mi khẩu vị thì lớn nhưng dạ dày lại nhỏ, no chết mịe nhà mi!” Dù giọng điệu của Nguyên Hạo có vẻ cứng rắn nhưng thật ra trong lòng cậu đã biết khó có thể xoay chuyển tình thế, khi thấy Thanh Dương càng lúc càng đến gần thì cậu chợt không kìm được mà hơi run rẩy. Quãng thời gian bị tra tấn không ngừng lúc trước khiến dù bề ngoài của cậu vẫn giữ vẻ cứng đầu nhưng thật ra cơ thể đã sinh ra sự sợ hãi theo bản năng.

“Cái này thì ngươi yên tâm, ta biết phải ăn như thế nào.” Thanh Dương khẽ cười. Gã vươn một tay để dò xét, năm ngón tay lạnh lẽo bao trùm lên

thắt lưng của cậu khiến sắc mặt Nguyên Hạo chợt trắng bệch, giọng nói của cậu đã không thể khống chế được mà hơi run rẩy: "Ông nội mi còn chưa phá vỡ Ma châu, ngươi… Nếu bây giờ ngươi ăn ta, ngươi sẽ chẳng chiếm được thứ gì tốt đẹp đâu!"

"Ta cũng không nói là sẽ ăn như vậy, ta muốn ăn thế này cơ." Trên mặt Thanh Dương thản nhiên lộ vẻ châm biếm, huyết xà dường như hiểu được ý muốn của gã nên mắt đầu chậm rãi mấp máy trên người thiếu niên. Nguyên Hạo bị sự trơn trượt, ẩm ướt kích thích khiến cậu cảm thấy vô cùng ghê thẩm, thân thể mẫn cảm căng chặt, vài con huyết xà nhanh chóng trườn đến chỗ giữa hai chân cậu.

"Ngươi –" Nguyên Hạo chợt cảm thấy nơi đó hơi đau đớn thì lập tức sợ hãi tới mức mặt đỏ bừng, cũng hiểu được ý "Ăn" của đối phương ở đây là gì.

"Nếu ngươi đã chịu được khổ như vậy thì ta đây cũng không thiếu sự nhẫn nại. Dù bình thường ta không dùng nam nhân để thải bổ nhưng có Ma châu ở đây, ta cũng không ngại thử một chút xem sao. Lần này thì ngươi không thể đối đầu với ta được đúng không?" Đôi mắt của Thanh Dương đã cười híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Nguyên Hạo vừa cảm thấy nhục nhã ghê tởm vừa thấy sợ hãi. Ma đầu này nói không sai, nếu đối phương muốn thải bổ thì cậu cũng chẳng có cách nào đối nghịch lại được gã. Chẳng qua là dùng thêm chút công phu để tẩm bổ vài lần, cũng không giống việc một hơi cắn nuốt trọn đối phương. Có điều chắc chắn là cậu sẽ không bao giờ đồng ý với gã, cậu còn chưa được hoàn toàn thưởng thức toàn bộ mùi vị của chuyện này với Xuyên Nghi, tuyệt đối không thể lãng phí trên người một tên ma đầu như gã được!

"Đừng như vậy mà Ma đầu đại nhân, nhất định còn có cách khác… Còn có một cách nào đó có thể vẹn cả đôi đường mà… " Nguyên Hạo vừa xin tha vừa dùng hết sức lực toàn thân để ngưng tụ sức mạnh Âm Huyết, nhưng dường như Thanh Dương đã đoán được từ lâu rồi, dù sao gã cũng hiểu rõ về ma châu Âm Huyết không kém gì Nguyên Hạo. Thanh Dương lập tức lấy ra một cây Ma thảo rồi nhét vào miệng Nguyên Hạo, ép cậu phải nuốt xuống.

Ma thảo vừa vào trong cơ thể thì lập tức sinh ra một luồng nhiệt tựa như dội dầu sôi vào một đống lửa đang bốc cháy.

Nguyên Hạo chợt cảm thấy như có biển lửa đang không ngừng thiêu đốt hừng hực trong cơ thể của mình, vô số hoa lửa nóng bỏng hòa tan vào

lục phủ ngũ tạng của cậu, tựa như dòng thép bị nung nóng chảy xuôi theo từng luồng kinh mạch rồi không ngừng đánh thẳng về phía trước!

“A!”

Nguyên Hạo không kìm được phải khàn giọng gào lên, luồng nhiệt chui len lỏi vào trong óc cậu khiến phần đầu yếu ớt tựa như bị bàn ủi ủi phẳng. Không chỉ trong cơ thể mà ngay cả quần áo bên ngoài cũng bị đốt cháy gần hết, toàn thân cậu lõa lồ trong không khí, cả người đỏ bừng như một bộ xương cốt xinh đẹp được nung trong lò lửa.

“Thật là êm tai.” Thanh Dương đang ôm ấp cơ thể xinh đẹp này chợt lộ ra vẻ mặt say mê, tán thưởng không thôi: “Ăn cỏ Vô Cực Hỏa, không ngờ lại đau đớn đến kiều diễm như vậy.” Trong lúc nói câu này, bàn tay gã đã bắt đầu vuốt ve khắp người đối phương.

Nếu nói lúc trước là cảm giác cơ thể nóng bỏng đến đau đớn thì ngay sau đó chính là tâm hỏa. Nguyên Hạo cảm thấy thứ nóng cháy đã không còn là cơ thể mà là trái tim của cậu, còn cả phần đầu não nữa. Hai mặt cậu xung huyết đỏ bựng, miệng đắng lưỡi khô, dưới sự vuốt ve của đối phương không ngờ lại chợt cảm thấy hơi khát cầu.

Không, không, nhất định là do bàn tay kia quá lạnh lẽo… Không hiểu tại sao, giờ phút này cậu vô cùng hi vọng đôi bàn tay ấy là của Xuyên Nghi, cho dù chắc chắn tay Xuyên Nghi sẽ rất nóng bỏng nhưng vẫn khiến cậu có cảm giác được nương tựa, có thể tùy ý phóng túng bản thân.

“Ngươi có biết cỏ Vô Cực Hỏa không? Có rất nhiều đan dược phải dùng đến nó, nhất là mấy loại xuân dược… Lâu lắm rồi ta chưa luyện đan, đành phải để ngươi dùng nguyên cả cây vậy, có điều không ngờ dược tính của nguyên cây lại mạnh đến vậy.”

Thanh Dương vừa nói vừa cuốn lấy cả người Nguyên Hạo, khống chế huyết xà khai thác chỗ cửa động thô ráp nhưng cũng trắng nõn của đối phương. Nếu nói lúc trước Nguyên Hạo còn cảm thấy ghê tởm và kháng cự thì lúc này dưới sự khống chế của dược tính mãnh liệt, dục vọng đau đớn và nóng bỏng khiến ánh mắt của cậu đã hốt hoảng mê say, không còn chống cự được nữa.

Đúng lúc Thanh Dương đang muốn cưỡi lên để thưởng thức mỹ vị thì chợt có một đạo kiếm quang màu vàng giáng xuống từ trên trời, đúng lúc đâm vào khe hở do trùy Toản Thiên đâm rách lúc trước khiến cấm chế Ma Môn không thể chống cự được thêm, lập tức ầm ầm nổ tung.

Sắc mặt của Thanh Dương sa sầm, lúc gã cảm nhận được có kiếm áp đè ép đang đánh tới thì đã muốn kéo người ở dưới thân lùi lại, nhưng rốt cuộc vẫn bị chậm hơn một bước. "Keng". Thanh Dương lập tức rụt tay về, gã trơ mắt nhìn chỗ mình vừa đứng có thêm một vết kiếm chém sâu thành cái hố dài mấy trượng, thiếu niên kia cũng rơi vào tay một Kiếm tu mặc bạch y.

Đột nhiên được ôm lấy khiến Nguyên Hạo chợt mở to đôi mắt bị sương mù bao phủ theo bản năng, dù ý thức đã chẳng còn rõ ràng nhưng cậu vẫn cảm nhận được hơi thở quen thuộc của đối phương, cậu cúi đầu khẽ kêu lên: "Mẹ… Thằng oắt kia bắt nạt con…"

Ngón tay của Phong Bạch khẽ điểm nhẹ, mấy con huyết xà đang đu trên người Nguyên Hạo lập tức sợ hãi khí tức của Bạch Hổ, con nào con nấy lộp bộp rơi xuống đất hóa thành tro tàn. Phong Bạch lấy một bộ áo choàng bao bọc Nguyên Hạo đang nằm lòng, dù sắc mặt vẫn lạnh lẽo nhưng giọng điệu lại mang theo sự ôn hòa hiếm có: "Mẹ báo thù cho mi."

Còn chưa dứt lời, một tay Phong Bạch ôm lấy Nguyên Hạo, tay còn lại nâng Trạm Lô kiếm lên. Kiếm ý sắc bén lạnh thấu xương hòa cùng với sát khí ngập trời hóa thành một con Kim Long bay thẳng về phía Thanh Dương đang triệu hồi bách quỷ.

Nếu bàn về tu vi, tuy Phong Bạch đã là Trúc Cơ đại viên mãn nhưng vẫn kém xa một tu giả hậu kỳ Kim Đan như Thanh Dương, huống chi thực lực của Thanh Dương còn vô cùng nổi bật trong số những người có cùng tu vi với gã. Thé nhưng nhờ vào thiên tính, Phong Bạch có thân thể Bạch Hổ chính là thiên địch trời sinh của Ma tu thuần túy như Thanh Dương.

Hai người mới giao đấu vài chục chiêu, cho dù phía sau Thanh Dương còn có hơn mười Ma tu giúp đỡ nhưng gã vẫn không hề cảm thấy mình chiếm được ưu thế, bởi vì những tên Ma tu kia sau khi thua dưới tay Phong Bạch liền bị hắn nuốt trọn, ngược lại còn giúp tăng cường thực lực cho đối phương.

Đã có một tiểu quái vật ăn thịt người như thế, không ngờ lúc sau còn đến thêm một tên đại quái vật, đặc biệt lúc bọn họ còn ở trong linh cảnh Nam Hoa, Thanh Dương đã từng tận mắt chứng kiến thực lực của tên đại quái vật này khủng bố đến mức nào.

Với tu giả còn như vậy, huống hồ là một Ma tu như gã… Thanh Dương thầm kêu không tốt, vội hỏi: "Thiếu tông, dẫu gì chúng ta cũng từng cùng trải qua hoạn nạn, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy! Chuyện

hôm nay đều là do ta không biết tiểu Ma tu này là con của ngươi… Ặc, ai biết thiếu tông lại có thể mang… Có con cơ chứ…”

Phong Bạch chẳng nói một lời, chỉ vọn vẹn phun ra Cửu Tự Chân Ngôn, thế công không những không giảm mà ngược lại càng trở nên mãnh liệt, dường như có xu thế không chết không ngừng lại.

Đồng tử của Thanh Dương chợt co rụt trong thoáng chốc, không dám lơ là chút nào. Gã lập tức khống chế toàn bộ hơn mười tên Ma tu trong cấm chế đề dốc toàn lực ứng chiến.

“Lâm, Binh, Thống, Hiệp.” Phong Bạch đã thuần thục đến chữ thứ tư, bàn tay hắn đánh ra một chưởng Sư Tử ấn, miệng khẽ ngâm chú Kim Cang Tát Đóa Hàng Ma. Theo Cửu Tự Chân Ngôn nhập vào trong Trạm Lô kiếm, chỉ thấy có chi chít vô số kiếm quang chói mắt hợp lại, tạo thành một đạo kiếm mạc màu vàng tỏa ánh sáng lập lòe, dường như còn mang theo tầng tầng sắc nhọn chém thẳng đến!

Qua hơn mười chiêu nữa, bên trong ánh sáng kim sắc đang tung hoành khắp nơi, ngoại trừ Thanh Dương ra thì toàn bộ những tên Ma tu còn lại đều kẻ chết người bị ăn sạch. Phong Bạch đã biết mình thích ăn Ma khí từ lâu, nhất là loại Ma khí ở trên người đám Ma tu thuần túy, cả Tâm Ma của những kẻ rơi vào Ma đạo lại càng thêm mỹ vị. Sau khi nuốt trọn hơn mười tên Ma tu, hắn cảm thấy đan điền của mình được tích lũy vô cùng dồi dào, thế công khi vận kiếm cũng càng trở nên bá đạo hung ác.

Dưới tình thế như vậy, tất nhiên Thanh Dương đã không còn là đối thủ của hắn, ngay cả cờ U Hồn Bạch Cốt của gã cũng bị đối phương chém rụng khiến bách quỷ tiêu tán trong thoáng chốc chẳng còn chút tung tích. Dù gã đã dùng toàn bộ Ma lực để dựng thành Ma giáp nhưng cũng không thể tránh khỏi cảnh toàn thân bê bết máu… Quả nhiên là thánh thú Bạch Hổ được mệnh danh là khắc tinh của Ma quỷ.

Thanh Dương muốn vận Ma Ảnh Tiềm Bộ để chạy trốn nhưng lại bị kiếm quang có mặt ở khắp mọi nơi của đối phương ngăn cản, gã trừng to mắt nhìn chằm chằm Phong Bạch: “Thiếu tông không muốn bản hoàn chỉnh của trận pháp Thái A Quy Nguyên nữa sao? Thứ ta đưa cho Trừ Hoa lúc trước mới chỉ là một nửa thôi, nửa còn lại vẫn còn nằm trong tay ta đấy.”

Phong Bạch vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Đành vậy, giết ngươi xong ta sẽ Sưu Hồn. Lần trước là do ta quên không giết ngươi.”

Thanh Dương kinh hãi, lần trước là do gã cảm nhận được hơi thở của Ma Châu nên mới không canh giữ ở tâm trận đợi trận pháp cướp đoạt tinh huyết nguyên phách của mọi người bên trong linh cảnh, không ngờ đối phương đã có sát tâm từ lâu. Ánh mắt gã lạnh lẽo nhưng cũng lập tức nghĩ cách ứng đối lại: "Lúc trước chúng ta hợp tác ăn ý đến vậy, chẳng lẽ Thiếu tông không mong chờ lần tiếp theo sao? Số lượng tinh huyết nguyên phách thu được sau hai lần khởi trận đã đủ rồi ư?"

"Cửu Châu có hàng ngàn hàng vạn tu giả, ngươi không cần phải lo lắng thay ta." Vẻ mặt của Phong Bạch vẫn thờ ơ như cũ, kiếm quang tỏa ra từ Trạm Lô kiếm chèn ép Thanh Dương một cách sít sao, nhưng hắn cố tình không đâm một kiếm kết liễu, tựa như đang chờ đợi đối phương nói ra một điều kiện khiến mình có thể đổi ý.

Thanh Dương gượng cười: "Đúng vậy, nhưng mà ắt phải tốn rất nhiều công sức, chứ đâu có được dễ dàng như lần ở linh cảnh Nam Hoa, một lúc tụ tập cả đám tu giả có thực lực bên trên trục hoành như vậy? Đợi đến khi Thiếu tông thu thập đủ thì e rằng cũng phải mất mấy trăm năm mới có thể đổ đầy được nhẫn Thái A" Nói đến đây, con ngươi của gã cũng lấp lánh: "Vị Phong sư huynh kia cũng giống ta, chẳng đợi được đến mấy trăm năm đâu."

Phong Bạch hơi biến sắc, ánh mắt hắn lạnh lẽo như đao, kiếm ý cũng trở nên bén nhọn bức người.

Thanh Dương cắn răng chống đỡ, nhưng cũng biết mình đã đoán trúng rồi, vì thế mượn cơ hội nói: "Thiếu tông, kỳ thật ta còn có một cách… "

Phong Bạch lẳng lặng nghe xong, hơi nhướn lông mày rồi nhìn về phía Thanh Dương: "Nghe ngươi nói những lời này ngược lại khiến ta không nỡ giết ngươi… "

Đôi mắt của Thanh Dương chợt phát sáng, gã lặng lẽ ngưng tụ Ma khí khắp toàn thân, chỉ chờ đối phương hơi thả lỏng liền dùng một kích giết chết, thế nhưng khi nghe hắn nói ra câu tiếp theo thì tâm gã lại như tro tàn.

"Vậy hãy kết khế ước chủ tớ với ta."

Nếu là một tu giả Trúc Cơ tầm thường dám mở mồm nói với gã như vậy thì chắc chắn Thanh Dương đã cười nhạo đối phương nói khoác mà không biết ngượng, khế ước chủ tớ phải chênh lệch ít nhất hai đại cảnh giới mới có thể kết được. Cảnh giới của Phong Bạch không những không cao hơn gã mà còn thấp hơn gã một đại cảnh giới… Thế nhưng Thanh

Dương biết cố tình đối phương lại có thể làm được. Bởi vì lúc còn ở linh cảnh Nam Hoa gã đã tận mắt nhìn thấy Phong Bạch hóa thành một con thánh thú Bạch Hổ cấp năm.

Linh thú cấp năm có tu vi ngang với Phản Hư, cho dù thực lực của hắn có như thế nào đi chăng nữa thì hắn vẫn có thể kết được.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Phong Tiểu Thiệu: Nấm, con thử nhìn xem có phải tay cha hơi nhỏ không?

※ Nấm nhỏ: Tay nhỏ tốt mà.

※ Phong Tiểu Thiệu: Vì sao?

※ Nhấm nhỏ: Tay nhỏ thì sờ gậy thịt của ai cũng thấy rất lớn ấy~ o[*////▽////*]q

※ Xuyên Tiểu Nghi: … Ngươi còn muốn sờ của ai?

※ Phong Tiểu Bạch: Cho dù tay cha con có to đến mấy thì sờ của mẹ con cũng không thấy nhỏ.

------oOo------

Chương 118

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh Dương vô cùng không muốn, dùng đủ cách để kéo dài, cho dù rất cáu giận nhưng cũng chẳng thể làm được gì, bởi vì tính mạng của gã vẫn còn đang nằm trong tay đối phương, cuối cùng đành phải ký kết khế ước. Trong lòng gã đành phải tự an ủi bản thân, núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt.

Sau khi Phong Bạch thu nhận Thanh Dương cũng lập tức cảm nhận được Nguyên Hạo đang nằm trong lòng mình càng trở nên bất thường. Một phen thăng trầm vừa nãy đã tốn mất hơn nửa canh giờ, lúc này hắn cúi đầu nhìn xuống liền thấy tay chân cậu không ngừng cọ quẹt vào mớ xiêm y đã rách nát từ lâu, đúng là không phải dáng vẻ hưởng thụ gì cho cam.

“Mẹ, con nóng quá…” Khuôn mặt của Nguyên Hạo đỏ bừng, cậu hơi rên rỉ.

Phong Bạch chợt xanh mặt nhìn phía Thanh Dương: “Nó bị làm sao?”

Thanh Dương đành phải giải thích về dược tính của cỏ Vô Cực Hỏa, khi Phong Bạch nghe thấy gã nói nếu không giải trong một canh giờ thì ắt sẽ tổn thương đến đạo cơ, liền ra lệnh cho gã lập tức cởi bỏ hết quần áo đang mặc.

“Thiếu tông, ta…” Thanh Dương trợn trừng mắt. Tất nhiên gã biết đối phương đang muốn làm gì, nhưng gã còn chưa nói hết câu thì Phong Bạch đã bắn ra một đạo kiếm quang khiến y phục của gã rách tứ tung, lộ ra một mảng cơ thể.

“Vừa mới ký kế ước, ngươi phải gọi ta là gì?” Phong Bạch hơi liếc gã.

Thắng là vua, thua làm giặc, Thanh Dương chỉ đành nhẫn nhục kêu một tiếng “Chủ nhân”, cắn răng cởi nốt pháp bào màu đen của mình.

Phong Bạch thấy gã đã cởi hết y phục bèn ôm Nguyên Hạo đi qua rồi nói với cậu: “Nấm, con không phải nhẫn nhịn nữa, đi đi.” Sau đó hắn thấy quả thật tinh thần của Nguyên Hạo đã không còn quá rõ ràng, mà cho dù Thanh Dương đang bị thương nhưng thực lực cũng hơn con hắn rất nhiều, vì thế liền lấy từ trong túi gấm ra một hộp thuốc mỡ.

Đó không phải loại Phong Bạch thường dùng mà do hắn mua được trong thế tục, thuốc bôi trơn này chứa một vài thành phần có công hiệu thúc tình, hắn không thích thúc thúc động tình nhờ những thứ bên ngoài, cho nên thứ này vẫn còn dư lại rất nhiều. Hiện giờ thì tốt rồi, vừa hay có thể dùng đến nó.

“Dùng thứ này lên người ngươi đi, sau đó giúp nó giải dược tính, không được phép khiến nó bị thương.” Phong Bạch ném hộp thuốc qua. Sắc mặt của Thanh Dương thật chẳng tốt đẹp gì, nhưng so với việc phải chịu nhục thì gã càng sợ chết hơn. Cố gắng suốt mấy năm nay, thậm chí gã còn chưa kịp báo thù, sao có thể chấp nhận chịu thất bại trong gang tấc như vậy được.

Nguyên Hạo được Phong Bạch đút cho một viên Dưỡng Thân đan, mặc dù không phải là giải dược nhưng ít nhất cũng giảm được hai phần khổ sở. Lúc này cậu vừa mới mơ mơ màng màng mở mắt thì chợt bắt gặp cảnh mình đang nhào lên người một gã nam nhân lõa thể — Mà cái gã đó lại chính là tên Ma đầu kia! Thằng cháu rùa!

Ban đầu Thanh Dương cũng có vài phần khẩu vị với một mĩ thiếu niên như vậy, thế nhưng tiền đề phải là gã ở bên trên cơ, không ngờ giờ lại bị lật thuyền. Nhìn thấy dáng vẻ quần áo tả tơi của Nguyên Hạo khiến gã chẳng còn sót lại chút hứng thú nào. Có điều do tình thế chèn ép, gã chỉ đành cắn răng lôi kéo Nguyên Hạo đè lên người mình, thầm nghĩ chết sớm siêu sinh sớm vậy.

“Không muốn… Không muốn…” Nguyên Hạo làm sao mà đồng ý được. Nếu không phải bây giờ cậu chẳng còn chút sức lực nào thì chắc đã nhảy bắn ra xa tám trượng từ lâu rồi. Cậu cố gắng tránh né nhưng cũng không làm gì được Thanh Dương, vì thế đành phải quay đầu nhìn về phía Phong Bạch vẫn đang chăm chú xem hiện trường giải dược phiên bản trực tiếp để xin giúp đỡ: “Mẹ, con không muốn gã đâu, gã tởm lắm… ”

Phong Bạch tưởng cậu không chịu nổi vì đối phương là nam nhân. Không phải do hắn có sở thích quái dị nên mới muốn ở đây rình xem, mà bởi vì hắn sợ Thanh Dương mất khống chế sẽ làm Nguyên Hạo bị thương. Hơn nữa nếu như không lập tức giải dược thì tình hình của Nguyên Hạo sẽ rất bất ổn.

Hiện giờ đám Ma tu kia đã bị giết hết cả rồi, chỉ còn sót lại mỗi tên Thanh Dương này thôi. Nếu như muốn đi tìm người khác, toàn bộ phúc địa của Lữ thị đã diệt tộc từ lâu, chỉ còn lại mấy tên đệ tử của Côn Luân đang canh gác tàn quyển… Mặc dù Phong Bạch là người lạnh lùng khôn kéo nhưng cũng phải suy nghĩ, cân nhắc rất nhiều thay Nguyên Hạo. Dù sao cậu cũng được coi là người của Côn Luân, nếu như xảy ra quan hệ với mấy tên đệ tử kia thì e là không ổn lắm.

Chẳng bằng cứ dùng Thanh Dương đi, dù sao cũng không truyền đến tai người ngoài.

“Con cố chịu đựng một chút, cứ coi gã như nữ nhân là được.” Phong Bạch khuyên nhủ, thấy Nguyên Hạo vẫn còn đang giãy dụa thì không khỏi nhíu mày đè cậu lên người Thanh Dương, dỗ dành: “Chỉ là giải dược thôi mà, Nấm nghe lời đi.”

Nguyên Hạo có thể chịu đựng được đến bây giờ đã là hao hết toàn bộ sức lực tự điều khiển của bản thân, lúc này bị Phong Bạch ép buộc, nếu không phải người dưới thân là tên ma đầu Thanh Dương có thù với cậu thì chỉ sợ cậu khó lòng mà nhẫn nhịn được. Càng như thế thì trong đầu Nguyên Hạo lại càng hiện lên hình bóng của một người khác, chỉ có người ấy mới không tổn thương cậu, người ấy cũng sẽ không ép buộc cậu…

“Mẹ, con không muốn gã đâu, con muốn Xuyên Xuyên! Con muốn Xuyên Xuyên!” Nguyên Hạo nắm chặt lấy một góc áo của Phong Bạch, vì để tăng thêm sức thuyết phục mà thậm chí còn khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, khiến khuôn mặt vốn đang đỏ bừng càng thêm chật vật, đáng thương.

Nếu là người ngoài thì chắc chắn Phong Bạch đã chẳng có một chút xíu nhẫn nại nào, nhưng đây lại là Nguyên Hạo, người hắn để bụng thứ hai chỉ sau Phong Thiệu. Tốt xấu gì cũng đã làm mẹ nhiều năm như vậy rồi, nhìn thấy toàn thân cậu đều là vết thương mà còn khóc lóc thê thảm đến thế khiến hắn không nỡ lòng nhẫn tâm ép buộc cậu nữa. Chỉ có điều không rõ tại sao cùng là nam nhân, chẳng lẽ tướng mạo của Xuyên Nghi trông đẹp hơn Thanh Dương?

Nhưng nghĩ lại một hồi tra tấn lúc trước của Thanh Dương, Phong Bạch liền suy đoán có lẽ đúng là Nguyên Hạo cảm thấy ghê tởm với gã, ghê tởm đến nỗi không muốn thượng luôn.

Ngày mai đã là canh Thân, Phong Bạch suy đoán chắc hiện giờ Xuyên Nghi vẫn còn ở bên trong phúc địa của Lữ thì, vì thế chẳng thèm để ý đến Thanh Dương đã cởi hết đồ đang nằm dài chờ đợi ở dưới đất mà ôm lấy Nguyên Hạo bay vút vào trong rừng. Hắn trải rộng toàn bộ thần thức của mình để tìm kiếm vị trí của Xuyên Nghi.

Bởi vì lo lắng Nguyên Hạo không thể chống đỡ được thêm bao lâu nữa, Phong Bạch cố gắng dùng toàn lực để tìm kiếm, may mà trong lúc hắn đi tìm thì đồng thời dường như Xuyên Nghi cũng cảm nhận được hơi thở của Nguyên Hạo. Dù sao trong trận chiến với Hóa Xà biến dị năm đó, nhờ có Nguyên Hạo đút tinh huyết nguyên phách của bản thân để cứu hắn nên khí tức của hai người hiện giờ cũng tựa như trăm sông đổ về một biển.

Bởi vậy trong một khắc cuối cùng, Xuyên Nghi gấp đến độ từ người hóa thành thú đã chạy như điên rồi bổ nhào vào bên cạnh Phong Bạch.

Trong bóng đêm, đôi mắt màu xanh lục của Nhai Tí sáng lấp lánh, dáng vẻ vô cùng hung mãnh. Tư thế này của nó tựa như nếu người ôm Nguyên Hạo đi đến không phải là Phong Bạch thì e rằng đã bị nó nhào đến cắn xé tan nát.

Mặc dù là chủ động đi tìm nhưng khi Phong Bạch giao Nguyên Hạo toàn thân nóng bỏng hừng hực vào tay Xuyên Nghi đã hóa lại thành hình người thì vẫn thấy có hơi bất an. Tuy hiện giờ Nguyên Hạo đã mười bảy,

mười tám tuổi nhưng khi đứng cạnh người có dáng vẻ cao lớn khôi ngô như Xuyên Nghi thì trái lại trông rất mảnh mai, nhỏ gầy.

“Dùng thứ này lên người ngươi đi, sau đó giúp nó giải dược tính, không được phép khiến nó bị thương.” Phong Bạch ném thuốc mỡ qua, dùng giọng điệu vô cùng trịnh trọng để dặn dò Xuyên Nghi. Thật ra hắn cảm thấy Xuyên Nghi cũng không tồi, đều là người trong nhà, có điều trông đối phương cường tráng hơn Nguyên Hạo rất nhiều… Phong Bạch dừng bước chân, ánh mắt đặt trên hình bóng của hai người đang quấn lấy nhau. Hắn phân vân không biết mình có nên đứng canh ở đây hay không, phòng khi Nguyên Hạo ra tay lại bị đối phương gây thương tích.

Tất nhiên là Nguyên Hạo không muốn. Khi cậu nhìn thấy làn da màu lúa mạch của Xuyên Nghi thì hai mắt đã đỏ ngầu, tựa như một con yêu nghiệt đang vô cùng đói khát. Cậu dùng tia lý trí cuối cùng để quay đầu nói với Phong Bạch: “Mẹ, mẹ đi đi, Xuyên Xuyên sẽ giúp đỡ con!”

Phong Bạch suy nghĩ một chút, cảm thấy Xuyên Nghi luôn yêu thương Nguyên Hạo như vậy thì chắc cũng không làm tổn thương cậu đâu. Vì vậy sau khi dựng một đạo cấm chế cho hai người rồi dặn dò cặp đôi đang trần trụi quấn lấy nhau kia vài câu, xong xuôi mới ngự kiếm rời đi.

“Nấm, còn đau không, để ta bôi thuốc cho ngươi trước nhé?”

Xuyên Nghi nhìn khắp mình mẩy Nguyên Hạo đều là vết thương thì cảm thấy rất đau lòng, lại vừa sợ vừa giận. Nếu không phải trước khi đi Phong Bạch đã dặn kĩ phải giải dược tính là quan trọng nhất thì chỉ sợ bây giờ việc đầu tiên hắn làm là tỉ mỉ cẩn thận chữa hết những vết thương trong ngoài cho Nguyên Hạo. Suốt mười mấy năm nay, trừ lần suýt rơi vào miệng Hóa Xà mấy năm trước thì hắn chưa bao giờ để cậu phải chịu nhiều đau đớn đến vậy.

Thế nhưng Nguyên Hạo làm gì con hơi sức quan tâm tới mấy vết thương kia nữa, cậu đã phải nhẫn nhịn dược tính của tình thảo kia lâu lắm rồi, vất vả lắm mới vớ được miếng thịt mỡ tên Xuyên Nghi này, vì vậy lập tức hung hăng cắn xuống, chính diện ngậm lấy đầu nhũ của đối phương. Nguyên Hạo liếm cắn một đường xuống thẳng bụng dưới, lúc cậu thấy Xuyên Nghi vẫn còn đang mân mê vết roi trên người mình thì cảm thấy hơi bực với sự mất tập trung của đối phương. Sau khi triền miên hôn liếm Xuyên Nghi, cậu hơi rên rỉ: “Xuyên Xuyên, giúp ta, ta nóng quá…”

Rặng mây hồng đã nhiễm đỏ hai má Nguyên Hạo, đôi mắt cậu ngập nước ôm lấy Xuyên Nghi. Dù Xuyên Nghi vẫn đang lo lắng miệng vết thương của đối phương nhưng cơ thể đã không kiềm được mà hơi rung

động, nhất là lúc cậu đặt vật màu hồng phấn cứng rắn của mình lên trên đùi hắn.

Xuyên Nghi không đành lòng để cậu phải khó chịu nên cũng học theo Nguyên Hạo từng làm lúc trước, ngậm lấy vật kia rồi phun ra nuốt vào. Tuy hắn không có kỹ xảo nhưng vẫn khiến Nguyên Hạo cảm thấy sắp hỏng mất, dường như lửa nóng không những không giảm đi mà còn tăng thêm, vì thế cậu làm càn thúc giục: "Xuyên Xuyên, nhanh tiến vào đi!"

Tuy rằng tâm tính của Xuyên Nghi rất đơn thuần nhưng suốt hai năm nay được lời nói và việc làm của Nguyên Hạo dạy dỗ khắp mọi lúc mọi nơi, nên cũng hiểu rõ tường tận trình tự trước sau. Mà cho dù không biết thì khi bị đối phương nắm lấy vật đang dựng thẳng phấn chấn rồi cọ xát vào nơi nào đó cũng đã khiến hắn nhớ lại tất cả.

Lúc này Nguyên Hạo đang không ngừng dụi vào người hắn, cậu vặn vẹo cơ thể mình, cặp mông tròn cong vểnh cứ lắc lư qua lại như đang mời gọi hắn đến đùa bỡn. Xuyên Nghi muốn nâng tay bắt lấy chúng để xoa nắn theo bản năng nhưng lúc vừa định hành động thì chợt nhớ đến những vết roi vẫn còn đang rớm máu trên người đối phương, vì vậy hắn lại rụt tay về, chỉ phủ lên chỗ miệng huyệt rồi nhẹ nhàng xoa thuốc mỡ.

Nhìn cái miệng nhỏ kia dần cắn nuốt đầu ngón tay của mình khiến Xuyên Nghi bỗng cảm thấy khô nóng một cách khó hiểu, hơi thở của hắn cũng trở nên gấp gáp, vật đang được Nguyên Hạo nắm trong tay lại càng cứng rắn ưỡn thẳng thêm hai phần, quả thật đã lớn đến độ khiến bàn tay của thiếu niên cầm không vừa.

Nguyên Hạo triền miên với hắn một hồi lâu đã giúp cơ thể hoàn toàn thả lỏng, cậu bị cỏ thôi tình làm cho nóng đến độ đổ mồ hôi đầm đìa, lúc này liền vội vàng nâng đùi phải của mình lên, lộ ra phần thịt non giữa khe rãnh rồi nhắm thẳng vào vật đang dựng đứng của đối phương, để nó chọc vào hậu huyệt của mình. Nếu lúc trước Xuyên Nghi còn giữ được chút lý trí mà ngẫm nghĩ về chuyện tiến lùi, thì khi bị cậu đâm như vậy quả thật đã khiến hắn muốn chọc thẳng lút cán theo bản năng.

Có điều Xuyên Nghi vẫn rất để tâm đến thân thể của Nguyên Hạo, sợ mình sẽ đâm hỏng đối phương nên rốt cuộc vẫn cố nhẫn nhịn. Vật cường tráng cứng rắn kia bị hắn nhịn đến độ hơi phát run, tựa như đang lên án hàng động của hắn trong im lặng.

Suốt nhiều năm qua Nguyên Hạo vẫn luôn rất thích những việc thế này, bình thường cậu cũng hay vùi đầu trong thế tục để nghiên cứu, quan sát mọi người xung quanh. Không ít lần Nguyên Hạo quấn lấy Xuyên Nghi

muốn kéo hắn đi lăn lộn cùng mình, chỉ là hai người vẫn chưa làm đến bước cuối cùng. Phía sau được bôi dược cao khiến cậu cảm thấy hơi ngứa ngáy, cộng thêm công hiệu thúc tình của tình thảo nên rốt cuộc Nguyên Hạo vẫn cố liều mạng, lập tức khóa ngồi xuống.

“Au”

Dù đang bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt nhưng khi nhận phải sự kích thích bậc này vẫn khiến Nguyên Hạo hít sâu một hơi khí lạnh, cậu cảm thấy nơi giữa hai chân của Xuyên Nghi tựa như một thanh kiếm sắc bén, vô cùng cứng rắn. Cậu mới chỉ nhẹ nhàng thăm dò một chút mà cái huyệt động chẳng còn chút khí phách phía sau đã nghênh đón đối phương tựa như tra kiếm vào vỏ bao, bị hắn cắm thẳng vào. Cho dù nơi đó đã được bôi một lớp thuốc mỡ rất dày nhưng vẫn khiến cậu cảm thấy vô cùng đau đớn.

Dù đây là lần đầu tiên Xuyên Nghi có được khoái cảm sung sướng đến vậy nhưng hắn lại càng đau lòng thay Nguyên Hạo hơn. Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán đối phương, nói một cách trấn an: “Hay là cứ chầm chậm thôi.” Xuyên Nghi nói bằng một giọng điệu vô cùng chậm rãi, nếu không nói chậm thì hắn sợ là mình sẽ chẳng thể nhẫn nhịn được nữa.

“Không cần, đã đến đây rồi thì chắc chắn ta sẽ không buông tha cho ngươi!”

Đau thì đau đấy nhưng Nguyên Hạo vẫn không muốn dừng lại, Tiểu Xuyên Xuyên ở dưới thân cậu tựa như một lưỡi kiếm bị nung nóng đỏ rực, mà miệng huyệt của cậu thì như lớp mỡ đông lại, lúc chạm vào đối phương liền bị nhiệt độ của hắn làm tan chảy, cho dù đã bị lấp đầy đến sưng to nhưng không hề muốn thả lỏng.

Cho dù đầu óc của cậu không còn tỉnh táo nhưng niềm yêu thích với chuyện này đã thấm sâu vào trong tận xương tủy, bởi vậy những hình vẻ trong xuân cung đồ, sách cấm và hiện trường trực tiếp ở kĩ viện đều hiện lên một cách rõ ràng trong đầu cậu… Nguyên Hạo là một người rất thông minh, cậu dễ dàng học tập những thứ này để cho mình dùng, bởi vậy sau huyệt cũng bắt đầu thử co rút phun ra nuốt vào.

Sự ham muốn đối với người đang ở dưới thân của cậu cực kỳ mãnh liệt, cho nên huyệt động kia tựa như một đóa hoa ăn thịt đang nở bung, từng chút từng chút nuốt lấy côn thịt của Xuyên Nghi.

Sau khi đâm vào lút cán khiến Xuyên Nghi cảm thấy vô cùng khô nóng khó chịu, khoái cảm sinh ra từ sự chèn ép ma sát đã hoàn toàn bao phủ

tất cả những chuyện khác, bày tay thô ráp to lớn của hắn nắm lấy phần eo thon nhỏ của thiếu niên. Hắn cảm thấy thật khó tin. Một nơi nhỏ bé như vậy, là của Nấm – người được hắn tự tay chăm sóc nuôi lớn, không ngờ hiện giờ nơi ấy lại có thể hoàn toàn nuốt lấy hắn. Thật thần kỳ… những cũng rất đau lòng, chắc hẳn cậu ấy đau lắm.

Cho dù trong lòng cảm thấy khó chịu đến xoắn lại nhưng lần này Xuyên Nghi không hề ngăn cản động tác của Nguyên Hạo, thậm chí còn không kìm được mà hơi nhấp lên. Hắn tự nói với bản thân rằng đây là đang giải dược cho Nguyên Hạo, nhưng thực tế chính hắn đã chẳng thể khống chế được hành động của mình nữa. Hắn không thể tự bảo bản thân phải chống lại thân thể trắng nõn mảnh khảnh này, và cả huyệt động nhỏ bé căng chặt của đối phương.

Hắn không muốn làm Nguyên Hạo bị đau, nhưng Xuyên Nghi thật sự không nhịn nổi nữa… Có điều lúc nghe thấy giọng nói của Nguyên Hạo mang theo sự thống khổ, hắn vẫn cảm thấy vô cùng tự trách, không kìm được phải đè vai để cậu dừng lại rồi hỏi: “Hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút nhé?”

Đáp lại câu hỏi của Xuyên Nghi là một nụ hôn sâu cùng với nhát cắn hung ác của đối phương lên đầu lưỡi hắn. Nguyên Hạo than thở oán giận một câu: “Nghỉ thằng cháu ngươi ấy, mau dùng sức!”

“Ừ, thế thì không nghỉ nữa.”

Xuyên Nghi nghĩ, đây là do Nấm yêu cầu mình: không nghỉ ngơi, phải dùng sức… Vì thế đôi mắt màu xanh lục của hắn càng trở nên thâm thúy, ngũ quan sâu sắc như được đẽo gọt cũng lộ ra vài tia ý tứ hàm xúc nguy hiểm. Mười ngón tay của Xuyên Nghi bắt lấy cặp mông căng tròn cong vểnh của đối phương rồi hung hăng đâm chọc, dập thẳng vào miệng huyệt đỏ thẫm ngon miệng khiến cho người ta phải thèm nhỏ dãi.

Hắn tăng công suất lên gấp mấy lần khiến Nguyên Hạo muốn kêu thành tiếng, mà quả thật cậu cũng đã kêu ra tiếng. Cậu cố ý dẫn côn thịt của đối phương cọ vào nơi mẫn cảm của mình. Đau đớn từ những lần ra vào đầu tiên đã dần biến mất, thay vào đó là khoái cảm xa lạ khiến cho cậu sướng đến run rẩy, trên da thịt trắng nõn là những hạt mồ hôi li ti.

Bọn họ đối mặt với nhau khiến Xuyên Nghi nhìn thấy rõ ràng vật kia của mình đang cắm vào trong huyệt động của thiếu niên, hắn cũng nhìn thấy vẻ mặt Nguyên Hạo sung sướng đến muốn khóc thét chói tai cùng với phần da thịt không ngừng rung động nhịp nhàng. Mặc dù hai người đã từng chơi đùa rất nhiều lần nhưng lần này lại hoàn toàn khác biệt, Xuyên

Nghi nhìn chằm chằm vào đôi gò má hây hây của Nguyên Hạo, hắn cảm thấy mình có nhìn bao nhiêu cũng vẫn không đủ.

Những lần yêu thương vụn vặt trong suốt hơn mười năm qua đều không thể sánh được với sự thân mật của hiện tại, hoặc phải nói là hiện giờ mới đúng là thân mật… Xuyên Nghi đem tất cả sự thỏa mãn và vui sướng của mình đều hóa thành động tác đâm chọc, hắn đỡ lấy vật kia của mình nhắm thẳng vào miệng huyệt căng chặt sau đó không ngừng đâm vào rút ra.

Tiết tấu của hai người khi nhanh khi chậm, lúc nhanh thì da thịt va vào nhau tạo thành những tiếng rung bạch bạch, lúc chậm thì tạo ra âm thanh do ma sát.

Trong cơn mê say, họ nhìn chăm chú vào đối phương, trong lòng họ đều chỉ muốn người đang ở đối diện mình. Nơi côn thịt và huyệt động không ngừng va chạm với nhau là chỗ tiếp xúc duy nhất giữa hai cơ thể, nhưng chính điều đó lại khiến các giác quan trở nên nhạy bén hơn, mang đến cho họ khoái cảm sung sướng đến mức không ngừng phải rên rỉ thở dốc…

“Xuyên Xuyên, ngươi không chạy thoát được đâu… ”

“Ừ… Lần nữa nhé?”

“A! nhanh lên… A ! ngô… A…”

“Lần nữa nhé?”

“… Ừ, nhanh…”

“Lần nữa nhé?”

“…Ừ.”

“Lần nữa nhé?”

“……”

“… im lặng nghĩa là đồng ý”

Chẳng biết dược tính đã được hóa giải từ lúc nào, cũng không rõ thời điểm hai người kết thúc giao hoan, chỉ biết khi Nguyên Hạo và Xuyên Nghi tỉnh dậy thì mặt trời đã sáng chói ở phía Đông. Hai người bị đánh thức bởi vì cảm nhận thấy có người xông vào cấm chế.

Xuyên Nghi nhanh tay lẹ mắt mau chóng mặc quần áo cho người trong lòng, sau đó đối diện với Phong Bạch đang treo vẻ mặt phức tạp đi đến gần. Dù hắn đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi nhìn phần cổ của Nguyên Hạo lộ ra một vệt màu hồng thì mi mắt vẫn hơi giật giật, có điều nhìn cậu không có vẻ gì là bị thương ở những chỗ khác nên cuối cùng cũng hơi thở hắt ra.

Hắn không muốn Nguyên Hạo bị thương, càng không muốn Phong Thiệu phải lo lắng vì điều đó.

Phong Bạch ném một lọ cao dược tẩm bổ do Hà Loan tự tay chế ra cho Xuyên Nghi rồi nói: “Tối hôm qua ngươi đã phải chịu thiệt thòi rồi.”

Xuyên Nghi thấy hơi khó hiểu bèn liếc mắt nhìn Nguyên Hạo, lúc đang muốn mở miệng nói chuyện lại bị Nguyên Hạo nhéo một cái rồi cắt ngang.

Tâm tư của Phong Bạch không ở nơi này nên không nhìn ra manh mối, chỉ trầm ngâm nói với Nguyên Hạo: “Chuyện tối hôm qua đừng để cha con biết.”

Mặc dù Nguyên Hạo không hiểu lí do nhưng vẫn gật đầu: “Tránh cho cha phải lo lắng… ”

“Không phải chuyện này.” Phong Bạch lắc đầu: “Những chuyện tối qua con nghe được, ta không muốn để cha con biết.”

Tác giả có lời muốn nói:※ Văn án tẩy trắng nhân vật phản diện và hắc hóa nhân vật chính thần mã, chắc chắn chính là mệnh đề o[*////▽////*]q

※ Tiểu kịch trường

※ Phong Tiểu Thiệu: Nấm nhỏ, chúng ta cần nói chuyện.

※ Nấm nhỏ :⊙﹏⊙b

※ Phong Tiểu Thiệu: Con giải thích sao về mấy thứ đồ [Cao tẩm bổ, cao bôi trơn, Ngọc thế (Cái penis giải ấy), đông cung đồ…]

※ Nấm nhỏ: Cha, con vô tội…

※ Phong Tiểu Thiệu: Ta đã nói bao nhiêu lần là con không được bắt nạt Xuyên Nghi cơ mà ！！！

※ Nấm nhỏ: Quả nhiên con không phải là con ruột mà ╥﹏╥…

Hết chương 118

------oOo------

Chương 119

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Sư phó, lúc trước Thanh Dương đã từng nói với con: bụi gai Hỗn Nguyên trong cơ thể của con không phải là loại bình thường?”

“Có phải vậy không?”

Tu Di thấy Phong Thiệu khó hiểu nhưng vẫn chưa giải thích luôn: “Hơn ba mươi năm trước ta đã sai Thanh Dương đưa tin cho ngươi rồi đó thôi? Hắn không giải thích gì với ngươi à?”

Phong Thiệu lắc đầu. Tên Thanh Dương kia, hoặc phải gọi là Trương Dưỡng Thanh, gã chỉ ước mình không chết luôn cho rồi, làm gì có chuyện truyền đạt lại cho y những thông tin liên quan đến tính mạng như thế này.

Tu Di đánh giá y mấy lần, sau một lúc mới cười khà khà: “Xem ra hai ngươi có thù với nhau rồi. Vật nhỏ kia giống y hệt ta, đều là kiểu tính cách trừng mắt tất báo, ngươi bị gã ngắm trúng rồi.” Lão thấy Phong Thiệu lộ vẻ cười khổ thì không khỏi tặc lưỡi một cái, nói tiếp: “Đâu phải ngươi không đánh lại gã, trở về liền trả thù là được!”

Phong Thiệu biết tính cách của Tu Di luôn vui giận thất thường nên cũng không dám hùa theo lão, hiện giờ y chỉ quan tâm rốt cuộc thứ trong cơ thể mình là gì thôi. Cũng may Tu Di không nhiều lời nữa mà lập tức giải thích cho y nghe.

“Bụi gai thì đúng là bụi gai Hỗn Nguyên bình thường thôi, chỉ có điều nó đã được ta thu thập hơn một ngàn năm, không ngờ trước đó đã bị Huyết La kí sinh vào. Ngươi có biết Huyết La không?” Tu Di hỏi y.

Dù Phong Thiệu luôn tự nhận bản thân là một người chăm chỉ nhưng y không thể so được với quyển bách khoa toàn thư Phong Bạch nên đành phải nói: “Xin sư phó giải thích cặn kẽ hơn.”

Tu Di nói tiếp: “Huyết La là một loại yêu thú thuộc yêu trùng chuyên ký sinh, nếu không phải là những loại thực vật vô cùng trân quý thì nó sẽ không ký sinh vào. Cho nên về lý thì hẳn loại yêu trùng này đã phải tuyệt tích từ lâu rồi, chẳng ngờ bụi gai Hỗn Nguyên này của ta lại bị chúng ký sinh vào.” Giọng điệu của lão rất thoải mái, lão nói tiếp: “Huyết La này là thứ tốt đấy. Nó có thể giúp cường hóa đan điền của ký chủ lên gấp

mười gấp trăm lần, chỉ cần biết lợi dụng tốt thì tu vi của ngươi và Thanh Dương sẽ dễ dàng tăng lên như diều gặp gió."

"Nếu như không dùng tốt thì sao?" Phong Thiệu không lạc quan như vậy.

Tu Di xùy một tiếng: "Trên đời này làm gì có chuyện nào là tốt hoàn toàn. Huyết La được gọi là Huyết La bởi vì nó cần một lượng máu rất lớn. Máu của người có tu vi càng cao thì càng thúc đẩy Huyết La sinh trưởng mạnh mẽ, giúp cho đan điền của kí chủ dồi dào tựa nhưa giếng phun. Vật nhỏ, ngươi ngẫm lại xem, nếu đan điền của ngươi ở trong trạng thái như vậy thì việc tu hành đúng là làm chơi ăn thật còn gì, tư chất có tốt đến mấy cũng chẳng đánh lại ngươi."

"Thanh Dương được ta dùng bụi gai nặn lại thân thể mới chỉ có ba, bốn mươi năm mà ngươi thấy đấy, hiện giờ gã đã là hậu kỳ Kim Đan rồi, nhìn khắp Cửu Châu này xem có ai được như vậy không? Huống hồ tư chất của hắn lại không bằng ngươi, đây chẳng phải là công lao của Huyết La còn gì?" Tu Di nhướn mày "Nếu ngươi biết lợi dụng nó sớm hơn thì chắc bây giờ đã Kết Anh rồi."

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến Thanh Dương, và cả Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác giết hại nhiều người như vậy?

Bởi vì bị Huyết La ký sinh, bởi vì muốn lợi dụng Huyết La để kích phát đan điền, từ đó giúp tăng tố chất tu luyện, cho nên Thanh Thành tôn giả không chỉ hở chút là diệt môn mà còn ra tay với cả tứ tông, thậm chí huyết tẩy chính nơi xuất thân của mình là Côn Luân?

Tu giả vì muốn theo đuổi việc gia tăng tu vi mà thậm chí không chừa bất kỳ thủ đoạn nào, huống hồ là Ma tu. Cuối cùng cũng giải thích được mọi chuyện, không chỉ là nguyên nhân trong nguyên tác mà còn lý giải được cả sự hoang mang của Phong Thiệu trong suốt mấy thập niên này. Có điều y vẫn không thể tin nổi — Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy, căn bản là không hề liên quan gì đến Tu Di lão tổ, cũng chẳng có âm mưu dương mưu gì hết?

Phong Thiệu cố gắng suy nghĩ nắm bắt các manh mối lung tung trong đầu, rốt cuộc cũng nắm được hai điểm. Một là lúc trước Thanh Dương cố ý mai phục ma khí Thượng Cổ vào trong linh mạch của Côn Luân, điểm còn lại là như lời Tu Di lão tổ đã từng nói "Giống hai ngàn năm trước như đúc", những chuyện này đều liên quan đến Côn Luân.

Tuy những chỗ khả nghi vẫn chưa hoàn toàn được sáng tỏ nhưng Phong Thiệu cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa, so với âm mưu không có đầu mối thì y càng quan tâm tới sự an nguy của tính mạng trước mắt hơn.

"Nếu như không có đủ khí huyết để cung cấp cho Huyết La thì sao?" Phong Thiệu nhíu mày

Tu Di lời ít mà ý nhiều: "Vậy thì nó chỉ có thể hấp thụ máu của kí chủ."

Trong đầu Phong Thiệu chợt nổ tung, chẳng lẽ y cũng phải biến thành một ma đầu giết người như Thanh Thành?

Thế nhưng Tu Di lại chẳng hề để ý đến vẻ mặt phức tạp của Phong Thiệu, lão ném thêm một câu: "Nếu để nó đói, nó không những hút sạch huyết khí của kí chỉ mà còn cắn nuốt cả Nguyên Thần, nếu kí chủ không thỏa mãn được Huyết La thì sớm muộn gì cũng bị nó khống chế phải đi tìm đồ ăn."

Mặc dù trước khi đi gặp Tu Di, Phong Thiệu đã tự chuẩn bị sẵn tâm lý cho mình nhưng chợt nghe thấy kết quả như vậy vẫn khiến suy nghĩ của y loạn hết cả lên. Y cố gắng tự ổn định tinh thần rồi nói: "Nhưng suốt mấy thập niên này con chưa từng cảm nhận được sự tồn tại của Huyết La, cũng không hề khát vọng khí huyết, Nguyên Thần vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Liệu có phải là do trước đó con đã ăn một cây Thất Tinh Linh Nhĩ không? Có thể nó đã tinh lọc cả Huyết La?"

"Huyết La là yêu trùng chứ đâu phải Ma vật mà đòi tinh lọc được?" Tu Di nhìn y với vẻ kỳ lạ rồi nói: "Ngươi không cảm nhận được có thể là do yêu tính của Huyết La đã bị thứ gì đó ngăn cản. Có điều ngươi cũng đừng lo lắng, hôm nay là ngày gì? Đêm nay chính là đêm Canh Thân, có Đế Lưu Tương tẩm bổ nên chắc chắn Huyết La sẽ lộ diện. Đây cũng là lí do lão tổ gọi các ngươi đến… "

Lão còn chưa dứt lời thì bỗng phía sau truyền đến một vài tiếng động, Phong Thiệu vừa quay đầu lại dã bắt gặp một nam tử mặc huyền y đang bò ra từ huyết trì. Khuôn mặt gã trắng bệch cùng với đôi mắt chứa đầy sự hung ác nham hiểm, không phải Thanh Dương thì còn ai vào đây nữa.

"Sư phó, đồ nhi đến muộn." Thanh Dương đi lên hành lễ. Mặc dù gã nhìn thấy Phong Thiệu nhưng cũng chỉ hơi liếc mắt về phía ngón tay của đối phương chứ chẳng thèm nói với y câu nào.

Dường như Tu Di rất thích tính cách làm càn thế này của gã, sau khi dùng sức quất cho Thanh Dương một roi rồi mới nhân tiện nói: "Cũng may còn kịp, nếu như đến nhầm canh giờ thì lão tổ đây không rảnh mà

giúp hai ngươi. Với chút tu vi hiện giờ của các ngươi, kiểu gì cũng bị Huyết La cắn nuốt Nguyên Thần cho xem."

Trong lòng Phong Thiệu chợt kinh hãi, lúc này mới biết lý do Tu Di lão tổ gọi y và Thanh Dương đi tới nơi này, hóa ra là vì muốn giúp bọn họ chống lại sự hấp thu điên cuồng của Huyết La sau khi được Đế Lưu Tương thức tỉnh, cũng giúp bọn họ hòa làm một thể với Huyết La để từ đó cùng lợi dụng cộng sinh.

Tuy đã nhận ra lòng tốt của Tu Di, nhưng sau khi Tu Di lấy ma lực tu vi Đại Thừa kỳ của mình để bày cục, đồng thời mượn ma khí trong động phủ kết trận thì Phong Thiệu lại từ chối không muốn bước vào.

"Sư phó, thay vì nhờ vào Huyết La để nhanh chóng gia tăng tu vi của mình thì con càng muốn tự mình nỗ lực hơn. Vật ấy rất quỷ quyệt, nếu không đút ăn no sẽ bị nó phản phệ, chẳng bằng đừng để nó thức tỉnh còn hơn." Phong Thiệu nói.

Bốp bốp !

Những đám sương đen ngưng tụ thành Phích Lịch đạn lập tức nổ tung trên người Phong Thiệu. Mặc dù y đã dựng ma giáp lên nhưng vẫn bị chúng nổ đến tóe máu, Phong Thiệu chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Tu Di thấy rất cụt hứng, dù đánh xong nhưng vẫn không vui: "Cái thứ vô dụng! Cửu Châu có hàng ngàn hàng vạn tu giả, chỉ với số lượng tu giả của tứ đại tông môn cũng đã đủ để ngươi lên đến Đại Thừa kỳ! Miễn là ngươi có thực lực thì sợ gì không thể đút nó ăn no? Lại nói tiếp, đệ tử của Tu Di lão tổ, lại còn tu luyện bí tịch Thượng Cổ là Tâm chú Tế Luyện, chẳng nhẽ ngay cả chút thực lực ấy mà ngươi cũng không có ?!"

Thanh Dương thấy Phong Thiệu bị Tu Di dạy dỗ đến thảm hại thì không khỏi lộ ra vẻ mặt vui sướng, gã nói đầy châm chọc: "Sư phó, Phong sư huynh của con cũng chẳng muốn làm Ma tu đâu. Lúc trước con mai phục chày Bát Quái Tử Anh vào trong linh mạch của Côn Luân để dần bào mòn đại cấm chế của họ, nhưng Phong sư huynh liều chết cũng phải vạch trần con… Một Phong sư huynh lương thiện chính nghĩa như vậy, sao có thể chấp nhận chuyện ăn tinh huyết của người khác để gia tăng tu vi cho được?"

Mặc dù lời nói này mang vẻ châm ngòi ly gián nhưng Phong Thiệu cũng nghe ra được vài ý tứ ẩn trong đó. Y hỏi thử: "Con không biết là do sư phó muốn chôn Ma khí kia vào, sư phó chôn nó vào để làm gì vậy? Chẳng lẽ là Côn Luân…"

“Ta là một lão tổ có tu vi Đại Thừa viên mãn, trên đời này chẳng còn chuyện gì mà ta không làm được, há lại phải lén lút như vậy? Chẳng qua là do hai tên vô dụng nhà ngươi thôi!” Tu Di trợn mắt, lại có thêm một viên Phích Lịch đạn nổ tung trên đùi Phong Thiệu, một viên khác thì bay về phía Thanh Dương. Hai người đều chỉ yên lặng chịu đựng chứ không dám ho he gì.

Sau khi Phong Thiệu nghe thấy lời nói này của Tu Di thì những điều chưa thể giải thích trong suốt mấy thập niên này đều đã sáng tỏ. Thì ra là do y hiểu sai hướng.

Đây là tu giới chứ không phải thế giới của người bình thường, nơi này tôn vinh kẻ mạnh đứng đầu, Tu Di lại là lão tổ Ma tu đã Đại Thừa viên mãn, gần như là sự tồn tại vô địch khắp toàn bộ tu giới rồi, cho nên âm mưu dương mưu gì thì cũng không còn quan trọng nữa. Nếu thật sự Tu Di có mục đích nào đó thì với tính cách của lão cũng sẽ chẳng thèm quanh co lòng vòng, bởi vì thực lực của lão đã không gì không làm được.

Mặc dù Thanh Dương cũng bị ăn trái đắng nhưng gã biết dỗ Tu Di vui vẻ hơn Phong Thiệu, vì vậy kịp thời nhận tội: “Là do lỗi của đồ nhi, thực lực của đồ nhi không tốt cho nên phải cầu xin lão tổ ban Ma khí để phá giải cấm chế của Côn Luân. Đồ nhi muốn huyết tẩy Côn Luân giống sư phó đã từng làm hai ngàn năm trước, không ngờ… ”

“Chỉ với chút xíu thực lực ấy của ngươi mà cũng muốn huyết tẩy Côn Luân?” Tu Di cười lạnh lẽo trong cơn tức giận, có điều sau đó lão lại phẩy tay: “Mà thôi mà thôi, tùy các ngươi vậy, lão tổ ta thăng cấp lên Hóa Thần kỳ cũng chỉ là chuyện sớm muộn trong vòng một trăm năm. Lần này ta giúp các ngươi thu phục Huyết La rồi sẽ không bao giờ đặt chân đến Cửu Châu nữa, các ngươi tự giải quyết cho tốt đi!”

Tuy mối uy hiếp đến từ Tu Di đã biến mất nhưng trong lòng Phong Thiệu không hề cảm thấy bớt áp lực. Dù y không bước chân vào trận pháp được Tu Di lão tổ dựng lên nhưng khi màn đêm buông xuống, ánh trăng chiếu rọi khắp mọi nơi thì y cũng vẫn cảm giác được mạch máu trong cơ thể dần sôi trào — nóng cháy tựa như bụi gai Hỗn Nguyên đã sống lại. Tất nhiên không phải do bụi gai sống lại bởi vì nó đã bị Thất Tinh Linh Nhĩ tinh lọc từ lâu rồi, tất cả những điều này là do Huyết La thức tỉnh.

Tu Di ngồi xếp bằng trong trung tâm của trận pháp, lão thấy Phong Thiệu đau đớn đến mức cuộn tròn người lại thì không khỏi cười nhạo:

“Thằng oắt ngu ngốc! Ngươi tưởng là không vào trận pháp thì có thể ngăn cản Huyết La thức tỉnh chắc? Lòng tốt của lão tổ lại bị ngươi coi thành lòng lang dạ sói, bây giờ phải chịu đau khổ cũng là tự ngươi chuốc lấy. Nếu ngươi không vượt qua được thì coi như năm đó lão tổ ta đã lãng phí mất một bụi gai Hỗn Nguyên mà thôi, dù sao một kẻ thuộc danh môn chính đạo như ngươi cũng chẳng hiểu được lòng tốt của lão tổ!”

Phong Thiệu cảm thấy khắp toàn thân đau đớn vô cùng, tựa như tất cả mọi chỗ đều có miệng vết thương nứt toác ra khiến y ngửi được mùi máu tươi nồng đậm trong không khí. Nếu nói sự uy hiếp đến từ âm mưu thì Phong Thiệu còn có thể dùng đầu óc tính kế để dành thắng lợi, nhưng uy hiếp đến từ Huyết La lại tàn bạo một cách trắng trợn. Dù sao y cũng đâu thể tính kế đám yêu trùng hút máu trong cơ thể mình được.

Lúc nghe thấy Tu Di lão tổ nói như vậy thì Phong Thiệu cũng biết là Thanh Dương đã châm ngòi thành công. Có điều hiện giờ y cũng bất chấp những thứ này bởi vì y đang vô cùng đau đớn, nếu chỉ là đau đớn bình thường thì Phong Thiệu có thể nhẫn nại nhưng y không muốn bị Huyết La giết chết… Cơ thể Phong Thiệu đau đến run rẩy, y xin tha một cách yếu ớt: “Sư phó, con biết sai…”

Tu Di chẳng thèm nhìn y. Tất nhiên Phong Thiệu biết chỉ một câu nói như vậy thì không hề có sức thuyết phục, trong cơn đau đớn đến mồ hôi đàm đìa, giọng nói của y phát run: “Sư phó, con vẫn luôn ghi nhớ ơn cứu mạng của người… Nếu không nhờ năm đó sư phó cứu con thì con đã trở thành phế nhân từ lâu rồi. Không có sư phó sẽ không có con trên đời, sao con có thể không ghi lòng tạc dạ công ơn của người cho được… ”

Tu Di mở mắt nhưng cũng chỉ hừ lạnh một tiếng.

Phong Thiệu càng lúc càng suy yếu nhưng lại chẳng thể hôn mê, bởi vì y quá đau đớn. Toàn thân y tựa như bị hàng ngàn hàng vạn cây kim cùng đâm vào, mỗi một thớ thịt một khúc xương đều đang kêu gào, nhưng y vẫn phải tiếp tục cầu xin với ý đồ làm Tu Di cảm động: “Sư phó, mấy năm nay con đã thống nhất Tán Tu minh ở tứ châu. Tất cả bọn họ đều biết con là đệ tử của Tu Di lão tổ, con cũng chưa từng tự nhận mình là Kiếm tu… ”

“Con nắm giữ Tứ Châu minh có khác gì sư phó nắm giữ Tứ Châu minh đâu ? Nếu đồ nhi không ghi nhớ ân tình của sư phó thì sao có thể giương cao uy danh của người đến vậy… Xin sư phó tha thứ cho con lần này!”

Tu Di hất cằm, lúc này mới hơi thay đổi sắc mặt: “Vật nhỏ ngươi cũng biết khiến ta vui vẻ đấy. Có điều đã muộn mất rồi, một khi trận pháp này

của ta khởi động thì sẽ không tiếp nhận vật bên ngoài nữa.”

Cố gắng hồi lâu như vậy nhưng lại chẳng có ích gì khiến Phong Thiệu tức muốn hộc máu, mà trong một thoáng y buông lỏng đã khiến Huyết La không ngừng rót vào trong xương thịt của y. Phong Thiệu không dám thả lỏng nữa, y căng chặt toàn thân tựa như buộc dây thép, toàn bộ cơ thể đều rơi vào trạng thái vô cùng khẩn trương, đau quá!

Thật ra Phong Thiệu đã cảm thấy hơi tuyệt vọng, y không sợ phải gặp khổ hình nhưng y không muốn chết, hiện giờ chẳng còn ai giúp được y nữa. Huyết La đã di chuyển khắp toàn thân Phong Thiệu, với tu vi hiện giờ thì y chẳng thể chống lại được yêu trùng cấp bốn, huống chi số lượng của chúng còn có rất nhiều…

Khuôn mặt vặn vẹo và thảm trạng nằm run rẩy trong vũng máu của Phong Thiệu đều rơi vào mắt Tu Di. Thật ra lão có phần không đành lòng, dù sao cũng là mầm non năm đó lão chỉ liếc mắt đã chọn trúng. So với Thanh Dương không tổn thương lông tóc đang ngồi trong trận pháp thì Phong Thiệu có ma thể trời sinh trân quý hơn nhiều, có điều lão cực kì không thích cái dáng vẻ chính khí lẫm liệt của y.

Lúc này Tu Di đã được Phong Thiệu dỗ cho bớt giận, mặc dù lão vẫn ngồi xếp bằng bất động, không thể ra khỏi trận pháp nhưng ánh mắt lại chú ý mọi động tĩnh của Phong Thiệu, mãi đến khi nhìn thấy cả người y toát ra những chấm nhỏ li ti thì sắc mặt chợt trầm xuống.

Đây là dấu hiệu Huyết La bắt đầu ăn mòn kí chủ.

Nếu như Phong Thiệu có thể chống đỡ được thì lão sẽ tha thứ cho y.

Dù sao thứ tốt cũng đáng giá có thêm vài lần cơ hội.

Có điều với thực lực hiện giờ của Phong Thiệu thì sợ là sẽ không thể chống đỡ được…

Tu Di không kìm được mà thở dài, thật là đáng tiếc!

Tay chân Phong Thiệu lạnh cóng nhưng phần ngực và bụng lại như đang bị lửa thiêu, lúc này thậm chí y còn chẳng dựng được ma giáp, không, phải nói là có dựng ma giáp thì cũng không có tác dụng gì. Bởi y đâu thể dùng ma giáp để phòng ngự chính bản thân mình được.

Máu…

Dường như mỗi giọt máu trong cơ thể y đã hóa thành những chiếc kim châm, chúng phẫn nộ xé rách từng thớ da thịt của y, còn cả vô số yêu trùng đang không ngừng rít gào. Phong Thiệu hận không thể tự mổ bụng

moi ruột mình để nặn từng con Huyết La ra rồi nghiền nát chúng. Nhưng y chẳng có năng lực làm việc này…

Máu…

Y cảm thấy mình sắp chết rồi

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch đang ở đâu?

Y đã đồng ý là sẽ hoàn toàn chấp nhận Tiểu Bạch, cũng hứa với hắn sẽ công khai mối quan hệ của họ cho tất cả mọi người biết, họ còn phải tổ chức một đại điển hợp tịch thật long trọng… Làm sao bây giờ, y đã hứa là sẽ không lừa Tiểu Bạch, nhưng bây giờ lại thất hứa mất rồi?

Y không muốn chết!

Máu…

Thế nhưng Phong Thiệu đã bắt đầu cảm nhận thấy Huyết La đang dần thôn phệ huyết khí và Nguyên Thần của mình rồi, sức mạnh trong cơ thể đã bị kéo căng đến mức tận cùng nhưng y chẳng còn sức để phản kháng nữa. Y sắp bị Huyết La khống chế hoàn toàn ư?

Leng keng!

Chiếc nhẫn trên bàn tay phải của Phong Thiệu bỗng lóe sáng, ánh sáng bàng bạc nhu hòa từ đầu ngón tay thon dài dần lan ra khắp toàn cơ thể.

Là linh khí và linh lực!

Có vô số hoa văn lớn nhỏ bay xung quanh người y.

Sau khi bắt giữ được chúng, đồng tử của Phong Thiệu đã gần như mất đi ý thức chợt co rụt lại, dường như là sự giãy chết cuối cùng của kẻ sắp ngã xuống. Y hơi nhíu mày, hai tay hư dẫn rồi khẽ ngâm tụng, chẳng mấy chốc những chấm đỏ li ti đang di chuyển trên người y dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được dần chậm lại, ánh mắt đỏ ngầu của y cũng khôi phục lại vẻ sáng ngời, trong suốt…

------oOo------

Chương 120

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên không trung của phúc địa Lữ thị chợt có mây mù từ bốn phương tám hướng đang kéo tới.

Chưa đầy mười khắc mà mây đen đã cuộn dày đặc, sắc trời tối sầm, không khí áp lực bao phủ khắp toàn bộ sơn cốc.

"Đan vân!"

Nguyên Hạo chợt vùng dậy, vẻ mặt cậu vô cùng kinh hỉ: "Nhất định là mẹ Kết Đan! Chưa đầy bốn mươi tuổi đã Kết Đan, khắp Cửu Châu này chỉ có duy nhất một mình mẹ thôi!" Cậu xoay người nhìn về phía Xuyên Nghi: "Ta quyết định rồi, ta cũng muốn chăm chỉ tu hành. Sau này không cần mẹ giúp thì ta cũng xử lý được thằng cháu rùa kia!"

Xuyên Nghi vẫn giữ trạng thái ngồi xếp bằng, nhưng đôi mắt xanh lục của hắn đã lóe sáng: "Ta cũng sẽ cố gắng tu hành."

Nguyên Hạo nâng tay khẽ nhéo má hắn rồi đặt mông ngồi xuống bên cạnh, cậu vắt vẻo cọ cọ vào cơ thể sừng sững như một ngọn núi nhỏ của đối phương: "Ừ, tách ra thì phiền lắm, chi bằng cùng nhau cố gắng, song tu cũng được tính là một kiểu cố gắng mà, nhỉ? Có muốn song tu với ta không?"

Xuyên Nghi hơi rũ mi mắt rồi chậm rãi gật đầu một cái.

Nguyên Hạo không nhìn thấy độ cong trên khóe môi của đối phương, cũng không biết hắn gật đầu vì câu trước hay câu sau của mình, nhưng chẳng sao cả. Cậu cắn một nhát trên cổ Xuyên Nghi rồi nói: "Ta đã đánh dấu rồi đấy, gật đầu nghĩa là đồng ý!"

Hoàng hôn dần buông xuống, tầng mây dày trên không trung của sơn cốc bỗng lóe lên những tia sáng ngũ sắc chói mắt, ánh hào quang soi sáng khắp một vùng trời ảm đạm. Phóng mắt đến một đỉnh núi nào đó trong phúc địa Lữ thị, có một Kiếm tu mặc bạch y đang ngồi xếp bằng nhập định ở đó.

Phong Bạch đã tính toán kỹ lưỡng với lần Kết Đan này, mặc dù khoảng cách thời gian rất gần với khi hắn đột phá Trúc Cơ viên mãn nhưng vì đã cắn nuốt mấy tên Ma tu lúc trước cho nên cũng giúp ích khá nhiều. Tuy nhiên hắn không có một viên Ma châu hoàn chỉnh như Nguyên Hạo nên cũng chẳng có khả năng hút tu vi của kẻ khác để hóa thành sức mạnh của bản thân.

Có điều Phong Bạch cảm thấy tốc độ này vẫn chưa đủ nhanh, dù sao cũng vẫn bị tu vi của bản thân khống chế. Chẳng hạn như Nguyên Hạo chỉ mới Luyện Khí kì cho nên cậu có ăn được thì cũng không thể tiêu

hóa hết chỗ sức mạnh ấy. Nếu có thể kích thích đan điền bằng cách dùng loại tà vật yêu dị như Huyết La, ắt sẽ giúp tốc độ tu hành tăng lên gấp mười, thậm chí là gấp trăm lần…

Vừa nghĩ đến điều này liền khiến Phong Bạch cảm thấy bất an. Hắn biết càng về sau thì càng phải giữ bình tĩnh để duy trì tâm cảnh, nhưng rốt cuộc vẫn không kìm được đành lấy một trận bàn màu bạc ra xem. Đây là thứ Trừ Hoa để lại sau khi dùng đại trận Thái A Quy Nguyên, ngoại trừ để hút tinh huyết nguyên phách của hơn mấy trăm tu giả cấp cao lúc trước thì thứ này còn dùng để cảm nhận trạng thái của nhẫn Thái A.

Lúc này trận bàn vẫn tỏa ra ánh sáng nhu hòa không hề gợn sóng.

Phong Bạch khẽ thở phào rồi tiếp tục vận chuyển linh khí, linh khí du nhập vào trong máu thịt chuyển hóa thành tam lực, sau đó từ tam lực biến thành linh lực, cứ tuần hoàn vô cùng vô tận như vậy.

Màn đêm dần buông xuống, Phong Bạch đang chờ đợi Nguyệt Hoa. Bởi vì hắn có thân thể Bạch Hổ nên có thể nhận Đế Lưu Tương để tu luyện, góp phần giúp cho việc Kết Đan càng thêm thuận lợi.

Ánh chớp lập lòe kèm theo tiếng sấm gầm gào ở phía xa, mưa càng ngày càng to, hạt mưa nặng nề rơi xuống quất vào người hắn đau rát. Ngọn núi bị màn đêm che phủ cùng với màn mưa dày đặc cản lại hết thảy tầm nhìn. Mặc dù ánh trăng đã bị che khuất phần lớn nhưng vẫn có một chút ánh sáng nhu hòa đổ xuống…

Trạm Lô kiếm trong tay Phong Bạch dần sáng lên, hoa văn cổ xưa bàng bạc thoắt ẩn thoắt hiện tựa như hòa cùng với nhịp thở của chủ nhân nó.

Thế nhưng vào đúng khoảnh khắc quan trọng nhất, trận bàn Thái A ở bên cạnh hắn lại bỗng nhiên tuôn ra một luồng sáng màu bạc cực kỳ chói mắt. Luồng sáng này không phải vô biên vô tận, Phong Bạch vừa thức tảo liền phát hiện tinh huyết nguyên phách ẩn chứa trong đó đang tiêu hao với tốc độ cực nhanh!

Y có thể chịu đựng được không?

Phong Bạch nhíu mày, nếu lúc ấy không bị con lừa trọc kia cắt ngang thì nhẫn Thái A đã có thể chứa đựng thêm được càng nhiều tinh huyết nguyên phách… Chẳng biết hiện giờ nó có đủ để bảo về Nguyên Thần của thúc thúc không bị ăn mòn không.

Ánh sáng màu bạc càng ngày càng chói mắt, sau đó lại bắt đầu suy yếu, rốt cuộc Phong Bạch đã không thể đặt toàn tâm vào việc Kết Đan nữa. “Keng”, hắn ngự kiếm bay lên, đạo bào tung bay phật phật trong gió

thoắt cái chỉ còn một bóng trắng rồi dần tan biến trong địa phận của phúc địa Lữ thị.

Mưa to tạo thành từng làn sương mù trắng xóa, bỗng vang lên một tiếng nổ ầm ầm tựa như tiếng rồng ngâm, sấm chớp cuồn cuộn đì đùng đánh úp về phía Kiếm tu đang di chuyển.

Trong tiếng sấm sét gầm gào, Phong Bạch cảm thấy bên tai mình nổ tung nhưng hắn vẫn không hề ngừng lại, khi lôi điện đánh xuống thì chỉ lắc mình né trách. Mãi cho đến khi thế công càng ngày càng hung mãnh, hắn liền hóa tay thành kiếm, thản nhiên chặn giết, tựa như một cơn lốc xoáy càn quét về phía tông môn gần nhất.

Thậm chí Phong Bạch còn chẳng thèm nhìn tên của tông môn ấy được khắc trên bia đá, sát khí thô bạo chảy dọc theo kiếm ý rồi thuận lợi chém về phía cấm chế của tông môn. Một tiểu tông trong thế tục sao có thể ngăn cản được kiếm ý tam trọng thiên, càng chẳng thể ngăn cản được thần binh Thượng Cổ như Trạm Lô kiếm.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Cấm chế của tông môn bị phá?”

“Người tới là kẻ nào, lại dám xông vào Kim Lô tông chúng ta!”

Các đệ tử trong Kim Lô tông đều bị thế công bất thình lình của hắn dọa sợ tái mặt, một số trưởng lão và đệ tử tiến đi lên nghênh đón thì phẫn nộ gầm lớn, nhưng sau đó giọng nói của mọi người đều nhỏ dần bởi vì bên trên tông môn chợt xuất hiện một bóng ma cực lớn. Nó tựa như một làn xương mù màu xám nhạt mang theo mưa to không ngừng trút xuống.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn bóng đen trên bầu trời, không ai không lộ ra sắc mặt kinh sợ. Trong màn xương mù vừa mới xuất hiện còn mang theo loại khí thế uy áp tựa như một ngọn núi nhỏ bao phủ lấy mọi người. Những kẻ có tu vi thâm hậu thì thân thể hơi lay động, nhưng những tu giả có tu vi hơi thấp thì sắc mặt đều trắng bệch, sợ hãi liên tục lùi về phía sau.

“Đây là… Đan vân?” Các trưởng lão trong tông môn đều trợn mắt há mồm. Gần đây bọn họ chỉ có hai tu giả Kim Đan thôi, cũng không có đệ tử nào sắp Kết Đan cả…

Đây là Đan vân của Phong Bạch. Hắn sử dụng Nguyệt Hoa quyết để hút Đế Lưu Tương. Mãi cho đến khi màu sắc của đám Đan vân càng ngày càng đậm, không khí dần nổi lên những gợn sóng bất quy tắc thì cũng là lúc hắn nhấc Trạm Lô kiếm lên.

Với thực lực hiện giờ của Phong Bạch, không quá khó để đối phó với tiểu tông môn này nhưng hắn không muốn lãng phí thời gian, cho nên

hắn liền mượn luôn lôi kiếp của Đan vân kết hợp với kiếm ý tam trọng thiên rót vào thần binh Thượng Cổ… Tất cả sẽ rất nhanh thôi.

“Chẳng lẽ Đan vân này là của người phá hỏng cấm chế?”

“Không thể nào! Ai dám to gan làm bậy lúc đang Kết Đan, dù không cần tu vi thì vẫn phải cần mạng chứ…”

Các trưởng lão tranh cãi với nhau, dù đã lấy ra pháp khí nhưng bọn họ không ngờ ác đồ phá hỏng cấm chế lại không hề có ý định nhiều lời, thậm chí bọn họ chưa kịp bày ra thế công thì đã phải nghênh đón một luồng kim quang trắng xóa. Không một ai thấy rõ được Kiếm tu mặc bạch y bị bao phủ trong ánh kim quang đó, hắn có dáng vẻ tựa như một vị hung thần.

Theo kiếm của Phong Bạch chỉ vào khoảng không, lôi điện của Đan vân ầm ầm lũ lượt đổ xuống hòa cùng với vô số kiếm ý rít gào không dứt bên tai, tất cả đều hóa thành một luồng ánh sáng kim sắc ập đến!

“Thần uy như ngục, thần ân như hải.”

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Uy áp vô biên vô hạn mang theo khí thế dời núi lấp biển gào thét đổ sập xuống.

Trước mắt hóa thành cảnh tượng đổ nát thê lương. Tay phải của Phong Bạch vẽ vào khoảng không để khởi động trận pháp Thái A Quy Nguyên — Vô số tinh huyết nguyên phách tựa như những đốm sáng nhỏ bị nó hút vào, ánh sáng đang dần tắt lịm của Thái A trận bàn lại được thắp lên một lần nữa.

Mắt vàng của Phong Bạch hơi híp lại, rốt cuộc hắn cũng mỉm cười trong tầng tầng lệ khí, nhưng lập tức lại khôi phục về dáng vẻ lạnh lẽo như một hồ nước lặng sâu thẳm.

Hắn ngự kiếm lao đến chỗ tiếp theo.

Cuối cùng sẽ thu thập đủ tu giả thôi, ánh sáng của trận bàn cũng vĩnh viễn không bị lụi tàn.

Hắn muốn nhanh, phải nhanh hơn.

……

Nhìn thấy ánh sáng trên chiếc nhẫn dần lụi tàn, Phong Thiệu đã chuẩn bị tinh thần đón nhận tình huống xấu nhất nhưng y không ngờ nó lại sáng lên một lần nữa.

Quả thật chính là ánh sáng sinh mệnh.

Y dùng hết sức lực để hấp thu linh khí và linh lực, cho dù không đủ thì thứ này vẫn có thể tự động bảo vệ linh khí của Nguyên Thần y mà không phải lo lắng hậu họa về sau.

Chỉ cần Huyết La bị thức tỉnh không cắn nuốt Nguyên Thần của y thì y sẽ có thể dồn hết sức để chống lại những con ký sinh trùng hút huyết khí của mình… Phong Thiệu không ngờ chiếc nhẫn này còn có công dụng nghịch thiên như vậy, linh khí và linh lực trong đó dường như vô cùng vô tận không bao giờ cạn kiệt.

Rốt cuộc làm thế nào mà Tiểu Bạch lại có được thứ này? Linh khí và linh lực trong ấy đến từ đâu?

Rất nhiều điểm kỳ lạ ùa lên trong đầu Phong Thiệu nhưng sự vui sướng khi được sống lại lần nữa khiến y không kịp nghĩ nhiều. Y chiến đấu một cách ác liệt với Huyết La trong cơ thể mình, dù có chiếc nhẫn bảo vệ nguyên thần nhưng Phong Thiệu vẫn phải tự mình bảo vệ huyết khí của bản thân. Cũng may bị tổn thất lớn nhưng ít nhất Nguyên Thần vẫn được an toàn… Y vẫn là chính y chứ không phải bị Huyết La khống chế.

“Vật nhỏ, ngươi khiến lão tổ phải giật mình đấy.”

Tu Di nhìn dáng vẻ sống lại một cách rõ rệt của thiếu niên đang nằm trên mặt đất thì không khỏi hiện lên vẻ kinh diễm, khi nhìn về phía Thanh Dương được trận pháp bảo vệ an toàn thì không khỏi hơi nhíu mày.

Một người có thể tự mình chống lại Huyết La, một kẻ dù được lão trợ giúp nhưng cũng phải khó khăn lắm mới chiếm được thế thượng phong. Nếu đổi ngược vị trí thì chỉ sợ Thanh Dương đã bị Huyết La hút cạn từ lâu rồi, đâu còn chỗ mà vọng tưởng có thể lợi dụng Huyết la để kích mở đan điền, gia tăng tu vi nữa.

Dưới sự so sánh như vậy khiến Tu Di càng quý trọng Phong Thiệu hơn, giọng nói cũng mềm mỏng đi mấy phần: “Ngươi có thể bảo vệ Nguyên Thần đúng là kỳ tích, nó chứng minh ngươi có thiên phú phi phàm. Lão tổ dám khẳng định rằng, về sau có Huyết La mở rộng đan điền, chỉ cần đút cho nó ăn đầy đủ huyết khí thì cùng lắm là ba trăm năm ngươi sẽ đặt chân vào ngưỡng Phản Hư kỳ! Ngày sau muốn phi thăng hóa Thần cũng chẳng phải nói chơi. ”

Ba trăm năm đã đạt đến Phản Hư?

Phong Thiệu thầm kinh hãi. Hiện giờ y mới chỉ hơn trăm tuổi đã có tu vi hậu kỳ Kim Đan, nếu như ba trăm năm nữa lên đến Phản Hư kỳ thì

chẳng phải là bốn trăm tuổi đã trở thành Phản Hư chân quân ư! Sư tôn của y là Thái Dần chân nhân cũng phải một ngàn hai trăm tuổi với bước vào phản Hư, có dù là nhân tài kiệt suất của Cửu Châu như Từ Giác cũng phải bảy trăm tuổi mới đột phá Phản Hư kỳ… Không ngờ Huyết la này có thể gia tăng tốc độ khủng khiếp như vậy!

Đối diện với tốc độ đó thì không có tu giả nào lại không động tâm.

Tu Di thấy y trầm mặc nên chợt bật cười khà khà: "Mặc dù tu vi càng cao thì càng phải đòi hỏi một lượng huyết khí rất lớn, nhưng các ngươi đừng quá lo lắng. Cửu Châu này đâu thiếu tu giả, nếu có thiếu thì sau này cứ huyết tẩy tứ đại tông môn là được mà?"

Thanh Dương nghe thấy vậy liền lập tức cầu xin Tu Di ban cho pháp khí đối phó với cấm chế của tứ đại tông môn. Tu Di cũng không hề keo kiệt, hiện giờ lão đã sắp Hóa Thần rồi, số lượng pháp bảo ma khí thu thập được trong suốt hơn hai ngàn năm qua thật sự rất nhiều. Lão tiện tay bứt ra một cọng lông cũng đủ để hai người phải mở to mắt. Bởi vậy có thể thấy, mấy thập niên này Thanh Dương tạo nghiệp khắp nơi được như vậy cũng nhờ một phần công lao của đám tài lực vật lực được Tu Di để lại cho.

Mặc dù Phong Thiệu có tâm tư khác nhưng cũng không hề từ chối những thứ này, huống chi sau đó Tu Di sẽ lập tức trở về vùng đất cổ xưa để bế quan đột phá cảnh giới cuối cùng. Trong nguyên tác, Tu Di không bao giờ xuất hiện nữa, hoặc là lão đã Độ kiếp phi thăng hoặc cũng có thể đã thất bại ngã xuống.

Lần này nhấp nhô lên xuống, tuy có thể tạm thời bảo vệ tính mạng nhưng vào lúc Tu Di muốn rời đi, suýt nữa Phong Thiệu đã muốn bắt lấy tay đối phương để cầu xin lão xem có cách nào diệt trừ tận gốc Huyết La hay không.

Không phải Phong Thiệu không rung động trước sức hút của Huyết La. Y hiểu rõ tu giới luôn coi trọng sức mạnh nhất, nhưng y không muốn giống như Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác: giết chóc khắp nơi, đánh mất chính mình. Chẳng có ai biết được lúc đó Thanh Thành vẫn là Thanh Thanh của ban đầu hay là Thanh Thành sau khi đã bị Huyết La ăn mòn khống chế?

Hơn nữa Thiên Đạo hữu thường*, nếu chỉ vì gia tăng tu vi mà phải giết hàng vạn người thì Phong Thiệu thấy rất chột dạ. (Đối nghĩa với hữu thường là vô thường)

Tư chất của y không kém, cho dù không phi thăng thì cũng tu luyện được lên đến đại năng, huống hồ y không phải là một kẻ cô đơn, y có nhà, có con, có một cuộc sống tốt đẹp. Y không chê ngày dài, cho nên cũng chẳng muốn biến thành một tên ma đầu không uống máu người thì không chịu nổi.

Ngay cả như vậy thì Phong Thiệu vẫn khống chế được bản thân không quỳ xuống cầu xin Tu Di. Không phải do y sợ mất mặt, ở tu giới, người có tu vi thấp đứng trước người có tu vi cao thì không cần thứ gọi là mặt mũi này. Chỉ là tự dưng y có cảm giác tâm trạng của Tu Di đang vui vẻ như vậy, phải chăng là do chính lão muốn nhìn thấy hai tên đồ đệ bị Huyết La mê hoặc, sau đó khuấy lên một hồi loạn thế ở Cửu Châu này.

Có lẽ chỉ là do Phong Thiệu dùng ác ý để phỏng đoán, nhưng cuối cùng y vẫn không có can đảm mở miệng. Lúc trước Tu Di thờ ơ lạnh nhạt nhìn y chịu đựng hết thảy mọi sự tra tấn, đủ thấy những thứ gọi là chính nghĩa với chính khí đều là vảy ngược của lão.

Phong Thiệu ngậm miệng, cùng Thanh Dương nhìn theo bóng dáng Tu Di lão tổ mãi cho đến khi tiếng cười chói tai kia biến mất ở nơi chân trời xa xăm.

------oOo------

Chương 121

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mưa to suốt đêm đã dần tạnh, Thanh Dương ngự khí bay nhanh, bình minh vừa mới lên thì gã cũng về đến động phủ ở biên cảnh Đại Hoang châu. Động phủ trên vách núi này là nơi năm đó đệ tử thân truyền của Bão Phác tông – một trong tứ đại tông môn đã ngã xuống rồi biến thành một đống thịt thối, Phục Thi cốc.

Cảnh tượng sống không bằng chết năm đó vẫn còn hiện ra rõ ràng trước mắt gã, giòi bọ, kền kền ngày đêm quẩn quanh sắc thân hư thối đã vỡ tan của gã, đáy cốc ngập tràn chướng khí khiến gã đau đớn đến tận xương tủy, nhưng thống khổ nhất vốn không phải là cái chết mà là muốn chết cũng không được. Máu thịt trên cơ thể gã sẽ từ từ mọc ra nhưng không trở về nguyên trạng mà dần thối rữa rồi tan thành một bãi thịt nát, khiến cho tròng mắt đục ngầu cứ luôn phải trợn trừng trừng đảo quanh trong hốc xương khô.

Thống khổ hơn cả cái chết là việc ý thức của gã vẫn rất rõ ràng.

Gã không chỉ cảm nhận được sự thống khổ ngày qua ngày mà còn nhớ rõ là ai đã dùng pháp bảo bản mệnh đứng chắn phía trước mình, sau đó bị trưởng lão Phản Hư của Côn luân dùng một kiếm chém bay, khiến cho người ấy đạo tiêu thần diệt. Gã cùng nhỡ rõ là ai đã chôn Kim Táo hạch vào trong cơ thể của gã khiến tu vi hoàn toàn bị phế, đan điền bị hủy, sau đó là ai đã khiến một mình gã phải gánh chịu tất thảy mọi tội lỗi vô căn cứ, dùng sự tra tấn gã để khiến Côn Luân nguôi giận. Còn cả những năm gần đây bị đệ tử của Côn Luân đuổi giết…

Mà người khởi xướng ra tất cả những thứ này chính là kẻ giả nhân giả nghĩa Phong Thiệu. Nếu không bị y vu oan thì sẽ không có Ma tu Thanh Dương, chỉ còn một người đệ tử thân truyền có tiền đồ sáng lạn nhất trong Bão Phác tông là Trương Dưỡng Thanh mà thôi.

Khi Thanh Dương đặt số Ma khí lấy được từ chỗ Tu Di lão tổ vào trong động phủ thì cũng là lúc gã cảm ứng được mối liên hệ chủ tớ. Người kia ra lệnh gã đến gặp hắn.

Trên mặt Thanh Dương lộ vẻ âm trầm nhưng cũng không nổi giận. Mặc dù bị bắt trở thành đầy tớ phải nhận rất nhiều giam cầm và cản trở nhưng Huyết La trong cơ thể gã đã được Tu Di thức tỉnh hoàn toàn. Sau này chỉ cần có đủ huyết khí sung túc để đút Huyết La ăn no, Phong Thiệu có thể bước chân vào Phản Hư kỳ trong vòng ba trăm năm, chẳng lẽ gã lại không thể?

Hừ. Một khi gã tu luyện đến Phản Hư kỳ thì sẽ chẳng còn sợ việc không thể giải trừ khế ước với Lữ Minh Tịnh nữa.

Về phần Phong Thiệu…… Thanh Dương cười lạnh. Lúc trước ở trong động phủ ma quật, chính gã đã tận mắt nhìn thấy trên cánh tay phải của Phong Thiệu có một sợ tơ màu đỏ thẫm quấn quanh. Tu Di lão tổ quả thật rất bất công, rõ ràng suốt mấy thập niên này đều là gã hầu hạ cung phụng lão nhưng khi có lợi lại chỉ nhớ mỗi mình Phong Thiệu.

Quả nhiên chỉ có sư tôn là toàn tâm toàn ý đối xử với gã. Vậy mà khi ông bị Côn Luân sát hại thì ngay cả tông môn của ông cũng chẳng hề muốn giúp ông đòi lại công bằng.

Gã sẽ thay sư tôn đòi lại sự công bằng này, chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách đòi công bằng!

Thanh Dương liếc mắt nhìn đám Ma khí ở xung quanh, ánh mắt cuối cùng của gã dừng trên Vu Thanh trùng đang được nuôi trong Ma tào,

trùng tử phải hao phí rất nhiều sức lực nay đã ngủ đông, có lẽ nó phải ngủ hơn trăm năm.

Khi Thanh Dương ra khỏi động phủ thì sắc trời đã ảm đạm, còn có tiếng sấm vọng đến từ nơi xa. Gã lần theo vị trí cảm ứng được trong cơn mưa tầm tã, khi đến nơi liền nhìn thấy một Kiếm tu với vẻ ngoài chật vật, y phục màu trắng của hắn nay đã ngả sang đỏ hồng.

"Sư thúc của ta thế nào rồi?"

Giọng nói của Kiếm tu kia hơi trầm khàn, rõ ràng hắn đã bị trọng thương, không chỉ trên sắc thân dùng mắt thường nhìn thấy được mà ngay cả Thần Thức và Pháp thân của hắn cũng bị tổn hại. Thế nhưng thanh kiếm trong tay hắn lại hiện lên những điểm tối đen dày đặc như tằm kéo tơ, sát khí thong thả mà nặng nề tỏa ra khiến không khí xung quanh hắn cũng trở nên vẩn đục. Dường như là do trời đổ mưa cho nên quanh thân hắn chẳng hề có một chút sinh khí nào, chỉ còn đọng lại sự tối tăm và lạnh lẽo.

Trong sát khí dày đặc như vậy, Thanh Dương đành phải giữ kín tâm tư giết chủ của mình. Nếu không thể giết hắn trong một kích thì người phải chết ắt sẽ là kẻ đầy tớ như gã, nhưng gã không đáp lại mà chỉ hỏi dò: "Vì sao chủ nhân lại bị thương nặng như vậy?"

Phong Bạch lạnh lùng quét mắt nhìn thoáng qua gã: "Kết Đan thất bại."

Với thực lực và cả linh khí dồi dào như Lữ Minh Tịnh mà cũng bị thất bại?

Thanh Dương không thể tin nổi, huống chi Lữ Minh Tịnh đã là Trúc Cơ viên mãn. Tu giả thăng giai từ cảnh giới viên mãn gần như không thể thất bại được, Lữ Minh Tịnh còn có thân thể thánh thú, bảo hắn Kết Đan thất bại thật sự là lời nói vô căn cứ.

Nếu nói là Kết Đan thất bại, gã âm thầm đánh giá vết thương của đối phương, chẳng bằng nói đấu pháp tàn bại thì đúng hơn… Có điều thực lực của Lữ Minh Tinh rất siêu quần, không bàn tới kẻ mới hậu kỳ Kết Đan như gã mà sợ rằng Nguyên Anh chân nhân cũng chưa chắc chiếm được thế thượng phong khi đấu với hắn. Chẳng rõ là người phương nào đã làm, tại sao hắn lại có thương tích như vậy.

"Sư thúc của ta thế nào rồi?"

Phong Bạch lặp lại lần nữa, lần này hắn không đợi Thanh Dương trả lời mà lập tức quắc mắt đứng dậy, điểm tay nhanh chóng tham thức vào mi tâm của đối phương.

“Nếu ngươi đã không nói, vậy để chủ nhân ta tự lục soát xem sao.”

Thanh Dương lập tức kinh hãi, biết rõ Sưu Hồn sẽ làm mình bị tổn hại nhưng gã không thể chống cự lại hắn — Bởi vì giữa bọn họ có khế ước chủ tớ. Thức Hải của gã vô cùng đau nhức, mỗi một hơi thở lại càng bị tổn thương sâu hơn, nếu không có khế ước chủ tớ giam cầm thì một tu giả bình thường sao có thể dễ dàng Sưu Hồn như vậy!

Gã nghiến răng nghiến lợi, thầm hận không thể lập tức trừ khử đối phương. Mặt khác Phong Bạch cũng thấy được toàn bộ cảnh tượng trong đêm Canh Thân từ Thức Hải của Thanh Dương — lúc Tu Di lão tổ giận dữ dạy dỗ Phong Thiệu cho tới khi y phải chịu đau đớn do Huyết La thức tỉnh, phải ăn nói khép nép với Tu Di, đau khổ cầu xin lão, rồi cả khuôn mặt của Phong Thiệu bị Huyết La tra tấn đến vặn vẹo. Trong đôi mắt của y đều là sự đau đớn quằn quại, thân thể y thì nằm trong vũng máu…

“Tiểu Bạch…”

Tay của Phong Bạch chợt bị kìm lại. Hắn cảm thấy huyết khí khắp cơ thể đều bốc lên, pháp thân vốn đã bị thương nặng lại càng không thể áp chế được linh khí chạy toán loạn. Hắn kéo rụng miếng ngọc quyết trước ngực đối phương rồi không chút do dự cắn nuốt toàn bộ Ma khí tỏa ra từ người gã.

Mặc dù có Ma khí bổ sung vào làm dịu đi sự bất ổn trong lòng, từ đó ổn định trạng thái chảy ngược của linh lực, thế nhưng đôi mắt vàng của Phong Bạch thì càng ngày càng nóng nảy hung ác. Để thúc thúc phải chịu khổ như vậy đều là do thực lực của hắn thấp, nếu không thì hắn đã có thể giết chết Tu Di lão tổ kia từ lâu rồi. Cũng bởi vì thực lực có hạn cho nên khi hắn diệt tông đã bị vây công, ảnh hưởng đến tốc độ hấp thụ tinh huyết nguyên phách. Ngoài ra hắn càng không cần phải kiêng kị con lừa trọc kia.

Khi thúc thúc gọi tên hắn, có phải y đã cảm thấy thất vọng với hắn không?

Hắn cũng rất thất vọng với chính bản thân mình. Hắn đã không bảo vệ được thúc thúc. Tất cả là do hắn không bảo vệ được thúc thúc.

Ánh sáng trong đôi con ngươi màu vàng của Phong Bạch càng lúc càng nồng đậm tựa như ngọn lửa đang thiêu đốt nơi lục phủ ngũ tạng của hắn, đó là dục vọng muốn trở thành kẻ mạnh.

“Ba trăm năm bước vào Phản Hư…” Rốt cuộc Phong Bạch cũng rút tay về. Hắn không nói tiếp mà ngược lại phân phó chuyện khác: “Theo như

lời ngươi từng nói lúc trước, Bão Phác tông…”

Tuy Phong Bạch không còn hấp thu nữa nhưng Thanh Dương vẫn phải chịu khổ, lúc này tâm thần của gã không yên, trong lòng lại càng thêm hoảng sợ. Gã cảm thấy suy nghĩ nhẫn nhục chịu đựng lúc trước của mình thật sự quá ngây thơ. Ma khí bị cắn nuốt, Thức Hồn bị tra xét, mùi vị tính mạng của bản thân nằm trong tay kẻ địch quả thật khiến gã sợ hãi không thôi. Nhất là khi gã bắt gặp ánh mắt của Lữ Minh Tịnh, đôi mắt ấy nhìn gã không giống như đang nhìn một người sống.

Xem ra gã bắt buộc phải tính kế khác, nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh này.

Đại Hoang châu đang lúc giữa mùa hè nên thường xuyên có mưa to không ngớt, đường đá màu xanh rêu bên trong thành trấn cũng được nước mưa gột rửa sạch sẽ.

Tu Di lão tổ vừa đi, Phong Thiệu vốn định mượn cơ hội này để trừ khử Thanh Dương nhưng sau khi triền đấu với Huyết La hồi lâu, dù y may mắn chiếm thế thượng phong nhưng cũng bị thương nghiêm trọng. Y cảm thấy mình không chắc chắn đánh thắng được Thanh Dương. Cũng may tuy Thanh Dương có trận pháp của Tu Di bảo vệ nhưng cũng rơi vào trạng thái không tốt, vì thế song phương đều không giao chiến mà mỗi người đi một ngả.

Sau khi y hội hợp với Nguyên Hạo và Xuyên Nghi, cả ba người đã chờ đợi trong phúc địa của Lữ thị nhiều ngày nhưng vẫn không tìm thấy Phong Bạch. Họ để lại dấu hiệu, bởi vì Nguyên Hạo không chịu nổi sự vắng vẻ nên cuối cùng cả đám đã chuyển vào bên trong thành trấn rồi tìm một tửu lâu để nghỉ ngơi, ngắm cảnh, nghe ca hí.

Dù đã qua giờ cơm trưa nhưng đường lớn ở tầng dưới của tửu lâu vẫn có một đám người đang vây quanh, bốn phía ồn ào không ngớt, bên cạnh cái bàn bát tiên được đặt ở giữa nhà là một vị lão giả gầy gò. Tu vi của lão chỉ mới Luyện Khí kì, bên chân đặt pháp khí đàn Tam Huyền, chỉ trong nháy mắt, những tấm ván gỗ đang xếp chồng lên nhau liền kêu lách cách. Sau khi lão điều chỉnh xong dây đàn rồi ngẩng đầu, lão mới đặt thêm một pháp linh khuếch đại âm thanh lên trên. Thì ra đó là một vị tiên sinh kể chuyện.

“Lại nói, khắp Cửu Châu trăm ngàn tông môn, Tán tu cũng có đến hàng vạn, yêu thú và tông môn gây họa, thời khắc hưng vong đã điểm đầu; Trường Sinh đăng còn được mấy chiếc, xương trắng bí cảnh khó thu về; Chẳng qua muốn đắc đạo phi thăng, cuối cùng thành long tranh hổ đấu!”

Lão đạo khàn khàn mở miệng, đàn Tam Huyền tự tấu nhạc, quần chúng ôm chén trà ngồi xung quanh đều trầm trồ khen ngợi. “Không nói chuyện phiếm nữa, trở lại chính sự! Vừa rồi đang nói đến chuyện Đại Hoang châu của chúng ta bị hơn trăm con Khâm Nguyên điểu xâm chiếm…”

Thấy người ngồi trên bàn đang nói hí chứ không phải diễn trò, cho dù đang nói những chuyện nóng hổi liên quan đến yêu thú xâm nhập nhưng Nguyên Hạo cũng chẳng có nhiều hứng thú, cậu quay đầu nói tiếp: “Đan vân của mẹ màu đỏ đậm, trông không giống bình thường! Con nghĩ chắc chắn mấy ngày nay mẹ đang bế quan để tịnh dưỡng… ”

Phong Thiệu thì không thể ngờ Phong Bạch lại có thể Kết Đan nhanh đến vậy. Y tính toán dường như mới có hơn ba mươi năm, hiện giờ hắn đã trưởng thành, tư chất càng ngày càng được bộc lộ. Quả nhiên là người có thể chất nhân vật chính.

“Xuyên Nghi, lần này hấp thu Đế Lưu Tương đã có tiến bộ gì rồi?” Phong Thiệu hỏi.

Xuyên Nghi nghĩ một lúc rồi nói: “Rất tiến bộ.”

Phong Thiệu biết hắn ít nói nên đành phải dẫn đường: “Theo như Nguyệt Hoa quyết thì yêu thú hấp thu được Đế Lưu Tương sẽ rất có ích, chỉ cần luyện hóa cẩn thận, với chừng ấy thời gian vẫn có thể thăng giai được.” Thấy Xuyên Nghi không nói gì nên y nói tiếp: “Có điều việc này cũng không thể cưỡng cầu… ”

“Có thể.” Xuyên Nghi bình tĩnh gật đầu “Cha ta không phải long thân bẩm sinh, chỉ cần ta chăm chỉ tu luyện, hấp thu Đế Lưu Tương thì vẫn có thể tu được long thân.”

“Chân long? Vậy sẽ là thánh thú cấp năm?” Nguyên Hạo cực kỳ vui sướng, hai tay bắt đầu sờ loạn trên người Xuyên Nghi: “Nếu ngươi trở thành rồng thì về sau hãy đổi lại để ta cưỡi ngươi!”

Mặc dù chỉ là lời nói đùa bình thường nhưng lần này Phong Thiệu nghe xong lại thấy hơi lộp bộp trong lòng một cách khó hiểu. Thật ra cũng không chỉ có lần này, xưa nay y nhìn người rất tỉ mỉ, không rõ có phải ảo giác của y hay không mà thời gian gần đây Nguyên Hạo và Xuyên Nghi có gì đó rất không ổn.

Tính cách của Xuyên Nghi luôn luôn chất phác, nhưng bây giờ Phong Thiệu nhìn kỹ lại thì tự nhiên thấy hắn có biểu hiện đang bị khí hư… Chẳng lẽ hắn bị bệnh à?

Chỉ có Nguyên Hạo vẫn thấy thoải mái như những lần bình thường hay nô đùa ầm ĩ với hắn.

Bất chợt ở bàn bên cạnh có một vị khách vỗ chén trà, kêu lên với lão tiêu sinh nói hí: "Chuyện từ mấy năm trước rồi thì có gì hay đâu mà nói! Sao không bàn mấy thứ mới mẻ ấy! Hơn trăm con Khâm Nguyên điểu cũng chỉ giết chết mấy chục tu giả thôi. Chẳng lẽ các ngươi không biết vào đêm Canh Thân hai tháng trước, chỉ trong một đêm mà có tận bốn tông môn bị tiêu diệt, tử thương hơn ngàn người hay sao?"

Đây rõ ràng là tin tức mang tính bùng nổ, sau khi vị khách kia vừa nói xong thì lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Có lẽ chuyện xảy ra cách thành trấn này không xa cho nên hầu như mọi người đều biết đến, chẳng ai còn hứng thu nghe hí nữa mà đều hưng phấn dạt dào thảo luận về kẻ gây ra thảm án diệt môn kia.

"Bốn tông môn này cách nhau chỉ gần trăm dặm. Dù không phải tông môn lớn ở Đại Hoang châu nhưng cũng chẳng phải là tông môn nhỏ bé không ai biết đến."

"Một phát diệt hết bốn cái, mấy tông môn đó cũng không thiếu trưởng lão Kim Đan, chẳng rõ hung đồ kia có lai lịch như thế nào?"

"Nghe đồn có người nhìn vết thương trên xác chết, nói là do Kiếm tu… "

"Kiếm tu nào mà lợi hại như vậy, chỉ sợ cũng phải tu vi Nguyên Anh ấy chứ? Bằng không thì cần bao nhiêu Kiếm tu cho vừa?"

"Ta cũng đoán ít nhất phải từ Nguyên Anh trở lên. Hôm ấy ta ở cách đó không xa, nếu có nhiều người diệt tông thì không thể nào lại chẳng có chút động tĩnh gì như vậy được."

"Kiếm tu Nguyên Anh thì cũng chẳng rõ được là ai? Lại nói, Kiếm tu ở Cửu Châu chúng ta thưa thớt như vậy, không biết là người của tông môn nào nữa?"

"Theo ta thấy tông môn ở Cửu Châu mà có Kiếm tu Nguyên Anh thì sợ là chỉ có đại tông môn đứng đầu ở thế ngoại – Côn Luân tông mới có kiếm tu thực lực mạnh mẽ như vậy?"

Dường như nghe được hai chữ "Côn Luân" nên Nguyên Hạo cũng thấy hứng thú hơn, cậu nhìn về phía Phong Thiệu: "Cha, chắc sẽ không phải là… "

Phong Thiệu cười lắc đầu: "Không đâu."

Mặc dù đệ tử của Côn Luân khá kiêu ngạo nhưng chắc chắn không phải những kẻ thích lạm sát, trừ khi tông môn bị sỉ nhục. Có điều những tiểu tông ở thể tục như thế này thì đâu thể liên quan đến Côn Luân được.

Một lúc tiêu diệt bốn tông môn, giết hơn ngàn người, dường như cũng thô bạo như Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác.

Nhớ đến điều này khiến y hơi nhíu mày

"Đúng là ngang ngược. Mấy tiểu tông kia chẳng còn ai sống sót, sang ngày thứ hai đã bị người của tông môn khác kéo đến chiếm tông mạch. Vốn tụi ta cũng muốn đi tìm chút tài vật trên xác của người chết, cuối cùng lại bị bọn họ đánh đuổi đi. Phi!"

"Đám đệ tử của tông môn đã quen như thế rồi, có bao giờ chừa chỗ tốt lại cho Tán tu chúng ta đâu? Ta thấy Kiếm tu này giết hay đấy, đánh tan cả uy phong của đám tông môn ấy luôn."

"Chả thế thì sao! Không biết chừng là do Tán tu nào đó trả thù ấy chứ!"

"Đúng vậy, biết đâu cũng là một nhân vật tựa như Cửu Anh đạo nhân của Tứ Châu minh!"

"Được thế thì tốt quá. Đại Hoang châu mà có một Kiếm tu Nguyên Anh thì còn sợ gì nữa. Lúc ấy cũng chẳng cần lo bị người ta bắt nạt, giống như những Tán tu của Tứ Châu minh ấy!"

Vào lúc mọi người trong tửu lâu đang thảo luận với khí thế ngất trời thì bỗng lại có một người cười lạnh xen ngang: "Trong đám Tán tu mà cũng đòi có Kiếm tu Nguyên Anh thì đúng là nói hưu nói vượn!"

Phong Thiệu liếc mắt nhìn lại, bắt gặp đối phương mặc đạo bào bạch nguyệt quen thuộc, khuôn mặt cũng hiện lên dáng vẻ ngạo nghễ quen thuộc nốt. Không ngờ chính là Triệu Bác.

"Sư huynh, sao huynh lại ở đây?"

Triệu Bác mà đã nói thì vô cùng khó nghe. Phần lớn người đang ngồi ở đây đều là Tán tu, nếu không phải hắn đang tỏa ra uy áp của Kim Đan thì sợ là mọi người sẽ không chỉ nén giận mà chắc chắn đã tấn công lâu rồi.

Phong Thiệu gọi người xong thì mới phát hiện không chỉ có mình Triệu Bác, ở phía sau hắn còn cả Trương Bách Thiên và La Thắng. Đã nhiều năm không gặp nên y cảm thấy rất vui mừng, sau khi dẫn Nguyên Hạo đến ra mắt liền dựng lên một kết giới vô hình để mọi người trò chuyện với nhau.

“Sao các huynh lại tụ tập một chỗ thế này?”

Năm đó trên Hư Vô phong xảy ra họa loạn, Trương Bách Thiên và La Thắng cùng nhận lệnh đuổi giết Thanh Dương, sau đó cả hai người đều lấy được thủ cấp của gã. Mãi đến khi hai người chạm mặt nhau mới phát hiện chuyện quỷ dị, họ phỏng đoán có thể đây là một loại bí pháp tà môn của Ma tu. Tuy nhiên vì sau đó không tra ra được thêm tin tức gì nữa nên cả hai quyết định cùng đi du lịch, tiện tay chém giết mấy tên Ma tu xâm nhập Cửu Châu.

Thật ra Phong Thiệu rất quen thuộc với loại bí pháp tà môn này, đó chính là Phân Hồn pháp của tâm chú Tế Luyện.

Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác cũng từng sử dụng thuật pháp này. Gã tách tinh huyết nguyên phách của mình ra một tia nhỏ rồi dùng để đoạt xá hoặc chế thành con rối, khi gặp phải tình huống nguy hiểm đến tính mạng thì sẽ giả chết để bỏ chạy. Đây mới chỉ là cấp thấp, đợi tới khi tu vi của người luyện nó lên đến Nguyên Anh thì thậm chí còn có thể bỏ qua thân thể… Tuy nhiên, mỗi lần dùng loại ma công này đều phải bắt hơn một ngàn người thế mạng để làm chất dẫn, vô cùng tàn bạo, cũng chỉ có tên ma đầu mất hết nhân tính Thanh Dương mới hay thích sử dụng nó.

“Lại nói tiếp, mấy năm nay số lượng Ma tu trên đại lục Cửu Châu hình như đã tăng hơn trước rất nhiềuu, không biết đã xảy ra bao nhiêu thảm kịch… ” Nói đến đây Trương Bách Thiên chợt dừng lại rồi nhìn về phía Phong Thiệu, ánh mắt của La Thắng cũng hơi lóe lên, hai người nói một cách chần chừ: “Thật ra… ”

Thấy vẻ mặt này của đối phương thì Phong Thiệu cũng biết bọn họ muốn nói gì, có lẽ họ đã biết tin tức y trở thành Ma tu từ chỗ của Triệu Bác. Hiện giờ nhìn dáng vẻ cẩn thận của bọn họ ngược lại khiến y cảm thấy hơi ngượng ngùng, trên mặt lại vẫn tự nhiên như cũ: “Mặc dù bất đắc dĩ trở thành Ma tu, thế nhưng chắc chắn ta sẽ không làm những chuyện tà ma ngoại đạo như thế này.”

Nghe y nói ra những lời này khiến Trương Bách Thiên và La Thắng càng cảm thấy khó chịu. Trong lòng bọn họ, Phong Thiệu là người tốt luôn luôn thích giúp đỡ mọi người, dường như chẳng hề dính dáng gì đến hai chữ Ma tu, lúc này hai người không khỏi thấy hơi hối hận khi nói về chủ đề này. Triệu Bác nhanh chóng tiếp lời: “Tháng trước ta nhận công vụ ở tông môn rồi mới đi tới Đại Hoang châu, đúng lúc gặp được hai vị sư đệ, không ngờ Phong sư đệ cũng ở đây.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Sư đệ, khi ta định bẩm báo công việc với chưởng môn sư huynh thì đúng lúc thấy chưởng môn sư huynh và Thái Dần sư thúc tranh chấp với nhau… Đệ… Chuyện đệ muốn song tu hợp tịch với Minh Tịnh sư điệt… Có thật vậy không?”

Phong Thiệu sửng sốt, quả nhiên sư tôn rất tức giận, sợ là hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm đây.

Hiển nhiên đây cũng là lần đầu tiên Trương Bách Thiên và La Thắng nghe thấy chuyện này, cả hai đều trợn ngược mắt. Mặc dù bọn họ chỉ từng gặp Phong Bạch một lần duy nhất trong đại điển nhận đệ tử, nhưng với tu giả mà nói thì đó là chuyện mới từ hơn hai mươi năm trước… Chỉ trong vòng hai mươi năm mà sư huynh đệ Phong Thiệu của bọn họ đã muốn hợp tịch song tu với sư điệt của họ?

Hơn nữa Lữ Minh Tịnh là nam tử mà, liệu họ có nhớ nhầm không nhỉ?

Phong Thiệu gật đầu: “Chúng ta ái mộ lẫn nhau cho nên đã báo cáo sư tôn muốn hợp tịch song tu.”

Y vừa dứt lời thì Nguyên Hạo bỗng ngẩng đầu: “Mẹ!”

Ba người Triệu Bác cùng nhìn sang liền lập tức bắt gặp một nam tử cao ngất đang bước vào tửu lâu. Người nọ tu mi ưng mục, môi mỏng như được đẽo gọt, vốn là tướng mạo lạnh lùng nhưng khi khóe môi hơi cong lại mang theo mấy phần màu sắc ấm áp, cũng che đi lệ khí như kiếm rút khỏi vỏ trên người hắn.

“Ngươi đến rồi.” Phong Thiệu mỉm cười nhìn hắn. Phong Bạch gật đầu, đi lên đè bờ vai của y, Phong Thiệu liền vỗ nhẹ trên cánh tay hắn.

Đám Triệu Bác vốn còn muốn nói mấy lời nhưng khi nhìn thấy không khí hòa hợp giữa hai người thì chẳng còn điều gì để nói nữa.

Chỉ vui mừng thay Phong Thiệu mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói:※ tiểu kịch trường [Phong Tiểu Thiệu và Phong Tiểu Bạch hợp tịch]

※ Phương Trường Tín: Tác giả thối tha! Rõ ràng ta nghe lời, ngoan ngoãn hơn con hổ kia, sao đạo lữ không phải là ta?

※ Tác giả: Chỉ mỗi ngoan ngoãn, nghe lời thì không thể đẩy ngã được Tiểu Thiệu.

※ Từ Tiểu Giác: Tác giả mắt mù rồi, phẩm đức của ta tốt hơn hắn, tu vi của ta tốt hơn hắn, thế hắn tốt hơn ta ở điểm nào cơ chứ?

※ Tác giả: Công phu tốt hơn ngươi

※ Cố Tiểu Hoài: Tác giả, ta khá quan tâm chuyện sau khi Minh Tịnh hợp tịch thì sẽ gọi ta là sư tôn hay là sư huynh?

※ Thái Tiểu Dân: Hay là ngươi cứ quan tâm xem một kiếm này của ta mà chém xuống thì ngươi sẽ còn lại đồ đệ hay là sư đệ đi

------oOo------

Chương 122

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trương Bách Thiên và La Thắng du lịch bên ngoài lâu như vậy nên cũng có nhiều thu hoạch, đang muốn về tông để bế quan. Triệu Bác thì phải đi tới Bão Phác tông để làm công vụ, vì thế họ hàn huyên nửa ngày rồi cũng mỗi người một ngả.

Đợi đến khi không còn người ngoài ở đây nữa, Phong Thiệu cũng không thể kìm được phải nắm lấy cổ tay của Phong Bạch để tham thức, quả nhiên –"Lúc trước ngươi Kết Đan…"

"Thất bại." Phong Bạch nói.

Mặc dù Phong Thiệu cảm thấy không thể tin nổi nhưng lại càng lo lắng hơn, y nhíu mày: "Bảo sao mấy tháng nay không thấy bóng dáng ngươi đâu. Sao không nói cho ta biết, cũng tiện…"

"Cũng tiện thải bổ cho ta?" Phong Bạch cúi đầu hôn lên đôi môi của đối phương, nụ hôn triền miên một lúc lâu mới chấm dứt, hắn hỏi: "Thúc thúc có ổn không?"

Thật sự không tốt.

Có điều Phong Thiệu không muốn nói ra khiến hắn phải suy nghĩ nhiều, vì vậy đành tóm lược một số chuyện liên quan đến Huyết La, về phần y đã phải chịu đựng sự tra tấn của nó như thế nào thì đều lược bớt không hề nhắc đến. Cũng may Phong Bạch không hỏi nhiều, nếu không với tính cách của hắn thì sợ là sẽ lại sinh chuyện.

"Có chiếc nhẫn này của ngươi giúp đỡ nên không xảy ra chuyện gì lớn…" Phong Thiệu hỏi về lai lịch của chiếc nhẫn. Phong Bạch chỉ nói đó là đồ do Tử Hư đạo nhân kia ban cho nên y cũng không nhiều lời nữa. Với

thân phận của Tử Hư đạo nhân thì có nhiều pháp bảo công dụng nghịch thiên cũng là điều dễ hiểu, ngoài ra tầm quan trọng của Phong Bạch thì Tử Hư cho hắn thứ gì cũng không khiến y cảm thấy lạ.

Nếu không phải Phong Bạch từ việc Sưu Hồn mà tận mắt chứng kiến y đã phải chịu đựng thống khổ đến mức nào, chỉ sợ hiện giờ đã bị đối phương lừa gạt cho qua. Thế nhưng sự lừa gạt này vẫn khiến hắn cảm thấy phẫn nộ, không phải với Phong Thiệu mà là với chính hắn. Phong Bạch dùng một tay kéo người ôm vào lòng mình, trong mắt vàng tràn đầy lệ khí tàn nhẫn nhưng giọng nói lại càng thêm ôn hòa dịu dàng: "Thúc thúc phải chịu khổ rồi, để ta thải bổ giúp thúc thúc… "

Mặc dù đã vừa tham thức nên cũng biết Phong Bạch không có vấn đề gì nữa, nhưng điều này không ngăn cản được Phong Thiệu muốn giễu cợt hắn: "Ngươi Kết Đan thất bại, ốc không mang nổi mình ốc mà còn muốn thải bổ cho ta?"

"Thúc thúc cứ thử một chút là biết liền." Phong Bạch hơi trở mình. Hắn sờ nhẹ lên gương mặt của Phong Thiệu sau đó ngậm lấy cánh môi anh đào của y. Phong Thiệu đấu tranh một lúc, tâm thì cứng rắn nhưng tiếc rằng thân thể đã mềm nhũn từ lâu, vì thế cũng thuận theo hắn.

Lần này Phong Bạch vô cùng chậm rãi, lúc vỗ về chơi đùa hay khi đưa đẩy cũng tràn ngập sự dịu dàng cẩn thận, có điều hắn nói muốn thải bổ cho Phong Thiệu thì không hề nói suông. Nguyên tinh thuần khiết không chút tạp chất đã được hiến dâng không biết bao nhiêu lần, mãi cho đến khi người ở dưới thân mệt muốn chết, tất nhiên cũng là sướng muốn chết.

Hai thân thể trần trụi gắn bó chặt chẽ với nhau, mồ hôi giao hòa, dường như giữa bọn họ chẳng còn chút khe hở nào, chỉ còn lại sự hòa hợp vô biên.

Lúc hai người nghỉ giữa hiệp, Phong Bạch liền ôm lấy thúc thúc trắng nõn ngon miệng của mình đi tắm rửa, thế nhưng sau cùng vẫn không kìm được mà động tay động chân khiến đối phương chết đi sống lại thêm một hồi nữa. Rốt cuộc đến khi kết thúc, Phong Thiệu đã mệt đến độ chỉ còn chút xíu sức lực ghé vào trong lồng ngực của hắn, y vừa nhắm mắt lại liền ngủ say.

Phong Bạch thì vẫn chưa hết hứng thú, hắn cúi đầu nhìn người trong lòng vì được thải bổ thỏa đáng nên sắc mặt đã hiện màu đỏ sẫm, dáng vẻ yên bình. Hắn không kìm được phải cắn nhẹ một cái sau đó mới mĩ mãn

đi ngủ. Phong Bạch cuộn lấy Phong Thiệu tựa như một con mèo lớn đang trong hình hài của con người.

Bởi vì được ăn uống no đủ cho nên Phong Thiệu tỉnh lại sớm hơn, y nhìn người bên cạnh vẫn còn đang ngủ say liền nhẹ nhàng hơn. Tối hôm qua hắn dùng bổ pháp nhưng lại khóa chặt tinh nguyên của y nên chắc tiểu súc sinh này đã mệt lắm, y thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó Phong Thiệu lại nhớ đến chuyện hắn Kết Đan thất bại thì không khỏi nhíu mày. Phong Bạch không muốn nói nên y cũng không hỏi nhiều về nguyên nhân nhưng trong lòng thì chẳng được thoải mái như biểu hiện bên ngoài. Một khi Kết Đan thất bại, nhẹ thì bị thương, cảnh giới rút lui, nặng thì có khi tính mạng cũng không giữ được.

Cho dù nhìn qua Phong Bạch vẫn khá ổn nhưng chắc chắn đã phải ăn không ít trái đắng, chẳng biết liệu hắn có bị tổn thương đến đạo cơ hay không…

Mặc dù biết trong nguyên tác, mỗi lần nhân vật chính bị thương đều sẽ có Tử Hư đến giúp đỡ, điều này cũng coi như giải thích việc Phong Bạch tu dưỡng mấy tháng đã có thể khắc phục được hết những bất lợi do Kết Đan thất bại, nhưng Phong Thiệu vẫn thấy không an lòng. Có điều dù sao y cũng chỉ là Kiếm tu, hiểu biết về việc tham thức rất có hạn cho nên lập tức không ngồi yên được nữa, y lập tức lục tìm trong túi gấm rồi nhặt ra mấy loại pháp khí, đan dược.

Hầu như lúc nào y cũng khá rủng rỉnh. Mặc dù Côn Luân với danh phận tông môn đứng đầu chẳng giàu có hơn tam tông khác là bao nhưng cũng không hề keo kiệt với các đệ tử trong tông môn, đãi ngộ cực kỳ tốt. Còn nữa, trong đám bảo vật của y không thiếu đan dược và pháp khí chữa trị, chỉ là y cũng không quá tinh thông những thứ này, cho nên đành phải vừa học vừa dùng. Nói thật ra, mỗi thuật nghiệp đều có chuyên môn riêng, Phong Thiệu không am hiểu trên phương diện này nên đành phải vừa vận khí, vừa bày trận xung quanh Phong Bạch để giúp đối phương tẩm bổ lại những tổn hại do Kết Đan thất bại.

Thần thức của Phong Bạch vô cùng mẫn cảm, vừa có linh khí tham nhập là hắn đã tỉnh lại, thực ra một phần cũng bởi vì lúc trước đã hao tổn quá nhiều. Hắn vừa mở mắt liền nhìn thấy Phong Thiệu đang luống cuống tay chân bên cạnh mình, dáng vẻ vô cùng chăm chú nhập tâm, vì thế không khỏi bật cười hỏi: “Thúc thúc, đại điển hợp tịch của chúng ta phải làm thế nào?”

“Ta thấy khó đấy.” Phong Thiệu hơi ngẩng đầu, y lấy từ trong túi gấm ra mấy chục con hạc giấy rồi vứt phịch xuống giường: “Tất cả chỗ này đều là sư tôn ta truyền đến trong mấy tháng nay. Trừ phong thứ nhất bị mắng đến máu chó tạt đầy đầu, còn mang theo cả kiếm khí thì mấy phong sau ta đều để lại chờ ngươi mở.”

Phong Bạch cầm một con hạc giấy lên nhưng không nói gì, đôi mắt vàng nhìn y chằm chằm.

Phong Thiệu sợ hắn không vui liền vỗ về sau lưng hắn, bình tĩnh giảng giải: “Đặt tim trở lại trong bụng đi. Núi đao biển lửa vẫn còn thúc thúc ngươi ở đây, cho dù sư tổ ngươi đánh gãy chân ta ta cũng vẫn nhận. Có điều nếu tên tiểu súc sinh nhà ngươi không chịu trách nhiệm… ” Sau đó y cười khà khà mấy tiếng.

Phong Bạch dùng một tay ấn đầu y vào trong lòng mình, đáp lại: “Đánh gãy chân nào thì ta chịu trách nhiệm chân ấy!”

Phong Thiệu “Phi” một tiếng, câu tiếp theo còn chưa mắng ra khỏi mồm đã bị đối phương bịt miệng, trong phòng lại tràn ngập cảnh xuân nóng bỏng một lần nữa.

Mấy ngày sau Phong Thiệu và Phong Bạch cùng khởi hành về Côn Luân nhưng Nguyên Hạo thì không muốn đi cùng, nói là muốn về Tứ Châu minh cơ. Phong Thiệu cũng không bắt ép cậu bởi vì y với Nguyên Hạo đều không nên đi vào Côn Luân, ngoài ra cậu sắp lên Trúc Cơ rồi, không thể có chuyện gì cũng kéo đi cùng được. Thế nhưng lúc Nguyên Hạo sống chết muốn kéo Xuyên Nghi đi cùng mình thì Phong Thiệu liền chẳng hiểu tại sao.

Vốn Phong Thiệu không muốn chiều theo ý cậu nhưng Phong Bạch lại nhắc nhở một câu: “Thanh Dương vẫn luôn nhớ thương ma châu Âm Huyết trong cơ thể Nấm.” Hắn vừa nói ra những lời này thì Nguyên Hạo tự dưng nói liên thanh đúng vậy đúng vậy, ở chỗ khuất tầm nhìn của Phong Thiệu liền nháy mắt với Phong Bạch.

Nói đến đây lại khiến Phong Thiệu bỗng thấy không yên lòng. Lúc trước Nguyên Hạo phải chịu sự tra tấn tàn nhẫn của Thanh Dương khiến y vô cùng tự trách, cho nên cuối cùng vẫn để Xuyên Nghi đi với cậu, ngoài ra còn không ngừng lải nhải dặn dò “Không được ham chơi”, “Đi trên đường không được gây sự” Vân vân.

Khi hai người đến Côn Luân, lần đầu tiên Phong Thiệu hết lòng vì việc chung, có nhà không thể về vẫn khiến tâm tình y có hơi phức tạp. Mắt

thấy Phong Bạch sắp bước vào trận pháp nên vẫn không kìm được phải kéo hắn lại dặn dò một hồi "Không được chống đối", "Thái độ phải thành khẩn", "Muốn nhận đánh nhận mắng" mãi cho đến khi tự y cũng cảm thấy mình như một bà mẹ dông dài, lúc này mới thấp thỏm thả Phong Bạch đi vào.

Tâm tình của Phong Thiệu còn chưa kịp phức tạp trong một khắc thì đã phải biến thành kinh hãi thất sắc.

"Sư tôn…"

"Nghiệt đồ! Ngươi còn nhớ ta là sư tôn của ngươi?"

Thái Dần xông ra từ trong trận truyền tống, căn bản chẳng hề cho Phong Thiệu cơ hội nói chuyện đã khấp tay hóa kiếm, trong thoáng chốc khiến Phong Thiệu bị bao phủ bởi kiếm quang hỏa hồng không thể nhúc nhích. Cũng không phải là không thể cử động mà là quanh thân y đều là kiếm ý tứ trọng thiên của chân quân Phản Hư kỳ – Ly Hỏa … Phong Thiệu cũng không muốn bị hóa thành tro cốt trước cả vợ mình.

"Sư tôn, đồ nhi biết sai rồi." Đứng trước cường quyền, thái độ nhận sai của Phong Thiệu cực kỳ đoan chính.

"Biết sai? Ngươi thì biết sai cái gì?" Sắc mặt của Thái Dần không tốt, ông hừ giọng nói: "Nếu ngươi đã biết sai thì nhanh chóng sửa đổi, vi sư còn có thể giảm nhẹ giáo huấn."

Cho dù là sai thật hay là sai giả thì Phong Thiệu cũng đều không thể sửa, may mà y đã chuẩn bị sẵn văn mẫu, lúc này lập tức lộ ra vẻ mặt đau xót.

"Sư tôn, năm đó đồ nhi đã bị Phiêu Miểu tông làm nhục trên Hư Vô phong, từ ấy mới biết thế gian lại có những nữ tu độc ác vô sỉ đến vậy, cho nên sau này đồ nhi chẳng còn muốn liếc mắt nhìn những nữ tu đó thêm một lần nào nữa. Lại nói số mệnh của con vốn nhiều nhấp nhô, không may lâm vào Ma đạo, mặc dù ghi nhớ tông môn vẫn đối đãi với con như lúc ban đầu, nhưng trong lòng khó tránh hối hận uể oải mà chẳng thể giãi bày cùng ai. May mà có Lữ Minh Tịnh sư điệt vẫn nhớ tình bạn cũ, suốt mười lăm năm nay đều làm bạn với con, chân thành đối đãi nên cuối cùng đã giúp con hóa giải tạp niệm. Mặc dù có khoảng cách thúc chất nhưng đồ nhi lại chẳng thể làm như không thấy phần tình cảm này… "

Giọng nói và từ ngữ của y vô cùng cảm động lòng người, ấy thế mà Thái Dần lại chẳng hề bị cảm động, ngược lại còn trợn ngược mắt "Đừng có mà mơ lấy mấy thứ đó để lừa gạt vi sư. Ngươi tưởng vi sư không biết Lữ

Minh Tịnh chính là con linh thú Bạch Hổ đã từng khiến ngươi bị thận hư đấy phỏng? Cái gì mà mười lăm năm, rõ ràng là các ngươi đã tư thông suốt mấy chục năm rồi, chuyện đã tới nước này mà ngươi vẫn còn muốn giấu diếm ta hả?"

Phong Thiệu kinh hãi, y còn chưa kịp nghĩ xem mình để lộ dấu vết ở đoạn nào thì đã lập tức bị mấy đạo kiếm quang hỏa hồng quất lên người, cố tình y lại chẳng thể né tránh cho nên đành phải cắn răng nhận hết. Mặc dù không bị thương đến đạo cơ nhưng vẫn da tróc thịt bong, đau đến mức khiến y phải hít sâu mấy hơi khí lạnh.

"Sư tôn tha tội…" Phong Thiệu chịu đựng đau đớn, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển. Lúc này y cũng biết sợ là Thái Dần đã thật sự nổi giận rồi.

Nhưng y còn chưa kịp nói ra câu tiếp theo để thoát tội thì Thái Dần đã cắt ngang. Lửa giận thiêu đốt hừng hực trong lòng ông đến độ muốn trào ra khỏi lồng ngực.

"Vi sư không tin mấy thứ lời ngon tiếng ngọt của ngươi nữa! Vốn ngươi là người tuy có phần nóng nảy ương bướng nhưng cũng rất thành thật, vậy tại sao bây giờ lại chẳng nói thật được một câu nào cả? Ta thấy rõ ràng là do con súc sinh kia đã dạy hư ngươi, cho nên ngươi mới một lòng một dạ hướng về hắn, cũng quẳng người sư tôn là ta đây lên đến chín tầng mây rồi!"

Phong Thiệu nghe thấy ông nói vậy thì lập tức chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, Thái Dần lại càng mắng càng điên tiết.

Ông vừa đánh vừa mắng: "Năm đó ngươi chẳng thèm quan tâm thứ gì, ngay cả việc đi linh cảnh của Bồ Đề tự cũng muốn từ chối. Sau này thì miệng toàn lời nói dối, đưa hắn nhập vào Côn Luân. Nay ngươi đã trở thành Ma, tiểu súc sinh kia mới ở cạnh ngươi mười lăm năm đã khiến đầu óc ngươi choáng váng, ngay cả khoảng cách sư thúc điệt cũng không phân, giới tính nam nữ cũng không thèm để ý đã muốn ngu ngốc hợp tịch với hắn? Ta thấy ngươi bị mụ đầu rồi!"

"Ngươi vừa lên ba đã được nuôi dưỡng trước mặt vi sư, tính toán đâu ra đấy thì vi sư đã ở cùng ngươi mấy thập niên rồi, thế mà vẫn không thể so được với mười lăm năm của hắn? Vẫn chưa đủ để ngươi lấy tình cảm đối đãi, hóa giải tạp niệm của ngươi? Ngươi có thể làm như vậy vì hắn, thế tại sao không thể làm vậy vì vi sư? Có phải trong lòng nghiệt đồ nhà ngươi chỉ có tên súc sinh này chứ chẳng hề có vi sư?" Nói tới đây, sắc mặt của Thái Dần đã đỏ rực như đạo bào ông đang mặc trên người.

“Sư tôn nói đi đâu vậy. Ở trong lòng đồ nhi, sư tôn luôn đứng đầu, không ai có thể so sánh được… ” Phong Thiệu vội vàng nói. Y biết tính cách của Thái Dần là kiểu nóng nảy mạnh mẽ, đối đãi với mình thật sự rất chân thành, so với tình cảm sư đồ tầm thường của tu chân giới thì bọn họ càng giống một đôi cha con trong thế tục hơn. Càng là như thế thì y lại càng không thể tránh được một trận đòn, có điều cũng may, Thái Dần còn đuổi theo muốn đánh muốn mắng chứng tỏ mọi chuyện chưa đến mức quá xấu.

Tuy nhiên mọi chuyện y lừa gạt lúc trước quả thật đã khiến Thái Dần giận giữ, đồng thời y cũng ý thức được sợ là chuyện hợp tịch lần này sẽ vô cùng khó khăn. Phong Thiệu không khỏi thở dài trong lòng, đi đêm lắm có ngày gặp ma, bị dạy dỗ cũng là phải thôi.

Nếu nói Thái Dần tức giận chuyện ái đồ hợp tịch với nam tử một thì sự tức giận khi biết ai đồ nhà mình lại lừa gạt mình suốt vài thật niên phải lên đến mười, rơi xuống đầu rồi còn dám nói xằng nói bậy trước mặt ông, hoàn toàn không thèm đặt vị sư tôn một tay phân một tay nước tiểu nuôi y khôn lớn vào trong mắt. Cứ như vậy toàn tâm toàn ý nhào vào lòng con bạch hổ Lữ Minh Tịnh kia!

Năm đó con bạch hổ ấy quyến rũ Phong Thiệu đến độ đầu óc mê muội, chẳng ngờ bây giờ còn dám giật dây khiến y không thèm quan tâm tới luân thường sư thúc điệt trong tông môn… Phong Thiệu làm mọi chuyện luôn đặt tông môn lên đầu, cũng rất yêu thương sư huynh đệ, nếu không có người giật dây thì sao y có lá gan làm những chuyện sai trái như vậy!

Thái Dần càng nghĩ càng điên tiết, lúc trước còn cho rằng Lữ Minh Tịnh là người tài có thể bồi dưỡng, bây giờ lại chỉ cảm thấy là do hắn đã bắt cóc dạy hư ái đồ của mình, mặt mày đáng ghét .

Cho dù có đánh có mắng thì Thái Dần cũng không thực sự nặng tay, nhưng dù sao ông cũng là chân quân Phản Hư kỳ, Phong Thiệu chẳng trốn được đi đâu cho nên rốt cuộc vẫn bị đánh đến vô cùng thê thảm, đạo bào biến thành giẻ lau, trên người đỏ đỏ trắng trắng đều là vết thương, trên mặt cũng xước sát hết cả, dáng vẻ vô cùng tội nghiệp.

“Là do đồ nhi nhất thời hồ đồ, không nên lừa gạt sư tôn, đồ nhi biết sai rồi ạ.”

Ngày thường có đánh chửi thế nào cũng vẫn là đồ nhi được mình nâng niu trên tay, Thái Dần thấy tình trạng này của y, mặc dù lửa giận chưa tan nhưng cũng dừng lại.

Phong Thiệu linh hoạt, đúng lúc bày ra dáng vẻ vô cùng đáng thương, rầu rĩ nói: "Đồ nhi thật sự biết sai rồi, về sau không dám lừa gạt sư tôn nữa đâu ạ."

Thái Dần thu lại kiếm quang đang giam cầm ái đồ rồi ném một lọ đan dược cho y, mặc dù giọng điệu không tốt lắm nhưng đã nguôi giận phần nào: "Thôi được thôi được, ai bảo lúc trước ta lại thu phải một tên nghiệt đồ như ngươi!"

Ngọc Tiên dịch Hoàng giai là thánh phẩm chữa thương vô cùng tốt, Phong Thiệu vừa bôi dược vừa khoe tài, nói một sọt lời hay ý đẹp cuối cùng cũng dỗ dành được Thái Dần.

Thái Dần vuốt râu híp mắt, chợt hỏi y: "Lúc trước con nói không muốn liếc mắt nhìn nữ tu nữa, có thật không?"

Phong Thiệu lập tức bày ra dáng vẻ đã phải chịu tổn thương sâu sắc, thở dài nhưng chẳng nói câu nào, đáp án đều nằm ở sự im lặng của y.

Thái Dần lại chẳng hề nổi giận mà chỉ hơi nhướn mày, dường như đôi mắt muốn xuyên thấu vào lòng y.

Phong Thiệu hơi giật mình, ra vẻ vô ý bổ sung thêm một câu: "Trải qua những chuyện như vậy, hiện giờ đồ nhi chỉ tin người của Côn Luân thôi, không dám tin người ngoài nữa… "

Thái Dần cười như không cười gật đầu một cái: "Con đã muốn chọn nam nhân làm đạo lữ của mình, vậy cũng chẳng sao, thế thì chỉ có đệ tử của Côn Luân mới xứng. Côn Luân ta có tận ba ngàn đệ tử, chọn ai cũng không kém, chỉ là không thể chọn cái tên tâm tư bất chính kia được. Bản tính của hắn không thuần, không những dạy hư cho con mà còn khiến con phải hao tổn!"

Cái mặt già của Phong Thiệu bị nói đến đỏ ửng, vừa mở miệng đã lắp bắp, cũng may có thoi quen nghề nghiệp nhiều năm bù vào nên không đến mức chẳng thể nói hết câu.

"Sư tôn hiểu lầm Minh Tịnh rồi. Tâm tư của hắn rất thuần túy, nếu không thì sao có thể luyện được kiếm ý uy mãn đến vậy. Vỏn vẹn chỉ mới Trúc Cơ đã tu được kiếm ý tam trong thiên, từ đó có thể thấy hắn vẫn luôn một lòng hướng về Kiếm đạo… "

"Đúng là tư chất của hắn rất nổi trội, không chỉ ngày sau tu vi thăng tiến nhanh chóng mà ngay cả hiện tại, chỉ sợ một Kim Đan như con cũng chẳng phải là đối thủ của hắn đúng không" Thái Dần hơi nhướn mày, ánh mắt lúc nhìn về phía Phong Thiệu lại có phần phức tạp, ông nói:

“Bàn về thực lực con không thể khống chế được hắn, bàn về tâm tính con cũng không thể khống chế được hắn. Con nói xem sao vi sư có thể yên tâm để con chọn người như vậy làm đạo lữ của mình?”

Hết chương 122

Editor: Tâm tình của bác Dần là tâm tình mình hết hơi trồng được cây bắp cải giữa cả một khu vườn, nâng niu vl, ngày ngày chăm bón. Kết quả buổi sáng một ngày đẹp trời mở cửa vườn lại phát hiện có con heo ăn mọe hết cây bắp cải mà mình hết hơi trồng từ bao giờ :)))) Nghĩ xem có tức không cơ chứ.

Ta nói cá không ăn muối cá ươn, dù Thiệu Thiệu không đến mức ấy nhưng mà lời tiên đoán của sư tôn mấy chương sau ứng nghiệm luôn

------oOo------

Chương 123

Nguồn: EbookTruyen.Net

So với tình cảnh nóng nảy đầy rối rắm của cặp sư đồ Phong Thiệu và Thái Dần thì Phong Bạch với Cố Hoài lại vô cùng lạnh nhạt ngắn gọn.

“Sau khi hợp tịch cũng không được xao lãng chuyện luyện kiếm và tu hành.”

“Vâng.”

“Dù có luyện kiếm và tu hành thì cũng không được coi thường Thiệu nhi.”

“Vâng.”

“Mau tổ chức đại điển hợp tịch ở Côn Luân đi.”

“Vâng.”

Mặc dù Phong Bạch ở trước mặt Cố Hoài có hiệu suất hoàn thành nhiệm vụ hợp tịch cực cao, nhưng lần này họ trở lại, không phải được Cố Hoài tán thành thì có nghĩa là mọi chuyện đã đại cát. Sau khi hắn rời khỏi Hư Vô phong liền đi thẳng tới Hồng Mông phong.

Chỉ là lúc Phong Bạch đến thì đã muộn rồi, hắn không gặp được Thái Dần nên đổi hướng đi đến chỗ trận truyền tống nhưng cũng không còn thấy Phong Thiệu ở đó nữa.

Trong lòng cảm thấy bất an, Phong Bạch hỏi thăm các đệ tử trông coi trận pháp mới biết mọi chuyện không ổn –"Sư huynh, Thái Dần chân quân đã đưa sư thúc đi về phía Tư Quá phong rồi… "

Tư Quá phong này, hắn chưa từng nghe nói có ai phải đi vào trong mà có thể bước ra được trong vòng mười năm… Hơn nữa cũng không phải là chủ động đi ra.

Tất nhiên không phải Tư Quá phong không mang lại lợi ích gì, mặc dù nó giam cầm hành động của đệ tử Côn Luân nhưng trong núi cũng có rất nhiều kiếm động trải dài khắp nơi, bởi vậy không ít đệ tử đã tự xin được vào núi để tôi luyện kiếm ý. Tuy nhiên nơi này khó khăn gian khổ hơn Côn Luân Bắc Đẩu kiếm trận rất nhiều, lĩnh ngộ kiếm ý hoàn toàn là nhờ vào việc ăn đòn nhiều mà rèn luyện thành. Từ lúc khai tông đến bây giờ có bao nhiêu đại năng như vậy, ngoài ra còn có cả kiếm ý của các trưởng lão ở mỗi phong khác nhau, mỗi một đạo kiếm ý chém xuống vừa tra tấn đệ tử phạm lỗi lại vừa có thể giúp các đệ tử ngộ đạo.

Nếu đã gọi là Tư Quá phong, vậy cũng phải xứng với tên tuổi "Tư Quá*" của nó. Đệ tử được đưa vào đây thường là do bị phạt, việc tu hành ở trong này cũng chẳng được thoải mái dễ chịu gì cho cam, kiểu gì cũng phải bị chút tra tấn. (*Tư quá có nghĩa là: Tự suy ngẫm về những sai lầm của bản thân)

Phong Bạch đâu nhẫn tâm để thúc thúc phải chịu khổ như vậy, hắn liền lập tức ngự kiếm phi nhanh, khó khăn lắm mới vượt qua được nửa vòng Côn Luân tiên cảnh nhưng khi đến nơi lại chỉ nhìn thấy mỗi mình Thái Dần.

Phù trận rộng mười mẫu nằm trên đỉnh núi đã được thắp lên, ánh sáng tỏa ra từ trận pháp rực rỡ giữa ban ngày.

Phong Bạch không hề nghĩ ngợi đã rút kiếm chém về phía đại trận nhưng lập tức bị Thái Dần cản lại trong nháy mắt.

"Nghiệp chướng, ngươi có biết đây là nơi nào không mà dám xông loạn vào như vậy hả?"

"Sư thúc đi đến đâu thì ta sẽ theo đến đó." Phong Bạch dùng toàn bộ sức lực của mình để ngăn cản sự cản trở của Thái Dần.

"Ngươi đúng là có can đảm đấy!" Thái Dần còn chưa dứt lời thì đã có vô số kiếm quang màu hỏa hồng từ bốn phương tám hướng bay thẳng về phía người ở đối diện ông.

Phong Bạch đã cảnh giác từ trước, Trạm Lô kiếm kêu keng một tiếng rồi được rút ra khỏi vỏ, linh lực khắp toàn thân hắn chảy một cách điên cuồng vào trong phi kiếm để che chắn kiếm quang đang bùng nổ! Có điều giữa họ không chỉ cách nhau một đại cảnh giới, cho dù hắn rất bất phàm nhưng cũng chẳng thể làm gì được, miễn cưỡng chống đỡ trong vài khắc đã bị kiếm quang của Thái Dần thiêu đốt đến độ thương tích đầy mình.

Dù Thái Dần đang rất bực mình với người này nhưng rốt cuộc hắn vẫn là đệ tử của Côn Luân, còn là đồ tôn của mình nữa, sau khi dạy dỗ một hồi thì cũng thu kiếm, lúc này mới bắt đầu nói chuyện.

"Nghiệp chướng, bản chân quân niệm tình ngươi có thiên phú trời ban, mang thân thể thánh thú bẩm sinh nên mới không truy cứu tội ngươi âm mưu tính kế quyến rũ sư thúc ngươi. Cho nên hãy biết điều nhanh chóng dừng tay lại, như vậy bản chân quân có thể tha cho ngươi một con đường sống, ngày sau ngươi muốn tìm đạo lữ nào cũng do ngươi tự quyết định, thế nhưng chắc chắn người đó không thể là Thiệu nhi nhà ta!"

Vẻ mặt của Thái Dần bình tĩnh nhìn hắn, ông tỏa ra uy áp đè nén, giọng nói lại thấp xuống hai phần: "Ngươi đã nghe rõ chưa?"

Uy áp của chân quân Phản Hư kỳ chẳng dễ chịu chút nào, nếu không phải hình thú của Phong Bạch là linh thú cấp năm thì chỉ sợ với sắc thân Trúc Cơ viên mãn của hắn thì lúc này đã đứng không vững, kiểu gì cũng bị uy áp đè cho nổ tan xác mà chết.

Thế nhưng hắn lại chống kiếm mà đứng, giọng nói vẫn lạnh ngạnh như trước: "Sư tổ, người đó chỉ có thể là sư thúc… " Còn chưa nói dứt lời thì hắn đã cảm thấy trong miệng tanh ngọt, không kìm được mà phải phun một ngụm máu rồi nói tiếp: "Không dám cầu xin sư thúc tổ tác hợp, một trái tim, một mạng, một đời này chỉ hướng về người duy nhất." Trong lúc nói chuyện, đã đã vận dụng tất cả chỗ linh lực còn lại, không phải để rót vào phí kiếm mà để là vận tác trong lòng bàn tay.

Mắt thấy Phong Bạch đã đẩy một dòng linh lực màu bạc về phía trận pháp của Tư Quá phong, Thái Dần không khỏi thầm kêu hỏng bét, không ngờ tên nghiệp chướng này lại to gan như vậy! Hắn thật sự không muốn sống nữa phỏng! Trận pháp cấm chế của Côn Luân há là thứ để một thằng nhóc Trúc Cơ như hắn đông tay động chân!

Dù sao Thái Dần cũng không thể để hắn chết nên đành vội vàng chém ra một chưởng, lập tức một chiếc phi kiếm với hình dáng tựa như một con

rắn nhanh chóng bay đi, vừa lúc chặn lại dòng linh lực mãnh liệt màu vàng kim kia, ép nó trở về cơ thể của chủ nhân.

Mặc dù nói là ép về nhưng vẫn khiến Phong Bạch phải chịu đau khổ, đôi môi mỏng của hắn hơi nhếch lên nhưng máu vẫn không ngừng ứa ra khỏi khóe miệng khiến sắc mặt càng thêm trắng bệch, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Thái Dần cũng không phải một kẻ ngoan tuyệt, nhất là khi đối diện với người trong nhà. Mặc dù ông đang thấy rất cáu giận với Phong Bạch nhưng dù sao hắn cũng là người của Côn Luân, bây giờ nhìn thấy dáng vẻ chật vật của hắn thì không khỏi mềm lòng đi mấy phần, cộng thêm lúc trước hắn đối đáp như vậy không khỏi khiến ông có mấy phần muốn giữ lại.

Mặc dù nghiệp chướng này có tâm tư thâm trầm nhưng không ngờ hắn lại mang mười phần chấp niệm với Thiệu nhi, chẳng mảy may chịu nhượng bộ, cho dù là đạo tiêu thần diệt cũng không quan tâm?

Một phần ông cảm thấy kinh dị vì đối phương có chấp niệm đến mức này, phần còn lại khiến ánh mắt của Thái Dần hiện lên sự nghi ngờ và khó tin. Ông nhìn chằm chằm đạo bào đã nhiễm đỏ màu máu của Phong Bạch như muốn chọc thêm vài lỗ thủng ở trên đó.

Phong Bạch hơi thở phào, hắn nâng tay vận khí, đúng là dáng vẻ không thuận theo cũng không chịu khuất phục.

Thái Dần nheo mắt, phất tay bắn ra một luồng hồng quang đánh vào tay đối phương. Ông hừ lạnh: "Đừng có vội đi tìm chết. Nếu ngươi đã muốn vào trận, vậy ta sẽ không ngăn cản mà ngược lại còn muốn tiễn ngươi một đoạn đường, tránh để chút tu vi ấy của ngươi xông vào trận pháp sẽ bị gọt mất nửa cái mạng."

"Tạ ơn sư tổ." Đôi mắt vàng của Phong Bạch phát sáng, miễn cưỡng quỳ lạy.

Mặc dù giọng điệu của hắn kính cẩn nhưng lại không hề lộ ra sự vui mừng, dường như đang chờ đợi câu tiếp theo của đối phương.

Quả nhiên, Thái Dần vẫy tay nói: "Ngươi đừng vội tạ ơn, lời thô tục vẫn còn chưa nói ra đâu. Những lời nói trước đó của ngươi dường như đã thể hiện ngươi rất thật lòng thật dạ với Thiệu nhi, nếu đã như vậy, bản chân quân cũng chẳng phải người có tâm cứng rắn như sắt đá. Lần này ngươi đi vào Tư Quá phong, nếu có thể phá giải được bí cảnh trên núi trong vòng mười năm thì chuyện ngươi hợp tịch với Thiệu nhi ta sẽ không nói

nhiều thêm một lời. Nếu như ngươi không làm được, vậy thì đừng bao giờ nhắc lại chuyện này nữa."

Phần lớn đệ tử của Côn Luân đều biết trong Tư Quá phong có bí cảnh, nhưng bí cảnh này lại không hề có kỳ trân dị bảo mà chỉ để tôi luyện kiếm ý, là một nơi rất tra tấn người khác, không phải cứ người có ý chí mạnh mẽ, tâm tính cứng cỏi là có thể phá giải được. Đã có rất nhiều đệ tử bị tông chủ và trưởng lão tổng cổ vào trong vì để chịu phạt, phần lớn mọi người chỉ cần ăn đủ dạy dỗ là sẽ được thả ra.

Thế nhưng nếu nói về việc phá giải thì lại cực kỳ ít người làm được. Mà trong số những người đó chưa từng có đệ tử Trúc Cơ hay Kim Đan.

Trong mắt Phong Bạch chợt lóe lên, nhưng hắn chỉ nói: "Tạ ơn sư tổ thương xót." Cuối cùng vẫn không nói rõ là có đồng ý hay không.

Thái Dần cũng không rối rắm với điều này, đây chính là kế trong kế, mặc dù xưa nay ông là kiểu người ruột để ngoài da nhưng lần này vì ái đồ nhà mình lại sinh ra tâm tư linh hoạt. Lữ Minh Tịnh này có thân thể thánh thú ngàn năm khó gặp, thực lực và tư chất vô cùng nghịch thiên, nếu lấy giới hạn thời gian như vậy khó mà bảo toàn không để hắn phá giải được, nhưng ngược lại với chừng ấy thời gian mà muốn phá giải thì ít nhất hắn cũng phải Kết Đan hay thậm chí là đột phá Nguyên Anh!

Về điểm này, Thái Dần cho rằng dù hắn có nghịch thiên tới đâu cũng khó có thể phá giải bí cảnh khi chỉ mới Trúc Cơ kỳ. Ngoài ra, người bình thường muốn đột phá một đại cảnh giới sẽ phải mất ít nhất là mười năm hay thậm chí là vài thập niên, còn phải có cơ duyên mới được… Thái Dần cũng ôm tính toán khi thời điểm mười năm vừa đến sẽ lập tức khởi trận đưa Phong Thiệu ra ngoài.

Từ giờ đến lúc đó ông sẽ lựa mấy đứa đệ tử Côn Luân cho Thiệu nhi tuyển chọn, người đó có tư chất tốt mà tính cách cũng phải tốt. Đợi đến lúc Phong Bạch phá giải xong hoặc là buông tay thì cũng đã qua vài thập niên hay thậm chí là hơn trăm năm rồi, ông cứ từ từ chọn lựa cũng chẳng sao.

Hoa văn trên phù trận dần sáng lên và rung động, theo pháp linh trong tay Thái Dần phát ra những âm thanh leng keng dễ nghe.

Đinh đinh đinh đinh!

Tựa như có vô số chuông gió đang cùng reo vang, trong một khoảnh khắc khiến cả đỉnh núi bị bao phủ bởi linh âm.

Phong Bạch hơi cong khóe môi, không hề do dự nhảy vào tâm trận.

Thấy hắn dứt khoát như vậy khiến ánh mắt của Thái Dần hơi trầm xuống. Dù gì ông cũng đã sống hơn một ngàn năm, không kể đến những thứ khác thì việc nhìn người chắc chắc sẽ không sai được. Thiên phú của Lữ Minh Tịnh này rất cao, lại vô cùng cố chấp với Thiệu nhi, đây không phải là kẻ mà Thiệu nhi có thể khống chế được. Thực lực đã không thể khống chế được, tính cách lại càng không phù hợp. Mặc dù Thiệu nhi là người thông minh cơ trí nhưng bản chất vẫn rất ngay thẳng, mà Lữ Minh Tịnh này… Chẳng lẽ là do hắn có thân thể thánh thú Bạch Hổ cho nên mới hung hãn, cố chấp như vậy, thậm chí còn mang theo mấy phần sát khí.

Người như thế này nếu hắn được sống tốt thì mọi người sẽ được tốt lây, nếu như hắn không sống tốt thì đừng ai mong được tốt đẹp. Thọ nguyên của tu giả rất dài lâu, đạo lữ đâu thể giống như những phu thê phàm nhân mới vài thập niên đã hết duyên nợ? Với thiên phú của hai người, dù không thể phi thăng thì chắc chắn cũng tu được đến đại năng, suốt hơn một ngàn năm dài đằng đẵng, ai có thể đảm bảo lúc nào cũng tốt đẹp?

Tới khi ấy chắc chắn hắn sẽ làm bậy cho xem.

Thái Dần nhíu mày lắc đầu, tạo nghiệt với người ngoài thì cũng thôi, nhưng muốn tạo nghiệt cho ái đồ của ông thì còn lâu ông mới chịu.

Lại nói về Phong Thiệu, bởi vì không thể cho Thái Dần một câu trả lời thuyết phục nên bị ông cứng rắn mang vào Côn Luân sau đó tống cổ vào trong Tư Quá phong, y đã muốn khóc không ra nước mắt rồi.

Mặc dù với tính cách của Phong Thiệu thì dỗ dành người khác chính là sở trường, nhưng bởi vì vấn đề nguyên tắc, y đã hứa hẹn với Phong Bạch rồi thì chắc chắn sẽ không lật lọng. Phong Thiệu đã cố tình dời đi sự chú ý của Thái Dần, không ngừng dùng lời ngon tiếng ngọt để kéo dài, giúp sư tôn nhận ra sự thật lòng của Phong Bạch để người yên tâm.

Thế nhưng Thái Dần lại cứ cắn chặt muốn y phải nói ra một câu trả lời phủ định đầy thuyết phục, sao y có thể nói ra được cơ chứ. Huống chi nếu như y nói ra, với tư thế lúc đó của Thái Dần thì chắc chắn ông sẽ lập tức ném cho y một đạo lữ nào đó, khiến cho từ nay trở đi y không thể gặp lại Tiểu Bạch nữa.

Keng! Keng!

Một đạo kiếm quang màu lam chợt bay đến, Phong Thiệu liền nâng kiếm để chặn lại. Kiếm ý này cũng phải nhị trọng thiên, mặc dù y có kiếm ý

tam trọng thiên nhưng suốt một tháng phải ứng phó liên miên không ngớt đã khiến y cảm thấy mỏi mệt.

Ai ngờ Phong Thiệu không thể dễ dàng hóa giải toàn bộ kiếm ý, bỗng nhiên có một kiếm quang tựa như một con rắn từ phần đỉnh đâm về phía y, trong ánh sáng chợt lóe lên, con rắn kia càng lúc càng giống như thật.

Tê tê!

Tiếng kiếm rít tựa như tiếng rắn, kiếm ý dữ tợn hung bạo, bùng nổ ra quang mang chói mắt!

Phải đối diện với kiếm thế khiếp người như vậy nên Phong Thiệu không thể không sốc lại tinh thần. Y rót ma khí vào trong Xích Viêm kiếm, hóa thành hỏa long đánh thẳng vào kiếm xà.

Cũng chẳng rõ vị tiền bối nào trong tông để lại kiếm ý hình xà như vậy, mặc dù cùng là kiếm ý tam trọng thiên nhưng lại rất khó chơi. Nếu nói kiếm ý của Phong Thiệu là kiểu tàn bạo thì kiếm ý hình xà này vừa bá đạo lại vừa liều chết quấn lấy đối thủ, hình dáng của nó cũng rất sống động, trông giống thật gấp trăm lần hỏa long của Phong Thiệu. Đủ thấy trình độ kiếm đạo của vị tiền bối này rất bất phàm, một kẻ học tạp như y chẳng thể sánh bằng.

Phong Thiệu sử dụng đến cả Cửu Tự Chân Ngôn nhưng vẫn không thể tiêu diệt được hết đạo kiếm ý hình xà này khiến cho y cảm thấy vô cùng mỏi mệt.

Mặc dù Tư Quá phong không đến nỗi nguy hiểm tới tính mạng nhưng nếu căn cốt bị thương thì vẫn phải tĩnh dưỡng vài chục năm thậm chí là hơn trăm năm. Phong Thiệu bất đắc dĩ, sau cùng đành mặc kệ Ma Đạo khác biệt mà dẫn Bồng Khâu ra khỏi bình miệng nhỏ. Dù sao cả tông cũng đã biết thân phận Ma tu của y rồi, nếu chẳng may trong núi có ai đó chưa biết thì cũng rất khó để chạm mặt… Nơi này nhìn như một ngọn núi chỉ chứa được vài chục đệ tử Côn Luân nhưng thật ra rất rộng lớn, cũng sâu không lường được.

Nghe nói trong núi có không ít bí cảnh, dù mới chỉ là tin đồn nhưng Phong Thiệu lại biết đó là sự thật. Tư Quá phong cũng từng xuất hiện trong nguyên tác, bởi vì nơi này có một bí cảnh là tình tiết cực kỳ quan trọng mà nam chính Lữ Minh Tịnh phải trải qua.

Hiện giờ đang lâm vào tình huống nguy hiểm nên Phong Thiệu chẳng có thời gian để nghĩ nhiều, cũng may không lâu sau Bồng Khâu đã xuất

hiện, lão vừa ra khỏi bình liền vô cùng tích cực, lúc đối diện với kiếm xà cũng lộ vẻ hứng thứ. Bởi vì trước đó Phong Thiệu đã đánh tan một nửa kiếm ý rồi cho nên lão đối phó với phần còn lại cũng không quá khó khăn, thậm chí ở bước cuối cùng còn cắn nuốt cả xà kiếm!

Phong Thiệu nhìn đến cứng lưỡi: "Lão điên rồi hả, dám cắn nuốt cả kiếm ý?"

"Kiếm ý? Sao không thấy kiếm tu?" Dường như chính Bồng Khâu cũng thấy bất ngờ, lão gãi gãi đầu "Lão hủ cũng có biết đâu, nhìn cứ tưởng là một con rắn thôi. Cái thứ đó cũng tựa như hồn phách ấy, mà đúng lúc lão lại đang đói bụng… " Nói xong lão còn ợ một hơi rồi dứt khoát đi thêm vài bước để tiêu thực.

Kiếm ý bình thường không thể rời khỏi Kiếm tu nhưng kiếm trận trong kiếm động của Côn Luân lại khác, nơi này có cổ pháp để bào chế cùng với linh khí sung túc, bởi vậy trong thế tục không thể xuất hiện được kiếm trận và kiếm động bậc này. Đây cũng là lý do phần lớn Kiếm tu trong thế tục không thể lĩnh ngộ được kiếm ý, thực lực thua xa kiếm tu của Côn Luân.

Bồng Khâu lại là Ma tu đến từ vùng đất cổ xưa nên không biết cũng là phải.

Phong Thiệu nghĩ thông điểm này, lại sợ Bồng Khâu nuốt phải kiếm ý sẽ có điều không ổn cho nên mấy ngày kế tiếp không ít lần hỏi thăm trình trạng của lão, đồng thời ra lệnh cho lão phải tự kiểm tra. Bồng Khâu nuốt thì cũng đã nuốt rồi nhưng chẳng thấy có chuyện gì xảy ra, không những không có chuyện mà lão còn tra ra được mấy phần kinh hỉ.

Sau khi lão trở thành Ma sát của Phong Thiệu thì tu vi đã không thể tăng thêm được nữa mà chỉ dừng lại ở Nguyên Anh. Chung quy lão cũng chẳng thể so được với một con linh sủng còn sống sờ sờ như Xuyên Nghi. Mặc dù Bồng Khâu bất tử nhưng lại không được coi là đang sống, bởi vậy rất khó để gia tăng tu vi. May mà tâm tính của lão cực tốt, đây cũng là lý do lão có thể kiên trì tồn tại trong bí cảnh âm tà suốt mấy trăm năm mà không tiêu tán.

Dù tu vi không tăng lên được nhưng thực lực lại chẳng có giới hạn, mấy năm nay Bồng Khâu đều phát triển con đường tu hành của mình theo hướng này, cũng tự ngộ ra rất nhiều bí quyết công pháp. Sau khi nuốt phải kiếm ý hình xà tam trọng thiên, lão liền cảm nhận thấy trong cơ thể mình sinh ra một loại khí, lão là Ma sát cho nên vốn chỉ có Quỷ khí và

Ma khí, bây giờ mọc thêm một loại khí nữa cho nên lập tức cảm nhận được nó một cách rõ ràng.

Bồng Khâu cũng chẳng rõ điều này là tốt hay xấu, nhưng tính lão xưa nay thích được nếm trải và nghiên cứu mọi thứ, lúc còn sống thấy cái gì cũng phải tìm tòi khám phá, nếu đã thích rồi thì tựa như khi lão truy tìm Sơn Hà Xã Tắc Đồ vậy, ngay cả ngữ lệnh cũng phải tìm đủ hơn một trăm cái, huống chi bây giờ tự bản thân sinh ra thêm một loại khí mới. Ấn theo thời điểm thứ này xuất hiện thì chắc chắc không tách được với lúc lão nuốt kiếm y, có thể coi đây là một đạo kiếm khí.

Những lần sau đó khi cùng Phong Thiệu đối phó với đủ loại kiếm ý có hình dáng khác nhau, lão liền cố ý sử dụng kiếm khí này, mặc dù chưa thể tạo ra hư ảnh nhưng ngưng ảnh thành thực thì vẫn dùng được.

Thử thử!

Một tia sáng màu lam bắn ra từ đầu ngón tay của Bồng Khâu, dù chưa đâm trúng đạo kiếm ý đang chém thẳng đến hai người nhưng cũng đã đủ để Bồng Khâu sướng tới quên trời quên đất!

“Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!”

Phong Thiệu cũng nhìn thấy cảnh đó, y không khỏi nói: “Vừa rồi là kiếm quang hả? Chẳng lẽ một Ma sát như lão lại có thể đánh ra được kiếm quang?”

Thế này thì cũng quá phi lý rồi.

Cho dù đúng là rất phi lý nhưng Bồng Khâu vẫn cảm thấy đắc ý vô cùng, lão vui sướng giữ chặt lấy Phong Thiệu giảng giải một thôi một hồi, cũng không ngoài việc lão nghe nhiều biết rộng như thế nào, đã thức đọc không biết bao nhiêu điển tịch như thế nào, đã thử bao nhiêu cách khác nhau, lúc này mới có thể vận dụng được kiếm khí trong cơ thể… Tất nhiên những điều này đều không thoát khỏi việc do chủ nhân của lão là một Kiếm tu.

“Đáng tiếc hiện giờ ngươi mới chỉ có kiếm ý tam trọng thiên, nếu ở tầng cao hơn thì ta cũng càng được lợi nhiều hơn!” Ánh mắt của Bồng Khâu lộ vẻ khát khao, Phong Thiệu lại liếc xéo lão “Cái lão quỷ này, lão tưởng kiếm ý như là cải trắng mọc đầy bên đường, muốn bao nhiêu thì đi nhổ bấy nhiêu chắc? Kiếm ý tam trọng thiên như ta thì cả Côn Luân cũng chỉ có hơn mười người, lão cứ phóng mắt tìm khắp Cửu Châu đi, không nói đến tứ trọng thiên mà chỉ tam trọng thiên cũng chưa chắc đã tìm thấy kẻ nào đâu!”

Tuy Bồng Khâu là Ma tu nhưng dù sao lão đã theo bên cạnh Phong Thiệu vài thập niên rồi, cũng coi như có kiến thức về thế tục, lúc này chỉ đành bóp cổ tay đầy tiếc nuối. Mặc dù thấy có phần đáng tiếc nhưng Bồng Khâu vẫn rất lạc quan, suy cho cùng có thể ngộ ra được pháp môn như vậy đã là cơ duyên bất phàm rồi!

Sau này chỉ cần tu luyện tử tế kiếm khí đã nuốt vào thì tất nhiên kiếm quang đánh ra sẽ càng mạnh mẽ hơn. Với sức mạnh có một không hai của Kiếm tu ở Cửu Châu, chẳng phải thực lực của lão cũng tăng vùn vụt hay sao.

Có động lực nhường này khiến Bồng Khâu không còn cảm thấy bị tra tấn trừng phạt với kiếm động tưởng chừng như vô cùng vô tận và đủ loại kiếm ý với các kiểu dáng khác nhau nữa. Lão rất tích cực chém giết ở phía trước, bên cạnh đó còn cổ vũ Phong Thiệu giết thêm nhiều vào để rèn luyện kiếm ý. Tất nhiên điều lão muốn chính là nhưng kiếm ý sau khi Phong Thiệu tiêu diệt còn sót lại sẽ trở thành đồ ăn của lão.

Có Bồng Khâu giúp đỡ nên Phong Thiệu đã thoải mái hơn nhiều, ít nhất không cần lo lắng về hậu họa, hiệu suất cũng được nâng cao lên nhiều, mới chỉ mấy tháng mà đã thông qua được hơn mười kiếm đông. Những khi ngẫu nhiên tranh thủ được chút thời gian, y đều vận khí tự kiểm tra, dù không cảm nhận được tiến bộ mười phần nhưng ít ra cũng tiến bộ được một hai. Nỗi khổ này cũng không đến nỗi chẳng được báo đáp.

Có điều thực sự rất vất vả.

Nghĩ đến hai chữ vất vả, chẳng hiểu sao Phong Thiệu liền nhớ tới Phong Bạch. Y vẫn nhớ rõ Phong Bạch từng nói trong năm năm hai người chia cách cũng là năm năm hắn tu luyện không ngừng nghỉ, không phải bế quan mà là thật sự tu luyện thực lực, như vậy mới đúng là vất vả.

Tiểu súc sinh này cũng quá cố chấp rồi.

Phong Thiệu thầm than một tiếng. Y bị nhốt ở trong này không ra được, chỉ mong Phong Bạch có thể kiềm chế tính tình, mười năm mà thôi, cứ coi như đang bế quan là được. Về phần thái độ của sư tôn y, mặc dù y biết sư tôn luôn suy nghĩ cho mình nhưng nếu trong mười năm này tâm ý của y không thay đổi thì sư tôn cũng khó lòng cưỡng ép. Dù sao tu giả hợp tịch không thể so sánh như phàm nhân thành thân, cần chú trọng hợp tâm hợp ý mới được, nếu không sẽ chẳng đem lại ích lợi gì cho tiền đồ tu luyện mà ngược lại còn thành hại.

“Đi.” Phong Thiệu đứng dậy, Bồng Khâu cũng nhấc cái thân béo mập của mình lên rồi đi sát phía sau y, bước vào trong kiếm động tiếp theo.

Không ngờ kiếm động này lại rất khó đối phó, hai người dốc hết sức lực mà chỉ tiêu diệt được ba phần kiếm ý, đánh đến độ chẳng kịp gọi Bồng Khâu tới ăn. Thảm hại hơn ở chỗ, kiếm ý trong kiếm động này còn tự hình thành lên kiếm trấn tựa như chúng đệ tử của Côn Luân đồng loạt ra tay kết trận vậy, mang đến sát thương cực lớn!

Hai người cố gắng chống đỡ trong một khắc nhưng rốt cuộc vẫn không địch lại, cho nên không dám mạnh mẽ xông vào mà nhanh chóng lui lại một kiếm động khác. Ngay cả như vậy thì Phong Thiệu vẫn phải ăn khổ, nếu không nhờ cánh tay phải được Vu Thanh trùng của Tu Di gia cố lại thì chỉ sợ ngay cả Xích Viêm kiếm cũng bị y ném lại trong kiếm động, để cho kiếm ý của kiếm trận đâm hỏng.

Thế nhưng y cũng chỉ có mỗi cánh tay phải được cường hóa thôi, cánh tay trái thì không may mắn như vậy, trên đùi cũng bị đâm thủng mấy lỗ, máu tươi chảy ướt đẫm khiến cho một thiếu niên nhanh nhẹn thoáng cái đã trở thành thằng ăn mày với tứ chi tàn tật.

Phong Thiệu thấy thực thể của Bồng Khâu phát run thì vội hỏi: “Lão bị sao vậy?”

“Nguyên Thần Quỷ Ảnh của lão hủ bị chém bay non nửa rồi, đau chết ta mất!” Bồng Khâu hơi nâng giọng, ngũ quan vốn đã không rõ ràng lắm nay lại càng trở nên mờ nhạt hơn. Lão ta liếc mắt nhìn Phong Thiệu, cuối cùng dừng trên bàn tay phải của đối phương — nơi đó đang đeo một chiếc nhẫn màu bạc, trên chiếc nhẫn vẫn tỏa ra ánh sáng bao bọc lấy Phong Thiệu, linh khí rất dồi dào.

“Ngươi thì tốt rồi, còn có pháp bảo che chở nên không bị tổn hại đến Nguyên Thần!”

Sau khi Bồng Khâu oán giận xong thì không nói thêm lời nào nữa mà lập tức trở về bình miệng nhỏ. Nhìn dáng vẻ sốt ruột của lão thì chắc cũng phải tu dưỡng mất một thời gian dài.

Tác giả có lời muốn nói:※ Tiểu kịch trường

※ Triệu Bác: Nghe nói Thái Dần sư thúc đưa Phong sư huynh vào Tư Quá phong.

※ Trương Bách Thiên: Nghe nói ông ấy cũng đánh cả Minh Tịnh sư điệt vào trong.

※ La Thắng: Ta cứ tưởng ông ấy phải tức giận lắm, thì ra miệng chua ngoan tâm đậu hũ.

※ Cố Hoài: Kiếm tu hợp tịch, hưởng tuần trăng mật trong kiếm động cũng hợp lý.

※ Mọi người: Đúng vậy đúng vậy, tuần trăng mật trước cỗ cưới sau nha…

------oOo------

Chương 124

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ lúc bị ném vào trong núi một năm trước tới bây giờ, chiếc nhẫn bạc này đã giúp Phong Thiệu không ít lần, mỗi khi y bị nguy hiểm đến tính mạng nó đều phát ra một lượng linh khí sung túc đến không thể tưởng tượng, tự động bảo vệ Nguyên Thần của y. Mặc dù phải chịu đựng kiếm ý hung tàn nhưng Nguyên Thần của y lại không hề bị tổn thương chút nào.

Suy cho cùng cũng là đạo cụ Tử Hư đạo nhân đưa cho nhân vật chính, quả nhiên không phải vật phàm.

So với tổn thương trên sắc thân thì tổn thương ở Nguyên Thần và pháp thân tuệ mệnh mới là quan trọng, nếu chúng không bị thương thì với tu giả mà nói cũng coi như vẫn ổn, chẳng sợ có bị thiếu tay thiếu chân.

Hiện giờ đúng là Phong Thiệu đang bị thiếu tay thiếu chân, y lấy Sinh Cơ cao rồi cẩn thận bôi bôi trát trát, sau đó vận công pháp. Mặc dù không thể so được với Đan tu chuyên nghiệp nhưng ít nhất không cần lo lắng nữa, cùng lắm là tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa thôi.

Thế nhưng lần này y đã lạc quan một cách mù quáng rồi, cũng tính nhầm bàn tính.

Cùng lúc đó ở một kiếm động khác của Tư Quá phong đang diễn ra một trận chém giết ác liệt.

Tê tê tê!

Vô số kiếm quang bay ra từ thân của một thanh cự kiếm đen như mực rồi lao thẳng tới kiếm ý hắc vân.

Kiếm quang chẳng tốn sức đã xuyên thủng kiếm ý, khiến nó tan thành mây khói trong chớp mắt.

Khi đạo kiếm ý cuối cùng bị đánh tan cũng là lúc toàn bộ kiếm khí trong kiếm động tiêu tán theo, hang động trở lại trạng thái yên tĩnh như lúc đầu, còn thanh cự kiếm màu đen cũng tự động bay về tay của Kiếm tu mặc bạch y. Mặc dù người này thân cao tám thước nhưng cự kiếm của hắn cũng phải cao chừng sáu, bảy thước, thân kiếm đen tuyền hòa cùng với sự âm trầm của chủ nhân nó, cả hai đều tỏa ra hàn khí và sát khí cực kỳ khủng khiếp.

Phong Bạch cúi đầu nhìn thoáng qua Trạm Lô kiếm trong tay mình. Dường như bắt đầu từ bốn năm trước, khi hắn tiến vào linh cảnh Nam Hoa thì chuôi kiếm này liền càng ngày càng trầm, thân kiếm càng ngày càng lớn hơn, tỏa ra sát khí cũng càng ngày càng nồng đậm. Sau đêm Canh Thân, Trạm Lô kiếm từ bốn, năm thước đã bùng nổ cao lên thành sáu, bảy thước như bây giờ, sát khí hung thần khi xuất kiếm đã khó có thể che dấu được.

May mà từ lúc gặp lại Phong Thiệu đến khi hai người cùng trở về Côn Luân, Phong Bạch đều chưa từng rút kiếm, nếu không chính hắn cũng khó lòng giải thích chuyện này.

Dù hắn đã mơ hồ đoán được nguyên nhân nhưng cũng không hề có ý định dừng tay, lại càng không muốn để Phong Thiệu biết.

Phong Bạch tùy tiện xử lý vết thương trên người mình rồi lấy trận bàn Thái A ra xem thử, ánh bạc trên trận bàn đã càng ngày càng mờ nhạt… Bởi vậy hắn phải đẩy nhanh tốc độ hơn nữa, nếu không thúc thúc sẽ rơi vào nguy hiểm mất.

Tuy Tư Quá phong hạn chế phạm vi thức tảo của Thần Thức một cách nghiêm ngặt nhưng trận bàn Thái A có liên hệ chặt chẽ với nhẫn Thái A nên vẫn cảm ứng được. Có điều dù hắn biết rõ phương hướng nhưng lại không thể lập tức đi tới bên cạnh đối phương được, bởi vì mỗi bước của Tư Quá phong đều là kiếm vô số kiếm động, nếu hắn muốn đi qua thì chắc chắn phải vượt qua bằng cách chém giết.

Cùng lúc đó, Phong Thiệu hoàn toàn không biết linh khí trên chiếc nhẫn này chẳng hề dùng mãi không hết như lời Phong Bạch từng nói.

Cho nên y an tâm nhập định để tu dưỡng vết thương trên sắc thân, cứ tưởng chỉ cần tĩnh dưỡng mấy tháng là miệng vết thương sẽ khép lại, ai ngờ vết thương thì kết vảy nhưng y lại rơi vào mối nguy hiểm khác.

Dòng linh khí kì diệu luôn bảo vệ Nguyên Thần của y đang dần dần yếu đi, ban đầu Phong Thiệu còn chưa nhận ra, đến lúc phát hiện thì tình trạng của y đã khó khống chế — Thiếu linh khí bảo vệ Nguyên Thần khiến Huyết La đang ngủ say trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch tỉnh dậy!

Hai trăm mười một.

Mắt vàng của Kiêm tu đã đỏ quạch, đạo bào của hắn cũng rách bươm hết cả nhưng hắn lại chẳng mảy may đau đớn hay mệt mỏi mà lập tức rút kiếm đi vào kiếm động tiếp theo, còn hơn ba mươi cáo nữa. Một Trúc Cơ kỳ mà trong vòng ba năm đã giết qua hơn hai trăm kiếm động, nếu tin tức này truyền ra ngoài thì chỉ sợ sẽ chẳng có kẻ nào dám tin.

Phong Bạch làm được điều này, nhưng cuối cùng vẫn muộn.

Ánh sáng trên trận bàn Thái A đã hoàn toàn tắt lịm.

Trong lòng Phong Bạch vừa hoảng sợ vừa nóng nảy, hắn nắm chặt hai tay rồi nhanh chóng buông ra, lập tức ngồi xếp bằng để nhập định.

Dù thế nào đi chăng nữa thì ba mươi kiếm động tiếp theo cũng cần thời gian một năm mới có thể phá giải hết được, còn là do hắn có lĩnh ngộ và tiến bộ trong lúc chém giết mới có thể đẩy nhanh tốc độ được như vậy, nếu không… Nhưng ngay cả như vậy mà một năm sau mới có thể gặp được Phong Thiệu, sợ là lúc ấy dù y không chết thì cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Trong kiếm động của Tư Quá phong thì đi đâu mà tìm huyết khí để đút cho Huyết La được!

May mà trong thời gian năm năm ở kiếm động, Phong Bạch cũng đã chuẩn bị muốn Kết Đan, mặc dù chưa quá rõ ràng nhưng hắn đã đợi đến sốt ruột. Kiếm động này chẳng phải hoàn cảnh tốt để Kết Đan, nhưng hiện giờ Phong Bạch đã bất chấp tất cả, hắn lập tức dùng toàn lực để đối phó, cố gắng đẩy nhanh tốc độ hình thành Đan vân. Về phần có thể thuận lợi Kết Đan hay không thì chẳng nằm trong sự suy xét của hắn.

Chỉ cần Đan vân hình thành xong thì hắn có thể lập tức mượn lôi kiếp để phá tan kiếm ý trong kiếm động, cũng có thể nhanh chóng chạy đến bên cạnh thúc thúc.

Ở một đầu khác, Phong Thiệu đang nhập định cũng rơi vào tầng tầng nguy hiểm.

Sau khi ánh sáng trên chiếc nhẫn hoàn toàn tàn lụi, dòng linh khí luôn bảo vệ Nguyên Thần của y cũng biến mất theo. Dường như y lại trở về đêm Canh Thân khi Huyết La thức tỉnh một lần nữa, chỉ có sự khác biệt

duy nhất là lần trước Huyết La tấn công thẳng vào Nguyên Thần của y, còn lần này nó lại nảy sinh sự khát vọng với huyết khí.

Không chỉ đau mà còn cảm thấy ngứa ngáy và đói khát, cảm giác này khiến da đầu của Phong Thiệu tê rần, cho dù y biết cảm giác này không phải của chính mình nhưng luồng ý thức này càng ngày càng mạnh, đến độ khống chế y không thể chịu nổi muốn chém giết. Hình ảnh Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác tàn sát tông tộc của mình lại điên cuồng xuất hiện trong đầu óc của y, thậm chí còn gia tăng mức độ tàn bạo máu me.

Nhưng những điều này vẫn không giải quyết được hoàn cảnh khốn khổ của y, nó tựa như uống nước trong mơ, khiến cho toàn thân y đau đớn quằn quại. Dường như mỗi một tấc da thịt lại có miệng vết thương đang bị xé toạc ra, y còn ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc trong không khí. Đó chính là huyết khí của y… Không ngờ nó lại hấp dẫn đến độ chính y muốn đoạt lấy để hấp thu.

Không thể nhịn được nữa, đầu ngón tay của Phong Thiệu lướt qua miệng vết thương trên người mình, một dòng linh lực xâm nhập vào trong… Máu, máu, máu, cho dù phải dùng máu của chính bản thân mình cũng khiến y cảm thấy thỏa mãn trong nháy mắt, khiến cho cả người y run lên, cảm giác đó truyền đến từng khúc xương, từng thớ thịt trên cơ thể làm cho chúng lập tức run rẩy!

Đồng tử của Phong Thiệu chợt co rụt lại, đôi mắt vốn trong sáng nay đã bị nhiễm lên huyết hồng.

Y đã không thể khống chế bản thân dừng lại!

Uỳnh Uỳnh Uỳnh!

Ánh điện và kiếm ý cùng tấn công, đồng loạt chém thẳng về phía Phong Bạch.

Mắt vàng tràn đầy tơ máu nhanh chóng xẹt qua tầng tầng hang động sau đó dần trở nên thong thả. Hắn không nghe thấy tiếng kiếm rít gào, cũng chẳng nhìn thấy lôi điện đang tàn sát bừa bãi, chỉ có một ngọn lửa đang không ngừng thiêu đốt trong cơ thể hắn rồi lan ra khắp toàn thân.

Hắn tựa như một con dã thú đang bị thương, dùng toàn bộ sức lực của mình để chạy như điên!

Phong Bạch nhấc kiếm chém vào kiếm động cuối cùng, phá nát vách ngăn duy nhất giữa hắn và thúc thúc, ầm!

Trong khói bụi bay lên cuồn cuộn, bị đánh sập xuống không chỉ có kiếm động mà còn cả một đám Đan vân, hào quang màu đỏ đậm bao phủ toàn bộ thân thể của Kiếm tu. Phong Bạch cảm thấy cơ thể mình bị thiêu đốt nóng cháy, tựa như hắn sắp bị ánh hào quang này hỏa táng.

Tất nhiên không phải Phong Bạch bị hào quang hỏa táng mà là chính hắn hỏa táng ánh hào quang trên người, bởi vì hắn đã hấp thụ toàn bộ chúng vào trong cơ thể mình.

Không ngờ lần này lại thành công, đồng tử của Phong Bạch co thành một vệt thẳng, đôi môi mỏng hơi cong lên. Xem ra Thiên Đạo thích hắn tiêu diệt kiếm ý hơn là giết người.

Thường thì tu giả vừa Kết Đan xong sẽ phải nhập định trong một thời gian ngắn để củng cố cảnh giới, nhưng Phong Bạch không hề ngừng lại một giây phút nào, lập tức bước vào kiếm động tiếp theo.

Trong hang động tăm tối có một nam tử trần trụ đang ngã trên mặt đất, vết máu trải rộng khắp nơi. Năm đầu ngón tay của y đang chậm rãi mân mê trên người mình. Dường như nghe được động tĩnh nên y hơi ngẩng đầu, để lộ ra dung nhan tuấn tú trắng bệch, hai tròng mắt đen tuyền trong veo của ngày trước đã hóa thành một đôi huyết mâu không hề có tiêu cự mà chỉ tỏa ra sát ý nồng đậm theo bản năng.

Ánh mắt của Phong Bạch chợt lóe lên sự đau xót, một tay hắn nắm lấy tay đối phương để ngăn cản hành vi tự hút máu của chính y.

Tuy rằng lúc này Phong Thiệu chưa hoàn toàn mất đi lý trí nhưng càng đáng sợ hơn ở chỗ, dù rõ ràng y vẫn đang tỉnh tóa nhưng lại bị bản năng hoàn toàn chi phối, lý trí của y chỉ có thể đứng bàng quan một bên ở trong Thức Hải.

“Đi mau.”

Phong Thiệu gần như nghiến răng nghiến lợi để nói ra câu này, nhưng còn chưa dứt lời thì tay y đã nhanh chóng bao trùm lên lồng ngực của Phong Bạch, tư thế của bàn tay đó giống y như lúc trước y đã làm với chính mình, y khát vọng huyết khí của đối phương!

“Đi mau !”

Vẻ mặt của Phong Thiệu đã trở nên dữ tợn, năm ngón tay y vặn vẹo muốn rụt về. Nếu thực sự đánh nhau, cho dù y có tu vi Kim Đan kỳ cũng chưa chắc đã là đối thủ của Phong Bạch, thế nhưng y sợ cái tên ngu ngốc này không chịu né ra! Huyết La đã bị đàn áp mấy năm nay, một khí được phá vỡ thì chính y cũng chẳng thể tự khống chế bản thân mình.

Rốt cuộc Phong Bạch cũng kìm tay y lại, Phong Thiệu hơi thở hắt ra, không ngờ chợt có sương mù bao quanh đối phương, thoáng cái hắn đã biến trở lại hình thú. Rõ ràng con Bạch Hổ này cường tráng hơn nhiều, Phong Thiệu còn chưa kịp phản ứng thì móng vuốt của nó đã xông đến y, đè y dưới hai chân trước của nó rồi đặt phần ngực bụng mềm mại của mình vào trong tay đối phương.

Súc sinh này!

Ngươi điên rồi!

Phong Thiệu đã không dám phân tâm để nói chuyện nên chỉ đành truyền âm cho hắn. Dường như Huyết La trong cơ thể y đã ngửi được một mỹ vị cực phẩm khiến cho cả ngươi y không ngừng xao động, càng ngày càng đói khát.

Đôi mắt vàng của Bạch Hổ rất thâm trầm, nó truyền âm nói: Nếu thúc thúc không đút cho Huyết La ăn no thì không chỉ huyết khí của chính ngươi bị hút sạch mà ngay cả Nguyên Thần cũng sẽ bị nó cắn nuốt. Thú thân của ta là ngũ giai, huyết khí rất nồng đậm, ngươi cứ hấp thu đi, ta không chết được đâu.

Phong Thiệu chẳng biết nên hình dung tâm tình lúc này của mình như thế nào, nhưng y đã chẳng còn sức để hình dung nữa rồi, khao khát điên cuồng đã bao phủ lấy Thức Hải của y khiến sự không đành lòng và rối rắm cũng lập tức bị tan biến.

Nếu không ổn thì hãy đẩy ta ra.

Phong Thiệu chẳng rõ câu này có truyền được tới Phong Bạch hay không, y chỉ biết khi mình tỉnh lại thì Phong Bạch còn chưa tỉnh, hơn nữa vẫn duy trì ở hình thú. Y không rõ vào giây phút cuối cùng Phong Bạch có đẩy mình ra không, nhưng ít nhất khi cảm nhận được hơi thở của Bạch Hổ vẫn khiến y khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cũng chỉ dám thở phào một chút thôi.

Dáng vẻ của Bạch Hổ rất tiều tụy, vóc người vốn cường tráng cùng với bộ lông mượt mà sáng bóng lúc này lại trở nên gầy yếu, xác xơ. Rõ ràng hắn đã phải chịu nhiều đau khổ, hiện giờ mất một lượng huyết khí lớn đến vậy chỉ sợ đã tổn thương đến đạo cơ.

Phong Thiệu cau mày, bụng bảo dạ tự an ủi chính mình: Tử Hư đạo nhân vẫn chưa xuất hiện chứng tỏ Tiểu Bạch không bị trọng thương nguy

hiểm đến tính mạng, nhưng y ngẫm lại cũng thấy thầm hận Tử Hư đạo nhân này thật đúng là phải đợi thấy chết mới cứu?

Mặc dù đầu óc loạn cào cào nhưng Phong Thiệu cũng không dám thất thần mà lập tức lục tìm trong túi gấm của mình tất cả những thứ có thể bồi bổ huyết khí. Trong ấn tượng của y là không có thứ này, quả thật sau khi tìm kiếm một hồi cũng chẳng thấy thứ gì có ích, cả ba túi gấm đều không có. Cuối cùng y đành phải tìm đến túi gấm ở trên người Bạch Hổ, mặc dù nó có cấm chế nhưng y với Phong Bạch đã giao hòa nguyên tinh nhiều năm, chút cấm chế này không làm khó được y.

Có điều sau khi cẩn thận tìm kiếm một hồi, Phong Thiệu cũng chẳng thu hoạch được gì, ngược lại còn bất chợt phát hiện ra rất rất nhiều nội đan ở trong một góc túi. Hiện giờ y không còn tâm trí nghĩ nhiều mà chỉ một lòng quan tâm tới an nguy của Tiểu Bạch, vì vậy cũng không để ý đến những thứ này mà chỉ gọi Bồng Khâu ra ngoài.

Y muốn giúp Phong Bạch khôi phục nhưng chẳng biết phải xuống tay như thế nào, hắn bị hút mất nhiều huyết khí như vậy nên y không dám hành động thiếu suy nghĩ. May mà dù Bồng Khâu là Ma tu nhưng chung quy đã sống hơn một ngàn năm rồi, hơn nữa kiểu thương tích này cũng không hiếm gặp trong giới Ma tu.

“May mà hắn là thánh thú cấp năm, nếu không dù hắn có biến về hình thú thì cũng chẳng tránh được kết cục đạo tiêu thần diệt. Thế nhưng hiện giờ hắn rơi vào hôn mê như vậy thì chỉ sợ cũng phải mất đến vài thập niên, thậm chí có khi chẳng tỉnh lại được cũng là.” Bồng Khâu chậc chậc hai tiếng.

Sắc mặt của Phong Thiệu trầm xuống, y chỉ hỏi Bồng Khâu có cách nào để hồi phục lại huyết khí không, Bồng Khâu cũng không giấu diếm nhưng khi nói ra tên Ma vật thì Phong Thiệu là chẳng có. Mặc dù bản thân Phong Thiệu rủng rỉnh nhưng y ít qua lại với Ma tu, lại càng chưa từng đi đến vùng đất cổ xưa cho nên trong túi gấm chẳng có những thứ này. May mà mấy năm trước Tu Di lão tổ cũng để lại cho một ít Ma khí, Bồng Khâu xem xét một hồi liền chọn ra vài cái có thể sử dụng được.

“Đây là Thái Âm Cửu Chuyển Ma Luân, có thể chuyển hóa ma khí của bản thân thành tinh huyết nguyên phách, nếu vật này lộ ra ngoài thì chỉ sợ đã bị nhóm Ma tu của vùng đất cổ xưa tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán! Sư phó ngươi không hổ là lão tổ Đại Thừa kỳ, sung túc ghê!” Ánh mắt của Bồng Khâu sáng choang, lão yêu thích cái vòng quay đỏ sẫm này đến độ chẳng nỡ buông tay.

Biện pháp để gia tăng linh khí và ma khí của bản thân nhiều không đếm xuể, tuy nhiên biện pháp để bổ sung lại tinh huyết nguyên phách thì dù có nhưng cái sau càng khó hơn cái trước. Đây cũng là lí do năm đó khi Bích Lạc bị đoạt mất tinh huyết nguyên phách chỉ còn sót lại một tia tàn hồn mỏng manh, cho dù có lão tổ Phản Hư kỳ cùng với Ma thai chia sẻ hơn phân nửa nguy hiểm nhưng vẫn khiến tu vi của bà bị phong ấn, tính mạng tựa như mành chỉ treo chuông.

Nếu có thể sử dụng ma luân để chuyển đổi, Phong Thiệu liền lập tức đọc trong ngọc giản rồi chuẩn bị trình tự các bước để bào chế, thế nhưng Bồng Khâu lại hắt cho y một chậu nước lạnh to đùng: "Mặc dù Ma khí không chia cấp bậc cũng không hạn chế tu vi nhưng với lượng Ma khí tồn trữ của ngươi thì sợ là chẳng dùng được đâu."

Đúng là như thế.

Ma luân này đòi hỏi phải hao tốn một lượng ma khí cực kỳ khổng lồ, nếu Phong Thiệu muốn dùng thì dù có dung nạp hết toàn bộ ma khí trong cơ thể y cũng chỉ đủ để duy trì nó trong gần một khắc. Thật sự không phải lượng ma khí mà một kẻ tu vi hậu kỳ Kim Đan như y có thể cung cấp được.

Ngay cả như vậy, Phong Thiệu cũng không hề do dự lập tức bắt đầu sử dụng ma luân, cùng lắm thì thời điểm một khắc kết thúc y sẽ hấp thu linh thạch để bổ sung linh khí. Dù sao trong cơ thể y cũng có cả linh khí lẫn ma khí, chúng có thể thay thế lẫn nhau. Về vấn đề linh khí hấp thu được từ linh thạch không tinh thuần, y vẫn còn Tịnh Linh kỳ ở đây, có thể dùng nó để tinh lọc.

Chuyển hóa cho Bạch Hổ mới được một khắc đã khiến Phong Thiệu cảm thấy vô cùng mỏi mệt, cơ thể trống rỗng, vì vậy y liền lập tức ngồi xấp bằng đả tọa để hấp thu linh khí Tịnh Linh kỳ chiết xuất từ linh thạch. Y vừa vận hành được một tiểu chu thiên* thì tức khắc cảm thấy không đúng! (Tiểu chu thiên là vòng khí vận hành, chu lưu trong ngày, qua các tạng phủ trong cơ thể căn cứ vào quan hệ biểu lý của các cặp tạng phủ, và tuần tự theo cơ sở Lục Khí đồ)

Từ khi nào khí thể ở trong đan điền của y lại mênh mông như vậy?

Phong Thiệu thử vận tức lại một lần nữa, sau đó y không khỏi trợn mắt há hốc mồm — chẳng biết y đã thăng lên một tiểu cảnh giới từ lúc nào, bây giờ đã là Kim Đan đại viên mãn!

“Cái này thì có gì đáng ngạc nhiên, ngươi tưởng Huyết La trong cơ thể chỉ biết ăn không của ngươi chắc.” Bồng Khâu không cho là đúng, lão nhìn thoáng qua con Bạch Hổ cường tráng to lớn đang nằm trên đất rồi nói: “Thánh thú cấp năm có tinh huyết nguyên phách ngang với Phản Hư kỳ, ngươi hút sạch phân nửa huyết khí của tu giả Phản Hư kỳ mà chẳng nhẽ lại không thăng được lên một tiểu cảnh giới? Có điều các ngươi cũng to gan quá cơ, nếu không phải hắn tự dẫn đường để ngươi hấp thu thì chỉ sợ hai bên cảnh giới chệnh lệch, ngươi không những chẳng ăn nổi mà ngược lại còn bị phản phệ nữa ấy.”

Phong Thiệu muốn nói lại thôi, tâm trạng của y càng thêm phức tạp, nhưng y cũng chẳng suy nghĩ nhiều nữa mà chỉ vùi đầu vào chuyện đang làm. Y một lòng một dạ muốn nuôi lại một Phong Bạch béo tốt, để hắn có thể nhanh chóng tỉnh lại, ngày nào hắn còn bất tỉnh thì ngáy ấy trái tim của y vẫn chưa thể đặt trở lại lồng ngực.

Phong Thiệu bắt đầu sử dụng ma luân một cách miệt mài không dừng không nghỉ, y dùng ma khí của bản thân chuyển hóa thành huyết khí cho Phong Bạch, sau đó lại tự hấp thu linh khí từ linh thạch rồi chuyển hóa linh khí thành ma khí, từng vòng từng vòng… lặp đi lặp lại…

Chẳng rõ đã ba hay bốn năm trôi qua rồi, Phong Thiệu không có lòng dạ tính toán thời gian, chỉ biết rốt cuộc một ngày nọ, khi y đang ngồi đả tọa để thay thế khí trong cơ thể thì chợ cảm thấy hai gò má hơi nhớp nháp, dường như có thứ gì ướt át đang khẽ quét lên mặt y.

Suốt mấy năm cứ lặp đi lặp lại một công việc vô vị khiến cho xúc giác của Phong Thiệu có hwoi tê liệt, mất một lúc lâu sau y mới chợt mở bừng mắt, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy chính là một cái mặt hổ cực đại đầy lông mao, cặp mắt màu vàng kim của nó đang nhìn chằm chằm chính mình.

“Cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi!” Phong Thiệu mừng rỡ ôm chặt cái đầu to lớn của nó rồi cắn thử một cái nhưng chỉ thu được một mồm toàn lông là lông. Chợt có một giọng nói truyền đến trong Thức Hải của Phong Thiệu: Thúc thúc, thúc thúc.

Phong Thiệu không kìm được phải véo mấy cái vào đùi mình, không phải nằm mơ. Thật tốt quá.

Y cứ tưởng rằng cho dù có Thái Âm Cửu Chuyển Ma Luân thì cùng lắm chỉ rút ngắn được một nửa thời gian, kiểu gì cũng phải ít nhất hai mươi năm. Không ngờ mới ba, bốn năm mà Phong Bạch đã có thể tỉnh lại. Thật sự đã khiến y cảm thấy mừng rỡ như điên.

Ngoài việc mừng rỡ, cuối cùng Phong Thiệu cũng buông được tảng đá đang đè nặng trong lòng mình. Nếu Phong Bạch còn không chịu tỉnh dậy, cứ cái ngưỡng tiêu hao linh thạch hết ngày này đến ngày khác của y thì cho dù y có là tiểu phú ông của tu chân giới thì cũng ăn không tiểu. Chỉ giảm không tăng, số linh thạch y tích lũy được chỉ còn lại có một phần nhỏ, y tiếc tiền nhưng lại càng sợ không có đủ linh thạch để tiếp tục duy trì cho Phong Bạch.

Mặc dù Phong Bạch đã tỉnh nhưng linh lực vẫn chưa đủ để hóa thành người, vì vậy hắn vẫn duy trì hình thú mà quơ lấy Phong Thiệu vào lồng ngực mình rồi không ngừng cọ quẹt liếm láp, đồng thời hắn cũng liên tục truyền âm hỏi han tình hình của Huyết La trong cơ thể y.

Phong Thiệu dựa vào thân thể mềm mại của Bạch Hổ, một tay vuốt thuận lông cho hắn, một bên nói: "Ta rất ổn, mấy năm nay cũng không thấy nó phát tác, có lẽ là do đã được ăn no." Nói xong y không kìm được phải hỏi Phong Bạch tại sao lúc trước lại xuất hiện trong Tư Quá phong.

Đến khi nghe được chuyện Thái Dần gây khó dễ, Phong Bạch thì dùng thời gian ba năm để vượt qua hơn hai trăm kiếm động, sau đó còn lợi dụng Đan vân khi Kết Đan để mạo hiểm đến cứu y… rất lâu sau Phong Thiệu chẳng nói được câu nào. Không ngờ tên súc sinh này lại ngu ngốc đến độ lấy chuyện Kết Đan ra để mạo hiểm! Không, đây không phải đang mạo hiểm mà là liều chết, hắn tưởng là lần nào cũng có thể chuyển nguy thành an được chắc?

Hồ đồ!

Phong Thiệu muốn mắng muốn dạy bảo một phen nhưng rồi lại cảm thấy thật dư thừa. Bỗng nhiên y nhận ra giữa mình và Tiểu Bạch, tất những lời nói tình cảm mùi mẫn thường dùng, những câu cảm khái xúc động đều chẳng cần thiết. Bọn họ không cần những thứ này.

Cho nên cuối cùng y chỉ hôn nhẹ lên mặt Bạch Hổ rồi nói: "Cũng tại ta, mấy năm nay đã để ngươi phải chịu khổ rồi." Giọng nói của y đầy rầu rĩ.

Vừa dứt lời, thân thể của Bạch Hổ mà y đang tựa vào bỗng nhiên chấn động, sau đó nó nhổm mạnh người dậy rồi nhào qua, đè Phong Thiệu ngã dưới thân mình. Lưỡi dài màu hồng nhạt của Bạch Hổ khẽ liếm mấy cái lên cần cổ trắng nõn của thiếu niên, cho dù gai nhọn trên lưỡi đã được thu lại nhưng vẫn đem đến cảm giác lợn gợn khiến Phong Thiệu khẽ run rẩy theo bản năng, trái tim cũng mềm nhũn.

Trong đôi mắt vàng của Bạch Hổ tựa như có một ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt, dù không thể nói thành lời nhưng lại truyền từng âm rõ ràng đến Thức Hải của đối phương: Ta phải chịu khổ nhiều năm như vậy, thúc thúc dùng thứ gì để bồi thường cho ta?

Phong Thiệu sao có thể không hiểu ngụ ý của tên súc sinh này, mặc dù hiểu nhưng vẫn thấy hơi bực mình — Bao nhiêu không khí ấm áp thế này mà thoắt cái đã bị hắn biến thành sặc mùi tình sắc. Đáng lẽ Phong Bạch phải trả lời y bằng một câu: Ta cam tâm tình nguyện chịu khổ vì ngươi mới đúng chứ..

Nếu tên súc sinh này thật sự nói như vậy, không chừng Phong Thiệu sẽ vì cảm động mà chủ động hiến thân ấy chứ! Nhưng không!

Hắn nhìn Phong Bạch, hơi thở đã có phần hỗn loạn: "Thi ân không cầu báo đáp."

Bạch Hổ nhìn người dưới thân đang trợn trắng mắt thì cũng không để bụng, đầu lưỡi phấn hồng không ngừng tàn sát một đường xuống dưới, từ lồng ngực rắn chắc nhẵn nhụi đến phần bụng bằng phẳng, sau đó đến rốn, liếm láp tới độ khiến Phong Thiệu ngứa ngáy khắp toàn thân.

Rõ ràng thúc thúc đã dạy ta, có oan giải oan, có thù báo thù, có ân cũng phải báo ân… thúc thúc phải lấy bản thân làm gương chứ.

Nghe thấy lời truyền âm này, Phong Thiệu không khỏi nghiêng đầu trừng mắt nhìn hắn rồi dùng một bàn tay đập bẹp một cái lên phần đầu của Bạch Hổ: "Dạy đồ đệ ăn sư phó thì có!"

Đầu hổ rắn chắc như vậy, cho dù Phong Thiệu có dùng sức thì cũng chẳng đánh được đến óc của hắn, thế nên đầu lưỡi của Bạch Hổ vẫn tiếp tục di chuyển đến thẳng vùng đất cấm. Chiêu vây Ngụy cứu Triệu này được dùng một cách hết sức tinh vi, Phong Thiệu lập tức bị kích thích đến độ quên cả đánh người, ngược lại còn phải hít một hơi khí lạnh, ngay cả đầu ngón tay đang đặt trên đầu hổ cũng lập tức nắm chặt lấy da lông của nó.

------oOo------

Chương 125

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dường như bẩm sinh Phong Bạch đã có khả năng này, luôn có thể dễ dàng khơi gợi dục niệm của Phong Thiệu.

Cho dù lúc này hắn đang ở trong hình thú mà Phong Thiệu kiêng kị nhất.

Mặc dù đã bị gợi lên dục niệm nhưng cũng chưa đến mức bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt lý trí, Phong Thiệu quay đầu sang hướng khác, một tay nắm lấy phần lông xù trên đầu đối phương, tay còn lại chắn trước đầu lưỡi phấn hồng. Tất nhiên Phong Bạch sẽ chẳng để y được toại nguyện, đầu lưỡi vẫn thẳng thừng trượt xuống, mãi cho đến khi đặt trên một vật đã hơi cương cứng.

Đầu lưỡi phấn hồng phủ đầy gai mềm khẽ liếm lên thân thể khiến Phong Thiệu không kìm phải run rẩy, dục hỏa càng bị khơi gợi thêm mấy phần khiến y phát bực, trong nháy mắt đã biến ra một vệt kiếm quang nóng bỏng gọt thẳng đến chỗ đầu lưỡi kia.

Trạng thái hiện giờ của Phong Bạch vẫn còn lâu mới hồi phục lại được như ban đầu nhưng chút dạy dỗ này với hắn cũng chẳng thấm vào đâu.

Đã bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ thúc thúc không nhớ ta sao?

Phong Bạch truyền âm cho y, sợ không lay động được đối phương nên hơi nghiêng đầu, một đôi mắt vàng sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Phong Thiệu: Chẳng lẽ thúc thúc vẫn không thể chấp nhận ta?

Lời nói này mang theo mấy phần đáng thương khiến Phong Thiệu chột dạ đến độ quên cả việc xác định thật giả, ánh mắt y hơi lóe lên.

Phong Bạch nhìn thấy rõ ràng, dường như bị tổn thương mà rụt đầu lưỡi và móng vuốt về, ngay cả thú thân cũng xoay lại rồi nằm úp sấp sang hướng khác.

Phong Thiệu lại càng chột dạ hơn, y nhổm dậy quay sang thì lập tức bị bờ mông hổ của Phong Bạch đập vào mặt. Lúc y muốn sờ lên phần đuôi của đối phương để vuốt lông an ủi thì cái đuôi đó đã vèo một tiếng rụt về, dáng vẻ tựa như một liệt nữ đang cố gắng bảo vệ trinh tiết của mình, rằng chỉ cần bị Phong Thiệu động vào một chút thôi là hắn đã bị y nhúng chàm rồi.

Với diễn xuất như thế này thì người mù cũng nhìn ra được súc sinh này đang tức giận, huống chi là một người quen quan sát sắc mặt như Phong Thiệu. Nếu bình thường thì còn lâu y mới thèm để ý đến tên súc sinh này, ba ngày không đánh là hắn muốn lên giường lật ngói*… Nhưng hiện giờ khi con bạch hổ này nằm sấp liền lộ ra phần bụng vẫn chưa lành vết thương, dù đã bắt đầu mọc lông mới nhưng vết sẹo cũ thì vẫn biến

mất, điều này nhắc nhở Phong Thiệu rằng tên súc sinh này vẫn còn thân phận người bệnh nặng chưa khỏi. (Câu gốc là: Ba ngày không đánh muốn lên nóc nhà lật ngói: ám chỉ những đứa trẻ nghịch ngợm thì hay phải cho ăn đòn để dạy dỗ, nếu không sẽ ngứa da ngứa thịt)

Cho nên không thể ra tay, ngay cả việc dạy dỗ cũng không đành lòng.

Phong Thiệu nhoài người ôm lấy hắn, vừa vuốt lông vừa dỗ dành, ấy thế mà đối phương vẫn cứ dầu muối không ăn, chẳng thèm nói một lời, ngay cả nửa con mắt cũng không liếc nhìn y.

Đến mức này thì Phong Thiệu đã biết chỉ dỗ dành bình thường chắc chẳng ăn thua, y đành phải nói: "Không phải thúc thúc không chấp nhận ngươi, nhưng với tình trạng hiện giờ của ngươi mà muốn làm củi khô lửa bốc thì chỉ có bốc thành tro thôi. Tiểu Bạch ngoan, đợi đến khi ngươi hồi phục khỏe mạnh có thể biến hóa, lúc ấy thúc thúc sẽ tùy ý để ngươi ép buộc, trò gì cũng có thể chơi, được không nào?" Y nói xong còn không quên tặng hắn một cái nháy mắt đầy ám muội.

Phong Bạch hơi nâng mí mắt, mắt vàng lấp lánh: Nếu thúc thúc sợ ta đốt thành tro, vậy thì bồi bổ cho ta đi, chẳng phải sẽ nhanh chóng hồi phục hơn à? Muốn đốt bao nhiêu thì đốt bấy nhiêu…

Khóe miệng của Phong Thiệu hơi giật giật, y chỉ định đối phó cho qua chuyện, nhưng nghe hắn nhắc đến chữ bổ thì cũng lóe lên rất nhiều suy nghĩ.

Phong Bạch còn chưa hồi phục huyết khí, thậm chí còn chẳng hóa được thành người nhưng linh thạch của y đã không còn dư lại nhiều nữa, nếu muốn tiếp tục dục Ma luân để chuyển đổi, cho dù có tính thêm chỗ linh thạch được Phong Bạch cất giữa thì y cũng vẫn không nắm chắc việc có thể giúp hắn hồi phục hoàn toàn.

Lúc trước Phong Bạch hôn mê bất tỉnh, khuyết khí lại bị tổn thương nghiêm trọng nên đan điền cũng khô cằn đến mức không thể tự vận chuyển, bởi vậy không tiêu hóa được việc thải bổ. Bây giờ Phong Bạch tỉnh lại rồi, Phong Thiệu hơi nhướn mày, thế thì có thể giúp hắn thải bổ được. Nghĩ như vậy nên Phong Thiệu bèn dứt khoát cởi sạch quần áo trên người mình rồi nằm dựa vào thú thân của hắn, sau đó bắt đầu tuốt gậy.

Phong Bạch nhìn thoáng qua nơi đã bắt đầu dựng thẳng của đối phương thì lập tức không thể nhẫn nại được nữa, đầu hổ bông xù khẽ cọ cọ, lập tức đè người vừa tự cởi quần áo xuống dưới thân mình.

Nếu thúc thúc đã muốn giúp ta thải bổ thì cần gì phải dùng cách này cho phí phạm của trời, cứ trực tiếp thì tốt hơn, ta sẽ chẳng để lãng phí chút tinh nguyên nào đâu.

Nghe thấy lời truyền âm này cùng với đầu lưỡi phấn hồng khiêu khích khiến Phong Thiệu không khỏi trợn trắng mắt, ấy thế mà Phong Bạch lại nói đến mười phần đạo lý — Thúc thúc, hiện giờ chúng ta không thể lãng phí dù chỉ là một chút xíu.

Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, đây đúng là sự thật, nếu là lúc bình thường có lẽ họ không cần để ý chuyện thuật thải bổ cấp thấp sẽ gây ra sự hao tổn một cách lãng phí, nhưng tình trạng hiện giờ…. Phong Thiệu hơi ủ dột. Có điều y thì ủ dột đấy nhưng thứ đang dựng thẳng ở bên dưới lại chẳng ủ rũ tẹo nào, được đầu lưỡi hồng phấn hầu hạ nên càng lúc càng ngẩng cao đầu, phía trên cũng nhiễu nước.

Dưới tình huống không ngừng bị dụ dỗ nên Phong Thiệu cũng ôm suy nghĩ vò mẻ chẳng sợ nứt, nếu lúc trước đã nhỡ mồm khoác lác trước mặt tiểu súc sinh này rồi, với chấp niệm của hắn thì kiểu gì cũng phải có một màn thú giao mới thấy đủ. Bình thường thì còn đỡ, y cũng không có phần dũng khí này, nhưng hiện giờ là tình huống vẹn cả đôi đường… Y cắn răng, nhắm mắt, thôi cứ coi như vì để chữa thương cho tên súc sinh này đi.

Mặc dù hiện giờ Phong Bạch đang trong hình thú nhưng khi dò xét thấy người dưới thân đã mặt đỏ bừng bừng, dáng vẻ nhắm chặt hai mắt mặc người tùy ý làm bậy thì không khỏi lộ ra biểu cảm thỏa mãn đầy nhân tính.

Vậy kia của Phong Thiệu được hầu hạ đến sắp phun trào, nhưng khi chuẩn bị lên đỉnh thì tên đầu sỏ gây chuyện lại rụt công cụ gây án về, y bị vuốt hổ gẩy một cái liền đổ nghiêng vào lòng tên súc sinh kia.

Dù hiện giờ Phong Bạch đang nằm nghiêng nhưng cũng dài chừng tám, chín thước, vô cùng cường tráng uy mãnh, một cái móng vuốt cũng to gấp đôi mặt của Phong Thiệu. Phong Bạch liếm láp dọc từ phần lưng trần trụi của y xuống hai bờ mông tròn trĩnh căng mọng.

Phong Thiệu bị trêu chọc đến mức phần cơ ở đùi và eo khẽ co giật, tay cũng run rẩy chẳng đỡ được sức nặng toàn thân, cảm giác phía sau ướt át khiến y kẹp chặt theo bản năng rồi quay đầu nói: “Đừng đừng, tình trạng này của ngươi không tiện, để tự ta làm là được.” Y nói xong liền nâng túi

gấm trong tay, lúc đang muốn lấy ra cao bôi trơn thì đã thấy nơi ướt át phía sau có một vật đang đi vào.

“Đừng! Để tự ta làm!” Phong Thiệu nghiêng người, y muốn trốn khỏi ôm ấp của tên súc sinh này nhưng lại bị chi trước của hắn chộp lấy rồi bị kéo về dưới thân một lần nữa.

Nếu thúc thúc không thích nó, vậy thì dùng cái này đi.

Đầu hổ của Phong Bạch chợt cúi thấp, Phong Thiệu cũng nhìn theo ánh mắt của hắn một cách không tự chủ vào nơi nào đó — Quả là một sự tồn tại khủng bố! Không những ngoại hình của hắn rất tráng kiện, mà cái thứ bên dưới cũng thô to như vậy, đặc biệt là những cái gai ở trên đó! Lúc này thứ ấy cứ như đang diễu võ dương oai với y mà càng lúc càng to hơn.

Đã chừng vài thập niên rồi y chưa nhìn lại hình thú của tên súc sinh này, bây giờ chợt bắt gặp thứ đồ chơi của hắn khiến sắc mặt Phong Thiệu chợt đen sì. Lúc trước giúp nhau đã cảm thấy kích thước của nó không nhỏ, bây giờ thằng oắt này càng ngày càng lớn xác, không ngờ cái thứ ấy cũng to theo!

Cân nhắc các bước tiếp theo khiến Phong Thiệu không khỏi cảm thấy hơi nhút nhát, đây chính là tiết tấu tự tìm đường chết còn gì~

So với việc bị làm đến chết, Phong Thiệu muốn trợn trắng mắt, y thà cứ giả thành một cái xác qua được lúc này đã rồi nói sau. Y cứ tưởng là do tâm lý của mình không thể chấp nhận nhưng đến khi phải đối diện với kết quả này thì mới biết, chướng ngại tâm lý chỉ là món ăn lót dạ thôi, cái thứ to đùng kia mới là món chính.

Dường như Phong Bạch nhận ra người trong lòng đang có ý định muốn trốn tránh bèn lập tức truyền âm chặn đứng đường lui của đối phương: Nếu thúc thúc cảm thấy mệt thì cứ nghỉ ngơi đi, tự ta làm được…

“Làm được cái rắm ấy! Nếu ngươi cứ làm một cách thẳng thừng như vậy thì xong việc nhặt xác ta là vừa!” Phong Thiệu hung hăng đạp cho tên súc sinh này một cái nhưng cũng thu lại suy nghĩ muốn trốn tránh. Tên súc sinh này thường tinh trùng lên não, cho dù y có giả chết thì không chừng hắn vẫn có thể gian thi… Mà vớ vẩn lại thật sự gian một hồi liền biến thành thi ấy chứ.

Để tránh nguyên nhân tử vong của mình quá khó mở miệng nên Phong Thiệu kiên trì muốn tự mình mở rộng. Cao bôi trơn do Hà Loan tự tay chế tạo đúng là vật tốt, vừa dễ chịu lại trơn ướt, mới chạm vào huyện

khẩu đã tan chảy thấm vào nếp nhăn khiến nó nhanh chóng mở ra, thậm chí còn mang theo chút cảm giác tê dại.

Phong Thiệu bận rộn đến mức thở hồng hộc, Phong Bạch cũng chẳng tốt hơn tẹo nào, đôi mắt đói khát của hắn cứ không ngừng tuần tra trên thân thể trần trụi, đặc biệt là động tác tiêu hồn của đối phương. Miệng của hắn khô khốc, đầu lưỡi không ngừng liếm láp lồng ngực của Phong Thiệu như muốn mượn điều đó để dập bớt tà hỏa đang thiêu đốt hừng hực trong người. Hắn sợ mình chưa đợi được đối phương chuẩn bị xong thì đã cưỡng bức y trước.

Có điều lửa càng đốt càng vượng, mãi cho đến khi nghe thấy Phong Thiệu lên tiếng: "Cũng tạm ổn rồi…", Phong Bạch liền lập tức nhảy chồm qua, chân trước kéo lấy eo lưng của y khiến y biến thành tư thế quỳ gối.

Phong Thiệu cảm thấy phần lưng của mình được một lớp lông mao mềm mại bao phủ, dường như cả người đều đang tựa lưng vào một chỗ dựa vô cùng cứng rắn, kiên cố, thế nhưng y còn chưa kịp cảm nhận quá nhiều thì đã thấy có một vật gì đó khẽ lướt qua rãnh mông của mình. Dù phần gai ở đầu đã được thu lại nhưng cảm giác không trôi chảy vẫn khiến y mẫn cảm đến mức run rẩy.

Thúc thúc cố gắng chịu đựng một chút.

Âm thanh này vừa truyền đến Thức Hải thì nơi đó cũng bị đâm vào một chút, Phong Thiệu thở hổn hển, chỉ cảm thấy huyệt khẩu đã được mở rộng lúc này mới đích thực gặp phải kẻ địch mạnh, miệng huyệt nhỏ như vậy mà muốn nuốt hết toàn bộ vật kia của một con hổ thì quả thật khó như lên trời vậy.

Phong Bạch mặc kệ những thứ khác, vừa liếm láp phần cổ của Phong Thiệu đang nằm dưới thân vừa đâm thẳng vào, chọc đến độ Phong Thiệu phải quát lên: "Nhẹ thôi! Đi ra ngoài! Mẹ nó ngươi đúng là súc sinh mà!"

Thúc thúc, ngươi cũng bảo ta là súc sinh rồi, một khi súc sinh đã đâm vào mà chưa xong việc là sẽ không rút ra đâu.

Nghe thấy Phong Bạch truyền âm như vậy khiến Phong Thiệu hơi giật mình một chút, y chợt nhớ lúc hai người giúp nhau thì đã thấy trên hung khí của tên súc sinh này có móc ngược, một khi giao hợp mà chưa lên đỉnh thì chắc chắn sẽ không thể rút ra được!

“Cái đệt, mệt chết ta rồi… ” Phong Thiệu khóc không ra nước mắt, ngay cả tiểu Thiệu cũng nản lòng đến héo úa.

Súc sinh không tiện làm việc, thúc thúc giúp đỡ chút đi.

Lúc Phong Bạch truyền âm sang thì đã nâng một móng vuốt rồi nhẹ nhàng xoa trên lưng trần của đối phương như muốn trấn an y, nhưng hắn vẫn chẳng chịu dừng động tác của mình lại. Hắn có thể khống chế không mạnh mẽ đâm vào đã là cực hạn rồi, dục vọng lúc ở hình thú của hắn còn mạnh hơn khi biến thành người gấp trăm lần.

Phong Thiệu cũng là nam nhân nên tự biết rõ tên đã lên dây thì không thể không bắn, huống chi người này còn chẳng phải một nam nhân bình thường mà là một con mãnh thú, cái roi trong cơ thể y sẽ chẳng chịu nghe sai khiến đâu. Nếu đã không thể rút ra được vậy y chỉ đành để nó đi vào… Lại còn phải giúp nó đi vào một cách thuận lợi.

Y đưa một tay về phía sau để nắm lấy vật thô to đang ở bên ngoài hơn phân nửa, tay còn lại thì chạm vào miệng huyệt căng chặt, tự dùng ngón tay của mình để vỗ về chơi đùa sau đó thoa thêm rất nhiều thuốc bôi trơn. Mãi cho đến khi hộp cao bôi trơn đã thấy đáy y mới cắn chặt hàm, vừa thở phì phò vừa cố ấn thứ kia vào sâu bên trong mình.

Cho dù Phong Thiệu đã dựng lên mười thành Ma giáp từ lâu nhưng vẫn bị nhồi đến đau đớn, có điều y cũng chưa bao giờ được hưởng thụ cảm giác như thế này, dù có hơi đau đớn nhưng xúc cảm do sự căng chặt mang đến lại vô cùng khác lạ, mới mẻ. Trong lúc nhất thời khiến y vừa sướng vừa khổ.

Cứ lên xuống vài lần như vậy, Phong Bạch cũng thực sự rất nhẫn nại, mắt hổ khẽ híp lại ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú của y, mồ hôi và máu giao thoa trên lồng ngực trần trụi cùng với vật đang dựng thẳng cứng rắn. Đầu lưỡi màu hồng phấn của hắn khi thì liếm láp nơi vòng eo thon gầy khi thì du tẩu trên bờ mông căng mịn, đuôi hổ không ngừng ve vuốt quanh thân y, dáng vẻ không hề nóng vội chút nào.

Phong Bạch không nóng vội nhưng Phong Thiệu thì khác, vật kia đã đi vào được bảy phần rồi nhưng lại chẳng thể vào sâu thêm được nữa. Y đã dùng hết toàn bộ sức lực để chịu đựng mà nó cứ nửa vời như vậy, trên người lại bị hắn khiêu khích đến ngứa ngáy, cảm giác thật sự rất khó chịu. Đằng nào cũng sưng thành như vậy rồi, chi bằng tìm niềm vui

trong nỗi khổ còn tốt hơn, dù sao y cũng đã dựng Ma giáp lên rồi, chắc không đến mức bị chơi hỏng đâu!

Phong Bạch cảm giác y bắt đầu cọ cọ thì không khỏi thấy rất thú vị, mắt vàng chợt lóe lên, hắn truyền âm: Thúc thúc không đợi được nữa?

Trong lúc truyền âm còn dùng đuôi hổ để câu lấy côn thịt hồng phấn của đối phương khiến Phong Thiệu không kìm được phải rên thành tiếng, nhưng giọng nói vẫn tỏ vẻ cứng rắn: "Nói nhảm ít thôi, muốn làm thì làm đi!"

Mặc dù những lời này nghe rất khí phách nhưng khi vào đến tai của Phong Bạch lại biến thành một kiểu khiêu khích, cho nên hắn cũng hạ quyết tâm, chân sau căng chặt rồi thu eo lại sau đó nhấn xuống, "Phốc" môt tiếng đã nuốt vào toàn bộ vật cực lớn kia. Động tác dứt khoát như vậy khiến Phong Thiệu không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, suýt nữa đã khóc rống, ánh mắt trong đau đớn ngược lại mang theo sự thả lỏng.

Thúc thúc chặt quá.

Phong Bạch cũng bị y kẹp đau, thấy sắc mặt có chút phức tạp của y thì không khỏi đánh giá nơi hai người đang liên kết chặt chẽ với nhau, cũng may không chảy máu. Đuôi hổ của hắn vuốt ve côn thịt của Phong Thiệu càng thêm dịu dàng, muốn cho y có thể dễ chịu hơn chút.

Thúc thúc còn đau không? Hay là nghỉ ngơi chút đi?

"Đến đây rồi còn nghỉ cái rắm ấy!" Phong Thiệu bật thốt, lại dường như sợ mình nói quá nhanh mà rơi xuống thế hạ phong nên cuối cùng vẫn vội vàng bổ thêm một câu:"Càng nghỉ càng đau."

Dù Phong Bạch không nghỉ nhưng động tác cũng dịu dàng hơn mất phần, hắn liếm đi mồ hôi lạnh trên tấm lưng trần của đối phương.

Ngay cả như vậy thì Phong Thiệu vẫn cảm nhận được kích thích mãnh liệt khác xa những lần trong quá khứ, không chỉ trên sinh lý mà còn ở cả tâm lý. Cảm giác dị vật xâm nhập trên sinh lý hòa cùng với cảm giác cấm kỵ, vốn phải ghê tởm và bài xích nhưng vì đối phương là Phong Bạch nên những cảm giác tiêu cực ấy cũng không hề xuất hiện, chỉ còn lại sự căng thẳng tựa như biến thành một liều thuốc thúc tình mạnh mẽ.

Tuy Phong Thiệu đã động tình nhưng đồng thời cũng phải chịu tra tấn, dù sao kích thước của thứ kia cũng quá lớn, cho dù chỉ nhẹ nhàng ra vào nhưng cũng khiến y co rút một cách không tự chủ. Đáng tiếc cửa thành đã bị thất thủ từ lâu, Phong Bạch lấy thế công không thể ngăn cản để

xâm chiếm lấy những phần đất chưa bao giờ được đặt chân đến, để cho toàn bộ vật đó tiến vào trong cơ thể của y.

"Từ bỏ… Ta muốn nghỉ ngơi một chút… Không muốn nữa ……"

Thì ra lại chẳng hề xứng đôi! Phong Thiệu vô cùng hối hận, y cảm thấy nửa dưới của mình như bị cưỡng ép nhét vào một cây cọc gỗ thô to, dù đã có Ma giáp bảo vệ nhưng hai chân y vẫn run rẩy đến độ không thể chống vững được thân thể. Y bị thứ khổng lồ trong thân thể giữ chặt đến không thể động đậy.

Nhưng lời cầu xin của y không được chấp nhận, sau khi Phong Bạch đâm lút cán rồi thử dò xét không thấy y bị thương thì dục vọng vốn đang bị đè nén cũng bắt đầu trỗi dậy, thiêu đốt hết sạch lý trí. Bản năng dã thú trong cơ thể hắn hoàn toàn chiếm thế thượng phong, vật khổng lồ của hắn cứ không ngừng xâm chiếm một cách điên cuồng, phần gồ ghề trên đỉnh cũng liên tục cọ vào vách thịt mềm mại.

Trạng thái kịch liệt như vậy khiến Phong Thiệu từ thở dốc thấp giọng xin tha biến thành thất thanh cầu xin ngừng lại, những thứ gọi là mặt mũi tôn nghiêm của bậc trưởng bối đều đã vứt cho chó gặm cả rồi. Đối mặt với sự chà đạp cuồng bạo như vậy, đau đớn và khoái cảm mang đến sự kích thích làm cho y gần như muốn phát điên, thân thể cũng không ngừng run rẩy theo biên độ đưa đẩy của vật kia…

Chẳng biết đã qua bao lâu, súc sinh ở phía sau Phong Thiệu vẫn đang ra vào một cach điên cuồng, nhưng huyệt động phía sau của y đã bị ma sát đến nóng bỏng như muốn tan chảy ra.

Có điều cho dù y cầu xin tha thứ hay thổ lộ, hoặc là vừa dỗ vừa lừa thì vẫn không hề có được sự đáp lại mang tên "Nghỉ một chút". Tên mãnh thú trên người y cứ không ngừng lặp lại động tác đưa đẩy một cách máy móc, thậm chí có đôi khi còn vì lời thổ lộ đầy âm tai của y mà càng thêm tận tâm tận sức!

Thúc thúc, có thoải mái không?

"Ừ…"

Một tia lý trí tỉnh táo cuối cùng khiến Phong Thiệu cảm thấy nhất định là do y đã bị dục hỏa thiêu đốt đến ngu ngốc. Nhất định là vậy.

Bằng không thì y đâu thể nói năng xằng bậy như vậy được…

------oOo------

Chương 126

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nếu chỉ bởi một lời hứa hẹn thì Phong Thiệu cũng chưa đến mức vì đại nghĩa mà hiến thân dễ dàng như vậy, dù y cũng muốn dùng thân thể để bồi bổ nguyên khí cho Phong Bạch. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, y vừa thất thủ thì Phong Bạch đã dùng ngay thủ đoạn lừa gạt để ăn y đến chẳng còn một mảnh vụn. Về chuyện phải bồi bổ nguyên khí cho đối phương, Phong Thiệu hao tốn hết mười phần thì chắc mới bù lại được ba, bốn, còn sáu bảy phần thì y đã bất tỉnh nhân sự từ lâu, nào còn nhớ chuyện phải thải bổ cho hắn!

Sau vụ này Phong Thiệu mới rút ra kinh nghiệm xương máu, chỉ nên hứa hẹn cho súc sinh mộng đẹp, còn những thứ khác thì đừng bao giờ đồng ý. Y thực sự không muốn bị làm đến bán thân bất toại một lần nữa.

Dù Phong Bạch đã được thỏa mãn nhưng cũng ăn một lần là thấy nghiện, có điều nhìn dáng vẻ mới tỉnh dậy của Phong Thiệu nên hắn không dám đòi hỏi thêm, cứ tù từ lên kế hoạch cũng được. Về phần lửa giận của Phong Thiệu lửa giận, hắn cậy mình đang bị bệnh nặng, muốn đánh phải không, thế thì hắn sẽ lập tức bày ra dáng vẻ nghiệp chướng vô cùng suy yếu, như vậy có thể làm đối phương tức đến cười ngất ấy chứ.

Giọng nói của Phong Thiệu không lớn nhưng khí thế lại không nhỏ nhìn hắn chằm chằm: “Lên giường thì ngươi long tinh hổ mãnh, xuống giường ngươi liền thành liễu yếu đào tơ!”

Phong Bạch cọ qua, dụi cái đầu lớn của mình vào trong lòng y rồi truyền âm nói: Nếu thúc thúc thích long tinh hổ mãnh thì dù ta đây phải liều hết sức mình cũng muốn cầm thương lên ngựa!

Phong Thiệu nhéo hắn một hồi, nhéo đến độ tay toàn lông trắng mới cười nhạo đáp lại: “Vậy được rồi, những ngày sau ngươi phải ngoan ngoãn dưỡng thương, dù sao ngươi đã phải hao tổn tinh lực như vậy. Ngươi cũng biết ta thích long tinh hổ mãnh cơ mà.”

Từ nay về sau y sẽ không để Phong Bạch đạt được mục đích nữa, mặc dù thải bổ bằng cách giao hợp có hiệu suất rất cao nhưng khi thực sự hứng lên lại dễ khiến y đánh mất lí trí mà quên đi chuyện chính. So sánh một chút sẽ thấy chỗ tốt mà Phong Bạch có được cũng chẳng khác gì với thuật thải bổ bình thường.

Nếu đã như thế Phong Thiệu lại càng không muốn dũng cảm hiến thân, dù sao mỗi ngày cũng chỉ cần tuốt gậy mấy lần là đã có thể giúp Phong Bạch thải bổ rồi. Mặc dù có việc này giúp ích nhưng linh thạch của hai người vẫn tiêu tốn như nước chảy, sau một năm rốt cuộc cũng rỗng túi, chỉ còn sót lại một ít linh thạch cấp thấp chẳng thể dùng được.

"Chẳng phải Tử Hư đạo nhân kia cứ hễ thấy ngươi gặp nguy hiểm là sẽ tới cứu à? Sao lần này lại không thấy lão xuất hiện?"

"Lần trước khi lão đưa ta chiếc nhẫn đã nói muốn đi về phía Tây du lịch."

Phong Thiệu than thở, may mà y vừa có tiền vừa có sức, sau khi sắp táng gia bại sản cũng nuôi được Phong Bạch về lại hình người. Có điều chuyện đầu tiên tên súc sinh này làm sau khi biến thân lại là lấy hạ để phạm thượng, lấy oán báo ơn. Hắn đòi hỏi vô độ, ép buộc y với vô số ngày bất tỉnh tựa như muốn bù lại một năm bị nhịn đói.

Phong Thiệu khổ không nói nổi, dường như đã hoàn toàn dâng cúc lên miệng hổ.

Cũng may thân thể y cường tráng, dù không tốt thì vẫn có Ma giáp bảo vệ, còn Phong Bạch thì nhớ đạo lý núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt nên rốt cuộc Phong Thiệu cũng có cơ hội thở dốc. Vừa lật người y đã không kìm được phải cho Phong Bạch mấy trận dạy dỗ, có điều cuối cùng vẫn niệm tình đối phương vừa mới hồi phục nên cũng ra tay nhẹ nhàng. Y không khỏi oán thầm trong lòng, chắc chắn tên súc sinh này biết mình sẽ đau lòng nên mới dám làm càn như vậy, nhưng ngay cả như thế thì khi xuống tay y vẫn không kìm được mà rút lại mấy phần sức mạnh.

Phu phu hai người vừa làm vừa đánh liền tu dưỡng hơn một tháng, nhưng chung quy nơi này cũng chẳng phải chỗ nên ở lại lâu, sau một hồi thương nghị, hai người quyết định khởi hành đi đến bí cảnh trong Tư Quá phong. Thứ nhất là Thái Dần đã giao hẹn trước, thứ hai là trong túi của hai người đã rỗng tuếch từ lâu, dù lần này tiến vào bí cảnh không phải vì tham bảo nhưng nếu đột phá được thì ắt sẽ thu được rất nhiều linh thạch, thứ ba là Phong Thiệu biết trước các tình tiết sẽ xảy ra.

Trong nguyên tác, sau khi Lữ Minh Tịnh kết Anh thì bắt đầu thu thập tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, rồi xảy ra tranh chấp với Trương Dưỡng Thanh, cuối cùng tàn bại trong tay Thanh Thành tôn giả mà chẳng thể cứu được đồng bọn của hắn ra. Bởi vậy hắn tự thấy thẹn trong lòng, nghĩ là do thực lực của mình không đủ nên đã đi vào Tư Quá phong để tôi

luyện kiếm ý, mãi cho đến khi vô tình lạc vào bí cảnh trong này, lại có được cơ duyên tốt…

Có điều xưa nay Phong Thiệu luôn làm việc cẩn thận, bởi vậy y cũng không định đoạt lấy cơ duyên này. Dù sao hiện giờ Phong Bạch chỉ vừa mới Kết Đan lại mới bị trọng thương đến đạo cơ, dù đã hồi phục phần nào nhưng chắc chắn không thể so sánh được với trạng thái Kết Anh như trong nguyên tác được, nếu cứ miễn cưỡng công phá bí cảnh trong núi thì sợ là sẽ dẫn đến biến cố bất ngờ.

“Bí cảnh trong núi có ba tầng, chúng ta chỉ đi tầng một và tầng hai thôi, tầng thứ ba không phải là nơi chúng ta có thể công phá.” Phong Thiệu vừa nói vừa thả Lục Dực Xích Mân ra.

Tiểu Mân đã lâu ngày không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, nó vẫy cánh tung bay đầy vui sướng, sau đó thấy Bồng Khâu cũng được dẫn ra liền vội vàng phi đến mổ lão mấy cái, đối phương trừng mắt nhìn thì nó lại vút một cái rồi né trên vai Phong Thiệu, dáng vẻ oai hùng líu ríu thị uy với Bồng Khâu.

“Thúc thúc biết nhiều chuyện thật, vậy cứ nghe thúc thúc thôi.” Phong Bạch nhướn mày gật đầu.

Đoàn người có tiểu Mân dẫn đường nên đỡ đi rất nhiều đoạn đường vòng, chỉ là trong kiếm động vốn ẩn chứa nguy hiểm, tiểu Mân ăn không tiêu nên Phong Thiệu cũng phải chú ý phải bảo vệ cho nó. Phong Bạch thấy y vất vả như vậy liền vận pháp hộ thể trong ngọc phù của Côn Luân rồi đặt nó lên người của tiểu Mân. Mặc dù thuật pháp này tốt nhưng với lượng linh khí tồn trữ của thánh thú ngũ giai như y thì dùng để bảo vệ bản thân sẽ phải tiêu hao một lượng rất lớn, ngược lại dùng nó để bảo vệ một con chim nhỏ bé cũng không đến nỗi quá khó, huống chi hắn tới nơi này chẳng phải để né tránh kiếm ý.

Toàn bộ kiếm ý trong kiếm động đều bỏ qua nó giúp tiểu Mân dẫn đường cũng càng thêm thuận lợi.

Có điều khi Phong Thiệu nhìn thấy phi kiếm của Phong Bạch thì không khỏi cả kinh: “Ngươi đổi Trạm Lô kiếm sang thứ này?”

Phong Bạch trả lời: “Đây chính là Trạm Lô kiếm.”

Phong Thiệu hơi nhíu mày: “Tại sao lại như vậy, rõ ràng thanh kiếm kia chỉ dài có ba thước, huống chi Trạm Lô kiếm là một thanh kiếm nhân nghĩa… Nó không hề có sát khí dày đặc như vậy.”

Phong Bạch trả lời đầy suy tư: “Kể từ sau khi ta đi vào linh cảnh Nam Hoa thì thanh kiếm này liền biến thành như vậy, có lẽ do nó đã gặp máu.”

Mặc dù Phong Thiệu không biết rõ nội tình nhưng cũng hiểu rằng những nơi cất giấu tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ đều rất dễ dẫn tới tranh đoạt, chỉ với mỗi linh khí mà tàn quyển phát ra đã đủ để mọi người xua như xua vịt. Chính vì vậy khó tránh có nhiều người chết.

Bồng Khâu nghe thấy thế thì chậc chậc mấy tiếng, lão cười quái dị: “Vậy thì nó cũng phải tắm trong rất nhiều máu đấy, số vong hồn chết dưới thần binh lợi khí bậc này không phải hàng vạn thì há có thể xảy ra dị biến như thế?”

Phong Thiệu nâng mắt nhìn về phía Phong Bạch, trong ánh mắt của y có chút phức tạp.

Phong Bạch hơi rũ mi thoáng suy tư, cuối cùng nói: “Bình thường thì có lẽ đúng như thế thật, nhưng đây là một thanh kiếm nhân nghĩa, có lẽ nó không thể chịu nổi quá nhiều sát khí.” Nói xong, hắn thấy Phong Thiệu vẫn im lặng thì nói tiếp: “Thúc thúc nghĩ sao?”

Phong Thiệu cúi đầu suy tư, khi ngẩng đầu lên thì nói: “Ta thấy trong túi gấm của ngươi có rất nhiều nội đan.”

Phong Bạch gật đầu về phía y: “Phải, lúc trước ta cũng từng nói rồi. Thanh Dương dựng mê trận trong linh cảnh Nam Hoa khiến mấy trăm tu giả trúng chiêu. Lúc ta may mắn chạy thoát thì thấy tinh huyết nguyên phách của những người này đã bị trận pháp rút đi nên mới thuận tay gom nhặt nội đan của bọn họ. Dù sao người cũng chết rồi, có để ở đó cũng chỉ lãng phí thôi, chẳng bằng giữ lại cho thúc thúc bồi bổ.”

Phong Thiệu cười nói: “Phải, có điều Thanh Dương cũng là Ma Tu, gã cũng có thể dùng chỗ nội đan này để bồi bổ chứ.”

Phong Bạch cũng cười: “Ai bảo gã đang bận rộn ở tâm trận nên không nhanh chân nhanh tay bằng ta chứ.”

“Thật không?”

“Phải. Thúc thúc không tin?”

“Tín.”

Phong Thiệu nhìn hắn một cách chăm chú, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười nhẹ, dường như chỉ đang nói một cách tùy tiện: “Cho dù có thật sự giết người cũng không sao, tu giới vốn nhiều khó khăn

hiểm trở nên không tránh được phải chém giết. Có điều chúng ta tu đạo vì để cầu phi thăng, nếu như để sát nghiệp quá nặng biến thành tâm ma, dẫn tới lôi kiếp trầm trọng thì thật không đáng chút nào."

"Thúc thúc nói rất đúng."

Vẻ mặt của Phong Bạch chẳng gợn sóng, Bồng Khâu lại cười nhạo nói: "Lôi kiếp trầm trọng thì sao, thanh kiếm này vốn chẳng phải vật phàm, bây giờ còn biến dị nữa. Cho dù có gặp phải lôi kiếp thì cũng giết qua được! Đám tu sĩ Chính Đạo các ngươi thật sự quá cũ kỹ chậm chạp, nếu Ma tu bọn ta có kẻ nào giết được ra một kiện binh khí như vậy thì đã vui sướng còn không kịp nữa là! Theo như ta thấy, giả mà cứ tiếp tục giết người thì đợi đến lúc thanh kiếm này hoàn toàn biến dị, không chừng còn có thể giết được Phá Thiên kiếp đấy…"

"Vậy chẳng phải là lấy Sát để chứng Đạo à?" Phong Thiệu cắt ngang một cách không vui, y nói tiếp: "Tiểu Bạch, với tư chất của ngươi thì sao phải đi con đường bàng môn tà đạo như vậy? Cho dù cách đó có thể nhanh chóng mạnh lên nhưng nếu gặp phải Thiên Kiếp thì vẫn mất nhiều hơn được."

Phong Bạch gật gật đầu, cũng tự hiểu ra. Bảo sao hai lần gặp Đan Kiếp lúc trước của hắn đều hóa nguy thanh an, thì ra đều nhờ công lao của Trạm Lô kiếm. Xem ra thanh kiếm này bị biến dị cũng không hẳn là chuyện xấu.

Trong lòng Phong Thiệu đã có chút linh cảm gì đó nhưng y không dám suy nghĩ sâu thêm, bởi vậy đành tạm thời bỏ qua không đề cập tới mà đặt sự quan tâm của mình vào chuyện trước mắt.

Lại nói, sau khi đoàn người giết qua hơn mười kiếm động thì cũng chính thức bước vào bí cảnh của Tư Quá phong.

Tầng thứ nhất với bọn họ cũng chẳng có gì đáng nói, đã rèn luyện ở nơi này hơn mười năm cho nên đối phó công kích của kiếm ý cũng dễ như trở bàn tay. Ngược lại khi Bồng Khâu giết tới đây, số kiếm ý lão hấp thu đã đủ để lão có chút đột phá.

Bởi vì nơi này là bí cảnh, mặc dù chỉ là bí cảnh trong kiếm động nhưng vẫn ở mảnh trời đất khác, cho nên ngoại trừ số lượng lớn kiếm ý thì bên trong có không ít kì trân dị thảo. Vốn Phong Thiệu cũng ôm tâm tư cầu tài, lúc này lại có tiểu Mân dẫn đường nên chắc chắn sẽ không bỏ qua những thứ tốt.

Tu tiên quan trọng pháp, lữ, tài (công pháp, pháp bảo, bằng hữu, tài vật), thiếu thứ gì cũng không được, mà từ khi Phong Thiệu xuyên thành đệ tử thân truyền của Côn Luân thì y cũng chưa phải nếm trải sự sầu não của việc thiếu tiền. Cho nên lần này y vơ vét ở đây rất nhiều ngày, phàm là thứ được tiểu Mân để vào mắt thì y đều vơ hết vào trong túi, thầm nghĩ lúc ra ngoài thế tục sẽ bán lấy chút linh thạch.

Tầng thứ hai với kiếm trận chiếm đa số. May mà hai người Phong Thiệu, Phong Bạch phối hợp rất ăn ý, cộng thêm Bồng Khâu thỉnh thoảng tung chiêu kết liễu, dù có chút mạo hiểm nhưng cuối cùng vẫn chuyển nguy thành an, thuận lợi vượt qua tất cả.

Hai tầng đầu đều hữu kinh vô hiểm* khiến Phong Bạch không khỏi nhìn cửa đi lên tầng ba nhiều hơn mấy lần. (*hữu kinh vô hiểm: có kinh hãi nhưng không nguy hiểm)

Phong Thiệu thấy thế thì nói: “Sau này khắc còn cơ hội, không cần phải nóng lòng nhất thời, thứ là của ngươi thì ắt sẽ là của ngươi.”

Trong đôi mắt của Phong Bạch chợt lóe lên, hắn thu lại ánh mắt sau đó cùng Phong Thiệu thu thập những thứ họ cảm thấy đáng giá, không hề buông tha bất kì một thứ gì.

Bởi vì nơi đây trong nội cảnh của Côn Luân, lại nằm ở Tư Quá phong cho nên những người bình thường tới đây nếu không phải bị phạt thì chính là để tôi luyện kiếm ý, chẳng mấy ai nghĩ đến chuyện tìm bí cảnh cả, càng đừng nói đến kẻ cùng đường phải tới nơi này để tầm bảo như Phong Thiệu. Mặc dù Côn Luân không phải thủ phủ trong tứ tông nhưng đệ tử của Côn Luân cũng không thiếu tiền, thế nên nơi này vẫn còn rất nhiều linh thực và linh quặng hiếm có mà không ai đến ngắt hay đào bới.

Phong Thiệu vui chết đi được, vật phẩm ở tầng hai đáng giá hơn tầng một rất nhiều, nghe thấy tiếng kêu chiêm chiếp không ngừng của tiểu Mân khiến y âm thầm cân nhắc. Đợi đến khi ra ngoài bán đám này lấy tiền, nói không chừng có thể đủ để nuôi Tiểu Bạch rồi. Thế nhưng ngẫm đi ngẫm lại, mặc dù đút cho Huyết La ăn no đúng là giúp tăng tu vi lên rất nhiều nhưng lại khiến Phong Bạch phải chịu tổn hại quá lớn.

Nếu không phải Phong Bạch với thể chất nghịch thiên mà là người bình thường thì chỉ sợ không chết cũng ắt bị phế bỏ mất toàn bộ tu vi. Cho dù có nhiều tiền hơn nữa, Phong Thiệu cũng không muốn hắn phải chịu sự giày vò đó. Tất nhiên, suốt một năm trời tuốt gậy trước mặt một con súc sinh cũng chẳng phải việc người bình thường nên làm.

Tuy rằng tầng thứ hai có tài bảo phong phú nhưng lại có thời hạn, mỗi một đường hành lang chỉ duy trì mười hai canh giờ, những linh thảo linh quặng càng hiếm có thì càng có yêu thú mạnh mẽ tương ứng bảo vệ. May mà Phong Thiệu được giúp đỡ nên đối phó với những thứ này cũng không bị quá sức, chỉ gặp một chút hao tổn nhỏ thôi. Cứ thế, thời hạn mười hai canh giờ sắp sửa trôi qua

Chính vào lúc đám người Phong Thiệu chuẩn bị rời đi thì lại nghe thấy tiếng tiểu Mân truyền đến từ phía sau một cách rõ ràng, âm thanh này ít nhất cũng phải đề cao hơn mấy chục lần so với bình thường, chỉ thoáng chốc đã khiến y phải chú ý — bởi vì âm thanh càng vang thì thứ đó càng quý giá.

Tiểu Mân đang đậu trên một vùng nước cạn, trong đá vụn và nước bùn ẩn chứa không ít vỏ trai vỏ hến, nơi đó còn tản ra một mùi hương sạch sẽ thuần khiết. Trong số ấy có một con lớn nhất với kích cỡ chừng một bàn tay, lúc này miệng của nó đang mở bung để lộ ra một viên trân châu trơn bóng màu đỏ.

Với linh khí thuần khiết sung túc bậc này, Phong Thiệu liền biết chắc chắn đây không phải vật phàm, có khi nó phải ngang với toàn bộ những thứ y đã thu thập được lúc trước. Có điều lúc này y không lập tức ra tay mà dùng thức tảo tản ra bốn phía để thăm dò, không ngờ không hề tìm thấy dấu vết của yêu thú!

Trên mặt Phong Thiệu lộ vẻ nghi ngồi, dường như Phong Bạch vừa mới thức tảo xong, hắn nhìn về phía con trai kia rồi nói một cách nhẹ nhàng: "Yêu thú ở ngay trong bùn bên cạnh vỏ trai, là Nê Lí trùng cấp hai, ngủ khi tử, tỉnh khi sinh, không thức tảo được, mắt thường nhìn thấy chỉ tưởng là bùn."

"Vậy tại sao ngươi có thể…" Phong Thiệu vừa mở miệng liền ngừng lại, làm gì có thứ nào không thể thức tảo được, chẳng qua là rất khó để thức tảo mà thôi, sự khống chế thần thức của y vốn không thể so sánh được với Phong Bạch.

Phong Thiệu đang muốn hỏi Nê Lí trùng này có dễ đối phó hay không thì đã thấy Bồng Khâu ngắm nhìn viên trân châu hồi lâu lúc này mới vỗ đùi cái đét rồi cười nói: "Đây là Xích Hương bạng!" Lão xoay người nói với Phong Thiệu: "Chẳng phải lúc trước ngươi đã hỏi làm thế nào để bồi bổ huyết khí ấy thôi, có thể chứ! Nó còn giúp ích rất lớn với các vết thương tổn thương huyết khí, đây chính là thánh vật chữa bệnh đấy."

Ánh mắt của Phong Thiệu sáng choang, tính toán thời gian gian đóng cửa chỉ còn dư lại có một khắc, lúc này cũng bất chấp chẳng thèm hỏi nhiều nữa, chỉ là yêu trùng cấp hai mà thôi… Vì thế y trực tiếp bổ một kiếm lên chỗ nước cạn kia để thăm dò thử.

Quả nhiên, bùn lầy ở chỗ nước cạn đã bắt đầu sống dậy!

Theo từng tầng bùn lầy được đẩy dạt ra, thân thể cũng Phong Thiệu thoáng động rồi lập tức ngự kiếm bay lên, Phong Bạch cũng thế, hắn giơ kiếm chém về phía đám Nê Lí trùng dưới chân.

Toàn bộ bùn đất ở chỗ nước cạn lập tức bay tung tóe khắp nơi, thật sự chẳng phân được rõ xác trùng thật hay là đất cát. Bởi vì Phong Thiệu để tâm đến thời gian giới hạn nên khó tránh việc vận kiếm có phần vội vàng, y đồng thời ném ra vô số phù triện để có thể kết thúc một cách nhanh chóng.

Nếu là đại đầu yêu thú, chẳng sợ cao giai chút cũng hảo nắm chắc thời gian, chung quy có thể ngắm chuẩn mục tiêu, không đến mức tán loạn vô chương. Nhưng này nê lí trùng tuy rằng sống, lại cũng cùng bùn cát nhìn như xấp xỉ, lại số lượng khổng lồ, một kiếm kiếm giết qua đi, chết một mảnh tựa hồ lập tức lại ùa lên tân .

Phong Thiệu xuất kiếm càng ngày càng nhanh, cũng may bên cạnh có Phong Bạch và Bồng Khâu giúp đỡ, cuối cùng đã giết đám Nê Lí trùng đến sóng yên biển lặng. Y khẽ thở hắt ra một hơi dài, đan điền của y không còn dư lại quá nhiều linh khí, thật may quá!

“Chỉ cần tu giả có thể bay lên thì những con Nê Lí trùng này đành phải chịu đòn một cách bị động, vậy không khỏi yếu ớt quá, thế mà cũng xứng với cấp hai ư?” Phong yThiệu cười nhạo một tiếng, sau khi rơi xuống đất y liền vươn tay tới con Xích Hương bạng kia, nó “lách cách” một tiếng rồi rơi vào lòng bàn tay y.

Bồng Khâu hừ giọng: “Ngươi thì biết cái gì, mặc dù lực công kích của Nê Lí trùng này không cao nhưng nó…”

Phong Thiệu không chú ý lắng nghe mà chỉ một lòng một dạ hướng về Xích Hương bạng. Y cầm viên trân châu màu đỏ rực như máu lên, lúc đang dò xét thì nhìn thấy có vệt bùn trên ấy liền tiện tay muốn lau đi.

“Đừng chạm! Thúc thúc, đó là trùng !”

------oOo------

Chương 127

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu cảm giác tay mình đau nhói, y chợt bắt gặp một đạo kiếm quang màu vàng đang chém về phía mình, quay đầu nhìn lại thì thấy sương mù bao phủ, trong làn kiếm quang kim sắc bay rợp trời, người nam tử mặc bạch y, tay cầm một thanh cự kiếm màu đen chẳng phải Phong Bạch thì là ai.

Rõ ràng người đó là Phong Bạch nhưng Phong Bạch này lại có dáng vẻ vô cùng xa lạ. Mặc dù sương mù dày đặc khiến cho tầm nhìn của y trở nên mơ hồ, nhưng y có thể cảm nhận rõ ràng hắn đang tản ra từng làn sóng sát khí lạnh lẽo, khiến cho người ta không kìm được phải run rẩy từ tận trong tâm khảm.

Mà khi y cúi đầu xuống, mặt đất có vẻ càng trở nên xa xôi, tựa như toàn bộ Cửu Châu đều nằm ở dưới chân bọn họ. Một Cửu Châu sức sống bừng bừng ngày xưa thì giờ này lại chìm trong sự tĩnh mịch nặng nề, vô số thi thể với các tử trạng khác nhau nằm chằng chịt thành hàng trên mặt đất, thoáng liếc nhìn chẳng thể thấy điểm cuối. Trong sông ngòi uốn lượn cũng có thi thể nằm rải rác trôi nổi, toàn bộ thế giới đều chìm trong im lặng một cách khủng bố.

Phong Thiệu càng nhìn càng cảm thấy hoảng hốt, sự tĩnh mịch đáng sợ này khiến tim y đập thình thịch không ngừng. Y cố gắng dùng thức tảo với ý đồ muốn đến gần, rốt cuộc khi sương mù dần tản đi hết, y còn chưa kịp cảm thấy kinh hỉ thì đã bắt gặp một đạo thiên lôi tràn ngập hơi thở nguy hiểm, trong ánh tím của lôi điện còn mang theo sắc đỏ đang xuất hiện nơi chín tầng mây. Đây là cửu trọng lôi kiếp trong Tử Kiếp!

Thế nhưng dường như Phong Bạch chẳng hề cảm thấy kinh sợ, mặc dù y không thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn nhưng giọng nói của hắn lại truyền tới một cách rõ ràng mà chứa đầy sự lạnh lẽo: “Ngươi chẳng đánh chết ta được. Nếu không thể đánh chết ta thì ta sẽ tiếp tục giết chóc.”

Phong Thiệu không biết hắn đang nói chuyện với ai nhưng chợt có một giọng nói vang lên giữa thinh không: “Chỉ có người Thượng Thiện Nhược Thủy* mới có thể dùng Sơn Hà Xã Tắc đồ. Kẻ chỉ biết vì mình như ngươi không xứng.” (Thượng thiện nhược thủy: Người có cảnh giới đạo đức cao nhất cũng giống như nước. Anh ta có thể nuôi dưỡng mọi thứ và giúp đỡ mọi người xung quanh, coi bản thân thấp hơn người khác. Đây là câu nói của ông tổ Đạo gia – Lão tử trong cuốn Đạo Đức kinh)

“Vậy thì hãy để Cửu Châu chôn cùng với y.” Phong Bạch sau khi trầm mặc thì đáp lại. Hắn nâng cự kiếm chỉ thẳng lên trời, trên mũi kiếm đột nhiên xuất hiện một tia kim quang, sau đó thân kiếm bắt đầu không ngừng tản ra khí đen lan tràn khắp nơi.

“Ngươi tội gì phải ngu xuẩn cố chấp như vậy.” Giọng nói này lạnh lùng mà từ bi, còn chưa dứt lời đã thấy vô số lôi kiếp như những cơn lốc không ngừng ầm ầm bổ về phía nam tử mặc bạch y đang đứng giữa không trung với khí thế như núi lửa phun trào!

Uy áp như núi đổ, khí thế ùn ùn tựa Thái Sơn áp đỉnh.

Phong Thiệu chỉ cảm thấy yết hầu của mình căng chặt, tựa như có một sợi dây thừng đang siết lấy cổ y, cho dù không thể thở nổi nhưng y vẫn điên cuồng vận lên toàn bộ linh lực để nhào qua, thần thức cạn kiệt đến mức tận cùng…

“Tiểu Bạch!”

…

“Thúc thúc!”

Đột nhiên bên tai nghe thấy tiếng quát quen thuộc, tiếp theo y cảm thấy trong đầu mình nổ vang, cảm giác đau nhức khi thần thức bị chấn nát lại đột nhiên truyền đến khiến trong lúc nhất thời thân thể của Phong Thiệu cảm thấy run lên bần bật. Mây mù dày đặc trước mắt y cũng nhanh chóng tản đi, tất cả cảnh vật đều thay đổi, trên đỉnh đầu truyền đến từng tiếng kêu to đầy nôn nóng của Xích Mân, vô cùng chói tai.

Khi nghe thấy giọng nói của Phong Bạch cũng là lúc Phong Thiệu cảm thấy buông lỏng, đợi đến khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh thì không khỏi sợ hãi đến độ đổ đầy mồ hôi lạnh — Không ngờ hiện tại y đang đứng trong vũng bùn, bùn lầy ẩn chứa yêu lực quỷ dị đã bao phủ đến cằm của y, hơn nữa vẫn không ngừng dính lên người y

Nếu còn đứng trong này thêm một lúc nữa thì kiểu gì Phong Thiệu cũng chết ngạt mà chẳng hay biết gì!

Thế nhưng một màn này ở trong mắt của Phong Bạch, Bồng Khâu, thậm chí là tiểu Mân cũng chỉ là chuyện xảy ra trong giây lát. Phong Thiệu lấy được Xích Hương bạng, khi y nhặt viên trân châu màu đỏ lên cũng là lúc thần thức của Phong Bạch quét được thứ dính trên đó không phải là bùn mà là trùng. Có điều hắn muốn nhắc nhở y thì đã muộn, dưới tình huống không kịp đề phòng Phong Thiệu đã bị Nê Lí trùng xâm nhập.

Sau đó Phong Bạch phải trơ mắt nhìn Phong Thiệu bắt đầu trở nên quái dị, y bỗng nhiên vùng vẫy đi về phía vũng bùn bên trong chỗ nước cạn, cho dù Phong Bạch có gọi như thế nào cũng tựa như chẳng nghe thấy. Vào lúc y lún chân vào vũng bùn tựa như ma nhập, Phong Bạch nhận thấy có điều gì đó không ổn nên lập tức ngăn cản y lại.

Có điều chẳng thể cản nổi, đột nhiên Phong Thiệu lại dùng tất cả sức lực để phản kháng, sáu đó vội vàng bước vào vũng bùn… CŨng may Phong Bạch đã vận lực thần thức để đánh tan tâm đề phòng của đối phương, lúc ấy mới bắt đầu chuyển nguy thành an, gọi y tỉnh táo trở lại.

“Vừa rồi thúc thúc bị làm sao vậy?” Sau khi Phong Bạch cứu Phong Thiệu ra khỏi bùn lầy thì vừa tham thức cho y vừa hỏi.

Hình ảnh khủng khiếp lúc nãy vẫn còn hiện lên rõ ràng trước mắt khiến trong lòng Phong Thiệu cảm thấy sợ hãi, y nói: “Chỉ là một vài ảo giác mà thôi.”

“Ảo giác?” Bồng Khâu hừ giọng: “Đúng là oắt con chẳng biết gì. Ngươi nghĩ vì sao loại yêu trùng có thể dễ dàng nghiền chết này lại là yêu thú cấp hai? Chình bởi vì những người bị Nê Lí trùng xâm nhập đều sẽ rơi vào trạng thái hoảng hốt, thậm chí một vài kẻ may mắn còn có thể dòm ngó được số mệnh!”

Số mệnh!?

Vậy thì những gì y chứng kiến đúng là những chuyện sắp xảy ra ư?

Phong Thiệu quay ngoắt nhìn về phía Phong Bạch, cả người đầy mồ hôi lạnh bị gió trong bí cảnh thổi đến độ như rơi vào trong hầm băng.

Bồng Khâu thấy sắc mặt của Phong Thiệu trở nên cực kì khó coi thì cũng suy đoán có lẽ y đã nhìn thấy vài lời tiên tri đáng sợ nào đó, không kìm được phải vớt vát phần nào: “Có điều ngươi cũng đừng quá lo lắng, dù sao Nê Lí trùng này cũng chỉ là yêu thú cấp hai. Nếu như những số mệnh nhìn thấy thông qua chúng đều chắc chắn sẽ xảy ra thì sao nó vẫn chưa được thăng cấp làm yêu thú cấp cao? Lại nói, chúng ta là người tu hành, đây vốn cũng đã là con đường nghịch thiên sửa mệnh rồi, cho nên mệnh là do mình chứ không phải do trời nha.”

Nhìn thấy ánh mắt của Phong Thiệu như vậy khiến Phong Bạch nhớ lại lúc y bước vào trong đầm lầy đã gọi ra một tiếng“Tiểu Bạch”, trong lòng khẽ động, hắn hỏi: “Trong lúc thúc thúc rơi vào hỗn loạn đã nhìn thấy ta?”

Phong Thiệu chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, theo bản năng liền gật đầu.

Phong Bạch lại khẽ thở hắt ra, nếu là tiên đoán đáng sợ có liên quan đến hắn thì chẳng sao cả.

Hắn chẳng sợ điều gì, chỉ cần thúc thúc yên ổn chờ ở bên cạnh hắn là được.

Trải qua trận sợ bóng sợ gió này, dù Phong Thiệu đã miễn cưỡng tỉnh táo lại nhưng cũng phát hiện đã để muộn giờ, dẫn tới hàng lang của tầng hai đã hoàn toàn đóng kín. Lúc này bọn họ muốn thoát khỏi bí cảnh thì chỉ còn cách lên tầng cao hơn mà thôi.

Tầng thứ ba của bí cảnh đúng là nguy hiểm hơn rất nhiều, đoàn người vừa bước vào đã gặp phải sa mạc hoang vu với đá vụn trải dài khắp nơi, bầu trời u ám kèm theo bão cát che phủ. Hoàn cảnh ác liệt cũng không phải một cửa ải khó khăn đối với tu giả nhưng nó lại hỗ trợ rất nhiều với kiếm trận, khiến cho nguy cơ tràn ngập bốn phía.

Ba người ứng chiến vô cùng mạo hiểm, không lúc nào là không phải nâng cao tinh thần.

Có điều dù Phong Thiệu dùng cả kiếm pháp lẫn ma công, cắn chặt miệng muốn duy trì tâm cảnh nhưng khi nhìn thấy thanh Trạm Lô kiếm dị hóa trong tay Phong Bạch thì vẫn bị hình ảnh nhìn thấy lúc trước ám ảnh trong lòng không thể nào xua tan đi được. Đặc biệt là một đạo Cửu Trọng lôi kiếp đáng sợ vào giờ khắc cuối cùng đó!

Cửu Trọng lôi kiếp là Thiên Kiếp mà chỉ kẻ cực ác trong vạn ác mới phải nhận lấy, từ thời Thượng Cổ tới nay cũng chỉ có vài tên Ma tu ít ỏi phải nhận kiếp nạn này. Về phần Tử Kiếp trong Cửu Trọng lôi kiếp thì càng là truyền thuyết trong truyền thuyết, chưa bao giờ có ghi chép để lại về người gặp phải. Cái loại sát ý trong ánh tím còn mang theo màu đỏ rực quỷ dị… Đúng như trong điển tịch ghi lại — Ngộ kiếp tức tử. (Gặp tai kiếp lập tức sẽ phải chết)

Với thể chất của Phong Bạch, hắn vừa không thể trở thành Ma tu, tâm tính của hắn lại chẳng thể tạo thành kẻ cực ác trong vạn ác, vì sao phải đối mặt với Tử Kiếp? Và lúc Phong Bạch đối diện với Tử Kiếp thì liệu hắn có vượt qua được không?

Ngoài ra, tại sao vào lúc quan trọng như vậy mà y không hề xuất hiện, Phong Thiệu y đang ở nơi nào?

“Thúc thúc, cẩn thận!”

Cánh tay của Phong Thiệu chợt bị đánh úp khiến y phải lui về phía sau mấy trượng, chỉ thấy trong tầng mây đột nhiên xuất hiện mấy luồng sáng

trắng đánh về phía bọn họ! Những luồng sáng này cũng không phải kiếm ý bình thường, không ngờ nó lại có thể ngưng kết thành một bóng mờ, kiếm ý cũng là bắn ra từ chỗ cái bóng!

Kiếm ý sắc bén ngưng tụ ở mỗi mũi nhọn của kiếm quang, kéo thành những vệt bóng thật dài, lúc sáng lúc tối, không giây phút nào bỏ qua đám người Phong Thiệu. Lúc này Phong Thiệu không khỏi cảm thấy may mắn vì đã thu tiểu Mân trở về túi ngự thú. Khi y cảm nhận được kiếm ý và rốt cuộc nhìn thấy hình tượng mà cái bóng kia biến ảo thì cũng nhận ra người nọ là ai — y lập tức truyền âm cho Tiểu Bạch bảo hắn dùng ngọc phù của Côn Luân, là khí linh của Hạ Vũ Kiếm!

Trước khi tiến vào tầng thứ ba thì Phong Thiệu đã tự biết là không thể trốn tránh được nữa, cho nên y cũng nói hết những phần tình tiết trong nguyên tác mà mình biết cho Phong Bạch và Bồng Khâu.

Trong nguyên tác, sau khi Lữ Minh Tịnh vượt qua muôn vàn khó khăn, rốt cuộc giết được hết toàn bộ địch thủ cũng là lúc hắn gặp được đạo kiếm ý mạnh mẽ nhất, chính là đạo kiếm ý bọn họ đang gặp phải lúc này. Thật ra đó vốn không phải kiếm ý mà là khí linh, thậm chí còn không phải khí linh bình thường mà là khí linh của phi kiếm Hạ Vũ trong tay tổ sư khai tông ra Côn Luân.

Hạ Vũ Kiếm truyền thừa vạn năm, chủ nhân cuối cùng là Lăng Tiêu – tông chủ của Côn Luân hai ngàn năm trước. Lúc Lăng Tiêu nhậm chức tông chủ mới chỉ tu vi Nguyên Anh, không ngờ lại gặp phải đại nạn Ma tu xâm nhập. Bản thân là người đứng đầu tông môn, ông đã cùng ba ngàn đệ tử chiến đấu để bảo vệ Côn Luân, cuối cùng bất hạnh ngã xuống.

Đây chỉ là lời đồn bên ngoài, trên thực tế tình tiết Phong Thiệu biết được trong nguyên tác chính là Lăng Tiêu không chết. Ông tự luyện hóa mình thành kiếm hồn của Hạ Vũ kiếm, sau đó nhờ cơ duyên mà cuối cùng ngưng kết thành khí linh. Còn sắc thân và kiếm của ông lúc ấy đã tạo thành một hố kiếm sâu để đánh đuổi những kẻ Ma tu còn lại ra khỏi Côn Luân. Thanh kiếm đứng đầu Cửu Châu đã bị hủy, tông chủ của Côn Luân cũng tuẫn đạo, hơn một ngàn đệ tử ngã xuống, cuối cùng cũng đổi được một cuộc sống bình yên.

Lại nói tiếp, lúc ấy Lữ Minh Tịnh cũng chẳng biết những chuyện này cho nên đã đấu với khí linh đến độ khó bỏ khó phân định. Mặc dù hắn có tu vi Nguyên Anh nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể là đối thủ của khí linh danh kiếm vạn năm, rốt cuộc cũng phải ăn rất nhiều đau khổ. May mà

cuối cùng hắn đã dùng đến ngọc phù của Côn Luân nên khí linh kia mới hạ thủ lưu tình.

Chính vì vậy Phong Thiệu đã để Phong Bạch bắt chước làm theo, từ đó tránh được một cuộc chiến vô nghĩa. Bởi vì dù bọn họ có đến ba người thì cũng vẫn chẳng thể là đối thủ của khí linh Hạ Vũ kiếm.

Quả nhiên, ngay khi ánh huỳnh quang khổng lồ từ ngọc phù của Côn Luân phát sáng rực rỡ, dù ánh sáng chưa tản đi hết nhưng khí linh đã dừng thế tấn công của mình. Một cái bóng trắng mờ nhạt hư ảo khẽ bay đến trước mặt Phong Bạch, giọng nói lại vô cùng sâu thẳm: "Ngươi là tông chủ đời tiếp theo của Côn Luân?"

Phong Thiệu đã dặn dò từ trước, mặc dù Phong Bạch không giỏi diễn kịch nhưng cũng không dễ để lộ sơ hở: "Phải, không biết tiền bối là…? Người ở trong bí cảnh của Côn Luân, chắc cũng phải là người của Côn Luân đúng không?"

Bóng trắng nghe thấy vậy thì khẽ run lên, hình dáng run rẩy cũng trở nên rõ ràng hơn mấy phần, nhưng còn lâu mới sánh được với Bồng Khâu có thể ngưng ảnh hóa thành thân thể, chẳng qua lúc này khí linh khiến cho cái bóng có dáng vẻ của con người hơn mà thôi.

Nhìn qua là một nam tử mặc đạo bào màu trắng, dù không thể nhìn thấy rõ ngũ quan nhưng khí chất rất xuất trần.

"Ta… từng là người của Côn Luân. Có điều hiện giờ ta cũng chẳng được coi là người nữa rồi." Khí linh nói một cách do dự, sau đó nhìn về phía Phong Thiệu rồi lại nhìn về phía Bồng Khâu, bóng trắng hơi động đậy, sau khi nhìn kĩ Phong Thiệu thì quát chói tai: "Ngươi là Ma tu !" Lúc cái bóng nói chuyện thì đồng thời cũng giương kiếm, kiếm ý hóa thành vô số mảnh nhỏ quấn tầng tầng lớp lớp tựa như đang dệt vải.

Những sợi tơ này chảy càng lúc càng nhanh tạo ra những âm thanh rin rít, ngay lúc Phong Thiệu muốn nâng kiếm để chắn thì những cuộn sợi này lập tức xoay tròn với phạm vi lớn hơn gấp mấy lần, đến độ phát ra những tiếng vù vù! Ánh mắt của Phong Bạch trở nên âm trầm, hắn lập tức phun ra sáu chữ trong Cửu Tự Chân Ngôn rồi vận kiếm như bay để chắn trước Phong Thiệu.

Khí linh thấy hai người tạm thời đẩy lui được dòng kiếm ý này thì không khỏi vừa sợ vừa giận: "Mệt ngươi là chưởng môn đời tiếp theo của Côn Luân, không ngờ ngươi lại dám che chở cho Ma tu?"

Phong Bạch nhướn mày, cầm kiếm muốn xông ra nhưng lại bị Phong Thiệu ngăn cản.

Phong Thiệu không ngờ nhanh vậy đã gặp được khí linh, hoặc phải gọi là Lăng Tiêu mới đúng, dù sao trong nguyên tác nam chính phải giết gần hết tầng thứ ba mới bắt đầu gặp được. Bọn họ chém giết ở tầng thứ ba quá mức chật vật khó khăn cho nên cũng quên mất không để ý thời gian, dẫn đến việc y quên không thu Bồng Khâu lại, đồng thời bị bại lộ thân phận Ma tu.

Nếu đứng trước mặt người bình thường thì có lẽ y và Bồng Khâu sẽ không dễ bị bại lộ như vậy, nhưng đây là lăng Tiêu, một người vô cùng căm ghét Ma tu và bản thân ông ta cũng đã giết rất nhiều Ma tu cho nên chỉ cần liếc mắt đã nhận ra.

Tác giả có lời muốn nói:※ về phần ngược tiếp theo các đồng bọn chắc cũng lĩnh ngộ được rồi ha o[*////▽////*]q

------oOo------

Chương 128

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thấy nộ khí của khí linh đang tăng vọt, Phong Thiệu vội vàng biện hộ cho mình: “Tiền bối bớt giận, tuy vãn bối lưu lạc Ma Đạo nhưng cũng là đệ tử của Côn Luân… ”

Thế nhưng vẫn muộn rồi, Lăng Tiêu còn chẳng thèm nghe lý do thoái thác của y, cho dù có ba hoa chích chòe hơn nữa cũng chẳng còn đường sống. Bóng trắng của ông chợt lóe lên, lập tức ra tay — Ông ta cũng dùng chiêu thức Côn Luân – Tầng Lan nhưng kiếm áp mà Lăng Tiêu phát ra hơn xa Phong Thiệu trong quá khứ!

Kiếm ý liên miên không dứt, càng ngày càng mạnh, tầng tầng kiếm quang tựa như những cơn sóng không ngừng dập dềnh chất chồng lên nhau, màn kiếm mới vừa còn nhẹ nhàng giờ đã đột nhiên trở nên sục sôi một cách mãnh liệt!

Phong Thiệu tựa như đang đứng bên bờ nước, sóng to mãnh liệt tưởng chừng sắp nuốt chửng y đến nơi, dùng mắt thường có thể thấy được một cơn sóng cao tận trời đang điên cuồng quét tới khiến cho người ta chẳng thể tránh né. Cơn sóng này cũng chẳng phải nước mà là vô số kiếm

quang trùng trùng điệp điệp đan lại thành một màn kiếm, nếu chẳng may rơi vào trong đó thì ắt sẽ lập tức bị nghiền thành bụi phấn!

“Lâm, Binh, Thống, Kháp, Giải, Tâm, Liệt!”

Phong Bạch nhanh chóng ngâm xướng, hắn nhìn chằm chằm màn kiếm khủng khiếp đang quét đến, trong mắt tràn ngập sát khí. Tấn công chính là cách thức phòng vệ tốt nhất, hắn lập tức ra tay với bóng trắng của Lăng Tiêu.

Phong Thiệu cũng bỏ qua việc tấn công để phòng thủ, y dựng lên mười tầng ma giáp. Tuy nhiên y lại nhanh chóng nhận ra Lăng Tiêu không hề né tránh thế công của bảy chữ trong Cửu Tự Chân Ngôn mà Phong Bạch đang ngâm, ông ta cứ để mặc kiếm ý lợi hại của đối phương đâm đến mình. Đồng thời kiếm thế tầng lan của Lăng Tiêu lại không hề giảm đi mà càng ngày càng chèn ép Phong Thiệu!

Dưới kiếm áp như vậy, ma giáp của y chỉ giữ được trong vài hơi thở rồi hoàn toàn vỡ tan. Phong Thiệu kinh hãi, lúc y đang muốn thay đổi chiêu thức thì bỗng nhiên cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm, y chẳng kịp nghĩ thêm điều gì đã bổ nhào về bên trái theo bản năng!

Đã thành vạn năm danh kiếm khí linh Lăng Tiêu đã trở thành khí linh của danh kiếm vạn năm, sao có thể dễ dàng để một hậu bối như Phong Thiệu chạy thoát cho được — xoạt!

Tựa như một con dao sắc cắt qua vải vóc, dù không chói tai nhưng lại nghe thấy rất rõ ràng.

Màn kiếm như một cơn sóng thần lại bỗng chốc xé toạc ra thành hai nửa!

Màn kiếm đột nhiên tách làm đôi khiến ánh mắt Phong Bạch chợt lóe sáng, hắn lập tức quên đi việc phải chém giết. Dường như đối phương cũng chẳng để ý đến việc mình bị tấn công mà chỉ một lòng muốn tận diệt ma đầu là Phong Thiệu. Có điều khi hắn nâng kiếm nhào qua thì rốt cuộc vẫn muộn một bước!

Mặc dù chẳng thể nhìn thấy được gì nhưng Phong Thiệu lại rõ ràng cảm nhận thấy có thứ gì vừa lướt qua người mình! Y vốn chỉ hành động trong cơn cửu tử nhất sinh, không ngờ lại thật sự tránh thoát được?

Phong Bạch càng cảm thấy kinh dị hơn, bởi vì cách Phong Thiệu một bước xa nên hắn có thể nhìn thấy kiếm ý Tầng Lan đã tách ra thành hai nửa, rõ ràng sẽ lập tức thắt cổ thúc thúc nhưng không ngờ khi nó vừa chạm lên người y, nghiền nát đạo bào của y thì khí thế dời núi lấp biển lại đột nhiên biến mất.

“Lăng Di là gì của ngươi?”

Khi Lăng Tiêu nói chuyện, Phong Thiệu chợt thấy trước ngực mình lành lạnh, cúi đầu nhìn xuống mới biết ngọc quyết y dùng để che dấu ma khí đang nằm trong tay đối phương.

Lăng Di là ai?

Mặc dù Phong Thiệu không hiểu có chuyện gì nhưng nhìn tình hình như thế này cũng biết chắc chắn có liên quan đến Tu Di… Y hơi suy nghĩ một chút đã tìm ra lý do thoái thác cho mình. Y kể mình vốn là đệ tử thân truyền của Côn Luân, rồi chẳng may lâm vào tuyệt cảnh bị Tu Di dụ dỗ bước vào con đường Nhập Ma, trong lúc nói cũng không quên biểu đạt mình vẫn một lòng một dạ hướng về tông môn.

“… Ngọc quyết này là do Tu Di lão tổ đưa cho vãn bối.”

Trong lúc Phong Thiệu nói chuyện cũng không quên để ý thần sắc của Lăng Tiêu, cho dù ông chỉ là một cái bóng màu trắng mơ hồ nhưng dáng vẻ hơi rung động của đối phương đã rơi vào mắt y, bởi vậy lý do thoái thác cũng biến hóa theo.

Phong Bạch lấy một bộ đạo bào ra từ trong túi gấm rồi che trước ngực của Phong Thiệu, hắn nhìn Lăng Tiêu đầy âm trầm, cự kiếm nắm trong tay chưa từng được thả lỏng.

Lăng Tiêu lại như chẳng cảm nhận thấy gì, nghe Phong Thiệu nói xong thì chỉ cười lạnh một tiếng: “Hắn đắm mình thì thôi, không ngờ lại dám nhúng chàm đệ tử Côn Luân của ta bước rập khuôn theo hắn, quả thật không biết hối cải, thứ vô liêm sỉ!”

Chỉ với một câu này đã đủ để Phong Thiệu biết suy đoán lúc trước của mình đã đúng hơn phân nửa, bởi vậy bèn thử nói: “Tiền bối có quen biết với Tu Di lão tổ ạ? Xin hỏi tiền bối là…?”

“Có quen biết?” Giọng điệu của Lăng Tiêu lộ ra mấy phần quái dị, ông nói: “Ta hận mình đã từng quen biết hắn, cho nên mới có một tên sư đệ như vậy. Không ngờ ta lại tự tay nuôi dưỡng một tên ma đầu giết người trong tông môn, bởi vậy ta cũng trở thành tội nhân của Côn Luân!”

Ông quay sang nhìn Phong Bạch: “Ta từng nhậm chức tông chủ đời thứ hai trăm ba mươi bảy của Côn Luân. Năm đó táng thân dưới tay mấy ngàn thủ hạ Ma tu của Lăng Dị, sắc thân và Hạ Vũ kiếm của Côn Luân cùng tiêu tán. Ta lấy thân mình rèn thành kiếm hồn, cuối cùng ngưng kết với linh khí trong kiếm mới có thể kéo dài chút hơi tàn sau khi bày ra hố kiếm.”

Những chi tiết có liên quan đến thân phận của Lăng Tiêu thì Phong Thiệu chưa từng đề cập với Phong Bạch, chung quy trong nguyên tác không hề có kẻ nào biết được chuyện này, y chỉ nói theo lời Thái Dần từng nhắc đến thì nơi đây có một khí linh rất mạnh mẽ. Cho nên hiện giờ vẻ kinh sợ trên khuôn mặt của Phong Thiệu chỉ là ngụy trang nhưng sự kinh sợ trong mắt Phong Bạch lại là thật. Truyền thuyết về việc kiếm hồn ngưng kết thành khí linh đúng là khó mà tưởng tượng nổi.

Phong Thiệu thì cảm giác mình đã tra ra càng nhiều manh mối hơn. Đêm Canh Thân năm đó y nghe thấy mấy câu nói vô ý của Tu Di, lúc này cũng đã có lời giải đáp — Thì ra Tu Di lại từng là đệ tử của Côn Luân, hơn nữa còn là sư đệ của Lăng Tiêu! Nhập Ma thì thôi đi, không ngờ lại dẫn Ma tu đến tấn công Côn Luân… Tình tiết này rất giống với Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác. Đây là trùng hợp, hay là …?

“Hiện giờ Lăng Di như thế nào rồi?” Đột nhiên Lăng Tiêu hỏi.

“Tiền bối đang lo lắng lão ngóc đầu trở lại?” Phong Thiệu vội hỏi: “Kỳ thật lão sắp tiến vào Hóa Thần kì, rất gần với Độ Kiếp rồi cho nên đã trở về vùng đất cổ xưa, còn nói là sẽ không đặt chân lên Cửu Châu nữa.”

“Ta biết hắn sẽ không trở lại Côn Luân. Ta đã lấy cái chết để ép hắn phải lập lời thề.” Bóng trắng của Lăng Tiêu hơi run run.

Phong Thiệu sửng sốt, y không ngờ Lăng Tiêu còn có khả năng ấy, dưới tình huống như vậy mà vẫn ép được Tu Di đồng ý? Tu Di vốn là kẻ xưa nay ăn mềm không ăn cứng… Dường như có điều gì đó khá kỳ lạ nhưng nhất thời y không thể nói rõ lạ ở chỗ nào, đây đúng là một đôi sư huynh đệ khó hiểu.

Nhưng đúng thật là Tu Di đã đồng ý, bởi vì lão đã làm như vậy. Lão chưa bao giờ động đến Côn Luân, nếu không thì với tu vi hậu kỳ Đại Thừa cùng với Ma tu huyết tẩy lần nữa thì cho dù không thể toàn diệt Côn Luân cũng sẽ khiến nguyên khí của Cuân Luân bị trọng thương.

Lăng Tiêu hoảng hốt hồi lâu, lúc này mới nói: “Hơn hai ngàn năm qua Côn Luân vẫn yên ổn, ít ra hắn cũng là kẻ biết niệm tình cũ. Vậy cũng tốt, hắn muốn phi thăng còn ta thì sắp tan thành mây khói, suốt một đời này ta cũng chỉ mong Côn Luân có thể an ổn dài lâu.”

Sau đó ông lại nhìn về phía Phong Bạch, dường như toàn bộ sự chú ý đều đặt ở trên người Phong Bạch. Về phần Phong Thiệu và con rối béo ú đang đứng bên cạnh thì hoàn toàn chẳng thèm chia cho một chút ánh

mắt. Tình cảnh như vậy cộng thêm có nguyên tác phụ họa khiến Phong Thiệu chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Nên cười là, Lăng Tiêu là một cơ duyên vô cùng quan trọng của nam chính, sau khi Lữ Minh Tịnh có được cơ duyên này thì không chỉ tu vi tăng từ sơ kỳ Nguyên Anh lên hậu kỳ Nguyên Anh mà Trạm Lô kiếm cũng từ không linh thành có linh. Nên khóc là, thời cơ hiện giờ của Phong Bạch không đúng, hắn cách tu vi Nguyên Anh trong nguyên tác quá xa, sợ là sẽ khó gánh nổi phần cơ duyên này.

Lúc Phong Thiệu thở dài thì Lăng Tiêu đã nói với Phong Bạch ý nguyện của mình — mất đi Hạ Vũ Kiếm, khí linh chỉ có thể duy trì sự tồn tại của mình trong bí cảnh hai ngàn năm, hiện giờ ông đã là nỏ mạnh hết đà, sắp tiêu tán rồi. Ông muốn thừa dịp trước khi mình tan biến thì sẽ dùng bản thân đút cho Phong Bạch, như vậy không chỉ không xói mòn tinh túy của Hạ Vũ kiếm Côn Luân mà Phong Bạch cũng là tông chủ đời tiếp theo, làm như vậy sẽ giúp tu vi của Phong Bạch tăng lên, từ đó củng cố cho Côn Luân.

Đối diện với cơ duyên như vậy nhưng Phong Bạch lại không hề lộ vẻ vui sướng trên gương mặt, hắn chỉ nói: "Ta vừa mới Kết Đan, sợ là cảnh giới không đủ để tiêu hóa sự ban thưởng của tiền bối."

Lăng Tiêu cũng không thấy bất ngờ, ngược lại còn rất tán thưởng sự ổn trọng của đối phương, ông nói: "Đúng là như vậy, có điều ta vẫn còn gần trăm năm để phí hoài, ta có thể tự hóa nhập vào trong Trạm Lô kiếm của ngươi, lúc ngươi tu luyện chỉ cần vận hóa kiếm thì đồng thời cũng là đang tiêu hóa thân thể khí linh này của ta. Chẳng qua cần tốn thêm chút thời gian."

Phong Thiệu nghe thấy vậy thì thầm líu lưỡi. Lăng Tiêu này đúng là công chính liêm minh ghê, cứ nhất định phải cắt thịt đút ưng mới được. Y không kìm được mà hỏi: "Tiền bối là kiếm hồn ngưng kết thành khí linh, đây là điều rất hiếm thấy, cần gì phải… "

"Năm đó tâm ma của ta chưa tiêu, cho dù có tiếp tục sống tạm thì cũng chẳng thể đắc đạo, tội gì. Nay ta truyền thừa danh kiếm vạn năm Hạ Vũ của Côn Luân đã là thỏa mãn tâm nguyện rồi." Lăng Tiêu nhìn về phía Phong Thiệu, giọng điệu dường như cũng nhẹ nhàng hơn hai phần, có vẻ nảy sinh hảo cảm với câu hỏi vừa rồi của y.

Mặc dù Phong Thiệu không đồng ý với điều này nhưng cũng hiểu được đạo lý thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành, vì thế y không nhiều lời thêm nữa. Lăng Tiêu cũng theo lời hóa nhập vào trong Trạm Lô kiếm của

Phong Bạch, thân kiến màu đen tuyền dài sáu, bảy thước chợt lóe lên một luồng ánh sáng trắng rồi dần trở nên bóng loáng.

Phong Thiệu và Phong Bạch dưới sự giúp đỡ của Lăng Tiêu, ở tầng ba của bí cảnh như cá gặp nước, sát phạt bốn phương. Trong lúc bọn họ đang hừng hực khí thế sắp hoàn thành đột phá bí cảnh của Tư Quá phong như lời hứa với Thái Dần thì ở bên ngoài, Thái Dần cũng đang hừng hực khí thế y như vậy. Người trước là hừng hực khí thế chém giết bí cảnh còn người sau là hừng hực khí thế kén rể cho đồ đệ.

Thời gian mười năm trôi qua trong nháy mắt, Thái Dần chỉ bế quan một chút mà thời gian còn lại chẳng được đến một năm. Nhớ đến việc ái đồ vẫn còn đang tự kiểm điểm trong Tư Quá phong, ông cũng luyến tiếc để Phong Thiệu phải chịu khổ lâu cho nên lập tức tổ chức một đại hội kén rể. Nhất định trước khi tên Lữ Minh Tịnh kia giết ra thì phải để Phong Thiệu gạo nấu thành cơm đã.

Mặc dù tu giả Trúc Cơ kỳ muốn đột phá bí cảnh của Tư Quá phong tự như truyện nghìn lẻ một đêm nhưng Thái Dần biết Phong Bạch có rất nhiều khả năng nghịch thiên. Lúc trước hắn có thể đột phá tâm trận của Bắc Đẩu kiếm trong vòng một năm, thể chất còn là thân thể thánh thú ngàn năm khó gặp, không chắc được lần này liệu hắn có tạo nên kỳ tích gì nữa không. Bởi vậy vì ái đồ thân yêu, ông phải cẩn thận một lần — tránh để đêm dài lắm mộng, phải nhanh chóng kén rể mới được.

Thái Dần thân là trưởng lão của Côn Luân, lại là đại năng Phản Hư cho nên hô một cái là được rất nhiều người ủng hộ, chẳng qua ông tự giác mình không thể quang minh chính đại được như nam nữ âm dương cho nên chỉ tuyển chọn trong một phạm vi nhỏ. Ngoại trừ tư chất, dung mạo phải xứng đôi thì tu vi, thực lực cũng không được quá khó coi, còn phải hứng thú với việc nam nam nữa… Cuối cùng còn xót lại ba người đệ tử nội môn và một người đệ tử thân truyền.

Cả bốn người đều có tu vi hậu kỳ Trúc Cơ, tư chất trung thượng, ai cũng mặt trắng môi hồng, dung mạo xuất chúng, tướng mạo chỉ như mới mười bảy mười tám tuổi, mà đặc biệt nhất là tính cách đều rất ôn hoàn, còn ôn hòa hơn Phong Thiệu mấy phần. Không có ai khó chịu như cái tên sát tinh Lữ Minh Tịnh kia.

Thái Dần vô cùng vừa lòng, trong đó vừa lòng nhất là với tên đệ tử thân truyền kia — Phương Trường Tín.

Phương Trường Tín cũng biết sư thúc coi trọng cậu nên càng cố gắng biểu hiện xuất sắc nhất có thể để cuối cùng ôm được sư huynh về. Nói

thật, cho đến bây giờ cậu vẫn không dám tin cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống lại rơi trúng đầu mình, cố tình còn trùng hợp như vậy. Vào lúc cậu tu hành gặp phải bình cảnh nên nản lòng thoái chí chuẩn bị trở về tông môn để bế quan thì lại gặp được Thái Dần đang tuyển đạo lữ cho sư huynh! Không ngờ chỉ cần nam tu!

Đạo lữ song tu, chỉ cần trở thành đạo lữ song tu thì cậu có thể ở bên cạnh sư huynh bất cứ lúc nào. Mặc dù cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đạo lữ nhưng nếu người kia là sư huynh thì mọi chuyện cũng trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Mà trong lúc Thái Dần đang trao đổi với một đám rể tương lai thì Hồng Mông phong cũng chào đón một vị khách không mời mà đến. Thức Hải của ông hơi nhúc nhích, sau đó liền mở miệng cười nói: "Từ Giác sư đệ, ngươi đến đúng lúc lắm, mau tới tham mưu chọn rể cho ta!"

Tác giả có lời muốn nói:※ gay go gay go gay go =_=

※ Yên tâm, sẽ không ngược lắm đâu, đoạn tiếp theo sẽ ngược một chút, gần kết cục sẽ ngược một chút, sau đó thì không còn nữa . ¬_└

------oOo------

Chương 129

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ Giác lại không đi một mình, bên cạnh ông ta có một tiểu tăng nữa, mắt thấy quang cảnh trong điện như thế này cùng với câu nói kia của Thái Dần thì ông không khỏi sửng sốt: "Đồ tức?" Sau đó lại sáng tỏ, nhướn mày hỏi: "Sư huynh muốn tuyển đạo lữ cho Thiệu nhi?"

Thái Dần vuốt râu nói: "Còn không phải à, thằng oắt này khiến ta phải hao tốn không ít tâm tư… " Nhìn thấy ánh mắt thâm sâu của đối phương thì ông không khỏi lộ ra hai phần xấu hổ: "Gặp phải chuyện của Phiêu Miểu tông năm đó khiến Thiệu Nhi chướng mắt với nữ tu." Bởi vì là lão hữu nên ông cũng nói qua về khúc mắt với Lữ Minh Tịnh và ái đồ nhà mình. May mà vốn là người tu đạo, bản chất đã là nghịch thiên sửa mệnh nên cũng không câu nệ chuyện nam nữ như phàm thế.

Khi nghe thấy Thái Dần nói "Minh Tịnh tâm tính mang sát" không phải mối nhân duyên tốt thì chẳng chờ ông nói xong, Từ Giác đã ngắt lời: "Sư huynh có biết tại sao kẻ này lại mang sát khí nặng như vậy không?"

“Vì sao?” Thái Dần không hiểu tại sao ông ta lại hỏi như vậy.

Từ Giác hơi nhướn mày, ông ta nói hết chuyện năm đó mình bắt được Trừ Hoa trong tàn tích của linh cảnh Nam Hoa, từ đó biết được chân tướng cho Thái Dần.

Sắc mặt của Thái Dần lúc sáng lúc tối, đầu tiên là khiếp sợ Lữ Minh Tịnh lại có thể làm việc độc ác như vật, mặc dù tu giả khó tránh được phải đấu pháp giết người nhưng không hề thích tàn sá như Ma tu. Không ngờ nghiệp chướng này lại dám im hơi lặng tiếng tính kế mấy trăm tu giả có tu vi không thấp của các nhà, trong đó còn có không ít Nguyên Anh chân nhân, hơn nữa lại thành công dựng trận để đoạt lấy tinh huyết nguyên phách của mấy trăm người!

Sau đó, ông càng khiếp sợ trước thực lực của Lữ Minh Tịnh, chỉ là một Trúc Cơ viên mãn nhỏ nhoi. Ông cũng từng dạy dỗ Lữ Minh Tịnh cho nên biết rõ thiên phú của người này cực cao, thể chất tuyệt hảo, nhưng không thể ngờ được hắn có thực lực như vậy — Một người giết chết sáu bảy Nguyên Anh, dù bị thương nhưng vẫn trốn thoát khỏi vòng vây của hơn chục người? Cho dù có biến thành thánh thú cấp năm cũng chẳng thể dễ dàng được như vậy, mọi người đều biết dù sao thực lực của linh thú vẫn kém hơn yêu thú rất nhiều lần.

“Sư huynh, Lữ Minh Tịnh sử dụng trận pháp vô cùng tinh diệu, vốn cũng là pháp duyên của mọi người. Có điều trận pháp Thái A này thật sự quá quỷ quyệt, nghiệp chướng sâu nặng, hắn khởi trận hai lần, tu giả bị trận pháp cướp đi tinh huyết nguyên phách và nội đan chắc chắn không dưới ngàn người. Dư uy của nó còn phá hỏng linh cảnh tạo nên hai lần địa trấn khiến hơn mười thành trấn xung quanh bị hủy hoại, phàm nhân sống ở đó bị vùi lấp phải đến cả vạn người.”

Từ Giác thấy Thái Dần lại vẫn trầm mặc không nói thì không khỏi nhíu mày bổ sung thêm: “Đệ tử thân truyền Huệ Nhân của chủ trì Bồ Đề ta và mấy người đệ tử nội môn lúc ấy cũng đều ở trong linh cảnh, cùng mất hết tứ vật*, nội đan bị đoạt. Kẻ này thật sự là một tên ma đầu… ” (Tứ vật ở đây chính là tinh huyết nguyên phách, mình lười gõ hẳn ra nên đôi chỗ vẫn để y như tác giả viết là tứ vật nhé)

Sắc mặt của Thái Dần hơi thay đổi, Phương Trường Tín lại không nhìn vào mắt. Mặc dù cậu thèm muốn sự yêu thích mà sư huynh dành cho Lữ Minh Tịnh nhưng đều là đệ tử của Côn Luân, cậu không thể trơ mắt nhìn người sư điệt này bị gọi là “Ma đầu”.

“Đây là sư thúc đến Côn Luân ta để khởi binh vấn tội đúng không? Nói miệng chẳng có bằng chứng, cho dù đúng là do Lữ Minh Tịnh gây nên nhưng hắn cũng không dùng phương pháp của đám Ma tu, vậy chính là dùng thực lực để đoạt lấy. Xưa nay tu giới ta luôn lấy thực lực và tu vi để luận cao thấp, huống chi linh cảnh vốn là nơi không bàn đến sống chết!”

Giọng điệu của Phương Trường Tín có phần căm phẫn, ba tên đệ tử khác dù kinh ngạc trước việc Lữ Minh Tịnh gây nên nhưng cũng có cùng quan điểm với cậu

Từ Giác không hề tức giận cũng chẳng thấy ngạc nhiên, xưa nay Côn Luân luôn đồn lòng như một, đây vốn là chuyện tốt nhưng cũng đừng nên không phân rõ trắng đen như vaath. Ông ta không so đo Phương Trưởng Tín dĩ hạ phạm thượng mà quay sang nhìn lão hữu của mình, thấy Thái Dần khẽ buông mày, sau một lúc lâu cũng chẳng nói thêm gì.

“Sư huynh, đúng là sinh tử trong tu giới ta vốn là thứ tầm thường, người ngã xuống trong linh cảnh cũng không thể oán trách kẻ khác. Nhưng chuyện trộm lấy tinh huyết nguyên phách và nội đan của tu giả thật sự không phải Chính Đạo, nếu lấy những vật ấy chỉ vì mục đích giết chóc thì có khác gì đám Ma tu đâu? Để thỏa mãn Thái A Quy Nguyên trận và nhẫn Thái A bảo vệ Nguyên Thần bất diệt mà Lữ Minh Tinh cứ tiếp tục giết chóc như vậy. Nếu dung túng cho hắn thì hắn ắt sẽ trở thành Lăng Di của Côn Luân thứ hai muốn huyết tẩy tứ tông.”

Từ Giác vừa dứt lời, ánh mắt của Thái Dần liền trầm xuống, ông cả giận nói: “Tên ma đầu đó đã bị Côn Luân trục xuất từ hai ngàn năm trước, tại sao vẫn gọi là lăng Di của Côn Luân?”

Dù sao cũng là người từ hai ngàn năm trước, mà sự tồn tại của Lăng Di lại là sự sỉ nhục với Côn Luân. Với tuổi tác của Thái Dần thì còn biết được một hai chứ như đám đệ tử Phương Trưởng Tín lại chẳng rõ nội tình trong đó. Mặc dù không rõ vì sao Thái Dần lại tức giận nhưng Phương Trường Tín cũng nổi giận theo, cậu nói: “Chẳng qua là ở mỗi trong linh cảnh Nam Hoa mà thôi, sư thúc nói cứ như Minh Tịnh sư điệt đã giết không biết bao nhiêu nơi rồi ấy!”

Từ Giác liếc nhìn cậu rỗi bỗng nhiên dẫn tiểu tăng đi bên cạnh lên.

“Đây là đệ tử Huệ Tịch ta thu nhận từ mười năm trước ở Đại Hoang châu.”

Mọi người không hiểu lắm, chỉ thấy tiểu tăng này cũng chẳng có gì đặc biệt, nhìn qua ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, dáng vẻ sạch sẽ đoan

chính, gã mặc một bộ tăng bào màu xanh, chính là sáng vẻ của một tiểu sa di. Chẳng rõ là do xấu hổ hay hướng nội mà gã không chào hỏi mọi người, chỉ thoáng cúi đầu, sắc mặt không đoán được đang nghĩ gì, đôi tay nắm chặt giấu bên trong tăng bào.

“Năm đó ta thả hương Ma Hợp La trong tâm trận của linh cảnh Nam Hoa, sát nghiệt của Lữ Minh Tịnh càng nặng thì mùi hương kia càng khó biến mất. Phật môn ta tự có cách truy tung, chẳng qua không sâu sắc được như hương Vấn Tung chuyên dụng. Có lẽ bởi vì như thế nên khi ta theo tàn hương đuổi tới thì đã không thấy bóng dáng của Lữ Minh Tịnh, chỉ có bốn tông môn thế tục bị diệt trừ trong một đêm, chết hơn ngàn người.”

“Huệ Tịch chính là người sống sót của một trong số những tông môn ấy.” Nói đến đây, Từ Giác lần tràng hạt trong tay rồi niệm một tiếng “A Di Đà Phật”, sau đó nói tiếp:“Những tu giả thế tục bị giết kia đều mất hết tinh huyết nguyên phách, nội đan cũng không cánh mà bay. Nghe nói, người làm việc này là một kiếm tu rất cao cường.”

Lúc này, vẻ giận dữ trên gương mặt của Thái Dần đã biến thành kinh hãi: “Thật sự là do nghiệp chướng này làm ư? Chẳng lẽ trận pháp này là Ma vật!”

Giết người trong linh cảnh và đặc biệt giết người trong tông môn không thể so sánh với nhau, cho dù là Côn Luân luôn bao che khuyết điểm thì lúc này Phương Trưởng Tín cũng khó lòng bác bỏ. Dù sao trong tu giới thì giết người lúc đấu pháp là chuyện bình thường, nhưng nếu chỉ vì để gia tăng tu vi mà giết người chuộc lợi cho mình, lại còn giết hơn một trăm, một ngàn người thì thật sự chỉ có Ma tu làm ra được.

Lại nghe thấy trận pháp Thái A Quy Nguyên và chỗ tinh diệu của pháp khí chiếc nhẫn yêu cầu vô độ với tinh huyết nguyên phách lại càng khiến người ta phải hoài nghi nhiều hơn.

“Mặc dù vật ấy không phải Ma vật nhưng có thể khiến người ta phải giết người nhiều đến vậy thì cũng chẳng khác Ma vật là bao.” Từ Giác nói một cách trầm ngâm, ông ta nhìn về phía Thái Dần: “Sư huynh, lần này ta tới chính là để trừ bỏ tên Ma đầu này, để tránh ngày sau vây cánh của hắn càng ngày càng lớn mạnh khiến cho sinh linh đồ thán, làm hại Cửu Châu.”

“Ý của ngươi là muốn Côn Luân ta vì sinh tử của vài tông môn trong thế tục mà dâng lên tính mạng đồ tôn nhà mình?” Thái Dần trợn mắt. Dù ông khinh thường và không thích Lữ Minh Tịnh tàn ssats vô đạo nhưng

không có nghĩ thiếu tông chủ Lữ Minh Tịnh của Côn Luân lại chết vì điều này. Hoặc ít nhất không thể là do người tông khác đưa ra, điều này cho dù với lão hữu tương giao hơn trăm năm cũng vẫn là vảy ngược của ông.

Từ Giác biết phần lớn tứ tông không thèm để mắt đến tông môn trong thế tục, nhất là Tán tu và phàm nhân. Trong mắt người của tứ đại tông môn, những người này chẳng khác gì con kiến ngọn cỏ. Trong lòng Từ Giác thầm thở dài, ông ta cực kỳ không thích Lữ Minh Tịnh tàn sát đầy máu lạnh, đặc biệt còn ngộ thương đến những phàm nhân vô tội, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ lý do này chẳng thế thuyết phục được đám người Côn Luân luôn kiêu căng, cho dù là với Thái Dần càng ngày càng không hài lòng tên đồ tôn này.

Có điều trong mắt Từ Giác chẳng chứa nổi một hạt cát, huống chi là tên Ma đầu Lữ Minh Tịnh này. Tâm niệm hơi xoay chuyển, ông nói như cười như không: “Sư huynh, hai ngàn năm trước Lăng Di đã dẫn quần ma tác loạn, gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng cho tứ tông đến độ ngày nay vẫn chưa thể phục hồi lại như cũ. Đúng là tông môn trong thế tục cách biệt với chúng ta một trời, nhưng nếu không ngăn cản Lữ Minh Tịnh cướp lấy tinh huyết nguyên phách của tu giả trong thể tục, nhỡ ngày khác Lữ Minh Tịnh lòng tham không đáy lại có thực lực siêu quần như Lăng Di, cộng thêm pháp khí bảo vệ mà tấn công tứ tông ta thì làm thế nào?”

Sắc mặt của Thái Dần cực kỳ âm trầm, ngay cả sắc mặt của Phương Trường Tín và mấy người đệ tử khác cũng vô cùng khó coi.

Trên Hồng Mông phong trời nắng ráo chuyển bão bùng cũng chẳng ảnh hưởng đến tổ đội phu phu hai người trong bí cảnh của Tư Quá phong. Lúc này bọn họ đã thuận lợi đột phá tầng thứ ba của bí cảnh, sau khi ra khỏi bí cảnh, dù không cần người phạt là Thái Dần cho phép thì bọn họ vẫn có thể tùy ý ra khỏi Tư Quá phong.

Phong Thiệu rất vui sướng, Phong Bạch cũng thế, hai người nhìn nhau cười rộ lên. Rõ ràng bọn họ đều biết rằng Thái Dần sẽ không dễ dàng từ bỏ, chỉ sợ phải ngáng chân suốt một đường.

Thế nhưng hai người không hề biết, cho dù đã ra khỏi Tư Quá Phong nhưng ở Hồng Mông phong lại có một cái máy chém càng lớn hơn đang chờ đợi họ.

Thông cảm Phong Bạch phải chịu khổ ở chỗ của Thái Dần, Phong Thiệu lại càng thêm để bụng chuyện hai người hợp tịch song tu. Thứ nhất là y6

không muốn tiểu súc sinh này phải chịu khổ vì mình, thứ hai là bản thân y cũng có phần tâm tư này.

Nhưng Phong Thiệu có ngàn tính vạn tính lại chẳng thể tính nổi chuyện mình đến Hồng Mông phong gặp sư tôn để biểu đạt nỗi lòng sẽ biến thành đại hội thảo phạt Ma đầu.

Vừa bước vào trong đại điện với ánh kim quang chói lóa trên đỉnh Hồng Mông, lời dạo đầu được chuẩn bị sẵn từ lâu của Phong Thiệu còn chưa kịp bật thốt thì đã thấy Thái Dần chợt phất tay, một đạo kiếm quang màu đỏ rực lập tức đâm thẳng về phía đầu của Phong Bạch.

"Sư tôn!"

Phong Thiệu không kịp ngăn cản, Phong Bạch thì chẳng hề chống cự, kiếm quang lập tức bao phủ hắn. Uy áp của kiếm ý tứ trọng thiên Ly Hỏa khiến cho người ta không dám động đậy, tránh cho bản thân bị thiêu đốt đến không còn một mảnh tro tàn.

"Sư tôn, Minh Tịnh đã đột phá bí cảnh của Tư Quá phong…" Phong Thiệu vội vàng giải thích với ý muốn làm dịu đi không khí đang giương cung bạt kiếm này, không ngờ lại bị một câu của Thái Dần cắt ngang — "Minh Tịnh, bản chân quân hỏi ngươi. Ngươi đã từng dùng đến chỗ tinh huyết nguyên phách hấp thu được từ đại trận Thái A Quy Nguyên chưa? Trong linh cảnh Nam Hoa và bốn tông môn ở Đại Hoang châu bị tiêu diệt có liên quan đến ngươi không?"

Phong Bạch đang đứng trong kiếm quang hơi nhướn mày, hắn liếc nhìn Từ Giác ở bên cạnh Thái Dần.

Phong Thiệu lập tức sửng sốt, y không ngờ Thái Dần lại hỏi chuyện này nên nhất thời không thể phản ứng kịp. Ngược lại Phương Trường Tín đã đi tới bên cạnh y từ lúc nào, cậu thầm truyền âm mật kể lại rõ ràng những chuyện đã xảy ra mà cậu biết được. Mặc dù cao hơn một đại cảnh giới có thể nghe được những tu giả thấp hơn truyền âm mật nhưng phải tập trung thức tảo để lắng nghe, ngoài ra Phương Trưởng Tín không hề thêm mắm dặm muối nên cậu không sợ bị người khác nghe được. Cậu chỉ lo lắng sư huynh mình quá thiện lương tốt bụng, lại sợ sư điệt bị ma quỷ ám ảnh, vì muốn đút cho chiếc nhẫn mà sẽ gây ra những chuyện không tốt với y…

Sau khi nghe xong đầu đuôi mọi chuyện, quả thật Phong Thiệu khó lòng tin nổi. Dù trên mặt y chẳng hề biểu hiện điều gì nhưng trong lòng đã nổi lên sóng gió cuồn cuộn. Chân tướng rõ ràng như vậy, dù không có chứng

cứ xác thực nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút liền thấy điểm đáng nghi trên người Phong Bạch chồng chất tầng tầng. Thật ra từ lần mang theo Phong Bạch trốn thoát khỏi Từ Giác thì y đã cảm nhận được phần nào, nhưng sau đó chọc giận Phong Bạch mất khống chế, mặc dù náo loạn một hồi lại khiến y nhận ra là do mình chưa đủ tốt, cho nên cuối cùng đã lựa chọn tin tưởng một cách vô điều kiện.

Nhưng giờ phút này, lý trí logic của Phong Thiệu áp đảo tình cảm xúc động, sự thật đã rõ ràng như vậy rồi. Ánh mắt của y thẳng tắp rơi trên người Phong Bạch, dường như cũng đang cùng người khác chờ đợi câu trả lời của hắn. Nhưng y không phải đang đợi Phong Bạch nhận "có hay không", mà là đang đợi hắn giải thích.

------oOo------

Chương 130

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Bạch nợ y một lời giải thích.

Không phải giải thích tại sao lại giết nhiều người như vậy mà là giải thích vì sao hắn cố ý muốn giấu giếm, thậm chí còn dùng thủ đoạn để tính kế y.

Nhớ lại ngày đó Phong Bạch tỏ ra như đang bị đổ oan, thản nhiên chỉ trích chất vấn, thản nhiên phủi sạch mọi chuyện, không, hắn thậm chí còn không hề phủ nhận. Hắn chỉ cậy trong lòng Phong Thiệu có hắn cho nên mới đòi hỏi, đòi hỏi một cách hiển nhiên, tựa như hắn thật sự đang bị oan uổng, oan đến độ khiến Phong Thiệu vững tin chẳng mảy may nghi ngờ.

Vì thế y thỏa hiệp, thông cảm, nhận, nhượng bộ, thỏa mãn đối phương, hoàn toàn trở thành một trò cười, không phải y không tức giận. Y nhìn lại Phong Bạch, muốn tìm thấy chút chột dạ trong ánh mắt của đối phương nhưng Phong Bạch lại nhìn đi nơi khác.

Phong Bạch nói với Thái Dần: "Sư tổ, con cũng chẳng biết cái gì gọi là đại trận Thái A Quy Nguyên, nhưng đúng là linh cảnh Nam Hoa và bốn tông môn của Đại Hoang châu bị diệt có liên quan đến con."

Đối diện với ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn nói tiếp: "Con tìm thấy chí bảo trong linh cảnh Nam Hoa, dẫn tới vô số tu giả cấp cao bắt

đầu nảy sinh tranh đoạt. Con không những bị ép biến về hình dáng linh thú mà tính mạng cũng treo lơ lửng suốt cả chặng đường. May mà bảo khí xuất thế khiến cho linh cảnh bị rung chuyển, tất cả mọi tu giả đều bất hạnh bỏ mình, còn mỗi con may mắn chạy thoát được."

Từ Giác cười một tiếng, chỉ thẳng điểm đáng ngờ: "Là loại bảo khí hiếm có bậc nào mới tạo ra uy áp nhường ấy? Uy áp gì mà không chỉ hãm hại mấy trăm tu giả, đồng thời còn hút hết tinh huyết nguyên phách của họ, ngay cả nội đan cũng chẳng sót lại?"

Trong lòng Phong Thiệu khẽ động, y bỗng nhiên nhớ đến số lượng không ít nội đan mà mình nhìn thấy trong túi gấm của Phong Bạch lúc trước.

Phong Bạch không hề đổi sắc mặt, chỉ nói: "Ta chạy trốn trong thế ngàn cân treo sợi tóc, chạy còn không kịp, làm gì có thời gian để ý đến tình cảnh sau đó của những tu giả khác trong linh cảnh Nam Hoa? Hơn nữa trong linh cảnh cũng có không ít Ma tu trà trộn vào, những chuyện kiểu như mất tinh huyết nguyên phách và nội đan chắc chắn không khỏi liên quan đến đám Ma tu."

Hắn nhìn về phía Từ Giác, giọng nói không nhẹ không nặng: "Ta thân là thủ đồ của tông chủ Côn Luân, tu Kiếm đạo vô thượng, trong linh cảnh có đến mấy trăm tu giả, vì sao sư thúc tổ lại hoài nghi một mình ta? Chẳng lẽ do sư thúc tổ cảm thấy Côn Luân ta và Ma Đạo là cá mè một lứa?"

Lời này vừa nói ra, không chỉ mấy tên đệ tử đám Phương Trường Tín mà ngay cả Thái Dần cũng hơi nhíu mày.

Từ Giác lại chẳng hề trúng kế, ông thản nhiên nói: "Đúng là trong linh cảnh có đến mấy trăm tu giả nhưng chỉ có ngươi là người sống sót duy nhất. Về phần tinh huyết nguyên phách, ngươi người mang nhẫn Thái A, cướp đoạt tinh huyết nguyên phách để đút cho nó nhằm muốn bảo vệ Nguyên Thần bất diệt, đây không nhất định là việc Ma tu mới có thể làm. Về phần nội đan của những tu giả đã chết, có lẽ chính ngươi cũng có thể sử dụng được."

Chiếc nhẫn… Bảo vệ Nguyên Thần…

Phong Thiệu nhíu mày, không tự chủ siết chặt tay. Y cảm nhận sự lạnh lẽo truyền đến từ chiếc nhẫn khiến suy nghĩ của y bay toán loạn.

"Ta biết nhất định tên Ma đầu nhà ngươi muốn chống chế, nhưng chẳng sao cả. Nếu muốn người không biết thì trừ khi mình đừng làm. Chân

tướng mọi chuyện như thế nào, ta nhìn thấy, sư tôn ngươi nhìn thấy, sư thúc ngươi, còn cả mọi người trong tông cũng đều nhìn thấy." Từ Giác nói xong liền liếc mắt nhìn đồ nhi ở bên cạnh.

Ánh mắt của Huệ Tịch vẫn dán chăm chú gắt gao trên người Phong Bạch, lúc này nhận được sự chỉ điểm của sư tôn, gã nói lạnh lùng: "Đỉnh Khí tông của ta vốn là một môn phái Đan Đỉnh, trên dưới toàn tông đều ăn Đỉnh Bạch đan để củng cố tu vi. Người trong tông một khi Kết Đan thì trong Kim đan sẽ vẫn còn sót lại Đỉnh Bạch. Đây là pháp khí chuyên dụng để luyện Đỉnh Bạch đan trong tông ta, một khi sử dụng thì có thể cảm nhận được phần Đỉnh Bạch còn xót lại… "

Gã lấy từ trong túi gấm ra một dược đỉnh Thanh Đồng tinh xảo. Dược đỉnh kia vừa mới xuất hiện liền có khói trắng thoát ra từ những khe hở trên thân đỉnh rồi không ngừng quanh quẩn, sau đó không hẹn mà cùng như những sợi tơ dẫn đường bay thẳng về phía Phong Bạch đang đứng trong kiếm quang!

Từ lúc dược đỉnh được lấy ra cho đến khi nhìn thấy làn khói trắng quỷ dị, Phong Thiệu đảo mắt nhìn qua tất cả mọi người đang đứng trong điện, nhất thời nhận ra cảnh tượng này — Trong nguyên tác, Thanh Thành tôn giả tiêu diệt rất nhiều tông môn thế tục, thậm chí còn xuống tay cả với đệ tử của tứ đại tông môn, rốt cuộc đi đêm lắm thì có ngày gặp ma, có người bắt đầu hoài nghi thân phận của gã. Có một người trong tông môn thế tục là cá lọt lưới được Từ Giác thu nhận làm đệ tử, gã cũng sử dụng pháp khí trong tông môn của mình để chọc thủng sự thật Thanh Thành tôn giả tàn nhẫn giết hại mấy ngàn mạng người, cướp lấy nội đan của họ…

Quả nhiên, Huệ Tịch vừa thấy khói trắng bay về phía Phong Bạch thì vẻ mặt tràn ngập hận thù, chỉ vào hắn mắng to: "Quả nhiên là ngươi! Ngươi là một tên Ma đầu mất hết nhân tính! Chỉ trong một đêm mà giết hại mấy ngàn người, tuyệt diệt Đỉnh Khí tông của ta! Thậm chí ngươi còn cầm nội đan của người trong tông ta trở về!" Khi nói chuyện, gã còn lấy từ trong dược đỉnh ra một hạt châu, sau đó hạt châu với tốc độ sét đánh chẳng kịp bưng tai mà phi về phía Phong Bạch!

Phong Bạch đã bị khống chế trong kiếm quang tứ trọng thiên của Thái Dần nên chẳng thể tránh được, nhìn thấy sự thù hận của tên tiểu tăng thì biết hạt châu này chắc chắn muốn đoạt mệnh. Phong Thiệu không hề nghĩ ngợi, sử dụng Ma Ảnh Tiềm Bộ lập tức tiến lên nâng kiếm chắn lấy, chém bay hạt châu đi.

Dược châu bị hủy tản ra một mùi gay mũi, dù mọi người đã che mũi nhưng vẫn cảm thấy thần thức bị chấn động, đủ để thấy sự quỷ dị và độ sát thương của hạt châu. Phong Thiệu đứng mũi chịu sào, may mà có Ma giáp chống đỡ nên y chỉ cảm thấy đau đầu trong thoáng chốc, vẫn miễn cưỡng kiềm chế được.

Huệ Tịch tính sai, oán hận nhìn bốn phương rồi cười nhạo: "Côn Luân thân là tông môn đứng đầu của tu giới, vật mà vẫn bao che chưa chấp cho tên Ma đầu tu luyện tà thuật giết người vô số này, chẳng lẽ không sợ ngày sau chúng ta bước rập khuôn theo sao? Để tránh tai họa hai ngàn năm trước tái diễn lại một lần nữa, nếu Côn Luân không trừ hắn thì hãy giao cho sư tôn ta diệt hắn đi!"

"Câm miệng!" Phong Thiệu đã gác kiếm lên bả vai của đối phương, y cười lạnh: "Ngươi là cái thá gì mà dám đứng đây giương oai với Côn Luân, chỉ là một tên Trúc Cơ nho nhỏ lại dám đứng trước mặt sư tôn Thái Dần chân quân của ta để ra lệnh?"

Kiếm ý Viêm Hỏa tam trọng thiên bạo liệt bởi vì sự phẫn nộ của y mà càng ngày càng tuôn trào, tu vi của Huệ Tịch còn xa mới có thể sánh bằng, lúc này bị uy áp của y đè đến độ đan điền phát run, mồ hôi lạnh chảy ra liên lục, cơ hồ sắp nằm bò tại trận.

Từ Giác nhìn không vừa mắt, nâng tay hóa giải Xích Viêm kiếm của Phong Thiệu, nhíu mày nói: "Thiệu nhi, ta biết xưa nay ngươi là người nhân hậu. Thế nhưng hiện giờ chân tướng đã rõ ràng như vậy rồi, ngươi còn cố chấp cho rằng Lữ Minh Tịnh trong sạch ư? Lữ Minh Tịnh vì nhẫn Thái A mà làm linh cảnh Nam Hoa sụp đổ hai lần, sau đó lại giết hết người của bốn tông môn, khiến mấy ngàn tu giả chết dưới sự tư dục của hắn, hơn vạn phàm nhân phải trôi dạt khắp nơi!"

Ông ta thấy mi gian của Phong Thiệu hơi rung động thì tiếp tục khuyên nhủ: "Kẻ có tâm địa lang hổ tàn độc như vậy, chỉ mới sơ kì Kết Đan mà đã có thể ngoan tuyệt chừng ấy, nếu như ngày sau thăng giai, vì để thỏa mãn pháp khí và tư dục của bản thân thì sợ là người của tứ đại tông hắn cũng chẳng bỏ qua cho đâu!"

"Bởi vậy, cho dù là vì phàm nhân của Cửu Châu hay là hàng vạn tu giả, và cả tứ đại tông môn ta. Dù có thế nào thì Ma đầu này cũng không thể không trừ– " Đôi mắt của Từ Giác lộ vẻ xác xơ tiêu điều, tràng hạt trong tay ông ta vừa động liền có một đạo pháp quang thoáng hiện lên.

Phong Thiệu theo bản năng che phía trước Phong Bạch, cũng theo bản năng muốn tiếp chiêu. Chỉ trong nháy mắt ấy, y tựa như nhìn thấy Thanh

Thành tôn giả trong nguyên tác, bị mọi người ép hỏi, nghi ngờ, khinh bỉ và tấn công, cuối cùng bị trục xuất khỏi tông môn, từ đó trở thành một đại Ma đầu của Cửu Châu. Y chỉ vừa nghĩ người đó biến thành Phong Bạch thì trong tay đã đánh ra mười phần lực đạo.

Phong Thiệu chẳng hề nghĩ ngợi đến sự chênh lệch giữa mình và một vị chân quân Phản Hư kỳ, y chỉ theo bản năng dùng toàn lực để ngăn cản nhưng cũng chẳng tiếp được mấy chiêu. Bởi vì khoảng cách tu vi lớn đến vậy nên dù Từ Giác đã kịp thời thu tay lại thì vẫn khiến Phong Thiệu bị thương đến da tróc thịt bong.

“Ngươi hồ đồ! Sao có thể nhân từ với một tên Ma đầu như vậy!” Từ Giác nói đầy đau lòng “Tránh ra!”

Phong Thiệu cũng biết bản thân hồ đồ, cũng biết mình rất nhân từ, rất nuông chiều với Phong Bạch mới khiến hắn tác quai tác quái trên đầu như vậy. Hắn lừa trên gạt dưới, trong lòng tràn đầy sự tính kế… Y tức giận, y khó chịu, nhưng điều càng khiến y tức giận đó là có người muốn đi trước y để dạy dỗ Phong Bạch!

Không chỉ dạy dỗ mà còn muốn Phong Thiệu làm một mẻ, khỏe suốt đời, không còn bị súc sinh này lừa gạt dụ dỗ nữa.

Nhưng Phong Thiệu không đồng ý, cho dù bản thân y muốn làm một mẻ khỏe cả đời thì cũng không cần người ngoài phải ra tay.

“Hắn là người của ta, đừng nói hắn vốn không phải Ma đầu, cho dù có thật sự là Ma đầu thì ta cũng không bao giờ tránh ra.” Phong Thiệu thu lại vẻ tươi cười, giọng nói lạnh băng đầy cứng rắn. Sau đó y không thèm để ý đến Từ Giác đang kinh chấn mà chỉ cúi đầu trước Thái Dần vẫn luôn giữ sự trầm mặc.

“Sư tôn, Minh Tịnh tâm tư thuần túy, một lòng tu kiếm, tuyệt đối không phải mMa đầu. Mặc dù chuyện ở linh cảnh Nam Hoa và bốn tông môn tử thương có liên lụy đến hắn nhưng thực ra đều có nguyên nhân cả, cũng không giống như điều Từ Giác sư thúc hiểu lầm. Minh Tịnh dùng nhẫn Thái A không phải vì tư dục mà do lúc trước con đã bị lão tổ Ma tu làm trọng thương, sau khi biết được sự thần kì của nhẫn Thái A nên mới lệnh Minh Tịnh làm như vậy.”

Phong Thiệu ngừng lại một chút,nhìn về phía Từ Giác, gật đầu tạ lỗi: “Bởi vì lúc trước bị trọng thương nên tâm tình có phần vội vàng, làm việc mất kết cấu, không ngờ lại khiến linh cảnh Nam Hoa bị sụp đổ, quả thật là do sai lầm của mình Thiệu, mong sư thúc thứ lỗi.”

Từ Giác nào tin y, người có thể khám phá ra Chấp Ngã* trong vòng hơn mười ngày thì tâm cảnh há lại vì trọng thương mà mất đi chính xác? Người xưa nay vẫn luôn thiện lương lại bỗng chốc tâm tính đại biến, làm việc một cách thô bạo? Thế nhưng khi ông dùng từng câu để dẫn dắt đối phương trả lời đối chất thì cố tình Phong Thiệu lại ứng đối một cạch trôi chảy, chẳng mảy may có một chút sau lầm cứ như là do ông quấn lấy không ngớt khiến ông vừa tiếc lại vừa giận: "Thiệu Nhi, ngươi khiến ta thật thất vọng! Những tính mạng vô tội kia cứ chết một cách oan uổng như vậy sao? Ngươi dùng tư tâm để bao che, liệu có thấy thất vọng với chính bản tâm của mình không?" (Chấp Ngã là một khái niệm trong Phật giáo, nó khá là khó hiểu để giải thích và bản thân mình cũng chưa đủ trình độ để tóm gọn giải thích cho các bạn, nếu các bạn muốn biết thêm thì có thể gg từ khóa này và tìm hiểu thêm nha)

Phong Thiệu môi mím chặt, chẳng hề nói một lời.

Cho dù như thế nào thì Từ Giác vẫn cảm thấy Phong Thiệu không phải người như vậy. Xưa nay Phong Thiệu luôn khác biệt với những tu giả khác,, đối xử với mọi người khoan dung, ngay cả Tán tu cũng được đối xử bình đẳng, thậm chí y còn thành lập Tứ Châu Minh để bảo vệ Tán tu… Kiểu người này, nhất định là do Lữ Minh Tịnh đã mê hoặc mới khiến y không phân rõ phải trái, nhận tội thay hắn.

Từ Giác lại càng tức giận hơn, vào lúc ông ta sắp ra tay muốn trực tiếp lấy mạng của Lữ Minh Tịnh thì Phong Thiệu lại bỗng nâng tay lên. yY khẽ vuốt tay trái, sau đó tháo một chiếc nhẫn màu bạc ra khỏi tay.

Phong Bạch đang bị kiếm quang khống chế lập tức cảm thấy trong lòng trầm xuống, cũng hiểu rõ ý thúc thúc định làm gì. Hắn vội vàng rút Trạm Lô kiếm bổ về phía kiếm quang, chẳng thèm để ý việc mình tấn công bị kiếm quang phản phệ mà chỉ hét lên: "Thúc thúc, không thể!"

Có điều đã muộn, Phong Thiệu đưa chiếc nhẫn bạc kia đến trước mặt của Từ Giác để đối phương cảm nhận.

"Đây chính là nhẫn Thái A, nó nhờ vào một lượng lớn tinh huyết nguyên phách để bảo vệ Nguyên Thần bất diệt, đúng là có tổn thương Thiên Đạo. Hôm nay ta lập tức tiêu hủy chiếc nhẫn này, thiên hạ sẽ chẳng còn nhẫn Thái A nữa, càng không còn ai tạo nên sát nghiệp như vậy nữa."

Phong Thiệu nói xong, chiếc nhẫn màu bạc đã trở về tay. Ánh lửa thoáng chốc đã bùng lên, mặc dù chiếc nhẫn này chẳng phải vật phàm nhưng cũng bị thiêu đốt đến kêu lên rin rít. Cùng lúc đó, kiếm quang của Phong

Bạch và kiếm quang đỏ rực chợt sáng lên, cuối cùng nhẫn Thái A cũng hòa thành một đống vụn.

Trước mắt bao người, Phong Thiệu nhẹ nhàng thổi một hơi liền khiến cho hung khí trong miệng của Từ Giác biến mất chẳng còn thấy tăm tích.

“Sư thúc, đây chỉ là một hồi hiểu lầm thôi. Hiện giờ pháp khí đầu sỏ đã không còn nữa, ta nghĩ không cần vì vậy mà làm ảnh hưởng đến tình hữu nghị xưa nay giữa Bồ Đề và Côn Luân.” Giọng nói của Phong Thiệu lại trở nên ôn hòa lễ độ.

Nhưng sự ôn hòa này lại khiến Từ Giác cảm thấy chán ghét. Một Phong Thiệu như vậy chẳng hề khác biệt với những đệ tử khác của tứ tông, chỉ coi Tán tu, phàm nhân và tu giả trong thế tục như những con kiến, tựa sinh tử của những người đó chỉ nhẹ như lông hồng, chỉ vì một hồi hiểu lầm đã phải tan thành mây khói. Ông vốn có thể lấy việc đối phương giết đám người Huệ Nhân của chùa làm cớ gây khó dễ, nhưng tạm thời cho dù với những người đã chết trong linh cảnh hay là những lý do thoái thác của Phong Thiệu lúc trước thì ý tứ cũng đều là mọi việc chẳng may, không ngờ lại làm linh cảnh sụp đổ.

Cho nên với những việc liên quan thì ông lại chẳng hỏi được gì, càng không thể danh chính ngôn thuận giết tên Ma đầu Lữ Minh Tịnh này

Thấy Từ Giác không vui, Phong Thiệu lại liếc mắt nhìn Huệ Tịch như đang muốn ăn thịt người ở bên cạnh rồi cười nói: “Sư thúc, Huệ Tịch tuổi còn nhỏ, Minh Tịnh cũng là tuổi còn nhỏ. Nhỏ tuổi thì khó tránh khỏi làm việc có phần lỗ mãng, kiểu gì cũng phạm chút sai lầm. Nếu như cứ so đo, lúc trước Huệ Tịch xúc động như vậy, giả mà sư tôn ta nhất thời tức giận thì chỉ sợ sư thúc phải thu lại một đệ tử khác rồi. Lui một bước trời cao biển rộng.”

Chuyện đã đến nước này, cho dù Thái Dần chẳng tin lý do thoái thác của đồ nhi nhà mình nhưng cũng không thể chọc thủng. Dù sao Lữ Minh Tịnh vẫn là người của Côn Luân, cho dù ông và Từ Giác là lão hữu thì cũng vẫn khác tông môn. Lúc này thấy Phong Thiệu thất lễ như vậy thì cũng chỉ đành giả như không thấy gì.

Sự không vui của Từ Giác đã viết rõ trên mặt, tựa như ông chưa bao giờ quen biết Phong Thiệu vậy. Thiếu niên Kiếm tu thẳng thắn lại không mất đi sự lương thiện, ôn hòa nhưng vẫn cực kỳ cứng cỏi đã đi đâu rồi? Tại sao lại trở thành Ma tu giọng điệu khắc nghiệt, khí thế bức người, coi mạng như cỏ rác?

Trong lòng Từ Giác khẽ ai thán một tiếng, nhưng thời cơ trước mắt không ổn nên chỉ đành rời đi, có điều ông ta sẽ không bỏ qua tên Ma đầu này. Nhờ có thân thể thánh thú nên tu vi và thực lực của tên Ma đầu này tiến triển rất nhanh, tâm tính của hắn lại thô bạo như vật… Không thể để tai họa như hai ngàn năm trước lặp lại lần nữa.

------oOo------

Chương 131

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nếu nói lúc trước Thái Dần còn có tâm tư vác gậy đánh Uyên Ương thì mới vừa rồi nhìn thấy Phong Thiệu liều mạng như vậy, thậm chí còn dám che ở trước Lữ Minh Tịnh để động thủ với Từ Giác khiến cho ông phải nghĩ lại chuyện mình có nên cầm gậy hay không.

Thật ra lí do ông không muốn hai người này đến với nhau suy cho cùng cũng bởi vì không thích tính cách cố chấp thô bạo của Lữ Minh Tịnh. Ông cho rằng Phong Thiệu đã bị người này lừa dối, nếu cứ để thời gian dài thì không chừng sớm muộn cũng sinh ra rất nhiều đường rẽ. Mà bản thân Phong Thiệu cho dù là thực lực hay cá tính thì cũng chẳng thể ngoan tuyệt được như Lữ Minh Tịnh, đến một lúc nào đó, người chịu thiệt chỉ có y mà thôi.

Cho nên ông muốn tìm cho Phong Thiệu một người tâm tính ôn hòa, từ đó hai người song tu có thể vững vàng ngày này qua ngày khác, ắt sẽ giúp ích.

Có điều đã đến mức này rồi, Thái Dần cũng chẳng muốn lừa mình dối người nữa. Nếu Phong Thiệu đã biết rõ Lữ Minh Tịnh tạo ra sát nghiệt bậc đó mà vẫn có thể thay hắn đổi trắng thành đen, thậm chí ôm sai lầm lên người mình chỉ vì muốn bảo vệ tính mạng của tên súc sinh kia… Từ đó ông đã biết chuyện mình muốn kén rể cho Thiệu nhi là nguyện vọng không bao giờ có thể thực hiện được. (Thực ra tác giả lúc thì viết tế, lúc thì viết tức: tức là lúc là kén rể lúc là kén dâu cho nên thôi mình cứ để chung là kén rể nha)

Sau khi Thái Dần đuổi đám người Phương Trường Tín đi thì chợt bắt gặp Lữ Minh Tịnh đang thu Trạm Lô kiếm biến dị vào, sát khí tỏa ra từ nó hầm hập không dứt, đủ thấy số vong hồn dưới kiếm nhiều đến mức nào. Trong lòng ông ngũ vị trộn lẫn, nhưng nghĩ lại chiếc nhẫn Thái A kia

đúng là được tháo xuống từ tay Thiệu Nhi nhà mình nên cuối cùng cũng bình phục lại được chút tâm tình.

Mà thôi, tên súc sinh này có thể sát phạt đến mức nào thì cuối cùng vẫn sẽ đối xử tốt với Thiệu nhi. Chỉ mong hắn có thể tốt với y dài lâu.

"Nếu ngươi đã đột phá được bí cảnh của Tư Quá phong thì ta đây cũng chẳng có gì để nói nữa. Chuyện đại điển hợp tịch, các ngươi hãy cùng thương nghị với Nguyên Cảnh đi." Thái Dần thở dài, tràn ngập cảm giác đồ đệ lớn rồi phải rời khỏi sư phụ. (Nếu mình không nhầm thì câu này của sư tôn tựa như gái lớn gả chồng vậy.)

Phong Bạch nghe thấy vậy, khuôn mặt đã hơi tươi cười càng trở nên sáng lạn, hắn nói: "Cảm tạ sư tổ tác thành!" Hắn xoay người nhìn về phía Phong Thiệu với ý muốn chia sẻ niềm vui nhưng Phong Thiệu lại chẳng nhìn hắn mà tiến lên một bước, nói: "Sư tôn, trong mười năm đồ nhi ở Tư Quá phong đã có nhiều lĩnh ngộ nên đang muốn bế quan để càng thêm hiểu một cách thấu đáo. Chuyện đại điển hợp tịch đợi đến khi đồ nhi xuất quan rồi bàn lại cũng không muộn."

Phong Bạch biến sắc, Thái Dần cũng cảm thấy hơi bất ngờ, ông nói: "Đại điển hợp tịch của tu giới ta cũng chẳng cần phải tam mai lục chứng* như ở thế gian, không hề mất nhiều thời gian…" Thấy thái độ của Phong Thiệu rất kiên quyết, mặc dù ông cảm thấy phiền muộn nhưng cũng chẳng nói thêm gì nữa, chỉ phẩy tay: "Mà thôi mà thôi, tự các ngươi giải quyết cho tốt, vi sư mặc kệ đấy." (Tam mai lục chứng: Là ba bà mai của đằng trai, đằng gái và ở giữa và sáu vật làm chứng là: một cái xô, một cái thước, một cây kéo, một cái cân thép, một cái gương và một cái bàn tính ở giữa trời đất)

Dù mặc kệ chuyện hợp tịch nhưng Thái Dần vẫn rất quan tâm đến ngọn nguồn chuyện bị trọng thương như lời Phong Thiệu nói

Phong Thiệu quay trở về Côn Luân, thứ nhất là vì chuyện hợp tịch, thứ hai là vì Huyết La trong cơ thể. Y vốn muốn hỏi ý kiến Thái Dần nhưng bây giờ khi ông hỏi thì y lại chỉ lắc đầu nói không có vấn đề gì.

Trải qua một trận phong ba vừa rồi, mặc dù nó đã kết thúc mà Thái Dần cũng chẳng nhiều lời, những sắc mặt của những sư đệ ở hiện trường thì không mấy tốt đẹp. Dù sao cũng là mấy ngàn mạng người, tu vi của Thái Dần cao nên khó tránh có phần coi thường người khác. Đây cũng là điều bình thường trong tu giới, cho nên những nhân tài như Từ Giác càng lại càng đáng quý hơn. Có điều những vị sư đệ này chỉ có tu vi rất tầm thường, khi nghe đến chuyện vơ vét nội đan và pháp khí tà môn, đặc biệt

là sau khi mọi chuyện đã được chứng thực thì sắc mặt của bọn họ đều lộ vẻ kinh hãi.

Dù sao Phong Thiệu cũng là Ma Tu, y không muốn sau nay vì Huyết La mà dẫn đến những lời đồn khác, mặc dù ở Côn Luân có rất nhiều người vẫn ủng hộ y nhưng phần ý tốt này đến một lúc nào đó cũng sẽ dần cạn kiệt. Bởi vậy y định để mọi thứ lắng dần rồi mới nói lại chuyện này, huống hồ cho dù có nói bây giờ thì cũng chưa chắc Thái Dần đã có cách cứu vãn.

Mà cho dù có cách cứu vãn, hiện giờ y đã không còn nhẫn Thái A có thể bảo vệ Nguyên Thần bất diệt nữa cho nên cũng không thể thoải mái mạo hiểm, động một chút là cứng rắn chống lại sự thôn phệ Nguyên Thần của Huyết La. Cho dù y biết không còn chiếc nhẫn đồng nghĩa với việc y sẽ không thể trừ tận gốc Huyết La, nhưng Phong Thiệu không hề hối hận.

Từ Giác là người ghét ác như thù, nếu y không tự tay tiêu hủy chiếc nhẫn trước mặt ông ta thì cho dù có mồm mép tép nhảy hơn nữa chắc chắn ông ta sẽ không để yên. Ngoài ra, bản thân Phong Thiệu cũng không muốn giữ lại thứ hung khí như chiếc nhẫn này.

Sau khi rời khỏi Hồng Mông phong, Phong Thiệu liền đi thẳng về phía động phủ của mình, Phong Bạch cũng theo sát phía sau. Hắn vốn muốn hỏi y vì sao lại lùi chuyện hợp tịch nhưng khi nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Phong Thiệu từ lúc đi khỏi chỗ của Thái Dần thì chợt trong lòng lại cảm thấy bất an. Có điều cũng chỉ là bất an mà thôi, dù sao tình huống hiện giờ cũng tốt đẹp hơn rất nhiều so với những gì hắn nghĩ.

Thúc thúc nói, cho dù hắn có trở thành Ma đầu thì y cũng sẽ không tránh ra.

Bởi vậy hắn biết thúc thúc sẽ không rời khỏi hắn. Bất kể hắn đã làm những gì.

Cho dù con lừa ngốc kia có tu vi cao còn biết được nhiều chuyện thì sao chứ, thúc thúc chỉ quan tâm một người duy nhất là hắn chứ chẳng phải con lừa trọc mồm đầy Thiên Đạo kia đâu.

Phong Bạch nở nụ cười, sát khí khiếp người giữa hai hàng lông mày cũng giảm bớt, dáng vẻ của hắn bây giờ trông chỉ như một nam tử trẻ tuổi tuấn lãng bình thường, thậm chí còn lộ ra một chút tính cách trẻ con ấm áp. Bởi vì tâm trạng rất tốt nên hắn không rối rắm chuyện hợp tịch nữa, giọng nói cũng mềm mại hơn nhiều: “Thúc thúc muốn bế quan trong động phủ của Côn Luân hay là đi tới chỗ ở Đại Hoang châu kia…”

Phong Thiệu chẳng thèm nhìn dáng vẻ ấm áp hiếm thấy của Phong Bạch, mãi đến đến khi Phong Bạch muốn kéo y thì y đã bước vào động phủ trước, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn hắn lấy một lần.

“Thúc thúc, mặc dù không còn nhẫn nhưng ngươi cũng đừng quá lo lắng. Nếu thấy Huyết La đói khát thì cứ hút của ta là được, đừng cố chịu đựng. Không còn chiếc nhẫn bảo vệ Nguyên Thần, Huyết La không tìm thấy huyết khí nhất định sẽ thôn phệ Nguyên Thần của thúc thúc… ”

Phong Bạch còn chưa dứt lời thì Phong Thiệu đã xoay người cắt ngang: “Mới hút một lần mà ngươi đã phải dưỡng thương mất năm, sáu năm thì làm sao đủ được?”

Phong Bạch bật thốt: “Tất nhiên không đủ, nhưng trong thế tục….” Lời vừa nói ra khỏi miệng thì hắn đã nhìn trộm thấy ánh mắt của Phong Thiệu chợt căng thẳng, nhưng chẳng kịp chuyển lời nữa rồi. Phong Thiệu nói nốt câu cho hắn: “Trong thế tục có hàng ngàn hàng vạn tu giả, huyết khí nhiều như vậy, đúng là rất đủ.”

Phong Bạch nhìn chằm chằm Phong Thiệu, Phong Thiệu cũng nhìn hắn chằm chằm.

Cuối cùng, Phong Bạch chợt thấy hoảng hốt, trong sự hoảng hốt còn kèm cả khó chịu, nhưng giọng nói lại mềm mại: “Nếu thúc thúc không thích, vậy ta…”

“Nhẫn Thái A cần tinh huyết nguyên phách mới có thể dùng được, cho nên vật ấy cần tiêu tốn một lượng rất lớn. Ta đã đeo nó hơn mười năm, có mấy lần Huyết la phát tác đều được nó khắc chế bảo vệ, mãi cho đến năm năm trước mới dùng hết.” Phong Thiệu ngắt lời đối phương, dừng một chút rồi lại lập tức hỏi: “Rốt cuộc đã hao tốn hết bao nhiêu tinh huyết nguyên phách? Ngoại trừ những người ở linh cảnh Nam Hoa thì mấy nghìn người của bốn tông môn ở Đại Hoang châu cũng là do ngươi làm ư?”

Lý trí của Phong Bạch mách bảo hắn phải liều chết phủ nhận nhưng chính hắn lại không muốn làm thế, hắn muốn bốc đồng nhìn thấy phản ứng của Phong Thiệu khi tiếp nhận con người chân thật của hắn. Giống như lúc đứng trên Hồng Mông phong, y tựa một con nhím luôn xù lông để bảo vệ hắn trước kẻ địch.

Hai suy nghĩ này chồng chéo lên nhau, vì thế hắn im lặng.

Phong Thiệu cũng trầm mặc hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Cho nên ngươi đã dùng tinh huyết nguyên phách của mấy nghìn người đó để rót vào nhẫn

Thái A.”

Đây không phải câu hỏi nên Phong Bạch cũng chẳng cần trả lời, nhưng khi hắn nhìn thấy sắc mặt của Phong Thiệu như vậy liền muốn kéo cánh tay của đối phương để ôm y vào lòng, không ngờ lại nhận được một cái tát bỏng rát.

“Súc sinh.”

Phong Bạch từng bị y gọi là súc sinh rất nhiều lần, nhưng chưa có lần nào lại dùng giọng điệu như vậy. Ánh mắt Phong Thiệu nhìn hắn tựa như hắn chẳng phải con người mà chỉ là một con súc sinh.

Phong Bạch kinh ngạc đến ngừng thở: “Thúc thúc…”

Phong Thiệu chợt nở nụ cười trong câm lặng, cười đến run rẩy cả người, đến độ chẳng hít thở nổi mà có thể hôn mê bất cứ lúc nào. Y cười một lúc lâu mới dừng lại rồi lau mặt mình: “Tự ngươi muốn làm súc sinh, hà cớ gì cũng bắt ta phải làm súc sinh với ngươi?”

Y nhìn thẳng Phong Bạch, giọng nói bén nhọn: “Nếu ta muốn trở thành một kẻ giết hàng trăm hàng ngàn người thì lúc trước cần gì phải hao tốn biết bao nhiêu tâm cơ để tìm kiếm Thất Tinh Linh Nhĩ? Tại sao ta không tu luyện toàn bộ Ma công trong tâm chú Tế Luyện Tâm? Tại sao ta không cảm thấy mừng rỡ như điên khi có được Huyết La? Bởi vì ta không muốn trở thành một kẻ như vậy! Ta là người chứ nào phải súc sinh, ta không muốn bị chúng khống chế, ta không muốn sống một cuộc sống chỉ toàn giết người và giết người. Tự ta có cách sống của chính mình!”

“Thúc thúc.” Phong Bạch chẳng biết phải nói gì, chỉ gọi y mấy tiếng rồi muốn ôm lấy y.

Phong Thiệu hơi thở dốc, giọng nói cũng nhẹ đi một chút: “Phong Bạch, ta thực sự không biết ngươi. Ta không rõ trong mắt ngươi mạng người là thứ gì? Nào phải một, hai mà là tận mấy ngàn! Ngươi giết đến bình tĩnh như vậy, ngươi giết mà chẳng hề thấy chột dạ, hơn nữa ngươi vẫn còn muốn giết tiếp. Ngươi muốn để cả đời này của ta phải sống phụ thuộc vào máu thịt của người khác ư? Ngươi có từng hỏi ta rằng liệu ta có muốn nhìn thấy ngươi làm vậy hay không?”

“Nếu thúc thúc không muốn, vậy ta sẽ không giết nữa.” Phong Bạch nóng nảy. Hắn nâng mặt Phong Thiệu, mà ánh mắt đối phương nhìn hắn tựa như đang nhìn một kẻ xa lạ y chẳng quen biết. Ánh mắt ấy làm hắn đau đớn, đau đến độ khiến hắn nóng nảy và điên cuồng phát rồ.

Phong Thiệu nói: “Năm đó chính ngươi cũng đã nói chuyện thương vong trong linh cảnh Nam Hoa không liên quan gì đến mình, thực tế thì sao?”

Sắc mặt của Phong Bạch phát lạnh, Phong Thiệu nhìn hắn: “Ta nhìn ngươi lớn lên từng ngày. Đáng ra ngươi không nên là một kẻ chẳng từ thủ đoạn, thô bạo khát máu như vậy. Song tu hợp tịch quan trọng việc phải có cùng chung chí hướng, ta nghĩ chúng ta…”

Phong Bạch cảm thấy trầm xuống, hắn biết Phong Thiệu muốn nói gì, y muốn ruồng bỏ mình! Y căm ghét mình! Hắn rất sợ Phong Thiệu nói ra điều làm hắn muốn bóp chết lời của đối phương, vì thế vội vã cắt ngang: “Ta chính là loại người này!”

“Ta chính là kẻ không từ thủ đoạn, thô bạo khát máu, thế thì sao nào? Chỉ cần giữ cho ngươi sống sót, ta có thể giết hết toàn bộ Cửu Châu!” Phong Bạch đè bả vai của Phong Thiệu, càng vội vã thì lại càng nóng nảy phẫn nộ: “Thúc thúc quên rồi à, chính ngươi đã từng thề là cho dù ta làm bất cứ điều gì thì ngươi cũng đều sẽ nhận, tâm ý của ngươi sẽ không thay đổi!”

Hắn nhắc đến lời thề càng làm Phong Thiệu cảm thấy bản thân bị đùa bỡn như một con khỉ ngu ngốc, vì thế lửa giận lại bùng lên. Y cười lạnh một tiếng: “Lúc ấy ngươi đã tính kế sẵn rồi đúng không? Thế nhưng lời thề của ta chỉ dành cho con người chứ chẳng phải cho súc sinh, với một con súc sinh thì làm gì có cái gọi là tâm y, súc sinh sẽ cảm nhận được ư? Súc sinh vốn là thứ chẳng hề có nhân tính!”

Phong Bạch cảm thấy lời y nói vô cùng chói tai, sắc mặt cũng chợt thay đổi, hắn hung tợn ép Phong Thiệu xuống dưới thân: “Ta là súc sinh nhưng thúc thúc sống sót nhờ vào mấy ngàn mạng người cũng là súc sinh thôi. Hai chúng ta cùng là súc sinh, quả thật rất xứng đôi!” Hai bàn tay của hắn lập tức hóa thành móng vuốt với sức lực không giống bình thường, dường như đã mất đi sự kiềm chế.

“Ngươi cút đi –” Lúc trước Phong Thiệu còn cảm thấy ngũ vị tạp giao, nhiều lần cố gắng kìm nén lửa giận nhưng lúc này đã hoàn toàn bị nó thiêu cháy đến độ y lập tức muốn rút Xích Viêm kiếm ra băm. Thế nhưng trên môi y chợt nóng lên, bị chặn đến độ chẳng nói được điều gì.

“Ngươi là của ta!” Phong Bạch gầm nhẹ. Hắn không muốn nghe Phong Thiệu nói chuyện nữa, hắn hận không thể nuốt sạch cả người y vào trong bụng mình. Thúc thúc chưa từng nặng lời với hắn bao giờ cho nên dù chỉ một câu thôi hắn cũng chẳng thể lọt tai nổi, về sau càng không muốn nghe.

Phong Thiệu không tránh thoát được móng vuốt thú nhưng cánh tay phải của y đã được Vu Thanh trùng cường hóa cho nên cũng có sức hơn. Vào lúc một móng vuốt của Phong Bạch bắt đầu vuốt ve lung tung trên người y thì Phong Thiệu cũng hung hăng vung tay phải lên khiến cho hắn phải thả tay ra, đồng thời Xích Viêm kiếm cũng xuất hiện trên tay y. Phong Thiệu nhấc kiếm chém về phía Phong Bạch đang ở hình dạng nửa người nửa thú, cuối cùng hai người cũng thực sự động thủ.

Lúc này Phong Thiệu đã hoàn toàn quên mất quy cử không dùng võ ở bên trong động phủ mà mình từng đặt ra. Y gần như dùng hết toàn bộ sức lực của mình để chém Phong Bạch đến da bong thịt tróc, suýt nữa thì chặt đứt mất một chân của hắn. Có điều ngay cả như vậy thì y cũng chẳng thể đánh bại được đối phương, động phủ rơi vỡ ngổn ngang nhưng bản thân y thì không thiếu tay thiếu chân. Tuy nhiên thứ càng khiến y cảm thấy điên tiết là đối phương lại dùng thừng Trói Tiên để khóa y lại rồi treo đung đưa trên cây.

“Thả ta ra.”

“Ngươi thề đi, thề rằng ngươi chắc chắn sẽ không rời khỏi ta.”

Phong Thiệu cười lạnh “Ta cứ thề như vậy, ngươi có tin không?”

“Đúng vậy, thúc thúc thích lừa gạt người ta nhất.”

“Không dám, còn chẳng bằng một phần ngươi lừa gạt ta đâu.”

Phong Bạch sửng sốt, dáng vẻ hung ác tột cùng bỗng nhiên rút đi. Hắn vùi đầu vào hõm cổ của Phong Thiệu, giọng nói phiếm mùi đáng thương: “Thúc thúc, đừng rời khỏi ta, người đã đồng ý rồi mà.” Hắn cứ nói liên miên không dứt.

Phong Thiệu chẳng đáp lại. Y nhớ về con súc sinh bé nhỏ năm đó, chẳng rõ vì sao khi Phong Bạch lớn lên lại biến thành dáng vẻ này. Y không diễn tả nổi tâm trạng hiện giờ của mình, tóm lại chẳng hề muốn dỗ dành hắn, vì thế giọng nói càng ngày càng lạnh lẽo: “Ta nói lại lần nữa, thả ta ra.”

Phong Bạch thấy lời cầu xin của mình bị ngâm nước nóng thì thật sự thẹn quá hóa thành giận, trong lòng hắn lập tức bùng lên một ngọn lửa tà. Hắn không thả y ra, trên mặt cũng khôi phục biểu cảm băng lãnh mà cười nhạo nói: “Thúc thúc quên à, súc sinh thì đâu có nghe hiểu được tiếng người.” Dường như vì để phối hợp với những lời nói này, sương mù lập tức cuộn trào, sau khi tản đi thì chỉ còn lại một con súc sinh thật

lớn đứng ở đó. Mắt vàng của con thú đầy âm trầm, nó tham lam nhìn Phong Thiệu áo manh quần rách đang bị buộc trên cây rồi xông đến.

Phong Thiệu không ngờ hắn lại dám súc sinh đến mức này, lửa giận lập tức ùa lên nhưng lại chẳng thể ra tay phản kháng được, chỉ đành lớn tiếng quát mắng. Có điều dường như người này đã hoàn toàn biến thành một con súc sinh chân chính, chẳng hề nghe hiểu tiếng người, cái lưỡi phấn hồng lập tức liếm lên thân thể xích lõa của y.

Mãi cho đến khi đuôi hổ của con súc sinh này phất qua đùi y, sâu cạn xâm nhập vào thì Phong Thiệu mới biết đúng là hắn muốn dùng dáng vẻ này để cưỡng ép y, sắc mặt của y chợt trắng bệch!

“Mau cút đi! Nếu ngươi dám dùng dáng vẻ này để thượng ta thì nhất định ta sẽ phế ngươi!” Lúc Phong Thiệu nói như vậy thì đã cảm thấy vừa tức vừa sợ. Lần trước dù đã chuẩn bị kĩ càng mười phần như vậy mà lúc xong việc y còn có nửa cái mạng, bây giờ súc sinh này dùng hoàn toàn thủ đoạn của một con súc sinh chân chính, ra tay cũng không hề ôn hòa dịu dàng như trước khiến cho y vừa phẫn nộ vừa sợ hãi.

Phong Thiệu cố gắng muốn thoát khỏi thừng Trói Tiên nhưng vừa nãy y đã dùng hết toàn bộ sức lực để đấu pháp với Phong Bạch, linh khí dự trữ chẳng còn bao nhiêu nên căn bản là không thoát ra nổi. Còn con súc sinh này là thánh thú cấp năm, cho dù lúc trước sắc thân bị trọng thương, hình thái Bạch Hổ của hắn cũng thương tích khắp nơi nhưng chẳng thấy nó lộ ra chút mệt mỏi nào. Sau khi nó khám phá khắp cả người Phong Thiệu từ trên xuống dưới xong thì lập tức dán thứ nóng bỏng vào giữa đùi của đối phương.

Bị hung khí như vậy chạm vào, Phong Thiệu đang ở thế hạ phong gần như theo bản năng không muốn phải ăn trái đắng này, nhưng nếu muốn y chịu thua dỗ ngọt đối phương thì y lại không thốt nên lời. Xưa nay y là người rất biết thức thời nhưng giờ khắc này lại không thể nghe theo lý trí được.

Y thật sự nóng giận một phần vì Phong Bạch làm việc quá tàn bạo, phần còn lại là do trong lòng cảm thấy nôn nóng, phiền muộn vì cảnh được tiên đoán mà mình đã từng nhìn thấy. Y sợ nếu Phong Bạch cứ tiếp tục như vậy thì điều tiên đoán sẽ trở thành sự thật! Cho nên y hận súc sinh này cứ thích tự làm theo ý mình, hận súc sinh này giết người lung tung bừa bãi, lại càng hận súc sinh này không hề biết hối cải tỉnh táo lại, chỉ tự cho mình là đúng, còn dám cưỡng ép y! Rốt cuộc hắn coi y là thứ gì?

“Đừng tới đây! Cút!”

Phong Thiệu cố gắng chống đỡ nhưng Bạch Hổ đã đưa lưỡi xâm nhập vào trong với ý đồ dùng nước bọt để làm ướt miệng huyệt. Sự ướt át mềm mại thình lình ập tới khiến cho đùi y run rẩy, chỉ trong vài hơi thở mà súc sinh kia đã nắm được trọng điểm, dùng sức đâm vào. Cùng lúc ấy Phong Thiệu đau đến mức phải ngửa đầu thét lên một tiếng kêu ngắn ngủi đầy thảm thiết.

Tác giả có lời muốn nói:※ Coi như là một cửa cuối cùng trong tình cảm của hai người đi, chắc sẽ có phần rối rắm, chút máu chó, chiều ngang của thời gian cũng rất lớn.

※ Chữ tu tiên năm này tháng nọ đã có chỗ để dùng rồi o[*////▽////*]q

------oOo------

Chương 132

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vào lúc thư giãn sau cao trào, khi nhìn thấy trong bạch dịch phiếm cả màu đỏ thì Phong Bạch cũng lập tức tỉnh táo lại, tỉnh táo rồi còn thấy hối hận.

Người nam nhân ở dưới thân là thúc thúc của hắn, tại sao hắn có thể trút hết oán khí, vẫn nộ, đau xót, khổ sở lên người y như vậy?

Không, không phải hắn đang trút giận, chỉ là hắn không muốn để thúc thúc rời khỏi mình mà thôi.

Khuôn mặt của Phong Thiệu có mấy vết bầm, khắp người y bị ghìm đến thâm tím càng nổi bật trên làn da trắng nõn, khiến cho người ta nhìn thấy mà phát hoảng. Còn cả vết cào của vuốt thú, đặc biệt là màu máu đỏ thẫm ở giữa hai chân y khiến cho y trông rách nát đến thảm thương.

Phong Bạch không dám tin tất cả những điều này là do hắn làm, hắn căm ghét dáng vẻ súc sinh này của mình — Kẻ làm thúc thúc tổn thương là một con súc sinh chứ nào phải hắn đâu. Đúng vậy. Cho nên hắn biến trở lại hình người, tựa như đang nỗ lực thuyết phục bản thân rằng con súc sinh điên cuồng thô bạo kia chẳng liên quan gì đến hắn.

Hắn đốt nóng hồ nước ở trong động phủ rồi ôm Phong Thiệu đi vào để lau rửa thân thể. Sau đó dịu dàng bôi thuốc cho y, cởi bỏ thừng Trói Tiên rồi ôm Phong Thiệu đang trận trụi vào lồng ngực mình. Phong Thiệu đã

ngất đi rồi nên không hề giãy dụa, càng chẳng nói nặng lời với hắn, cũng không rời khỏi hắn, vì thế trong lòng hắn lập tức cảm thấy thật yên ổn. Phong Bạch bắt đầu suy nghĩ cẩn thận — Nếu thúc thúc thật sự muốn rời đi thì lúc trước sẽ không đứng chặn trước mặt con lừa trọc kia để bảo vệ mạng cho hắn!

Hắn thật ngu ngốc, rõ ràng biết thúc thúc luôn mạnh miệng nhưng mềm lòng!

Phong Bạch vui sướng ngất ngây, triền triền miên miên mổ nhẹ lên đôi môi trắng bệch của Phong Thiệu, không kìm được mà nói: "Thật xin lỗi… Thật xin lỗi, thúc thúc. Là do ta sai, đáng nhẽ ta phải biết ngươi sẽ không rời khỏi ta. Ngươi sẽ không bỏ được ta. Vì ta mà ngươi còn dám đánh cả con lừa ngốc kia, cứ như chẳng cần mạng nữa. Nhưng lúc ấy ta sợ lắm, ta rất sợ ông ta sẽ đánh chết ngươi, nếu như thế nhất định ta sẽ để toàn bộ Bồ Đề tự phải chôn cùng!"

"Thúc thúc cứ thích nói một đằng làm một nẻo, chẳng chịu nói thật gì cả nên đừng trách ta tưởng thật, Không, là tại ta ngu ngốc. Tại sao ta có thể nghi ngờ tâm ý thúc thúc dành cho ta cơ chứ. Ta biết chẳng qua là do thúc thúc đang tức giận thôi, đợi thúc thúc tỉnh rồi, ngươi muốn trách phạt thế nào thì phạt như thế ấy, có được không?" Phong Bạch chỉnh lại tóc của đối phương một cách yêu thương, sau đó lại tham thức kiểm tra cho Phong Thiệu, chỉ sợ con súc sinh kia không những làm tổn thương sắc thân mà còn cả nơi khác của y.

Sau khi cảm nhận một lúc, Phong Bạch không khỏi nhíu mày. Thần thức của hắn rất rộng lớn, cũng được hắn khống chế một cách thuần thục nên chẳng mất bao lâu đã có thể cảm nhẫn rõ Huyết La trong cơ thể đối phương đang bắt đầu sống dậy. Mặc dù mới chỉ hơi phập phồng nhưng chắc chắn mấy ngày nữa sẽ bắt đầu phát tác.

Dường như Phong Thiệu cũng cảm giác được, đôi mắt đang khép kín của y khẽ rung động một chút.

Phong Bạch vuốt ve gương mặt của Phong Thiệu. Hắn định dùng huyết khí của mình để đút cho Huyết La, tránh khi nó phát tác sẽ tổn thương đến Nguyên Thần của y. Bây giờ không còn nhẫn Thái A bảo vệ nữa, Nguyên Thần của y sẽ trở nên vô cùng yếu ớt trước sự tấn công của Huyết La. Thế nhưng hắn lại không thể đút được, Huyết La đã từng nếm máu của y một lần nên hình như đã nhớ kỹ mùi vị này, nó không muốn ăn lại lần thứ hai, ngay cả khi Phong Bạch ân cần chủ động hiến dâng thì nó vẫn chẳng mảy may động đậy chút nào.

Không thể thế được. Phong Bạch ôm y vào bên trong động phủ còn mình thì đi ra ngoài Côn Luân thử tìm vài tên tu giả xui xẻo. Mặc dù biết Phong Thiệu không thích hấp thu huyết khí của người khác nhưng so với việc y có thích hay không, hắn càng phải đặt tính mạng của y lên trên hết.

Dù Phong Bạch đã cố giành giật từng giây nhưng sau khi góp nhặt được vài bình ngọc rồi trở về động phủ ở Côn Luân, rốt cuộc hắn đã không còn thấy bóng dáng của Phong Thiệu đâu nữa.

Thúc thúc đi rồi.

Vốn đã bình tĩnh phần nào nhưng giờ phút này Phong Bạch lại bắt đầu cảm thấy nóng nảy, bình ngọc được hắn nắm trong tay rung lên ầm ầm tựa như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào. Cuối cùng hắn vẫn khống chế được. Con súc sinh kia đã làm thúc thúc bị thương nên thúc thúc tức giận cũng là điều khó tránh khỏi. Đợi khi hắn tìm thấy thúc thúc, hắn sẽ cố gắng giải thích cho y hiểu, sau đó mặc cho y thích đánh thì đánh thích chửi thì chửi, kể cả chặt hắn cũng được… Cứ như vậy là được rồi.

Việc cấp bách bây giờ là phải tìm được Phong Thiệu. Phong Bạch liếc nhìn bình ngọc trong tay mình, đôi mắt vàng của hắn tràn đầy nôn nóng, vội vàng ngự kiếm bay đi.

Phong Bạch cho rằng Phong Thiệu lùi lại chuyện hợp tịch là vì muốn bế quan, vậy nên nếu y không có trong động phủ Côn Luân thì sẽ trở về động phủ ở Đại Hoang Châu. Hắn không hề suy nghĩ việc Phong Thiệu nói muốn bế quan có phải là lí do thoái thác không, hắn chỉ biết là mình và thúc thúc có tình cảm sâu đậm như vậy, khó khăn lắm mới có thể hợp tịch được. Cho nên chắc thúc thúc cũng không muốn kéo dài đâu.

Vì thế Phong Bạch đi thẳng về Đại Hoang châu, đồng thời cũng đi sai hướng.

Tất nhiên Phong Thiệu không về Đại Hoang châu, thực tế y còn chẳng kịp đi nơi nào cả. Đây là lần đầu tiên y cảm thấy vừa phẫn nộ lại vừa sợ hãi đến vậy, sự sợ hãi vượt xa cả sự tức giận, thế nên khi y nhìn thấy Phong Bạch đi ra ngoài liền không hề do dự mà bỏ chạy. Thậm chí còn quên mất động phủ đó vốn là của mình.

Y không dám nghĩ lại chuyện mình đã bị tên súc sinh kia cưỡng bức như thế nào, chỉ cần nghĩ đến thôi là y sẽ không kìm được muốn giết chết cái tên chẳng bằng heo chó đó. Thực ra lúc y vừa tỉnh lại đã muốn ra tay luôn rồi, cũng đã tụ Ma khí trên đầu ngón tay. Lúc ấy y vừa cảm thấy

phẫn hận, vừa thấy xấu hổ vì đã chịu nhục… Thế nhưng khi đối phương truyền huyết khí của mình vào trong cơ thể y, sát niệm của Phong Thiệu bỗng chốc liền tiêu tan.

Tên súc sinh này… Tên súc sinh này!

Phong Thiệu lại mềm lòng. Y không ngoan độc được như Phong Bạch nên cũng chẳng thể ra tay dạy dỗ hắn một cách tàn nhẫn. Phong Bạch khiến y cảm thấy đáng sợ, tên súc sinh đó phát điên rồi. Y không muốn bị tra tấn như vậy nữa, nhưng y cũng không phải là đối thủ của Phong Bạch, cả thực lực và tâm tính đều chẳng so được với hắn. Nên cuối cùng y chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Phong Thiệu ngẫm lại cũng thấy khinh thường chính mình, nhưng chẳng còn cách nào khác. Y từng có rất nhiều cách để đối phó với Tiểu Bạch, sau này lại dần dần dùn túng, bị hắn đùa bỡn xoay vòng vòng, thậm chí từ thế chủ động trở thành bị động, cuối cùng thực sự phải ăn trái đắng.

Có điều Phong Thiệu lập tức chẳng còn tâm trạng để cáu giận, phẫn uất nữa, bởi vì Huyết La trong cơ thể y đã bắt đầu đói bụng. Không còn chiếc nhẫn bảo vệ áp chế, Huyết La đói khát liền trực tiếp ràng buộc lên Nguyên Thần của y. Đang ngự kiếm bay giữa không trung thì y chợt cảm thấy tâm thần không yên, cũng không vận được sức mạnh nữa.

Để tránh việc sơ sẩy không để ý rớt từ trên trời xuống thành một cái bánh thịt nát, Phong Thiệu chỉ đành cuốc bộ.

Nơi y đáp xuống là một thôn trang của người phàm, khói bếp lượn lờ để lộ ra cảnh tượng vô cùng thanh bình. Bởi vì Huyết La vừa mới bắt đầu phát tác nên Phong Thiệu vẫn tạm khống chế được, lúc rơi xuống mặc dù không đến mức chật vật nhưng lại chẳng kịp để ý phía dưới, một đám nhỏ trong thôn trang nhìn thấy vậy thì thi nhau hô to “Tiên nhân hạ phàm kìa”.

Phong Thiệu vốn định tìm một nơi yên tĩnh để tính toán những chuyện tiếp theo nhưng y lại bị một đứa trẻ trong đám ấy ngăn lại. Nó cúng bái y đầy thành kính rồi cầu xin với vẻ tội nghiệp, xin y hãy cứu lấy cha mẹ nó.

Đứa nhỏ này mới chỉ bảy, tám tuổi, nó đau khổ van nài: “Tiên Quân, cầu xin người. Cha mẹ con đều bị yêu thú Sơn Khai làm hại, đại phu nói bệnh này không cứu nổi nữa, nhưng ngài là tiên quân, nhất định ngài có cách cứu cha mẹ con!”

Phong Thiệu vốn định không đồng ý bởi vì bản thân y đã là Nê Bồ Tát qua sông rồi. Có điều y lại chẳng biết phải làm gì khi thấy một đứa nhỏ khóc lóc cầu xin mình như vậy, sau đó hết nhóm này đến nhóm khác cũng nối tiếp ngăn cản y rồi khóc lóc cầu xin khiến phải mủi lòng. Y không phải người hiền lành lương thiện, nhưng nghĩ đến nguyên nhân mình có thể sống lâu như vậy thì cũng thấy hơi chột dạ.

Đằng nào trong thời gian ngắn y cũng chẳng thể giải quyết được nan đề Huyết La này, lại không biết còn có thể kéo dài trong bao lâu, thôi thì cứu giúp đám người phàm này một tay, xem như tạo thiện nghiệp đi.

Lần giúp này giúp liền mấy ngày mà Phong Thiệu vẫn chưa thể dừng lại. Mặc dù Sơn Khai chỉ là yêu thú cấp hai nhưng nó có thể tạo ra ôn dịch như bệnh sốt rét.

Vài ngày trước y đã tham thức cho những thôn dân trong làng bị yêu thú gây thương tích, mặc dù không có y thuật và tu hành cũng chẳng phải là cách để chữa bệnh, nhưng dù sao y cũng có tu vi Kim Đan viên mãn, chỉ còn cách Kết Anh trong gang tấc, vì thế vẫn có thể dùng linh lực để bảo vệ sắc thân của phàm nhân. Dù trong túi gấm của y không còn nhiều linh thạch nhưng vẫn sót lại một ít linh dược cấp thấp, nhất là một số đan dược sơ cấp được Hà Loan luyện chế lúc trước. Phong Thiệu phân phát hết những thứ này cho thôn dân để họ tự chữa bệnh.

Nếu chỉ cứu người bị thương thì sẽ là trị ngọn mà không phải trị gốc, cho nên mấy ngày sau Phong Thiệu liền giết hết đám Sơn Khai đang chiếm cứ ở mấy đỉnh núi gần đó. Vốn y còn muốn giết hết toàn bộ lũ yêu thú ở xung quanh nhưng cuối cùng vẫn lực bất tòng tâm, hiện giờ Huyết La đã phát tác đến bảy tám phần, y bắt đầu không thể áp chế được sự thèm khát huyết khí do Huyết La đòi hỏi — Thậm chí Phong Thiệu còn cảm giác Nguyên Thần của mình đau giật từng cơn.

Tuy nhiên y chẳng có cách nào cả, dù mấy ngày này bận rộn cũng không khiến y quên đi mối họa này của mình. Y đã cố gắng vật lộn suy nghĩ đủ kiểu nhưng vẫn không thể tìm ra cách giải quyết, dường như trong nguyên tác không hề có chút dấu vết nào. Cũng đúng thôi, nếu Thanh Thành tôn giả có cách giải quyết thì còn cần giết nhiều người như thế ư? Mà ngay cả khi như vậy thì chắc gì gã đã còn một Nguyên Thần hoàn chỉnh? Liệu Thanh Thành tôn giả ở khoảnh khắc cuối cùng đó có phải là người ban đầu hay không, chẳng ai biết được.

Thậm chí Phong Thiệu đã xuy xét đến việc đoạt xá, nhưng cuối cùng vẫn buông tha chủ ý này. Một phần vì mỗi tu giả chỉ có một cơ hội đoạt xá,

hơn nữa phải phụ thuộc vào thiên thời địa lợi nhân hòa, tính phiêu lưu cực kì cao, chỉ cần hơi không cẩn thật là sẽ tan thành mây khói, mất nhiều hơn được. Thứ hai là muốn tìm người có cùng Ngũ Hành, sắc thân không xung khắc Lưỡng Nghi rất khó, y không có thời gian và tinh lực để làm việc này, nếu cứu tùy tiện đoạt xá thì tỉ lệ thành công rất thấp. Nếu chưa đến mức sơn cùng thủy tận thì y sẽ không mạo hiểm như vậy.

Những cơn đau quặn thắn khiến cho y muốn hồn bay phách tán, lúc ra tay cũng chậm chạp hơn bảy phần, đám Sơn Khai thấy có chỗ trống liền chen chúc nhau nhào đến cắn y. Mà Phong Thiệu lúc này đừng nói đến việc nâng kiếm đỡ, cho dù chỉ đứng thôi cũng còn không vững. Y không thể ngưng tụ được linh khí nên muốn dựng lên ma giáp để chống đỡ lại bầy yêu thú và cơn độc phát tác…

Keng! Keng!

Tiếng kim loại và chạm với đá vang lên trong không gian, bảy tám con Sơn Khai đứng cách Phong Thiệu một thước đều bị nổ đến độ máu thịt bay tứ tung, nhìn kỹ lại thì ra là một đạo uy áp có hình dáng của chuỗi tràng hạt.

“Thiệu nhi?”

Thần Thức của Phong Thiệu đã mất khống chế, y miễn cưỡng lắm mới có thể đứng thẳng được, khi nâng mắt nhìn thì chợt thấy một đoạn áo tăng và cả mùi máu tươi nồng nàn.

Sau khi Từ Giác đưa Huệ Tịch rời khỏi Côn Luân, vốn họ định trở về Bồ Đề tự nhưng khi đi về phía nam qua Tây Hòa châu lại phát hiện tòa thành này đang bị ôn dịch hoành hành, yêu thú tàn sát bừa bãi, vì thế quyết định dừng chân ở đây để giải quyết những thứ này. Từ Giác không ngờ sẽ gặp được Phong Thiệu ở một đỉnh núi nơi thâm sơn cùng cốc như thế này, còn là một Phong Thiệu chật vật như thế.

Máu…

Tầm mắt của Phong Thiệu đã trở nên mơ hồ, mấy ngày liền y phải đè nén những cơn thèm khát, lúc này chợt bị tập kích bất ngờ khiến y mất đi khống chế. Khi vật chứa huyết khí kia vừa đến gần thì y đã tự sinh ra sức mạnh, giống như lang sói bổ nhào vào con mồi mình thèm muốn đã lâu.

Lúc đầu Từ Giác còn tưởng y bị thương nhưng khi thấy tình hình như vậy thì cũng biết Phong Thiệu đang không ổn. Đôi mắt thanh tú của Phong Thiệu lúc này đỏ ngầu đến ghê người, tuấn nhan cũng lộ vẻ dữ tợn, rõ ràng đây chẳng phải là dáng vẻ của một người bình thường!

Từ Giác nhíu mày, một tay ngăn y lại, một tay nhanh chóng đưa linh khí pháp chú xâm nhập vào trong mi tâm của Phong thiệu. Bởi vì cân nhắc chuyện Phong Thiệu là Ma tu nên dòng linh khí pháp chú này của ông cũng không mạnh, dù sao pháp chú của Thiện tu cũng là khắc tinh của Ma tu. Thế nhưng mức độ đó vẫn chưa thể khống chế được đối phương, Phong Thiệu bắt đầu giãy dụa, y nhìn Từ Giác bằng một ánh mắt vô cùng tham lam và sốt ruột.

Có điều dù Phong Thiệu đang bị Huyết La làm cho điên cuồng nhưng cũng chẳng phải đối thủ của Từ Giác, chỉ là Từ Giác không muốn giải quyết y nên không thể cho y một nhát, đành phải không ngừng gia tăng thêm pháp chú. Theo từng dòng linh khí xâm nhập vào, Phong Thiệu vốn đã mơ hồ chỉ biết làm theo bản năng cũng bị pháp chú tra tấn đến run rẩy, sắc mặt của y trắng bệch càng làm nổi bật đôi mắt đỏ rực đầy quỷ dị.

Từ Giác cũng sợ y bị pháp chú của mình tra tấn đến chết nhưng lại không thể dừng tay được, không ngờ linh khí pháp chú tinh thuần đã giúp Phong Thiệu khôi phục lại một chút tỉnh táo. Điều này cũng không khó giải thích, từ xưa đến nay Thiện tu và Phật pháp luôn là khắc tinh của đám yêu ma quỷ quái, chẳng phải Huyết La cũng là yêu thú đó thôi. Bởi vậy dù Phong Thiệu bị pháp chú làm cho Nguyên Thần đau đớn, ma khí trong Đan Điền không ngừng sôi trào nhưng y vẫn dùng chút lý trí cuối cùng để cầu xin Từ Giác đừng dừng lại.

Một khi dừng lại, Phong Thiệu chắc chắn sẽ không thể khống chế được phải cắn nuốt người khác, cho dù không cắn nuốt được Từ Giác thì vẫn dư sức cắn nuốt tuổi tăng đi cùng ông ta, có thể hút cho đối phương đạo tiêu thần diệt trong chớp mắt.

Với tu vi của Từ Giác, nếu ông chẳng thèm để ý việc liệu Phong Thiệu có bị tổn thương hay không thì đã lập tức đưa linh khí nhập chú vào bên trong khiến Huyết La tạm thời không thể kiêu ngạo được. Mà Phong Thiệu cũng sẽ phải trả một cái giá rất đắt, ma khí trong Đan Điền của y đã bị thiêu đốt chẳng còn xót lại bao nhiêu, chỉ cần thêm một chút nữa là ngay cả pháp hạt của y cũng sẽ bị vị Phản Hư chân quân này đốt sạch. Có thể thấy rõ sự chênh lệch tu vi lớn đến mức nào.

Tuy nhiên chẳng có kẻ nào lại đi chịu chết một cách ngu ngốc như vậy.

Thế nhưng Phong Thiệu không chết. Sau khi lấy lại được quyền khống chế từ Huyết La thì y vẫn sống, mặc dù tác dụng phụ là y gần như không thể sử dụng được linh lực. Dù linh lực không hề bị hao tổn nhưng đan điền của y đã phải chịu dày vò, bị phân tán tứ phía nên khó có thể ngưng

tụ trong thời gian ngắn. Nói cách khác là thực lực hiện giờ của y không khác với một tu giả Luyện Khí kỳ, thậm chí còn suy yếu hơn.

Dù là tạm thời nhưng Phong Thiệu vẫn mong thứ tạm thời này có thể kéo dài một chút.

Dường như Từ Giác cũng nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng y, ông nói với vẻ bình tĩnh: "Với sự chênh lệch tu vi giữa ta và ngươi thì pháp chú này chỉ duy trì nhiều nhất là mười ngày thôi. Đây không phải biện pháp lâu dài, những lúc thế này ngươi sẽ không thể dùng được linh lực, hơn nữa Ma khí cũng không ngừng bị xói mòn, cuối cùng vẫn sẽ tổn hại đến đạo cơ của ngươi." Ông ta ngừng lại một chút rồi nhìn về phía Phong Thiệu: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Đa tạ sư thúc cứu giúp, việc này nói ra thì dài."

Lúc này đã tỉnh táo lại rồi nên khi Phong Thiệu đối diện với Từ Giác chợt thấy hơi xấu hổ, nhận được sự giúp đỡ của ông lại càng cảm thấy xấu hổ hơn. Cũng may y mặt dày nên chưa đến mức không nói rõ được mọi chuyện, đã đến nước này rồi thì không cần thiết phải giấu diếm Từ Giác nữa. Huống chi nhờ pháp chú cao thâm của đối phương mới có thể áp chế được Huyết La điên cuồng, chuyện này vô cùng quan trọng với một người vẫn chưa tìm ra được giải pháp như Phong Thiệu. Vì thế y kể lại một cách mơ hồ.

------oOo------

Chương 133

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi màn khôi hài trên Hư Vô phong kết thúc, Phiêu Miểu tông tổn thất cùng lúc cả tông chủ và thiếu tông, lại thêm lúc trước trưởng lão Bích Ngọc đã ngã xuống nên càng thêm kết thù chuốc oán với Côn Luân, cùng lúc bị mấy đả kích nặng nề khiến Phiêu Miểu tông lập tức rung chuyển.

Quần long không thể mất đầu, căn cứ theo tông quy thì người nhận vị trí tông chủ tiếp theo phải là những sư tỷ muội nội môn cùng lứa với Bích Thục.

Phần lớn những người này đều đã Kết Anh, nếu chưa Kết Anh thì cũng bởi vì thọ tẫn mà ngã xuống, hiện giờ lại mất thêm hai vị Nguyên Anh

chân nhân là Bích Thục và Bích Ngọc, cuối cùng lứa này chỉ còn sót lại Bích Lạc, Bích Ba. Năm đó Bích Lạc bị Đan Thanh nhập ma gây thương tổn, đến nay vẫn chưa rõ sống chết, mà Bích Ba thì đã hợp tịch với Phục Dương tử của Bão Phác tông.

Dưới tình huống như vậy, chiếc ghế tông chủ khiến mọi người phải xôn xao.

Bích Thục chỉ có một đệ tử thân truyền là Đan Thanh nhưng Bích Ngọc trưởng lão lại có đến bốn năm người, dù vài người đã ngã xuống nhưng vẫn còn dư lại được một Đan Xích tiên tử. Đan Xích tiên tử tự cho mình là người có quyền kế thừa chính tông, nhưng nếu nàng có quyền kế nhiệm tông chủ thì những đệ tử thân truyền của các trưởng lão đời chữ Bích cũng đều có quyền tương tự. Thế hệ trước đã chết gần hết nhưng thế hệ sau vẫn còn đông đảo, nhất thời khiến trong tông dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

Mặc dù vẫn nói kẻ tu chân đều là người chốn bồng lai nên không hề si mê quyền lực, thế nhưng càng là tông môn cường đại như Phiêu Miểu thì thân phận tông chủ lại càng không đơn giản. Nếu muốn tu hành một cách ổn định thì chắc chắn không thể thiếu pháp, lữ, tài, bảo, vậy còn vị trí nào tốt hơn vị trí tông chủ để đạt được những thứ ấy một cách dễ dàng?

Cho nên chốn bồng lai cũng biến thành đầm lầy của phàm tục, khiến cho đám đệ tử thân truyền đời chữ Đan của Phiêu Miêu không thể tự thoát ra được, càng lún càng sâu. Thế nhưng bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, bên này đấu đến mấy nhóm cùng trọng thương, mắt thấy vô số đệ tử ngoại môn của Phiêu Miểu bị tử thương, gần như phá hủy hơn nửa căn cơ… Bích Ba thân là vị trưởng lão duy nhất còn sống sót đã nhận mệnh trong lúc nguy cấp, trở về tông môn để ổn định đại cục.

Sau khi mấy vị đệ tử đời chữ Đan lần lượt ngã xuống một cách khó hiểu, dưới thủ đoạn như sấm sét của Bích Ba thì không còn ai dám nhắn đến thân phận vi diệu của bà ta khi đã hợp tịch với trưởng lão của Bão Phác tông. Bà ta cầm quyền ở Phiêu Miểu hơn mười năm, cuối cùng đã chính thức kế nhiệm chức tông chủ của Phiêu Miểu vào hai mươi năm trước. (Mốc thời gian được lấy cùng với sự kiện Đan Thanh nhập ma nha)

Lúc này, vị tông chủ ấy đang dùng ánh mắt khó tin để nhìn sư điệt ngày trước của mình, trong giọng nói ẩn chưa sự vui sướng: “Lữ Minh Tịnh đã xuất quan?”

Thanh Dương gật đầu, Bích Ba lập tức hỏi: “Nếu hắn trở về Côn Luân để bế quan thì liệu tàn quyển còn trên người hắn không? Đám Côn Luân rất

gàn bướng nhưng cực kỳ hướng về tông môn của mình, nhỡ hắn nộp lên rồi thì sao?"

Thanh Dương cười: "Sư bá mẫu yên tâm, tàn quyển trên người Lữ Minh Tịnh không phải nhiệm vụ của tông môn mà do hắn tình cờ có được trong linh cảnh Nam Hoa, sao hắn lại nỡ nộp lên được. Mà cho dù không còn trên người hắn, so với tàn quyển thì khả năng hóa giải phong ấn Sơn Hà Xã Tắc đồ của Lữ Minh Tịnh còn quý giá hơn nhiều."

"Đúng vậy, chỉ cần dùng pháp khí khống chế được thân thể của hắn thì cũng đồng nghĩa với việc có thể thu được toàn bộ tàn quyển của Cửu Châu vào tay, cần gì phải đau khổ phá trận nữa. Mà phần lớn cũng có phá được đâu, chỉ toàn trông giữ như vậy thôi."

Bích Ba cười thành tiếng, sóng mắt nhìn về phía Thanh Dương, giọng nói đặc biệt dịu dàng: "Hiện giờ Huyết La trong cơ thể con thế nào rồi? Huyết khí hấp thu lúc trước còn đủ dùng không? Có điều tu vi của con cũng tăng tiến rất nhanh, chỉ mới mười năm mà đã lên đến Kim Đan đại viên mãn rồi? Nếu cứ tiếp tục gia tăng số lượng huyết khí thì chắc có thể Kết Anh trong vòng một trăm năm."

Mí mắt của Thanh Dương khẽ giật, gã gật đầu: "Sư bá mẫu giễu cợt rồi. Dưỡng Thanh tiến vào hậu kỳ đã ba mươi năm, nhờ có yêu vật như Huyết La thôi thúc nên cũng chẳng tính là nhanh đâu. Chỉ sợ lúc Dưỡng Thanh Kết Anh thì sư bá mẫu đã tiến vào Phản Hư từ lâu rồi."

Bích Ba nghe đến vừa lòng, bà ta nhướn mày cười nói: "Mấy tháng nữa là đến đại hội đấu pháp kén rể, ta quyết định để mấy đứa đệ tử nội môn cũng chọn rể thông qua đấu pháp, như vậy sẽ càng có thêm nhiều tu giả tiến vào mê cảnh Bảo Nguyệt, thậm chí là tu giả cấp cao. Tới lúc ấy trừ những người khám phá ra điểm mấu chốt, chỗ còn lại đủ để ngươi ăn no hơn cả ba năm trước ấy chứ?"

Thanh Dương cũng biết đây là thù lao được tăng thêm nên cố làm ra vẻ vô cùng vui sướng: "Đa tạ sư bá mẫu quan tâm."

Bích Ba nheo mắt, mỉm cười nói: "Mấy năm nay cũng nhờ có ngươi. Năm ấy trở về Phiêu Miểu làm chủ, ngoài việc loại trừ những tên nghịch đồ làm náo loạn trong tông thì ngươi còn tiết lộ cho một mình ta tin tức quan trọng như vậy, thậm chí còn không nói cho sư bá của ngươi. Vậy nên ta chắc chắn sẽ không quên chỗ tốt của sư điệt đâu."

Thanh Dương lại nghe ra ý thử lòng trong câu nói của bà ta, gã lắc đầu: "Dưỡng Thanh cũng có tư tâm. Năm đó gặp nạn khiến Dưỡng Thanh rơi

vào thế cửu tử nhất sinh, sư tôn không chỉ dùng pháp bảo bản mệnh để cứu ta mà chính người cũng bị chết dưới kiếm của đám Côn Luân tông, suốt đời này Dưỡng Thanh sẽ không quên. Vậy mà khi ấy Bão Phác tông lại tỏ ý mặc kệ không thèm quan tâm đến sống chết của sư đồ ta, bây giờ Dưỡng Thanh nào dám tin tưởng một cách dễ dàng nữa, cũng không khỏi thầm oán hận trong lòng."

Gã dừng lại một chút, trong đôi mắt ánh lên vẻ cảm kích khi nhìn về phía Bích Lạc: "Khi ấy chỉ có mỗi sư bá mẫu còn đứng ra nói lời cứu giúp, Dưỡng Thanh vẫn luôn khắc ghi trong lòng. Nay ta đã lưu lạc vào Ma đạo, năng lực yếu kém, chỉ mong có thể nhờ sư bá mẫu dùng sức mạnh của Phiêu Miểu để khiến Côn Luân phải tổn thương nặng nề, từ đó rửa hận cho mối thù giết sư của ta!"

Bích Ba vẫy tay nói: "Ngươi yên tâm đi, năm ấy Phiêu Miểu ta bị làm nhục trên Hư Vô phong, khiến cho người của ba tông nhìn vào đều chê cười. Sư tỷ, sư điệt của ta đều mất mạng trong tay Lữ Minh Tịnh, chúng ta cũng có chung mối thù sâu như biển. Không nói đến chuyện ta và Dưỡng Thanh có tình cảm sư môn, cho dù chỉ với thân phận tông chủ của Phiêu Miểu đã đủ để chúng ta cùng chung chí hướng, sớm muộn gì cũng khiến đám Côn Luân phải đẹp mặt! Cho dù nhất thời không thể lay động được Côn Luân nhưng chẳng lẽ một tên Lữ Minh Tịnh nhỏ bé cũng không khống chế được hay sao?"

Thanh Dương nói: "Lữ Minh Tịnh có thân thể thánh thú hiếm thấy, nghe nói thực lực của hắn rất mạnh."

Bích Ba không cho là đúng, bà ta đáp lại: "Có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là một tên tiểu tử mới Kết Đan mà thôi. Dù thực lực của hắn mạnh hơn Nguyên Anh nhưng Phiêu Miểu ta cũng có vô vàn pháp khí tinh diệu để đối phó với hắn, càng đừng nói đến việc hiện giờ chúng ta bỏ ra biết bao nhiêu tâm tư để dụ hắn tới. Chỉ cần hắn dám đặt chân lên Lương Ung châu thì chúng ta sẽ lấy tĩnh chế động, giăng cạm bẫy khắp bốn phía còn sợ không bắt được?" Nói xong bà ta còn bổ sung thêm: "Có điều cẩn thận cũng không thừa. Dù sao ngươi và Lữ Minh Tịnh đã kết khế ước với nhau, tới lúc ấy ngươi hãy cùng đi vào với hắn để tránh có chuyện bất trắc xảy ra."

Thanh Dương trên mặt thì phụ họa theo nhưng trong lòng lại thầm cười lạnh, tình cảm sư môn quái gì, rõ ràng chẳng hề khác với lũ tiểu nhân của Bão Phác tông. Bà ta muốn trừ khử luôn cả gã để tránh có người thứ hai biết được chỗ kỳ diệu của Lữ Minh Tịnh.

May mà gã đã có kế hoạch khác, chứ nếu thật sự tin Bích Ba thì đúng là đã may áo cưới thay người rồi.

Ở một đầu khác, nhân vật đang bị người ta tính kế lại chẳng cảm nhận được gì, hắn đang đi khắp Cửu Châu để tìm kiếm thúc thúc của mình.

Suốt nửa năm nay, gần như Phong Bạch đã chạy hết cả Cửu Châu. Hắn lợi dụng con đường Tứ Châu minh của Tán tu để tìm kiếm trong bốn châu địa phận Côn Luân, còn hắn thì dùng thức tào để tìm kiếm khắp năm châu còn lại nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì. Phong Thiệu cũng không có ở động phủ trong phúc địa của Lữ thị, hắn không biết rốt cuộc y sẽ đi đến nơi nào, thậm chí hắn còn thăm dò cả ở bí cảnh âm tà năm đó họ từng đi vào, gian nhà trúc thiếu linh khí tẩm bổ đã bị mục nát từ bao giờ…

Hắn rất sợ Phong Thiệu có Huyết La trong cơ thể nhưng lại kháng cự không muốn hút tinh huyết của người khác sẽ có kết cục như gian nhà trúc này.

Vừa nghĩ như vậy liền khiến Phong Bạch muốn phát điên, lệ khí trong lòng càng không thể giải tỏa được. Ngoài việc thường xuyên đi thu thập huyết khí của tu giả sống, hắn cũng hay bay về Côn Luân để nhìn đèn Trường Sinh thuộc về Phong Thiệu trong Quy Chân đường.

May mà vẫn luôn sáng, chỉ là gần đây càng ngày càng mỏng manh hơn. Nếu không phải đèn Trường Sinh không thể rời khỏi tông môn thì sợ là Phong Bạch đã treo nó trên người lâu rồi. Hắn thật sự rất sợ cây đèn này bỗng vụt tắt khi hắn đang cố gắng tìm người.

Lúc này hắn đang tới Tứ Châu Minh với ý định thăm dò tin tức, không ngờ trên đường lại gặp được Hà Loan và Quý Liên Vân đi du lịch trở về.

Hơn mười năm không gặp, hiện giờ Hà Loan đã có tu vi hậu kỳ Trúc Cơ, đi du lịch bên ngoài lâu như vậy cũng giúp tính cách của nàng trầm ổn hơn hai phần, nhưng thần thái vẫn linh động như trước. Xưa nay nàng luôn có mấy phần sợ hãi khi đứng trước Phong Bạch, chỉ vì sư tôn nên mới cố gắng yêu ai yêu cả đường đi lối về, nhưng đi ra ngoài đã lâu, cũng thấy được nhiều thứ nên thành kiến của nàng đã phai bớt dần. So với những người khác thì Phong Bạch vẫn được nàng đặt vào vị trí người trong nhà.

Đột nhiên gặp lại như vậy khiến Hà Loan cảm thấy rất vui sướng và thân thiết, đồng thời cũng bỏ qua sắc mặt lạnh lẽo của Phong Bạch, dù sao chỉ

khi đứng trước mặt sư tôn của nàng thì hắn mới lộ ra mấy phần ấm áp, còn lại lúc nào cũng đầy lạnh lẽo.

“Sư nương, để ta kể cho mà nghe, mấy năm nay ta với Liên Vân tỷ tỷ ở bên ngoài…” Hà Loan líu ríu, khi nói đến đoạn thích thú còn không ngừng khoa tay múa chân: “Khi ấy may mà Liên Vân tỷ tỷ có thể lĩnh ngộ được kiếm ý nhị trọng thiên trong lúc nguy cấp, nếu không kiểu gì ta cũng bị đám ác nhân của Phiêu Miểu làm thịt! Hừ, rõ ràng năm đó trên Hư Vô phong là sư tôn ta bị chịu oan uổng, Phiêu Miểu không những hủy hoại danh dự của sư tôn mà còn dám ghi thù trên đầu Côn Luân, biết ta là đệ tử của Côn Luân nên không ngừng đuổi theo đánh giết!”

Nói đến đây, Hà Loan còn hơi khóc nức nở: “Nếu không nhờ có Liên Vân tỷ tỷ liều chết cứu ta thì chắc ta đã bị pháp khí ác độc của các nàng treo cổ lâu rồi!” Lúc nói đến đây, dường như nàng đã coi sư nương thành sư tôn của mình nên không ngừng kéo cánh tay áo của hắn để làm nũng.

Nếu là người ngoài thì đừng nói đến việc nắm tay, chỉ cần đứng gần thôi đã đủ để Phong Bạch khiến kẻ đó sống không bằng chết. Có điều dù sao Hà Loan cũng là đệ tử duy nhất của thúc thúc nên hắn không ghét nàng, ngoài ra nàng còn có thể chế thuốc nữa. Cho nên sau đó Phong Bạch chỉ rút tay về.

Thấy Hà Loan bĩu môi, thậm chí hắn còn hơi không đành lòng, tự thấy mình phải có trách nhiệm của một người sư nương nên hắn vẫn trầm giọng nhắc nhở: “Từ sau chuyện trên Hư Vô phong, Phiêu Miểu vẫn luôn cảm thấy bất mãn với Côn Luân ta, trước kia là do trong Phiêu Miểu đang tranh vị loạn lên nên mới không chú ý đến bên ngoài. Mấy năm trước đã dần ổn định rồi nên đám người Phiêu Miểu mới dám tìm đến cửa khiêu khích. Mặc dù ngươi là đệ tử của Côn Luân nhưng vẫn luôn tu luyện kĩ thuật đan dược ở bên ngoài, bởi vậy thực lực cũng thua xa một kiếm tu bình thường. Nếu đã bị người ta ức hiếp như thế chứng tỏ ngươi còn cần tu luyện thêm nhiều.”

Hiếm lắm mới thấy Phong Bạch thao thao bất tuyệt một lần, bởi vì Phong Thiệu không có ở đây nên hắn phải kiêm luôn trách nhiệm của cả cha lẫn mẹ, có điều Hà Loan nghe vào hay không lại là chuyện khác. Nàng bĩu môi, dù trong lòng biết sư nương muốn tốt cho mình nhưng vẫn nhung nhớ sự dịu dàng của sư tôn hơn. Ở bên ngoài lâu như vậy mới thấy rõ, thế gian rất hiếm ai dịu dàng được như sư tôn nhà mình… “Sư nương, sư tôn ta đâu?”

Phong Bạch biến sắc, thấy Hà Loan vẫn muốn tiếp tục hỏi đông hỏi tây, Quý Liên Vân liền vội vàng lặng lẽ kéo nàng lại. Dù sao Quý Liên Vân cũng xuất thân từ Tán tu, năm đó còn từng nhậm chức minh chủ của Tán Tu minh cho nên so với người của tông môn thì tâm tư của nàng cũng nặng hơn hai phần. Mấy năm nay dù nàng đã nghe Hà Loan kể rất nhiều chuyện liên quan đến sư tôn và sư nương của mình nhưng chỉ dám tin bảy, tám phần. Nếu trên đời thực sự có một người ôn hòa như vậy thì chỉ sợ người đó không phải là sư tôn mà là cha.

Nàng đã từng gặp cha của Hà Loan là Cửu Anh đạo nhân, đủ thấy sư tôn là sư tôn mà cha là cha. Cho nên Phong Bạch vẫn chỉ là sư nương mà thôi, cách một tầng. Lúc này nàng nhìn thấy sắc mặt của Phong Bạch như vậy, sợ Hà Loan động chạm khiến đối phương không vui, dù sao Phong Bạch không chỉ là đệ tử của Côn Luân mà còn là thiếu tông chủ. Vậy nên nàng vội vàng đổi chủ đề: "Chắc thiếu tông đang có chuyện quan trọng cần làm? Vậy ngài cứ đi trước đi. A Loan và vãn bối tình như tỷ muội, xin thiếu tông an tâm giao cho vãn bối chăm sóc nàng là được."

Hà Loan lại chẳng biết nỗi khổ tâm của Quý Liên Vân, vừa nghe thấy lời này, nhìn kỹ thì thấy đúng là sắc mặt của Phong Bạch còn lạnh hơn cả lúc trước nên không khỏi bắt đầu cảm thấy lo lắng. nàng chưa từng thấy Phong Bạch như vậy bao giờ, trừ khi là vì sư tôn… Cho nên lập tức hỏi thẳng: "Sư nương và sư tôn giận nhau à? Sư nương đừng ngại nói với ta. Sư tôn thương ta nhất, nếu ta đi khuyên thì chắc chắn sư tôn sẽ không giận nữa đâu. Hơn nữa đã rất lâu rồi ta không được gặp sư tôn, chắc chắn sư tôn sẽ quan tâm ta mà!"

Vốn khi Phong Bạch nghe thấy hai chữ "Thương nhất" thì hơi nhướn mày, nhưng trong lòng lập tức khẽ động. Đúng vậy, đúng là thúc thúc rất thương đứa đồ đệ này cho nên cũng cực kỳ quan tấm đến nàng. Nếu như thúc thúc biết Hà Loan gặp nạn thì kiểu gì cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Cùng lúc đó, Phong Thiệu – người còn chưa biết ái đồ nhà mình đã "gặp nạn" đang ở Dương Hạ châu để bố thí cháo cùng đám người Thiện tu ở tông môn địa phương và Từ Giác.

Từ sau khi Phong Thiệu nói chuyện về Huyết La trong cơ thể cho Từ Giác, cứ mười ngày một lần, y phải nhờ vào pháp chú của Từ Giác để khắc chế cơn nghiện huyết khí, đồng thời cũng phong bế cả Ma khí, linh lực và thậm chị là cả đan điền của y. Lúc đầu y còn nghĩ nó đã trở thành một loại độc mãn tính cho nên cứ kéo dài để tìm cách giải quyết rồi tính sau, thế nhưng chớp mắt đã trôi qua nửa năm nhưng tình hình của y càng

lúc càng kém, lượng pháp chú xâm nhập vào cũng nhiều hơn lúc trước mà thời gian duy trì lại bị rút ngắn đi.

Hiện giờ với tu vi Phản Hư kỳ của Từ Giác, pháp chú xâm nhập vào chỉ duy trì được trong ba ngày, hơn nữa việc gia tăng số lượng pháp chú cũng khiến miệng vết thương nơi đan điền của y nứt ra càng ngày càng lớn, chẳng có chút lạc quan nào. Hiện giờ Phong Thiệu còn không bằng một tu giả Luyện Khí kì, linh khí của y đều có đầu rụt cổ lại thành trứng, sẽ không có bất kì ai cảm nhận được y đã đến tu vi Kim Đan viên mãn!

Lúc bọn họ bố thí cháo xong thì đã là hoàng hôn, Từ Giác nâng tay thu dọn hết đám tạp vật, khi xoay người liền nhìn thấy Phong Thiệu có hơi thất thần. Phong Thiệu mặc bố y đứng lặng trong ánh chiều tà, vệt nắng vàng nhạt nhuộm thẫm lên dáng vẻ tuấn mỹ của y, mặc dù không còn vẻ tiên phong đạo cốt như trước kia, thậm chí ngay cả nốt chu sa giữa mi tâm cũng ảm đạm hơn vài phần, nhưng nhìn y như vậy lại có thêm mấy phần nhân khí. Một người vốn đã có vẻ rất dịu dàng nay lại càng thêm thân thiện đáng yêu.

“Dùng pháp chú để ức chế không phải là cách lâu dài. Ở Bồ Đề tự còn có một hoa cảnh Phân Thỏa Lợi, bên trong có Thiên Diệp Bạch Liên là thánh vật chí tịnh trong truyền thuyết. Nếu ngươi có thể đi vào đó để gột rửa, biết đâu sẽ có cơ hội. Bởi vì hoa cảnh nằm trong chính giữa tông mạch cho nên đệ tử trong chùa rất khó đi vào, vì thế ta đã bố trí…”

Phong Thiệu lại lắc đầu cười, ngắt lời ông: “Nửa năm nay sư thúc đã tìm cho ta rất nhiều biện pháp khác nhau, ngay cả những chỗ mà người ngoài không thể đặt chân trong Bồ Đề tự ta cũng đã từng đi qua, nhưng thân thể này chẳng hề tốt lên chút nào. Khiến cho sư thúc phải hao tốn tâm sức như vậy, lại nhớ trước kia từng bất kính với sư thúc như thế làm ta thấy vô cùng hổ thẹn.”

Từ Giác nhíu mày: “Ngày đó ngươi một lòng một dạ muốn bảo vệ hắn nên mới đổi trắng thay đen, nhưng tính cách của ngươi rất nhân từ nên mới có thể bị Minh Tịnh lợi dụng. Suốt nửa năm này ngươi cũng đã nghe được rất nhiều lời đồn rồi, thường xuyên có tiểu tông môn bị tiêu diệt, tiểu bí cảnh bị sụp đổ, tu giả thì mất hết cả huyết khí và nội đan. Nếu không phải gần đây yêu thú tàn sát bừa bãi ngày càng gia tăng thì chỉ sợ một lời đồn đãi Ma tu xâm nhập đã đủ để khiến Cửu Châu rung chuyển .”

Ông thở dài rồi nói tiếp: "Ngươi không ở bên cạnh mà hắn vẫn chẳng ngừng việc giết chóc? Nếu không phải không yên lòng về ngươi thì ta đã trừ bỏ tên Ma đầu này từ lâu rồi, làm gì để hắn giết hại nhiều người như vậy."

Phong Thiệu biết Từ Giác chưa bao giờ buông bỏ ý niệm này nên không khỏi thấy may mắn vì mình luôn bám theo bước chân của ông ta. Bằng không dù thực lực của Phong Bạch có mạnh hơn nữa cũng chẳng thể là đối thủ của đại năng Phản Hư kỳ. Y lại càng bác bỏ thay hắn: "Sư thúc có điều không biết. Không chỉ có mình ta mang Huyết La trong người mà vẫn còn một tên Thanh Dương nữa, gã cũng Ma Tu. Trận loạn trên Hư Vô phong năm đó cũng là do bút tích của gã. Gã là kẻ vô cùng hung ác tàn độc, không chỉ ra tay với tu giả mà còn có thể lấy hàng ngàn hàng vạn phàm nhân để luyện trận. Nếu sư thúc gặp phải người này hãy lập tức trừ bỏ gã."

Từ Giác nhíu mày gật đầu. Lúc này Huệ Tịch đang ngự kiếm bay tới, từ xa gã đã dò xét thấy sư tôn đang đứng sóng vai với Phong Thiệu, cử chỉ thân thiết. Gã nhận Từ Giác làm sư tôn hơn mười năm nên cũng biết dù tính cách sư tôn của mình luôn không hề câu nệ nhưng lại ghét ác như thù. Gã không tài nào hiểu được vì sao ông lại có thể tận tâm tận lực giúp đỡ một tên cá mè cùng lứa với Ma tu như Phong Thiệu, thậm chí còn đối xử tốt hơn người đệ tử duy nhất là gã gấp trăm ngàn lần.

Mãi cho đến một ngày nọ, khi Huệ Tịch và Từ Giác đưa Phong Thiệu vào Bồ Đề tự mới từ chỗ sư tổ biết được thì ra sư tôn gã đã từng đề cập chuyện muốn hợp tịch với Phong Thiệu của Côn Luân. Từ đó gã mới hiểu ra, nhưng ngẫm lại thì không phải Từ Giác đang tranh người với tên Ma đầu kia hay sao?

Huệ Tịch cảm thấy hơi chán ghét, gã thật sự chẳng nhìn ra nổi tên Ma tu đang bị đại thương nguyên khí này có gì tốt đẹp, cho dù thân thể của y không có Ma khí quẩn quanh nhưng khuôn mặt kia nhìn kiểu gì cũng thấy rất tà. Chẳng hiểu sao vị sư tôn như Bồ Tát sống này của gã lại si mê y đến độ không phân rõ thiện ác như vậy? Gã thầm nghĩ một ngày nào đó phải trừ khử tên mưu toan nhúng chàm Bạch Liên này thay sư tôn mình mới được, ngoài miệng thì bẩm báo: "Sư tôn, những phàm nhân gặp nạn yêu thú đã được sắp xếp trên núi Mẫu Đơn rồi, dưới chân núi còn chôn cả kính Pháp Hoa của sư tôn nữa."

Từ Giác gật đầu, ánh mắt vẫn dừng trên người Phong Thiệu với vẻ nhu hòa mà ông không hề nhận ra.

Phong Thiệu không phải kẻ đần độn, nhất là sau khi Từ Giác từng nói thẳng muốn hợp tịch với y. Ban đầu y cứ nghĩ sau khi trải qua những ngày đối chọi gay gắt, chắc chắn Từ Giác sẽ bỏ tâm tư với y, ai ngờ ông ta lại lấy ơn trả oán khiến y vô cùng luống cuống, lại thêm pháp chú của Từ Giác có thể kéo dài tình trạng của y cho nên y chưa từng thẳng thắn cự tuyệt hảo ý của đối phương.

Có điều nửa năm qua y đã đi cùng Từ Giác đến rất nhiều nơi bí mật không nên tới của Bồ Đề tự, chính Phong Thiệu cũng tự cảm thấy rất hổ thẹn. Đối phương có tâm tư, mặc dù không nói rõ nhưng y cũng hùa theo giả ngu thì có vẻ rất đáng khinh. Dù sao cũng không còn cách nào có thể giải quyết Huyết La này nữa, cho nên Phong Thiệu không muốn nhận phần tình nghĩa chẳng thể hồi đáp này.

Mà một điều quan trọng hơn là Phong Thiệu không muốn nhìn thấy Phong Bạch tiếp tục giết người, miệng nói là do Thanh Dương làm nhưng trong lòng y vẫn rất thấp thỏm. Đã qua một thời gian dài như vậy nên lòng y cũng bình tĩnh hơn nhiều, y càng hiểu rõ một điều rằng: so với sợ sát nghiệp thì y càng sợ Phong Bạch giết quá nhiều người dẫn đến tội nghiệt của ngày sau càng thêm trầm trọng, đến độ phải hứng chịu Tử kiếp trong Cửu Trọng Lôi Kiếp! Giống như hình ảnh mà Nê Lí trùng từng dự đoán, hắn rơi vào cảnh cô độc suốt kiếp, cuối cùng tan thành mây khói.

Tên súc sinh này không muốn y chết nhưng đâu biết y cũng chẳng nguyện sống một mình? Suốt mấy thập niên quen có hắn bầu bạn bên cạnh, nếu bắt y trở lại cảnh cô đơn lẻ loi một mình như lúc trước thì thật sự y không thể chịu đựng nổi, chỉ mới nửa năm này là đã quá đủ.

Sau khi Phong Thiệu hiểu rõ những điều này liền nói lời cáo từ với Từ Giác.

Tất nhiên Từ Giác không đồng ý. Hiện giờ Phong Thiệu không thể cách ông ta quá ba ngày, nếu không có pháp chú áp chế, cơn nghiện của Huyết La sẽ phát tác đến mức độ nào thì không ai biết trước được, nhưng có một điều có thể chắc chắn đó là nó sẽ điên cuồng gấp mười lần so với nửa năm trước. Chẳng lẽ muốn ông trơ mắt nhìn Phong Thiệu cắn nuốt huyết khí của người khác?

Từ Giác không chịu thả người, mà hiện giờ Phong Thiệu không dùng được linh lực lại chẳng khác gì một người phàm, muốn đi bộ để tìm Phong Bạch thì quả thật như người si nói mộng vậy. Mặc dù y có thể gửi phi hạc truyền thư gọi Phong Bạch tới đây đón mình nhưng lại sợ khi

hắn lộ diện sẽ bị Từ Giác giết luôn. Cả hai hướng đều khó xử khiến y phải mặt co mày cáu.

Cũng may đúng lúc ấy có một phong thư được Quý Liên Vân ở Tứ Châu Minh truyền tới, quanh co nói rằng lúc nàng và Hà Loan cùng đi du lịch, Hà Loan đã bị người của Phiêu Miểu tông trả thù nên bắt đi rồi, buộc nàng phải viết thư cầu cứu Phong Thiệu.

Chuyện mấy năm nay Phiêu Miểu tông vẫn luôn bất hòa với Côn Luân thì cả tứ đại tông môn đều biết, nên lúc Từ Giác thấy thư cũng không hề nghi ngờ, Phong Thiệu lại càng nóng vội hơn. Có điều lúc này tu vi và thực lực của y đã bị áp chế, vì vậy Từ Giác bèn quyết định đi cùng với y.

------oOo------

Chương 134

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không lâu trước đây, mỗi khi đến đại hội đấu pháp kén rể hai mươi năm một lần của Phiêu Miểu tông thì nơi náo nhiệt nhất chính là dọc tuyến Tây Hải trong biển Di Châu của Tây Hòa châu. Phàm nhân như dệt, tu giả như mây, đây chính là một trong những chuyện trọng đại nhất của tu giới. Biết bao nhiêu tu giả ở thế tục mong mỏi được đi lên pháp đài để đấu một trận, đón được đạo lữ xuất thân tốt, tư chất thượng thừa lại còn có cả mĩ mạo, thuận tiện làm thân với Phiêu Miểu để từ đó tu được thuật pháp song tu của họ, về sau cũng tăng thêm một phần thắng trong chuyện thăng giai đắc đạo.

Có điều, bắt đầu từ hơn mười năm trước, Phiêu Miểu tông lại đổi đại hội đấu pháp kén rể hai mươi năm một lần thành mê cảnh tranh hùng cứ ba năm một lần. Mê cảnh này tên gọi là Bảo Nguyệt, không ai rõ nó được hình thành từ khi nào, bởi vì được gắn với danh nghĩa của Phiên Miểu nên bình thường rất ít tu giả có thể bước vào, cũng không mấy ai biết trong này có gì. Người ta chỉ biết rằng trong mê cảnh có rất nhiều thông đạo phức tạp, quanh co, lặp đi lặp lại vô cùng quỷ quyệt.

Phiêu miểu định ra quy củ, chỉ cần có thể bình an bước ra khỏi mê cảnh thì sẽ được hợp tịch với đệ tử ngoại môn của Phiêu Miểu.

Nhìn thì tưởng dễ hơn đấu pháp kén rể bởi nơi này không cần khảo nghiệm thực lực, hơn nữa ngưỡng cửa của mê cảnh cũng khá thấp, chỉ

cần từ Trúc Cơ trở lên là đã có thể đi vào rồi. Nghe nói lần đầu mê cảnh tranh hùng được mở ra có đến mấy trăm tu giả Trúc Cơ từ các thế gia tu chân, tán tu hoặc là đệ tử tông môn bình thường đi vào.

Có điều cuối cùng chỉ còn ba, bốn người có thể thuận lợi bước ra. Những người này cũng được như nguyện, nhưng số còn lại đều biến thành vật hi sinh — sống không thấy người, chết chẳng thấy xác. Cũng từng có thân hữu của những người này tìm đến Phiêu Miểu để nói lý nhưng Phiêu Miểu chỉ đáp lại vỏn vẹn "Bọn họ ở trong đó tranh nhau đến ngươi chết ta sống cũng đâu phải việc chúng ta muốn." Nói tóm lại chính là chẳng liên quan gì đến Phiêu Miểu, là do người đến cầu thân tự cạnh tranh nên chém giết lẫn nhau thôi.

Xảy ra thảm sự đến mức này, mặc dù khiến rất nhiều tu giả cáu giận, nhưng cáu thì cáu mà giận thì giận, những năm sau đó mê cảnh Bảo Nguyệt vẫn được các tu giả xua như xua vịt. Cứ như thế đến hai ba lần sau, rốt cuộc khi số tu giả chết một cách hồ đồ ở trong mê cảnh lên đến hàng vạn người thì rốt cuộc cũng xuất hiện tin đồn. Cho nên lần tổ chức năm nay đã có rất nhiều tu giả ôm thái độ đứng xem náo nhiệt, chung quy cầu đạo là quan trọng nhưng dù sao mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Có điều so với những lần trước thì lần này Phiêu Miểu không chỉ ra thông cáo rằng trong mê cảnh xuất hiện linh tài địa bảo hiếm có, hào phóng tuyên bố người đi vào có thể tự lấy được, thậm chí còn chọn ra một số đệ tử nội môn để hợp tịch. Đệ tử nội môn của tứ đại tông môn có bao giờ tồi đâu, tất cả đều được tuyển chọn một cách cẩn thận và kĩ lưỡng, bởi vậy những công pháp tu luyện cũng hơn xa đệ tử ngoại môn gấp mấy lần. Điều này khiến cho nhóm tu giả vốn không muốn đi vào lại bắt đầu rục rịch.

Trong lúc nhất thời khiến cho những tu giả có thực lực trong thế tục ở Cửu Châu ai cũng nghe tin mà đến, người thì vì linh tài địa bảo, kẻ thì muốn công pháp song tu.

Lúc này còn cách thời gian kén rể chỉ vài tháng, dọc tuyến Tây Hòa châu thì vắng vẻ ảm đạm nhưng Lương Ung châu lại vô cùng rộn ràng nhốn nháo, nhất là ở Giang Hạ thành nơi có mê cảnh Bảo Nguyệt. Tu giả đi vào đông nườm nượp như mắc cửi, cảnh tượng rất phồn hoa.

Có điều dù náo nhiệt như vậy nhưng phần lớn tu giả đến cầu thân vẫn chỉ chờ ở trong thành. Thi thoảng cũng có vài người muốn đi xem trước trường thi bởi vì Phiêu Miểu thường thiết lập các pháp khí kết trận vô cùng tinh diệu, ác độc, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể đứng ngoài để nhìn

xem mê cảnh Bảo Nguyệt đã cắn nuốt tính mạng của gần vạn tu giả có dáng vẻ như thế nào mà thôi.

Tuy nhiên bất cứ việc gì cũng không thể thật sự tuyệt đối, cho dù đã sắp xếp nhân thủ và pháp khí nhưng vẫn có tu giả thực lực cao lén xông vào.

Mà không chỉ có một người.

Trong phần rào chắn cuối cùng bên ngoài mê cảnh Bảo Nguyệt, bảy tám đệ tử Kim Đan kỳ của Phiêu Miểu dẫn hơn mười Trúc Cơ đang giao chiến với một nhóm tán tu muốn lẻn vào trong mê cảnh.

Phiêu miểu là sân nhà của họ nên tất nhiên cũng có sự chuẩn bị đầy đủ hơn, nhóm người kia chẳng qua chỉ là một đám Tán tu ô hợp, cho dù có tu vi Kim Đan cũng chẳng thể làm gì được đám đệ tử của Phiêu Miểu với đủ loại pháp khí khác nhau. Chưa đến một canh giờ, những Tán tu lẻn vào đây đã chết đến bảy tám phần, cuối cùng chỉ còn xót lại có hai người. Một người cao lớn khôi ngô, đạo bào mặc trên người tạo ra cảm giác vũ phu thô kệch, người còn lại thì hoàn toàn tương phản, mặc hắc y nhanh nhẹn, thân hình khá gầy, khuôn mặt tuấn tú lại lộ đầy vẻ tà khí. Cả hai người đều giống những tu sĩ bàng môn tả đạo.

“Xuyên Nghi, cái đám này thật vô dụng, mới giết được vài ả mà cả lũ đã chết hết rồi.” Nguyên Hạo oán giận, sau đó không coi ai ra gì bắt đầu hấp thu hết dư hồn tàn khí của những Tán tu đã chết, có nội đan hay không có nội đan cũng chẳng bỏ qua. Bởi vì cậu mới Trúc Cơ nên không dùng được nội đan nhưng có thể đưa chúng cho cha.

Những đệ tử Phiêu Miểu còn lại thấy cảnh này thì không khỏi trợn mắt trừng trừng: “Các ngươi là Ma Tu!” Lúc nói chuyện thì đã huy động đám pháp khí bay vù vù. Đệ tử cầm đầu quát lên một tiếng sau đó cả đám đều chen chúc tiến lên.

Thân hình của Xuyên Nghi như ngọn núi nhỏ nhanh chóng bay đến chắn phía trước Nguyên Hạo, thân thể yêu thú cấp bốn của hắn có thực lực tu vi ngang với Nguyên Anh nhưng để đối phó với một đám người cùng lúc, nhất là mấy kẻ Kim Đan thì dù không nguy hiểm nhưng lại tốn khá nhiều thời gian.

Nguyên Hạo nhìn bọn họ đánh nhau thì không khỏi thấy hơi mất kiên nhẫn, cậu ngáp một cái rồi nói: “Xuyên Nghi, đừng lãng phí thời gian nữa. Pháp khí của đám Phiêu Miểu này rất ác độc, ngươi hãy mau dùng mấy chiêu mới để đối phó chúng! Chỉ cần có thể giải quyết trong vòng một khắc thì ta sẽ chơi với ngươi suốt bảy ngày!”

Xuyên Nghi liếc nhìn cậu, trong đôi mắt xanh biếc có thêm một đường tơ máu, ánh mắt cũng ẩn nét cười. Có điều ánh mắt này ở trong mắt người khác lại khiến người ta cảm thấy có một dòng khí lạnh ứa ra từ tận đáy lòng, tựa như một con dã thú lạnh lùng hung ác đang theo dõi con mồi của nó.

Trực giác của bọn họ rất chuẩn, quả nhiên tu giả cao lớn trước mắt không phải con người. Hắn phát ra một tiếng vang ong ong, sau đó dần dần tiến vang biến thành tiếng rống tê khàn vô cùng lạnh lẽo. Chỉ trong chớp mắt đã thấy một cái bóng rồng cực lớn hiện ra trong không trung mang theo uy áp với khí thế dời núi lấp biển, lấy Xuyên Nghi làm trung tâm rồi nhanh chóng lan rộng!

Lúc này, những người đang đứng gần đó đều trắng bệch cả mặt, pháp khí rơi xuống đất, họ muốn xoay người bỏ chạy nhưng lại phát hiện chân mình đã nhũn ra rồi, bùm bụp thi nhau ngã ngồi dưới đất.

Trong lúc mê cảnh Bảo Nguyệt đang chiến loạn thì trên một ngọn núi cách đó không xa lại vẫn rất im hơi lặng tiếng.

Một gã tu giả mặc hắc bào đang nắm lấy nữ tu trẻ tuổi xinh đẹp trong tay, trên y sam y tầng tầng lớp lớp của nàng có thêu hoa văn chìm, chính là ấn ký tông huy của Phiêu Miểu. Sắc mặt nữ tu nhăn nhó, chỉ trong vài hơi thở mà nàng ta đã mất hết huyết khí, chẳng còn chút sinh tức ngã vật dưới đất. Cùng tiếp khách với nàng còn có thêm sáu, bảy sư tỷ muội nữa.

Trừ Hoa trơ mắt nhìn một đám mĩ nữ biến thành những loại tử trạng đáng sợ, cuối cùng phải quay mặt đi, trong lòng vừa thấy phản cảm vừa thấy ghê tởm. Mặc dù những đệ tử ngoại môn của Phiêu Miểu này tự dâng mình lên, không ai là không muốn thông đồng với sư điệt Kim Đan của tông chủ, nhưng Thanh Dương lại có thể không đổi sắc mặt ăn luôn tất cả bọn họ…

Thanh Dương đút cho Huyết La ăn no, trong đôi mắt của gã hiện lên những tia máu, thân thể thả lỏng, không hề che dấu linh áp ở quanh thân. Tất nhiên Trừ Hoa cũng cảm nhận được, dù trong lòng thấy cả kinh nhưng vẫn vội vàng chúc mừng: “Thì ra ân công đã Kết Anh, chúc mừng chúc mừng!”

Thanh Dương hơi nhướn mày, lập tức che giấu linh áp rồi trở về dáng vẻ Kim Đan viên mãn ban đầu. Từ ba năm trước, lúc gã ăn no nê trong mê cảnh Bảo Nguyệt đã mượn Huyết La để đột phá, thuận lợi Kết Anh. Có điều vì để người ngoài thả lỏng nên mới che giấu tu vi, nhớ đến mục đích

mình phải làm vậy thì lập tức hỏi: "Ngũ Điều Huyết Dẫn của ta, ngươi đã làm đến đâu rồi?"

Vừa nhắc đến thứ này liền khiến Trừ Hoa thầm nhảy dựng trong lòng.

Huyết dẫn là dùng để xúc tác cho thuật pháp Phân Hồn trong tâm chú Tế Luyện Tâm, nó phân tách tinh huyết nguyên phách thành những sợi nhỏ, hoặc dùng để đoạt xá, hoặc dùng để chế tạo con rối, khi bị nguy hiểm đến tính mạng, tu giả có thể giả chết để bỏ chạy. Đây mới chỉ là cấp thấp, đợi khi tu vi của kí chủ tăng lên đến Nguyên Anh thì thậm chí còn có thể bỏ qua thân thể, tạo lại Nguyên Thần để sống lại một lần nữa!

Bởi vì Phân Hồn pháp cấp cao cần phân hồn một cách triệt để nên Huyết Dẫn cũng phải là thứ tốt nhất. Mỗi một sợi huyết dẫn phải cần tính mạng của mấy vạn người, mặc dù mạng của phàm nhân còn chẳng bằng con kiến nhưng trong một canh giờ mà giết đến mấy vạn người cũng chẳng phải chuyện dễ. Bởi vậy Thanh Dương đã giao trọng trách cao cả này cho bậc thầy trận pháp là Trừ Hoa.

Mặc dù Trừ Hoa si mê trận pháp nhưng không phải kẻ táng tận lương tâm. Năm đó trong linh cảnh Nam Hoa, do tài nghệ không bằng người nên mới rơi vào tình thế bắt buộc. Hiện giờ phải làm huyết dẫn cho Thanh Dương cũng vẫn là do tài nghệ không bằng người nên mới rơi vào tình thế bắt buộc. Năm ấy trong linh cảnh Nam Hoa, ông ta rơi vào tay Từ Giác, mặc dù đối phương niệm tình tài nghề trận pháp của ông ta nên mới không lấy mạng nhưng vẫn phải chịu rất nhiều khổ sở. Cuối cùng vẫn là Thanh Dương trùng hợp "Cứu" được ông ta.

Nói cứu như vậy nhưng từ đó về sau ông ta cũng không thể rời khỏi ma công của Thanh Dương vì để bảo vệ mạng sống, cũng chính thức từ Đại tông sư trận pháp số một Cửu Châu biến thành lính hầu của Ma tu, thậm chí phải làm những chuyện giết người đẫm máu mất hết nhân tính… Ông ta cười khổ, tạo nghiệp đến độ này thì sợ là khó lòng vượt qua lần Độ Kiếp tiếp theo.

Dù có phần không đành lòng nhưng người chết là đạo hữu chứ chẳng phải bần đạo, Trừ Hoa vẫn ưu tiên việc mình có thể sống sót hơn. Ông ta gật đầu nói: "Đã chuẩn bị xấp xỉ rồi, nếu ân công muốn phân hồn…"

Còn chưa dứt lời thì bỗng có những tiếng rít chói tai truyền đến từ không trung tựa như sông núi sắp sụp đổ, thiên địa phải biến sắc!

Thanh Dương đầu tiên là cả kinh, sau đó lập tức dùng thức tảo để kiểm tra. Khi gã nhìn thấy cục diện rối loạn trong mê cảnh Bảo Nguyệt thì

không khỏi nhướn mày, hơi cười lạnh: “Đến nhanh vậy sao.” Lúc nói câu này, gã đã phất áo bay theo hướng âm thanh truyền đến.

Làm người phàm suốt nửa năm giúp Phong Thiệu càng cảm nhận sâu sắc chỗ tốt đẹp của việc có tu vi và thực lực. Không những không cần ăn đủ một ngày ba bữa và ngủ nghỉ đúng giờ thì còn có cả thức tảo để quan sát bốn phương tám hướng. Chẳng hạn như bây giờ y đang đạp trên tường vân của Từ Giác gấp rút lên đường thì ít nhất cũng có thể tự thêm hộ khí để tránh gió lạnh.

Gió trên cao thổi phần phật khiến Phong Thiệu lạnh đến run rẩy và cả khó thở vì thiếu dưỡng khí. Từ Giác thấy vậy thì xoay người nắm lấy tay y, sau đó tạo cho y một tấm khí hộ thân. Động tác quen thuộc này khiến y nhớ lại ngày trước cũng từng có người tạo khí hộ thân cho y, còn là ở trong nhà giam nơi đáy biển Di Châu.

Phong Bạch không thèm quan tâm trong cấm chế tiêu hao linh lực đầy quỷ dị, chỉ cứ cố chấp phải tạo khí hộ thân cho y, sợ y bị lạnh, sợ y thấy khó thở… Tên súc sinh này lúc nào cũng thích liều mạng một cách dại dột, nhưng cũng là người luôn luôn đặt y lên hàng đầu.

Lúc Từ Giác tạo xong thì mới nhớ ra hiện giờ cơ thể của y chẳng khác gì người phàm nên gần như không thể thừa nhận được pháp thuật quá nặng. Phong Thiệu đứng trong khí hộ thân bắt đầu ấm dần lên, sắc mặt cũng lộ ra một vạt hồng, trong lúc y thất thần còn mang theo cả nét cười, dáng vẻ vô cùng dịu dàng ôn hòa.

Ánh mắt của Từ Giác nhìn y thoáng chút ngây ngốc, Phong Thiệu cũng phát hiện đối phương cứ cầm tay mình mãi không buông, vừa lúc có một con chim bay đến té trên người y nên y bèn lập tức mượn cơ hội rút tay về để bắt lấy con chim kia. Chỉ là một con chim bình thường, nó đâm vào khí hộ thân nên có phần choáng váng, y đỡ nó dậy, sau đó nó cũng loạng choạng bay mất.

Trải qua một hồi làm ra vẻ như vậy nhưng Phong Thiệu phát hiện Từ Giác vẫn chưa thu lại ánh mắt, thậm chí còn lóe sáng hơn lúc trước.

“Thiệu nhi, đợi xử lí xong chuyện của Hà Loan lần này, ngươi hãy hợp tịch với ta đi.”

Phong Thiệu sửng sốt nhưng không hề cảm thấy kinh ngạc, y đã đợi đối phương nói ra những lời này từ lâu rồi. Suốt nửa năm này Từ Giác vẫn luôn dùng thân phận trưởng bối để ở chung với y, cho dù chăm sóc nhưng cũng không hề vượt qua khuôn phép khiến y chẳng thể nói được

gì. Bây giờ Từ Giác đã nói rõ như vậy ngược lại giúp y thầm thở phào nhẹ nhõ, vốn ôm một bụng chột dạ cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Y hỏi: "Vì sao sư thúc muốn hợp tịch với ta?"

Từ Giác nhìn thẳng vào mắt Phong Thiệu, đỡ lấy cánh tay y rồi nói: "Ta yêu thích con người nhân hậu của ngươi. Ngươi cứng cỏi, ôn hòa, tính cách lương thiện, chẳng qua có phần mềm lòng cả tin. Bởi vậy ta muốn chăm sóc ngươi cả đợi, để ngươi không bị kẻ khác làm hại. Hai ta cùng cầu Đại Đạo."

Phong Thiệu nhìn ông: "Sư thúc, ta chẳng hề có những ưu điểm như ngươi vừa kể. Ta chỉ là một kẻ dối trá thích làm ra vẻ, là một kẻ tiểu nhân thích dùng tâm kế để đùa bỡn người khác thôi. Nếu ngày nào đó sư thúc nhìn thấu con người ta thì chắc chắn sẽ vứt bỏ ta như vứt một đôi giày rách thôi."

Nghe y nói được một nửa, Từ Giác vốn muốn bác bỏ nhưng lại bị Phong Thiệu cắt ngang. Y nói tiếp: "Ta cũng chẳng quan tâm sư thúc nghĩ gì về ta. Trên đời này, ta chỉ quan tâm một người duy nhất mà thôi. Lúc hắn còn bé được ta nuôi dưỡng bên gối, nháy mắt đã qua hơn bốn mươi năm, mỗi lần gặp gian nan trắc trở hắn đều quên mình để bảo vệ ta ở phía sau, tựa như hắn chính là tường đồng vách sắt cứng cỏi nhất thế gian không bằng… Thật sự là một kẻ vừa ngu xuẩn lại cố chấp. Thế nhưng trên đời này, người có thể cố chấp ngu xuẩn đến như vậy vì ta, chỉ có duy nhất một mình hắn mà thôi."

Từ Giác nhíu mày: "Ngươi vẫn không thể buông bỏ được tên Ma đầu Lữ Minh Tịnh kia sao?"

Phong Thiệu nhẹ giọng nói: "Sư thúc, xin lỗi."

Từ Giác không nói gì thêm mà chỉ xoay người sang chỗ khác, phật châu trong tay ông bị khuấy đến hỗn loạn. Thoáng chốc hai người chẳng ai nói điều gì, không biết qua bao lâu, Từ Giác mới bỗng nhiên nói một tiếng: "Đã đến Lương Ung châu rồi… " Nhưng nói còn chưa nói xong thì ông đã kéo lấy cánh tay của Phong Thiệu. Cùng lúc ấy, trong không trung vang lên những tiếng rít cuồn cuộn như sấm, sau đó không ngừng có dư âm của uy áp đánh về phía họ.

------oOo------

Chương 135

Thanh Dương chưa bao giờ định bỏ qua viên ma châu Âm Huyết kia, huống chi viên Ma châu đó đã chuyển từ tử châu thành sinh châu, theo tu vi của Nguyên Hạo tăng lên thì khi gã ăn sẽ càng chiếm được hời. Năm đó gã trộm gà không được còn mất nắm gạo, suýt nữa đã phải bỏ mạng dưới tay Lữ Minh Tịnh, cuối cùng còn thành nô dịch của đối phương. Cho nên từ đó về sau gã làm việc cũng cẩn thận hơn rất nhiều.

Viên Ma châu này là do gã đã tiêu tốn không biết bao nhiêu công sức, vất vả lắm mới luyện thành, bởi vậy nó cũng có sự liên kết đặc biệt với gã, mặc dù năm dài tháng rộng khiến những thứ đã từng tích lũy bị phai nhạt dần, nhưng muốn nhờ mối liên kết này để tìm thấy đối phương thì vẫn khá dễ dàng. Sau lần thất bại đó, bởi vì gã không tiện ra tay nên đã sai vài tên Ma tu trà trộn theo dõi, bất cứ lúc nào cũng có thể nắm rõ tung tích của Nguyên Hạo.

Sau khi biết Nguyên Hạo và con Nhai Xế kia đang hao tâm tốn sức muốn tìm kiếm những loại linh tài địa bảo giúp Yêu tu thăng cấp, Thanh Dương đã công bố danh sách những loại linh tài địa bảo nằm trong mê cảnh Bảo Nguyệt, gã muốn dùng những thứ này để gậy ông đập lưng ông.

Nếu một đấu một thì cho dù Thanh Dương đã Kết Anh cũng khó mà thắng được Xuyên Nghi, đặc biệt sau khi Xuyên Nghi đã dần dần thức tỉnh huyết mạch của Long tộc. Có điều hiện giờ Thanh Dương đã chuẩn bị sẵn mọi thứ, còn Xuyên Nghi và Nguyên Hạo lại không hề đề phòng, cho nên kết cục cuối cùng vẫn khá bí ẩn.

Trong lúc đó, Xuyên Nghi dùng tiếng rồng ngâm mới lĩnh ngộ khiến đám đệ tử Phiêu Miểu đang chặn đường không thể chống lại nổi. Những người tu vi thấp đều đã bất tỉnh nhân sự, người tu vi cao thì linh lực bị phong bế, không đủ gây họa. Trong mê cảnh Bảo Nguyệt đã ngã rạp thành hàng, chỉ còn Nguyên Hạo đang tươi cười đến sáng lạn, nhanh chóng cắn nuốt những nữ tu đã bị tiếng rồng ngâm làm ngất xỉu.

Mặc dù Phiêu Miểu xếp cuối trong tứ đại tông môn nhưng đệ tử của họ đều là nữ tu, bởi vì có đạo lữ trải rộng khắp Cửu Châu nên bình thường ai cũng nể mặt họ ba phần. Đám đệ tử chưa từng phải nếm mùi đau khổ như vậy, lúc này thấy hai người một là Ma Tu một là dị thú thì không khỏi chấn động, người lập tức cầu xin tha thứ, kẻ lại lấy danh tiếng của Phiêu Miểu để đe dọa.

“Các ngươi làm nhục Phiêu Miểu ta như vậy, nhất định các bậc tổ của Phiêu Miểu sẽ băm các ngươi thành trăm mảnh !”

“Hai tháng nữa là bắt đầu khởi cảnh rồi, các ngươi cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như thế!”

“Xời, đuổi tận giết tuyệt chẳng phải là sở trường của đám Phiêu Miểu các ngươi à.” Nguyên Hạo cười nhạo. Cậu không hề sợ hãi, cũng chẳng có chút thương hại nào, chỉ có kẻ ngốc mới đợi đến khi khởi cảnh thôi. Ai biết những năm vừa rồi, trong số tu giả đã chết có bao nhiêu người chết trong mê cảnh, bao nhiêu người chết trong tay Phiêu Miểu. Tất nhiên phải ra tay trước mới chiếm được lợi thế, khiến đám Phiêu Miểu không còn cơ hội động tay động chân.

Kế hoạch này thì tốt đấy, nhưng không ngờ bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Lúc Nguyên Hạo và Xuyên Nghi vừa xâm nhập vào mê cảnh Bảo Nguyệt thì lập tức gặp phải tập kích — chỉ thấy trong tầm mắt của họ bỗng xuất hiện một luồng sáng đỏ rực chói mắt tạo thành đường thẳng với tốc độ khủng khiếp!

Xuyên Nghi đã bắt đầu hóa rồng nên giác quan cũng nhạy bén hơn xa những người bình thường, mặc dù công kích chưa đến nhưng vệt sáng màu đỏ rực bị nén đến cực điểm này khiến cho hắn cảm thấy nguy hiểm, hơn nữa còn là loại nguy hiểm mạnh mẽ đến độ khiến cho người ta không thể thở nổi. Hắn nhanh chóng vươn tay chụp lấy Nguyên Hạo rồi khiêng y lên vai, nhưng hình người không nhanh bằng hình thú, cuối cùng vẫn chậm mất một bước.

Đột nhiên Ma khí tràn ngập khắp mọi nơi tạo thành một loại áp lực kỳ dị, khiến cho linh khí và không khí chảy loạn khắp bốn phía. Gần như chỉ trong nháy mắt, hai bóng dáng một cao lớn một thanh mảnh đã lập tức biến mất khỏi mê cảnh Bảo Nguyệt.

Vào khoảnh khắc hai người biến mất, có một nam tử mặc huyền y đang đứng cách đó không xa, nếu không nhìn kĩ thì sẽ tưởng đó chỉ là một đám sương đen. Thực ra do gã đang được vây trong ma khí đậm đặc như sương mù, trên tay gã còn nâng một pháp khí màu đỏ, xung quanh nó loang lổ những đốm sáng màu máu trông vô cùng tà khí.

“Quả nhiên Ma khí của lão tổ chẳng phải vật phàm.” Thanh Dương cười khẽ. Gã nhìn thi thể nằm rải rác khắp nơi trong mê cảnh thì không nán lại đây lâu, tạo ra động tĩnh lớn như vậy chắc chắn sẽ nhanh chóng thu hút nhiều người đến đây.

Không thể nghi ngờ, đợi khi Phong Thiệu và Từ Giác nghe tin đi tới thì thậm chí còn chẳng phải là nhóm người đến sớm nhất. Mặc dù Phản Hư chân quân có thể khống chế tường vân với tốc độ rất nhanh nhưng dù sao bọn họ cũng đang ở khá xa, không thể so được với những tu giả đang cắm cọc trong thành chờ ngày mở mê cảnh để tham gia kén rể. Mê cảnh Bảo Nguyện đang là nơi bọn họ chú ý nhất vào lúc này.

"Rõ ràng ta cảm nhận được… " Phong Thiệu nhíu chặt mày. Y không hề phát hiện ra tung tích của Xuyên Nghi và Nguyên Hạo trong đám tu giả đông đúc và nhóm nữ tu của Phiêu Miểu. Mặc dù hiện giờ y không thể dùng Thần Thức để thức tảo nhưng y và Xuyên Nghi có mối liên kết chủ tớ, với Nguyên Hạo lại càng tâm ý tương liên bởi Ma châu tựa như một miếng thịt được cắt xuống từ trên người y.

Từ Giác nhìn thoáng qua những thân thể trên mặt đất liền biết là do đám Ma tu gây nên.

Lúc này dù Phiêu Miểu đã cho người đến giải quyết hậu quả nhưng vẫn không thể áp chế được đám tu giả kết thành đội muốn nhân cơ hội để gây sự, hai bên đều giương cung bạt kiếm, xung đột vô cùng căng thẳng.

Từ Giác đã nghe những tin đồn về mê cảnh Bảo Nguyệt từ lâm, mặc dù không muốn nhúng tay vào nhưng cũng thầm lo lắng: "Yêu thú hoành hành không bị ngăn cản, Ma Tu làm việc tàn bạo, tu giả lại tự giết lẫn nhau." Ông quay đầu nhìn về phía Phong Thiệu: "Đêm hôm trước ta từng tính thử một quẻ, không ngờ đúng là Thái Bạch nhập nguyệt. Đây là điềm báo tai họa."

Phong Thiệu không nghiên cứu về tinh tượng, huống chi lúc này sự chú ý của y vẫn đang treo trên an nguy của Nguyên Hạo và Xuyên Nghi. Dù biết nơi này kỳ lạ, bản thân y cũng muốn thử điều tra rõ nhưng lại càng quan tâm đến Hà Loan đang bị Phiêu Miểu bắt đi hơn.

Rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan khiến y không biết mình nên chọn lựa như thế nào. Bên kia đám tu giả ùn ùn kéo đến đã bắt đầu giao chiến với nhóm nữ tu của Phiêu Miểu. Lúc đầu định đánh thử một chút, sau đó phát hiện Phiêu Miểu chỉ có hơn mười người còn bọn họ lại có gần một trăm liền lập tức vứt bỏ sự kiêng kị với tứ đại tông môn, dồn hết sức vào cuộc hỗn chiến. Có không ít tu giả muốn thừa dịp hỗn loạn để vọt vào mê cảnh, định chia một chén canh.

Tiếng pháp khí va chạm vào nhau không ngừng vang lên bên tai, đủ loại linh lực và thế công phóng ra một cách tùy ý. Cục diện này cũng rất nguy hiểm với một người chẳng khác gì phàm nhân như Phong Thiệu.

May mà Từ Giác nhanh tay lẹ mắt đã lập tức ôm y vào lòng, sau đó ông tung phật châu ra tạo thành một lớp màng ngăn cách màu vàng, đồng thời lùi ra sau hơn mười trượng.

Vừa mới ổn định lại, Phong Thiệu còn chưa kịp thở phào thì đã nhìn thấy người đối diện đang đi tới — Quần áo vàng nhạt cùng với khuôn mặt phấn nộn, một đôi mắt rất linh động, chẳng phải Hà Loan thì là ai?

“A Loan!” Phong Thiệu kêu lên một tiếng đầy vui sướng, sau đó lập tức chạy ra khỏi vòng tay của Từ Giác, ở đầu bên kia Hà Loan cũng nhảy liêu xiêu rồi sà vào trong lòng Phong Thiệu, nắm lấy tay áo y mãi không buông: “Sư tôn đã đi đâu vậy, A Loan nhớ ngươi muốn chết!”

“Tại sao con thoát ra được… ” Phong Thiệu sờ đầu nàng, còn chưa dứt lời đã nghe thấy một tiếng “Thúc thúc” quen thuộc. Y vừa quay đầu liền bị đối phương kéo qua một cách thô lỗ, khiến y không thể không nhìn thẳng cái tên ngang ngược này.

Vẫn là khuôn mặt tu mi ưng mục như ngày nào. Bởi vì trận hỗn chiến cách đó không xa đảo loạn linh khí của thiên địa khiến sắc trời trở nên xám xịt nhưng vẫn có một chút ánh sáng xám xanh chiếu rọi. Khuôn mặt của người nam nhân trước mắt một nửa được ánh sáng chiếu đến, một nửa chìm trong bóng tối khiến hắn có vẻ anh tuấn mà lạnh lùng. Có điều cũng không phải hoàn toàn lạnh lùng, Phong Thiệu nhìn thấy trong đôi mắt vàng của đối phương ánh lên những tia lửa nóng rực.

“Thúc thúc chỉ nhìn thấy đồ đệ mà không nhìn thấy ta ư?” Phong Bạch nở nụ cười. Hắn cười để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ khiến nụ cười này mang theo một chút tính cách trẻ con kỳ lạ “Thúc thúc gầy đi rồi.”

Nếu ban đầu Phong Thiệu vẫn còn hơi tức giận vì lần cường bạo trước đó thì bây giờ khi nhìn thấy nụ cười này của hắn đã khiến y tiêu mất hơn nửa cơn giận. Xưa nay y là người luôn ăn mềm không ăn cứng, nhất là với tính cách trẻ con như thế này… Với tu giả mà nói, mấy chục tuổi thật sự vẫn được coi là một đứa trẻ chưa lớn. Y không nên quá so đo tính toán, ngay cả khi đối phương dùng cách làm sai trái như vậy.

Huống chi Phong Thiệu cũng không thật sự muốn tính toán với hắn, chẳng qua là do y lo sợ về hậu họa sau này mà thôi.

Hơn nữa y thật sự rất nhớ hắn, lúc đầu là muốn dạy cho hắn một bài học, sau đó muốn giáo dục hắn, còn đến bây giờ Phong Thiệu chỉ nhớ hắn mà thôi. Còn định nói nhiều hơn nhưng bỗng nhiên nhận ra vẫn còn người

ngoài ở đây, y hơi xấu hổ nhìn về phía Từ Giác, đang muốn đẩy Phong Bạch ra thì đã thấy hắn ôm càng chặt hơn.

Phong Thiệu sợ hắn xúc động làm xằng bậy, cũng sợ Từ Giác lập tức ra tay muốn giải quyết tên Ma đầu này, may mà Phong Bạch không làm gì cả.

"Hơn nửa năm nay thúc thúc luôn ở cùng với sư thúc tổ?" Hắn hơi nheo mắt, cố gắng che dấu sự âm trầm đang dần bốc lên trong lòng.

Phong Thiệu nhìn Từ Giác sau đó cười cười gật đầu. Lúc y đang định nói chuyện để làm dịu bầu không khí thì Phong Bạch cũng cười lên. Vẻ mặt luôn lạnh lùng hờ hững không vì tươi cười mà dịu đi, ngược lại như hắn đang đeo thêm một tấm mặt nạ lạnh lẽo. Hắn giành nói trước: "Đa tạ sư thúc tổ đã chăm sóc. Sau này sẽ không phiền sư thúc tổ phải phí sức như vật nữa. Chăm sóc đạo lữ vốn là trách nhiệm của ta."

Thấy cảnh hai người gặp nhau như vậy, dù không nói nhiều nhưng Từ Giác đã hiểu rõ. Xưa nay ông là người tâm tính thông minh, bởi vậy cũng lập tức hiểu rõ chỉ sợ không thể có bất kì khe hở nào giữa hai người này để có thể chen lọt vào được.

Ở cùng Phong Thiệu đã hơn nửa năm, ông thường bị mê hoặc trước vẻ lơ đãng, thất thần của y. Giờ nghĩ lại mới thấy, lúc ấy Phong Thiệu đang nhớ đến ai thì đáp án đã được viết rõ ràng trước mắt. Trong lòng Từ Giác hơi rối loạn, ông nói: "Cái ngươi gọi là chăm sóc chính là sự ép buộc, lạm sát người vô tội, ép Thiệu nhi phải sống qua ngày nhờ Huyết khí của những tu giả mà ngươi đã giết ư?"

"Phiền sư thúc tổ lo lắng rồi." Phong Bạch quay đầu, nhìn Phong Thiệu đầy dịu dàng, sau đó cánh tay tựa như vô tình ôm lấy vai y rồi mới quay đầu nhìn Từ Giác: "Thật không dám giấu diếm. Kỳ thật trong thời gian này ta đã nhờ lão tiền bối thoái ẩn của tông môn tìm ra phương pháp giải cứu. Không cần huyết khí mà thúc thúc vẫn có thể hoàn toàn thoát được khống chế của Huyết La."

"Thật ư?" Phong Thiệu mừng rỡ.

Từ Giác cả kinh nhưng cũng không hoàn toàn vui vẻ. Ông không rõ cảm xúc hiện giờ của mình là thế nào, chỉ cảm thấy tâm trạng cũng chẳng tốt đẹp lắm. Ông đành thầm ngâm kinh văn để tĩnh tâm, khi nhìn thấy vẻ tái nhợt của Phong Thiệu hiện lên chút hồng nhuận do vui sướng thì tâm tư đang hỗn loạn cũng chợt bình phục phần nào.

“Nếu được như thế thì chính là chuyện tốt. Từ nay về sau ta cũng không cần xâm nhập pháp chú cho ngươi nữa, tránh để ngươi phải tiếp tục chịu tra tấn.” Từ Giác cười, rốt cuộc có lộ ra dáng vẻ thong dong. Ông lập tức điểm nhập mi tâm của Phong Thiệu, chỉ thấy nơi đó bỗng hiện ra một hàng chú văn Kim Cang kèm theo rất nhiều sương đen quẩn quanh.

Phong Thiệu bây giờ chẳng khác gì người phàm, sau khi lấy ra pháp chú thì cả người y như bị mất hồn, gần như không thể đứng thẳng nổi mà phải dựa hoàn toàn vào Phong Bạch. Hà Loan thấy cảnh này thì không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn tên hòa thượng kia, vẻ mặt vô cùng lo sợ: “Sư nương, sư tôn bị sao vậy?”

Phong Bạch không đáp lại, chỉ là khuôn mặt cố nặn ra vẻ ôn hòa khi nãy đã có mấy phần vặn vẹo.

Từ Giác coi như không thấy, ông nhìn thoáng qua Phong Thiệu đã ngất lìm đi, phật châu được nắm trong tay rung động một cách hỗn loạn. Cuối cùng ông cười lớn một tiếng rồi xoay người cưỡi mây bay đi mất.

“Sư nương, sư tôn… ” Hà Loan kéo ống tay áo của Phong Bạch. Phong Bạch chậm rãi cười lạnh: “Sư tôn ngươi là Ma tu, không ngờ lại dùng pháp chú của Phật môn để khống chế Huyết La trong cơ thể. Là y không muốn sống nữa hay do y tin tưởng con lừa trọc kia hơn ta?”

Hà Loan ngạc nhiên, một phần cảm thấy kinh ngạc vì sư tôn nhà mình lớn mật, một phần lại e ngại trước khí thế lúc này của sư nương, vì vậy không khỏi lắp ba lắp bắp khuyên nhủ: “Sư nương đừng hiểu lầm, nếu nói đến tin tưởng thì người mà sư tôn tin tưởng nhất chỉ có sư nương thôi. Đến ta còn phải xếp sau nữa là lão hòa thượng này?”

Phong Bạch chẳng nói tiếng nào, chỉ ôm ngang người trong lòng lên rồi phân phó một câu: “Ta đưa sư tôn ngươi đi chữa thương, ngươi tự đi đi” nói xong liền ngự kiếm bay đi mất.

Hà Loan cũng không yên lòng về Phong Thiệu nhưng lại chẳng dám đuổi theo đối phương, chỉ thấy cự kiếm màu đen bay vụt qua rồi lập tức mất hút không còn bóng dáng đâu nữa khiến nàng tức đến dậm chân trên phi kiếm. Lại nhớ tới vẻ mặt của Phong Bạch lúc nãy thì không khỏi cảm thấy thấp thỏm bất an trong lòng, sợ Phong Bạch bạo hành sư tôn nhà mình.

Đừng nói không biết hiện giờ sư tôn đang bị thương như thế nào, cho dù lúc khỏe mạnh thì sư tôn của nàng cũng là người luôn ôn hòa thiện

lương, chắc chắn sẽ bị sư nương bắt nạt! Nghĩ đến đây, Hà Loan quyết định đi tìm Liên Vân tỷ tỷ thương lượng cách giải cứu sư tôn nhà mình.

------oOo------

Chương 136

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu mơ một giấc mơ, y mơ mình đã thoát khỏi khống chế của Huyết La, Phong Bạch cũng trở về làm một thanh niên tốt, trở về với dáng vẻ nhân vật chính bộc trực thẳng thắn của hắn. Hai người dắt tay nhau thuận lợi đi qua hơn ngàn năm, sau khi bị sét đánh một cách nhẹ ngàng thì cũng bước vào hàng tiên ban. Tử Hư tiên quân đã ban cho bọn họ danh hào, một người là Thanh Qua thượng tiên, người còn lại là Bạch Thái thượng tiên… (E hèm, thuần việt là Dưa Chuột thượng tiên và Cải Trắng thượng tiên đó)

Bởi vì biết là mộng nên Phong Thiệu không dám cười, y sợ mình cười tỉnh mất.

Nhưng nếu đã là mộng thì kiểu gì cũng phải tỉnh. Y chợt cảm thấy người mình tê rần ấm áp, sau đó có một dòng khí thể tràn đầy tiến vào trong cơ thể y, khiến cho đan điền khô cằn vì bị pháp chú giam cầm trong thời gian dài lại được gột rửa lần nữa. Cảm giác nắng hạn lâu ngày lại được gặp mưa rào quá mức tuyệt vời khiến cho y thoải mái đến độ phải mở mắt ra nhìn.

“Thúc thúc tỉnh rồi?”

Một đôi mắt vàng sáng ngời nhìn y như hổ rình mồi, nhìn đến độ khiến người ta phải phát hoảng. Phong Thiệu nâng tay tát hắn, khẽ mắng: “Không tỉnh cũng bị ngươi gọi tỉnh.”

“Thúc thúc ngủ đến vui sướng như vậy, đã gặp mộng đẹp ư?” Phong Bạch ôm y vào trong lòng, sau đó tháo rơi dây áo của y. Bấy giờ Phong Thiệu mới nhận ra hai người đang cùng nằm trên giường, là chiếc giường lớn rất đỗi quen thuộc.

Phong Thiệu nhìn khắp bốn phía xung quanh rồi cũng nhận ra, đây chẳng phải là động phủ nghèo kiết xác chỉ có mỗi một chiếc giường lớn của Phong Bạch đấy ư? Sau đó y thuận miệng bịa một câu “Một giấc mộng

rất đẹp, mơ thấy một quả dưa chuột và một cây cải trắng làm thần tiên, cải trắng xào dưa chuột, cùng kết thành vợ chồng… ”

Phong Bạch cúi người xuống dưới, dùng một nụ hôn thô lỗ để cắt ngang câu nói của Phong Thiệu, sau đó bàn tay hắn phủ lên lồng ngực của y. Đầu vú của Phong Thiệu bị hắn niết đến cứng rắn. Y nhìn Phong Bạch gần trong gang tấc, dưới sự dẫn dắt linh hoạt của hắn mà há miệng một cách không tự chủ, để mặc hắn ngang ngược xâm chiếm khoang miệng của mình.

Đây cũng là nắng hạn gặp mưa rào, cả hai người đều như vậy.

Có điều chính cảm giác vuốt ve quen thuộc này khiến Phong Thiệu tỉnh táo lại trong cơn mơ ngủ. Suy nghĩ của y vừa hiện lên thì đan điều đã tự vận chuyển một cách trôi chảy không hề bị cản trở. Mặc dù thua xa khi ở trạng thái cường thịnh nhưng đỡ tốt hơn trăm ngàn lần lúc bị pháp trú trói buộc.

Phong Thiệu lập tức nắm lấy cằm hắn, ngẩng đầu hỏi: “Tại sao đột nhiên ta có thể dùng được linh lực?”

“Thì ra thúc thúc thích bị pháp chú của con lừa trọc kia áp chế? Áp chế đến độ chẳng thể dùng được chút xíu linh lực, rơi vào trạng thái nửa chết nửa sống?” Ánh mắt của Phong Bạch chợt lạnh lùng, bàn tay đang vỗ về chơi đùa khắp nơi cũng dừng ở thân dưới của đối phương, hơi niết nhẹ khiến Phong Thiệu đau đến khẽ kêu một tiếng.

Phong Bạch thuận thế giam cầm bờ môi của y, bàn tay đang xoa nắn nơi nào đó lại bắt đầu dùng sức, giọng nói hơi khàn khàn: “Nếu không giải trừ pháp chú thì sợ là đạo cơ của thúc thúc sẽ rất khó hồi phục lại như cũ. Chẳng nhẽ thúc thúc cam chịu trở thành phàm nhân cả đời hay sao? Thúc thúc cứ tin tưởng con lừa trọc kia sẽ không mảy may tạo thành sai lầm?”

Thân là Ma Tu lại để Thiện tu, còn là đại năng Phản Hư Thiện tu dùng pháp chú để áp chế mình, đúng là một chủ ý tự chuốc khổ cực vào người. Trong lúc nhất thời Phong Thiệu chẳng thể phản bác được gì, dưới sự khiêu khích của đối phương bắt đầu thở dốc, cố tình chỗ linh lực mới phục hồi lại không đủ để chống cự.

“Ta tự có tính toán của mình… ”

“Tính toán của thúc thúc?” Phong Bạch ngẩng đầu, châm chọc nâng mắt nhìn y: “Tính toán của thúc thúc là ở cùng với con lừa trọc kia hơn nửa năm, ném ta đến chín tầng mây. Nếu không phải Hà Loan gặp nạn thì dù

có biến thành dáng vẻ nửa người nửa quỷ này cũng không muốn gặp lại ta, đúng không?"

"Nói bậy bạ gì đó, chẳng lẽ ngươi lại không quan trọng bằng bọn họ? Cái gì mà không có A Loan thì ta sẽ không muốn gặp ngươi? Hay là ngươi mong ta đừng đến, để tiện cho tên súc sinh nhà ngươi có thể tiếp tục làm xằng làm bậy, làm sát người vô tội? Ngươi mơ cũng đẹp lắm!" Phong Thiệu không kiên nhẫn. Y đánh ra một ngọn lửa mỏng manh, cố gắng đốt cháy đoạn đuôi hổ đang muốn xâm phạm.

Uy lực bậc này thật chẳng đáng để vào mắt, chiếc đuôi hổ lông nhung tráng kiện kia cũng không thèm né tránh, vẫn như tiếp tục chui vào dưới quần của đối phương để thăm dò.

Bị Phong Thiệu dạy dỗ vài câu liên tiếp lại khiến vẻ lạnh lẽo trong mắt Phong Bạch nhạt đi hai phần, cuối cùng còn tăng thêm một phần ôn hòa và lửa nóng. Hắn hôn thẳng một đường xuống dưới rồi dừng lại trên lồng ngực của Phong Thiệu. Đạo bào của y đã bị Phong Bạch cởi bỏ từ lâu, hắn dùng bàn tay phủ lên thứ bên dưới lớp áo chòng rồi nhẹ nhàng xoa nắn chơi đùa, bị kích thích như vậy khiến một Phong Thiệu rất lâu chưa được phát tiết phải ôm chặt lấy hắn.

Rốt cuộc những lời mắng mỏ và dạy bảo đã bị thay thế bởi tiếng rên rỉ say mê trong tình dục.

Có lẽ là do đã nghẹn rất lâu rồi, cũng có thể do kĩ thuật tay của Phong Bạch càng ngày càng tốt, tóm lại chẳng bao lâu sau Phong Thiệu đã bắn trong tay đối phương. Phong Bạch nâng tay rồi ngắm nhìn nó dưới ánh trăng, hắn quay đầu cười: "Cơ thể của thúc thúc đang trống rỗng cần phải bồi bổ mà lại bắn ra nhiều như vậy, thật sự không nên đâu. Để ta giúp thúc thúc bồi bổ lại nào." Nói xong hắn liền hấp thu vật trong tay vào cơ thể, lúc tiêu hóa đến tia cuối cùng còn cố ý liếm láp đầu ngón tay.

Hình ảnh khiêu khích bậc này khiến tâm tư vừa mới yên ổn của Phong Thiệu lại trỗi dậy.

"Thúc thúc lại cứng rồi." Phong Bạch cúi đầu ghé sát vào lỗ tai y mà thì thầm. Y quay đầu, tìm kiếm đôi môi của hắn, chủ động ghé sát. Hai người đã là chồng chồng già nhiều năm, tiểu biệt thắng tân hôn, chỉ mới trêu chọc một chút đã cởi hết quần áo, hai nơi đang đứng thẳng không ngừng giao hòa với nhau, một cái hồng phấn thẳng tắp, cái còn lại vừa lớn vừa gồ ghề.

Phong Thiệu đang rơi vào ý loạn tình mê nhưng khi cảm thấy phía sau bỗng lạnh lẽo thì không khỏi giật mình. Trong đầu y chợt lóe lên vài kí ức không tốt, thân thể cũng tránh né theo bản năn. Y bật thốt: "Ngươi lại định làm gì?"

Đầu ngón tay đang bôi thuốc của Phong Bạch chợt cứng đề, vẻ mặt của hắn cũng cứng lại. Hắn cầm lấy tay Phong Thiệu: "Lần đó là do tai sai, thúc thúc tha thứ cho ta được không."

Phong Thiệu nhìn hắn. Chuyện đã qua lâu như vậy rồi nên y cũng không còn giận nữa. Dù sao cũng là súc sinh do một tay mình nuôi lớn, tuy vẫn còn hơi xấu hổ khó chịu nhưng không còn xúc động muốn giết người nữa. Y nhìn ra được dưới sắc mặt cương ngạnh của Phong Bạch là sự thấp thỏm nên chợt thấy lòng mềm nhũn. Phong Thiệu liền đạp đối phương một cái: "Mau đền đáp ơn tha mạng của ta đi."

Phong Bạch hung hăng chặn lại đôi môi của, làm càn liếm hút, tưởng chừng như sự kiên nhẫn chờ đợi hồi lâu đều chỉ vì giờ khắc kích tình này mà bùng nổ…

Lòng khoan dung của Phong Thiệu đối lấy sự đòi hỏi hết lần này đến lần khác của hắn, mà lúc y định chuyển hướng muốn đòi quyền lợi bằng cách phản công thì lại bị hắn bác bỏ một cách vô tình, sau đó tiếp tục bị dày vò gấp bội. Có điều quyền hạn dùng hình thú để giao hoan của Phong Bạch đã bị Phong Thiệu tước đoạt hoàn toàn, ngày trả lại còn phải phụ thuộc vào tâm trạng của Phong Thiệu.

Mấy ngày sau, cây cải trắng Phong Thiệu đã thành công dụ dỗ Phong Bạch nói chuyện đàng hoàng. Y luôn là người nhã nhặn, cho dù sự dịu dàng chỉ là một tấm mặt nạ nhưng đeo mặt nạ lâu ngày cũng bất giác trở thành một phần tính cách. Cho nên y vẫn quen dùng những lời nói thẳng thắn để bắt đầu giải quyết vấn đề.

Lúc này, thái độ của Phong Thiệu hoàn toàn khác với vẻ phẫn nộ, bén nhọn lúc trước. Y bình tĩnh trình bày quan điểm tu giả lấy Sát chứng Đạo sẽ mất nhiều hơn được, ngoài ra tư chất của Phong Bạch được trời cao ưu ái đến mức nào, hắn không nên phung phí của trời, đám mình không tỉnh ngộ.

"Ta không muốn cứ luôn phải lo lắng một khi ngươi không cẩn thận liền táng thân dưới lôi kiếp thăng giai." Phong Thiệu nói đầy chân thành. Y vẫn luôn canh cánh về hình ảnh dự đoán của Nê Lí trùng.

Phong Bạch mặt không gợn sóng, hắn nói với vẻ thản nhiên: “Thúc thúc không cần phải lo lắng cho ta. Ta sẽ không bị đánh chết đâu, ta còn phải bảo vệ thúc thúc nữa. Ta sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ, ta đã hứa với thúc thúc là sẽ càng ngày càng mạnh mà.” Hắn nghiêng đầu, nở nụ cười hồn nhiên nói thẳng: “Đến lúc đó, ta sẽ giết hết toàn bộ những người từng bắt nạt thúc thúc, để thúc thúc sống thật thoải mái, không phải chịu sự khống chế của bất cứ thứ gì.”

Phong Thiệu nghe thấy chữ khống chế thì hơi nhíu mày: “Đúng rồi, lúc trước ngươi nói mình đã nhờ lão tiền bối thoái ẩn trong tông tìm cách giải trừ Huyết La, có phải đang nói đến Lăng Tiêu tiền bối không?”

Phong Bạch lắc đầu, Phong Thiệu khó hiểu hỏi lại: “Vậy là ai?”

Phong Bạch cười: “Thúc thúc, chẳng có cách nào giải trừ được. Ta đã hỏi Lăng Tiêu rồi, ông ta hiểu biết không thua kém gì sư đệ Tư Di của mình, nhưng chính ông ta cũng nói ngoài cách dùng huyết khí để tẩm bổ thì chỉ có đoạt xá trùng sinh mới có thể thoát được Huyết La.”

Phong Thiệu giật mình trợn trừng mắt. Dù đã đoán được cách giải cứu chưa chắc đã dùng được nhưng không ngờ khi thật sự nghe thấy lại khiến y tuyệt vọng hơn cả tưởng tượng.

Phong Bạch cười rộ lên, xoa nhẹ mặt y: “Thúc thúc thật ngây thơ thiện lương, chắc chắn không chấp nhận được đúng không? Bởi vì ta vẫn sẽ tiếp tục giết người, cho dù là vì để thúc thúc đoạt xá. Ta sẽ dựng pháp trận Phân Hồn của Ma Môn cho thúc thúc, dùng huyết khí của tu giả khắp thiên hạ để nuôi dưỡng thúc thúc.”

“Ngươi –” Ánh mắt của Phong Thiệu chợt phức tạp. Thái độ này của Phong Bạch khiến y phải sởn tóc gáy. Lúc y đang muốn răn dạy, mắng cho đối phương tỉnh ngộ thì chợt phát hiện mình không thể nói ra tiếng. Cảm nhận một chút liền biết đó là một loại Thất Thanh chú bình thường, y định truyền âm mật nhưng cũng nhanh chóng phát hiện ra mình không thể truyền âm được cho hắn.

Trên trán Phong Thiệu rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, theo bản năng muốn vận hành linh khí trong đan điền nhưng lập tức liền phát hiện có điều không ổn — Linh lực của y đã bị phong ấn tựa như lúc ở tàn tích của linh cảnh Nam Hoa.

Nghênh lên Phong Thiệu phun hỏa ánh mắt, Phong Bạch đem đối phương ướt mồ hôi tóc dịch đến sau tai, ôn nhu nói:“Ta biết thúc thúc muốn nói gì, nhưng ta tuyệt không muốn nghe. Không bằng thúc thúc

hãy nghe ta nói bãi.” Hắn dừng một chút, nhìn đối phương ánh mắt, lại cũng biết đối phương muốn biểu đạt cái gì.

“Phải, phải, đều do ta làm. Cả lần ở linh cảnh Nam Hoa và hiện giờ linh lực của ngươi bị phong ấn đều do ta bắt đầu dùng trận pháp Thái A.”

Phong Bạch thừa nhận không hề do dự, đưa tay ôm chặt y vào trong lòng: “Trận pháp Thái A và nhẫn Thái A là do ta đòi từ Tử Hư. Ông ta tưởng ta muốn dùng cho chính mình nên đã hạ rất nhiều cấm chế. Vốn dĩ là tiên vật, không ngờ ta lại khám phá ra bí mật nên đã giải trừ được cấm chế. Phải đánh đổi tính mạng của nhiều người như vậy, nếu để tên Tử Hư mồm đầy nhân nghĩa đạo đức kia biết được thì chắc lão sẽ tức đến hộc máu mất.”

“Đó là thứ tốt, chỉ cần rót đủ tinh huyết nguyên phách ngang với cấm chế thì nó sẽ giúp bảo vệ Nguyên Thần của thúc thúc bất diệt. Không chỉ Huyết La mà kể cả ngày sau gặp phải lôi kiếp cũng không thể ngã xuống. Thúc thúc có chiếc nhẫn này thì ta mới yên tâm được.” Nói đến đây, Phong Bạch thở dài: “Đáng tiếc thúc thúc lại tự tay hủy nó đi rồi. Có điều thúc thúc hủy nó là vì ta, nếu không bị lão lừa trọc kia bắt ép… Ông ta đối xử với ta như vậy, còn mơ ước thúc thúc nữa. Vì sao thúc thúc vẫn tin tưởng lão như vậy?”

Trên mặt Phong Bạch lộ vẻ tàn khốc: “Sớm muộn gì ta cũng sẽ trừ khử lão.”

Phong Thiệu né tránh khỏi cái ôm của hắn. Y có hàng ngàn hàng vạn lí do thoái thác nhưng tất cả đều chẳng nói được thành lời, chỉ đành mặc tên súc sinh này càng nghĩ càng đi xa, càng lúc càng cố chấp điên cuồng. Nếu nói hiện giờ y đang cảm thấy phẫn nộ chẳng bằng nói là do y sợ hắn sẽ lỗ mãng đi tìm Từ Giác để quyết đấu. Mặc dù tên súc sinh này chẳng phải loại hiền lành thiện lương gì, nhưng y cũng không muốn trơ mắt nhìn người ngoài dạy dỗ hắn, lại càng không muốn để người ta lấy đi tính mạng của hắn.

“Thúc thúc đừng tức giận mà hại thân thể. Ta sẽ giết thật nhiều người để bồi bổ huyết khí cho thúc thúc.” Phong Bạch đưa tay về phía y nhưng Phong Thiệu lại đánh bay tay hắn, y trợn trắng mắt. Tên này đã coi những lời nói khuyên bảo lúc trước của y như gió thổi qua tai rồi phải không? Nếu còn muốn giết nhiều hơn nữa thì e rằng sau lôi kiếp Kết Anh, y sẽ phải thủ tiết cả đời! À nhầm, không, y sẽ thành người góa vợ.

Phong Bạch rụt tay về: “Sao vậy, thúc thúc không cảm thấy mùi vị lúc mới tỉnh dậy rất tốt đẹp ư. Đó là huyết khí của mấy trăm tu giả đấy, ta đã

vận chuyển hết chúng vào trong đan điền của thúc thúc… Lúc thúc thúc tỉnh lại, sắc mặt vừa hồng hào vừa xinh đẹp, tốt hơn khi ở cạnh con lừa trọc kia không biết bao nhiêu lần.”

Phong Thiệu vừa sợ vừa khó chịu, quả nhiên. Không phải y chưa từng hoài nghi nhưng bị nói thẳng ra như vậy vẫn khiến lòng y cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Cảm giác không thoải mái này khiến y phải tự giễu. Nhìn đi! Nhìn ngươi tự ngược hơn nửa năm, nhẫn nhịn hơn nửa năm, chịu đựng sự tra tấn hơn nửa năm. Cuối cùng lại khiến mấy trăm người phải bỏ mạng. Sự giãy dụa né tránh của ngươi đúng là già mồm cãi láo, thứ đạo đức giả.

Phong Bạch buông tay, đột nhiên cười lạnh: “Thúc thúc. Cửu Châu có nhiều tu giả như vậy, số người ta giết chẳng đáng kể gì. Chỉ cần có huyết khí của họ thì thúc thúc sẽ không phải chịu đựng Huyết La tra tấn nữa, tu vi lại càng ngày tiến ngàn dặm. Ngoài ra thúc thúc cũng không cần phải lo lắng cho ta, cho dù ta lất Sát chứng Đạo thì thiên lôi cũng không bổ chết ta được. Sát chính là đạo của tam ta giết càng nhiều thì đạo của ta càng rõ ràng sâu sắc, thậm chí đến Trạm Lô kiếm của ta cũng bởi vì giết người mới sinh dị biến… Chỉ cần ta càng ngày càng mạnh thì cho dù ta có giết hết cả Cửu Châu này, lôi kiếp cũng làm gì được ta?”

Sao ngươi lại có suy nghĩ điên cuồng và ngu xuẩn như vậy!

Ngươi muốn đi lại con đường phản diện của Thanh Thành tôn giả sao!

Sao ngươi có thể sống thiếu kiên nhẫn như vậy!

Phong Thiệu cau mày, Phong Bạch lại nâng cằm y lên để Phong Thiệu nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn cúi đầu từng chút từng chút, cuối cùng dừng trên bờ môi nhợt nhạt của Phong Thiệu. Phong Thiệu không rõ rốt cuộc hắn đang muốn làm gì, nhưng thái độ này của đối phương rõ ràng là không hề coi trọng mạng sống của người khác khiến y càng tức giận hơn. Một bàn tay của Phong Thiệu chợt đánh lên mặt của Phong Bạch, sau một tiếng vang giòn, trong động phủ lại rơi vào yên tĩnh.

Hắn giật mình che nửa bên mặt, trong phút chốc tựa như bị đánh đến ngây ngẩn cả người.

Phong Thiệu đánh thì đánh, sau đó dùng khẩu hình miệng nói ra một chữ: Cút.

Phong Bạch biến sắc, chẳng nói thêm gì nữa sau đó cút thật.

Phong Thiệu tức giận đá chiếc ghế dài đổ lăn ra đất, sau đó y chợt thấy đầu óc choáng váng đến độ gần như không thể đứng thẳng nổi. Phong

Bạch đã đi rồi lại bỗng dưng quay về, hắn không nói một lời mà lập tức lấy ra một pháp khí tựa như bình ngọc, tay chân lanh lẹ khống chế Phong Thiệu sau đó dẫn huyết khí trong bình ngọc nhập vào cơ thể của đối phương. Linh lực của Phong Thiệu đã bị pháp trận phong ấn, sự giãy dụa của y chẳng hề có hiệu quả, chỉ trong chốc lát đã bị ép phải hưởng thụ khoái cảm như được hít thuốc phiện.

Đợi đến khi tỉnh lại lần nữa, Phong Thiệu đã cảm nhận được Huyết La trong cơ thể lại chìm vào ngủ động, ngoài ra còn cả lượng linh khí tồn trữ trong đan điền đã tăng lên nhanh chóng. Đủ thấy y đã hấp thu huyết khí của hơn ngàn người…

------oOo------

Chương 137

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ ngày hôm ấy trở đi, Phong Thiệu hoàn toàn rơi vào cảnh kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Thực tế là y cũng không thể gọi được, vừa không thể mở miệng nói chuyện, vừa không thể truyền âm mật. Y chỉ đành dựa vào ngôn ngữ thân thể.

Thế nhưng cho dù y vừa đấm vừa xoa, dùng nhiều cách khác nhau, vừa dỗ vừa lừa, thậm chí quyền đấm cước đá, dùng thân thể để phản kháng cũng không thể lay động được quyết tâm của Phong Bạch. Hắn quyết tâm phong ấn linh lực của y, cầm tù y trong động phủ. Y càng không thể lay động được việc cứ cách vài ngày lại bị Phong Bạch dẫn huyết khí vào trong cơ thể, hưởng thụ khoái cảm như hút thuốc phiện. Sau khi hút thuốc phiện xong lại luôn lo sợ không yên.

Mặc dù y không tận mắt nhìn thấy đã chết bao nhiêu người, nhưng chỉ cần nghĩ đến lượng huyết khí dồi dào trong bình ngọc, thậm chí đan điền của y cũng sắp đạt tới giới hạn Kết Anh thì cũng đủ để y hiểu việc mình kéo dài mạng sống đã tàn nhẫn đến mức nào.

Thiên Đạo hữu thường, vạn vật luân hồi. Hôm nay y và Phong Bạch tạo nghiệt thì sớm muộn gì cũng khiến lôi kiếp đòi lại gấp trăm ngàn lần trên người chính bọn họ.

Trong lúc tâm loạn như ma, Phong Thiệu lại hiểu rõ một chuyện, tại sao trong cảnh tiên đoán của Nê Lí trùng, Phong Bạch gặp phải Tử Kiếp trong Cửu Trọng Lôi kiếp mà y lại không có ở đó? Liệu có phải do thực lực của y không bằng Phong Bạch nên lúc Độ Kiếp đã bị đánh chết từ lâu rồi? Từ xưa đến nay Lôi kiếp của Ma tu còn nặng hơn tu giả bình thường rất nhiều lần, huống chi là loại người dùng huyết khí của người khác để bồi bổ cho bản thân như y… Nhưng ngẫm lại thì, hình như chết trước cũng không tồi, ít nhất y không phải tận mắt chứng kiến ngày Phong Bạch bị sét đánh tan thành mây khói.

Suy nghĩ lộn xộn như vậy khiến y cảm giác dường như Huyết La đã khống chế mình rồi.

Trải qua những ngày như thế này suốt hai tháng, Phong Thiệu liền không thể chịu đựng nổi nữa, y thà đoạt xá còn hơn.

Thế nhưng Phong Bạch không đồng ý để y đoạt xá.

Đoạt xá không phải cách toàn vẹn, hơn nữa sau khi đoạt xá còn phải bắt đầu lại từ đầu. Không nói thân thể của Phong Thiệu có tư chất trác tuyệt, mới trăm tuổi đã tu đến Kim Đan viên mãn đã là hiếm thấy như lông phượng sừng lân, cho dù thật sự tìm được thân thể có tư chất tuyệt hảo và phù hợp thì khi đoạt xá vẫn có tỉ lệ không thành công. Mỗi tu giả chỉ có một cơ hội đoạt xá duy nhất mà thôi.

“Gần đây tâm cảnh của thúc thúc càng ngày càng không ổn định, thật sự không phải thời cơ tốt để đoạt xá. Ta sẽ không để thúc thúc mạo hiểm đâu.” Phong Bạch dừng một chút rồi nói tiếp: “Nếu thúc thúc thật sự muốn thoát khỏi Huyết La đến vậy thì cũng chẳng cần phải đoạt xá. Chẳng phải trong sách tâm chú Tế Luyện còn có thuật Phân Hồn đó sao, không chỉ đảm bảo chắc chắn mà còn không mất công tu luyện lại từ đầu.”

Phong Thiệu lập tức thay đổi sắc mặt. Loại công pháp Ma môn đó phải dùng tính mạng của hơn một vạn người để kết trận, Phong Bạch thật sự đã tự tin một cách mù quáng rồi. Thế nhưng y không thể khuyên được hắn. Phong Thiệu lập tức cảm thấy vô cùng suy sụp, y cào nát phần núi tóc đã được Phong Bạch chải gọn gàng, trong lòng y như đáng có sóng cuộn biển gầm. Phong Bạch nói sai làm sai nhiều như vậy nhưng lại có một điều là đúng, quả thật tâm cảnh của y đang rung chuyển, gần như bị tên súc sinh này ép sắp vỡ nát.

Y muốn đứng lên tìm một thứ gì đó để trút sự căm phẫn của mình nhưng Phong Bạch lại chống hai tay của hắn lên hai bên tay vịn, vây y ngồi trên

ghế.

“Thúc thúc đừng suy nghĩ bậy bạ, tất cả cứ giao cho ta đi, chỉ cần ngươi tin ta là được.” Phong Bạch vùi mặt vào hõm cổ của đối phương, khẽ nhếch khóe miệng tạo ra một nụ cười vô cùng đắc ý: “Ta đã trưởng thành rồi, tu vi của ta cũng tăng rất nhanh. Linh lực của thúc thúc lại đang bị phong bế nên chắc chắn không cảm nhận được ta đã lên đến hậu kì Kim Đan rồi đúng không?”

Phong Thiệu chấn động mà ngẩng đầu. Y thật sự không biết Phong Bạch đã tu luyện như thế nào, hoặc là đã được kế thừa sức mạnh gì từ Lăng Tiêu. Không ngờ hiện giờ hắn cũng đã ở ngưỡng cửa chuẩn bị đột phá từ Kim Đan lên Nguyên Anh?

Nếu là lúc bình thường thì chắc chắn y đã cảm thấy vui sướng và kiêu ngạo vì Phong Bạch, nhưng ở thời điểm như thế này, vừa nghĩ đến lôi kiếp đã khiến y gặp ác mộng suốt đêm. Thế cho nên sau này y cũng bắt đầu bỏ thói quen nằm ngủ mà chỉ ngồi xếp bằng nhập định, cho dù chẳng thể tĩnh tâm được chút nào.

Phong Bạch thấy thế, sau khi cẩn thận kết trận Tịnh Linh cho y xong rồi mới rời khỏi đó. Lúc đã đi ra khỏi động phủ, hắn liền lấy Trạm Lô kiếm ra, vong hồn chết dưới kiếm càng nhiều thì thân kiếm càng lớn, cũng càng tản ra sát khí nồng đậm.

Sau khi Lăng Tiêu đi ra khỏi kiếm trận thì vẫn sống nương nhờ trong Trạm Lô kiếm, mặc dù ông là khí linh của Hạ Vũ kiếm nhưng cũng chẳng thể chịu nổi loại sát khí vẩn đục này, vì thế căm hận nói: “Ngươi giết nhiều người như vậy thì sao, ngoại trừ sống như một tên Ma tu, cầm tù sư thúc của ngươi, bắt y nhận huyết khí thì ngươi tưởng y sẽ cảm kích ngươi chắc? Ta thấy y đúng là không muốn nhìn mặt ngươi nữa, sợ là đã cực kỳ thất vọng với ngươi rồi.”

Phong Bạch không hề thay đổi sắc mặt, chỉ có đôi mắt vàng đã tối sầm lại, giọng nói vô cùng lạnh nhạt: “Chỉ cần có thể giúp y sống thì ta sẽ chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì.”

Lăng Tiêu sửng sốt, thì thào lẩm bẩm: “Những lời nói này, dường như lúc trước ta cũng từng nghe thấy ai đó nói.”

Phong Bạch quay đầu, bỗng nhiên nói: “Là sư đệ Lăng Di của ông ư?”

Lăng Tiêu đột nhiên biến sắc, lạnh giọng hỏi: “Ngươi nhắc đến hắn làm gì?”

Phong Bạch thoáng nhướn mày rồi nói: “Ta nghĩ, một người có thể vào lúc trước khi tiền bối chết mà lập lời thề không bao giờ bước chân vào Côn Luân, cũng tuân thủ lời thề đó suốt hơn hai ngàn năm. Vậy chắc chắn tình cảm của hai sư huynh đệ tiền bối rất thâm hậu.” Nói đến này, hắn lại nói tiếp: “Gần đây tốc độ tu hành của ta tăng rất nhanh, không thể không kể công của tiến bối. Thân thể khí linh của tiền bối chỉ còn duy trì được vài năm nữa thôi… Tiền bối thật sự không muốn gặp lại cố nhân một lần trước khi tan biến ư?”

Sắc mặt của Lăng Tiêu lập tức chìm xuống: “Đừng có nhắc đến tên ma đầu này trước mặt ta. Hắn là tội nhân của Côn Luân, ta chắc chắn sẽ không gặp lại hắn.”

Phong Bạch từ chối cho ý kiến nhưng trong ánh mắt của hắn lại thoáng ẩn chút tính kế.

Có điều người đang tính kế không chỉ có mình Phong Bạch, Phong Thiệu đang ở động phủ cách đó xa xa rốt cuộc cũng bắt đầu tính kế.

Tất nhiên y biết mọi điều Phong Bạch đang làm đều là vì y, nhưng y thật sự không cảm thấy sự hi sinh này đáng giá, sắp đến Lôi kiếp Kết Anh rồi, nó tựa như một tấm bùa đòi mạng dính chặt lấy y. Y tin tưởng vào thực lực của Phong Bạch, nhưng những hình ảnh tiên đoán của Nê Lí trùng lại rất rõ ràng, dù không phải lần này thì ắt sẽ là lần sau.

Quả thật y sắp phát điên rồi, mà thứ càng khiến y cảm thấy tuyệt vọng hơn chính là Huyết La đang ẩn trong thân thể. Y vốn muốn hắn có thể nhanh chóng tìm một người thích hợp để đoạt xá, đây là cách ít tổn hại nhất rồi, ấy thế mà tên súc sinh này cứ muốn chọn thuật Phân Hồn!

Phong Thiệu trái lo phải nghĩ, cảm thấy nếu cứ tiếp diễn như vậy thì tương lai của hai người thật sự vô vọng rồi. Y không muốn Phong Bạch càng lún càng sâu, thật sự biến thành một tên Ma đầu giết người không chớp mắt. Đó không phải là con đường mà một nhân vật chính như Lữ Minh Tịnh nên đi vào. Nếu không có y thì mọi chuyện đã khác.

Phong Thiệu lấy tâm chú Tế Luyện ra khỏi túi gấm. Kỳ thật trong ấy có vài loại công pháp dù Phong Thiệu chưa từng thử nhưng cũng đã đọc thuộc hàng trăm lần rồi. Mà thứ y đang dùng hiện giờ chính là một loại công pháp y chưa từng sử dụng – Thuật Thúc Kiếp.

Phần lớn Ma Tu bởi vì trên con đường tu hành đã tạo nghiệp chướng sâu năm, mặc dù tốc độ tu luyện nhanh hơn tu giả bình thường nhưng cũng phải nhận lôi kiếp nặng hơn gấp bội. Mà thuật Thúc Kiếp này có tác

dụng khiến Độ Kiếp đến sớm hơn. Độ Kiếp vốn là cơ hội Thiên Đạo ban xuống, phần lớn tu giả chỉ có thể cảm nhận nó ở một thời điểm mơ hồ nào đó. Chẳng hạn như giai đoạn hiện giờ của Phong Bạch và Phong Thiệu, hai người ước chừng sẽ đón Thiên kiếp Kết Anh trong vòng vài năm.

Thuật Thúc Kiếp sẽ giúp thúc dục Thiên Kiếp đến sớm hơn, giúp cho Ma Tu có thể ở trong trạng thái đã được chuẩn bị kĩ càng mọi thứ, từ pháp bảo đến linh sủng, con rối, tất cả mọi vật đều ở trạng thái hoàn hảo nhất để nghênh đón Thiên Kiếp, cũng nâng cao tỷ lệ Độ Kiếp thành công.

Thuật Thcus Kiếp vô cùng phức tạp, mà hiện giờ linh lực của Phong Thiệu đang bị phong ấn. Mặc dù sau khi Phong Bạch rời đi thì sẽ có một khoảng thời gian y không bị pháp trận áp chế, nhưng nó cũng chỉ hồi phục được một phần rất ít, cùng lắm là chỉ đủ dùng thức mở đầu của thuật Thúc Kiếp mà thôi.

Phong Thiệu cũng không lo lắng, vì thực tế y chỉ cần khởi động được thức mở đầu là đã đạt được mục đích. Tâm chú Tế Luyện không hổ là công pháp Ma Môn từ thời Thượng Cổ, từng loại tâm pháp bên trong đều cực kỳ quỷ quyệt, mang theo uy lực dị thường. Lại nói tiếp, y vừa mới kích hoạt thuật Thúc Kiếp, mới rót một chút ma khí mỏng manh vào trong mà chưa đến mười khắc đã thấy mây đen kéo đén dày đặc, sắc trời xám xịt, không khí nặng nề bắt đầu bao vây lấy toàn bộ động phủ.

Lúc đó, Phong Bạch vì muốn bố trí thuật Phân Hồn nên đang trên đường đi tìm Thanh Dương.

Hắn thu Thanh Dương làm đầy tớ của mình nên hiển nhiên có thể nắm được hành tung của đối phương, thế nhưng lúc bắt đầu thì không có vấn đề gì, được nửa đường lại đột nhiên mất liên hệ. Xuất hiện tình huống này thì chỉ có một nguyên nhân, gã đầy tớ của hắn đang ở trong một bí cảnh, linh cảnh nào đó, hoặc một nơi không thể dùng thức tảo được.

Phong Bạch trở thành chủ nhân thì đương nhiên phải có cách quản thúc gã, nhưng hắn còn chưa kịp dùng thủ đoạn thì sự liên kết với động phủ trong Thức Hải đột nhiên rung động mãnh liệt. Hắn chợt biến sắc, chẳng thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa mà chỉ lập tức bay về.

Lúc này ở bên trên động phủ, mây đen đã nhanh chóng cuộn thành từng cơn, ánh sáng ngũ sắc thi thoảng lại vẽ lên những dải cầu vồng vừa rực rỡ nhưng cũng đầy nguy hiểm. Những đám mây tía này càng thêm tráng lệ so với Đan vân, rõ ràng là Anh vân!

Phong Bạch vừa liếc mắt đã nhìn thấy Phong Thiệu đang ngã trên đất, uy áp của Anh vân khiến y phải co rúm người lại, không ngừng phát run. Phong Bạch vội vàng nâng y dậy, lập tức lấy ra trận bàn Thái A để giải trừ phong ấn linh lực cho y, nếu không có linh lực thì khi Độ Kiếp chắc chắn sẽ phải chết.

Độ Kiếp trong động phủ không phải y hay, Phong Bạch lập tức ôm lấy Phong Thiệu đã hồi phục lại linh lực, nhanh chóng rời khỏi động phủ để đi tìm một đỉnh núi cao ở gần đó.

Vị trí càng cao thì linh khí sẽ càng tập trung, là lựa chọn hàng đầu để Độ Kiếp.

Linh lực trong phạm vi mấy ngàn dặm đã bị tản ra vào lúc Anh vân được hình thành thì giờ phút này lại cùng ồ ạt tràn vào trong những đám mây đen. Nếu đám mây đen này nổ tung thì uy lực mà nó phóng ra sẽ đủ để khiến hơn mười thành trấn ở xung quanh tan thành bột mịn.

Phong Bạch lập tức lấy ra hết số pháp bảo dùng để Độ Kiếp mà mình từng thu thập được trước, hắn ngóng trông chúng có thể giúp ích được cho Phong Thiệu. Có điều trong lúc hắn đang vội vàng thì lại phát hiện Anh vân này có điểm kì lạ — Dường như từ mấy canh giờ trước đến bây giờ, Anh vân này chưa từng thay đổi. Theo lý thuyết thì Anh vân cũng giống như Đan vân, chúng sẽ thay đổi dần thành từng tầng, làn sóng uy áp sau mạnh hơn làn sóng uy áp trước, mãi cho đến khi bắt đầu nghe thấy tiếng sấm cũng là lúc Thiên Kiếp sẽ giáng xuống…

Vì sao… Trong lúc Phong Bạch đang bắt đầu nghi ngờ thì Phong Thiệu với dáng vẻ nhập định chuẩn bị Độ Kiếp ở bên cạnh đã rút kiếm đứng dậy từ lúc nào. Y tức khắc dẫn Bồng Khâu ra khỏi bình, một lão quỷ béo mập lập tức xông ra cùng vài đạo kiếm quang.

“Thúc thúc, ngươi –” Tâm tư của Phong Bạch luôn nhạy bén, thấy tình trạng như vậy thì đã lập tức hiểu được, nhưng hắn vẫn không ngừng việc vận chuyển linh khí vào trong những pháp khí đã chuẩn bị, vội vàng khuyên nhủ y: “Thúc thúc, Độ Kiếp mới quan trọng! Nếu ngươi muốn trút giận thì đợi khi xong rồi, ta sẽ để thúc thúc thoải mái đánh chử, cần gì phải gấp gáp trong lúc như thế này!”

Tâm trạng của Phong Thiệu có phần phức tạp, y gần như sắp mềm lòng đến nơi nhưng vẫn nâng kiếm mắng: “Ta mà tin tên súc sinh nhà ngươi một lần nữa thì mới là kẻ ngốc. Sau khi Độ Kiếp, tu vi của ta sẽ không ổn. Một khi bị ngươi bắt về động phủ rồi sẽ lại bị ngươi phong ấn mà thôi, có khác gì cá nằm trên thớt đâu!”

Lúc này Anh vân trên không trung lại bỗng lóe lên những tia sáng ngũ sắc, tựa như rốt cuộc đã muốn nâng lên một tầng uy áp cao hơn. Sắc mặt của Phong Bạch lập tức trở nên gấp gáp, giọng điệu cũng càng nôn nóng hơn: "Phải làm sao thúc thúc mới chịu tin? Muốn ta làm gì mới bằng lòng an tâm Độ Kiếp?"

Phong Thiệu trầm mặc một lát rồi nói: "Đưa trận bàn Thái An cho ta, dạy ta thi pháp với ngươi, dạy ta đối với ngươi thi pháp."

Phong Bạch nhíu mày nhưng không hề do dự liền đặt trận bàn vào trong tay Phong Thiệu, đồng thời truyền ngọc giản vào bên trong thần thức của y, nhanh chóng giảng giải vài câu: "…Như vậy là được. Thúc thúc ra tay đi, chỉ là ta không thể giúp thúc thúc vận tác những pháp bảo này nữa. Mấy thứ này đều không phải vật phàm, sau đó thúc thúc hãy tự vận dụng chúng, chắc chắn sẽ giúp ích cho thúc thúc Độ Kiếp… "

Còn chưa dứt lời thì Phong Bạch đã cảm thấy đan điền của mình trống rỗng, bị một lá chắn vô hình cản trở. Không chỉ như vậy, mi tâm của hắn còn chợt truyền đến cảm giác đau xót, nhất thời hai mắt đã tối tăm.

Phong Thiệu thấy đối phương nằm ngất trên đất thì vẻ mặt cũng lộ ra chút hổ thẹn, y thở dài nói: "Ta tự có tính toán của ta. Ngươi thật sự quá tùy hứng, ta chỉ đành dùng hạ sách này thôi. Ngươi cứ an tâm đi, đợi sau khi ta đoạt xá xong sẽ quay về tìm ngươi. Sau này ngươi không cần phải giết người một cách bừa bãi như vậy nữa."

Anh vân vẫn còn nhưng uy áp này chẳng đáng kể với Phong Thiệu. Thứ nhất là linh lực của y đã hồi phục được hơn phân nửa, thứ hai là dù sao lần Độ Kiếp này cũng không phải Độ Kiếp bình thường mà do y đẩy nhanh hơn, hiện giờ y không còn sử dụng thuật Thúc Kiếp nên nó sẽ không tiếp tục nữa mà ngược lại dần dần tan biến hết.

Cảm giác có được sự tự do lần nữa dường như cũng chẳng tốt đẹp lắm, Phong Thiệu lưu luyến nhìn Phong Bạch. Y biết lần này mình đi đoạt xá không phải chắc chắn sẽ thành công, bởi vì tâm cảnh của y đã không còn chắc chắn như lúc trước. Hơn nữa muốn cố gắng đoạt xá trước khi Huyết La phát tác lần tiếp theo thì y cũng không có quá nhiều cơ duyên để tìm được mầm non tốt, có lẽ phải chọn người có tư chất tầm thường.

Khi gặp lại Phong Bạch lần nữa, y sẽ không còn dáng vẻ như hiện giờ nữa, tư chất chắc cũng tầm thường, chẳng biết về sau sẽ bước được đến đoạn nào trên con đường tu chân, sợ là sẽ khó có thể bầu bạn với Phong Bạch đến đoạn đường cuối cùng. Haiz, nhưng biết sao được, nghiệp chướng của Phong Bạch nặng đến vậy, là kiếp số vạn dặm mới tìm được

một… Bọn họ đúng là một đôi phu phu số khổ, đành phải đi bước nào tính bước ấy thôi.

Phong Thiệu suy nghĩ miên man một hồi, rốt cuộc cũng nhẫn tâm dứt áo ra đi. Có điều khi y vừa ngự kiếm bay lên thì lại phát hiện tình huống có biến hóa — Anh vân vốn đã dần tản đi lại càng ngày càng kéo đến dày đặc hơn, trong Anh vân còn chợt xuất hiện một điểm đen, tối đến không thể nhìn thấy đáy. Điểm đen kia vừa xuất hiện đã thôn phệ đám Anh vân ở xung quanh với tốc độ khiếp người.

Cùng lúc đó, sắc mặt của Phong Bạch đang bị Phong Thiệu làm hôn mê trên mặt đất chợt tím tái đi, hắn phát ra một tiếng rên rỉ đầy áp lực.

Phong Thiệu cực kỳ hoảng sợ, chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là Thiên Kiếp Kết Anh của Phong Bạch?

------oOo------

Chương 138

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh sáng ngũ sắc của Anh vân dần lan tràn khắp nơi, khiến lỗ đen kỳ dị kia như một cái động sâu thẳm, càng lúc càng rõ ràng.

Phong Thiệu đã không còn cảm thấy cơ thể mình sôi trào nữa, ngược lại Phong Bạch… Y như đang rơi xuống hầm băng, tay chân chợt lạnh toát.

Trong lòng nóng như lửa đốt, y lập tức lấy trận bàn Thái A để giải trừ phong ấn linh lực cho Phong Bạch. Tuy nhiên như vậy vẫn chưa đủ, anh Vân của hắn không giống với loại Phong Thiệu gọi tới, khí thế của nó đến một cách ào ạt, đợi khi Phong Bạch có thể hồi phục hoàn toàn linh lực thì sợ là Lôi Kiếp đã giáng xuống từ lâu!

Phong Thiệu vô cùng hối hận, thầm tự trách bản thân lại dám dùng Thiên Kiếp để tính kế, lúc này cũng coi như y đã bị Thiên Kiếp tính kế lại. Nếu thật sự tính kế y thì cũng được thôi, nhưng tại sao lại khiến Phong Bạch phải chịu tội !?

Đến rồi!

Ánh sáng ngũ sắc của Anh vân chợt bùng nổ, tựa như vô vàn cây kim châm sắc bén đâm đến độ khiến người ta chẳng thể mở mắt ra nổi.

Bởi vì muốn tranh thủ thêm chút thời gian để rời đi nên lúc nãy Phong Thiệu đã xâm nhập một lượng Ma khí rất đậm. Hiện giờ dù linh lực của Phong Bạch đang dần hồi phục nhưng hắn vẫn không thể tỉnh lại ngay. Bởi vì đang phải chịu Thiên Kiếp nên sắc mặt của hắn vô cùng vặn vẹo, thống khổ.

Phong Thiệu vốn định dùng sức mạnh để ép hắn tỉnh lại, nhưng cuối cùng vẫn sợ rơi vào trạng thái mất cân bằng sẽ sinh ra biến cố không tốt khác, đứng dưới Thiên Kiếp thì không được phép xảy ra một chút sai lầm nào! Y gấp đến độ không biết phải làm thế nào mới được, chỉ đành ôm chặt lấy Phong Bạch rồi truyền linh lực thúc giục những pháp khí mà Phong Bạch đã chuẩn bị để giúp y Độ Kiếp trước đó, mong những thứ này có thể ngăn cản một lần Lôi Kiếp.

Tuy nhiên bản thân Phong Thiệu cũng biết rõ như vậy vẫn lành ít dữ nhiều. Không nói mấy năm nay Phong Bạch giết vô số người, tạo nghiệp chướng sâu nặng mà cho dù chỉ là lôi kiếp Kết Anh bình thường cũng không thể thừa nhận trong trạng thái hôn mê được. Nếu không phải Độ Kiếp bắt buộc phải dùng sức mạnh của chính bản thân mình thì Phong Thiệu đã hận không thể nhận thay hắn. Cùng lắm thì y sẽ ôm lấy súc sinh này cùng đi tìm chết vậy, để Lôi Kiếp bổ lên người y trước!

Ánh sáng ngũ sắc đã lan tràn khắp không gian, rộng đến hơn trăm dặm, trong những đám Anh vân đã bắt đầu vang lên những tiếng nổ đì đùng, chỉ trong thoáng chốc mà bầu trời đã chuyển từ quang đãng thành một màu ảm đạm xám xịt. Phong Thiệu ôm chặt lấy người trong lòng, một tay biền chỉ* nhanh như chớp, miệng không ngừng niệm pháp chú. Chỗ pháp khí pháp bảo bắt đầu vận hành trơn chu, ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ chúng càng làm nổi bật sắc mặt trắng bệch của người đang nằm giữa pháp trận. (biền chỉ: theo mình tra thì chữ biền này có nghĩa là các vết chai trên bàn tay, nhưng trong ngữ cảnh này chắc đang muốn nói đến hành động di chuyển các ngón tay để làm pháp quyết như trong phim tu tiên vậy)

“Chẳng phải ngươi nói là mình đã trở nên mạnh mẽ rồi ư, vì sao còn không mau chóng hồi phục lại linh lực, ngươi thật vô dụng! Hay ngươi cố ý muốn bị Lôi Kiếp bổ vào người để chơi trò khổ nhục kế? Dù ngươi có bị đánh chết thì ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi!” Phong Thiệu không biết là do giọng nói của mình bắt đầu phát run, hay là Phong Bạch ở trong lòng y đang phát run, mãi cho đến khi toàn bộ đỉnh núi bắt đầu rung chuyển thì y mới phát hiện đã có tia chớp lóe lên trên bầu trời. Đó chính là dấu hiện Lôi Kiếp chuẩn bị giáng xuống.

Phong Thiệu thở gấp, giọng nói của y khàn khàn đầy nghẹn ngào: “Tiểu Bạch ngoan, ngươi mau tỉnh lại đi! Ngươi là thánh thú Bạch Hổ cơ mà! Chỉ cần ngươi mau chóng hồi phục sau đó đại chiến ba trăm hiệp với Lôi Kiếp thì thúc thúc sẽ không đi nữa. Ngươi muốn giết người thì giết người, ngươi muốn dùng thuật Phân Hồn thì dùng thuật Phân Hồn? Thúc thúc đều nghe ngươi cả, có được không?”

Có lẽ đã chạm đến một tia thần thức trong lúc Phong Bạch đang hồi phục lại linh lực, dường như hắn đã nghe tháy những lời nói của y cho nên đôi mắt vốn đang khép lại cũng chợt nhúc nhích, bàn tay đang được Phong Thiệu nắm chặt cũng hơi cử động. Nhưng cũng chỉ như vậy thôi, trận bàn Thái A thực sự là tiên khí, ngay cả Phong Thiệu cũng phải mất mấy canh giờ mới có thể hồi phục lại hoàn toàn, huống chi y còn dùng hết sức để khởi động trận bàn lên người Phong Bạch.

Phong Thiệu áp sát mặt mình lên mặt Phong Thiệu, y có thể cảm nhận được hơi thở run rẩy của đối phương. Phong Thiệu vuốt ve khuôn mặt trở nên vặn vẹo vì phải chịu đựng uy áp Độ Kiếp của Phong Bạch, chợt cảm thấy giận dữ. Y căm tức rít gào với Anh vân trên đỉnh đầu: “Ngươi là trời thì cũng phải biết oan có đầu nợ có chủ! Mặc dù những người đó đều bị hắn giết hại nhưng tất cả cũng là vì ta. Nếu ngươi muốn thiên lý luân hồi, ngươi muốn báo ứng khó chịu thì hãy để ta gánh chịu những báo ứng đó là được. Đợi đến khi ta Độ Kiếp Kết Anh thì ngươi hãy đánh ta chín lần, đánh chết là xong! Thiếu một lần ngươi liền không xứng đáng gọi là trời!”

Dường như Anh vân hiểu được những lời y mắng mà bắt đầu trở nên tức giận, linh khí trong phạm vi trăm dặm đều bị kéo căng. Bởi vì mới hấp thu thêm linh khí và sát khí nên cái động tối tăm giữa những đám Anh vân nay đã biến thành một cơn lốc xoáy màu hắc hồng cực kỳ lớn, khiến cho người ta phải sợ hãi. Phần trung tâm của lốc xoáy đang không ngừng cuồn cuộn xoay tròn, tựa như chỉ trong một khoảnh khắc nữa là nó sẽ lập tức giáng tia sét xuống.

Sắc trời đã hoàn toàn u ám đến độ chẳng thể phân rõ đang là ngày hay đêm, gió lốc không ngừng thét gào, Phong Thiệu có thể cảm nhận rõ ràng linh khí trong cơ thể của Phong Bạch đang bắt đầu chảy loạn, trạng thái vô cùng nguy hiểm. So với Kiếp số được y thúc dục đến thì Thiên Kiếp thực sự mới hung hiểm làm sao!

Phong Thiệu không biết những pháp khí pháp bảo được Phong Bạch chuẩn bị này có thể chịu được mấy lần Lôi Kiếp, có thể là một lần, có thể … Y không dám suy nghĩ thêm điều gì, trong đầu y hoàn toàn trống

rỗng. Vào giờ khắc mành chỉ treo chuông ấy y chợt thấy có hắc quang lóe lên, không ngờ Trạm Lô kiếm lại tự chui ra khỏi mi tâm của Phong.

Thân kiếm to lớn kêu "Keng" một tiếng rồi cắm trên đỉnh núi, một cái bóng màu trắng chui ra, giọng nói đúng là của Lăng Tiêu, trong sự tức giận còn kèm cả lo lắng: "Đã đến lúc này rồi mà ngươi còn ngồi đây khóc sướt mướt thì có tác dụng gì? Định làm một đôi uyên ương vong mạng với hắn à!"

Phong Thiệu thấy Lăng Tiêu chợt hiện ra thì không khỏi giật mình. Kiếm tu Độ Kiếp không thể rời khỏi kiếm của mình, huống chi Phong Bạch không chỉ có danh kiếm thượng cổ là Trạm Lô mà còn có khí linh Lăng Tiêu nữa! Y lập tức cúi lạy: "Vãn bối vô năng, cầu xin tiền bối nhất định phải niệm tình Minh Tịnh là lương tài ngàn năm khó gặp của Côn Luân ta mà giúp hắn Độ Kiếp!"

Lăng Tiêu cau mày: "Lôi Kiếp Kết Anh của hắn không giống bình thường, nếu chỉ là Lôi Kiếp bình thường thì sau khi hắn hồi phục được một phần, với năng lực của ta cũng có thể giúp hắn vượt qua được sáu, bảy đạo. Thế nhưng với Lôi Kiếp mang theo sát khí bậc này, lại thêm việc ta đã truyền hết hơn nửa tu vi cho hắn, với thực lực hiện giờ của ta thì cùng lắm chỉ chắn được cho hắn ba đạo Lôi Kiếp thôi."

Lòng Phong Thiệu chợt trầm xuống, y vội la lên: "Chẳng phải vẫn còn Trạm Lô kiếm đó thôi. Nó đã bị biến đến mức này, chắc chắn nó cũng không giống phi kiếm bình thường!"

Lăng Tiêu nói: "Tất nhiên Trạm Lô kiếm không giống bình thường, với số vong hồn và sát khí của nó hiện giờ thì có thể giết được hai đạo Lôi Kiếp. Có điều nghiệp chướng của Minh Tịnh quá sâu, chắc chắn lần Thiên Kiếp này sẽ không thể thiếu một đạo trong Cửu Trọng Thiên lôi, dù chỉ có một đạo cũng không thể khinh thường. Năm đạo đầu tiên sẽ do chúng ta cản lại, có lẽ những pháp khí pháp bảo này cũng có thể bảo vệ cho hắn, nhưng bốn đạo còn lại… "

Mỗi đạo Lôi Kiếp cách nhau tối đa là một khắc, năm đạo Lôi Kiếp thì cùng lắm cũng chỉ tranh thủ được một canh giờ là nhiều, gần như chỉ đủ để Phong Bạch hồi phục được ba phần linh lực. Dùng ba phần linh lực để vượt qua bốn đạo thiên lôi còn lại, thật sự là một ý nghĩ kì lạ.

Dường như đến Anh vân cũng đang cười nhạo bọn họ, cười đến chảy cả nước mắt, hóa thành một cơn mưa rào tầm tã.

Trong làn mưa rền gió dữ, Phong Thiệu muốn dùng linh lực để giảm bớt sự thống khổ cho Phong Bạch, nhưng tu giả đang trong lúc Độ Kiếp sẽ không thể nhận bất cứ chút trợ giúp nào từ bên ngoài, toàn bộ linh lực đều được dùng để làm việc chung. Nhìn Phong Bạch ướt đẫm cả người, nằm đó như một khối thi thể phải chịu đủ thống khổ khiến y cười đầy thê thảm: "Không còn cách nào khác ư?"

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua cây kiếm khổng lồ cao ngang người đang dựng thẳng, nói với vẻ trầm ngâm: "Chỉ đành nghĩ cách với nó thôi. Nếu nó nuốt đủ số vong hồn thì sát khí sẽ tăng theo, từ đó giúp thế công trở nên mạnh mẽ hơn. Đây là một thanh kiếm đã biến dị, còn là danh kiếm từ thời Thượng Cổ, không thể coi thường tiềm lực của nó được. Ta đoán nếu như nó thu đủ sát khí thì không chừng sẽ giết được cả bốn đạo Thiên Lôi còn lại."

Đôi môi của Phong Thiệu mím lại thành một đường thẳng, lập tức hiểu được ý của đối phương. Y nói: "Tiền bối muốn ta tăng thêm số vong hồn cho Trạm Lô kiếm ư? Không phải vãn bối không đành lòng nhưng nếu ta cầm kiếm này đi giết người rồi thì ai sẽ giúp Minh Tịnh chắn Lôi Kiếp?" Lời nói này không phải đang viện cớ, y chẳng còn tâm trí để viện cớ nữa rồi. Đừng nói phải giết người mới có thể giúp Phong Bạch độ kiếp, ngay cả khi muốn y máu tươi bắn ba thước để thỏa mãn Trạm Lô kiếm, y cũng sẽ không hề ngần ngại chém xuống.

Ánh mắt của Lăng Tiêu có chút phức tạp, ông nói: "Chẳng phải đám Ma Tu các ngươi có rất nhiều loại công pháp và pháp khí Ma môn tà dị để cất giữ vong hồn và sát khí đó sao?"

Phong Thiệu làm Ma tu mà chẳng hề xứng với chức danh của mình. Y không biết những thứ đó, nhưng ngược lại cũng được nhắc cho tỉnh táo, bèn lập tức triệu hồi Bồng Khâu từ trong bình miệng hẹp. Bồng Khâu là lão ma đã lâu nên chẳng có gì mà lão không biết. Quả nhiên khi vừa nghe thấy những lời này, lão liền nghĩ ra tận ba, bốn cách giải quyết, trong đó thuận tiện nhất là dùng số Sát Hồn châu mà Phong Thiệu từng thu thập được để thu nạp vong hồn, đây vốn là công pháp của Quỷ Tu.

Khi Bồng Khâu còn sống đã tu theo con đường nửa Ma nửa Quỷ cho nên cũng sử dụng những loại công pháp này một cách rất thuần thục. Phong Thiệu thấy thế thì không trì hoãn nữa, sau khi cầu xin Lăng Tiêu phối hợp với Trạm Lô kiếm để chống lại lôi kiếp, rồi đưa linh lực vào trong đám pháp bảo pháp khí một lần nữa, lúc này mới nhẫn tâm rời đi.

Phong Thiệu vừa ngự kiếm bay chưa xa thì đỉnh núi phía sau đột nhiên bùng lên những cơn gió lốc mãnh liệt, thổi đến độ cát bay đá chạy. Ngay sau đó là một tiếng gầm kịch liệt, tựa như một thác nước khổng lồ đang nện ầm ầm xuống mặt hồ sâu thẳm rồi bắn tung tóe ra vô số hạt nước. Có điều thực tế thứ bắn tung tóe không phải là những hạt nước mà là vô số uy áp khiến Phong Thiệu phải dựng lên mười thành ma giáp để chắn.

Đây là đạo lôi kiếp đầu tiên!

Y không dám quay đầu lại để nhìn, chỉ nắm chặt Sát Hồn châu trong tay rồi nhanh chóng phi như điên trong màn mưa.

Phong Thiệu chưa bao giờ có sát niệm mãnh liệt đến vậy. Y và Bồng Khâu tìm được một tiểu tông môn ở gần đó, tiếp theo là… Rút kiếm, chém giết, Hắc Long thoát ra khỏi Xích Viêm kiếm rồi không ngừng phun lửa.

Dường như y đã hiểu được tâm trạng của Phong Bạch. Lúc Phong Bạch giết người có lẽ cũng giống như y bây giờ, chỉ là bọn họ không muốn trơ mắt nhìn đối phương chết mà thôi. Y cũng không muốn Phong Bạch chết, cho nên lúc y giết người không hề có chút do dự nào, rõ ràng bị cảnh tưởng máu thịt bay tứ tán làm cho ghê tởm buồn nôn nhưng lại không hề có ý định dừng việc tấn công. Không né không tránh, y chỉ chết lặng mà vội vàng giết hết người này đến người khác.

Y không ngờ sẽ có ngày mình hành động như Phong Bạch. Rõ ràng biết là sai nhưng vẫn tiếp tục lựa chọn con đường sai trái.

Sau khi chẳng chừa lại bất kỳ người sống nào trong tông môn, Bồng Khâu cũng thở hồng hộc, đã rất lâu rồi lão không được giết người một cách tận hứng như vậy. Lão thu hồi Sát Hồn châu vào tay rồi quay đầu nhìn về phía Phong Thiệu. Đôi mắt đào hoa của đối phương đã đỏ ngầu màu máu, tựa như một ngọn lửa đang rực cháy, đôi con ngươi màu đen sâu thẳm như bầu trời đêm, tuấn nhan lạnh lùng, khí thế xơ xác tiêu điều ánh mắt bắn thẳng đến người đối diện. Y trở thành một kẻ khác hoàn toàn so với con người vốn ôn hòa, nhã nhặn lúc trước.

Sau khi Bồng Khâu đổ đầy vong hồn vào toàn bộ số Sát Hồn châu của Phong Thiệu thì ước chừng đã qua một canh giờ. Hai người ngự kiếm bay thật nhanh, cách đỉnh núi còn vài dặm mà uy lực của Thiên Kiếp đã truyền đến một cách rõ ràng. Đỉnh núi rung chuyển, đất đá bị đánh văng tung tóe, cuồng phong không ngừng gào thét bên tai.

Pháp khí pháp bảo xung quanh Phong Bạch đã bị vỡ vụn hơn phân nửa, số còn lại cũng mất đi tác dụng. Bạch y của hắn đã bị nhuộm đỏ màu máu, khắp mình mẩy toàn là vết thương. Lăng Tiêu giúp chống chọi qua ba lần lôi kiếp cũng thành nỏ mạnh hết đà, ông chẳng còn chút linh lực nào, lúc này đã biến thành một cái bóng trắng mờ nhạt bám trên thân kiếm.

Phong Thiệu dưới sự chỉ đạo của Lăng Tiêu, Phong Thiệu đã rót toàn bộ số vong hồn trong Sát Hồn châu vào Trạm Lô kiếm, chỉ trong phút chốc đã ngưng tụ được sát khí, kiếm ý cuồn cuộn dày đặc, không thể tránh thoát!

Cùng lúc ấy, Phong Bạch vốn còn chưa tỉnh lại chợt rên lên một tiếng, cánh tay dài bỗng vung lên, người và kiếp hợp lại với nhau tản ra sát khí ào ạt không dứt.

Nhưng đúng lúc này, Anh vân đang ngủ đông lại bắt đầu rít gào, những tia sét nhỏ dần tụ lại với tốc độ kinh người, chỉ trong chớp mắt đã tạo thành một tiếng nổ ầm ầm.

Phong Thiệu nắm chặt hai tay, lúc đang muốn kiểm tra thì đã thấy Phong Bạch từ từ khởi động cánh tay còn lại rồi ngồi dậy. Hai tay của hắn thay đổi, Cửu Tự Chân Ngôn đã hình thành trong chớp mắt, hoàn toàn không có chút khó khăn nào như hồi trước, sự thành thạo của hắn khiến Phong Thiệu đang đứng bàng quan bên cạnh cũng cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Có điều lôi kiếp đang nối gót giáng xuống cũng lập tức bổ nát sự an tâm của Phong Thiệu. Phong Bạch nhảy mạnh lên, hắn rút kiếm chắn lại sau đó hét lớn: “Thúc thúc hãy lùi ra phía sau”, nói xong liền vận kiếm. Kiếm ý sắc bén như những cây châm màu đen cuộn theo sát khí giá buốt, linh lực sung túc liên kết với Trạm Lô kiếm, trong phút chốc tựa như có hàng ngàn hàng vạn con quạ đen cùng bay thẳng tới chỗ đạo thiên lôi kia!

Trong ánh sáng chói mắt, Phong Thiệu đã lùi lại cách đó vài dặm chợt cảm thấy một cơn chấn động, giữa không trung bắn tóe ra muôn vàn tia sáng, sau đó lại trở về với vẻ tĩnh mịch ban đầu.

Đây là đạo thiên lôi thứ sáu.

Phong Bạch rút kiếm đứng sừng sững ở nơi đó, ánh sáng chớp động trong đôi mắt vàng kim của hắn, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh đầy tàn khốc. Sau đó đạo thiên lôi thứ bảy và thứ tám cũng

không thể thành công dù linh lực của hắn mới chỉ hồi phục lại có năm phần. Có điều dưới sự giúp đỡ của Trạm Lô kiếm đã hoàn toàn dị biến và tràn ngập sát khí nên hắn vẫn chưa bị tổn thương đến căn cơ.

Rốt cuộc khi đạo thiên lôi cuối cùng giáng xuống, nơi đỉnh núi đã hóa thành đất bằng.

Anh vân nghìn nghịt cuộn trào như rót chì, gần như che khuất toàn bộ bầu trời, linh khí không ngừng giao động kịch liệt, mưa to trút xuống càng lúc càng điên cuồng, chỉ dùng mắt thường đã không thể nhìn rõ mọi vật nữa.

Phong Thiệu vô cùng lo lắng, căng thẳng mà mong ngóng tình hình của Phong Bạch, nhưng y dùng thức tảo cũng chẳng thấy được rõ. Phong Bạch bị vây trong làn hắc khí của Trạm Lô kiếm, hắc khí xung quanh hắn nồng đậm đến độ gần như chẳng thể thấy rõ gương mặt và thân hình của hắn, dường như đó chính là tấm chắn bảo vệ đồng thời cũng là công kích của hắn với Lôi Kiếp.

Chẳng biết đã qua bao nhiêu lâu, bỗng nhiên Anh vân lóe lên một luồng sáng trắng, không để người ta kịp chuẩn bị đã yên lặng hạ xuống một đạo thiên lôi cực kỳ bá đạo. Lần này y hoàn toàn không thể thức tảo được, trong giây phút Thiên Lôi giáng xuống, ánh sáng trắng bao phủ khắp mọi nơi, tất cả tầm mắt đều bị ánh sáng bao trùm, thậm chí Thần Thức của y cũng trống rỗng trong nháy mắt.

Đợi đến khi tỉnh lại thì tất cả mọi chuyện đã kết thúc.

Đỉnh núi cao chót vót nay cũng hóa thành một vùng đất bằng phẳng, trên mặt đất chợt nứt ra một cái khe kéo dài chừng mười dặm, sâu hơn ngàn thước.

Trong nháy mắt ấy, trái tim của Phong Thiệu tựa như bị một bàn tay bóp chặt, đau đớn muốn nổ tung. Thân hình của y hơi lay động, chỉ chớp mắt đã bay vút đến bên miệng khe nứt. Y dùng thức tảo để kiểm tra khắp nơi nhưng ở chỗ này không chỉ linh thú mà hầu hết tất cả sinh linh bình thường đều đã trốn mất dạng khi thời tiết bắt đầu thay đổi. Không có bất kì dấu hiệu sinh mệnh nào.

“Không đâu… Không đâu.” Giọng nói của Phong Thiệu khô khốc. Y chưa từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục tìm kiếm nhưng quả thật chẳng tìm được bất cứ thứ gì. Y cũng không hề cảm ứng được hắn.

Phong Thiệu chợt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Anh vẫn đã dần tản đi hết. Cho dù bình thường y luôn bình tĩnh và cẩn thận nhưng giờ phút này

đã bắt đầu đánh mất lý trí, trong lòng y chỉ tràn ngập phẫn nộ. Trong chớp mắt ấy, thậm chí y đã muốn chém rách bầu trời, muốn chất vấn thứ Thiên Đạo chó má này rằng có quyền gì mà đưa người của y đi! Tất cả đều là lỗi của y, có chết cũng nên là y chết mới đúng!

Thế nhưng chỉ sau một chớp mắt, dường như cảm nhận được điều gì đó khiến Phong Thiệu lập tức xoay người. Trong miệng vết nứt đáng sợ kia lại bỗng lộ ra một khoảng lưng màu trắng, trên lông mao điểm những đốm đen, vuốt hổ to lớn nhanh nhẹn bám víu, sau đó một cái đầu hổ vô cùng uy mãnh chợt thò lên. Theo tiếng thở phì phò, cuối cùng súc sinh này cũng "lạch tạch" bò ra khỏi miệng vết nứt.

Phong Thiệu nhìn con súc sinh vụng về ở cách đó không xa, từng hình ảnh từ lúc còn bé đến khi nó trưởng thành không ngừng chen chúc trong đầu, giúp cho tứ chi vẫn đang run rẩy của y cũng dần ấm áp trấn định trở lại, đôi mày vẫn luôn nhíu chặt rốt cuộc cũng thả lỏng.

"Ngao ô." Cái đầu lớn của Bạch Hổ cọ lên bắp chân y. Bạch Hổ ngày xưa đâu bằng bây giờ, nó đã lớn đến độ Phong Thiệu không thể đỡ được, gần như bị con súc sinh này ủn ngã. Y tát nhẹ lên đầu đối phương, khẽ quát: "Nhìn cái dáng vẻ ngu ngốc của ngươi này, còn không nhanh biến trở lại đi!"

Bạch Hổ lắc mình, sau khi sương đen tản đi liền để lộ một nam tử cao lớn đang trần trụi. Hắn ra tay dứt khoát, lập tức áp đảo thanh niên ở phía đối diện xuống mặt đất, giọng nói khàn khàn mà triền miên:"Thúc thúc, thúc thúc."

Phong Thiệu nhéo cái đuôi hổ đang vẫy tán loạn của đối phương, thẹn quá thành giận: "Sốt ruột cái gì."

"Thúc thúc đã nói, chỉ cần ta có thể đại chiến ba trăm hiệp với thiên kiếp thì ngươi sẽ không bỏ đi nữa, ngoài ra mọi chuyện đều nghe theo ta." Phong Bạch vươn tay ôm chặt lấy người ở dưới thân, hắn nghiêng đầu: "Ngươi giữ lời ư?"

Phong Thiệu hôn nhẹ lên trán hắn rồi nói: "Giữ lời."

Phong Bạch nhìn thẳng vào mắt đối phương, hỏi y: "Thúc thúc cũng để ta tiếp tục giết người."

Phong Thiệu sửng sốt, lập tức bị hắn bịt kín miệng, sau một hồi đánh cướp trong khoang miệng của y, hắn nói tiếp: "Thúc thúc đừng sợ, cho dù là Lôi Kiếp dạng nào thì cúng ta sẽ đều vượt qua được thôi. Chúng ta sẽ cùng phi thăng."

Phong Thiệu cười khổ, chỉ sợ là cùng nhau xuống địa ngục ấy chứ. Có điều y vẫn chấp nhận.

“Thúc thúc, ta rất vui sướng.”

“Ta cũng vậy.”

Trên mảnh đất hoang rộng lớn, hai người lồng ngực dán sát lồng ngực, giao hòa thành một thể. Bọn họ không chỉ nghe thấy nhịp đập trái tim mà còn nghe được cả tiếng lòng của đối phương.

Hết chương 138

Editor: Ờm, mình biết là đã, đang và sẽ có rất nhiều bạn lựa chọn drop giữa chừng khi đọc đến chương này vì thất vọng với tam quan của cả công và thụ. Mình cũng đã nói là cả hai sẽ bị nghiệp quật và công sẽ được nắn lại tam quan nhưng đôi khi các bạn không đủ kiên nhẫn để đọc đến phần ấy. Với mong muốn có thể cứu vãn phần nào, mình đã viết 1 bài spoil phần kết cục cho bạn nào muốn drop giữa chừng từ đây trở đi. Hơn hết, mình hi vọng bạn sẽ đọc đến cuối để tận hưởng điều đó một cách trọn vẹn nhất, nhưng nếu không thể, vậy mình mong các bạn có thể đọc phần spoil của mình để biết đến tác phẩm một cách trọn vẹn nhất có thể. Nếu các bạn drop ở các chương sau thì có thể quay lại chương này để đọc spoil :))))

Còn bạn nào muốn đọc tiếp thì mình rất hoan nghênh khi các bạn bấm vào nút chương sau thay vì link spoil. Cảm ơn các bạn đã đọc phần note của mình.

------oOo------

Chương 139

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy năm nay, Cửu Châu càng ngày càng không yên ổn.

Nạn yêu thú hoành hành liên miên không dứt, Sơn Hà Xã Tắc Đồ dẫn đến xung đột không ngừng, đồng thời nhân lúc Côn Luân đang ngủ đông mà ba tông còn lại không ngừng giương cung bạt kiếm, đấu đá với nhau, đã chẳng thèm để ý đến mặt mũi rồi. Mấy tông môn đứng đầu còn như

vậy, những tông môn trong thế tục lại càng không kiêng dè, xui xẻo nhất vẫn là những tiểu tông không có tiếng nói.

Bởi vì Tán tu trong bốn châu thuộc quản lý của Côn Luân là Tây Hòa châu, Từ Ký châu, Thanh Duyệt châu, Dự Kinh châu đã tập hợp lại thành Tứ Châu minh. Bọn họ tạo thành thế cân bằng với toàn bộ tông môn lớn trong địa phận, giúp những tông môn nhỏ có cơ hội thở dốc, vì vậy cũng tránh được rất nhiều hỗn loạn. Có điều Tán tu minh ở năm châu còn lại thì phân tán khắp nơi, đừng nói đến việc kìm chế đại tông, thậm chí bọn họ còn chẳng hề có quyền lợi và tiếng nói, bởi vậy những Tán tu và tiểu tông môn ở nơi đó đều bị ảnh hưởng.

Cục diện chung thì rối loạn như vậy, lại thêm những năm gần đây đã xảy ra rất nhiều vụ đồ sát tông môn khiến toàn bộ Cửu Châu đều bị bao phủ trong một tầng mây đen dày đặc. Đến tu giả còn như thế, thì hoàn cảnh của những người phàm càng chẳng cần nhắc tới.

Nhìn thành trấn chìm trong không khí trầm lặng khiến Từ Giác phải cau mày. Chuỗi phật châu trong tay ông hơi nhúc nhích, sau đó chợt xuất hiện một đạo pháp quang quét về phía thành trấn, tinh lọc hết những khí đen mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

“Bên trong thành vẫn còn một vài người sống, trước tiên phải cứu họ ra đã. Ma khí ở nơi này rất mạnh, con người không thể sống lâu ở đây được.” Từ Giác nói xong liền bước vào cửa thành.

“Sư tôn.” Huệ Tịch mới sơ kì Trúc Cơ vội vàng ngự kiếm đuổi theo, trên mặt gã lộ vẻ khó chịu: “Vì sao sư tôn không thẳng tay diệt trừ tên ma đầu Lữ Minh Tịnh kia đi. Hắn giết người, chúng ta cứu, làm sao mà đuổi kịp được tốc độ người chết!”

“Trên đời này không hẳn chỉ có một ma đầu là Lữ Minh Tịnh.” Từ Giác quay đầu nhìn thoáng qua gã rồi nói tiếp: “Ta biết ngươi vẫn chưa thể quên mối thù cũ, nhưng chúng sinh bình đẳng, không nên dùng thành kiến để đánh giá người khác. Mặc dù nơi này đã chết hơn một vạn người nhưng phần lớn đều là phàm nhân. Lữ Minh Tịnh giết người vì muốn thu thập huyết khí, phàm nhân lại chẳng giúp ích được gì cho hắn.”

Huệ Tịch không phục, nói với vẻ oán hận: “Cho dù lần này có phải hắn làm hay không thì cũng không thể chối bỏ được sự thật hắn đã lạm sát người vô tội. Chẳng phải lần trước sư tôn đã gặp tên ma đầu đó rồi sao, vì sao không thẳng tay giết hắn để trừ hại cho dân?”

Từ Giác hơi dời sang chỗ khác. Tất nhiên ông biết rõ nên giết Lữ Minh Tịnh, chỉ là khi ấy… Lúc ấy ông đã quên bẵng chuyện này. Ông cũng không thể nói rõ với đồ đệ về những việc liên quan đến nữ nhi tình trường này được. Cuối cùng chỉ thản nhiên đáp lại: "Thiên Đạo hữu thường, có thể chậm trễ vì nhân tình thế thái nhưng cuối cùng sẽ không lầm được. Ngươi mới nhập vào Phật môn, hẳn phải biết rõ đạo lý này."

Nếu thực sự có Thiên Đạo thì tại sao hơn một ngàn mạng người trong tông môn của gã lại bị giết tức tưởi như vậy, đủ thấy Thiên Đạo vô thường, chẳng hề đáng tin!

Huệ Tịch cảm thấy đau xót, cứ tưởng chẳng qua là do Từ Giác muốn giải vây cho tên Ma đầu đó. Gã thầm nghĩ: quả nhiên sư tôn đã bị gã Ma tu kia mê hoặc đến hỏng cả đầu óc rồi, thậm chí còn dám dung túng cho một tên ma đầu như Lữ Minh Tịnh. Nghĩ đến đây khiến lòng gã thầm sinh oán hận, cũng chẳng biết còn có thể trông cậy sư tôn giúp mình báo thù cho hơn một ngàn mạng người của gia tộc được không nữa.

Nơi này đã không xứng được gọi là thành nữa, bởi vì bên trong chỉ còn lại những mảng tường vỡ đổ nát, thi thể la liệt khắp nơi. Từ Giác vận pháp để phá tường cắt đá, nhanh chóng cứu hết những người bị vùi lấp ở bên dưới ra ngoài. Sau khi cứu hết mọi người, ông phát hiện ra có lẽ những người này đều chết bởi một trận pháp tinh diệu nào đó, thậm chí từ chút dấu vết còn sót lại đã lần ra được manh mối liên quan đến Trừ Hoa.

Năm đó, sau khi xảy ra chuyện ở linh cảnh Nam Hoa, ông cũng không đuổi tận giết tuyệt Trừ Hoa, chẳng ngờ kẻ này lại không hề biết đường hối cải mà dám sử dụng trận pháp để lạm sát người vô tội. Sau khi kiểm chứng mọi việc, lúc ông đang muốn lần theo vết tích để giết chết lão thìtín vật trong chùa lại chợt sáng lên, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó nên cần mời ông về chùa gấp.

"Huệ Tịch, ta về chùa trước, con hãy giúp vi sư trừ bỏ kẻ tội ác tày trời này. Tên của lão là Trừ Hoa, có lẽ con đã từng nghư thấy." Từ Giác nói.

Huệ Tịch sửng sốt: "Là Trừ Hoa tông sư, người vô cùng tinh thông về trận pháp? Đồ nhi nghe nói lão là Nguyên Anh chân nhân…"

Từ Giác trấn an: "Mặc dù lão là Nguyên Anh chân nhân nhưng hai mươi năm trước đã bị ta phế bỏ hơn phân nửa tu vi. Còn nữa, năm đó vi sư đã hạ pháp chú lên người kẻ này, con có thể dùng vật ấy để tìm được tung tích của lão, đến lúc đó cũng có thể dễ dàng kết liễu tính mạng của gã."

Nói xong ông ta liền lấy ra một chuỗi tràng hạt Bạch Ngọc rồi đưa nó cho Huệ Tịch.

Mắt thấy Từ Giác đã vội vàng cưỡi mây bay đi, Huệ Tịch nhìn chuỗi tràng hạt trong tay mà lòng không khỏi thầm tính kế. Một kẻ đã bị phế bỏ hơn phân nửa tu vi nhưng vẫn có thể hủy diệt cả một tòa thành của người phàm, lão Trừ Hoa này không hổ là đại tông sư, quả nhiên có mấy phần bản lĩnh. Kẻ như vậy mà để lão chết thì chẳng phải rất uổng phí hay sao?

Kẻ đang cảm thấy uổng phí không chỉ có mình Huệ Tịch. Ở một đầu khác của Lương Ung châu, vài đệ tử của Phiêu Miểu đang nhanh chóng đuổi theo một nữ tu mặc xiêm y màu vàng nhạt. Kiếm pháp của nữ tu này rất tầm thường nhưng lại có mấy phần bản lĩnh dùng đan dược. Có điều cuối cùng nàng vẫn không thể đấu lại đám Khí tu của Phiêu Miểu, lúc nàng sắp bị bắt được thì bỗng ở đâu chui ra một nữ Kiếm tu rất lợi hại đã cứu nàng thoát ra ngoài. Mặc dù nữ Kiếm tu không thể lấy ít địch nhiều nhưng cũng rất dũng mãnh, chỉ trong khoảnh khắc không kịp đề phòng mà nàng đã cứu được người ngay dưới mi mắt của kẻ địch.

Đám đệ tử của Phiêu Miểu ra sức ngăn cả nhưng cũng chỉ chém rơi được phi kiếm của đối phương, mắt thấy hai người không còn bóng dáng đâu nữa khiến họ vô cùng buồn nản.

Các nàng không thể hoàn thành mệnh lệnh của tông chủ nên khi đứng trước mặt tông chủ cũng chẳng được tốt lành, cả đám bị mắng đến mặt đỏ tai hồng. Ngược lại, Thanh Dương – sư điệt của tông chủ đã giải vây giúp bọn họ: "Sư bá mẫu không cần lo lắng, không bắt được người thì thôi. Đổi cách khác cũng có thể dụ được Lữ Minh Tịnh đi vào mê cảnh Bảo Nguyệt."

Bích Ba nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng rồi hỏi: "Làm thế nào?"

Thanh Dương nói: "Chẳng phải chúng ta mở mê cảnh Bảo Nguyệt để kén rể cho các đệ tử của Phiêu Miểu sao? Nghe nói Lữ Minh Tịnh chưa hợp tịch, nếu sư bá mẫu lấy thân phận tông chủ của Phiêu Miểu để mời đối phương…"

"Không thể." Bích Ba cắt ngang, nhíu mày nói: "Không nói đến chuyện vài thập niên trước kết thân không thành lại thành kết thù, với thân phận thiếu tông chủ của Lữ Minh Tịnh thì hắn lại càng không thể đi vào mê cảnh Bảo Nguyệt chỉ để cạnh tranh tìm đạo lữ. Đám người Côn Luân rất kiêu ngạo, nhất định Lữ Minh Tịnh sẽ không đến."

Thanh Dương gật đầu, chỉ vào một chuôi kiếm rồi nói: "Nếu sư bá mẫu cầm thứ này đi mời, dù Côn Luân có kiêu ngạo hơn nữa thì Lữ Minh Tịnh cũng nhất định sẽ đến."

"Đây là của Hà Loan kia?" Bích Ba dò xét nhìn chuôi kiếm đã mất đi ánh sáng, trở thành một thanh sắt vụn nằm trên mặt đất. Bà ta nhướn mày nói: "Lại nói tiếp, Hà Loan này cũng chỉ là sư muội của Lữ Minh Tịnh thôi, còn chẳng phải cùng một sư tôn, sao có thể coi trọng như vậy được?"

Thanh Dương cười lạnh: "Sư bá mẫu có điều không biết: Sư tôn của Hà Loan là đạo lữ của Lữ Minh Tịnh. Chắc sư bá mẫu cũng biết người này, chính là Phong Thiệu đã từng hủy hôn với Đan Thanh sư tỷ."

"Không ngờ hai kẻ này lại tằng tịu với nhau." Bích Ba nghe vậy thì sắc mặt lập tức âm trầm, bà ta nói nhỏ: "Khó trách lúc trước sư điệt bọn họ lại muốn đuổi tận giết tuyệt Phiêu Miểu ta như vậy. Mặt khác, chẳng phải Đan Thanh của chúng ta cũng mất mạng trong tay Lữ Minh Tịnh đó thôi. Rõ ràng là đám người Côn Luân không biết xấu hổ trước, vậy mà còn dám vu oan cho thiếu tông chủ của Phiêu Miểu ta là Ma tu… Mấy năm nay cũng không ngừng diễu võ dương oai trên đầu Phiêu Miểu. Thật sự rất đáng giận."

"Tên Phong Thiệu này mới là Ma tu." Thanh Dương cười. Trong ánh mắt đen sẫm của gã dần hiện lên những tia sáng lạnh lẽo tối tắm: "Đám Côn Luân dám dùng cách thức vô sỉ như vậy để hủy hôn, còn chà đạp lên danh dự của Phiêu Miểu, sư bá mẫu cũng đừng nên nhẫn nhịn nữa. Chẳng phải Côn Luân luôn tự xưng mình là chính thống đó sao, đúng là ra vẻ đạo mạo! Nếu chuyện thúc chất Lữ Minh Tịnh, Phong Thiệu tằng tịu với nhau để lập mưu hủy hôn đồng thời mưu hại Phiêu Miểu, Côn Luân thì dám che dấu Ma tu huyên náo đến độ toàn bộ Cửu Châu đều biết… "

"Vậy thì thân là tông môn đứng đầu tứ tông, Côn Luân sẽ trở thành trò cười của toàn bộ Cửu Châu, ngoài ra cũng phải cho mọi người một lời giải thích. Chỉ cần ngày sau Phiêu Miểu ta chiếm tiên cơ có được Sơn Hà Xã Tắc Đồ trước, vậy Côn Luân…" Bích Ba lạnh lùng hừ một tiếng.

Cùng lúc đó, đôi thúc chất tằng tịu với nhau ở cách xa ngàn dặm cũng cảm thấy ớn lạnh. Phong Thiệu đang ôm chân ngồi xổm dưới phần đáy sâu nhất của bích hàn đàm* đã không thể chịu đựng nổi nữa, y đẩy Phong Bạch đang giúp mình vận chuyển dòng nước ấm ra, hai chân

nhanh chóng bơi lên, "Rầm" một tiếng đã ngoi đầu lên trên mặt nước. (Hàn đàm: hồ nước lạnh)

Phong Bạch cũng theo sát phía sau, hắn nhanh chóng ôm lấy Phong Thiệu đã bị đông lạnh đến nhũn cả ra rồi đi lên bờ.

"Cảm giác thế nào?" Phong Bạch nhìn chằm chằm Phong Thiệu đang ngồi xếp bằng để đả tọa.

Thân thể của Phong Thiệu bị đông lạnh đến cứng đờ nhưng đồng thời y cảm nhận được Huyết La vốn đang rục rịch trong cơ thể cũng bị đông lạnh theo, nó không thể gầm gào đói bụng được nữa. Y gật đầu: "Cũng không tệ lắm, chỉ là không biết có thể duy trì được trong bao lâu."

"Nếu chỉ ngâm một cách đơn thuần thì có lẽ sẽ không duy trì được lâu, nhưng thứ này thì khác." Phong Bạch đưa một vật trong suốt, lóng lánh cho y. Nhìn qua nó như một viên đá cuội trong suốt, chỉ lớn bằng một quả trứng chim cút.

"Đây là Hàn châu của bích hàn đàm! Quả nhiên sau khi ngươi Kết Anh thì thực lực cũng tăng vọt. Bích hàn đàm này là huyền giai, không ngờ ngươi lại có thể lấy được Hàn châu của nó." Phong Thiệu lộ ra hai phần vui mừng rồi nâng Hàn châu lên trước ngực. Y tựa như một ngọn lửa rực rỡ đang tỏa ra ánh sáng soi chiếu lên Hàn châu, khiến nó có thể tan chảy thành nước bất cứ lúc nào.

Lăng Tiêu đang trú trong thân kiếm thấy thế thì trầm giọng nói: "Viên Hàn châu lớn như vậy ước chừng có thể giúp ngươi đông lạnh trong vòng nửa năm, cũng may linh khí của ngươi là hệ hỏa nên có thể tự bảo vệ bản thân. Nếu là những hệ khác thì e là không chỉ đông lạnh Huyết La mà chính bản thân kí chủ cũng bị Hàn châu này đông lạnh đến hỏng."

Phong Bạch nghe thấy vậy thì chợt căng thẳng, bàn tay đang định đẩy Hàn châu vào trong đan điền của Phong Thiệu cũng lập tức dừng lại. Hắn hỏi: "Vậy Hàn châu này có gây ảnh hưởng lớn đến thúc thúc không?" Lúc hắn nói chuyện, tựa như có thể bóp nát viên Hàn châu này bất cứ lúc nào.

"Đan điền ngưng kết, tu vi dừng lại." Lăng Tiêu trả lời "Có điều đến khi viên Hàn châu này tan hết thì mọi thứ sẽ dần khôi phục lại."

Sắc mặt của Phong Bạch vẫn bình tĩnh, như là đang suy nghĩ độ về sâu cạn của hai chữ "khôi phục".

Phong Thiệu sợ hắn làm liều phá hủy Hàn châu bèn vội hỏi: "Cái này thì quan trọng gì, đan điền ngưng kết cũng không phải là không thể sử dụng

linh lực, chẳng qua không hấp thu được linh khí mà thôi. Về phần tu vi dừng lại, chẳng phải càng tốt ư? Ngày đó ngươi Kết Anh còn rơi vào tình trạng hung hiểm như vậy, mà Anh vân của ngươi cũng lợi hại gấp mười lần so với những tu giả bình thường. Ta tự hỏi với thực lực hiện giờ của mình thì có thể Độ Kiếp thuận lợi được ư, chỉ sợ sẽ bị đánh đến hồn bay phách tán ấy chứ. Chẳng bằng cứ tạm thời dừng tu vi lại, không phải càng có nhiều thời gian cho ta gia tăng thực lực, sưu tầm pháp bảo hay sao?"

Cuối cùng y nói đến độ tự mình cũng cảm thấy vui sướng, còn bổ sung thêm một câu: "Vẹn toàn đôi bên, so với lúc ta phải chịu sự tra tấn của pháp chú kia thì đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần rồi!"

Phong Bạch vốn đã chuyển từ mây đen sang trời quang, nhưng nghe thấy một câu cuối cùng của y thì thời tiết lập tức thay đổi, thô lỗi nhập thẳng Hàn châu vào trong đan điền của Phong Thiệu. Bàn tay của hắn vuốt xuôi xuống rồi tàn nhẫn niết bộ phận dưới rốn ba thước, sau đó lập tức nghe thấy một tiếng hít khí lạnh. Hắn trầm giọng: "Nếu thúc thúc chịu tin ta nhiều hơn thì đã chẳng phải ăn trái đắng của con lừa trọc kia rồi!"

Phong Thiệu tự biết mình lỡ mồm nhưng vẫn liều chết không nhận mà chỉ nói: "Lúc trước ngươi hống hách lộng hành, lúc nóng đầu lên còn làm ra hành vi như một con súc sinh. Bây giờ lại quay đầu trách ta không tin người?"

Phong Bạch nằm lấy cằm của đối phương, đôi mắt vàng ánh lên vẻ thâm trầm: "Là do ta sai, nhưng ai bảo thúc thúc không cần ta. Ta chỉ đành ra tay trước chiếm lợi thôi." Lời nói của hắn đi đôi với việc làm, bàn tay đã vói vào trong đạo bào của đối phương.

"Nói năng linh tinh, ta không cần ngươi lúc nào? Nếu thật sự không cần người, chắc chắn ngày ấy ở trong động phủ ta đã không hỏi ngươi thêm một câu nào. Ta đâu phải kẻ ngốc, nhìn tình hình như vậy mà còn không biết đã bị ngươi lừa chắc? Tại sao ta phải đổi trắng thành đen, chẳng phải vì muốn bảo vệ ngươi chu toàn sao? Sau đó ta chất vấn người cũng là hi vọng ngươi bị bất đắc dĩ, có lòng hối cải! Ai ngờ ngươi lại muốn đi thẳng lên con đường hắc hóa, tức chết ta rồi. Thế nhưng muốn ta tức đến độ bỏ rơi ngươi, mặc kệ ngươi làm xằng làm bậy, tự đi tìm đường chết thì đó là si tâm vọng tưởng!"

Phong Thiệu đang tay chân lanh lẹ, linh lực thông thuận thì làm gì có chuyện y để bị cướp đoạt đạo lý. Y dùng tay làm kiếm, lập tức cản lại thế công của đối phương.

Bị cản trở đùa giỡn nhưng Phong Bạch không hề cảm thấy ảo não, ngược lại hắn còn lộ ra vẻ mặt sung sướng, tựa như đám mây đen luôn đè nặng trong lòng một thời gian dài cuối cùng đã được xua tan, bầu trời xanh tươi lại hiện ra.

Hai người vui vẻ đùa giỡn bên bờ hàn đàm, tiếng cười nói cứ liên miên không dứt. Thanh cự kiếm màu đen tuyền đang nằm trên mặt đất chợt nhẹ nhàng vang lên một tiếng "cong", thì ra là do cái bóng trắng đã xoay người sang chỗ khác, nếu để ý kĩ sẽ nhận ra vẻ mặt mơ hồ của cái bóng tựa như đang nhớ lại điều gì, khiến nó trông hơi phiền muộn.

Những ngày vui cười thoải mái như vậy cũng chẳng kéo dài được bao lâu, dù sao Phong Thiệu cũng phải tranh thủ chút thời gian ít ỏi này để đi tìm người thích hợp cho việc đoạt xá. Mặc dù ngay từ đầu Phong Bạch không tán thành với cách này nhưng hiện giờ miệng của y đã không bị bịt kín nữa, tất nhiên cũng có đủ các cách khác nhau khiến đối phương phải nhượng bộ.

Có điều thứ khiến Phong Bạch thực sự nhượng bộ chính là vì trạng thái tâm cảnh của Phong Thiệu lúc này đã tốt hơn khi bị cầm tù rất nhiều lần. Cộng thêm với tính như vậy của Phong Thiệu mà ngày ấy y lại có thể tiêu diệt hai tông môn vì hắn… Điều này giúp hắn cảm thấy an ổn một cách kì lạ. Có lẽ vì thế nên hắn mới dám thực sự tin tưởng — tin tưởng thúc thúc sẽ không bao giờ bỏ rơi hắn. Trên đời này, chỉ có duy nhất thúc thúc mới có thể làm vậy vì hắn.

Tất nhiên Phong Thiệu không biết suy nghĩ trong lòng của tên súc sinh mặt lạnh miệng lạnh này, chỉ thầm cảm thấy tài ăn nói của mình càng ngày càng tốt, trái tim cũng tạm thời được đặt lại trong lồng ngực. Rốt cuộc cũng khuyên được Phong Bạch hoàn lương, cũng coi như không uổng đêm hôm đó y tạo nghiệp, về phần tương lai có thể đoạt xá thất bại hoặc bị Thiên Kiếp đánh chết thì y cũng không oán không hận, dù sao cũng phải chấp nhận quả báo. Y chỉ mong Tử Hư có thể niệm tình thân phận nam chính của Phong Bạch không giống người thường mà miễn trừ Thiên Đạo đòi nợ.

Hai người để lại cho Mã gia của Thương Trạch châu một Hàn đàm huyền giai sẽ không bao giờ còn lạnh nữa, mặc dù người của Mã gia đau lòng không thôi nhưng không hề mảy may dám để lộ vẻ thương tiếc, tất cả đều chúc mừng Phong Thiệu đã khỏi bệnh. Có thể ra sức vì quý sử chính là vinh hạnh của toàn bộ Mã gia ta, cho dù đó là bích hàn đàm, thậm chí còn là bích hàn đàm tốt nhất ở Thương Trạch châu cũng… không, đáng, nhắc, tới.

Tất nhiên Phong Thiệu biết mình đã hấp thu một viên Hàn châu cực kì có giá trị, nếu không phải y là người của Côn Luân, đặc biệt Phong Bạch còn là thiếu tông chủ của Côn Luân thì chỉ sợ kiểu gì bọn họ cũng bị Mã gia đuổi giết đến tận chân trời góc biển để phải phanh thây bọn họ. Trên thế gian đã có rất ít hàn đàm, trong động phủ của Phong Thiệu cũng có một cái, mặc dù không có phẩm cấp gì nhưng vẫn được coi là trân quý, nó đã giúp y giảm bớt sự thống khổ của bụi gai Hỗn Nguyên. Huống chi nơi này còn là hàn đàm có thể sinh ra Hàn châu.

Chiếm lợi của người khác một cách quá đáng ắt sẽ bị báo ứng, Phong Thiệu biết rõ đạo lý cái gì cũng phải có qua có lại. Vì thế y đã ám chỉ: lần sau khi Côn Luân đến các thế gia để thu nhận đệ tử thì sẽ nhận thêm của nhà đối phương hai mươi tiểu đồng. Về phần có thể thành đệ tử nội môn, ngoại môn hay đệ tử ký danh còn phải xem tạo hóa của họ.

Sau khi thân phận Ma tu của Phong Thiệu bị bại lộ, mặc dù trên danh nghĩa vẫn là đệ tử của Côn Luân nhưng đã tự giác tránh xa mọi chuyện liên quan đến tông môn, những lời hứa hẹn này phải dùng danh nghĩa của Phong Bạch. Có điều phu phu một thể, y hứa hẹn cũng không hề cảm thấy áp lực. Bọn họ cứ như thế mà bái biệt, sau đó còn thu được thêm vài túi gấm linh thạch nữa.

Tuy nhiên có lẽ vì thấy Phong Thiệu hiện giờ mọi chuyện đều rất thuận lợi tốt đẹp đến độ ông trời cũng thấy chướng mắt, bởi vậy đã tạo cho y vài sự cố. Không sai, Phong Bạch đã nhận được một bức thiệp mời kén rể của Phiêu Miểu, mà tín vật đi kèm chính là một thanh phi kiếm.

------oOo------

Chương 140

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phi kiếm của Hà Loan tên là Thanh Vân, mặc dù không phải danh kiếm Thượng Cổ như Trạm Lô nhưng cũng được rèn bởi chính tay Bích Lạc, chắc chắn không phải vật phàm. Đặc biệt nàng còn tu luyện kiếm pháp của Côn Luân cho nên kiếm và người đã giao hòa cùng nhau. Với một Kiếm tu mà nói, khi kiếm bị hủy dù không mất mạng thì chắc chắn cũng bị trọng thương. Mặc dù Hà Loan là đệ tử của Côn Luân nhưng không được coi là Kiếm tu thuần túy, một nửa về sau nàng đã chuyên tâm tu

Đan dược, có điều Thanh Vân kiếm bị gãy thì chắc chắn nàng cũng không ổn chút nào.

Lần trước Phong Bạch dùng chuyện Hà Loan bị bắt để lừa gạt Phong Thiệu, ai ngờ hành động đó lại trở thành một lời dự đoán.

Phong Thiệu nhìn hoa văn đặc trưng của Phiêu Miểu trên thiệp mời liền biết chắc chắn lần này không thể không đến. Mặc dù đối phương chỉ mời một mình Phong Bạch nhưng nào có chuyện Phong Thiệu không đi cùng hắn. Hai người vừa thảo luận kế sách đối phó vừa rời khỏi Mã gia, ai ngời lại đi vào thời điểm không ổn nhất. Đến chính Phong Thiệu cũng chẳng ngờ được, trong Thương Trạch châu thuộc quyền quản lý của Bồ Đề tự lại có lúc hỗn loạn đến vậy!

Thành trấn các nơi đều nổi lên mùi thuốc súng nồng nặc, cảnh tượng vô cùng rối loạn. Tiếng kêu than của phàm nhân vang dội khắp trời đất, đã có vô số người ngã xuống, phần lớn những người còn sống cũng bị quan phủ bắt đi làm binh lính, người thì kêu khóc, kẻ đã chết lặng.

Rất nhiều thành trấn liên tiếp đều là cảnh tượng như vậy, đủ thấy chiến tranh đã kéo dài khá xa, có lẽ tất cả các tiểu quốc trong châu lục đều hỗn chiến với nhau. Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy khó hiểu, sau khi đáp xuống đất đi nghe ngóng mới biết hóa ra nguyên nhân dẫn đến chiến loạn cũng giống hệt như trong nguyên tác.

Bởi vì nạn yêu thú tàn sát bừa bãi, những nơi có nhiều tu giả thì sẽ có ít yêu thú, những nơi có ít tu giả thì yêu thú sẽ hoành hành hơn. Cho dù người phàm có lực lượng quân đội của riêng mình nhưng vẫn khó mà chống lại được yêu thú tấn công, tuy nhiên để đối phó với chính người phàm thì lại dễ dàng hơn. Vì vậy các quốc gia đều tranh đoạt để đối phó với những yêu thú cấp thấp. Bên cạnh đó, lãnh thổ của tu giả rất nhiều, phàm nhân cũng biết phải chạy đến những nơi có nhiều tu giả, ít yêu thú thì mới được an toàn. Tình trạng như vậy đã khiến rất nhiều quốc gia rung chuyển, từ đó xảy ra chiến loạn liên miên.

Đám quân đội của người phàm khi đối phó với yêu thú thì ai nấy đều mềm oặt nhưng khi đối diện với những người phàm như mình lại chẳng hề nương tay chút nào.

Phong Thiệu nhìn thấy những hành vi như vậy thì thật sự tâm không đành lòng. Cho nên lúc thì y trợ giúp những người phàm chạy nạn tìm chỗ trú chân, khi thì cứu chữa cho những người bị thương hoặc bị bệnh, còn tặng cả thức ăn cho bọn họ. Mặc dù có pháp thuật trong tay nhưng cứ đi lại, cứu sống như vậy cũng đã làm chậm trễ mất sáu, bảy ngày.

Mắt thấy dáng vẻ của Phong Thiệu vẫn chưa có ý định dừng lại, rốt cuộc Phong Bạch cũng ngăn cản y: "Chẳng qua là vài tên người phàm mà thôi, tuổi thọ ngắn ngủi có vài chục năm, thân xác lại vô cùng yêu ớt, đâu đáng để thúc thúc phải hao phí linh lực cứu giúp như vậy. Lại nói, hiện giờ Hà Loan vẫn còn nằm trong tay Phiêu Miểu, thúc thúc không lo lắng cho nàng sao?"

Tất nhiên Phong Thiệu cũng lo lắng cho Hà Loan nhưng y không lộ vẻ nôn nóng mà chỉ nói: "Mấy ngày nay tạm dừng chân ta mới phát hiện ra chuyện này vô cùng kỳ lạ. Thứ nhất, tại sao Phiêu Miểu lại biết được mối quan hệ giữa ngươi và Hà Loan? Từ trước đến nay, khi ở bên ngoài Hà Loan chưa bao giờ tự xưng mình là đệ tử của Côn Luân, cũng rất ít khi sử dụng phi kiếm, càng đừng nói là mặc đạo bào của Côn Luân. Thứ hai, cho dù biết nàng là sư muội của ngươi thì cũng không phải là đồng môn, tại sao dám chắc chắn là ngươi sẽ đến Phiêu Miểu vì nàng? Ngày đó trên Hư Vô phong, bởi vì chuyện kết thân thất bại nên Côn Luân và Phiêu Miểu đã xé rách da mặt với nhau rồi. Thứ ba, nếu muốn dùng Hà Loan để uy hiếp bắt ngươi đi thì tại sao phải dùng đoạn kiếm làm tín vật? Thế nhân đều biết Côn Luân ta rất kiêu ngạo, huống chi ngươi còn là thiếu tông chủ của Côn Luân. Bà ta không sợ một khi ngươi sinh lòng ngạo mạn thì sẽ thẳng thắn báo lên Côn Luân, tạo thành tai họa giữa cả hai tông môn mà nguyên nhân lại xuất phát từ Phiêu Miểu, tự làm tự chịu?"

Khi y nói ra ba điều này, Phong Bạch cũng chẳng lộ vẻ giật mình nên Phong Thiệu liền biết chắc chắn đối phương đã nghĩ đến rồi. Dù sao từ khi còn nhỏ súc sinh này đã học một hiểu mười, huống chi là bây giờ. Y nói với vẻ nghi ngờ: "Nếu ngươi cũng đã nghĩ đến thì vì sao không nói sớm, lại còn sốt ruột đi Phiêu Miểu như vậy? Rõ ràng đối phương có điều lừa gạt mà còn dám để trăm ngàn lỗ hổng như vậy, chứng tỏ âm mưu tầng này chồng lên tầng khác."

Phong Bạch lại chỉ nói: "Thúc thúc chỉ có một đồ nhi như vậy, dù có âm mưu hay không nhưng nếu ta không đi, chắc chắn sẽ khiến thúc thúc bất an."

"Để ngươi đi thì ta lại càng không yên tâm, nhưng ta biết chính ngươi cũng rất thương yêu nàng, nếu không với tính cách của ngươi… " Phong Thiệu cười, Phong Bạch lại hơn nhướn mày: "Vậy chúng ta có đi hay không đây?"

Phong Thiệu trầm mặc một chút, hỏi lại: "Ta không đoán ra Phiêu Miểu có ý đồ gì với ngươi, tự ngươi có đoán được không?"

Phong Bạch gật đầu, ánh mắt trở nên âm trầm: “Thúc thúc còn nhớ năm đó chúng ta bị nhốt trong cấm chế dưới đáy biển không? Sau đó Bích Ngọc đã bắt ta đi, thiêu đốt nguyên thần, cắt xẻ da thịt của ta. Chẳng qua là muốn cắn nuốt thân thể thánh thú của ta để từ đó có được năng lực hóa giải phong ấn của tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà thôi.”

“Có ta ở đây, chắc chắn sẽ không để xảy ra chuyện như vậy một lần nữa.” Phong Thiệu nắm tay hắn nhưng lập tức bị hắn nắm ngược lại, mười ngón tay đan chặt vào nhau đến không một kẽ hở.

Hai người vừa bàn bạc đối sách vừa tiện tay cứu giúp những người gặp được trên đường.

Sau khi họ giết số lượng lớn yêu thú và những tên quan binh bất nghĩa, rất nhiều phàm nhân đều biết có hai vị Tiên Quân tốt bụng với pháp thuật cao cường. Nhất là người mặc đạo bào màu đỏ tên Cửu Anh Tiên Quân, y đối xử với mọi người rất dịu dàng, còn dựng cho bọn họ không ít sơn trại để né tránh yêu thú, trong tay y cũng có nhiều đan dược mà khi ăn xong sẽ không còn cảm thấy đói nữa. Chính vì vậy y đã cứu được rất nhiều nạn dân trong thảm họa chiến tranh.

Cứ vừa đi vừa dừng như thế, khi Phong Thiệu và Phong Bạch đi tới biên cảnh giữa Thương Trạch châu và Lương Ung châu đã là một tháng sau. Rất nhiều nạn dân đã đi theo bọn họ hồi lâu, mãi đến khi thấy hai vị Tiên Quân ngự kiếm bay đi thì họ mới đồng loại quỳ xuống không ngừng bái lạy để tạ ơn.

Phong Thiệu cứ tưởng đến vùng đất của tu giả thì tình hình sẽ đỡ hơn, dù sao Bồ Đề tự cũng không giống Phiêu Miểu và Bão Phác, họ rất trọng thanh danh. Theo lý thuyết, chỉ cần tu giả không dùng tà ma ngoại đạo, thành thật tu tiên trong địa phận của Bồ Đề tự thì cuộc sống vẫn khá dễ chịu. Không ngờ phàm nhân chiến hỏa liên miên, đến tu giả cũng chẳng tốt đẹp hơn.

Giữa các châu giới ở Cửu Châu đều có lạch trời khiến phàm nhân không thể vượt qua được, vì vậy các tu giả thường hay tụ tập, chiếm cứ ở vùng đất biên giới của các châu. Biên thành giữa Thương Trạch châu và Lương Ung châu này cũng như vậy.

Cảnh tượng rộn ràng nhốn nháo, những tiếng rao bán linh thảo pháp khí vang lên không dứt bên tai trong quá khứ đã bị thay bằng sự tĩnh lặng như nước. Cả tòa thành giống như một chiếc lồng u ám, trong phố xá đã không còn những sạp hàng rong bày khắp vệ đường nữa, thậm chí người ở đây cũng rất thưa thớt. Thế nhưng khi họ đi vào bên trong lại bị một

đám tu giả ngăn cản, liếc mắt nhìn qua thì ước chừng có khoảng mấy trăm người, cả nam cả nữ, trên trời dưới đất, đủ các loại nghề nghiệp.

“Đứng lại, các ngươi là kẻ nào!” Hai võ tu cầm đầu nhanh chóng ngăn cản hai Kiếm tu trước mặt lại. Bởi vì không thể cảm nhận được tu vi của đối phương, lại thêm tình huống lúc này có chút vi diệu nên sắc mặt của họ cũng chẳng tốt lành gì.

“Nhìn đạo bào bọn họ đang mặc cũng không phải là vật phàm, còn là Kiếm tu nữa! Chắc chắn là người của Vô Danh Kiếm Môn!”

“Rõ ràng là bọn họ biết Bạch Lộ minh chúng ta vừa đấu pháp với hai tiểu tông môn nên mới phái người đến để tra xét chỗ mái nhà dột! Phi! Gõ lộn bàn tính rồi!”

Gã vừa dứt lời, tất cả tu giả còn lại cũng đều nhìn qua, vẻ mặt của ai cũng hung ác, cả đám lập tức rút pháp khí.

Phong Bạch không vui, muốn tản ra uy áp Nguyên Anh đã thu lại lúc ở chỗ của người phàm nhưng lại bị Phong Thiệu ngăn cản. Bọn họ vừa mới đến nơi này nên vẫn chưa nắm rõ được tình hình thực tế, thật sự không nên làm việc một cách mù quáng. Bên cạnh đó, từ giọng điệu của đối phương đã giúp y nắm được một vài tin tức, vì vậy y đã lấy lệnh bài của Tứ Châu minh ra để chứng tỏ thân phận Tán tu của mình, đồng thời biểu đạt bọn họ không hề liên quan gì đến tông môn, chỉ là muốn đi qua trận truyền tống để đến Lương Ung châu mà thôi.

Mặc dù Tứ Châu minh mới thành lập trong vài thập niên ngắn ngủi, nhưng bởi vì đã thống nhất được Tán tu của bốn châu hợp lại thành một Minh duy nhất nên thực lực cũng gia tăng hơn nhiều, không những hơn xa tiểu tông môn trong địa phận mà thậm chí đã phát triển đến độ có thể chống lại cả mấy đại tông ở thế tục. Bởi vì đạt được công trạng như vậy nên Tứ Châu minh cũng trở thành vùng đất lý tưởng được toàn bộ Tán tu của Cửu Châu hướng đến, mong rằng một ngày kia Tán tu minh của mình sẽ không còn bị đại tông ức hiếp nữa.

Sau khi kiểm tra minh bài của Phong Thiệu là thật, đám người của Bạch Lộ minh cũng không gây khó dễ cho họ nữa, lại thêm thái độ của Phong Thiệu rất ôn hòa nên ai nấy cũng không nhịn được phải khuyên nhủ vài câu..

“Hiện giờ thật sự không phải là thời điểm tốt để đạo hữu rời khỏi đây. Trận truyền tống của châu giới đã bị phong bế từ ba tháng trước, toàn bộ

tu giả muốn đi ra đều đang bị vây lại ở nơi này.” Một Tán tu trong số đó lần lượt nói ra mọi chuyện.

Thì ra mấy tháng trước chí bảo của Bồ Đề tự đã bị kẻ khác trộm đi, nghe nói là do tu giả của Hợp Hoan tông làm. Xưa nay Bồ Đệ tự không quá thích Hợp Hoan tông này, đến tông môn đứng đầu còn có thái độ như vậy thì mấy đại tông trong thế tục ắt sẽ quan sát ý của bề trên, vì vậy cũng có phần chèn ép bọn họ, thậm chí đôi khi còn đâm lén sau lưng. Người mang thù muốn trộm đồ của Bồ Đề tự thì cũng chẳng có gì kì lạ, kì lạ ở chỗ không ngờ lần này lại thật sự trộm được, mà thứ bị trộm còn là chí bảo trong chùa. Nếu không Bồ Đề tự sẽ không tức giận đến mức phong tỏa toàn bộ trận truyền tống của Dương Hạ châu và Thương Trạch châu.

Không những thế, đây là lần đầu tiên Bồ Đề tự làm việc một cách thô bạo như vậy. Họ bay thẳng đến các đại tông môn trong địa phận để tạo áp lực, muốn nhanh chóng tìm được bảo vật về. Đại tông phải chịu áp lực thì đương nhiên sẽ chèn ép các tiểu tông ở bên dưới, tiểu tông không chịu nổi nên đã phát hỏa lên đám Tán tu. Trong lúc nhất thời khiến mâu thuẫn ở hai châu của tu giới và chiến tranh của người phàm càng không thể cứu vãn.

Tiểu tông và Tán tu đều không thể chống lại thế lực của đại tông thế tục, càng đừng nói đến Bồ Đề tự là một trong bốn tông môn đứng đầu ở thế ngoại. Có điều thực lực của hai phe này về cơ bản là ngang bằng, nói toàn bộ tu giới loạn đấu nhưng thật ra mấy đại tông môn vẫn luôn bàng quan ở một bên, người đấu đá phần lớn là tiểu tông và Tán tu minh.

Mâu thuẫn tồn tại đã lâu, chỉ cần hơi có chiều hướng gay gắt là cả hai bên sẽ đấu nhau đến chết đi sống lại. Đặc biệt nơi đây còn là biên cảnh giữa hai châu lục nên bên nào bến nấy đều canh phòng một cách nghiêm ngặt. Bọn họ muốn chiếm cứ trận truyền tống để rời khỏi Thương Trạch châu chướng khí mù mịt này.

Nghe đến đây, tâm tình của Phong Thiệu cũng rất phức tạp, Phong Bạch thì nghiêng đầu hỏi: “Thúc thúc có đoán được Bồ Đề tự đã để mất bảo vật gì không?”

“Ngươi nói xem?” Phong Thiệu bật cười, tất nhiên là tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Không phải y dự liệu như thần mà trong nguyên tác đúng là cũng có một đoạn nhạc đệm như vậy. Sau này Bồ Đề tự sẽ tra ra kẻ trộm không phải là người của Hợp Hoan tiểu tông mà là do Bão Phác gây nên, vì thế càng tiến thêm một bước trong việc tứ tông bất hòa. Đây

cũng coi như để cho Lữ Minh Tịnh thêm một mớ hỗn loạn, từ đó làm tôn lên vẻ oai hùng bất phàm của nam chính vì đã giúp Cửu Châu được yên ổn.

Có điều hiện giờ tình tiết trong nguyên tác đã đi lạc vạn dặm, chắc chắn Tử Hư không thể tưởng tượng được vị nam chính oai hùng bất phàm này gần như đã biến thành một nhân vật phản diện oai hùng bất phàm mất rồi. Đừng bảo hắn giúp Cửu Châu yên ổn, hắn không gây họa thêm cho Cửu Châu đã là may mắn lắm rồi.

Nhớ đến đây khiến Phong Thiệu không khỏi cười khổ, Phong Bạch hơi nhướn mày: "Thúc thúc cũng cảm thấy bọn họ đấu đá rất nực cười sao?"

Mặc dù lời nói không đúng chủ đề nhưng Phong Thiệu vẫn gật đầu, Y nhìn thoáng qua nơi cách đó không xa đang tụ tập rất nhiều tu giả khác nhau: "Bọn họ cứ đấu đá như vậy chẳng khác gì tự giết lẫn nhau, nên liên kết lại để cùng đối kháng với đại tông mới đúng. Nếu không cho dù có giải quyết được mâu thuẫn trước mắt thì sau này vẫn bị ức hiếp thôi."

Nói tóm lại giống như trong nguyên tác, phải dựa vào một vị anh hùng đến ngăn cản cơn sóng dữ, từ đó tạo thành một giai thoại truyền kì. Tuy nhiên hiện giờ Cửu Châu sẽ không thể có một vị anh hùng như vậy, mà cho dù có thì vị anh hùng này cũng chẳng đáng tin lắm. Chỉ khi tất cả các thế lực cân bằng với nhau thì mới có thể duy trì một Cửu Châu ổn định và hòa bình trong lâu dài.

Nói đến đây, y vừa chuyển lời liền nhìn thẳng Phong Bạch: "Ngươi cũng đừng cười nhạo bọn họ. Nếu không phải Tứ Châu minh có Côn Luân trợ giúp thì mấy đại tông ở thế tục sẽ không trơ mắt nhìn Tán tu phát triển lớn mạnh như vậy đâu… "

Phong Bạch cười xùy một tiếng: "Bọn họ thì có gì đáng cười. Ta chỉ đang cười thúc thúc thôi. Năm đó thúc thúc nói là vì muốn đối kháng lại Tu Di nên mới xây dựng lực lượng này, một tay thúc chèo chống Tứ Châu minh. Nay chẳng biết Tu Di đã đi đến cái xó xỉnh nào ở vùng đất cổ xưa để chờ Độ Kiếp phi thăng rồi, nhưng thúc thúc vẫn còn ở đây bận tâm đến đám Tán tu này. Thúc thúc cứ nói thẳng là muốn bảo vệ Tán tu và phàm nhân đi, cần gì phải bọc nhiều lớp ngụy trang như vậy."

Bị chọc thủng trực diện như vậy nhưng Phong Thiệu cũng không giận, y cười nói: "Thiên hạ thái bình thì mới đắc đạo được, đó không phải chuyện xấu. Ngươi cũng có thể nói là ta đang vội vàng muốn làm minh chủ của Cửu Châu minh mà."

Phong Bạch nhìn thấy sắc mặt của y sáng lạn, đôi mắt cũng lấp lánh, dáng vẻ vô cùng bất phàm thì không kìm được phải kéo người vào trong lòng mình, nói nhỏ: “Ta làm chủ tứ tông, thúc thúc làm chủ Tán tu. Đúng là tuyệt phối.”

Bọn họ tán gẫu trong lúc chờ Bạch Lộ minh và Tán tu minh khác kết lại trận truyền tống. Bởi vì toàn bộ trận truyền tống của châu giới đã bị Bồ Đề tự phong tỏa, tuy rằng sau đó đã chứng minh được bảo vật vẫn bị tuồn ra khỏi địa phận của Bồ Đề, nhưng bởi vì tiểu tông môn và Tán tu minh đánh nhau, mấy đại tông môn mở trận truyền tống không muốn dính vào bãi nước đục này nên đều đứng xem.

Vốn là tiểu tông môn chiếm trước một bước, sau đó còn giết người đoạt bảo với đám Tán tu. Có điều sau này Tán tu minh đã chuyển bại thành thắng, thậm chí còn đuổi đám đệ tử của tiểu tông đi, một mình chiếm cứ nơi này. Cứ như vậy cũng kết được trận.

Trong đám Tán tu này, người có tu vi cao nhất cũng mới sơ kì Kết Đan, đương nhiên thực lực và tu vi của tất cả bọn họ đều dưới hai người Phong Thiệu và Phong Bạch. Có điều trong số bọn họ không thiếu Trận tu, mà những chuyện kiểu như dựng trận truyền tống thì một Ma tu như Phong Thiệu và một Kiếm tu như Phong Bạch cũng không thể chen chân vào được, chỉ đành im lặng đứng đợi một bên. Có điều trong lúc chờ đợi, Phong Bạch đã nhìn thấy một người quen trong đám tu giả đang dũng mãnh tràn vào biên thành của châu giới.

Phong Thiệu còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Phong Bạch nhanh chóng ngự kiếm bay đi. Hiện giờ tu vi của y và tiểu súc sinh này chênh lệch cả một đại cảnh giới cho nên cũng không thể theo kịp hắn. Đợi đến lúc đuổi kịp thì đã đứng ở ngoại ô bên ngoài thành, nhìn thấy Phong Bạch đang đứng đối diện với một lão tu giả. Dường như bọn họ đang nói gì đó nhưng y không thể nghe thấy rõ, có lẽ là truyền âm.

Lúc Phong Thiệu đang muốn tìm hiểu đến cùng thì ở một đầu khác lại có người còn vội vàng khó nén hơn cả y. Một tiểu sa di mặc tăng bào màu xám đang phóng tới, miệng nó kêu to: “Trừ Hoa, ngươi đừng mơ mà trốn được!”

Dám lỗ mãng như thế chứng tỏ tu vi của đối phương không cao, thần thức không rộng nên mới không quét được nơi này còn có cả Phong Bạch. Đúng là tu vi của người này không cao, từ xa xa Phong Thiệu đã nhận ra đó là Huệ Tịch – đệ tử của Từ Giác. Cũng may nhờ tên Huệ Tịch

lỗ mãng này nên y mới biết lão tu giả đang đứng chung với Phong Bạch chính là Trừ Hoa.

Huệ Tịch thấy bên cạnh Trừ Hoa còn có thêm một người nữa, chính là kẻ thù không đội trời chung của gã – Phong Bạch, thì không khỏi chấn động.

Phong Bạch thấy Huệ Tịch cũng hơi nhướn mày. Hắn vừa nâng tay đã thấy Huệ Tịch liên tục lùi lại mấy bước, hung hăng nói: "Ma đầu! Ngươi thấy ta lẻ loi một mình nên mới muốn đuổi tận giết tuyệt đúng không? Nói cho ngươi biết, đây chính là tràng hạt của Bồ Đề tự ta. Chỉ cần ta bị một chút tổn thương thì nhất định sư tôn ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Phong Bạch vì bị cắt ngang nên chỉ hơi mất kiên nhẫn, ai ngờ đối phương lại nhắc đến Từ Giác khiến hắn không khỏi cười lạnh một tiếng, lập tức nâng tay muốn đập chết con ruồi bọ ầm ĩ này. Cũng may Phong Thiệu đã kịp chạy lên ngăn cản: "Ngươi là một Nguyên Anh chân nhân thì cần gì phải so đo với hậu bối Trúc Cơ như vậy. Sư tôn gã có ơn với ta, ta không thể báo đáp lại ông ấy. Ngươi với ta phu phu một thể, chí ít cũng đừng gây khó dễ cho đệ tử duy nhất của người ta."

Y nói đến mười phần dễ chịu nên Phong Bạch mới miễn cưỡng thu lại sát tâm của mình. Có điều khi Huệ Tịch nghe vào tai lại tưởng đối phương vẫn kiêng kị sư tôn nhà mình, vừa cảm thấy an lòng vừa được truyền thêm sức mạnh. Gã ngẩng cao đầu: "Ta phụng mệnh sư tôn đến để loại bỏ mối họa Trừ Hoa này. Lão đã cấu kết với Ma tu, lạm dụng pháp trận khiến ba thành trấn trong Dương Hạ châu, Thương Trạch châu thuộc quản lý của Bồ Đề tự bị tẫn hủy, kéo theo tính mạng của mấy vạn phàm nhân, gây loạn cho Bồ Đề tự ta. Đúng là một kẻ bụng dạ khó lường!"

Vừa nghe thấy tử thương thảm trọng như vậy, Phong Thiệu liền biết Trừ Hoa này đã cấu kết với tên Ma tu nào, chỉ sợ chính Thanh Dương là kẻ đứng sau màn gây ra chuyện này. Y không khỏi nghĩ đến linh cảnh Nam Hoa năm đó cũng là do Thanh Dương, Trừ Hoa và Phong Bạch gây chuyện. Có thể chính là do bọn họ giật giây mới khiến Phong Bạch… Trong lòng y chợt cảm thấy vô cùng chán ghét, lập tức thi triển Ma Ảnh Tiềm Bộ đi đến bên cạnh Trừ Hoa trong nháy mắt, một tay đã đặt ở mi tâm của đối phương.

Tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong một giây, đừng nói Trừ Hoa đang bị trọng thương nguyên thần nên cực kỳ hao tổn, ngay cả khi lão cường thịnh thì cũng khó lòng có thể né được luồng ma khí đánh úp một cách bất thình lình.

“Nếu đã là ác nhân như vậy thì hãy để ta trừ khử lão cho ngươi!”

Phong Thiệu vừa dứt lời liền nghe thấy hai tiếng “Đừng mà”, một là của Trừ Hoa thốt lên trong lúc bối rồi, tiếng còn lại là của Huệ Tịch ở phía sau, còn cả một bàn tay đang ngăn kiếm của y lại chính là của Phong Bạch.

“Thúc thúc, kẻ này hữu dụng.”

------oOo------

Chương 141

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhờ Phong Bạch ngăn cản nên Trừ Hoa mới nhặt về được một mạng, lão lập tức chứng minh bản thân rất có ích: “Vị đạo hữu này, ta cũng không hề muốn ra tay với những người phàm đó đâu. Nếu thật sự đạo hữu muốn trừ gian diệt ác thì phải ra tay với kẻ đứng sau màn mới đúng! Cho dù không có ta thì tên Ma tu kia cũng có thể tìm được người khác để giúp gã làm điều ác!”

Dứt lời, Trừ Hoa đã kể hết mọi chuyện liên quan đến Thanh Dương như việc gã muốn dựng pháp trận Phân Hồn nên đã giết hại rất nhiều người phàm ở Cửu Châu để làm huyết dẫn. Về phần chính lão, lão nói do mình bị trọng thương nên mới bị Thanh Dương khống chế, chẳng qua là bần cùng bất đắc dĩ mới tạo ra sát nghiệp như vậy..

Lão nói ra hết những chuyện ác mà Thanh Dương đã làm trong suốt hơn mười năm qua, giọng điệu tỏ vẻ ghét ác như thù, cuối cùng vì sợ không thể dẫn lửa đốt lên người Thanh Dương nên đã bổ thêm một đao: “Hiện giờ tên Ma tu này đã Kết Anh, đúng là không dễ đối phó. Có điều nếu như thật sự trừ khử được gã thì không những có thể thu được một số lượng lớn Ma khí hại người mà còn có thể lấy được vật trân quý nhất – Một viên ma châu Âm Huyết vẫn còn sống!”

Vẻ mặt của Phong Thiệu vốn chẳng có biểu cảm gì nhưng khi nghe thấy câu nói này thì lập tức biến sắc, Phong Bạch quay đầu liếc nhìn y, ánh mắt của hai người vẫn khá bình tĩnh.

Trừ Hoa sợ hai vị Kiếm tu của Côn Luân mắt cao hơn đỉnh đầu, không biết Ma châu cũng là bảo vật với tu giả bình thường nên lập tức thao thao bất tuyệt nói về nó. Tuy nhiên Phong Thiệu lại không có kiên nhẫn để

nghe lão ta lảm nhảm những thứ này, y hỏi: “Tại sao Thanh Dương lại có được viên sinh châu này?”

Trừ Hoa nói: “Viên sinh châu kia đang khảm trên người của một thằng nhóc Ma tu, Thanh Dương đã theo dõi nó từ lâu, rốt cuộc mấy tháng trước cũng bắt được thằng nhóc đó. Có điều Ma châu đã hợp thành một thể với thằng nhóc Ma tu kia nên rất khó để lấy được nó ra. Thanh Dương không thể đánh tan phòng thủ của tiểu Ma tu nên đã lợi dụng thuật Phân Hồn, đẩy nó vào trận pháp để cùng dung hợp. Thằng nhóc Ma tu kia mới chỉ tu vi Trúc Cơ, tất nhiên không phải là đối thủ của gã… ”

Phong Thiệu chấn động, vội hỏi luôn: “Hiện giờ Thanh Dương đang ở đâu?”

Tất nhiên hiện giờ Thanh Dương đang ở Phiêu Miểu tông.

Mấy năm tình cảm giữa gã và Bích Ba càng thêm thân thiết nên cũng có một nơi ở trong phúc địa của Phiêu Miểu. Có điều khác với những trước, lần này gã ta không về đây một mình mà còn dắt theo một thiếu niên tu giả có dung mạo tựa hoa đào, vô cùng tuấn tú.

Thanh Dương nói thiếu niên kia là thị đồng gã mới thu nhận, cũng là một Ma tu nên khó tránh đôi khi sẽ để lộ ma khí ra ngoài. Vì vậy để tiện xuất hành, gã đã nhờ Bích Ba tạo ra một pháp khí phỏng chế theo ngọc quyết của gã, thứ đó dùng để che dấu ma khí.

Bích Ba cũng không nói gì thêm với cách giải thích của gã, nhưng nhìn lúc hai người ở chung lại chẳng hề có không khí chủ tớ, ngược lại giống một đôi tình nhân đang giận dỗi hơn. Có lẽ thị đồng này cũng là luyến đồng ở trên giường. Ba ta biết trong tông môn có vài nữ đệ tử rất thích Thanh Dương, mà Thanh Dương này ai đến cũng chẳng cự tuyệt. Có điều bà ta không muốn hỏi nhiều những chuyện nhỏ nhặt như vật, dù sao hiện giờ vẫn đang cần dùng đến gã.

Ngọc quyết phỏng chế theo rõ ràng không thể sánh bằng bản gốc đang được Thanh Dương đeo trước ngực, thế nhưng chính gã cũng không biết thật ra nó cũng là thứ được Tu Di phỏng chế lại. Cùng là hai miếng ngọc quyết được phỏng chế nhưng pháp lực lại khác xa nhau, có điều nó vẫn đủ để che lấp ma khí của một Trúc Cơ như Nguyên Hạo. Suy cho cùng Phiêu Miểu cũng là đại tông luyện khí, bà ta không hề đánh mất danh tiếng của mình.

Thanh Dương đặc biệt xin miếng ngọc quyết phỏng chế này cho Nguyên Hạo tất nhiên không phải vì quan tâm cậu, mà là sau khi Nguyên Hạo

đeo nó thì không những che giấu được ma khí, ngoài ra cũng khiến những người quen khó có thể cảm nhận được vị trí của Ma châu.

Nguyên Hạo cũng nhanh chóng phát hiện ra điều này. Cậu không thể nhờ vào sự liên kết giữa mình và Phong Thiệu để cảnh báo y, cũng không thể khiến Xuyên Nghi cảm ứng được mình. Đối diện với chuyện này, cậu chỉ có thể chửi ầm lên chứ chẳng còn cách nào khác. Thanh Dương lúc thì khiến cậu im lặng, lúc thì ngầm dạy dỗ nhưng cho dù đi đến bất cứ đâu gã cũng đều đưa cậu theo sát bên cạnh, không rời một tấc.

Nhất là ở chỗ của Phiêu Miểu khiến Nguyên Hạo càng không thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào để trốn ra được.

Nguyên Hạo tự biết Ma châu của mình rất hấp dẫn Thanh Dương cho nên nếu Thanh Dương càng thể hiện sự bình tĩnh thì cậu lại càng cảm thấy nóng vội, bất an. Rõ ràng Thanh Dương sẽ không buông tha cho cậu, vậy chắc chắn những chuyện sắp xảy ra đều nằm trong dự liệu của gã. Chắc chắn cậu sẽ không thoát được cảnh bị gã cắn nuốt.

Cậu càng thêm khẳng định suy đoán này của ình khi biết Phiêu Miểu sẽ mời cả ba tông môn còn lại đến xem đại hội kén rể lần này.

Đứng trước thời khắc mưa gió sắp ập tới mà cậu lại mất đi mối liên hệ với Xuyên Nghi, cũng không thể cảm ứng được cha mình khiến Nguyên Hạo chưa bao giờ phải chiến đấu một mình như thế cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, thấp thỏm. Cho dù trong lòng khó chịu như vậy nhưng cậu không hề biểu hiện ra mặt, thậm chí còn cố ý nói khích: “Thằng cháu! ngươi bắt người của Côn Luân mà còn dám mời Côn Luân đến xem. Ngươi không sợ tông chủ của ta sẽ dùng một kiếm chém chết à?”

“Một tiểu Ma tu như ngươi thì lấy gì để coi mình là người của Côn Luân cơ chứ?” Thanh Dương châm biếm chẳng hề khách khí.

Nguyên Hạo vẫn dùng giọng điệu cười khẩy nói tiếp: “Cho dù ta không phải đệ tử của Côn Luân nhưng cha ruột của ta vẫn là trưởng lão của Côn Luân. Chắc chắn bọn họ sẽ không trơ mắt nhìn thằng cháu rùa nhà ngươi bắt nạt ta đâu!” Nói xong cậu còn liếc nhìn Thanh Dương đầy khinh bỉ: “Huống chi ngươi cũng là Ma tu! Nếu vào ngày kén rể mà ngươi lại bị bại lộ thân phận thì không chừng còn chết trước cả người ông nội này ấy chứ!”

Thanh Dương cười lạnh: “Thế à? Ta sợ đến lúc đó ngươi sẽ nhìn thấy cha mẹ mình chết trước ấy chứ.”

Đồng tử của Nguyên Hạo chợt co rụt lại. Khóe miệng Thanh Dương nhếch lên thành một nụ cười đầy thâm hiểm: "Không sao cả. Sau khi cha mẹ ngươi chết thì ngươi cũng chẳng phải cô đơn lâu đâu, lúc ta Phân Hồn sẽ cắn nuốt ngươi luôn, để ngươi có thể đoàn tụ với bọn chúng ở dưới địa phủ!"

"Ngươi –" Nguyên Hạo không ngờ đối phương lại dám tính kế cả nhà mình. Cậu tức đến sắp hộc máu, muốn rút kiếm chém gã nhưng nào phải đối thủ của một Nguyên Anh chân nhân. Gã chỉ nhẹ nhàng phẩy tay mấy cái đã đánh Nguyên Hạo văng vào vách tường, nhếch nhách quỳ tại chỗ.

Thanh Dương biết hai người Phong Bạch và Phong Thiệu rất trân trọng tiểu súc sinh này, thấy cậu đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần thì trong lòng vô cùng sung sướng. Đôi đồng tử đỏ quạch màu máu của gã híp lại thành một khe hẹp, gã cười khẽ: "Chẳng phải ngươi vẫn luôn quan tâm đến con linh sủng hay đi cùng mình sao? Đúng vậy, tám phần là nó đã đi lạc trong mê cảnh Bảo Nguyệt rồi. Có điều Phiêu Miểu đã bày sẵn tầng tầng lớp lớp vô số cạm bẫy và cấm chế ở nơi đó, nó đi lạc ở bên trong suốt mấy tháng mà chẳng có động tĩnh gì, chắc đã làm bạn với đám xương trắng ở trong đó rồi."

Những lời nói của Thanh Dương tựa như cơn gió lạnh buốt thấu xương giữa mùa đông khắc nghiệt, thổi đến độ Nguyên Hạo trắng bệch cả mặt. Nếu biết trước sẽ như vậy thì cậu và Xuyên Nghi đã chẳng mơ ước đến bảo vật hóa rồng ở trong mê cảnh.

Ở một đầu khác, nếu không phải Trừ Hoa vô tình nói đến chuyện Ma châu thì chưa chắc Phong Thiệu đã tin lời nói từ một phía của lão. Sau khi y thử cố cảm ứng Ma châu thông qua mối liên kết nhưng không thành công thì cũng biết lời nói của Trừ Hoa hơn phân nửa là sự thật. Y không khỏi nhớ lại ngày đó, lúc mình mới bước vào mê cảnh Bảo Nguyệt ở Lương Ung châu đã chợt cảm nhận được một hơi thở quen thuộc…

"Chẳng phải tông chủ mới nhậm chức của Phiêu Miểu – Bích Ba cũng là đạo lữ của Phục Dương tử, trưởng lão Bão Phác tông đó sao. Thanh Dương vốn cũng là đệ tử thân truyền của Bão Phác… " Vừa liên tưởng như vậy đã giúp Phong Thiệu biết mọi chuyện đúng như lời Trừ Hoa nói, Thanh Dương thật sự đang ở Phiêu Miêu.

Hai người Phong Thiệu và Phong Bạch thảo luận một hồi, cuối cùng quyết định sẽ lợi dụng Trừ Hoa.

Cả Phong Bạch và Trừ Hoa đều là Nguyên Anh kỳ nhưng hắn đã lập phù khế với Trừ Hoa từ lâu. Lúc này mới nói: "Ta biết ngươi bị Thanh Dương khống chế. Chúng ta muốn lấy Ma châu nên tất nhiên sẽ loại bỏ gã."

Trong lòng Trừ Hoa vui sướng nhưng vẫn thấy hơi nghi ngờ: "Không phải ta không tin thiếu tông, nhưng chỉ còn ba tháng nữa là đến thời hạn Phân Hồn "

Phong Bạch liếc nhìn lão rồi nói với vẻ thản nhiên: "Chỉ cần ngươi làm đúng theo những gì ta đã nói thì chắc chắn Thanh Dương sẽ không sống được đến ngày Phân Hồn đâu."

Trừ Hoa không dám không đồng ý. Vào lúc hai người chuẩn bị rời đi thì ánh mắt của Phong Bạch lại chợt rơi xuống người Huệ Tịch vốn bị phớt lờ ở bên cạnh, mời vừa rồi ba người nói chuyện không hề kiêng dè gã. Phong Thiệu vừa nhìn liền biết Phong Bạch muốn giải quyết đứa nhóc này, vốn sắc mặt của Huệ Tịch còn hơi phức tạp thì hiện giờ đã chuyển thành trắng bệch. Gã hơi lui bước: "Nơi này là Thương Trạch châu… Là địa bàn của Bồ Đề tự ta… "

Tất nhiên những lời này chẳng thể dọa nổi Phong Bạch. Hắn hơi nâng tay, lập tức có một luồng ánh sáng màu vàng tràn ra, uy áp đập thẳng về phía Huệ Tịch. Đến lúc này gã không thể không thừa nhận khoảng cách giữa mình và Nguyên Anh kỳ tựa như trên trời và dưới đất.

Gã yếu ớt ngã ngồi trên đất, trong lòng vô cùng hoảng hốt, khi nhìn thấy Phong Thiệu đứng ở phía sau thì vội la lên: "Ngươi không nhớ sư tôn ta đã cứu ngươi như thế nào ư! Hơn nửa năm đó, nếu không nhờ sư tôn ta đưa ngươi đi nhiều bí cảnh của Bồ Đề tự như vậy thì ngươi tưởng ngươi có thể sống đến bây giờ sao! Ngươi không bị Huyết La tra tấn đến chết thì cũng sẽ bị Lôi Khiếp đánh chết! Ngươi, không ngờ bây giờ ngươi lại lấy oán báo ơn, nhọc công sư tôn ta dù vi phạm quy định của chùa vẫn một lòng một dạ muốn đưa ngươi vào hoa cảnh Phân Đà Lợi… "

Cuối cùng giọng nói của gã đã trở nên run rẩy. Gã nói với vẻ oán hận: "Rồi các ngươi sẽ bị báo ứng! Ta nguyền rủa các ngươi! Phong Thiệu, ngươi sẽ chết không được tử tế!" Vốn là tức đến khó thở nên mới ăn nói xằng bậy, thế nhưng trong lúc gã nói chuyện, ở nơi sâu thẳm trong đáy mắt tựa như có một ngọn lửa lạnh lẽo yêu dị im lặng bùng lên, quỷ dị đến khó hiểu.

Phong Bạch nheo mắt, nhìn đến độ trong lòng Huệ Tịch phát lạnh, nhưng cuối cùng hắn lại thu hồi thế công, sau đó cười lạnh: "Ta muốn

ngươi không được chết tử tế. Ngươi tự lo liệu bản thân cho tốt đi, lần sau ta sẽ không để lại bất kì cơ hội nào đâu."

Suy cho cùng Huệ Tịch vẫn còn nhỏ tuổi, dù ương ngạnh mang lòng hận thù nhưng chịu một phen kinh hồn khiếp vía như vậy thì đã mặt cắt không còn giọt máu, nghiêng nghiêng ngả ngả xoay người chạy mất.

Phong Thiệu hơi chần chờ: "Sao lại phái một Trúc Cơ kỳ như gã tới loại bỏ Nguyên Anh chân nhân như Trừ Hoa, có lẽ Từ Giác có cách khống chế Trừ Hoa… " Dường như nghĩ đến bản thân mình nên y lại cười rồi nói với Phong Bạch: "Nay ngươi hướng thiện ư?"

"Ừ." Phong Bạch liếc mắt nhìn Trừ Hoa sau đó kéo Phong Thiệu lên kiếm rồi bay đi.

Sau khi trận truyền tống của Thương Trạch châu được kết xong thì hai người Phong Bạch, Phong Thiệu lập tức đi tới Lương Ung châu, sau đó bay thẳng về phía mê cảnh Bảo Nguyệt ở Giang Hạ thành.

Thời gian này Giang Hạ thành vô cùng náo nhiệt, hai người vừa mới vào thành đã nghe đám tu giả đang đợi ở đây đang mồm năm miệng mười nói về tác phẩm trong lần kén rể này của Phiêu Miểu. Năm nay không chỉ có nữ đệ tử nội môn tham gia kén rể mà bên trong mệ cảnh cũng có rất nhiều linh tài dị bảo mặc người lấy dùng, ngoài ra Phiêu Miểu còn mời cả ba đại tông khác là Côn Luân, Bồ Đề và Bão Phác tới để xem lễ. Những điều này với một tu giả trong thế tục mà nói là một việc trọng đại vô cùng hiếm có.

Tất nhiên Phong Thiệu chẳng có lòng dạ nào mà xem náo nhiệt, y trao đổi ánh mắt với Phong Bạch, biết lần này mưu đồ của Phiêu Miểu chắc chắn không nhỏ, nếu không đã chẳng tốn công đến vậy. Bên cạnh đó còn có cả Thanh Dương cùng làm việc xấu, ngoài ra Nguyên Hạo và Hà Loan đang chưa rõ sống chết, tất cả những điều này thật khiến người ta phải lo lắng.

"Không ngờ ngay cả Xuyên Nghi cũng không bảo vệ được Nấm. Chẳng biết hiện giờ Thanh Dương đã tu luyện đến mức nào rồi. Chiếu theo sự phát rồ của gã thì e là không thiếu chỗ tốt của Huyết La. Làn này còn có cả Phiêu Miểu cùng thông đồng làm bậy, chỉ sợ hơn phân nửa số tu giả chết trong mê cảnh Bảo Nguyệt đều do Thanh Dương gây ra."Phong Thiệu nói.

Lời này dù đang tránh nặng tìm nhẹ nhưng Phong Bạch vẫn nghe ra được y đang lo lắng, vì thế bèn nắm lấy tay y an ủi: "Trước mắt chúng ta

cứ thử một lần, sau đó lặng lẽ đi vào mê cảnh Bảo Nguyệt để tìm hiểu rõ xem sao. Chẳng phải Trừ Hoa đã nói trước khi Thanh Dương sử dụng thuật Phân Hồn sẽ cần một lượng lớn huyết khí để cung cấp cho Nguyên Thần đó sao. Chắc chắn gã muốn mượn cơ hội kén rể lần này."

Phong Thiệu gật đầu: "Đúng thế, tuy nhiên lần này ngươi cũng phải cẩn thận Phiêu Miểu." Cuối cùng vẫn lắc đầu: "Thôi, chúng ta cùng đi đi… "

"Không cần." Phong Bạch nói: "Nếu không phải năm đó xảy ra chuyện trên Hư Vô phong thì có lẽ bây giờ thúc thúc đã trở thành phu quân của tông chủ Phiêu Miểu tông rồi. Mấy năm nay Phiêu Miểu ghi hận như vậy, nếu lần này thúc thúc đi thì e là sẽ chẳng có được chỗ tốt đâu."

Phong Thiệu nghe ra trong lời nói này có một nửa là quan tâm còn một nửa là ghen tuông, chợt bật cười: "Nói cứ như hai người kia không phải chết dưới móng vuốt của ngươi vậy? Các nàng lại để ngươi chiếm được chỗ tốt chắc?"

"Đâu có giống nhau. Ta là thiếu tông của Côn Luân, họ sẽ không dám công khai gây chuyện đâu."

"À, đúng vậy nhỉ. Sau này ngươi sẽ là tông chủ đứng đầu Côn Luân cơ mà. Bọn họ nên thành thật một chút."

"Còn thúc thúc là phu nhân của tông chủ." Phong Bạch vuốt ve khuôn mặt của đối phương, sau khi thô lỗ cắn một miếng rồi mới xoay người đi.

Phong Thiệu cũng không quá lo lắng khi để Phong Bạch làm việc một mình, dù sao hiện giờ hắn đã Kết Anh, thực lực và tu vi không thể so sánh với nhau. Ngoài ra xưa nay Phong Bạch luôn rất nhạy bén, hai người cũng đã thảo luận đối sách từ trước nên lần này không phải hành động một cách tùy tiện.

Trong Giang Hạ thành ầm ĩ nhốn nháo, tu giả đi lại đông như mắc cửi. Lúc này Phong Thiệu đã che dấu tu vi, dùng thần thức quét qua sẽ chỉ nghĩ đây là một Trúc Cơ kỳ bình thường trong đám đông tu giả đến kén rể. Y đi theo những tu giả muốn đến mê cảnh Bảo Nguyệt để thăm dò, vừa nghe ngóng tin tức, vừa tìm cơ hội.

Phong Thiệu đang nghe đám tu giả thảo luận về cuộc đại chiến xảy ra hồi mấy tháng trước, nào là đệ tử của Phiêu Miểu cũng chỉ đến vậy thôi, không ngờ lại bị một đám Tán tu ô hợp đánh đến tổn thất liểng xiểng… Trong lúc y không tập trung thì Thần Thức lại bỗng cảm nhận được điều gì đó khiến y chợt quay đầu, lập tức bắt gặp một thiếu niên tu giả đứng lẫn trong đám người cũng đang nhìn mình.

Mặc dù chỉ là một ánh mắt thoáng qua nhưng cũng đủ để Phong Thiệu lập tức nhận ra đối phương là ai. Dường như người nọ cũng đến đây vì y, chỉ trong chốc lát thiếu niên đã ngự kiếm bay ra một chỗ cách đó không xa. Thiếu niên mặc một thân đạo bào xanh lam, tuổi tác mới ngoài hai mươi, mặt ngọc mày liễu, dáng vẻ vô cùng anh khí.

"Quý…." Phong Thiệu vừa định mở miệng đã thấy đối phương liếc nhìn mình khiến y lập tức im lặng. Phong Thiệu tán gẫu thêm mấy câu với những tu giả bên cạnh rồi lặng lẽ rời khỏi đám đông, chỉ một lát sau đã biến mất cùng với thiếu niên.

Tác giả có lời muốn nói:※ tiểu kịch trường

※ Nấm nhỏ: Mẹ ta nói sẽ sinh cho chúng ta thêm một đệ đệ, sau đó sẽ đưa chúng ta đi giành lại cha!

※ Hà Tiểu Loan: Giành sư tôn? Không cần ! ! Xem ta đây [[;′⌒`]

※ Phong Tiểu Bạch:– Đệt 艸艸 ! Hà Loan chết tiệt !

------oOo------

Chương 142

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu vừa thấy Quý Liên Vân phải giả trang thành nam tu thì lập tức cảnh giác, y thấp thỏm đi theo đối phương đến một khách điếm của người phàm. Bởi vì trong lòng đang lo lắng cho Hà Loan nên đã quên phải đeo mặt nạ Như Ý, không ngờ lại gặp phải người quen.

"Cửu Anh… Ân, ân công !?"

Lữ Trác Văn nhìn Phong Thiệu với vẻ ngạc nhiên, sau đó nghi hoặc hỏi Quý Liên Vân: "Chẳng phải Hà Loan nói hương Văn Tung do nàng chế ra được rắc trên người cha nàng là Cửu Anh đạo nhân hay sao? Vì sao người đến lại là… "

Quý Liên Vân cũng cảm thấy khiếp sợ như Lữ Trác Văn. Trong ký ức của nàng, Phong Thiệu chỉ là đạo lữ của thiếu tông chủ Côn Luân – Phong Bạch mà nàng có cơ hội gặp được vài lần ít ỏi. Nàng bắt gặp hương Văn Tung trong đám người nên đã đi theo để tìm kiếm Cửu Anh đạo nhân, không ngờ người đó lại là Phong Thiệu… Có điều hiện giờ nàng chẳng còn lòng dạ để suy nghĩ về chuyện đó mà chỉ nói với vẻ bình

tĩnh: “Lữ trưởng lão, việc này nói sau đi, nói…” Cũng may chưa kịp thốt ra chữ đó, nàng lập tức nuốt lại rồi dẫn Phong Thiệu đi vào trong.

Bên trong sương phòng có dựng cấm chế nên dùng mắt thường không thể nhìn thấy gì. Lữ Trác Văn lập tức giải trừ cấm chế, bấy giờ Phong Thiệu mới nhìn thấy Hà Loan đang được phướn Thủ Linh* bảo vệ. Hai mắt nàng nhắm nghiền mặc dù sắc thân vẫn nguyên vẹn nhưng khi y tham thức kiểm tra liền biết tình trạng của ái đồ nhà mình đang cực kỳ nguy hiểm. (Phướn Thủ Linh: 守灵幡 dạng phướn dùng cho người chết ấy nhưng trong ngữ cảnh này chắc là dùng để bảo vệ hồn phách của Hà Loan. QT nó dịch là ‘túc trực bên lĩnh cữu phiên’ làm mình tra xỉu up xỉu down mới luận ra được.)

Phong Thiệu đau lòng không thôi, nắm chặt lấy tay Hà Loan rồi quyết định thật nhanh: “Như vậy không ổn, phải lập tức đưa nàng về Côn Luân.”

Sắc mặt của Quý Liên Vân âm trầm: “Tiền bối nói phải, nhưng đám người Phiêu Miểu đang lùng sục khắp Giang Hạ thành. Ta e dù có ra được khỏi Giang Hạ thành thì cũng không ra được Lương Ung châu.”

Phong Thiệu nhíu chặt mày: “Ta biết. Phiêu Miểu còn cầm đoạn kiếm của A Loan để dụ ta và Minh Tịnh tới đây, chắc chắn đã ôm một bụng âm mưu. Có điều may mà A Loan chưa rơi vào tay của bọn chúng, nếu không chúng ta ném chuột sợ lại vỡ bình, rất khó đối phó.” Y dừng một chút, sau đó lại hỏi Quý Liên Vân về những chuyện đã xảy ra.

Thì ra ngày đó Phong Bạch dùng tin giả Hà Loan bị bắt để lừa Phong Thiệu trở lại, sau khi Quý Liên Vân đưa Hà Loan đi thì đã để nàng hành động một mình, ai ngờ nàng lại đụng phải đám đệ tử của Phiêu Miểu có chuẩn bị mà đến. Bọn họ thật sự muốn bắt Hà Loan, mà tu vi và thực lực của nàng lại rất tầm thường, đặc biệt sau khi chuyên tâm tu luyện Đan dược thì lực công kích của nàng đã càng ngày càng thụt lùi, cuối cùng không thể địch lại đám Phiêu Miểu cùng vây công. Vào lúc Hà Loan bị trọng thương sắp rơi vào tay kẻ địch, vì Quý Liên Vân đã kết kế ước Đồng Tâm với nàng nên lập tức cảm ứng thấy điều bất thường, cuối cùng phải dùng hết sức mới có thể đoạt lại Hà Loan từ trong tay đám đệ tử của Phiêu Miểu.

Nhưng ngay cả như vậy, Hà Loan không chỉ bị đánh gãy Thanh Vân kiếm mà sắc thân và pháp thân cũng bị thương nặng.

Mấy ngày nay, Quý Liên Vân đều cải trang, che dấu tu vi sau đó lẫn vào đám người phàm trong Giang Hạ thành. Mặc dù đã vô cùng cẩn thận

nhưng vì mang theo cả Hà Loan nên có mấy lần đã suýt bị lộ tung tích. May mà sau đó nàng gặp được Lữ Trác Văn và hai vị Kiếm tu Kết Đan nên mới có thêm người giúp đỡ, lúc này cũng dư chút thời gian để Quý Liên Vân mạo hiểm ra ngoài đi tìm tung tích của Cửu Anh đạo nhân.

Quý Liên Vân tính toán tìm được Cửu Anh đạo nhân thì sẽ tìm được Lữ Minh Tịnh, mà Lữ Minh Tịnh là thiếu tông chủ của Côn Luân nên nhất định có thể bảo vệ Hà Loan trở lại Côn Luân chữa thương một cách an toàn. Ai ngờ bây giờ lại nghe Phong Thiệu nói Lữ Minh Tịnh đã bị dẫn vào Phiêu Miểu khiến nàng vừa kinh hãi vừa nóng ruột đến đỏ bừng cả hai mắt.

Phong Thiệu thấy nàng đối xử chân thành với ái đồ nhà mình như vậy thì không khỏi cảm động, y an ủi nói: "Trời không tuyệt đường người. Côn Luân ta chưa đến mức phải sợ chút thủ đoạn ấy của Phiêu Miểu." Nói xong, y hơi đăm chiêu suy nghĩ một lúc rồi mới nói tiếp: "Minh Tịnh không ở đây, mặc dù ta có minh bài của Côn Luân nhưng có lẽ Phiêu Miểu đã biết thân phận đệ tử Côn Luân của A Loan rồi, chắc chắn sẽ đề phòng. Hiện giờ bọn họ dám uy hiếp Minh Tịnh một cách trắng trợn như vậy, ngay cả thiếu tông chủ còn không sợ hãi thì e là cũng chẳng để minh bài của Côn Luân vào mắt đâu."

"Bão Phác tông đã phát rồ rồi, ai ngờ Phiêu Miểu cũng hèn hạ bỉ ổi như vậy, chẳng lẽ trong tứ đại tông môn của thế ngoại chỉ còn Côn Luân là biết phân biệt thiện ác sao?" Lữ Trác Văn thở dài.

Quý Liên Vân nhìn Hà Loan đang hôn mê bất tỉnh, ánh mắt của nàng chợt u ám: "Tu giả có hàng ngàn hàng vạn người nhưng đạo giả tu thiện lại ít ỏi như vậy. Hiện giờ Cửu Châu liên tục xảy ra tai họa, chẳng lẽ đây là lời cảnh báo từ Thiên Đạo? Loan nhi muội muội tu hành đã vài thập niên nhưng từ trước đến giờ thậm chí còn chưa từng sát sinh một lần, tại sao lại bắt nàng phải gánh chịu bất hạnh như vậy? Còn những tên ác nhân kia thì có thể tùy ý làm bậy… Thiên Đạo thật sự bất công!"

"Thiên Đạo hữu thường, có thể chậm trễ vì nhân tình thế thái nhưng cuối cùng sẽ không lầm được… Huống chi mưu sự tại nhân, biện pháp giải quyết cũng là do con người nghĩ ra." Phong Thiệu ngắt lời. Y không có định nghĩa chỉ biết ngồi chờ chết rồi oán trời trách đất.

Lữ Trác Văn đáp: "Lời của ân công rất có đạo lý, nhưng trước mắt…"

Phong Thiệu nhíu mày trầm tư trong giây lát rồi mới nói: "Việc này không thể chậm trễ. Cho dù có ra khỏi Lương Ung châu được hay không

thì trước mắt cứ phải ra khỏi Giang Hạ thành đã. Không thể đi bằng con đường của tu giả thì đi bằng con đường của người phàm."

Sau khi thảo luận đối sách, y lại dặn tiếp: "Lương Ung châu tiếp giáp với Thanh Duyệt Châu, Bình Nhung châu và Đại Hoang châu. Trong đó Thanh Duyệt Châu thuộc quyền quản lý của Côn Luân, chắc chắn Phiêu Miểu sẽ đề phòng nơi này nhất. Mấy thập niên này Bích Ba tiếp nhận chức vụ tông chủ của Phiêu Miểu nên cũng càng ngày càng thân mật với Bão Phác, bởi vậy phòng vệ ở Bình Nhung châu và Đại Hoang châu có thể bị nới lỏng hơn. Bình Nhung châu lại tiếp giáp với Dự Kinh châu, sau khi các ngươi ra khỏi Giang Hạ thành thì hãy đi tìm trận truyền tống đến thẳng Dự Kinh châu. Nơi đó không chỉ thuộc quyền quản lý của Côn Luân mà còn thuộc địa phận của Tứ Châu minh ta, từ đó các ngươi đi về Côn Luân là được. A Loan tự có minh bài của nàng, nếu các ngươi muốn dùng… " Lúc này y dạy Quý Liên Vân về tác dụng của vật ấy và cách liên hệ với Côn Luân.

Mặc dù Quý Liên Vân xuất thân từ Tán Tu minh nhưng tư chất không tồi, nàng học mọi thứ rất nhanh.

Thấy nàng nghiêm túc khắc ghi như vậy, với thân phận Tán tu nhưng lại không hề e sợ Phiêu Miểu khiến Phong Thiệu rất tán thưởng đồng thời cũng vô cùng cảm kích: "Hơn mười năm nay A Loan đi tu luyện bên ngoài đều nhờ cậy vào người tỷ tỷ này, không chỉ hao hết sức lực giúp đỡ lúc nàng gặp nạn mà còn bằng lòng nhảy vào cảnh nước sôi lửa bỏng vì nàng. Người làm sư tôn như ta thật chẳng biết phải cảm tạ như thế nào cho phải. Chỉ với phần ân tình này, nếu ngày khác Liên Vân tiên tử gặp chuyện khó xử, ta và Minh Tịnh nhất định sẽ toàn tâm báo đáp."

Ánh mắt của Quý Liên Vân chợt lóe sáng, lúc ơi là thụ sủng nhược kinh*. Đối phương không những đã Kết Anh mà còn là đạo lữ của thiếu tông chủ đại tông ở thế ngoại. Có điều ngẫm lại lời nói lúc nãy ắt cũng mang ngụ ý: muốn nàng cảm thấy vì đã được đối phương hứa hẹn báo đáp nên càng phải tận tâm tận sức mạo hiểm vì Hà Loan. (thụ sủng nhược kinh: Vì được sủng mà sinh ra e sợ. Sợ bạn nào không hiểu câu sau: Quý Liên Vân nhận ra Phong Thiệu hứa hẹn cũng mang cả ý muốn Quý Liên Vân vì nể lời hứa của y nên càng cố gắng bảo vệ Hà Loan hơn)

Nàng vốn chẳng thể chỉ trích phần tâm tư này của Phong Thieeuk, dù sao đối phương vừa là sư đồ vừa là cha con cho nên cũng phải thân mật lo lắng hơn. Nếu so sánh với y, chính nàng mới là người ngoài…

Phong Thiệu không ngờ đối phương lại ngẩn người vì câu nói của mình, còn phải ngẫm lại xem liệu mình có nói điều gì chưa ổn không. Có điều thật sự không có gì bất ổn cả, cho dù y có làm sai thì cũng rất ít khi nói sai. Cũng may không đợi y phải suy nghĩ nhiều thì Quý Liên Vân đã cười đáp lại: "Tiền bối khách khí rồi. Với ta, Loan nhi còn quan trọng hơn cả muội muội ruột cho nên chăm sóc bảo vệ nàng ấy cũng là trách nhiệm của ta. Bất kể thế nào đi chăng nữa thì nhất định ta sẽ đưa nàng trở về Côn Luân một cách an toàn!"

Đây rõ ràng là những điều Phong Thiệu muốn nghe nên y cũng tự động bỏ qua một vài chỗ nghe có vẻ hơi sai sai.

Ngoại trừ Hà Loan, hiện giờ Phong Thiệu còn lo lắng cho Nguyên Hạo đang rơi vào tay kẻ thù nên không thể đi cùng Quý Liên Vân, cũng may vẫn còn Lữ Trác Văn ở đây. Nghe nói hắn đến đây vì chuyện của Tứ Châu minh "…Vài Tán Tu minh ở xung quanh Giang Hạ thành đang gặp vấn đề. Bởi vì mười hai năm nay Phiêu Miểu đã thay đổi cách thức kén rể bằng mê cảnh Bảo Nguyệt nên mấy thành trấn ở lân cận cũng bắt đầu tụ họp rất nhiều tu giả, đặc biệt là tu vi từ Trúc Cơ trở lên. Với những khu vực nhỏ, chỉ cần xuất hiện một tu giả Trúc Cơ đã đủ khó lường rồi, bây giờ còn tụ tập nhiều tu giả cấp cao như vậy nên khó tránh sẽ xảy ra những chuyện như tranh cướp, bắt nạt. Tiểu tông ở nơi này vốn ốc còn không mang nổi mình ốc, đại tông lại càng chẳng thèm quan tâm đến đám Tán tu huống chi Phiêu Miểu đứng đầu vốn là kẻ khởi xướng ra chuyện này."

"Cho nên bọn họ đã liên hệ với Tứ Châu minh muốn di chuyển sang tứ châu rồi từ đó ra nhập vào Tứ Châu minh của chúng ta. Tuy nhiên dù sao họ cũng đã tích lũy ở nơi này hơn trăm năm nên có rất nhiều thứ muốn mang theo, đồng thời lại sợ hoài bích có tội sẽ hấp dẫn kẻ khác đến cướp đoạt nên mới mời ta tới đây giúp đỡ hộ tống họ tới địa phận của tứ châu." (Hoài bích có tội: Xuất phát từ câu "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội" Ý nói người vốn không mang tội nhưng vì sở hữu vật quý giá nhưng lại không đủ khả năng bảo vệ, từ đó rước họa vào thân lại thành có tội)

Sau khi Lữ Trác Văn kể lại mọi chuyện thì Phong Thiệu cũng hiểu đại khái tình hình. Với thực lực Kiếm tu đã Kết Đan của Lữ Trác Văn thì chỉ cần không đụng mặt người của tứ đại tông môn ở thế ngoại, mấy tên Tán tu tầm thường hoặc tông môn của thế tục sẽ không dám lằm xằng bậy trước mặt hắn. Hấp dẫn được càng nhiều tu giả gia nhập Tứ Châu minh thì sẽ càng tăng thêm sức mạnh, có điều hiện giờ Phong Thiệu bận tâm an nguy của Hà Loan hơn nên đành gác lại chuyện.

Huống chi bản thân y cũng không cho rằng để các Tán tu di chuyển đến Tứ Châu minh là kế lâu dài. Vì thế y nói: "Mặc dù hiện giờ diện tích lãnh thổ của tứ châu đã mở rộng hơn, những nơi có linh khí đều được nắm rõ nhưng dù sao cũng không thể thu nạp tu giả vô cùng vô tận được. Nếu cứ để Tán tu của năm châu còn lại di chuyển đến đây thì cũng không phải cách hay… Nếu muốn giúp Tán tu không còn chịu cảnh bị ức hiếp, có thể an tâm tu đạo thì các Tán tu phải biết tự đoàn kết để tạo nên sức mạnh. Một ngày kia khi toàn bộ Tán tu của Cửu Châu đều hòa hợp lại thành một thể thống nhất, lúc ấy mới là vững chắc không thể phá vỡ. Đừng nói trong thành có tu giả cấp cao tụ họp với nhau, cho dù là tiểu tông hay đại tông trong thế tục cũng đều phải kiêng dè."

Lữ Trác Văn nghe thấy những lời này thì ánh mắt lập tức sáng lấp lánh, hắn nhìn Phong Thiệu tựa như đang nhìn một pho tượng khổng lồ nguy nga tráng lệ, sau đó nói với vẻ xấu hổ: "Lúc đầu khi biết Cửu Anh đạo nhân lại là ân công đã khiến ta có phần suy nghĩ miên man, còn âm thầm suy đoán ân công nguy trang chắc là mang ý đồ lừa gạt. Hiện giờ mới thấy rõ ràng là do ta đã mang lòng tiểu nhân! Ân công mang thân phận đệ tử thân truyền của Côn Luân, tư chất trác tuyệt, vô cùng tôn quý. Ấy thế mà người vẫn một lòng suy nghĩ cho hoàn cảnh của Tán tu chúng ta, còn hao tâm tốn sức thành lập Tán Tu minh để giúp Tán tu đoàn kết hợp thành một thể, không phải chịu ức hiếp nữa… Ta, thật sự ta không biết nên nói gì cho phải. Ta chỉ có thể nói, vì những lời này của ân công thì dù ta có phải liều hết một thân tu vi và thọ nguyên này cũng nhất định sẽ đưa Tứ Châu minh phát triển thành Cửu Châu minh!"

Phong Thiệu cũng chỉ bột phát theo cảm xúc, không ngờ những lời nói chẳng mang vẻ hoa mỹ này lại vô tình hóa giải được sự nghi ngờ của đối phương, cũng khỏi cần y phải giải thích lý do tại sao mình lại giấu diếm thân phận khi ở Tứ Châu minh. Mặc dù y làm như vậy bởi vì Cửu Anh đạo nhân là Tán tu thì sẽ dễ có được sự tin tưởng của nhóm Tán tu hơn, đồng thời y đã tự hỏi bản thân không hề mang ác ý nhưng một khi chọc thủng sự thật này, khó tránh sẽ xảy ra biến cố bất ngờ. Dù Tứ Châu minh đã phát triển lớn mạnh đến độ có thể đối đầu với những tông môn lớn, thậm chí còn giảm bớt mâu thuẫn với Côn Luân, nhưng chắc chắn vẫn chưa thể thay đổi được thành kiến đã ăn sâu vào trong tiềm thức của Tán tu suốt mấy ngàn vạn năm qua.

Nhỡ bởi vậy mà xảy ra hỗn loại khiến Tứ Châu minh tuổi đời còn non trẻ bị hủy hoại trong phút chốc là điều mà Phong Thiệu không muốn thấy nhất. Cho dù ngay từ đầu y xây dựng thế lực này vì muốn đối kháng với Tu Di lão tổ, nhưng mấy năm nay không ngừng cố gắng đã khiến y coi

nó như một phần sự nghiệp của mình, không chỉ đầu tư tình cảm mà còn đưa vào đó rất nhiều tâm huyết. Nhìn Tứ Châu minh ngày một phát triển theo hướng đi lên cũng giống như y đang chạy càng lúc càng xa, không chỉ rời khỏi tình tiết nhân vật phản diện mà còn có thể tự mình tạo ra một tương lai mới cho bản thân.

Hơn nữa, y cũng không muốn nhìn thấy cảnh Cửu Châu với xác chết la liệt khắp nơi, tu giả và phàm nhân hỗn loạn, tự giết nhau suốt tám trăm năm mới chờ được nhân vật chính đến xoay chuyển càn khôn.

Phong Thiệu nói với vẻ trầm ngâm: "Không phải ta không có tư tâm trong việc này. Nếu Tán tu có thể hòa hợp thành một thể thì sẽ tạo thành thế cân bằng cho Cửu Châu. Tán Tu minh, tông môn trong thế tục và tông môn ngoài thế tục sẽ tạo thành chân vạc, từ đó giảm đi rất nhiều tai họa ngầm cho Cửu Châu, giúp hoàn cảnh tu hành của cả ta và ngươi càng yên ổn hơn."

Lữ Trác Văn gật đầu: "Đúng vậy. Hiện giờ Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất hiện khiến người người bị kích thích, lại thêm nạn yêu thú hoành hành khiến Cửu Châu hỗn loạn đến không thể cứu vãn nổi. Những tu giả vốn muốn an tâm tu hành lại bị ép phải đi giết người đoạt bảo, hoặc nếu không sẽ bị giết… "

Quý Liên Vân nói: "Nếu mỗi người đều có tư tâm như tiền bối thì hiện giờ Cửu Châu đã không hỗn loạn như vậy. Mặc dù lúc đầu là do Sơn Hà Xã Tắc Đồ khiến yêu thú hoành hành, nhưng nếu tư tâm của tu giả được đặt đúng chỗ thì những kỳ trân dị bảo và yêu thú cấp cao kia sẽ chẳng thể làm hại được chúng ta. Giống như hiện giờ, không chỉ người phàm đang kêu than vang khắp trời đất mà chính tu giả chúng ta cũng đang tranh đoạt đến ngươi chết ta sống, bất cẩn một chút là sẽ đạo tiêu thân diệt. Cuộc sống chẳng tốt đẹp hơn những người phàm kia là bao."

Chủ đề này rất nặng nề khiến ba người không muốn đào sâu vào nữa mà quay về thảo luận chuyện chính rồi bắt đầu chia nhau làm việc. Quý Liên Vân và Lữ Trác Văn sẽ cải trang đưa Hà Loan rời khỏi thành theo con đường của người Phàm. Phong Thiệu thì trở về vùng đất của tu giả ở trong thành, tiếp tục lấy tĩnh chế động để chờ tin tức từ Phong Bạch, thuận tiện do thám tình hình của mê cảnh Bảo Nguyệt.

Nhiều người thì chợ ắt sẽ đông, đây là đạo lý của người phàm, cũng là đạo lý của tu giả. Hiện giờ khắp Giang Hạ thành đều là tu giả, không chỉ giúp việc buôn bán ở nơi này phát triển mà phẩm chất hàng hóa cũng được nâng lên do có nhiều tu giả cấp cao đi lại. Chỗ đấu giá trong

phường thị càng là nơi ồn ào náo nhiệt, đâu đâu cũng thấy toàn người là người đến độ chẳng còn chỗ ngồi.

Không ít tu giả muốn nhân cơ hội mua bán pháp bảo đan dược trước khi mê cảnh Bảo Nguyệt mở cửa, nhất là trong sàn đấu giá lại càng có những loại phẩm chất cao.

Phong Thiệu cũng trà trộn vào trong đó. Y chiếm một chỗ trong góc ở lầu một, bởi vì xung quanh đều chật ních người nên không hề có ai chú ý đến y. Mấy tu giả ngồi cùng với y đều đã lăn lộn đến nhẵn mặt, với vị kiếm tu có tu vi không tầm thường, làm người hào phóng này cũng chỉ cảm thấy nhiệt tình mà thôi.

"…… Một ngàn linh thạch thượng phẩm. Chúc mừng vị Mã Chân đạo trưởng này đã có được miếng phù binh thượng phẩm!" Ông lão chủ trì buổi bán đấu giá lão cười tươi, sau đó lập tức đưa miếng phù binh với giá xa xỉ cho vị khách ở lầu hai trong nháy mắt.

Nhấc tay một cái mà đã bỏ ra hơn một ngàn linh thạch thượng phẩm, ngay cả Phong Thiệu cũng không kìm được phải ngó lên vị thổ hào ở trên lầu, vừa nhìn đã bắt gặp hình đáng đạo bào quen mắt, kí hiệu trên áo choàng chính là hoa văn của Bão Phác tông. Có điều màu sắc của đạo bào này khác với những đệ tử Bão Phác mà y thường gặp, khả năng người này không phải đệ tử thân truyền. Mà cũng phải thôi, nếu là đệ tử thân truyền của tứ đại tông môn trong thế ngoại thì làm gì có thời gian nhàn rỗi để đến những nơi đấu giá như thế này.

Mặc dù không rõ vị Mã Chân đạo trưởng này là đệ tử nội môn hay là đệ tử ngoại môn, nhưng gã này ra tay rất hào phóng, quả nhiên Bão Phác tông giàu có nhất trong bốn tông môn là sự thật. Bọn họ có sản nghiệp buôn bán đan dược, kiểu gì cũng phải nhiều tiền hơn nhóm Kiếm tu của Côn Luân. Phong Thiệu thấy gã được mọi người vây quanh thổi phồng lấy lòng, vốn cũng không để ý lắm, ai ngờ y lại tình cờ nghe được bọn họ nói đến một chuyện nên không khỏi chú ý hơn.

"Nghe nói lần này Phiêu Miểu tông kén rể không chỉ có mười nữ đệ tử nội môn mà trong ấy còn có cả Đan Tử tiên tử là đệ tử thân truyền nữa. Nàng là thủ đồ của tông chủ, có lẽ ngày sau cũng sẽ làm thiếu tông thôi. Mã Chân đạo trưởng xuất thân từ Bão Phác đại tông, lại có tu vi Giả Đan. Chắc chắn lần này sẽ có được Đan Tử tiên tử dễ như lấy đồ trong túi!" Có người nói với vẻ lấy lòng.

"Chẳng thế thì sao. Mặc dù lần này có vài tu giả Kim Đan cũng đi vào mê cảnh Bảo Nguyệt nhưng phần lớn bọn họ đều có đạo lữ cả rồi, chỉ

đến đó vì muốn tầm bảo chứ không phải vì kén rể. Mặc dù tu vi của đám người đó khá cao nhưng làm gì có ai mang thân phận xứng đôi với thiếu tông của Phiêu Miểu được như đạo trưởng!" Không ít kẻ tươi cười phụ họa, cứ như vị Mã đạo trưởng trước mặt không những trở thành phu quân của thiếu tông mà còn là phu quân của tông chủ tương lai.

Mặc dù vị Mã Chân đạo trưởng này cũng tươi cười nhưng không hề có vẻ tự đắc. Gã nói: "Lần này tứ đại tông môn đều phái sứ giả đến. Không chỉ Bão Phác ta mà còn có cả Lữ Minh Tịnh là thiếu tông của Côn Luân. Ta nghe sư tôn nói Bích Ba tông chủ đã nhắm hắn làm đạo lữ của Đan Tử tiên tử rồi."

"Nghe nói thiếu tông của Côn Luân có thân thể thánh thú, không ai sánh bằng, đây là sự thật sao?"

"Thân thể thánh thú chính là thể chất có thể phi thăng trong truyền thuyết đó ư?"

"Thật hay giả đấy? Trên đời này làm gì có thể chất như vậy?"

"Tất nhiên là thật rồi! Chẳng phải ba ngàn năm trước đã có một lão tổ mang thân thể Chu Tước phi thăng rồi đó thôi? Có điều thể chất này chỉ có Lữ tộc ở Đại Hoang châu mới có. Thế nhưng Lữ tộc đã bị Bão Phác đại tông tiêu diệt từ lâu rồi mà… "

Mã Chân nắn vuốt chòm râu: "Vị thiếu tông kia có phải không ai sánh bằng không thì ta chẳng rõ, tuy nhiêu Lữ tộc bị Bão Phác tiêu diệt một cách dễ dàng như vậy chứng tỏ thân thể thánh thú kia chưa chắc đã danh xứng với thực."

Bởi vì nơi này tập hợp Tu giả từ khắp các nơi trên Cửu Châu, dù chỉ là một buổi đấu giá nho nhỏ nhưng có đủ hạng người thượng vàng hạ cám. Cho nên cũng có tu giả tin tức nhanh nhạy cắt lời với vẻ nghi ngờ: "Thật không? Còn ta thì lại nghe nói lúc Lữ Minh Tịnh này mới Trúc Cơ đã dùng một chiêu giết chết cả tông chủ và thiếu tông chủ đời trước của Phiêu Miểu đấy? Đừng nói vị tông chủ kia là Nguyên Anh chân nhân, ngay cả Đan Thanh tiên tử cũng đã là Kim Đan!"

"Giết chết Nguyên Anh và Kim Đan chỉ bằng một chiêu!?" Lời này vừa thốt ra đã khiến chúng tu giả phải thổn thức liên hồi, có người không tin, có người thì kinh hãi nhưng phần lớn lại cho rằng người này nói năng bậy bạ. Tuy nhiên cũng có vài người nghe thấy vậy thì không kìm được phải kể lại phân nửa những chuyện xảy ra khi ấy, cả đám mồm năm miệng mười nói đến sống động cứ như là được tận mắt nhìn thấy vậy.

Rốt cuộc khiến cho mọi người phải nửa tin nửa ngờ nhưng đều rất kính sợ thân thể thánh thú trong truyền thuyết.

“Nhưng hắn là thiếu tông của Côn Luân cơ mà, sao có thể tùy ý giết tông chủ và thiếu tông của Phiêu Miểu được?”

“Ngươi thì biết cái gì. Tông chủ và thiếu tông của Phiêu Miểu đều là Ma tu đấy! Tứ đại tông môn kiêng kị nhất là đám Ma tu, chắc chắn sẽ không để các nàng sống sót!”

Mã Chân nghe thấy thế thì hừ giọng: “Ngu dốt! Trên đời này làm gì có chuyện như vậy! Lúc ấy trên đỉnh Hư Vô phong của Côn Luân, nếu không phải đại năng của Côn Luân khống chế Bích Thục tông chủ trước, sau đó sư thúc của Lữ Minh Tịnh dùng Ma chiêu đánh lén Đan Thanh tiên tử thì làm gì đến lượt Lữ Minh Tịnh nhặt được của hời!”

Vừa nghe thấy hai chữ “Ma chiêu” thì trong lòng của Phong Thiệu lập tức trầm xuống. Thân phận Ma tu của y vốn chỉ bại lộ trong Côn Luân, tại sao đám đệ tử của Bão Phác lại biết được? Thậm chí loại đệ tử chẳng biết ở dòng nào như Mã Chân cũng có thể tùy ý nói ra miệng?

Không chỉ Phong Thiệu chú ý đến hai chữ “Ma chiêu” mà những người khác còn quan tâm hơn, cả đám mồm năm miệng mười nhao nhao hỏi thăm: “Dùng ma chiêu á? Chẳng lẽ sư thúc của hắn là Ma tu ư ?” “Côn Luân là thánh địa của Kiếm đạo, là tông môn đứng đầu Cửu Châu, chẳng lẽ còn thu nhận cả đệ tử Ma tu ư!”, “Không đâu. Bọn họ cũng có phải như Tán tu chúng ta đâu. Chẳng phải đám người của tứ đại tông môn luôn đuổi tận giết tuyệt Ma tu đấy thôi?”

“Cái này thì có gì mà phải ngạc nhiên?” Mã Chân cười nhạo: “Giữa tứ đại tông môn đã có một minh ước từ lâu là cùng đồng tâm đuổi tận giết tuyệt đám Ma tu. Hiện giờ Côn Luân không những vi phạm minh ước muốn chứa chấp bao che cho đệ tử Ma tu, lúc trước còn giết tông chủ và thiếu tông của Phiêu Miểu sau đó vu khống đối phương là Ma tu… Thánh địa của Kiếm đạo? Ta nhổ vào!”

Sắc mặt của gã tràn ngập vẻ trào phúng: “Bởi vì các ngươi ở trong thế tục nên tin tức không được nhanh nhạy, chứ khắp tứ đại tông môn ai chẳng biết Lữ Minh Tịnh muốn hợp tịch với sư thúc Ma tu của hắn. Tông chủ tương lai hợp tịch với Ma tu… ”

Mặc dù những kẻ ngồi đây đều đang bàn tán sôi nổi về đại tông ở thế ngoại nhưng xưa nay bọn họ làm gì có cơ hội được nhìn thấy bộ mặt thật. Lúc này vừa nghe thấy bí mật động trời như vậy thì lập tức chăm

chú hóng hớt, mãi đến khi Mã Chân rời khỏi đó rồi mà trong sở đấu giá vẫn không ngừng vang lên những tiếng nghị luận không dứt.

Côn Luân là tông môn mạnh nhất và có phạm vi thế lực lớn nhất ở Cửu Châu. Từ xưa đến nay Kiếm tu luôn tượng trưng cho sức mạnh, có thể tu luyện theo kiếm pháp chính là giấc mơ của toàn bộ Kiếm tu khắp Cửu Châu. Chính vì vậy Côn Luân đã trở thành thánh địa của toàn bộ Kiếm tu khắp thiên hạ, là nơi khiến chúng tu giả bình thường vừa hâm mộ vừa ghen tị. Trong nhận thức của mọi người, tu giả của Côn Luân là những kẻ vừa cứng nhắc lại kiêu ngại, luôn trung thành với Kiếm Đạo, bây giờ chợt nghe được tin tức Côn Luân còn có một mặt trong ngoài không đồng nhất, bội bạc khiến ai ai cũng muốn lấy ra làm đề tài buôn chuyện.

Lời đồn tự biết mọc chân, sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết về đề tài này. Tuy nhiên hiện giờ Phong Thiệu không hề quan tâm hay lo lắng cho thanh danh của mình, điều y e sợ là âm mưu của kẻ đứng sau thúc đẩy tin đồn.

Phiêu Miểu không chỉ có âm mưu với Phong Bạch mà còn muốn dao động cả Côn Luân, tất nhiên không phải dựa vào nhóm tu giả trong thế tục mà là câu nói của Mã Chân kia "Người của tứ đại tông môn ai chẳng biết… ". Xem ra tam tông còn lại đều muốn kéo chân Côn Luân để tranh giành. Năm đó sau khi chuyện trên Hư Vô phong xảy ra, mặc dù không đạt thành mong muốn nhưng sau này Cố Hoài vẫn làm theo lời đề nghị của Phong Thiệu, không sai người đi thu thập tàn quyển nữa. Không thể nghi ngờ điều này đã tạo không gian cho ba tông môn còn lại thu thập tàn quyển, không chừng lần này cũng chỉ vì chuyện liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà thôi.

Suy đoán của y không sai, hiện giờ Phong Bạch ngồi trong Ngọc Hư quan của Phiêu Miểu đang phải đối mặt với yêu cầu từ tam tông — Bọn họ muốn tứ đại tông môn cùng hưởng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, yêu cầu Côn Luân không được cất giấu cho riêng mình.

Về phần vì sao bọn họ lại dám đưa ra yêu cầu to gan như vậy, lý do chính là Côn Luân đã vi phạm minh ước trừ Ma suốt vạn năm nay giữa tứ đại tông. Nghe nói vạn năm trước, khi Cửu Châu mới thành lập thì không hề phân chia thế tục và thế ngoại, hồi đó cả thế tục và thế ngoại đều có linh khí dồi dào, linh tài trân bảo đâu đâu cũng thấy, khắp Cửu Châu đều là tu tiên giả. Đây vốn là một cảnh tượng phồn vinh, nhưng kể từ khi Ma tu xuất hiện đã khiến tu giả khắp Cửu Châu rơi vào thế nước sôi lửa bỏng, bởi vì tranh đoạt linh khí bảo địa nên không ngừng xảy ra hỗn chiến.

Lúc này chợt xuất hiện bốn vị tu giả dẫn dắt mọi người cùng chiến đấu ác liệt suốt nhiều năm, rốt cuộc đã đánh bại được Ma tu rồi đuổi bọn chúng đến vùng đất cổ xưa, từ đó về sau tu giả mới có được một đại lục Cửu Châu hoàn chỉnh. Sau này bốn vị tu giả đều tản ra một nơi, ngăn cắt Cửu Châu và vùng phúc địa độc lập ở bên ngoài, bọn họ thu nhận một vài đệ tử có tư chất tốt, thực lực cao để lập nên bốn tông môn là tiền thân của tứ đại tông môn ở thế ngoại sau này bao gồm: Côn Luân, Bồ Đề, Bão Phác và Phiêu Miểu.

Cho dù vì để bảo vệ toàn bộ tu giả của Cửu Châu hay là muốn bảo vệ địa vị của tứ tông, nói tóm lại bắt đầu từ khi ấy, tứ đại tông môn đã thành lập một minh ước Trừ Ma. Cũng bắt đầu lúc ấy đã biểu đạt rõ thái độ dành cho Ma tu, mặc dù sau một thời gian dài sống trong yên bình đã khiến tứ tông dần buông lỏng, nhưng sự kiện Ma tu huyết tẩy tứ đại tông xảy ra hơn hai nghìn năm trước đã khiến cho bọn họ càng thêm kiên định với lập trường của mình.

Thật ra Phiêu Miểu, Bão Phác và Bồ Đề cũng chẳng quan tâm Côn Luân vi phạm minh ước. Lần này mời ba tông còn lại đến xem lễ, mặc dù tông chủ của đối phương chưa đến, Bích Ba là chủ nhà đồng thời cũng là tông chủ duy nhất cũng nhắc nhở Phong Bạch với vẻ hữu nghị: "Minh ước này là do các lão tổ khai tông lấy tông mạch để lập lời thề, nó đã kéo dài từ hơn vạn năm trước."

Tác giả có lời muốn nói:※ Phong Tiểu Thiệu: Tiểu Bạch, dậy đi thôi…

※ Phong Tiểu Bạch: Thúc thúc, ngủ tiếp một lần nữa đi.

------oOo------

Chương 143

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại diện của Bão Phác tông đến xem lễ là trưởng lão Phục Dương tử, ông ta cũng là đạo lữ của Bích Ba. Thấy bà ta nói vậy thì lập tức phụ họa: "Thiếu tông tuổi trẻ đầy hứa hẹn nhưng dù sao cũng vẫn là tuổi trẻ, chắc hẳn không biết nếu vi phạm minh ước sẽ gây ảnh hưởng đến tông mạch của Côn Luân như thế nào đúng không?"

Tất nhiên tuổi của Phong Bạch so với mấy lão yêu đang ngồi ở đây thì trẻ hơn rất nhiều, nhưng cho dù chưa đến một trăm tuổi thì hắn vẫn là

thiếu tông của Côn Luân, cũng biết rõ những chuyện liên quan đến tông mạch. Ngụ ý của đối phương chẳng qua là muốn bày tỏ: nếu không đồng ý với yêu cầu của bọn họ thì sẽ phải giao Phong Thiệu ra để mọi người trừ ma vệ đạo, nếu không giao thì hậu quả của việc bội ước sẽ được đổ lên tông mạch của Côn Luân.

Áp chế một cách trắng trợn như vậy nhưng lại có người thiếu kiên nhẫn hơn cả Phong Bạch, chính là Từ Giác đại diện cho Bồ Đề tự đến xem lễ. Ông cười nhạo: "Nếu đã nhắc đến minh ước để trừ ma vệ đạo thì tại sao còn dùng nó như cái thóp để mưu cầu lợi ích? Tâm cơ thủ đoạn bậc này, chỉ vì tranh đoạt Sơn Hà Xã Tắc Đồ mà đến mặt mũi của mình cũng ném sạch? Ta thấy vật ấy quá yêu tà, suy cho cùng chẳng bằng cứ tiêu hủy hết đi là được!"

Câu nói cuối cùng còn mang theo uy áp của đại năng Phản Hư kỳ, tầng tầng lan tới trước mặt ba người ngồi ở đó. Sắc mặt của Bích Ba cực kỳ khó coi nhưng vì kiêng dè tu vi của đối phương cao thâm nên chỉ đành cắn răng nhẫn nhịn: "Từ Giác trưởng lão có điều không biết. Nếu Phong Thiệu kia chỉ là đệ tử bình thường của Côn Luân thì cũng thôi, nhưng y lại là đệ tử thân truyền, còn là sư thúc của Minh Tịnh thiếu tông và đồng thời cũng là đạo lữ của hắn. Một người như thế, chúng ta đâu thể cứ tùy ý đánh đánh giết giết cho xong chuyện được, nhỡ chẳng may khiến thiếu tông đau lòng thì e là sẽ trở thành Tâm Ma mất. Tư chất của thiếu tông tuyệt luân như vậy, nếu sau này không thể phi thăng, há chẳng phải lỗi của tam tông chúng ta hay sao?"

"Đúng là ý này đấy." Phục Dương tử nhận được ánh mắt ra hiệu thì lập tức gật đầu phụ họa: "Nếu để tứ đại tông cùng ra tay sưu tầm tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì chẳng phải sẽ càng gia tăng tốc độ hợp nhất chín mảnh hay sao? Huống chi một bảo vật tuyệt thế như vậy, vạn năm trước tứ tông đã cùng chia ngọt sẻ bùi thì hiện giờ càng phải có phúc cùng hưởng mới đúng. Sau này tứ tông có nhiều người phi thăng thì chắc chắn địa vị cũng sẽ sừng sừng không đổ. "

Sắc mặt của Từ Giác tràn đầy vẻ trào phúng, lúc ông đang muốn mở miệng lại bị Phong Bạch nói trước, giọng điệu của hắn chẳng biểu lộ buồn giận: "Các vị đã lo lắng cho ta như thế, nhưng hiện giờ ta cũng chỉ là một thiếu tông mà thôi. Chuyện liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ quan trọng như vậy thì sao ta có thể tự quyết định được. Còn nữa, hôm nay có mặt ở đây ngoại trừ Bích Ba là tông chủ, còn lại Phục Dương tử và Từ Giác đều là trưởng lão thì sao có thể lập ước được?"

“Sư tôn ngươi một lòng hướng kiếm nên chẳng để ý đến chuyện bên ngoài. Ngươi là thiếu tông chủ lại có thân thể thánh thú, là tư chất ngàn năm hiếm gặp, có gì mà không quyết định được? Về phần tam tông chúng ta thì ngươi cũng không cần lo lắng, tông chủ của Phiêu Miểu, Bồ Đề và Bão Phác đã có thương nghị từ trước rồi ” Bích Ba cắt ngang. Thấy Phong Bạch nhìn về phía Từ Giác thì bà ta cũng quay sang hỏi ông: “Vốn hôm nay đã mời Huệ Liêu thủ đồ của Bồ Đệ tự, vì sao lại là trưởng lão đến đây?”

Từ Giác nhìn thoáng qua Phục Dương tử rồi cười như không cười: “Mấy hôm trước chí bảo của chùa ta đã bị trộm mất, Huệ Liêu cũng bị đan lôi của kẻ trộm làm trọng thương.”

Ánh mắt của Phục Dương tử chợt lóe lên, sắc mặt của Bích Ba thì chẳng hề gợn sóng mà chỉ hỏi: “Nghe nói trụ trì Từ Huệ của Bồ Đề chỉ có hai người đệ tử. Một người đã mất trong linh cảnh Nam Hoa, người còn lại thì bị trọng thương bởi kẻ trộm. Nguyên thọ của trụ trì đã sắp tận, không biết vị trụ trì tiếp theo…”

Từ Giác nói với vẻ không vui: “Tông chủ đúng là mắt nhìn tám phương. Ngươi không cần đoán nữa, sư huynh viên tịch sau trăm năm nữa thì ta sẽ là trụ trì của Bồ Đề tự. Sư huynh ta đã già nên làm việc khó trách có đôi chút hoa mắt ù tai. Có điều mặc kệ hắn bị tông chủ thuyết phục như thế nào, chắc chắn ta sẽ không chấp nhận loại minh ước ti tiện như thế này đâu.” Nói xong ông đứng dậy rồi dộng pháp trượng: “Ta chẳng can thiệp được chuyện của hai tông các ngươi, có điều sau này nếu để ta bắt gặp tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì chắc chắn ta sẽ hủy diệt nó. Về phần mặt khác, các ngươi tự giải quyết cho tốt đi. Chuyện kén rể này ta không có hứng thú, thứ lỗi không phụng bồi.”

Ông cưỡi mây bay đi mất, chỉ trong giây lát đã chẳng còn thấy bóng dáng của vị Thiện tu Phản Hư kỳ này nữa.

Sắc mặt Bích Ba xanh mét còn Phục Dương tử lại khẽ thở hắt ra, sau đó lão nhìn về phía Kiếm tu bạch y đang ngồi ở giữa, cười nói: “Tính nết của Từ Giác chân quân trước giờ vẫn vậy… Có điều trụ trì hiện giờ của Bồ Đề tự vẫn là Từ Huệ thượng sư. Không rõ thiếu tông đã suy xét như thế nào rồi?”

Phong Bạch không đáp lại mà chỉ lấy ra một mảnh đoạn kiếm rồi hỏi: “Các ngươi đang nhốt đồ nhi của thúc thúc ta ở đâu rồi?”

“Thiếu tông nói gì vậy!” Bích Ba vội nói: “Xin chớ hiểu lầm. Là do tiểu nha đầu kia và bạn của nàng liều lĩnh xông vào mê cảnh Bảo Nguyệt

chưa mở cửa, đám đệ tử Phiêu Miểu của ta không kịp ngăn cản mà chỉ kịp nhặt được thanh đoạn kiếm này…"

Phong Bạch hỏi: "Nàng đang ở trong mê cảnh Bảo Nguyệt?"

Tròng mắt của Bích Ba chuyển động, lập tức đáp lại: "Đúng vậy. Mặc dù ta đã phái đệ tử đi vào tìm nàng nhưng vẫn chưa có bất kì tin tức gì, lúc này đành phải báo lại cho thiếu tông. Dù sao mê cảnh Bảo Nguyệt khi chưa mở cửa rất không ổn định, chỉ hơi sơ sảy một chút là có thể rơi vào khe hở giữa tam giới bất cứ lúc nào. Nếu thiếu tông đã không yên lòng thì chi bằng cứ tự đi vào bên trong để tìm nàng… "

Phong Bạch gật đầu: "Ta sẽ đi tìm nàng."

Bích Ba: "Vậy chuyện liên quan đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ…"

"Không vội." Dáng vẻ của Phong Bạch rất thong dong, tựa như đang nhắc đến một chuyện nhỏ nhặt nào đó: " Đợi ta tìm được người thì tự khắc sẽ ký khế ước với tông chủ."

Bích Ba nghe thấy ba chữ "Ký khế ước" thì không khỏi vui vẻ nhướn mày, sau đó lại nghe hắn bảo sẽ đi vào trong mê cảnh Bảo Nguyệt liền lập tức truyền âm, chẳng bao lâu sau đã có một nữ tu xinh đẹp bước vào trong Ngọc Hư. Nàng ta cúi đầu thi lễ với Bích Ba và Phục Dương tử. Bích Ba cũng giới thiệu nữ tử này với Phong Bạch: "Đây là đại đệ tử của ta, tên là Đan Tử. Nàng sẽ đưa thiếu tông vào vào mê cảnh Bảo Nguyệt để tránh gặp phải những chỗ nguy hiểm ở trong đó. Mặc dù chỉ còn một tuần nữa là chính thức đến ngày mở mê cảnh rồi nhưng e là thiếu tông không đợi được nữa."

Đan tử có dáng vẻ như mới hai mươi nhưng có lẽ tuổi thật đã phải hai, ba trăm tuổi. Nàng ta đã Kết đan, tuy tư chất không thể so được với vị Đan Thanh tiên tử kia nhưng cũng vẫn là loại xuất chúng. Nàng thấy vị Kiếm tu bạch y trước mặt có dáng vẻ lạnh lùng anh tuấn, khí thế bất phàm, từ uy áp tản ra chứng tỏ tu vi của hắn phải cao hơn nàng cả một đại cảnh giới. Đan Tử nhớ đến tuổi tác của đối phương, không ngờ người này đã Kết Anh? Nghĩ đến đây khiến nàng chợt sinh lòng tiếc hận.

Tuy nhiên Đan Tử chỉ nhoẻn miệng cười rồi nói: "Thiếu Tông sư huynh, mời."

Phong Bạch không đáp lại, lập tức ngự kiếm bay lên.

Đan Tử bay theo sát bên cạnh. Vừa ra khỏi Phiêu Miểu, nàng ta lập tức lấy ra một pháp khí La Bàn, tuy nhiên còn chưa kịp rót linh khí vào thì

tay đã bị đè lại, sau đó nàng đối diện với một đôi mắt vàng đầy thâm trầm.

“Thiếu Tông sư huynh, ngươi…” Trên mặt Đan Tử chợt ửng hồng, cất giọng hỏi với vẻ khó hiểu nhưng còn chưa kịp tưởng tượng nhiều hơn thì đã thấy một luồng kim quang lóe lên. Trong lòng nàng chợt lộp bộp, muốn tránh đi theo bản năng nhưng rốt cuộc vẫn muộn!

Cùng lúc ấy, Phong Thiệu vừa bước ra từ sở đấu giá đã nhận được một bức thư phi hạc được truyền từ Hoàng gia của Ký Châu.

Trong thư đề cập việc quý sử muốn tìm người có Thiên linh căn, hệ hỏa, thể chất Thuần Dương, tuy nhiên đến nay vẫn chưa thể tìm được người hoàn toàn thích hợp, có điều vẫn liệt kê hơn mười người có điều kiện gần giống. Phong Thiệu đọc lướt qua, thấy phần lớn là người của Hoàng gia, số ít còn lại có lẽ được tìm trong đám Tán tu thì không khỏi nhíu mày, cuối cùng ánh mắt dừng ở tên một tu giả Luyện Khí hơn hai mươi tuổi.

Tu giả kia vốn là đệ tử của đại tông, có Địa linh căn, hệ hỏa. Bởi vì tự phụ mình có tư chất hơn người nên lúc đấu pháp đã bị tổn thương Thần Thức khiến Nguyên Thần tiêu tán, hôn mê hơn ba năm. Bởi vì mãi không tỉnh lại nên rốt cuộc cũng bị tông môn vứt bỏ.

Mặc dù không phải thân thể Thuần Dương lại còn bị trong thương nhưng Phong Thiệu cũng chẳng sợ. Thứ nhất, dùng loại người này sẽ giúp y không cảm thấy ghê tởm khi phải đoạt xá. Thứ hai, kiểu người như thế này sẽ không còn gì vướng bận, hơn nữa Nguyên Thần lại bị thương nặng nên sau khi đoạt xá sẽ tránh được rất nhiều phiền toái. Còn về phần thần thức bị trọng thương, một Ma tu như y có rất nhiều cách chữa trị…

Trong lúc Phong Thiệu đang cân nhắc trả lời lại như thế nào thì cửa của khách điếm chợt được mở ra, y ngẩng đầu liền bắt gặp Tiểu Bạch nhà mình đang ôm một bọc gì đó màu đen bước vào. Y vừa định mở miệng hỏi thì đã thấy y kéo áo choàng màu đen kia ra, để lộ thân hình của một nữ tu với búi tóc rối bung, hoa văn hình đám mây trên đạo bào sáng lấp lánh.

“Ngươi bắt người của Phiêu Miểu về đây?” Phong Thiệu không phản ứng kịp.

Phong Bạch đặt người lên bàn rồi kéo lấy Phong Thiệu: “Thúc thúc mau khống chế nàng đi. Ta đã chém một kiếm xuống nhưng chẳng rõ sức mạnh đến đâu.”

Phong Thiệu cũng biết thiệt hơn nên không hỏi nhiều nữa, lập tức sử dụng tâm chú Tế Luyện khiến Ma khí xuất hiện ở đầu ngón tay của y được dẫn vào mi tâm của nàng ta. Bởi vì Thần Thức của đối phương đã tổn thương nên hiện giờ cũng dễ dàng bị khống chế, theo Ma chú được đưa vào người, nữ tử kia cũng chậm rãi mở mắt ra. Hai tròng mắt của nàng ta đục ngầu, Phong Thiệu thử hỏi nàng một vài vấn đề như thân phận, tên tuổi, tu vi, tất cả đều được Đan Tử trả lời rõ ràng, có điều muốn hỏi nhiều hơn thì khá tốn sức.

Phong Bạch nói: "Thúc thúc thử hỏi nàng, rốt cuộc Bích Ba đã thiết lập cơ quan gì trong mê cảnh Bảo Nguyệt?"

Phong Thiệu nhướn mày, có điều lúc y vừa mở miệng hỏi thì sắc mặt của Đan Tử lập tức trở nên dữ tợn. Y biến sắc, chỉ thấy thanh pháp khí phất trần trên người Đan Tử đang không ngừng rung động. Y quyết định nhanh chóng, lập tức thu lại tia Ma khí kia rồi phun ra một câu: "Ngủ đi". Đan Tử cũng lập tức chợp mắt, ngã xuống bàn rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ sâu.

"Sao vậy, thúc thúc?" Phong Bạch ôm chặt hai vai đối phương, Phong Thiệu lắc đầu: "Chắc chắn Bích Ba kia đã có chuẩn bị trước rồi. Pháp khí của các nàng đều sâu không lường được, cũng ắt sẽ đề phòng thuật Sưu Hồn. Mặc dù ta không dùng thuật Sưu Hồn nhưng vẫn chạm đến chỗ nguy hiểm. Nếu cứ tiếp tục hỏi, cho dù Bích Ba không cảm ứng được thì ta cũng sẽ bị phản phệ."

"Thúc thúc không sao là tốt rồi." Phong Bạch cầm tay y, sau đó kể lại tất cả mọi chuyện đã trải qua lúc ở Phiêu Miểu. Phong Thiệu nghe thấy vậy thì sắc mặc cũng trở nên âm trầm: "A Loan không sao rồi, hiện giờ ta đã nhờ người đưa nàng về Côn Luân, Phiêu Miểu làm như vậy chẳng qua là đang có ý đồ với ngươi thôi. Bọn họ cùng đề phòng với cả Đan Tử như vậy, chỉ sợ ngươi vào trong mê cảnh Bảo Nguyệt sẽ lành ít dữ nhiều."

Phong Bạch nhếch môi thành một nụ cười lạnh, hắn chậm rãi mở miệng: "Bọn họ còn chưa kí khế ước với ta đã muốn đuổi tận giết tuyệt như vậy. Còn mở mồm nói cái gì mà trừ ma vệ đạo, cái gì mà cùng hưởng Sơn Hà Xã Tắc Đồ…"

"Tất nhiên là ngụy trang cả thôi." Phong Thiệu tiếp lời. Y đăm chiêu như đang suy nghĩ đến điều gì đó: "Nghe nói mấy năm nay hầu như toàn bộ đệ tử của Minh Dương tử, tông chủ Bão Phác tông đều chết ở bên ngoài, trưởng lão trong tông cũng nhân tài điêu linh, hiện giờ người cầm quyền chính của Bão Phác gần như là Phục Dương tử. Lão với Phiêu Miểu gắn

bó chặt chẽ, xưa nay lại tham lam, chỉ sợ không muốn chia cho Bồ Đề một chén canh đâu."

Nói đến đây, Phong Thiệu lại kể hết những lời đồn có liên quan đến Phiêu Miểu mà y điều tra được từ phố phường xung quanh.

Phong Bạch vừa nghe thì đã hiểu mọi chuyện: "Ở mặt ngoài, Phiêu Miểu và Bão Phác, Bồ Đề đều đạt được sự thống nhất là muốn chèn ép ta ký khế ước cam nguyện chia sẻ Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Thế nhưng sau lưng lại ngấm ngầm tung tin đồn thân phận Ma tu của thúc thúc và vu oan hãm hại Côn Luân đi khắp nơi, chẳng qua là muốn sau khi ra tay với ta sẽ đẩy Côn Luân vào thế ném chuột lại sợ vỡ bình, vừa ăn cướp vừa la làng. Mà đám người Bồ Đề đã ngầm thống nhất với bọn họ từ trước, cho dù không thể đạt được mong muốn nhưng cũng không dám xé rách mặt với bọn họ, cuối cùng đành phải đứng về một phía. Bản thân ta thì chết trong mê cảnh lại càng chẳng thể nói lý, đến lúc ấy dù ta có là thiếu tông nhưng chung quy vẫn là một kẻ đã chết, cho dù Côn Luân ta có mạnh mẽ đến đâu cũng chẳng thể lấy thế của một tông để san bằng ba tông còn lại được."

Giọng nói của Phong Bạch không lớn, ngữ điệu cũng không lên xuống tựa như hắn chỉ đang kể lại một chuyện gì đó hết sức tầm thường, thậm chí còn chứa đôi chút trào phúng.

"Cho nên, ý đồ của Phiêu Miểu và Bão Phác không phải là áp chế ngươi và ta mà chỉ hướng về một mình ngươi mà thôi." Giọng nói của Phong Thiệu ẩn chứa sự lo lắng: "Ta nghĩ, thứ mà Bích Ba muốn chính là ngươi, thân thể thánh thú và cả khả năng thu phục tàn quyển của ngươi."

"Thúc thúc không cần lo lắng cho ta." Phong Bạch vùi đầu vào cần cổ của đối phương, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng cọ sát nhưng giọng nói thì vô cùng lạnh lẽo: "Ta sẽ không để kẻ khác đóng đinh mình lên tường rồi muốn làm gì thì làm nữa đâu. Mấy ả đã muốn ăn ta, vậy ta sẽ ăn sạch mấy ả trước."

Phong Thiệu thở dài: "Với tư chất của ngươi thì sớm muộn gì cũng tu được đến đại năng, lúc đó khiến các nàng phải trả giá đắt cũng không muộn. Thế nhưng mê cảnh Bảo Nguyệt này ẩn chứa tầng tầng nguy hiểm, ta không muốn ngươi dấn thân vào đó để mạo hiểm."

Phong Bạch không đáp lại những lời này, ánh mắt của hắn dừng ở bức thư đang được đặt trên bàn. Hắn lấy thư vào tay trong chớp nhoáng rồi vội vàng đọc lướt qua, khi nhìn thấy đầu bút son chấm vào tên một tu giả

trong đó thì sắc mặt chợt trầm xuống, một đạo kiếm quang chợt lóe lên đốt bức thư thành tro tàn.

“Ngươi –” Phong Thiệu trừng mắt muốn ngăn cản nhưng lại bị Phong Bạch ôm vào lòng, hắn trầm giọng nói: “Thúc thúc, ngươi không chỉ có thể chất Thuần Dương Thiên linh căn mà còn là Ma thể trời sinh, sao có thể chọn một thân thể kém như vậy? Nếu dùng thân thể này, thúc thúc định ở lại bên cạnh ta vài năm đến Kim Đan là dừng ư? Hay là Kết Anh? Chắc chắn chẳng thể đột phá được Phản Hư đúng không? Chỉ có vài trăm năm thôi, vậy những lời thúc thúc từng nói muốn cùng ta phi thăng thì không được tính nữa sao?”

Phong Thiệu bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, chỉ đành quay đầu đi chỗ khác. Phong Bạch vuốt ve hai gò má của đối phương, ánh mắt hơi nheo lại rồi chợt lóe sáng:“Thúc thúc không cần bận tâm những điều này, ta đã chuẩn bị người tốt nhất cho ngươi rồi. Chỉ khi có được thân thể tốt nhất thì những ngày sau này của chúng ta mới được lâu thật lâu.”

Về phần thân thể này ở đâu thì Phong Bạch lại không nói tiếp nữa. Đúng lúc này có một bức thư phi hạc đậu trên tay của Phong Bạch, chính là tin tức được Trừ Hoa gửi đến — Thanh Dương và Ma châu đã đi vào mê cảnh Bảo Nguyệt, tất cả đã bố trí thỏa đáng.

Phong Bạch và Phong Thiệu nhìn nhau, đều biết việc đi vào mê cảnh Bảo Nguyệt đã là thế phải làm rồi.

------oOo------

Chương 144

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mê cảnh Bảo Nguyệt nằm trong một hẻm núi ở ngoại thành. Bầu trời xanh biếc với những đám mây trắng bồng bềnh, trong làn gió thổi vi vu, nó ẩn mình nơi mây mù ở chân núi. Cảnh vật xung quanh mờ ảo khiến mê cảnh tựa như một viên bảo thạch lấp lánh được khảm giữa núi rừng.

Ban đầu Đan Tử được Bích Ba phái đi dẫn đường cho Phong Bạch, lúc này lại trở thành gánh nặng. Bọn họ không thể giết nàng vì nếu đèn Trường Sinh mà tắt thì ắt sẽ kinh động đến Bích Ba, đồng thời cũng không thể giữ nàng lại bên cạnh vì chẳng ai biết trên người nàng có giấu pháp khí truy tung hay không.

Phong Thiệu đang phân vân không biết có nên hạ Luyện Tâm chú để khống chế Đan Tử đi theo hay không. Y có thể để nàng ta đi theo nhưng dù sao Đan Tử cũng đã Kết Đan, muốn khống chế nàng đi theo suốt cả quãng đường sẽ phải hao tốn rất nhiều Ma khí và tinh lực.

“Thúc thúc hãy triệu Bồng Khâu ra đi.” Phong Bạch chợt nói. Phong Thiệu nghe vậy thì khẽ niết bình miệng nhỏ được treo bên hông, trong thoáng chốc đã thấy một cái bóng mờ mờ dần hóa thành một lão đạo có dáng vẻ mập mạp lười biếng.

“Đói chết lão hủ rồi, có gì ăn không?” Bồng Khâu vỗ đùi đứng dậy. Có điều giây tiếp theo lão không nhận được đồ ăn mà lại nhận được một thân thể.

“Cái gì, đoạt xá á?” Bồng Khâu trợn ngược mắt rồi chỉ vào Đan Tử đang nằm hôn mê trên đất: “Đây là nữ nhân mà!”

Phong Bạch nói với vẻ thản nhiên: “Đúng là nữ nhân, không chỉ có Thiên linh căn mà còn là thủ đồ của tông chủ Phiêu Miểu. Nếu ngươi dùng thân thể này, một khi tông chủ đương nhiệm chết đi thì ngươi sẽ lập tức trở thành tông chủ của một trong bốn đại tông môn đứng đầu, lúc ấy toàn bộ linh tài dị bảo trong tông môn đều sẽ thuộc quyền sở hữu của ngươi.” Nói xong hắn lại dừng một chút: “Ngươi có muốn không? Hay là cứ để ta tiện tay giết quách luôn cho rồi.”

Ánh mắt của Phong Thiệu nhìn hắn với vẻ phức tạp, Bồng Khâu thì vội vàng ngăn cản, sau đó liên mồm nói đồng ý. Lúc lão nhìn lại Đan Tử thì ánh mắt cứ như đang nhìn một ngọn núi vàng núi bạc không bằng.

“Ngươi…” Phong Thiệu vừa định mở miệng thì Phong Bạch chợt quay đầu lại, trên gương mặt luôn lạnh lùng là một nụ cười sáng lạn: “Thúc thúc quên rồi à. Ngươi nói muốn sáp nhập Phiêu Miểu vào Côn Luân. Nếu bây giờ Bồng Khâu đoạt xá thì cũng vẫn là người của thúc thúc. Lão sẽ lập khế ước chủ tớ với thúc thúc, phải không nhỉ, Bồng Khâu?”

Lúc này một bụng tâm tư của Bồng Khâu đều rơi trên người Đan Tử, nghe được lời nói của Phong Bạch rồi lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của hắn cộng với cự kiếm màu đen tràn ngập sát khí được hắn nắm trong tay khiến lão không khỏi căng thẳng: “Tất nhiên, tất nhiên! Chủ nhân ra lệnh, nghĩa bất dung từ!” Nói xong lão liền lập tức đánh về phía Đan Tử. Cùng lúc ấy bỗng có một đám sương mù màu đen không ngừng trào ra rồi bao phủ lấy toàn bộ thân thể của nàng, ngay cả một góc áo cũng không lộ ra.

Phong Thiệu cũng chẳng lo lắng vấn đề nhỡ Bồng Khâu không đoạt xá được. Dù sao một người là lão Ma với sắc thân đã bị tiêu hủy từ lâu, chỉ sống lay lắt nhờ vào một luồng Nguyên Thần mà vẫn có thể duy trì được hơn ngàn năm, còn một kẻ là đệ tử của đại tông với cuộc sống an nhàn sung sướng và mới chỉ Kết Đan. Y lo lắng về vấn đề khác: "Cho dù lần này chúng ta thoát ra được mê cảnh Bảo Nguyệt nhưng Bồng Khâu làm Ma tu lâu như vậy, chẳng lẽ có thể ngụy trang đến mức lừa được cả Bích Ba hay sao? Nếu như bị phát hiện thì chẳng khác nào tự tử cả."

Phong Bạch nheo mắt: "Thúc thúc yên tâm, đợi đến khi chúng ta thoát khỏi hiểm cảnh thì trên đời sẽ không còn người tên Bích Ba này nữa. Ngoại trừ sư tôn của Đan Tử, đến lúc ấy còn ai dám kiểm tra thân phận của nàng nữa? Kẻ nào lại dám kiểm tra thân phận của tông chủ Phiêu Miểu?"

Phong Thiệu lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn, y không khỏi bật cười: "Ngược lại ngươi đã dự liệu hết cả rồi. Không chỉ tính chuẩn việc chúng ta có thể thoát hiểm mà còn tính cả việc loại trừ được Bích Ba? Nói sao đi nữa thì người ta cũng là tông chủ của một đại tông môn, là Nguyên Anh chân nhân đấy."

"Thúc thúc quên rồi sao, hiện giờ ta cũng là Nguyên Anh chân nhân mà." Cánh tay của Phong Bạch vòng qua cánh tay y để đối phương có thể dựa vào một cách thoải mái. Phong Thiệu có chút say mê vòng tay ấm áp này nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

Nếu Bảo Nguyệt đã được gọi là mê cảnh thì chứng tỏ đi trong đó sẽ rất dễ bị lạc đường.

Phiêu Miểu đã có chủ đích muốn tính kế bọn họ thì chắc chắn cũng đã thiết lập sẵn các cạm bẫy ở trong đó, nếu chẳng may bọn họ ngã vào trong khe hở giữa tam giới thì dù có là tu giả đại năng cũng hết cách.

Phong Bạch thì lại rất bình tĩnh trước hoàn cảnh này, hắn lắc đầu nói: "Cách này nghe thì tốt đấy nhưng Phiêu Miểu sẽ không làm vậy đâu. Nếu để ta rơi vào trong đó thì mấy ả lấy gì để tra khảo với cắn nuốt ta nữa."

Cho dù không rơi vào khe hở giữa tam giới nhưng Phong Thiệu vẫn cảm thấy rất bất an. Phiêu Miểu không chỉ là tông môn đứng đầu trong lĩnh vực luyện khí mà còn cả kết trận, chỉ sợ lần này bọn họ bước vào sẽ vạn kiếp bất phục.

“Nhát gan như vậy không giống thúc thúc chút nào.” Phong Bạch ôm lấy cánh tay y rồi cúi đầu nhìn xuống.

Phong Thiệu cũng không cảm thấy mất thể diện, y nói một cách bình tĩnh: “Phải, ban đầu cứ tưởng khống chế được Thanh Dương là ổn, bây giờ xem ra lại là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Cho dù chúng ta giết được Thanh Dương thì e là cũng khó thoát khỏi mê cảnh.” Sau đó y nhìn Phong Bạch rồi nói với vẻ trầm ngâm: “Ta đã từng hứa với ngươi, chắc chắn sẽ không để ngươi phải chịu nỗi đau đớt bị cắt thịt moi tim một lần nữa.”

Ngón tay thon dài của Phong Bạch ve vuốt trên hai gò má y, hắn không nói một lời, chỉ có đôi môi khẽ nhếch thành một nụ cười bình thản, sau đó thô lỗ ngăn chặn bờ môi của đối phương. Sau khi dây dưa một lúc lâu, hắn mới nói: “Thúc thúc, chúng ta vẫn còn sự giúp đỡ mà.”

Phong Thiệu hỏi: “Ai giúp đỡ?”

“Chính là ông ta.” Phong Bạch cúi đầu, ánh mắt dừng trên Trạm Lô kiếm trong tay mình, nơi đó chợt lóe lên một bóng dáng màu trắng mờ nhạt.

Phong Thiệu hơi nhíu mày: “Lăng Tiêu tiền bối đã độ hơn phân nửa tu vi của mình cho ngươi rồi, sau đó lại chắn thay ngươi ba đạo Thiên Lôi. Thực lực hiện giờ của ông ấy chắc chỉ còn chưa đến một phần mười, sao có thể… ”

Còn chưa dứt lời thì bóng dáng của Lăng Tiêu đã hiện ra từ trong thân kiếm. Bởi vì lúc trước ông đã hao tổn rất nhiều sức lực nên thời gian gần đây đều ngủ say trong kiếm, cũng không hiện hình ra ngoài. Lúc này nghe thấy tiếng gọi mới hiện ra trong hình dạng một cái bóng trắng mờ nhạt, giọng nói của ông có phần mỏi mệt: “Minh Tịnh, hiện giờ ngươi đã Kết Anh nên không còn nhiều điều phải băn khoăn như khi Kim Đan nữa, chi bằng lần này hãy hấp thu ta sạch sẽ đi, để ta đỡ phải chịu đựng sự thống khổ mỏi mệt như thế này.”

Sau đó ông lại thở dài: “Truyền một thân tu vi của ta và cả khí linh của Hạ Vũ kiếm cho thiếu tông của Côn Luân đã giúp ta có thể ra đi thanh thản rồi.”

“Tiền bối đừng vội vã ra đi, hiện giờ Côn Luân đang phải đối mặt với mối hiểm họa lớn.” Phong Bạch cắt ngang. Hắn kể lại một cách có chọn lọc những chuyện xảy ra gần đây như Phiêu Miểu đã tính kế mình và Côn Luân như thế nào, đã loan tin Côn Luân chứa chấp Ma tu để từ đó dùng minh ước và tông mạch áp chế mình kí khế ước ra sao.

Lăng Tiêu nghe thấy vậy thì tức đến độ bóng trắng hơi run lên, ngũ quan mơ hồ cùng lộ ra nộ khí một cách rõ ràng, nộ khí này và kiếm ý chợt bay thẳng về phía Phong Thiệu: "Tất cả đều do tên Ma tu nhà ngươi! ngươi đáng chết –"

Mặc dù Lăng Tiêu đối xử với mọi người khá lạnh nhạt nhưng chưa bao giờ phát giận với Phong Thiệu, thậm chí còn chỉ điểm y dùng Hàn Châu để ngưng kết Huyết La trong cơ thể… Cho nên biến cố xảy ra đột ngột như vậy khiến Phong Thiệu không kịp trở tay.

Nhìn thấy Phong Thiệu lộ vẻ hoảng hốt, Phong Bạch sao có thể để người khác làm thúc thúc của hắn bị thương được. Sắc mặt của hắn đen sì, lập tức cản lại thế công:"Tiền bối thận trọng. Tam tông cố ý muốn tìm ra sai lầm của Côn Luân ta, đâu liên quan gì đến thúc thúc. Cho dù không có thúc thúc của ta thì chắc chắn bọn họ cũng không muốn thuần phục. Hiện giờ đã làm ầm ĩ đến mức này, chẳng lẽ Côn Luân cứ mặc kệ bọn chúng giễu võ dương oai tính kế chúng ta?"

"Tất nhiên là không thể! Tam tông kia là cái thá gì! Sao mà Côn Luân có thể chịu mối nhục như thế này được!" Lăng Tiêu đã tức đến khó thở.

Mặc dù Phong Thiệu không rõ dụng ý của Phong Bạch nhưng nhìn tình hình lúc này cũng biết hắn đang tính kế Lăng Tiêu, vì thế lập tức phụ họa. Y nói hết về việc Phiêu Miểu đã thiết lập các cạm bẫy trong mê cảnh Bảo Nguyệt, những thứ đó hung hiểm như thế nào, bọn họ đang rơi vào thế khó khăn ra sao, rồi đại nạn đang rơi xuống Côn Luân, vân vân. Cuối cùng không quên thổ lộ rằng mình sẵn sàng hi sinh vì Côn Luân, thế nhưng cho dù không có một Ma tu như y thì chắc chắn tam tông vẫn sẽ mượn chuyện khác để gây sự. Cách tốt nhất là diệt trừ được tông chủ Bích Ba của Phiêu Miểu, một kẻ chuyên châm ngòi thổi gió…

Phong Bạch lặng lẽ nắm lấy tay Phong Thiệu, hai người nhìn nhau. Mặc dù bọn họ không nói rõ dụng ý của mình ra nhưng lời nói và hành động lại cùng tâm ý tương thông.

Quả nhiên, khi Lăng Tiêu phát hiện chẳng còn cách nào khác thì không khỏi nóng lòng như lửa đốt: "Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Chắc chắn không được phép để tông mạch của Côn Luân xảy ra bất kì sơ xuất nào!"

Phong Bạch nói: "Nếu như tùy tiện nhờ trưởng lão trong tông đến giúp đỡ, đừng nói hiện giờ Lương Ung châu đã kín kẽ như một chiếc thùng sắt, cho dù có thật sự đến kịp thì e là cũng sẽ đẩy mâu thuẫn giữa tứ tông trở nên gay gắt đến độ không thể cứu vãn. Có khi còn khiến bọn họ chó

cùng rứt giậu. Tuy nhiên nếu để người ngoài nhúng tay vào… ” Hắn nhìn về phía Lăng Tiêu rồi hỏi: “Chẳng phải sư đệ của tiến bối là một tôn giả Ma tu Đại Thừa kỳ đó sao?”

Lăng Tiêu trừng mắt nhìn đối phương: “Hắn là tôn giả Đại Thừa kỳ thì liên quan gì đến ta? Ta sẽ không gặp lại tên tội đồ này!”

Phong Bạch nói: “Mong tiền bối lấy Côn Luân làm trọng…”

Ở bên ngoài mê cảnh Bảo Nguyệt đang tranh chấp thì tranh chấp, đoạt xá thì đoạt xá nhưng bên trong nó lại im ắng đến quỷ dị.

Xuyên Nghi không chỉ là yêu thú cấp bốn mà còn là một trong những đứa con của rồng. Nếu được tu hành đúng phương pháp, cơ duyên đầy đủ thì có thể thật sự hóa thành chân long, thực lực đủ để tung hoành khắp Cửu Châu. Có lẽ chính vì nguyên nhân ấy nên khi Nguyên Hạo ở bên cạnh một người như vậy, cậu rất ít khi phải cảm thấy sợ hãi.

Hơn mười năm này, cậu và Xuyên Nghi đã cùng nhau đi qua rất nhiều nơi, cho dù là đi vào bí cánh cửu tử nhất sinh hay là ra khơi lên đảo để tàn sát yêu thú hoặc đột nhập vào đại tông thế tục để đánh cắp dụ bảo… Mặc dù đôi lúc gặp phải nguy hiểm nhưng chỉ cần có Xuyên Nghi ở đó, cậu sẽ luôn hóa nguy thành an. Ngay trong lúc cậu muốn đi tìm kỳ trân dị bảo để giúp Xuyên Nghi hóa rồng, rốt cuộc đã gặp hạn phải té ngã.

Nguyên Hạo rất hối hận tự trách, nếu không phải vẫn chưa xác định được Xuyên Nghi sống hay chết, còn canh cánh an nguy của cha mẹ thì có lẽ cậu đã bị Thanh Dương chèn ép đến vỡ nát. Dẫu sao cậu vẫn còn rất nhỏ tuổi.

Nguyên Hạo cố gắng cắn răng chịu đựng, cậu nhìn chằm chằm tên Ma đầu mang đến cho mình những ngày tháng ác mộng, một lòng một dạ muốn xem gã sẽ chết như thế nào.

Ánh mắt này ác độc đến độ dù Thanh Dương không cần quay đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng. Gã châm sáng bốn vách tường trong nháy mắt, sau đó xoay người đi về phía thiếu niên đang bị khóa chặt tay chân ở một góc hẻo lánh rồi bóp chặt cằm đối phương: “Tiểu Ma châu, ngươi im lặng như vậy khiến ta cảm thấy không quen đấy.”

Nguyên Hạo nhận ra tâm trạng của gã không tồi nên muốn tìm mình để dày vò. Cậu vốn chuẩn bị tinh thần định thử đối phương vài câu, nhưng đảo mắt nhìn thấy ma trận quỷ dị với Âm khí và huyết khí đang không ngừng lượn lờ xung quanh khiến đôi mắt cậu thoáng chuyển động nhanh

như chớp: “Ngươi đặt pháp trận Phân Hồn trong mê cảnh Bảo Nguyệt này? Phiêu Miểu tông thật sự rất hào phóng.”

“Vì để bắt được mẹ của ngươi thì các nàng có gì mà không nỡ?” Thanh Dương không cảm thấy vậy. Gã nhìn về phía thiếu niên đang vô cùng nhếch nhác rồi cười một cách hèn hạ: “Lại nói ngươi với Phong Thiệu và Lữ Minh Tịnh vốn chẳng có quan hệ gì, không ngờ ở chung với nhau lại thật sự giống một đôi cha mẹ mang theo con trai của mình. Xời. Ngươi gọi Lữ Minh Tịnh là mẹ, ta không ngờ một kẻ như hắn lại cam tâm nằm dưới cơ đấy… Thân thể thánh thú thì sao, cũng chỉ là loại miệng cọp gan thỏ mà thôi.”

Nguyên Hạo xì một tiếng với vẻ khinh miệt: “Ở trên hay ở dưới là do sở thích, liên quan quái gì đến ngươi?”

“Ta thì liên quan gì đến đôi thúc chất loạn luân ấy chứ?” Thanh Dương chợp siết chặt tay, bóp đến độ Nguyên Hạo phải khẽ kêu thành tiếng. Gã cười nhạo: “Dù sao chẳng bao lâu nữa bọn chúng đều sẽ tan thành mây khói cả thôi, đợi đến địa phủ rồi điên loan đảo phượng cũng được.”

Nguyên Hạo trừng gã, ánh mắt cậu chợt lóe rồi lập tức thay bằng dáng vẻ đầy hoảng sợ: “Rốt cuộc ngươi định làm gì?”

“Không phải ta định làm gì, mà là Phiêu Miểu.” Thanh Dương khó có dịp được nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt của Nguyên Hạo thì không khỏi sinh thêm mấy phần hứng thú muốn nói chuyện. Gã nói: “Mấy ngày nay Phiêu Miểu đã sắp xếp dụ dỗ mẹ ngươi đi vào mê cảnh Bảo Nguyệt. Xưa nay cha mẹ ngươi luôn như hình với bóng, chắc chắn sẽ cùng nhau bước lên tử lộ… ”

“Nói bậy, cha ta luôn khôn khéo cẩn thận. Sao có thể bị lừa đến đây?” Nguyên Hạo cắt ngang: “Lại nói, Phiêu Miểu là tông môn xếp cuối cùng lại dám dẫn dụ để giết thiếu tông của Côn Luân. Bọn chúng không sợ Côn Luân khởi binh vấn tội sao?”

Thanh Dương liếc mắt nhìn đối phương, gã cười lạnh: “Đệ tử duy nhất của cha ngươi là Hà Loan đã rơi vào mê cảnh Bảo Nguyệt, cha mẹ ngươi có thể ngồi yên được chắc? Về phần Phiêu Miểu, ngươi yên tâm, tông chủ của Phiêu Miểu tự khắc sẽ biết lấy cớ Lữ Minh Tịnh và Phong Thiệu chẳng may gặp nạn trong mê cảnh. Đến lúc đó toàn bộ mê cảnh này đã bị sụp đổ, cho dù là Côn Luân cũng chẳng tra ra được gì đâu. Dù sao cũng có ai ép bọn họ đến đây mạo hiểm đâu.” Gã cười khà khà hai tiếng.

Trong lòng Nguyên Hạo như tro tàn, đến tận lúc này mới biết không ngờ Phiêu Miểu lại tính kế sâu như vậy.

“Có điều ngươi cứ yên tâm đi. Tốt xấu gì ta với cha ngươi cũng có một đoạn tình nghĩa sư huynh đệ, sao có thể để bọn chúng chết trong oan uổng được chứ.” Thanh Dương chuyển giọng, nói với vẻ sâu xa: “Đợi đến khi bọn chúng đã tan thành mây khói, ta cũng thoát được khế ước chủ tớ thì ắt sẽ tiêu hóa ngươi để Phân Hồn sống lại. Lúc ấy nhất định sẽ báo đáp các ngươi, giúp các ngươi chiêu cáo cho toàn bộ thiên hạ biết cha mẹ ngươi đã bị Phiêu Miểu, Bão Phác, Bồ Đề tính kế như thế nào.”

Rõ ràng là chuyện do một mình Phiêu Miểu gây ra nhưng trong lời này lại muốn hắt nước bẩn lên cả hai tông còn lại. Cho dù Nguyên Hạo không phải người có tâm tư thâm trầm nhưng cũng nhận ra dụng ý âm hiểm của đối phương… Rõ ràng gã muốn châm ngòi xung đột giữa Côn Luân và ba đại tông còn lại! Côn Luân đứng đầu hơn vạn năm qua, chưa từng xảy ra chuyện thiếu tông bị người ta sát hại, còn là tông môn đã có minh ước từ trước! Xưa nay Côn Luân luôn kiêu ngạo không cho phép bị xúc phạm, tới khi ấy chắc chắn sẽ không để yên.

Bấy giờ Nguyên Hạo mới thật sự cảm thấy sợ hãi, cậu nhìn lại tên Ma đầu này rồi thất thanh: “Ngươi điên rồi. Nếu tứ tông hỗn chiến thì toàn bộ Cửu Châu sẽ kết thúc!”

“Tứ đại tông môn giả nhân giả nghĩa này nên biến mất từ lâu rồi.” Thanh Dương nói một cách nhẹ bẫng. Trên khuôn mặt hung ác nham hiểm của gã hiện lên vẻ đắc ý đến ửng hồng: “Có điều ngươi cứ yên tâm đi. Cửu Châu sẽ không kết thúc đâu, chẳng phải còn có ta đấy sao? Tứ đại tông môn đã chiếm lấy Cửu Châu hơn vạn năm rồi, bây giờ cũng nên đến phiên Ma tu chúng ta.”

Nguyên Hạo thấy gã đắc ý như vậy, vốn nghe được một vài tin tức cũng bắt đầu cảm thấy ghê sợ, trong lòng lại càng thêm bối rồi. Khoảng khắc ấy, từng hình ảnh cha mẹ bầu bạn chăm sóc, Xuyên Nghi thân mật bảo vệ mọi lúc mọi nơi không ngừng hiện lên trong đầu cậu, sau đó bị xé tan thành những mảnh nhỏ khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Dường như Thanh Dương có chút mê muội với dáng vẻ rưng rưng kìm nén của thiếu niên, gã nhẹ giọng hỏi: “Tuyệt vọng? Nhận mệnh ư?” Bàn tay gã nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Nguyên Hạo, lạnh lẽo đến độ khiến đối phương không ngừng phát run: “Đừng sợ, năm đó ta hao hết tâm huyết để tạo ra ngươi, tìm hơn vạn xử nữ sinh vào Âm khắc để nuôi

dưỡng mới thành. Nếu không phải bị Phong Thiệu cướp đi… Thì hiện giờ ngươi nên gọi ta là cha mới đúng.”

Lúc nói chuyện, Thanh Dương dùng ngón tay mơn trớn trên người của thiếu niên, ma khí quẩn quanh đầu ngón tay gã sắc bén như lưỡi dao, hễ quét qua đến đâu là da tróc thịt bong đến đó.

“Thật giống như một tấm bản đồ xinh đẹp. Nếu cha mẹ và tên linh sủng kia của ngươi cũng có một tấm bản đồ như vậy, biết đâu lại có thể thoát được mê cảnh thì sao?Khà khà khà… ”

Nguyên Hạo cố gắng nhẫn nhịn không kêu thành tiếng. Dù cậu có dựng Ma giáp thì với tu vi Trúc Cơ cũng khó có thể chống lại một Nguyên Anh chân nhân cũng là Ma tu. Cậu đau đến cắn nát môi, cả người không ngừng run rẩy, khi nghe đến hai chữ “Bản đồ” thì ánh mắt chợt hiện lên chút ánh sáng khác thường — Đúng vậy, nếu có bản đồ thì sẽ không lo bị lạc đường nữa, sẽ không bị rơi vào khe hở giữa tam giới trong mê cảnh…

“Đừng giày vò ta nữa. Ngươi giết ta luôn đi.” Nguyên Hạo chợt lên tiếng.

Thanh Dương cũng hơi cân nhắc: “Chẳng phải ngươi cứng cỏi lắm sao, ngay cả khi ta để đám tiểu bảo bối chơi đùa với ngươi, khiến toàn thân ngươi từ trên xuống dưới chẳng còn chỗ nào lành lặn cũng đâu thấy ngươi mở miệng nói không chịu nổi.”

“Dù sao cả nhà ta đều sẽ phải chết ở nơi này. Thay vì trơ mắt nhìn bọn họ chết, chi bằng để ta chết trước còn hơn.” Nguyên Hạo nói với vẻ thê thảm. Cậu vươn thẳng cổ:“Hiện giờ là ta tự nguyện. Nếu bây giờ ngươi cắn nuốt ta thì sẽ đỡ phải lãng phí huyết khí lúc Phân Hồn. Đến đi, để ta thoải mái một chút!”

Thanh Dương nghe thấy câu nói sau thì có chút động lòng. Dù sao ban đầu gã muốn lợi dụng lúc Phân Hồn mới cắn nuốt Ma châu này cũng bởi vì cậu rất cứng cỏi, gã không thể đánh tan được lòng đề phòng của cậu. Có điều ma trận Phân Hồn cần một lượng huyết khí rất lớn, thậm chí khi khởi trận còn cần toàn bộ tu giả đi vào mê cảnh Bảo Nguyệt chôn cùng… Có thể tiết kiệm thì còn gì tốt hơn?

“Như ngươi mong muốn.”

Thanh Dương lập tức bấm Ma quyết tháo bỏ trói buộc trên người Nguyên Hạo. Cùng lúc ấy, gã hơi rên khẽ một tiếng, hai tay chuyển động

nhanh chóng tạo ra một luồng khí đen đánh thẳng về phía cậu. Nguyên Hạo tựa như bị một sức mạnh vô hình nào đó dẫn dắt khiến Thức Hải của cậu lập tức vặn vẹo, linh khí chảy ngược, Nguyên Thần bị chấn động…

Dường như sự thống khổ này bị kéo dài dằng dặc, bởi vì với tu vi sơ kỳ Kết Anh của Thanh Dương mà muốn tiêu hóa hoàn toàn một viên Ma châu thì phải mất ít nhất là bảy ngày.

Nguyên Hạo phải chịu đựng đủ sự tra tấn lại không hề chống cự cũng không dối lòng, cậu chỉ làm một chuyện duy nhất đó là vào lúc Nguyên Thần bị đánh đến rách tả tơi thì cố gắng phát ra tín hiệu gặp nguy hiểm một cách mãnh liệt. Máu thịt tương liên, người mang mối liên kết với cậu không chỉ có Phong Thiệu hấp thu Ma châu suốt bốn năm mà còn cả Xuyên Nghi đã được cậu đút cho hơn nửa huyết khí của mình.

Ngọc quyết trên người Nguyên Hạo có thể ngăn chặn được Ma khí của cậu nhưng cậu không tin nó có thể ngăn được cả tín hiệu nguy cấp trước khi chết. Hắc khí xung quanh mãnh liệt tràn vào trong người cậu khiến đôi mắt hoa đào vốn xinh đẹp cũng biến thành màu đỏ quạch khiến người ta phải sợ hãi, trên mặt cậu lộ vẻ đau đớn khó chịu.

Vào khoảnh khắc tín hiệu nguy hiểm thoát ra được, đôi mắt đỏ rực của cậu chợt sáng lên, dường như cậu không cảm thấy đau đớn khi Nguyên Thần bị vỡ nát nữa mà trong lòng chỉ còn một ý nghĩ duy nhất — Cha mẹ, Xuyên Nghi, mau tới đây, hãy mau tới đây.

------oOo------

Chương 145

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bản thân Lăng Tiêu thì căm ghét nhưng cuối cùng ông vẫn khuất phục trước an nguy của Côn Luân. Ông mượn Phong Bạch vài đạp kiếm phù, mặc dù đã trở thành khí linh người không ra người quỷ không ra quỷ nhưng rốt cuộc ông vẫn có cách để liên lạc được với sự đệ của mình.

“Cho dù hắn biết ta chưa chết thì cũng không chắc là sẽ đến gặp ta đâu.” Lăng Tiêu nói một cách lạnh lùng.

Phong Bạch lại không nghĩ vậy: “Tiền bối đừng tự coi nhẹ bản thân ”

Lăng Tiêu nghe vậy thì chợt chán nản, run tay đốt phù triện thành tro tàn.

Phong Thiệu yên lặng nhìn tất cả, y không cho rằng kế này của Phong Bạch có gì cao minh, thế mà một kế sách chẳng đâu vào đâu vẫn có thể khiến Lăng Tiêu luôn hận Ma tu và sư đệ của mình đến thấu xương lại vẫn cầu cứu Tu Di. Điều này chứng tỏ trong lòng Lăng Tiêu, địa vị của Côn Luân áp đảo tất cả mọi thứ, bao gồm luôn cả chính bản thân ông. Vì thế ông chẳng thèm quan tâm mình sống tạm được bao lâu, ông chỉ tâm niệm liệu có thể truyền lại một thân tu vi của mình và cả khí linh của Hạ Vũ Kiếm lại cho đệ tử của Côn Luân hay không.

Hận thấu xương…

Không hiểu sao Phong Thiệu chợt nghĩ lại lúc Lăng Tiêu nghe bọn họ kể chuyện thì đã biến sắc như thế nào, sự chán ghét và phẫn nộ của ông trắng trợn đến độ muốn lập tức nâng kiếm chém chết y. Lăng Tiêu rất oán hận Ma tu, mà y cũng là Ma tu… Trong lòng Phong Thiệu chợt lạnh lẽo khiến y không khỏi nâng thêm mấy phần cảnh giác. Cảnh tượng lúc Lăng Tiêu giảng giải cho bọn họ cách dùng Hàn châu dường như bắt đầu có vẻ khả nghi.

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, Phong Thiệu chợt thấy tinh thần chấn động như sắp hỏng mất. Trong cơn hốt hoảng, y quyết định nhanh chóng, lập tức tự ép mình chìm vào trong đó.

“Thúc thúc!” Phong Bạch đỡ lấy Phong Thiệu bị choáng đến nhũn ra, giọng nói của hắn đã không còn vẻ thảnh thơi như vừa rồi mà tràn ngập sự nôn nóng. Một tay lập tức đè lên mạch đập của đối phương.

Dù sao Thần Thức của Phong Thiệu cũng không kém, ý chí cứng cỏi, mặc dù tạm thời bị chấn động nhưng đã nhanh chóng ổn định lại. Có điều sau khi bình tĩnh lại, nguyên nhân gây ra chấn động lại càng trở nên rõ ràng hơn — là do Ma khí Âm Huyết trong cơ thể y.

Mặc dù cảm nhận được rõ ràng nhưng Phong Thiệu lại không hề thấy vui mừng, ngược lại khiến sắc mặt của y lập tức trắng bệch: “Nấm đang gặp nguy hiểm.”

Sắc mặt của Phong Bạch cũng thay đổi nhưng hắn lại phủ nhận với vẻ chắc chắn như đinh đóng cột: “Không phải đâu.”

“Tại sao lại không!” Phong Thiệu quát, lòng y nóng như lửa đốt: “Ta với nó có mối liên kết, tâm ý tương thông. Mấy hôm nay không cảm ứng được nó có lẽ vì Thanh Dương đã động tay động chân. Thế nhưng hiện giờ không có giây phút nào là ta không cảm nhận thấy nó, Ma khí Âm

Huyết của nó đang bị xói mòn rất nhanh! Bản thân nó sống gửi hồn trong Ma châu, một khi Ma khí Ân Huyết bị tiêu tán hết thì đừng nói làm người phàm, ngay cả thi cốt cũng chẳng xót lại chút gì đâu!"

Lúc nói chuyện, y cũng bất chấp Thức Hải đang bị chấn động mà vội vàng ngự kiếm bay lên: "Không đợi nữa, vị trí cảm ứng ở mê cảnh Bảo Nguyệt. Ta sẽ lập tức đi vào!"

"Thúc thúc bình tĩnh một chút đi!" Phong Bạch lập tức kéo nam tử mặc hồng bào kia lại. Hắn không ngờ sẽ có lúc mình lại là người khuyên thúc thúc bình tĩnh lại: "Nếu Nguyên Hạo không bị tan vỡ thì Thanh Dương sẽ không thể cắn nuốt được Ma châu. Huống chi gã muốn mượn trận pháp Phân Hồn để tiêu hóa Ma châu, ta là chủ nhân của gã, ta chưa chết thì gã sẽ không thể Phân Hồn được… "

Phong Thiệu gần như không tiếp nhận được bất cứ thông tin nào khác, y ngắt lời: "Nếu Nguyên Hạo bị tan vỡ thì sao? Nó đã bị tan vỡ!" Y nâng tay chém ra một đạo kiếm khí thiêu đốt đối phương, muốn nhân cơ hội để xông thẳng ra ngoài nhưng ngay sau đó vẫn bị Phong Bạch ngăn lại.

"Thúc thúc, vậy cũng phải chờ Tu Di đến đây rồi nói tiếp!"

"Cho dù có là tôn giả Đại Thừa cũng không thể vừa hô là đến ngay. Ta không thể chờ được nữa!"

"Thúc thúc…"

Vừa mới bất hòa là hai người đã dùng đấu pháp để giải quyết khiến xung quanh tràn ngập đao quang kiếm ảnh. Có điều thực lực của bọn họ chênh lệch cả một đại cảnh giới, Phong Thiệu vốn đã chẳng phải là đối thủ của Phong Bạch, lúc này lại càng không thể tiếp được quá ba chiêu của đối phương. Có trời mới biết tên súc sinh này lợi hại như vậy từ khi nào!

Phong Bạch kìm chặt tay của đối phương rồi nói: "Thúc thúc không muốn đợi thì không đợi nữa. Vậy chúng ta cùng đi vào là được."

Phong Thiệu hơi thở phào, bóng trắng đứng cạnh Trạm Lô kiếm lại đen mặt trách mắng: "Minh Tịnh, chỉ vì hai tên Ma tu lớn nhỏ này mà ngươi lại đẩy mình và Côn Luân rơi vào hiểm cảnh. Ngươi không cảm thấy ăn ư?"

Mắt vàng của Phong Bạch hơi híp lại, âm điệu chợt trầm xuống: "Ta mặc xác Ma tu hay là không Ma tu. Ta chỉ biết một người là đạo lữ của ta, một người gọi ta là mẹ suốt mấy chục năm. Chỉ cần bọn họ an toàn thì đừng nói rơi vào hiểm cảnh, cho dù phải trả giá đắt ta cũng không hối tiếc."

Mặc dù tính cách của Phong Bạch khá lạnh lùng nhưng hắn chưa bao giờ tỏ ra bất kính với ông. Hiện giờ lại bị hắn chống đối như vậy khiến ông tức đến khó thở: "Hồ đồ ngu xuẩn–"

Phong Bạch liếc nhìn ông rồi nói với vẻ thản nhiên: "Ta không giống tiền bối. Ta chỉ quan tâm đến người của mình, về phần Ma – Đạo khác đường… Tất cả đều là chó má."

"Ngươi –" Lăng Tiêu đã không còn quan tâm thâm ý trong lời nói của đối phương muốn ám chỉ ông không để ý đến ai đó. Ông lại hiểu ra một điều khác: "Ngươi lợi dụng ta! Ngươi tuyệt nhiên không để ý đến thanh danh của Côn Luân, không để ý đến tông mạch của Côn Luân, cũng chẳng phải muốn đối phó Phiêu Miểu vì Côn Luân. Ngươi chỉ một lòng một dạ quan tâm hai tên Ma tu này mà thôi. Ngươi lợi dụng ta để dẫn Lăng Di đến giúp ngươi thoát hiểm!"

"Đúng thế thì sao?" Phong Bạch ngự kiếm bay đi, chẳng thèm cho bóng trắng ở bên cạnh một ánh mắt dư thừa.

Lăng Tiêu cười lạnh: "Ngươi dám khẳng định hắn sẽ đến? Cho dù có đến thì ngươi không sợ hắn sẽ diệt trừ các ngươi thay vì giúp đỡ ư?"

Phong Bạch quay đầu đi, mái tóc tung bay trong gió để lộ một đôi mắt vàng chứa đầy vẻ thâm trầm. Khuôn mặt tuấn tú của hắn hàm chứa chút trào phúng, là biểu cảm khiến cho người ta thấy chán ghét, thậm chí lời hắn nói ra còn khiến người ta ghét hơn: "Tiền bối, một người chỉ vì một câu nói của ngươi mà lập tức dừng thế công ngay trước chiến thắng, kể cả khi ngươi đã chết mà vẫn tuân thủ ước định suốt hơn hai ngàn năm không đặt chân vào Côn Luân… Loại người này chắc chắn sẽ đến, cho dù tiền bối có phản chiến, chỉ cần tiền bối còn là kiếm linh của ta, đồng sinh cộng tử với ta thì chắc chắn Tu Di sẽ phải nói gì nghe đấy."

Phong Thiệu không nhìn rõ biểu cảm của Lăng Tiêu nhưng chắc chắn tâm trạng của ông đang rất khó chịu. Bởi vì bóng trắng kia nghe thấy vậy thì chợt hoảng hốt, chỉ trong giây lát đã lập tức trốn vào Trạm Lô kiếm, sau tiếng kiếm kêu "keng" vang vọng thì chẳng còn chút động tĩnh gì nữa.

Phong Bạch không đổi sắc mặt ngự kiếm đáp xuống đất, Phong Thiệu cũng theo sát phía sau, cuối cùng không kìm được phải mở miệng dạy dỗ: "Cho dù đã đắc thủ thì cũng đừng sốt ruột trở mặt như vậy. Làm người phải chừa cho mình một con đường lui… "

“Ông ta không nên nói xấu ngươi nhiều lần như vậy.” Phong Bạch chợt xoay người, sắc mặt hắn đen sì.

“Ai mà chẳng bị nói xấu sau lưng… ”

“Ta cứ không cho người khác nói đấy.”

“… Vậy ngươi lật mặt với ông ấy thì làm sao biết khi nào Tu Di lão tổ mới đến, đến như thế nào?”

“Dù sao lão cũng sẽ đến thôi. Đến với tốc độ nhanh nhất có thể.”

Lúc hai người nói chuyện thì đã đi đến cửa vào đầu tiên của mê cảnh Bảo Nguyệt. Mặc dù Bồng Khâu sau khi đoạt xá thành công vẫn chưa quen với cơ thể mới nhưng vị nhân sĩ chuyên nghiệp này dưới sự chỉ điểm của Phong Thiệu cũng đã biết cách bắt chước tương đối. Lão cầm minh bài trong tay rồi dẫn hai người Phong Thiệu, Phong Bạch đi đến cửa động.

Mấy đệ tử thủ vệ trông thấy Đan Tử đến thì lập tức cười tươi với vẻ ân cần nịnh nọt: “Thiếu Tông Sư tỷ, hai vị này là…”

Mặc dù Đan Tử là thủ đồ của Bích Ba nhưng vẫn chưa phải là thiếu tông, chẳng qua là do bọn họ muốn nịnh nọt mà thôi. Bồng Khâu làm người không ra người quỷ không ra quỷ đã quá lâu rồi, hiếm lắm mới có người chủ động nịnh hót lấy lòng khiến lão ta không khỏi đắc ý vui sướng, ngay cả phần ngực cũng không tự chủ mà hơi ưỡn lên. Nếu không phải Phong Bạch bắn cho lão một ánh mắt thiếu kiên nhẫn thì có lẽ Bồng Khâu vẫn muốn tiếp tục vừa lên giọng, vừa hưởng thụ thêm một lúc nữa.

“Đây là thiếu tông của Côn Luân và đạo lữ. Chưởng môn sư tôn lệnh cho ta đưa bọn họ vào mê cảnh, ngươi mau mở cửa ra đi.” Bồng Khâu nói xong liền đưa một bức bản đồ của mê cảnh Bảo Nguyệt cho bọn họ, không quên đánh mắt với vị sát thần ở bên cạnh ý muốn khoe mẽ dáng vẻ bắt chước của mình cũng không tệ đúng không.

Phong Thiệu thầm lắc đầu. Bồng Khâu làm Ma Sát phải nếm trải không biết bao nhiêu đau khổ bởi thân thể Bạch Hổ của Phong Bạch, bây giờ khó khăn lắm mới được làm người mà vẫn như thể bị xung khắc.

Nếu đã là mệnh lệnh của tông chủ thì đám đệ tử thủ vệ đâu dám làm chậm trễ, mỗi người đều lấy ra một chiếc la bàn màu bạc. Chỉ chốc lát sau đã thấy một làn sương trắng xuất hiện theo tiếng ngâm chú ngữ của các nàng, chúng dần cuộn lại rồi lặng lẽ tạo thành một dòng lốc xoáy cực lớn.

Vào khoảnh khắc cuối cùng khi hai người Phong Thiệu chuẩn bị bước vào trận truyền tống đã không quên căn dặn Bồng Khâu: Tự giải quyết cho tốt, không được tùy tiện gây sự, yên lặng đợi tin lành của ta.

Bồng Khâu vâng dạ rồi lại liếc mắt nhìn về phía Phong Bach. Lúc này Phong Thiệu đã không kịp để ý thêm điều gì khác, vô số cuồng phong từ khắp mọi nơi đang ập tới chỗ y, bàn tay y chợt được một bàn tay khác nắm chặt, tựa như trước mặt có là sóng to gió lớn cũng không thể cản được bước chân của họ.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, trận pháp đã di chuyển người đi mất.

Phong Thiệu quay đầu lại, sau khi toàn bộ ánh sáng tan hết thì chỉ còn lại mây mù bao phủ khắp nơi. Phía sau là một ngọn núi cao với những cây cổ thụ rậm rạp cùng chim muông hót vang, đủ loại kì trân dị thú chạy nhảy trong rừng khiến toàn bộ khung cảnh đều ngập tràn sức sống.

“Tiểu Bạch, chúng ta đi về phía…” Phong Thiệu đang định nói mình cảm nhận được phương hướng của Nấm thì lại phát hiện bên cạnh đã không còn một bóng người! Tuy nhiên ngẫm lại thì có lẽ đây cũng là một trong những chỗ hiểm của mê cảnh Bảo Nguyệt, người đi vào cùng mình lại bị lạc mất.

Mặc dù không thể sử dụng thức tảo trong bí cảnh nhưng y vẫn khá yên tâm với Phong Bạch, chỉ lo hắn không thể né tránh được hết tầng tầng cạm bẫy mà Bích Ba đã đặt sẵn. Có điều trong tay Phong Bạch còn bản đồ, mặc dù thứ đó là do Phiêu Miểu chuẩn bị để mê hoặc hắn nhưng vẫn có thể đi ngược lại một cách máy móc.

Trước mắt Phong Thiệu không dám nghĩ nhiều hơn, theo từng lần rung động ngày càng mãnh liệt của Ma khí Âm Huyết, y lập tức ngự kiếm bay lên. Phong Thiệu chẳng có tâm trạng nhìn ngắm cảnh đẹp của các loại linh tài dị bảo ở đây mà chỉ một lòng đi về phía Nguyên Hạo.

Nơi này rộng lớn đến mênh mông bát ngát, cũng may giữa hai người có mối liên kết tinh thần nên y mới có thể xác định được phương hướng chính xác, bằng không chẳng biết sẽ phải quanh quẩn ở đây bao lâu nữa. Tất nhiên người bình thường đi vào đây sẽ không nóng vội bởi vì trong mê cảnh có rất nhiều kỳ trân dị bảo, chỉ cần ngươi có thể sưu tầm được thì sẽ không bị coi là phì thời gian. Đây chính là nguyên nhân đám tu giả kén rể ùn ùn kéo tới.

Chung quy linh tài dị bảo của Cửu Châu có giới hạn, trăm ngàn năm trôi qua chúng sẽ càng ngày càng ít đi còn tu giả thì càng ngày càng đông

hơn.

Phong Thiệu thì không nghĩ về điều gì khác, y thầm cảm giác tốc độ xói mòn của Ma khí Âm Huyết, dự đoán chỉ khoảng năm đến sáu ngày nữ là Nguyên Hạo sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ. Y dùng hết sức để đuổi theo, tuy nhiên nơi này không giống như trong thế tục phàm trần mà là mê cảnh từ thời Thượng Cổ, cho dù y đã biết rõ phương hướng nhưng cũng không thể bay thẳng một mạch mà không gặp bất cứ cản trở gì.

Giữa gió lớn rít gào, chợt có một luồng sương mù màu đen bay thẳng về phía y. Trong mê cảnh không thể dùng được thức tảo nhưng Phong Thiệu vẫn cảm giác được thứ đang ngăn cản mình. Khi luồng sương đen càng bay lại gần đến độ choáng ngợp toàn bộ tầm mắt, mặc dù không hề dao động nhưng y có thể nghe rõ âm thanh vù vù được tạo ra từ những tiếng đập cánh.

Rõ ràng đây là một loại yêu trùng nào đó, hoặc là yêu trùng được sinh ra từ trong chính mê cảnh. (Ý Phong Thiệu đây là một loại yêu trùng phổ biến hoặc một loại chỉ có ở trong mê cảnh)

Bởi vì không có bách khoa toàn thư Phong Bạch ở đây nên trong phút chốc y không thể nhận ra rốt cuộc chúng là thứ gì, có điều dù là gì thì y cũng phải bất chấp xông qua.

Phong Thiệu lập tức dựng lên mười thành Ma giáp, Xích Viêm kiếm dưới chân bắt đầu bắt tóe lên những gợn lửa, y không nhưng không giảm tốc mà còn dùng hết sức phóng thẳng vào đám sương mù do yêu trùng tạo thành! Tốc độ bay của Phong Thiệu rất nhanh, tựa như một vệt điện màu đen xẹt qua bầu trời, có điều cũng trong nháy mắt ấy, những con yêu trùng vốn chỉ hơi bay vù vù lại đột ngột rít gào lao tới.

Vô số yêu trùng nhỏ bé lao vun vút về phía Kiếm tu mặc đạo bào đỏ rực như một cơn mưa rào.

Chúng dài chừng ba tấc, toàn thân tối đen, hình dáng tựa như con thoi, chỉ có một mắt. Nếu như một con thì sẽ chẳng đủ để gây họa nhưng chỗ này có đến hàng ngàn hàng vạn con cùng tấn công khiến Phong Thiệu chống trọi có chút đuối sức. Yêu trùng kia cứ liên miên không dứt, hết con này đến con khác, cho dù có là Nguyên Anh chân nhân cũng không dám tùy tiện dính vào những thứ này.

Bỗng nhiên y cảm thấy có lẽ những tu giả chết trong mê cảnh mấy năm trước, cho dù không chết trong tay Thanh Dương thì e là cũng khó mà toàn mạng ở mê cảnh như thế này. Nhưng y chắc chắn phải sống!

Một chiêu [Côn Luân · Tầng Lan] được đánh ra, hỏa long màu hắc hồng tức giận lao tới thiêu cháy toàn bộ đám yêu trùng đang chen chúc bao phủ xung quanh Kiếm tu.

Lộp bộp lộp bộp! Tiếng va chạm dày đặc như âm thanh của cơn mưa rào rơi xuống nền đất! Người và trùng giao chiến với thế mãnh liệt, chỉ phút chốc tiếng rít gào sắc nhọn đã tràn ngập trong màng tai.

Một lần chém giết này kéo dài đến tận hơn hai canh giờ, xác yêu trùng đua nhau rơi xuống đấy tựa như một trận mưa rào tầm tã.

Sau cơn mưa trời lại sáng, dù mây đen đã tan hết nhưng cũng chưa phải kết thúc. Giữa hư không chợt hiện lên một vầng trăng khuyết, bên trong nó lại có bảy tám con đường khác nhau để tu giả lựa chọn. Dường như Phong Thiệu đã hiểu vì sao nơi này lại được gọi là mê cảnh Bảo Nguyệt, đúng là có bảo vật, nhưng phải vượt qua thử thách nguy hiểm thì mới có thể đến được chỗ tiếp theo, tuy nhiên chỗ tiếp theo chứa những thứ gì thì không một ai được biết trước. Y không cho rằng ở chỗ nào cũng là trời xanh nắng ấm như hiện giờ, nếu chẳng may lựa chọn sai đường thì không chừng sẽ phải lòng vòng trong mê cảnh suốt đời.

Phong Thiệu hơi nhướn mày, bước vào mê cảnh theo cách bình thường đã đủ khó khăn, vậy mà Phong Bạch còn phải đề phòng các cặm bẫy do Phiêu Miểu đặt sẵn, không biết tình hình của hắn như thế nào rồi? Hơn nữa Phong Bạch cũng không có mối liên kết với Nguyên Hạo để dẫn đường như y…

Dù lo lắng là vậy nhưng Phong Thiệu không hề dừng chân một giây phút nào. Y lập tức lựa chọn con đường gần với cảm giác trong lòng mình nhất, khoảnh khắc y ngự kiếm bước vào thì những phần đường phía sau lưng lập tức bị đóng kín, vốn đang ở giữa ban ngày với ánh nắng chói mắt đã lập tức biến thành đêm đen thâm trầm.

Đúng là đêm đen bởi vì chính y cũng cảm nhận được mình đã ở một nơi khác. Nơi này khác hoàn toàn với khi nãy, bóng tối bao phủ khắp mọi nơi, thậm chí ngay cả kiếm quang hỏa long cũng không thể chiếu ra được chút ánh sáng nào. Toàn bộ không gian đều vô cùng yên tĩnh, đối lập với khung cảnh tràn ngập hương hoa và tiếng chim hót chứa đầy sức sống lúc trước.

May mà y chẳng phải người phàm, chứ nếu bị rơi vào một nơi tăm tối đến chẳng thể nhìn rõ năm ngón tay thế này, xung quanh lại lặng ngắt như tờ thì cho dù không có những thứ nguy hiểm khác, chắn chắc y vẫn phát điên. Ngay cả tu giả cũng vẫn cảm thấy áp lực đến khó chịu. Bởi vì

trong lòng có cảm ứng khiến Phong Thiệu như thấy được Nấm đang đứng ngay trước mặt mình, cậu lăn lộn làm nũng muốn cha nhanh chóng đi tìm cậu.

Trong lòng Phong Thiệu như được một dòng nước ấm chảy qua, thoáng chốc đã xua tan rất nhiều mây đen và áp lực trong thời gian này. Không thấy ánh sáng thì sao chứ, cũng chỉ như mù mà thôi. Cho dù có mù cũng phải nhanh chóng tìm được vợ và con nhỏ.

Bởi vì kiên định với niềm tin nên bước chân của y cũng chắc chắn hơn, mối liên kết trong lòng tựa như luồng ánh sáng nơi cuối đường hầm đang chỉ dẫn cho y — Nguyện Hạo và Phong Bạch đang chờ y ở nơi đó, chờ y đánh tan muôn vàn khó khăn để cả nhà được đoàn tụ.

Màn đêm tựa như vĩnh hằng này tưởng chừng quỷ quyệt nhưng thực tế lại chẳng có quá nhiều cản trở. Y đã chuẩn bị sẵn tinh thần phải đại sát bốn phương nhưng cuối cùng chỉ bị mấy pháp trận quấn chân. Dù Phong Thiệu không am hiểu về pháp trận nhưng thực lực của y đã ở cảnh giới Kim Đan đại viên mãn, nếu không bị Hàn châu trói buộc tu vì thì e là đã Độ Kiếp Kết Anh từ lâu rồi. Cuối cùng những pháp trận này đều bị y dùng sức mạnh đập tan, cũng không mất quá nhiều thời gian, chỉ qua mấy canh giờ mà Phong thiệu đã cảm nhận được điểm cuối của đêm đen.

Giống như lúc trước, nơi đó lại xuất hiện rất nhiều con đường để y lựa chọn. Phong Thiệu vẫn dùng trò cũ là nhờ vào cảm ứng để chọn lựa, chỉ trong giây lát lại tiếp tục xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Phong Thiệu đã đi qua hơn mười nơi trong mê cảnh, có lúc bị rơi vào giữa núi lửa sa mạc, có khi phải đối mặt trực diện với một đàn Khâm Nguyên điểu, hoặc rơi vào trong biển sâu mênh mông rồi phải trốn thoát khỏi một đám động vật biển, hoặc lạc giữa một vùng đất xa xưa rồi phải tranh đấu với tu giả giết người đoạt bảo từ thời Thượng Cổ. Lần mạo hiểm nhất là khi y chẳng may rơi vào pháp trận Phược Hồn Hoàng giai, gần như bị ép đến sắp hồn phi phách tán. May mà y phúc chí tâm linh*, nhanh chóng triệu hồn đôi Hợp Hoan thảo biến dị để mê hoặc thú hồn trong trận pháp mới có thể thoát hiểm được trong gang tấc… (Phúc chí tâm linh: khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn)

Dưới đủ loại thử thách như vậy, y đã dùng toàn bộ sức lực của mình để nhanh chóng truy đuổi, cuối cùng phải mất gần năm ngày mới có thể đến gần nơi y cảm ứng được. Khoảng cách càng gần y lại càng cảm nhận được lượng Ma khí Âm Huyết chỉ còn lại rất ít… Y hận không thể mỗi lần lựa chọn con đường thì nơi tiếp theo sẽ là chỗ của Nguyên Hạo.

Cuối cùng cũng đến giờ khắc này.

Giữa gió tanh mưa máu với những đống xương trắng nằm chồng chất lên nhau, mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, tất cả mọi thứ trong tầm mắt đều như đang ở địa ngục.

Phong Thiệu nắm chặt Xích Viêm kiếm, nhìn chằm chằm cảnh tượng có phần quen thuộc trước mặt — Ma trận Phân Hồn.

------oOo------

Chương 146

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trừ Hoa cứ tưởng rằng mình thân là Tông Sư trận pháp số một của Cửu Châu mà lăn lộn đến độ bị phế bỏ một nửa tu vi, Nguyên Thần hao tổn, thậm chí còn chịu sự khống chế của Ma tu đã là vô cùng xui xẻo rồi. Ai ngờ lão vất vả lắm mới lừa được người ta đến diệt trừ tên Ma tu kia thay lão thì lại…

Giữa làn huyết vụ đỏ quạch, ở nơi xa xa cách từng tầng trận văn có một nam tử mặc huyền y đang nắm chặt lấy một thiếu niên trong tay. Thiếu niên kia chính là người mang Ma châu, Ma khí Âm Huyết khắp toàn thân cậu đã bị hấp thu gần hết, sắc thân trần trụi nhiễm đầy vết thương đang phát ra ánh sáng khiến làn da của cậu tựa như một viên hắc ngọc, thậm chí có thể nhìn rõ từng tia Ma khí ở dưới làn da cậu đang không ngừng chuyển vào người gã nam tử phía đối diện.

Với tốc độ như thế này thì chưa đầy hai ngày nữa, Ma châu sẽ bị Thanh Dương hấp thu sạch sẽ.

Tại sao rõ là đang yên đang lành mà Thanh Dương lại lôi Ma châu ra hấp thu? Chỉ còn nửa tháng nữa thôi cũng không chờ nổi… Trừ Hoa bấm đốt ngón tay để tính toán thời gian, vẻ mặt của lão lại bắt đầu cau có. Đợi đến khi Lữ Minh Tịnh đuổi tới thì viên Ma châu này đã bị hấp thụ xong từ lâu rồi. Một khi phát hiện Ma châu không còn nữa, chỉ e là hắn lại tưởng mình cố ý lừa gạt, thậm chí tham lam độc chiếm ấy chứ?

Đến lúc đó đừng nói muốn mượn tay Lữ Minh Tịnh để giết Thanh Dương, chỉ sợ chính lão cũng biến thành oan hồn dưới chuôi kiếm biến dị của đối phương ấy chứ.

Nhìn sức sống của Ma châu càng ngày càng suy giảm khiến Trừ Hoa nóng lòng như bị lửa đốt. Cho dù Lữ Minh Tịnh không giết được Thanh Dương, một khi lão giúp Thanh Dương phân hồn thành công thì người đầu tiên gã giết cũng chính là lão. Lão không những đã hết giá trị lợi dụng mà còn biết quá nhiều thứ.

Tất nhiên Trừ Hoa không muốn chết, cho dù mấy năm nay lão càng sống càng thụt lùi. Bởi vậy khi nhìn thấy Thanh Dương chỉ còn hai ngày nữa là sẽ đại công cáo thành, lão quyết định phải lập tức bỏ chạy để giữ lấy mạng. Về phần Ma chú mà Thanh Dương đã hạ trên người lão, một khi gã phân hồn thành công thì sẽ có được cơ thể mới rất sạch sẽ… Cho nên nhất thời không thể dung hợp được ra Ma khí, đồng thời cũng không thể nắm được hành tung của lão.

Hiện giờ tất cả tâm tư của Thanh Dương đều đặt trên việc hấp thu Ma Châu nên chắc chắn sẽ không còn sức lực để quan tâm Trừ Hoa nữa, huống chi trong mê cảnh không thể dùng được thức tảo… Đây chính xác là một cơ hội chạy trốn vô cùng tốt!

Vừa nảy sinh ý nghĩ này thì lão đã lập tức hành động một cách nhanh chóng. Ma trận Phân Hồn được đặt tại cửa ra của mê cảnh Bảo Nguyệt, tất nhiên là cực kỳ tinh diệu bởi vì hai thứ đó sẽ hỗ trợ lẫn nhau. Nếu là người khác thì chắc chắn rất khó rời khỏi đó, đặc biệt dưới tình huống không muốn kinh động đến người đang ở trong trận. Tuy nhiên điều này không bao gồm Trừ Hoa bởi vì ma trận nơi này chính là do lão dựng lên dựa theo yêu cầu của Thanh Dương. Không nói đến huyết dẫn phải đánh đổi bằng mạng sống của hàng vạn người, chỉ riêng trận pháp này cũng đã khiến lão tiêu phí mất hơn mười năm mới có dựng lên được, vì thế mỗi một điểm then chốt đều nằm sâu trong đầu lão.

Sau khi tiêu tốn một ít công sức, Trừ Hoa đã tách ra được một khe hở cách đó hơn trăm trượng ở chỗ phần biên của trận pháp phức tạp. Lão ta cẩn thận đến mức dùng cả thuật pháp nín thở, có điều vừa mới bước được một chân ra khỏi trận pháp thì đã lập tức đối diện với một bóng dáng đang đi đến gần. Người tới mặc một bộ đạo bào màu đỏ rực, tóc đen mặt ngọc, dáng vẻ vội vàng, một đôi mắt đen sâu thẳm đang nhìn về phía này, hiển nhiên là đã phát hiện ra lão.

Mặc dù hiện giờ người này có vẻ nhếch nhác hơn lần trước nhưng đây chính là dáng vẻ sau khi đã giết chóc một đường trong mê cảnh, Trừ Hoa chỉ cần liếc mắt là nhận ra y. Lão truyền âm với vẻ vui sướng: Cuối cùng cũng đến rồi, thiếu tông đâu?

Phong Thiệu không ngờ người đầu tiên mình nhìn gặp lại là Trừ Hoa, nhìn tình hình này cộng với lời lão truyền âm là biết chắc chắn lão đang tính trốn đi. Bởi vì y từng dùng việc muốn lấy được Ma châu để ngụy trang, hiện giờ lão lại thấy Ma châu đã sắp bị kẻ khác hấp thu hết nên nhất định sẽ nghĩ bản thân tính toán sai, từ đó nảy sinh suy nghĩ muốn bỏ chạy.

Hắn sẽ đến ngay bây giờ, ngươi đưa ta vào trước đã.

Phong Thiệu không đổi sắc mặt truyền âm lại cho lão, có điều Trừ Hoa lại lộ vẻ do dự, hiển nhiên là đang nghi ngờ y không đủ thực lực để đối phó với Thanh Dương. Vì thế lão trả lời: Phu nhân, Ma châu vẫn còn đang yên yên ổn ổn nên chúng ta không cần vội đâu, cứ nên đợi thiếu tông đến đây thì hơn…

Đạo truyền âm này chợt im bặt bởi vì Xích Viêm kiếm của Phong Thiệu đã gác lên đầu vai của lão. Y nói: Cho dù ta không giết được kẻ bên trong thì vẫn dư sức giết ngươi.

Trừ Hoa rất tiếc mạng cho nên dù lão là Nguyên Anh chân nhân lại bị một Kim Đan kỳ uy hiếp thì cũng chẳng dám sinh lòng bất mãn. Dưới tình thế bị chèn ép, lão đành phải cẩn thận vạch ra một khe hở ở ven trận pháp một lần nữa…

Đã đưa người vào trong nhưng vừa bước vào là Trừ Hoa liền quay ngoắt người muốn lập tức bỏ chạy, có điều lão làm sao mà lừa gạt được Phong Thiệu, y đã đoán người này sẽ không thành thật từ đầu rồi. Mặc dù Trừ Hoa là một kẻ rất hèn nhát sợ chết nhưng lại vẫn có chút tác dụng, vì vậy y không thể thả lão đi. Phong Thiệu lập tức nâng tay điểm nhập một luồng Ma khí vào giữa mi tâm của đối phương, chính là Luyện Tâm chú.

Sau khi khống chế Trừ Hoa dẫn đường cho mình để tránh đi những chỗ dao động của ma trận, lúc cảm nhận thấy Ma châu Âm Huyết đã gần trong gang tấc, Phong Thiệu lập tức khiến Trừ Hoa mất ý thức rồi nhẹ nhàng đặt lão nằm dựa vào vách động.

Trong hang đá rộng lớn, huyết vụ ở nơi này còn đậm đặc hơn cả những chỗ khác, nếu chỉ dùng mắt thường thì gần như không thể nhìn rõ được cảnh vật. Tuy nhiên tu giả tai thính mắt tinh hơn xa người phàm, vì thế Phong Thiệu cũng nhìn xuyên thấu được qua màn sương mù tanh hôi để thấy được cảnh Thanh Dương đang bắt lấy Nguyên Hạo. Hắc khí như những sợi dây leo quấn xung quanh hai người, sắc mặt của Nguyên Hạo trắng bệch, hao mắt cậu đục ngầu…

Phong Thiệu cảm thấy đau lòng, lập tức dùng Ma Ảnh Tiềm Bộ để bước ra khỏi đó mấy trượng. Mặc dù Thanh Dương đang vô cùng chuyên tâm hấp thu nhưng không thể không cảm nhận được gì khi có người đến gần ngay trước mặt. Đôi mắt hẹp dài của gã thoáng nhìn qua, lập tức bắt gặp một con Kiếm Long màu đen đang phẫn nộ đang đánh tới. Gã không thể phá được nên chỉ đành nhấc Nguyên Hạo né tránh một cách khó khăn, có điều y bào phía sau lưng vẫn bị chém toạc để lộ ra phần vai bị thương.

"Sư huynh không mời mà đến thì cũng thôi, vì sao vừa đến đã ra tay với sư đệ ta như vậy?" Đôi đồng tử đỏ quạch màu máu của Thanh Dương híp lại thành một khe dọc, bởi vì lúc đang hấp thu Ma khí Âm Huyết bị quấy rầy khiến cho khí tức của gã vô cùng hỗn loạn, tuy nhiên gã vẫn ôm chặt lấy Nguyên Hạo không buông.

"Sư huynh tới đây để thăm con trai mình à? Nó ở chỗ của ta rất ổn, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là sẽ hòa thành một thể với ta." Gã ôm Nguyên Hạo đến trước ngực, một tay vuốt ve thân thể đã da tróc thịt bong của cậu tựa như đang vuốt ve luyến đồng của mình.

Chỉ là luyến đồng này đã người không ra người quỷ không ra quỷ, khuôn mặt vốn diễm lệ như hoa đào nay lại khô quắt đến đáng sợ, đôi mắt cũng hoàn toàn vô thần, đôi gò má đỏ sẫm càng làm nổi bật lên vẻ tái nhợt của một người sắp chết. Thân thể cậu mềm oặt để mặc kẻ khác định đoạt.

Phong Thiệu chỉ mới liếc nhìn đã khiến cho tất cả những sự nóng vội, lo lắng, kinh hoảng suốt mấy ngày nay tràn ra như vỡ đê. Đặc biệt khi nghe thấy bốn chữ "Hợp thành một thể" khiến y dâng trào vô vàn phẫn nộ và sát ý, toàn bộ cảm xúc đều ầm ầm bùng nổ.

"Trương Dưỡng Thanh, ta phải giết ngươi."

Lồng ngực của Phong Thiệu bị lửa giận thiêu đốt cuồn cuộn, ánh mắt y lộ vẻ hung ác. Ma khí và linh khí cùng dung hợp trong Xích Viêm kiếm tạo thành một con Hỏa Long màu đen rít gào lao đi.

"Thật là dũng cảm đến đáng khen. Chẳng lẽ ngươi không biết ta đã Kết Anh sao, hả Kim Đan sư huynh?" Thanh Dương cười khẽ. Gã nâng tay lấy ra cờ U Hồn Bạch Cốt, Ma chú trong cờ reo vang, huyết khí nồng đậm, giữa không gian trống rỗng bỗng xuất hiện hàng trăm bộ xương trắng lúc nhúc.

"Kết Anh thì sao? Chẳng phải sư phó đã từng nói tư chất của ta hơn ngươi gấp trăm lần đó thôi, giết ngươi không cần nhờ vào tu vi!" Phong Thiệu nói xong liền lập tức nâng kiếm. Chỉ trong một thoáng mà Hỏa

long đã hừng hực đốt trụi vô số xương khô, hoa lửa màu đen và tro cốt bắn ra khắp nơi.

“Hay cho một câu giết ngươi không cần tu vi. Vậy hãy để ngươi mở mang kiến thức về thực lực của sư đệ ta đây!” Thanh Dương tăng thêm sực mạnh vào ma quyết. Gã nở nụ cười nhưng ánh mắt lại vô cùng âm độc: “Ta rất muốn biết mấy năm qua sư huynh cũng mang Huyết La trong cơ thể mà vẫn ở Kim Đan thì thực lực có gì đột phá!”

Còn chưa dứt lời thì đã thấy một luồng huyết quang bắn ra từ tay gã, xuyên qua đám bạch cốt rồi đâm thẳng về phía đầu Phong Thiệu. Bên cạnh huyết quang bắn lên như con rắn độc thì xung quanh Thanh Dương cũng được bao bọc kín đến không một khe hở, kiếm ý hỏa long của Phong Thiệu va chạm với chúng tạo thành những tiếng leng keng.

Trong lần giao chiến nhiều năm về trước, khi ấy thậm chí tu vi của Phong Thiệu còn cao hơn đối phương nhưng vẫn không thể hoàn toàn áp chế được gã, vì vậy lúc này càng không dám khinh địch. Kiếm pháp tinh diệu của Côn Luân được y sử dụng một cách tự nhiên, hỏa long càng ngày càng phẫn nộ khiến cho những ngọn lửa phun ra cũng trở nên hung mãnh đến mức chiếu sáng toàn bộ không gian rộng lớn của hang động.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi. Theo đạo Ma quyết tối nghĩa của Thanh Dương, bỗng có thêm rất nhiều huyết quang đỏ tươi như những con rắn độc uốn éo bắn ra từ tay gã, chúng phát ra những tiếng rít the thé khiến người ta phải ghê sợ. Không rõ những thứ đó được luyện chế từ vật gì mà chúng lại có thể cứng rắn xé toạc kiếm thế hỏa long dày đặc như mưa rào của Phong Thiệu.

Tốc độ của chúng nhanh đến mức cho dù Phong Thiệu đã dựng lên mười thành Ma giáp nhưng vẫn bị lực công kích của huyết xà làm tổn thương sắc thân. Y dùng Ma Ảnh Tiềm Bộ để di chuyển né tránh nhưng đồng thời cũng lỡ mất tiên cơ, rơi vào thế bị động. Hai người chênh lệch một đại cảnh giới, vì muốn khống chế Huyết La nên suốt vài thập niên này y vẫn luôn giậm chân tại chỗ, còn Thanh Dương thì càng ngày càng mạnh lên. Bây giờ đấu với nhau khiến cho y tạm thời ở thế hạ phong lại biến thành hoàn toàn ở thế hạ phong!

Cho dù Phong Thiệu dùng kiếm pháp của Côn Luân kết hợp với Cửu Tự Chân Ngôn nhưng rốt cuộc uy lực vẫn không thể sánh bằng Phong Bạch. Rốt cuộc đến lúc này y buộc phải thừa nhận dù mình cũng tu luyện công pháp nghịch thiên như Phong Bạch nhưng tốc độ tu hành, thế công cũng như kiếm pháp thì còn lâu mới sánh được với hắn. Có lẽ đây chính là lý

do vì sao người của tu giới luôn theo đuổi tư chất bẩm sinh. Chẳng hạn như hiện giờ, nếu không phải tư chất của y tốt hơn Thanh Dương gấp trăm lần thì với sự chênh lệch cả một đại cảnh giới như thế này, chắc chắn y đã bị đối phương giết đến chẳng còn mảnh giáp từ lâu rồi.

Phong Thiệu dùng rất nhiều loại kiếm pháp khác nhau, thậm chí còn tung ra cả Ma khí được Tu Di đưa cho mình để ngăn chặn. Thanh Dương cũng dùng ma công, những ma công mà gã dùng đều bắt nguồn từ tâm chú Tế Luyện. Đủ loại yêu tà quỷ quyệt đánh úp bất ngờ với uy thế hung hoành tựa như đám tà ma ở dưới địa ngục.

Không phải Phong Thiệu không biết những loại ma công này nhưng hầu như y không động đến phần lớn trong số chúng, càng đừng nói tự mình nếm thử. Thứ nhất, nhưng loại ma công cường đại dùng để tấn công đều phải cần huyết dẫn mới có thể tu luyện được, hở một chút là sẽ tạo ra sát nghiệp sâu nặng. Thứ hai, từ đầu đến giờ y luôn đề phòng Tu Di lão tổ, chưa bao giờ tin tưởng trên đời lại có bữa cơm miễn phí, y sợ mình sẽ mất nhiều hơn được nên không dám thoải mái tu luyện ma công mà Tu Di lão tổ đưa cho mình. Thứ ba, tình tiết Thanh Thành tôn giả hắc hóa ở giai đoạn sau đã gây ảnh hưởng rất lớn đến y. Phong Thiệu sợ nếu mình thật sự tu luyện ma công thì sẽ dễ lạc lối, cũng đánh mất tâm cảnh của chính mình…

Huống chi với xuất thân là đệ tử thân truyền của Côn Luân cùng với tư chất hơn người nên y gần như không cần lo được lo mất. Chính vì thế nên bây giờ đành trơ mắt nhìn Thanh Dương lôi ra đủ loại ma chiêu khác nhau mà chẳng có cách nào chống lại được. Rốt cuộc y cũng bị đẩy vào hiểm cảnh — một con huyết xà to lớn dài đến tám thước đột ngột bay vọt tới cắn rớt một miếng thịt trên vai y.

Nếu chỉ là sắc thân bị thương thì không sao, nhưng loại Ma xà này còn pha tạp cả sát khí quỷ dị, thứ đó đánh thẳng vào Thần Thức!

Phong Thiệu hít một hơi khí lạnh, sắc mặt đại biến. Y cắn răng dồn toàn bộ linh lực và ma khí khắp toàn thân tràn vào trong phi kiếm một cách điên cuồng. Chỉ thấy kiếm quang chợt bùng nổ, hỏa long đã sắp tan biến lại trở nên sống động như thật.

Đối mặt với kiếm ý khiếp người như vậy nhưng Thanh Dương còn chẳng thèm nâng mí mắt. Đám ma xà bắt đầu nổi lên tựa như đang hướng về vị quân chủ của chúng, đám huyết vụ trong hang động vốn đang êm ả cũng chậm rãi bay tới như đang bị một thứ gì đó hấp dẫn.

Giữa không trung, vô số huyết vụ nồng đậm bắt đầu vây quanh đám ma xà tựa như đang che lấp mặt trời!

“Lâm, Binh, Thống, Kháp, Giải…” Phong Thiệu ngâm ra từng chữ. Y đã dùng đến chữ thứ năm trong Cửu Tự Chân Ngôn, đồng thời cũng là cực hạn trong khả năng của mình. Một luồng kiếm quang hỏa hồng chợt bùng cháy dữ dội, trường long uốn lượn ngược sáng rồi cắn thẳng về phía đám ma xà ở trên không!

Chỉ nghe thấy một tiếng “rít” rất nhỏ vang lên, ngược lại với ánh sáng rực rỡ của kiếm quang, kiếm thanh gần như không tồn tại. Ngay lúc ấy, một luồng uy áp khủng bố chợt áp sát lại gần, trong lòng Phong Thiệu hoảng sợ nhưng đã không kịp phản ứng nữa. Y chợt cảm thấy Thức Hải vô cùng đau đớn, linh lực bị phá vỡ, chân cũng trượt khỏi phi kiếm rồi ngã rầm xuống đất.

Mùi máu tanh đập thẳng vào mặt, chẳng cần nói thì y cũng biết mình đã bị đánh bại một cách chật vật như thế nào. Luồng sát khi kia chạy toán loạn khắp cơ thể y, cũng mau Huyết La đã có Hàn châu áp chế, nếu không bị sát khí trộn lẫn như vậy thì kiểu gì y cũng phải nổ tan xác mà chết. Mặc dù lúc này chưa bị nổ tan xác nhưng y gần như không thể sử dụng được linh lực nữa, càng khỏi bản đến việc chém giết đối phương.

“Không phải ngươi thua trong tay ta, ngươi thua trong tay chính mình.” Rõ ràng Thanh Dương biết khốn cảnh của y nên mới ôm Nguyên Hạo không nhanh không chậm đi lại gần. Trên mặt gã là vẻ tươi cười chứa đầy sự trào phúng: “Sư huynh cho rằng, chỉ cần ngươi không tu luyện ma công thì sẽ không phải là Ma tu ư? Hay là ngươi tưởng chỉ cần ngươi ra vẻ như là một tu giả bình thường thì Côn Luân vẫn có thể chấp nhận ngươi?”

“Ngươi muốn nói gì?” Mặc dù ngữ điệu của Phong Thiệu vẫn lạnh nhạt nhưng thật ra trong cơ thể y như có hàng trăm ngàn con sâu đang gặp cắn. Cho dù nhiều năm qua y đã nếm trải không biết bao nhiêu đau khổ, từ bụi gai Hỗn Nguyên cho đến Huyết La, nhưng lúc này bị sát khí gặm cắn Nguyên Thần vẫn thấy đau đớn đến khó nhịn. Có điều y không muốn để lộ vẻ yếu nhược của mình bởi vì Nguyên Hạo vẫn đang chờ y đến cứu.

Thanh Dương cúi đầu xuống, trong đôi mắt hung ác nham hiểm của gã chợt hiện lên ánh sáng khác thường. Gã gằn từng chữ: “Ta muốn nói, cho dù ngươi có thể hiện như tu giả thì cũng chẳng thay đổi được sự thật rằng ngươi vốn là Ma tu. Chỉ cần ngươi còn là Ma tu, chỉ cần minh ước

trừ gian vệ đạo của tứ tông vẫn còn tồn tại thì chắc chắn Côn Luân sẽ không tha cho ngươi.”

“Thân phận đệ tử thân truyền cao quý của ngươi, cứ như vậy… đều sẽ tan thành mây khói. Mà ngươi, cũng đạo tiêu thần diệt.” Đầu ngón tay của gã tùy tiện vân vê một chút tro cốt, sau đó nhẹ nhàng thổi bay.

Tất nhiên Phong Thiệu cũng từng nghe về minh ước giữa tứ đại tông môn nhưng y không ngờ Thanh Dương lại nhắc đến nó vào lúc này. Những lời nói mang ý muốn đả kích tâm phòng của đối phương ngược lại đã giúp y nắm bắt được vài chỗ vi diệu.

Phong Thiệu khẽ thở dài rồi nói: “Côn Luân đã nuôi dưỡng ta suốt trăm năm, ân sư hiền hoà, đồng môn hữu ái, tông chủ bảo hộ. Không có Côn Luân thì sẽ không có ta của ngày hôm nay. Nếu Côn Luân vì duy trì đại cục mà không thể không làm, ta cũng tuyệt không oán hận.”

Lời biểu đạt đầy chân tình này không hề mang vẻ dối trá nhưng khi Thanh Dương nghe thấy lại nói với vẻ giễu cợt: “Làm bộ làm tịch, giả nhân giả nghĩa. Chỉ sợ đến lúc ấy ngươi lại hận không thể khiến toàn bộ người của Côn Luân phải chôn cùng!”

Phong Thiệu hơi nhướn mày. Y cũng nở một nụ cười châm chọc, giọng điệu đầy sự chua ngoa: “Ngươi tưởng ta như ngươi chắc, Dưỡng Thanh sư đệ.”

Sắc mặt của Thanh Dương lập tức thay đổi. Phong Thiệu bắt được điểm này thì không khỏi cười lạnh, quả nhiên là vì chuyện năm đó. Y chợt cười khẩy một tiếng, ánh mắt nhìn gã sáng quắc rồi nói bừa: “Tư chất của ta tuyệt hảo như vậy, thậm chí còn được coi là bảo bối của Côn Luân cho nên chắc chắn Côn Luân sẽ không xử trí ta, cũng chẳng có chuyện thấy chết mà không cứu, lại càng không trơ mắt nhìn ta bị đẩy vào cảnh muốn sống không được muốn chết không xong… ”

Giọng điệu và dáng vẻ này rõ ràng là đang khinh thường gã, cứ như muốn nói rằng — Ngươi bị xử trí, bị hãm hại, bị thấy chết mà không được cứu, bị rơi vào cảnh muốn sống không được muốn chết chẳng xong cũng là do chính ngươi! Ai bảo tư chất của ngươi không đủ tốt nên mới chẳng được tông môn sủng ái!

Không ai cứu ngươi bởi vì trên đời này, ngoài sư tôn ngươi ra thì chẳng còn ai quan tâm đến ngươi nữa, ngươi xứng đáng bị như vậy!

Ngươi xứng đáng! Ngươi xứng đáng đi tìm chết!

Ánh mắt của Thanh Dương hơi tan rã, gã giật mình như thể đã trở về Bão Phác tông của vài thập niên trước, gặp lại kiếm tu Phản Hư máu lạnh vô tính kia, gặp lại sư tôn một lòng bảo vệ gã, nhìn thấy người trong tông môn thờ ơ lạnh nhạt, những vị sư thúc sư bá sợ chết, còn cả nữ Khí tu xinh đẹp mà âm độc cùng với pháp khí hạt táo của bà ta đã thiêu đốt khắp toàn thân gã… Cuối cùng ngưng tụ thành Phục Thi cốc tràn ngập kền kền rỉa xác bay khắp nơi, mỗi một con lao xuống đều vì muốn rỉa hết máu thịt trên người gã.

Lửa giận thiêu đốt hừng hực trong lòng khiến hai tay gã bắt đầu phát run.

Tất cả những điều này đều được Phong Thiệu thu vào đáy mắt. Y biết mình đã đạt được mục đích nên không dám chậm trễ thêm một giây phút nào, cố gắng chống lại nội thể đang đau nhức để gọi ra đôi Hợp Hoan biến dị.

Tiểu Hợp tiểu Hoan vừa mới bước ra đã mang theo một mùi dị hương cực kỳ mạnh mẽ, đây là hương thơm từ chính cơ thể của chúng, có tác dụng mê hoặc kẻ khác. Mùi hương này đã được Hà Loan và Phong Thiệu luyện chế lại, độ mê hoặc còn mãnh liệt hơn cả mấy cây Hợp Hoan của Tôn đạo nhân năm đó. Chúng không chỉ có công dụng thúc tình mà còn khiến đối phương rơi vào ảo giác, thậm chí còn có thể nhiễu loạn tâm thần của đối phương.

Nếu là lúc bình thường thì chắc chắn Hợp Hoan thảo sẽ không làm gì được Thanh Dương, nhưng hiện giờ… Hiển nhiên do Thanh Dương vẫn còn tâm ma nên mới bị y đâm một phát là thấy máu. Bản thân Phong Thiệu lại chính là ngọn nguồn cho sự hận thù của Thanh Dương nên mới dễ dàng phá vỡ tâm cảnh của gã như vậy. Lúc này không tranh thủ tiếp tục nhiễu loạn tinh thần của đối phường thì làm gì còn cơ hội nào tốt hơn!

Nuôi binh ba năm dùng binh một ngày, xưa nay y ít khi dùng đến chúng, hiện giờ vừa được ra sân mà Tiểu Hợp Tiểu Hoan đã lập tức khiến đối phương rơi vào sâu trong ảo giác. Chẳng rõ Thanh Dương đã nhìn thấy gì, chỉ biết gã tiếp tục khiến sát khí tràn ngập khắp nơi, thậm chí cờ U Hồn Bạch Cốt lại bắt đầu nổi lên quỷ khí dày đặc khắp bốn phía…

Phong Thiệu chẳng kịp quan tâm điều gì khác, y nuốt vội mấy viên Dưỡng Thân đan và cả thuốc khẩn cấp mà Hà Loan đã làm cho mình rồi cố gắng vận hết sức lực toàn thân, thậm chí y còn mặc kệ việc sử dụng linh lực có thể khiến pháp thân và thần thức của mình bị tổn thương

nặng. Y chỉ biết vào khoảng khắc Thanh Dương dần buông lỏng tay, y đã lập tức nhào lên để bắt lấy Nguyên Hạo.

Chạy!

Phong Thiệu đã rất suy yếu nhưng vẫn ôm chặt lấy Nguyên Hạo đang hôn mê bất tỉnh rồi khống chế phi kiếm nghiêng ngả lảo đảo bay về phía cửa ra.

Chỉ cần ra được ma trận này. Ra khỏi ma trận là sẽ bước vào mê lộ, y chỉ cần chọn một con đường bất kỳ là bọn họ sẽ bỏ xa Thanh Dương…

Lý tưởng thì tốt đẹp mà hiện thực lại tàn khốc.

Phong Thiệu gần như hao hết toàn bộ sức lực mới đưa được Nguyên Hạo ra đến chỗ mà y đã đi vào. Mặc dù Trừ Hoa có thể dễ dàng vạch ra một khe hở ở phần biên của ma trận nhưng với y thì điều đó khó như lên trời. Thuật nghiệp hữu chuyên công*, thật sự y không hề hiểu rõ về trận pháp! (Thuật nghiệp hữu chuyên công: Mỗi ngành nghề đều có khả năng riêng)

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng thì nóng như lửa đốt. Y cố gắng lục lại toàn bộ kiến thức về trận pháp mà mình nhớ được ở trong đầu, thầm hận lúc này không có Phong Bạch ở đây. Phong Bạch đã đọc qua điển tịch thì chưa bao giờ quên, hắn cũng đọc rất nhiều sách vở cho nên hễ cần là có.

“Cha…”

Nguyên Hạo đang được y ôm trong lòng chợt lên tiếng, Phong Thiệu cúi đầu nhìn cậu. Hóa ra không phải cậu tỉnh dậy, mặc dù đã được ăn Cố Hồn đan nhưng tác dụng của thuốc thật sự rất khó gánh vác phần hồn tức đã chẳng còn lại bao nhiêu của cậu. Hiện giờ có lẽ cậu chỉ đang nói mê trong cơn bất tỉnh, nhưng ít ra vẫn còn có thể nói mê.

Phong Thiệu chợt cảm thấy được trấn an một cách khó hiểu, y nghe thấy Nguyên Hạo nói với vẻ nôn nóng: “Cha… Cha mẹ… Xuyên Xuyên… Các ngươi mau tới… Đến chỗ của ta rồi, sẽ không, sẽ không lạc đường nữa…”

Sẽ không lạc đường nữa…

Phong Thiệu sửng sốt, y thu bàn tay đang không ngừng kháp pháp quyết lên ma trận về rồi lại lau lên mặt mình, ống tay áo của y đã ướt đẫm.

------oOo------

Chương 147

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cả kiếp trước lẫn kiếp này Phong Thiệu đều bị vận mệnh trêu đùa ác ý, nhưng cho dù là lúc bị bệnh nan y phải điều trị bằng hóa chất hay sau khi sống lại bị bụi gai Hỗn Nguyên và Huyết La dày vò đến độ cả thân xác và tinh thần đều đau đớn kiệt quệ. Chưa lúc nào y cảm thấy phải thất vọng với chính bản thân mình. Y luôn luôn tin tưởng một điều rằng không có con đường nào là bằng phẳng, chẳng có thử thách nào mà y không vượt qua được

Nhưng ngay lúc này đây, nhìn Nguyên Hạo đang hôn mê, mặc dù đã tách khỏi Thanh Dương nhưng Ma khí Âm Huyết trên người cậu vẫn đang không ngừng bị xói mòn khiến y cảm thấy vô cùng thất bại. Y không cứu được Nấm nhỏ, cho dù trong túi gấm có rất nhiều loại linh tài dị bảo quý hiếm mà y đã thu thập trong nhiều năm nhưng hiện giờ chúng chẳng giúp được gì.

Y còn định tách cả Ma khí Âm Huyết trong cơ thể mình để độ cho Nguyên Hạo, chỉ cần cứu được cậu thì y chẳng quan tâm mình có thể bị tổn hại đến mức nào. Thế nhưng từng cơn đau đớn trong cơ thể đã khiến y bừng tỉnh — Đan điền của y đang bị sát khí quấy đục, nếu bây giờ y độ Ma khí cho Nguyên Hạo sẽ chẳng khác gì muốn giết cậu.

Dưới đủ loại lí do khác nhau như thế, Phong Thiệu chỉ đành trơ mắt nhìn Nguyên Hạo dần mất đi sức sống, còn mình thì cố gắng dùng trùy Toản Thiên để chọc thủng Ma trận trong sự chết lặng.

“Nấm, cố gắng kiên trì thêm chút nữa, cha sẽ cứu con ra ngoài. Cha sẽ không để con xảy ra chuyện gì đâu.” Giọng nói của Phong Thiệu đầy sự dịu dàng nhưng lại vội vã, động tác của y cũng vậy. Bởi vì không thể sử dụng được linh lực nên y chỉ đành dùng cánh tay phải đã được Vu Thanh trùng cường hóa để cố gắng từng chút một.

Mối liên kết chặt chẽ giữa y với Nguyên Hạo đã có từ lúc cậu mới chỉ là một bào thai. Từng mảnh vụn ký ức suốt mấy thập niên chợt ùa lên trong tâm trí y, dáng vẻ nhăn nheo lúc mới sinh cho đến khi cậu trở thành một thiếu niên tuấn tú khả ái… Chỉ cần nghĩ đến chuyện đứa nhỏ này sắp chết yểu trước mặt mình đã khiến y cảm thấy đau đớn không thể chịu nổi, hận không thể róc sạch máu thịt trên người Thanh Dương.

Vậy nhưng y bắt buộc phải giữ được bình tĩnh, nhất là khi thấy người trong lòng đang dần mất đi độ ấm. Y rất sợ Nguyên Hạo không thể chịu đựng được thêm vài canh giờ … Cho nên Phong Thiệu chỉ đành không ngừng đâm thủng, không ngừng nói chuyện. Y kể lại hết những kỉ niệm suốt mấy chục năm nay, những khi người một nhà ở chung với nhau, những khi Nấm đấu võ mồm với Phong Bạch, hay lúc cậu đùa giỡn với Xuyên Nghi, hoặc lúc cậu làm nũng với mình.

“Nấm, cha mẹ và cả Xuyên Nghi đều đang chờ con, con phải cố gắng lên. Ta biết có những lúc con không ngoan nhưng chỉ cần là chuyện lớn thì con đều rất nghe lời. Con nghe lời cha đi, cố gắng chịu đựng thêm chút nữa. Cha sẽ cứu con.”

Có lẽ do thần giao cách cảm hoặc một phần vì y luôn kiên định cổ vũ nên Nguyên Hạo dường như hơi mở mắt trong cơn hấp hối: “Cha…”

Phong Thiệu không phân biệt được cậu đã tỉnh lại hay vẫn đang nói mê nên vẫn tiếp tục dỗ dành: “Cha đây, cha đây.”

“Cha không sao rồi, cha không bị lạc đường… Quá tốt.” Trong ánh mắt đã mất đi tiêu cự của Nguyên Hạo chợt lóe chút ánh sáng. Cậu ngập ngừng, cố gắng bắt lấy góc áo của Phong Thiệu: “Nơi này chính là…… Chính là cửa ra của mê cảnh Bảo Nguyệt. Chỉ cần phá được ma trận thì nơi này cũng sẽ hiện nguyên hình, như vậy là có thể rời khỏi mê cảnh. Không cần lo cho con. Cha, mẹ, và cả Xuyên Xuyên nữa, mọi người mau đi đi… Nơi này rất nguy hiểm… Phiêu Miểu và cả tên ma đầu kia đều muốn giết mọi người…”

“Đừng nói nữa, không cần lo mấy chuyện đó.” Phong Thiệu ôm chặt lấy cậu, đôi mắt y đã cay đến mức gần như không thể tiếp tục đâm nữa. Y hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục cố gắng đâm rách Ma trận, nhanh, phải nhanh lên. Khe nứt càng lúc càng lớn, cánh tay của y phải sau khi cường hóa mặc dù không còn linh lực giúp đỡ nhưng vẫn có sức mạnh khác thường.

Dương như Nguyên Hạo cũng không hoàn toàn tỉnh táo, cậu nói năng loạn xạ một cách đứt quãng từ những chuyện lúc còn bé đến những trải nghiệm khi đi du lịch mấy năm gần đây: “… Ngày hôm ấy con với Xuyên Xuyên đã đi qua một nơi gọi là Tương Tư thành. Lúc đó Xuyên Xuyên đã hỏi con, tương tư là gì? Con trả lời: Như lúc cha bế quan chưa ra, ngày ngày mẹ ta đều trông ngóng về phương xa. Như lúc một mình mẹ phải dấn thân vào chỗ nguy hiểm, cha ta không thèm để ý cơm nước. Đây chính là tương tư… Cha, con cũng tương tư. Con muốn Xuyên

Xuyên. Cửu Châu vẫn còn rất nhiều nơi mà con và Xuyên Xuyên đều chưa đi qua. Con cũng muốn giống như cha mẹ, được ở bên cạnh Xuyên Xuyên cả đời."

Phong Thiệu sửng sốt. Những chi tiết giữa Nguyên Hạo và Xuyên Nghi mà y từng cảm thấy không ổn lúc trước thì bây giờ đều được phóng đại ở trong đầu. Nếu là bình thường thì chắc y sẽ rất kinh hãi nhưng đã đến lúc này rồi, Phong Thiệu không cảm thấy tức giận mà chỉ càng đau lòng hơn.

"Được. Đợi chúng ta ra ngoài rồi, cha sẽ giải trừ khế ước với Xuyên Nghi rồi cho hai đứa hợp tịch song tu, có được không?" Phong Thiệu cố gắng nặn ra nụ cười, chẳng rõ Nguyên Hạo đang dần nhắm mắt lại có nghe được không nhưng thấy hai bên môi của cậu khẽ cong lên thì chắc là đã nghe được.

Sau nửa canh giờ cố gắng, rốt cuộc y đã biến một kẽ hở thành một cái khe. Phong Thiệu cắn răng ném ra một tấm Bạo Phá phù cấp, chỉ dùng một chút linh lực như vậy đã khiến y phải phun máu tươi. Có điều may mà cái khe này không nhỏ nên Bạo Phá phù mới thật sự nổ được ra một lỗ hổng.

Khác với lúc Trừ Hoa tính kế, bị sức mạnh làm tổn hại khiến Ma trận nổ một tiếng rất lớn. Ma văn màu máu bắt đầu dập dờn bồng bềnh tản ra nhưng nó không thể lập tức khép lại nên chỉ đành trơ mắt nhìn Phong Thiệu ôm lấy Nguyên Hạo bỏ chạy từ lỗ hổng.

Hai người vừa bước ra được hơn mười bước thì chợt nghe thấy một tiếng gầm rít tựa như tiếng rồng ngâm từ phương xa vọng lại!

Ngay sau đó là âm thanh đổ sụp xuống. Sắc mặt của Phong Thiệu trắng bệch, y gắt gao bảo vệ Nguyên Hạo ở sau lưng, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một luồng kim quang tới gần — đúng là một con cự long màu hàng kim, thân thể nó uốn lượn dài mấy chục thước, hai mắt bễ nghễ lay động dữ dội.

Cho dù đã cảm nhận được hơi thở quen thuộc nhưng nó vẫn khiến Phong Thiệu sợ hãi đến nhảy dựng cả lên. Tuy y đã được nhìn thấy rất nhiều loại yêu thú, hơn nữa cùng từng gặp thánh thú Thanh Long trong phúc địa của Lữ thị nhưng dù sao đó cũng chỉ là linh thú thôi, không thể so với con ở trước mặt này — Đây rõ ràng là yêu thú Kim Long!

"Ngươi hóa rồng rồi? Thật sư quá tốt!" Phong Thiệu mừng rỡ, trời biết y thật sự không thể kiên trì thêm được nữa rồi. Ma trận bị chấn động chắc

chắn sẽ đánh thức Thanh Dương tỉnh lại từ cơn ảo giác, quãng đường để trốn thoát khỏi nơi này cũng không hề ngắn.

Chưa tính là hoàn toàn hóa rồng… Khi Kim Long truyền âm thì đôi mắt lớn của nó đang cũng nhìn chằm chằm vào thiếu niên trong lòng Phong Thiệu. Một luồng sương mù chợt hiện lên, sau đó thân thể của nó lại biến thành một người khôi ngô như tháp sắt. Hắn lập tức ôm lấy Nguyên Hạo từ trong lòng của Phong Thiệu, trên gương mặt chất phác lộ rõ sự kinh hãi cấp bách. Xuyên Nghi đưa tay di chuyển từ mi tâm xuống đến đan điền của Nguyên Hạo, lập tức có một luồng khí thể hắc hồng chảy cuồn cuộn vào trong cơ thể của đối phương.

Trong trận chiến với Dị Hóa xà năm đó, bởi vì Nguyên Hạo ham chơi nên đã gửi một phần hồn lên người Tiểu Hợp, sau đó cậu suýt thì bị hóa xà cắn nuốt. May mà Xuyên Nghi tay mắt lanh lẹ nên đã dùng một nửa cơ thể của mình để vớt Nguyên Hạo ra khỏi miệng thú. Cuối cùng Nguyên Hạo lợi dụng Ma khí Âm Huyết trong cơ thể để độ lại cho Xuyên Nghi, cứu mạng hắn. Từ đó trở đi huyết khí của hai người cũng giao hòa với nhau, tạo nên mối liên kết giữa tinh thần của cả hai.

Phong Thiệu nhớ tới chuyện này liền biết trên đời ngoại trừ y ra thì chỉ có người này mới cứu được Nấm. Thật may Xuyên Nghi đã xuất hiện đúng lúc! Mặc dù không thể biết trước cách chữa trị này sẽ gây tổn thương cho Xuyên Nghi ở mức độ nào, nhưng khi trông thấy ánh mắt của hắn nhìn Nguyên Hạo lại khiến y khẽ thở phào. Phong Thiệu lập tức đâm rách da thịt để lấy máu trong tim rồi vẽ ra một đạo phù văn, sau đó điểm giọt máu ấy vào giữa mi tâm của Xuyên Nghi.

Một luồng sáng đỏ rực chợt lóe lên, Xuyên Nghi ngẩng đầu với vẻ khó hiểu.

Phong Thiệu cười nói: “Về sau ngươi không còn là linh sủng của ta nữa, ngươi phải chăm sóc Nấm cẩn thận.” Y còn chưa dứt lời thì Ma trận phía sau bỗng phát ra tiếng ngày càng lớn. Cùng lúc đó, Thức Hải của Phong Thiệu chợt đau đớn dữ dội, chính là dấu hiệu cho thấy Tiểu Hợp và Tiểu Hoan đã bị trọng thương.

Y thầm kêu hỏng bét, cũng không còn thời gian để ý xem Xuyên Nghi vốn luôn thật thà ngốc nghếch có hiểu dụng ý của mình không, lập tức kéo lấy tay đối phương: “Mau rời khỏi đây, nhanh lên.”

Có điều Xuyên Nghi căn bản không thể dừng động tác trên tay được, một khi Ma khí Âm Huyết bị đứt đoạn thì gần như rất khó dừng lại. Giống như lúc Thanh Dương hấp thu Nguyên Hạo, cho dù đã bị gián

đoạn nhưng lỗ hổng Ma khí của Nguyên Hạo lại không thể khép vào được. Lúc này Xuyên Nghi đang độ Ma khí cho Nguyên Hạo, một khi ngưng lại thì hậu quả của hắn cũng sẽ giống y như cậu, đến lúc ấy đừng nói là không cứu được Nguyên Hạo, ngay cả Xuyên Nghi cũng sẽ phải chôn cùng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, vào lúc Phong Thiệu cố gắng muốn nâng phi kiếm để chạy trốn thì đã nghe thấy tiếng cười khằng khặc của Thanh Dương truyền đến từ phía sau: "Sư huynh không từ mà biệt như vậy, có phải do sư đệ ta tiếp đón không chu toàn chăng!"

Phong Thiệu đã là nỏ mạnh hết đà, y cố gắng chống kiếm mà đứng để che cho Xuyên Nghi và Nguyên Hạo ở phía sau, nhưng thứ đang đợi y chính là một cơn lốc xoáy với khí thế dời núi lấp biển!

Phong Thiệu cắn răng chống lại trong sự đau đớn, cố gắng ổn định thân hình. Y biết một khi mình gục ngã trước thì chỉ riêng cơn lốc xoáy này cũng đã đủ để lấy mạng y và Xuyên Nghi, Nguyên Hạo ở phía sau.

Chỉ trong vài hơi thở mà Thanh Dương đã đến gần ngay trước mặt. Gã nâng cờ U Hồn Bạch Cốt khiến huyết xà từ khắp bốn phương tám hướng lập tức rít gào xuyên thẳng vào cơ thể của Phong Thiệu. Phụt, phụt. Vài chục dòng sát khí chợt phun ra!

Đồng tử của Phong Thiệu mất đi tiêu cự trong một thoáng, thân thể y cũng cứng đờ!

Thế nhưng dường như những con huyết xà khác cũng giống cá mập ngửi được mùi máu, càng lúc càng có nhiều huyết xà xông thẳng về phía y!

"A!"

Phong Thiệu kêu thảm thiết thành tiếng. Đối mắt của y đỏ ngầu, cột tóc cũng bị đánh vỡ tan, khóe miệng y ộc ra một ngụm máu tươi. Bị huyết xà tấn công liên tục khiến không chỉ sắc thân của y bị đứt thành nhiều mảnh mà sát khí do huyết xà mang đến cũng khiến Thần Thức, Đan Điền và Nguyên Thần của y trở thành một mớ hỗn loạn, tất cả đều bịt tấn công!

Dưới từng đợt trùng kích, Huyết La vốn bị Hàn châu áp chế cũng hoàn toàn phẫn nộ. Vì để tự vệ nên chúng đành dùng cách tự sát để phá vỡ từ nơi sâu nhất trong cơ thể. Phong Thiệu chợt cảm nhận thấy một dòng nhiệt lưu khiến toàn thân y nóng bỏng, máu bên trong từng kinh mạch sôi trào như những dòng dung nham đỏ rực.

Từng sợi dây thần kinh đều đang run rẩy! Từng thớ thịt trên người y đều đang run rẩy! Khắp toàn thân y đều đang run rẩy!

Cơ thể Phong Thiệu đỏ bừng như một thanh sắt bị nung nóng, mặc dù rất thống khổ nhưng y lại chợt thu thoạch được linh lực. Phong Thiệu mừng rỡ như điên, y lập tức lấy ra Xích Viêm kiếm, hỏa long hắc sắc gào rống lại xuất hiện một lần nữa, nó xông thẳng về phía nam tử mặc huyền y đang đắc ý vênh váo.

Thanh Dương cứ ngỡ chỉ cần một kích cuối cùng nữa thôi là có thể dễ dàng giải quyết cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của gã. Không ngờ quanh co một vòng lại ngoài dự liệu bị Kiếm Long đâm trúng!

Kiếm ý tam trọng thiên được đánh ra với toàn bộ sức mạnh khiến Thanh Dương dù là Nguyên Anh cũng không thể chống lại được. Huống chi gã chỉ vừa mới Kết Anh, một hồi giao chiến lúc trước lại bị ảo giác mê hoặc trong thời gian dài khiến ma khí tồn trữ đã bị tiêu hao đi nhiều. Bây giờ phải ăn nguyên một kiếm hung hãn như thế này khiến Thanh Dương không tránh khỏi trọng thương.

Phong thuỷ luân chuyển, gã lại rơi xuống thế hạ phong còn Phong Thiệu thì ngươi sau vượt người trước, chiến ý sôi trào, sát khí mãnh liệt. Huyết La điên cuồng dường như đã cung cấp cho y sức mạnh vô cùng vô tận, khiến cho toàn bộ kiếm ý của y đều đạt đến mức cực thịnh, đồng thời cũng đẩy Thanh Dương vào thế ngàn cân treo sợi tóc.

Mắt thấy ma đầu kia sắp phải bỏ mạng dưới kiếm của y, Thanh Dương lại nâng tay lật ngược. Một con yêu trùng màu xanh bỗng bay vọt ra, trông nó hết sức tầm thường nhưng thân thể của nó lại phát ra sắc xanh chói lóa, theo chú ngữ của Thanh Dương lập tức rơi xuống cánh tay phải của Phong Thiệu.

Lúc này Phong Thiệu mới biết đó là thứ gì. Rõ ràng là Vu Thanh trùng mà ngày đó Tu Di đã dùng để cường hóa cánh tay cho y!

Có điều đã muộn rồi. Vu Thanh trùng lập tức phun ra những sợi tơ màu xanh, nhìn thì tưởng như yếu ớt vô hình nhưng chúng lại lập tức trói buộc cánh tay phải của Phong Thiệu trong nháy mắt khiến tay y hoàn toàn mất hết sức lực — Xích Viêm kiếm rơi xuống đất tạo thành một tiếng “Keng”!

Chỉ đúng trong chớp mắt đó, ánh mắt của Thanh Dương mang theo vẻ oán độc hung ác sâu thẳm, gã lập tức vươn Ma trảo*, móng tay sắc nhọn tối đen đâm thẳng về phía ngực của Phong Thiệu! (Trảo ở đây là hành động tấn công bằng tay, các bạn có thể tưởng tượng kiểu tay của Bạch Cốt tinh ấy)

Phong Thiệu biến sắc, trong giây phút chỉ mành treo chuông ấy, bên hông y chợt được một sức mạnh cực lớn kéo lấy. Y rơi vào một vòng tay ấm áp đồng thời cũng né tránh được thế công đoạt mạng kia.

Thứ chờ đợi Thanh Dương cũng là một trảo, có điều không phải Ma trảo mà là thú trảo. Ma thể được ma giáp kiên cố bảo vệ lại bị vuốt thú phá vỡ một cách dễ dàng, trong tiếng gió rít còn lẫn cả tiếng xé rách mãnh liệt, chỉ thoáng chốc đã thấy máu tươi bắn tứ tung.

Một thân đạo bào màu đen lại bị máu tươi nhuộm đỏ thẫm, như những vì sao băng rơi xuống từ thinh không trống rỗng, gã đổ ập xuống đất.

Phong Thiệu cúi đầu nhìn lại, đối diện với Thanh Dương nằm trong vũng máu chết không nhắm mắt mắt. Gã vẫn nhìn chằm chằm ngọn nguồn của tâm ma ở phía đối diện, trong mắt gã tràn ngập hận ý, không ngờ vẫn có thể hơi mở miệng.

“Sư huynh, ta sẽ còn trở về.”

Trong lòng Phong Thiệu chợt ớn lạnh còn Phong Bạch thì cười khinh miệt: “Không biết tự lượng sức mình.” Nói xong hắn nâng tay định bổ thêm một kiếm lên thi thể trên mặt đất, không ngờ lại bị một luồng uy áp cắt ngang. Có giọng nữ truyền đến gần –“Thì ra ngươi ở trong này, để ta tìm vất vả quá.”

Phong Thiệu và Phong Bạch nhìn nhau, đều biết người tới là ai. Phong Thiệu nắm chặt Xích Viêm kiếm, Phong Bạch thì khá bình tĩnh. Hắn vẫn nhớ rõ bèn đánh thêm một đạo kiếm quang màu vàng kim về phía thi thể nằm trên đất. Trong sắc vàng chói mắt và thế công sắc bén tựa như lốc xoáy, thi thể của Thanh Dương lập tức hóa thành tro tàn trong chớp mắt.

Nhưng ở chỗ không ai để ý tới, trong khoảng khắc bị cắt ngang ngắn ngủi đã có một tia hồn tức nhập vào chiếc nhẫn màu đen sáng bóng trên tay Thanh Dương. Ngay cả kiếm ý tam trọng thiên cũng không thể khiến nó bị mảy may hao tổn, dáng vẻ vô cùng tà dị.

Toàn bộ sự chú ý của Phong Thiệu và Phong Bạch đều đặt trên người nữ tu đang đến gần. Kẻ tới chính là tông chủ Bích Ba của Phiêu Miểu tông. Trong tay bà ta cầm một chiếc bình Thiên Cơ, khống chế pháp khí Tỳ Bà, đạo bào phiêu dật mang dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Có điều vẻ đắc ý tham lam trên gương mặt bà ta lại khiến khí chất thần tiên nhạt đi mấy phần, thay vào đó là sự xấu xí của người trong thế tục.

“Thiếu tông không hổ là thân thể thánh thú, chỉ với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ lại có thể phá tan ba mươi sáu cảnh mà chẳng tổn thương chút gì,

ngắn ngủi sáu ngày đã tìm thấy cửa ra. Thương thay cho ta đã chuẩn bị hết pháp bảo và pháp trận cho thiếu tông mà ngươi lại hoàn toàn chẳng cần dùng đến.” Bích Ba ngoài cười nhưng trong không cười.

Vừa nghe những lời này, Phong Thiệu liền hiểu Phiêu Miểu đã dùng không biết bao nhiêu cách độc ác để ngăn chặn Phong Bạch, cũng may Tiểu Bạch không trúng mai phục. Có điều ngay cả như vậy vẫn khiến y cảm thấy vô cùng giận dữ, không khỏi nói với vẻ châm chọc: “Phiêu Miểu tông dùng tiêu chí vô sỉ để quyết định vị trí trông chủ à? Khó trách Bích Ba tông chủ lại được chọn. Chỉ với phần hèn hạ không biết xấu hổ, tính kế âm hiểm này thì ngươi đã ăn đứt Bích Thục khi xưa rồi.”

Sắc mặt của Bích Ba lạnh lùng, bà ta hừ giọng: “Một tên Ma tu nho nhỏ mà dám nói năng lỗ mãng như vậy. Đợi đến lúc chịu khổ thì chớ có khóc lóc cầu xin bản chân nhân tha cho ngươi.”

“Có ta ở đây, y sẽ không cần cầu xin bất cứ ai.”

Trong đôi mắt vàng của Phong Bạch tràn ngập vẻ sắc lạnh. Trạm Lô kiếm trong tay hắn đã dị biến thành một thanh đao lớn, thân kiếm ánh lên màu đen thuần, không chứa chút sáng bóng nhưng độ cong khác thường lại khiến nó tựa như ẩn chứa một sức mạnh vô hình, khóa lấy ánh mắt của kẻ khác một cách chặt chẽ. Theo chín chữ trong Cửu Tự Chân Ngôn được ngâm hoàn chỉnh, trong thân của cự kiếm bỗng toát ra sát khí lạnh buốt thấu xương, chúng lập tức bao phủ khắp toàn bộ hang động.

Sát khí đặc sệt gần như hóa thành thực thể đã khiến một Nguyên Anh hậu kỳ chân nhân như Bích Ba bị chèn ép đến khó thở. Bà ta không ngờ đối phương không chỉ có thân thể thánh thú mà ngay cả phi kiếm cũng bá đạo tuyệt luân như vậy. Chỉ trong hai chiêu ngắn ngủi mà bà ta đã rơi xuống thế hạ phong, Bích Ba lập tức quyết định thật nhanh, miệng phun pháp chú, lập tức thúc dục pháp khí.

Pháp khí này không nằm trên người Bích Ba, lúc Phong Thiệu rút kiếm muốn trợ giúp cũng không ngờ pháp khí mà Bích Ba sử dụng lại khiến cho toàn bộ hang đất rung chuyển dữ. Vào khoảnh khắc kiếm quang màu vàng kim của Phong Bạch thổi quét tới Bích Ba đã tạo ra những tiếng –“Keng! Keng!”

------oOo------

Chương 148

Mặc dù Ma trận Phân Hồn đã mất đi chất dinh dưỡng vì Thanh Dương ngã xuống, khiến cho huyết vụ trong hang động từ từ tiêu tán dần, nhưng bởi vì pháp chú của Bích Ba nên khắp xung quanh hang động u ám chợt xuất hiện mười lăm đường thẳng giao thoa với nhau tạo thành một chiếc lưới võng cực lớn, nó nhanh chóng bao phủ toàn bộ phạm vi ba trượng xung quanh đám người Phong Thiệu, Phong Bạch và cả Xuyên Nghi đang độ Ma khí cho Nguyên Hạo!

Chiếc lưới khổng lồ này đột ngột sổ bung ra, vô số công kích mang thuộc tính ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ tựa như những đường cong ngũ sắc nhồi đầy vào trong từng mắt lưới. Năm loại thế công khác nhau khiến tấm lưới sặc sỡ này tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Uy danh đại tông pháp khí của Phiêu Miểu quả thật không phải là hư danh, Phong Thiệu chưa từng gặp loại pháp khí nào tinh diệu đến vậy. Nó không những có thể liên kết với bí cảnh mà thậm chí còn tỏa ra công kích mạnh mẽ mang theo thuộc tính ngũ hành, khiến cho người ở trong lươi phải bó tay chịu trói.

“Pháp khí pháp võng Tam Thanh Ngũ Hành địa giai của Phiêu Miểu ta lại để đối phó một Kim Đan một Nguyên Anh như các ngươi, đúng là dùng dao mổ trâu để giết gà mà.” Bích Ba đứng bên ngoài tấm lưới cười khẽ, ánh mắt bà ta dừng trên người Phong Bạch: “Tuy nhiên với kẻ có thân thể thánh thú như thiếu tông đây thì thật sự không dám khinh thường. Cho nên thiếu tông hãy ngoan ngoãn để ta sử dụng đi nào.”

Còn chưa dứt lời, bình Thiên Cơ trong tay Bích Ba đã phát ra sáng chói mắt. Nó tỏa ra một lực hút vô cùng mạnh mẽ đối diện với pháp võng Tam Thanh Ngũ Hành — Rõ ràng định chực chờ để hấp thu Phong Bạch bất cứ lúc nào!

Phong Thiệu thay đổi pháp quyết, lúc y đang muốn đánh ra một chiêu [Côn Luân · Tầng Lan] để phá hỏng tấm lưới này, lại phát hiện linh lực của mình bỗng bị ứ đọng không thể vận chuyển được. Kiếm quyết của y còn chưa khởi động thì sức mạnh tưởng chừng như vô tận trong cơ thể chợt bị mất khống chế, cả người y như rơi vào một nồi nước sôi… Trong nháy mắt ấy, Phong Bạch ở bên cạnh lập tức bảo vệ Phong Thiệu đang đau đến cong người về sau lưng mình, giúp y ngăn cản toàn bộ công kích Ngũ Hành của pháp võng.

“Thúc thúc, ngươi sao vậy!?”

“Ta…” Phong Thiệu vừa định mở miệng thì cổ họng lập tức ùa lên vị tanh ngọt. Y phun ra một búng máu tươi, nhưng máu không phải màu đỏ sậm mà lại tản ra chút sắc đen, trông vô cùng quỷ dị đáng sợ.

Thân thể của Phong Bạch hơi run lên, năm ngón tay lập tức nắm chặt chuôi kiếm của Trạm Lô, không dám mảy may trì hoãn thế công. Hắn dồn dập bổ ra một kiếm.

Ầm!

Kiếm ý ngập trời tựa như một ngọn núi lửa sắp đột phá tầng trói buộc cuối cùng, nó phóng ầm ầm lên cao

Không gian ba trượng xung quanh đám người Phong Thiệu như sắp lập tức đổ sụp xuống, chúng vặn vẹo một cách mất tự nhiên.

Ánh mắt của Bích Lạc rất phức tạp, bà ta cười như không cười: “Chưa đến trăm năm đã Kết Anh, chưa đến trăm tuổi đã lĩnh ngộ được kiếm ý tam trọng thiên, thậm chí chỉ dùng một kiếm đã chém pháp bảo địa giai chấn động. Quả nhiên thân thể thánh thú mới có tư chất như vậy… ”

Có điều bà ta lập tức không thể tươi cười nổi nữa.

Phong Bạch phát hiện mặc dù kiếm ý có thể chấn động pháp khí cũng như gây thương tổn cho nó nhưng mức độ hoàn toàn không đáng nhắc đến. Muốn chém đứt thứ này thì e là phải tốn mấy ngày mấy đêm không ngừng nghỉ mới được. Có điều nếu làm thế, bọn họ chưa kịp phá rách pháp võng thì đã bị công kích Ngũ Hành cứa thành mảnh nhỏ, sau đó bị bình Thiên Cơ của Bích Ba thu nạp sạch sẽ. Vì thế một luồng sương mù chợt hiện lên, Phong Bạch lập tức biến thành hình thú. Hắn dựng thẳng vai lưng rồi đặt Phong Thiệu đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, sắc mặt xanh xám lên trên người mình. Phong Bạch còn không quên phủ một luồng khí hộ thân dày nặng lên người y để giúp y không phải chịu bất kì chút tổn thương nào từ công kích Ngũ Hành.

Phần lưng rộng lớn của Bạch Hổ chứa đựng toàn bộ Phong Thiệu mà vẫn có thừa. Chợt được bao phủ trong cảm giác ấm áp mềm mại khiến Phong Thiệu đang bị khí thể toán loạn đã đau đến mơ hồ cũng thấy an tâm hơn nhiều, một tay y ôm chặt lấy cổ nó.

Có điều Phong Thiệu không nhìn được vẻ lo lắng chợt lóe lên trong đôi mắt vàng của Bạch Hổ, sau đó sự lo lắng này lại hóa thành phẫn nộ tột cùng và dục vọng hủy diệt hết thảy. Phong Bạch cảm thấy máu toàn thân sôi sục như sắp bốc cháy, lửa giận không ngừng đánh thẳng vào tinh thần

hắn. Ánh mắt của Bạch Hổ tràn ngập vẻ hung ác, sát khí bốc lên ngùn ngụt không thể ngăn cản rồi âm ầm tản ra khắp bốn phía xung quanh.

Thánh thú ngũ giai cao hơn Nguyên Anh hai đại cảnh giới, huống chi uy áp còn mang theo cả sát khí đang không ngừng bùng nổ khiến Bích Ba ở cách một tấm lưới như bị một bàn tay vô hình bóp chặt cổ. Luồng sát ý dày đặc đó tựa như những con sóng cao không ngừng vỗ vào bờ, từng đợt từng đợt.

Cho dù Bích Ba đã cố gắng tự an ủi bản thân rằng người trước mặt chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ thấp hơn mình một tiểu cảnh giới, hơn nữa hắn chưa đến một trăm tuổi, còn đang bị pháp bảo địa giai trấn áp… Có điều bà ta không hề biết sắc mặt mình đã vàng như đất, sau đó trắng bệch chẳng còn chút màu máu. Thực lực của thánh thú ngũ giai hoàn toàn dâng lên trước mắt, sát ý bạo ngược đập thẳng vào mặt khiến bà ta trở nên nhỏ bé như một con kiến hôi.

Thần uy như ngục, thần ân như hải!

Đây là âm thanh vang dội cuối cùng truyền vào đầu Bích Ba. Bà ta như bị giáng một đòn thật mạnh khiến thân thể chấn động. Âm thanh kia không buồn không vui, không sân không hận nhưng lại khiến người ta sinh ra cảm giác không thể hít thở nổi, tựa như một loại chú ngữ đáng sợ từ thời Thượng Cổ…

Ánh sáng màu hoàng kim rợp trời như những mũi khoan bao phủ xung quanh thân thể của Bạch Hổ, khí thế bén nhọn dứt khoát đón lấy công kích của lưới Tam Thanh Ngũ Hành.

Kéo căng đến mức khiến pháp võng Tam Thanh Ngũ Hành lập tức vỡ vụn !

Bích Ba chợt thấy trước mắt tuôn ra vô vàn ánh sáng chói mắt làm cả người bà ta chấn động, sức mạnh to lớn phản phệ khiến bà ta như bị sét đánh nên không khỏi thét lớn một tiếng, bình Thiên Cơ trong tay thoáng chốc đã bị đập nứt ra như mạng nhện. Rốt cuộc bà ta cũng là người từng sử dụng vô số pháp khí, một dải lụa màu trắng tuyết chợt xuất hiện che chắn trước cơ thể của Bích Ba, có điều nó chỉ ngăn cản được một nửa kim quang chói mắt vô cùng sắc bén…

Chỉ một nửa còn lại cũng đủ để bà ta phải chịu vô vàn đau đớn, khắp thân thể tê dại khiến Bích Ba gần như không thể động đậy được.

Rơi xuống hoàn cảnh như vậy khiến trong lòng Bích Ba cảm thấy vô cùng sợ hãi, sức mạnh này tựa như thần lực…

Bà ta biết là do mình đã khinh địch, nhưng càng chứng kiến thực lực của Lữ Minh Tịnh lại càng khiến bà ta không nỡ buông tay. Từ xa xưa có đại năng cắn nuốt thánh thú nên mới sở hữu thân thể thánh thú, hôm nay bà ta đã có Lữ Minh Tịnh ở đây, sao có thể không làm theo cho được! Chỉ cần bà ta có được thân thể thánh thú thì chắc chắn khắp Cửu Châu sẽ không ai địch nổi, cũng đoạt được Sơn Hà Xã Tắc Đồ dễ như trở bàn tay!

Ôm tâm tư như vậy, Bích Ba lập tức nâng tay, trong lòng bàn tay của bà chợt xuất hiện một nhành mai.

Nhành mai trong tay Bích Ba bắt đầu dịch chuyển, càng lúc càng nhanh tạo thành một cái bóng mơ hồ — Bạch mai dần lớn lên với tốc độ khiếp người, nảy mầm, nhú nụ, nở hoa!

Sát ý nhàn nhạt tựa như những cánh hoa mai đang đung đưa khiến người ta bất giác bị thu hút. Chỉ trong phút chốc, một đóa hoa mai tuyết trắng điểm chút hồng phấn đã rơi xuống, những đóa hoa khác cũng lập tức rơi xuống theo, sau đó tàn lụi trong chớp mắt. Mỗi cánh hoa rơi xuống lại hóa thành một ngọn lửa màu trắng, đúng là công kích thuộc tính Hỏa, trong màn mưa hoa kiều diễm mập mờ lại lộ ra sự âm u.

Mắt vàng của Bạch Hổ xuyên thấu qua tầng tầng cánh hoa rồi đâm thẳng đến nữ tu đang khống chế pháp khí ở đằng xa. Móng vuốt sắc bén lập tức vung lên, kim quang thổi quét đâm tới, mãnh hổ tỏa ra hơi thở hung tàn bạo ngược lập tức nhắm thẳng vào con mồi, nó há to miệng bổ nhào vào Bích Ba.

Công kích hệ Hỏa của bạch mai chính là khắc tinh với Bạch Hổ mang thuộc tính Kim, hàng vạn ngọn lửa lao thẳng vào thú thân của bạch hổ, hình thể càng lớn thì càng phải chịu nhiều thương tổn. Ngay trước lúc ấy, Bạch Hổ đã chuyển nam tử ở trên lưng xuống dưới bụng mình, nó tùy ý để phần lưng bị hỏa công tàn phá đến da tróc thịt bong, dù máu tươi văng khắp nơi cùng không thể ngăn cản được bước chân của nó nhào về phía nữ nhân kia như đang chụp con mồi!

Tựa như một con dã thú đang điên cuồng giãy chết trong nhà giam, cực kỳ hung ác !

“Vèo Vèo !”

Nửa cánh tay của Bích Ba cùng với pháp khí Thánh Hỏa Bạch Mai địa giai đã bị vuốt thú chặt đứt lăn lóc trên đất.

Bà ta cực kì kinh hãi nhưng Bạch Hổ đã tiến sát lại gần trong gang tấc, cho dù bà ta muốn lui lại nhưng chẳng còn kịp nữa rồi!

“Không có ta, các ngươi sẽ không thể ra khỏi mê cảnh được! Không có ta… Nếu không có ta mà các ngươi bất chấp xông ra khỏi mê cảnh thì nhất định các trận sư của Phiêu Miểu sẽ…”

Bà ta còn chưa dứt lời thì đã thấy vuốt thú bén nhọn mang theo một tầng kim quang khủng bố lại tiếp tục vung lên, đáng chết !

Trong cơn hoảng sợ, Bích Ba vội vàng dùng tay trái lấy ra một chiếc phất trần bằng đá cứng rắn tưởng chừng như không thể phá vỡ… Hai bên tương giao tạo thành một tiếng va chạm ‘thùng thùng’ không quá lớn.

Cơ thể của bà ta lập tức chấn động, mặt cắt không còn một giọt máu, trong mắt tràn ngập sự khó tin, con ngươi dần dần trống rỗng. Tiếng va chạm không lớn nhưng phất trần đã vỡ vụn, cùng vỡ vụn với nó còn có cả nơi mà nó vốn phải bảo vệ – phần cổ yếu ớt của Bích Ba.

Rắc!

Máu tươi xối xả bám đầy lên móng vuốt thú, đầu của Bích Ba đã rơi xuống khỏi cổ bà ta rồi lăn lông lốc trên mặt đất, đồng tử phóng đại đối diện với Bạch Hổ to lớn và đôi mắt vàng lạnh lẽo dữ tợn của nó.

Hình ảnh cuối cùng mà ba ta nhìn thấy chính là hàm răng sắc nhọn của đối phương.

Bạch Hổ không hề do dự xoay người cắn nuốt toàn bộ phần thân thể còn lại của Bích Ba vào bụng.

“Kết thúc rồi ư?” Phong Thiệu nằm trong lòng Bạch Hổ từ từ mở mắt, hai mắt của y vẫn không có tiêu cự, bên trong tràn đầy sự kìm nén thống khổ.

Phong Bạch biến trở lại hình người lập tức kéo y vào trong lòng, cẩn thận kiểm tra cho y sau đó dịu dàng nói: “Kết thúc rồi.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Cổ họng Phong Thiệu hơi nghẹn lại khiến tiếng nói của y khàn khàn, nhưng dường như thân thể của y đã dần thả lỏng theo lời nói của đối phương, cứ tùy ý để mình rơi vào bóng tối ngay trong mê cảnh.

Có lẽ bởi vì có Phong Bạch ở cạnh nên y mới có thể dám yên tâm tin tưởng như vậy, thậm chí là làm càn.

Bởi vì người này, vĩnh viễn là hậu thuẫn vững chắc nhất của y.

Sau khi tỉnh táo lại lần nữa, thứ đầu tiên Phong Thiệu nhìn thấy khi mở mắt lại là một bóng trắng quen thuộc, ngũ quan mơ hồ nhưng giọng nói lại cực kỳ lạnh nhạt: “Lần này ngươi đã được như nguyện rồi. Trong cơ thể ngươi không còn Huyết La nữa .”

Phong Thiệu sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng lời ấy của Lăng Tiêu là ý gì thì Phong Bạch đã dìu y ngồi dậy. Hắn hỏi: “Hiện giờ thúc thúc cảm thấy thế nào?”

Phong Thiệu lập tức vận khí để cảm nhận Đan Điển, bấy giờ y mới phát hiện có chút kỳ lạ… Nhưng y còn chưa kịp nói chuyện thì Lăng Tiêu đã cười lạnh trách móc: “Y thì xảy ra chuyện gì được? Lúc sắp bị đoạt mệnh, Huyết La tự bạo phản kích đã trả lại linh lực cho y đồng thời cứu y một mạng. Mặc dù bây giờ yêu trùng đã biến thành yêu độc nhưng cũng không thể lan đến Đan Điều trong thời gian ngắn được. Đợi tới khi bị độc chết cũng phải nửa năm đến một năm nữa.”

Chỉ một câu ngắn ngủi nhưng lại chứa lượng thông tin rất lớn.

Phong Thiệu xưa nay đa nghi nghe thấy vậy thì tim lập tức đập loạn nhịp, kết hợp với lúc trước vận khí cảm nhận… Y nói với vẻ khó tin: “Ta… Trong cơ thể của ta đã không còn Huyết la nữa?”

Phong Bạch gật đầu. Nhìn thấy trong mắt Phong Thiệu lộ ra sự vui sướng thì hắn lại trầm giọng bổ sung: “Mặc dù Huyết La đã tự bạo nhưng thi thể của chúng cũng hóa thành yêu độc, nọc độc đã lan ra khắp huyết khí bên trong kinh mạch của ngươi, không thể giải được.” Cuối cùng hắn thô lỗ ôm chặt lấy Phong Thiệu, đôi mắt lóe lên vẻ đau đớn.

“Về sau thúc thúc đừng mạo hiểm như vậy nữa. Ngươi không biết, khi Huyết La rơi vào nguy hiểm tự bạo thì chín phần là muốn ký chủ chôn cùng. Nếu không phải trên người thúc thúc có Hàn châu, tạm thời ức chế được một phần độc tính… ”

Phong Thiệu nghe ra giọng nói của hắn có chút không ổn, vì thế bèn vỗ nhè nhẹ lên lưng hắn để trấn an rồi dịu dàng nói: “Tu giới gian nan hiểm trở, không phải cứ muốn tránh là tránh được. Có điều ta đồng ý với ngươi, ta sẽ cố gắng bảo vệ chính mình vì ngươi, để không khiến ngươi phải lo lắng.” Y dừng một chút rồi mới hỏi: “Yêu độc trong cơ thể ta, là trí mạng ư?”

Cánh tay của Phong Bạch chợt cứng ngắc, trong đôi mắt hắn lắng đọng vẻ phức tạp: “Không sao. Chẳng phải thúc thúc muốn đoạt xá đấy ư, cơ

thể này gặp nhiều tai nạn như vậy, không cần cũng được. Ta sẽ tìm cho thúc thúc thân thể tốt nhất trong thiên hạ."

Phong Thiệu bật cười, sắc mặt thoáng buông lỏng. Bỗng nhiên y đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó bắt gặp Xuyên Nghi đang ngồi xếp bằng dựa sát vào Nguyên Hạo trong một góc hẻo lánh. Mặc dù dáng vẻ của thiếu niên vô cùng mỏi mệt, tinh thần cũng sa sút nhưng ít ra trông vẫn tốt hơn lúc hấp hối kia nhiều. Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy ấm áp, y bèn hỏi tình hình của hai người.

Phong Bạch chỉ nói cả hai không có gì đáng ngại, về phần đã phải chịu bao nhiêu hao tổn thì hắn lại không hề nhiều lời.

Phong Thiệu biết hai người đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nên cũng yên tâm hơn phân nửa, y không tiếp tục hỏi sâu vấn đề này mà lại thấy kì lạ là vì sao bọn họ vẫn còn đang ở trong hang. Nếu Xuyên Nghi và Nguyên Hạo đã khôi phục sau khi độ Ma khí…

"Thúc thúc, có lẽ chúng ta không thể lập tức ra ngoài được." Phong Bạch chợt nóinói.

"Đây là ý gì?" Phong Thiệu khó hiểu.

Phong Bạch nói: "Bích Ba đã động tay động chân trong này…"

Nhưng đúng lúc ấy, không khí bên trong hang động đột ngột run rẩy, chấn động kịch liệt truyền đến mặt đất khiến mặt đất rung bật bần như một cái sàn, từ khẽ run rẩy chuyển thành rung động ầm ầm. Càng ngày càng không thể ngừng lại.

Phong Bạch vững vàng giữ lấy Phong Thiệu, Xuyên Nghi và Nguyên Hạo vốn đang nhập định cũng bị đánh tỉnh. Nguyên Hạo được đối phương ôm vào trong ngực, bốn người nhanh chóng tụ lại một chỗ.

Bởi vì Xuyên Nghi đã hao tổn quá độ nên không rõ thực lực của hắn đã bị ảnh hưởng đến mức nào, hai người Phong Bạch và Phong Thiệu không khỏi như lâm đại địch. Có điều cũng không đúng bởi vì kẻ địch có mặt ở khắp mọi nơi, bọn họ không rõ tình hình nên không thể ra tay được.

Rất nhanh sau đó, không chỉ hang động mà dường như toàn bộ mê cảnh đều bắt đầu rung chuyển, một sức mạnh khủng khiếp tựa như lốc xoáy điên cuồng lao tới! này chỉnh khối hoàn cảnh phảng phất đều chấn động đứng lên, khủng bố lực lượng, giống như cơn lốc bàn cuồng tảo tới ! Tựa như bị địa chấn khiến mặt đất nứt toác ra những khe hở. Bốn người bọn họ phải chống kiếm mà đứng nhưng gần như không thể chịu đựng nổi sự

tra tấn của cơn động đất quỷ dị này, cho dù muốn sử dụng linh lực cũng hoàn toàn không biết rõ mục tiêu, cả đám chỉ đành cố gắng tìm kiếm đường sống trong không gian kín kẽ như bưng.

Nếu chỉ như vậy thôi thì có lẽ chưa đến mức sơn cùng thủy tận, thế nhưng hang động đã bị rung chuyển đến sôi trào, khiến cho vô số phi thạch đều bay loạn lên.

Ầm !

Một tiếng trầm vang, đám người Phong Thiệu hoảng sợ phát hiện hang động lớn như vậy nhưng lại bị vài luồng sức mạnh không gì sánh nổi xé rách, nhát mắt đã phân thành bốn năm mảnh rồi vỡ ra!

------oOo------

Chương 149

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám người Phong Thiệu đã nhiều lần suýt rơi xuống vực thẳm của khe nứt, cơn chấn động càng lúc càng kịch liệt khiến đất đá bay rợp trời chẳng thể ngăn cản nổi, dường như đến linh lực cũng không thể vận chuyển được trong hoàn cảnh rối loạn như vậy.

Lăng Tiêu bám trên thân cự kiếm, giọng nói đầy vẻ sầu lo: “Các ngươi coi thường tông sư thiết lập trận pháp rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì dù ngươi có thân thể thánh thú cũng vẫn bị chôn vùi dưới đất. Ngươi để ta ra khỏi Trạm Lô kiếm, có lẽ ta có cách ngăn cản tâm trận… ”

“Ngươi dùng chính bản thân để ngăn cản?” Phong Bạch vừa hỏi vừa cùng Phong Thiệu nhảy lên một tảng đá hình tam giác để né tránh.

Lăng Tiêu nói: “Có gì không được. Dù sao sớm muộn gì ta cũng phải chết, chết ở đây có giá trị hơn.”

Phong Bạch đáp lại: “Không thể, hiện giờ ngươi không đi được.”

“Không thể?” Lăng Tiêu nói với vẻ khó tin. Ông cả giận: “Ngươi tưởng mình có thân thể thánh thú thì sẽ không chết chắc? Ngươi có biết nếu ngươi và Bích Ba cùng chết trong này thì tứ đại tông môn sẽ dậy sóng như thế nào không? Nếu ngươi không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Côn Luân chứ! Cho dù Côn Luân có mạnh mẽ hơn nữa thì cũng không thể lấy một địch ba được…”

“Tóm lại bây giờ ngươi vẫn chưa thể chết được.” Trong lúc nói chuyện, Phong Bạch đã bấm một đạo pháp quyết phong ấn lại Lăng Tiêu vào trong Trạm Lô kiếm, không để ông có cơ hội tự định đoạt. Hắn cảm nhận ánh mắt ở phía sau nên đã quay đầu nói với Phong Thiệu: “Thúc thúc, không có ông ấy thì chúng ta cũng không chết đâu. Ta cam đoan.”

Giọng nói kiên định như vậy khiến Phong Thiệu đang bị vây trong hoàn cảnh hỗn loạn lại lập tức cảm thấy rất an tâm.

Đúng lúc đó, khói mây bốc lên ngày càng kịch liệt tựa như một con cự thú bị thương đang điên cuồng vặn vẹo cơ thể, phạm vi mười dặm xung quanh mê cảnh bị khói mây khuấy đảo tạo ra những tiếng rít như tiếng dao cắt. Linh áp khổng lồ thậm chí đã lấn áp cả cuồng phong, đất đá bay khắp nơi tàn phá sắc thân còn linh áp lại đánh thẳng vào Thức Hải của mọi người.

Khi thấy địa chấn lan đến gần, Phong Bạch lập tức ôm Phong Thiệu vào trong ngực, sau đó hóa thành hình hổ để bao bọc lấy y kín đến không một kẽ hở. Xuyên Nghi bị đẩy sang một đầu khác của khe nứt cũng nhanh chóng hành động. Hiện giờ hình thú của hắn đã không hề khác Kim Long thật sự, thực lực thì chưa mạnh mẽ bằng chân long nhưng vẫn có thể bảo vệ được Nguyên Hạo.

Dù thân thể của thánh thú ngũ giai có rắn chắc đến mấy thì cũng không phải là vô địch. Phong Thiệu được bao bọc trong phần bụng ấm áp mềm mại, y không thể nhìn thấy tình trạng hiện giờ của Phong Bạch nhưng khi nghe được tiếng nổ ngày càng khủng khiếp cùng với thân thể run rẩy từng cơn của đối phương khiến y biết tình hình không hề ổn chút nào. Linh áp trút xuống tạo ra địa chấn không chỉ phá hủy một Cảnh* này mà gần như là muốn tiêu diệt hoàn toàn mê cảnh Bảo Nguyệt. (Cảnh: Trong mê cảnh có rất nhiều địa điểm khác nhau gọi là Cảnh giống những căn phòng riêng biệt vậy, khi Phong Thiệu chọn một con đường sẽ được đưa đến các Cảnh khác nhau. Các bí cảnh khác cũng tương tự như vậy, chẳng hạn Tư Quá phong thì hai người phải vượt qua các kiếm động, hoặc 3 tầng bí cảnh của Tư Quá phong)

Cứ cố gắng chịu đựng ở đây cũng không phải biện pháp lâu dài, bởi vì bọn họ không biết mỏm đá bị tách làm đôi này có thể giữ vững được bao lâu nữa, nhưng nếu mạo hiểm liều chết xông vào tâm trận thì có lẽ biết đâu sẽ tìm được một đường sinh cơ…

Tuy nhiên chỉ cần y vẫn còn sống thì chắc chắn Phong Bạch sẽ không mạo hiểm. Hắn chỉ đành dùng phần bụng mềm mại để chắn hết toàn bộ

thay y, thậm chí không để gió bão bên ngoài chạm đến ngay cả một ngón tay của y, cho dù thân thể của hắn đã máu thịt lẫn lộn. Nhưng ai biết bọn họ có thể kiên trì thêm bao lâu nữa?

Một kẻ chẳng rõ sống chết như y thì có gì đáng giá để Phong Bạch phải hi sinh như vậy. Phong Thiệu cảm thấy cực kì đau lòng, y nắm chặt tay thành quyền, ma xui quỷ kiến mà nói một câu: "Tiểu Bạch. Nếu như ta chết, ngươi nhất định phải…"

Thân thể của Bạch Hổ đang bị những cơn va đập chèn ép đến run rẩy, khi nghe thấy vậy thì chợt co rúm lại như bị sét đánh. Nó gần như muốn dùng chân trước của mình để bóp chết Phong Thiệu, một giọng nói vô cùng rõ ràng lọt vào trong Thức Hải của y — Nếu ngươi chết, ta sẽ khiến toàn bộ Cửu Châu phải chôn cùng ngươi.

Một câu nói quen thuộc như vậy khiến toàn bộ cảnh tượng dự đoán của Nê Lí trùng lập tức tái hiện lại trước mắt Phong Thiệu… Thi thể của tu giả và phàm nhân chất đầy như núi, máu chảy thành sông, toàn bộ Cửu Châu đều rơi vào sự tĩnh mịch chết chóc, chỉ còn lại duy nhất một Kiếm tu bạch y nâng kiếm vấn thiên.

Khiến toàn bộ Cửu Châu phải chôn cùng y.

Sự hoảng hốt của Phong Thiệu hiển nhiên đã khiến Bạch Hổ không vừa lòng, thậm chí nó còn cong mình đứng dậy với vẻ nóng nảy giữa những đợt công kích khủng khiếp, tứ chi kéo căng hết sức. Từng câu nói truyền thẳng vào trong Thức Hải của Phong Thiệu hết lần này đến lần khác: Nếu ngươi chết thì ta sẽ tiếp tục giết người, cho dù là phàm nhân hay là tu giả, cho dù là kẻ địch Phiêu Miểu, Bão Phác, Từ Giác của chúng ta hay cả đám người Côn Luân mà ngươi luôn coi là người nhà. Sư tôn của ngươi, sư huynh đệ của ngươi… Thậm chí ngay cả Hà Loan và Nguyên Hạo, ta cũng sẽ không giữ lại cho ngươi!

Từng chữ từng chữ muốn bày tỏ một điều rõ ràng: Ta không muốn ngươi chết, ấy thế mà người này cứ muốn dùng cách thức biểu đạt hung tợn như vậy. Mấy chục tuổi đầu rồi mà còn y như một thằng nhóc ba tuổi. Đứng trước thời khắc sinh tử tồn vong như vậy mà Phong Thiệu lại cười khổ thành tiếng.

Bạch Hổ càng lúc càng cáu kỉnh, nó nâng chân trước đập uỳnh uỳnh trút giận lên đám đất đá đang điên cuồng lao tới, cho dù những thứ đó tưởng chừng như vô cùng vô tận. Đôi mắt vàng đã nhiễm màu đỏ quạch tỏa ra sát khí dữ tợn, hơi thở nặng nhọc không ngừng hổn hển, nó truyền âm

cho Phong Thiệu: Không cho ngươi chết, ta sẽ không để ngươi bỏ ta lại đây một mình. Cho dù có chết thì ta cũng không để ngươi phải cô đơn.

Trong giây phút ấy Phong Thiệu chợt cảm thấy ngũ vị trần tạp, cũng chẳng biết phải nói gì nữa, chỉ đành ôm chặt lấy con súc sinh gần như đang phát cuồng này để thay lời đáp lại. Y không ngừng hôn lên cơ thể của nó tựa như muốn trấn an đối phương, cũng như trấn an chính bản thân mình.

Bầu không khí tuyệt vọng này còn chưa kịp kéo dài đến lúc Phong Thiệu nghĩ ra cách để bảo vệ Phong Bạch thì đã gặp phải bước ngoặt mới.

Trong gió bão màu đất với khí thế dời núi lấp biển, bất chợt có một luồng ánh sáng màu đen chiếu thẳng vào.

Những cơn lốc xoáy quấn theo bụi đất bắt đầu trở nên xao động, Ma văn màu đen như ẩn như hiện. Một màn kế tiếp càng khiến người ta phải há hốc mồm — Trong cơn địa chấn mang tính hủy diệt, Ma văn màu đen dập dờn với biên độ càng lúc càng lớn tựa như sắc trời thay đổi đột ngột, chúng lập tức cắn nuốt toàn bộ gió bão.

Ánh sáng của Ma văn biến ảo nhanh chóng giống như những cơn sóng đổ ập vào bờ, toàn bộ mê cảnh bắt đầu trở nên cực kì không ổn định. Khi luồng Ma quang thứ mười bắn trúng vào đám bụi đất, rốt cuộc cơn gió lốc ở giữa luồng sáng đã không thể kiên trì thêm được nữa, ‘bùm’ một tiếng rồi bị đập nát bấy.

Gió bão gần như sắp tiêu diệt toàn bộ mê cảnh cũng dần dần ngừng lại, tiếng rít gào tựa như quỷ khóc sói tru đã được thay thế bằng sự tĩnh lặng. Trong sự tĩnh lặng này bỗng truyền đến một âm thanh quái dị khiến Phong Thiệu cảm thấy vô cùng quen thuộc — Chỉ có một khắc thôi, trong một khắc phải lập tức chui ra.

Là Tu Di lão tổ!

Lúc bấy giờ Phong Thiệu mới kịp phản ứng lại, Phong Bạch còn nhanh hơn cả y, hắn lập tức đưa Phong Thiệu ở dưới thân lên trên lưng rồi nhanh chóng cõng y chạy như điên, thậm chí còn nhanh gấp trăm lần tốc độ ngự kiếm. Cùng lúc ấy, Xuyên Nghi cũng khó có dịp không còn ngốc nghếch nữa, hắn hóa thành rồng rồi vác Nguyên Hạo chạy theo sát phía sau.

Dùng tốc độ nhanh như một cơn bão, rốt cuộc vào khoảnh khắc cuối cùng bốn người Phong Thiệu cũng chạy được tới chỗ cửa ra.

Ánh ban mai của buổi bình minh phá tan màn đêm u tối, mặt trời vàng óng như một quả cam chậm rãi nhô lên khiến ánh nắng ban ngày đâm vào mắt Phong Thiệu trở nên chói mắt gấp bội. Có điều y không hề cảm thấy ghét điều đó, hiện giờ đầy ắp trong lồng ngực của y là sự vui sướng sau khi sống sót qua tai nạn.

Phong Bạch đáp xuống đất liền biến trở lại hình người, trên thân thể trần trụi tràn đầy những vết thương máu thịt be bét khiến người ta cực kỳ kinh hãi. Khi hắn dò xét thấy ánh mắt đầy vẻ lo lắng của Phong Thiệu thì lập tức lấy đạo bào mặc vào để che đi những miệng vết thương dữ tợn. Hắn cầm lấy tay đối phương rồi an ủi: "Bị thương da thịt thôi không chết được đâu."

"Xời. Tên súc sinh nhà ngươi có quan hệ gì với đồ nhi của ta vậy?"

Người đang cười khằng khặc là một lão đạo cách đó không xa đang đi tới gần bọn họ, lão ta gầy gò, búi tóc buộc lỏng lỏe, mặc một bộ đạo bào màu chàm đã giặt đến trắng bệch. Cái người có diện mạo trăm năm như một này không phải Tu Di lão tổ thì còn ai vào đây nữa.

Phong Thiệu bận rộn gọi một tiếng "Sư phó", nhưng còn chưa dứt lời thì Phong Bạch đã lặng lẽ lấy thanh Trạm Lô kiếm to lớn màu đen tuyền của mình ra. Thanh kiếm này vừa mới xuất hiện đã lập tức khiến sắc mặt của Tu Di lão tổ thay đổi, miếng ngọc bội trong tay lão giống y đúc với hai miếng ngọc bội của Phong Thiệu và Thanh Dương đang phát sáng chói mắt.

"Không ngờ là ngươi!" Tu Di chợt nâng tay ngưng tụ hai luồng hắc quang rồi bỗng đánh thẳng về phía Trạm Lô kiếm. Dưới Ma áp khiến người ta khó lòng hít thở ấy mà Phong Bạch vẫn sừng sững bất động, kiếm không rời tay.

Phong Thiệu cực kỳ căng thẳng, may mà không phụ sự kỳ vọng của bọn họ, mặc dù sắc mặt của Tu Di biến ảo khó đoán nhưng đúng là không định làm gì Phong Bạch, thậm chí cũng không hủy diệt Trạm Lô kiếm là "Keng" một tiếng. Lão đã giải phong ấn của Trạm Lô.

Không được sự cho phép của chủ nhân phi kiếm mà đã cứng rắn giải trừ phong ấn của kiếm linh, có lẽ chỉ mình Tu Di lão tổ Đại Thừa kỳ mới làm được.

Sau khi sương đen tan đi, bên trong Trạm Lô kiếm lập tức ánh lên một luồng sương trắng lấp lánh, sau đó dần dần hiện thành một bóng người,

dáng vẻ không khác với người bình thường là bao, hiển nhiên chính là Lăng Tiêu.

Phong Thiệu chưa bao giờ thấy một kẻ già mà còn mất nết, tính cách thì xấu xa như Tu Di lão tổ lại có biểu cảm như vậy. Đôi đồng tử vốn đục ngầu đầy vẻ nham hiểm hung ác chậm rãi tụ lại, vẻ vui mừng như một đứa trẻ chưa lớn tràn ngập trên mặt lão. Giọng nói của lão cũng mất đi nét già cỗi, ngược lại còn mang vẻ kích động của tuổi trẻ. Nếu không phải đối phương chỉ là một luồng kiếm linh thì có lẽ lão đã bổ nhào qua để ôm chặt lấy rồi.

"Sư huynh! huynh còn sống, huynh…"

Trái ngược với vẻ kích động của Tu Di, thái độ của Lăng Tiêu lại rất lạnh lẽo, lạnh đến độ thậm chí còn chẳng thèm cho lão bất kì một phản ứng dư thừa nào, ông lập tức xoay người trở lại bên trong phi kiếm. Tu Di vốn định ra tay ngăn cản nhưng Phong Bạch lại thu hồi Trạm Lô kiếm về trong mi tâm của mình trước một bước.

Cho dù tôn chủ Đại Thừa kỳ có thực lực nghịch thiên nhưng cũng chẳng thể thao túng phi kiếm không khác gì pháp bảo bản mệnh, bởi vì nó như một nửa linh hồn và thân thể còn lại của Kiếm Tu. Rơi vào tình thế không biết phải làm thế nào khiến Tu Di giận tím mặt. Lão ta lập tức vung tay liền có một đạo hắc quang sắc bén như dao đâm thẳng về phía thanh niên ở đối diện.

Không nói lúc Phong Bạch ở trạng thái mạng nhất, hiện giờ hắn vừa mới trải qua hai trận chiến lớn khiến bản thân đang bị thương nặng, sao Phong Thiệu có thể yên tâm cho được, vì thế bèn nhanh tay lẹ mắt che trước người đối phương rồi nâng kiếm muốn chắn thay hắn. Rốt cuộc trạng thái hiện giờ của Phong Bạch thực sự không tốt nên chẳng kịp ngăn cản y, chỉ đành trơ mắt nhìn đạo hắc quang kia gần như xuyên thủng Xích Viêm kiếm. Cho dù Phong Thiệu đã không được coi là một Kiếm tu thuần túy nhưng Xích Viêm kiếm vẫn là pháp bảo bản mạng của y, Xích Viêm kiếm bị thương cũng khiến Phong Thiệu phải phun máu tươi.

Khóe môi của Phong Bạch đã mím lại thành một đường thẳng tắp, vẻ lãnh lẽo quen thuộc trên khuôn mặt của hắn đã nứt vỡ để lộ ra sự đau lòng trộn lẫn vớt chút châm chọc: "Tu Di lão tổ, ta nghĩ ngươi vẫn chưa hiểu rõ tình thế hiện giờ."

Sắc mặt của Tu Di đầy âm trầm: "Hổ con, ngươi nghĩ ngươi đang nói chuyện với ai?"

Phong Bạch chợt im lặng một lát rồi mới nói tiếp: “Người mà ngươi một lòng hướng tới là kiếm linh của ta, cùng đồng sinh cộng tử với chủ nhân là ta đây. Không những thế, chỉ cần ta hơi có suy nghĩ không cần kiếm linh này nữa thì dù lão tổ ngươi lại đợi thêm hai ngàn năm, đừng nói đợi được Lăng Tiêu sống lại, thậm chí ngươi cũng đừng mơ nhìn thấy một chút bóng dáng của ông ấy.”

Phong Thiệu không ngờ hắn lại to gan như vậy, đối mặt với Tu Di mà vẫn dám áp chế trực diện khiến y không khỏi lộ vẻ lo lắng. Lúc y đang suy tư phải làm thế nào để giảm bớt bầu không khí căng thẳng thì đã thấy Tu Di lộ ra vẻ mặt cười như không cười. Lão nói: “Được, rất tốt. Ta cứ tưởng Côn Luân đều rặt một đám kiêu ngạo coi thường âm mưu tính kế, không ngờ vẫn còn loại người vô sỉ như ngươi, thậm chí dám bán đứng cả lão sư tổ nhà mình. Trước khi phi thăng lại có thể nhìn thấy đệ tử Côn Luân sa đọa, thật sự khiến ta vui chết đi được.”

“Nói đi, ngươi muốn gì.”

Sau khi Tu Di nói xong câu này thì ánh mắt của Phong Thiệu cũng rơi lên người Phong Bạch. Hiện giờ bọn họ đã thoát khỏi mê cảnh Bảo Nguyệt rồi, vì sao Phong Bạch còn cố tình chọc giận đối phương, chẳng lẽ hắn còn có toan tính khác?

“Rất đơn giản, ta muốn thân thể này của lão.”

Phong Bạch vừa nói ra những lời này thì Phong Thiệu lập tức đứng ngẩn người tại chỗ, Tu Di lại càng giận quá hóa cười, lão vỗ chân cười quái dị: “Buồn cười quá là buồn cười. Côn Luân không những có dị loại mà còn có cả kẻ điên!” Sau khi cười to một hồi, sắc mặt của lão ta chợt thay đổi đột ngột, uy áp của Đại Thừa kỳ điên cuồng tản ra bên ngoài, gần như đè ép đám người Phong Thiệu ngã lăn ra đất.

“Bản lão tổ lệnh ngươi phải lập tức giải trừ khế ước với hắn, giải thoát hắn ra khỏi phi kiếm. Bằng không ta sẽ khiến các ngươi chẳng thể nói thêm được một từ nào nữa.”

Phong Bạch không những không cảm kích mà còn cười với vẻ lạnh lùng: “Trước khi chúng ta không thể nói được thêm một chữ thì người biến mất chắc chắn là ông ấy.” Lúc hắn nói chuyện, Trạm Lô kiếm đã xuất hiện trong tay một lần nữa. Theo kiếm quyết trong miệng hắn, thân kiếm bắt đầu phát ra những âm thanh ken két đầy dày vò như thể trong đó đang có người phải chịu tra tấn.

“Ngươi –” Tu Di giận tím mặt, lửa giận thiêu đốt bùng bùng. Lão chợt vung tay lên, một con Khô Lâu màu đen được bọc trong Ma khí quỷ quái vô biên lập tức xuất hiện, nó mang theo khí thể hủy diệt vô hình tựa như những con sóng dập dềnh!

Vẻ mặt của Phong Bạch chẳng thay đổi nhưng kiếm quyết lại càng lúc càng nhanh hơn, âm thanh ken két cũng trở nên chói tai. Cuối cùng vào khoảnh khắc con hắc Khô Lâu chuẩn bị phát uy thì Tu Di lại đột ngột thu nó về, dùng lực mạnh đến độ mấy khớp ngón tay của lão đều trắng bệch cả ra.

“Ngươi điên rồi.” Lửa giận trong mắt của Tu Di không ngừng lập lòe.

Phong Bạch nhướn mày: “Nếu ta mà bị thương thì Lăng Tiêu cũng chẳng được tốt đẹp gì đâu.”

Tu Di hơi nheo mắt, lão cười nói: “Tại sao ngươi lại nghĩ ta sẽ xả thân vì một kẻ nửa sống nửa chết, thậm chí còn chẳng có cả thân thể? Ta đã là Đại Thừa kỳ rồi, ngươi phải gọi ta một tiếng tôn chủ mới đúng.”

Phong Bạch nói: “Ngươi sẽ! Lăng Di tiền bối.”

Sắc mặt của Tu Di hơi thay đổi, Phong Bạch nói tiếp: “Không bàn đến ân oán tình thù từ hai ngàn năm trước, chỉ cần nói đến chuyện Lăng Di tiền bối không hề do dự chạy một mạch từ vùng đất cổ xưa cách xa hàng vạn dặm để đến mê cảnh Bảo Nguyệt. Giữa lúc tâm trận đang bị chấn động mãnh liệt, chỉ vì một tin tức chưa biết thật giả mà sẵn sàng tự tổn hại tu vi để ngăn cản địa chấn…”

Rầm rầm ầm!

Một tiếng nổ mạnh vọng tới từ một nơi cách đó không xa, rõ ràng đó là phương hướng của mê cảnh Bảo Nguyệt.

Một mê cảnh được truyền thừa suốt hơn vạn năm cứ thế bị chôn vùi.

Sau khi mọi thứ dần yên ắng trở lại, Tu Di mới nói: “Để chính hắn nói chuyện với ta.”

Phong Bạch cũng không từ chối. Hắn bấm tay niệm một đạo thần chú, bóng trắng của Lăng Tiêu lại hiện ra một lần nữa, nhưng lần này ông đã không thể trốn vào phi kiếm bởi vì chủ nhân của kiếm linh đã thu phi kiếm về mi tâm rồi.

Phong Bạch nói: “Tiền bối, ta có việc cần nhờ Lăng Di tiền bối giúp đỡ, mong tiền bối có thể khuyên lão giúp ta.”

Lăng Tiêu thấy thế thì đã tức đến khó thở, ông chẳng thèm nhìn Tu Di mà chỉ quát Phong Bạch: "Nghịch đồ! hắn là tội nhân của Côn Luân tội, mấy ngàn đệ tử Côn Luân đã chết trong tay hắn. Ta không muốn nhìn thấy hắn, càng chẳng có gì để nói với hắn cả!"

"Nếu tiền bối không khuyên lão giúp ta thì mới là tội nhân của Côn Luân."

Phong Bạch nói một cách không nhanh không chập, giọng điệu cũng chẳng hề phập phồng: "Ta cần thân thể của Lăng Di tiền bối để thúc thúc ta đoạt xá, nếu không chiếm được thân thể có tư chất Ma thể bẩm sinh cùng với Thiên linh căn thuộc tính Hỏa thì thúc thúc ta rất khó đạt tới cảnh giới phi thăng. Có điều với tư chất của ta thì phi thăng chẳng phải việc khó, nếu thúc thúc chết trước ta thì dù là bất cứ khi nào, ta cũng sẽ giết sạch toàn bộ Cửu Châu. Nơi bắt đầu sẽ là Côn Luân, tiền bối cũng biết rõ hiện giờ ta là thiếu tông của Côn Luân, có ngọc phù trong tay, muốn động đến tông mạch…"

"Nghiệp chướng! Sao ngươi có thể phụ lại công ơn nuôi dưỡng, dạy dỗ thành tài của Côn Luân như vậy!" Lăng Tiêu hoảng sợ mắng to, một luồng kiếm phong hung hăng tát thẳng vào mặt Phong Bạch tạo ra tiếng "Bốp" vang vọng, trên mặt hắn lập tức hiện ra năm vết ngón tay màu hồng.

Không rõ là do bị thương nên không kịp né tránh hay do chính hắn không muốn tránh, Phong Bạch chịu đựng một bạt tai này. Hắn dùng ngón cái lau đi vết máu trên khóe miệng rồi nói: "Người nuôi dưỡng, dạy dỗ ta từ tấm bé là thúc thúc, nếu không có y thì ta chẳng là thứ gì cả. Nếu y sống, ta sẽ báo đáp Côn Luân thay y. Nếu y chết, Côn Luân chẳng là gì với ta cả."

Bên cạnh Phong Thiệu đang cực kỳ sững sờ trong im lặng, Tu Di lại thoải mái vỗ tay, dáng vẻ cực kỳ vui sướng. Lão khen: "Nói rất đúng! Nói rất đúng, Côn Luân chính là chó má!" Lão nhìn về phía bóng trắng đã tức đến phát run: "Hai ngàn năm, sư huynh chẳng hề thay đổi chút nào, vẫn là những lời nói này." Mặc dù cười nhạo nhưng ánh mắt của lão khi nhìn về phía Lăng Tiêu lại mang theo sự nuông chiều và vẻ hoài niệm.

"Câm miệng, Lăng Di!" Lăng Tiêu xoay người, chỉ vào lão rồi mắng to: "Hắn muốn mạng của ngươi mà ngươi còn ở đó trầm trồ khen ngợi! Tại sao ngươi sống suốt hai ngàn năm mà vẫn chẳng biết thân sơ, chẳng phân biệt đúng sai như vậy!"

“Cũng chỉ là một khối thân thể mà thôi, đâu phải muốn tính mạng, Lăng Di tiền bối lại đoạt xá người khác là được rồi. Với tu vi và sự trải nghiệm của Lăng Di tiền bối mà muốn tìm một cơ thể tốt thì cũng nào phải việc khó gì.” Phong Bạch ngắt lời, dừng một chút rồi lại nói với Lăng Tiêu: “Chỉ cần thúc thúc ta có được thân thể này, ta nguyện lấy thân thể thánh thú ra để thề: sẽ một lòng trung thành với Côn Luân, đồng thời khiến tam tông còn lại phải thần phục quy thuận.”

Nếu là kẻ khác mà hứa hẹn như vậy thì sẽ có vẻ khoác lác không biết ngược, nhưng đây là một Phong Bạch với thân thể thánh thú, một Phong Bạch vài chục tuổi đã Kết Anh, một Phong Bạch dường như chắc chắn sẽ phi thăng, cho nên Lăng Tiêu không thể coi đó là một lời đùa cợt. Tông chủ của Côn luân không cống hiến cho Côn Luân vô thời hạn, chung quy tu giả lấy tu hành làm đầu, nhưng nếu một người hứa hẹn vĩnh viễn bảo vệ như vậy thì chẳng phải còn bao quát cả sau khi phi thăng sao… Ông chần chờ nhìn về phía Tu Di.

Chuyện đã đến nước này, mặc dù vượt xa dự liệu ban đầu của Phong Thiệu nhưng không thể không chấp nhận rằng nếu có được thân thể của Tu Di thì chẳng còn gì tốt hơn. Cho dù thân thể này có tướng mạo xấu xí nhưng với tu vi Đại Thừa kỳ thì không hề khó để thay hình đổi dạng, đây chẳng qua là do sở thích quái đản của Tu Di mà thôi. Chỉ cần đoạt xá thành công, dù phải tổn hại chút tu vi vì sự chênh lệch cảnh giới quá lớn giữa hai người nhưng ít nhất vẫn có thể duy trì được đến cảnh giới Phản Hư.

Có thể vượt qua một đại cảnh giới trong nháy mắt; từ Kim Đan đại viên mãn nhảy lên cảnh giới Phản Hư; hoàn toàn giải quyết bóng ma yêu độc của Huyết La; phi thăng là chuyện trong tầm tay; có thể đi lên thượng giới linh tiên cùng với Phong Bạch… Sao Phong Thiệu lại không khát khao, không khát vọng cho được.

Mà lời nói của Phong Bạch đúng là đã làm Lăng Tiêu dao động, nhưng lúc ông vừa định mở miệng thì Lăng Di lại chợt bật cười với vẻ âm lãnh. Lão nhìn về phía Lăng Tiêu: “Sư huynh muốn một tội nhân của Côn Luân như ta lại phải hi sinh bản thân vì tiền đồ của Côn Luân ư?”

Bóng trắng của Lăng Tiêu chợt run lên, một lúc sau mới nói: “Ngươi không cảm thấy áy náy tự trách với các sư huynh đệ đồng môn đã chết dưới tay ngươi sao? Hay là ngươi muốn trơ mắt nhìn Côn Luân đã truyền thừa vạn năm bị hủy hoại trong chốc lát? Nếu thân thể của ngươi không ổn thì chỉ cần đi đoạt xá là được, dù phải làm lại từ đầu nhưng chí ít cũng chuộc lại những lỗi lầm của ngươi năm đó…”

“Năm ấy ta có tội gì! Ta huyết tẩy tứ tông bởi vì ngay cả Côn Luân cũng muốn bảo vệ tông mạch nên đã trơ mắt nhìn ngươi bị tam tông khác dày vò đến hao tổn không biết bao nhiêu tu vi! Cho dù Côn Luân không bảo vệ được ngươi thì ta cũng không để ngươi phải lấy cái chết tạ tội!” Dường như Lăng Di đã rơi vào hồi ức của hơn hai ngàn năm trước, dáng vẻ quái đản thô bạo của lão lại chợt hiện lên vẻ đau đớn.

Lăng Tiêu vẫn bất vi sở động*, ông hừ giọng tự giễu: “Đây vốn là sự trừng phạt mà ta đáng phải nhận. Ta không nên vi phạm tông quy, vi phạm minh ước giữa tứ tông để bao che cho Ma tu, trơ mắt nhìn ngươi cắn nuốt đệ tử của tứ tông, thậm chí là đệ tử của chính Côn Luân. Biết ngươi đã rơi vào con đường Ma Đạo mà vẫn tự tay giúp ngươi che giấu Ma khí, thậm chí lúc ngươi bị bao vây còn tự tay thả ngươi chạy mất. Là do ta chọc phải đại họa nên suýt nữa đã khiến căn cơ của Côn Luân hủy hoại trong tay ta.” (Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục)

------oOo------

Chương 150

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đôi sư huynh đệ này bắt đầu cãi nhau là chẳng còn chút phong thái trưởng bối gì hết, tựa như những thiếu niên lỗ mãng, một người thì tức giận gào rống, một người thì châm chọc khiêu khích. Mặc dù đối chọi gay gắt nhưng chỉ với hai ba câu như vậy cũng đủ để hai kẻ đứng xem là Phong Thiệu, Phong Bạch đoán được ân oán từ hai ngàn năm trước là gì mà khiến hai người bất hòa với nhau.

Cuối cùng Tu Di cũng biết được nguyên nhân vì sao thân thể của Lăng Tiêu đã chết nhưng ông lại chưa chết, thậm chí còn trở thành khí linh của Hạ Vũ kiếm, rồi lại biến thành kiếm linh của Phong Bạch. Sau khi biết Lăng Tiêu từng độ tu vi thực lực của mình cho Phong Bạch thì sắc mặt của Tu Di chợt đen sì, ánh mắt lúc nhìn Phong Bạch tựa như muốn nuốt chửng đối phương vào bụng.

Phong Thiệu đã hồi hộp đến độ tim muốn nhảy lên cuống họng đến nơi. Mặc dù có Lăng Tiêu làm mồi nhử nhưng y cũng hiểu rất rõ tính cách vui giận thất thường của Tu Di, vì vậy không khỏi khởi động linh lực

khắp toàn thân, chỉ sợ lúc nào đó Tu Di không vui sẽ cho Phong Bạch một nhát.

Có điều Tu Di vẫn chưa ra tay, lão quay đầu nhìn về phía Lăng Tiêu: "Sư huynh như vậy là hời cho tên súc sinh này rồi. Rốt cuộc là vì Côn Luân hay căn bản không muốn sống nữa?"

"Ta nguyện ý làm vậy để trả lại tội nghiệt của bản thân, muốn chết hay muốn sống thì liên quan gì đến ngươi? Ta không phải ngươi, nhập Ma rồi đến cả đồng môn cũng coi thành người lạ. Tùy tiện lạm sát không biết hối cải." Lăng Tiêu nói với vẻ lạnh nhạt: "Còn nữa, đừng gọi ta là sư huynh. Vào khoảnh khắc ngươi đại khai sát giới ở Côn Luân thì ta đã không còn là sư huynh của ngươi nữa."

Tu Di sửng sốt, trong mắt chớt lóe lên vẻ đau đớn thoáng qua. Lão nắm chặt hai tay: "Được, được được. Ta cũng cóc muốn làm sư đệ của ngươi từ lâu rồi."

Bóng trắng của Lăng Tiêu hơi run lên, vẻ mặt của Tu Di đã bình tĩnh trở lại: "Nếu ta tặng thân thể này cho đồ tôn của ngươi thì ngươi định báo đáp ta thế nào?"

Giọng nói của Lăng Tiêu cũng bình tĩnh: "Ngươi muốn thế nào? Ta đã thân tài thần vỡ, nguyên thọ cũng chỉ còn mấy năm nữa thôi, e là chẳng có gì đáng giá để ngươi lợi dụng cả."

Sắc mặt của Tu Di lập tức trắng bệch, lão cười to một cách bừa bãi rồi nói với giọng chanh chua: "Ngươi nói với ta điều đó làm chi, thậm chí hiện giờ ngươi còn chẳng phải con người. Đang yên đang lành làm người không muốn lại muốn đi làm khí linh của một cái Thần Khí thì cũng thôi, còn tự nguyện hạ mình để tìm chủ nhân. Vậy ta đây sẽ nói chuyện với chủ nhân của ngươi, nhìn hắn ôm chặt đồ nhi nhà ta vào lòng như vậy, thiết nghĩ kiếm linh như ngươi cũng tùy ý mua bán mà thôi."

Hiển nhiên những lời sỉ nhục đến mức này đã khiến bóng trắng tức giận đến phát run, nhưng ông chẳng hề nói một lời. Tu Di thấy vậy thì càng cáu giận hơn, lão mắng:"Ngươi đã sống hai ngàn năm nhưng vẫn là đồ con lừa ngoan cố không chịu thay đổi! sống vì Côn Luân, chết vì Côn Luân. Ngươi không thể sống cho chính mình được à!"

Bốp bốp!

Lăng Tiêu dùng tay làm kiếm, kiếm quang lao đi với tốc độ cực nhanh nhưng lại chẳng thể tổn thương được Tu Di. Lão cũng chẳng thèm tránh

né, chỉ là quanh thân lập tức tràn ra rất nhiều sương đen đủ để triệt tiêu luồng công kích này.

Âm ĩ đến tận nông nỗi này khiến Phong Thiệu chẳng thể khoanh tay đứng nhìn được nữa. Dù sao Lăng Tiêu cũng chỉ là sư huynh của Tu Di, cho dù lão rất coi trọng ông ấy nhưng ai mà biết trong cơn giận dữ sẽ tạo thành kết quả gì đó không thể vãn hồi thì sao.

"Sư phó bớt giận, có chuyện gì thì cứ bình tĩnh mà nói." Phong Thiệu đi lên ngăn cản giữa hai người, Tu Di lại cắt ngang: "Hiện giờ là ai không muốn nói chuyện tử tế? Đã suy yếu thành như vậy rồi còn vọng tưởng muốn giáo huấn ta nữa?"

Lăng Tiêu lườm lão một cái nhưng không nói gì đáp trả. Đúng là thực lực hiện giờ của ông thua xa một tôn chủ Đại Thừ kỳ như đối phương.

Phong Bạch lên tiếng đúng lúc: "Lăng Di tiền bối. Chỉ cần ngài đưa thân thể của mình cho ta thì ta sẽ lập tức trục xuất thân thể kiếm linh của Lăng Tiêu tiền bối ra khỏi thân kiếm, sau đó giao cho tiền bối."

Tu Di hừ một tiếng: "Nếu chỉ như vậy thì vẫn chưa đủ. Dáng vẻ hiện giờ của hắn chỉ sống được thêm vài năm nữa, ta sẽ không ngu ngốc đến độ dùng thân thể tu vi Đại Thừa của mình để đổi lấy thứ đồ chơi đoản thọ như vậy đâu. Nếu ngươi muốn thì không hẳn là không thể, chỉ cần ngươi trả lại toàn bộ những thứ ngươi đã hấp thu từ hắn…"

"Lăng Di, ngươi đừng có được một tấc lại muốn tiến thêm một thước!" Lăng Tiêu quát: "Một khi đã đưa tinh hoa của khí linh cho Minh Tịnh cắn nuốt, nếu thật sự đảo ngược được thì ngươi có biết sẽ gây tổn hại cho đạo cơ của hắn lớn đến mức nào không, e là hắn sẽ trở thành một phế nhân! Hắn vốn là kẻ có tư chất tuyệt luân, chắc chắn sẽ là người phi thăng tiếp theo của Côn Luân ta, ta tuyệt đối không cho phép ngươi làm bừa như vậy!"

"Đau lòng cho hắn ư?" Ánh mắt của Tu Di trở nên phức tạp, lão nói với giọng điệu quái gở: "Tổn hại lớn với hắn, thế với ta thì sao? Ngươi có biết ta đã không thể đoạt xá được nữa? Hai ngàn tám trăm năm trước, ta đã đoạt xá vào lúc Lăng Di lên năm tuổi, trở thành sư đệ của ngươi. Chẳng phải ngươi vẫn luôn tự trách do mình không dạy bảo ta cẩn thận nên mới để ta lưu lạc vào con đường Ma Đạo đấy sao? Thật ra chẳng liên quan quái gì đến ngươi, bởi vì ta đây vốn đã ngã xuống với thân thể Ma Tôn, ta chính là một kẻ tu Ma trời sinh!"

Lăng Tiêu đại chấn: "Thì ra là như vậy… Ngươi… Vậy ngươi…"

Thế mà Tu Di vẫn cười được: "Nếu ta ném thân thể này đi thì ngươi sẽ thật sự chẳng còn sư đệ đâu."

Bóng trắng của Lăng Tiêu bắt đầu trở nên hoảng hốt.

Phong Thiệu cũng bị khiếp sợ y như vậy, mày nhíu chặt. Phong Bạch có mối liên kết phu phu với y cũng cảm nhận được bèn vỗ nhẹ vai y, hắn nói với Tu Di: "Ta đồng ý trả lại tinh hoa của khí linh đã hấp thụ từ Lăng Tiêu tiền bối, chỉ cần thân thể của Lăng Di tiền bối."

"Đợi đã." Phong Thiệu ngăn lại rồi nhìn về phía Tu Di: "Sư phó, thật sự trên đời có phương pháp đảo ngược như vậy? Hắn sẽ phải chịu tổn hại như thế nào?"

Ánh mắt của Tu Di chợt lóe lên, lão cười nói: "Không ngờ ngươi cũng tình thâm ý trọng với hắn như vậy. Nếu thật sự phải chịu rất nhiều tổn hại thì ngươi có cam tâm chịu chết không?"

Phong Thiệu nói: "Tất nhiên ta không muốn chết, nhưng so với việc Minh Tịnh sẽ trở thành phế nhân thì ta thà chọn một thân thể bình thường còn hơn."

"Ngươi yên tâm, tốt xấu gì ta cũng đã làm Ma chủ suốt hai kiếp, tất nhiên sẽ có phương pháp tinh diệu… " Tu Di còn chưa dứt lời thì Phong Bạch đã lấy ra ngọc phù của Côn Luân, y dùng máu đầu và ngọc phù để hiến tế, sau đó lập thành lời thề Tâm Ma.

Động tác của hắn nhanh đến độ Phong Thiệu chẳng kịp năng cản, trong lòng càng cảm thấy lo lắng hơn: "Ngươi gấp cái gì chứ!"

"Được, đủ sảng khoái." Tu Di vỗ tay khen. Lão bấm đốt ngón tay tạo ra một luồng hắc khí, vào khoảnh khắc định lập lời thề theo Phong Bạch thì Lăng Tiêu lại đâm một đạo kiếm quang cắt ngang, giọng nói của ông đã phát run: "Ngươi điên rồi phải không, ngươi đã không thể đoạt xá được nữa. Chỉ vì muốn đánh cược với ta mà thậm chí không cần cả mạng ư?"

"Chẳng phải ngươi luôn vì ta nên mới cảm thấy áy náy với Côn Luân đấy thôi? Bây giờ ta lấy một mạng tu vi Đại Thừa để trả lại cho ngươi, giúp ngươi bảo vệ tông mạch của Côn Luân. Hiện giờ là ngươi nợ ta mới đúng?" Đôi mắt đen sâu thẳm của Tu Di lộ vẻ phức tạp, chẳng ai nhìn thấu được lão đang suy nghĩ điều gì.

"Ngươi –" Giọng nói của Lăng Tiêu bị nghẹn lại, đúng là ông chẳng nói nên lời. Có lẽ do không biết nên lựa chọn thế nào, hoặc có lẽ không ngờ mình sẽ do dự như vậy.

“Sinh thời nhìn thấy ngươi còn sống ngược lại khiến ta thấy thú vị hơn cả được phi thăng.”

Tu Di nói xong câu này liền xoay người, đồng thời cũng lập lời thề Tâm Ma. Sau đó lão lấy từ trong túi gấm ra hai viên lớn như quả trứng bồ câu, là Hàn châu trong suốt đang tỏa sáng lấp lánh. Tu Di ném chúng cho Phong Thiệu: “Viên Hàn châu lúc trước của ngươi có thể chống chịu được yêu độc trong vòng nửa năm, đây là Hàn châu được sinh ra trong hồ Hàn thủy ngàn năm ở vùng đất cổ xưa. Mỗi viên có thể ngăn cản nhiều nhất là ba năm.”

Phong Thiệu và Phong Bạch nhìn nhau, dường như đều hiểu được ý tứ trong mắt của đối phương. Nếu Tu Di thật sự lập tức đồng ý dâng thân thể chịu chết thì ngược lại sẽ khiến bọn họ cảm thấy nghi ngờ. Có điều bây giờ đối phương muốn kéo dài sáu năm lại khiến bọn họ cảm thấy an tâm hơn.

Nhưng rõ ràng Phong Bạch vẫn còn băn khoăn chuyện khác, hắn nói: “Cho dù có thể kéo dài sáu năm nhưng thúc thúc đã đến Kim Đan đại viên mãn, sắp đột phá bình cảnh của Nguyên Anh kì rồi. Tuy nhiên vẫn chưa chuẩn bị tốt để Độ Kiếp, một khi Thiên Kiếp giáng xuống…”

“Hàn châu có thể trung hòa yêu độc nhưng cũng không ảnh hưởng đến khả năng phong ấn tu vi của nó. Trong sáu năm này tu vi của ngươi sẽ không thể tăng lên được, hiển nhiên cũng không thể gặp Thiên Kiếp.” Tu Di nói xong liền lập tức yêu cầu Phong Bạch giải thoát Lăng Tiêu ra khỏi Trạm Lô kiếm.

Nếu hai người đã cùng lập lời thề Tâm ma thì Phong Bạch cũng không từ chối nữa. Dù sao chỉ cần không giải trừ mối liên kết cuối cùng giữa kiếm linh và Kiếm tu thì dù kiếm linh có rời khỏi thân kiếm cũng vẫn đồng sinh cộng tử với Kiếm tu như trước.

Rõ ràng Lăng Tiêu có hơi hồn bay phách lạc, lúc được giải thoát khỏi thân kiếm thì ông đã kích động đến độ liên tiếp lùi lại phía sau. Tu Di nhẹ nhàng vỗ một chưởng, hắc khí lập tức quấn quít tiến lên khiến bóng trắng thuộc về Lăng Tiêu nhanh chóng rơi vào tay lão. Liếc mắt nhìn lại thì cảnh này chẳng khác gì một lão già xấu xa đang ôm lấy thanh niên mặc bạch y.

Phong Thiệu cứ tưởng đối phương sẽ dùng một loại pháp khí nào đó để chứa đựng thân thể kiếm linh của Lăng Tiêu, không ngờ Tu Di lại lấy từ trong túi gấm ra một bộ thân thể. Thân thể ấy ước chừng hơn hai mươi

tuổi, trên người mặc một bộ đạo bào của Côn Luân, ngũ quan tuấn tú, khuôn mặt kiên nghị.

Chỉ mới liếc mắt một cái y đã lập tức đoán được thân phận của khối thân thể này.

Quả nhiên, Tu Di vận dụng bí pháp, vài đạo pháp quang tinh diệu xen kẽ với những đường hoa văn khác nhau được bao phủ trong huyết vụ màu hắc hồng. Sau đó lão trực tiếp đẩy luồng kiếm linh vào trong khối thân thể kia.

Có điều thân thể của Lăng Tiêu không lập tức tỉnh dậy luôn, có lẽ cho dù Tu Di là tôn chủ Đại Thừa kỳ nhưng cũng không có khả năng thật sự mượn xác để hoàn hồn, cùng lắm chỉ là dùng chút công pháp Ma môn và những thuật pháp biến hóa kỳ lạ để giúp Lăng Tiêu có nơi mà bám vào. Ngay cả như vậy thì cũng không thể thành công trong phút chốc được.

Có điều Tu Di cũng chẳng thất vọng, thậm chí trên mặt lão còn hiện ra chút dịu dàng. Lão thân mật ôm chặt lấy đầu vai của thân thể rồi thì thầm bên tai Lăng Tiêu điều gì đó.

Phong Thiệu không dám lắng nghe, càng không dám thức tảo. Không hiểu sao đến tận lúc bấy giờ y mới nhận ra tình cảm của đôi sư huynh đệ này có chút không tầm thường. Y quay đầu liếc mắt nhìn Phong Bạch nhưng vẻ mặt của đối phương chẳng chút gợn sóng, tựa như không hề cảm thấy bất ngờ. Phong Thiệu thầm nghĩ hắn đã tính kế được đến mức này thì có lẽ còn biết nhiều hơn.

Sau khi Tu Di làm xong nhưng thứ này thì lập tức ôm ngang lấy cả người Lăng Tiêu. Lão chỉ để lại một câu: Đêm Canh Thân sáu năm sau tại phúc địa của Lữ thị sẽ thực hiện lời hứa, liền đạp hư không mà đi.

Đợi người đã đi khuất bóng, bấy giờ Phong Thiệu mới không thể kìm nén được nữa mà hỏi: “Tại sao ngươi có thể khẳng định Tu Di sẽ đồng ý? Lão là tôn chủ Đại Thừa kỳ đấy! Nêu ngươi mà tính kế sai thì lão muốn tiêu diệt hai ta cũng chẳng phải việc khó.”

“Thúc thúc quên rồi sao, năm đó trước khi Lăng Tiêu chết đã ép Tu Di phải đồng ý không được đặt chân vào Côn Luân nửa bước, cũng không được ra tay với đệ tử của Côn Luân.” Phong Bạch nói với vẻ thản nhiên.

Phong Thiệu đang định phản bác nhưng chợt nghĩ lại đúng là Tu Di đã làm y như vậy, chỉ là một câu nói của kẻ sắp chết mà Tu Di đã tuân thủ ước định đó suốt hơn hai ngàn năm. Cho dù là Thanh Thành tôn giả trong nguyên tác hay với Phong Thiệu hiện giờ, đúng là Tu Di chưa từng

ra tay với y, mặc dù lão mang ác ý với Côn Luân và tư tông nhưng cũng chỉ mượn tay Thanh Dương thôi…

Từng chi tiết lúc Lăng Tiêu và Tu Di tranh cãi với nhau chợt hiện lên trong đầu y, mặc dù bọn họ đối chọi gay gắt nhưng cũng ngầm bao hàm cả tình cảm trong đó. Phong Thiệu không khỏi thổn thức: "Tình nghĩa sư huynh đệ của bọn họ thật sâu đậm. Không ngờ Tu Di lão tổ lại sẵn sàng hi sinh tính mạng vì Lăng Tiêu tiền bối."

"Thúc thúc, ta cũng có thể." Phong Bạch chợt cúi đầu, đôi mắt vàng sâu không thấy đáy đối diện với y khiến lời nói thâm tình như mang theo mấy phần mê hoặc. Phong Thiệu không kìm được hơi kiễng chân mổ nhẹ lên môi hắn, y bật cười nói một câu: "Không ngờ chúng ta cũng giống nhau."

Phong Bạch chẳng ừ hử gì, chỉ kéo Phong Thiệu ngự kiếm bay thẳng về một đầu khác của ngọn núi, nơi có thể tránh né dư chấn do mê cảnh Bảo Nguyệt sụp đổ và hai người Xuyên Nghi, Nguyên Hạo.

"Thúc thúc đừng lo lắng chuyện đoạt xá thân thể của Tu Di nữa."

"…Ta không lo lắng."

"Thật ư?"

Phong Bạch nhướn mày liếc nhìn y, Phong Thiệu không khỏi thấy hơi áy náy nhưng trên mặt vẫn chẳng tỏ vẻ gì, y chỉ giả bộ thản nhiên: "Ta cũng chẳng lo lắng gì mấy. Nếu là người ngoài thì có lẽ còn đôi phần ác cảm nhưng đó lại là Tu Di lão tổ, thật sự chẳng thấy gánh nặng. Không bàn đến chuyện phần lớn những điều xui xẻo ta phải gánh chịu đều dính dáng tới lão, cho dù lão không cố tình nhưng với ta lại thành ác ý. Huống hồ trước kia lão thường lạm sát người vô tội, huyết tẩy tứ tông, nay đã sống hơn hai ngàn năm còn bị người ta tính kế, nói không chừng là do ông trời có mắt, ác giả ác báo đấy."

Phong Bạch không khỏi cong khóe môi: "Thúc thúc rất tin vào thiện ác luân hồi. Có điều ở tu giới cường giả đứng đầu, thắng làm vua thua làm giác thôi."

Phong Thiệu cũng không tranh cãi với hắn mà chỉ mỉm cười: "Ừ, thúc thúc biết ngươi mạnh mẽ, có thể tìm cho ta một thân thể tốt nhất. Tiểu Bạch nhà ta đã trưởng thành rồi."

Phong Bạch nhìn chăm chú vào đối phương tựa như muốn khắc ghi dáng vẻ của y vào trong mắt, bàn tay đang xuyên qua mái tóc của y đột ngột túm chặt, thô bạo kéo lấy Phong Thiệu rồi hôn lên môi y. Đầu lưỡi nóng

bỏng xâm chiếm trong miệng Phong Thiệu, hung dữ nhưng cũng đầy dịu dàng quấn quýt, cướp lấy mật dịch ngọt ngào của y.

“Ta đã không còn là trẻ con từ lâu rồi.”

“Ha ha.”

“Ta là người đàn ông của ngươi.”

“Ừ.”

“Ta muốn nói cho toàn bộ Cửu Châu biết thúc thúc là người của ta.”

“Được.”

Phong Thiệu dịu dàng đáp lại lập tức khiến động tác thô bạo của Phong Bạch trở lại dịu dàng mà cẩn thận như mọi khi. Y thoải mái đến mức muốn chợp mắt một chút, không khỏi hơi nheo mắt lại.

Trên thanh kiếm màu đen to lớn đang bay giữa không trung, một Kiếm tu mặc bạch y đang ôm chặt lấy một nam tử mặc hồng y mà điên cuồng đòi hỏi, những lời nói khiêu khích đầy say mê và nụ kéo dài…

Sau khi dây dưa một lúc lâu Phong Bạch mới ngẩng đầu, người trong lòng đã lộ ra nội sam màu trắng cùng với đạo bào đỏ rực có phần lộn xộn, mái tóc của bọn họ bay tán loạn, quấn quít lấy nhau..

Phong Thiệu mím chặt đôi môi đỏ ửng, sóng mắt như tơ. Y nhẹ nhàng cười: “Trở về Côn Luân đi. Chúng ta sẽ tổ chức một đại điển hợp tịch thật long trọng.”

Nói xong y lại hôn nhẹ lên môi của đối phương, sau đó được đáp lại bằng sự cuồng bạo đến độ khiến y gần như không thể hít thở nổi.

------oOo------

Chương 151

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước ngày Phiêu Miểu tông tổ chức kén rể chỉ mấy hôm mà mê cảnh Bảo Nguyệt lại đột ngột bị sụp đổ, không chỉ khiến tu giả ở Lương Ung châu mà thậm chí là toàn bộ Cửu Châu đều thấy khiếp sợ. Đám tu giả ùn ùn kéo đến Giang Hà thành để kén rể không ai là không bị uy áp của mê cảnh sụp đổ lan đến. Tu giả dưới Trúc Cơ thì bị tổn thương Thần Thức, tu giả cấp hơn dù không bị tổn thương nhưng cũng cảm thấy rất đen đủi.

Có điều bọn họ chỉ là tu giả trong thế tục, dù phải chịu xui xẻo như vậy nhưng chẳng kẻ nào dám biểu lộ sự phẫn nộ với một trong tứ đại tông môn của thế ngoại là Phiêu Miểu. Chỉ đành cảm thấy may mắn mình vẫn chưa đặt chân vào mê cảnh để tự an ủi bản thân, sau mấy ngày đêỳ dần tản đi hết.

Đám tu giả chưa đi thì cũng thử mò đến tàn tích của mê cảnh Bảo Nguyệt để xem có mót nhặt được cái gì tốt không, thầm nghĩ dù mê cảnh vạn năm đã bị hủy nhưng biết đâu vẫn xót lại bảo vật gì đó thì sao, với Tán tu thì đây cũng là một cơ duyên lớn. Phần lớn đám người đi tìm kiếm đều chỉ muốn tìm vật chết, nhưng trong số đó lại có một tiểu tăng muốn đi tìm vật sống, là một lão đạo quần áo rách nát, đầu tóc rối bù, mặt mũi bẩn thỉu.

Mặc dù là vật sống nhưng cũng chẳng còn mấy phần sinh khí, có điều tiểu tăng kia lại dùng hết một trăm hai mươi phần tâm cơ, lấy ra hết các loại bảo vật của Bồ Đề tự mới có thể khiến lão đạo tỉnh lại đôi chút.

“Trừ hoa, Trừ hoa! Ngươi đừng có mà giả chết, ta cứu không không phải vì muốn toi công!” Huệ Tịch nhìn chằm chằm vào lão đạo có sắc mặt xám ngoét ở đối diện, vừa thấy lão hơi mở mắt thì lập tức cực ki vui mừng.

Có điều còn chưa đợi gã sung sướng xong thì Trừ Hoa đã lại nhắm mắt một lần nữa, hơi thở mỏng manh như tơ nhện. Huệ Tịch chán nản đến cùng cực, lúc gần như sắp buông tay thì bỗng có một giọng nói truyền vào trong thức hải của gã — Vì sao ngươi lại cứu ta?

Huệ Tịch vui mừng khôn siết, gã cứ tưởng do sắc thân của Trừ Hoa đã không thể chịu đựng được nữa nên mới truyền âm cho mình. Vì vậy vội vàng đáp lại: “Ta cứu ngươi tất nhiên là vì không nỡ để ngươi chết, dù sao ngươi cũng là tông sư trận pháp đứng đầu Cửu Châu, sao có thể chết một cách thảm hại như vậy! Lại nói tiếp, thuật trận pháp của tông sư tinh xảo như vậy, cho dù là Đạo tu hay Ma tu cũng chạy theo như xua vịt, có thể giúp người ta một bước lên trời… Nếu như chưa có người kế thừa mà đã ngã xuống thì há chẳng phải là tổn thất cực kỳ lớn của Cửu Châu sao!”

Âm thanh kia đáp lại: Ngươi muốn kế thừa ta? Nhưng ta đã chẳng thể xoay chuyển trời đất được nữa rồi…

Huệ Tịch ngắt lời: “Bồ Đề tự ta xưa nay luôn cứu thế cứu người, muốn sử dụng Pháp môn và Phật khí để khéo dài thời gian cho tông sư cũng không phải việc khó. Nếu có thể kế thừa tông sư thì ta sẽ giúp tông sư đi

tìm người để đoạt xá, chẳng qua cũng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi." Nói đến đây, gã lại chuyển lời: "Tất nhiên nếu tông sư không muốn thì ta cũng chẳng ép buộc. Sư tôn Từ Giác thượng sư của ta đã ra lệnh cho ta loại bỏ tông sư từ lâu, không nói hiện giờ ngươi đã như đèn cạn dầu, cho dù ngươi đang bình yên vô sự thì Phật khí mà sư tôn đưa cho ta cũng sư sức đối phó với ngươi."

Ngụ ý là nếu Trừ Hoa không phối hợp thì Huệ Tịch sẽ lập tức giết lão để trở về báo cáo kết quả.

Giọng nói truyền âm hơi trầm mặc một lúc rồi mới nói tiếp: Ngươi muốn kế thừa ta cũng không khó. Trong túi gấm của ta có bảo vật mà ta đã cất giấu suốt nửa đời người, cực kỳ có ích với ngươi. Có điều trên túi gấm đã đặt cấm chế, với tu vi thực lực của ngươi thì khó mà phá vỡ được. Ngươi hãy cởi chiếc nhẫn màu đen trên ngón tay ta ra, vật ấy có thể giúp ngươi phá giải cấm chế.

Tất nhiên Huệ Tịch biết trong túi gấm của đối phương có bảo vật, cũng muốn thử cướp đoạt từ lâu, có điều dù Trừ Hoa sa sút nhưng cũng vẫn là Nguyên Anh chân nhân, lại là trận pháp sư số một của Cửu Châu. Chỉ với cấm chế của tu giả bình thường đã đủ để gã ăn mệt, nếu cố phá giải cấm chế này e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Dù gã có thèm khát đến đâu thì cũng chẳng dám mạo hiểm.

Lúc này Huệ Tịch vừa nghe thấy Trừ Hoa có cách hóa giải thì không khỏi mừng rỡ như điên, gã lập tức liếc mắt nhìn về chiếc nhẫn màu đen trên tay Trừ Hoa. Trên nhẫn không hề có hoa văn dư thừa, mộc mạc nhưng lại tỏa ra ánh sáng lấp, mang theo vẻ tối tăm quỷ dị. Lúc đang định nâng tay cởi ra thì gã lại chợt dừng lại, bỗng dưng gã thấy hơi do dự.

Thế nhưng giọng nói kia lại truyền đến một câu "Hi vọng sau khi ngươi đạt được mong muốn sẽ tuân thủ lời hưa." Giọng nói đó phá tan chút do dự của Huệ Tịch. Một khi Trừ Hoa đã sợ chết như vậy thì ắt không dám lấy tính mạng để lừa gạt gã. Cho nên gã cực kỳ kích động mà nắm lấy chiếc nhẫn kia, thế nhưng chỉ vừa chạm vào một chút thì gương mặt đoan chính của thiếu niên đã lập tức trở nên vặn vẹo dữ tợn, linh lực toàn thân suýt nữa đã mất khống chế, ma khí mào đen lũ lượt kéo tới như những con sóng dữ đổ ập vào bờ khiến gã có thể nổ tung bất cứ lúc nào!

Lúc Huệ Tịch phát hiện mình bị tính kế thì mọi chuyện đã muộn rồi.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tiểu tăng vốn đang điên cuồng đến mức cả người run rẩy lại bỗng nhiên dừng lại, khuôn mặt vặn vẹo vì

đau đớn cũng khôi phục vẻ bình tĩnh, chỉ là ánh mắt chợt bắn ra một tian hung ác nham hiểm.

Gã giật lấy túi gấm trên người Trừ Hoa đã tắt thở từ lâu, sau đó bước đi thẳng mà chẳng hề ngoảnh đầu lại.

Mấy ngày nay có rất nhiều tu giả rời khỏi Giang Hạ thành nên chẳng ai để ý một Thiện tu Trúc Cơ nho nhỏ, bao gồm cả Phong Thiệu và Phong Bạch, mặc dù hiện giờ bọn họ vẫn đang ở Lương Ung châu.

Dù đã định quay về Côn Luân để hợp tịch nhưng Phong Thiệu cũng không quá vội vàng. Chuyện trước mắt là Bích Ba đã chết trong mê cảnh nên chắc chắn đèn Trường Sinh của bà ta ở Phiêu Miểu tông đã tắt, vì vậy họ không thể giấu được bất kỳ ai nữa. Chuyện Phong Bạch đi vào mê cảnh để tìm sư muội Hà Loan chẳng phải bí mật gì, nhưng vì Phong Bạch đã lành lặn bước ra nên Phong Thiệu cũng muốn đặt một dấu chấm hoàn mỹ để kết thúc mọi chuyện.

May mà hiện giờ Đan Tử là thủ đồ của tiền tông chủ Phiêu Miểu, đồng thời cũng là người của Phong Thiệu nên khá dễ dàng để vu oan giá họa.

Trên thực tế là do Bích Ba tính kế Phong Bạch không thành nên mới tự tìm đường chết, nhưng Phong Thiệu đâu thể công bố sự thật này cho người ngoài được, đặc biệt là với Phiêu Miểu. Thứ nhất, y không muốn vì chuyện này mà khiến cho càng nhiều người chú ý, từ đó nảy sinh lòng tham với Phong Bạch, cho dù là với thân thể thánh thú của hắn hay là dị năng phá giải tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ; Thứ hai, từ sau chuyện xảy ra trên Hư Vô phong thì Côn Luân và Phiêu Miểu đã ở thế giương cung bạt kiếm trong suốt mấy thập niên gần đây, nếu biết tông chủ đương nhiệm lại chết trong tay người của Côn Luân thì e là hai bên sẽ trở thành tử thù. Đồng thời khó tránh khiến Bão Phác, Bồ Đề cảm thấy thỏ chết thì cáo cũng buồn, từ đó nảy sinh hiềm khích.

Không thể công bố sự thật thì đành phải ngụy tạo sự thật. Phong Thiệu liền đội cái nồi* này lên đầu Phục Dương tử của Bão Phác tông, cũng chính là đạo lữ của Bích Ba. Lúc trước Bích Ba liên thông với Phục Dương tử và Từ Giác để tạo thế tam tông, lấy lý do Côn Luân vi phạm minh ước vì đã chứa chấp Ma tu như y để uy hiếp Phong Bạch cùng chiaSơn Hà Xã Tắc Đồ… Mặc dù Bích Ba làm việc này rất kín kẽ nhưng vẫn khiến Phong Thiệu cảm thấy kiêng dè. (*đội nồi: bị đổ oan)

Cho dù lần này không thành thì cũng khó tránh tương lai sẽ bị người ta đào lại.

Tính cách của Từ Giác thẳng thắn, ông rất khinh thường những việc bất chính, còn Bích Ba thì đã chết rồi, hiện giờ người từng tham dự chuyện này cũng chỉ còn một mình Phục Dương tử.

“Vu oan cho lão ngược lại là một mũi tên trúng hai đích. Có điều dù sao lão cũng là đạo lữ của Bích Ba, liệu người ngoài có tin lão sẽ ra tay với chính đạo lữ của mình không?” Phong Bạch hơi đăm chiêu nói ra nghi vấn của mình.

Phong Thiệu cười: “Phu thê vốn là chim liền cành, tai họa ập đến mỗi con bay một nơi. Đến phu thê người phàm còn như vậy, huống chi đạo lữ của tu giả chẳng đợi đến lúc gặp đại nạn, chỉ riêng một phần cơ duyên đã đủ để hai người trở mặt thành thù.” Y dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Lúc trước Bích Ba lặng lẽ đi vào mê cảnh để bắt ngươi, e là chuyện của ngươi chỉ có một mình bà ta biết mà không hề nói cho Phục Dương tử, rõ ràng muốn độc hưởng. Lần này ngươi có thể đổ tội cho lão là vì một bảo vật trong mê cảnh mà lão đã nảy sinh tranh chấp với Bích ba, không may ngộ sát, dù sao người cũng chết rồi thì làm gì còn ai đối chứng.”

Phong Bạch có phần đăm chiêu: “Nếu chỉ dùng lý do thoái thác của một mình ta thì e là người khác sẽ không tin. Thúc thúc muốn dùng Bồng Khâu để châm ngòi thổi gió?”

Phong Thiệu nhẹ nhàng nhéo mặt hắn, cảm thấy thật thú vị. Tiểu tử này được nuôi bên cạnh y từ bé, cho dù có tâm tư xảo quyệt đến đâu cũng bị hắn nhìn thấu, chẳng biết nên khen Phong Bạch thông minh hay nên khen y dạy dỗ tốt nữa.

“Tất nhiên rồi, ba người thành hổ*, mặc dù các ngươi không đến ba người nhưng Đan Tử là thủ đồ của Bích Ba, nghe nói là người được bà ta coi trọng nhất…” (*Ba người thành hổ: Nghĩa đen: Ba người nói có hổ, thiên hạ cũng tin có hổ thật. -Nghĩa bóng: Một việc dù cho sai lầm, nhưng nếu nhiều người cùng tin là như vậy thì dễ khiến người ta tin là phải)

Có lẽ đã cảm nhận được ánh mắt vừa lòng của y nên Phong Bạch chợt cúi người xuống, dùng đôi môi mềm nhẹ của mình để cắt ngang lời y. Sau đó bàn tay hắn phủ lên lồng ngực của đối phương mà niết nhẹ khiến nơi nào đó từ từ cứng rắn dưới sự trêu đùa của Phong Bạch.

Phong Thiệu hơi bất đắc dĩ ngắm nhìn khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, đang định đẩy hắn ra để nói tiếp chuyện chính thì lại bị đầu lưỡi linh hoạt của Phong Bạch quyến rũ đến độ tự giác há miệng, mặc cho hắn dịu

dàng xâm chiếm đất đai. Y phát hiện mỗi lần mình ở cùng Phong Bạch thì lý trí đều chạy đi chơi hết, chỉ có thể dùng bản năng để tự hỏi thôi.

Phong Bạch cảm nhận được y đã ngầm đồng ý thì hơi ngẩng đầu cười khẽ, sau đó hôn một đường thẳng tắp xuống dưới cho đến khi dừng trên ngực y. Đạo bào của Phong Thiệu đã bị cởi ra từ lâu, hắn dùng tay nhẹ nhàng xoa nắn chơi đùa vật màu hồng phấn. Bị kích thích khiến Phong Thiệu phải ôm chặt lấy đối phương, y chìm đắm trong cơn mê say của tình dục mà khẽ rên rỉ.

“Chim chóc của thúc thúc ngẩng đầu hót vang rồi này.” Phong Bạch cúi đầu thì thầm bên tai Phong Thiệu, sau đó kề sát vật nóng bỏng của mình vào giữa hai chân đối phương, giọng nói triền miên: “Phu thê vốn là chim liền cành, tai vạ đến sẽ cùng bay đi.”

Cùng bay đúng là dễ chịu hơn bay một mình, vu oan hãm hại cũng thế. Nếu chỉ một mình Phong Bạch làm chứng thì tất nhiêu không đủ để khiến toàn bộ Phiêu Miểu tin phục, nhưng có Bồng Khâu dưới vỏ bọc Đan Tử phụ giúp cùng với vài bằng chứng nhìn chồng chất như núi nhưng thật ra đều là vô căn cứ, rốt cuộc cũng khiến chuyện Phục Dương tử mưu hại tông chủ Bích Ba của Phiêu Miểu tông ăn sâu vào tâm trí của mọi người.

Đúng lúc Phục Dương tử lại đang không ở Phiêu Miểu. Thời gian trước lão bị Bích Ba đưa tới để cùng uy hiếp Phong Bạch, mặc dù Phong Bạch đã đồng ý với khế ước, nhưng lại muốn đợi đến lúc ra khỏi mê cảnh mới bằng lòng thực hiện. Bích Ba thì lấy lí do định bế quan để đuổi lão đi, mà lão cũng thật sự đi luôn, thậm chí còn hớn hở chờ Phong Bạch ra khỏi mê cảnh để đạt được mĩ nguyện cùng hưởng tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Có điều Phục Dương tử lại chẳng biết, thứ lão đợi được đâu phải là mĩ nguyện mà là những cơn ác mộng.

Trước khi tông chủ đời tiếp theo của Phiêu Miểu nhậm chức, bởi vì Bích Thục và Đan Thanh chết quá đột ngột nên đã dẫn đến tranh đoạt chức vị tông chủ khiến tông môn rung chuyển. Bích Ba tựa như một con hắc mã đột phá vòng vây, sau đó tiến hành thanh tẩy toàn bộ Phiêu Miểu. Hiện giờ cách thời điểm Bích Ba kế nhiệm mới được hơn ba mươi năm, thế lực mới của Phiêu Miểu còn chưa trưởng thành nên việc Đan Tử kế vị cũng không khiến người ta thấy kinh hãi.

Bồng Khâu dưới vỏ bọc Đan Tử được Phong Thiệu bày mưu tính kế, vừa lên đài đã lợi dụng cái chết của sư tôn để vạch rõ giới hạn với Bão Phác

tông, không những đoạn tuyệt đi lại mà còn kích động người trong tông lấy lí do báo thù để khiêu khích gây chuyện. Bão Phác tông cũng muốn làm dịu mối quan hệ với Phiêu Miểu nhưng đối phương chẳng hề cho một con đường sống, thậm chí là một bậc thang để bước xuống, dù sao bọn họ cũng chẳng thể giết trưởng lão nhà mình để tại tội được. Huống chi với tình hình hiện giờ thì dù có làm vậy cũng chẳng khiến đối phương thấy cảm kích!

Vì thế dưới sự giằng co không ngừng giữa hai tông, các đệ tử bế quan trong tông thì còn đỡ, nếu ra ngoài du lịch mà chẳng may chạm mặt thì kiểu gì cũng ngươi chết ta sống. Tóm lại trận lửa này càng đốt càng cháy to, cứ thế liên tục suốt trăm năm, đừng nói hai tông định liên minh tính kế, cho dù chỉ muốn sống yên ổn với nhau cũng chẳng thể làm nổi. Tất nhiên những điều này sẽ nói sau.

Sau khi Phong Thiệu giải quyết được một cái đinh trong mắt, đồng thời để lại cho đối phương vô số hậu họa thì rốt cuộc cũng yên tâm được phần nòa. Hai người liền rời khỏi Lương Ung châu rồi đi thẳng về Côn Luân, không chỉ vì chuyện hợp tịch mà y cũng rất lo lắng cho Hà Loan đang bị trọng thương.

Về phần Nguyên Hạo đang cửu tử nhất sinh và Xuyên Nghi trong họa có phúc đạt được cơ duyên may mắn hóa rồng, bởi vì Nguyên Hạo bị thương quá nặng và Xuyên Nghi cũng phải hao tổn rất nhiều nên cả hai đều cần chữa thương trong thời gian dài. Phong Bạch đã đề nghị bọn họ đi vào bí cảnh âm tà trong Tàng Phong sơn để bế quan, mặc dù nơi đó không tốt cho việc tu hành nhưng lại rất thích hợp với tình trạng hiện giờ của hai người.

Phong Bạch mà giới thiệu thì tất nhiên sẽ không sai. Vài chục năm trước, hắn và Phong Thiệu đã cùng sống ở nơi đó một thời gian dài…

Phong Thiệu vừa thất thần vừa nhớ lại rất nhiều chuyện cũ ái muội giữa hai người và cả tiểu súc sinh háo sắc kia nữa. Ánh mắt y chợt rơi xuống Nguyên Hạo với dáng vẻ thiếu niên, sau đó lại nhìn Xuyên Nghi cao lớn bên cạnh khiến tâm trạng bỗng có phần phức tạp.

Mặc dù đứng trước lúc sinh tử nên y đã dễ dàng nhận lời chuyện chung thân đại sự của Nguyên Hạo, nhưng bây giờ khi mọi thứ đều trở lại bình thường thì y lập tức thấy thấp thỏm liền. Nguyên Hạo nhà mình còn bé như vậy, Xuyên Nghi lại cao lớn như thế… Phận làm cha thật sự bận tâm.

Vì để bảo vệ sự trong trắng của Nguyên Hạo nên Phong Thiệu đã một cách rất nghiêm túc với Xuyên Nghi: "Ngươi chăm sóc Nấm từ khi nó còn bé đến lúc nó trưởng thành, đã nhiều lần phấn đấu quên mình vì cứu nó nên ta mới yên tâm giao nó cho ngươi. Lần này vào bí cảnh, các ngươi phải tập trung bế quan chứ tuyệt đối nóng lòng song tu, vẫn còn rất nhiều thời gian. Đợi Nấm dưỡng thương đâu ra đấy, lại thêm mười năm nữa thì cũng không muộn. Đừng phụ lại sự tin tưởng của ta dành cho ngươi."

Hai mắt Nguyên Hạo trợn trừng trừng, chợt lóe lên vẻ hoảng sợ, Xuyên Nghi thì lại chẳng hiểu lắm: "Song tu là gì?"

Lúc Phong Thiệu đang định giải thích thì Phong Bạch đã nói với vẻ lành lạnh: "Chính là như buổi tối ngày hôm đó. Ta đưa Nấm đi tìm ngươi để ngươi giải độc cho nó… "

"Giải độc? Độc gì? Ngày nào?" Phong Thiệu lập tức bắt được những từ mấu chốt, trong lòng y chợt nảy lên dự cảm bất an.

Phong Bạch trả lời từng cái: "Chính là ngày Nấm bị Thanh Dương bắt cóc từ tàn tích của linh cảnh Nam Hoa, lúc ấy thúc thúc đang trong ma quật tại phúc địa Lữ thị, ta ở ngoài nên vừa khéo cứu được Nấm. Có điều lúc ấy Thanh Dương đã hạ một loại xuân độc với nó, ta bảo nó lấy Thanh Dương để giải độc thì nó không chịu, nhất định phải đi tìm Xuyên Nghi mới được. Thế nên ta đã… "

"Xuyên Nghi, tên cầm thú nhà mi!"

Một tiếng gầm đầy giận dữ chợt bùng nổ, Kiếm Long hắc hồng theo sát ngay phía sau, đánh thẳng vào Xuyên Nghi vẫn còn chưa kịp phản ứng vì sao nhạc phụ đại nhân lại nổi trận lôi đình. Tư duy không theo kịp nhưng động tác lại rất linh hoạt, hắn lập tức hóa thành Kim Long trước kiếm ý ngập trời, sau đó va chạm với nó tạo thành cảnh tượng y như một bức tranh Nhị Long Hí Châu.

Mặc dù Xuyên Nghi chỉ tránh né chứ không đánh trả nhưng Phong Thiệu cũng chẳng hề thương tiếc, bị chạm đến vảy ngược nên y vừa đánh vừa chửi: "Con ta còn nhỏ như vậy mà ngươi cũng ra tay được! Hôm nay để ông mày đập chết cái con sắc long này!"

Trên không trung, một người một thú đánh nhau đến quên cả trời đất, ở bên dưới, một người một thú lại vô cùng bất đắc dĩ. Nguyên Hạo liếc nhìn Phong Bạch với vẻ oán giận: "Sao mẹ lại dốc ruột ra như vậy, đợi cha đánh xong Xuyên Xuyên thì kiểu gì cũng đến lượt con."

Phong Bạch thản nhiên nhìn cậu rồi đáp lại: “Các ngươi giấu diếm cha mẹ lén lút tằng tịu với nhau lâu như vậy, nên bị ăn đòn là đúng rồi.”

Lúc đầu Nguyên Hạo còn cảm thấy ngạc nhiên vì bị nhìn thấu gian tình, kế tiếp mới hiểu được là do mẹ cậu cố ý làm vậy thì không khỏi tức đến hổn hển: “Chả tránh lúc chuyện của cha với mẹ bị Thái Dần sư thúc biết, mẹ cũng bị đập cho một trận! Thật sự là đáng…”

Chữ “Đời” còn chưa kịp bật ra khỏi mồm thì đã bị ánh mắt uy hiếp của Phong Bạch lườm cho tắt ngúm, lập tức đổi thành: “Thật sự đúng là… Thật sự đúng là minh chứng tình yêu mà mẹ dành cho cha.” Nói xong còn tặng kèm một nụ cười lấy lòng.

Phong Bạch hơi cong môi, bấy giờ Nguyên Hạo mới thầm thở phào nhưng trong lòng lại tràn đầy gian kế nghĩ xem đợi sau khi xuất quan sẽ khiến mẹ phải chịu thiệt thế nào. Chẳng hạn như lôi kéo Xuyên Nghi dính chặt lấy Phong Thiệu như hình với bóng, chẳng hạn như vào thời khắc mấu chốt lại nhảy ra làm bóng đèn… Mấy chuyện này cậu còn phải thảo luận cẩn thận với Hà Loan mới được.

Hết chương 151

------oOo------

Chương 152

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu có lòng muốn dạy dỗ Xuyên Nghi một trận nên hồn nhưng vì Nguyên Hạo mang vết thương cầu xin nên mới tạm thời tha cho. Cuối cùng đành phải ân cần dạy bảo thật kỹ trước khi hai người tách ra, rồi lại dặn dò Xuyên Nghi tự mà giải quyết cho tốt.

Nguyên Hạo vâng dạ đến mười phần ngoan ngoãn nhưng Phong Thiệu lại chẳng dễ lừa. Y yêu cầu Xuyên Nghi phải thề thì mới bằng lòng thả bọn họ đi.

Xuyên Nghi không hề cân nhắc, vừa nghe thấy vì tốt cho Nguyên Hạo đã không chút do dự mà dựng thẳng ba ngón tay, có điều lúc đang định mở miệng lại bị Nguyên Hạo cắt ngang. Khi ấy còn nhỏ cũng thôi, bây giờ lớn chừng này rồi thì làm gì có chuyện cậu chấp nhận khổ tu cấm dục, cho dù trong người đang bị thương nhưng vẫn cầm thương ra trận tốt.

Con đường tu luyện đã dài lại còn muốn cậu phải ăn chay thì làm sao mà chịu được.

Nguyên Hạo biết muốn thuyết phục được Phong Thiệu là chuyện không thể, có lẽ mẹ cậu thì còn thử được chứ tìm khắp Cửu Châu chẳng còn người thứ hai đâu, bao gồm cả cậu. Cho nên Nguyên Hạo lập tức chặn Xuyên Nghi lại, quát to một tiếng đầy quyết đoán: "Biến biến biến!".

Phong Thiệu còn chưa kịp phản ứng lại đã phải trơ mắt nhìn Xuyên Nghi nhanh chóng hóa rồng, Nguyên Hạo thì lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai mà nhảy lên lưng hắn rồi cả hai cưỡi mây bay đi mất. Chỉ sau một câu ngắn ngủi "Xuyên Xuyên chạy mau!", trong không trung đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Khoảnh khắc ấy, bầu trời xanh thẳm chẳng một gợn mây, mặt trời diễm lệ chói sáng trên cao.

Trong thời tiết đẹp như vậy , Phong Thiệu chỉ tay vào phương hướng đã chẳng còn xót lại chút gì mà tức đến phát run: "Thằng oắt con! Nuôi tốn cơm tốn gạo suốt mấy chục năm mà giờ nó lại bỏ chạy theo trai như thế!"

"Chẳng phải phàm nhân đã có câu: con trai lớn chẳng cần cha đó thôi." Phong Bạch nói với vẻ hài lòng, tiện tay ôm lấy y rồi ngự kiếm bay thẳng về phía Côn Luân.

Phong Thiệu liếc nhìn hăn: "Vẫn còn câu gái lớn không cần mẹ nữa đấy, nhưng mà nữ đồ nhi A Loan của ta sẽ không làm bậy như vậy đâu." Nói đến đây, y lại càng thêm mong nhớ ái đồ nhu thuận tri kỷ nhà mình, không khỏi thúc giục người đang ngự kiếm: "Nhanh lên nhanh lên. Chẳng phải ngươi đã Kết Anh rồi sao, thêm chút tốc độ đi chứ! Haiz, không biết A Loan có dưỡng thương cẩn thận không… "

Nghe thấy giọng điệu lo lắng quan tâm của y khiến sắc mặt Phong Bạch hơi mất kiên nhẫn, hắn thầm nhủ tiếp theo kiểu gì cũng phải tác hợp nốt cho đứa còn lại một đoạn gian tình mới được. Tốt nhất là phải bỏ chạy theo trai mất dạng như Nguyên Hạo ấy.

Bọn họ xuất phát từ Lương Ung châu là nơi chính giữa Cửu Châu, muốn đi đến Côn Luân nằm ở cực Tây Bắc thì phải bay qua biển Di Châu, bảy tám ngày sau hai người mới đặt chân được tới địa điểm mục tiêu.

Về đến Côn Luân, chuyện đầu tiên Phong Thiệu làm là đi thăm ái đồ nhà mình, nhưng còn chưa kịp bước vào đồng phủ, mới chỉ đáp xuống đỉnh núi thì đã nhìn thấy Hà Loan sau thời gian chia xa hơn một tháng.

“Sư thúc, Ngọc Tiên hoàn lần này để tự ta ra khỏi Côn Luân đưa cho Liên Vân tỷ tỷ được rồi, không dám phiền Trương sư thúc…”

“Làm vậy sao ổn, ngươi vừa mới đi lại được, cả thần thức và pháp thân đều chưa hồi phục hoàn toàn. Nếu cứ tùy tiện sử dụng linh lực để khống chết pháp khí phi kiếm thì ắt sẽ gây tổn hại. Sư tôn của ngươi không ở dây, ta nên trông coi ngươi mới đúng. Vẫn cứ để ta đưa như thường lệ thì hơn.”

“Ta đã tốt…”

“Cứ để ta đưa cho!”

Thấy Hà Loan đang tranh chấp với Trương Thiên Bách điều gì đó ở trên núi nên Phong Thiệu lập tức đi lên hỏi: “Sư huynh, huynh và A Loan đang nói chuyện gì vậy?” Sau đó y nhìn về phía Hà Loan, thấy dù nàng hơi gầy yếu một chút nhưng sắc mặt lại hồng nhuận, không còn dáng vẻ bị trọng thương nữa nên cuối cùng cũng yên tâm.

“Sư đệ trở lại rồi.” Trương Thiên Bách xoay người nhìn về phía Phong Thiệu rồi giải thích: “Là như vậy. Hà Loan bị Phiêu Miểu ám hại, trên đường được một nữ kiếm tu của Tứ Châu minh cứu giúp, nàng ấy tên là Quý Liên Vân. Bởi vì lúc đưa Hà Loan trở về Côn Luân lại bị truy binh của Phiêu Miểu gây thương tích nên đã động đến vết thương cũ. Vết thương cũ này chỉ có Ngọc Tiên hoàn do Hà Loan đặc chế mới có thể giúp khép bớt lại, nhưng Ngọc Tiên hoàn phải được dùng ngay thì mới giữ được hiệu quả trị liệu tốt nhất. Bây giờ thân thể của Hà Loan vẫn chưa hồi phục, hai ngày gần đây… ”

“Sư tôn, con đã ổn rồi mà. Con có thể ngự kiếm phi hành.” Hà Loan vội vàng cắt ngang. Nàng nói với Phong Thiệu: “Trương sư thúc đã giúp con đưa thuốc vài lần rồi, bây giờ không dám làm phiền sư thúc nữa. Sư tôn, con có thể tựa đi đưa thuốc được.”

“Không phiền, không phiền tí nào luôn.” Trương Thiên Bách vừa hoảng hốt vẫy hồ lô rượu, vừa xua tay cười nói: “Cứ cách vài ngày lại được nhìn thấy một nữ tu tài mạo song toàn như Liên Vân tiên tử thì sao có thể thấy phiền được?” Nói đến đây, hắn không biết Phong Thiệu đã quen Quý Liên Vân từ trước nên lập tức hưng phấn dạt dào không ngừng khen vị giai nhân này với y.

“Tuy nàng chỉ là Tán tu nhưng hơn trăm tuổi đã lên được Kim Đan, thậm chí còn tự lĩnh ngộ kiếm ý. Dù chỉ là kiếm ý nhất trọng thiên nhưng cũng chẳng dễ dàng gì, huống chi nàng còn là nữ tử! Lúc đấu pháp với ta,

nàng ấy cũng tiếp được mấy chiêu liền. Ngay cả ở Côn Luân, một nữ kiếm tu hơn trăm tuổi có tu vi thực lực như vậy cũng chi đếm trên đầu ngón tay thôi! Về phần dung mạo, đúng là nàng không khiến cả Cửu Châu phải kinh diễm như Đan Thanh tiên tử nhưng cũng rất mạnh mẽ, thanh tú; ngược lại còn mang một nét đẹp anh khí. Nhân phẩm lại càng là người chính trực thiện lương…"

Thấy Trương Thiên Bách khen Quý Liên Vân từ đầu đến chân liền tù tì không ngừng nghỉ, Phong Thiệu chợt nghe ra vài phần ý tứ, vì thế y nói với vẻ trêu tức: "Ta lại cứ tưởng do sư huynh lo lắng cho thân thể của A Loan nên mới nhận làm thay, thì ra ý của túy ông không nằm trong rượu."

Tính cách của Trương Thiên Bách vốn rất phóng khoáng không chịu gò bó, đương nhiên hắn cũng hiểu được chút ý tứ hàm xúc trong lời nói của Phong Thiệu, vì thế cười nói: "Sư đệ nói không sai, ý của túy ông nằm ở chỗ người ủ rượu rồi." Nói xong hắn liền nâng hồ hồ rồi uống một hơi cạn sạch số linh nhưỡng ở trong đó.

"Xùy, sư huynh đây là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu*?" Phong Thiệu mỉm cười. (*Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu: xuất phát từ bài thơ đầu tiên của Kinh Thi thuộc Tứ thư Ngũ kinh của Nho gia, nằm trong thiên Quan thư. Ý nói người con trai tốt luôn mong tìm kiếm được người con gái dịu dàng, đức hạnh, đoan trang làm vợ, làm người bạn)

Trương Thiên Bách cũng chẳng hề che giấu mà thẳng thắng thừa nhận, sau đó hắn lại lộ ra hai phần chần chừ: "Mặc dù thời gian quen biết ngắn ngủi nhưng ta vừa gặp đã thương, lại chẳng biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào."

Hiện giờ Phong Thiệu chính là kẻ có đã chồng nên chẳng cần lo lắng, nghe thấy người bên ngoài đang rơi vào lưới tình thì cũng vui vẻ xem náo nhiệt. Y đề nghị: "Nàng nghĩ thế nào thì chẳng phải hỏi một câu là biết ư. Nếu sư huynh sợ mình mạo phạm, không bằng để Hà Loan tìm tòi trước khi hành động. Nàng và Quý Liên Vân có tình cảm rất tốt." Y thấy Hà Loan vẫn còn đang ngây ngốc chưa đáp lại thì không khỏi gọi mấy tiếng: "A Loan, A Loan!"

Hà Loan ngơ ngác định thần lại thì đã nghe thấy Phong Thiệu hỏi một câu: "…Con thử hỏi Quý Liên Vân xem nàng có ý với Trương sư thúc của con không? Nếu nàng cũng có ý thì con sẽ có thêm một vị sư bá mẫu rồi."

Sư tôn và Trương sư thúc đều tràn ngập ý cười, chỉ có mình nàng là chẳng thể cười nổi, trong lòng đau đớn tựa như bị ai đó nhéo mạnh. Nàng gần như trả lời ngay tắp lự:“Con không đi.”

Trương Thiên Bách sửng sốt, Phong Thiệu cũng thấy khó hiểu. Hà Loan cúi đầu, nói ấp a ấp úng: “Liên Vân tỷ tỷ đã từng nói là sẽ một lòng hướng kiếm, không muốn song tu.”

Ngụ ý chính là tập trung vào Kiếm đạo .

Trương Thiên Bách nghe vậy thì không khỏi hô to đáng tiếc. Phong Thiệu lại hơi nhướn mày, thấy Hà Loan bất an vò vò góc áo đạo bào, dù trong lòng chưa hiểu rõ nhưng y cũng không nhiều lời nữa.

Đúng lúc ấy, Phong Bạch đi Hư Vô phong để bái kiến sư tôn Cố Hoài của mình cũng đã ngự kiếm trở về. Hắn vừa đáp xuống đất thì Trương Thiên Bách cũng quên luôn việc tiếc hận, vốn chỉ tiện tay thức tảo nhưng bấy giờ ánh mắt của Trương Thiên Bách lại sáng lấp lánh, hắn nói với vẻ kích động: “Tam Thanh trên cao! Minh Tịnh sư điệt, nếu ta không cảm nhận sai thì ngươi đã Kết Anh rồi ư?”

Phong Bạch gật đầu, vẻ nặng nề trên gương mặt của Trương Thiên Bách lập tức được quét đi, thay vào đó là sự vui mừng: “Đúng là thân thể thánh thú có khác, thật phi thường, chưa tới trăm tuổi mà đã là Nguyên Anh chân nhân, có lẽ sư điệt ngươi là người duy nhất ở Côn Luân làm được điều này, không, phải là toàn bộ Cửu Châu mới đúng! Nhanh quá nhanh quá! Nào, phải ăn mừng mới được! ” Nói xong liền kéo Phong Bạch và Phong Thiệu đi uống rượu. Bên trong động phủ của hắn có xây một tửu trì, phải hao tốn rất nhiều tâm huyết mới tạo thành, linh khí sung túc, hương rượu nồng nàn bao phủ khắp nơi.

Phong Thiệu bảo hai người bọn họ đi trước, đợi y kiểm tra thân thể cho Hà Loan xong sẽ đến sau. Trương Thiên Bách cười y nuông chiều đồ đệ như con gái nhưng cũng không ép buộc nữa, chỉ lôi kéo Phong Bạch đi trước rồi gọi thêm đám người Triệu Bác, La Thắng và Phương Trường Tín.

Thấy người đã đi rồi, Phong Thiệu mới xoa đầu Hà Loan. Y vừa tham thức cho nàng, vừa mỉm cười hỏi: “Mấy năm trước con và Quý Liên Vân du ngoạn trong thế tục có vui không?”

Hà Loan nghe thấy giọng nói dịu dàng của sư tôn, vốn còn thấy hơi căng thẳng cũng dịu đi phần nào. Nàng trả lời: “Nếu không có đám người

Phiêu Miểu bám dai như đỉa thì con với Liên Vân tỷ tỷ cùng chu du khắp Cửu Châu sẽ vui vẻ hơn."

"Con yên tâm, từ nay về sau Phiêu Miểu sẽ không bám dai như đỉa nữa." Phong Thiệu bật cười, hạ giọng nói: "Hơn nữa, sư nương con đã ăn sạch kẻ chủ mưu là tông chủ Bích Ba của Phiêu Miểu vào bụng. Mối thù của con và Nấm suýt bị bà ta hại mất mạng cũng báo được rồi." Nói xong y liền kể vắn tắt lại chân tướng mọi việc xảy ra trong mê cảnh Bảo Nguyệt cho nàng nghe.

Hà Loan nghe vậy thì cũng thấy hả giận, nàng nói với giọng căm ghét: "Do các nàng tự làm tự chịu thôi! Sư tôn không biết hôm ấy con đã gặp nguy hiểm thế nào đâu, nếu không nhờ Liên Vân tỷ tỷ chẳng màng tính mạng bảo vệ thì con đã bị Phiêu Miểu hại đến không xót tro tàn rồi. Sau đó bọn con cùng trốn khỏi Lương Ung châu lại càng là nguy hiểm trong nguy hiểm, Phiêu Miểu đã phái rất nhiều người đuổi theo bọn con, tất cả đều nhờ có Liên Vân tỷ tỷ! Nếu không chưa chắc sư tôn sẽ được gặp lại con đâu."

Phong Thiệu mỉm cười nghe nàng oán giận, lúc này mới hỏi: "Nếu con và nàng đã có tình nghĩa sâu đậm như vậy thì sao còn muốn lừa gạt Trương sư thúc của con, nói Quý Liên vân không màng song tu mà chỉ một lòng hướng kiếm?"

Hà Loan kinh hãi: "Sao sư tôn biết con…"

Phong Thiệu bất đắc dĩ: "Xưa nay con vốn là người đơn thuần. Ta cứ tưởng cho con du ngoạn trong thế tục thì sẽ tiến bộ hơn, ai ngờ con vẫn giữ thói quen hễ nói dối là vò góc áo. Xem ra Quý Liên Vân chăm sóc con rất chu đáo, ta có nên cảm tạ nàng hơn mười năm nay đã không để con phải nếm trải thế gian trăm vẻ?"

Khuôn mặt của Hà Loan dần đỏ ửng, nàng thấy hơi xấu hổ.

"Con cảm thấy Trương sư thúc của con không xứng đôi với Quý Liên Vân?" Phong Thiệu hỏi tiếp. Thấy Hà Loan lắc đầu, y lại hỏi: "Vậy nguyên nhân là gì? Phá hỏng nhân duyên chính là ác nghiệp đấy."

Hà Loan quay đầu than thở: "Liên Vân tỷ tỷ sẽ không thích Trương sư thúc đâu."

"Sao con biết?"

"Con biết mà!"

“Làm gì có chuyện con tự quyết định như vậy, dù sao cũng nên hỏi qua ý của Quý Liên Vân chứ. Nếu cả hai bên đều tình nguyện…”

“Con không hỏi đâu.”

“Con… Con có biết trở thành đạo lữ của đệ tử Côn Luân là việc sẽ khiến Tán tu chạy theo như vịt không?”

“Liên Vân tỷ tỷ cũng đâu phải loại người thấy lợi quên nghĩa.”

“Cái này thì liên quan gì đến thấy lợi quên nghĩa, ý của ta là không phải Trương sư thúc con không xứng với nàng…”

“Đệ tử của Côn Luân đâu chỉ có mỗi Trương sư thúc.”

Phong Thiệu im lặng. Nếu đây mà là Nguyên Hạo thì y đã đập cho một trận từ lâu rồi. Có điều Hà Loan rất ít khi tùy hứng, lại là một tiểu cô nương nên y thật sự không ra tay nổi, chỉ đành dứt khoát từ bỏ.

Hà Loan nhận ra Phong Thiệu không vui bèn ôm lấy cánh tay y làm nũng: “Sư tôn, con chỉ muốn được cùng Liên Vân tỷ tỷ du ngoạn trong thế tục thôi. Nếu nàng có đạo lữ…”

Phong Thiệu chặn đứng lời nói của nàng, ung dung hỏi lại: “Con cản được lần này thì chẳng lẽ nàng sẽ không còn đạo lữ nữa? Cứ coi như nàng thật sự không tìm đạo lữ đi, liệu có thể du ngoạn với con suốt cả đời được không?”

“Liên Vân tỷ tỷ từng nói, chỉ cần con thích là được. Con thích mà. Ngoài sư tôn và sư nương thì nàng là người thương con nhất.”

“Vậy con cũng không muốn tìm đạo lữ ư?”

“Con có sư tôn là đủ rồi.” Hà Loan nhào vào lòng Phong Thiệu, phối hợp với những lời này khiến Phong Thiệu cực kỳ cảm động, nhất là khi nghĩ đến thằng oắt con có đạo lữ liền quên tiệt cha nó ở đâu. Y so sánh hai đứa với nhau, quả nhiên con gái mới là chiếc áo bông tri kỷ. Về phần chút cảm giác sai sai lúc trước cũng bị y ném lên chín tầng mây, A Loan ngoan ngoãn như vậy thì chắc chắn sẽ không để y phải tốn nhiều tâm tư đâu.

Tâm trạng tốt đẹp, Phong Thiệu liền quyết định phải đối xử ưu ái với tỷ muội tốt của ái đồ nhà mình. Trong đại điển hợp tịch sắp tới sẽ mời Quý Liên Vân vào Côn Luân làm khách với tư cách đạo hữu của y. Có Quý Liên vân bầu bạn thì chắc chắn Hà Loan sẽ an tâm dưỡng bệnh.

Sắp xếp xong xuôi đầu bên này, Phong Thiệu mới đi tới chỗ của Trương Thiên Bách. Y vừa bước vào động phủ đã bị hương rượu làm nức mũi, quả thật khiến người ta muốn say sưa. Phong Thiệu nhìn một lượt thì thấy trên mặt bàn đá bóng loáng có bày vài chén rượu lộn xộn, hiển nhiên đã qua ba tuần rượu, mà trong tửu trì cách đó bốn năm trượng rõ ràng có mấy bóng người đang ngồi. Mặc dù mây mù quanh quẩn nhưng y chỉ hơi liếc mắt đã nhận ra chủ nhân Trương Bách Thiên và mấy vị khách Phong Bạch, Triệu Bác, La Thắng, Phương Trường Tín.

Đúng là không vắng mặt ai. Trong tu giới hở chút là bế quan, may mắn lắm mới tụ tập được đông đủ nên khó trách mọi người lại uống đến vui vẻ như vậy.

Nhìn thấy cảnh đó bỗng khiến tâm trạng của Phong Thiệu cũng trở nên vui vẻ. Y cảm tưởng quãng thời gian xui xẻo và hiểm trở lúc trước không còn quá chân thật mà bỗng trở nên xa xôi. Từ lúc y sống lại đến giờ, chỉ cần chờ sáu năm sau đoạt xá là có thể bắt đầu một cuộc sống thật dài lâu, có Tiểu Bạch, có Nấm và A Loan, còn có cả các sư huynh đệ.

Nghĩ đến điều này, bước chân của Phong Thiệu bỗng thật thoải mái, có điều y còn chưa kịp lên tiếng chào hỏi thì đã thấy một luồng kiếm quang bắn tới. Phong Thiệu dời bước để tránh né nhưng lại bị một người nắm chặt lấy mắt cá chân. Đối phương nhanh chóng giật lại khiến y lập tức ngã quỵ vào trong tửu trì, trên người bị rượu tưới ướt đẫm đồng thời rơi vào một cái ôm ấm áp.

“Thúc thúc chẳng cẩn thận gì cả.”

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, ngữ điệu còn mang theo ba phần men say hòa cùng hương rượu nồng đậm khiến Phong Thiệu chợt cảm thấy mặt mình nóng ran, y bèn đẩy mạnh tên súc sinh này ra. La Thắng đang ngồi bên kia cũng ném một hồ lô rượu cho Phong Thiệu, y bắt lấy rồi ngửa đầu uống một ngụm, sau đó quay sang phía Trương Thiên Bách giễu cợt: “Sư huynh thật biết hưởng thụ, ngay cả linh nhưỡng thượng phẩm cũng có thể dùng để tắm rửa, nếu vậy chắc linh thạch trong túi gấm đã chất đầy như núi ấy nhỉ. Đúng lúc gần đây sư đệ lại gặp phải vận rủi hao tài tốn của, tài sản com cóp suốt bao lâu cũng bị bay mất hơn phân nửa. Có điều ta cũng đang muốn làm một chuyện lớn nên mong được sư huynh hào phóng giúp đỡ một hai!”

Lời này vừa nói ra, Trương Thiên Bách còn chưa kịp đáp lời thì Triệu Bác và La Thắng đã phản ứng trước. Một người lập tức ném cho y một

túi gấm nhỏ, người lại thì hỏi Phong Thiệu cần bao nhiêu, mỗi Phương Trưởng Tín hỏi với vẻ tò mò:“Sư huynh muốn làm chuyện lớn gì vậy?”

Thần thức của Phong Thiệu đảo qua túi gầm liền biết bên trong có rất nhiều tiền, y nói lời cảm tạ với Triệu Bác trước, sau đó nhân tiện công bộ luôn chuyện y và Phong Bạch chuẩn bị hợp tịch, mấy hôm nữa sẽ công bố chuyện tổ chức đại điển.

“Đây là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời của ta, đến lúc ấy nhất định các sư huynh đệ phải cùng chứng kiến, chung vui với ta và Minh Tịnh đấy.” Phong Thiệu vừa nói xong, nhân vật chính trong câu chuyện vốn đang ôm eo y giữa tửu trì liền lập tức nghiêng mình tới, thô lỗ hôn lấy tên yêu tinh vừa nói lời ngon tiếng ngọt.

Mặc dù lúc nói xong những lời này Phong Thiệu cũng rất muốn hung hăng ôm lấy hắn để thân thiết một hồi, nhưng bây giờ vẫn đang ở trước mặt mọi người nên y chẳng thể làm mặt dày được như vậy, chỉ đành xấu hổ đẩy tên súc sinh trên người mình ra rồi đón nhận ánh mắt chú ý của mấy vị sư huynh đệ.

Cũng may đều là người một nhà nên y chỉ đành cười cười cho qua, sau khi mấy sư huynh đệ cười đùa một hồi thì mỗi người đều nâng chén chúc mừng bọn họ.

Triệu Bác lớn tuổi nhất nên chúc mừng trước: “Song tu hợp đạo, tịnh đế phi thăng*.” Sau đó hắn lại dặn dò Phong Bạch không được ỷ vào tu vi cao mà chẳng coi ai ra gì, không được khinh thường sư thúc hắn, vân vân và mây mây. (*Câu này mang ý chúc hai người song tu hợp Đạo với nhau, sau đó cùng nhau phi thăng).

Trương Thiên Bách là người tiếp theo, hắn nâng ly chúc mừng hai người xong thì vỗ vai bọn họ, thở dài nói: “Các ngươi thì giai ngẫu thiên thành*, còn ta lại cô độc một mình, hoa rơi cố ý nước thủy vô tình.” (*Giai ngẫu thiên thành: trời sinh một đôi ?)

Phong Thiệu bật cười, đang định nói vài câu an ủi hắn thì Trương Thiên Bách đã tự an ủi bản thân rồi: “Hết cách hết cách, Cửu Châu có hàng ngàn hàng vạn tu giả thì sao phải sầu vì không gặp giai nhân. Nghe nói tông chủ mới của Phiêu Miệu cũng có dung mạo bất phàm, là người đồng lứa với Đan Thanh tiên tử. Chẳng phải sư đệ vừa trở về từ Phiêu Miểu sao, chắc đệ đã gặp vị tông chủ này rồi chứ, chẳng rõ nàng có tuyệt sắc như lời đồn không?”

Phong Thiệu nheo mắt, hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu y không phải là dung mạo của Đan Tử mà là thân hình béo mập của lão già Bồng Khâu. Y lập tức lắc đầu: "Người này dung mạo xấu xi, chắc chắn không lọt được vào mắt xanh của sư huynh đâu!"

"Đệ tử của Phiêu Miểu mà cũng có người xấu xí ư?" Trương Thiên Bách nghi ngờ, nhưng nghĩ lại sư đệ này của hắn xưa nay luôn ôn hòa, nói chuyện cũng biết chừa lại đường lui nên có khi nói dung mạo xấu xí còn là nói giảm nói tránh ấy chứ. Hắn oán giận: "Người này khiến ta thật tò mò. Sau này nhất định phải tự đi xem thử dung mạo của nàng ta xấu xí đến mức nào!"

Sau đó đến phiên La Thắng. Hiện giờ hắn đã bước vào Giả Đan kì, sau khi nâng ly chúc mừng thì lắp bắp nhìn về phía Phong Bạch. Hắn không lớn tuổi như Triệu Bác mà chỉ lớn hơn Phong Bạch ba, bốn mươi tuổi; tu vi lại kém hơn đối phương tận hai đại cảnh giới nên có mấy lời cứ phun ra nuốt vào mãi: "Sư huynh lương thiện… Nhất định sư điệt không được vì… Vì điều này mà ức… Ức hiếp sư huynh…" Mặc dù hắn lắp bắp phun ra nuốt vào mất một lúc nhưng vẫn mang ý tứ: nếu Phong Bạch đối xử với Phong Thiệu không tốt thì cho dù hắn có là thiếu tông, đám sư huynh đệ này cũng tuyệt đối không thời ơ lạnh nhạt!

Sao cả đám đều nghĩ y sẽ bị tiểu súc sinh này áp chế vậy, Phong Thiệu chợt thấy hơi buồn bực nhưng đồng thời cũng vô cùng cảm động. Y đang tò mò liệu Phương Trường Tín có định nói giống những người trước hay không thì đã thấy cậu đỏ mắt bước lại gần. Giây tiếp theo y liền bị Phương Trưởng Tín nhào vào trong lòng.

"Sư huynh!"

Phương Trường Tín hô to một tiếng rồi ôm lấy Phong Thiệu mà khóc òa lên: "Sao sư huynh lại bỏ rơi ta như vậy! Nếu không phải lần trước bị Từ Giác quấy rối thì Thái Dần sư thúc đã định chọn ta làm đạo lữ của sư huynh rồi! A hu hu… Sư huynh còn chẳng cho ta cơ hội này. Ta đã rất cố gắng luyện kiếm chỉ vì có thể đuổi theo sư huynh, được đồng hành cùng với sư huynh…"

Gân xanh trên trán Phong Thiệu giật liên tục, là do bị Phương Trưởng Tín đè ngã vào một tảng đá ngầm trong tửu trì, lúc đang muốn dìu cậu đứng lên thì trong lòng lại trống rỗng. Phong Thiệu ngẩng đầu nhìn, đúng là bị Phong Bạch xách lên rồi.

Xách đúng với nghĩa đen! Mặc dù Phương Trường Tín đã trưởng thành nhưng vóc người lại chỉ cao đến vai Phong Bạch, thật sự không đủ nhìn.

“Sư huynh không cần ta… Sư huynh không cần ta… Sư huynh chỉ muốn ở cùng với con hổ kia thôi…” Phương Trường Tín vốn không mất lễ nghi nhưng lúc bị đối phương xách lên một cách tùy ý thì cũng bắt đầu gào thét rồi khua tay múa chân, nhưng không hề giãy dụa bỏ chạy. Nhìn sắc mặt cậu đã đỏ như cà chua, hai mắt vô thần không có tiêu cự, mồm thì hô sư huynh nhưng tầm mắt lại nhìn thẳng về phía hồ lô rượu trong tay Trương Thiên Bách… Hiển nhiên là đã uống say rồi.

Uống say thì uống say, nhưng không ai không hiểu chân lý rượu vào mới nói lời thật lòng.

Phong Bạch cũng biết vậy cho nên sắc mặt của hắn đã đen như tượng thoa mực nước. Hắn ném thẳng con ma men trong tay vào tửu trù, sau đó lại khiêng Phong Thiệu đang trợn mắt há mồm lên vai, chỉ bỏ lại một câu: “Thúc thúc say rồi, ta đưa y về để giải rượu.” nói xong liền ngự kiếm bay đi mất, để lại những vị sư thúc cũng đang trợn mắt há mồm.

Nếu Phong Thiệu đã bị nói là say thì việc y có say thật hay không đã không còn quan trọng, quan trọng là Phong Bạch muốn dùng cách nào để giải rượu cho y. Thấy Phong Bạch cầm một hồ lô rượu đi đến bên giường, đáy lòng Phong Thiệu chợt phát lạnh, nhất là lúc bàn tay của đối phương vuốt ve từ lưng xuống phần mông của y.

“Tiểu Bạch, ta là người vô tội. Mgươi không thể xằng bậy… Dừng tay!”

“Uống ngon không?”

“… Ngươi thả… Thả cái gì…”

“Chút thú vui do đồ nhi ngoan của chúng ta điều chế ấy mà.”

“Hà Loan, phản đồ nhà ngươi… Ta muốn đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với nó!”

“Thúc thúc say, chỗ này cũng say.”

“Không cần… Không cần… Từ bỏ… A a…… Không cần A… Dừng…”

------oOo------

Chương 153

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Bạch giam cầm Phong Thiệu trên giường suốt một đêm, cẩn thận trừng trị, chậm rãi thưởng thước, mỗi lần đều khiến đối phương sướng đến chết đi sống lại.

Sau khi xong việc, hắn ôm Phong Thiệu vào hồ Hàn Thủy, sau đó lại khiến thúc thúc chết đi sống lại thêm một lần nữa ở trong nước. Một nửa do dược tính, một nửa do đã kiệt sức, Phong Thiệu chỉ còn hai phần sức lực ghé vào lồng ngực Phong Bạch, nhắm mắt lại chỉ muốn ngủ một giấc. Có điều Phong Bạch lại chưa hết hứng thú, hắn cúi đầu hôn lên môi đối phương, hôn một cách triền miên dai dẳng.

Phong Thiệu đã chẳng thể đáp lại, y vừa không có sức mà đồng thời cũng ngủ mất rồi. Vì Phong Bạch cẩn thận ôm ngang y lên giường, dùng một tay kéo y vào lòng vẫn thấy chưa đủ, phải ôm bằng cả hai tay mới thấy vừa ý. Rốt cuộc hai người cũng tạo thành cảnh tượng một đôi Uyên Ương giao hòa thắm thiết.

Hai người đều rơi vào giấc ngủ say.

Chẳng rõ đã qua bao nhiêu canh giờ, Phong Bạch bỗng nhiên nghe thấy vài âm thanh như tiếng khóc thút thít, lúc đầu còn tưởng do mình nằm mơ nên không hề để ý, mơ mơ màng màng ngủ thêm một lúc nữa mới phát hiện âm thanh kia vẫn đang vang lên mang theo sự bi thương đánh thẳng vào trái tim người khác. Hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn, đúng là Phong Thiệu đang nằm mơ — Không rõ y gặp phải ác mộng gì, chỉ thấy khuôn mặt của y đổ đầy mồ hôi, hai tay bấu chặt lấy mép giường, trong miệng y lầu bầu điều gì đó "Thiên Đạo hữu thường", lúc thì hô "Báo ứng khó chịu", một hồi lại kêu lên "Tiểu Bạch".

Phong Bạch nghe thấy Phong Thiệu gọi tên mình thì lập tức ngồi dậy ôm người vào trong lòng. Hắn dịu dàng hôn lên lỗ tai và mi tâm của y, nhẹ giọng dỗ dành: "Thúc thúc, ta ở đây, ta ở đây, ta vẫn luôn ở đây."

Phong Thiệu vẫn hoảng hốt chưa tỉnh lại, khi nghe thấy vậy thì sắc mặt từ vô cùng lo lắng biến thành kinh hãi hoảng sợ. Y hét lớn thành tiếng: "Đừng mà!"

"Thúc thúc !"

Chợt bị đẩy mấy cái khiên Phong Thiệu kinh ngạc mở to mắt, cảnh tượng khủng khiếp trong ác mộng được thay bằng khuôn mặt lo lắng của Phong Bạch, lúc này mới tỉnh táo lại. Y nâng tay chạm lên gương mặt của Phong Bạch như muốn xác nhận đâu là thật, bấy giờ mới bắt đầu lau sạch mồ hôi lạnh trên trán rồi nói: "Ta nằm mơ ."

Phong Bạch cau mày vỗ về sau lưng y, trầm giọng nói: “Thúc thúc đã đột phá được ‘Ngã chấp’, xưa nay tâm cảnh lại rất cướng cỏi, cho dù với tu giả bình thường thì cũng rất ít khi gặp phải ác mộng. Thúc thúc sẽ không giữ Tâm Ma chứ?”

Phong Thiệu nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, dường như vẫn đang đắm chìm ở cảnh tượng trong mộng.

Phong Bạch nói: “Chẳng phải thúc thúc đã từng nói: người tu Đạo, nhất là tu Ma thì tuyệt đối không được giữ mọi chuyện ở trong lòng, nếu không thể tháo bỏ khúc mắc thì sẽ rất dễ trở thành Ma Niệm.” Ngừng lại một chút, hắn mới hỏi Phong Thiệu: “Ngươi mơ thấy gì?”

Phong Thiệu chợt hỏi: “Ngươi nói xem, Trương Dưỡng Thanh đã chết thật rồi chứ?”

Phong Bạch nhướn mày: “Thúc thúc mơ thấy gã sống lại ư? Đừng nói gã không sống được, cho dù có sống lại thì cũng chẳng phải đối thủ của ta. Ngày trước ta có thể khiến gã trở thành đầy tớ thì sau nay vẫn có thể khiến gã làm cẩu.”

Phong Thiệu thở dài: “Sao lúc trước ngươi không giết quách gã cho rồi, ngược lại để gã sống nên cũng gây ra không biết bao nhiêu sóng gió…”

Phong Bạch cắt ngang, gật đầu nhận lỗi: “La do ta sai, suýt nữa đã để tên nô bộc kia tổn thương thúc thúc. Năm đó giữ lại gã vì gã vẫn có ích, sau đó dùng cũng không tệ lắm. Vốn đã muốn thuận tay giết gã nhưng sau đó chúng ta lại bị chuyện ở Tư Quá phong làm chậm trễ.”

“Ngươi giữ lại gã để làm gì?” Phong Thiệu khó hiểu.

“Trương Dưỡng Thanh kia vốn là đệ tử thân truyền của Bão Phác tông, mặc dù đã đuổi đi nhưng lại chưa bị xóa tên, có thể dùng vào những chỗ mấu chốt trong Bão Phác, ngược lại đã khiến gã chiếm hời.” Lúc nói đến đây, Phong Bạch lại lấy từ trong túi gấm ra mấy miếng lệnh bài màu đen rồi đưa cho y.

Phong Thiệu cầm lấy, lập tức nhận ra đó là Khôi Lỗi lệnh.

Luyện chế con rối là pháp môn của Ma tu, Khôi Lỗi lệnh này cũng là một loại trong thuật con rối. Có điều khác với luyện vật chết, thứ mà Khôi Lỗi lệnh luyện chế lại là tu giả, người luyện chế sẽ dùng lệnh bài để khống chế. Mặc dù đã bị luyện thành con rối nhưng nó vẫn giữ được tinh huyết nguyên khí của người sống, thậm chí khi không có mệnh lệnh thì nó sẽ chẳng có bất kì biểu hiện khác thường nào.

Mặc dù thuật này rất tinh diệu nhưng với Ma tu, bởi vì phải độ chính ma khí trong đàn điều của mình vào con rối nên sẽ phải hao tổn cực lớn. Nếu tu vi chưa lên đến Lục Hạt hoặc cảnh giới đại năng thì mỗi lần sử dụng thuật pháp này sẽ phải tổn hại đến đạo cơ.

Thanh Dương cũng là Ma tu Tứ Hạt như y, nghĩ đến đây khiến Phong Thiệu biết lúc trước gã đã bị Phong Bạch nô dịch thê thảm đến mức nào. Khó trách khi bọn họ gặp lại, rõ ràng Thanh Dương trợ trụ vi ngược* ở Phiêu Miểu suốt hơn mười năm, ăn không biết bao nhiêu huyết khí của tu giả để nuôi dưỡng Huyết La, mà tu vi lại chỉ mới vừa Kết Anh… Hóa ra là do bị tổn hại quá nặng. (*Giúp Trụ vương làm điều ác/ Giúp kẻ ác làm điều ác)

Nô dịch như vậy chả trách Thanh Dương lại cảm thấy không thể sống được trong tay Phong Bạch, thậm chí bỏ cả Huyết La, chỉ sốt ruột muốn dùng Phân Hồn pháp để chạy thoát khỏi sự khống chế của Phong Bạch. Thù mới hận cũ, Thanh Dương hận y thấu xương như vậy cũng phải thôi.

Ai mà ngờ được đã tính hết đoạn then chốt nhưng rốt cuộc vẫn thua một chiêu.

Thiên lí xoay vần, mọi chuyện tương liên, Phong Thiệu thầm lắc đầu rồi thuận miệng hỏi: “Những con rối này là người của Bão Phác tông?”

“Là vài người đệ tử thân truyền.” Phong Bạch gật đầu. Phong Thiệu hỏi với vẻ khó hiểu: “Ngươi có thù với Bão Phác à?”

Đôi môi của Phong Bạch chợt cong thành một nụ cười khẽ đầy khoan khoái: “Ngày ấy thúc thúc đã từng nói muốn thành lập Cửu Châu minh, làm chủ của Tán tu đấy thôi? Ta cũng từng nói là sẽ thống nhất tứ tông.”

Phong Thiệu sửng sốt. Đó chỉ là lời nói đùa của y, không ngờ Phong Bạch lại thật sự nghiêm túc.

Mà đúng là vậy, tiểu súc sinh này đã tính kế Trương Dưỡng Thanh và Bão Phác từ vài thập niên trước rồi. Lúc bọn họ thương nghị chuyện cứu Nấm thì đã để Bồng Khâu đoạt xá Đan Tử của Phiêu Miểu, nay trwor thành tông chủ mới… Đợi sau này, trong số những đệ tử thân truyền đó có người ngồi lên vị trí tông chủ, vậy thì… Chỉ còn lại Bồ Đề tự.

Từ Giác sẽ nhậm chức trụ trì đời tiếp theo, lúc Phong Bạch còn ở cảnh giới Kim Đan thì có lẽ bọn họ vẫn phân cao thấp. Hiện giờ hắn đã Kết Anh, chỉ kém Từ Giác một đại cảnh giới, còn có thể chất tuyệt luân và cổ kiếm dị biến, cho dù trước mắt không thể lập tức giành chiến thắng nhưng tương lai chưa chắc đã không áp chế được đối phương. Tới khi ấy

cho dù không có Khôi Lỗi lệnh thì Phong Bạch vẫn có thể tiếp tục đi trên con đường thống nhất tứ tông.

Phong Thiệu chợt cảm thấy ngũ vị tạp giao. Vị anh hùng lấy việc cứu vớt chúng sinh làm nhiệm vụ của mình trong nguyên tác đã thay đổi chí hướng từ lâu, chẳng biết tình tiết trong tương lai sẽ lệch đường ray đến tận đâu. Tuy rằng, cho dù là cứu bớt chúng sinh hay thống nhất tứ tông thì cũng đều là sự nghiệp lớn, nhưng hai việc này thể hiện tính cách trái ngược nhau. Hiện giờ gần như đã không thể nhìn thấy bóng dáng của Lữ Minh Tịnh trên người Phong Bạch nữa rồi, hiển nhiên tình tiết trong nguyên tác cũng bị phá thành mảnh nhỏ.

Tình huống đã thành ra thế này rồi, chẳng biết vị Tử Hư đạo nhân kia còn có thể bình tĩnh cho rằng: tương lai sau khi Phong Bạch thu thập toàn bộ Sơn Hà Xã Tắc Đồ sẽ lựa chọn tự bạo chỉ vì để cứu vớt chúng sinh vô tội chứ?

Tất nhiên sự thắc mắc của y chẳng hề có câu trả lời, chỉ là trước mắt chợt lóe lên hình ảnh Tử Hư và Thanh Dương chồng chéo lên nhau trong cơn ác mộng vừa rồi, bỗng khiến y cảm thấy hơi bất an.

Có điều sự bất an này còn chưa kịp trở nên sâu sắc thì Phong Thiệu đã được Phong Bạch ôm chặt lấy, đối phương nhìn chăm chú vào đôi mắt của y sau đó cười như một đứa trẻ chẳng rõ sự đời: “Thúc thúc, về sau toàn bộ Cửu Châu đều là của chúng ta, sẽ chẳng còn ai dám tổn thương ngươi nữa, cũng chẳng còn kẻ nào dám lấy Nguyên Hạo và Hà Loan để uy hiếp, khiến ngươi phải lo lắng, đau lòng. Chúng ta sẽ đi du ngoạn khắp Cửu Châu mà chẳng cần lo lắng điều gì, đi khắp thành trấn của người phàm, phường thị của tu giả, nge hí khúc, thúc ngựa dạo phố. Chúng ta cứ sống như thế đến trăm ngàn năm sau rồi cùng nhau thăng, có được không?”

Đôi mắt Phong Thiệu chợt cay xè, tâm trạng bất an cùng những dòng suy nghĩ lung tung lộn xộn đều bị lời nói không đầu không đuôi của đối phương đánh cho tan thành mây khói. Y ngẩng đầu khẽ hôn lên trán Phong Bạch: “… Được.”

Phong Bạch vui vẻ, chôn đầu vào phần hõm cổ ấm áp của đối phương: “Ta vẫn nhớ rõ năm đó ở Lộc thành, thúc thúc đã mua cho ta một que hồ lô ngào đường, ngọt lắm.”

“Thật không, vậy hôm đó nào thúc thúc lại mua cho ngươi.”

“Lúc thúc thúc ca hát trong khách điếm nghe cũng rất êm tai.”

“Thật không, vậy hôm nào đó thúc thúc sẽ hát lại cho ngươi nghe.”

“Chúng ta ngủ trên giường của khách điếm cũng rất thoải mái.”

“Thật không, vậy hôm nào đó thúc thúc lại ngủ với ngươi… Không không, nhầm…”

“Bây giờ thúc thúc ngủ với ta là được!”

“Nói nhầm!”

Nói sai cũng không còn cơ hội để sửa nữa rồi, trong nhất thời khiến động phủ tràn ngập cảnh xuân dào dạt.

Bọn họ cùng tận hưởng quãng thời gian không biết xấu hổ như vậy, chẳng bao lâu đã đến ngày tốt cho lễ hợp tịch, chính thức tuyên bố chấm dứt những tháng ngày ở chung một cách phi pháp, hướng về cuộc sống mới của một đôi phu phu hợp pháp.

Mặc dù người tu Đạo hợp tịch về cơ bản cũng mang ý nghĩa như người phàm thành thân, nhưng nghi lễ lại hoàn toàn khác biệt.

Đại điển hợp tịch đã chọn ngày lành tháng tốt để cử hành và lập đàn cúng tế trên đỉnh Hư Vô phong.

Tế đàn trên Hư Vô phong đã được bố trí xong xuôi, tế đàn dài chừng ba trượng, trong đêm tối dày đặc, từ dưới tế đàn ánh lên hai hàng đèn đuốc sáng rực tựa như hai dải lụa xanh biếc mỹ lệ. Theo sau là những tiếng chuông khánh cầm sắt hòa quyện với tiếng Thanh Minh chú leng keng lan rộng theo từng làn gió lay động, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Cố Hoài và Thái Dần đứng đầu, phía sau là các vị trưởng lão và mấy ngàn đệ tử Côn Luân ngồi xếp bằng trên đỉnh núi theo thứ tự. Ở chỗ của khách mời là mấy vị tông chủ của ba đại tông môn còn lại: Bồ Đề, Bão Phác và Phiêu Miểu đích thân đến xem lễ, ở phía sau mỗi người có vài chục đệ tử đi theo.

Yên lặng giữa cảnh tượng đầy náo nhiệt, Phong Thiệu và Phong Bạch cùng bước trên mây, tay cầm phất trần, thân đeo bảo kiếm, đứng ở vị trí trung tâm. Cả hai đều mặc đạo bào Côn Luân màu bạch nguyệt; một người cao lớn hiên ngang, tu mi ưng mục; một người thân trưởng ngọc lập, trẳng trẻo tuấn tú. Bọn họ cùng đi lên trước đăng đàn, sau khi hành lễ ba quỳ chín lạy thì bắt đầu dâng rượu…

Linh vụ trên đỉnh núi quấn quít lấy đôi thần tiên bích nhân*, mặc dù cách bối phận luân thường nhưng thứ ấy lại chẳng đáng nhắc đến với tu giả lại chẳng đáng nhắc đến. Những người ngồi bên dưới không ai không thầm

cảm thán đây đúng là một cặp được ông trời tác hợp. Ngay cả Từ Giác yên lặng xem lễ cũng không thể không thừa nhận, cho dù tên ma đầu kia đã tạo nhiều sát nghiệp, sát khí ngập trời nhưng ngay lúc này đây, hắn lại chẳng mảy may mang một chút lệ khí nào. Phong Bạch đứng sóng vai với người có bản tính ôn hòa như Phong Thiệu… cũng không hề đột ngột, ngược lại rất xứng đôi. (Bích nhân: chỉ sự xứng đối vừa lứa)

Mặc dù ông đã buông bỏ chấp niệm nhưng vẫn khó nén nổi tiếng thở dài, không ngờ lại có người còn thởi dài nhiều hơn cả ông, tựa như sắp than thành tiếng khóc. Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên tế đàn, chỉ có mình Từ Giác lại nhìn chàng thiếu niên có phần quen mắt ở phía đối diện. Người đó tuấn tú thì tuấn tú nhưng gương mặt đầy vẻ buồn khổ, lúc nhìn đôi phu phu đang hợp tịch trên kia thì chẳng nén nổi tiếng thởi dài, cứ như người ta không phải đang hợp tịch mà là hợp táng vậy…

Từ Giác buồn cười, chút ảm đạm nơi đáy lòng cũng được xua tan đi vài phần.

So với Từ Giác đang ủ ê thì Thái Dần cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Ông nuôi đồ đệ như con ruột, thật sự đã coi Phong Thiệu là con trai mình sinh ra. Bây giờ nhìn thấy ái đồ đã có đạo lữ, sau này kẻ đó sẽ bầu bạn với y suốt cả đời, giây phút ấy khiến người làm sư tôn như ông không khỏi cảm thấy hơi chua xót. Rốt cuộc Thái Dần vẫn bận tâm mặt mũi của mình nên không muốn để người ta chế giễu, nhất là khi bên cạnh ông còn một người đồ nhi khác, hắn cũng có ái đồ hợp tịch như ông nhưng lại mặt lạnh mà miệng cũng lạnh nốt, mang dáng vẻ đúng phong phạm của một người sư tôn. Vì vậy Thái Dần càng biển hiện đoan chính hơn, ông không muốn mình lại đối lập với người ta.

Sau khi hai người Phong Thiệu và Phong Bạch bái Tam Thanh xong liền đứng trước mặt sư tôn của đối phương để nghe lời răn dạy, bởi vì Thái Dần là sư tôn của Cố Hoài cho nên ông sẽ nói trước.

Thái Dần lập tức chớp lấy thời cơ, tuôn ra một tràng bô lô ba la trấn áp cái tên đồ tôn đã cướp mất ái đồ của ông. Tuy đang bị rất nhiều người vây xem, hơn nữa dù mọi người ngồi rải rác cách xa nhau nhưng tu giả ai ai cũng tai thính mắt tinh, cho nên ông cố kìm chế tới kìm chế lui thì vẫn dạy dỗ mất hơn nửa canh giờ.

“… Sau này khi y bị kẻ khác bắt nạt, nếu ta không ở đó thì ngươi phải đứng về phía y, không được để y bị hãm hại. Đúng là ngươi có tư chất thượng thừa, tu vi sau này ắt sẽ tăng nhanh hơn sư thúc ngươi rất nhiều,

nhưng tuyệt đối không được vì thế mà áp chế y, càng không được học thói trọng tài khinh nghĩa, phản bội đạo lữ, tự giết lẫn nhau."

Thái Dần nói đến đây thật ra là cũng có ý ám chỉ. Tông chủ đời trước của Phiêu Miểu là Bích Ba và Phục Dương tử của Bão Phác dù là đạo lữ nhưng lại trở mặt thành thù, phu thê tương tàn chỉ vì một phần cơ duyên. Chuyện này ầm ĩ đến độ toàn bộ tứ đại tông môn đều biết.

Phong Bạch nghe xong cũng không nhiều lời mà chỉ nói thẳng muốn kết khế ước sinh tử với Phong Thiệu, loại khế ước này lấy máu đầu tim của tu giả để lập thành huyết khế, cực kì lợi hại. Đồng sinh cộng tử, chỉ cần một người bị tổn thương thì người còn lại sẽ không thể tránh thoát, nếu một người chết thì người còn lại tất sẽ bồi táng theo.

Loại khế ước vốn vừa phải tin tưởng vừa tạo nên uy hiếp cho đối phương khiến người ta muốn tránh còn không kịp, chẳng ngờ Phong Bạch lại nói dứt khoát như vậy. Dường như Phong Thiệu là người đầu tiên thay đổi sắc mặt, y quát to: "Không thể!"

Thái Dần cũng không ngờ Phong Bạch lại nói ra những lời này, bàn tay đang vuốt râu dài bởi vì tức giận mà khẽ run lên. Mặc dù ông rất yêu thương Phong thiệu nhưng Phong Bạch cũng là tròng mắt của Côn Luân, càng là tương lai và hi vọng của bọn họ. Sao có thể để Phong Bạch bị bẻ gãy một cách ù ù cạc cạc như vậy.

Bởi vì đối phương nói một cách ngoan tuyệt như vậy khiến ông chẳng còn lời nào để dạy bảo nữa, chỉ đành trừng Phong Bạch: "Ăn nói vớ vẩn! Nếu sư thúc ngươi bị người ngoài làm hại thì sao? Đến khi ấy ngươi cũng chết rồi thì lấy ai báo thù cho y, ngay cả khi y bị ông trời bắt đi thì ngươi cũng phải giữ lại mạng để mang kiếm chém thượng thiên chứ. Cho dù không chém chết được thì cũng phải chửi mắng nó ba ngày ba đêm, tốt nhất là dùng Thanh Âm chú mà mắng, mắng mấy chục năm, thậm chí là mấy trăm năm thì mới đủ với tình nghĩa của ngươi."

Phong Bạch ngoảnh đầu đối diện với Phong Thiệu, trong mắt hai người đều có ý cười. Hắn quay đầu nói với Thái Dần: "Đồ tôn thụ giáo."

Sau khi phu phu hai người nghe hai vị sư tôn dạy bảo, một vị trưởng bối đức cao vọng trọng nhất trong tông đã kết đồng tâm khế cho bọn họ. Khi tia sáng đỏ rực như sợi tóc xuyên qua trái tim của hai người, nó tựa như quấn hai trái tim chặt lại với nhau, không thể tách rời.

Phong Bạch chẳng thể hình dung được tâm trạng lúc này của mình, điều mà hắn mong ngóng suốt nhiều năm rốt cuộc đã biến thành hiện thực vào

giờ khắc này. Vào khoảnh khắc vị trưởng bối tuyên bố kết thúc buổi lễ, hắn đã quay sang Phong Thiệu rồi nở một nụ cười thật rạng rỡ. Nụ cười tươi rói đã hòa tan nét lạnh lùng thường thấy trên khuôn mặt của Phong Bạch, lộ ra hàm răng trắng bóc đều tăm tắp tựa như một đứa trẻ có được thứ nó luôn yêu thích. Hắn cười đến hạnh phúc sáng lạn.

Hình ảnh này rơi vào mắt Phong Thiệu, không hiểu sao y lại nghĩ đến một loại Ma dược cao giai tên Thất Tâm tán. Nghe đồn sau khi ăn loại dược này sẽ khiến người ta dần quên mất bản tâm của mình, bị kí chủ mê hoặc, dù làm ra ra những chuyện trái với bản tâm nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ, cam chịu.

Đêm thảm sát đó… Y còn nhớ nguyên cảm giác ghê tởm buồn nôn nhưng vẫn phải kiên trì tiếp tục giết chóc khiến sau này y chẳng bao giờ dám hồi tưởng lại. Có điều cho đến tận hôm nay, y chưa bao giờ thấy hối hận. Thiên Đạo hữu thường, cho dù ngày sau bị báo ứng thì y cũng sẽ không oán hận một câu, chỉ mong có thể gánh chịu cả phần trừng phạt của tên súc sinh này.

Khiến y dù làm chuyện trái với bản tâm nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng, tên này còn xứng danh hơn cả Thất Tâm tán, dù biết rõ đã trúng độc lại không thể tự thoát ra được, không thể tự kiềm chế. Phong Thiệu cũng khẽ cười, trong nụ cười của y đã không còn chút lo âu hay sợ hãi nào nữa, vừa đẹp đẽ vừa ấm áp.

“Thúc thúc, đây không phải nằm mơ đúng không? Ngươi nhéo ta thử xem.”

“… Rụt cái đuôi của ngươi lại đi, mọi người vẫn đang nhìn đấy.”

“Thúc thúc, chúng ta về nhà thôi.”

“Được.”

“Thúc thúc, ta vui lắm.”

“Ta cũng vậy.”

------oOo------

Chương 154

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Thiệu bước đi chậm rãi trong làn sương mù, dường như thân thể của y đang chìm đắm trong tửu trì nhục lâm*, nâng chén cạn ly. (*Hồ rượu, rừng thịt: Đổ rượu đầy vào vào hồ nước, treo thịt lên cây tạo thành một rừng thịt. Đây là ý chỉ cuộc sống xa hoa, trụy lạc)

Bên tai vang lên tiếng cười nói vui vẻ của các sư huynh đệ, có người ném hồ lô rượu cho y, có người ríu rít bàn luận không ngừng, cảnh tượng cực kỳ vui vẻ, náo nhiệt.

Nhưng sự vui vẻ ấy chỉ tồn tại trong khoảnh khắc ngắn ngủi, sương mù càng lúc càng dày đặc, chẳng biết từ lúc nào trước mắt y đã biến thành một khung cảnh khác — Toàn bộ tông môn khổng lồ bị màn đêm bao phủ, theo những tiếng ngâm nga pháp quyết của Kiếm tu mặc đạo bào đỏ rực, từng luồng Kiếm Long hắc hồng dội thẳng về phía trước chẳng hề thương xót, lập tức khiến tông môn chìm trong những tiếng kêu gào thảm thiết, vô số tu giả chẳng thấy rõ mặt đang bỏ chạy toán loạn giữa làn kiếm quang.

“Ma đầu đánh tới đây rồi, mọi người mau chạy đi!”

“A! Cầu xin ngươi, cầu xin ngươi đừng giết ta mà!”

“Đừng! A!”

Phong Thiệu nhìn thấy rất nhiều người vô tội đang cầu xin Kiếm tu hồng y đứng giữa hư không kia, nhưng hai tròng mắt của gã đã đỏ quạch như hai ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội, chúng ánh lên sát khí tựa như muốn thiêu đốt tất thảy vạn vật thành tro tàn.

Phong Thiệu muốn tiến lên ngăn cản đối phương theo bản năng nhưng chính y cũng biết mình chẳng thể ngăn nổi. Bởi vì chỉ khi y không ngừng giết chóc thì mới có thể cứu được người quan trọng nhất trong lòng y. Phong Thiệu chỉ đành trơ mắt nhìn số người còn sống càng lúc càng giảm, bia đá nhẵn nhụi vốn thường được lau chùi nay đã vấy đầy máu tươi và óc người. Cuối cùng, chẳng còn ai chạy thoát được khỏi Kiếm tu kia.

“…Thiên Đạo hữu thường …Ngươi… Ngươi ắt sẽ gặp báo ứng!”

Người cuối cùng đã nói ra câu đó. Trong nháy mắt ấy, Phong Thiệu liền thấy nàng đã quỳ rạp bất động trên mặt đất ở dưới chân kiếm tu. Chỉ một lát sau, dòng máu tươi bắt đầu chậm rãi chảy ra từ yết hầu của nàng, nhanh chóng tụ lại thành một vũng rồi cùng chảy về nơi mà máu của các đệ tử trong tông môn của nàng đã chảy.

Thiên Đạo hữu thường

Ngươi ắt sẽ gặp báo ứng

Những lời này tựa như một nhát búa nặng nề giáng thẳng vào tim Phong Thiệu khiến y bỗng cảm thấy lồng ngực mình đang dần lún sâu xuống, cứ không ngừng lún sâu như đang rơi vào một nơi chẳng thấy đáy…

Người đã chết kia lại bỗng nhiên sống dậy, gã khuấy đảo toàn bộ máu tươi thành một màu đen sẫm đầy quỷ dị, đến khi Phong Thiệu quay đầu nhìn lại thì khuôn mặt đó đã biến thành dáng vẻ của Thanh Dương. Đôi mắt gã chứa đầy sự hung ác nham hiểm, sắc mặt âm ngoan, gã điều khiển hàng ngàn hàng vạn bộ xương trắng với vẻ thù hận.

“Sư huynh, ta muốn giết ngươi!”

Vậy mà thế công như dời non lấp biển kia lại không hề đánh về phía Kiếm tu hồng y đang đứng giữa không trung mà chợt bay thẳng về phía y. Phong Thiệu không thể nhìn thấy chính bản thân mình, cũng chẳng nhúc nhích được, y gào to tên “Tiểu Bạch” nhưng chẳng biết Phong Bạch đã đứng cạnh Tử Hư đạo nhân từ lúc nào. Hắn mặc một thân đạo bào màu trắng, ánh mắt lạnh lùng đầy từ bi nhìn y như thể đang nhìn một kẻ xa lạ.

Hắn nâng Trạm Lô kiếm rồi nói với Phong Thiệu — “Sư thúc, tội gì phải ngoan cố như vậy.” “Ta đến vì Thiên Đạo, đến vì hàng ngàn hàng vạn tu giả đã chết trong tay ngươi.”

Cuối cùng, Phong Thiệu chỉ đành trơ mắt nhìn thân thể của mình bị bạch cốt và kiếm khí như muốn che lấp đất trời xuyên thủng, phát ra một tiếng vang nặng nề rồi vỡ thành mảnh nhỏ… chỉ còn lại một khuôn mặt mang vẻ dữ tợn.

Y chợt mở bừng mắt trong cơn hoảng sợ.

Nắng mai tươi đẹp rọi thẳng vào mắt Phong Thiệu, đạo lữ của y đã tỉnh từ lâu giờ đang nằm sấp trên ngực y mà ngẩn người, cằm hắn gối lên chỗ trái tim y, đè đến độ khiến người ta ngạt thở.

Phát hiện Phong Thiệu đã tỉnh nên Phong Bạch chợt quay đầu liếc nhìn y, đôi mắt vàng mơ màng chỉ mở có một nửa, miệng thì ậm ờ lẩm bẩm “Thúc thúc lại gặp ác mộng à?”

Phong Thiệu nâng tay lau sạch mồ hôi lạnh trên mặt, y khẽ thở phào một hơi rồi hôn nhẹ lên trán đối phương.

Sau khi đôi con cưng của Côn Luân là Phong Thiệu và Phong Bạch hợp tịch thì đã cùng đi du ngoạn trong thế tục.

Khoảng thời gian này hoàn cảnh của Cửu Châu đang nhiễu nhương, yêu thú hoành hành, Tán tu và tông môn xung đột như nước với lửa khiến dân chúng người phàm rơi vào cảnh lầm than. Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy không nỡ nên đã cùng Phong Bạch cứu giúp những nạn dân mà bọn họ gặp ven đường, chém giết yêu thú và loạn binh. Mặt khác, bởi vì biết sức lực của một mình mình thì sẽ rất nhỏ yếu nên y đã dần phát triển thế lực của Tứ Châu Minh sang cả năm châu còn lại, dần dần liên kết Tán tu khắp Cửu Châu lại thành một mạch.

Hành động này không chỉ mang lại lợi ích cho Tán tu và tông môn mà thậm chí cũng giúp cả người phàm. Tông môn sẽ không phải ngày đêm lo lắng Tán tu chó cùng rứt giậu muốn đồng quy vu tận với mình; Bởi vì tu giả đã sống hòa thuận với nhau nên những nơi có yêu thú sẽ được tu giả chung sức diệt trừ, giúp người phàm tránh được cảnh hở chút là táng thân vào miệng thú.

Mặc dù Phong Bạch có tính toán khác nhưng cũng không hề phản đối lựa chọn của Phong Thiệu, chỉ bởi vì thúc thúc hắn thích làm vậy. Hai người tâm đầu ý hợp, cùng bầu bạn suốt cứu thế suốt một đường. Xuân đi thu đến, năm tháng như nước chảy, chẳng biết thời gian năm năm đã trôi qua từ khi nào.

Suốt năm năm này, mặc dù Hàn châu trong cơ thể Phong Thiệu trấn áp yêu độc đồng thời cũng khiến tu vi của y tạm ngưng trệ, nhưng Phong Bạch lại tiến bộ cực nhanh. Trong số yêu thú mà bọn họ gặp phải lúc du ngoạn thì yêu thú cấp cao có số lượng khá ít, tuy đôi lúc cũng bị rơi vào tình thế nguy hiểm nhưng hầu như không phải là đối thủ của đôi phu phu một Nguyên Anh chân nhân, một Kim Đan viên mãn này. Số lượng nhiều nhất vẫn là yêu thú cấp thấp hoặc đôi lần thú triều*, những thứ đó khiến Phong Bạch không có quá nhiều cơ hội để rèn luyện. (Thú triều: yêu thú tập hợp với số lượng rất lớn trong khoảng thời gian ngắn để cùng tấn công một địa điểm nào đó, giống như thủy triều dâng lên vậy.)

Tuy nhiên, ngay cả như vậy thì Phong Bạch vẫn lĩnh ngộ được một tầng kiếm ý mới.

Hiện giờ kiếm ý của Phong Bạch đang là tam trọng thiên, nếu hắn lĩnh ngộ thành công thì sẽ đột phá lên tứ trọng thiên. Kết Anh chưa đến mười năm mà đã có thể đột phá kiếm ý tứ trọng thiên, đủ thấy thân thể thánh thú trong truyền thuyết chẳng phải là hư danh.

Bị sóng sau xô sóng trước khiến Phong Thiệu hơi thấy hâm mộ và ghen tị, dù sao thì y cũng chỉ bị phong ấn tu vi chứ không hề bị phong ấn kiếm

ý. Mấy năm nay y và Phong Thiệu như hình với bóng, cùng giết yêu thú giống nhau, cùng cứu người giống nhau, cũng phải phải cơ duyên như nhau nhưng Phong Bạch có thể lĩnh ngộ còn y thì không. Điều này vốn không thể trách yếu tố bên ngoài mà chỉ có thể kiểm điểm bản thân thôi.

Tất nhiên điều ấy cũng cho thấy sự lĩnh ngộ của Phong Bạch là đáng quý đến mức nào, hắn không thể chậm trễ nữa.

Bởi vì sau khi lĩnh ngộ còn cần phải hao tâm tổn trí để suy xét, bằng không thì chưa chắc sẽ lĩnh ngộ được thấu đáo. Đó là lí do phần lớn đệ tử của Côn Luân sẽ lựa chọn quay về kiếm trận trong tông để mài dũa thêm, có kiếm ý của đại năng Thượng Cổ giúp đỡ thì sẽ mang đến rất nhiều lợi ích cho sự lĩnh ngộ của bản thân. Vì thế Phong Thiệu đã liên tục thúc giục đối phương lên đường sớm. Phong Bạch tự biết với ngộ tính của bản thân thì lần này đi nhanh nhất là mấy tháng, lâu nhất phải nửa năm mới có thể hoàn toàn đột phá được, vì vậy đã quấn lấy thúc thúc để dây dưa không ngớt.

Quấn quít mấy ngày liền, sau đó Phong Bạch mới bắt đầu miễn cưỡng lên đường, Phong Thiệu thì tu luyện Ma Giáp trong sự buồn bực, một lòng một dạ muốn thăng cấp lên tầng mới. Tên súc sinh này càng ngày càng không biết kiềm chế, nếu y không có máu trâu thủ dày thì sớm muộn gì cũng bị hắn song tu đến chết trên giường. Đấy thật sự không phải là kiểu chết vẻ vang gì cho cam.

Tuy nhiên y tu luyện Ma Giáp lại chẳng hề có bất cứ sự đột phá nào. Thật ra từ lúc hai người hợp tịch đến bây giờ, y vẫn luôn biết tâm cảnh của mình không còn vững chắc như trước nữa, càng sống trong hạnh phúc mỹ mãn lại càng khiến tâm cảnh của y rung chuyển bất an. Người tu luyện chú trọng nhất là tâm phải tĩnh như nước, nếu ngay cả việc bình tĩnh còn không làm được thì sao có thể mong tu luyện tiến bộ.

Trong lòng Phong Thiệu cũng mơ hồ biết được lý do nên không cố ép mình tu luyện. Y rời khỏi động phủ của Phong Bạch rồi bước vào thế tục.

Động phủ của Phong Bạch nằm ở Từ Ký Châu. Hiện giờ ngoài trừ Tán Tu minh ở Từ Ký châu, Thanh Duyệt châu, Dự Kinh châu và Tây Hòa châu thì ngay cả Tán Tu minh ở Lương Ung châu của Phiêu Miểu tông cùng với Đại Hoang châu, Bình Nhung châu của Bão Phác cũng được nhét vào bản đồ của Tứ Châu minh, có thể nói đã trở thành Thất Châu minh rồi.

Tất nhiên việc y có thể bành trướng một cách thuận lợi như vậy thì hiển nhiên không thể thiếu sự giúp đỡ của các đại tông ở nơi đó. Phiêu Miểu có Bồng Khâu dưới lớp Đan Tử làm tông chủ, phần lớn đệ tử thân truyền của Bão Phác do Phong Bạch điều khiểu, cho nên làm việc cũng tiện hơn nhiều.

Chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi như vậy mà Tán Tu minh ở các châu đã nhanh chóng hợp lại thành một thể.

Còn lại hai châu là Thương Trạch châu và Dương Hạ châu. Phong Thiệu bay thẳng từ Từ Ký châu xuống phía nam, xuyên qua Tây Hòa châu để đến Dương Hạ châu. Tuy nhiên lúc y bay được nửa đoạn đường lại chợt nhìn thấy một đám Đương Hộ đang đuổi bắt những người dân chạy nạn, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi, máu thịt bắn tung tóe.

Đương Hộ* là một loại yêu thú nhị giai, hình dáng tựa chim trĩ, chúng bay bằng râu, vẻ ngoài cực kì quái dị. Phong Thiệu nhíu mày đánh ra một kiếm, lập tức chém rớt ba bốn con từ không trung rơi xuống dưới đất. Mấy chục con còn lại thấy kẻ địch quá mạnh, cho dù chúng chưa mở linh trí nhưng vẫn thông minh hơn những loại động vật bình thường rất nhiều,cho nên chẳng mấy chốc đã bỏ chạy toán loạn hết.

(*Hình ảnh của Đương Hộ: nguồn Baidu)

Phong Thiệu không đuổi heo mà đáp xuống đất để cứu giúp những nạn dân bị thương. Bởi vì thường xuyên cứu người nên hiện giờ y đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, trong túi gấm của y không chỉ tích trữ vài loại linh dược cấp thấp mà phàm nhân có thể dùng được, thậm chí còn chuẩn bị sẵn cả một ít thuốc trị thương của người phàm. Phong Thiệu chỉ có một mình nên những việc làm được rất hữu hạn, cũng may còn có Tiểu Hợp Tiểu Hoan giúp đỡ phần nào.

Lại nói tiếp, ngày đó Tiểu Hợp Tiểu Hoan bị y dùng để cầm chân Thanh Dương nhằm kéo dài thời gian chạy trốn, cuối cùng lại bị gã chém trọng thương. Nếu không nhờ Hà Loan có thiên phú bẩm sinh trên phương diện linh lực, linh dược, cộng thêm bí kíp tổ truyền của Hà gia thì có lẽ hiện giờ hai vật nhỏ này đã chẳng còn được nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

Có điều dù đã cứu lại được nhưng thực lực của bọn chúng vẫn bị tổn thương nghiêm trọng, có lẽ phải mất đến vài thập niên mới có thể hồi phục về như lúc đầu. Phong Thiệu cũng không vội vã để bọn chúng

kháng địch, ngược lại coi chúng như những tiểu đạo sĩ để sai vặt linh tính, tựa như lúc này y đang để chúng đưa thuốc cho mọi người trị thương.

Tốn khoảng hơn hai ngày, lại nghe thấy nguyên nhân bọn họ chạy nạn bởi vì quân chủ nước đó muốn ép họ sung binh cho nên y đã giúp họ tránh né truy binh rồi đưa đoàn người đến khu vực biên giới. Lúc này mọi người đều đồng loạt quỳ xuống để cảm tạ ơn đức của y, họ hỏi: "Không biết tôn hào của Tiên Quân là gì? Nhận đại ân đại đức của Tiên Quân, nếu ngày sau chúng tôi có thể giữ được tính mạng mà sống tạm qua ngày thì chắc chắn sẽ xây miếu lập bia để ghi nhớ ơn đức của ngài."

"Tệ hào Cửu Anh."

Phong Thiệu cứ tưởng mình đã có thể thành công rút lui, nhưng lúc đang muốn ngự kiếm bay đi lại bỗng thấy một thiếu niên chạy vọt tới. Cậu quỳ gối dưới chân y rồi hô to: "Tiên Quân, cầu xin ngài hãy đưa ta theo với!"

Phong Thiệu đã quen với cảnh này. Thế sự nhiễu nhương, đừng nói người phàm khó sống, cho dù là tu giả bình thường cũng chẳng tốt lành gì hơn. Có không ít người phàm muốn bái sư gia nhập Tu Chân giới để cố gắng bảo vệ bản thân, đây cũng là chuyện bình thường. Tuy nhiên số người có linh căn lại cực kỳ ít ỏi, vì thế y nâng đối phương dậy rồi nói: "Nơi này cách Tán Tu minh không xa, các ngươi sống ở gần đây nên tất nhiên sẽ được bọn họ bảo vệ, không phải lo lắng về loạn binh và yêu thú nữa."

Thiếu niên kia ngẩng đầu để lộ vẻ kiên nghị và sự thù hận: "Toàn tộc đã vong mạng chỉ còn sót lại có mình ta, ta chẳng còn mặt mũi nào để sống tiếp. Cho dù có sống thì cũng thề phải báo thù cho tộc nhân, khiến tên quốc sư chuyên lạm sát người vô tội kia nợ máu phải trả bằng máu."

Trong lòng Phong Thiệu khẽ run lên, y nói: "Ngươi vẫn còn là một đứa nhỏ, sao có thể địch lại được quốc sư? Đừng nói đến báo thù, chẳng qua chỉ là uổng phí mạng mà thôi… "

Y còn chưa dứt lời thì trong số lưu dân đã có một vài vị trưởng giả tiến lên khuyên nhủ thiếu niên này, bọn họ nói: "Thiện ác luân hồi, báo ứng khó chịu, quốc sư tàn nhẫn như vậy sớm muộn gì cũng bị ông trời trừng phạt." "Cho dù ngươi không giết gã thì cũng sẽ có ông trời trừng trị gã!" "Giết người ắt phải đền mạng, huống chi quốc sư còn tận diệt hơn ngàn mạng người của mười thôn chúng ta… Gã ắt sẽ phải gặp báo ứng thôi! Nhất định là như vậy… "

Thiếu niên gào khóc, những vị trưởng giả kia cũng rơi lệ không ngừng, những người lưu dân còn lại chợt nghĩ đến cảnh chẳng còn cơ hội gặp lại người thân, vợ chồng, con cái của mình nữa thì cũng lặng lẽ rơi lệ. Không khí bi thương chợt bao trùm toàn bộ đám người.

Phong Thiệu cúi đầu, rốt cuộc sau khi chạy trốn khỏi nơi ấy mới phát hiện sắc mặt của mình đã đỏ bừng, tâm cảnh cũng chấn động.

Mấy năm nay, chỉ khi y dốc hết tâm tư để cứu giúp người khác thì cõi lòng mới được thanh thản đôi phần, cũng giảm bớt rất nhiều sự lo lắng, bất an. Có điều chính Phong Thiệu cũng hiểu rõ, ly nước đã hắt đi rồi thì chẳng thể hớt lại được nữa. Cho dù số người y cứu giúp đỡ hơn xa số người y giết chết trong đêm hôm đó, nhưng dù sao người đã chết rồi thì sẽ chẳng thể sống lại được nữa, bọn họ đều là những người vô tội.

Cho dù Tu giới khác với xã hội pháp trị ở kiếp trước, nơi này lấy kẻ mạnh làm vua, nhưng rốt cuộc y vẫn chẳng phải là Thanh Thành tôn giả! Y không có suy nghĩ của nhân vật phản diện rằng thà phụ cả thiên hạ chứ không để thiên hạ phụ ta. Nếu chỉ là tính mạng của một vài người thì có lẽ còn gợn sóng lăn tăn, nhưng nếu là hàng trăm, hàng ngàn người thì y sẽ không thể chịu đựng nổi. Một khi nó vượt qua sự chịu đựng của y thì ắt sẽ lan đến tâm cảnh, thậm chí là sinh ra Ma niệm.

“Thiện ác luân hồi, báo ứng khó chịu…” Phong Thiệu lầm bầm lầu bầu, sau đó đi tới Dương Hạ châu với vẻ bất an.

Nơi đây thuộc phạm vi quản lí của Bồ Đề tự, muốn phát triển thành Cửu Châu minh thì đã không còn dễ dàng như lúc trước nữa. Dù sao trong Bồ Đề tự không có Bồng Khâu cũng chẳng có các đệ tử thân truyền bị Khôi Lỗi lệnh khống chế.

Tuy nhiên Bồ Đề tự có Từ Giác, Phong Thiệu biết rõ cho dù trong nguyên tác hay là hiện thực thì Từ Giác luôn là một người rất từ bi. Huống chi chuyện Tứ Châu minh lúc trước cũng được ông tán thành, khen ngợi, chính vì thế lần này y đến Dương Hạ châu cũng là để bàn luận với ông ta. Mặc dù có thể dùng phi hạc truyền thư để bày tỏ mong muốn nhưng như vậy lại có vẻ không đủ chân thành, mặt khác thân phận Ma tu của y cũng không thích hợp để liều lĩnh đi đến Bồ Đề tự.

Từ Giác đã dặn y hãy đợi trong một ngôi chùa ở chỗ của người phàm, mặc dù hiện nay thiên hạ đang đại loạn nhưng hương khói trong chùa vẫn rất thịnh, là một trong những nơi náo nhiệt nhất của thành trấn. Phong Thiệu mặc trang phục đạo sĩ, mang phong thái của tiên nhân nhưng lại không có quá nhiều người chú ý. Mỗi người đến đây đều cực

kỳ thành kính, bọn họ chuyên tâm dâng hương cầu nguyện, dập đầu trước tượng Phật để cầu mong được bình an.

Phong Thiệu ngồi xếp bằng trên chiếc nệm hương bồ được đặt ở hậu viện của chùa, chưa tới thời gian một nén nhang thì đã thấy có tường vân bay đến. Người đi xuống mặc một thân áo cà sa, trong tay cầm pháp trượng của tăng nhân, tuấn nhan mỉm cười, chính là Từ Giác thượng sư.

"Từ Giác sư thúc." Phong Thiệu đứng dậy chào hỏi. Bởi vì lúc trước đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến bọn họ không gặp lại trong vài năm, hiện giờ chợt cảm thấy đôi phần xa lạ.

Từ Giác xoa tay cười rồi nói: "Ba năm trước, ngay cả điển nghi kế nhiệm tông chủ của ta mà Tiểu Thiệu cũng không đến dự. Ta cứ tưởng ngươi sẽ tránh né ta suốt cả đời cơ."

Phong Thiệu nghe thấy ông đã đổi xưng hô từ "Thiệu Nhi" về lại "Tiểu Thiệu" như lúc ban đầu thì tảng đá lớn ở trong lòng cũng được buông xuống, sau đó lại nghe thấy giọng điệu phóng khoáng của ông y hệt với năm đó khiến y không khỏi thấy thoải mái hơn.

"Sư thúc tha lỗi, vốn là do tự ta cảm thấy cực kỳ hổ thẹn. Sư thúc không những giúp ta áp chế Huyết La trong cơ thể mà còn nhiều lần đưa ta vào các bí cảnh trong Bồ Đề tự, thậm chí suýt nữa đã giúp ta vào thánh địa hoa cảnh Phân Đà Lợi để tìm cách diệt trừ tận gốc Huyết La…"

"Nếu biết để ngươi đi tìm con Bạch Hổ kia sẽ một đi không trở lại thì ta đã trói ngươi ném vào hoa cảnh Phân Đà Lợi từ lâu rồi, biết đâu sẽ thật sự có tác dụng với Huyết La. Đáng tiếc bây giờ dù có hữu dụng hay vô dụng thì đã chẳng thể làm gì được nữa rồi. Sáu năm trước Bồ Đề ta bị mất trộm tàn quyển, kẻ tặc không thể phá hủy tông mạch như mong muốn nên đã khiến hoa cảnh Phân Đà Lợi đứng mũi chịu sào. Sư huynh ta một lòng đặt trên tàn quyển nên đã chẳng thể cứu hộ kịp thời, cuối cùng khiến linh khí của thánh địa vạn năm bị tổn thương nghiêm trọng, Thần Tích cũng biến mất từ ấy." Từ Giác thở dài.

Phong Thiệu cũng cả kinh "Không ngờ còn có chuyện như vậy? Thế chẳng phải rất…"

Nhưng lời cảm khái này còn chưa dứt thì đã thấy Từ Giác xua tay, ông trêu tức quay lại chủ đề trước đó: "Ngươi nói không đến do hổ thẹn chẳng qua là lấy cớ thôi, tưởng ta không biết ngươi bị con Bạch Hổ kia quấn chặt chắc? Ta đoán hôm nay ngươi có thể đặt chân đến nội cảnh

của Bồ Đề tự, nếu không phải hắn đang bế quan thì chắc chắn là hắn đang bế quan.”

Đúng là Phong Thiệu hành động tùy theo hoàn cảnh, nhưng bị một câu của ông chọc thủng sự thật khiến y không khỏi hơi xấu hổ, cũng may trên mặt vẫn chưa để lộ điều gì. Sau khi ôn hòa đánh thái cực* với nhau, Phong Thiệu bắt đầu nghiêm chỉnh nói về chuyện chính. (Đánh thái cực ý chỉ sự đưa đẩy qua lại)

Hai người thương nghị xong chuyện liên quan đến Cửu Châu minh, đề tài của Từ Giác lại chuyển lên người Phong Thiệu. Ông cười cảm khái: “Chỉ trong năm năm ngắn ngủi mà ngươi đã biến Tứ Châu minh thành Thất Châu minh, giúp Tán tu và tông môn giảm bớt đấu tranh thương vong, người phàm cũng có thể tìm được nơi nương tựa, tất cả mọi chuyện đều nhờ có công lao của ngươi. Ta vẫn nhớ rõ khi ấy, ngươi vì muốn ta hết vọng nên đã chửi rủa bản thân thậm tệ, nói ngươi chỉ là một kẻ dối trá thích làm ra vẻ, một kẻ tiểu nhân ích kỷ thích đùa bỡn tâm kế với người khác. Nếu ai cũng có thể xấu xa như ngươi thì ta cầu khẩu tất cả mọi người trên thế gian này đều như vậy, thế thì Cửu Châu mới cỏ thể sớm ngày yên ổn, thái bình.”

Được một người cao thượng thực sự tâng bốc như vậy khiến Phong Thiệu vô cùng hổ thẹn, lúc y đang muốn mở miệng thì Từ Giác lại nói tiếp: “Ngay cả một tên Ma đầu có nghiệp chướng sâu nặng, đã lạm sát hơn vạn người vô tội, nhưng kể từ khi trở thành đạo lữ của ngươi thì cũng biết quay đầu để giúp ngươi cứu thế. Đủ thấy tâm tính của ngươi cực kỳ lương thiện… ”

Đối phương càng khen ngợi thái quá càng khiến sự lo lắng thấp thỏm trong nội tâm của Phong Thiệu mãnh liệt hơn. Cuối cùng y vẫn bộc bạch trong sự xấu hổ: “Sư thúc coi trọng ta quá rồi, Thiệu thật sự rất hổ thẹn.” Sau đó Phong Thiệu đã tóm tắt lại chuyện ngày ấy, bởi vì muốn giúp Phong Bạch Kết Anh thuận lợi nên y đã tạo sát nghiệp cho Từ Giác nghe.

Ban đầu Từ Giác hơi trầm mặc, sau đó ông nhìn Phong Thiệu chăm chú rồi nói: “Chính vì thế nên trong lòng tiểu Thiệu mới nảy sinh khúc mắc?”

Phong Thiệu cười khổ: “Con người chứ nào phải cỏ cây, chẳng có ai vô tình cả. Phải chăng là do Thiên Đạo hữu thường, nhân quả báo ứng nên ta mới sinh ra Tâm Ma như vậy?”

Từ Giác sửng sốt một chút rồi lập tức nở nụ cười: “Ta không cho rằng đây là Tâm Ma.”

Phong Thiệu khó hiểu, hỏi với vẻ khiêm tốn: “Mong được sư thúc chỉ bảo.”

Từ Giác khẽ lần chuỗi tràng hạt trên tay, ông nói một cách chậm rãi: “Ngươi đã đột phá cảnh giới ‘Ngã Chấp’ nên chắc cũng biết tâm cảnh tiếp theo của Thiền Tông chính là ‘Pháp chấp’. Vậy ‘Pháp Chấp’ là gì?”

Bởi vì cuộc đời vốn nhiều bấp bênh sóng gió nên tâm thái mới là thứ quan trọng nhất. Sức mạnh bên ngoài chỉ như cây trúc rỗng ruột, nội tâm mạnh mẽ mới là viên gạch đặc ruột, cây trúc va đập với viên gạch thì cây trúc sẽ nứt. Cho nên sau khi tự khám phá ra “Ngã Chấp”, Phong Thiệu đã đặt một phần tâm tư của mình vào Phật pháp để củng cố viên gạch của mình.

Hơn nửa năm bầu bạn với Từ Giác đã giúp Phong Thiệu rất nhiều, lúc này y cũng đối đáp trôi chảy: “Chấp những pháp có hình dáng thực thể, gọi là Pháp chấp.”

Từ Giác gật đầu nói tiếp: “Pháp chấp tạo thành do sự thiếu hiểu biết về nhân duyên giữa các Pháp*, duyên khởi vô tính, biến hóa khôn lường, nếu cứ cố chấp với các Pháp thì sẽ trở thành vọng kiến*. Trong lòng Tiểu Thiệu mang suy nghĩ ‘Thiên Đạo hữu thường, nhân quả báo ứng’, đây có khác gì một ‘Pháp’ trong Pháp Chấp?”

(*Theo Phật Quang đại từ điển, Pháp có nghĩa là “Tất cả sự vật hữu hình gọi là Sắc Pháp, vô hình gọi là Tâm Pháp, có thể tánh gọi là Hữu pháp, không thể tánh gọi là Vô pháp. Các pháp sắc, tâm, hữu, vô gọi chung là Pháp giới”)

(*Vọng Kiến: Sự hư vọng phân biệt không đúng với sự thật, cho những thứ hư giả là thực—False views of reality—Taking the seeming as real – Nguồn: Từ Điển Phật Học Online)

“Thế nhưng, sao “Thiên Đạo hữu thường, nhân quả báo ứng” lại là vọng kiến cho được? Những lời này đâu có sai?” Phong Thiệu khó hiểu.

Từ Giác lắc đầu nói tiếp: “Một khi ngươi kiên trì nhận định nó là đúng, đó đã là vọng kiến rồi. Cố chấp với tất cả các Pháp, cho rằng chúng có thật nhưng lại không hề biết hết thảy vạn vật đều từ biến hóa mà sinh ra thay đổi. Cái gọi là ‘Các pháp sinh do duyên, các Pháp diệt do duyên’, nếu cứ cố chấp với ‘Pháp’ thì ắt sẽ trở thành ‘Sở tri chướng’, từ đó nảy sinh cảm xúc trước những sinh tử biến hóa của tam giới.”

(Sở tri chướng: là chướng ngại do những cái hiểu biết có sẵn trong tâm trí của chúng ta tạo ra. Dễ hiểu hơn là chúng ta luôn bám chặt vào những cái thấy, biết của mình, rồi cho rằng những điều đó là đúng nên không chịu tiếp thu những cái mới, những cái đi ngược lại sự hiểu biết, niềm tin của chúng ta)

Ông ngừng lại một chút, nâng tay biến ra một đạo kinh văn pháp chú rồi điểm nó vào trong mi tâm của Phong Thiệu.

Phong Thiệu lập tức cảm thấy mi tâm của mình chợt đau đớn dữ dội, nhưng sau đó lại thấy nhẹ nhõm, yên tâm hơn.

Từ Giác nhìn y rồi nói: "Dạo gần đây tiểu Thiệu đã bị thứ Chấp Niệm này giày vò đến mê man, khổ sở nhỉ?"

Phong Thiệu rũ mi mắt, y cười như không cười: "Đúng là chẳng có thiên phú làm Ma đầu, càng được sống trong sự an ổn viên mãn thì lại càng cảm thấy như đang chịu tội. Không, phải nói là luôn lo lắng một ngày nào đó báo ứng sẽ ập đến khiến tất cả những thứ bình yên tốt đẹp trước mặt tan thành mây khói, vì thế mới luôn cảm giác lo lắng hãi hùng, chột dạ bất an. Cho nên ta lao đầu vào cứu thế cũng chỉ vì tư tâm của mình thôi, tựa như để an ủi bản thân rằng càng cứu được nhiều người thì càng có thể giảm bớt tội nghiệt, cũng giữ cho những ngày tháng yên bình này được dài lâu. Thế nhưng trong lòng ta cũng tự biết rõ, những người ta cứu sống nào phải những người đã bị ta giết. Nên nhận lấy quả báo, đúng là nên nhận lấy quả báo."

"Tiểu Thiệu thử nghe xem."

Từ Giác nói với vẻ trầm ngâm: "Ngươi đã coi 'Thiên Đạo hữu, nhân quả báo ứng' là thật, cũng cố chấp với điều này cho nên mới sinh ra lòng phân biệt, sự yêu ghét. Nếu nó phù hợp với tâm ý của ngươi thì ngươi lại nảy sinh lòng tham, nếu nó không hợp với tâm ý của ngươi thì ngươi lại nảy sinh sự sân giận. Lúc thì ngươi tham muốn những ngày tháng tốt đẹp trước mắt, lúc thì ngươi căm hận sợ ngày sau sẽ gặp báo ứng. Bởi vì pháp Chấp Ngã nên đã sinh ra cả hai chướng ngại như vậy."

Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy xúc động nhưng vẫn chưa hiểu thấu triệt, y hỏi: "Vậy làm thế nào để phá Chấp? làm thế nào để giải Chướng?"

"Tất cả các Pháp đều là đương thể tức không*, trong lòng ngươi đã nhận định 'Thiên Đạo hữu thường, nhân quả báo ứng' cũng như thế. Ngươi sinh ra 'Pháp chấp, từ đó tạo thành 'Sở tri chướng'.'Sở tri' là những thứ

ngươi đã biết, đã nhận định từ trước, nhưng nếu bị cản trở thì cũng thành không biết." Từ Giác gật đầu suy nghĩ trong chốc lát, rồi mới nói: "Ngươi chỉ biết Thiên Đạo hữu thường nhưng lại không biết Thiên Đạo vô thường."

(*Nghĩa là trong tất cả các Pháp, cái vật thể hiện đang tồn tại cũng là không có thật, chứ không phải đợi cho tới lúc nó bị hoại diệt mới là không. Ví dụ: nhiều người vẫn cho là vật thể hiện tại là có thật, chẳng hạn cái xe hơi mà mình đang sử dụng là có thật, phải trải qua một thời gian lâu sau, ví dụ sau 100 năm hoặc 1000 năm, khi cái xe hơi ấy đã bị hoại diệt, thì nó mới trở thành không. Tại sao cái xe hơi chúng ta đang đi cũng là không có thật ? Bởi vì xe là một cá thể vật chất cấu tạo bằng phân tử, nguyên tử vật chất như sắt, đồng, kẽm,v.v… Mà nguyên tử cấu tạo bằng các hạt cơ bản như quark, electron, các hạt tạo ra khối lượng như higgs boson, các hạt tạo ra lực truyền dẫn như boson W, boson Z v.v… Mà tất cả các hạt cơ bản này theo như nhận định của nhà khoa học trứ danh Niels Bohr, đều là hạt ảo. – Nguồn: Duy Lực Thiền)

"Ngươi không thấy, Ma Tu giết người ăn thịt lại vẫn có kẻ được phi thăng. Quốc chủ người phàm áp sưu cao thuế nặng nhưng vẫn được sống thọ chết già, còn dân chúng bình thường chẳng hề làm việc ác lại hay có người đột tử, đủ thấy Thiên Đạo vô thường." Ông nhìn vẻ mặt vẫn còn khó hiểu của Phong Thiệu bèn nói tiếp: "Cho dù Thiên Đạo vô thường, nhưng ta và ngươi tu hành không phải vì Thiên Đạo, cũng chẳng phải vì quả báo, mà vì bản tâm của mình. Kẻ ác có bản tâm hướng ác, người thiện có bản tâm hướng thiện chứ chẳng phải do bị Thiên Đạo và quả báo dày vò mới thành. Ngươi phải hiểu rõ bản tâm của mình là gì thì mới có thể khám phá ra Pháp Chấp, từ đó xóa bỏ Sở Tri Chướng."

Phong Thiệu như đã ngộ ra điều gì.

Thiên Đạo khi thì hữu thường khi thì vô thường nhưng bản tâm của y lại chắc chắn như thiết, lòng hướng thiện thì mới được thiện, chứ không phải bị ngoại cảnh tác động. Đến khi ấy cho dù là tiếp tục tu hành trong thế tục hay cứu người giữa cơn nước sôi lửa bỏng, hoặc trảm yêu trừ ác, hoặc đối diện với Phong Bạch, y sẽ không còn sự phiền lão lo được lo mất như trước nữa.

------oOo------

Chương 155

Thời gian sáu năm với tu giả nhanh như một chớp mắt thoáng qua.

Khi thời gian ước định đã đến gần, đôi phu phu Phong Thiệu cũng đi tới phúc địa của Lữ thị, hơn ba mươi năm rồi bọn họ mới lại đặt chân vào nơi này. Không có người ở suốt gần một trăm năm khiến linh thú và thảm thực vật trở thành chủ nhân thật sự của nơi này, trạch viện cũ và những di vật còn lại của Lữ thị cũng bị vùi lấp dưới tầng tầng lớp lớp xanh lục, chẳng còn xót lại chút dấu vết nào.

Phóng tầm mắt mà ngắm nhìn, toàn bộ phúc địa được cây cối xanh tươi bao phủ, những dãy núi trùng trùng điệp điệp, trong rừng rậm bạt ngàn truyền đến tiếng chim hót thú kêu ríu rít không ngừng.

Mặc dù không còn hơi người nhưng nơi này lại tỏa ra sức sống bừng bừng. Dường như Phong Bạch bị thứ gì đó tác động, hắn đột ngột nhảy vọt từ trên phi kiếm xuống rồi lập tức hóa thành Bạch Hổ. Phong Thiệu còn chưa kịp đáp xuống đất đã bị nó nhảy bổ lên ủn ngã, cả người nhào lên phần lưng đầy lông mao ấm áp của đối phương. Bạch Hổ chạy nhanh như chớp khiến cành lá trong rừng không ngừng quất qua mặt, cho dù đã có khí hộ thân nhưng Phong Thiệu vẫn cảm thấy hơi ran rát, tràn ngập vẻ phóng túng một cách tùy ý.

Sau khi con súc sinh kia chạy trong rừng một hồi liền ngựa quen đường cũ mò đến ven con sông ngày trước. Xuyên qua làn nước lấp lánh và những gợn sóng lăn tăn, Phong Thiệu như nhìn thấy khung cảnh một người một hổ chơi đùa ở nơi này nhiều năm về trước.

Lúc y đang mải mê ngây người thì chợt bị Bạch Hổ bổ nhào tới trong sự vui sướng. Bởi vì không kịp đề phòng nên Phong Thiệu đã bị nó đè ngã xuống giữa sông, tiếp theo là mấy tiếng "tùm, tùm", tên đầu sỏ gây ra chuyện này đã theo sát phía sau, hắn bò đến bên cạnh Phong Thiệu rồi bắt đầu nô đùa ầm ĩ.

Chỉ trong chốc lát đã thấy bọt nước giữa sông văng tung tóe khắp nơi. Sau khi con súc sinh kia giở trò thì chợt thấy một luồng Kiếm Long hắc hồng bay vọt ra từ Xích Viêm kiếm của Kiếm tu mặc đạo bào màu đỏ. Nó va chạm với kim quang trên người Bạch Hổ rồi bắn tóe ra vô số hoa lửa, đổ xuống mặt sông tựa như những vì sao lấp lánh, được ánh mặt trời chói chang chiếu rọi khiến chúng lóe lên những màu sắc rực rỡ.

Đây chỉ là nhánh sông nhỏ bình thường nên nào chịu nổi một con thánh thú Thượng Cổ và một vị Kiếm tu Kim Đan vung tay múa chân. Phong Bạch chẳng thèm để ý những thứ này, lúc chơi hứng quá thậm chí còn hóa thành người để rút kiếm nghênh đón. Phong Thiệu lại dừng tay trước, toàn tộc Lữ thị của người ta chỉ còn lại chút tàn tích trống rỗng này, nếu bị bọn họ hủy hoại thì thật đúng là nghiệp chướng.

Phong Bạch cười hì hì áp vị thúc thúc đã rụt tay về xuống dưới thân mình, giọng điệu cực kỳ vênh váo: "Thúc thúc lại thua rồi."

"Thắng bại là chuyện bình thường của người cầm binh." Phong Thiệu thong dong gối tay ra sau đầu, người đang nằm phía trên y cũng thuận thế ngã sang bên cạnh, sau đó ôm y vào ngực tựa như đang ôm một thứ bảo vật cực kỳ quý giá.

Phong Bạch vui vẻ ước lượng người trong lòng mình rồi nói: "Thúc thúc béo lên nha, bây giờ không tranh thủ ôm nhiều hơn một chút thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa, Lại nói, lúc này thúc thúc bại dưới tay ta nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ có được thân thể và tu vi của Tu Di, đến lúc ấy nào còn chỗ cho ta tùy tiện làm bậy nữa?"

"Ngươi cũng biết mình đang tùy tiện làm bậy à?" Phong Thiệu ngẩng đầu, để mặc hắn ngửi tới ngửi lui ở phía sau gáy của mình. Y nói tiếp: "Ta đã bảo ngươi phải đặt tâm trí vào việc tìm kiếm tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ trước, vậy mà ngươi lại bận rộn làm gì đó?"

"Ta muốn nhanh chóng nắm giữ được tứ đại tông môn trong tay, đến khi ấy cũng tiện sưu tầm tàn quyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đúng không? Thúc thúc không cần nóng vội như vậy, lão già Tử Hư kia chẳng khác gì thần long thấy đầu không thấy đuôi. Ngươi đoán lão là hóa thân của Chân Tiên, nếu như vậy thì làm gì có chuyện đi phía Tây du ngoạn mấy thập niên đã trở về. Chúng ta vẫn còn thời gian... mà cho dù không còn thì cũng là do lão cầu cạnh ta chứ nào phải ta cầu xin lão. Chúng ta cứ tiêu dao việc của chúng ta, quan tâm đến lão làm chi."

Phong Thiệu muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không kể ra toàn bộ mọi chuyện. Y thầm nghĩ: Nếu Tử Hư mà dễ dãi như vậy thì y đã né Sơn Hà Xã Tắc Đồ càng xa càng tốt rồi, cần gì phải lon ton chạy đến để nếm mùi đau khổ như thế này. Có điều, nếu Phong Bạch thật sự thống nhất được tứ đại tông môn thì việc thu thập tàn sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Tuy nhiên đây cũng chẳng phải việc có thể làm xong trong một sớm một chiều được, hở một chút là tiêu tốn thời gian mấy chục năm,

thậm chí là mấy trăm năm ấy chứ.

Hành tung của Tử Hư rất mơ hồ, ngày nào đó lão ta xuất hiện lại thấy Phong Bạch hợp tịch với một ma đầu như y, chẳng biết liệu có nảy sinh biến cố gì nữa không. Lữ Minh Tịnh trong nguyên tác vào khoảnh khắc cuối cùng đã trở nên lạnh lùng, từ bi, đồng thời cũng đuổi tận giết tuyệt Ma tu đều là do một tay Tử Hư bồi dưỡng nên, từ đó có thể đoán được lão ta là người như thế nào.

Lúc trước, bởi vì Phong Thiệu lạm sát người vô tội nên đã sinh Ma Niệm, trong cơn u mê y lại suy nghĩ cứ qua ngày nào thì hay ngày đó, hưởng thụ những ngày lành trước mắt đã, nếu thật sự cực chẳng đã gặp phải Thanh Dương hoặc Tử Hư rồi bị bọn họ đánh chết, vậy cứ xem như gặp báo ứng là xong. Sau này y được Từ Giác thức tỉnh nên tâm cảnh đã không còn lung lay nữa, chẳng những được củng cố thêm mà thậm chí còn dần dần chạm đến phần rìa của "Chấp Pháp", bởi vậy cũng giúp tâm tư minh mẫn hơn. Dưới sự lý trí, Phong Thiệu đã không còn suy nghĩ được chăng hay chớ, cam chịu số phận nữa.

Thiên Đạo hữu thường cũng được, vô thường cũng thế, Phong Thiệu chỉ làm những chuyện mà bản thân y cho là đúng đắn, bảo vệ người mà y muốn bảo vệ, sống một cuộc sống mà y cho rằng đó là tốt đẹp, hoàn toàn chỉ hành động vì bản tâm của mình. Y không còn sợ hãi Thiên Đạo và để nó trở thành xiềng xích của mình nữa. Cho nên, vì để loại trừ mối tai họa ngầm Tử Hư này, dù y không thể thay đổi thân phận Ma tu của mình ngay cả sau khi đoạt xá thì ít nhất cũng có thể hoàn thành mục đích lớn nhất của lão ta -- thu thập toàn bộ tàn quyển của Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Làm xong càng sớm thì gánh nặng trên vai Phong Bạch cũng càng được gỡ xuống sớm, có lẽ còn có cơ hội để Tử Hư buông tay cho đôi phu phu bọn họ tiếp tục tiêu dao Cửu Châu.

Trong lúc Phong Thiệu đang trầm tư thì không biết đã chạm phải thứ gì khiến cơ thể của y bỗng nhiên chấn động, cơn đau nhức tập kích đầy đột ngột, đau đớn như thể có hàng trăm ngàn cây kim cùng đâm vào bụng khiến y cong mạnh người vào, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Yêu độc lại phát tác ư?” Phong Bạch hỏi với vẻ căng thẳng. Hắn vội vàng ôm lấy người đang co lại thành một cục kia vào trong lòng mình, sau đó đỡ đối phương ngồi xếp bằng lại rồi đẩy linh khí hệ Kim màu trắng bạc vào trong cơ thể của y. Kim chủ sát phạt, Phong Bạch lại có thân thể thánh thú nên linh khí cực kì thuần khiết, bởi vậy khả năng sát phạt cũng mạnh mẽ gấp trăm lần người thường. Lúc này linh khí đã nhập

vào trong cơ thể của Phong Thiệu, giúp đỡ y đối kháng lại máu độc đã chuyển từ màu đỏ thẫm trở thành màu đen như mực.

Cách này chỉ trị được phần ngọn chứ không trị được tận gốc, thậm chí còn gây tổn hại rất lớn, nếu không phải Phong Thiệu sắp đổi sang một thân thể mới thì Phong Bạch sẽ không bao giờ làm chuyện tựa như lấy rượu độc để giải khát như vậy.

Phong Thiệu chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, sau thời gian một khắc thì đau đớn đã lan ra khắp toàn thân, tứ chi bách hài của y đều phải chịu yêu độc hành hạ nhưng đan điền vẫn luôn cảm thấy ấm áp dễ chịu. Đủ thấy Phong Bạch vừa giúp y đối phó với yêu độc, vừa không quên che chắn cho đan điền của y. Cơn đau đớn này giằng co trong suốt hơn nửa canh giờ mới bắt đầu giảm bớt, y "ộc" một tiếng phun ra rất nhiều máu đen, sau đó mới miễn cưỡng hồi phục được chút tỉnh táo.

Phong Bạch cẩn thận đỡ lấy vai y, giọng nén giận: “Nếu không phải thúc thúc ngăn cả ta triệu hồi Lăng Tiêu về thì lúc này chúng ta đã có được thân thể của Tu Di từ lâu rồi, tội gì phải chịu tra tấn đến mức này?”

Phong Thiệu cười: “Với chúng ta, mấy ngày này chẳng qua là dệt hoa trên gấm, nhưng với đôi sư huynh đệ kia thì thời gian ở bên nhau sẽ bớt đi một ngày. Không nói việc bọn họ cũng là sư tổ của Côn Luân ta, chẳng phải xưa nay ta vẫn luôn dặn ngươi làm việc phải chừa lại một đường sống hay sao, như vậy với người ngoài cũng tốt mà với bản thân mình cũng tốt. Để đối phương chó cùng rứt giậu thì ai được lợi?”

“Thúc thúc càng ngày càng dông dài, toàn thích lấy cớ cho sự mềm lòng của mình, chẳng phải do ngươi cảm thấy có lỗi với Lăng Tiêu sao?” Phong Bạch cười nhạo một tiếng, đôi mắt vàng của hắn chợt lóe lên: “Thúc thúc tưởng Lăng Tiêu quan tâm Tu Di hơn thì sẽ không trơ mắt nhìn sư đệ của ông ta đi vào chỗ chết nữa ư, để cho cây mạ non như ta phá hoại tông mạch? Suy cho cùng, thứ quan trọng nhất trong lòng ông ta chỉ có Côn Luân mà thôi. Mấy năm nay ông ta bầu bạn bên cạnh người mà mình vẫn luôn thù hận chẳng qua là vì muốn lão thỏa hiệp thôi, thúc thúc nghĩ tình cảm của bọn họ sâu nặng đến đâu? Có lẽ Tu Di còn mang hai phần thật lòng chứ Lăng Tiêu thì chưa chắc.”

Phong Thiệu há mồm định phản bác nhưng chợt nhớ lại lúc Lăng Tiêu cúi đầu ngầm đồng ý Tu Di lấy thân tạ tội, rốt cuộc chẳng biết phải nói gì thêm nữa. Bởi vì y tự suy nghĩ đến bản thân mình, cho dù có gặp phải chuyện lớn cỡ nào thì y cũng không bao giờ để Phong Bạch đi vào chỗ chết. Nói cách khác, cho dù tên súc sinh này làm ra bất cứ chuyện gì thì

việc đầu tiên mà y làm chính là phải bảo vệ đối phương an toàn, đợi đến khi xong rồi sẽ dạy dỗ lại sau.

Có lẽ do thật sự tâm ý tương thông nên ngay sau đó Phong Bạch đã bổ sung thêm một câu: "Nếu ta mà là Lăng Tiêu, đừng nói Tu Di đối đầu với tứ đại tông môn, cho dù lão đối đầu với toàn bộ Cửu Châu thì chỉ cần người kia thật lòng với ta, ta cũng chẳng sợ bị vạn người phỉ nhổ, càng không sợ sẽ trở thành kẻ địch của tất cả mọi người. Ta phải toàn tâm toàn ý để báo đáp đối phương." Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng trên người Phong Thiệu.

Phong Thiệu nở nụ cười, mắng Phong Bạch là "kẻ điên", trong lòng hắn toàn là chuyện nóng nảy bộp chộp, nên tu thân dưỡng tính, không làm hại Cửu Châu mới đúng...

Lời mắng yêu này đã khiến con Bạch Hổ một lòng mong mỏi muốn được nghe thúc thúc thổ lộ tâm tình cảm thấy vừa tức giận vừa xấu hổ. Hắn vừa kích động thì phía sau liền lập tức chui ra một cái đuôi hổ vẫy điên cuồng, nó mềm dẻo linh hoạt cuốn lấy thúc thúc, sau đó Phong Bạch há miệng để lộ răng nanh sắc bén rồi nhào lên. Hắn gấp gáp dạy dỗ đối phương một phen, khiến y phải nói ra những lời tình ái mà hắn muốn nghe.

Từng ngày trôi qua trong tiếng cười vui vẻ, chẳng mấy chốc đã đến thời gian ước định, bọn họ nghênh đón Tu Di và Lăng Tiêu đã sáu năm không gặp.

Nếu không phải cảm nhận được uy áp đặc thù của Đại Thừa kỳ từ người Tu Di lão tổ cộng với hơi thở quen thuộc của kiếm linh nhà mình thì Phong Bạch thật sự không dám tin hai người trước mắt là bóng trắng và lão đạo keo kiệt ngày đó.

Hiện giờ dáng vẻ của Tu Di cao tám thước, mặc dù làn da có phần ngăm đen nhưng ngũ quan lại sâu sắc, lão vẫn đang mặc một thân bố y ngắn như quần áo của người phàm, vẻ mặt quái đản, toàn thân đều tỏa ra mùi của người trong giang hồ. Tương phản với Tu Di chẳng có lấy chút tiên khí nào, Lăng Tiêu lại mặc một bộ thanh sam cùng với ngọc bội đeo bên hông, mặt trắng mi cong, dáng vẻ khá hoảng hốt.

Hai người đứng chung một chỗ cứ như tú tài gặp nhà binh, mặc dù cực kỳ trái ngược nhưng vẫn lộ ra chút hài hòa.

Phong Thiệu nhận ra hiện giờ Lăng Tiêu đang sống trong chính cơ thể của ông thì không khỏi thầm líu lưỡi. Chẳng biết Tu Di đã dùng cách gì để có thể khiến một kiếm linh chẳng còn bao nhiêu sức sống như Lăng Tiêu mượn xác hoàn hồn được. Tất nhiên cũng không phải thật sự sống lại, ít nhất thân thể này vẫn chỉ là một khối thi thể, y không hề cảm nhận được chút sinh khí nào từ nó.

Có điều ngay cả như vậy cũng vẫn khiến người ta phải khiếp sợ, đủ thấy tôn giả Đại Thừa kỳ cùng với hai kiếp tu Ma thật sự khiến người ta không dám khinh thường.

Trong lòng Phong Thiệu chợt trầm xuống một cách khó hiểu, y càng cảm thấy khó tin với việc Tu Di sẽ bó tay chịu trói, đồng ý lấy thân thể và tu vi mấy nghìn năm của mình đưa cho một Kim Đan nho nhỏ để tạ tội.

Dường như Phong Bạch còn lo lắng Tu Di đổi ý hơn cả Phong Thiệu, vừa nhìn thấy Lăng Tiêu thì hắn đã lặng lẽ chạm vào Trạm Lô kiếm, chỉ nhẹ nhàng gõ một cái đã khiến tinh thần của Lăng Tiêu cực kỳ chấn động. Linh hồn của ông bị dày vò, mặc dù không hề lên tiếng, cố gắng hết sức để kìm nén nhưng vẫn khiến Tu Di ở bên cạnh lập tức phát hiện ra.

Tu Di lập tức bắn ra một luồng sương đen, nhưng lúc sắp chạm đến Phong Bạch thì bỗng dừng lại đột ngột. Rõ ràng là lão sợ ném chuột vỡ bình.

Phong Thiệu cũng sợ hết hồn, nếu Tu Di thật sự muốn giết chết Phong Bạch thì đó cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi. May mà cuối cùng Phong Bạch vẫn thành công, nhưng ngay cả khi như vậy thì y vẫn không khỏi trừng mắt lườm Phong Bạch một cái. Tên súc sinh này không hề đặt lời dạy phải khoan dung độ lượng, đừng ép người khác chó cùng giứt giậu của y vào trong lòng.

Phong Bạch còn chẳng thèm để tâm, hắn nhìn về phía Tu Di rồi nói với vẻ không nặng không nhẹ: “Tiền bối có tay nghề điêu luyện như vậy, thậm chí còn giúp Lăng Tiêu tiền bối ‘Cải tử hoàn sinh’ khiến ta cứ tưởng Lăng Tiêu tiền bối là người thật, cho nên khi nãy mới thử động kiếm. Không ngờ thì ra Lăng Tiêu tiền bối vẫn là kiếm linh của Trạm Lô kiếm.”

Tu Di phất một chưởng vào phần cổ tay của Lăng Tiêu, sau khi thấy sắc mặt của ông tốt hơn, đợi đến khi rốt cuộc Lăng Tiêu cũng hồi phục lại như thường thì mới ngoài cười nhưng trong không cười mà đáp lại: “Tiểu súc sinh, không cần phải giở mấy thủ đoạn xấu xa đó với lão tổ.

Đừng nói còn có Tâm Ma thệ khống chế, cho dù không có thì chỉ cần ta đã nhận lời, ta sẽ không bao giờ đổi ý. Nếu ngươi khiến lão tổ không vui thì ngay cả khi có Tâm Ma thệ, dù phải liều cái mạng sắp phi thăng, ta cũng sẽ chỉ làm những việc mà mình thích!"

Tất nhiên Phong Thiệu rất hiểu tính cách của Tu Di, biết Phong Bạch đã động vào vảy ngược của lão nên lập tức vội vàng giảng hòa: "Sư phó bớt giận, Minh Tịnh còn nhỏ tuổi nên khó tránh đôi khi làm việc không chu toàn. Có điều mong sự phó yên tâm, dù sao Lăng Tiêu tiền bối cũng là sư tổ của Côn Luân ta, cho dù không có sư phó ở đây thì ta cũng không bao giờ để ông ấy gặp chuyện chẳng lành." Nói đến đây, y lại liếc mắt nhìn Lăng Tiêu rồi bổ sung thêm: "Mặc dù ta là Ma tu nhưng Côn Luân đã nuôi dưỡng dạy dỗ ta nên người. Ta chắc chắn sẽ không để Côn Luân xảy ra chuyện."

"Được, nói hay hơn cả hát. Hai tên các ngươi kẻ xướng người họa chẳng phải cũng chỉ vì muốn có được thân thể của ta thôi sao?" Tu Di mất kiên nhẫn hừ lạnh một câu. Lão nói: "Nếu các ngươi thật sự thất hứa, cho dù chúng ta đã chết cũng vẫn có cách khiến các ngươi phải nếm trái đắng, bây giờ thì khỏi tốn thời gian vào mấy lời rắm thối này đi. Lữ Minh Tịnh, ngươi muốn thân thể ta cũng được thôi, có điều ngươi phải dùng cách của ta để trả lại hết những thứ đã hấp thu từ hắn."

Lăng Tiêu hơi cúi đầu nên không ai nhìn thấy rõ vẻ mặt của ông, Phong Bạch lại chẳng hề che giấu sự lưỡng lự của mình. Mày rậm của Tu Di hơn nhướn lên, ông nói: "Yên tâm, chỉ cần ngươi bắt đầu sử dụng thuật Càn Khôn Nghịch Chuyển thì ta sẽ lập tức để Phong Thiệu đoạt xá. Ngươi không cần lo lắng tu vi Kim Đan nho nhỏ của y đoạt xá thất bại mà gặp phản phệ, ta sẽ tự hủy Nguyên Thần trước để y dễ dàng hành động "

Còn chưa nói dứt lời thì cánh tay của ông đã chợt bị Lăng Tiêu đứng bên cạnh nắm chặt lấy, giọng nói trầm thấp khẽ quát: "Câm miệng".

Tu Di kinh ngạc, Lăng Tiêu lại nhíu mày, rặt một vẻ chẳng thể kìm nổi nữa mà mắng: "Cái đồ vô dụng này. Khi còn bé dù là tu hành hay luyện kiếm thì ngươi đều làm theo sở thích, Kiếm tu mà tu đến rối tinh rối mù. Giờ thì hay rồi, ngươi là ma đầu bẩm sinh cũng thế, vất vả lắm mới tu được lên đến Đại Thừa kỳ, không ngờ chỉ vì một câu nói đã muốn hai tay tặng không tu vi và thân thể cho người ta. Ngươi thật sự không tự cảm thấy thất vọng với chính bản thân à?"

Lúc đầu Tu Di còn thấy khó hiểu, về sau lại ung dung nghe mắng, tựa như lão đã quen như vậy từ lâu rồi. Có điều lúc nghe đến câu cuối cùng thì sắc mặt chợt biến đổi, vừa mừng vừa sợ. Lăng Tiêu lại chẳng nhìn thấy điều đó, trong mắt ông tràn ngập vẻ ưu sầu và sự mờ mịt, ông cúi đầu than thở: "Dù tự ngươi không cảm thấy đáng tiếc nhưng ta lại tiếc cho ngươi. Mà thôi, rốt cuộc cũng là do ta vô dụng, đến giây phút cuối cùng vẫn chẳng thể trơ mắt nhìn tên ma đầu nhà ngươi đền tội vì Côn Luân."

Nói xong, ông không hề nhìn sắc mặt đã đen sì như đáy nồi của Phong Bạch mà chỉ nói với Phong Thiệu đang lộ vẻ phức tạp: "Ngươi vừa nói là Côn Luân đã nuôi dưỡng dạy dỗ ngươi nên người, ngươi chắc chắn sẽ không để Côn Luân xảy ra chuyện. Lời này có thật không?"

Trong đầu Phong Thiệu đã ong ong, lúc nghe thấy vậy thì chỉ đành trả lời một cách khó khăn: "Vâng..."

Nhưng chữ "Vâng" còn chưa dứt thì đã bị Phong Bạch cắt ngang. Hắn cười lạnh lên tiếng: "Lăng Tiêu tiền bối tính toán hay lắm, nhưng đáng tiếc vẫn tính nhầm rồi. Thúc thúc có thể nhìn Côn Luận gặp chuyện hay không thì đó là việc của y, ta là ta. Chỉ cần thúc thúc gặp chuyện không may thì ta thề sẽ nói được làm được. Đừng có ai mong được sống thoải mái!"

Ánh mắt của Lăng Tiêu hơi lóe sáng, dường như cũng không hề cảm thấy áp lực. Ông nói trong sự tự giễu: "Đành vậy. Ai bảo Côn Luân ta lại nuôi ra nhiều nghịch tử nghiệt đồ như thế. Thậm chí đến chính bản thân ta, đừng nói tự tay đâm kẻ đầu sỏ gây nên thâm thù đại hận, ta còn chẳng thể trơ mắt nhìn hắn đi vào chỗ chết... Rốt cuộc có khác gì ngươi với Lăng Di đâu."

Tu Di vốn đang vui sướng lại nghe thấy giọng điệu của ông như vậy thì không khỏi cực kỳ khó chịu. Lão vội la lên: "Cái đám đệ tử của mấy tông môn kia đều do ta giết, liên quan quái gì đến ngươi? Ta là sư đệ do ngươi tự tay nuôi lớn, sớm chiều ở chung suốt mấy trăm năm. Ngươi không nỡ nhìn thấy ta chết thì có gì mà phải cảm thấy áy náy?"

Nhìn thấy vẻ tuyệt vọng của Lăng Tiêu càng lúc càng sâu sắc khiến Tu Di tức đến dậm chân, lão cả giận: "Ngươi đúng là một kẻ điên! Ta mà biết tính cách của ngươi cố chấp, gàn dở như vậy thì còn lâu mới bảo là chuộc tội vì đám đệ tử của Côn Luân đã chết trong tay ta! Ta đâu phải vì chúng, ta chỉ làm vậy vì ngươi! Ngươi cảm thấy đáng tiếc cho tu vi hơn hai ngàn năm của ta làm gì, nếu không phải biết tin ngươi vẫn còn sống

thì cho dù sau này ta có phi thăng cũng chỉ là tiếp tục những ngày tháng đần độn mà thôi, có thú vị cái chó gì đâu!"

Lăng Tiêu có tai mà như điếc, ông nhìn về một nơi nào đó xa xôi ở phía Tây Bắc: "Vô thượng Côn Luân, Kiếm đạo chí tôn. Nay tội đồ Lăng Tiêu bỏ qua mối thù của hơn hai ngàn đệ tử tông môn đã chết thảm, không thể khiến tên đầu sỏ Lăng Di lấy cái chết để tạ tội. Tất cả đều là do một mình tội đồ làm sai. Nguyện xin được chuộc lại đại tội này."

Sau đó ông nói với Phong Bạch: "Ngươi muốn làm thế nào thì làm thế ấy. Ngươi là chủ nhân của kiếm linh, cho dù có thể nắm giữ được tính mạng của ta nhưng lại chẳng thể khống chế được cái chết của ta." Nói đến đây, ông bấm tay niệm thần chú nhanh như bay, lập tức vẽ ra một hoa văn hình dáng cổ xưa khiến thân thể bỗng bắn ra một cái bóng trắng.

Đây rõ ràng là Lăng Tiêu muốn thoát khỏi thân thể này!

Lăng Tiêu muốn tự sát!

Phong Thiệu cực kỳ hoảng sợ, không chỉ y mà thậm chí Phong Bạch và Tu Di còn kinh khiếp hơn. Trong tình thế cấp bách, Phong Bạch vận dụng đủ loại pháp thuật lên Trạm Lô kiếm với ý muốn ngăn cản Lăng Tiêu; Tu Di còn sốt ruột hơn, dáng vẻ cứ như thể thứ bị ném ra không phải linh hồn của Lăng Tiêu mà là của chính lão vậy.

"Sư huynh, không cho ngươi biến mất! Ta đã đợi suốt hai ngàn năm rồi, ta không cho phép ngươi lại biến mất trước mặt ta một lần nữa!"

Bóng trắng đang dần thoát ra của Lăng Tiêu chợt nhìn thoáng qua người sư đệ đang tức đến thở hổn hển của mình, trong ánh mắt của ông còn mang vẻ hoài niệm sâu sắc. Ông nói: "Lần đầu tiên khi ta nhìn thấy ngươi là lúc ngươi mới lên năm, lên sáu. Lúc đó đến kiếm ngươi còn không cầm vững, vậy mà tính cách thì xấu ơi là xấu, lúc nào cũng thích vứt kiếm khắp nơi. Khi đó ngươi mới chỉ là một đệ tử ký danh nhỏ bé, thế mà chẳng hề sợ sẽ đắc tội với các sư huynh..."

"Chẳng phải đã đắc tội với sư huynh ngươi sao, một kiếm kia suýt nữa đã chém hỏng đạo bào của sư huynh, nhưng cũng vì thế mới được sư huynh nhặt về nuôi. Ngươi không biết đã có bao nhiêu người hâm mộ ta là cá chép vượt Long Môn, trở thành đệ tử nội môn đâu. Sau này biết bao kẻ muốn học theo nhưng rốt cuộc trên đời này cũng chỉ có một sư huynh mà thôi." Đây vốn là một kỉ niệm đẹp nhưng sắc mặt của Tu Di lại xám như tro tàn.

Lão thử sử dụng tất cả các loại công pháp Ma Môn khác nhau nhưng vẫn chẳng có bất kì tác dụng nào. Trong lòng lão cũng hiểu rõ, cho dù hiện giờ Lăng Tiêu sử dụng được thân thể nhưng rốt cuộc ông vẫn là kiếm linh, chỉ cần ông thoát ra được thì sẽ không một ai có thể ngăn cản ông tiêu tan.

“Thật ra ta chưa bao giờ cảm thấy hối hận vì ngày đó đã mang ngươi đi. Luyện kiếm tu hành một mình thật sự rất cô đơn, có ngươi bầu bạn cũng tốt, hai sư huynh đệ chúng ta cùng nhau bế quan rồi lại cùng nhau nhập thế, thời gian trăm năm đó tự do tự tại biết bao... Hai ngàn năm trôi qua trong nháy mắt, ta không ngờ cuối cùng lại có kết cục như vậy. Ta vẫn luôn rất oán hận ngươi, nhưng bây giờ ta không hận nữa. Phàm nhân có câu: đời cha ăn mặn đời con khát nước, ta là sư huynh của ngươi, huynh trưởng như cha. Phần nợ của ngươi hãy để ta gánh chịu.” Bóng trắng run run nở nụ cười.

“Ai bảo ngươi là sư huynh của ta? Chẳng phải ngươi đã nói ngươi không còn là sư huynh của ta nữa sao? Bây giờ còn bày đặt giúp ta gánh nợ cái gì? Ngươi đã chết một lần rồi, còn chưa đủ tạ tội ư? Vẫn muốn chết thêm một lần nữa để đền tội?” Tu Di chợt nhìn thẳng bóng trắng kia, ánh mắt của lão đầy vẻ hung ác: “Cho dù ngươi không có lòng tự trọng như vậy thì cũng phải hỏi ý kiến ta xem ta có muốn làm sư đệ của người không! Lăng Tiêu, ta chưa bao giờ muốn làm sư đệ của ngươi. Ta muốn làm đạo lữ của ngươi cơ, Lăng Tiêu, ngươi có nghe thấy không! Ngươi mau dừng lại cho ta!”

Vào lúc Phong Bạch gần như sắp dỡ tung Trạm Lô kiếm thì cũng tức giận nhận ra điều ấy. Hắn nhìn thi thể của Lăng Tiêu và bóng trắng đang dần thoát ra hết, sự lo lắng và phẫn nộ khiến hắn gần như muốn hóa thành Bạch Hổ mà phẫn nộ gào thét.

“Tiểu Bạch...” Mặc dù Phong Thiệu cũng bị biến cố xảy ra đột ngột này làm cho hoảng hốt nhưng không hề mất bình tĩnh. Y cố gắng chịu đựng sự đau đớn do yêu độc phát tác mà mở miệng, tuy nhiên lại bị nụ hôn của Phong Bạch cắt ngang.

Sau nụ hôn thô lỗ ngắn ngủi, Phong Bạch mới miễn cưỡng bình tĩnh hơn một chút. Mắt vàng của hắn đỏ bừng: “Không sao đâu thúc thúc, Lăng Tiêu chết thì chết, cùng lắm không cần thân thể của lão già kia nữa. Chúng ta lại đi tìm một thân thể khác, tìm một thân thể tốt hơn, có thể kịp mà... ”

“Tiểu Bạch!” Phong Thiệu quát khẽ một tiếng rồi cau mày nói: “Thử dùng ngọc phù của Côn Luân xem, Lăng Tiêu vốn là khí linh của Hạ Vũ kiếm, mới dung nhập vào trong Trạm Lô kiếm chưa lâu nên tất nhiên ngươi không thể ngăn cản ông ấy tự tiêu tán. Có điều Hạ Vũ kiếm... ”

“Hạ Vũ kiếm là thánh kiếm của Côn Luân, ngọc phù của Côn Luân!” Phong Bạch hiểu ra, nhanh chóng lấy ngọc phù thiếu tông của Côn Luân ra. Vào khoảnh khắc các pháp quyết và pháp chú được niệm thì lập tức khiến miếng ngọc phù nho nhỏ tràn đầy ánh sáng ngũ sắc rực rỡ. Trong hư không bỗng hiện ra một cái bóng cực lớn, chính là ấn ký tinh xảo cổ xưa của Côn Luân, trong ấn quang còn ánh lên một thanh kiếm trong suốt nho nhỏ.

Phong Thiệu chỉ suy đoán theo những ấn tượng trong nguyên tác, còn pháp môn cụ thể phải do chính Phong Bạch tìm kiếm. Cũng may vào thời khắc nguy cấp thế này đã không để y phải thất vọng, suy cho cùng Phong Bạch cũng là nhân vật chính, cho dù tư chất nổi bật hay trí tuệ linh mẫn thì cấp độ cũng khác hẳn với người thường.

Chỉ trong vòng vài hơi thở ngắn ngủi mà Phong Bạch đã tìm được thứ phù hợp trong đủ các loại pháp môn của ngọc phù. Tiểu kiếm trong suốt phát ra những âm thanh tựa như tiếng kim loại nứt vỡ, một luồng kiếm văn trải rộng thành hình dáng chiếc lưới nhanh chóng bao phủ lên bóng trắng.

Chỉ trong một thoáng, chiếc lưới đã lập tức giam cầm bóng trắng đang dần trở nên mỏng manh một cách chặt chẽ, thanh kiếm nhỏ kia cũng hóa thành một thanh cự kiếm khổng lồ. Mặc dù Phong Thiệu và Phong Bạch thấy hình dáng của nó rất đơn giản nhưng vẫn cảm nhận được kiếm ý cực kỳ mãnh liệt, mà Tu Di chỉ hơi liếc mắt đã nhận ra bóng kiếm này -- “Hạ Vũ Kiếm!”

Hạ Vũ kiếm đã chết cùng lúc với Lăng Tiêu từ hai ngàn năm trước, hiện giờ chẳng qua là hư ảnh của chút kiếm ý còn sót lại trong ngọc phù Côn Luân mà thôi, nhưng chỉ một phần hư ảnh như vậy cũng đã đủ để khiến thân thể kiếm linh của Lăng Tiêu cộng hưởng.

Cho dù Phong Bạch thông minh nhanh trí nhưng vẫn chỉ làm được đến bước này mà thôi, chuyện tiếp theo đành phải nhờ Tu Di kịp thời nắm bắt cơ hội. Rốt cuộc Tu Di cũng là lão ma đã tu hành hai kiếp, cũng từng làm đệ tử của Côn Luân hơn trăm năm. Lão vừa nhìn thấy Hạ Vũ kiếm thì lập tức bấm tay niệm thần chú không ngừng, liên tiếp bắn ra hơn

mười đạo Ma khí, thủ pháp biến hóa tinh diệu đến độ Phong Thiệu chẳng thể nhìn ra được đó là thứ gì.

Lúc này, cơ thể y chợt được rót vào một dòng khí thể ấm áp, khi y quay đầu nhìn sang thì Phong Bạch liền nói: "Không sao đâu thúc thúc, ngươi sẽ không sao đâu."

Đau đớn trong cơ thể do bị yêu độc hành hạ đã được khí thể của đối phương trấn áp, chẳng hiểu sao Phong Thiệu lại chợt cảm thấy chua xót. Chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi mà đã khiến hắn phải hoang mang lo lắng đến vậy, nếu bản thân thật sự gặp chuyện không may thì tên súc sinh này sẽ làm thế nào bây giờ?

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, yêu độc phát tác trong cơ thể Phong Thiệu đã hoàn toàn bị kiềm chế, mà Tu Di cũng đã hoàn thành công việc. Nhờ có hư ảnh kiếm ý của Hạ Vũ kiếm trong ngọc phù Côn Luân đàn áp nên cuối cùng lão đã ép được linh hồn của Lăng Tiêu quay về thân thể một lần nữa. Tuy nhiên do đã hao tổn quá nhiều nên kiếm linh chưa thể lập tức tỉnh lại.

Nhìn thấy Tu Di đã không còn vẻ sụp đổ nữa, Phong Thiệu liền biết tình huống không tệ, y khẽ thở phào trong lòng.

Phong Bạch đi lên trước, nhìn thoáng qua Tu Di đang ôm ấp thi thể của Lăng Tiêu rồi thúc giục: "Để tránh đêm dài lắm mộng, bây giờ chúng ta bắt đầu thực hiện thuật Càn Khôn Nghịch Chuyển đi."

Tu Di đặt Lăng Tiêu xuống rồi nhìn thoáng qua Phong Thiệu, sau đó quay về phía Phong Bạch. Lão cười quái dị: "Bởi vì các ngươi đã cứu kịp thời, bất kể vì nguyên nhân gì cũng đều khiến ta cao hứng, cho nên ta phải nói trước với ngươi một tiếng. Thuật Càn Khôn Nghịch Chuyển này không chỉ lấy lại toàn bộ những thứ ngươi đã hút vào mà còn khiến ngươi bị tổn thương nặng, thậm chí gân cốt và đan điền đều bị cướp đoạt một lần. Thường thì phải tĩnh dưỡng vài thập niên hoặc hơn trăm năm mới có thể hồi phục lại như cũ."

Phong Thiệu không khỏi lộ vẻ lo lắng nhưng Phong Bạch lại chẳng hề thay đổi sắc mặt: "Bớt nói nhảm đi." Sau đó hắn an ủi Phong Thiệu: "Thúc thúc đừng lo, với tư chất của ta thì người bình thường sao mà so sánh được."

Tu Di cười khằng khặc, lập tức truyền cho Phong Bạch một bộ công pháp, sau đó lại sắp xếp cho hắn và Lăng Tiêu ngồi cạnh nhau, đồng thời lấy hết toàn bộ đám ma khí đã chuẩn bị từ trước ra rồi đặt xung quanh

hai người theo thứ tự, đến khi liếc mắt nhìn lại thì trông chẳng khác gì một buổi lễ hiến tế của một nhóm tà giáo nào đó.

Khi thuật pháp bắt đầu khởi động, lập tức có những luồng sáng đỏ rực nhanh chóng bao vây lấy hai người, tinh huyết nguyên phách không ngừng cuồn cuộn chảy ra từ trong cơ thể của Phong Bạch... Phong Thiệu nhìn thấy vẻ mặt đau đớn đến dữ tợn của hắn thì không khỏi lộ vẻ chẳng nỡ.

“Được rồi, không chết nổi đâu, còn lề mề cái gì nữa?” Tu Di nâng tay kéo Phong Thiệu ra rồi nói: “Chúng ta cũng đừng làm mất thời gian, bây giờ lập tức đoạt xá đi. Ngươi và ta chênh lệch hai đại cảnh giới nhưng ngươi cứ yên tâm, một khi nguyên thần của ngươi phá thể chui ra thì vi sư sẽ tự hủy nguyên thần trước, tránh cho ngươi không thể chịu nổi.”

Trong lúc nói chuyện, Tu Di đã bắt đầu dẫn đường cho nguyên thần của Phong Thiệu rời khỏi cơ thể. Hành động này nếu không phải đang đứng trước sống chết thì sẽ chẳng có tu giả nào mạo hiểm để thử đâu. Tất nhiên Phong Thiệu cũng chưa thử bao giờ, vì thế y làm theo sự hướng dẫn của Tu Di, mặc ngâm tâm quyết để giải phóng đan điền... Nguyên thần của y dần dần tụ lại, mắt thấy sắp phá thể ra ngoài thì bỗng nhiên lại gặp phải cản trở.

Cản trở.

Bên ngoài vẫn yên ắng, không có Tu Di dẫn đường nên Phong Thiệu chỉ đành tự thử lại lần nữa, thử một lần nữa, rồi lại thử một lần nữa, vẫn tiếp tục thử lại lần nữa.

“Thằng nhóc con, đừng tốn công vô ích nữa. Ngươi đã từng đoạt xá một lần rồi mà còn không biết à?”

------oOo------

Chương 156

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Thằng nhóc con, đừng tốn công vô ích nữa. Ngươi đã từng đoạt xá một lần rồi mà còn không biết à?”

Trong đầu Phong Thiệu ong lên một tiếng rồi lập tức hiểu ra. Thức hải chấn động khiến đan điền đau đớn, thuật đoạt xá đã dừng nhưng yêu độc lại phát tác mãnh liệt. Phong Thiệu vốn đang ngồi xếp bằng cũng đau đến ngã lăn ra đất, không ngừng co giật, chẳng còn Phong Bạch áp chế giúp y khiến lần phát tác này đau đến tê tái. Yêu độc đậm đặc đến độ như hóa thành thực thể rồi chui qua từng lỗ chân lông của y để thẩm thấu ra ngoài, khiến cho cơ thể y như sắp nổ tung đến nơi.

Phong Thiệu cảm giác như đang có vô vàn kim châm không ngừng đâm vào người mình, y chợt bật ra những tiếng kêu gào thê thảm, rốt cuộc vẫn cầu cứu Tu Di đang thờ ơ lạnh nhạt ở bên cạnh theo bản năng: "Sư phó, sư phó, cứu con với..."

"Ngươi vẫn còn nhớ rõ ta là sư phó của ngươi à? Lúc trước, khi ngươi hợp mưu với tiểu súc sinh kia để tính kế ta thì sao không thấy ngươi gọi đến thân thiết như vậy?" Tu Di cười kèn kẹt đầy vẻ quái dị. Vào lúc Phong Thiệu cho rằng đối phương sẽ để mặc mình thì lão lại bỗng dưng đi tới, nhanh chóng bấm một đạo pháp quyết, miệng khẽ lẩm bẩm.

Chẳng rõ Tu Di lại dùng cách tà môn gì mà chỉ qua một nhịp tim đã giúp Phong Thiệu cảm nhận rõ ràng linh lực trong cơ thể lập tức mất khống chế, đồng thời yêu độc cũng bị đàn áp. Mặc dù cách này nhanh hơn lúc Phong Bạch độ khí cho u nhưng Tu Di lại chẳng thèm quan tâm bảo vệ nổi thể cho y, vì thế dù đã áp chế được yêu độc nhưng đan điền của Phong Thiệu vẫn rất đau đớn.

Ngay cả như vậy, việc Tu Di lấy ơn báo oán đã đủ khiến Phong Thiệu cảm động đến rơi nước mắt, mà đúng là y đã làm như thế.

"Bây giờ mới biết mang ơn à? Với tính cách của lão tổ, vừa rồi không tiện tay khiến ngươi tan thành mấy khói, chỉ trơ mắt nhìn ngươi bị yêu độc hành hạ đau đến chết đi sống lại cũng vẫn là nhân từ lắm rồi. Vừa rồi cứu mạng ngươi chẳng qua là do vừa mắt ngươi làm việc khó thông minh, giúp tên sư huynh cố chấp của ta không đi vào con đường chết. Tâm trạng của lão tổ rất tốt nên mới không muốn ngươi chết sớm như vậy." Tu Di hừ cười. Mặc dù đã đổi sang dáng vẻ thuận mắt hơn nhưng giọng điệu và thần thái thì vẫn khắc nghiệt như trước.

Phong Thiệu cười khổ: "Đồ nhi biết tấm lòng tốt của sư phó, chỉ là hiện giờ con đã đoạt xá thất bại, lại rơi vào cảnh yêu độc phát tác đến vô phương cứu chữa. Chết sớm hay chết muộn cũng chẳng phải việc sư phó điều khiển được."

Tu Di hừ một tiếng: “Ngươi luôn là người rất thông minh, tại sao đến việc mình đã từng đoạt xá hay chưa mà cũng không biết? Cuối cùng hồ đồ xem nó là cọng rơm cứu mạng, rơi vào cảnh thế này cũng xứng đáng thôi.”

Phong Thiệu chẳng nói gì mà chỉ yên lặng nhìn người đang bị vây trong tâm trận ở cách đó mấy trượng. Thuật Càn Khôn Nghịch Chuyển vẫn đang được vận hành tạo ra vô pháp quang hắc sắc, tinh huyết nguyên khí không ngừng trào ra từ người Phong Bạch rồi được chuyển vào trong cơ thể Lăng Tiêu đang ngồi đối diện. Những thứ này đều là do Lăng Tiêu từng bước từng bước, tốn thời gian mấy năm mới có thể từ từ độ sang cho Phong Bạch cũng chỉ vì tu vi của hai người chênh lệch quá lớn. Bây giờ Phong Bạch vừa mới Kết Anh nhưng lại phải trả hết toàn bộ số tinh huyết nguyên phách này trong một lần, ắt có thể tưởng tượng được sự thống khổ và tổn hại mà hắn đang phải chịu đựng.

Nhìn khuôn mặc xưa nay luôn mang vẻ lạnh lùng của Phong Bạch đang bị tra tấn đến vặn vẹo khiến Phong Thiệu không những không nỡ mà còn cảm thấy rất ảo não và tự trách. Có điều dù hiện giờ y đoạt xá thất bại nhưng cũng chẳng dám tùy tiện kéo Phong Bạch về. Lúc này đã không phải vấn đề ước định nữa, mà là Tu Di đang yên ổn canh chừng ở đây. Với mức độ coi trọng mà Tu Di dành cho Lăng Tiêu, nếu y dám đi lên kéo hắn về thì chắc chắn Tu Di cũng sẽ dám biến bọn họ thành một đôi Uyên Ương vong mạng.

Tu Di đứng bên cạnh châm chọc khiêu khích, sống hơn trăm năm mà bản thân là ai cũng không biết... Phong Thiệu nghe vào tai. Thật ra y cũng không hồ đồ, dưới tình huống này dù không được ai giải thích nhưng trong lòng y cũng tự hiểu rõ. Khả năng Thanh Thành tôn giả ban đầu từng đoạt xá không lớn, nếu có tình tiết này thì trong nguyên tác ắt sẽ phải đề cập đến. Nếu không phải Thanh Thành tôn giả, mà bản thân y từ lúc xuyên qua đến giờ cho dù phải ưu phiền về mạng sống nhưng cũng chưa từng đoạt xá... Cho nên có lẽ khoảnh khắc mà y xuyên đến thì chính là đã đoạt xá rồi.

“Ngươi bày ra cái vẻ muốn chết không muốn sống này cho ai xem đấy?” Tu Di châm chọc cười nhạo lại chẳng được đối phương để ý thì không khỏi tức giận: “Nếu không phải do bản thân ngươi không dùng được thì lúc này ta đã bị ngươi cướp mất thân thể rồi, tự dưng làm hỏng chuyện của ta! Thật là đáng chết !”

Nói xong lão liền bắn ra một luồng hắc vụ nhỏ, đừng nói hiện giờ Phong Thiệu vẫn đang bị ư âm của yêu độc ảnh hưởng nên chưa hồi phục hoàn

toàn, cho dù là lúc y mạnh mẽ nhất thì cũng chẳng thể tránh được một kích của Đại Thừa kỳ như vậy. Phong Thiệu chỉ vừa kịp dựng ma giáp che chắn thì lồng ngực đã lập tức xuất hiện một dấu tay khiến nơi đó không ngừng đổ máu.

Nhìn thấy Tu Di đã được lợi mà còn khoe mẽ, cho dù Phong Thiệu đã cố nhẫn nhịn nhưng vẫn cực kỳ tức giận. Có điều bản tính của y luôn ôn hòa, cho dù có nổi giận cũng chẳng thể hiện rõ ràng như Tu Di, y chỉ nói một cách lạnh lùng: "Thì ra sư phó thật sự không muốn sống nữa. Đồ nhi cứ tưởng sư phó rơi vào cảnh bất đắc dĩ nhưng trong lòng vẫn muốn cùng Lăng Tiêu tiền bối song túc song phi chứ."

"Ai bảo ta không muốn sống?" Tu Di thấy khá bực bội. Ông nheo mắt cười khẩy: "Một tôn chủ Đại Thừa kỳ như ta, chẳng lẽ lại thật sự để Kim Đan nho nhỏ như ngươi đoạt xá đến chết? Kiếp trước, cho dù ta đột phá Phản Hư thất bại thì vẫn có thể tìm mầm non tốt để đoạt xá. Lần này ta đã tu đến Đại Thừa kỳ, chẳng lẽ còn không biết đường bảo vệ Nguyên Thần của mình?"

Phong Thiệu sửng sốt. Mặc dù trong lòng y cảm thấy rất khó tin, nhưng nghĩ lại đối phương là tôn chủ Đại Thừa kỳ - cảnh giới được coi là bước một chân vào tiên môn rồi, vậy thì cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc lắm. Y nói: "Cho dù sư phó bảo vệ được Nguyên Thần nhưng nếu mất đi thể xác này thì cũng không giữ được tu vi. Chẳng lẽ còn tốt hơn bây giờ? Ít nhất đợi khi Lăng Tiêu tiền bối tỉnh lại thì các ngươi vẫn có thể tiếp tục nối lại tình xưa."

Nói đến đây, y không khỏi khẽ thở dài trong lòng, ánh mắt vẫn đặt trên người đang ngồi giữa trung tâm của trận pháp. Bản thân y thường rơi vào cảnh lành ít dữ nhiều, nhưng so với những lần nguy hiểm trước kia, ngay cả khi tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc thì vẫn không khiến y cảm thấy tuyệt vọng như lúc này, thậm chí còn tuyệt vọng đến mức bình tĩnh. Cho dù phải đối diện với Thiên Đạo hữu thường hay vô thường thì những sự thay đổi hoang đường ấy cũng chẳng thể làm lung lay bản tâm vững chắc của y.

Thế nhưng tình xưa giữa y và Phong Bạch thì nên nối lại từ đâu bây giờ?

"Tiếp tục nối lại tình xưa?" Tu Di cười lạnh: "Nếu ta cứ chết như vậy hoặc bỏ qua một thân tu vi để làm lại từ đầu, ắt sẽ khiến hắn cảm thấy ân oán đã được trả nợ hết, vậy thì tình xưa có cơ hội để tiếp tục không? Cái thằng oắt ngoan cố kia là tiểu súc sinh được ngươi nuôi từ bé à? Chỉ vì

muốn giữ lại mạng sống cho ngươi mà không tiếc khi sư diệt tổ, chẳng hề do dự giết chóc khắp nơi?"

Chỉ vài câu nói này đã đủ để Phong Thiệu hiểu được điều gì đó. Y nói với vẻ nghi ngờ: "Vậy chuyện đoạt xá đúng là khổ nhục kế của sư phó ư?"

"Thì làm sao? Các ngươi có gan lớn bằng trời mới dám tính kế bản lão tổ nhưng lại không muốn bị lão tổ tương kế tựu kế à?" Tu Di trợn mắt tựa như cảm thấy hơi xấu hổ.

Phong Thiệu thầm nghĩ: Tu Di này mang chấp niệm với Lăng Tiêu suốt hơn hai ngàn năm không thay đổi, thậm chí còn bất chấp tự tổn hại bản thân, quả thật đúng là một lão ma điên.

"Bây giờ ngươi khiến lão tổ phải toi công rồi. Ngươi nói xem, lão tổ ta có nên giết quách ngươi đi để trút giận không?" Giọng điệu của Tu Di có phần không hài lòng, ma khí trên tay lão đã bắt đầu tụ lại thành những làn sương đen, sát khí nặng nề đánh thẳng về phía thanh niên mặc đạo bào màu đỏ ở phía đối diện.

Khoảnh khắc chạm phải ánh mắt đầy tà khí của đối phương khiến Phong Thiệu lập tức cứng người. Dưới tình thế nước sôi lửa bỏng, y chợt lóe linh quang, nhớ ra chuyện đã xảy ra trong linh cảnh Đoán Tâm năm đó. Y cố chống đỡ uy áp của đối phương rồi hỏi: "Sư phó, với tình hình hiện giờ của ta, dù không thể đoạt xá nữa thì liệu còn có cách gì cứu vãn không?"

Tu Di liếc nhìn Phong Thiệu với vẻ khinh bỉ rồi nói: "Sắp chết đến nơi rồi mà ngươi còn muốn cầu xin đường sống ở chỗ của ta à? Cho dù có đi chẳng nữa thì ta cũng đâu cần phải làm chuyện thừa thãi, cứ giết quách ngươi đi cho xong, vừa giúp ngươi đỡ phải chịu khổ, vừa vẹn toàn tình nghĩa sư đồ của chúng ta."

Nghe thấy lời này khiến Phong Thiệu hơi nhếch miệng cười, có điều bởi vì tình trạng không tốt nên nụ cười cũng chẳng còn ôn hòa, đẹp đẽ như bình thường: "Sư phó cần gì phải nóng vội thế, với tu vi của sư phó thì muốn giết ta cũng chỉ cần khẽ động móng tay, cho dù lần này ta tính kế nhưng vẫn nằm trong lòng bàn tay của sư phó đấy thôi. Ngược lại đồ nhi với Minh Tịnh, người thì sắp kế, kẻ thì bị hao tổn quá nhiều, ai dám nói sư phó và Lăng Tiêu tiền bối không phải là người chiến thắng cuối cùng?"

“Xời, hai thằng nhóc miệng còn hôi sữa như các ngươi mà cũng muốn đấu với lão tổ?” Tu Di cảm thấy những lời này cực kì dễ nghe, sát khí của lão cũng giảm đi phần nào.

Phong Thiệu thấy thế liền nói tiếp: “Hiện giờ, điều duy nhất khiến lão tổ cảm thấy không vui cũng chỉ là vì khổ nhục kế không thành công, đồng thời không thể khiến Lăng Tiêu tiền bối cảm động mà thôi.“

“Cần mi nhiều lời hả? Vậy ta liền đánh nát nguyên thần của ngươi sau đó tự ngưng thần thoát thân, bày ra cảnh đoạt xá thất bại nên cả hai cùng đi tong thì cũng có tác dụng như vậy cả thôi!”

“Xin sư phó hãy khoan! Cho dù người dùng khổ nhục kế để hóa giải được ân oán nhưng cũng đâu thể khiến Lăng Tiêu tiền bối cảm động đến mức nguyện ý làm đạo lữ của người được? Thật ra đồ nhi có một kế, chỉ cần dựng một màn kịch là có thể khiến Lăng Tiêu tiền bối thỏa mãn tâm nguyện của sư phó.”

Tu Di vốn đang rất tức giận nhưng khi nghe đến câu sau thì lại động lòng. Dù sao lão tốn nhiều công sức để hóa giải ân ân oán oán giữa hai bọn họ nhưng cũng đâu phải vì để tiếp tục làm sư đệ của đối phương. Lão hỏi: “Kế gì?”

Phong Thiệu cũng không vội vàng trả lời mà chỉ hỏi lại lần nữa: “Sư phó, với tình hình hiện giờ của ta, dù không thể đoạt xá nữa thì liệu còn cách gì cứu vãn không?”

Tu Di hơi đơ người, một lúc sau ông ta mới cười kẹn kẹt: “Thằng khỉ con này, ngươi định lừa ta đúng không?”

“Cho dù thật sự muốn lừa thì với tình trạng hiện giờ của đồ nhi cũng là có tâm mà không có sức, làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của sư phó? Thật ra với tu vi của người thì vốn cũng đâu đặt mạng sống của ta ở trong mắt, nếu có thể giúp đỡ người một tay, khiến người cao hứng thì có lẽ sư phó sẽ không nỡ để ta chết đúng không?” Phong Thiệu nói với vẻ ảo não cùng một chút chờ đợi, vẻ mặt vô cùng chân thành.

“Nếu ngươi có thể giúp ta như nguyện thì ngươi chết hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa.” Tu Di liếc mắt nhìn Phong Thiệu: “Yêu độc đã xâm nhập sâu vào cơ thể của ngươi, tràn lan trong đan điền huyết mạch, gần như đã hết cách xoay chuyển trời đất. Có điều ngươi tu hành như chúng ta vốn đã là đi nghịch lại ý trời, nếu người thật sự muốn sống thì cũng không phải hoàn toàn hết cách.”

“Thực sự có ư? Nhưng đại năng trong tông ta đã nói...”

“Cái đám ấy mới sống được bao lâu? Lão tổ ta tu Ma hai kiếp, tầm nhìn xa trông rộng của bọn chúng mà so được với ta chắc?”

Trong lòng Phong Thiệu vui sướng, quả nhiên y đoán không sai. Thậm chí y còn bắt được một chút ẩn ý trong ngữ điệu của Tu Di, kết hợp với lần trước lão tương kế tự kế khiến y cảm thấy mình chưa chắc đã vô phương cứu chữa...

“Chỉ cần giúp ta đạt được mong muốn thì ta sẽ nói ra cách phá giải duy nhất kia cho ngươi.”

Phong Thiệu được Tu Di khẳng định thì cũng không còn lo lắng lão sẽ đổi ý nữa. Mặc dù tính cách của lão vui giận thất thường nhưng cũng không phải là người hay lật lọng, chẳng rõ là vì lão không thích hay do lão khinh thường việc đó. Nói tóm lại y đã có thể an tâm bày mưu tính kế cho lão rồi.

Thật ra y vốn chẳng phải người cực kì thông minh, nghĩ ra được cách như vậy là do chợt nảy linh cảm mà thôi, nên rốt cuộc nó vẫn tồn tại rất nhiều lỗ hổng.

Có điều dùng kế sách cực kỳ bất ổn này làm việc cho một người thích đi theo hướng cực đoan như Tu Di thì có lẽ lại là phương hướng mới. Cho nên lão cố gắng hết sức để hoàn thiện kế sách này chứ chẳng còn dư tâm trí đâu để mà nghĩ xem kế sách của Phong Thiệu có vấn đề gì không

Bôn ngày sau, Lăng Tiêu đang ở trong trập pháp Càn Khôn Nghịch Chuyển đã dần hấp thu đến no đủ, tuy nhiên vào lúc gần kết thúc thì ý thức của ông lại dần dần thức tỉnh trước.

Mặc dù ý thức đã tỉnh lại nhưng thể xác thì vẫn chưa mở được mắt, thậm chí ngay cả tư thế ngồi xếp bằng cũng không hề mảy may thay đổi. Ông tỉnh lại trong Thức Hải, tựa như vừa mới trải qua một cơn ma dài đằng đẵng. Tỉnh mộng rồi thì chẳng nhớ nổi mình đã từng mơ về điều gì, chỉ cảm thấy toàn thân cực kỳ mệt mỏi, không có tri giác.

Trong lúc đang đi tới đi lui ở thức hải thì sương mù chợt ùn ùn kéo đến, ông bỗng nhìn thấy một bóng người cực kỳ quen thuộc -- Tên sư đệ lỗ mãng, bướng bỉnh của mình.

Lăng Tiêu muốn lên tiếng gọi hắn, nhưng người nọ lại đang vận pháp khởi động thuật đoạt xá với một Kiếm tu mặc đạo bào màu đỏ. Tuy ông không thể nhớ nổi chuyện lúc trước những vẫn cảm thấy cực kỳ lo lắng theo bản năng. Thế nhưng bất kể ông có gào thét ngăn cản đến thế nào thì dường như bọn họ vẫn không hề nghe thấy được, trong lòng ông nóng

như lửa đốt, muốn chạy thật nhanh đến đó nhưng dường như vẫn cứ đứng dậm chân tại chỗ, vĩnh viễn không thể đi tới trước mặt bọn họ để kéo Lăng Di về. Ông đành trơ mắt nhìn bọ họ đột ngột ngã xuống đất, một lúc sau chỉ có thân thể của Lăng Di bắt đầu cử động, sau đó hắn ngồi dậy.

Trái tim của Lăng Tiêu đã nhảy lên cổ họng, ông bất chợt đối diện với ánh mắt của Lăng Di. Chỉ một ánh mắt như vậy nhưng sự xa lạ trong đôi mắt của đối phương đã đủ để ông hiểu được một điều, đây là người khác.

Bởi vì tên sư đệ ma đầu kia của ông sẽ không bao giờ nhìn ông bằng ánh mắt xa lạ như thế. Sư đệ của ông đã không còn nữa, hắn không còn ở đây, hắn không còn nữa.

Trong khoảnh khắc ấy, Lăng Tiệu cảm thấy lồng ngực của mình trống rỗng đến hốt hoảng, ông chẳng biết trái tim của mình đã đi lạc ở nơi nào rồi. Thậm chí lúc ông phải lấy thân để hiến tế cho kiếm, tự luyện hóa bản thân thành kiếm hồn trong trận chiến hơn hai ngàn năm trước, ông cũng không hề có cảm giác như vậy.

Phải, hai ngàn năm trước...

Chuyện cũ bỗng ập tới như những cơn thủy triều. Tiểu đạo đồng xấu tính hơn hai ngàn tám trăm năm trước, đôi sư huynh đệ cùng nhập thế ngao du hơn hai ngàn năm trăm năm trước, trận chiến Ma Đạo ác liệt giữa tứ đại tông môn hơn hai ngàn năm trước... Cuối cùng, Lăng Tiêu đã nhớ ra vì sao Lăng Di lại chết, vì sao hắn lại chết như vậy.

Là vì chính ông!

“Tại sao ngươi lại muốn chết?”

Trong Thức Hải bỗng xuất hiện một giọng nói, Lăng Tiêu cũng không hề nghi ngờ mà chỉ thầm nghĩ: “Ân oán năm đó đã kết thúc rồi, tên đầu sỏ cũng phải trả nợ máu. Thế nhưng ta lại dùng chấp niệm mà hắn giành cho ta để áp chế hắn, là do ta bỉ ổi. Ta nên dùng cái chết để trả lại.”

“Ngươi không hối hận?”

Lăng Tiêu hơi trầm mặc.

“Chẳng phải đồng sinh sẽ tốt hơn cộng tử hay sao?”

Lăng Tiêu nói: “Thế gian vốn đâu có chuyện được vẹn cả đôi đường.”

“Ngươi nói như thế chứng tỏ ngươi đã hối hận rồi. Rõ ràng ngươi muốn đồng sinh chứ không phải cộng tử.”

Lăng Tiêu thở dài: “Thiên ý trêu ngươi.”

“Tu tiên vốn là chuyện đi ngược lại ý trời, đào đâu ra lắm thiên ý rảnh rỗi để mà đi chọc ghẹo con người như vậy? Chẳng qua là do chấp niệm của ngươi đã thành Tâm Ma, khiến ngươi làm ra hành động đi ngược lại với bản tâm của mình, vậy mà còn lừa mình dối người muốn đổ lỗi cho thiên ý.”

Trong lòng Lăng Tiêu loạn cả lên, ông bắt đầu cảnh giác: “Ngươi luôn mở miệng nhắc đến bản tâm của ta, vậy ngươi là kẻ nào?” Nói xong câu này ông lại nhìn khắp bốn xung quanh, thấy sương mù dày đặc che phủ khắp nơi thì không khỏi cả kinh: “Đây là nơi nào?”

Nghe thấy câu hỏi này, Phong Thiệu đang ở ngoài ảo trận lập tức cảm nhận được Thức Hải của đối phương bắt đầu rung chuyển muốn chống lại. Y cắn răng cố gắng chịu đựng, góp nhặt toàn bộ linh khí để rót vào chỗ mấu chốt trong trận -- đôi linh thực biến dị Tiểu Hợp và Tiểu Hoan. Vậy mà vẫn chưa đủ, cuối cùng phải nhờ Tu Di ra tay đưa thêm một luồng linh khí cuồn cuộn vào trong thì ảo cảnh mới quay về diện mạo như cũ.

Phong Thiệu khẽ thở phào, Tu Di nhìn cảnh tượng trong hư kính rồi cười nói: “Sư huynh vẫn luôn là người cố chấp, cẩn thận như vậy.” Nói xong lão lại lạnh mặt nhìn về phía Phong Thiệu: “Tốt nhất là ngươi hãy dùng thêm chút mánh khóe, nếu không thể thành công thì e là con hổ nhỏ của ngươi sẽ chẳng được gặp mặt ngươi lần cuối đâu.”

Phong Thiệu khẽ cắn môi, tiếp tục xâm nhập thức niệm vào ảo ảnh.

“Ta là ai? Ta không phải người, ta là bản tâm của ngươi. Nơi này là Thức Hải của ngươi.”

Lăng Tiêu nhíu mày: “Nói năng vớ vẩn...”

“Nếu ta không phải là bản tâm của ngươi thì sao có thể trò chuyện trong thức hải với ngươi?”

Lăng Tiêu định trả lời không phải nhưng lại bắt đầu nghi ngờ chính bản thân mình, trong lúc hoảng hốt ông cũng dần tin tưởng hơn. Rốt cuộc không kìm được mà hỏi :“Tại sao ngươi phải nói với ta những điều này?”

“Bởi vì ta đã bị ngươi đè nén suốt hơn hai ngàn năm, khiến ta cực kỳ khó chịu.”

Lăng Tiêu khó hiểu: “Ý ngươi là gì?”

“Chẳng lẽ ngươi không muốn biết bản tâm của mình nghĩ gì sao?”

Lăng Tiêu hơi do dự, nhưng đối phương không chờ ông đưa ra câu trả lời thì sương mù đã lập tức tản đi, trong không trung bỗng xuất hiện cuộn tranh đang khẽ lay động.

Lăng Tiêu nhìn lên thì thấy trên cuộn tranh đang vẽ lại những chuyện cũ từ rất lâu rất lâu trước kia... Tiểu đệ tử ký danh chọc thủng đạo bào của ông, chẳng hiểu vì sao lại cảm thấy khá thuận mắt nên đã mang người ta về làm sư đệ; Lúc sư đệ nói muốn cùng nhập thế du ngoạn với ông, ông không hề do dự lập tức rút kiếm bầu bạn với hắn; Lúc phát hiện sư đệ ra tay với đồng môn bằng pháp khí tà ma, ông vẫn hành động theo cảm tính, không những không tố giác mà thậm chí còn thầm che giấu giúp hắn.

Không cùng chí hướng thì sẽ không thể đi chung đường, hai người nảy sinh bất hòa, rõ ràng ông muốn bắt người trở về nhưng cuối cùng lại nhẫn tâm quay đi. Sau này bọn họ ngày càng xa cách, rốt cuộc hoàn toàn đi ngược lại với nhau, cuối cùng dẫn đến xung đột bằng sức mạnh. Rõ ràng ông muốn nói với hắn: sư đệ, ta không trách ngươi, ngươi hãy trở về đi; thế nhưng lúc nói ra miệng lại biến thành: Ma đầu, ngươi hãy đi chết đi! Sau này, khi phải đối mặt với Côn Luân đã bị tổn hại nặng nề, dưới sự tuyệt vọng và tự trách sâu sắc, rốt cuộc ông đã luyện hóa bản thân thành kiếm hồn của Hạ Vũ kiếm. Rõ ràng trước đây muốn nói một câu 'hẹn kiếp sau gặp lại', cuối cùng lại thành ép sư đệ phải nhận lời ước định không được bước chân vào Côn Luân nữa.

... Cuối cùng sự tồn tại của ông lại trở thành điểm yếu của hắn, khiến sư đệ ném chuột sợ vỡ bình, tự nguyện đi vào đường chết. Cho dù rõ ràng ông đã biết người đó không muốn chết, mà chính ông cũng không muốn hắn chết.

Những chuyện ông đã làm trái với lương tầm nhiều không thể đếm xuể.

“Nếu như được trở lại lần nữa... ”

“Làm gì có chuyện bát nước đã hắt đi còn lấy lại được? Ta oán hận hắn đã thành chấp niệm, cuối cùng mới biết chẳng qua là trăm sông đổ về một biển. Nếu không, giữa muôn vàn cách có thể chuộc tội, cớ sao ta cứ phải chọn cách không thể cứu vãn nhất như vậy. Chẳng qua tổn thương hắn cũng như ta đang tự tổn thương chính bản thân mình, người chết là hết nợ, ta sẽ chẳng còn áy náy nữa. Suốt hai ngàn năm, bây giờ ta đã giải thoát, nhưng giải thoát thế này thì để làm gì? Chẳng bằng cùng chết còn hơn.” Vào lúc trong lòng Lăng Tiêu đang cực kỳ đau khổ thì nội dung

trên cuộn tranh lại thay đổi sang khung cảnh khác. Ánh mắt của ông vừa thoáng liếc qua liền lập tức trợn mắt há mồm: "Cái gì thế này!"

Hình ảnh hai nam tử thanh niên đang cởi quần áo trên người nhau, một người cao lớn ngăm đen, người còn lại trắng trẻo cân đối. Cuối cùng quần áo chẳng đủ che thân, hai người quấn quít lấy nhau đầy sự ám muội.

"Những gì ngươi nhìn thấy đều là những thứ ngươi đang nghĩ."

"Nói bậy!" Lăng Tiêu vội quát lên. Nhất là lúc nhìn thấy hai người ôm hôn thắm thiết khiến ông lập tức quay đầu sang chỗ khác, phủ nhận: "Sao ta có thể mang tâm tư xấu xa như vậy được! Mau mau thu hồi lại đi, không cho phép ngươi sỉ nhục sư đệ của ta, đừng có làm bẩn mắt của ta!"

"Lúc trước ngươi muốn chuộc tội thay hắn, lúc ngươi định tự sát hắn cũng đã nói muốn ngươi làm đạo lữ của hắn, rõ ràng ngươi nghe thấy cơ mà. Nếu liên quan đến chuyện hợp tịch song tu thì sao có thể nói là xấu xa, là sỉ nhục được?"

"Ta..." Câu nói của Lăng Tiêu tắc trong cổ họng. Cho dù ông đang nhắm mắt nhưng bên tai vẫn truyền đến những tiếng rên rỉ đầy triền miên, thật sự vô cùng hoang đường... Ông lắc đầu rồi nói: "Mặc kệ hắn suy nghĩ như thế nào, ta sẽ không bao giờ có tâm tư như vậy."

Lúc câu nói này được thốt ra, Phong Thiệu đang đứng bên ngoài ảo cảnh không khỏi hơi liếc mắt nhìn Tu Di. Tu Di lại hiếm khi không lộ vẻ mặt khắc nghiệt, ông quay đầu hỏi một cách không nặng không nhẹ: "Ngươi định làm thế nào?"

Phong Thiệu chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, đầu óc xoay chuyển thật nhanh, sau đó tiếp tục nhập thức niệm vào trong ảo cảnh.

"Nếu ngươi không có tâm tư như vậy thì tất nhiên là cây ngay chẳng sợ chết đứng, cần gì phải sợ hãi những cảnh tượng giả dối đó đến nỗi xem cũng không dám xem một chút? Chẳng lẽ ngươi lại đang làm trái lương tâm ư?"

Bị ép hỏi đến mức này khiến Lăng Tiêu chẳng nói nên lời, chỉ đành mở to hai mắt, thậm chí còn tập trung nhìn vào hình ảnh kiều diễm đang xảy ra trên cuộn tranh, tựa như làm vậy mới có thể chứng minh bản thân mình trong sạch.

Có điều hình ảnh lúc này đã không còn đơn giản như ban đầu, hai thân thể đang quyện vào nhau đến chết đi sống lại tựa như muốn hòa vào làm

một. Thanh niên cao lớn có thân hình cực kỳ rắn chắc, khỏe mạnh, vô số hạt mồ hôi li ti rịn ra từ sống lưng rắn chắc của hắn rồi tạo thành từng giọt chảy xuôi xuống, sinh ra vài phần mị hoặc khó nói nên lời. Hai tròng mắt đen thẫm của hắn như có những vì sao lấp lánh, dịu dàng nhìn chăm chú vào người đối diện. Hai người sung sướng như thể đã lạc vào cõi bồng lai tiên cảnh...

Dần dần, Lăng Tiêu đã không còn nhìn chỉ vì muốn chứng minh bản thân trong sạch nữa, ngược lại biến thành không đành lòng dời mắt.

...

Sau một lúc lâu, Phong Thiệu nhìn sắc mặt của nhân vật chính trong hư kính đã phiếm hồng, khi miệng ông rên rỉ nhẹ hai chữ "Lăng Di" thì tảng đá nặng trong lòng cũng được buông xuống.

Y thoải mái nhìn về phía Tu Di ở bên cạnh, ánh mắt của lão vẫn đặt trên hư kính, đang gắt gao đuổi theo vị sư huynh đã dần trở nên mơ màng kia, giọng nói chẳng lộ vui giận: "Đôi linh thực biến dị kia của ngươi là thứ tốt đây. Ngươi không biết, dù sư huynh của ta đã sống hơn bảy trăm năm nhưng vẫn còn giữ thân thể nguyên dương. Đừng nói là động tình, thậm chí hắn còn thèm cho những nữ tử đến quyến rũ mình bất kì một ánh mắt dư thừa nào. Không ngờ hương Thúc Tình của cỏ Hợp Hoan lại mãnh liệt như vậy, có thể khiến hắn..."

"Sư phó hiểu lầm rồi." Phong Thiệu cười với vẻ bất đắc dĩ: "Đôi cỏ Hợp Hoan này của ta đã bị thương nặng từ mấy năm trước, đến nay vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn, sao có thể dùng được loại độc cần phải tiêu hao nhiều như hương Thúc Tình? Chẳng qua là nhờ sức mạnh của sư phó nên mới có chút tác dụng trong việc kết ảo trận thôi."

Tu Di quay ngoắt lại, cực kỳ ngạc nhiên: "Ý ngươi là --"

Phong Thiệu gật đầu cười nói: "Chúc mừng sư phó được đền đáp như nguyện."

Bốn ngày sau Lăng Tiêu mới hấp thu sạch sẽ, sau đó thật sự tỉnh dậy từ trận pháp Càn Khôn Nghịch Chuyển. Ông vừa mở mắt đã lập tức nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt quen thuộc và giọng nói quen thuộc.

"Sư huynh..."

"Ngươi... Chẳng phải ngươi..." Lăng Tiêu nói một cách đứt quãng, cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra.

Tu Di độ khí giúp ông an thần, sau đó mới nói với vẻ thấp thỏm: “Tên Phong Thiệu kia đã từng đạot xá một lần rồi, mạng của ta không thể cho y được nữa. Nhưng mà sư huynh đừng vội, ngươi muốn ta chết thế nào thì ta sẽ chết thế ấy. Chỉ cần sư huynh nói ra thì ta sẽ không bao giờ từ chối.”

Tâm trạng lúc này của Lăng Tiêu chẳng thể diễn tả nổi bằng lời, mấy hình ảnh thảm thiết và kiều diễm chợt hiện lên trước mắt ông. Ông muốn cảm nhận đối phương đang tồn tại nên đã thử sờ lên mặt Tu Di. Ấm áp, có sức sống, thật tốt quá.

Sau đó ông lắc đầu rồi nói: “Thôi.”

Tu Di vui sướng đến độ chẳng biết làm thế nào cho phải, miệng cứ hết đóng rồi lại mở, tay chân thì không biết nên để chỗ nào. Lắp bắp một lúc lâu sau lão mới nói ra được một câu hoàn chỉnh: “Sư huynh, chúng ta lại nhập thế du ngoạn đi. Bây giờ ngươi đã khôi phục lại hơn phân nửa tu vi, đợi hơn ngàn năm nữa rồi chúng ta cùng phi thăng, có được không?”

“Được.” Lăng Tiêu gật đầu, tựa như hai ngàn năm trước vậy.

“Sư huynh, suốt hơn hai ngàn năm qua ta không hề đặt chân vào Côn Luân, cũng chưa từng giết một người đệ tử nào của Côn Luân. Tên Phong Thiệu này cũng là do ta cứu về đấy, ta còn cứu một đứa ở Bão Phác tông, mấy đứa ở Phiêu Miểu tông... Sư huynh, ta đã không còn như trước nữa rồi. Ta sẽ không hành động chỉ vì sự vui giận của bản thân nữa... Sư huynh... Sư huynh...”

Tu Di bộc bạch nỗi lòng của mình cứ như thể đã biến thành một người khác, lão nói liên miên cằn nhằn suốt vài canh giờ, tựa như muốn bày tỏ hết toàn bộ những tâm tình của mình trong suốt hơn hai ngàn năm qua. Có điều Phong Thiệu cũng chẳng có tâm trí đi quan tâm những lời này vừa buồn nôn vừa ngây thơ đến mức nào, y một lòng chăm sóc cho Phong Bạch.

Khác với Lăng Tiêu “lấy được”, Phong Bạch là “mất đi”, hơn nữa còn mất đi rất nhiều cho nên cũng bị tổn hại cực kỳ nặng nề. Thấy hắn mãi vẫn chưa chịu tỉnh lại khiến Phong Thiệu vô cùng lo lắng, lại thêm Tu Di vẫn còn lải nhải chưa nói xong, y bèn dứt khoát đưa hắn đến chỗ đối phương đang gương vỡ lại lành. Phong Thiệu còn chưa kịp mở miệng nói lời tốt đẹp cho đối phương thì Tu Di đã như bị chột dạ, sốt ruột đến mức phải tranh nói trước: “Hắn không xảy ra chuyện gì lớn đâu! Qua mấy tháng nữa là sẽ tỉnh lại ấy mà. Nếu ngươi không yên tâm thì cứ đưa hắn trở về Côn Luân để tĩnh tu là được.”

Lăng Tiêu lo lắng: “Thật không, những thứ trên người ta vừa mới cho đi đã lập tức đòi lại, chỉ sợ sẽ khiến hắn bị tổn thương nặng.”

Phong Thiệu nhướn mày rồi tiếp lời: “Nếu tiền bối thật sự có tâm thì cứ cách mấy năm lại tới thăm Minh Tịnh một chút, như vậy là tốt nhất.” Nói xong y còn nhìn thoáng qua Tu Di với vẻ thâm sâu.

Tu Di biết rõ Phong Thiệu đang ngăn lão nảy sinh sát niệm với tiểu súc sinh kia nhưng cũng chẳng thể mở miệng phản bác được. Phong Thiệu thấy Lăng Tiêu lập tức nhận lời thì cũng biết chuyện đã thành. Y không truy cứu việc này nữa mà chuyển sang hỏi về cách giải độc.

Tu Di và Lăng Tiêu đứng lên, quả nhiên lão không nuốt lời nhưng cũng chỉ để lại đúng một câu: “Ngươi đi vào hoa cảnh Phân Đà Lợi được truyền thừa vạn năm của Bồ Đề tự thử xem, có lẽ có cách cứu.”

“Có lẽ?”

Phong Thiệu nhíu chặt mày, nhưng còn chưa suy nghĩ xong thì đã thấy hai người kia biến mất chẳng còn chút bóng dáng từ lâu rồi! Y không khỏi tức đến sắp hộc máu, nhưng khi bình tĩnh lại thì chợt nghĩ tới một trọng điểm khác, từ từ -- Hoa cảnh Phân Đà Lợi của Bồ Đề tự á?

------oOo------

Chương 157

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù Tu Di nói về tình trạng của Phong Bạch với vẻ rất thoải mái nhưng Phong Thiệu lại không dám khinh thường, y lập tức đưa Phong Bạch đang hôn mê bất tỉnh về Côn Luân. Một Kiếm tu Nguyên Anh kỳ lại có thể bị thương nặng đến vậy, đây vốn là điều rất khó để giải thích cho Thái Dần. Cũng may y đã báo cáo lại toàn bộ tình trạng của bản thân cho sư tôn biết từ trước, vốn là để chuẩn bị cho thân thể mới sau khi đoạt xá.

Lúc này đúng là có thể nói thật, nhưng vừa nói cũng khiến Thái Dần biết y đã đoạt xá thất bại.

“Nếu hiện giờ Từ Giác đã là trụ trì của Bồ Đề tự thì việc con muốn vào hoa cảnh Phân Đà Lợi cũng không phải không thể. Con đừng lo lắng.” Mặc dù trấn an Phong Thiệu nhưng sắc mặt của Thái Dần lại chẳng hề thoải mái khiến những lời nói trấn an này trở nên cực kỳ miễn cưỡng.

Phong Thiệu không muốn để sư tôn mình phải lo lắng, vì thế cũng không nhiều lời mà chỉ nói: “Mong sư tôn trông nom Minh Tịnh giúp con. Có lẽ hắn đã bị tổn thương đến gốc rễ, e là phải cẩn thận điều dưỡng một thời gian dài... ”

Thái Dần vung tay một cách thiếu kiên nhẫn, ông nói: “Không kể tới việc hắn có thân thể thánh thú, dù chỉ là một con súc sinh bình thường thì cũng thuộc loại da dày thịt béo. Con cứ để nó ở chỗ của ta, không chết được đâu mà lo. Con quan tâm đến thân thể của mình trước đi, đừng để xảy ra chuyện gì không hay khiến ta chẳng biết phải giải thích sao với tên nghiệp chướng kia..”

Phong Thiệu gật đầu, Thái Dần lại đưa một viên Hàn châu lớn bằng ngón tay cái cho y rồi nói với vẻ trầm ngâm: “Chẳng biết cái thân tàn ma dại này của con có thể chịu được một viên nữa hay không. Như vậy đi, lần này con đến hoa cảnh Phân Đà Lợi, nếu mọi việc êm xuôi thì cứ coi như không có nó là được, ngược lại không ổn thì hãy sử dụng viên Hàn châu này trước, dù đúng là uống rượu độc để giải khát thì cũng đỡ hơn lập tức mất mạng.”

Phong Thiệu nhìn hạt châu lạnh thấu xương trong lòng bàn tay rồi hơi ngây người, y thầm nghĩ: chẳng qua là chết sớm hay chết muộn hơn một chút mà thôi. Tuy nhiên vẻ mặt của y cũng không biểu hiện ra điều gì, cất Hàn châu đi rồi mỉm cười chào từ biệt Thái Dần, thậm chí gần như không dám liếc nhìn về phía Phong Bạch lấy một cái.

Lần này gặp lại Từ Giác đã không phải trong một ngôi chùa ở thế tục nữa mà là tại động thiên phúc địa của Bồ Đề tự.

Cho dù Phong Thiệu không phải Ma tu thuần túy nhưng khi đối diện với nơi cửa Phật vẫn chợt nảy sinh cảm giác bài xích theo bản năng. Thiện tu Phật pháp vốn là thiên địch trời sinh của Ma tu, có điều chẳng biết y lấy dũng khí ở đâu ra, Từ Giác vừa mời vào thì y liền thật sự bước vào.

So với khung cảnh tùng xanh tuyết trắng, vách núi ngọc bích như trong phúc địa của Côn Luân, Bão Phác hay Phiêu Miểu thì phúc địa của Bồ Đề lại là một khung cảnh khác.

Phong Thiệu thật sự bước vào trong Bồ Đề tự khiến Từ Giác cực kỳ ngạc nhiên. Ông cười nói: "Vốn tưởng ngươi sẽ không bước vào, chẳng qua chỉ nói một câu vô ích nhưng không ngờ ngươi lại phóng khoáng như vậy. Chẳng lẽ đã giác ngộ được điều gì mới ư?"

"Không phải thế. Nói ra thật xấu hổ, chẳng qua lúc này Thiệu đang có điều phải nhờ đến sư thúc giúp đỡ." Phong Thiệu trả ời.

Từ Giác mỉm cười rồi xua tay: "Nói thẳng cũng không sao. Ta và ngươi vốn rất hợp ý nhau, ngoài ra cũng còn sư tôn của ngươi ở giữa cơ mà. Chắc chắn ta không thể khoanh tay bỏ mặc được đâu."

Phong Thiệu gật đầu, sau đó kể lại chân tướng của một số chuyện có thể nói được, tình tiết lắt léo quanh co trong ấy khiến Từ Giác nghe đến nhíu mày. Cuối cùng ông thở dài: "Thế mới biết, suốt mấy thập niên này Tiểu Thiệu đã phải trải qua gian khổ, sóng gió đến chừng nào." Cuối cùng sắc mặt của ông trầm xuống rồi nói: "Chỉ là, ngươi muốn đi vào hoa cảnh Phân Đà Lợi cũng không khó, nhưng nếu ngươi muốn nhờ nó cứu vớt thì e là sẽ rất khó khăn. Ngươi cũng biết lúc trước... "

Phong Thiệu gật đầu rồi cười khổ: "Ta biết, bằng không cũng sẽ không đến đây làm phiền sư thúc như vậy."

Từ Giác vừa nghe thấy vậy thì vẫn chưa phản ứng kịp: "Ý của ngươi là?"

Phong Thiệu đã nghĩ sẵn mọi thứ trong đầu từ trước rồi, lúc này mới nói: "Tu Di lão tổ chỉ bảo ta đi đến hoa cảnh Phân Đà Lợi, biết đâu sẽ tìm được một đường sống, nhưng lão không hề nói rõ quá trình phải làm như thế nào. Cho nên dù biết hoa cảnh Phân Đà Lợi đang bị tổn thương nghiêm trọng thì ta vẫn muốn đi vào đó để xem thử, cũng mong được sư thúc góp ý thêm."

Mặc dù Từ Giác cảm thấy phần thắng không lớn nhưng biết đâu cách này có thể giúp đỡ được ít nhiều. Nhìn thấy y liên tiếp bị cắt đứt đường sống mà vẫn có thể xử sự một cách bình tĩnh như vậy khiến ông không khỏi cảm khái: "Với mức độ vững chắc của tâm cảnh của Tiểu Thiệu bây giờ thì rất khó nảy sinh Tâm Ma, ngày sau Độ Kiếp ắt sẽ cực kỳ thuận buồm xuôi gió."

Phong Thiệu mỉm cười nhưng không đáp lại, bấy giờ Từ Giác mới nhận ra đây không phải lúc để nói những lời như thế này. Vì thế nói tiếp: "Không nói lời dư thừa nữa, để ta đưa ngươi đi tới đó." Nói xong ông liền truyền đồ nhi Huệ Tịch của mình đến.

Dáng vẻ hiện giờ của Huệ Tịch đã là một thiếu niên Thiện tu, mặt gầy môi mỏng, hai mắt hẹp dài, vốn mang ba phần tuấn lãng nhưng một tia âm trầm chợt lóe lên trong đôi mắt đen thẫm của gã khiến Phong Thiệu cảm thấy hơi chán ghét.

Từ Giác nhìn y khẽ nhíu mày thì không khỏi nghiêm mặt nói với Huệ Tịch: "Không được vô lễ, oan có đầu nợ có chủ. Nếu ngươi báo thù Lữ Minh Tịnh thì vi sư chắc chắn sẽ không nói nửa lời. Có điều nếu ngươi để liên lụy đến người khác thì ta sẽ không chấp nhận một tên đệ tử lạm sát người vô tội đâu."

"Đệ tử hiểu rồi. Một ngày kia, chắc chắn đệ tử sẽ tự tay đâm kẻ thù."

Phong Thiệu nghe thấy giọng điệu tàn độc bậc này thì lập tức hiểu ra vì sao mình lại cảm thấy ánh mắt của kẻ này vừa quen thuộc vừa đáng ghét như vậy, tướng do tâm sinh. Gã giống y như Thanh Dương, có lẽ hận thù đã hóa thành Tâm Ma của gã từ lâu rồi.

Huệ Tịch đối diện với Từ Giác liền lập tức bày ra dáng vẻ kính cẩn, việc đó cũng được bỏ qua. Từ Giác liền dẫn theo gã và Phong Thiệu đi về phía hoa cảnh Phân Đà Lợi. Bởi vì hoa cảnh này là thánh địa từ thời Bồ Đề tự mới được lập nên, bởi vậy dù Từ Giác là tông chủ của Bồ Đề tự cũng không thể đi vào một mình, chẳng bằng để đệ tử trong môn đi cùng, biết đâu có thể nắm bắt được điểm then chốt.

Trước đây, lúc Phong Thiệu bị Huyết La kìm hãm cũng từng được Từ Giác giúp đỡ bằng cách đưa y đến những linh cảnh khác nhau của Bồ Đệ tự. Thánh địa Phật Môn là thiên địch bẩm sinh của yêu ma quỷ quái, vậy mà cuối cùng vẫn chẳng thể tìm được cách giải cứu. Hoa cảnh Phân Đà Lợi lại rất khác biệt so với những linh cảnh khác, nếu không phải hiện giờ Tử Giác đã nhậm chức Trụ trì thì e là y sẽ rất khó để được đặt chân vào nơi đây. Đó cũng là nguyên nhân Từ Giác không dẫn Phong Thiệu tới đây ngay từ đầu.

Không ngờ, nơi phải đi thì ắt sẽ phải đến, chỉ là muộn mấy năm nhưng hoa cảnh Phân Đà Lợi đã không còn thần tích hiển hách như lúc trước nữa. Đủ thấy duyên pháp ở thế gian biến ảo khôn lường, chẳng ai có thể khẳng định rốt cuộc Thiên Đạo hữu thường hay vô thường.

Ba người Phong Thiệu, Từ Giác và Huệ Tịch sau khi ra khỏi Bồ Đề liền đi thẳng về phía cực nam của Thương Trạch châu, mãi cho đến biên cảnh vẫn không phải địa điểm cần tới. Bọn họ lại tiếp tục bay ngang qua phần biển của vùng đất cổ xưa, ước chừng sau tầm mấy ngàn hải lí mới bắt đầu trông thấy thấp thoáng một hòn đảo nhỏ. Hòn đảo này rất nhỏ, trên

đó cũng chỉ có duy nhất một vách núi là nhân vật chính, mặt đá của vách núi được chạm trổ rất nhiều rất nhiều hoa sen, trong đó có một đóa lớn nhất cực kỳ mĩ lệ với hàng trăm ngàn tán lá xanh mướt xếp xung quanh.

Hoa Phân Đà Lợi có nghĩa là một đóa sen trắng rất lớn, đây cũng là danh tự khác của Đức Phật. Lúc này bọn họ đã đứng ở bên ngoài hoa cảnh Phân Đà Lợi. Phong Thiệu cứ tưởng bản thân là Ma tu lại bước vào thánh địa trong thánh địa của Phật môn, cho dù không chết thì cũng bị lột mất một tầng da, ngay cả lúc y bước vào Bồ Đề tự cũng phải nhờ Từ Giác giúp tạo ấn hộ thân thì mới có thể đi lại một cách thoải mái được.

Có điều nơi này lại không hề giống Bồ Đề tự. Y không những không cảm thấy bài xích mà ngược lại, theo những tiếng kinh Phật đáng ghét truyền vào trong tai, y bỗng cảm thấy tâm của mình chợt tĩnh lặng như nược

Dường như nhận ra Phong Thiệu cảm thấy khó hiểu, Từ Giác liền giải thích cho y: “[Niết Bàn kinh] nói Phật cũng tên là Đại Phân Đà Lợi. Điều này có nghĩa nếu chúng ta niệm Phật ở nơi đây thì chúng ta chính là người trong hoa Phân Đà Lợi, tức là người trong số những người tốt, người tuyện vời, người tốt nhất, người hiếm có, người đứng đầu... (Xin lỗi mình chưa đọc kinh Niết Bàn nên có thể hiểu sai ý câu này. Mình sẽ để raw để mọi người tham khảo: "《 涅盘经 》 云, 佛亦名为大芬陀利, 其意便是我们现在在这里念佛, 我们就是人中的芬陀利花. 即是人中的好人, 妙好人, 上上人, 稀有人, 最胜人)

Ông còn chưa dứt lời thì đã bị tiếng rên rỉ của Huệ Tịch cắt ngang. So với Phong Thiệu tĩnh tâm thoải mái, Từ Giác bình tĩnh thì Huệ Tịch lại đang quỳ rạp trên mặt đất với gương mặt trắng bệch, vẻ mặt của gã dữ tợn như thể gã đang phải chịu đựng một nỗi đau cực kỳ khủng khiếp.

Từ Giác nhíu mày, bấm ra một đạo pháp ấn rồi chỉ thẳng vào mi tâm của đối phương, theo những tiếng kinh văn được ông ngâm tụng, sắc mặt của Huệ Tịnh mới dần dần bình phục lại, nhưng dáng vẻ vẫn cực kì mệ mỏi.

“Thù hận kết trong tim cũng đành, nhưng ta không ngờ ác niệm trong lòng ngươi lại mãnh liệt như vậy. Lần này sau khi về chùa, ngươi đừng đi chỗ nào nữa mà hãy khổ tu trong tháp Thập Phương một trăm năm. Nếu vẫn không thể đột phá thì đừng nói muốn đòi lại công bằng cho tộc nhân của ngươi, cho dù thăng giai cũng chẳng thể vượt qua Tâm Ma kiếp được đâu.” Từ Giác nói với vẻ không vui.

Huệ Tịch nắm chặt hai tay nhưng cũng không cãi lại, chỉ đành gật đầu một cách không cam lòng.

Bấy giờ Từ Giác mới tiếp tục dẫn trước rồi nói: “Hoa cảnh Phân Đà Lợi không phải chẳng biết phân biệt thiện ác, nó chỉ không dùng thước đo Ma - Đạo để phân chia mà thôi. Là 'thiện' hay là 'ác' cũng chỉ bằng một ý niệm, chúng sinh luôn thay đổi tâm tư của mình vào mỗi giờ mỗi khắc. Thế gian có tốt và xấu, người tốt và kẻ xấu, đây vốn cũng chỉ là một sự ước đoán chứ không hề có điều gì là tuyệt đối.”

Phong Thiệu nói: “Nếu như vậy thì tại hoa cảnh Phân Đà Lợi lại phân biệt ta là thiện còn Huệ Tịch là ác?”

Từ Giác nói: “Dựa vào bản tâm của mỗi người.”

Phong Thiệu dường như có phàn hổ thẹn: “Đức Phật khoan hồng.”

“Đừng tự coi thường bản thân như vậy.” Từ Giác khẽ lần chuỗi tràng hạt. Trong tay của ông dần hiện ra một cái bát, trong bát chỉ có ánh sáng chứ không hề có bất kì thứ gì, tuy nhiên sau khi vài câu kinh văn được niệm ra thì cái bắt cũng bắt đầu nổi lên những hoa văn sóng sánh như nước, dần dần có hình ảnh chuyển động.

“Sau khi Tán Tu minh ở Thương Trạch châu và Dương Hạ châu dần dần nhập vào Thất Châu minh, xung quanh Tán Tu minh mới thu hút rất nhiều dân chúng phàm nhân tìm tới để nương nhờ. Là do ngươi để Tán Tu minh thể hiện thái độ nên bọn họ mới được che chở. Ngươi nhìn xem.”

Phong Thiệu nhìn lại, lập tức bắt gặp hình ảnh trong bát là của một thành trấn người phàm, trong làn khói bếp lượn lờ, không ít phàm nhân đến nơi này để lao động khai hoang, giữa núi rừng hoang vu có tốp năm tốp ba tu giả hoặc đang ngự khí hoặc đang nuôi trồng.

Khung cảnh yên bình như vậy lại chợt bị mấy con Khâm Nguyên điểu bay đến phá vỡ. Chúng lao xuống một người phụ nữ đang đi đưa cơm ra ngoài đồng, định tạo sát nghiệp đổ máu. Tuy nhiên trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy lại bỗng xuất hiện mấy tu giả Đan tu Luyện Khí kỳ, bọn họ ném ra vài viên đạn chưa kịch độc về phía đám yêu thú khiến những con Khâm Nguyên điểu nhị giai không kịp đề phong đều lộp bộp rơi xuống đất. Mấy Đan tu đó lập tức thu thập những thứ có ích trên người đám yêu thú, còn người phụ nữ kia thì giúp đỡ bọn họ mổ thịt, động tác cực kỳ linh hoạt chứng tỏ đã làm những việc như thế này rất nhiều lần rồi...

Cả hai bên đã có cách sống mới hòa hợp với nhau, mỗi bên lấy những thứ họ cần và chung sống một cách hòa bình.

Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy rất vui vẻ, y nói: “Thế lực của Tán tu đã cân bằng với đại tông, người phàm có thể nương nhờ Tán Tu minh để tránh tai ương, nếu cứ thế mãi thì thời loạn thế ắt cũng sẽ sinh ra một con đường sống, không đến mức đẩy người ta vào sự tuyệt vọng.”

“Bởi vì ngươi đã gieo rắc nhiều hi vọng như vậy nên hoa cảnh Phân Đà Lợi đều nhìn thấy được.”

Phong Thiệu cười: “Mong hoa cảnh Phân Đà Lợi cũng có thể cho ta hi vọng.”

Nếu không phải biết trước sự hi vọng của đối phương liên quan đến sinh tử thì có lẽ giọng điệu nhẹ nhàng này đã khiến Tử Giác tưởng rằng đó chỉ là một chuyện không quan trọng. Y ngây người trong chốc lát, chợt cảm thấy tầm nhìn lúc trước của mình thật tốt, ăn biết bao nhiêu đau khổ nhưng tâm tư ngày càng trong sáng, tâm tính cũng cứng cỏi hơn nhiều, chỉ đáng tiếc cây cao thường đón gió lớn.

Chờ đợi thêm một lúc, Từ Giác và Huệ Tịch đã hồi phục được phân nửa mới cùng mở cảnh môn, có điều Huệ Tịch lại phải đứng bên ngoài, không phải Từ Giác không cho gã vào mà là gã không thể bước vào được, tựa như cánh cổng vô biên này cực kỳ bài xích gã.

Lại nói Phong Thiệu và Từ Giác đã bước vào trong hoa cảnh, nơi này lại là một khoảng trời đất khác. Trước mắt bọn họ có một ngọn núi cao, mây mù va sương trắng bao phủ tới tận phía chân trời, có thể là ngả mũ bái phục. Ven đường có đủ các loại đá quý với hình dạng kỳ lạ, phong cảnh lộng lẫy, Phong Thiệu đứng trên tường vân cùng Từ Giác, ông vừa dẫn đường vừa giải thích mọi chuyện với đối phương.

Thì ra hoa cảnh Phân Đà Lợi cũng không phải do tổ sư của Bồ Đệ tự sáng lập mà đã tồn tạo trên hải đảo này từ hàng ngàn, hàng vạn năm trước. Theo truyền thuyết, hòn đảo này vốn là do đài sen của Phật tổ hóa thành, hạt giống của đóa Thiên Diệp Bạch Liên trên tay Phật tổ trùng hợp trôi đến hải đảo, sau khi hấp thụ linh khí trong rất nhiều năm, cuối cùng đã tạo thành hoa cảnh Phân Đà Lợi.

Sở dĩ hoa cảnh được coi là thánh địa trong thánh địa của Phật Môn bởi vì có Thiên Diệp Bạch Liên tồn tại, khiến nơi này trở thành vùng đất thanh tịnh, thanh khiết nhấttoàn bộ Cửu Châu. Sự thanh khiết này không phải chỉ là thanh khiết trước mắt mà còn là sự thanh khiết từ sâu thẳm trong tâm của mỗi người. Không những vậy, phàm là người tu luyện trong hoa cảnh, chỉ cần một lòng hướng thiện thì ắt sẽ thu được lợi ích từ cảnh giới Không Linh, từ đó giúp rèn luyện tâm cảnh, tinh lọc lục căn. Đã từng có

vài vị Tông Sư Thiện tu tọa hóa* phi thăng ở trong này rồi. (*Tọa hóa: Tín đồ Phật giáo ngồi ngay ngắn, an nhiên mà chết - Theo Từ điển Phật học online)

“Cũng bởi vì nguyên nhân này nên ban đầu trong chùa từng có rất nhiều đệ tử đến thành địa để tu luyện. Tuy nhiên chỉ với mỗi yêu cầu 'một lòng hướng thiện' đã đủ để từ chối không ít người ngoài cửa, rốt cuộc lại đi về tay không. Huống chi mặc dù tu luyện tâm cảnh có thể giúp thăng giai, nhưng muốn trở thành một tu sĩ khổ tu lại chẳng phải điều mà ai cũng làm được. Dần dần đã chẳng còn mấy đệ tử tới đây nữa.”

Phong Thiệu gật đầu với vẻ đăm chiêu. Xem ra đây cũng là một trong những nguyên nhân lúc tông mạch của Bồ Đệ tự bị kẻ trộm làm tổn hại, gây ảnh hưởng lớn đến lunh khí của hoa cảnh Phân Đà Lợi nhưng bọn họ lại không thể giải cứu kịp thời. Chung quy dù nơi này là thánh địa nhưng lại chẳng thể tạo phúc cho toàn bộ tông môn như Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Y nhớ Từ Giác đã từng nói thần tích của hoa cảnh cũng biến mất từ khi ấy, bèn hỏi thăm: “Sư thúc có nhắc đến thần tích là?”

Từ Giác chưa trả lời ngay mà đưa y đến gần một hồ nước xanh ngọc, nước trong hồ dập dờn, trong veo thấy đến tận đáy, càng tuyệt vời hơn nữa là vì trong hồ có vô số hoa sen đua nhau khoe sắc, xanh, vàng, đỏ, trắng,... màu nào cũng có, đẹp không sao tả xiết.

Ông chỉ vào một nụ hoa cực lớn nằm ở chính giữa hồ được vô số bông hoa khác vây quanh rồi nói với Phong Thiệu: “Kia chính là Thiên Diệp Bạch Liên. Nó lấy thiện nghiệp để làm chất dưỡng, mỗi khi có đủ thiện nghiệp thì sẽ giúp nó nở hoa, đài sen ở giữa có một Thánh Liên tử, có thể tinh lọc hoàn toàn một người không sạch sẽ. Thứ gọi là không sẽ này có thể là Bệnh Ma, Thương Ma, Tâm Ma...”

Phong Thiệu hỏi trong sự kinh ngạc: “Vậy chẳng khác nào được sống lại một lần nữa?”

Từ Giác gật đầu, Phong Thiệu lại nói: “Không ngờ thế gian lại có vật thần kì như vậy, chả trách được xưng là thần tích. May mà không quá nổi bật, lại có rào cản thiện ác để ngăn chặn, nếu không mà để cho thiên hạ biết thì e là ắt sẽ biến thành một tấm Sơn Hà Xã Tắc đồ khác, dẫn đến người người tranh đoạt đỏ máu. Nếu vậy thì có lẽ Thiên Diệp Bạch Liên sẽ chẳng thể ra hoa kết nhụy được nữa.”

Từ Giác nói: “Nếu chỉ là có tác dụng như vậy thì cũng chưa đến mức được gọi là thần tích, mà vì hạt Thánh Liên tử kia có thể tự chọn chủ cho mình. Chỉ khi là người được nó công nhận thì mới có thể sở hữu thần

tích của Thánh Liên tử. Lúc trước ta đã đưa ngươi đi rất nhiều nơi nhưng vẫn không thể tìm được cách trị tận gốc, cuối cùng cũng đã nghĩ hay là đến nơi này để thử vậy may xem sao, với tâm tính của ngươi thì biết đâu lại thật sự được nó công nhận? Ai mà ngờ được tông mạch bị hao tổn nặng lại khiến thiện nghiệp do các đệ tử thu thập không thể truyền được tới hoa cảnh Phân Đà Lợi, vì không còn chất dinh dưỡng nên đài sen cũng dần héo tàn, Thiên Diệp Bạch Liên liền thoái hóa thành một nụ hoa."

Phong Thiệu hỏi: "Nếu muốn chờ nở hoa một lần nữa thì phải mất bao lâu?"

Từ Giác thở dài: "Muốn chữa trị hoàn toàn tông mạch cũng phải mất hơn một trăm năm, Thiên Diệp Bạch Liên nở hoa kết nhụy luôn phải tốn bảy trăm năm. Bất kể là kiểu nào thì Tiểu Thiệu ngươi cũng phải chờ đến mòn mỏi."

"Đúng vậy. Thánh Liên tử thần kỳ như thế, ngoại trừ một đóa Thiên Diệp Bạch Liên duy nhất này thì e là trên đời sẽ chẳng còn đóa thứ hai sinh ra được thứ như vậy."

Ánh mắt của Phong Thiệu tối sầm. Cho dù đã biết sẽ dữ nhiều lành ít từ trước nhưng khi sự thật bày ra trước mắt vẫn khiến y có phần tâm hoảng ý loạn. Dường như y nhớ về khoảng thời gian kiếp trước của mình, cảm giác không không cam lòng và luống cuống khi nằm trên bàn phẫu thuật.

Thế nhưng rốt cuộc Phong Thiệu đã không còn là phàm nhân như lúc trước nữa. Khiếp này y trải qua hơn một trăm năm tu luyện, tâm cảnh đã đột phá hai tầng hàng rào cho nên dù đang phải đối mặt với chuyện sinh tử cũng không khiến tâm phòng của y bị sụp đổ. Yêu độc trong cơ thể lại phát tác, lần này còn nặng hơn cả những lần trước khiến Phong Thiệu đau đến lập tức ngồi bệt xuống đất. Từ Giác thấy vậy thì lập tức vội vàng tham thức cho y, sau đó muốn độ linh khí giúp y nhưng lại bị đẩy ra.

"Cách này đã không dùng được nữa rồi, đừng uổng phí linh lực." Phong Thiệu nói xong liền lấy viên Hàn châu mà Thái Dần đưa cho y ra, đang muốn đưa nó vào trong đan điền để áp chế yêu độc thì lại bị Từ Giác ngăn cản. Vẻ mặt của ông nghiêm nghị: "Hiện giờ sắc thân của ngươi đã cực kỳ suy yếu, sao có thể chịu được vật mang kích thích mạnh như thế. Nếu bây giờ ngươi lại đưa thêm một viên nữa vào thì dù yêu độc không phát tác, ngươi cũng chẳng thể chịu được quá ba năm đâu."

Phong Thiệu cười khổ: "Nếu không đưa nó vào thì thậm chí ta còn chẳng có ba năm ấy chứ." Từ Giác sửng sốt, Phong Thiệu đã nhanh chóng đưa

viên Hàn châu kia vào trong đan điền. So với những lần trước thì lần này thân thể bệnh tật của y càng cảm nhận rõ ràng cái lạnh buốt thấu xương hơn, tựa như sắp đông cứng đan điền của y đến nơi. Phong Thiệu không kìm được mà dần mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại lần nữa thì đã thấy Từ Giác đang nạp khí để bảo vệ đan điền cho y, dù được đại năng Phản Hư kỳ giúp đỡ cũng chỉ khiến y ổn định bề ngoài một cách khó khăn. Cho dù không cần thử vận linh lực thì y cũng biết mình đã chẳng khác gì một cây đèn cạn dầu, số ngày còn lại không còn nhiều nữa.

Từ Giác bảo vệ Phong Thiệu suốt ba ngày nên còn hiểu rõ tình trạng thân thể của y hơn cả chính chủ. Khuôn mặt trước giờ luôn tươi cười phóng khoáng cũng chẳng giấu nổi nét bi sầu, ông chợt hỏi: “Nếu biết trước sẽ thành ra thế này, liệu ngươi có thấy hối hận vì đã không chiều theo Huyết La không, sống bằng khí huyết của tu giả, lấy khí huyết của tu giả để tu luyện? Nếu không thì đã chẳng... ”

Phong Thiệu lắc đầu trả lời: “Ta muốn sống, cũng muốn thăng cấp rồi phi thăng, nhưng phải là chính ‘Ta’. Nếu để Huyết La bắt ép, dụ dỗ làm những việc mà ta không muốn làm thì người đang sống đâu phải là ‘Ta’, chẳng qua chỉ là một con rối của nó mà thôi. Giả thử ta nghe theo nó, giết vô số người để nhanh chóng thăng cấp, nếu như ngày sau được phi thăng như ý nguyện thì rốt cuộc kẻ phi thăng là 'Ta' hay là Huyết La, đến lúc ấy chỉ có trời mới biết.”

Từ Giác suy nghĩ trong chớp mắt rồi khẽ thời dài: “Ngươi là một người tỉnh táo hiếm có, ngươi đạo lữ của ngươi lại là một kẻ hồ đồ, thô bạo. Mấy năm nay ngươi đưa hắn đi khắp Cửu Châu để cứu thế, chỉ sợ chính hắn vẫn chẳng biết ngươi đã phải dụng tâm lương khổ* đến chừng nào. Có điều chỉ cần ngươi còn sống thì hắn vẫn sẽ bị kìm hãm, nhưng nếu ngươi mà chết thì e là bản chất súc sinh trong cơ thể thánh thú của hắn sẽ phát điên mất.” (*Dụng tâm lương khổ: Tốn nhiều tâm tư, suy nghĩ cho người ta nhưng người ta không biết)

Ông ngừng lại một chút rồi nhìn về phía Phong Thiệu: “Nếu Lữ Minh Tịnh lại gây sát nghiệp thì ta sẽ không mềm lòng nữa đâu. Cho dù phải đối địch với toàn bộ Côn Luân thì ta vẫn sẽ loại bỏ tên ma đầu này đến cùng. Nếu không sẽ chẳng biết còn có bao nhiêu người vừa đáng thương vừa đáng giận như Huệ Tịch nữa?”

Phong Thiệu chẳng thể phản bác lại những lời này, nhưng y cũng không thể để Phong Bạch rơi vào nguy hiểm, vì thế bèn nói ngay: “Sư thúc

đừng vội. Ta đã biết, ngay cả khi tới hoa cảnh Phân Đà Lợi e là cũng khó thu được thiện quả từ trước rồi, dù sống hay chết thì đều đã chuẩn bị trước. Minh Tịnh là đạo lữ của ta, bất kể hắn làm ra chuyện gì thì ta vẫn chẳng thể bỏ mặc hắn được, nhưng cũng không thể lấy điều này ra để yêu cầu sư thúc buông tha. Huống chi sư thúc vốn ghét ác như thù khiến Thiệu cực kỳ khâm phục."

Từ Giác bật cười: "Tên ma đầu kia lại có được một người đạo lữ như ngươi, có lẽ đã tu suốt mấy kiếp. Kẻ mang sát nghiệp nặng nề thì thăng cấp vù vù, bình yên vô sự, còn ngươi lại luôn đi sau bù đắp mọi sai lầm của hắn, phải chịu không biết bao nhiêu tai kiếp, thậm chí trước khi chết còn muốn sắp xếp mọi chuyện cho hắn... Chẳng biết liệu có phải do kiếp trước ngươi thiếu nợ hắn nên kiếp này phải trả bù không nữa"

Phong Thiệu sửng sốt, tự nhiêu lại nghĩ đến vài chuyện khác rồi nói với vẻ ấp úng: "Biết đâu là do ta nợ hắn cũng nên. Nếu không gặp ta thì hắn vốn sẽ trở thành..." Nói đến đây thì lập tức ngừng lại. Y chuyển đề tài nói về những thứ mình đã chuẩn bị cho Từ Giác nghe.

Bàn bạc một lúc rồi Từ Giác mới nói với vẻ chần chừ: "Ngươi làm vậy thì chẳng phải đang lừa hắn sao?"

Phong Thiệu hơi rũ mắt, đáp lại một cách cam chịu: "Nếu không lừa hắn thì chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn hắn phát điên rồi tự hủy hoại chính mình?"

Từ Giác chẳng đáp lại, hai người lặng im một lúc lâu rồi cuối cùng ông mới gật đầu.

"Như vậy phải làm phiền sư thúc rồi." Phong Thiệu nhếch miệng cười, cười đến cực kỳ khó coi, sau đó chuyển câu chuyện: "Sinh sinh tử tử vốn là chuyện rất huyễn hoặc, sinh chưa chắc đã không phải là tử, tử chưa chắc đã không bao gồm sinh. Nếu sau này ta chết, biết đâu lại sinh ra ở một nơi khác ngoài tam giới thì sao."

Vốn chỉ có Phong Thiệu mới hiểu được những lời mình đang nói, nhưng khi vào tai Từ Giác lại khiến ông hơi ngạc nhiên: "Ý của Tiểu Thiệu, chẳng lẽ là đang chỉ khe hở tam giới? Người đi vào trong khe hở mà còn có thể sống, hình như ta cũng chưa nghe thấy bao giờ."

Tất nhiên ý của Phong Thiệu không phải như vậy, y chỉ định nói mình không thể giải thích việc được sống lại một lần nữa, dù sao hiện giờ y đã không còn coi nơi này là một bộ phim điện ảnh hư cấu như lúc mới đến nữa. Nếu sinh mệnh có thể huyền diệu như vậy thì biết đâu y vừa chết ở

đây, khi mở mắt ra lần nữa lại thấy mình tỉnh lại ở thế giới ban đầu, còn nơi này chỉ là một giấc mộng thì sao?

Có điều y còn chưa kịp nghĩ xa hơn thì đã thấy mặt hồ đang yên bình bỗng nhiên nổi lên từng cơn sóng lăn tăn, hoa sen ngũ sắc trong nước cũng trôi rạt sang một bên như những cọng bèo. Một đạo pháp quang chợt lóe lên ở chỗ nụ hoa Thiên Diệp Bạch Liên nằm giữa hồ, ánh sáng chiếu vào khiến hư không lập tức tách ra thành một cái khe.

Ban đầu khe nứt chỉ dài có một thước, sau đó càng ngày càng mở rộng ra tận đến mấy trượng, nó tỏa ra lực hút vô hình tựa như một cái hố đen, kéo một loạt hoa sen ở gần đó vào trong đáy vực sâu thẳm.

Phong Thiệu bị cảnh tượng kỳ lạ này thu hút sự chú ý, y không kìm được mà hỏi: "Đây là gì vậy?"

"Đây chính là khe hở của tam giới." Từ Giác trả lời. Ông nhìn hoa sen đang dần biến mất khỏi mặt hồ rồi nói tiếp: "Những bông hoa sen này đều do Thiện Nghiệp hóa thành, cứ cách ba năm chúng lại đi đến nơi ngoài tam giới thông qua khe hở được Thiên Diệp Bạch Liên bóp méo, sau đó trở thành chất dinh dưỡng cho Thiên Diệp Bạch Liên."

"Tại sao phải đi đến nơi ngoài tam giới mới có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho Thiên Diệp Bạch Liên, chẳng phải nó đã ở nơi này rồi đấy thôi?"

Từ Giác lắc đầu: "Thiên Diệp Bạch Liên là thánh vật của Thượng Giới. Nụ hoa mà ngươi đang nhìn thấy hiện giờ chẳng qua chỉ là hóa thân của Thiên Diệp Bạch Liên thực sự đang ở ngoài tam giới. Sau khi thiện nghiệp từ Cửu Châu được chuyển ra ngoài tam giới, nó sẽ được Thiên Diệp Bạch Liên hấp thụ rồi biến thành chí thuần chí tịnh, từ đó mới dần sinh ra Thánh Liên tử, Thánh Liên tử lại thông qua khe hở tam giới rồi rơi về trong đài sen bên này. Đó cũng là lí do vì sao đài sen có mấy chục hạt sen nhưng lại chỉ có duy nhất một viên Thánh Liên tử."

Phong Thiệu nhớ lại lời Từ Giác từng nói khi trước, y cười cười: "Những thiện nghiệp này đi vào khe nứt của tam giới, sau đó bị hấp thu rồi trở thành Thánh Liên tử, rồi lại thông qua khe hở mà trở về hóa thân của hoa sen trên Cửu Châu... Đây chẳng phải cũng là một sự sống khác?"

"Phải." Từ Giác bật cười. Lúc này toàn bộ hoa sen trên mặt hồ đã bị hút vào trong khe hở tam giới, khe hở cũng dần khép lại rồi biến mất chẳng còn chút dấu vết.

Mặt hồ lại trở về dáng vẻ yên bình vốn có của nó, nhưng lúc này chỉ còn một nụ Thiên Diệp Bạch Liên đứng lẻ loi giữa hồ.

Hai người cũng không nán ở đây lâu, sau khi rời khỏi hoa cảnh Phân Đà Lợi thì Phong Thiệu lại cầu xin Từ Giác giúp đỡ lần nữa: "Ba năm sau, mong được sư thúc giúp đỡ ta một tay. Đại ân đại đức của ngài, nếu có kiếp sau nhất định ta sẽ kết cỏ ngậm vành báo đáp."

Trong lòng Từ Giác cực kỳ khó chịu, ông nắm chặt tay đối phương nhưng chẳng thể nói nên lời, cuối cùng đành để mặc y rút tay lại rồi xoay người ngự kiếm bay đi.

Huệ Tịch thấy đôi mắt của sư tôn đỏ ửng như thể đang đứng trước sinh ly tử biệt, trong lòng gã khẽ động nên hỏi dò: "Sư tôn, chuyến này không thuận lợi ư?"

Từ Giác lắc đầu, chẳng muốn nói nhiều

Tròng mắt hẹp dài của Huệ Tịch khẽ nhíu lại. Mặc dù gã không lấy được câu trả lời nhưng cũng không hẳn là không có đáp án.

------oOo------

Chương 158

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc Phong Bạch tỉnh lại đã là ba tháng sau.

Hắn phát hiện mình đang nằm trong động phủ của thúc thúc nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của y đâu. Sự biến mất của y khiến cho hắn hốt hoảng đến quên cả thức tảo, chỉ biết lập tức tông cửa xông ra, mãi cho đến khi phát hiện Phong Thiệu ở trên đỉnh núi. Người nọ đang trồng linh thực cùng với Hà Loan, Nguyên Hạo ở bên cạnh cứ líu ríu không ngừng, thỉnh thoảng còn nhúng tay gây cản trở chứ chẳng thể giúp được gì nên bị Phong Thiệu cho ăn đòn.

Ánh nắng chiều chiếu rọi khung cảnh hài hòa sung sướng này, khiến cho hắn cảm thấy an lòng một cách khó hiểu.

Khi Phong Bạch đi đến cách đó mười trượng thì Phong Thiệu mới cảm giác được. Viên Hàn châu cuối cùng đã làm y bị tổn hại mọi mặt, đủ thấy muốn kéo dài mạng cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Y vừa ngẩng đầu liền bắt gặp Kiếm tu bạch y đang đi về phía mình, dáng vẻ khỏe

mạnh rất có sức sống. Phong Thiệu đứng dậy xoa xoa nước bùn trong tay rồi cười nói: “Cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại rồi.”

Hà Loan và Nguyên Hạo cũng hô lên “Sư nương”,“Mẹ”.

Phong Bạch chẳng thèm đáp lại mà chỉ đuổi bọn chúng đi, sau đó lập tức ôm chặt lấy Phong Thiệu, hắn nhắm mắt nói: “Thúc thúc, ta vừa mơ thấy ác mộng, ta mơ thấy…” Nói đến đây lại chợt im bặt. Hắn đỡ vai đối phương rồi nói trong sự khiếp sợ: “Thúc thúc, tại sao ngươi vẫn ở trong thân thể này?”

Phong Thiệu biết chắc chắn không thể giấu được chuyện đoạt xá thất bại cho nên đã giải thích hết chuyện của Tu Di, Lăng Tiêu và cả nguyên nhân mình không thể đoạt xá thành công cho hắn nghe.

Phong Bạch biến sắc, sau đó lập tức tham thức cho Phong Thiệu. Sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi, gần như đã bóp chặt lấy cổ tay của đối phương, mãi đến khi nghe thấy Phong Thiệu kêu khẽ mới nhớ ra để buông tay. Hắn lại cầm tay y, lần này thì dịu dàng nâng niu như thể sợ mình sẽ bóp nát đối phương.

“Thúc thúc…”

Phong Thiệu nghe thấy giọng nói của đối phương đã run run thì vội vàng trấn an, y giải thích: “Không sao, mặc dù đoạt xá thất bại nhưng Tu Di lão tổ đã nói cho ta biết cách cứu chữa. Trong lúc ngươi chưa tỉnh lại, ta đã vào trong hoa cảnh Phân Đà Lợi của Bồ Đề tự, ở nơi đó có mọc một cây Thiên Diệp Bạch Liên, hạt sen Thánh Liên tử của nó có thể giúp tinh lọc hoàn toàn một người vẩn đục, cho dù là Bệnh Ma, Thương Ma hoặc là Tâm Ma.”

“Không ngờ thế gian lại có một chí bảo như vậy?” Phong Bạch lộ vẻ nghi ngờ rồi nói: “Vậy vì sao thân thể của thúc thúc càng ngày càng tồi tệ hơn?”

“Ngươi nghe ta nói xong đã ” Phong Thiệu nói tiếp: “Đã là chí bảo thì làm gì có chuyện ta vừa đến liền lấy được, ngay cả cảnh môn của hoa cảnh Phân Đà Lợi cũng phải nhờ Từ Giác sư thúc dẫn đường thì ta mới đi vào được, nếu không e là còn chẳng biết vị trí của nó ấy chứ. Nói tiếp về Thánh Liên tử này, không phải cứ nói ăn là ăn được, nó có tác dụng thần kỳ như vậy thì bản thân cũng là vật rất bất phàm, nó có thể tự lựa chọn chủ nhân.”

“Chẳng lẽ nó không chọn thúc thúc ư?” Giọng nói của Phong Bạch đã phát lạnh.

Phong Thiệu không đáp lại mà chỉ cười nói: “Hoa cảnh Phân Đà Lợi này thậm chí còn chẳng cho người mang ác niệm trong lòng bước vào, cho nên Thánh Liên tử lại càng không lựa chọn kẻ ác. Ta nghĩ ba năm này sẽ tạo thêm chút thiện nghiệp, Từ Giác sư thúc cũng nói cứ như vậy biết đâu chừng ba năm sau sẽ có thể hái được.”

Phong Bạch nhíu mày hỏi lại: “Tại sao lại là ba năm? Tại sao không lấy xuống luôn, nếu nó không lựa chọn thì cứ chặt ra ăn luôn cũng được. Mà thân thể của thúc thúc sao có thể chờ được đến ba năm?”

“Chờ được, ta đã ăn một viên Hàn châu rồi, có thể gắng gượng được thêm ba năm nữa.”

“Chính ngươi cũng nói là gắng gượng, vậy tội gì phải chịu thêm ba năm tra tấn! Nếu thúc thúc không đi, vậy cứ để ta lấy cho thúc thúc!” Phong Bạch nói đầy giận dữ, sau đó lập tức rút Trạm Lô kiếm ra. Phong Thiệu vội vàng ngăn hắn lại rồi nói: “Trong lòng ngươi mang lệ khí như vậy thì đến cả cửa còn chẳng bước vào nổi ấy chứ. Đâu phải chuyện gì cũng dùng bạo lực để giải quyết vấn đề được?”

Vốn Phong Bạch cũng đâu phải người dễ xúc động, chẳng qua đã chọc đúng vảy ngược của hắn nên lúc này mới lỗ mãng nóng nảy như vậy. Hắn dừng một chút để bình tĩnh, rốt cuộc cũng chấp nhận hiện giờ không phải là lúc có thể hành động một cách lỗ mãng được, dù sao nó cũng liên quan trực tiếp đến an nguy của thúc thúc. Tuy nhiên lúc nghe thấy Phong Thiệu nói vậy thì sắc mặt của hắn lại trầm xuống, đáp với vẻ lạnh lẽo: “Nếu có thể dùng bạo lực để giải quyết mọi chuyện thì tốt rồi. Việc đầu tiên ta muốn làm là cắn chết hai kẻ lật lọng Tu Di và Lăng Tiêu kia.”

Phong Thiệu nói: “Có liên quan gì đến hai người họ đâu? Cũng là do chúng ta tính kế họ trước mà.”

Phong Bạch đáp lại: “Lúc sau lão cũng tính kế lại còn gì? Huống chi chẳng phải cái đám bụi gai với Huyết La đều là tác phẩm của Tu Di đấy thôi, nếu không có lão thì thúc thúc đâu phải chịu khổ sở thế này? Mà càng đáng giận hơn là vừa muốn giết ngươi lại còn muốn lợi dụng ngươi, lợi dụng xong thì ném cho thúc thúc một câu trả lời ba phải. Rõ ràng là quan báo tư thù, lão muốn kéo dài để dày vò thúc thúc đây mà.”

Hành động cuối cùng của Tu Di lão tổ đúng là đã khiến Phong Thiệu bực mình, may mà y cũng để lại cho Tu Di một nan đề — Lúc đó Tu Di có hỏi y về xuân độc của Hợp Hoan thảo, y đã nói vun vào là bởi vì Hợp Hoan thảo bị thương nặng nên không hề thi triển xuân độc, nhưng đây lại là lời nói nửa giả nửa thật. Ban đầu vì Phong Thiệu cảm động trước tình

ý của Tu Di dành cho Lăng Tiêu nên mới có ý tốt mà nói dối, ai ngờ lão lại chẳng hề có chút thành ý nào, từ đó khiến lời nói dối này trở thành sự cản trở trong việc hợp tịch giữa lão và Lăng Tiêu.

Chẳng qua do lúc đó Lăng Tiêu vừa tỉnh lại cho nên mới không kịp để ý, cứ tưởng bản thân cũng động tình, sau này bình tĩnh nghĩ lại thì ắt sẽ phát hiện ra dấu vết của xuân độc. Đến lúc ấy tự khắc có Lăng Tiêu thay Phong Thiệu làm khó Tu Di, e là điều này sẽ khiến đối phương phải khó chịu hơn cả y ra tay ấy chứ. Vậy mà Tu Di còn đắc ý mãn nguyện chuồn mất, lão không biết mình đã hoàn toàn bỏ lỡ ý tốt muốn giúp xóa sạch chứng cứ xuân độc của Phong Thiệu.

Cũng coi như tự làm tự chịu.

Phong Thiệu thầm than thở trong lòng, thế nhưng điều này vẫn chưa khiến Phong Bạch cảm thấy vừa ý. Cho nên y đành phải khuyên nhủ tiếp: "Thực lực của chúng ta kém xa bọn họ. Thay vì dùng bạo lực thì chẳng bằng dùng não sẽ tốt hơn, ngươi cũng nên thay đổi tâm tính thô bạo này đi, sau này Độ Kiếp thì phải làm thế nào."

Phong Bạch biết đối phương đang quan tâm mình cho nên lửa giận cũng được dập tắt phần nào. Hắn cười như không cười: "Thúc thúc bảo dùng não thì đành dùng não vậy, Tu Di tưởng lão đã vạn sự đại cát mà ôm được sư huynh về chắc? Xời, lúc trước vì để chuẩn bị cho tình huống Tu Di thay đổi đột ngột hoặc ngày sau thế sự vô thường, cho nên ta đã góp nhặt một phần nguyên phách khí linh của Lăng Tiêu vào trong bình ngọc từ lâu rồi."

"Ngươi, này. Chẳng bao lâu nữa chắc chắn Tu Di sẽ phát hiện ra, lão mà đến khởi binh vấn tội thì ngươi định trả lời lão thế nào?"

Phong Bạch đáp lại: "Ta không trả lời được, nhưng ta cũng chẳng cần trả lời, cứ lấy bình ngọc ra để áp chế lão là được. Mà bây giờ ta cũng chẳng cần áp chế lão, nếu lão có hỏi thì ta sẽ bảo là ta đã ném bình ngọc xuống đáy biển của vùng đất cổ xưa, sau đó bị một con Hải Long nuốt mất rồi. Cho dù lão có là tu giả Đại Thừa kỳ thì sao, ta muốn xem thử lão sẽ giết được bao nhiêu con Hải Long ngũ giai, đấy là còn chưa kể đáy biển của vùng đất cổ xưa luôn có nguy hiểm rình rập khắp nơi, đồng thời cũng là hang ổ của đám Hải Long."

Phong Thiệu nói: "Vậy là ngươi lừa lão ư?"

"Đúng thế thì sao?"

Phong Thiệu suy tư một chút rồi nói chậm rãi: “Nhỡ lão phát hiện ra, rồi giết ngươi trong cơn giận dữ thì phải làm sao?”

“Có Lăng Tiêu ở đấy thì sẽ để cho lão giết ta ư?” Phong Bạch hỏi lại.

Phong Thiệu không đáp lời. Quả nhiên tiểu súc sinh này đã nhéo đúng tử huyệt của đối phương, vì thế y hỏi tiếp: “Vậy bình ngọc đang để ở đâu?”

Phong Bạch cười: “Tất nhiên là ở nơi mà Tu Di đã lập lời thề là sẽ vĩnh viễn không đặt chân vào.”

Phong Thiệu thấy hắn đắc ý thì trong lòng cũng cảm thấy vừa lòng, y nói: “Ngươi muốn dựa vào bình ngọc này để nắm thóp đối phương suốt đời, vậy cũng tốt. Có nó rồi ta cũng không cần lo lắng lần sau lão dám tìm ngươi tính sổ. Mất công ta còn tính kế ở bên cạnh, rốt cuộc vẫn chẳng lợi hại bằng cách của ngươi.”

Phong Bạch nghe thấy vậy thì cười toe toét đến lộ cả răng nanh, hắn gối đầu lên cổ của đối phương một cách trẻ con rồi nói: “Có ta ở đây rồi, thúc thúc không cần phải nghĩ ngợi nhiều, ta chắc chắn sẽ không để thúc thúc phải chịu thiệt. Nếu kẻ nào dám làm tổn thương thúc thúc, ta ắt sẽ trả thù gấp trăm gấp ngàn lần. Ta đã hứa với sư tôn của ngươi rồi mà.”

Bị tiểu súc sinh này ôm chặt khiến Phong Thiệu cảm thấy ấm áp từ thể xác lẫn tâm hồn, y mỉm cười khẽ miết đôi tai bông xù của đối phương, vừa tham lam sự dịu dàng trong khoảnh khắc này, vừa không kìm được mà thở dài. Nếu để súc sinh này biết y thật sự đã chết thì e là sẽ cầm kiếm chọc thủng trời mất.

Tất nhiên đây không phải là điều Phong Thiệu muốn nhìn thấy, y vừa không muốn Phong Bạch hủy hoại người khác, lại càng không muốn Phong Bạch tự hủy hoại bản thân. Tiểu Bạch của y ưu tú như vậy, hắn không nên trở thành một ma đầu chỉ biết giết chóc, lại càng không nên ngừng bước trước ngưỡng cửa phi thăng, hắn nên đứng bên trên mọi người, được vạn người kính ngưỡng. Nên là như thế mới phải

Nhưng nói ra những lời này chỉ là vô dụng. Chấp niệm của Phong Bạch là gì, sau khi Phong Thiệu trải qua rất nhiều chuyện thì y càng ngày càng hiểu rõ, hắn đã không còn ngây thơ đơn thuần như trước nữa. Cho nên y chỉ đành tiếp tục lời nói dối thiện ý của mình.

“Thúc thúc, ngươi khóc ư?”

“Yêu độc phát tác, đau lắm.”

“Để ta độ khí cho ngươi….”

“Hiện giờ cách này đã không dùng được nữa, đừng uổng phí linh lực.”

“… Vậy chúng ta đi hàn đàm, hàn đàm có thể giảm đau.”

“Chẳng lẽ cứ ở trong đấy mãi mãi không ra ngoài?”

“Ừ, ta sẽ vĩnh viễn ở cùng thúc thúc.”

“Này, buông tay ra mau!”

“Không, ta cứ ở cùng thúc thúc như vậy. Cứ như vậy, suốt đời này.”

“Được, suốt đời này ”

Cả đời này đã định trước sẽ không thể dài lâu, Phong Thiệu biết một đời của mình chỉ còn lại có ba năm.

Ba năm với tu giả chẳng qua chỉ như một nháy mắt thoáng qua, mà Phong Thiệu cũng còn rất nhiều chuyện phải làm, bởi vì từ trước đến giờ y là người rất có kế hoạch. Thậm chí ở kiếp trước, vào lần đầu tiên Phong Thiệu phải chữa bệnh bằng hóa trị, y đã để lại một bức di thư dài tận mười trang giấy, nào là viết phân chia tài sản, nào là công việc mai táng, nào là tặng bất động sản, vân vân… Việc nào việc nấy đều phải theo trình tự gọn gàng, đảm bảo cho dù y đã chết thì cũng vẫn đâu vào đấy như lúc y còn sống.

Lần này Phong Thiệu không phải viết di thư, nhưng vẫn còn một chút di sản. Chẳng hạn như tâm chú Tế Luyện thì y phải để lại cho Nguyên Hạo, Nâm đã gọi y là “Cha” suốt mấy chục năm rồi, y cũng phải lo liệu cho nó ổn thỏa một chút. Nguyên Hạo bẩm sinh đã là Ma tu, đã định trước cả đời này cậu chỉ có thể tu Ma, nếu không còn y ở bên cạnh hướng dẫn thì ít ra bản tâm pháp Thượng Cổ này cũng còn chút tác dụng.

Ngoài ra, một vài ngọc giản dạy nuôi trồng và một số tàn quyển linh thực mà y thu thập được trong suốt mấy năm nay cũng không ít, y cũng đã cho Hà Loan phần lớn trong số chúng, giờ vẫn còn sót lại một chút cũng muốn đưa nốt cho nàng luôn. Một loạt hành động của y đã chọc Phong Bạch giễu cợt, nói mấy thứ mà y cóp nhặt trong túi gấm còn chẳng nhiều bằng hắn, cứ cho lần lượt như vậy thì thà để hắn chất đống rồi đưa thẳng cho Hà Loan còn hơn.

Phong Thiệu chỉ cười mà không đáp lại, trong lòng lại thầm nói: hắn cho thì cứ cho, còn mình cho thì coi như có thứ làm kỉ niệm.

Mặc dù Phong Bạch cảm thấy có một đôi “trai gái” như thế này cũng không tệ, nhưng khi đạo lữ của hắn cứ dính lấy hai đứa kia suốt lại khiến hắn chẳng thấy vui chút nào. Đã không ít lần hắn tìm hai cây trà xanh

này để cảnh cáo bọn chúng bớt bớt lại, hai đứa trên mặt thì ngoan ngoãn đồng ý, vừa quay đầu, Hà Loan đã lập tức dâng tặng một hộp cao dược thượng hạng cho Phong Bạch dưới sự xúi giục của Nguyên Hạo.

“Sư nương, thứ này có dược tính cực mạnh, nhất định sư nương phải cân nhắc trước khi sử dụng đấy.”

Phong Bạch đã nhận không ít thứ tốt của của đồ đệ nên lần này cũng chẳng thèm nhìn kỹ, hắn cho Hà Loan một hộp điểm tâm lớn rồi lập tức mặt lạnh tâm nóng lon ton chạy đi tìm thúc thúc nhà mình để thử dược.

Dù đã nghe thấy một câu cảnh báo là dược tính mạnh nhưng Phong Bạch lại chẳng thèm để trong lòng, càng mạnh mới càng thú vị. Đúng là lần thử dược này rất thú vị, hắn vừa mới đi vào trong, chỉ kịp nhúc nhích hai ba cái, đang định đại chiến một trận thì thứ nghiệt căn kia đã không thể chịu nổi mà lập tức bắn ra. Chọc cho Phong Thiệu vui mừng khôn siết, nói hắn đúng là một vị tướng quân thần tốc.

Sắc mặt của Phong Bạch đen sì, bởi vì không tin cho nên lại càng mang thuốc ra dùng thử… Đúng là Hà Loan đã không lừa hắn, thuốc này có dược tính cực mạnh. Đêm nay, chỉ trong một canh giờ mà Phong Bạch đã mất hơn mười lần nguyên tinh. Nếu không phải hắn có tu vi Nguyên Anh cộng thêm thể chất bất phàm thì e là đã bị Thượng Mã Phong, chết trên người Phong Thiệu từ lâu rồi.

Tất nhiên là những nguyên tinh này cũng không bị lãng phí, chúng đều được dùng để bồi bổ cho Phong Thiệu, vì thế sự đối lập giữa hai người càng lúc càng rõ ràng. Một người thì vành mắt thâm quầng mệt mỏi, người còn lại thì tinh thần sảng khoái dễ chịu, có điều cả hai đều thống nhất phải dạy dỗ hai đứa oắt con nhà mình một trận nên thân. Phong Bạch đã xả được giận nhưng cũng bị đạo lữ trách mắng — “Bình thường ít tơ tưởng mấy chuyện này thôi, nếu không e là sẽ dạy hư con trẻ mất. Đây cũng là một bài học cho ngươi đấy.”

Lần này bị mất mặt cực độ nên ngoài miệng thì Phong Bạch gật đầu đồng ý, sau lưng lại âm thầm uy hiếp Hà Loan và Nguyên Hạo: nếu hai đứa mà không làm cho ra thứ đồ chơi có dược tính mạnh thực sự thì cứ chuẩn bị cuốn xéo vào Tư Quá phong đi, chưa hết mười năm thì đừng mong bước chân ra.

Dưới sự áp bức và dâm uy của hắn khiến hai đứa nhỏ không dám không đi vào khuôn khổ, rất nhiều ngày sau bọn nó cũng không được trông thấy cha mẹ, đợi đến khi gặp lại thì đã thấy Phong Bạch vung tay, tống cổ cả hai ra ngoài Côn Luân.

“Cần gì phải lưu luyến bịn rịn như vậy. Nếu hai đứa nó mà bế quan thì chẳng phải cũng mất mười mấy năm mới được gặp lại đấy thôi?” Phong Bạch xoay đầu thúc thúc về rồi bĩu môi nói.

Phong Thiệu vẫn còn đang nhớ về những ngày tháng ồn ào lúc trước, nghe thấy hắn nói vậy thì chỉ đáp lại: “Có vài chỗ trong tâm chú Tế Luyện ta còn chưa nói rõ với Nấm, mấy khối ngọc guabr dạy nuôi trồng trong túi gấm vẫn chưa đưa cho A Loan nữa. Chưa gì mà ngươi đã vội đuổi chúng nó đi thế… ”

“Mấy việc này đâu cần phải vội vàng, gấp gáp. Chúng ta cũng không thiếu chút thời gian ấy.” Phong Bạch không tán thành, nắm lấy tay Phong Thiệu rồi kéo y về nhà.

Khi tuyết ở Từ Ký châu ngừng rơi cũng là lúc Phong Thiệu và Phong Bạch lại bước vào thế tục để du ngoạn.

Lộ tuyến và công việc vẫn nghe theo sự sắp xếp của Phong Thiệu như trước, Phong Bạch cũng chẳng xoắn xuýt chuyện này, tựa như chỉ cần có Phong Thiệu ở bên cạnh thì hắn đi đâu, làm gì cũng không thành vấn đề. Ngoại trừ thỉnh thoảng gọi đám con rối đệ tử thân truyền của Phiêu Miểu và Bão Phác đến để nghe báo cáo và sai việc, thời gian còn lại Phong Bạch đều đi theo bước chân của thúc thúc của mình. Thúc thúc đi trảm yêu trừ ma, hắn cũng đi trảm yêu trừ ma; thúc thúc đi cứu người chữa bệnh, hắn cũng đi cứu người chữa bệnh; thúc thúc đi xử lý chuyện của Cửu Châu minh, hắn cũng đi theo ra oai hỗ trợ.

Hiện giờ đã thực sự lập nên Cửu Châu minh, cũng coi như đã hoàn thành được một tâm nguyện của Phong Thiệu. Y đã từng nghĩ sẽ thống lĩnh nhóm Tán tu đi trên con đường phồn vinh, yên ổn; nhưng rốt cuộc đây cũng chẳng phải việc mà y có thể gánh vác được. Dù sao Phong Thiệu cũng đã dành biết bao tâm huyết cho nó, sau khi sống lại y chẳng làm được tích sự gì, nhưng ít nhất vẫn có thể coi Cửu Châu minh là phiếu điểm tốt nghiệp của mình. Cho dù người đã sắp đi rồi nhưng vẫn không muốn để trà lạnh.

Sau khi đi xem cột mốc biên giới của Tứ Châu minh được đổi thành Cửu Châu minh, Phong Thiệu nhìn về phía Phong Bạch rồi hỏi: “Ngươi cảm thấy Cửu Châu minh hiện giờ thế nào?”

Phong Bạch nhướn mày đáp lại: “Chẳng qua bởi vì hoàn cảnh khốn khó giữa thời loạn thế cho nên mới hợp lại, suy cho cùng vẫn là năm bè bảy mảng. Thúc thúc cũng vừa nhìn thấy đó thôi, hiện giờ Từ Ký châu vừa mới bình ổn được nạn thú triều, cộng thêm có Côn Luân làm chỗ dựa

nên đám đại tông môn mới không dám gây khó dễ. Ấy vậy mà bọn chúng đã quên luôn tên họ của mình là gì, vội vàng muốn các châu phân ra minh chủ để chia cắt lợi ích của đại tông."

Phong Thiệu gật đầu: "Đừng nói chỉ có Tán tu mới đuổi theo tư lợi, cho dù là người của tứ đại tông môn như Bích Thục, Bích Ngọc, Bích Ba, Phục Dương Tử, có kẻ nào không mưu lợi cho bản thân?"

Phong Bạch cười nhạo: "Tầm nhìn hạn hẹp, cho nên trông cậy vào bọn họ cũng chỉ là trông cậy mà thôi, phải thu phục được bọn họ trước thì mới có thể khiến bọn họ hợp thành một thể, không đến mức sinh loạn rồi bị chia rẽ."

Phong Thiệu nói với vẻ trầm ngâm: "Thuật con rối cũng không phải biện pháp lâu dài, chỉ khi thu phục được lòng người thì mới có thể củng cố bản thân."

Phong Bạch nhìn y một cái rồi nói: "Thúc thúc nói đúng. Cho nên chúng ta chẳng cần phải vội vàng tìm kiếm Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm gì. Trước mắt cứ để cho đám yêu thú hoành hành lâu một chút, thế đạo loạn lạc thì bọn chúng mới ốc không mang nổi mình ốc, mới biết phải đoàn kết nhất trí với nhau, đồng thời cũng hiểu được lòng tốt của thúc thúc. Cứ như vậy qua ba, bốn trăm năm nữa thì Cửu Châu minh mới thực sự được yên ổn, vững chắc; cho dù thái bình thịnh vượng thì đám Tán tu ấy cũng không thể nội đấu đến sụp đổ, uổng phí lòng tốt của thúc thúc."

Lúc hắn nói những lời này cứ nghĩ là Phong Thiệu sẽ phản bác, không ngờ y chỉ trầm mặc một chút, ngược lại còn khen hắn: "Ngươi rất biết nhìn xa trông rộng, mặc dù có phần nghiệp chướng nhưng ít ra cũng vì suy nghĩ cho đại cục. Nếu làm theo lời ngươi nói thì có lẽ Cửu Châu minh thật sự có thể tồn tại mấy trăm năm, thậm chí là hàng ngàn năm… " Sau đó y ngừng đề tài rồi bỗng nói tiếp: "Có phải ngươi vẫn còn giữ Khôi Lỗi đan mà lúc trước Thanh Dương đã luyện hóa đúng không, hãy dùng lên người mấy tên minh chủ không an phận của Cửu Châu minh. Về sau bọn chúng và cả khu vực mà chúng quản lý đều sẽ do ngươi giám sát."

Mặc dù điều này tương đương với việc thúc thúc đã tán thành và tin tưởng hắn, nhưng chẳng hiểu sao Phong Bạch lại có cảm giác như y đang giao phó; liên tưởng đến một vài dấu vết lúc trước để lại khiến trong lòng hắn chợt bùng lên một ngọn lửa vô danh, thiêu đốt đến mức khiến hắn cảm thấy cực kỳ nóng nảy, bất an. Có điều Phong Bạch không hề biểu hiện ra ngoài, mặc dù thúc thúc thích giả bộ đóng kịch, nhưng

bản thân hắn cũng do một tay y nuôi lớn, khả năng làm bộ làm tịch chẳng hề mảy may thua kém.

Ngày hôm sau, Phong Bạch liền mượn chuyện liên quan đến con rối để tạm thời rời khỏi Phong Thiệu. Hắn nói là đi đến Tán Tu minh ở Đại Hoang châu nhưng thật ra không hề xuôi nam mà là đi ngược về phương bắc, trở về Côn Luân.

“Sư tổ có từng nghe đến một nơi gọi là hoa cảnh Phân Đà Lợi bao giờ chưa?”

“Sư bá tổ có biết Thiên Diệp Bạch Liên không?”

“Sư thúc tổ, Thánh Liên tử là gì, nó có lợi ích gì?”

…

Hắn đã hỏi rất nhiều câu hỏi liên quan đến vấn đề Phong Thiệu từng nói, cũng nhận được câu trả lời không khác với Phong Thiệu là bao. Đúng là trên thế gian có một nơi gọi là hoa cảnh Phân Đà Lợi, nó nằm trong nội cảnh của Bồ Đề tự, đây là thánh địa trong thánh địa của Phật Môn. Trong hoa cảnh có một thánh bảo tên gọi Thiên Diệp Bạch Liên, nó có thể sinh ra một hạt sen mang công hiệu thần kỳ tên là Thánh Liên tử, giúp tinh lọc tất cả những thứ không sạch sẽ trên thế gian. Đúng là Thánh Liên tử có thể tự chọn chủ nhân, chọn ra người mang tâm thiện có duyên với nó.

“Mặc dù ta cũng không rõ liệu có phải thiện nghiệp đầy đủ thì sẽ được Thánh Liên tử ưu ái hay không, nhưng đúng là hoa cảnh Phân Đà Lợi biết phân biệt thiện ác. Nếu Thánh Liên tử có thể phân biệt thiện nghiệp và ác nghiệp thì cũng không phải việc lạ. Biết đâu càng nhiều thiện nghiệp thì càng có duyên với Thánh Liên tử… ” Vị tiền bối lớn tuổi nhất và có học thức uyên bác nhất trong tông môn là Thái An trưởng lão đã nói như vậy.

Nghe nhưng lời này giúp trái tim đang đập điên cuồng của Phong Bạch được thả lỏng đôi chút, may mà không phải đáp án như hắn tưởng tượng. Mặc dù vẫn có khả năng thúc thúc không lấy được Thánh Liên tử, nhưng chỉ cần trên thế gian thực sự có bảo vật như vậy, cũng biết bảo vật ấy ở đâu. Cho dù thúc thúc không chiếm được thì hắn cũng sẽ dùng toàn bộ sức lực để bổ nát hoa cảnh Phân Đà Lợi kia rồi lấy hạt sen nhét vào trong miệng thúc thúc.

“Đa tạ sư thúc tổ đã chỉ bảo.” Phong Bạch mỉm cười cúi đầu, vẻ tàn khốc trong đôi mắt vàng đã phai nhạt đi nhiều.

Lúc hắn trở lại bên cạnh Phong Thiệu đã là một tháng sau.

Lúc ấy Phong Thiệu đang phát cháo bên trong một tòa thành gặp nạn hạn hán, y thấy Phong Bạch bước đến thì lập tức chen ra khỏi đoàn người tị nạn đang nhao nhao rồi vẫy tay với hắn: "Ngươi trở lại rồi, vừa lúc ta đang thiếu người hỗ trợ."

"Được, ta đến đây." Phong Bạch nói xong những lời này liền ôm đối phương vào trong ngực, chọc cho đám nạn dân đang một lòng một dạ chen chúc phải liếc mắt nhìn sang. Bọn họ đều đang suy đoán vị nam tử mặc bạch y đang ôm chặt lấy thần tiên đã cứu mạng bọn họ là ai, bị mạo phạm như vậy chắc sẽ khiến thần tiên giãy ra chứ? Cũng có người cảm thấy bọn họ đứng chung một chỗ cực kỳ xứng đôi, tựa như một cặp tiên nhân hạ phàm vậy…

Phong Thiệu xấu hổ muốn đẩy hắn ra nhưng lại nghe thấy người kia nói với vẻ vui sướng: "Mấy ngày vừa rồi thúc thúc làm ta sợ chết khiếp. Ta cứ tưởng thúc thúc lại đang lừa gạt ta ấy chứ… Thúc thúc thích nhất là gạt người khác. Nếu thúc thúc bỏ lại một mình ta, ta thật sự không dám tưởng tượng… Cảm ơn trời đất là không phải như ta đang nghĩ. Ta rất sợ ác mộng sẽ thành sự thật. Tốt quá, tốt quá."

Động tác của Phong Thiệu lập tức cứng đờ, trong lòng ngũ vị giao tạp. Nếu nói y không áy náy thì chắc chắn là nói dối, nhưng y chỉ biết áy náy như vậy chứ chẳng thể làm gì hơn. Y cứ tưởng mình đã giả bộ rất tốt, không ngờ vẫn để cho tiểu súc sinh khôn khéo này nhìn ra manh mối. Y càng phải cẩn thận hơn nữa, vốn chỉ còn chừng ấy thời gian, y không muốn để hắn trải qua nó trong sự bất an.

"Nói bậy bạ gì vậy. Ta có bỏ lại ai cũng sẽ không bỏ lại ngươi." Phong Thiệu cố gắng gượng cười. Chẳng rõ là vì để trấn an hắn hay là để lòng mình càng thêm sắt đá, rốt cuộc y cũng nói ra những lời tình tứ hiếm thấy: "Ngươi chính là tính mạng của ta, ngươi có thấy ai không yêu tính mạng của mình không, chẳng qua là do ông trời ngại mạng của họ quá dài thôi… Cho dù thế nào đi chăng nữa, Phong Bạch, ta yêu ngươi như yêu sinh mạng của mình." Cuối cùng y nói nhẹ bẫng: "Vậy nên ngươi muốn tốt cho ta thì phải sống tử tế."

Tất cả sự chú ý của Phong Bạch đã đặt lên một chữ "Yêu" kia, cho nên hắn quên cả nghe câu sau. Sự vui sướng và hành phúc tràn ngập trong lòng khiến hắn chẳng biết phải nói gì, chỉ đành ghì chặt Phong Thiệu vào trong lồng ngực của mình.

Phong Thiệu cũng ôm chặt lấy hắn, cho dù xung quanh có biết bao ánh mắt đang nhìn thì y cũng chẳng thèm để ý, tựa như một người sắp chết

đuối đang ôm chặt lấy khúc gỗ cứu mạng của mình.

Y hi vọng khúc gỗ này có thể giúp y vượt qua sông Bỉ Ngạn.

------oOo------

Chương 159

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vào mùa xuân ở một đất nước phương Nam, vạn vật hồi sinh, tràn đầy nhựa sống.

Trong khu chợ đông đúc ở trấn Lâm Hải có hai người trẻ tuổi với dung mạo và khí chất cực kỳ nổi bật, thu hút sự chú ý của rất nhiều cô nương. Nếu không phải một trong hai người đang ngồi trên xe lăn bằng gỗ thì có lẽ các nàng đã tưởng đây là hai vị tiên nhân ở thế ngoại rồi.

Phong Thiệu cũng không biết người ta đang nghi ngờ thân phận tu giả của mình, y gọi người đang bán dạo hồ lô ngào đường để mua một xâu cho Phong Bạch rồi hỏi hắn: "Có ngọt không?"

Phong Bạch thật chẳng cảm nhận được mùi vị gì nhưng vẫn gật đầu nói "Ngọt", sau đó lại đưa đến bên miệng thúc thúc.

Phong Thiệu ăn một miếng, còn chưa kịp nói ngon thì ngực đã đau nhức, cổ họng của y lập tức cảm thấy một mùi tanh ngọt rồi phun ra một búng máu đen. Máu bắn lên nhuộm đen cả xâu hồ lô ngào đường trong tay Phong Bạch, khiến nó héo tàn thành tro trong chớp mắt.

"Thật lãng phí." Phong Thiệu than nhẹ. Y nâng tay lên nhưng Phong Bạch đã nhanh hơn một bước mà lau đi vết máu bên môi cho y rồi, sau đó thuận tay lấy túi da để đút Phong Thiệu uống nước. Tình trạng thân thể của Phong Thiệu càng ngày càng tồi tệ, mấy tháng qua yêu độc bắt đầu khuếch tán đến hai chân khiến y không thể đứng dậy đi lại được nữa, về phần sử dụng linh lực, từ hai năm trước y đã không thể vận lên được một tia linh lực nào nữa rồi.

Hiện giờ thậm chí Phong Thiệu còn không thể chịu đựng được dù chỉ là một tia linh lực truyền vào trong cơ thể mình. Cho dù ngự kiếm phi hành chầm chậm thì y vẫn bị sức gió đánh ngất, nếu bao bọc khí hộ thân hơi dày hơn một chút lại khiến y phải hộc máu, chỉ chút xíu pháp thuật linh

lực cũng đủ khiến Phong Thiệu chịu phản phệ dữ dội, thân thể của y còn tệ hơn cả một người phàm bình thường.

Đây đều là những dấu hiệu cho thấy Hàn châu trong cơ thể đã không còn ức chết được yêu độc nữa, lúc này cũng đã qua gần ba năm rồi.

“Thúc thúc, chúng ta đã ở lại đây nhiều ngày rồi, nên đi tới hoa cảnh Phân Đà Lợi thôi.” Phong Bạch vừa đẩy vừa nói.

Phong Thiệu tựa như chẳng nghe thấy lời hắn nói, y chỉ nhìn những quầy hàng rong ở ven đường, thỉnh thoảng mua một hai thứ đồ chơi thú vị, tựa như lúc trước dẫn Phong Bạch đi bộ trên phố vậy. Y nói: “Trước đây ngươi dễ thương biết bao... ”

Phong Bạch không đợi được câu trả lời mình muốn, cuối cùng bèn dừng tay lại không đẩy nữa. Hắn cúi người xuống, hai mắt nhìn chăm chú vào đối phương: “Thúc thúc? Chúng ta đi hoa cảnh Phân Đà Lợi thôi. Thúc thúc, có phải ngươi sợ không?”

Phong Thiệu không thể né tránh, lúc muốn mở miệng thì lại vang lên một đợt ho dữ dội, Phong Bạch vội vàng vỗ lưng để y dễ thở hơn. Đến khi cơn ho chấm dứt thì sắc mặt của y đã tái nhợt thêm hai phần, dáng vẻ bệnh tật hốc hác, ngay cả nốt chu sa giữa mi tâm cũng mất đi màu sắc rực rỡ vốn có.

Phong Bạch nói với vẻ đau lòng: “Thúc thúc, đừng sợ. Cho dù Thánh Liên tử kia không chọn ngươi thì ngươi cũng sẽ không sao đâu. Ta sẽ bổ nát hoa cảnh Phân Đà Lợi rồi nhổ hạt sen kia cho thúc thúc, có được không? Nếu ngươi còn không đi thì ta sợ thật sự sẽ đến ngày... ”

Phong Thiệu ngẩng đầu, đột nhiên cắt ngang: “Tiểu Bạch, ngươi có tin vào báo ứng không?”

Phong Bạch sửng sốt, giọng điệu không rõ ràng: “Hiện giờ ta tin ” Hơi ngừng một chút, hắn né tránh ánh mắt của Phong Thiệu, chỉ nhìn xuống mặt đất rồi nói: “Nếu không thì, lão tặc... Không, Thiên Đạo sẽ không để ta phải nhìn thấy dáng vẻ của thúc thúc thành ra nông nỗi này.”

Phong Thiệu vươn bàn tay gầy rộc của mình rồi nhẹ nhàng sờ lên phần đầu đang cúi gục của đối phương, y nói: “Đây không phải báo ứng của ngươi, đây là báo ứng của ta, những sát nghiệt mà ngươi tạo ra cũng là do ta. Sau này, sau này đừng lạm sát người vô tội nữa. Thiên Đạo hữu thường, có thể chậm trễ vì nhân tình thế thái nhưng cuối cùng sẽ không lầm được.”

Phong Bạch gật mạnh đầu, bỗng dựng ba ngón tay lên trời rồi trầm giọng thề: “Nếu ông trời có thể phù hộ thúc thúc bình an vô sự, ta thề cả đời này sẽ không làm bất kỳ việc ác nào, sẽ hành thiện cứu thế, nguyện tích đức tạo phúc vì thúc thúc. Nếu làm trái lời thề, ắt sẽ bị lôi kiếp Cửu Thiên đánh đến hồn bay phách tán... ”

Phong Thiệu cầm tay hắn rồi khẽ quát: “Ai mượn ngươi thề độc như vậy?”

Phong Bạch cười: “Ta còn chưa nói xong đâu, nếu thúc thúc xảy ra chút xíu sơ suất nào thì ta sẽ dùng cách trái ngược. Những người hôm nay chúng ta cứu sống mà sau này gặp lại, ta sẽ gặp thần giết thần, gặp người giết người! Ta không thoải mái thì đừng ai mong được thoải mái, ta mà khó chịu thì ắt sẽ khiến tất cả phải khó chịu. Ha ha, lão tặc thiên chỉ biết chọn quả hồng mềm mà nắn đúng không? Sao không nhắm vào ta đây này?”

“Ngươi --” Phong Thiệu còn chưa mắng thành lời thì đã lại hộc ra một ngụm máu đen.

Phong Bạch thấy thế, vừa vội vàng vuốt lưng cho Phong Thiệu, vừa tự chửi mắng bản thân: “Thúc thúc đừng giận, là ta đang nói năng linh tinh.”

Phong Thiệu lắc đầu một cách bất đắc dĩ nhưng cũng không nói thêm gì mà chỉ bảo: “Chúng ta đi hoa cảnh Phân Đà Lợi thôi.”

Từ trấn Lâm Hải đi tới hoa cảnh Phân Đà Lợi, nếu ngự kiếm phi hành thì chỉ mất một hai ngày, nhưng hiện giờ Phong Thiệu đã không thể chịu nổi việc bay quá lâu trên trời. Cho nên Phong Bạch liền lấy ra một loại pháp khí đi trên mặt nước, hình dáng của nó không khác gì một quả hồ lô. Hắn ôm Phong Thiệu cưỡi trên hồ lô rồi dập dềnh trong sóng biển mà trôi về phương xa.

Đường thủy không thể so được với đường trên không, cho nên bọn họ phải mất vài ngày mới tới nơi.

Phong Thiệu được ủ trong vòng tay ấm áp, y nhìn mặt trời hết mọc rồi lại lặn. Lúc thì nó tỏa ra ánh sáng màu vàng chiếu rọi khắp muôn nơi, lúc thì lại dần tắt nắng rồi ngả về phía Tây, ngày sinh đêm tàn, không ngừng luân hồi.

Càng đi về phía nam, gió biển càng nóng ẩm, khi lớp khí hộ thân mỏng manh bao phủ xung quanh Phong Thiệu đã không thể ngăn cản được cái

nóng thì cũng là lúc bọn họ đi tới gần hòn đảo nhỏ kia, vách núi khắc đầy hoa sen đã gần ngay trước mắt.

Phong Bạch bế y lên xe lăn, sau đó đẩy y đi qua đó. Bọn họ chưa đi được bao xa thì đã gặp đôi sư đồ Từ Giác và Huệ Tịch. Hắn ngồi xổm xuống trước mặt Phong Thiệu, sau đó lấy ra một đôi nhẫn rồi đeo lên tay mình và đối phương.

"Đây là pháp khí địa giai - vòng Đồng Tâm của Phiêu Miểu. Chúng ta cùng đeo thứ này, bất kể là trong linh cảnh hay bí cảnh không thể dùng thức tảo thì vẫn có thể cảm ứng được đối phương. Nếu ngươi thất bại, hãy dùng nó để báo cho ta biết, ta cũng có thể cảm nhận được an nguy của ngươi. Hiện giờ linh lực của thúc thúc đã hoàn toàn biến mất nên ngươi càng phải cẩn thận mới được."

Phong Thiệu nhìn chiếc nhẫn trên tay rồi nói một cách thoải mái: "Đây đúng là bảo bối."

Sắc mặt của Phong Bạch thì chẳng thể thoải mái nổi, hắn đáp lại với vẻ không coi ai ra gì: "Kể cả Thánh Liên tử không chọn thúc thúc cũng chẳng sao, cho dù có phải cướp thì ta cũng phải giành lấy nó cho bằng được. Nếu ta không đủ sức thì vẫn còn Thái Dần sư tổ, sư tôn của ta, thậm chí là cả ba ngàn đệ tử Côn Luân. Ta không tin chúng ta không thể lấy được hạt sen đó." Cuối cùng hắn cầm lấy tay Phong Thiệu rồi nói: "Cho nên thúc thúc đừng sợ."

"Có ngươi ở đây, ta không sợ gì cả." Phong Thiệu khẽ cười. Y ngắm nhìn người đang đứng trước mặt mình, trong lúc hoảng hốt chợt nhớ lại rất nhiều năm trước đây, lúc ấy người này mới chỉ là một đứa trẻ có bảy, tám tuổi nhưng vẫn quên mình để độ khí cho y, cứu y khỏi cơn nguy hiểm. Kể từ lúc ấy, Phong Bạch đã trở thành một điểm tựa vững chắc cho y dựa vào.

"Ngoan ngoãn chờ ta quay lại." Phong Thiệu nói.

"Tất nhiên rồi." Phong Bạch đáp lại, sau đó không quên bổ sung thêm một câu: "Nhưng thúc thúc đừng để ta chờ đến nóng nảy."

Nhưng những lời này của hắn không nhận được câu trả lời thuyết phục từ đối phương, trong ánh sáng trắng bao phủ cùng với mùi hương sen thơm ngào ngạt, Từ Giác và Huệ Tịch cùng hợp sức để mở hoa cảnh Phân Đà Lợi.

Phong Bạch nhìn thúc thúc của hắn di chuyển xe lăn đi vào bên trong, nhìn thấy y sắp biến mất trong lằn sáng chói mắt, chẳng hiểu sao trong

lòng hắn lại cảm thấy cực kỳ bất an, tựa như thiên tính của loài dã thú đã khiến hắn cảnh giác. Phong Bạch lập tức đuổi theo muốn bắt lấy thúc thúc để cùng đi vào, nhưng chẳng hiểu sao hắn lại bị một luồng sức mạnh cực kỳ bá đạo chặn lại, bởi vì không kịp đề phòng nên Phong Bạch đã bị đánh văng xa vài chục trượng.

Hắn bật dậy rồi lao đến chẳng hề do dự, nhưng đã không kịp nữa rồi. Thậm chí còn chẳng kịp nhìn thấy một mảnh góc áo cuối cùng của thúc thúc khuất bóng sau ánh sáng.

Phong Bạch chợt bùng lên một loại ảo giác, tựa như trong nháy mắt vừa rồi chính là sự vĩnh biệt.

Có điều hắn lập tức an ủi bản thân mình, không đâu, không phải đâu, thúc thúc đã nói muốn mình chờ y cơ mà.

Vậy hắn sẽ ở nơi này để chờ thúc thúc

Từ Giác và Huệ Tịch cũng không rời đi. Phong Bạch chẳng muốn nhìn thấy bọn họ, vốn còn định đuổi hai người đi nhưng cuối cùng lại lo lắng cho Phong Thiệu vẫn còn ở bên trong địa phận của đối phương, e là sẽ có lúc cần dùng đến họ cho nên cuối cùng vẫn ngậm miệng chẳng nói chẳng rằng, chỉ coi như không nhìn thấy hai người.

Từ Giác cũng không nhiều lời với Phong Bạch, ông khá căm ghét hắn. Bây giờ phải trơ mắt nhìn Phong Thiệu rơi vào hoàn cảnh này, ông biết chắc chắn đều liên quan đến Phong Bạch. Thiêu Đạo đối xử mới một ma đầu như Lữ Minh Tịnh thì vô thường, với một người tâm tư trong sáng, lương thiện như tiểu Thiệu lại hữu thường, thật sự khiến ông cảm thấy cực kỳ khó chịu. Từ Giác khác với Phong Bạch, ông biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Trong sự buồn bã thất vọng đến tột cùng, Từ Giác ngồi xếp bằng nhập định trên mặt đất, lặng lẽ ngâm tụng [chú Vãng Sinh]

Hai sư đồ Từ Giác có thể nhập định nhưng dù Phong Bạch có ngồi xuống lại vẫn chẳng thể an tâm. Xưa nay hắn luôn là người trầm tĩnh, nhất là trong chuyện tu luyện, tất nhiên một phần cũng do thể chất của hắn bẩm sinh đã nổi bật, nhưng trên phương diện chăm chỉ cần cù thì chẳng ai có thể sánh kịp. Cho dù phải luyện kiếm ngày đêm không ngừng nghỉ suốt năm năm cũng không khiến hắn cảm thấy nôn nóng, nhưng lúc này đây, thậm chí Phong Bạch còn chẳng thể ngồi im được.

Cứ như thế qua vài canh giờ rồi lại qua hai, ba ngày; cho tới khi đợi đến ngày thứ năm mà vẫn chẳng thấy vòng Đồng Tâm rung động, rốt cuộc

Phong Bạch đã không thể chịu đựng nổi nữa. Hắn xách kiếm đi đến chỗ Thiện tu đang ngồi xếp bằng rồi hỏi: “Sư thúc, tại sao thúc thúc của ta vẫn chưa đi ra. Liệu có xảy ra sự cố gì không?”

Từ Giác còn chẳng thèm nâng mí mắt mà chỉ nói: “Chờ thêm đi.”

Phong Bạch tức đến độ muốn lập tức rút kiếm chém Từ Giác, nhưng nghĩ đến sư thúc vẫn còn chưa rõ sống chết nên con lừa trọc này vẫn chưa chết được, cuối cùng đành cố gắng nhẫn nhịn. Hắn nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn trong tay, chỉ sợ mình sẽ bỏ lỡ chút khác lạ của nó.

Cứ đợi như vậy, Phong Bạch đã đợi suốt ba tháng liền.

Vậy mà hắn vẫn chẳng đợi được chút khác lạ nào, đồng thời cũng chẳng đợi được bóng dáng trở về của thúc thúc, thứ đáp lại hắn chỉ là những đám mây đen dày đặc đang kéo tới. Bầu trời bỗng trở nên khác thường một cách kỳ lạ, mây đen cuồn cuộn, ánh sáng ngũ sắc thỉnh thoảng vẽ ra những chiếc cầu vồng rực rỡ, sáng lạn mà nguy hiểm.

Phong Bạch khá quen thuộc với cảnh tượng này, bởi vì khi hắn Kết Anh đã từng phải trải qua rồi!

Đây là Anh vân!

Linh lực trong phạm vi mấy ngàn dặm đã bị tản ra vào lúc Anh vân được hình thành thì giờ phút này lại cùng ồ ạt tràn vào trong những đám mây đen. Nếu đám mây đen này nổ tung thì uy lực mà nó phóng ra sẽ đủ để khiến hơn mười thành trấn ở xung quanh tan thành bột mịn..

Trên hải phận của vùng đất cổ xưa lại xuất hiện Anh vân cuồn cuộn, liệu có ai đang trùng hợp Kết Anh vào lúc này?

Phong Bạch gần như ngay lập tức nghĩ đến Phong Thiệu. Khoảng thời gian trước y vẫn luôn bị Hàn châu áp chế nên tu vi chỉ dừng ở Kim Đan đại viên mãn chứ chưa thể đột phát lên Nguyên Anh...

“Thúc thúc!” Vẻ mặt của Phong Bạch lập tức biến sắc. Hắn không ngờ thúc thúc sẽ Kết Anh vào thời khắc mấu chốt như vậy. Một người chẳng còn chút sức lực để chống cự như thúc thúc mà gặp phải Thiên Kiếp thì sẽ có hậu quả gì, Phong Bạch không dám tưởng tượng nữa.

Hắn nâng kiếm chém về phía vách núi theo bản năng, Trạm Lô kiếm lập tức phát ra một tiếng “Keng” chói tai, vào khoảnh khắc hắn định ngâm Cửu Tự Chân Ngôn để bổ nát hoa cảnh Phân Đà Lợi thì chợt bị tầng tầng phật ấn đè lại.

Phong Bạch nhanh chóng vận kiếm đỡ lấy một đòn này, nhưng cũng bị đánh cho lui về sau mấy bước. Lúc hắn trừng mắt nhìn lại thì đã thấy con lừa ngốc Từ Giác đang cầm pháp trượng đứng đó, đúng là ông đã ra tay ngăn cản hắn.

Có điều Phong Bạch chẳng thèm liếc nhìn ông mà vẫn tiếp tục nâng kiếm chém về phía vách núi, Từ Giác lại ngăn cản rồi quát to: "Dừng tay! Thúc thúc ngươi có thư muốn ta giao cho ngươi!"

"Thúc thúc của ta đang Độ Kiếp ở bên trong, đào đâu ra thư đưa cho ta?" Phong Bạch vẫn chẳng thèm quay đầu lại. Hắc khí không ngừng lượn lờ xung quanh Trạm Lô kiếm, nồng đậm đến độ gần như che khuất thân thể và gương mặt của hắn, Phong Bạch đã hoàn toàn bị sát khí bao phủ.

"Ngươi nhìn thấy sẽ biết!"

Nhìn thấy trạng thái của Phong Bạch không ổn, Từ Giác vội vàng đặt thư vào trong tay của đối phương. Phong Bạch vốn định mắng đây là quỷ kế của con lừa ngốc nhà ngươi đúng không, chẳng hiểu sao lại ma xui quỷ khiến mà vẫn mở ra xem.

Trên giấy chỉ viết vỏn vẹn vài câu ít ỏi -- Thánh Liên tử đã héo tàn, nhờ được Từ Giác sư thúc giúp đỡ nên đã tự phong ấn bản thân dưới đáy bích hồ, đợi hoa sen nở. Yêu quân như chính sinh mạng, hãy tự trân trọng bản thân. Tám trăm năm sau, hẹn gặp lại ở nơi này. Phu quân Phong Thiệu tự tay viết.

Chữ viết của thúc thúc không quá đẹp mắt nhưng hắn đã cực kỳ quen thuộc với từng nét bút của y.

Vẻ mặt của Phong Bạch đờ đẫn, hắn ngẩng đầu với sự khó tin như thể muốn lập tức xé tan bức thư này thành mảnh nhỏ.

"Đến cả Thiên Kiếp lần này còn chẳng vượt qua được thì nói gì đến tám trăm năm sau!" Phong Bạch vừa vội vừa sợ lại vừa giận, Trạm Lô kiếm trong tay hắn đã hội tụ toàn bộ linh lực khắp cơ thể. Hắn tin chắc ngay cả Từ Giác cũng sẽ không thể ngăn cản được một kiếm này, chắc chắn sẽ bổ nát được hoa cảnh Phân Đà Lợi.

Sau đó Từ Giác lại nói ra một câu ngăn cản hắn -- "Đây không phải là Thiên Kiếp mà là dị tượng của thuật Phong Ấn." Do sợ Phong Bạch không tin, ông lại nói tiếp: "Ngươi hãy nhìn nhẫn Đồng Tâm của mình đi, có phải vẫn y nguyên như ban đầu không? Với tình trạng hiện giờ của tiểu Thiệu thì ngay cả một đạo Thiên Kiếp cũng chẳng thể vượt qua nổi,

mỗi uy áp của Anh vân đã đủ để đè chết y rồi. Nếu thật sự là Độ Kiếp thì nhẫn Đồng Tâm đã nứt từ lâu rồi."

Những lời này đã giúp Phong Bạch bình tĩnh hơn một chút. Đúng là chiếc nhẫn của hắn không hề có bất kì cảm ứng nào cả, điều này có nghĩa là gì?

Phong Bạch cảm thấy có điểm kỳ lạ nên vẫn nửa tin nửa ngờ.

Từ Giác lại nói: "Ba năm trước đây, thúc thúc ngươi đã dặn ta rằng sau khi y đi vào hoa cảnh phong để phong ấn thì hãy giao bức thư này cho ngươi."

Phong Bạch nghe xong, bấy giờ mới nhận ra thúc thúc lại lừa gạt hắn, còn là liên hợp với con lừa ngốc này nữa, nghĩ như vậy khiến hắn bừng bừng lửa giận. Có điều Phong Bạch không phải người lỗ mãng, hiện giờ hắn chỉ một lòng bận tâm đến an nguy của Phong Thiệu nên đành nén giận mà hỏi tiếp: "Ngươi đã phong ấn cho thúc thúc, mọi chuyện như thế nào? Chẳng lẽ trên thế gian vẫn còn thuật Phong Ấn có thể giúp thúc thúc không bị yêu độc hại chết ư?"

Từ Giác nói: "Phong ấn của bích hồ không thể giúp y tránh tổn thương, nhưng ít ra vẫn giữ cho y không bị ăn mòn, chờ được đến tám trăm năm sau. Lúc ấy Thiên Diệp Bạch Liên sẽ hấp thụ đầy đủ thiện nghiệp làm chất dinh dưỡng, lại sinh ra Thánh Liên tử một lần nữa, lúc bấy giờ y cũng có cơ hội được cứu mạng."

Gánh nặng trong lòng Phong Bạch cũng được dỡ xuống, nhưng lúc này mây đen vẫn cuồn cuộn như rót chì, gần như che khuất toàn bộ bầu trời, linh khí không ngừng giao động kịch liệt, mưa to trút xuống càng lúc càng điên cuồng, chỉ dùng mắt thường đã không thể nhìn rõ mọi vật nữa. Cho dù chưa có tia sét đánh xuống nhưng chẳng hiểu sao Phong Bạch vẫn cảm thấy hoảng loạn, hắn nhìn về phía Từ Giác rồi trầm giọng hỏi: "Ngươi chắc chắn đây không phải là Thiên Kiếp mà chỉ là dị tượng của thuật Phong Ấn chứ?"

Ngay cả một đạo Lôi Kiếp cũng chẳng thể giáng xuống khiến trong lòng Từ Giác thầm đau đớn, nhưng sắc mặt của ông vẫn bình tĩnh: "Tất nhiên rồi, phong ấn này là tự tay ta dựng lên."

Phong Bạch lại nhìn xuống chiếc nhẫn Đồng Tâm trên tay mình, sau khi xác nhận sinh tức trên ấy chưa đứt thì mới chĩa kiếm về phía Từ Giác mà hỏi: "Tại sao lại là tám trăm năm sau?"

Từ Giác thấy hơi thở xung quanh hắn vẫn tràn ngập vẻ thô bạo thì sắc mặt không khỏi lạnh lẽo. Nếu không niệm tình Phong Thiệu đã phó thác súc sinh này cho ông thì còn lâu ông mới thèm để một oắt con Nguyên Anh kỳ vào mắt. Có điều lúc này ông vẫn tuân thủ ước hẹn, từng câu từng chữ nói lại chuyện kẻ tặc đã đánh cắp tàn quyển của Bồ Đề tự từ nhiều năm trước, sau đó vô tình làm tổn thương tông mạch, khiến cho Thiên Diệp Bạch Liên trong hoa cảnh Phân Đà Lợi không thể tiếp tục nhận thiện nghiệp làm chất dinh dưỡng nữa, chính vì thế Thánh Liên tử mới héo tàn.

Phong Bạch bật thốt: "Bồ Đề tự đúng là rặt một lũ vô dụng, có mỗi việc bảo vệ tông mạch cũng làm không xong, khiến thúc thúc ta phải chịu khổ tận tám trăm năm!" Nói xong hắn lại lập tức xoay người, trong mắt bắn ra hung quang: "Nếu lời ấy là thật thì cần gì phải giấu giếm, lừa gạt một mình ta?"

Ánh mắt của Từ Giác chợt lóe, nhưng vẫn bày ra dáng vẻ như cười như không: "Nếu nói cho ngươi biết trước thì liệu ngươi có chịu để tiểu Thiệu chờ tám trăm năm không? Hay là lại muốn chém vỡ hoa cảnh trước rồi mới nói tiếp? Đến lúc ấy tiểu Thiệu mà bỏ lỡ cơ hội sống duy nhất thì là ai phải chịu tội?"

Ngụ ý là thúc thúc không tin tưởng hắn!

Trong lòng Phong Bạch rối loạn nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, hắn cười lạnh: "Quan hệ giữa ta và thúc thúc chẳng phải thứ ngươi có thể châm ngòi ly gián được. Nếu y muốn gạt ta thì ắt là có đạo lý của y, ta sẽ không nghi ngờ y. Thúc thúc có tin ta hay không thì trong lòng ta hiểu rõ nhất."

Từ Giác nghe vậy liền biết phép khích tướng của mình đã ổn thỏa, đối phương cũng tin tưởng đến bảy tám phần, cuối cùng ông đã hoàn thành tâm nguyện của tiểu Thiệu rồi. Ông không muốn ở lại nơi đau thương này nữa nên lập tức muốn đưa Huệ Tịch rời khỏo đó.

"Khoan đã!"

Từ Giác đẩy tường vân ra, trong lòng thấp thỏm nhưng giọng nói lại lộ vẻ không kiên nhẫn: "Ngươi còn muốn hỏi gì nữa?"

Phong Bạch nói: "Thiên Diệp Bạch Liên lấy thiện nghiệp làm chất dinh dưỡng, nếu có đủ thiện nghiệp thì có phải nó sẽ sinh trưởng nhanh hơn không?"

Từ Giác chần chừ một chút rồi mới nói: "Đúng vậy."

Trong ánh mắt của Phong Bạch chợt lóe lên vẻ tính kế. Nếu như vậy thì hắn sẽ dùng trăm phương ngàn cách để tạo thiện nghiệp, giúp Thánh Liên tử mọc ra sớm hơn, đồng thời cũng giúp sớm được trở về nhà.

Có điều tính toán thì tính toán, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện Phong Thiệu đang cô đơn một mình nơi đáy hồ lạnh lẽo là lòng hắn lại quặn đau. Đừng nói trám trăm năn, cho dù chỉ là tám mươi năm, thậm chí tám năm thì hắn cũng không thể chịu được. Huống chi nơi đó lạnh lẽo như vậy, ngủ tận tám trăm năm chắc sẽ khiến thúc thúc cảm thấy khó chịu lắm.

Lúc này mây đen đã tan đi hết, để lộ ra bầu trời tràn ngập ánh nắng, tựa như cảnh tượng điềm báo lôi kiếp vừa rồi chỉ như một thoáng ảo giác.

Phong Bạch nghĩ lại, so với Thiên Kiếp của thúc thúc thì dù sao tám trăm năm cũng dễ chịu hơn là cả đời không còn gặp lại.

Hết chương 159

Editor lảm nhảm: Đúng là Phong Bạch nên tin vào quả báo, bởi vì tất cả mọi chuyện mình thấy gần như là quả báo của hai người. Tại sao Thanh Dương không nhập xác vào ai lại gặp đúng Huệ Tịch, đến cuối cùng vẫn là nợ thì phải trả, Phong Thiệu phải trả, Phong Bạch cũng phải trả. Có vẻ tác giả rất tin vào luân hồi nhân quả của Phật giáo ấy, mình thấy bả viết đúng kiểu vậy. May cho mọi người là vẫn tag HE :))) Không HE thì còn lâu tui mới edit.

------oOo------

Chương 160

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 160: Phiên ngoại - Yêu quái

Lưu Tôn thị dọn dẹp qua loa phòng chứa củi, sau đó bưng bát mì trên bếp lò rồi đi về phía hậu viện. Vừa bước vào trong sân đã nghe thấy tiếng khóc khiến bà không khỏi thở dài. Bà ta đẩy cửa ra, nhìn thấy con gái Xảo Vân của mình đang nằm trên kháng khóc lóc ai oán.

“Mẹ, mệnh của con khổ quá.” Đôi mắt hạnh của Xảo Vân đã khóc đến sưng đỏ, sắc mặt hốc hác. Nàng ta cầm lấy tay Lưu Tôn, không ngừng rơi lệ: “Chẳng biết kiếp trước con đã tạo nghiệp gì mà đời này lại phải chịu tra tấn như vậy. Con trai của con, sao con trai của con lại biến thành yêu quái cơ chứ, sao có thể biến thành yêu quái cơ chứ...”

“Đừng nghĩ đến nó nữa, dù sao cũng vứt xa lắm rồi. Chắc bây giờ thi thể đã thối rữa.” Trong lòng Lưu Tôn cũng khó chịu. Bà ta nhẹ nhàng vỗ lưng con gái rồi bưng bát mì qua cho nàng.

Xảo Vân nhìn bát mì đến ngây ngẩn sau đó bỗng hỏi với vẻ lo lắng: “Mẹ, hôm ấy có cho đủ thuốc vào trong bát không?”

Lưu Tôn thị nói một cách chắc nịch: “Đủ, tất nhiên là đủ, cho dù có mười con trâu cũng bị trúng độc chết.”

“Nhưng đây là hổ đấy! Con chưa từng thấy có con hổ nào lớn như vậy!” Vẻ mặt của Xảo Vân tràn ngập sợ hãi. Nàng ta vẫn còn nhớ như in cảnh tượng lúc vừa mở mắt sau khi bị đuối nước đã nhìn thấy một con Bạch Hổ cực lớn, không ngờ con yêu quái kia lại bỗng hóa thành dáng vẻ của con trai nàng, thậm chí còn gọi nàng là mẹ!

Vừa nghĩ đến đây, Xảo Vân lập tức kích động đến mức đánh đổ cả bát mì, nàng ta nắm chặt lấy tay Lưu Tôn thị rồi nói: “Chắc chắn con yêu quái kia đã ăn thịt con của con rồi, sao con có thể sinh ra yêu quái được cơ chứ! Nhất định là thế! Thứ yêu quái ác độc! Nó đã ăn mất con trai của con rồi!”

Lưu Tôn thị vẫn im lặng không nói gì, ba ta chẳng biết phải an ủi con gái như thế nào.

Bỗng trong sân vang lên một giọng nói cực kỳ chanh chua: “Ta nói Xảo Vân ngươi khóc tang cái gì, gào đến hơn nửa đêm cũng đủ rồi chứ? Cái gì mà yêu quái ăn thịt con trai ngươi? Rõ ràng là ngươi sinh ra một đứa con trai yêu quái thì có! Ngươi tưởng người khác không biết chắc? Lời này chỉ lừa được người ngoài thôi, nếu không e là ngươi đã bị mang đi thiêu sống từ lâu rồi! Con thổi phồng là sinh con với một vị thần tiên, thần tiên mà sinh ra hổ được chắc? Ta khinh!”

Xảo Vân vừa nghe liền biết đây là đại tẩu của mình. Nàng ta tức giận đến khó thở, đáp lại với vẻ căm hận: “Ngươi -- Rõ ràng ngươi đã nhận tiền tài của người ta! Vây giờ lại quay lưng nói xấu hắn là yêu quái, còn nói xấu ta!”

Người bên ngoài cười nhạo: “Hừ, biết biến ra kim ngân đâu chỉ có thần tiên, yêu quái cũng làm được cơ mà. Ây da, nói không chừng những kim ngân đó còn dính cả yêu khí khiến ta bị giảm thọ đấy! Đúng là làm bậy, chẳng hiểu sao Lưu gia chúng ta lại có một cái bát chẳng hắt được nước như ngươi nữa*! Liên lụy nhà mẹ đẻ!” (*Vốn là câu con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, nhưng Xảo Vân chưa lấy chồng mà đã có con, vẫn còn ở nhà mẹ đẻ nên bị nói như vậy)

Xảo Vân tức đến chẳng nói nổi thành lời, một tay chỉ ra ngoài cửa sổ, một tay ôm ngực mà nói với Lưu Tôn thị: “Mẹ, mẹ, mẹ nhìn đại tẩu kìa ...”

“Con cũng đừng trách đại tẩu, nàng và đại ca con chăm lo cho cái nhà này cũng chẳng dễ dàng gì. Từ lúc xảy ra chuyện đó, người trong thôn cứ không ngừng chỉ trỏ bàn tán sau lưng chúng ta... ” Lưu Tôn thị than thở. Vốn con gái chưa chồng mà đã có chửa thì phải bỏ vào lồng heo thả trôi sông, nhưng ba năm trước người trong thôn thấy có mấy vị tiên nhân bay vào thôn để đưa vàng bạc châu báu cho người nhà họ Lưu, bấy giờ mới không dám động đến con gái của bà. Không những vậy, bọn họ còn càng lúc càng cung kính, nể mặt Lưu gia, sợ làm không tốt sẽ đắc tội với tiên nhân.

Ai ngờ hai tháng trước trong thôn lại xảy ra lũ lụt khiến hơn phân nửa thôn dân đều bị cuốn đi, sau đó rất nhiều người đã được cứu lên, nhưng từ ấy trở đi trong thôn cũng bắt đầu lan truyền lời đồn cháu ngoại của bà ta là một con yêu quái! Bởi vì rất nhiều thôn dân được cứu đã tận mắt nhìn thấy cháu ngoại của bà biến thành một con bạch hổ cực lớn! Thậm chí còn nói nó vớt người ở trong nước lên ăn thịt...

Lưu Tôn thị chẳng hề tin, cháu ngoại của bà ta mới hơn ba tuổi, là một đứa nhỏ cực kỳ thông minh xinh xắn. Thế nhưng ngày đó lúc bà ta bơi trong nước để đi tìm Xảo Vân thì đã tận mắt nhìn thấy một con bạch hổ vớt nàng ra khỏi nước... Sau đó con hổ kia cũng biến thành dáng vẻ của cháu ngoại bà ta!

Tin tức con gái Lưu gia và yêu quái sinh ra một lão hổ đã lập tức lan truyền khắp mọi ngóc ngách trong thôn, sau đó có rất nhiều thôn dân kéo đến muốn bắt Xảo Vân và con trai nàng đi tế thần. Xảo vân cực kỳ sợ hãi, Lưu Tôn thị cũng không đành lòng nhìn con gái phải chết nên đã thương lượng hạ độc đứa trẻ rồi ném đi thật xa, sau đó nói với người trong thôn là con trai của nàng đã bị yêu quái ăn thịt rồi... Ít nhất cũng tránh được một kiếp.

“Số kim ngân ấy vẫn đang nằm trong tay đại tẩu, có gì mà không dễ dàng.” Xảo Vân lau mắt, nói đầy thù hận.

Lưu Tôn thị nhíu mày: “Một đứa con gái chưa chồng như con thì quản lý tiền bạc trong nhà làm gì! Theo ta thấy, đợi chuyện này lắng xuống, thợ rèn Lý gia ở thôn kế bên đã đưa bà mối sang nhà để hỏi chuyện cưới xin, cũng nói không ghét bỏ con từng có đứa nhỏ. Vậy con cứ gả qua nhà họ Lý ở trấn trên đi, đến lúc ấy người trong thôn có phát hiện ra được thì cũng chẳng bắt được con nữa.”

Lúc đầu Xảo Vân còn thấy không cam tâm, nhưng khi nghe đến đoạn sau lại như được mở ra một con đường sống, nàng ta trả lời còn mang theo ý cười nhè nhẹ: “Con nghe lời mẹ.” Nói xong bắt đầu cầm đũa lên ăn mì.

※

Đứa bé trai tỉnh lại trong một rừng cây.

Nó đã ngủ mấy ngày rồi nhưng vẫn thấy cực kỳ đau bụng, có điều chẳng dám ngủ tiếp nữa. Nếu mẹ không tìm thấy nó thì chắc sẽ lo lắng lắm, nó phải trở về thôn để tìm mẹ.

Thật ra nó biết trong bát thức ăn kia có thứ không tốt, nó ngửi ra được nhưng vẫn ăn vì bên trong có thịt! Khó khăn lắm nó với mẹ mới được ăn thịt, bác dâu của nó cực kỳ keo kiệt, sẽ chẳng chịu bày thịt lên bàn đâu. Bà ta còn nói với nó là ăn thịt không tốt nữa.

Nhưng rõ ràng nó ngửi thấy trong phòng của bà ta có mùi thịt mà.

Khó khăn lắm mới được ăn bát cháo thịt này, nó không thể phụ lại tấm lòng của mẹ, cho dù ăn không tốt thì cùng lắm là đau bụng mấy ngày thôi.

Nhưng lần này bị đau bụng lâu quá, gần như nó đã đau đớn mê man suốt mấy ngày liền. Đến tận bây giờ trong bụng vẫn nhức nhối khiến nó chẳng còn chút sức lực nào cả.

Đứa bé trai đi chân trần nghiêng ngả lảo đảo trong rừng cây. Nó thấy đau chân, buổi tối ở đây cũng lạnh, nó muốn biến thành hổ để đi nhanh hơn, có thể mau chóng về nhà để mẹ không phải lo lắng.

Nhưng nó lại không dám biến thành hổ bởi vì mẹ nó không thích hình dạng đó của nó. Nó cảm nhận được mẹ rất sợ hãi, nàng đã cực kỳ hoảng sợ khi nhìn thấy nó trong hình dáng một con hổ, điều này khiến nó buồn

lắm. Có điều cũng may, biến thành hổ thì mới cứu được mẹ và biết bao thôn dân bị rơi xuống nước.

Buổi tối trong rừng rất lạnh, đứa bé trai ôm lấy cánh tay của mình. Dọc đường đi nó chẳng nhìn thấy bất kỳ loài động vật nào, ngay cả một con chuột nhỏ bé cũng muốn tránh né nó thật xa, cứ như thể trên người nó đang tản ra một mùi hương nào đó khiến đám thú hoang không dám đến gần.

Thằng bé chẳng biết điều ấy. Nó bước đi một cách vội vã, dựa vào mùi hương để tìm đường về nhà, cho dù nơi ấy cách đây rất xa.

Nó rất muốn nhanh chóng về đến nhà, nó nghĩ mẹ đã chuẩn bị cho nó một ổ chăn ấm áp và một bát cháo nóng hổi, mẹ sẽ xoa đầu khen nó thông minh đáng yêu...

Nghĩ đến đây khiến thằng bé tràn ngập ý cười vui sướng...

※

Xảo Vân và Lưu Tôn thị nói chuyện về thợ rèn Lý ở thôn kế bên một hồi lâu, đến khi nghe được hiệu rèn trên thị trấn là do chính tay lão tự mở thì nàng ta mới thấy vừa lòng. Cho dù thợ rèn Lý đã hơn bốn mươi tuổi, trong nhà cũng có hai đứa con nhỏ nhưng ít ra nàng ta không cần phải lo cái ăn cái mặc. Bốn mươi chưa phải là già, vẫn có thể giúp nàng ta sinh một đứa con khác.

Thấy tâm trạng của con gái đã tốt hơn nên Lưu Tôn thị cũng yên tâm phần nào.

Bà ta cầm bát mì trên bàn rồi đi ra ngoài, lúc đang định mở cửa ra thì đã thấy cánh cửa tự bật mở, bỗng có một đứa bé trai từ bên ngoài nhảy vào trong phòng. Đứa bé mặc một bộ quần áo bằng vải thô vá chằng vá đụp nhưng vẫn không che dấu được nét xinh xắn đáng yêu. Nó bổ nhào về phía Xảo Vân đang ngồi trong phòng rồi gọi giòn tan: “Mẹ ơi!”

Xảo Vân sợ hãi đến độ vội vàng đẩy nó ra, nàng ta chẳng nói nên lời mà chỉ gào lên những tiếng thất thanh: “Quỷ! Có quỷ !” Nói xong liền vội vàng trốn sang chỗ Lưu Tôn thì, vừa nắm chặt lấy tay Lưu Tôn thì vừa hỏi: “Chẳng phải đã nói là tắt thở rồi sao? Đã tắt thở rồi cơ mà?”

“Đúng... đúng vậy. Rõ ràng ta đã kiểm tra hơi thở của nó mà.” Sắc mặt của Lưu Tôn thị cũng trắng bệch. Bà ta nhìn đôi chân trần nhuốm máu của đứa cháu ngoại, chỉ cảm thấy cực kỳ đáng sợ!

“Mẹ, con về rồi... ” Đứa bé không quá hiểu mẹ và bà ngoại đang nói về điều gì, nhưng nó cảm nhận được trong mắt hai người tràn ngập sự hoảng sợ, còn có cả... căm ghét.

“Ta không phải mẹ ngươu!” Xảo Vân vừa nghe thấy tiếng gọi này liền tức giận, nhưng giọng nói vẫn có phần run rẩy. Nàng ta khẽ quát trong sự sợ hãi: “Ai muốn ngươi trở về! Ngươi thấy ta còn chưa đủ thảm hại hay sao? Ta đã vứt ngươi đi xa như vậy rồi, ngươi còn trở về làm gì! Cầu xin ngươi hãy mau cút đi!”

Đứa bé trai nghe hiểu được những từ như “vứt bỏ ngươi” “ngươi hãy cút mau”, trong lòng nó cực kì khó chịu, đau đớn như thể phải ăn mấy chục bát cháo thịt lần trước, không, thậm chí còn đau hơn nhiều.

“Tại sao lại vứt bỏ con? Tại sao lại đuổi con đi?” Lúc đứa bé nói chuyện thì trên mặt nó đã ướt đẫm. Nó không dám tin mẹ lại đối xử với mình như vậy, nó rất ngoan ngoãn mà, mẹ cũng thương nó lắm, mẹ sẽ không làm thế đâu.

Xảo Vân thấy thằng bé hai mắt đỏ hồng đang đi về phía mình thì đột nhiên lại nhớ đến con Bạch Hổ kia, nàng ta sợ đến độ tim như sắp vọt ra khỏi lồng ngực, vội vàng quát to: “Ngươi đứng đấy! Đừng tới gần ta! Cái thứ yêu quái!”

Thấy mẹ cầm gậy gộc đánh đuổi khiến đứa bé cực kỳ tủi thân, nó vừa òa khóc vừa nói: “Con không phải yêu quái mà, con không phải yêu quái!”

“Ngươi vớt người từ dưới nước để ăn thịt, người trong thôn đều nhìn thấy cả. Vậy mà còn cãi mình không phải yêu quái!” Tôn Lưu thị cũng kéo Xảo Vân trốn về phía sau, trong tay bà ta còn cầm một lọ hoa.

“Mẹ, con không phải yêu quái mà!”

Đứa bé trợn trừng mắt, nó dùng hết sức lực để thanh minh. Trong lòng nó nóng như lửa đốt, tựa như sắp thiêu rụi cả cơ thể nó. Đứa bé không thể chịu đựng nổi nữa liền ngã ngồi trên đất, nó kêu khàn cả giọng: “Không phải đâu! Con không hề ăn thịt người!”

“Đừng có quấn lấy chúng ta, cái thứ yêu quái!”

“Ngươi mau cút đi!”

Có lẽ do tiếng động quá lớn nên ngoài sân chợt vang lên một giọng nam: “Mẹ, tam muội, sao mà ồn ào thế, đã xảy ra chuyện gì!” Gã nói xong đang định đẩy cửa bước vào thì cánh cửa đã kêu ầm một tiếng rồi mở ra trước. Người kia lập tức trơ mắt nhìn một con bạch hổ cực lớn nhảy bổ

ra, trong miệng nó tràn đầy máu tươi khiến gã sợ hãi đến không thể thở nổi, liền ngã quỵ trên mặt đất.

Đại tẩu của Lưu gia đang mặc áo khoác bước ra, thấy cảnh này thì sợ đến không thể khép miệng. Ả ta chống khung cửa, hít sâu mấy hơn rồi mới gào to, càng kêu càng lớn: "Yêu quái! Có yêu quái! Có yêu quái giết người! Có yêu quái giết người! Bớ người ta, mau tới cứu mạng..."

.....

"Kia chính là con hổ yêu ăn thịt người!"

"Nó vớt người từ trong nước để ăn đấy!"

"Chính là nó! Chính là nó!"

"Đánh chết nó!"

"Đánh chết nó!"

Già trẻ lớn bé trong thôn đều vây quanh xem náo nhiệt, người thì chỉ trỏ, kẻ thì lấy đồ ném vào người nó. Đứa bé mờ mịt, lúng túng chạy trốn quanh thôn, rất nhiều dị vật nện lên người khiến nó thấy đau quá, nhưng hình như nơi nào đó trong lòng còn đau đớn hơn.

Ta không phải yêu quái! Ta không phải yêu quái mà... Mẹ! Mẹ ơi! Mẹ ơi cứu con, mẹ ơi cứu con với!

Nhưng nó chẳng nói nên lời, lúc há miệng chỉ toàn là những tiếng nức nở nghẹn ngào.

Vô số bóng đen lướt qua người nó, con dao sắc bén đâm thẳng vào người khiến nó cực kỳ đau đớn. Toàn thân nó nóng cháy như thể bị thiêu trong lửa địa ngục, ý thức đã trở nên mơ hồ. Đau quá, đau quá...

"Sao thế?" Trong cơn mông lung, Phong Thiệu cảm nhận thấy Tiểu Bạch đang ngủ không được yên ổn, vì thế nhẹ nhàng vỗ về.

Phong Bạch nghe được giọng nói tràn đầy dịu dàng này, rốt cuộc cũng giãy dụa tỉnh khỏi cơn ác mộng. Toàn thân hắn ướt sũng mồ hôi lạnh, nhưng nhiệt độ của người bên cạnh lại mang đến sự ấm áp cho hắn. Phong Bạch ôm chặt lấy y một cách lưu luyến, sau đó nhẹ nhàng đáp lại: "Chỉ là ác mộng thôi."

Dường như Phong Thiệu vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, y khẽ ừ một tiếng rồi ôm chặt Tiểu Bạch hơn, dịu dàng dỗ dành theo bản năng: "Không sao đâu, tỉnh mộng là tốt rồi."

“Ừ.” Phong Bạch lặng lẽ gật đầu. Tỉnh mộng rồi, như bây giờ rất tốt.

“Thúc thúc?”

Mãi một lúc lâu sau Phong Thiệu mới mơ hồ “Ừ?” một tiếng. Phong Bạch vùi đầu vào vành tai của y, nhẹ nhàng liếm láp rồi mới nói: “Thúc thúc, đồng ý với ta. Vĩnh viễn không được bỏ rơi ta, chúng ta sẽ không bao giờ chia xa.”

“Được...” Giọng nói của Phong Thiệu có phần mơ màng. Y vẫn đang trong cơn buồn ngủ, thấy bên tai hơi ngưa ngứa bèn nâng tay lên gãi.

Trong đêm tối mù mịt, Phong Bạch ôm chặt lấy Phong Thiệu, ánh mắt hưng phấn mà thỏa mãn.

Hết chương 160

Editor: Gòi, đến đây thì có thím nào thấy ghét công mà thấy bớt bớt ghét khum :))) Nào là Tiểu Bạch lúc nào cũng ghen tuông mù quáng nọ kia lọ chai :)))) Tui hơi phân vân không biết có nên đẩy phiên ngoại này lên trước không nữa :))) Xin hãy yêu thương Tiểu Bạch nhiều hơn, xin hãy yêu thương chàng trai phải chờ người yêu suốt tám trăm năm nhưng vẫn chưa biết là người yêu chỉ lừa mình thôi. Tiểu Bạch là đệ yêu thương chứ không phải để chửi mắng. Editor chương này mà tui đã khóc như chóa.

------oOo------

Chương 161

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 161

Sau khi Phong Bạch rời khỏi hoa cảnh Phân Đà Lợi, trong lòng hắn tràn ngập suy nghĩ làm thế nào để tạo ra nhiều thiện nghiệp giúp Thánh Liên tử nhanh chóng trưởng thành trong vòng tám trăm năm, để sư thúc có thể sớm ngày thoát khỏi biển sâu rồi trở về bên cạnh hắn.

Ôm ý định như vậy, chuyện đầu tiên hắn nghĩ đến là muốn lợi dụng nhân lực và tài lực của Phiêu Miểu, Bác Phác, Côn Luân và Cửu Châu minh. Phiêu Miểu và Bão Phác đã bị y nắm trong tay từ lâu, tông chủ hiện giờ

của Phiêu Miểu chính là Bồng Khâu dưới lớp vỏ Đan Tử, tông chủ mới nhậm chức của Bão Phác là một trong những đệ tử thân truyền bị hắn biến thành con rối sống. Về phần Côn Luân, bởi vì Cố Hoài hoàn toàn không thích các công việc lặt vặt nên đã giao toàn bộ mọi chuyện cho Phong Bạch và Phong Thiệu xử lý, Cửu Châu minh cũng được Phong Thiệu truyền lại cho Phong Bạch.

Kể từ đó, có được những thế lực và tài nguyên ở xung quanh đã giúp Phong Bạch tạo được rất nhiều thiện nghiệp.

Phong Bạch vẫn còn nhớ rõ lời thúc thúc dạy bảo khi hắn còn là thiếu niên: Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Có Phong Bạch cố ý đổ thêm dầu vào lửa nên trong thời gian ngắn, trên đại lục Cửu Châu chợt xuất hiện rất nhiều người tốt việc tốt đến độ không thể đếm xuể. Các tông môn ở thế ngoại như Côn Luân, Bão Phác, Phiêu Miểu trước giờ luôn mang thái độ kiêu ngọa thì nay cũng bước vào thế tục để tạo phúc cho người phàm và tu giả. Bởi vì trong tông đã treo rất nhiều nhiệm vụ đổi thiện công như chém giết yêu thú, cứu giúp tu giả, thậm chí còn có cả xây dựng nhà ở cho người phàm.

Ngoài ra, Cửu Châu minh cũng chẳng khác là bao. Mặc dù sức mạnh của Tán Tu Minh còn lâu mới sánh bằng ba đại tông môn nhưng bù lại họ có lượng tu giả khổng lồ và phân bố ở khắp các nơi trên Cửu Châu. Tuy không thể làm được việc đại thiện như những tu giả cao giai nhưng cứu vài người phàm thì không khó.

Trồng một cây trúc thì phải mất mười năm mới mọc thành rừng, nhưng nếu trồng mười cây trúc thì chỉ cần một năm đã mọc thành rừng rồi. Huống chi đây còn là hàng trăm, hàng ngàn người có sức ảnh hưởng đến hàng vạn vạn người khác.

Tạo thiện nghiệp nuôi dưỡng hạt sen cũng dùng cách này.

Vốn lý thuyết không sai nhưng chẳng hiểu sao kết quả lại không được tuyệt vời như Phong Bạch hằng mong đợi.

Hắn dùng thủ đoạn chồng chất, bố trí các loại thiện nghiệp khác nhau để làm phần thưởng hấp dẫn đệ tử trong tông môn và nhóm tán tu làn việc thiện để tích đức. Cứ thế trôi qua hai mươi năm, hội tụ sức mạnh của mọi người để làm việc thiện, về lý thì hắn phải khiến chất dinh dưỡng mà Thánh Liên tử cần để phát triển tăng cao hơn nhiều mới đúng. Vậy mà tấm kính Vô Tướng Công Đức trong tay hắn lại chỉ có chút động tĩnh rất nhỏ bé.

Chiếc gương này được tạo thành do Phong Bạch yêu cầu Phiêu Miểu tông luyện chế một loại pháp khí Thiện môn có thể dùng để nhìn thiện nghiệp, với tốc độ hiện giờ thì đừng nói muốn rút ngắn thời gian mấy trăm năm, cho dù chỉ mấy chục năm cũng rất khó.

Phong Bạch không ngừng cảm thấy nghi hoặc, càng ngày càng sầu não hơn, cho dù đã đọc rất nhiều điển tịch và hỏi ý kiến của các vị trưởng lão trong môn nhưng vẫn chẳng có kết quả. Tâm trạng nôn nóng thậm chí còn ảnh hưởng đến cả tiến độ hắn luyện kiếm tu hành, rốt cuộc Phong Bạch đã không thể nhẫn nại được nữa. Tu hành là chuyện quan trọng nhất, nếu không thể thuận lợi thăng giai thì e là tám trăm năm sau thúc thúc chỉ có thể đợi được một nắm đất vàng của hắn mà thôi.

Vì thế rốt cuộc hắn vẫn nghe theo lời khuyên của Thái Dần sư tổ mà đến Bồ Đề tự để hỏi ý kiến của con lừa trọc kia.

Hiện giờ Phong Bạch đã hơn trăm tuổi, tính tình ngày càng trầm tĩnh, cho dù trong lòng vẫn còn mang theo sự tàn bạo cố chấp nhưng ngôn ngữ cử chỉ của hắn không hề mảy may để thể hiện ra dù chỉ là một chút. Lúc nào hắn cũng ghi nhớ câu nói kia của thúc thúc: Muốn làm được việc thì không thể nóng nảy kiêu ngạo, càng không được để lộ sự vui buồn, yêu ghét của bản thân.

Vì thế cho dù phải đối diện với Từ Giác mà mình luôn ghét cay ghét đắng, thái độ của hắn vẫn rất biết tiến lùi, một lòng nghe dạy bảo.

Từ Giác cũng chẳng ưa gì đối phương, nhưng bởi vì chuyện của Phong Thiệu nên khó tránh có phần chột dạ, thậm chí còn làm lu mờ cả sự chán ghét. Tiếp theo lại nghe thấy Phong Bạch làm nhiều việc thiện, mặc dù xuất phát điểm của hắn không trong sáng nhưng chỉ cần hành động thực tế đem lại hiệu quả tốt thì cũng chẳng phải việc xấu, bấy giờ mới kiên nhẫn dẫn đường.

"... Cho nên những việc này chỉ là tiểu thiện mà thôi. Thiên Diệp Bạch Liên chí thuần chí tịnh, nó cần một lượng thiện nghiệp cực kỳ lớn, tích cát thành tháp, vì vậy cần thời gian tám trăm năm cũng là hợp tình hợp lý."

Phong Bạch tới đây không phải để nghe những lời này. Hắn hỏi: "Tiểu thiện như cát, đại thiện như đá, muốn tích cát thành tháp cần thời gian tám trăm năm, nhưng có lẽ tích đá thành tháp lại chỉ cần năm trăm năm, thậm chí ba trăm năm thì sao?" Nói xong, hắn lại hỏi Từ Giác rằng những việc thiện hắn làm đều là tiểu thiện, vậy như thế nào mới gọi là đại thiện.

Mặc dù Từ Giác tu đạo Phật đã có thành tựu rất xuất sắc, nhưng cũng chẳng thể chịu nổi cách hỏi đầy vẻ cố chấp của Phong Bạch. Ông nhíu mày: “Cho tới bây giờ luôn là tích tiểu thiện thành đại thiện. Nếu không làm tiểu thiện thì sao có thể hình thành nên đại thiện, từ đó lấy gì để phân biệt tiểu thiện và đại thiện? Cứu người, chẳng lẽ cứu người sống từ cõi chết mới là đại thiện, còn chưa thương chỉ là tiểu thiện? Ngươi cứ ôm suy nghĩ như vậy mà đi làm việc thiện thì chả trách thiện nghiệp trên kính Công Đức không có động tĩnh mấy.”

Câu nói cuối cùng chẳng qua là ông nói trong lúc tức giận, nhưng khi Phong Bạch nghe vào tai lại như bị đâm đúng chỗ đau. Hắn cũng không tức giận, ngược lại còn thật lòng thật dạ mà hỏi: “Đúng là ta làm việc hồ đồ nhưng vẫn luôn một lòng một dạ muốn tạo được nhiều thiện nghiệp. Mong sư thúc tổ có thể chỉ bảo con đường sai lệch.”

Từ Giác không nghĩ tên ma đầu này lại có thể thành tâm như vậy, khiến ông cũng thấy hơi bất ngờ. Rõ ràng trong lòng hắn đang nóng như lửa đốt nhưng vẫn có thể bình tĩnh xin chỉ bảo, quả thật không tệ chút nào. Khó trách tiểu Thiệu lại để ý hắn như vậy, đáng tiếc hiện giờ y chẳng còn nhìn thấy được nữa.

Nghĩ đến đây, Từ Giác chợt cảm thấy Phong Bạch là một đề mục khó giải, ông không đành lòng giải quyết, vì thế bèn trả lời: “Tâm tư của ngươi vẩn đục, chẳng nhận rõ cái gì gọi là thiện, đây vốn là do tâm cảnh. Một ngày nào đó ngươi có thể đột phá tâm cảnh của chính mình, tự ngộ ra đạo lý trong đó một cách cẩn thận thì có lẽ sẽ đạt được ý nguyện.”

Phong Bạch nói: “Ta đã lãng phí hai mươi năm, không muốn để thúc thúc phải chịu tra tấn lâu hơn nữa. Nghe nói, trong chùa có một linh cảnh tên gọi Đoán Tâm, có thể giúp gột rửa bản tâm. Thúc thúc cũng từng đột phá tâm cảnh 'Ngã Chấp' ở trong đó, không biết liệu ta có cơ duyên được đi vào hay không?”

Hiện nay Từ Giác đã là người đứng đầu của Bồ Đề tự, Phong Bạch muốn vào đi cũng không phải việc khó, huống chi ông cảm thấy tên mà đầu này muốn rèn luyện tâm cảnh cũng không phải việc xấy, vì thế liền đồng ý.

Cho dù đúng là Từ Giác đã đồng ý nhưng ông cũng chẳng trông mong Phong Bạch có thể ba ngày thăng lên một tầng được như Phong Thiệu. Chung quy thằng nhóc này có tư chất rất tốt nhưng tính cách lại đặc biệt cố chấp, cộng thêm tâm trí cực cao nên rất khó ảnh hưởng đến hắn. Đến

lúc ấy nếu không thể tiến thêm cũng giúp hắn biết khó mà lui, có lẽ qua mấy trăm năm nữa sẽ thực sự buông được chuyện của tiểu Thiệu xuống.

Trên thực tế cũng gần như ông nghĩ. Phong Bạch đi vào linh cảnh Đoán Tâm, đừng nói ba ngày, ước chừng hơn ba mươi năm vẫn còn chưa đi ra được.

Về phần tình hình của Phong Bạch trong linh cảnh Đoán Tâm rốt cuộc vẫn hơi khác so với dự đoán ban đầu của Từ Giác, không phải hắn không hề tiến thêm. Mặc dù Phong Bạch không có trái tim thất khiếu linh lung như Phong Thiệu* nhưng dù sao hắn cũng mang thân thể thánh thú, không chỉ có tư chất cao mà các mặt khác cũng rất tốt, bao gồm cả ngộ tính tuệ căn. Hắn đi vào trong linh cảnh hơn ba mươi năm, trải qua vô số ảo giác thật thật giả giả, ba năm đầu đã đột phá cảnh giới "Ngã Chấp"; Mười năm tiếp theo đột phá được cảnh giới "Pháp Chấp". (Trái tim thất khiếu linh lung: Ý chỉ người tài giỏi thiện lương, xuất hiện từ tác phẩm Phong Thần Diễn Nghĩa)

Vậy mà tâm cảnh tăng lên cũng chẳng giúp hắn hiểu được sự ảo diệu của ‘Thiện’, cuối cùng vẫn không đạt được mục đích. Phong Bạch không thể giải quyết vấn đề thiện nghiệp như cát, cũng không thể rút ngắn thời gian Thiên Diệp Bạch Liên nở hoa, cho nên hắn không cam lòng, cũng không chịu rời khỏi đó mà vẫn nấn ná lại tâm cảnh để mong có thể lĩnh ngộ được điều gì đó.

Những ảo giác mà Phong Bạch gặp trong linh cảnh Đoán Tâm lúc này đã vượt xa những ảo giác Phong Thiệu từng gặp ngày trước, đủ loại cảnh tượng, đủ loại hoàn cảnh, chẳng cái nào giống cái nào. Cho đến một ngày, khi hắn khám phá ra ảo giác “Chuyển nhuộm thành tịnh” thì quang cảnh xung quanh chợt biến đổi thành một nơi khác, hắn đã đứng ở một chỗ núi cao đường hiểm.

Phong Bạch đi lững thững lên trên, có lẽ qua hơn nửa ngày, rốt cuộc hắn cũng bước đến một chỗ sườn dốc thoai thoải.

Tuy nhiên lúc nhìn thấy cây cối ở nơi này vốn đang khô héo lại nhanh chóng đâm chồi kết lộc, rộ lá nở hoa chỉ trong chớp mắt rồi lại lập tức lụi tàn, một giây sau đã hóa thành quả chín nẫu. Quả chín rụng xuống đất, vừa chạm vào đã lập tức tan ra, những chiếc lá vàng cũng khẽ đung đưa, còn chưa kịp chạm đất thì lá xanh đã mọc um tùm.

Bốn mùa xoay chuyển, bỗng hóa trăm năm

Phong Bạch tôi luyện không ngừng nghỉ trong linh cảnh suốt một thời gian dài, dù chưa thể khám phá ra thứ mà hắn muốn khám phá nhưng ít ra cũng dần hiểu được tâm tính của bản thân, thực sự rèn luyện tâm cảnh. Cho nên dù phải đối mặt với tình huống kỳ lạ thì tâm của hắn vẫn tĩnh lặng như nước.

Tiếp tục đi về phía trước, Phong Bạch bỗng nhìn thấy một cậu bé mục đồng có bàn chân màu đỏ đang cưỡi một con trâu màu xanh.

“Ngươi từ đâu tới, hãy đánh với ta một ván cờ đi.” Tiểu đồng nghiêng người bò xuống khỏi lưng trâu, nó cười cong cả mắt để lộ đôi nét đáng yêu.

Sau khi Phong Bạch đánh giá nó từ trên xuống dưới một phen lại chẳng hề đồng ý, chỉ thu ánh mắt rồi định đi tiếp.

Tiểu đồng ngăn hắn lại, nháy mắt mấy cái rồi nói: “Ta biết ngươi đến đây cầu thứ gì.”

Phong Bạch dừng lại, quay đầu hỏi nó: “Ta cầu thứ gì?”

Tiểu đồng nói: “Tiểu thiện như cát, đại thiện như đá, liệu trên thế gian có đại thiện chăng?”

Trong lòng Phong Bạch cực kỳ kích động nhưng trên mặt vẫn chẳng biểu lộ bất kỳ điều gì mà chỉ hỏi: “Vậy ư?”

Tiểu đồng không đáp lại mà chỉ bẽ gãy một cành cây rồi vẽ từng ô vuông trên mặt đất, đợi đến khi vẽ xong thì nó mới tươi cười một cách xảo quyệt: “Nếu ngươi có thể thắng ta một ván cờ thì ta sẽ nói cho người biết.”

Phong Bạch cũng không nói nhiều, hạ thấp người rồi nói: “Được.”

Tiểu đồng vẽ lằn ranh Sở hà Hán giới* một cách xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó tiện tay nhặt mấy viên đá, bẽ gãy mấy nhánh cây khô rồi nói: “Này, đây là Mã, đây là Pháo, đây là Xe...” Đùa nghịch xong lại nặn hai đống bùn rồi chét vào chỗ Cửu Cung* và nói: “Đây là hai chúng ta.”

(Trong một bàn cờ tướng hình chữ nhật có 90 điểm cắt, ngăn giữa hai bên người chơi là một khoảng trống gọi là Sông (hoặc Sở hà Hán giới). Mỗi bên người chơi có một vùng quan trọng nhất gọi là Cửu Cung. Cửu Cung là hình vuông lớn do bốn ô vuông nhỏ hợp thành, bên trong có hai đường kẻ chéo. Hình minh họa:

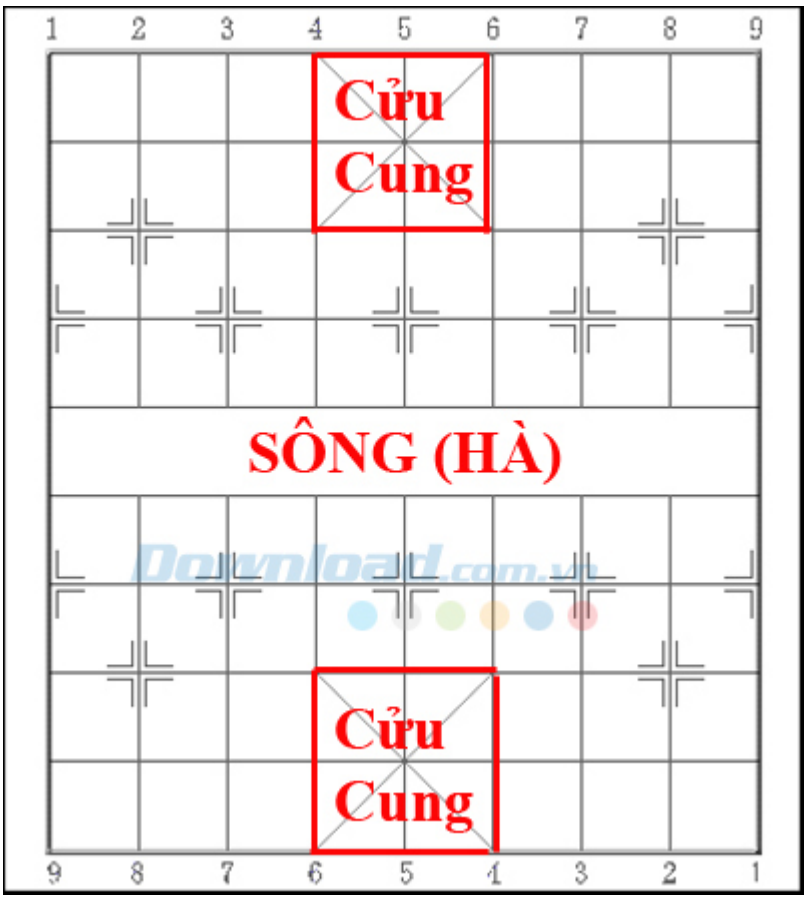

Nguồn: Download.vn)

Vẻ mặt của Phong Bạch chẳng hề xao động, duỗi tay đặt lên quân pháo nhưng tiểu đồng lại cười hì hì rồi ngăn cản động tác của hắn, nó nói: "Ngươi đừng vội thế, tướng soái còn chưa vào cung mà."

Phong Bạch nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen huyền sáng lấp lánh của đối phương, bỗng có phần ngơ ngẩn, sau đó lại chợt nghe thấy một câu nói vang lên trong Thức Hải -- Ta và ngươi một bên theo Du Quan, một bên thủ Long Đình, năm vạn lính đánh thuê, không bàn sống chết, chỉ cần bắt được chủ tướng giả trước thì sẽ thắng.

Phong Bạch lập tức cảm thấy váng đầu hoa mắt, sau khi mở mắt ra lần nữa thì khung cảnh xung quanh đã thay đổi hoàn toàn, chẳng còn cây cối hoa cỏ mà thay vào đó là một cái lều trại hành quân rộng lớn, trên giá treo một tấm bản đồ da dê, có lẽ đây chính là lều của chủ tướng.

Lúc này, bên ngoài cửa chợt truyền đến những âm thanh như tiếng vũ khí ma sát vào nhau. Phong Bạch khẽ nhíu mày, sau đó liền thấy một nhóm người xốc mành nối đuôi nhau bước vào. Người đi đầu là một thư sinh vẫn còn trẻ tuổi, quần áo mộc mạc, có lẽ là mưu sĩ trong quân.

Người này khom người cúi lạy rồi nói: “Tham kiến chủ công, thần Lý Hạo và các vị tướng quân sẵn sàng đợi chủ công sai bảo bất cứ lúc nào.” Cậu ta vừa dứt lời liền lùi sang bên cạnh để lộ ra những người đứng phía sau, tiếp theo lại giới thiệu lần lượt: “Vị này là Vương Khương tướng quân, thống lĩnh hai vạn bộ binh; Vị này là Tiền Cù tướng quân, thống lĩnh năm ngàn tinh kỵ; Vị này là Mã Phi tướng quân, thống lĩnh năm ngàn tay nỏ; Vị này là Lý Tương tướng quân, thống lĩnh năm ngàn thuyền lâu; Vị này là Triệu Quân giáo úy, thống lĩnh hai ngàn xa doanh; Vị này là Diêu Sùng giáo úy, thống lĩnh ba ngàn Võ Lâm quân bảo vệ bên cạnh chủ công.”

Phong Bạch đánh giá từng người một, chỉ thấy các tướng lĩnh đang đứng thành một hàng, cụp mắt rũ mày, sau đó lại chỉnh tề bước lên từng người rồi quỳ gối nói: “Chúng thần xin đợi nghe lệnh của chủ công, sai đâu đánh đó, nguyện vì chủ công mà muôn lần chết cũng không chối từ!”

Phong Bạch nâng hai tay trống không lên định đáp lễ thì lại chợt phát hiện mình vẫn đang mặc một thân đạo bào màu bạch nguyệt, không hề phù hợp.

Lý Hạo rất biết quan sát, cậu ta lập tức tung ra một cái áo khoác màu đen tuyền rồi phủ thêm cho hắn: “Sắp vào thu trời cũng trở lạnh, mong chủ công hãy bảo trọng thân thể.”

Phong Bạch gật đầu, ra lệnh cho chúng tướng đứng dậy rồi nghiêm mặt nói: “Thân thể chỉ là chuyện nhỏ, không được bỏ lỡ thời cơ chiến đấu, ta muốn có được phương pháp tốc chiến tốc thắng ngay trong đêm nay.”

Mọi người cũng không khách sáo nữa, lập tức phân chia đứng vây quanh bản đồ da dê. Phong Bạch nhìn sơ qua một lượt, chỉ thấy hai toà thành sừng sững nằm đối diện nhau, bên ta theo Du Quan, địch quân thủ Long Đình, ở giữa là sông Sa Cẩm ngăn cách đôi bên, phía đông tiếp giáp với núi Cửu Hoa, phía tây liền Bá Thanh môn, địa hình hai bên cũng không phân chia rõ ưu và khuyết.

Sau khi mọi người trầm ngâm hồi lâu, một lão tướng có làn da ngăm đen chợt lên tiếng trước: “Chủ công muốn đi trước để chiếm tiên cơ, đoạt được thành Long Đình?”

Người này cao lớn vạm vỡ, áo giáp màu đen khiến thân hình của lão trông như một toà tháp sắt, chính là Vương Khương tướng quân thống lĩnh hai vạn bộ binh.

Phong Bạch nói với vẻ đờ đẫn: “Công kích chính là phương pháp phòng vệ tốt nhất, thuyền lâu có thể qua sông đánh thẳng vào địch doanh, tiết kiệm thời gian.”

Lời này vừa nói ra đã khiến những vị tướng sĩ còn lại hai mặt nhìn nhau, ai nấy đều dở khóc dở cười.

Một vị nam tử mặc giáp mây tiến lên nói: “Chủ công có điều không biết, ven bờ sông Sa Cẩm cũng có ngư dân, chỉ cần quân ta tùy tiện xuất kích thì chắc chắn bên phía Long Đình sẽ phát hiện ra, tương kế tựu kế mai phục, nếu như vậy... ”

Phong Bạch nhận ra hắn chính là kỵ tướng quân Tiền Cù, vì thế phẩy tay: “Vậy hãy giết sạch đám ngư dân đó đi, quan tâm đến chúng làm gì.”

Tiền Cù nuốt nước bọt, không dám lên tiếng nữa.

Lý Hạo thấy vẻ mặt của tất cả mọi người ở đây đều lộ vẻ ưu sầu thì chỉ đành cẩn thận mở miệng: “Hai bên bờ sông có đến hàng trăm ngàn ngư dân, e là lưỡi dao của chủ công đã mòn mà người thì vẫn chưa thể giết được hết.”

Phong Bạch cười lạnh, hắn vận đan điền theo bản năng nhưng lại chẳng hề xảy ra bất kì phản ứng nào. Phong Bạch cảm thấy cực kỳ quái lạ, có điều lạ ở đâu thì hắn chẳng thể nói rõ được. Dường như hắn đang thiếu mất một thứ gì đó, nhưng trong nhất thời lại không thể nhớ ra là thiếu thứ gì.

Cảm giác thân thể không còn sức mạnh khiến hắn phải hít một hơi thật sâu để đè nén sự khó chịu trong lòng, bấy giờ mới nói tiếp: “Không giết nữa, đuổi bọn chúng đi.” Phong Bạch chỉ ngón tay vào bờ Bắc: “Bên này cũng đuổi đi, nhìn phiền chết đi được.”

Lý Hạo gật đầu nói: “Chủ công muốn xua đuổi ngư dân, ở phía bờ Bắc còn phải nhờ Mã tướng quân phái mấy đội kị binh nhẹ, bờ Nam thì chờ sông Sa Cẩm...”

“Vậy thì không kịp đâu!” Một tiếng cười hì hì cắt ngang lời nói của cậu ta, ra là Lý Tương tướng quân. Hắn vẫn còn trẻ tuổi, nhìn tướng mạo ước chừng ngoài hai mươi, hai gò má trắng nõn, đối lập hoàn toàn với khuôn mặt đen sì của Vương Khương.

Phong Bạch nhướn mày nói: “Ngươi định thế nào?”

Lý Tương đảo mắt rồi nói: “Chúng ta cứ thả ra tin đồn chuẩn bị đánh trận, dân chúng mà biết chủ quân muốn bắt tráng đinh thì có thể trốn sẽ

trốn, không thể trốn cũng vẫn trốn biệt, như vậy sẽ không sợ bị kẻ khác biết được.”

Một lưỡng lãnh trông khá chững chạc đứng bên cạnh Lý Tương cũng bổ sung: “Thời gian đánh trận không nhất thiết phải rập khuôn, khiến đối phương không nắm rõ được thực hư mới dễ cho chúng ta tập kích đột ngột.”

Phong Bạch thấy người này mặc áp giáp làm bằng da thuộc, dáng người cao lớn, chính là Mã Phi tướng quân thống lĩnh cường nỏ.

Triệu Quân giáo úy đang đứng khoanh tay bên cạnh cũng mở miệng nói: “Đợi đến khi dân chúng đã di tản hết, chúng ta sẽ đốt sạch phòng ốc ruộng đồng, đó chính là kế "vườn không nhà trống". Cuối thu đầu đông mà không có lương thảo thì chắc chắn quân của đối phương sẽ phải bó tay chịu trói.”

Phong Bạch quét một vòng lần lượt từng người. Vương Khương chắp tay trầm giọng nói: “Mấy ngày sau, thần xin được xuất trận.”

Tiền Cù mỉm cười: “Lão tướng quân đừng vội, từ xưa đến nay đều là kỵ binh dẫn đầu, nào có chuyện để bộ binh đi trước bao giờ.” Lý Tương cũng vỗ tay cười nói: “Chư vị cũng không cần phải gấp gáp như vậy, vẫn còn sông Sa Cẩm cơ mà, cứ để lâu thuyền của ta lên trước.”

Phong Bạch chẳng có tâm trí đâu mà nghe bọn họ nói chuyện phiếm, lập tức phất tay để Lý Hạo và các chư vị tướng quân lui xuống tiếp tục thương nghị, bản thân hắn thì cởi áo khác rồi nằm xuống, tay phải gác lên trán mà suy nghĩ.

“Thân thể của chủ công không khỏe ạ?”

Một tiếng nói hơi mang theo vẻ quan tâm vang lên trong góc hẻo lánh, bấy giờ Phong Bạch mới phát hiện vẫn còn người chưa rời khỏi đó. Hắn nhìn sang phía bên kia, chỉ thấy người vừa nói chuyện đang khẽ mỉm cười, trên người mặc một bộ áo giáp bằng vải thô, thì ra là Diêu Sùng giáo úy thống lĩnh Võ Lâm quân.

Phong Bạch thấy cậu ta vẫn còn là một thiếu niên bèn thuận miệng hỏi: “Ngươi bao nhiêu tuổi?”

Diêu Sùng mím môi cười nói: “Thần năm nay hai mươi sáu, chỉ lớn hơn chủ công vài tuổi.”

Phong Bạch nói: “Nhìn ngươi cũng không già đến vậy, chẳng giống cái tên Vương Khương kia, chắc hắn đã đến tuổi biết thiên mệnh* rồi chứ?”

(Biết thiên mệnh là ám chỉ người đã bước vào tuổi năm mươi)

Diêu Sùng cười phụt thành tiếng, sau đó cố nén ý cười mà nghiêm mặt nói: "Vương tướng quân, Vương tướng quân là thiếu niên lão thành, cũng mới qua nhi lập* mà thôi." (Tam thập nhi lập: Ý chỉ người ngoài ba mươi tuổi)

Phong Bạch không khỏi thổn thức: "Mới nhi lập mà trông đã tang thương như vậy, đến lúc hắn thật sự tới tuổi biết thiên mệnh..."

Diêu Sùng cũng không nói tiếp, qua một lúc lâu sau mới đột nhiên trầm giọng: "Thần vẫn nguyện làm trâu làm ngựa cho chủ công, muôn lần chết không chối từ."

Phong Bạch nằm trên giường nhỏ quay lưng lại phía hắn, bàn tay trống rỗng tùy tiện phất phất tỏ ý mình đã biết.

Qua vài ngày tiếp theo, ở bờ Bắc bỗng xuất hiện hàng loạt đội nhân mã mang theo rất nhiều vật tư dụng cụ đi về phía Bá Thanh môn ở ngoài đại mạc, chuẩn bị tạm lánh một thời gian. Phong Bạch và các tướng quân khác thảo luận trên sa bàn suốt cả ngày, chiến lược và chiến thuật cũng bày được đến bảy tám phần, chỉ mong có thể tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng rời khỏi ván cờ này để thoát ra ngoài.

Bờ Nam vẫn chẳng có chút động tĩnh nào, Tiền Cù phái mấy đội thám báo đi qua đó để thăm dò tin tức, tất cả đều chỉ nói hết thảy vẫn bình thường, không hề có dấu hiện chuẩn bị xuất binh.

Lý Hạo và vài vị tướng quân đối diện với vị chủ công mặt lạnh cả ngày chỉ biết khai chiến và khai chiến thì vô cùng đau đầu. Quả thật hắn chẳng khác gì một con quỷ đòi mạng, đã không hiểu về hành quân đánh nhau mà cứ một lòng vội vàng để mọi người đâm đầu vào chỗ chết.

Cuối cùng cũng đến ngày đại quân xuất phát, Phong Bạch bên trên đeo giáp sáng, bên dưới mặc quần chiến, chân đi ủng thêu hoa văn đám mây, Lý Hạo nâng mũ linh vũ đội cho hắn càng làm ánh lên đôi mắt sắc sảo, bắn ra nhuệ khí bức người.

Vương tướng quân đã dẫn quân đi trước, Mã Phi và cung nỏ đi phía sau, Tiền Cù thống lĩnh tinh kỵ dàn ra hai cánh tả hữu, ba ngàn Võ Lâm quân vây xung quanh Phong Bạch.

Lý Hạo là mưu sĩ nên đã bị để lại đại bản doanh để canh giữ Du Quan, trước khi đi cậu ta đã nhét một tấm hổ phù vào trong tay Phong Bạch, Phong Bạch cầm lên xem thử, sau đó vẻ mặt vô cảm lập tức bẻ đôi rồi ném cho cậu ta một nửa.

Mặt sông Sa Cẩm không phải quá rộng, ít nhất cũng chẳng thể chứa nổi mấy trăm thuyền lâu của đôi bên khi đánh thủy chiến, nếu các cánh quân chủ lực hợp lại thì vẫn phải đánh trên đất bằng, địa hình sông chỉ được coi là một phần rào cản mà thôi.

Lá cờ hành quân thêu chữ "Phong" được dựng thẳng, đội quân tiên phong sau nửa ngày cũng đến được bờ sông, vốn định đóng quân ngay tại chỗ để chờ đến đêm mới lén lút qua sông. Không ngờ cuối cùng vẫn để lộ tin tức, chỉ thấy bên bờ đối diện đã có mấy chục chiếc thuyền lớn xếp thành một hàng, trên lá cờ là chữ "Lý", hiển nhiên bọn họ đã đề phòng từ lâu.

Vương Khương, Lý Tương và Triệu Quân cùng bàn bạc, cuối cùng quyết định không dừng chân lại nữa mà sẽ lập tức vượt sông, đánh cho đối phương không kịp trở tay, hóa bị động thành chủ động. Vì thế, mấy vạn bộ binh tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn sau đó lập tức lên thuyền qua sông. Lý Tương đứng trên thuyền chỉ huy, điều khiển thuyền lâu chia làm hai đường để qua sông, Triệu Quân thống lĩnh hai ngàn xa doanh đo lường tầm bắn ở phía sau rồi mai phục sẵn ở trên bờ, chỉ cần đội thuyền của đối phương tiến vào thì sẽ ngắm bắn.

Quả nhiên đội tàu của đối phương cũng bắt đầu chậm rãi bơi qua giữa sông để nghênh chiến, tiếng trống trận và tiếng tù và không ngừng vang vọng khắp nơi, vũ tiễn được châm lửa phóng vùn vụt, tiếng kêu đánh kêu giết tràn ngập khắp mặt sông. Lý Tương điều động lệnh kỳ khiến hai nhánh tàu chiến nhanh chóng thay đổi trận hình, từ hai bên trái phải dần tụ về giữa, dần dần tạo thành thế gọng kìm.

Triệu Quân ở trên bờ thấy thời cơ đã đến, lập tức hạ lệnh cho mấy chục xe doanh nhắm về phía đội tàu của đối phương ở giữa sông mà bắn đá, chỉ một thoáng đã khiến mặt sông như bị đun sôi. Những con sóng trắng cao mấy trượng liên tiếp bắn vọt lên, đám thuyền chiến gắn cờ "Lý" lần lượt bị đá lớn đập trúng rồi nhanh chóng chìm xuống đáy sông.

Lúc này đội thuyền chiến của hai bên đã cách nhau không xa, vốn xe doanh còn chuẩn bị cả những thùng dầu hỏa để công thành, có điều Triệu Quân sợ sẽ liên lụy đến đội thuyền chiến của phe mình nên không dám tùy tiện bắn hỏa cầu, chỉ đành hạ lệnh tạm dừng bắn đá.

Lợi dụng kẽ hở này, đội thuyền chiến bị vây giữa sông lập tức dùng hết sức để phá vòng vây, cuối cùng thuyền chỉ huy cũng mở ra được một lỗ hổng với cái giá phải trả là vài chiếc thuyền chiến bị đâm cháy. Lý

Tương dùng tay che nắng nhìn theo hướng đối phương đang bỏ chạy, hắn lập tức huýt sáo, sau đó cắn loan đao, hít sâu một hơi rồi lập tức nhảy vọt vào trong nước. Ngay sau đó, trên thuyền lâu cũng có rất nhiều binh sĩ lần lượt nhảy xuống sông rồi bơi về phía thuyền chỉ huy của quân địch.

Hoa khai hai đóa, các biểu nhất chi*. Sáng sớm ngày hôm sau, quân chủ soái của Phong Bạch đã thuận lợi vượt qua sông, khi vừa đặt chân lên bờ lại chợt thấy những căn nhà của ngư dân có mười nhà thì đã trống hết chín, gió thu cuốn theo lá vàng rụng rơi xào xạc, khắp nơi đều là khung cảnh đổ nát thê lương, hoang vu tiêu điều. (Hoa khai hai đóa, các biểu nhất chi: Ý chỉ hai việc xảy ra cùng lúc, nhưng chỉ có thể kể từng việc một, không thể ghép vào kể chung. Một câu chuyện đã phát triển thành hai câu chuyện khác nhau, không còn liên quan đến nhau.)

Phong Bạch cưỡi tuấn mã Bạch Long đi dạo sung quanh, Diêu Sùng kéo dây cương theo sát ngay phía sau.

“Sai người đốt hết những thứ này đi.” Phong Bạch vung roi ngựa trong tay, chỉ vào tất cả những phòng ốc đã trống không và đám hoa màu chưa kịp thu hoạch trên đồng ruộng.

Diêu Sùng chắp tay nói: “Mạt tướng tuân mệnh!” Lúc đang chuẩn bị đi sai bảo cấp dưới thì chợt nghe Phong Bạch gọi lại, hắn ném nửa miếng hổ phù ra rồi nói: “Tìm một tiểu binh lanh lợi có thể tin tưởng, sai hắn mang thứ này về cho Lý Hạo, thuận đường thiêu sạch cả bên kia luôn.”

“Đốt cả ở bên mình ư?” Diêu Sùng hơi khó hiểu, nhưng nhìn thấy biểu cảm chẳng muốn nhiều lời của Phong Bạch thì rốt cuộc vẫn ngắc ngứ nhận lệnh rồi đi xuống sắp xếp mọi chuyện.

Tất cả đều thuận lợi đến mức khó mà tin được.

Đêm đã khuya, Diêu Sùng vẫn vững vàng canh giữ ở ngoài lều, còn Phong Bạch thì đang ở trong trướng. Hắn khẽ xoa lên những đốt ngón tay trống rỗng, trong ánh mắt là vẻ nghi hoặc nồng đậm, cảm thấy mình đã thiếu mất một thứ gì đó nhưng không thể nói rõ ra được.

Bỗng nhiên bên ngoài chợt vang lên những tiếng ồn ào náo động, Diêu Sùng lập tức xốc cửa lều rồi đi vào bẩm báo: “Chủ công, tình hình chiến đấu có biến.”

Quả nhiên.

Phong Bạch thầm nghĩ, giọng điều lại chẳng hề vội vàng: “Nói rõ xem nào.”

Thì ra Vương tướng quân dẫn quân tiên phong giành được toàn thắng trong chiến dịch vượt sông nên lại muốn tiếp tục thừa thắng xông lên. Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn trong thời gian ngắn, ông ta đã tự dẫn bộ binh tập kích vào thành Long Đình, chống lại mấy vạn quân chủ lực của địch trên sườn núi Tùng Bách. Tiền tướng quân mang theo tinh kỵ chia làm hai nhánh tiến hành bao vây. Không ngờ bên trong rừng rậm lại có quân địch mai phục, tinh kỵ hai mặt đều giáp địch nên đã bị đánh cho tán loạn. Vương tướng quân mang theo gần một vạn tàn binh phá vây xuống tới chân tường thành, không ngờ trong lúc công phá từ ngoài thành lại bị tên lạc bắn chết, mấy vạn nhân mã hoàn toàn diệt vong, không còn ai sống sót.

Sau khi Phong Bạch nghe xong thì vẫn chưa lên tiếng, Diêu Sùng khoanh tay đứng bên cạnh, không khí tĩnh lặng bao trùm lên toàn bộ lều chỉ huy.

Qua một lúc lâu sau, Phong Bạch mới chậm rãi hỏi: “Lý Tương đâu?”

Diêu Sùng đáp: “Nghe nói hôm qua Lý tướng quân mang theo mấy trăm binh sĩ lặn xuống sông để đục thuyền địch, đến nay vẫn chưa thấy về. Trương giáo úy đã tự dẫn người đi xuống hạ du để tìm kiếm, cũng... cũng chưa rõ sống chết.”

Phong Bạch vuốt cằm, “Ồ” một tiếng rồi lại hỏi tiếp: “Truyền tin là ai?”

Diêu Sùng khom người đáp: “Nhìn quần áo thì xác nhận là một quân hầu ở dưới trướng của Vương tướng quân, không rõ tên tuổi, còn chưa nói xong thì đã tắc thở rồi.”

Phong Bạch đứng lên muốn đi đổi chiến giáp, Diêu Sùng lại đột ngột ngẩng đầu rồi nói với vẻ nôn nóng: “Chủ công, kia... Tên quân hầu kia còn nói, trước khi Vương tướng quân chết, dù trên người đã bị cắm mấy mũi tên những vẫn chỉ lên trời mà hô lớn ‘Thần nguyện làm trâu làm ngựa cho chủ công, muôn lần chết không chối từ!’”

Phong Bạch chợt dừng lại, Diêu Sùng có phần căng thẳng nói tiếp: “Mong chủ công minh xét. Triệu tướng quân và Lý giáo úy chắc là... chắc là đã gặp chút phiền toái, chắc chắn sẽ không bội phản chủ công!”

Phong Bạch khẽ thở dài rồi xua tay nói: “Ta hiểu.”

Diêu Sùng nắm chặt hai tay nhưng không nói gì thêm nữa. Hắn cúi đầu, đôi mắt đã đỏ quạch.

Đang là giữa đêm nhưng Phong Bạch lại truyền lệnh lập tức nhổ trại, nhanh chóng di chuyển về phía thành Long Đình.

Diêu Sùng khuyên hắn nên cân nhắc kỹ hơn nhưng Phong Bạch lại lắc đầu: “Cung đã lên dây thì không thể quay đầu được nữa, nước cờ đã đánh ra càng không thể rút về.”

Hôm sau trời mời vừa tờ mờ sáng thì thám báo đã trở về nói rằng phía động nam có một đội kỵ binh đang đi thẳng về phía này, đợi đến khi bình minh ló rạng thì mới thấy rõ người dẫn đầu nhóm kỵ binh kia chính là Tiền Cù tương quân.

Tinh Kỵ binh đã chết quá nửa trong chiến dịch ngày hôm quan, chỉ còn sót lại có hơn một ngàn nhân mã, sau khi hợp nhất với hơn ba ngàn Vu Lâm quân thì tổng quân số mới hơn bốn ngàn người. Nửa ngày sau, Mã Phi thống lĩnh năm ngàn tay nỏ chạy suốt đêm cũng đuổi tới nơi, hai bên hội họp, bấy giờ trong tay Phong Bạch mới còn lại gần một vạn nhân mã.

Trong lều chủ tướng, Tiền Cù cẩn thận kể lại tình hình chiến đấu lúc trước.

Cánh quân mai phục trong rừng rậm ngày đó chính là đội kỵ binh của quân địch, đối chiến trực diện với Vương tướng quân là chủ lực bộ binh của đối phương. Dựa theo tình hình chiến đấu này, mặc dù bên phe ta gần như bị xóa sổ hoàn toàn nhưng bên đối phương cũng bị hao tổn nhiều. Bọn họ chỉ còn sót lại chưa đến ba ngàn kỵ binh, bộ binh cũng bị hao tổn phần lớn trong trận chiến công thành sau đó, chỉ còn sót lại mấy ngàn tàn quân.

Phong Bạch dùng ngón tay vẽ vài vòng trên tấm bản đồ một cách vô cảm, sau đó nói với vẻ dứt khoát: “Vậy hãy tiếp tục công thành đi.”

Phong Bạch thông lĩnh gần một vạn nhân mã xông thẳng đến dưới chân thành Long Đình mà chẳng hề bị cản trở, tường thành bị tấn công vẫn chưa được tu sửa xong, mặc dù thi thể đã được dọn dẹp sạch sẽ nhưng vẫn còn xót lại những vệt máu khô.

Tiểu đồng khiêng lá cờ đứng trên thành trì cách đó không xa mà cười nói: “Ngươi tới để chịu chết à?”

Phong Bạch chẳng đáp lại, chỉ siết chặt dây cương rồi nói với Diêu Sùng: “Khiêu chiến đi.”

Diêu Sùng cao giọng đáp: “Mạt tướng lĩnh mệnh!” Sau đó hắn lập tức thúc ngựa phi nước đại đến dưới cổng thành rồi quát to: “Ta là thống lĩnh Vũ Lâm quân Diêu Sùng! Con rùa đen rụt đầu nào chuẩn bị thò ra để loan đao của ông nội Diêu nhà ngươi được giải khát đây. Ha ha!”

“Ầm! Ở đâu có thằng ranh con miệng còn hôi sữa nói năng bậy bạ như vậy, để Ngưu gia gia đến dạy bảo lại cái miệng của ngươi!”

Chỉ thấy trong thành lập tức thả ra một đội kỵ mã, người bước ra ứng chiến là một mãng hán rất tráng kiện, trong tay hắn ta cầm một cây đinh ba cán dài, chính là thống lĩnh bộ binh Ngưu Thú dưới trướng của tiểu đồng!

Hai người vừa mới gặp mặt đã va chạm binh khí, Diêu Sùng cầm đao thiên về cận chiến, Ngưu Thú vung trường kích lại khiến đối phương không thể đến gần mình.

Trải qua vài hiệp thăm dò, cả hai người đều bị tổn thương, đúng là thực lực ngang nhau. Không ngờ giữa sân lại bỗng vang lên một tiếng hét thảm, Diêu Sùng ỷ vào vóc người của mình tương đối nhỏ, sau vài lần tránh né đã vòng xuống dưới sườn Ngưu Thú rồi vung đao chém lên cánh tay phải của đối phương. Trong khoảnh khắc Ngưu Thú hơi run tay, hắn đã đổi loan đao sang tay trái rồi lập tức cắt qua cổ của Ngưu Thú.

Giữa sân lập tức bùng lên gió tanh mưa máu phun khắp người Diêu Sùng. Hắn cũng không quay về, ngược lại còn mang theo đầu của Ngưu Thú đang chảy máu tõng tõng mà giục ngựa chạy vào trong thành, nâng đao hô lớn: “Giết!”

Cả người ở trong thành lẫn ngoài thành đều bị khí thế thô bạo này làm cho sợ hãi đến không kịp phản ứng. Phong Bạch chỉ nhướn mày một cách thản nhiên, sao đó cũng rút bội kiếm bên hông, nâng lên cao rồi quát lớn: “Các huynh đệ! Cùng ta xông lên, giết!”

“Giết!”

Lập tức có vô vàn tiếng hô hưởng ứng, các tướng sĩ đều đỏ mắt dũng mãnh tràn vào thành Long Đình, gặp ai thì giết kẻ đó. Cùng lúc ấy, mấy chục giá nỏ và xe doanh ngoài thành cũng đồng loạt bắn phá khiến quân địch đứng trên tường ào ào rớt xuống.

Phong Bạch thúc Bạch Long câu mở ra một con đường máu vào trong thành trì, Vũ Lâm quân vây xung quanh hắn không ngừng giảm bớt, Tiền Cù và Mã Phi bảo vệ hai cánh trái phải cũng đã toàn thân đẫm máu, vết thương càng lúc càng nghiêm trọng. Những hình ảnh lọt vào trong tầm mắt đều trở thành màu đỏ quạch.

Chiến dịch công thành giằng co đúng một ngày một đêm, thi thể nằm ngổn ngang trên đường, máu chảy đã tích tụ sâu đến hai tấc, Bạch Long câu cũng bị loạn đao chém trúng, chẳng biết nó đã chết ở nơi nào rồi.

Phong Bạch bỏ ngựa đi tiếp, hắn giết đến độ hai tay chẳng còn chút sức lực, khôi giáp rách nát đã bị máu tươi nhuộm đỏ, bên cạnh cũng chỉ còn sót lại hai người Tiền Cù và Mã Phi.

Khi bình minh phủ xuống lần nữa, Phong Bạch đã chống kiếm cố gắng đứng vững giữa một khoảng sân, tiểu đồng mang theo mấy trăm binh sĩ nhanh chóng bao vây lấy ba người, vẫn là dáng vẻ cười hì hì như cũ.

Mã Phi gắng gượng che chắn trước người hắn, kéo bội kiếm chỉ về phía quân địch, hai mắt thất thần thì thào lẩm bẩm: "Thần nguyện chết vì chủ quân... Thần nguyện chết vì chủ quân..." Còn chưa kịp nói xong thì đã thấy vài chục thanh trường kích xuyên thẳng vào thân thể của hắn.

Tiền Cù vịn vách tường run rẩy đứng lên, hắn với tay nắm lấy cung sắt ở phía sau lưng, kéo dây cung trống không đến sát vành tai. Vào khoảng khắc buông tay thì bỗng có một mũi tên chợt lao tới rồi cắm thẳng vào trái tim của hắn. "Bụp" một tiếng rồi ghim hắn trên cửa gỗ ở phía sau. Trước khi chết hắn vẫn cất cao giọng cười: "Thần không uổng! Ha ha! Thần, không uổng!" Thiết cung trống rỗng trong tay cũng rơi bụp xuống dưới đất.

Lúc này, ngay cả tiểu đồng cũng chẳng còn vẻ vui cười như trước nữa, nó thở dài: "Ngươi muốn nói gì không?"

Phong Bạch chống kiếm lung lay đứng vững một cách miễn cưỡng, hắn nói: "Ngươi đã bỏ thứ gì đó vào trong nước."

Đây không phải câu hỏi mà là giọng điệu khẳng định, tiểu đồng nói với vẻ kinh ngạc: "Ngươi cũng thông minh đấy. Đúng vậy, ta đã bỏ vài thứ vào trong nước, những thứ đó đã được chuẩn bị từ trước. Mấy ngàn thủy binh chỉ là miếng mồi để dụ các ngươi mắc câu thôi. Về phần binh sĩ thuyền lâu và vị giáo úy đi tìm bọn họ, ta e là họ sẽ chẳng lên bờ được nữa đâu."

Phong Bạch gật đầu, vừa định mở miệng thì lại thấy phía sau đối phương chợt rối loạn, mấy trăm binh sĩ như đang nhìn thấy một con ác quỷ, lập tức tự động đứng dạt sang hai bên để lộ một con đường ở giữa.

Chỉ thấy người tới tóc tai bù xù, quần áo rách nát, trên mặt bị máu đen bắn đến hoàn toàn thay đổi dung mạo, trong tay hắn vẫn cầm loan đao, bước đi vững chắc nhưng mỗi bước chân đều để lại dấu máu trên đất, chính là người đầu tiên vọt vào cửa thành - Diêu Sùng.

Tiểu đồng nhìn hắn cầm đao đứng vững trước mặt Phong Bạch thì không khỏi chậc chậc thở dài: "Lại một kẻ sắp chết."

Diêu Sùng cũng không trả lời, hắn nhắm thẳng mũi đao về phía kẻ địch, mang theo khí phách một người đã đủ trấn giữ quan ải.

Phong Bạch nhìn bóng lưng của hắn trong chốc lát rồi trầm giọng nói: "Chấm dứt đi, ta nhận thua."

Tiểu đồng cực kỳ ngạc nhiên mà "Ồ" lên một tiếng, không dám tin đây là lời do đối phương nói.

Phong Bạch tiến lên vài bước, thấp giọng cầu khẩn với vẻ không được tự nhiên: "Cứu hắn..." Chỉ là hắn còn chưa nói xong thì thân thể của Diêu Sùng đã chợt lung lay rồi đột ngột ngã xuống đất.

Tiểu đồng hạ thấp người, lấy đầu lá cờ chọc chọ lên đầu hắn: "Chủ tướng không thể ra khỏi Cửu Cung, ngươi không biết điều này sao?"

Phong Bạch chưa trả lời, Diêu Sùng phun ra mấy ngụm máu rồi nói đứt quãng: "Chủ tướng ở nơi nào, nơi đó sẽ là Cửu Cung, ta cũng chôn thây ở chỗ ấy..."

Tiểu đồng lại chọc thêm vài cái nữa nhưng không thấy hắn động đậy, Phong Bạch đi lên nói với vẻ đờ đẫn: "Đừng chọc nữa, hắn chết rồi."

Tiểu đồng ném cột cờ dính máu, đứng lên nói trong sự ngượng ngùng: "Như vậy thì xem là ta thắng nhé..."

Còn chưa nói dứt lời thì đã nghe thấy có người hô lớn "Báo --" Một người từ xa chạy lại phía này, trên người hắn bẩn thỉu không chịu nổi, lăn một vòng trên lưng ngựa rồi ngã xuống đất. Hắn bò vài bước đến trước mặt tiểu đồng rồi nắm chặt lấy vạt áo của nó: "Chủ công, phía sau thành Long Đình đột nhiên xuất hiện một nhóm kỵ binh Du Quan, quân ta không kịp đề phòng nên đã bị đốt sạch lương thảo... "

Tiểu đồng nghiêng mắt nhìn về phía Phong Bạch, Phong Bạch không e dè gật đầu thừa nhận luôn: "Là ta làm."

Tiểu đồng đá văng người nọ ra, buông tay thở dài: "Còn hậu chiêu gì thì nói hết ra đi."

Phong Bạch nghĩ nghĩ rồi nói một cách chậm rãi: "Trước khi đi, Lý Hạo muốn xin ta một ngàn tinh kỵ, chắc đã phái bọn họ đi về phía Đông, vòng qua Bích Ốc sơn để đến phía sau thành Long Đình. Trong lúc thực hiện chiến dịch 'Vườn không nhà trống' đã điều động mấy ngàn tướng sĩ giả trang thành dân thường để cùng bỏ trốn. Lúc ta vừa qua sông đã sai

người đưa nửa tấm hổ phù về cho cậu ta, hiện giờ những người này cũng do cậu ta điều khiển."

Dừng một chút, Phong Bạch lại bồi thêm câu chốt: "Cậu ta sẽ không phản ta."

Tiểu đồng đếm đầu ngón tay tính tính rồi cười nói: "Ta cũng chơi chán rồi, coi như chúng ta hòa đi?"

Phong Bạch liếc mắt nhìn Diêu Sùng nằm trên mặt đất rồi nói: "Không. Bây giờ ngươi đã không còn lương thảo nữa, hoa màu ở ven bờ cũng bị ta đốt sạch rồi. Mặc dù nhân mã không chênh lệch nhiều nhưng ngươi cũng chẳng phải đối thủ của ta."

Tiểu đồng xoa tay cười ngượng ngùng: "Lúc trước chúng ta đã thống nhất là phải bắt được chủ tướng của đối phương ..." Không ngờ Phong Bạch chợt nâng kiếm lên, quát đầy phẫn nộ: "Vậy thì chiến đấu đi!"

Mặc dù chỉ là một thanh kiếm bình thường nhưng cũng khiến tiểu động sợ đến mức liên tục lui lại vài bước, nó vội nói: "Không đánh không đánh, ngươi thắng ngươi thắng..."

Còn chưa dứt lời thì không gian đã tan vỡ, hai người lại trở về sườn núi.

Phong Bạch sững sờ nhìn bàn cờ còn đang dang dở trên mặt đất.

Tiểu đồng đứng lên, vỗ vai hắn với vẻ từng trải: "Bản tính mãnh thú tàn bạo của ngươi đã được loại bỏ rồi, hãy lên núi đi." Nói xong nó liền cưỡi Thanh Ngưu đi mất, mây mù che đường cũng dần dần tan ra.

Phong Bạch ngồi ngẩn người một lúc lâu, bỗng chốc quên mất vì sao lúc trước mình lại chơi cờ, chỉ men theo đường núi để đi lên trên. Phong Bạch hoảng hốt, cảm thấy trong cơ thể của mình rất trống rỗng, tựa như vừa mất đi thứ gì nhưng đồng thời cũng có được thêm thứ gì đó. Chẳng biết đã đi mất bao lâu, cuối cùng Phong Bạch chợt bị một cơn gió lạnh thổi cho bừng tỉnh, phóng mắt nhìn khắp xung quanh nhưng chỉ thấy toàn là tuyết trắng, có lẽ hắn đã lên đến đỉnh núi.

Bỗng có một cơn gió mạnh thổi qua, Phong Bạch nhìn theo hướng gió thì đã thấy một lão giả hạc phát đồng nhan* đang ngồi ngay ngắn trên tường vân, mặt mũi của lão hiền lành, tay áo khẽ đung đưa, khí chất cực kỳ tiên phong đạo cốt, đúng là Tử Hư chân nhân. (Hạc phát đồng nhan: tóc bạc mặt hồng hào; già nhưng vẫn tráng kiện (tóc trắng như lông hạc, mặt hồng hào như mặt trẻ con, ý nói già nhưng tráng kiện.)

Phong Bạch nhìn lão, hắn cảm thấy có phần ngạc nhiên nghi ngờ nhưng cũng chưa lên tiếng.

Tử Hư chân nhân vỗ vỗ đụn mây rồi nói chuyện một cách chậm rãi: "Ngươi vào trong này đã hơn ba mươi năm, chắc cũng đã thu hoạch được kha khá."

Phong Bạch tập trung suy nghĩ rồi đáp lại: "Bỏ đi vài thứ, cũng được thêm vài thứ."

"Vậy ta sẽ thử ngươi một chút." Tử Hư chân nhân vuốt râu rồi hỏi: "Thế nào là Trời, thế nào là Đất, thế nào là Chúng Sinh?"

Phong Bạch đáp: "Trên đầu là Trời, dưới chân là Đất, ở giữa trời đất chính là Chúng Sinh."

Tử Hư đạo nhân tiếp tục hỏi: "Bỏ những gì và được những gì?"

Phong Bạch trầm mặc một lúc lâu, trước mắt hắn bỗng hiện lên hình ảnh các tướng sĩ chết trận, câu nói "Không uổng" vẫn còn như văn vẳng bên tai hắn. Còn cả một màn về sau, lúc hắn nhận thua trước tiểu động, chiếc cuộc đảo ngược vào khoảnh khắc cuối cùng, tiểu đồng xua tay nói "Không đánh". Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng: "Người bỏ thân thì sẽ được nghĩa, người bỏ ác thì sẽ được thiện, người bỏ dục thì sẽ được tâm, bỏ ít thì được ít, bỏ nhiều thì được nhiều."

Tử Hư chân nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Vậy thế nào là 'Thiên Đạo'?"

Phong Bạch ngẩng đầu nhìn về khoảng không ở trước mặt, đáp lại: "Bốn mùa thay đổi, cỏ mọc chim bay, đây chính là Thiên Đạo; Người già mất đi, luân hồi tái sinh, đây chính là Thiên Đạo; Nếu trời đất chẳng có lòng người, coi vạn vật như sô cẩu*... Đời người có tám cái khổ*: Sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc, ngũ uẩn thịnh. Đây cũng là Thiên Đạo."

(Nếu trời đất chẳng có lòng người, coi vạn vật như sô cẩu: Trích Đạo Đức Kinh chương 5 – Nguồn: Nhantu.net)

(Bát khổ: Khổ đế là chân lý thứ nhất trong Tứ Diệu Đế của Đạo Phật. Tìm hiểu thêm tại nguồn: Phatgiao.org)

Tử Hư chân nhân mỉm cười: "Ngươi sinh ra đã là mãnh thú, thú tính độc ác hiếu sát, không hề bị Lục đạo trói buộc, sao có thể biết vạn vật khổ như sô cẩu?"

Phong Bạch lật lọng hỏi lại: “Chân nhân cũng chẳng phải là ta, sao biết ta không thương chúng sinh khổ đau?”

Tử Hư chân nhân nở nụ cười rồi nói tiếp: “Vậy ngươi có biết đại thiện là gì không?”

Ánh mắt của Phong Bạch khẽ trầm xuống, từng khung cảnh trong suốt ba mươi năm chợt ùa lên trong lòng hắn, cuối cùng hắn đáp lại: “Thiện cho người, Đạo cho trời.”

“Được được, cuối cùng ngươi đã hiểu ra rồi.”

Tử Hư lộ vẻ an lòng, lão nói với vẻ cảm khái: “Thời gian thấm thoắt như thoi đưa, thoáng chốc đã qua hơn trăm năm rồi. Nhớ khi xưa, ta kinh ngạc phát hiện ngươi còn nhỏ tuổi mà đã có thể phá vỡ được phong ấn của linh châu, đánh thức bản tính mãnh thú, khiến cho ta phải ngày đêm thấp thỏm lo âu. Sợ ngươi không những không hoàn thành thiên mệnh mà thậm chí còn làm hại Cửu Châu. Có điều ngươi bẩm sinh đã có lòng cảnh giác rất mạnh, lại chẳng chịu nghe lời ta mà đưa Tẩy Thần linh châu vào linh đài của mình. Vật ấy không thể đưa vào một cách ép buộc, ta có lòng cảm hóa cho ngươi, còn ngươi thì cứ u mê cố chấp, rốt cuộc đành phải lấy công pháp để dụ dỗ ngươi làm việc thiện. Vốn đã từng bước đi đến thành công, ai ngờ hung tính của ngươi lại khó sửa như vậy, cuối cùng vẫn đại khai sát giới... ”

Nói đến đây, Tử Hư chân nhân khẽ thở dài: “Trong lòng ngươi chẳng phân thiện ác, lại có thân thể thánh thú bẩm sinh với trí tuệ bất phàm. Chỉ một ý nghĩ đã có thể cứu vớt chúng sinh, chỉ một ý nghĩ cũng có thể phá hủy Cửu Châu. Để tránh chúng sinh rơi vào cảnh lầm than, ta chỉ đành đi Tây phương để tìm cách cường hóa Tẩy Linh thần châu, sau đó cưỡng ép nhập vào trong linh đài của ngươi, từ đó hoàn toàn tiêu diệt tâm tính mãnh thú hung ác.” Nói xong lão lại mở lòng bàn tay để lộ ra một viên châu sáng lấp lánh, vừa thuần khiết nhưng cũng cực kỳ lạnh lẽo.

Cho dù Phong Bạch đã tu đến cảnh giới tâm lặng như nước, nhưng khi biết mình từng dạo một vòng quanh quỷ môn quan thì vẫn cảm thấy có phần kinh hãi.

“Ta cứ tưởng với hung tính của ngươi, trong lòng mang theo lệ khí, ghét cay ghét đắng mỗi lần nói đến thiện ác thì e là sẽ chẳng có ngày hiểu ra được. Không ngờ ngươi lại chủ động... Mà thôi mà thôi, chẳng còn quan trọng nữa, không phải dùng đến viên linh châu này là tốt nhất, đỡ khiến ta phải làm lại từ đầu... Có lẽ lần này có thể thành công rồi... ”

Giọng nói liên miên không ngớt của Tử Hư chân nhân dần thấp xuống. Lão thu viên linh châu lại rồi đứng dậy, nói một cách thấm thía với Phong Bạch: “Thượng Thiện Nhược Thủy, hãy nhớ kỹ lời ngươi từng nói: Thiện cho người, Đạo cho trời. Tự giải quyết cho tốt.” Cuối cùng lại bổ xung thêm một câu: “Có bỏ thì mới có được.”

Đôi mắt của Phong Bạch lập tức trở nên trong sáng.

Hết chương 161

Editor: Cái hồi mà tui edit chương 6k7 là tui đã nghĩ mình muốn hẻo, nhưng không các bác ạ. Tác giả chia chương như.... Chương này tận 9k7. Bình thường tui edit hơn 3k chữ mất 3,4 tiếng đồng hồ còn chưa tính beta. Các thím đã biết tui cực thế nào cho cái chương này rồi đó :(((Xin hãy thương yêu công sức của tui nha.

Mấy cái ứng dụng lí thuyết từ Phật Giáo đến các tư tưởng triết học khác thực sự tui không quá rành, có thể sai một li đi ngàn cây số vì tác giả cài cắm nó mang ẩn ý, đôi khi giải nghĩa sai những lí thuyết ấy cũng là dở hơi rồi. Cho nên nếu các bạn thấy nó sai sai cấn cấn mà biết được rõ hơn thì xin hãy chỉ tui nha.

Đây đã là chương gần cuối rồi, và đây cũng là chương mang lại nhiều cảm xúc cho tui, nó khác với những cảm xúc trước đó vì tự dưng lại chen một đoạn ảo giác chơi cờ vào. Kiểu là để thức tỉnh Phong Bạch ấy, rốt cuộc thì tiểu Bạch đã chịu buông bỏ bản tính hung tàn để cầu xin đối phương cứu tướng lĩnh của mình. Có người nói bộ truyện này khá đầu voi đuôi chuột, có lẽ một số bạn cảm thấy vậy, nhưng mà mình nghĩ đến tầm này mà tác giả vẫn ngồi viết nguyên một chương 9k7 chữ chỉ để Phong Bạch nhận ra lòng thương cảm của mình và đưa mọi thứ trở nên hợp lý thì mình không cảm thấy phần kết bị vội. Kể ra chuyện này được viết rất rất lâu rồi, cốt truyện cũng cũ nhưng chắc do edit nên mình cảm thấy mình thấm được nhiều chi tiết hơn, cũng thấy là nó vẫn thuộc top những truyện nên đọc :))) Dù khum phải xuất sắc lắm :)))

------oOo------

Chương 162

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 162

Năm tháng thấm thoắt như thoi đưa, vật đổi sao dời, chẳng mấy chốc đã qua bảy trăm năm.

Thời gian này đang là lúc rét đậm, ngay cả cảng Bách Việt ở ven biển phía Đông Nam cũng phải đón nhận từng cơn gió lạnh, là gió từ hải phận của vùng đất cổ xưa thổi tới. Đây không phải là những cơn gió bình thường, mà do Hải Long đánh nhau mới khiến ven biển chìm trong những ngày mưa bão, mây đen dày đặc che phủ bầu trời. Trong đó Bách Việt là khu vực chịu ảnh hưởng nặng nề nhất.

Mặc dù cảng Bách Việt không lớn nhưng lại hội tụ rất nhiều tu giả đi đến hải vực phía nam để tiêu diệt yêu thú, nơi đây được coi là vùng biển náo nhiệt nhất của Bình Nhung châu. Lúc này còn chưa sang tháng giêng, bởi vì thời tiết khắc nghiệt nên rất nhiều người phàm và lái buôn đều đang trốn trong nhà tránh rét, tuy nhiên phường thị của tu giả lại vẫn rất náo nhiệt. Nhóm tu giả không thể rời bến do mưa bão đều trú lại nơi này, sóng gió suốt mấy tháng chưa tiêu tan nên số lượng tu giả ở đây càng lúc càng nhiều. Lượng người đông đúc, náo nhiệt khiến cho việc buôn bán pháp khí, đan dược, thậm chí là cả linh nhưỡng, linh thực đều rất phát triển, gần như là một vốn bốn lời.

Nơi nổi tiếng và kiếm được nhiều linh thạch nhất ở nơi này chính là Côn Luân lâu.

Khắp Cửu Châu có vô số Côn Luân lâu như vậy. Tòa lâu này cao khoảng ba tầng, có thể phóng mắt nhìn được toàn bộ khung cảnh của phường thị. Bên trong không chỉ bán linh nhưỡng, linh thực mà còn kinh doanh cả pháp khí, đan dược, phù triện, cấp bậc không cao nhưng phù hợp với các vị khách vãng lai. Tuy nhiên những thứ này không phải là điều thu hút nhất của Côn Luân lâu, thứ khiến mọi người phải dừng chân ở nơi này chính là bảng bố cáo được dán bên trong lâu.

Rất nhiều tu giả không ngồi trong Côn Luân lâu nhưng vẫn thường chạy tới đây xem một chút, chỉ vì trên bảng bố cáo này thường thông báo tin tức của các tu giả ở khắp mọi nơi như ai muốn trảm yêu lấy tài vật, ai muốn xông vào bí cảnh tầm bảo, ai muốn thu thập nuôi trồng. Mặc dù Cửu Châu có hàng ngàn hàng vạn tu giả nhưng phần lớn đều chỉ là cấp thấp, sức lực có hạn nên bọn họ muốn dùng số lượng để bù vào. Vì thế không ít tu giả thích chạy đến xem bảng bố cáo để tìm đạo hữu có chung chí hướng, cùng nhau lang bạt trải qua nguy hiểm.

“Càng đông người sẽ càng nhiều hơn một phần thắng, cũng an toàn hơn.” Người nói những lời này là một tu giả trung niên. Ông ta đang ngôn truyền thân giáo* cho đệ tử của mình: “Đi ra ngoài rèn luyện thì phải giúp mọi người làm điều tốt. Con giúp người ta thì mới được người khác giúp lại...” (*Ngôn truyền thân giáo: lấy thân làm mẫu, lấy mình làm gương)

Đệ tử của ông chỉ yên lặng nghe dạy bảo nhưng có người khác lại không cho điều ấy là đúng, kẻ đó cười nhạo: “Cười chết ta. Thường nghe nói tu giả thế tục đặt lợi ích lên hàng đầu, đến đạo lữ, đồng môn còn có thể tự chém giết lẫn nhau. Ta chưa từng thấy có ai cùng trảm yêu, cùng vượt nguy hiểm cả, chẳng phải nên là ngươi đi lừa gạt người khác rồi lại bị kẻ khác lừa gạt hay sao?”

Mặc dù tiếng cười nhạo này không lớn nhưng mọi người ở đây đều là người tu tiên, không ai là không tai thính mắt tinh. Vì thế mọi người vốn đang chăm chú nhìn bảng bố cáo đều cùng liếc sang với ánh mắt chẳng mấy thân thiện.

Thấy người này chưa đến hai mươi, trời sinh mày rồng mắt phượng, trên mặt ánh lên nét kiêu ngạo, sau khi thức tảo thì phát hiện tu vi của đối phương ước chừng Trúc Cơ, dáng vẻ cực kỳ phóng khoáng bất phàm. Cậu ta nói như vậy không khỏi quá độc đoán.

“Ca ca...” Thiếu nữ đứng bên cạnh khẽ kéo áo cậu ta, sau đó quay sang mọi người để tạ lỗi: “Mong các vị tiền bối thứ lỗi. Ta và huynh trưởng vừa mới đến, khó tránh không nắm rõ quy củ ở nơi này. Ca ca ta tính tình bộc tuệch nhưng không hề có ác ý. Lại nói tiếp, chẳng qua cũng là do chúng ta thấy lo lắng thôi.”

Mọi người thấy thiếu nữ này mặc một bộ xiêm y màu vàng nhạt, ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, mặt mày đẹp như tranh vẽ, giọng nói lại thánh thót như chim Hoàng Anh khiến người ta sinh lòng thiện cảm, vì thế cũng không để trong lòng. Có hai nam tu bởi vì vẻ ngoài xinh đẹp của nàng nên không khỏi vồn vã hơn, bọn họ đến gần rồi nói: “Tiên tử không cần lo lắng. Tìm đồng đạo xuất hành trên bảng bố cáo, sau đó cùng lập phù khế ước định đã trở thành tục lệ rồi.”

“Đúng vậy. Cho dù có người sẵn sàng róc thịt bản thân để phá phù khế, giết đồng đạo cướp của, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị tông môn đứng đầu ở nơi đó truy lùng thôi. Cho dù kẻ đó có mạnh mẽ đến cỡ nào thì cũng đâu thể tránh thoát được sự truy lùng của đại tông môn? Chỉ vì chút lợi nhỏ

mà đánh mất tính mạng của mình, ngươi nói xem có ai ngốc vậy không?"

Thiếu niên kia nghe thấy những lời này thì không khỏi hỏi lại với vẻ nghi ngờ: "Tông môn thế ngoại nào lại rảnh rỗi đi quan tâm đến mấy chuyện lông gà vỏ tỏi trong thế tục?"

Một đan tu mập lùn cười hì hì trả lời: "Cửu Châu lớn như vậy, nếu chỉ dựa vào tông môn ở thế ngoại thì tất nhiên bọn họ không thể để ý hết được. Tuy nhiên hiện giờ các đại tông, tiểu tông trong thế tục và cả Cửu Châu minh đều có chung một quy tắc đó là ác giả ác báo. Ai phá vỡ quy củ thì dù là trên trời hay dưới đất cũng đừng hòng thoát được, không sống nổi ở lục địa Cửu Châu thì cứ bước vào khe nứt tam giới mà sống!"

Thấy thiếu niên vẫn lộ vẻ không tin khiến những người khác bắt đầu sinh nghi, bọn họ cũng chẳng muốn nói chuyện với thiếu niên lỗ mãng này mà quay sang hỏi thiếu nữ xinh đẹp kia: "Các ngươi từ đâu tới đây? Dường như hoàn toàn chẳng biết gì về Cửu Châu cả?"

Thiếu nữ đáp lại: "Ta và ca ca từ trên biển..." Còn chưa dứt lời thì bị thiếu niên kia trừng nhìn, câu nói tiếp theo cũng bị tay cậu đè lại.

"Từ trên biển?" Một võ tu cao lớn xùy một tiếng rồi phỏng đoán: "Chẳng lẽ các ngươi là Ma tu đến từ vùng đất cổ xưa?"

Thiếu nữ cả kinh, sắc mặt của ca ca nàng cũng thay đổi, gần như lập tức rút phi kiếm từ trong mi tâm ra.

Không ngờ khi kiếm này rút ra khỏi vỏ lại mang theo kiếm ý lợi hại như vậy, bởi vì bất ngờ không kịp đề phong nên mọi người ở đây đều bị kiếm ý làm phát run. Có người tu vi thực lực hơi kém như một Khí tu vóc dáng nhỏ bé đã bị kiếm khí lan sang đánh ngã quỵ trên đất. Vẻ mặt của hắn tràn ngập phẫn nộ, nhưng hắn không trừng mắt với thiếu niên Kiếm tu kia mà lại quát mắng Võ tu cao lớn: "Cái tên người rừng này ở đâu chui ra vậy? Ngươi chưa gặp Ma tu bao giờ à? Không biết ma khí có mùi hương như thế nào à? Trên người bọn họ chẳng có chút xíu ma khí nào mà ngươi kêu gào Ma tu cái gì?"

Một người khác bị ăn đau cũng nói phụ họa: "Cho dù đúng là Ma tu thì sao? Hiện giờ ở vùng đất cổ xưa có tên Ma đầu đang bắt Ma tu để luyện trận, bọn họ càng ngày càng thảm, cho nên rất nhiều Ma tu đã bỏ trốn vào Cửu Châu mong giữ mạng. Dù thật sự có kẻ nổi loạn thì cũng đã bị sát phạt từ lâu rồi, cần gì phải ngạc nhiên như thế!"

Khuôn mặt của Võ tu kia đã đỏ bừng, hắn đỡ người ta dậy rồi nói: “Xin lỗi, ta cũng chỉ thuận miệng thôi, không ngờ Kiếm tu tiền bối lại phản ứng lớn như thế... ”

Bởi vì Võ tu này rất biết nhượng bộ nên những người khác đều thay đổi mục tiêu trút giận. Một tu giả cũng có tu vi Trúc Cơ khẽ vuốt râu rồi quay sang dạy bảo thiếu niên Kiếm tu: “Tính cách của đạo hữu cũng nóng nảy quá. Mặc dù người ta nói sai cho đạo hữu là Ma tu nhưng cũng chẳng hề có ý gì, hà tất phải rút kiếm tức giận như vậy. Với kiếm khí bậc này, nếu như có phàm nhân ở đây thì e là đã bị giết đến mất hồn. Nghiệp chướng như thế sẽ phải dùng ba vạn thiện công để trả lại!”

Tuy thiếu niên cũng chẳng rõ ba vạn thiện công là một con số như thế nào, nhưng thấy vẻ mặt buồn bã của mọi người đã đủ biết đây là trừng phạt nặng.

Lại có một nữ tử mặc huyền y trợn mắt nhìn, nàng vỗ bàn rồi nói: “Cho dù thừa nhận là Ma tu thì đã làm sao, Ma tu chúng ta dọa người lắm à? Ta không giết người cũng chẳng cướp của, chỉ bán xuân hương, ma tán để kiếm chút linh thạch tu tiên. Cái tên Kiếm tu đầu óc đơn giản nhà ngươi, chẳng qua là đánh đánh giết giết nhiều hơn một chút chứ có tư cách gì mà coi thường chúng ta? Ngươi có biết là thánh địa của Kiếm tu, thiếu tông chủ đứng đầu Côn Luân chính là Ma tu đấy!”

Cũng có người không phục mà đáp lại: “Nguyên Hạo thiếu tông bẩm sinh đã là Ma tu rồi. Lại nói, có phải tất cả Ma tu đều tốt đâu, ngươi cứ nhìn đám Ma tu ở Thương Trạch châu và Dương Hạ châu ấy... ”

“Chúng ta cũng đâu phải đám con rối Sát Ma kia! Nếu muốn làm con rối thì cần gì phải trốn đến Cửu Châu! Cho dù vùng đất cổ xưa có bần hàn đến mấy nhưng cũng không phải không sống được!” Hai nữ tử bên cạnh trăm miệng một lời: “Chúng ta đều không làm chuyện ác!”

Nữ tử mặc huyền y cũng cười lạnh: “Các ngươi khinh thường Ma tu ư. Chẳng phải đến phu nhân của Minh Tịnh tông chủ, Cửu Anh đạo nhân vang danh khắp Cửu Châu cũng là Ma tu đấy thôi! Y làm việc thiện có ít hơn người khác không? Y có nửa phần thua kém tên Kiếm tu chó má nhà ngươi không?”

Phần lớn mọi người trong Côn Luân lâu đều là Đạo tu, dù bọn họ không hề dị nghị với Ma tu nhưng mông quyết định đầu*, kiểu gì cũng vẫn thấy thân phận của mình tốt hơn hẳn. Tuy nhiên khi nghe nữ Ma tu này nhắc đến Cửu Anh đạo nhân, mấy kẻ Đạo tu vừa rồi không đồng tình cũng chỉ mắng thầm vài câu trong bụng chứ chẳng dám mở miệng phản bác.

(Mông quyết định đâu: Câu này ý nói một người sẽ chọn vị trí và góc độ thuận lợi cho mình để thảo luận và nhìn nhận về một vấn đề)

Dù sao nơi này cũng là Cửu Châu, chưa nói đến việc người này là đạo lữ của vị Kiếm tu có tu vi cao nhất Cửu Châu, chỉ nhìn trong thế tục ắt sẽ thấy khắp mọi nơi trên Cửu Châu đều có người phàm xây dựng Cửu Anh quán. Nếu ngươi dám mở mồm nói Cửu Anh đạo nhân không tốt, vậy ngươi cứ chờ chết chìm trong nước bọt của người phàm đi.

Không ai dám mở miệng nói Cửu Anh đạo nhân không đúng.

Mọi người chẳng ai nói gì nữa, chỉ chờ xem trò hay giữa thiếu niên Kiếm tu và nữ Ma tu kia. Tuy nhiên, chẳng rõ là do thiếu niên thật sự không hiểu lề lối ở nơi này hay là đã thay đổi cả giá trị quan, bị mắng té tát như vậy khiến cậu ta không cả kịp hoàn hồn.

Muội muội xinh đẹp của cậu cũng ngây người, chỉ biết truyền âm nói: Ca ca, hình như cách bọn họ nhìn nhận về Ma tu rất khác với những điều mẫu thân đã nói.

Thiếu niên Kiếm tu miễn cưỡng chỉnh lại sắc mặt rồi nói: Cứ chờ xem xem. Mẫu thân đã nói Tán tu trong thế tục rất giả dối, chúng ta không được để lộ sơ hở.

Thiếu niên kia nhẫn nhịn không nổi giận nên mọi người cũng chẳng còn trò hay để xem, sau khi xầm xì một chút liền giải tán hết.

Mọi người lại tiếp tục vây quanh bảng bố cáo, phi hạc truyền thư bay loạn cả lên, bên trong lâu đường vang lên những tiếng hô to gọi nhỏ như là: “Mộ Vạn Tà bốn tầng vẫn còn thiếu ba người, không đi chớ quấy rầy”; “Đảo Bạch Cốt đoạt Mạn Đà châu; đã đủ Đan tu, Khí tu, Kiếm tu; Cầu một vị Võ tu nữa”; “Núi Thanh Vân đào cự thạch, một cây làm chẳng nên non, thành tâm cầu bạn đồng hành”; “Tiền tuyến Lương Ung châu trừ Sát Ma để đổi thiện công, bảo vệ tu giả ở Cửu Châu, mong chí giả kết đội đi cùng”... Tuy rằng nhao nhao ồn ào nhưng lại vô cùng hài hòa.

Thiếu niên và thiếu nữ hai mặt nhìn nhau, chẳng ai thèm quan tâm dáng vẻ bình tĩnh của hai người bọn họ. Thiếu nữ đã không thể giả vờ nổi nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt suy sụp, lúc đang muốn nói điều gì thì ở phương xa bỗng truyền đến một tiếng rồng ngâm mạnh mẽ.

Hai huynh muội không hề xa lạ với tiếng rồng ngâm này, bởi vì cả hai đã ở ngoài biển từ nhỏ, cũng rất quen thuộc với việc Hải Long trên phần biển của vùng đất cổ xưa tự chém giết lẫn nhau một cách khó hiểu, vừa

khuấy động biển cả vừa rít gào thị uy. Cha mẹ của chúng từng nói, đây là do một đôi tu giả đại năng làm nên, bởi vì tu vi không sánh bằng đối phương nên chỉ đành trơ mắt nhìn bọn họ dày vò lũ Hải Long đến lăn qua lộn lại.

Lần chà đạp này đã kéo dài suốt hơn trăm năm, cha mẹ bọn họ cũng nhẫn nhịn đến ghê gớm. Vốn còn định ẩn cư thêm trăm năm nữa nhưng cuối cùng đành phải từ bỏ mà trở về Cửu Châu trước một bước. Vì thế cha mẹ đã ở lại giết Hải Long để mở đường cho bọn họ đi trước, sau khi giết xong sẽ đến gặp hai người.

Đây cũng là lí do tại sao chỉ có hai huynh muội lên bờ.

Hai người đã quá quen thuộc với tiếng rồng ngâm nhưng người bên trong Côn Luân lâu lại thấy hăng hái gấp trăm lần. Chẳng ai còn quan tâm việc phi hạc truyền thư nữa, cả đám nhanh chóng chạy ào ra ngoài, dù phải bon chen xô đẩy thì cũng muốn liều mạng xông ra.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bầu trời đã âm u suốt mấy ngày liền lại bỗng sáng rực như mặt trời đang chiếu rọi, nhưng ánh sáng này không đến từ phương Đông mà là từ phương Bắc. Tiếng rồng ngâm càng lúc càng cao, kèm theo uy áp khủng khiếp như che khuất cả bầu trời, nhưng nó không hề mang sát khí và yêu khí như đám Hải Long mà tựa như muốn bao dung lấy vạt vật, không hề có ác ý.

Thiếu niên chậc chậc lấy làm kỳ lạ, vừa mới cảm thán lũ rồng này không phải con nào cũng đáng ghét thì đã nhìn thấy một kim quang chợt lóe lên rồi nhanh chóng bao phủ cả bầu trời. Trên không trung bỗng xuất hiện một con Kim Long với hình thể khổng lồ, nó tỏa ra khí thế cuồn cuộn như mây. Một nam tử mặc y phục màu đen đang đứng trên lưng của nó, mắt thường chẳng nhìn thấy rõ, cậu muốn dùng thức tảo để xem thử nhưng bởi vì tu vi của mình kém người nọ quá xa nên cuối cùng vẫn chẳng nhìn thấy được dung mạo của người kia.

Người có thể đứng trên lưng Kim Long ngũ giai thì chắc chắn tu vi và thân phận không thể thấp được.

Đúng như thiếu niên đã suy đoán, bên cạnh cậu lập tức vang lên những tiếng hâm mộ, tôn sùng giúp cậu biết đối phương là ai -- "Nguyên Hạo thiếu tông."

"Nghe nói Nguyên Hạo thiếu tông đã bước vào Phản Hư kỳ, phải thế không?"

“Chẳng thế thì sao. Phản Hư chân quân tám trăm tuổi, đúng là người đứng số một, số hai ở Cửu Châu!”

“Có gì đáng ngạc nhiên. Minh Tịnh tông chủ mới hai trăm tuổi đã bước vào Phản Hư, năm trăm tuổi bước vào Đại Thừa. Hiện giờ hơn tám trăm tuổi đã bế quan ở tui vi Đại Thừa hậu kỳ suốt vài thập niên, đợi đến khi ngài ấy xuất quan thì chắc chắn sẽ thăng lên Hóa Thần kì! Ta nghe nói Cửu Anh đạo nhân cũng là người có tư chất cực cao, năm mươi tuổi đã Kết Đan rồi. Có cha mẹ như vậy thì tư chất của Nguyên Hạo thiếu tông làm sao mà tệ được?”

“Nói hưu nói vượn! Minh Tịnh tông chủ và Cửu Anh đạo nhân đều là nam tử, làm sao Nguyên Hạo thiếu tông có thể kế thừa huyết mạch của bọn họ được?”

“Sao lại không? Uy lực của mấy vị đại năng tôn chủ há là thứ chúng ta có thể đánh giá, ước lượng được chắc?”

Người kia thấy không phục, lúc đang muốn cãi lại thì đã bị giọng nói của một tu giả khác chen ngang: “Ê!Ê ! Nhìn kìa! Nguyên Hạo thiếu tông đang đến đây. Ngài ấy đang nhìn về phía chúng ta này! Nhìn đi! Nhìn đi! Thiếu tông đang đáp xuống dưới rồi! Đang xuống dưới rồi kia!”

Lúc này đã chẳng còn ai tò mò xem các vị đại năng tôn chủ có khả năng khiến nam nam sinh con không, ánh mắt của tất cả mọi người đều đang tập trung lên vị nam tử vừa bước xuống từ lưng của Kim Long. Chính là Nguyên Hạo thiếu tông trong miệng bọn họ.

Mặc dù thiếu niên nghĩ thầm trong lòng với vẻ kiêu ngạo: chẳng qua là Phản Hư kỳ thôi mà, cha mẹ cậu đều là đại năng Phản Hư kỳ đấy thôi... nhưng chẳng hiểu sao cậu ta và muội muội đều cảm thấy có vài phần thân thiết, thiện cảm với người này, cũng không kìm được mà nhìn về phía Nguyên Hạo thiếu tông theo ánh mắt của tất cả mọi người.

Nguyên Hạo tóc đen áo đen nhưng làn da lại trắng nõn mềm mại, dung mạo tuấn lãng. Con Kim Long khổng lồ kia sau khi đáp xuống đất cũng hóa thành một nam tử cường tráng uy mãnh trong làn sương mù. Lúc sương mù tan hết thì trên người hắn đã mặc thêm đạo bào, gương mặt trầm tuấn đứng sóng vai với Nguyên Hạo mang vẻ mặt ôn hòa, dù chẳng hề lên tiếng nhưng vẫn ánh lên dáng vẻ của một đôi bích nhân.

“Nguyên Hạo thiếu tông!”

“Chẳng phải Nguyên Hạo thiếu tông đang chiến đấu với đám con rối Ma tu ở Lương Ung châu ư, vì sao lại tới nơi này vậy?”

“Nguyên Hạo thiếu tông, tình hình chiến đấu ở Lương Ung châu như thế nào rồi?”

“Có phải Côn Luân đại tông đã tiêu diệt hết đám con rối Sát Ma đó rồi?”

“Tu giả và người phàm ở trong châu đã được cứu hết chưa?”

“Thiếu tông, liệu đám con rối đó có thể giết đến Bình Nhung châu không?”

... Đám tu giả trong phường thị ở cảng Bách Việt đều tràn qua đây, mặc dù cùng xúm lại nhưng bọn họ vẫn tự động cung kính nhường ra một khoảng trống. Không phải vì bị uy áp Phản Hư của đối phương uy hiếp mà do bọn họ thực sự tôn kính vị thiếu tông nhân nghĩa này không khác gì cha mẹ của mình.

Suốt tám trăm năm qua, từ lúc ban đầu khi Nguyên Hạo biết Phong Thiệu bị trọng thương phải phong ấn, sau đó cậu cũng hành động y như Phong Bạch, toàn tâm toàn ý gia nhập đội ngũ tạo nhiều thiện nghiệp. Chỉ khi có đủ thiện nghiệp thì Thiên Diệp Bạch Liên trong hoa cảnh Phân Đà Lợi mới có thể nở hoa kết đài một lần nữa, như vậy cha cậu mới có cơ hội thoát khỏi phong ấn, ăn Thánh Liên tử để giải trừ yêu độc. Cả nhà được đoàn tụ một lần nữa.

Bởi vì có sự áp lực này tạo thành động lực nên tính cách lười biếng thích chơi đùa của Nguyên Hạo cũng dần biến thành cần cù, nghiêm túc tu luyện để sớm ngày thăng giai, kéo dài tuổi thọ, từ đó có nhiều thời gian giúp mẹ cậu tạo thêm thiện nghiệp. Tất cả cũng chỉ vì một ngày nào đó được đoàn tụ với người thân. Thể chất bẩm sinh của Nguyên Hạo là Ma châu sống cho nên tốc độ tu Ma của cậu rất nhanh, không lâu trước đó đã bước vào cảnh giới Phản Hư kỳ.

Nguyên Hạo nhìn mọi người trước mặt, mìm cười khẽ phất tay khiến đám người đang nhao nhao lập tức yên lặng, bấy giờ cậu mới nói với vẻ nghiêm túc: “Các vị. Con rối Sát Ma ở vùng đất cổ xưa đã tàn sát bừa bãi từ hơn một trăm năm trước tới nay, nội cảnh của Bồ Đề tự là Dương Hạ châu và Thương Trạch châu bị xâm chiếm đầu tiên, chúng tu giả và phàm nhân ở những nơi đó đều đã rơi vào tay giặc. Mấy thập niên gần đây chúng đang bắt đầu rục rịch tiến thẳng về phía Tây Hòa châu, Lương Ung châu và Đại Hoang châu, có lẽ chẳng mấy chốc ba châu này cũng sẽ biến thành vùng đất chết của con rối... Nói thật, hiện giờ ba châu đã bị đám con rối Sát Ma chiếm cứ hơn phân nửa, mặc dù Côn Luân ta cùng

với Bão Phác, Phiêu Miểu và Cửu Châu minh canh phòng tử thủ một cách nghiêm ngặt nhưng tình hình không hề lạc quan chút nào."

Những lời này vừa nói ra khiến đám người càng yên tĩnh hơn. Con rối Sát Ma hễ gặp vật sống là cắn nuốt, cho dù làm chúng bị thương thì chúng vẫn có thể tiếp tục biến người khác thành một con rối mới. Tôn chủ Ma tu đứng đằng sau chế tạo ra những con rối này là một kẻ cực kỳ bí ẩn và độc ác, kỳ tâm khả tru*. Nếu ngay cả Lương Ung châu và Đại Hoang châu cũng bị chiếm đóng hoàn toàn, vậy e là Bình Nhung sẽ chẳng còn mấy ngày yên ổn, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu nhúng chàm tiếp theo của đám con rối. (*Kỳ tâm khả tru: ý chỉ kẻ có những động cơ không tốt hoặc có những suy nghĩ nham hiểm)

Mọi người vừa liên tưởng đến điều ấy thì không khỏi đều lộ vẻ mặt lo sợ bất an, cả đám nhao nhao: "Mong thủ tông và Tán Tu minh nhất định phải cố gắng!"; "Nếu Minh Tịnh tông chủ xuất quan thì tốt rồi, cho dù chưa thăng giai nhưng có tôn chủ Đại Thừa kỳ ở đó, chắc chắn có thể tiêu diệt được hết bọn chúng từng!"; "Những con rối Sát Ma này cực kỳ đáng sợ, chúng giống như đám châu chấu hoành hành trên đồng ruộng vậy!"; "Nhất định phải cứu giúp chúng ta!"

Nguyên Hạo nâng tay ngăn cản mọi người rồi nói: "Tán tu khắp Cửu Châu đều là người một nhà. Côn Luân ta thân là đại tông đứng đầu, Nguyên Hạo lại là thiếu tông của Côn Luân, cho dù phải chiến đấu đến người cuối cùng thì cũng sẽ bảo vệ tất cả mọi người!" Nhưng giọng nói của cậu lại trầm xuống: "Tuy nhiên chiến sự lần này cực kỳ ác liệt. Ta không dám nói chắc chắn có thể hoàn thành tốt trọng trách này. Vì Cửu Châu sớm ngày yên ổn, vì Đại Đạo của chúng tu giả, Nguyên Hạo ta khẩn cầu tất cả các vị ở đây, xin hãy cùng đoàn kết nhất trí để chống lại kẻ địch!" Nói xong cậu khum người cúi đầu thật sâu.

Được Phản Hư chân quân cúi đầu khiến chúng tu giả cực kỳ sợ hãi, lại nghe thấy những lời nói thấu ruột thấu gan như vậy nên không ai là không rung động. Trong đám đông chợt có người gầm lên giận giữ: "Không cần thiếu tông phải chấp lễ như vậy! Đám con rối Ma Sát có số lượng kinh người thì sao, tu giả ở Cửu Châu chúng ta chắc chắn không ít hơn bọn chúng. Chúng ta hãy cùng đồng tâm hiệp lực để đánh đuổi bọn chúng!"

"Đuổi bọn chúng!""Đuổi bọn chúng! !""Đuổi bọn chúng! ! !"

Tiếng hô sau lại lớn hơn tiếng hô trước, tựa như âm thanh gầm gào của đất lở. Mọi người ở nơi này đều đồng lòng nhất trí, không hẹn mà cùng

nói: “Thiên Hữu Côn Luân! Thiên Hữu Cửu Châu !”

Nguyên Hạo áp chế tiếng hô rồi nói với vẻ cảm động: “Đa tạ các vị đã có lòng, tuy nhiên hiện giờ ở Lương Ung châu và Đại Hoang châu nguy hiểm đang rình rập khắp mọi nơi, ta cũng không dám nhiều lời thêm. Lần này ta đến Bình Nhung châu không phải chỉ vì việc này, Côn Luân ta chấp chưởng Cửu Châu nên phải có trách nhiệm bảo vệ Cửu Châu và toàn bộ tu giả. Ta tới đây vì nghe nói ngoài hải vực của Bình Nhung châu đang bị gió bão hoành hành, là do Hải Long quấy phá khiến mọi người không thể ra biển để thám hiểm lịch cảnh. Đây quả thật đã làm chậm trễ chuyện tu hành, cho nên ta đến để giải quyết mối họa Hải Long này một cách triệt để, giúp mọi người đi lại thông thuận không bị cản trở.”

Mọi người đều phải dừng chân ở cảng Bách Việt cũng chỉ vì chuyện này, nghe thấy Nguyên Hạo nói vậy thì đều lộ vẻ vui mừng. Tuy nhiên cũng có không ít tu giả bày tỏ rằng mình không muốn ra khơi nữa mà nguyện dấn thân đi về nơi tiền tuyến: “Đám con rối Ma Sát kia đã nuốt gọn Lương Ung châu và Đại Hoang châu rồi, chẳng mấy chốc số lượng con rối sẽ nhân lên gấp bội khiến Bình Nhung châu rơi vào hiểm cảnh. Tới lúc ấy dù ra biển thu hoạch được lớn nhưng e là đến khi vào bờ sẽ lại trở thành đồ ăn cho lũ quái vật kia, biến thành một con rối mới!”

Không chỉ một người nghĩ như vậy, chỉ cần là người biết nhìn xa một chút thì đều sẽ nhận ra điều này. Tuy nhiên Nguyên Hạo giải quyết nạn Hải Long, giúp đỡ các tu giả cấp thấp vẫn khiến mọi người càng nể trọng hơn. Đến tận khi cậu đã cưỡi rồng rời khỏi đó mà tất cả mọi người vẫn đứng tại chỗ không ngừng cúi lạy.

Thiếu nữ thấy người đã đi rồi, rốt cuộc không thể kìm được phải truyền âm hỏi huynh trưởng của mình: Ca ca, chẳng lẽ vị thiếu tông này thật sự có thể khiến đám Hải Long đang phát điên kia trở nên thành thật?

Thiếu niên lại không đồng ý với nàng: Chẳng phải cha mẹ chúng ta cũng là Phản Hư kỳ, thậm chí còn là Phản Hư trung kỳ, vậy mà khi đối diện với đám Hải Long ngũ giai kia cũng phải nhịn suốt gần trăm năm đấy thôi. Mãi đến khi không thể chịu nổi nữa mới ra tay, nhưng triền đấu suốt hơn mười ngày mà đến giờ vẫn chưa thấy bọn họ lên bờ. Theo ta thấy là khó đấy.

Thiếu nữ cũng có phần chấp nhận, nhưng ngay cả như thế, hai người vẫn cảm thấy lo lắng cho vị thiếu tông này một cách khó hiểu. Bọn họ mong là cậu sẽ không phải ăn quá nhiều trái đắng của Hải Long, tốt nhất là có

thể trùng hợp gặp được cha mẹ của họ để cùng liên thủ, hi vọng đừng xảy ra chuyện gì không may.

Nguyên Hạo càng đi càng nhanh cũng không biết có người đang quan tâm đến mình, trong lòng cậu chỉ đang vướng bận hai người Tu Di và Lăng Tiêu. Đúng vậy, hai vị đại năng chèn ép đám Hải Long suốt bao năm chính là bọn họ.

Năm đó, cuối cùng Tu Di cũng phát hiện ra trong cơ thể của Lăng Tiêu còn thiếu một luồng nguyên hồn của khí linh, nhìn thì chỉ tưởng là một tia nhỏ bé không dễ phát hiện, dường như sẽ không quá đáng ngại. Tuy nhiên càng thăng lên cảnh giới cao, Kim Đan, Nguyên Anh vẫn ổn, nhưng đến khi thăng giai lên Phản Hư kỳ thì gần như đã khiến Lăng Tiêu ngã xuống bởi lôi kiếp. Nguyên hồn không toàn vẹn đâu phải là chuyện nhỏ?

Cuối cùng phải nhờ lão ma như Tu Di cố gắng xoay chuyển tình thế thì mới cứu được Lăng Tiêu. Tuy nhiên nếu bọn họ không tìm được luồng hồn phách còn thiếu ấy thì đến lần thăng giai tiếp theo lên Đại Thừa kỳ, chắc chắn sẽ không được may mắn như vậy nữa.

Tu Di không thỏa mãn với việc sư huynh chỉ bầu bạn cùng mình có mấy ngàn năm rồi lại đi, vì thế lập tức đi tìm Phong Bạch để khởi binh vấn tội, gần như muốn giết chết đối phương. Tuy nhiên lúc ấy đã qua ba trăm năm rồi, Phong Bạch cũng lên đến Phản Hư đại viên mãn, sắp sửa gần chạm vào Đại Thừa kỳ. Xưa nay thực lực của hắn luôn vượt xa tu vi, cho nên đã chẳng còn sợ một Đại Thừa hậu kỳ như Tu Di nữa. Hai người đánh nhau nhưng lão chưa từng chiếm được một chút phần thắng nào.

Có vẻ như Phong Bạch đã thật sự học được cách khoan dung độ lượng, thế nên hắn quyết định nói cho đối phương biết luồng nguyên hồn ấy đang được để trong một bình ngọc, tuy nhiên nó đã bị Hải Long ở khu vực biển phía Đông Nam nuốt vào bụng mất rồi. Bình ngọc là một loại pháp khí cấp cao, vạn năm không thay đổi, mời lão cứ việc mổ bụng mà tìm.

Hải Long không những là yêu thú ngũ giai mà số lượng của nó cũng rất đông, nếu cứ mổ bụng từng con một thì chẳng biết phải mổ đến ngày tháng năm nào. May mà Tu Di không ngốc, chẳng rõ lão đã dùng công pháp Ma môn gì mà có thể khiến nhóm Hải Long trở nên mê muội rồi bắt đầu tự giết lẫn nhau.

Cứ giết như vậy cũng đã giết được hơn trăm năm.

Nghĩ đến đây khiến Nguyên Hạo lắc đầu cười. Mặc dù cậu cũng cảm thấy Tu Di bị vậy là xứng đáng, nhưng hiện giờ không phải thời điểm để đứng chung chiến tuyến với mẹ. Mọi chuyện cần phân biệt nặng nhẹ, lúc này cậu đang cực kỳ cần đến tôn chủ Đại Thừa hậu kỳ như Tu Di lão tổ giúp đỡ.

Bởi vì hiện giờ thế công của đám con rối Sát Ma còn nguy cấp hơn cậu tưởng rất nhiều lần, nguyên nhân là vì -- Tên ma đầu gây ra tất cả chuyện này đã xuất quan. Người khác chỉ nghe nói đó là một kẻ bí ẩn nhưng Nguyên Hạo lại biết rõ tên ác ma kia là ai.

Xuất quan rồi, kẻ đó liền có tu vi Đại Thừa trung kỳ. Mẹ của cậu vẫn còn đang bế quan chưa ra, trên đời này người có thể đối phó với tên ma đầu ấy... Nguyên Hạo thở dài. Cho nên cậu đành phải lấy nguyên hồn thực sự để làm mồi nhử, dụ Tu Di giúp đỡ mình.

Cậu thầm nghĩ, nếu mẹ có biết chắc sẽ không phản đối. Tình thế đã ngày càng trở nên ác liệt hơn, mấy trăm năm trước vất vả lắm mới tạo được đại thiện trong thiên hạ, chỉ sợ một khi đổ bể thì Thánh Liên tử sẽ không thể sinh ra được... Vậy cha cậu biết phải làm sao.

Trong lúc Nguyên Hạo đang lo lắng thì chợt nghe thấy phương xa truyền đến những tiếng đấu pháp không ngừng. Cậu nhìn về phía đó thì bỗng thấy mộ nữ tu mặc hoàng sam đang bị Hải Long truy đuổi, rơi vào tình thế nguy cấp. Chẳng hiểu sao trong lòng Nguyên Hạo lại cảm thấy lo lắng, cậu nói: “Xuyên xuyên, chúng ta mau cứu người kia đi.”

Hết chương 162

Editor: Cái chỗ mọi người rao tìm đồng đội, các thím cứ tưởng tượng y như mấy câu rao phó bản trong Game của truyện võng du ấy, thề, cảm giác không khác tí nào luôn.

Tiện thể vụ Hải Long này, chúng nó mà biết đầu sỏ gây chuyện là Tiểu Bạch thì chắc đã tìm đến tính sổ rồi. Khổ thân, tự dưng mắc vạ vì mấy đôi yêu nhau :))) Hắn là đã biết khoan dung độ lượng.

------oOo------

Chương 163

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 163

Nếu nói ngày hôm ấy Nguyên Hạo mang tình hình chiến đấu đến đã thức tỉnh lòng nhiệt huyết của phân nửa tu giả thì những ngày sa sút tiếp theo đã khiến đám tu giả chỉ biết lo cho bản thân hiểu được một điều -- Tổ chim rơi xuống thì làm gì còn quả trứng nào được yên lành.

Nguyên Hạo mới xâm nhập hải phận của vùng đất cổ xưa có mấy ngày mà đám con rối đang tàn sát bừa bãi khắp Tây Hòa châu, Lương Ung châu và Đại Hoang châu đã bùng nổ sức mạnh kinh người, hiển nhiên là do thực lực của kẻ đứng phía sau đã tiến bộ nhảy vọt.

Đám tu giả đang chống cự ở ba châu bị bất ngờ nên không kịp đề phòng, chỉ mới hơn một tháng đã đại bại trước đoàn quân hàng vạn vạn con rối.

Tây Hòa châu, Lương Ung châu, Đại Hoang châu đã thất thủ, những phàm nhân không thể đi qua lạch trời giữa các châu đều trở thành đồ ăn cho đám con rối, những tu giả không kịp trốn thoát cũng bị cướp đoạt, linh hồn tan biến, lại trở thành một con rối chỉ biết giết chóc khác.

Gió tanh mưa máu, sinh linh đồ thán.

Dưới tình thế thảm bại như vậy, tam đại tông môn đứng đầu không ngừng chém giết, Cửu Châu minh và các Tán tu cùng tham gia chiến đấu cũng bị tử thương nghiêm trọng, mười phần mất sáu, bảy; ba, bốn phần còn lại đều là thương tích nặng nề. Cuối cùng do Trương Thiên Bạch của Côn Luân và tông chủ Đan Tử của Phiêu Miểu dẫn dắt mọi người phá vòng vây; Hà Loan và Quý Liên Vân thì ở phía sau bọc hậu.

Bởi vì vượt qua Tây Hòa châu là Từ Ký châu, nơi đó cách xa biển Di Châu, lại có Côn Luân tiên cảnh là lá chắn tự nhiên nên đám con rối rất khó đánh vào. Lần này vừa lui liền lui đến tận đây, tuy nhiên hành động đó lại đặt Bình Nhung châu giáp giới với năm châu kia vào hiểm cảnh. Thực lực hiện giờ của đoàn quân con rối tăng vọt, sau khi nuốt trọn ba châu đã giúp chúng bổ sung thêm vô vàn con rối mới, vì vậy việc xâm chiếm Bình Nhung châu đang ở thế bị cô lập cũng trở nên dễ dàng hơn.

Hà Loan không đành lòng nhìn Cửu Châu đại thiện mà sư nương vất vả gây dựng suốt bao năm trở thành tử địa, tuy nhiên quân ta đã bị đả kích nặng nề sau lần thảm bại ấy, cho dù có chiến đấu tiếp cũng chỉ làm tăng

thêm thương vong mà thôi. Quý Liên Vân quyết định nhanh chóng, bỏ đất để giữ người, phàm nhân không thể bước qua lạch trời nhưng họ cũng không thể bỏ mặc những tu giả ở Bình Nhung châu được.

Cho dù trận pháp của châu giới đã được đội ngũ tông sư Trận tu của Phiêu Miểu gia cố thêm, nhưng điều đó cũng chỉ giúp cầm chân đám con rối đang tấn công Bình Nhung châu thêm vài tháng mà thôi. Khi tin tức này được công bố rộng rãi, dưới sự giúp đỡ của các đại tông môn và Tán Tu minh, đám tu giả ở địa phương lập tức dẫn cả nhà chạy trốn, từng dòng người ồ ào kéo sang Dự Kinh châu ở gần đấy nhất.

Động tĩnh lớn như vậy tất nhiên sẽ kinh động đến những người phàm vẫn còn chưa biết gì. Nếu hoàn toàn không hay biết thì cùng lắm chỉ là quỷ hồ đồ mà thôi, nhưng bây giờ đã biết đoàn quân con rối sắp tấn công đến nơi mà bọn họ lại chẳng thể chạy trốn được, rốt cuộc đã khiến Bình Nhung châu tự rơi vào cảnh hỗn loạn trước.

Nhìn thấy khung cảnh vốn đang yên bình bỗng trở nên hỗn loạn, đám người phàm tự chém giết lẫn nhau như phát điên phát rồ trước ngày tận thế khiến Hà Loan vừa không đành lòng vừa thấy kinh hãi. Cứ như thể nàng đang nhìn thấy Công Đức kính trên tay sư nương vốn càng ngày càng sáng lại chợt bị vỡ tan tành.

Giọng nói và nụ cười ấm áp của sư tôn nàng cũng dần mờ nhạt theo những mảnh kính vỡ vụn, sau đó tan thành khói sương.

“Tiểu Loan, chúng ta cứu không được. Người phàm không thể vượt qua pháp trận của châu giới, đây là thiên mệnh!” Quý Liên Vân thở dài, nàng vươn tay kéo Hà Loan đang đứng ngẩn ngơ lên pho kiếm. Vậy mà Hà Loan lại lắc đầu rồi nói: “Không đâu. Những phàm nhân này nào có tội tình gì, không có thiên mệnh xấu xa như vậy đâu. Cho dù có thì ta cũng phải sửa lại!”

Hà Loan chẳng phải người nói khoác không biết ngượng, phúc đến thì lòng cũng sáng ra, nàng tập tức cùng các đệ tử Côn Luân và Tán Tu minh nhanh chóng phát đan dược cho người phàm. Những đan dược đó đều là Khải Linh đan, là một loại thuốc thường được các tu giả Luyện Khí nhập thể dùng để phụ trợ khi mới bước vào con đường tu đạo. Theo lý thuyết, người phàm dùng thuốc này mà không có linh căn và tâm pháp hỗ trợ thì sẽ chẳng có tác dụng gì mấy, nhưng dược này được chính tay Hà Loan là Luyện Đan sư đứng đầu Cửu Châu điều chế ra, cho nên có tác dụng cũng hơn xa thuốc bình thường.

Tu hành hơn tám trăm năm, hiện giờ Hà Loan đã là hậu kỳ Nguyên Anh, một vị Nguyên Anh chân nhân mà luyện đan thì tất nhiên hiệu suất sẽ rất cao. Có điều ngay cả như vậy, thậm chí nàng còn dẫn theo hơn một trăm Đan tu của Phiêu Miểu và hàng ngàn Đan tu Tán tu xung phong nhận việc luyện đan, cùng dốc hết sức lực, ngày đêm không nghỉ nhưng cũng chỉ điều chế vừa đủ thuốc cho toàn bộ hàng vạn phàm nhân từ hơn ba trăm thành của bảy quốc gia ở khắp Bình Nhung châu.

Vậy mà số lượng người phàm có thể trở thành tu giả để chạy thoát khỏi Bình Nhung châu lại chỉ có ba, bốn phần, những người ở lại vẫn khó tránh khỏi cái chết.

Quý Liên Vân thấy sắc mặt của Hà Loan đã cực kỳ mệt mỏi nhưng vẫn nhíu chặt mày, không khỏi cầm lấy tay đối phương rồi nói: "Ngươi làm như vậy chỉ đang trị ngọn chứ đâu phải trị gốc. Nếu không giết chết tên ma đầu Huệ Tịch kia thì đừng nói là phàm nhân, ngay cả tu giả cũng chẳng trốn được mãi đâu. Không, còn đáng sợ hơn cả cái chết, chúng ta sẽ trở thành một cái xác không hồn"

Hà Loan trầm mặc một lúc lâu rồi đáp lại: "Chắc hiện giờ Huệ Tịch đã lên đến Hóa Thần rồi. Bằng không thực lực của đám con rối đó sẽ chẳng tăng vọt như vậy đâu..."

Quý Liên Vân nói: "Nếu Huệ Tịch vẫn còn ở Đại Thừa kỳ thì tốt, ít ra Nguyên Hạo thiếu tông đã đi tìm Tu Di lão tổ rồi, có lẽ sẽ đối phó được, nhưng nếu Huệ Tịch đã lên đến Hóa Thần thì trên đời này chỉ còn một người duy nhất có thể giết được gã thôi."

Trong lòng Hà Loan biết rõ nàng đang ám chỉ ai: "Sư nương ta bế quan từ Đại Thừa viên mãn thăng lên Hóa Thần đã sắp bảy mươi năm, sao có thể quấy rầy hắn vào lúc then chốt như vậy được? Nếu xảy ra chuyện không may..." Nhỡ sau này sư tôn nàng trở về lại không thấy người đâu, chẳng phải sẽ đau khổ đến chết à.

"Nếu Minh Tịnh tông chủ còn không xuất quan thì e là toàn bộ Cửu Châu sẽ bị hủy diệt mất!"

Hà Loan nghe thấy vậy thì quay đầu nhìn sang, chợt bắt gặp một đôi nam nữ đang đi theo phía sau Trương Bách Thiên. Vẻ mặt của thiếu nữ mặc hoàng y có phần hơi hoảng hốt, còn thiếu niên đứng bên cạnh nàng lại cười khẩy: "Từ lúc ta đặt chân lên bờ đến giờ, không ai không nói với ta rằng Minh Tịnh tông chủ đại từ đại bi, ngay cả những người phàm nhỏ bé như con kiến cũng chẳng nỡ dẫm chết, mọi việc hắn làm đều là việc thiện, một lòng vì chúng sinh. Phàm nhân và tu giả ở Cửu Châu có được

cuộc sống hòa bình, yên ổn suốt hơn trăm năm cũng là thịnh thế do một tay hắn tạo nên. Vậy mà hiện giờ chính mắt ta nhìn thấy lại là loạn thế máu chảy thành sông, tu giả và phàm nhân chết như ngả rạ, còn cái tên thánh nhân Minh Tịnh kia chỉ vì đắc đạo mà chẳng màng thế sự, cứ như con rùa rụt đầu không dám ngoi ra! Ta nghĩ cái danh thánh nhân này chắc cũng chỉ do mọi người nghe nhầm rồi đồn bậy mà thôi."

Nghe thấy sư nương bị nói xấu như vậy khiến một người luôn ôn hòa như Hà Loan cũng phải tức giận: "Các ngươi là ai!"

Trương Bách Thiên trả lời thay: "Ngươi không biết hai đứa trẻ này nhưng chắc vẫn nhớ cha mẹ của chúng. Năm đó sư tôn ngươi ra ngoài du ngoạn, ngươi vẫn còn nhỏ nên đã được hai người quan tâm chăm sóc đấy."

Trong lòng Hà Loan khẽ động, nàng nói: "Chẳng lẽ, đó là Thái Huyền sư bá tổ và Bích Lạc sư bá tổ mẫu..."

Trương Bách Thiên gật đầu, sau đó giới thiệu đôi huynh muội kia: "Niệm Bích, Tư Lạc, không được nói năng lỗ mãng. Nàng là tiền bối Côn Luân của các ngươi, còn phải gọi một tiếng...."

"Thôi khỏi, huynh muội chúng ta sẽ không gọi một kẻ giả nhân giả nghĩa là tiền bối đâu." Niệm Bích và Tư Lạc nhìn nhau rồi nói một cách khinh thường.

Hà Loan sửng sốt, sau đó lắc đầu cười khổ. Nàng không để Trương Bách Thiên tiếp tục răn dạy bọn chúng mà chỉ đáp lại: "Đúng là ta đã sống uổng phí mấy trăm năm rồi, nhìn thiện ác còn chẳng rõ bằng hai đứa trẻ. Nếu làm mọi chuyện vì tư tâm của mình thì thiện này cũng không xứng gọi là thiện." Giọng nói của nàng lại thấp hơn: "Có lẽ Thiên Diệp Bạch Liên cũng chẳng chấp nhận loại thiện nghiệp dối trá này đâu..."

Còn chưa dứt lời thì nàng đã khống chế pháp khí bay về phía Côn Luân.

Vào ngày Hà Loan bay về Côn Luân ở phương bắc, rối cuộc đoàn quân con rối cũng phá vỡ trận pháp châu giới của Bình Nhung châu. Chúng tu giả đã mau chóng rút lui nhưng vẫn không thể địch lại số lượng con rối quá khổng lồ, gần như đến đường lui cũng bị cắt mất.

Mắt thấy đội quân tu giả dẫn theo người phàm sắp bị cắn nuốt hết, trong khoảnh khắc mành chỉ treo chuông ấy, bỗng xuất hiện một vị Ma tu Đại Thừa viên mãn và hai Kiếm tu Phản Hư kỳ cứu giúp mọi người. Sau đó lại có thêm một Ma tu cưỡi Kim Long cùng đối phó với quân địch, dưới

sự giúp đỡ của các vị đại năng, mặc dù không tránh được tử thương nhưng ít ra vẫn bảo vệ được đội ngũ lui về nội cảnh của Dự Kinh châu.

Sau đó các Trận sư lại cường hóa pháp trận giữa hai châu để ngăn cản quân đoàn con rối ở bên ngoài.

Về phần Bình Nhung châu đã biến thành cảnh tượng như thế nào, cuối cùng chẳng một ai nỡ quay đầu lại nhìn. Những người phàm có thể bước vào giai đoạn Luyện Khí nhập thể vẫn còn vô số gia quyến gặp bất hạnh, nghĩ đến người thân và nhà cửa của mình đều bị hủy hoại trong phút chốc khiến mọi người không kìm được tiếng khóc. Các tu giả đã khai tông lập phái ở Bình Nhung châu từ rất lâu rồi, nhìn thấy truyền thừa suốt mấy trăm năm của tông môn bị hủy hết, dù có là người tu đạo thì cũng vẫn cảm thấy rất xót xa, khổ sở.

Hà Loan không hề biết phía sau lại xảy ra một hồi ác chiến như vậy. Lúc nàng đến Côn Luân đã là bốn, năm ngày sau.

Nàng đứng trước động phủ của Phong Thiệu với vẻ do dự. Sau khi cân nhắc nhiều lần, nàng dồn hết dũng khí rồi khẽ dao động thần thức, cố gắng dùng cách nhẹ nhàng nhất để truyền tin tức cho Phong Bạch đang bế quan trong động phủ.

Không chỉ mỗi Hà Loan cảm thấy thấp thỏm, rất nhiều người khác cũng đang thấp thỏm y như vậy. Chẳng hạn như đám người Nguyên Hạo, Lăng Tiêu, Trương Thiên Bác, Thái Huyền, Bích Lạc đang chờ ở Dự Kinh châu.

“Mặc dù mẹ đã bế quan hơn bảy mươi năm, nhưng đây là tiến cấp từ Đại Thừa viên mãn lên đến Hóa Thần. Thời gian như vậy cũng không phải là lâu... ” Nguyên Hạo nói với vẻ lo lắng, nhưng cậu còn chưa dứt lời thì đã nhìn thấy ánh mắt chứa đầy ẩn ý của Trương Thiên Bách đang liếc sang Bích Lạc.

Bấy giờ cậu mới phát hiện mình đã nói lỡ lời, bèn vội vàng giải thích với thiếu phụ mặc một thân váy vàng kia: “Xin lỗi, từ nhỏ ta đã gọi... gọi hắn là mẹ. Nhất thời chưa sửa miệng được. ”

Dù nói như thế nhưng cậu cũng không gọi bà là mẹ, lại càng không sửa miệng gọi Phong Bạch là tông chủ.

Bích Lạc vốn là người có tâm tư nhạy bén, trong lòng bà hiểu rõ nên lập tức cười nói: “Đều nhờ Thiệu nhi và Minh Tịnh nuôi dưỡng con nên người. Con gọi bọn họ một tiếng cha mẹ cũng là phải đạo.”

Thái Huyền liếc mắt nhìn bà, sau đó lại nhìn sang Nguyên Hạo với đường nét khuôn mặt mang đậm bóng dáng của hai người bọn họ. Ông nói: “Không bàn những chuyện khác. Người sinh ra con cũng nên được con gọi là mẹ.”

Giọng điệu của ông lành lạnh, thậm chí còn mang theo chút ý tứ như ra lệnh khiến ánh mắt của Xuyên Nghi hơi trầm xuống, trên mặt hắn đã lộ ra chút không vui. Nguyên Hạo lại vỗ nhẹ hắn, dường như đã nghe dạy bảo: “Cha, mẹ, bây giờ không phải là lúc để nói những chuyện này, chúng ta vẫn nên bàn về kẻ đứng sau chỉ huy quân đội con rối này thì hơn. Cửu Châu đại loạn, chẳng biết đã khiến bao nhiêu cặp cha mẹ phải rời xa con cái của họ.”

Bích Lạc nghe thấy tiếng gọi “Mẹ” này thì đôi mắt chợt ửng hồng, đôi huynh muội kia thấy vậy liền vội vàng vây quanh an ủi. Bọn họ đánh giá người ca ca vừa mới nhận này, trong ánh mắt vừa có chút xa lạ lại vừa có phần thân thiết, nhưng bọn chúng vẫn không dám đến gần cậu. Không phải vì quanh người ca ca tỏa ra ma khí mãnh liệt mà vì tên nam tử khôi ngô do Kim Long biến thành đang có sắc mặt không tốt chút nào.

Đây vốn phải là tình tiết cha mẹ con cái nhận lại nhau, nhưng bởi vì một bên quá thoải mái phóng khoáng nên cuối cùng lại chẳng nặn ra được chút xíu cảm động nào. Bên cạnh đó lại đang trong hoàn cảnh chiến tranh loạn lạc, rốt cuộc mọi người đều dồn sự chú ý lên đám con rối Sát Ma.

Đan Tử vỗ chân cái đét rồi nói với vẻ ảo não: “Hơn một trăm năm trước, lúc Bồ Đề tự gặp chuyện không may, nào có ai ngờ sẽ ra đến nông nỗi này? Ta dám cá là nếu ai đó biết gã Huệ Tịch kia sẽ phát rồ như vậy thì e là đã giết gã không dưới trăm lần rồi! Lúc ấy tên Huệ Tịch đó mới chỉ Phản Hư viên mãn, làm gì đủ gây họa? Sư tôn Từ Giác thượng sư của gã cũng không đến nỗi gặp nạn như vậy...”

Nói đến Từ Giác, Trương Thiên Bách không khỏi nghĩ đến sư đệ Phương Trường Tín cùng gặp nạn với ông.

Một trăm năm mươi năm trước, Từ Giác và Phương Trường Tín đang ở Bồ Đề tự lại bỗng cùng ngã xuống. Côn Luân tông còn chưa kịp phản ứng thì ngay sau đó đám Ma tu đã ồ ạt kéo từ vùng đất cổ xưa tới xâm chiếm Thương Trạch châu và Dương Hạ châu. Hai châu này thuộc quyền quản lý của Bồ Đề tự, lúc ấy bị chiếm đóng với tốc độ cực nhanh. Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng thì các Thiện tu

bởi vì không thể chống lại nên đã bỏ của chạy lấy người, trốn vào trong phúc địa của Bồ Đề tự.

Biến cố này vừa xảy ra, lập tức khiến toàn bộ Cửu Châu khiếp sợ.

Suốt mấy vạn năm qua, trong dòng lịch sử của Cửu Châu cũng từng xuất hiện Ma tu và Đạo tu tranh đấu với nhau vì khối lục địa Cửu Châu này. Tuy nhiên từ bảy, tám ngàn năm trước, Đạo tu đã hoàn toàn trục xuất Ma tu vào vùng đất cổ xưa. Dù thỉnh thoảng vẫn có Ma tu cải trang đi đến Cửu Châu nhưng như bao giờ kết thành một quân đoàn để xâm chiếm như vậy.

Bồ Đề tự thân là một trong bốn đại tông môn đứng đầu Cửu Châu, vậy mà chỉ chống chịu được có mấy tháng, thậm chí trước đó còn từ chối cả sự giúp đỡ của Côn Luân và Cửu Châu minh. Xưa nay Bồ Đề tự luôn cứu giúp người phàm, đặc biệt là sau khi Từ Giác nhậm chức trụ trì lại càng quan tâm lo lắng. Bọn họ vẫn luôn đồng lòng nhất trí với Côn Luân, cùng hướng về thái bình đại thiện, không câu nệ phàm nhân tu giả. Vậy mà lúc này gặp kẻ địch lại chẳng thèm quan tâm đến phàm nhân trong châu thổ, trơ mắt nhìn hàng trăm ngàn người trở thành đồ ăn cho đám Ma tu, còn bản thân thì như con rùa rụt đầu không chịu xuất hiện, quả thật cực kỳ đáng nghi.

Trên đời này chẳng có bức tường nào không lọt gió, huống chi ở hai châu này, thậm chí trong chính Bồ Đề tự cũng không thiếu tai mắt. Vì vậy chân tướng của chuyện này đã nhanh chóng bị vạch trần -- Thì ra trụ trì của Bồ Đề tự là Huệ Tịch đã nhập ma, chính gã tự tay lên kế hoạch tạo ra đám con rối Sát Ma này.

Cũng chính vào lúc này, chúng tu giả ở Cửu Châu đang hoảng sợ vì thấy kẻ địch xâm chiếm cũng nhận ra rằng: kẻ thù không phải là Ma tu bình thường mà là những con rối được luyện hóa từ Ma tu, rồi bị khống chế đi xâm chiếm Cửu Châu.

“Dù sao Huệ Tịch này cũng là tông chủ của đại tông đứng đầu, tiền đồ vô lượng. Cho dù sau này gã không thể phi thăng nhưng cũng đâu cần mất hết nhân tính như vậy. Phá hủy Cửu Châu thì có lợi gì cho gã? ” Bích Lạc cảm thấy khó hiểu.

Tu Di trả lời: “Thứ mà gã sử dụng chính là một loại tâm pháp từ thời thượng cổ đã bị thất truyền, tên là Luyện Tâm đại pháp. Đám con rối Sát Ma đó đều là một phần của gã, chúng cắn nuốt người khác cũng là đang cung cấp chất dinh dưỡng cho sắc thân, pháp thân của gã. Đấy là lí do gã

có thể đột phá tư chất, chỉ dùng trăm năm đã từ Phản Hư kỳ thăng lên Đại Thừa hậu kỳ."

"Cũng tại ngươi cứ nhận đồ đệ lung tung như vậy, không những dạy cho gã một thân ma công, lại còn tống cho gã biết bao nhiêu là ma khí, giúp gã trở thành một đại ma đầu tàn ác như vậy. Giờ thì hay rồi, trò giỏi hơn thầy, kẻ làm sư phó như ngươi còn chẳng đối phó được gã, liên lụy không biết bao nhiêu người vô tội. Phá hủy cả một Cửu Châu thịnh thế đại thiện do Côn Luân ta một tay gây dựng nên!" Lăng Tiêu trừng Tu Di với vẻ hung dữ, trong giọng nói tràn ngập lửa giận.

Tu Di nhướn mày muốn mở miệng phản bác, nhưng khi đối diện với Lăng Tiêu lại chẳng có cách nào, cuối cùng chỉ đành ngậm miệng, đỡ cho nói nhiều lại càng nói sai.

Nhìn thấy dáng vẻ cam chịu của lão khiến Trương Thiên Bách không khỏi hỏi lại một cách nghi ngờ: "Thật sự là tên Thanh Dương kia sao? Chẳng phải Thiệu sư đệ đã nói kẻ đó chết trong mê cảnh Bảo Nguyệt từ tám trăm năm trước rồi cơ mà? Hiện giờ nhập ma rõ ràng là trụ trì Huệ Tịch của Bồ Đề tự..."

Nguyên Hạo cắt ngang: "Việc này nói ra thì dài dòng. Huệ Tịch đúng là Thanh Dương. Gã đã nảy sinh Tâm Ma từ lâu, một lòng muốn trở thành kẻ mạnh nhất, không chỉ vì phi thăng mà e là còn vì muốn tìm cha mẹ ta báo thù." Cậu lộ vẻ lo lắng rồi nói tiếp: "Hiện giờ sư tỷ đã đi tìm mẹ để gọi người xuất quan. Tuy nhiên một khi xảy ra sơ xuất, hoặc tên ma đầu kia lại tìm đến trước khi mẹ đi ra..."

Một lời này đã trở thành sự thật.

Ở Thanh Duyệt châu và Từ Ký châu cách Dự Kinh châu hàng vạn dặm xa xôi lại đang xảy ra phong vân biến ảo.

Chính vào khoảnh khắc mấu chốt nhất để đột phá từ Đại Thừa viên mãn lên đến Hóa Thần kỳ, Phong Bạch lại gặp quấy rầy khiến việc ngộ đạo của hắn bị cắt ngang, gây tổn hại lớn cho đạo cơ. Tuy nhiên bởi vì thể chất của hắn phi phàm nên sau khi điều trị mấy ngày đã có thể rời khỏi động phủ.

Đúng lúc này cũng xảy ra biến cố. Huệ Tịch, chính là Thanh Dương, đã xuất quan trước Phong Bạch một bước, hơn nữa còn là xuất quan sau khi thăng giai. Gã đã bước vào Hòa Thần kì, đây chính là lí do tại sao sức mạnh của đoàn quân con rối Sát Ma lại bỗng tăng vọt như vậy. Chúng

mang theo khí thế dào dạt, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã hoàn toàn cắn nuốt ba châu từng giằng co suốt vài thập niên.

Thực lực của Thanh Dương sau khi lên Hóa Thần đã không thể so sánh nổi. Gã vừa mới xuất quan liền lập tức bay thẳng đến Côn Luân, ở nơi đó có kẻ mà gã căm ghét nhất.

Thứ mà Côn Luân phải nghênh đón chính là thế công của đại năng Hóa Thần kỳ.

Toàn bộ tiên cảnh của Côn Luân bắt đầu nóng lên, không khí cũng đặc quánh lại, trong hư không tăm tối dần lóe lên chút ánh sáng, nhưng sau đó đã bị hắc khí quanh quẩn trong tay Ma tăng hóa thành màu đỏ sậm.

Nếu không phải tiên cảnh của Côn Luân đã sừng sững vạn năm, luôn tọa lạc trên đỉnh Cửu Châu thì e là nó sẽ chẳng khác gì một ngọn núi giấy trong tay tôn chủ Hóa Thần kì. Tuy nhiên, cho dù nơi ấy mang lịch sử dài lâu, tiên cảnh có vững chắc chắn đến đâu thì cũng chẳng thể chịu nổi công kích của đại năng Hóa Thần kì cứ bám riết mãi không thôi.

Phải đón nhận công kích trực diện khiến tiên cảnh đã giữ vững vài canh giờ cũng dần lung lay sắp đổ

Vinh quang suốt hàng vạn năm, cuối cùng sắp bị hủy hoại trong giây lát.

Ba ngàn đệ tử Côn Luân, sau rất nhiều lần chiến đầu với con rối Ma Sát thì đã không còn ba ngàn đệ tử nữa rồi. Thế nhưng Kiếm tu của Côn Luân vẫn kiêu ngạo bất khuất như thế, tất cả mọi người đều lấy ra phi kiếm của mình, sau đó cùng bay về phía trận truyền tống -- Cho dù đối phương có là Hóa Thần kì cao không thể với tới nhưng một khi đã là kẻ địch của Côn Luân, bọn họ vẫn nguyện dùng tính mạng của mình để chiến đấu!

“Kiếm đạo chí tôn, Côn Luân vô thượng!”

Bọn họ không cho phép bất kỳ kẻ nào được dày xéo lên tôn nghiêm của Côn Luân.

Trận truyền tống chợt lóe lên ánh sáng mãnh liệt, trước mặt Thanh Dương lập tức có thêm mấy trăm Kiếm tu bạch y. Mỗi người trong số họ đều cực kỳ lạnh lùng kiêu căng, đám người ấy chẳng khác gì tên trưởng lão Côn Luân vô tình tàn khốc năm đó.

Kẻ đã giết sư tôn của gã, kẻ đã khiến gã bị ruồng bỏ như một món đồ vứt đi.

Trong đôi con ngươi đỏ tươi của Thanh Dương chợt bắn ra hung quang, gã lại cười một cách nhàn nhã: “Tông chủ của các ngươi đâu? Chẳng phải hắn muốn làm một thánh nhân đại từ đại bi ư? Tại sao lại để một đám tiểu lâu la như các ngươi ra đây tìm chết thế này? Xời, bản tôn đã đợi hắn tám trăm năm, đến bây giờ vẫn còn phải đợi? Thật khiến ta chẳng vui vẻ nổi.”

Giọng điệu của gã tỏ ra khinh miệt đến cực điểm, thậm chí Thanh Dương còn chẳng thèm dừng việc tấn công lên cấm chế của tiên cảnh. Gã vẫn đang hủy hoại Côn Luân ở ngay trước mắt bọn họ khiến mấy trăm Kiếm tu cực kỳ phẫn nộ! Bọn họ đã ném tất cả mọi chuyện ra phía sau, đứng trước Côn Luân, bọn họ chỉ nhìn thấy một kẻ địch duy nhất, chỉ còn một ý niệm duy nhất -- giết hắn !

“Giết!” Mấy trăm Kiếm tu cùng rít gào từ sâu trong cổ họng.

“Giết giết giết!”

Đôi mắt của tất cả mọi người đều đã đỏ bừng, kiếm trận nhanh chóng được ngưng kết, đủ loại kiếm trận khác nhau của Côn Luân. Thứ bọn họ bày ra không phải là kiếm ý mà là sát ý thuần túy nhất.

Với uy thế như vậy đã đủ để khiến vô vàn đại năng phải kinh hãi, nhưng nó không bao gồm Thanh Dương với tu vi Hóa Thần kỳ.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Thanh Dương khặc khặc cười lạnh, pháp trượng phật môn trong tay gã đã biến thành một lá cờ màu đen cực kỳ lớn. Lá cờ bay lên không trung tạo ra vô số bóng đen quỷ dị, trong ánh sáng biến ảo thậm chí còn có cả Ma âm chấn động. Tiếng Ma âm chói tai kia cứ không ngừng khuếch tán ra khắp mọi nơi hết đợt này đến đợt khác như sóng thủy triều.

Các Kiếm tu đang dùng kiếm trận để tấn công Ma Tăng chợt cảm thấy cảnh tượng xung quanh mình đã thay đổi, uy áp của Hóa Thần kì vừa rồi vẫn còn chịu đựng được thì giờ đây lại trở nên mãnh liệt hơn. Ma âm vang lên bên tai không dứt như đang đánh thẳng vào thần thức của bọn họ, khiến họ cực kỳ đau đớn, cảm giác tê dại làm bọn họ phải đừng bước chân theo bản năng.

Tựa như có muôn vàn giọng nói đang cố gắng nỉ non trong đầu: “Ngủ đi, ngươi mệt rồi, ngủ một lúc đi, hãy đi ngủ đi thôi...”

Mi mắt càng lúc càng nặng, lòng cảnh giác và sự đề phòng cũng dần tiêu tan, cơn buồn ngủ đổ ập đến một cách khó cưỡng.

Hà Loan đứng phía sau kiếm trận là một Đan tu, cho nên nàng biết rõ chiêu thức này cực kỳ lợi hại. Nàng cố gắng dùng hết sức để đốt Đan hương lay tỉnh mọi người. Tuy các Kiếm tu đều cảm nhận được, trong lòng cũng rất kinh sợ nhưng vẫn chẳng biết phải chống lại như thế nào. Bọn họ chỉ đành cố gắng vận chuyển linh lực nhanh hơn để chống cự không cho Ma âm xâm nhập.

Nhưng mà hiệu quả vẫn rất nhỏ.

Ma âm càng ngày càng mạnh đến độ Đan hương cũng không thể xuyên thủng vào được. Dần dần bắt đầu có Kiếm tu ngã ra khỏi kiếm trận, người đó kêu gào thảm thiết rồi ngã nhào từ trên phi kiếm xuống dưới đất. Máu thịt vỡ nát bay tứ tung, thất khiếu* chảy máu, chết ngay tại chỗ. (Thất khiếu: Hai tai, hai mắt, hai mũi và miệng)

Đệ tử Côn Luân thương vong thảm trọng khiến Hà Loan vừa đau lòng vừa nóng ruột. Vì đốt Đan hương quá mức đã khiến nàng gần như kiệt sức sắp ngã quỵ, vậy mà những Đan hương này vẫn không thể cứu được mọi người. Vào khoảnh khắc có thêm rất nhiều Kiếm tu bị mất mạng, Côn Luân đang phải đứng trước lằn ranh sinh tử thì bỗng xuất hiện một luồng kim quang chói mắt bắn thẳng ra từ chỗ trận truyền tống. Nó lập tức ngăn cách Ma âm quỷ quyệt vô cùng lợi hại kia với mọi người!

Thanh Dương hơi nheo mắt nhìn lá cờ đen đã bị kiếm khí bắn thủng một lỗ, sau đó lại nhìn về phía người vừa mới tới.

Ánh mắt của người đó không bi không hỉ, tóc đen áo trắng, trên đạo bào là kiếm văn như ẩn như hiện của Côn Luân. Trạm Lô kiếm trong tay hắn không còn vẻ dị biến như trước, mà đã khôi phục lại thành một thanh kiếm tràn ngập chính khí. Trong ánh sáng tinh khiết không chút vẩn đục, Kiếm tu bạch y đứng đó với vẻ nghiêm nghị chẳng hề sợ hãi.

Đây chính là tông chủ của Côn Luân mà gã chờ đợi đã lâu.

“Các ngươi lui về trong Côn Luân đi.” Phong Bạch quay đầu. Giọng nói không cho phép kẻ khác nghi ngờ.

Hà Loan nghe lệnh, lập tức dẫn các đệ tử còn lại lui về phía trận truyền tống.

Thanh Dương thấy thế cũng chẳng thèm ngăn cản mà chỉ cười: “Tông chủ cần gì phải làm điều thừa thãi như thế, đợi đến lúc bản tôn phá hủy tiên cảnh rồi giết hết thì chẳng bằng để ta giết luôn bây giờ cho xong. Dù sao cũng đều phải chết cả thôi...” Gã nhìn về phía Phong Bạch rồi nói:

“Đâu cần phải quan tâm là bọn chúng chết trước ngươi, hay ngươi chết trước chúng?”

“Bớt nói nhảm đi.”

Phong Bạch cầm kiếm trong tay, kim quang chiếu rọi thắp lên một cái bóng cực lớn, khiến hắn trông như một vị Thần hạ phàm vậy.

“Đến đi.”

Chỉ hai chữ ngắn ngọn này đã đủ để khiến máu đang chảy trong huyết quản của Thanh Dương lập tức sôi trào. Gã chờ đợi ngày này quá lâu rồi, trải qua biết bao nhiêu cực khổ và tra tấn, bị đối phương lăng nhục lợi dụng hết lần này đến lần khác. Thế nhưng, cuối cùng gã đã đứng trên cùng một độ cao với kẻ được ca tụng là con cưng của trời rồi.

Không, gã còn cao hơn cả đối phương. Gã đã là Hóa Thần kì, còn người kia chỉ là Đại Thừa viên mãn.

Vừa nghĩ như vậy khiến Thanh Dương không khỏi bội phục cái kiểu tự phụ chẳng ai sánh bằng của đối phương. Gã nói với vẻ kích động: “Đến đi!”

Trạm Lô kiếm trong tay Phong Bạch chợt bùng nổ kim quang, âm thanh như tiếng sấm rền khiến Thanh Dương lập tức bị chấn động, linh lực trong cơ thể gã suýt thì mất khống chế. Gã không dám khinh thường nữa, người này có thân thể thánh thú, từ xưa đến giờ luôn là kẻ không lấy cảnh giới để so sánh với thực lực. Thanh Dương dồn sức vận lên một lá cờ Bạch Cốt muốn đánh úp bất ngờ, nhưng đối phương đã đạp hư không để né tránh, đúng là muốn dẫn gã lên khoảng trời cao vạn trượng.

Lúc đầu gã còn thấy khó hiểu, nhưng sau khi cúi đầu thăm dò, nhìn thấy ánh đèn của hàng vạn gia đình ở bên dưới thì trong nháy mắt ấy đã hiểu được dụng ý giả nhân giả nghĩa của đối phương.

Từ một kẻ từng vì muốn cứu tính mạng của một người mà không từ thủ đoạn cướp đi tính mạng của hàng trăm, hàng ngàn người khác, nay lại biến thành người lo lắng lúc đấu pháp sẽ khiến đám phàm nhân như kiến cỏ phải chịu tội... Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính cũng dễ dời nha.

Thanh Dương chợt thấy hơi đồng cảm với con Bạch Hổ này, chỉ vì một kẻ đã chết mà hắn vẫn luôn hướng thiện suốt hơn tám trăm năm. Nếu như hắn biết được chân tướng mọi việc, chẳng rõ sẽ thấy nực cười đến mức nào? Gã muốn tận mắt nhìn thấy con súc sinh này phải phát điên.

Trên vùng đất Cửu Châu, đã rất nhiều rất nhiều năm chưa từng có một trận đại chiến như vậy.

Đại Thừa viên mãn có thân thể thánh thú đấu với Ma tăng Hóa Thần kì. Đây đã định trước là một trận chiến kinh hãi thế tục.

Quả thật như vậy. Tông chủ Minh Tịnh là một vị vưa không ngai của Cửu Châu giao chiến với Ma đầu Hóa Thần kì đã tiêu diệt hơn phân nửa Cửu Châu khiến cho vô số tu giả cầu nguyện ngày đêm. Trận chiến này không chỉ liên quan đến sinh tử của hai người mà còn là sự tồn vong của toàn bộ đại địa Cửu Châu.

Nếu ngay cả Minh Tịnh tông chủ cũng thảm bại dưới tay ma đầu kia, thì e là khắp Cửu Châu sẽ chẳng còn ai là đối thủ của gã nữa. Đến lúc ấy không cần quân đoàn con rối phải tấn công, số tu giả và người phàm còn lại cứ giơ sẵn cổ rồi để mặc cho gã chém là được

Tuy nhiên chẳng một ai có cơ hội được tận mắt chứng kiến trận chiến kinh hãi thế tục này, bởi vì nó ở trên mặt đất hàng trăm ngàn trượng, có lẽ chỉ cách cánh cửa tiên giới một tầng mây mỏng manh mà thôi.

Nhưng tất cả mọi người lại được nhìn thấy kết quả của trận chiến này -- Ma tăng ngã nhào từ tầng mây, khi rơi xuống mặt đất thì khuôn mặt đã thay đổi hoàn toàn

Người đáp xuống tiếp theo là Kiếm tu mặc bạch y. Hắn đứng bên cạnh bãi máu thịt đã nát bấy, sau đó nghe thấy trong đống máu thịt ấy vang lên tiếng cười quái dị: “Suốt tám trăm năm nay tông chủ không sát sinh, bây giờ chỉ có bản tôn là ngoại lệ ư?”

Phong Bạch vẫn chẳng nhúc nhích, hai mắt của hắn khẽ nheo lại, đứng đó như một bức tượng điêu khắc. Giọng nói của hắn vẫn lạnh như băng: “Bỏ ác, được thiện. Thiện cho người, Đạo cho trời. Hôm nay không phải ta loại bỏ ngươi, là Thiên Đạo loại bỏ ngươi.”

“Thiên Đạo à Thiên Đạo... Thiên Đạo chó má! Nếu thật sự có Thiên Đạo thì nó đâu chỉ loại bỏ mỗi mình ta, còn cả ngươi và cái tên thúc thúc tốt đẹp của ngươi nữa.” Khuôn mặt kia càng lúc càng dữ tợn. Vào khoảnh khắc kiếm quang sắp lan đến nơi, gã lại bỗng cười to: “Nơi u minh địa phủ có kẻ thù lâu năm chờ sẵn ở đó. Ta cũng không cô đơn...”

Kiếm của Phong Bạch chợt dừng lại, hắn hỏi: “Ngươi có ý gì?”

Hắc khí không ngừng tuôn trào từ sắc thân đã nát bấy kia, sau đó có một vật chợt bắn ra, đó là một chiếc nhẫn.

“Keng” một tiếng, phi kiếm rơi xuống đất.

Phong Bạch nhìn xuống tay mình rồi lại nhìn về phía kia, giống y hệt nhau, cảm ứng mãnh liệt -- Đó chính là chiếc nhẫn mà hắn đã tự tay đeo lên cho thúc thúc từ tám trăm năm trước, trong hoa cảnh Phân Đà Lợi.

“Súc sinh nhà ngươi thật dễ lừa. Thúc thúc ngươi và sư tôn ta đã thương lượng ra cách này để lừa gạt ngươi, chiếc nhẫn này cũng là ta lấy được trên thi thể của sư tôn từ hơn trăm năm trước. Năm đó Anh vân cuồn cuộn, dù Lôi Kiếp chưa kịp giáng xuống nhưng có lẽ thúc thúc của người kia đã bị độc phát mà chết từ trước rồi ấy chứ. Vậy mà ngươi vẫn còn ngu ngốc đi tạo thiện nghiệp để nuôi dưỡng hạt sen, ha ha ha ha... Buồn cười quá ư là buồn cười. Ngươi sống còn nực cười hơn cả ta... ”

Bàn tay nắm chặt lấy chiếc nhẫn của Phong Bạch đã phát run, mặc dù giọng nói vẫn lạnh lẽo như lúc đầu nhưng lại không còn vẻ thong dong nữa: “Không... Ngươi đừng vội gạt ta, đèn trường sinh trong Côn Luân vẫn còn sáng. Đúng, đúng, thúc thúc bảo ta hãy chờ y. Y sẽ không lừa gạt ta. Không đâu!”

“Vậy à, thế sao ngươi không quay về xem thử cái đèn Trường Sinh ấy là thật hay giả? Xùy, với một đại năng Thiện tu như sư tôn của ta, muốn đèn Trường Sinh sáng hay tắt cũng chỉ là thuật pháp nho nhỏ thôi...”

Còn chưa dứt lời thì một luồng kiếm quang đã chém đến, tiếng nói của Thanh Dương cũng tắt ngấm.

Phong Bạch lập tức biến mất chẳng còn thấy bóng dáng, mà thân xác đã chết của Ma tăng Hóa Thần kì cũng biến thành một luồng ma khí nồng đậm, kéo dài mãi chẳng tiêu tan. Gió thổi khiến đám hắc khí đó nhanh chóng tản ra khắp mọi phương hướng.

Hà Loan và Nguyên Hạo đang ở Côn Luân chờ đợi kết cục của trận đại chiến, cuối cùng cũng nhìn thấy người mà họ muốn đón. Tuy nhiên hai người còn chưa kịp biết được chi tiết mọi chuyện thì đã thấy Phong Bạch lướt qua nhanh như một cơn gió, nhắm thẳng về phía điện Trường Sinh trên đỉnh Hư Vô phong.

Chỉ trong giây lát bọn họ đã nhìn thấy Phong Bạch ném vỡ một ngọn đèn còn sáng cùng với tiếng hét đầy giận dữ của hắn.

Đến khi ngoảnh đầu nhìn lại thì đã chẳng thấy tung tích của hắn đâu nữa.

Hết chương 163

Editor: Sau này không thấy tác giả còn nhắc đến cặp Từ Giác x Phương Trưởng Tín nữa, mình cũng thầm chèo cái thuyền này mà đến đây chắc là thuyền cũng vững vững rồi, hơi tiếc chút xíu là tác giả không nói gì thêm.

Tiếp theo là tạ trời tạ đất là tác giả chán viết cảnh chiến đấu bùm chéo bùm chéo rồi. Phải edit cái đó mình thật sự rất muốn hộc máu, vì nó siêu khó để chuyển ngữ sao cho thuần việt ấy, cứ đạo nọ pháo quyết kia, quang ảnh, bla bla,... edit xong rồi mà đôi khi đọc lại vẫn thấy cực kỳ cấn.

------oOo------

Chương 164

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 164

Tám trăm năm trước, hòn đảo nhỏ này vẫn chưa có tên gọi, trên đảo chẳng có lấy một bóng người, khi ấy nó chỉ là một vùng đất thánh địa của Phật Môn -- hoa cảnh Phân Đà Lợi.

Vậy mà hiện giờ trên đảo đã bừng bừng sức sống, khói bếp lượn lờ, người dân ở đây an cư lạc nghiệp. Giả mà có du khách hỏi thăm đây là đâu thì nhất định bọn họ sẽ trả lời: "Đây là đảo Vọng Phu."

Du khách lại hỏi vì sao gọi nó là đảo Vọng Phu?

Người dân trên đảo sẽ hỏi lại: "Ngươi có biết Cửu Anh tiên quân không?"

Du khách nói: "Tất nhiên là biết, Cửu Anh quán* cũng chẳng ít hơn miếu thổ địa công công là mấy." (*Quán ở đây là trong từ đạo quán: Nơi thờ, tu luyện của các đạo sĩ)

Đảo dân hỏi tiếp: "Vậy ngươi có biết truyền thuyết về Cửu Anh tiên quân và đạo lữ của y không?"

Du khách nói: "Cái này thì ta không rõ lắm?"

Đảo dân liền kể lại chuyện xưa: “Để ta nói ngươi nghe, chắc ngươi không biết đúng không, Cửu Anh tiên quân đang ở ngay trên đảo của chúng ta đấy! Ngươi có nhìn thấy tòa Cửu Anh quán kia không? Đấy không phải Cửu Anh quán bình thường như những nơi khác đâu, chỉ cần ngươi tới đó bái lạy thì ắt sẽ cầu được ước thấy. Người dân trên đảo chúng ta đều cung phụng Cửu Anh tiên quân, không chỉ vì ngài đã cứu tổ tiên của chúng ta mà còn bởi vì ngài rất linh thiêng. Suốt mấy trăm năm nay trên đảo chưa từng có bão lớn, lúc nào cũng mưa thuận gió hoà, tất cả đều là nhờ tiên quân phù hộ! Vị khách này, ngươi có muốn tới đó bái lạy không, tiền nhang đèn chỉ có hai quan thôi!”

Du khách nói: “Sao mà đắt thế? Ở những Cửu Anh quán khác chỉ có một quan tiền thôi!”

Đảo dân nói: “Đắt nhưng xắt ra miếng nha, ngươi có biết vì sao lại gọi nơi này là đảo Vọng Phu không? Tất nhiên là vì đạo lữ của tiên quân thường hay lên đảo để chờ ngài, ngóng trông sớm ngày được đoàn tụ! Tiên quân là người từ bi, đạo lữ của ngài sao có thể tệ được? Nhìn thấy tâm nguyện và sự cung phụng của mọi người dành cho tiên quân thì kiểu gì cũng sẽ ra tay giúp đỡ!”

Vị khác nọ lấy cầm tiền với vẻ lưỡng lự, nhưng trong lúc còn đang phân vân thì trên không trung chợt có một đám mây ngũ sắc bay lướt qua. Người dân trên đảo lập tức hô nhau để nhìn xem, sau đó cũng nói với vị khách kia: “Có thấy không, đó là đạo lữ của tiên quân đến đây đấy. Ngươi mau tới bái lạy đi, biết đâu chuyến này buôn bán trở về sẽ làm ăn phát đạt, phú quý tới già ấy chứ!”

Trong lúc vị khách kia đang ngắm mây đến ngẩn người thì nhóm thôn dân trên đảo đã lấy tiền của hắn rồi ân cần dẫn khách vào trong đạo quán.

Mấy trăm năm với người phàm thì quả thật đã rất xa xôi, bình thường thôn dân trên đảo đã quen với việc lấy truyền thuyết về Cửu Anh để bịa chuyện. Có lẽ do trùng hợp nên đúng là đạo quán ở đây linh nghiệm hơn ở những nơi khác thật, nhưng cũng không đến mức li kỳ như vậy. Vốn hôm nay đám thôn dân cũng chỉ mở miệng nói bậy một phen, ai ngờ lại thật sự nói trúng rồi, trên tường vân đúng là đạo lữ của Cửu Anh tiên quân.

Lại nói tiếp, ngày hôm đó khi Phong Bạch phát hiện đèn Trường Sinh là giả thì đã kinh hãi buồn đau tột độ, tưởng chừng sắp nôn ra máu. Hắn

phẫn nộ đập nát cây đèn giả rồi lập tức lao ra khỏi Côn Luân, bay thẳng về phía nam để đi tới hoa cảnh Phân Đà Lợi.

Cách hàng ngàn hàng vạn dặm xa xôi, băng qua vô số lục địa nhưng cũng chẳng là gì với một Kiếm tu đã Đại thừa vien mãn. Trong lòng hắn chỉ tràn ngập suy nghĩ về một người, một chuyện duy nhất -- Tám trăm năm! thúc thúc, sao ngươi có thể như thế! Sao có thể nhẫn tâm như vậy!

Con đường đi đến hoa cảnh Phân Đà Lợi, thậm chí là từng cái cây, ngọn cỏ xung quanh hoa cảnh Phân Đà Lợi cũng đều là những thứ Phong Bạch hết sức quen thuộc. Chỉ cần không trong thời gian bế quan thì mỗi năm hắn đều đến đây chờ đợi. Thúc thúc của hắn, đạo lữ của hắn, ái nhân của hắn đang ngủ say trong cô độc nơi đáy hồ lạnh lẽo. Hắn không thể thường xuyên bầu bạn với y, nhưng hắn biết thúc thúc thích náo nhiệt cho nên đã đưa rất nhiều người phàm lên đây để sinh sống.

Vài chục năm rồi lại qua vài trăm năm, rốt cuộc nơi đây cũng thay đổi từ một hòn đảo biệt lập thành một cảng biển sầm uất, vô số phàm nhân và tu giả mang đến sự náo nhiệt để bầu bạn với thúc thúc.

Vậy mà lúc này Phong Bạch lại đang đứng ở bên ngoài hoa cảnh Phân Đà Lợi, hắn không thể bước vào nữa.

Suốt bao năm qua, hắn chưa từng bị chặn ở ngoài cửa vì thiện ác trong tâm, nhưng đúng là lần này hắn không vào được nữa. Trong lòng Phong Bạch tràn ngập cảm giác phẫn nộ và tuyệt vọng, thậm chí hắn còn muốn hủy diệt hết thảy để trút giận, muốn bổ nát cái thánh địa chó má này ra.

Hắn oán hận những tiếng vang ồn ào không dứt kia, chán ghét cả những con người đang cười đùa vui vẻ. Thúc thúc của hắn không có ở đây, vậy tại sao những kẻ đó còn cười đến sung sướng như vậy? Suốt tám trăm năm qua, hắn chỉ có thể bấu víu vào chút hi vọng ấy để tiếp tục cười nói, nhưng bây giờ hi vọng của hắn đã chẳng còn nữa, ấy vậy mà những kẻ này lại cười đến chói tai như thế.

Sao chúng dám cười? Nếu không có thúc thúc thì làm gì có bọn chúng ở đây?

Ngọn lửa ghen ghét và phẫn nộ không ngừng thiêu đốt trong thần thức đã bình lặng như nước suốt tám trăm năm. Hắn rút Trạm Lô kiếm, tỏa ra sát khí nồng đậm rồi sải bước đến nơi ồn ào nhất.

“Đạo trưởng, ngươi cũng vì nghe danh nên mới đến bái lạy Cửu Anh tiên quân ư? Ngươi đến đúng chỗ rồi đấy, Cửu Anh quán trên đảo chúng ta là nơi linh thiêng nhất, người đừng nghi ngờ lời ta nói. Đúng vậy, đúng là

chỗ nào cũng có Cửu Anh quán, nhưng mà không ở đâu linh nghiệm bằng Cửu Anh quán trên đảo của chúng ta đâu. Ngươi hỏi tại sao ư? Tất nhiên là bởi vì Cửu Anh tiên quân đang ở trên đảo của chúng ta rồi! Ngươi đừng có mà nhìn ta như thế, ta không sợ ngươi đâu, ta cũng là cư sĩ tục gia đấy, không hề nói điêu! Ngươi cứ chờ mà xem, sớm muộn gì Cửu Anh tiên quân cũng sẽ đoàn tụ với đạo lữ của ngài ở ngay trên đảo! Nếu không, tại sao Cửu Anh quán của chúng ta lại linh nghiệm như vậy... ”

Phong Bạch híp mắt liếc nhìn hắn rồi hỏi: “Tại sao ngươi biết bọn họ có thể gặp lại nhau?”

“Tại sao không thể? Người ta vẫn thường nói: người có tình sẽ thành quyến thuộc, chẳng lẽ vợ chồng Cửu Anh tiên quân không phải người có tình? Cửu Anh tiên quân với người phàm còn có tình nữa là với đạo lữ của ngài. Ngươi thấy ta nói có đúng không?”

Phong Bạch nói một cách lạnh lùng: “Cho dù người có tình nhưng trời lại vô tình.” Lúc nói đến đây thì thanh kiếm trong tay hắn cũng lập tức chấn động, kêu ong ong không ngừng.

Sát khí dày đặc khiến nhóm dân chúng trên đảo sợ đến run rẩy, cho dù bị kinh hãi nhưng vẫn tranh nhau khuyên nhủ: “Đạo trưởng, ngươi mau thu kiếm lại đi, nhìn sợ lắm!”

“Tất cả mọi người ở đây đều chỉ là một đám phàm phu tục tử, nếu bị kiếm của ngươi dọa bay mất ba hồn bảy vía thì nhất định sẽ khiến Cửu Anh tiên quân mất hứng! Lão nhân gia trước giờ luôn mang lòng từ bi, cứu người giúp đời, nếu ngươi gây chuyện ở chỗ của ngài thì chắc chắc Tiên Quân sẽ không vui đâu!”

“Nói đúng đấy. Đạo trưởng, đánh đánh giết giết thì có gì hay? Thiên hạ thái bình mới là chính đạo!”

Vẻ mặt âm trầm của Phong Bạch khẽ rung động, chẳng rõ câu nói nào đã chạm đến hắn mà cuối cùng cũng thực sự thu kiếm về mi tâm.

Đám thôn dân trên đảo đang đứng túm tụm hóng chuyện, thấy cảnh này thì không khỏi trợn mắt há mồm, có điều bọn họ vẫn không quên ý định ban đầu: “Đạo trưởng lợi hại ghê! Nếu đã lợi hại như vậy thì chắc cũng không thiếu chút tiền nhang đèn đâu nhỉ? Muốn vào bái lạy phải tốn mười quan tiền!”

“Không phải có hai quan thôi à?” Vị khách mới đến lúc nãy chợt xoay người hỏi.

Cư sĩ kia xì một tiếng rồi nói: “Người phàm có giá của người phàm, người tu tiên như đạo trưởng đây sao có giá như người phàm được? Vậy chẳng phải đang sỉ nhục đạo trưởng à!”

Phong Bạch ném cho hắn một túi kim ngân rồi nói: “Hôm nay chỉ để một mình ta vào thôi.”

Đám dân chúng trên đảo vô cùng vui sướng, lên tục gật đầu vâng dạ rồi cuống quít đuổi hết những người không liên quan ra ngoài.

Bên trong đạo quán khá đơn sơ, duy chỉ có bức tượng được nặn bằng đất sét là có vài phần màu sắc. Dáng người cao ráo, đạo bào đỏ rực, trong tay cầm trường kiếm, tóc đen mặt trắng, giữa mi tâm điểm một nốt chu sa làm tăng thêm ba phần tiên khí, vẻ mặt đang mỉm cười dịu dàng khiến cho bức tượng đất thô ráp này bỗng có vài phần sinh động.

Phong Bạch bước lên phía trước, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của tượng đất, dường như vẻ lạnh lùng trên mặt hắn cũng dần vơi bớt, để lộ ra chút trẻ con ấm áp ngây thơ.

Không lâu trước đây, chính là người này đã tươi cười dịu dàng với hắn rồi bảo, đừng lạm sát người vô tội.

Cuối cùng, vẫn là người này mang theo nụ cười ấy nói với hắn, hãy đợi ta quay về.

Ta đã đợi suốt tám trăm năm ròng rã, nhưng thúc thúc lại chẳng quay về nữa.

Nghĩ đến điều này khiến bàn tay Phong Bạch hơi ấn mạnh xuống, bóp nát mất một phần vai của tượng đất. Hắn cúi đầu khẽ thổi nhè nhẹ sau đó dịu dàng vỗ về: “Thúc thúc không đau.” Trong tay chợt vận pháp, bức tượng lại trở về như lúc ban đầu.

Hắn lại cười, ngón tay men theo thân hình của tượng đất, giọng nói trầm thấp mà rời rạc: “Có phải thúc thúc cảm thấy ta rất dễ lừa đúng không. Thúc thúc quên rồi à, ta đã từng nói nếu như thúc thúc xảy ra chuyện không may thì ta sẽ dùng cách bạo ngược. Hiện giờ ta cứu tử phù thương*, nhưng từ nay trở đi ta sẽ gặp thần giết thần, gặp người giết người.” (Cứu tử phù thương: Cứu người chết, giúp người bị thương)

Sát khí tuôn trào theo từng lời của hắn, kiếm ý sắc bén đổ xuống đầu ngón tay. Tượng đất bị kiếm khí ăn mòn đến độ nứt vỡ như mạng nhện, sau đó lại được hắn dịu dàng vận pháp chữa lành, cứ lặp đi lặp lại như vậy, tựa như bản thân đang sắp phát cuồng của hắn.

Cuối cùng không thể chịu nổi nữa, sát khí và kiếm ý kết hợp hoàn toàn đánh nát tượng đất, hai mắt của Phong Bạch đã đẫm lệ đến mơ hồ, tròng mắt đỏ quạch, tỏa ra uy thế khủng khiếp như một cơn bão càn quét từ đạo quan lan ra toàn bộ hải đảo.

Uy thế này càng lúc càng tăng thêm như diều gặp gió, thậm chí còn dao động đến tận Tiên giới ở Cửu Thiên.

Một tiểu đồng đang cưỡi Thanh Ngưu đi đến bên cạnh một đạo nhân tóc bạc mặc đạo bào bát quái, nó theo ánh mắt của đối phương mà nhìn về phía Thông Thiên kính.

Cảnh tượng trong kính và sát khí như hóa thành thực thể khiến nó phải nhíu mày: "Sư đệ, Bạch Hổ này đã lộ hung tính, ta thấy không ổn rồi. Ngươi đừng thử hắn nữa, nếu không e là sẽ phải uổng công sức bấy lâu. Ngươi định lại đợi thêm mấy ngàn năm nữa để làm lại từ đâu sao!"

Đạo nhân tóc bạc lắc đầu: "Không thể không thử. Suốt tám trăm năm qua, mặc dù hắn chưa từng làm sai chuyện gì, tu giả và phàm nhân ở Cửu Châu cũng tìm được chốn về, thái bình yên ổn suốt mấy trăm năm, đây đều là công của hắn. Thế nhưng ngay cả khi tâm nguyện thất bại mà hắn vẫn giữ được thiện niệm thì mới có thể gánh vác được trọng trách, bằng không cũng chỉ là loại giả nhân giả nghĩa mà thôi, còn nói chi đến Thượng Thiện Nhược Thủy nữa."

Cùng lúc ấy, trong Cửu Anh quán trên đảo Vọng Phu, trước khi Phong Bạch ra khỏi đạo quán thì ánh mắt lại chợt bắt gặp một hàng chữ nhỏ ở dưới chân của tượng đất -- Thiên Đạo hữu thường, có thể chậm trễ vì nhân tình thế thái nhưng cuối cùng sẽ không lầm được. Tồn thiện tâm, tạo thiện nghiệp, được thiện quả.

Phong Bạch chợt dừng chân, hắn cười lạnh nói: "Thúc thúc, vô dụng thôi. Thiện quả của ta chỉ có ngươi, nay ngươi đã không ở đây nữa thì ta còn giữ thiện tâm và thiện nghiệp để làm gì. Chẳng bằng phá hủy hết thảy còn hơn, để chúng đi cùng ta xuống u minh địa phủ bầu bạn với ngươi!"

Nói xong hắn liền rút kiếm bước ra, vào lúc định đại khai sát giới thì lại nhìn thấy một đám người cầm tiền giấy và nến hương đang tranh chấp với những người giữ quán trên đảo.

"Năm nào Lý gia chúng ta cũng phải đến Cửu Anh quán để bái tế ân nhân vào ngày mùng ba tháng tám, tại sao hôm nay lại không cho chúng ta vài! Cửu Anh tiên quân là của mọi người chứ không phải của một

mình ngươi. Ngươi không cho chúng ta vào thì chúng ta biết ăn nói thế nào với tổ tiên bây giờ!"

Đám người giữ quán nhanh chóng vây kín rồi phản bác: "Cửu Anh tiên quân cũng chẳng phải của Lý gia các ngươi, các ngươi có quyền gì mà thích vào bái là vào bái!"

Những người Lý gia đều trợn mắt nhìn nhau: "Tổ tiên của Lý gia ta đã được tiên quân cứu giúp nên mới có thể duy trì được dòng họ, ân đức như vậy chẳng biết phải lấy gì để báo đáp. Thế mà bây giờ đến cả chỗ để tế bái cũng không còn nữa? Nếu thật sự như vậy thì Lý gia ta cũng chẳng còn mặt mũi làm người, cô phụ ân đức thì khác gì loài heo chó. Lý gia thân quyến, thay vì làm heo chó thì chẳng bằng đánh đuổi hết lũ tiểu nhân hám lợi này đi, bảo vệ nơi thờ phụng ân nhân không bị vấy bẩn!"

Những lời này vừa nói ra thì tất cả người của Lý gia đều hưởng ứng. Thôn dân canh giữ quán chỉ có bốn, năm người, còn bên phía đối phương lại có tận hai mươi người, nhìn một cái là đã biết bên nào mạnh bên nào yếu. Đối phương vung tay hô một tiếng, đám người của Lý gia lập tức ùn ùn kéo tới rồi lao vào đánh nhau!

Quyền cước chẳng có mắt, thấy hai nhóm người này dày vò Cửu Anh quán đến độ sắp diện mục toàn phi* khiến Phong Bạch cực kỳ chướng mắt. Trạm Lô kiếm trong tay hắn lóe sáng, lúc đang định cho cả lũ chôn cùng nhau thì bỗng lại có một lão giả tiến lên khuyên can. (*Diện mục toàn phi: Thay đổi hoàn toàn bộ mặt)

Bởi vì lão giả này khá quen mắt nên Phong Bạch bỗng dừng thế công, ngược lại muốn xem thử một ông lão yếu đuối như thế sẽ dùng cách gì để khuyên bảo hai bang ác đồ. Nếu không khuyên được, hắn sẽ cho bọn chúng im lặng mãi mãi.

"Các ngươi đều vì Cửu Anh quán, vậy mà lúc này lại đánh nhau ngay trong đạo quan. Nếu làm vỡ chỗ này, làm hỏng chỗ kia thì đến lúc ấy ai sẽ vui sướng hơn ai, ai là người chiến thắng thực sự? Tộc nhân Lý thị, chẳng lẽ các ngươi phá hoại Cửu Anh quán xong thì sẽ không còn phụ lòng tổ tiên, không có lỗi với ân nhân nữa ư? Trương cư sĩ, phá hỏng Cửu Anh quán rồi thì ngươi định lấy gì để mời chào du khách hành hương?"

Lão giả thấy hai bên đã dừng lại bèn nói tiếp: "Cửu Anh quán đã hương khói nghi ngút suốt mấy trăm năm, nếu hôm nay lại bị hủy hoại trong phút chốc, chẳng lẽ các ngươi không thấy đáng tiếc sao? Cho dù không

đáng tiếc, vậy các ngươi có thấy xứng đáng với bản tâm của mình không? Cả đời Cửu Anh tiên quân luôn làm điều tốt, giúp đỡ mọi người, bây giờ các ngươi làm vậy thì chẳng phải sẽ khiến ngài cảm thấy rất đau lòng sao?"

Câu nói cuối cùng ấy chẳng hiểu sao lại khiến Phong Bạch cực kỳ chấn động, hắn cảm thấy lão giả kia như đang nói cho mình nghe. Hắn lạnh lùng nhìn sang, đối diện với đôi mắt đục ngầu của lão giả, đối phương nhìn hắn như chẳng có gì, chỉ quay đầu tiếp tục khuyên bảo hai nhóm người kia.

Cửu Anh quán đã hương khói nghi ngút suốt mấy trăm năm, nếu hôm nay lại bị hủy hoại trong phút chốc, chẳng lẽ các ngươi không thấy đáng tiếc sao?

Cho dù không đáng tiếc, vậy các ngươi có thấy xứng đáng với bản tâm của mình không?

Cả đời Cửu Anh tiên quân luôn làm điều tốt, giúp đỡ mọi người, bây giờ các ngươi làm vậy thì chẳng phải sẽ khiến ngài cảm thấy rất đau lòng sao?

Mấy câu nói đó cứ quanh quẩn mãi trong thức hải của Phong Bạch chẳng thể biến mất, cuối cùng lại sinh ra một ẩn ý khác -- Ngươi đã một lòng giúp Cửu Châu thái bình thịnh thế suốt tám trăm năm, nếu nay lại bị hủy hoại chỉ trong phút chốc, chẳng lẽ ngươi không thấy đáng tiếc sao? Cho dù không đáng tiếc, vậy các ngươi có thấy xứng đáng với bản tâm của mình không? Xưa nay thúc thúc luôn mềm lòng, lương thiện, nếu ngươi làm như vậy thì chẳng phải sẽ khiến y cực kỳ đau lòng sao?

Đâu chỉ đau lòng, e là lúc xuống đến u minh địa phủ cũng phải cho hắn hai bạt tai, hung hăng mắng hắn là đồ súc sinh ấy chứ!

Thiện cho người, Đạo cho trời.

Trong lòng hắn chỉ có thúc thúc, không chứa nổi những thứ khác.

Người bỏ dục thì sẽ được tâm.

Thân thể của Phong Bạch chợt cứng đờ, tựa như nghe thấy một tiếng gầm nhẹ đầy uy nghiêm đang quanh quẩn trong cơ thể mình. Sức mạnh tàn bạo chợt bùng nổ như cơn lũ đang dâng trào, thế nhưng nó chỉ dạo quanh cơ thể chứ không hề mảy may lộ ra bất kỳ tia sát khí nào. Ngay sau đó, toàn bộ sát niệm và ý muốn hủy diệt trong đầu hắn đều rút lui như thủy triều, chẳng còn chút tung tích.

“Thúc thúc, ngươi từng nói, thiên hạ thái bình mới dễ đắc đạo. Nay thiên hạ đã thái bình rồi, nhưng ta chẳng còn nghĩ đến Đạo nữa.” Phong Bạch khẽ cười. Trong tay hắn đã chẳng còn binh khí nữa mà thay vào đó là hai chiếc vòng Đồng Tâm khẽ chạm vào nhau kêu leng keng.

Hắn nhìn chúng, tựa như nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia mà khẽ hôn lên rồi thì thầm: “Điều ngươi muốn làm, ta đã hoàn thành cả rồi. Ta giữ lại chúng cho ngươi xem. Ta sẽ đi cùng ngươi, chúng ta cùng nhìn ngắm Cửu Châu thịnh thế.”

Vừa dứt lời, hắn đã đi đến bên ngoài hoa cảnh Phân Đà Lợi. Lúc này cảnh môn đã không còn đóng chặt vì thiện ác trong lòng hắn nữa. Trong trận văn cổ xưa mà tinh xảo chợt bắn ra một luồng kim quang, theo sau là một luồng linh lực cuồn cuộn nhanh chóng lan tràn ra khắp từng ngóc ngách của thánh cảnh.

Thúc thúc của hắn, đã đợi ở đây tám trăm năm rồi.

Hắn phải đi bầu bạn với thúc thúc thôi.

Phong Bạch mỉm cười đi vào, chân bước trên hư không đến bên bích hồ, nơi có hàng ngàn hàng vạn hoa sen ngũ sắc đang đua nở. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua trận môn đã đóng chặt, khẽ thầm thì: “Thịnh thế là của bọn họ, còn chúng ta ở bên nhau.” Phong Bạch nắm chặt vòng Đồng Tâm, một tay vận kiếm ý tới ngũ trọng thiên, luồng kim quang sắc bén bị hắn đưa đến gần đan điền của mình...

Hình ảnh này hiện lên trong Thông Thiên kính ở Tiên giới cách đó trăm ngàn trượng, tiểu đồng thấy vậy thì không khỏi nóng nảy. Nó nhảy xuống từ lưng của Thanh Ngưu rồi vỗ cái "bốp" lên người đạo nhân tóc bạc: “Ngươi nhanh lên đi! Nếu để muộn thì đúng là thất bại trong gang tấc đó!”

Đạo nhân tóc bạc khẽ phẩy phất trần trong tay, lập tức có một luồng pháp thuật xuyên thấu qua Thông Thiên kính rồi truyền xuống dưới. Rõ ràng trên mặt lão đã hơi mỉm cười nhưng vẫn cố ý nói với vẻ lạnh nhạt: “Linh Bảo sư huynh yên tâm, nếu hắn chịu buông bỏ thì ắt sẽ có được. Thiện cho người, Đạo cho trời. Xưa nay Thiên Đạo chưa bao giừo keo kiệt.”

Lại nói, cái phất trần kia quả thật là tiên pháp!

Ngay trong khoảnh khắc mành chỉ treo chuông ấy, Phong Bạch đứng bên bích hồ còn chưa kịp từ sát thì bỗng thấy hồ hoa sen đang yên bình lại tự dưng dậy sóng không ngừng. Một luồng pháp quang chợt lóe lên từ chỗ Thiên Diệp Bạch Liên ở giữa hồ, trong ánh sáng chói mắt, rõ ràng trước

đó chỉ là một nụ hoa thì giờ đây nó đã nở bung cánh, sau đó nhanh chóng sinh ra một đài sen.

Hạt sen tuôn ra ánh sáng chói mắt chiếu rọi khắp nơi, cùng lúc ấy giữa hư không cũng tách ra một cái khe!

Tất cả những điều này vẫn chưa đủ để ngăn cản ý định tự sát của người nào đó, mãi cho đến khi bên trong cái khe chợt hiện linh quang, sau đó có một con chim sáu cánh bay vút ra. Nhìn kĩ lại thì hóa ra đó là một con Xích Mân, sáu cánh của nó xổ tung, diễu võ dương oai bay thẳng đến chỗ Thiên Diệp Bạch Liên ở giữa hồ.

Nó vừa mới nhảy lên trên hạt sen thì cả người lẫn hạt sen đã bị một bàn tay chộp lấy đầy thô lỗ. Xích Mân trợn mắt nhìn lên, không ngờ đó lại là kẻ thù cũ. Bấy giờ nó mới thu lại móng vuốt lại rồi kêu chiêm chiếp với vẻ lấy lòng.

Cứ như được bay từ địa ngục lên thiên đường chỉ trong một tích tắc, sự vui sướng ập đến bất thình lình khiến Phong Thiệu phải sửng sốt hồi lâu.

Hắn nhìn thấy rõ ràng Lục Dực Xích Mân bay ra từ khe hở của tam giới mà vẫn còn sống, con Lục Dực Xích Mân của thúc thúc vẫn còn sống, điều ấy có ý nghĩa gì.

Cho nên, hắn đã nhảy thẳng xuống khe nứt sâu như vực thẳm kia mà không hề do dự!

Trong lòng Phong Bạch chỉ vướng bận duy nhất một người, nhưng hắn lại không biết có bao nhiêu người đang quan tâm hắn. Lúc này mọi người ở Côn Luân còn chưa kịp vui sướng vì tên ma đầu Thanh Dương đã bị tiêu diệt thì lại lập tức cảm thấy lo lắng cho Phong Bạch đang phải chịu nỗi đau mất người yêu.

Những người khác thì lo lắng, còn Hà Loan và Nguyên Hạo lại thấy đau lòng. Bọn họ rất hiểu, nếu Phong Bạch mà biết tin này thì sẽ có hậu quả như thế nào. Hai người không kịp thảo luận đã cùng bay thẳng về phía hoa cảnh Phân Đà Lợi. Bọn họ đã mất một người thân rồi, không thể để mất thêm một người nữa!

Có điều hai người lại không thể đi tới nơi, bởi vì Từ Ký châu thuộc quản lý của Côn Luân đột nhiên xuất hiện rất nhiều ma khí, sương đen mù mịt bao phủ khắp mọi nơi, vô số tu giả đã bị chiếm đoạt. Mặc dù ma đầu Thanh Dương đã chết nhưng những con rối Sát Ma của gã lại không hề tiêu tán, tuy nhiên lần này không phải do đoàn quân con rối từ sáu châu

khác vây giết, mà lại bị đốt lửa trong chính nhà mình... đến mức không thể cứu vãn được nữa.

Tu giả bị chiếm đoạt sẽ trở thành con rối Sát Ma mới, gặp phàm nhân thì chúng sẽ ăn thịt còn gặp tu giả thì chúng sẽ chiếm đoạt. Một toàn thành vốn đang yên bình nay lại biến thành địa ngục trần gian.

Nguyên Hạo là thiếu tông của Côn Luân, tông chủ không có ở đây nên cậu phải gánh vác trọng trách bảo vệ Cửu Châu, cho dù hiện giờ chỉ còn sót lại có ba châu. Hà Loan ngóng trông về phương nam xa xôi một lúc lâu, cuối cùng nàng vẫn thu lại ánh mắt, cùng Nguyên Hạ dấn thân vào đội ngũ giết Ma cứu người...

Mà hiện giờ Phong Bạch lại không hề biết đến những sự hỗn loạn này, hắn đang phải chịu sự tra tấn của khe hở tam giới. Nếu không phải tu vi của hắn đã lên đến Đại Thừa viên mãn, cộng thêm thể chất thánh thú bảo vệ thì e là tính mạng đã mười phần mất chín.

Tuy nhiên Phong Bạch không hề hối hận, cũng chẳng thèm quan tâm đạo bào trên người đã bị xé nát tươm, hắn chỉ một lòng một dạ bắt ép con chim ngốc kia dẫn đường. Nơi này vừa xa lạ vừa yên tĩnh, Phong Bạch không thể dùng thức tảo để kiểm tra tình hình, cũng chẳng thể sử dụng được linh lực. Tuy nhiên điều ấy không khiến hắn cảm thấy bối rối, ngược lại còn càng thêm kiên định và an tâm hơn.

Phong Bạch chợt cảm nhận thấy một dòng sức mạnh phát ra từ chỗ lòng bàn tay của mình, hắn cúi đầu nhìn lại, thì ra là do hạt sen được nắm lên cùng với con Xích Mân. Nó có vẻ ngoài chẳng khác gì một hạt sen bình thường... Nhưng dòng sức mạnh tinh thuần đến vậy...

Chẳng lẽ đây chính là Thánh Liên tử ư?

Nếu đúng là thúc thúc vẫn còn sống, chỉ cần có Thánh Liên tử này thì sẽ chẳng cần sợ điều gì nữa.

Phong Bạch thầm nghĩ, trong lòng càng cảm thấy ấm áp, gần như đã hòa tan toàn bộ vẻ lạnh lùng xung quanh hắn. Hắn bước theo con chim ngốc kia một cách nhẹ nhàng, nhanh chóng lướt qua những cánh hoa rơi rực rỡ, băng qua những lớp cây xanh thẳm để đi đến một tiểu viện nho nhỏ.

Lúc bước đến gần hàng rào trúc bao quanh bên ngoài tiểu viện, Phong Bạch lại chợt dừng chân, vẻ mặt bỗng thay đổi thất thường. Một bàn tay nắm chặt Thánh Liên tử và vòng Đồng Tâm của hắn đã bị siết đến chảy máu, bàn tay còn lại cũng ướt đẫm mồ hôi.

“Tiểu Mân, ngươi lại chạy loạn khắp nơi đấy hả? Bảo ngươi tìm hạt sen...”

Giọng nói chợt tắt ngúm.

Chủ nhân của giọng nói vẫn mặc y phục đỏ rực như trước, tuấn nhan vẫn như trước. Phong Bạch ngơ ngác nhìn ngắm một hồi lâu mới chợt nhận ra trên mặt mình đã ướt đẫm.

“Ngươi... Ngươi đến rồi.”

“Thúc thúc !”

Phong Bạch nâng chân lao tới một cách điên cuồng, sau đó nhanh chóng siết chặt người nọ trong lồng ngực, tựa như muốn khảm y vào sâu thẳm nơi đáy lòng. Hắn không ngừng thì thào tự nói như thể vẫn không dám tin đây là sự thật: “Không phải ta đang nằm mơ đúng không!” “Ta không hề nằm mơ!” “Mong giấc mơ này sẽ không phải tỉnh lại!” “Ta không muốn tỉnh lại!”

Mãi một lúc lâu sau, Phong Bạch mới cảm nhận được có một bàn tay đang khẽ vuốt tóc hắn, một giọng nói vang lên bên tai: “Không phải mơ, tất nhiên là không phải mơ. Nếu thật sự là mơ thì ta sẽ mãi mãi ở trong mơ với ngươi.”

Phong Bạch nâng khuôn mặt đối phương lên rồi chặn lấy bờ môi của y một cách thô lỗ, tựa như nhất định phải hút được thứ gì đó thì mới chịu tin tưởng đây là thật. Nắng hạn gặp mưa rào, Phong Thiệu lại càng không từ chối, có lẽ đây cũng là điều y khát vọng đã lâu, cứ thế gắt gao ôm chặt lấy người mà mình hàng đêm mong nhớ, cho dù miệng lưỡi của súc sinh kia có sắc bén đến đâu thì y vẫn cam nguyện chìm đắm làm cá thịt.* (Cái này xuất phát từ câu: 人为刀俎，我为鱼肉: Người là dao thớt, ta là cá thịt. Ý là để Phong Bạch chủ động nắm quyền điều khiển)

Nụ hôn này tựa như một phần bù đắp cho tám trăm năm đã qua, đến khi mở mắt ra lần nữa, trong ánh mắt hai người nhìn nhau đã chẳng còn sự cách ngăn. Quá khứ đã không có, hiện giờ cũng không có, tương lai càng không có.

Nếu nói thời gian tám trăm năm đã nuôi dưỡng Phong Bạch thành một người có tâm lặng như nước, vậy thì giờ phút này mọi sự trầm tĩnh của hắn đều đã hóa thành hư ảo. Khi đối diện với Phong Thiệu, trong lòng hắn chỉ tràn ngập lửa nóng là lửa nóng. Nếu không phải nơi này chẳng thể sử dụng được chút linh lực nào khiến hắn không làm gì được Phong

Thiệu, thì e là hắn đã nhốt người này vào trong lồng ngực, rồi dùng tư thế thân mật đó để kể lể hết những chuyện trong suốt tám trăm năm xa cách.

Phong Bạch vẫn quan tâm tình trạng thân thể của đối phương nhất, Phong Thiệu biết rõ điều đó nên lập tức vào thẳng vấn đề: "Năm ấy ta che giấu chuyện này, thật ra vì để chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Tiếp sau đó đi vào hoa cảnh Phân Đà Lợi cũng chỉ vì vẹn toàn trước sau, không ngờ rằng... "

Hóa ra năm đó, Phong Thiệu vừa mới bước vào hoa cảnh Phân Đà Lợi chưa được bao lâu thì yêu độc đã lại phát tác. Lần này còn dữ dội hơn những lần trước không biết bao nhiêu lần, bởi vì không còn Hàn châu áp chế cho nên cả thể xác lẫn tinh thần của y đều bị tra tấn cực kỳ tàn nhẫn. Những lần trước y còn có thể cố gắng cắn răng chịu đựng, nhưng lần phát tác cuối cùng này khiến y không thể chịu nổi nữa, cộng thêm suy nghĩ rằng bản thân đã hết đường cứu chữa, cho nên Phong Thiệu đã dùng một tia linh lực cuối cùng trong đan điền để sử dụng thuật Thúc Kiếp.

"Vậy ra Anh vân và Thiên Kiếp mà ta nhìn thấy khi đó là do thúc thúc gọi đến ư?" Phong Bạch nhíu mày, thấy Phong Thiệu gật đầu thì lập tức cắn lên bờ vai của đối phương một cách hung dữ, mãi cho nên khi lộ ra dấu răng màu hồng mới thôi, sau đó hắn lại khẽ liếm láp như để bồi thường.

Phong Thiệu cười bất đắc dĩ, y xoa nhẹ hai lỗ tai bông xù đã lộ ra vì tức giận của đối phương, lại mói tiếp: "Cũng may đã khổ tận cam lai, trời không tuyệt đường người... "

Vào lúc Phong Thiệu sắp bị uy áp của Anh vân chèn ép đến chết thì hoa sen ngũ sắc trong bích hồ lại bỗng dậy sóng, đó trùng hợp là thời điểm hoa sen được kết từ thiện nghiệp trở thành chất dinh dưỡng cho Thiên Diệp Bạch Liên mỗi ba năm một lần. Khoảnh khắc nhìn thấy khe nứt tam giới dần hiện ra, Phong Thiệu bỗng lóe linh quang, y chợt nhớ lại những lời Từ Giác từng nói khi hai người đến đây lần đầu tiên.

"Sau khi thiện nghiệp từ Cửu Châu được chuyển ra ngoài tam giới, nó sẽ được Thiên Diệp Bạch Liên hấp thụ trở thành chí thuần chí tịnh, từ đó mới dần sinh ra Thánh Liên tử, Thánh Liên tử lại thông qua khe hở tam giới rồi rơi về trong đài sen bên này."

"Những thiện nghiệp này đi vào khe nứt của tam giới, sau đó bị hấp thu rồi trở thành Thánh Liên tử, rồi lại thông qua khe hở mà trở về hóa thân của hoa sen trên Cửu Châu... Đây chẳng phải cũng là một sự sống khác?"

Phúc đến thì lòng cũng sáng ra, Phong Thiệu cố gắng dùng một chút sức lực cuối cùng để rơi vào trong khe hở tam giới.

Phong Bạch nhớ lại những tra tấn mà mình đã phải chịu khi nhảy vào trong khe hở tam giới, nghĩ đến việc lúc ấy tính mạng của Phong Thiệu đang trong cảnh mành chỉ treo chuông thì không khỏi tim đập thình thịch, cánh tay đang ôm chặt đối phương cũng cứng đờ.

Phong Thiệu mỉm cười, nâng tay muốn gỡ cái đuôi hổ không an phận đang quấn quanh hông của mình ra, nhưng nào có chuyện dễ dàng thoát được. Cái đuôi này vừa mềm dẻo vừa vô sỉ, cứ ôm chặt lấy cái ổ của nó chẳng chịu nhúc nhích.

"Ngươi --" Phong Thiệu còn chưa dứt lời thì đã bị đối phương chặn miệng, sau một nụ hôn dài thì hắn đã chuyển đề tài câu chuyện: "Vậy sau đó thì sao? Thúc thúc đã loại bỏ được yêu độc rồi đúng không?"

Phong Thiệu gật đầu rồi trả lời: "Ngươi đoán không sai. Đây mới là nơi Thiên Diệp Bạch Liên thật sự sinh trưởng, mặc dù không biết thân thể của nó ở đâu nhưng nơi kỳ lạ này lại vô cùng tinh thuần. Sau khi ta đến đây, không chỉ yêu độc mà các vết thương trên sắc thân và pháp thân cũng được chữa khỏi toàn bộ. Chỉ có một điều là mặc dù linh khí ở nơi này rất dồi dào sung túc nhưng lại không thể sử dụng được linh lực, tất cả pháp thuật và ma công đều chẳng có tác dụng gì."

Nghe thấy Phong Thiệu đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, rốt cuộc tảng đá luôn đè nặng trong lòng Phong Bạch suốt một thời gian dài cũng được buông xuống, hận không thể ôm lấy Phong Thiệu rồi xoay vài vòng. Mà quả thật hắn cũng đã làm như vậy, mãi cho đến khi đôi tai bông dù bị nhéo đến đau thấu tâm can mới chịu thôi.

"Thúc thúc tàn nhẫn quá, lừa gạt ta suốt tám trăm năm. Nếu không nhờ ta chó ngáp phải ruồi thì e là đã thật sự đi xuống địa phủ để bầu bạn với ngươi rồi. Vậy mà bây giờ lại chẳng hề nương tay chút nào, thật sự khiến người ta thấy cực kỳ xót xa đau đớn!" Phong Bạch than thở, rặt một vẻ muốn người ta phải thương xót, không đành lòng, nhưng mà trên đầu và sau mông hắn lại mọc lên mấy thứ không phải của con người, cho nên nhìn kiểu gì cũng không phải dáng vẻ đáng để xót thương.

Mặc dù Phong Thiệu không nhịn được cười, nhưng y cũng nhận ra phần chân tình trong lời nói bông đùa này, khiến lòng y không khỏi chua xót. Y ôm chặt lấy Phong Bạch rồi an ủi: "Là lỗi của ta. Ta cứ tưởng rằng thời gian mấy trăm năm đã đủ để lòng ngươi dần lắng lại, chẳng ngờ vẫn nóng nảy như thường. Ta sợ ngươi tạo nghiệp chướng, cũng sợ ngươi

không quý trọng bản thân, haiz... may mà Thiên Đạo hữu thường, để chúng ta còn có cơ hội gặp lại."

Thật ra từ lúc Phong Bạch được gặp lại Phong Thiệu một lần nữa thì trong lòng hắn đã chẳng còn chút oán niệm nào, ngược lại còn có phần biết ơn. Bất kể thế nào, chỉ cần hắn có được thúc thúc thì bao nhiêu những oan ức, đau đớn, thống khổ lúc trước cũng đều đáng giá.

Hai người lại tiếp tục trò chuyện một hồi lâu, Phong Thiệu hỏi Phong Bạch về những chuyện đã xảy ra trong thời gian hai người xa cách. Phong Bạch liền lập tức lộ vẻ kiêu ngạo như thể chỉ chờ đợi đối phương khen mình. Hắn kể lại hết những nghĩa cử cao đẹp mà mình đã làm trong suốt tám trăm năm qua như: dung hòa tứ đại tông của Cửu Châu và Cửu Châu minh như thế nào, bảo vệ và quản lý tu giả như thế nào, rồi cả trừ ma vệ đạo, chém giết yêu thú, duy trì Cửu Châu ổn định hóa bình, cuối cùng là đưa Cửu Châu bước vào thời kỳ thái bình thịnh thế.

Phong Thiệu nghe thấy vậy thì cực kỳ vui mừng. Phong Bạch còn làm tốt hơn Lữ Minh Tịnh trong nguyên tác không biết bao nhiêu lần, không chỉ tạo phúc cho tu giả mà cả phàm nhân cũng tránh được tai họa chiến tránh. Tiểu Bạch của y, nên như thế mới phải.

Phong Bạch được khen ngợi thì lại tò mò những năm nay Phong Thiệu đã sống như thế nào, mãi cho đến khi thấy vườn cây mà y trồng, nơi y luyện kiếm, thậm chí là cả cọc gỗ y điêu khắc lúc nhàm chán thì rốt cuộc phải hừ giọng: "Thúc thúc ngày qua ngày phong phú như vậy, chả trách vui đến quên cả trời đất, chẳng thèm nhớ đến chuyện trở về gặp ta."

Lúc ấy Phong Thiệu đang lấy hai vật nhỏ mà mình đã điêu khắc từ trên giá, nghe thấy câu này của hắn thì vội đáp: "Nói gì vậy? Nếu không phải ta không thể rời khỏi nơi này thì đã đi tìm ngươi từ lâu rồi... "

Phong Bạch nhìn thấy vật nhỏ kia điêu khắc chính dáng vẻ của mình thì không khỏi cười đến vui sướng, nhưng sau khi nghe thấy y nói vậy lại khó hiểu: "Sao lại không ra được? Rõ ràng ta nhìn thấy con chim ngốc của ngươi tùy ý ra vào khe hở mà."

Phong Thiệu nói: "Nó khác ta, cơ thể của nó nhỏ. Khe hở kia ở chỗ hoa cảnh Phân Đà Lợi thì không nhỏ nhưng ở đầu bên này lại chỉ lớn bằng hai nắm tay thôi. Lần duy nhất mà nó rách to đến độ có thể để người chui ra chính là ngày kết thành hạt sen hôm ấy... Lại nói tiếp, tám trăm năm cũng là thời điểm kết thành Thánh Liên tử... "

“Có lẽ đây chính là Thánh Liên tử?” Phong Bạch xòe tay để lộ vật trong lòng bàn tay mình.

Mọi chuyện trên thế gian này, khi thì sai một ly đi ngàn dặm, khi thì không hẹn nhưng lại cùng hợp.

Phong Bạch trùng hợp gặp Xích Mân đúng lúc nó xông vào hoa cảnh, đồng thời cũng đúng lúc có được Thánh Liên tử. Tám trăm năm không ngừng phập phồng lên xuống, cuối cùng cũng đợi được đến ngày đoàn tụ với người mình yêu.

Phu phu hai người mới đoàn tụ chứ chưa được tính là đoàn viên, bởi vì vẫn còn con trai con gái chưa đầu gối tay ấp. Có điều sau khi hai người rời khỏi hoa cảnh Phân Đà Lợi rồi đi thẳng về phía đại lục Cửu Châu, cảnh gia đình đoạn tụ vốn phải là chuyện hiển nhiên thì không ngờ nay lại xảy ra biến cố.

Những nơi trong phạm vi tầm mắt đều mang vẻ tử khí trầm trầm, âm phong mãnh liệt, con rối Sát Ma tràn ngập khắp mọi chốn kéo theo âm khí hội tụ xung quanh bọn chúng. Bên đường chỗ thì thi thể nằm la liệt đã bị cắt nát đến không nhìn ra hình dạng ban đầu, chỗ thì tự cắn nuốt lẫn nhau như tằm ăn rỗi.

Thậm chí nơi này còn không phải là Bình Nhung châu, Đại Hoang châu hay Lương Ung châu đã bị xâm chiếm mà là Từ Ký châu thuộc quyền quản lí của Côn Luân.

Sắc mặt của Phong Thiệu tái nhợt, y kinh hãi đến mức toàn thân run lẩy bẩy, sau đó vội vàng ngự kiếm bay về nội cảnh của Côn Luân. Y bổ một kiếm chém chết hết đám con rối ghê tởm đang quanh quẩn chỗ trận truyền tống. Phong Bạch theo sát ngay phía sau, chỉ bước vào Côn Luân chậm hơn đối phương một bước, vậy mà vừa tiến vào liền nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của Phong Thiệu.

Phong Bạch vội vàng chạy đến, đập vào mắt hắn chính là cảnh tượng Phong Thiệu quỳ rạp dưới đất, đối diện với y là hai thi thể đang bị đóng đinh trên vách núi, xung quanh bọn họ vẫn còn Đan hương quấn lấy cho nên đám con rối không dám đến gần để cắn nuốt. Máu tươi trên người hai thi thể vẫn chưa ngừng chảy, mặc dù đã máu thịt lẫn lộn nhưng dung mạo vẫn còn nguyên vẹn, đó chính là... chính là...

Phong Thiệu tựa như phát điên mà ôm bọn họ xuống, sau đó không ngừng rót linh khí vào trong cơ thể của cả hai, cho dù chẳng hề có chút

tác dụng nào nhưng y vẫn tiếp tục với vẻ chết lặng... Phong Bạch đè tay đối phương lại rồi nói một cách đau lòng: "Thúc thúc, bọn họ đã chết rồi."

"Tại sao lại như vậy !?"

Phong Thiệu nhìn Côn Luân nay đã chẳng khác gì địa ngục trần gian, y nắm chặt lấy vạt áo của Phong Bạch mà chất vấn: "Ngươi nói cho ta biết! Vì sao lại như vậy !? Thịnh thế đâu? Thái bình đâu?"

Phong Bạch lau nước mắt của đối phương với vẻ đau lòng, mặc cho y đánh lên người mình để trút giận. Hắn nhìn hắc khí vô cùng quen thuộc đang bao trùm lên toàn bộ tiên cảnh của Côn Luân rồi đứng vọt dậy, cầm kiếm mà nói: "Là Thanh Dương. Gã chết rồi vẫn chưa yên, còn muốn toàn bộ Cửu Châu phải chôn cùng gã. Ta sẽ tiêu diệt hết những thứ ghê tởm mà gã để lại!"

Vừa dứt lời, Trạm Lô kiếm trang tay hắn đã túa ra kim quang chói mắt, mỗi luồng kim quang đều ẩn chứa kiếm ý cường đại, ánh sáng lan đến đâu là đám con rối tan thành tro đến ấy.

Phong Bạch cứ mải mê chém giết khắp nơi, mãi cho đến khi có một bàn tay đè kiếm của hắn lại.

"Giết hết thì sao chứ, sinh cơ của Cửu Châu đã bị diệt rồi."

Giọng nói của Phong Thiệu cực kỳ bình tĩnh, Phong Bạch xoay người cầm tay y rồi hỏi: "Vậy chúng ta phải làm thế nào?"

Phong Thiệu ngẩng đầu nhìn hắn: "Sơn Hà Xã Tắc Đồ có thể cứu được."

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vốn là thánh bảo được toàn bộ tu giả của Cửu Châu xua như xua vịt, ấy vậy mà mãi đến khi tu giả của Cửu Châu đã chết hết thì nó mới được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, được hợp thành hình dáng hoàn chỉnh

"Thúc thúc, làm thế nào để khởi động thứ này?"

"Ngươi hãy tiến vào bên trong bản đồ, nó sẽ giúp ngươi phi thăng."

"Thật vậy ư?"

"Nếu ngươi tự bạo thân thể thánh thú của mình thì có thể phá vỡ tấm bản đồ này, từ đó nghịch thiên sửa mệnh, giúp cho vạn vật được sống lại lần nữa... " Phong Thiệu nói đến đây, y đang định nói tiếp tình tiết trong nguyên tác sau khi Phong Bạch tự bạo thân thể thánh thú, phá vỡ Sơn Hà

Xã Tắc Đồ thì ngược lại sẽ được phi thăng. Vậy mà lời nói đến bên miệng lại không thể nào thoát ra thành tiếng.

Tựa như có một luồng sức mạnh cực kỳ khủng khiếp đang ngăn cản y nói ra những lời này bằng bất cứ cách nào.

“Ngươi...” Phong Thiệu cố gắng hết lần này đến lần khác nhưng miệng của y hoàn toàn bị chặn kín, không thể nào nói ra được điều mình muốn nói.

Phong Bạch không nhìn y, hắn trầm mặc một lúc lâu rồi mới nói: “Thì ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại có tác dụng như vậy. Nếu ta phi thăng một mình, để lại thúc thúc phải đối diện với Cửu Châu nay đã tận diệt, chỉ e nó sẽ trở thành tâm ma không thể tiêu tan của ngươi, từ đó khiến ngươi vĩnh viễn chẳng thể Độ Kiếp phi thăng. Nếu là như vậy, ta thà chọn cái thứ hai.”

Phong Thiệu đột ngột ngẩng đầu rồi nói một cách khó khăn: “Ngươi vì ta...”

Phong Bạch lắc đầu, khẽ xoa lên đôi mắt đã ướt sũng của đối phương rồi nở nụ cười: “Thật ra, ta cũng không muốn nhìn thấy tâm huyết suốt tám trăm năm của mình bị hủy hoại trong gang tấc. Cứ luôn nói Thiện cho người, Đạo cho trời, có lẽ lúc này ta đã hiểu rồi. Nhìn đám phàm nhân nhao nhao nói cười, tu giả cãi nhau ầm ĩ cũng khiến ta cảm thấy có vài phần thích thú. Thúc thúc, ngươi có thấy vậy không?”

Phong Thiệu hết gật đầu lại lắc đầu, y há to miệng nhưng chẳng thể phát ra được tiếng nào, nghẹn nửa ngày cũng chỉ phun ra được một chữ "không". Y muốn nói là hắn sẽ không chết nhưng lúc vào trong tai Phong Bạch lại biến thành -- “Không đi”.

Trong tay Phong Bạch đã ngưng tụ kiếm ý ngũ trọng thiên, hắn nở nụ cười, một tay ôm lấy Phong Thiệu vào lòng rồi hung hăn hôn xuống: “Thúc thúc, nếu ta đầu thai sang kiếp sau thì ngươi phải đi tìm ta nhé. Không được quên ta. Nếu không cho dù có biến thành quỷ thì ta cũng sẽ ăn thịt ngươi.”

Phong Thiệu muốn bắt lấy đối phương nhưng lại bị hắn đẩy mạnh ra phía sau. Sức mạnh đến từ tôn giả Đại Thừa viên mãn khiến y không thể mảy may chống cự, chỉ đành trơ mắt nhìn đối phương hóa thành một luồng kim quang rồi bay vào trong tấm bản đồ Sơn Hà Xã Tắc...

Kết thúc

Trên Cửu Trọng Thiên, đạo nhân tóc bạc nhẹ nhàng phất tay xua tan kim quang trên Thông Thiên kính với vẻ hài lòng, chỉ một thoáng mà đại lục Cửu Châu vốn đang chìm trong chết chóc lại được hồi sinh sức sống. Vô số hình ảnh từ lúc có Sơn Hà Xã Tắc Đồ tới nay đều dần dần biến mất, thay vào đó là một đại lục Cửu Châu mới không hề có bóng dáng của Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Suốt hàng trăm, hàng ngàn năm qua, số số tu giả hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp chết bởi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, những tông môn, gia tộc bị tiêu diệt, đám Ma tu, con rối, thậm chí là những trận pháp ma công đã hại chết vạn vạn người vô tội, tất cả đều được sống lại một lần nữa vào khoảnh khắc Sơn Hà Xã Tắc Đồ nghịch thiên sửa mệnh mà biến mất.

Từ nay về sau sẽ không còn Sơn Hà Xã Tắc Đồ nữa.

Chẳng còn tranh đoạt đổ máu, chỉ còn lại một Cửu Châu thịnh thế mà thôi.

Tiểu đồng nhìn thấy khung cảnh này thì không khỏi lộ ra vẻ mặt vui sướng, nó thở dài từ đáy lòng: "Cuối cùng Thái Thanh sư đệ đã hoàn thành được Thiên Mệnh này rồi, rốt cuộc Bạch Hổ tinh quân cũng không phụ lại sự kỳ vọng! Đúng là phúc đức của chúng sinh!

Thái Thanh mỉm cười không nói gì, chỉ vui mừng nhìn trăm họ trên hư kính.

Lúc này lại bỗng có khách tới, cả Linh Bảo và Thái Thanh đều nghiêm mặt nghênh đón "Thiên Tôn."

Sau đó mới thấy người đến không chỉ có một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn, phía sau ngài còn có hai bóng người quen thuộc khác, một người mặc đồ trắng, một người mặc đồ đỏ.

"Hai vị sư đệ, hai người bọn họ vừa mới đi lên Thượng Giới, sẽ bái làm môn hạ của các ngươi. Hãy cẩn thận chỉ bảo, tạo phúc thương sinh."

Hết chương 164

[Hoàn chính văn]

------oOo------

Chương 165

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 165: Phiên ngoại

Nhật kí phi thăng của phu phu 1

Trên Cửu Trọng Thiên có rất nhiều các loại thần tiên khác nhau, bao gồm cả Đạo gia và Phật gia.

Có những vị thần tiên thường nhàn rỗi, chẳng hạn Như Lai Phật Tổ và Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng đầu mỗi phương, và cũng có những vị thần tiên rất bận rộn, chẳng hạn như Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân phải quản lý mọi việc. Có những tiểu tiên vô danh mới lên thượng giới như Phong Thiệu, và có cả những vị tinh quân đã đi công tác lâu năm, lâu đến độ các vị tiên quan đã thay đổi hết đợt này đến đợt khác mới thấy trở lại như Phong Bạch,

Dù nhàn hay bận thì đều đã thành một thể thống nhất, ngộ đạo thì ngộ đạo, ngủ thì ngủ, làm việc thì làm việc, tóm lại đều là cảnh tượng vô cùng thái bình.

Lại nói tiếp, ngày đó sau khi Phong Thiệu cắn nuốt Thánh Liên tử liền có được cơ duyên phi thăng, tiếp theo là làm một đôi uyên ương cùng bay lên trời với Phong Bạch, dưới sự thúc đẩy của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại trở thành đồng môn. Phong Thiệu thì bái làm môn hạ của Thái Thanh trong Tam Thanh, cũng chính là chân thân Đạo Đức Thiên Tôn của Tử Hư đạo nhân. Phong Bạch lại bái làm môn hạ của Thượng Thanh trong Tam Thanh, cũng chính là Linh Bảo Thiên Tôn.

Lúc đó Phong Thiệu vẫn còn đang ngơ ngác chưa tỉnh hồn, quả thật không dám tin một kẻ xui xẻo suốt hai kiếp như mình lại có thể vừa đắc đạo phi thăng, vừa được đoàn viên, tuy nhiên vẫn chưa được coi là đoại đoàn viên. Phong Thiệu nhìn khung cảnh không ngừng biến ảo trên Thông Thiên kính với thời gian được rút ngắn lại, có rất nhiều người và nhiều chuyện đã không còn như lúc trước... Y không dám nghĩ sâu thêm, chỉ quay đầu nhìn người thanh niên mặc bạch y đang đứng phía sau mình, chợt cảm nhận được vô vàn niềm an ủi và sự vui sướng.

Người nọ cũng đang nhìn y rồi nhếch miệng cười, cười đến lộ cả hai cái tai bông xù, đuôi hổ nhanh chóng cuốn lấy Phong Thiệu vào lòng mình.

Khung cảnh đang hài hòa tốt đẹp như vậy lại bị một tiếng ho khan khô cứng cắt ngang. Khuôn mặt già nua của Thái Thanh lộ vẻ xấu hổ, Linh Bảo thì vừa đi vừa vỗ tay rồi nói: "Dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên của Tinh Quân lại cực kỳ xứng đôi với thiếu niên này, ít ra còn dễ chịu hơn con cọp cái một vạn năm trước. Ngươi không biết lúc ngươi vừa xuống hạ giới, nó đã ăn sống hơn mười con thiên khuyển trong Linh Thú viên, thú tính khó thuần... "

Chỉ hai câu như vậy đã đủ để Phong Thiệu nghe ra chút manh mối, y cười cười liếc mắt nhìn Phong Bạch. Phong Bạch liền vội vàng cầm lấy tay đối phương rồi nói với Linh Bảo: "Chuyện từ một vạn năm trước, nếu Thiên Tôn không nói thì ta cũng chẳng nhớ đâu. Tuy nhiên có một điều mà ta có thể chắc chắn, đó là thân thể nguyên dương của ta đến tận khi xuống hạ giới mới bị phá."

Linh Bảo cười khanh khách, nhẹ nhàng vuốt ve Thanh Ngưu rồi nói như thể lạy ông tôi ở bụi này: "Chẳng qua chỉ đang nhắc đến con linh sủng mà ngươi từng thu nhận thôi. Sao lại rẽ lối sang thân thể nguyên dương thế..."

Thái Thanh thì lại thổi râu bạc trắng rồi nghiêm mặt nói: "Từ trước đến giờ ngươi chỉ là một vị hung thần sát phạt, trong lòng chẳng hề có yên hận tình thù. Nếu không nhờ lần này có cơ hội dấn thân hạ phàm thì e là dù thêm mấy ngàn, mấy vạn năm nữa, chắc ngươi cũng chẳng nhớ nổi chuyện thân thể nguyên dương đâu. Hiện giờ chẳng qua là nhân duyên trời ban, lại thêm sư tôn ngươi làm phép giúp ngươi ngộ đạo nên mới tránh được nỗi khổ độ kiếp luân hồi. Đồng thời còn nhặt được của hời." Lúc nói đến câu cuối cùng, ánh mắt của lão lại dừng trên người Phong Thiệu.

Phong Thiệu cười cười. Mặc dù còn nhiều chỗ vẫn cảm thấy khó hiểu nhưng y cũng không hỏi lại, chỉ khẽ ra hiệu bằng ánh mắt cho Phong Bạch. Đối phương liền lập tức thu bớt vẻ lạnh nhạt, vái lạy Thái Thanh và Linh Bảo rồi nói lời cảm tạ.

Có vẻ Linh Bảo rất hài lòng khi nhìn thấy Phong Bạch nghiêm cẩn như vậy, ông cười hì hì rồi nói với Thái Thanh: "Suy cho cùng cũng không hề giống nhau. Ban đầu nói là hóa thân, nhìn vẻ bề ngoài thì chẳng khác gì một con người nhưng thực ra vẫn chỉ là một con mãnh thú, đang êm đẹp đứng đó cũng có thể thình lình cắn người ta một cái. Dáng vẻ như hiện giờ mới thật sự có nhân tính."

“Nếu không có nhân tính thì sao có thể ngộ được Thiện Đạo, e là loạn Sơn Hà Xã Tắc Đồ sẽ vẫn không ngừng lặp đi lặp lại...” Câu nói tiếp theo dần biến mất trong tiếng thở dài của Thái Thanh. Ông thấy Phong Thiệu cố gắng muốn lắng nghe, trên mặt y còn hiện lên sự nghi hoặc thì không khỏi nói tiếp: “Chắc có vài chuyện ngươi vẫn chưa hiểu rõ. Trên Thiên giới có một vật gọi là Tam Thế kính, ngươi hãy đi xem thử, nó sẽ giúp ngươi hiểu rõ một phần ngọn nguồn. Tuy nhiên đừng cầu mong có thể thấu hiểu mọi chuyện, nhân quả của vạn vật là thứ không thể tùy tiện kết luận.”

Tam Thế kính không chỉ nhìn được ba kiếp của một người mà nó còn nhìn được toàn bộ cuộc sống của người đó ở kiếp trước, kiếp này và kiếp sau.

Tuy nhiên bởi vì hai người đã thăng giai thành tiên, trừ khi là hạ phàm lịch kiếp, nếu không thì đều đã thoát khỏi Lục Đạo Luân Hồi rồi, vì thế Tam Thế kính không thể chiếu được đời sau của bọn họ. Phong Thiệu tới đây cũng không phải vì muốn xem kiếp sau, mà là muốn nhìn lại kiếp trước, nhìn lại những chuyện đã xảy ra rồi.

Y và Phong Bạch cùng đứng trước một tấm gương khổng lồ, bởi vì cả hai tâm ý tương thông với nhau nên có thể trông thấy hai khung cảnh dưới góc độ khác nhau, một của mình và một của đối phương.

Trước mặt Phong Bạch là khung cảnh từ thời khai thiên lập địa, hỗn độn bắt đầu phân chia thành các thế giới. Dưới bầu trời đầy sao, Nữ Oa đầu người thân rắn đang nâng một tấm bản đồ Sơn Hà Xã Tắc... Sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm đốt ngón tay tính toán, trên Thông Thiên kính liền hiện ra hình ảnh vô số tu giả chém giết lẫn nhau vì tranh đoạt tàn quyển, tứ tông phản bội, tu giới đại loạn, thây xác chồng chất la liệt khắp nơi, sinh linh Cửu Châu rơi vào cảnh lầm than.

Vì thế, hung tinh Bạch Hổ đã huyễn hóa thành hình người, phụng mệnh hạ phàm để độ kiếp cứu thế...

Phong Thiệu không hề cảm thấy bất ngờ trước sự thật này, từ những điều đã từng nghe thấy cũng đủ cho y chắp vá ra một truyền thuyết về thiên địa. Có lẽ do đã bình tĩnh lại sau cơn đại nạn, cho nên những chuyện lúc trước với y giờ chỉ như gió thoảng mây trôi. Tâm của y vẫn tĩnh lặng như nước, chỉ riêng cảnh tượng trước khi súc sinh kia hạ phàm là khiến y phải liếc mắt nhiều hơn một chút -- Y muốn xem trong đó có xuất hiện con cọp cái nào không.

Đến một người khoan dung như Phong Thiệu còn có chút tâm tư này thì càng không cần nhắc đến Phong Bạch. Hắn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào những hình ảnh kỳ dị chưa bao giờ được thấy kia, nào là những tòa nhà rộng lớn cao ngất, nào là những tờ giấy với hình ảnh lộn xộn, nào là pháp khí bằng sắt thép có thể bay trên trời, nhất là đám phàm nhân ăn mặc cực kỳ đồi phong bại tục kia nữa! Người ngoài thì cũng thôi, nhưng khiến hắn không thể chịu nổi là khi thấy thúc thúc chỉ mặc mội miếng vải bé tẹo, mỏng tang, đứng trên một nơi đèn đuốc lập lòe để hàng vạn người vây xem!? Thế mà y còn dám cười đến mị hoặc như vậy, không biết là đang muốn quyến rũ ai?

Còn nữa còn nữa! Còn cả hàng ngàn hàng vạn nữ tử đang giơ những tấm bảng lung tung lộn xộn, miệng thì không ngừng gào thét: “Thiệu ca! Em yêu anh!?”

Sắc mặt của Phong Bạch lập tức đen như đít nồi. Ấy vậy mà mọi chuyện vẫn chưa kết thúc ở đây, ngay sau đó hắn liền nhìn thấy cảnh thúc thúc làm ra chuyện càng đồi phong bại tục hơn ở trước mặt một đám người đông đúc như vậy...

Vào khoảnh khắc Phong Bạch nắm chặt hai tay, sắp sửa rút Trạm Lô kiếm ra khỏi mi tâm thì Phong Thiệu đã nhanh tay nhanh chân kéo cái con người đang tỏa sát khí bừng bừng này ra khỏi đó.

Lúc hai người rời khỏi phạm vi của Tam Thế kính thì những hình ảnh này cũng tan thành mây khói. Phong Thiệu khẽ thở hắt ra, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Phong Bạch.

“Ngươi đừng kích động, tất cả chỉ là giả thôi... ” Vẻ mặt của Phong Thiệu cực kỳ chân thành, nhưng còn chưa nói hết câu thì đã bị đối phương cắt ngang.

Phong Bạch khẽ nheo mắt, giọng nói lại bình tĩnh đến lạ thường: “Thúc thúc, lời giải thích này của ngươi chẳng hề có chút thành ý nào. Bất kỳ ai cũng biết là Tam Thế kính không hề chiếu những chuyện vô căn cứ.”

“Không không không.” Phong Thiệu lại treo lên nụ cười vô hại như mọi khi, y giải thích: “Ý của ta là, mặc dù những chuyện ngươi vừa nhìn thấy đã thật sự xảy ra, nhưng cũng không phải sự thật. Bởi vì ta là diễn viên... À, ý là con hát đó. Chỗ của ta cũng có những nơi chuyên dành cho người phàm đến nghe hí, khiếp trước ta làm những việc đại loại như là một con hát.”

“Thật không? Ta với thúc thúc đã cùng du ngoạn đến nơi ở của người phàm suốt mấy chục năm, nhưng có bao giờ thấy chỗ nào nghe hí mà trông như vậy đâu.” Phong Bạch mỉm cười, bỗng nhiên ôm chặt lấy thắt lưng của người đối diện. Nhìn thì đó như một tư thế cực kỳ dịu dàng nhưng năm ngón tay của hắn đã hóa thành móng vuốt thú, khẽ cào một chút mà đạo bào đã bị rách nát tứ tung, để lộ phần da thịt trắng nõn bên trong.

Phong Thiệu cảm nhận thấy móng vuốt của hắn đang không ngừng ve vãn lên phần thắt lưng bị lộ ra bên ngoài của mình thì không khỏi chột dạ đến đổ mồ hôi lạnh. Y cáo tài ăn nói và kỹ xảo biểu diễn cực kỳ xuất sắc, nhưng người trước mặt này lại chẳng phải người ngoài mà là đạo lữ đã ở chung sớm chiều suốt hơn trăm năm. Nếu đọ về tâm tư và sự nhạy bén thì còn lâu y mới sánh được với tên Bạch Hổ tinh quân này.

Nghĩ đến đây, Phong Thiệu liền dập tắt ý định nói dối của mình, nhưng nếu thẳng thắn quá thì cũng vẫn là đi tìm đường chết. Cuối cùng y đành trừng mắt nhìn đối phương, một tay cầm lấy móng vuốt của hắn để cởi y phục trên người mình, một tay rút lại kịch bản "ngươi nghe ta giải thích - ta không nghe ta không nghe" rồi đổi sang kịch bản mười tám cộng "đến đây đi ~ ta muốn ~ ta muốn..."

Phong Thiệu đã thật sự dùng hết khả năng để khiêu khích. Y kéo lấy móng vuốt của đối phương rồi chậm rãi cởi hết toàn bộ đạo bào của mình, thậm chí là cả quần áo trong, mãi cho đến khi chỉ còn sót lại một đôi tất lụa màu trắng thì mới dừng lại. Thân thể của y trắng nói mà cân xứng, tựa như một miếng thịt cực kỳ tươi ngon đang tản ra hương thơm mời gọi, quyến rũ con mãnh thú ở đối diện.

Phong Thiệu chỉ vừa mới khẽ liếm láp móng vuốt của Phong Bạch thì đã thấy súc sinh kia hơi giật mình, sau đó lập tức rụt tay về. Lúc y đang định giễu cợt tính nhẫn nại của hắn quá kém, lại không ngờ đúng là Phong Bạch rụt tay về để lập kết giới. Một luồng ánh sáng màu vàng kim chợt lóe lên rồi nhanh chóng bao phủ lấy hai người, tựa như một bức tường ngăn cách bọn họ với phần còn lại của Thiên Giới.

Đáy mắt đen đặc của Phong Bạch đã chuyển thành màu đỏ sẫm. Hắn nhếch môi cười, sau đó cúi đầu cướp đoạt đôi môi của đối phương một cách thô bạo, đầu lưỡi không ngừng càn quét, liếm láp khắp nơi chẳng chút kiêng dè.

Rơi vào một nụ hôn sâu như vậy khiến Phong Thiệu gần như không thể hô hấp, y chỉ có thể phát ra những tiếng “Ô ô” yếu ớt.

Tuy nhiên Phong Bạch vẫn chưa thỏa mãn với điều đó, cho dù hắn đã dày vò đôi môi của đối phương thành một màu đỏ sẫm cực kỳ diễm lệ, vậy nên hắn lại tiếp tục tiến công vào sâu trong khoang miệng của y. Hàm răng chẳng có tác dụng phòng thủ của Phong Thiệu cũng bị đầu lưỡi của Phong Bạch cạy mở, bị bắt ép phải đón nhận thế công dồn dập của hắn, cứ như thể sợ ai đó trong cảnh tượng kia đã từng để lại dấu vết trên đôi môi này. Hắn càn quét khắp toàn bộ khoang miệng của Phong Thiệu y như một tên cướp.

Phong Thiệu chỉ hơi giãy dụa lúc sắp ngạt thở, còn lại đều cực kỳ phối hợp với sự xâm nhập và hành vi cướp đoạt mạnh mẽ của đối phương. Y là một diễn viên rất chuyên nghiệp, cho nên một khi đã cầm kịch bản nào là phải diễn trọn vẹn kịch bản ấy, cũng giống như hiện giờ phải diễn các tình tiết mê hoặc hạn chế độ tuổi... Nếu đối tượng là súc sinh này thì cũng dễ thôi.

Cuối cùng cũng đã hôn đủ, bấy giờ Phong Bạch mới tạm buông tha cho đôi môi của đối phương, nhưng khi nhìn dáng vẻ kiều diễm, ướt át đến mê người của y thì tự dưng hắn lại thấy tức giận. Phong Bạch lập tức kéo Phong Thiệu ngã sang một bên, sau đó nâng tay đánh lên bờ mông cong mẩy của y cái "Bốp".

"Ngươi --" Phong Thiệu ngẩng đầu trợn mắt nhìn hắn. Mặc dù y đang diễn vẻ sự mê hoặc đến trí mạng, nhưng trọng điểm nằm ở mê hoặc, chứ không phải ở trí mạng!

"Thúc thúc đúng là trong ngoài không đồng nhất. Trước đây còn suốt ngày ra rả dạy ta biết phép tắc, hiểu lễ nghĩa, vậy mà bản thân lại đồi phong bại tục như thế. Đáng phạt." Phong Bạch vừa dứt lời liền giáng tiếp một bàn tay xuống. Tay đánh vào thịt tạo ra một tiếng vang trong trẻo, nhưng dường như cũng khiến người ta nghe ra được chỗ vừa đánh xuống có bao nhiêu rắn chắc, trơn trượt. Phong Bạch nghe đến thỏa mãn, thứ ở dưới thân đã lập tức căng cứng, nhô lên cao.

Bàn tay của Phong Bạch đánh xuống không hề nể nang gì, nhưng lúc buông cơ thể Phong Thiệu ra thì vẫn dịu dàng theo thói quen. Tay còn lại của hắn nâng một chân của đối phương lên, đuôi hổ mềm dẻo liền tiến thẳng đến chỗ miệng huyệt đã lâu chưa được gần gũi kia.

Phong Thiệu khẽ nhíu mày, định nâng tay đốt trụi cái thứ chỉ súc sinh mới có kia, nhưng suy nghĩ này chỉ lướt qua trong giây lát. Y vẫn nhớ rõ ý định ban đầu của mình, vì vậy bèn dứt khoát trở tay cầm lấy cái đuôi đang làm việc xấu kia, chủ động dẫn nó trêu chọc chính mình.

Phong Bạch nhìn chằm chằm hình ảnh này mà không nỡ chớp mắt. Nhân vật chính với đôi mắt đào hoa ướt át, khuôn mặt đỏ ửng cùng đôi môi hồng nhuận đang khẽ hé mở mà không ngừng thở dốc -- Rõ ràng là dáng vẻ đã rơi vào tình dục. Vậy mà trong cặp mắt đen tuyền kia vẫn còn một tia kiềm chế đầy bình tĩnh, chẳng qua nó cũng không thể tránh thoát được đôi pháp nhãn của Phong Bạch. Thú tính của hắn cực kỳ nhạy bén, chỉ với tiết tấu của hơi thở cũng đủ để hắn biết liệu Phong Thiệu đã hoàn toàn thất thủ hay chưa.

Nhìn ra thì nhìn ra, nhưng Phong Bạch cũng là người tòng thiện như lưu*. Khó có cơ hội thúc thúc hạ mình để dỗ dành hắn như vậy, nếu không ăn no nê cho đủ thì chẳng biết phải chờ lần tiếp theo tới bao giờ. (Tòng thiện như lưu: Biết nghe lời phải - Ý chỉ khả năng chấp nhận nhanh chóng và trôi chảy ý kiến đúng của người khác - Thuận theo ý muốn của Phong Thiệu)

Vì thế Phong Bạch không hề nhắc đến chuyện lúc trước nữa. Sương mù chợt bao phủ, hắn đã hóa thành hình hổ rồi bổ nhào lên.

Đợi đến lúc con Bạch Hổ này ăn uống no đủ thì Phong Thiệu muốn hối hận cũng đã muộn rồi. Ban đầu chỉ định cho hắn chút ngon ngọt, nào ngờ cuối cùng lại bị hắn gặm sạch đến chẳng thèm nhả xương, thực sự là mệt chết y rồi.

Phong Bạch đang xoa bóp những chỗ đã phải lao động vất vả của đối phương, đến khi ngẩng đầu lại thấy Phong Thiệu đang nhìn mình với ánh mắt nén giận, không khỏi cười nói: “Thúc thúc từng dạy ta là không được từ chối trưởng bối ban tặng, đã dâng đến miệng ta rồi, nếu ra từ chối thì chẳng phải rất bất kính hay sao.”

Phong Thiệu bật thốt: “Không phải ngươi là Bạch Hổ tinh với thọ mệnh sánh ngang trời đất à, sao ta có thể là trưởng bối của ngươi được?”

Phong Bạch đáp lại: “Ta vẫn gọi ngươi là thúc thúc đấy thôi? Dù thế nào thúc thúc cũng luôn là trưởng bối của điệt nhi.”

Phong Thiệu trừng mắt nhìn hắn, Phong Bạch lại nhướn mày rồi nói tiếp: “Chẳng phải thúc thúc muốn bồi thường cho ta sao?”

Phong Thiệu giận đến bật cười: “Chuyện kiếp trước của ta đã tan thành mây khói từ lâu rồi, tại sao ta phải bồi thường cho ngươi về những thứ vô căn cứ đó?”

“Vậy tại sao thúc thúc phải thấy chột dạ?” Bàn tay của Phong Bạch đang xoa nắn ở chỗ miệng huyệt chợt ấn xuống, đúng là đã đi vào nửa ngón

tay.

“Ăn nói xằng bậy!” Phong Thiệu muốn xoay người né tránh nhưng súc sinh kia đã đi trước một bước, nhanh chóng giam y vào giữa hai móng vuốt. Miệng huyệt kia khẽ siết chặt như thể đang nuốt lấy ngón tay của Phong Bạch, cảm giác nóng bỏng, mềm mại và căng chặt khiến hắn lại bắt đầu nổi lên suy nghĩ không an phận. Phong Bạch hận không thể lập tức cưỡi lên người dưới thân, quất y đến độ khiến y chẳng còn dám nói một đằng nghĩ một nẻo nữa.

Vốn thực lực của Phong Thiệu đã không sánh bằng đối phương, lại vừa mới chịu thiệt tiền mất tật mang, cho nên y liền đổi cách khác, cố gắng chịu đựng cảm giác nóng rực kia rồi nói với vẻ cảm khái: “Chuyện đời trước là của đời trước. Ta không biết ngươi là Tinh Quân chuyển thế, ngươi cũng không biết xuất thân con hát của ta, chúng ta chẳng ai thiếu nợ ai, lại càng không có gì sai trái cả. Nếu nói về chột dạ, không phải ngươi mới là người nên cảm thấy chột dạ vì đã che giấu thân phận với ta sao?”

Ngón tay của Phong Bạch chợt dừng lại, hắn nhíu mày: “Ta nào biết mấy lão nhân kia tính toán điều gì? Nếu không phải đã phi thăng lên Thượng Giới thì chính ta cũng đâu biết mình là Tinh Quân gì đó. Ngày ấy tự bạo thánh thể để xá toạc bản đồ, bản thân ta đã nghĩ cùng lắm thì đi một chuyến đến u minh địa phủ thôi... dù sao vẫn tốt hơn phải trơ mắt nhìn ngươi đau khổ vì một Cửu Châu đã đổ nát.”

Nói đến đến, bầu không khí bỗng trở nên yên tĩnh. Phong Thiệu cầm tay hắn: “Đừng nhắc đến những chuyện kia nữa. Đời người như một trò đùa, cứ coi như chúng ta đã chơi đùa với ông Trời đi.”

Nếu đã được đứng vào hàng ngũ tiên ban thì tâm cảnh của hai người đều phải cực kỳ rộng rãi, đến một kẻ luôn cố chấp như Phong Bạch cũng không còn thấy phiền não nữa. Hắn bưng lấy mặt Phong Thiệu rồi hôn chùn chụt lên đó mấy cái, cười nói: “Nay Cửu Châu đã thái bình, tu giả cũng sống lại, không còn chuyện gì liên quan đến chúng ta nữa rồi. Ta với thúc thúc hãy cứ làm một đôi thần tiên quyến lữ vui vẻ tự tại, có được không?”

Phong Thiệu cũng cười, nhưng trong nụ cười này vẫn vương chút chua xót, y nói: “Vất vả lắm mới có thể ra khỏi khe hở tam giới, vậy mà vừa đi ra đã gặp cảnh xác chết la liệt khắp nơi, thậm chí ta còn không được nhìn thấy Nấm và A Loan một lần cuối.”

Phong Bạch đáp lại: “Bọn chúng đều sẽ bình yên vô sự cả thôi, ngươi không cần nhớ mong.”

“Không biết có thể tùy ý hạ giới không nhỉ? Ta thật sự muốn đi tìm bọn chúng...” Tâm trạng lúc này của Phong Thiệu chẳng khác gì những bậc cha mẹ bình thường.

Phong Bạch nói: “Thúc thúc có điều không biết, người trên thượng giới rất khó để xuống hạ giới. Nếu không Đạo Đức Thiên Tôn sẽ chẳng phải mất công tạo ra hóa thân Tử Hư đạo nhân ở hạ giới làm gì.”

Phong Thiệu ngẫm lại thì cũng hiểu được đạo lý này. Giả mà các vị thần tiên sau khi phi thăng lên thượng giới lại có thể tùy ý xuống hạ giới thì chẳng phải sẽ khiến nơi đó cực kỳ náo loạn hay sao. Chung quy bắt từ khoảnh khắc phi thăng ấy, bọn họ đã định trước là người trên trời, kẻ dưới đất rồi.

Hiểu thì hiểu nhưng trong lòng y vẫn cảm thấy vướng bận, vì thế bèn nói một cách ấp úng: “Suốt mấy trăm năm không gặp, chẳng biết ngươi có chăm sóc bọn chúng tốt không. Tính tình của Nấm xưa nay luôn vui giận thất thường, A Loan lại quá hiền lành ngây thơ, e là trên con đường tu tiên sẽ phải chịu nhiều thiệt thoig... Haiz, giá mà có thể hạ giới...”

Phong Bạch nghe vậy thì không quá vui vẻ. Hắn tự cảm thấy suốt tám trăm năm đó mình đã chăm sóc hai đứa nhỏ không tệ, từng đứa từng đứa đều được gả ra ngoài, cũng vang danh khắp Cửu Châu. Nếu không có biến cố về sau thì sớm muộn gì chúng nó cũng phi thăng thôi. Có điều Phong Bạch không dám nói thẳng những lời này ra, sợ câu cuối cùng sẽ chọc vào chỗ đau thương của Phong Thiệu, vì thế hắn chỉ nói: “Cho dù thúc thúc tìm được đường đi xuống thì e là chúng nó cũng chẳng còn nhớ thúc thúc nữa. Sơn Hà Xã Tắc đồ không chỉ ảnh hưởng đến sinh tử mà thậm chí còn ảnh hưởng đến số phận của mỗi người...”

Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy đau xót, nghẹn ứ đến khó chịu.

Phong Bạch vòng tay qua vai y, dịu dàng ôm y vào trong lòng.

Giờ khắc này, ở trên những tầng mây trắng bồng bềnh, ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi khắp bầu trời, hai bóng người một đỏ một trắng dựa vào nhau tạo thành một bức họa cực kỳ lãng mạn, yên bình. Vốn là yên lặng thì tốt hơn ồn ào, vậy mà ông trời không chiều lòng người, bên ngoài kết giới chợt vang lên những tiếng keng keng, bang bang, ầm ầm liên miên không dứt.

“A loan tỷ tỷ, ngươi có làm được không đấy? Không làm được thì để Xuyên Xuyên lên? Trong tứ đại thánh thú, Thanh Long còn xếp trước cả Chu Tước...”

“Chỉ sợ Xuyên Nghi cũng không làm được. Kết giới này là một mạch trong kiếm trận, ta thấy hay là cứ để Liên Vân tỷ tỷ bổ cho mấy kiếm.”

“Liên Vân tỷ tỷ, nhanh lên! nhanh lên!”

Hết chương 165

Editor: Hai ông bô đang ngồi trong tâm tình, trai gái dâu rể đua nhau đập vỡ kết giới, đúng là hảo con, hảo mát lòng mát dạ :))))))

------oOo------

Chương 166

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 166: Phiên ngoại

Nhật kí phi thăng của phu phu 2

“Ầm ầm, bang bang” Ánh sáng của kết giới dần tan biến, để lộ ra một đôi Uyên Ương hoang dã đang kinh hãi.

Dã Uyên thì giận dữ, còn dã Ương lại vui sướng.

Nếu cần dùng một chữ để miêu tả tâm trạng của Phong Thiệu lúc này, thì đó chính là: đệt.

Nếu cần dùng hai chữ, thì đó chính là: chết tiệt.

Nếu cần dùng ba chữ, thì đó chính là: thật chết tiệt.

Nếu cần dùng bốn chữ, thì đó chính là: cực kỳ chết tiệt.

Nếu cần dùng năm chữ, thì đó chính là: ta, nhớ, các, ngươi, muốn, chết!

Khỏi đếm, câu này sáu chữ.

Phong Thiệu đã vui sướng đến không thể đếm nổi nữa rồi. Y còn chẳng thèm quan tâm tới những chi tiết nhỏ như quần áo đang xộc xệch và dấu hôn chi chít khắp người.

Tất nhiên cả Nguyên Hạo và Hà Loan cũng không chú ý đến những tiểu tiết ấy, bọn họ tựa như được trở về thời thơ ấu, một trái một phải lập tức bổ nhào vào lòng Phong Thiệu.

“Cha!”

“Sư tôn !”

“Cha gầy đi rồi!”

“Sư tôn đừng khóc.”

“Thật sự cứ như đang nằm mơ vậy...” Phong Thiệu vừa thì thào tự nói vừa xoa nắn hai đại bảo bối trong lòng mình. Cuối cùng Phong Bạch đứng bên cạnh đã không thể chịu nổi nữa, nhanh chóng phi qua xách hai đại bảo bối kia ra rồi cầm quần áo bọc lại toàn bộ cơ thể của Phong Thiệu.

Sau khi quần áo đã chỉnh tề, Phong Thiệu mới dần tỉnh táo lại trong niềm hạnh phúc đến một cách đột ngột, bấy giờ y mới dám tin giấc mơ đã thành sự thật. Nguyên Hạo và Hà Loan cũng bình tĩnh lại đôi chút, về phần bọn họ vừa cắt ngang trò hay gì, hai người tỏ vẻ mình hoàn toàn không biết, thậm chí cũng chẳng nhìn thấy ánh mắt chứa đầy sự phẫn nộ do dục vọng chưa được thỏa mãn của Phong Bạch.

Phong Thiệu lôi kéo hai người nhìn tới nhìn lui, hết tham thức lại đến sờ nắn xương cốt, sau khi phát hiện cả hai đều có tiên thể thì mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên hình ảnh xác chết của Nguyên Hạo và Hà Loan vẫn còn hiện rõ trước mắt y, thậm chí cả cảm giác đau đớn đến không thể chịu nổi ấy, tựa như mới thoáng ngày hôm qua. Những điều này khiến Phong Thiệu nảy sinh nghi vấn, y hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc nói xong câu này y mới phát hiện bên ngoài kết giới đã bị phá vỡ vẫn còn hai người nữa, một người khôi ngô, cao lớn như ngọn núi, người còn lại xinh đẹp, hiên ngang. Dù đã tám trăm năm chưa hề gặp lại nhưng dung mạo của hai người đó cũng không thay đổi quá nhiều, cho nên Phong Thiệu vừa liếc mắt đã nhận ra đó là ai.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phong Thiệu hoàn toàn mù mịt.

Nguyên Hạo liếc nhìn Phong Bạch một cái rồi mới hừ giọng nói: “Chẳng lẽ chỉ có mẹ mới được đại tiên làm phép, kéo theo cha lặng lẽ phi thăng, chứ tụi con không được có cơ duyên này chắc?”

Mắt hổ của Phong Bạch vừa hơi trừng đã khiến Nguyên Hạo lập tức trốn ra phía sau Phong Thiệu theo bản năng, còn Phong Thiệu lại vẫn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì. Hà Loan nhìn khung cảnh trước mặt thì không khỏi buồn cười. Nguyên Hạo làm thiếu tông của Côn Luân suốt mấy trăm năm, xưa nay luôn nổi tiếng khắp Cửu Châu với tính tình trầm ổn, không ngờ chỉ vừa mới gặp lại sư tôn thì đã lập tức lộ ra tính cách trẻ con.

Mặc dù thầm oán hai câu nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vui mừng thay cậu. Hà Loan sợ Phong Thiệu sẽ suy nghĩ miên man nên giải thích luôn: "Sư tôn, việc này nói ra thì dài. Ngày ấy tụi con thấy sư nương ném vỡ đèn Trường Sinh của sư tôn thì mới biết cây đèn đó là giả, cũng đoán được e là sư tôn đã không còn trên nhân thế từ lâu rồi. Cái gọi là ước hẹn tám trăm năm, chỉ sợ... " Nói đến đây, giọng của nàng hơi nghẹn lại, dừng một chút rồi mới kể tiếp.

Thì ra, sau khi Hà Loan và Nguyên Hạo biết được chuyện này cũng suy đoán chắc chắn Phong Bạch sẽ không thể chịu nổi, trong cơn đau lòng tuyệt vọng, không ai dám chắc hắn có thể làm ra những chuyện gì. Hai người muốn đuổi theo ngăn cản nhưng bởi vì Thanh Dương chết đã hóa thành ma khí, khiến đám con rối Sát Ma càng ngày càng điên cuồng hơn. Ma khí nhanh chóng lan tràn ra toàn bộ Từ Ký châu rồi bao phủ khắp Cửu Châu.

Vô số phàm nhân, tu giả bị cắn nuốt. Tu giả bị thôn phệ sẽ biến thành con rối Sát Ma mới, gặp người phàm thì ăn thịt, gặp tu giả thì lây nhiễm, cứ như thế, những tòa thành đang yên vui thái bình nhanh chóng bị biến thành địa ngục trần gian.

Rơi vào tình cảnh như vậy, Hà Loan và Nguyên Hạo, một người là trưởng lão Côn Luân, một người là thiếu tông Côn Luân, dù thế nào cũng không thể vì tư tình mà bỏ mặc vô số dân vùng vẫy trong tuyệt vọng. Cho dù chỉ còn sót lại có ba châu, nhưng hai người vẫn lựa chọn lãnh đạo dân chúng chống lại thế công rào rạt của đám con rối Ma Sát, gặp đến đâu chém đến đấy, tử chiến tới cùng.

"Tên ma đầu kia đến chết rồi mà vẫn cố làm điều ác. Dù sao gã cũng là Hóa Thần kì, chỉ với mỗi tâm ma đã đủ để trở thành một thứ cực kỳ đáng sợ, giúp cho đám con rối Ma Sát kia càng thêm điên cuồng... Ba châu còn lại, không chỉ tứ đại tông môn mà ngay cả Tán Tu minh, thậm chí là người phàm cũng đều đồng lòng đứng dậy chiến đấu, vậy mà cuối cùng lại chẳng thể địch lại được bọn chúng! Cả đám người đều bị..."

Mặc dù đã vật đổi sao dời, nhưng mỗi khi nhắc đến chuyện này lại khiến Nguyên Hạo nhớ về những đệ tử tông môn, những tu giả và người phàm đã chết thảm trước mặt mình, tất cả vẫn khiến cậu tức giận đến đỏ bừng hai mắt.

Phong Thiệu đang định an ủi cậu thì Xuyên Nghi đứng ở bên kia đã ôm Nguyên Hạo vào lòng, chặt chẽ đến không để lộ ra một chút khe hở. Con trai chẳng thèm nhớ mong, Phong Thiệu liền quay đầu nhìn sang phía con gái, bấy giờ mới phát hiện con gái đã hai mắt đẫm lệ mà tựa trên vai của Quý Liên Vân.

Trong lòng Phong Thiệu lập tức chẳng còn chút mùi vị gì, đành rụt bàn tay khô cằn của mình về, nhưng nó lại nhanh chóng được một bàn tay mạnh mẽ khác nắm lấy. Cảm nhận hơi ấm từ đối phương khiến vị chua trong lòng Phong Thiệu cũng dần vơi bớt, y thở dài: "Cũng do chúng ta tới quá trễ, nếu không..."

"Nếu không phải chúng ta tới trễ, thì bọn họ sẽ chẳng nhận được phép thuật ấy." Phong Bạch chợt lên tiếng, sau đó liếc mắt nhìn Hà Loan và Xuyên Nghi. Hắn nói với Phong Thiệu: "Thúc thúc, Tam Thế kính cách nơi này không xa. Ngươi đưa bọn họ đi xem thử thì sẽ hiểu được phần nào."

So với nghe kể lại thì tận mắt chứng kiến sẽ rõ ràng hơn. Hà Loan và Nguyên Hạo cũng thấy khó mà kể hết một cách tường tận được, vì vậy đoàn người liền kéo nhau đến trước Tam Thế kính.

Sau khi bốn người bước vào bên trong, bởi vì Phong Thiệu chỉ có mối liên kết với mỗi Nguyên Hạo cho nên cũng chỉ nhìn được kiếp trước của một mình cậu. Tuy nhiên xem những gì cậu đã trải qua cũng đủ để y hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Trong gương dần hiện lên hình ảnh của kiếp trước, từ lúc Nguyên Hạo còn là Ma châu cho đến khi được thai nghén thành hình hài, cây nấm bé bỏng lớn dần trong vòng tay của cha mẹ và sự chăm sóc của Xuyên Nghi, những tiếng cười nói rộn ràng, những cảnh tượng vô cùng ấm áp. Khoảng thời gian sau đó không hề xuất hiện bóng dáng của Phong Thiệu. Thiếu niên luôn mang vài phần tà khí đã dần dần trở thành một người ôn hòa rộng lượng, chẳng còn dáng vẻ đùa giỡn phóng túng như khi còn bé nữa. Cậu không ngừng trừ gian diện ác, là một cách tay đắc lực của Phong Bạch trong việc tạo thiện nghiệp cho Cửu Châu.

Không chỉ Nguyên Hạo thay đổi, thi thoảng trong hình ảnh cũng xuất hiện bóng dáng của Hà Loan. Khác với sự ngây thơ, hồn nhiên của thời

niên thiếu, nàng đã có thể tự đứng vững riêng một phương trời.

Khi nhìn đến đây, Phong Thiệu bỗng có cảm giác vui mừng vì con trai con gái đều đã lớn khôn, những lo lắng lúc trước cũng biến thành niềm tự hào. Y quay đầu nhìn Phong Bạch với vẻ vui sướng, thậm chí còn truyền âm cho hắn: Rất biết dạy dỗ, đáng thưởng!

Khóe môi của Phong Bạch khẽ nhếch lên nhưng trên mặt vẫn không lộ ra điều gì, chỉ có cái đuôi hổ chẳng rõ đã mọc ra từ lúc nào đang phe phẩy, uốn éo quấn lấy phần eo lưng của đối phương.

Những chuyện sau đó chuyển ngoặt một cách đột ngột, con rối rấn công, sát khí tràn ra khắp nơi, sinh linh đồ thán, xác chết của tu giả và người phàm la liệt khắp nơi. Cuối cùng đừng nói là tứ đại tông môn, thậm chí ngay cả những đệ tử thân truyền của Côn Luân như đám người Thái Huyền, Trương Bách Thiên và cả Hà Loan, Nguyên Hạo cũng không thể thoát khỏi cái chết.

Con người vốn phải chết đi, nhưng hoặc sẽ nhẹ như lồng hồng, hoặc sẽ nặng tựa Thái Sơn.

Dưới tình thế thảm thiết như vậy, bốn người bọn họ vì để bảo vệ Cửu Châu, bảo vệ những tu giả và phàm nhân cuối cùng còn sống sót ở nơi này nên đều lựa chọn tự bạo. Hà Loan và Nguyên Hạo bị đám con rối đóng đinh trên vách núi trước một bước, nhưng Xuyên Nghi và Quý Liên vân lại hóa thành hai luồng sức mạnh hủy diệt, lập tức khiến đám con rối trong phạm chi hơn ngàn dặm hóa thành một đống đất khô cằn.

Khóe mắt của Phong Thiệu hơi ẩm ướt, chẳng nói nổi tâm trạng hiện giờ của mình là như thế nào. Nếu không phải lúc này đang nhìn thấy bọn họ vẫn còn lạnh lặn đứng ở nơi đây thì e là y đã mất khống chế mà xông về phía hình ảnh ở trong gương rồi. Thậm chí còn không kìm được mà gào thét bảo bọn chúng mau chạy đi.

May mà những hình ảnh tiếp theo đã an ủi tâm trạng của bậc làm cha mẹ như y.

Trong nháy mắt sau khi bốn người tiêu tan, một luồng ánh sáng xanh đỏ đã va chạm với ma khí rồi vỡ tung ra khắp bốn phía, ánh sáng chói mắt lóe lên khiến cho mọi người phải nhắm mắt lại theo bản năng.

Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, đến khi Phong Thiệu mở mắt ra lần nữa thì khung cảnh trong gương đã thay đổi thành một dáng vẻ khác. Từ một Cửu Châu đổ nát thê lương, tiếng kêu khóc oán thán vang vọng khắp mọi nơi, toàn bộ đất trời đều bị bao phủ trong những luồng

khí đen dày đặc, thì lúc này đã thay bằng khung cảnh tràn ngập ánh sáng dịu dàng với những âm thanh pháp chú vang vọng từ những đám mây lành của Thượng Giới.

Giữa những làn sương mù linh khí như ẩn như hiện, một tòa phủ đệ cao ngất với bức hoành phi chính giữa khắc dòng chữ "Huyền Đô ngọc kinh".

Đây đúng là tiên phủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Quả nhiên, chẳng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi tới từ bao giờ, nhưng đứng trước mặt ngài không phải là người bình thường mà là một con Thanh Long cực kỳ lớn với thân rắn, đầu kỳ lân, đuôi cá, trên mặt có râu dài, sừng hưu, tướng mạo cực kỳ oai vệ, hình thể cũng rất cường tráng.

Đứng bên cạnh Thanh Long là một con chim đỏ rực với lửa cháy bao phủ quanh thân, nửa thân trên tựa chim nhạn, nửa thân dưới tựa kỳ lân, đầu gà, hàm én, lông ngũ sắc rực rỡ, dáng vẻ cực kỳ chói mắt.

Phong Thiệu thấy thế thì không khỏi liếc mắt đánh giá Hà Loan và Xuyên Nghi. Cho dù không hỏi, y cũng đoán ra được hai con thánh thú xuất hiện trong gương là đại diện cho ai.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chậm rãi vuốt râu rồi nói: "Trải qua kiếp nạn lần này, cho dù chuyện trước kia như thế nào nhưng hiện giờ các ngươi có thể trở lại nơi này, tức là đã có điều đột phá. Nếu đã lấy được Đạo tâm, vậy các ngươi hãy trở về bản vị tinh quân đi thôi."

Nói xong câu này, Nguyên Thủy Thiên Tôn định vẫy tay thì hai vị thánh thú cấp dưới liền lập tức hóa thành một nam, một nữ với thân thể xích lõa. Tuy nhiên hai người cũng chẳng thèm quam tâm tới người bên cạnh mà chỉ vội la lên: "Thiên Tôn, vẫn còn người..."

Chẳng đợi hai người nói xong thì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bấm đốt ngón tay, mây mù xung quanh dần tản ra, để lộ bóng dáng của hai người khác. Một người tư thế oai hình, dung mạo phấn chấn, một người tóc đen mặt ngọc, môi hồng răng trắng, chẳng phải Quý Liên Vân và Nguyên Hạo thì còn là ai nữa!

Mặc dù biết rõ là đang xem lại quá khứ của Nguyên Hạo, cho nên những hình ảnh này đều do cậu từng chứng kiến, nhưng khi nhìn thấy người xuất hiện trên đó vẫn khiến Phong Thiệu khẽ thở phào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một cách trầm ngâm: "Hai người bọn họ, một người là Ma niệm được sinh ra khi tinh cung hóa thành người, ngươi

hạ giới độ kiếp, nó cũng nhập vào luân hồi.” Ngài lại nhìn về phía Hà Loan, sau đó chỉ vào Quý Liên Vân rồi nói: “Một người là lúc ngươi vẫn chưa hóa thành hình người, do quá tham ăn tham uống nên đã nuốt cả một cây Vân hoa của Tiên giới. Bởi vì thân thể đã bị ngươi ăn mất rồi nên nàng chỉ đành nhập vào Lục Đạo Luân Hồi... Đây chính là nhân quả báo ứng, cuối cùng trở thành vướng bận lẫn nhau.”

Lần đầu tiên Hà Loan phải cảm thấy xấu hổ vì bản tính tham ăn của mình, nàng còn chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn Quý Liên Vân. Lúc này Quý Liên Vân đã trở về Thượng giới nên tất nhiên cũng nhớ lại những chuyện trước kia, tuy nhiên nàng chẳng có cảm xúc gì khác, chỉ nhìn về phía Hà Loan mà mỉm cười dịu dàng.

Nguyên Hạo thì hơi nháy mắt rồi khẽ nhéo lên mu bàn tay to dày, thô ráp của Xuyên Nghi, cậu thấp giọng nói: “Không ngờ Xuyên Xuyên ngươi lại có thể sinh ra một Ma Niệm như ta... Chẳng lẽ bởi vì ta tách ra từ trên người ngươi nên ngươi mới chẳng có chút tạp niệm như vậy.”

Quý Liên Vân và Nguyên Hạo đều không phải người trong Lục Đạo Luân Hồi, sau khi Độ Kiếp thành công thì cũng cùng trở về Thiên Giới, tiếp tục nhân quả. Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa phất tay, thoáng cái đã cách xa vạn dặm...

Nhìn chân tướng đầu đuôi như vậy khiến tâm trạng của Phong Thiệu lên xuống mấy lần, mãi một lúc lâu sau cũng chưa biết phải nói gì.

Nguyên Hạo thì lại lộ vẻ vui sướng và kích động, cậu ôm lấy cánh tay của Phong Thiệu rồi làm nũng như mọi khi: “Con với A Loan tỷ tỷ có hỏi về ngày cha mẹ hạ lạc, nhưng ngài ấy lại chẳng thèm hé lộ nửa chữ, khiến tụi con sợ đến mức suýt thì nhảy từ tiên đài xuống. May mà một ngày trên thiên giới bằng mười năm dưới phàm trần, tụi con còn chưa cất bước thì đã nghe được động tĩnh!” Nói xong cậu lại cười toe toét liếc mắt nhìn Phong Bạch: “Động tĩnh của cha mẹ lớn đến vậy, chắc là không muốn tụi con phải vất vả tìm kiếm đúng không?”

Còn chưa dứt lời thì sau gáy của Nguyên Hạo đã bị người khác nhấc lên. Mặc dù cậu đã sống đến hơn tám trăm tuổi nhưng vóc người lại không được coi là cao, Nguyên Hạo thấp hơn Phong Thiệu một cái đầu, thấp hơn Phong Bạch hai cái đầu, nếu so với Xuyên Nghi thì có lẽ phải thấp hơn ba cái đầu. Nếu không phải hơi thở của hai người đã giao hòa thành một thể, hoàn toàn phù hợp thì có lẽ mỗi lần đứng cạnh nhau sẽ cực kỳ chênh lệch.

Phong Bạch ném Nguyên Hạo vào lòng tên Kim Long sừng sững như ngọn núi kia, vừa ôm Phong Thiệu đi, vừa nói: "Bọn chúng đã lớn cả rồi, đứa nào đứa nấy đều thành gia lập nghiệp, bình yên vô sự, thúc thúc đừng cứ bận tâm mãi thế. Đúng rồi, thúc thúc còn chưa tới tiên phủ của ta bao giờ nhỉ?"

Mắt thấy Phong Thiệu đã bị Phong Bạch lôi đi xa hàng vạn dặm, Hà Loan và Nguyên Hạo cũng nhanh tay nhanh chân cưỡi mây đuổi theo, bạn lữ của hai người bèn đi cùng.

Giữa khoảng không mênh mông quang đãng của Thiên Giới, trong những tầng mây ngũ sắc không ngừng vang lên tiếng hô to gọi nhỏ.

"Sư tôn sư nương, các ngươi đi chậm một chút!"

"Cha, mẹ, nhớ để lại một căn phòng cho con nha!"

"Sư tôn, con cũng muốn!"

"Con muốn gian phòng có giường lớn nhất!"

"Con muốn một gian ở gần nhà bếp!"

Hết chương 166

------oOo------

Chương 167

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chương 167: Phiên ngoại

Nhật kí phi thăng của phu phu 3

Sau khi một nhà sáu người của Phong Thiệu đã thành công di dân lên Thượng giới, cuộc sống mỗi ngày đều cực kỳ náo nhiệt.

Thứ nhất, ở Thượng giới người ít đất nhiều cho nên không cần tranh đoạt linh khí và động phủ.

Thứ hai, bởi vì Ngọc Đế chủ tịch rất biết cai quản thiên giới cho nên nơi này cực kỳ thái bình, yên tĩnh.

Có hai tiền đề này, một người hiền lành khôn khéo như Phong Thiệu thật sự không thể tìm ra điều gì khiến mình không hài lòng.

Tuy nhiên vị hiền phu của Phong Thiệu thì vẫn cảm thấy cực kỳ phiền não, bởi vì ngày ngày của hắn quá "Náo nhiệt"!

Tiếng hổ gầm và rồng ngâm vọng lại từ phía xa xa, cho dù cách nhau hơn trăm dặm nhưng chỉ cần Phong Thiệu ngẩng đầu lên thì có thể lập tức nhìn thấy mây trắng đã bị nhuộm thánh ánh vàng hoặc sắc đỏ, thật sự vô cùng náo nhiệt. Nếu không có tiếng la ó cổ vũ với phong cách chỉ e thiên hạ bất loạn của Nguyên Hạo thì có lẽ còn hoàn mỹ hơn.

"Xuyên Xuyên, mau cắn!"

"Xuyên Xuyên, cố gắng lên!"

Một rồng một hổ không ngừng tranh đấu, Phong Thiệu cũng chẳng thèm lo lắng Nguyên Hạo sẽ lấy hai chọi một khiến Phong Bạch bị chịu thiệt. Mặc dù cùng là tứ đại thánh thú nhưng Bạch Hổ lại là mãnh thú bẩm sinh, ngay cả khi hắn đã ngộ đạo mà diệt trừ lệ khí thì cũng không hề thua kém Xuyên Nghi. Cho nên mỗi lần Nguyên Hạo khiêu khích khiến hai bên chém giết lẫn nhau thì Bạch Hổ luôn là người có thể về nhà trước.

May mà nơi này là Thượng giới, chứ nếu Hạ giới mà bị hai tên thánh thú này coi là trường đấu thú thì có lẽ chẳng cần con rối Ma Sát xâm chiếm, chỉ hai tên súc sinh này đã đủ để hủy diệt Cửu Châu rồi.

Phong Thiệu bĩu môi, lại đặt sự chú ý của mình vào việc vận chuyển linh lực. Bàn tay của y không ngừng bấm pháp quyết khiến hai vật nhỏ đang được trồng trong dịch dưỡng linh dần dần lớn lên. Sương trắng chợt ùa lên, đến khi tản đi hết thì nơi đó đã xuất hiện một đôi nam nữ cực kỳ kiều diễm.

Thường có câu một người đắc đạo, gà chó cũng lên trời, đây không phải là một lời nói vô căn cứ.

Chẳng hạn như Phong Thiệu hiện giờ, mặc dù đã xóa bỏ khế ước với Xuyên Nghi và Bồng Khâu nhưng đôi Hợp Hoan thảo và chim Xích Mân mà y nuôi lại được cùng phi thăng lên Thượng giới với y. Cho dù thực lực không tăng lên nhưng vẫn có thể miễn cưỡng được coi là tiên thảo và tiên thú.

“Tiểu Mân, mau lại đây giúp một tay.”

Có vẻ nó biết giá trị của bản thân đã tăng lên, không còn giống như ngày xưa nữa, cho nên thần thái khi xổ bung sáu cái cánh lại càng thêm kiêu ngạo. Thậm chí ngay cả khi Phong Thiệu thúc giục cũng chẳng thể khiến nó mảy may di chuyển, nó cứ ngồi chồm hổm trên nệm hương bồ với vẻ tiên phong đạo cốt như một lão tăng đang tọa thiền.

Phong Thiệu bị nó chọc đến bật cười. Y nâng tay bắn ra một tia kiếm hỏa, không ngờ nó lại có thể tránh thoát được!

Quả nhiên kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa...

Tuy nhiên Tiểu Mân cũng chẳng làm mình làm mẩy được bao lâu, sau khi Quý Liên Vân bưng một rổ hoa quả đi tới thì nó liền quên béng cả việc ngẩng đầu ưỡn ngực thể hiện khí chất đại tiên, chỉ nhanh nhanh chóng chóng bay ào qua rồi mổ lấy mổ để.

Phong Thiệu đang định dạy dỗ con chim ngốc này một trận thì bị Hà Loan giữ chặt tay: “Sư tôn, con với Liên Vân tỷ tỷ chuẩn bị đi xuống hạ giới.”

“Đi hạ giới?” Phong Thiệu quay đầu, hỏi với vẻ khó hiểu: “Chẳng phải người ở Thượng giới không thể tùy ý hạ phàm sao?”

Hà Loan thở dài, nàng ôm lấy cánh tay của Phong Thiệu rồi giải thích: “Tất nhiên là chúng ta không thể tùy ý hạ phàm, nhưng Thượng giới cũng không nuôi kẻ vô dụng. Ngay cả Tán Tiên mà không chăm chỉ tạo thiện nghiệp tình sớm muộn gì cũng bị thu lại động phủ, linh tuyền thôi.”

“Đúng vậy. Mặc dù lúc trước ta và Loan nhi muội muội cũng tích lũy được một chút thiện nghiệp nhưng đều đã cạn kiệt sau nhiều lần luân hồi ở Cửu Châu rồi. Tuy rằng vừa rồi đã độ kiếp thành công, nhưng mà số lượng còn lại chỉ đủ duy trì được một năm thôi. Để phòng ngừa chu đáo, ta nghĩ thay vì đợi đến khoảnh khắc cuối cùng, chẳng bằng bình thường cố gắng tích lũy, ít ra không phải nhận những nhiệm vụ nguy hiểm như lần trước.” Quý Liên Vân đã xưng hô theo Hà Loan. Lúc này nàng vừa đút chim ăn vừa nói: “Sư tôn khác với chúng ta, đây là lần đầu ngài lên Thượng giới. Có điều, chẳng lẽ sư nương chưa bao giờ giải thích với sư tôn về những thứ này ư?”

Hà Loan nhíu mày bĩu môi: “Sư nương có thèm quan tâm đến điều đó đâu. Trải qua kiếp nạn Sơn Hà Xã Tắc đồ, hắn hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc như vậy, chắc chắn số thiện nghiệp nhận được cũng không

hề ít. Ta đoán chừng suốt mấy trăm năm cũng chẳng cần nhận nhiệm vụ ở Công Đức đường như chúng ta đâu.”

Phong Thiệu nghe các nàng ngươi ngôn ta ngữ, mặc dù đúng là Phong Bạch chưa từng nhắc đến điều này nhưng ít ra y vẫn thăm dò được một vài quy tắc ở Thượng giới. Xem ra thiện nghiệp này cũng như một loại thuế mà các thần tiên trên trời giao cho từng cá nhân ở thượng giới, nếu không nộp đủ thuế hoặc vi phạm Thiên Quy thì sẽ bị cưỡng chế đi lao động cải tạo. Chẳng hạn như lúc trước Hà Loan ăn nhầm một cây Vân hoa, Xuyên Nghi sinh ra Ma niệm, Phong Bạch lúc còn làm thánh thú thì tâm không mang thiện niện nên cũng không đi tạo thiện nghiệp, bởi vậy không có tiền để nộp thuế... Cho nên tất cả bọn họ đều bị cưỡng chế phải đi vào những nơi nguy hiểm nhất, nước sôi lửa bỏng nhất, cần đại phát thần uy nhất để cải tạo lao động, chẳng hạn nhiệm vụ Sơn Hà Xã Tắc Đồ vừa qua.

Bản thân Phong Thiệu là một sự trùng hợp ngoài ý muốn nhưng những người còn lại đều là nhân quả luân hồi. Mất công y cứ tưởng ở Thượng giới thật bình an vô sự, bây giờ liền bị báo ứng đập thẳng vào mặt. Quả nhiên dù ở bất kỳ nơi đâu, thậm chí ngay cả khi đã phi thăng thành tiên thì cũng chẳng hề có bữa cơm nào là miễn phí

Rốt cuộc Phong Thiệu vẫn lo lắng cho Hà Loan, sợ nàng rơi vào luân hồi sẽ phải chịu không biết bao nhiêu tra tấn, vì vậy đã hỏi một cách cặn kẽ xem hướng đi của các nàng như thế nào. Dù sao cũng có hơn ba ngàn thế giới, dưới hạ giới lại có nhiều thời không chồng chéo lên nhau, chẳng rõ lần này đi sẽ đi về phương nào, là tu chân giới hay là man hoang, hoặc có thể là thời hiện đại cũng nên.

Thời gian Phong Thiệu phi thăng lên Thượng giới khá ngắn nên y vẫn chưa nắm rõ nhiều thứ, mà vị sư phụ là một trong ba vị Tam Thanh của y lại chẳng gặp được mấy lần, tuy nhiên vũ trụ quan của Phong Thiệu thì rất rõ ràng.

“Đây là con chủ động đi nhận nhiệm vụ thiện nghiệp mà, sao có thể chọn loại khó như vậy được. Sư tôn cứ yên tâm, không phải nhiệm vụ nào cũng có vòng lặp luân hồi đâu, con đã chọn một cuộc sống thoải mái rồi!” Hà Loan nở nụ cười.

Quý Liên Vân biết Phong Thiệu vẫn chưa yên tâm, bàn tay trắng nõn của nàng khẽ điểm, lập tức có một quyển trục xuất hiện trong tay. Nàng chỉ vào nội dung trên quyển trục rồi giải thích: “Sư tôn nhìn này. Đây là một quốc gia lớn nằm ở phía đông có tên gọi là Đại Chu, vùng đất này khác

với lục địa Cửu Châu, ở nơi đó đang bị nạn Yêu tu hoành hành. Nghe nói có một con hồ ly tinh đã mê hoặc quốc vương, Thái Ất chân nhân muốn chúng con đi về quá khứ để giúp đỡ bình định chiến loạn, trảm yêu trừ ma. Sau khi thiên hạ thái bình cũng là lúc tụi con thu được thiện nghiệp, có thể phục vị về Thượng giới."

Phong Thiệu càng nhìn bản đồ trên quyển trục càng cảm thấy quen thuộc, tuy nhiên có rất nhiều chi tiết y không thể xem rõ, vì thế chỉ đành xoa đầu Hà Loan rồi nói: "Chẳng biết phải mất bao lâu mới có thể gặp lại các con, cho dù nhiệm vụ không khó thì cũng không được chủ quan. Chỉ là lần này lại phải vào luân hồi, vậy ký ức..."

"Sư tôn yên tâm, chúng con chủ động nhận nhiệm vụ chứ không phải bị phạt nên cũng cần uống canh Mạnh Bà. Nếu thật sự mất ký ức thì sẽ lại tạo ra rất nhiều nhân quả khác nhau, giữa tiên nhân và người phàm mà tạo ra quá nhiều nhân quả cũng không phải chuyện tốt." Hà Loan nói xong lại cười với Phong Thiệu: "Nào phải ai cũng cực kỳ lương thiện, phúc trạch kéo dài được như sư tôn đâu..."

"Càng ngày càng dẻo miệng." Phong Thiệu nhéo mũi nàng, nhéo xong lại cảm thấy có chút không ổn. Mặc dù nhìn Hà Loan vẫn giống y như trước như suy cho cùng nàng cũng là một thượng tiên đã hơn ngàn tuổi rồi.

May mà tính cách của Hà Loan không hề thay đổi, vẫn ngây thơ, hào phóng như trước, thậm chí vẫn cứ thích bám lấy Phong Thiệu để làm nũng. Nếu không phải chợt nhận ra một luồng uy áp đang bắn thẳng tới chẳng thèm nể nang thì có lẽ nàng vẫn chưa định buông tay đâu.

"Thúc thúc, nàng không còn nhỏ nữa."

Chẳng biết Phong Bạch đã dạy dỗ xong hai thằng oắt con từ bao giờ, hắn nhanh chóng đi tới rồi kéo Phong Thiệu về phía mình, ánh mắt nhìn Hà Loan có chút không vui:"Các ngươi đã ăn dầm nằm dề ở tinh cung của ta khá lâu rồi, cũng phải trở về chỗ ở của mình đi chứ? Cứ quấy rầy trưởng bối như thế thì thật là không biết lễ phép."

Phong Bạch là một trong tứ đại thánh thú, đồng thời cũng là tinh quân cho nên hắn sở hữu cả một tòa tinh cung. Mặc dù gọi là "cung" nhưng thật ra nó rất khác với suy nghĩ của người phàm, nơi này tựa như một tinh thể độc lập chứ không hề có đình đài, lầu các gì.

Cộng thêm chủ nhân đã bị phạt đi lao động cải tạo quá lâu, bởi vậy nơi đây càng trở nên hoang vu.

Tất nhiên, kể cả trước khi vị chủ nhân đó bị phạt đi lao động cải tạo thì hắn cũng chẳng hề để tâm chuyện mình đã là một con người, càng đừng nhắc đến việc là một con người có khiếu thẩm mĩ. Điều đó dẫn đến kết quả, vừa bước chân vào tòa tinh cung này đã nhìn thấy muôn vàn núi non trùng điệp, dã thú chim muông chạy nhảy khắp nơi, ao hồ sông suối róc rách, rừng trúc đồi thông xanh mướt, um tùm.

Là một nơi cực kỳ phù hợp cho động vật sinh sống.

Tuy nhiên sau khi tinh cung Bạch Hổ nghênh đón hai vị chủ nhân và bốn vị tiểu chủ nhân thì đã không còn khung cảnh như vậy nữa. Dù sao nơi này cũng là Thượng giới, so với người phàm phải gõ gõ đóng đóng cải tạo khắp nơi thì thần tiên muốn thay đổi một vùng đất khổng lồ lại không phải chuyện khó. Phong Thiệu là người yêu thích sự thoải mái, cho nên cuối cùng tinh cung đã mọc lên rất nhiều phòng ốc, có vườn tược ao hồ, có cảnh đẹp thác nước, có chim hót hoa thơm...

Tất nhiên đám người Nguyên Hạo, Hà Loan, Xuyên Nghi, Quý Liên Vân cũng được giữ lại.

Bị Phong Bạch thẳng thừng hạ lệnh đuổi khách, Hà Loan còn chưa kịp cãi lại thì Nguyên Hạo đang đứng bên kia đã nhảy bổ sang rồi khóc lóc kể lể trước một bước: “Cha, bởi vì Xuyên Xuyên hạ giới quá lâu mà vẫn chưa hoàn thành được nhiệm vụ nên thiện nghiệp đều bị khấu trừ hết cả, tinh cung của hắn cũng bị tịch thu, tụi con không còn chỗ nào để về nữa rồi!”

“Bị khấu trừ hết thiện nghiệp còn không biết lối nhanh chóng đi đến Công Đức đường, không khẩn trương mà đi kiếm đi, còn đứng ở đấy làm gì, định chờ bị cưỡng chế lôi xuống hạ giới sao?” Phong Bạch ôm đạo lữ nhà mình vào trong lòng.

“Không có đâu! Lần trước con bị chịu thiệt nên lần này vẫn luôn để ý động tĩnh của Công Đức đường, nhưng mà vẫn chưa tìm được việc gì phù hợp với con và Xuyên Xuyên... Lại nói, con vẫn muốn được ở bên cha nhiều hơn!” Nguyên Hạo nói xong còn định bổ nhào về phía Phong Thiệu. Lần này không đợi Phong Bạch ra tay, Xuyên Nghi đã túm được bờ vai của cậu khiến cậu không thể động đậy được.

Nguyên Hạo dẻo miệng thành thói, mặc dù Phong Thiệu không tin nhưng vẫn bật cười, giọng điệu lại rất đứng đắn: “Con đừng coi thường chuyện này, A Loan tỷ tỷ của con và đạo lữ đã đi nhận nhiệm vụ rồi, lần này sẽ cùng xuống hạ giới. Con cũng nhanh chóng đến Công Đức đường

xem xem, biết đâu có thể tìm được nhiệm vụ để làm cùng Xuyên Nghu, ta cũng thấy yên tâm hơn phần."

"Cha, con đã đi tới Công Đức đường rồi mà." Nguyên Hạo nói xong, Xuyên Nghi cũng giải thích giúp cậu: "Thật sự Nấm đã đến Công Đức đường, nhưng cậu ấy muốn tìm nhiệm vụ có thể để bốn người làm cùng nhau. Chỉ nhiệm vụ hai người đã cực kỳ ít rồi, thật sự không có nhiệm vụ cần tận bốn người làm."

"Con muốn ở cùng với cha cơ, nếu phải tách ra tận hơn trăm năm thì con không muốn làm đâu." Nguyên Hạo phồng miệng. Hà Loan và Quý Liên Vân thấy vậy thì càng cảm thấy cậu đã chẳng còn chút dáng vẻ chín chắn, vững trãi như trước nữa, có điều lại thân phần ấm áp, vui tươi. Bọn họ của khoảng thời gian ấy, có lẽ đã bị hoàn cảnh ép phải trưởng thành, chỉ như vậy mới có thể đưa người mà bọn họ luôn trân trọng trở về bên cạnh mình.

Trong lòng Phong Thiệu cảm thấy rất ấm áp, nhưng Phong Bạch lại nói với vẻ không lạnh không nóng: "Các ngươi cứ thoải mái đi, cha của các ngươi đã có ta đây rồi."

Mặc dù giọng điệu có phần lạnh nhạt nhưng Phong Bạch cũng không hẳn là không quan tâm. Lúc hai người Hà Loan và Quý Liên Vân sắp khởi hành, hắn còn đưa cho các nàng vài món tiên khí để phòng thân. Dù sao lúc trước hắn bị phạt đầy xuống hạ giới cũng chỉ là tội nhẹ, cho nên tinh cung và những món đồ đã tích lũy trong nhiều năm vẫn còn nguyên vẹn, bây giờ có thể lôi ra sử dụng được rồi.

Chẳng bao lâu sau, Nguyên Hạo và Xuyên Nghi cũng bị Phong Bạch đuổi xuống, rốt cuộc tinh cung rộng lớn chỉ còn hai người bọn họ mà thôi.

Phong Bạch cảm thấy thật sung sướng, Phong Thiệu cảm thấy thật nhàm chán

Tuy nhiên quả báo đến rất nhanh, Phong Bạch đã chẳng thể sung sướng nổi nữa, Phong Thiệu cũng không thể nhàm chán được nữa, nhân viên công tác của Công Đức đường đã tới gặp bọn họ.

"Bạch Hổ tinh quân, Cửu Anh thượng tiên. Từ lúc hai vị phi thăng trở về tinh cung tới nay đã xây dựng rầm rộ nên đã hao tổn một lượng lớn linh khí, tạo thành gánh nặng với việc cung cấp linh lực cho Thượng giới. Công Đức đường phụng mệnh khấu trừ thiện nghiệp của hai vị để bù đắp lại số linh khí đã bị hao tổn. Sau khi khấu trừ hết tất cả các khoản, hiện

giờ thiện nghiệp của hai vị đã rơi vào tình trạng lượng vào chẳng bằng lượng ra. Cho nên hôm nay tại hạ đặc biệt đến đây để hỏi, không rõ hai vị định lấy tài sản để gán nợ, từ bỏ quyền sở hữu tinh cung để các ban ngành có liên quan tiến hành bán đấu giá, hay là muốn đến Công Đức đường làm nhiệm vụ để lấy thiện nghiệp, giữ lại tinh cung?"

Sắc mặt của Phong Bạch đã đen sì: "Nếu ta nhớ không lầm, ta đã cứu vớt cả một thế giới, số thiện nghiệp nhận được cũng đủ để duy trì tinh cung suốt một ngàn năm chứ."

Nhân viên của Công Đức đường tươi cười, lập tức lấy ra một vật tựa như chiếc máy tính, lạch cạch tính cho Phong Bạch xem: "Tinh Quân ngài nhìn đi, ban đầu đúng là có thể duy trì tinh cung Bạch Hổ suốt một ngàn năm, nhưng đấy là vì khi đó tinh cung Bạch Hổ vẫn còn hoang sơ, cây cối, núi non, sông hồ, chim muông không tiêu tốn quá nhiều linh khí. Tuy nhiên từ sau khi ngài trở về, ngài xem đi, cũng đâu phải mỗi mình ngài ở nơi này, một, hai, ba, bốn, năm, sáu người cùng ở trong tinh cung. Các ngài không chỉ xây dựng rầm rộ, còn nuôi linh thú, trồng linh thực nữa, vậy cũng thôi, nhưng ngài lại thường xuyên ẩu đả với Thanh Long tinh quân khiến thời tiết trên Thượng giới không thể ổn định. Tuy mật độ dân cư ở Thượng giới không dày đặc, những vị Tiên Quân khác cũng ở cách nơi này khá xa, nhưng nó lại khiến Thượng giới phải tốn một lượng tài nguyên rất lớn để duy trì sự hài hòa và ổn định của môi trường nha!"

Nhân viên công tác của Công Đức đường khẽ thở dài, lời nói đầy thấm thía: "Tinh Quân ngài nhìn xem, sau khi tính toán một hồi như vậy, đây chính là số linh khí một nhà sáu người của ngài đã tiêu hao và gây ảnh hưởng đến hoàn cảnh, thậm chí Công Đức đường còn chiết khấu hai phần thiện nghiệp rồi đấy. Ngài xem, có phải ngài nên đến Công Đức đường để nhận nhiệm vụ, đi xuống hạ giới tạo phúc cho nhân loại?"

Phong Bạch không nghe nổi nữa, sắc mặt của hắn đã đen đến độ có thể vắt ra nước mực, hai tay nắm chặt đến nổi cả gân xanh. Hắn nhìn Phong Thiệu rồi nói: "Đúng là một đám phá gia chi tử, đáng nhẽ ta không nên tặng đồ cho bọn chúng mới đúng... Bán hết chúng đi cũng chẳng đủ để trả nợ! Thảo nào cả lũ lại chạy nhanh như vậy!"

Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, mặc dù biết đã bị lừa nhưng ai bảo bọn chúng là con trai con gái của mình cơ chứ. Phong Thiệu chỉ đành nhẫn nhịn, một bên trấn an Phong Bạch, một bên còn phải trấn an cả nhân viên của Công Đức đường: "Vất vả ngài đã đến tận đây báo cho chúng ta biết. Chúng ta vẫn muốn giữ lại tinh cung, sau đó sẽ đi tới Công Đức đường để nhận nhiệm vụ."

Vẻ mặt của nhân viên ở Công Đức đừng cực kỳ vui sướng, không ngừng bắt tay Phong Thiệu và Phong Bạch: “Trân trọng nhân loại, bảo vệ hòa bình, đây là trách nhiệm của mỗi tiên nhân. Cảm ơn các vị đã giúp đỡ cho Công Đức đường!”

Hết chương 167

[TOÀN VĂN HOÀN]

------oOo------

Table of Contents

Chương 1 8
Chương 2 14
Chương 3 20
Chương 4 27
Chương 5 34
Chương 6 40
Chương 7 46
Chương 8 52
Chương 9 59
Chương 10 65
Chương 11 72
Chương 12 78
Chương 13 83
Chương 14 90
Chương 15 95
Chương 16 101
Chương 17 107
Chương 18 112
Chương 19 118
Chương 20 124
Chương 21 130
Chương 22 136
Chương 23 142
Chương 24 148
Chương 25 152
Chương 26 158
Chương 27 163

Chương 28 169
Chương 29 175
Chương 30 181
Chương 31 188
Chương 32 194
Chương 33 201
Chương 34 207
Chương 35 213
Chương 36 219
Chương 37 225
Chương 38 231
Chương 39 238
Chương 40 245
Chương 41 251
Chương 42 258
Chương 43 265
Chương 44 272
Chương 45 279
Chương 46 285
Chương 47 292
Chương 48 299
Chương 49 305
Chương 50 312
Chương 51 319
Chương 52 326
Chương 53 333
Chương 54 341
Chương 55 348
Chương 56 356

Chương 57 362
Chương 58 371
Chương 59 381
Chương 60 389
Chương 61 396
Chương 62 402
Chương 63 410
Chương 64 417
Chương 65 426
Chương 66 433
Chương 67 440
Chương 68 448
Chương 69 455
Chương 70 465
Chương 71 473
Chương 72 484
Chương 73 490
Chương 74 498
Chương 75 504
Chương 76 511
Chương 77 518
Chương 78 524
Chương 79 530
Chương 80 537
Chương 81 544
Chương 82 550
Chương 83 556
Chương 84 564
Chương 85 569

Chương 86 572
Chương 87 580
Chương 88 587
Chương 89 593
Chương 90 601
Chương 91 608
Chương 92 614
Chương 93 620
Chương 94 629
Chương 95 635
Chương 96 642
Chương 97 649
Chương 98 658
Chương 99 664
Chương 100 671
Chương 101 678
Chương 102 684
Chương 103 692
Chương 104 699
Chương 105 709
Chương 106 715
Chương 107 721
Chương 108 728
Chương 109 735
Chương 110 741
Chương 111 747
Chương 112 755
Chương 113 762
Chương 114 770

Chương 115 781
Chương 116 787
Chương 117 797
Chương 118 806
Chương 119 816
Chương 120 823
Chương 121 830
Chương 122 840
Chương 123 848
Chương 124 859
Chương 125 869
Chương 126 878
Chương 127 886
Chương 128 892
Chương 129 898
Chương 130 904
Chương 131 911
Chương 132 919
Chương 133 926
Chương 134 936
Chương 135 942
Chương 136 949
Chương 137 956
Chương 138 963
Chương 139 972
Chương 140 980
Chương 141 989
Chương 142 996
Chương 143 1007

Chương 144 1014
Chương 145 1023
Chương 146 1032
Chương 147 1042
Chương 148 1049
Chương 149 1057
Chương 150 1067
Chương 151 1074
Chương 152 1082
Chương 153 1092
Chương 154 1100
Chương 155 1112
Chương 156 1125
Chương 157 1138
Chương 158 1150
Chương 159 1161
Chương 160 1170
Chương 161 1177
Chương 162 1198
Chương 163 1211
Chương 164 1225
Chương 165 1244
Chương 166 1253
Chương 167 1260